Tinh Tế Tu Yêu Giả Truyền Thuyết

Contents

Tinh Tế Tu Yêu Giả Truyền Thuyết **4**

1. Chương 1: Trọng Sinh Tinh Tế 5
2. Chương 2: Bị Lọt Hố 8
3. Chương 3: Nhân Phẩm 11
4. Chương 4: Quyết Đấu 14
5. Chương 5: Quyết Đấu (2) 17
6. Chương 6: Thắng Thua 20
7. Chương 7: Chân Chạy 23
8. Chương 8: An Nhĩ Tư 27
9. Chương 9: Tra Nam Xuất Hiện 27
10. Chương 10: Thí Nghiệm 30
11. Chương 11: Kiểm Tra (2) 33
12. Chương 12: Bằng Hữu? 37
13. Chương 13: Danh Sách Dự Thi 40
14. Chương 14: Vòng Đấu Loại 43
15. Chương 15: Bông Hoa Kì Lạ 45
16. Chương 16: Ngoài Ý Muốn 48
17. Chương 17: Tổ Đội 51
18. Chương 18: Tiến Hành Nhiệm Vụ 54
19. Chương 19: Khế Ước Chủ Tớ 57
20. Chương 20: Rau Cải Thành Thục 60
21. Chương 21: Gây Khó Dễ 63
22. Chương 22: Nghiệt Duyên 66
23. Chương 23: Đối Chiến Á Đức 69
24. Chương 24: Đối Chiến Á Đức (2) 72
25. Chương 25: Quá Độ 75
26. Chương 26: Đối Chiến Nhan An Húc 78
27. Chương 27: Đối Chiến Nhan An Húc (2) 81
28. Chương 28: Đối Chiến Nhan An Húc (3) 84
29. Chương 29: Cấp 87
30. Chương 30: Xử Phạt 90
31. Chương 31: Phát Dục Chậm? 93
32. Chương 32: Kỳ Thi Kết Thúc 97
33. Chương 33: Sự Thực Năm Đó 100
34. Chương 34: Nhan Tôn 103
35. Chương 35: Nhan Gia 105
36. Chương 36: Thực Vật Thượng Cổ 109
37. Chương 37: Ngây Ngốc 112
38. Chương 38: Hoài Nghi 115
39. Chương 39: Xấu Hổ 118
40. Chương 40: Ngả Bài 120
41. Chương 41: Xuất Phát Tới Đế Quốc Ngải Bố Lỗ 123

42. Chương 42: Đột Biến . . . 126
43. Chương 43: Kết Đan Ngoài Ý Muốn . . . 129
44. Chương 44: Nửa Khối Yêu Đan . . . 132
45. Chương 45: Thí Nghiệm Trước Giải Đấu . . . 135
46. Chương 46: Mời Ăn Tối . . . 138
47. Chương 47: Cổng Vào Rừng Rậm Tinh Tế Thú . . . 141
48. Chương 48: An Nhĩ Tư Bá Đạo . . . 144
49. Chương 49: Rút Thăm . . . 147
50. Chương 50: Trận Đấu Bắt Đầu . . . 150
51. Chương 51: Thắng Cả Ba Trận . . . 153
52. Chương 52: Lên Đài . . . 156
53. Chương 53: Đối Chiến . . . 159
54. Chương 54: Khác Thường . . . 162
55. Chương 55: Kết Quả . . . 165
56. Chương 56: Âm Mưu Sơ Hiện . . . 168
57. Chương 57: Âm Mưu Sơ Hiện 2 . . . 171
58. Chương 58: Âm Mưu Sơ Hiện 3 . . . 174
59. Chương 59: Hắc Mã . . . 177
60. Chương 60: Cường Giả Cấp Ss . . . 180
61. Chương 61: Giống Cái Tân Địch . . . 183
62. Chương 62: Trận Chung Kết . . . 186
63. Chương 63: An Nhĩ Tư Đối Chiến Tân Địch . . . 190
64. Chương 64: Đối Chiến Cổ Đức Luân . . . 192
65. Chương 65: Đối Chiến Cổ Đức Luân (2) . . . 195
66. Chương 66: Thắng . . . 199
67. Chương 67: Gia Tộc Mã Khắc Tân . . . 202
68. Chương 68: Chuyện Xưa . . . 204
69. Chương 69: Yến Tiệc . . . 207
70. Chương 70: Sau Khi Yến Tiệc Kết Thúc . . . 210
71. Chương 71: Nhan Quản Gia . . . 213
72. Chương 72: Giải Quyết . . . 216
73. Chương 73: Bị Phát Hiện . . . 219
74. Chương 74: Thẳng Thắn . . . 224
75. Chương 75: Thẳng Thắn (2) . . . 227
76. Chương 76: Phiền Toái . . . 230
77. Chương 77: Âm Mưu . . . 233
78. Chương 78: Giải Quyết . . . 236
79. Chương 79: Giải Quyết (2) . . . 239
80. Chương 80: Gặp Mặt Gia Trưởng . . . 243
81. Chương 81: Gặp Gia Trưởng (2) . . . 246
82. Chương 82: Diễn Trò . . . 248
83. Chương 83: Chúc Mừng . . . 251
84. Chương 84: Bị Thẩm Vấn . . . 254
85. Chương 85: Tán Thành . . . 258
86. Chương 86: Kỳ Thi Tốt Nghiệp . . . 260
87. Chương 87: Trúng Thưởng . . . 263
88. Chương 88: Luyến Tiếc . . . 266
89. Chương 89: Người Đứng Sau Màn . . . 269
90. Chương 90: Bị Thương . . . 272
91. Chương 91: Ở Cùng Một Chỗ . . . 275
92. Chương 92: Lừa Dối . . . 278
93. Chương 93: Cô Lỗ Thú . . . 281
94. Chương 94: Linh Lực Biến Mất . . . 284
95. Chương 95: Gặp Chuyện Không May . . . 287

96. Chương 96: Hắc Cự Mãng . . . 291
97. Chương 97: Hắc Cự Mãng 2 . . . 294
98. Chương 98: Chột Dạ . . . 297
99. Chương 99: Châm Ngòi Ly Gián . . . 300
100. Chương 100: Phản Tổ . . . 303
101. Chương 101: Dị Thường . . . 306
102. Chương 102: Bản Đồ Thần Bí . . . 310
103. Chương 103: Người Thần Bí . . . 312
104. Chương 104: Duyên Phận 1 . . . 315
105. Chương 105: Duyên Phận 2 . . . 318
106. Chương 106: Bản Đồ Bí Mật . . . 321
107. Chương 107: Ngoài Ý Muốn . . . 324
108. Chương 108: Kinh Ngạc . . . 327
109. Chương 109: Mang Thai . . . 330
110. Chương 110: Ấm Áp . . . 333
111. Chương 111: Tiệc Đính Hôn . . . 336
112. Chương 112: Tiệc Đính Hôn 2 . . . 339
113. Chương 113: Quấy Rối . . . 342
114. Chương 114: Quấy Rối 2 . . . 345
115. Chương 115: Quyết Đấu . . . 348
116. Chương 116: Bại Lộ . . . 351
117. Chương 117: Sau Đó . . . 355
118. Chương 118: Sau Đó 2 . . . 358
119. Chương 119: Quá Độ . . . 361
120. Chương 120: Phi Hành Khí Bất Minh . . . 364
121. Chương 121: Địch Nhân . . . 367
122. Chương 122: Đối Chiến Nhan Tôn . . . 370
123. Chương 123: Đối Chiến Phỉ Áo Nạp . . . 373
124. Chương 124: Phỉ Áo Nạp Chết . . . 376
125. Chương 125: Ôn Nhu . . . 380
126. Chương 126: Sau Đó 3 . . . 383
127. Chương 127: Về Nhà . . . 386
128. Chương 128: Chú Ý . . . 389
129. Chương 129: Tình Bằng Hữu . . . 392
130. Chương 130: Nhan Gia . . . 395
131. Chương 131: Gài Bẫy . . . 398
132. Chương 132: Gài Bẫy 2 . . . 401
133. Chương 133: Kết Quả . . . 404
134. Chương 134: Tiểu Thứ Cầu Biến Hóa . . . 407
135. Chương 135: Áo Đức Kỳ Cùng Tiểu Thứ Cầu . . . 410
136. Chương 136: Muốn Sinh? . . . 412
137. Chương 137: Sinh Sản . . . 415
138. Chương 138: Đản Đản Nghịch Ngợm . . . 418
139. Chương 139: Phản Ứng Khắp Nơi . . . 421
140. Chương 140: Không Biết Đặc Tên . . . 424
141. Chương 141: Đản Đản Nghịch Ngợm . . . 427
142. Chương 142: Đã Tới . . . 430
143. Chương 143: Hôn Lễ . . . 433
144. Chương 144: Áo Đức Kỳ Cùng Nhan Tiểu Thứ . . . 436
145. Chương 145: Khế Ước Chủ Phó . . . 438
146. Chương 146: Khảo Nghiệm . . . 441
147. Chương 147: Phá Xác . . . 444
148. Chương 148: Phá Xác 2 . . . 448
149. Chương 149: Ngoài Ý Muốn . . . 450

150. Chương 150 . . . 453
151. Chương 151: Phá Xác Chương Cuối . . . 456
152. Chương 152: Thán Phục . . . 459
153. Chương 153: Chuyện Hằng Ngày Của Đám Nhóc . . . 462
154. Chương 154: Chuyện Hằng Ngày Của Đám Nhóc . . . 465
155. Chương 155: Lượng Tương Yến Hội . . . 468
156. Chương 156: Lượng Tương Yến Hội . . . 471
157. Chương 157: Đả Kích . . . 474
158. Chương 158: Thương Lượng . . . 477
159. Chương 159: Tới Nơi . . . 480
160. Chương 160: Giao Thời . . . 483
161. Chương 161: Xảo Ngộ . . . 486
162. Chương 162: Huyết Tri Chu . . . 488
163. Chương 163: Huyết Tri Chu 2 . . . 491
164. Chương 164: Sơn Động Thần Bí . . . 494
165. Chương 165: Sơn Động Thần Bí . . . 497
166. Chương 166: Đột Biến . . . 500
167. Chương 167: Đột Biến 2 . . . 503
168. Chương 168: Đoán . . . 505
169. Chương 169: Tinh Tế Thú Thải Xà . . . 508
170. Chương 170: Thông Qua . . . 511
171. Chương 171: Đột Phá . . . 513
172. Chương 172: Trò Bịp Bợm . . . 516
173. Chương 173: Người Thần Bí . . . 520
174. Chương 174: Thanh Long . . . 522
175. Chương 175: Thanh Long 2 . . . 525
176. Chương 176: Thanh Long 3 . . . 528
177. Chương 177: Người Áo Đen . . . 531
178. Chương 178: Kết Cục Cuối Cùng . . . 534
179. Chương 179: Kết Cục Ấm Áp 1 . . . 538
180. Chương 180: Kết Cục Ấm Áp 2 . . . 542
181. Chương 181: Phiên Ngoại 1 – Đại Đản . . . 545
182. Chương 182: Phiên Ngoại 2 – Đại Đản . . . 548
183. Chương 183: Phiên Ngoại Nhị Đản . . . 552
184. Chương 184: Phiên Ngoại – Tam Đản . . . 555
185. Chương 185: Phiên Ngoại – Tiểu Tứ Tiểu Ngũ . . . 559
186. Chương 186: Phiên Ngoại – Tiểu Lục . . . 562
187. Chương 187: Phiên Ngoại – Áo Đức Kỳ 1 . . . 565
188. Chương 188: Phiên Ngoại – Áo Đức Kỳ 2 . . . 568

Tinh Tế Tu Yêu Giả Truyền Thuyết

Giới thiệu
Thể loại: xuyên qua, thú nhân, tương lai, HENguồn: Hạ NguyệtEdit: Cáo khìnBeta: Rồng béoGiới t

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/tinh-te-tu-yeu-gia-truyen-thuyet

1. Chương 1: Trọng Sinh Tinh Tế

Nhan Tử Dạ vẫn luôn nghĩ mình là cái tách trang trí trên bàn trà.

Vừa chào đời đã bị cha mẹ vứt bỏ, vất vả trốn đông trốn tây, lần lần mò mò rốt cuộc tu luyện thành người, máu lười nổi lên liền trốn đi ngủ. Nào ngờ ngủ một giấc tỉnh lại thì trên thế giới này chỉ còn lại duy nhất một con yêu tinh là mình, tất cả tu giả cư nhiên biến mất không còn chút tung tích, cứ như đã hẹn trước với nhau, cùng bốc hơi khỏi nhân gian.

Sau đó, địa cầu biến hóa cực lớn, ô tô, máy bay lần lượt được đám người phàm thông minh chế tạo ra, Nhan Tử Dạ vừa thức tỉnh cứ như nhà quê lên tỉnh, thấy thứ gì cũng ngạc nhiên. Sau quá trình chậm rãi thích ứng cùng tìm tòi, Nhan Tử Dạ rốt cuộc phát hiện, bởi vì linh khí trên địa cầu ngày càng ít ỏi nên nhóm tu tiên giả khai mở không gian, toàn bộ chuyển đi, chỉ còn lại một mình Nhan Tử Dạ.

Linh khí trên địa cầu tuy ít, nhưng chỉ có một mình Nhan Tử Dạ, không có ai tranh đoạt nên cũng đủ tu luyện. Thế nên trải qua hơn trăm năm tu luyện không gián đoạn, Nhan Tử Dạ rốt cuộc luyện tới kỳ phi thăng. Vốn nghĩ địa cầu linh khí khô kiệt, không có ai phi thăng thì cũng không có nạn độ kiếp, kết quả Nhan Tử Dạ vừa mới cảm thấy may mắn thì đã bị thiên kiếp bổ xuống người.

Cửu tiêu thần lôi kiếp, là thiên kiếp mà ngay cả đại la kim tiên cũng chịu không nổi, huống chi là một con yêu xà ngay cả địa tiên cũng chưa đạt được. Cho nên, Nhan Tử Dạ thực bi kịch bị đánh tới hồn phi phách tán, ngay cả chút cặn cũng không còn.

Vốn nghĩ cứ vậy là xong đời, thật không ngờ lúc mở mắt ra, Nhan Tử Dạ cư nhiên tỉnh lại trong thân xác người khác.

Nhìn con dao cắm trước ngực cùng chiếc áo trắng đã bị nhuộm đỏ rực, Nhan Tử Dạ cảm thấy hỗn loạn không thôi, cảm giác đầu tiên là đau, cảm giác thứ hai vẫn là đau.

Nhan Tử Dạ nhịn đau, thử vận chuyển linh khí trong cơ thể, cư nhiên có thể cảm nhận được, tuy chỉ còn sót lại một chút, nhưng có vẫn hơn không. Miễn cưỡng vận chuyện chút tinh khí hướng về phía miệng vết thương, cảm giác ấm nóng ập tới, Nhan Tử Dạ lập tức rút con dao trước ngực ra, máu từ miệng vết thương còn chưa kịp phun ra thì một tia sáng bạc đã lóe sáng, miệng vết thương lập tức khép lại.

Há miệng thở phì phò, đợi miệng vết thương khép lại không sai biệt lắm, Nhan Tử Dạ mới vịn thành bồn tắm muốn bò dậy. Kết quả dưới chân bị trợt một phát, cả người lại ngã xuống, cũng may trong bồn chứa đầy nước nên được giảm xốc không ít, cũng nhờ vậy mông mới không nở hoa.

Thật vất vả bò dậy, linh khí tiêu hao sạch sẽ cộng thêm mất máu quá nhiều, hai chân Nhan Tử Dạ run lẩy bẩy, cố đi tới trước gương, đập vào mắt là gương mặt trắng bệch như tờ giấy, ngũ quan đặc biệt tinh xảo, mái tóc đỏ rực giống như mất hết chất dinh dưỡng mà khô xơ như rơm rạ, không còn sáng bóng. Đôi mắt

hoa đào hơi híp lại, đồng tử tan rả mệt mỏi không có tinh thần, sóng mũi cao thẳng, đôi môi vì mất máu mà tái nhợt, thậm chí có chút nứt nẻ.

Diện mạo không tuyệt diễm như xưa, thế nhưng cũng rất xuất chúng, quan trọng hơn, là cũng có mái tóc đỏ rực. Theo kí ức của nguyên chủ lưu lại, bộ dáng người thời này đều rất tốt.

Quần áo ẩm ướt dính bết trên người làm Nhan Tử Dạ cảm thấy khó chịu, cởi bỏ chiếc áo trắng nhiễm máu, vết thương trên ngực đã khép lại, bất quá vì không đủ linh khí nên vẫn chưa lành hẳn, vẫn còn một vết sẹo khó coi trên làn da trắng nõn, thoạt nhìn có chút dữ tợn.

Ra khỏi phòng tắm, Nhan Tử Dạ tìm một bộ đồ sạch sẽ thay ra, sau đó nằm trên giường bất động. Chậm rãi tiếp thu kí ức của nguyên chủ.

Nhan Tử Dạ đã không còn ở trên địa cầu mà trùng sinh tới một tinh cầu gọi là Thủy Lam, khí hậu nơi này khá tương tự địa cầu. Hiện giờ là công nguyên tinh tế năm 3065, ở nơi này trừ bỏ Thủy Lam tinh thì còn rất nhiều tinh cầu lớn nhỏ khác. Bởi vì khoa học kỹ thuật phi thường phát triển nên di chuyển giữa các tinh cầu cũng không mất nhiều thời gian.

Nguyên chủ cũng tên là Nhan Tử Dạ, năm nay hai mươi tuổi, là thiếu gia Nhan gia của đế quốc Ni Lạp Nhĩ Thủy Lam tinh. Nhan gia tuy đứng hàng cuối trong tứ đại gia tộc nhưng lại là gia tộc có tiền nhất.

Gia trưởng Nhan gia hiện giờ là gia gia Nhan Tử Dạ, chỉ có hai đứa con là bác cả cùng cha Nhan Tử Dạ, ở thời đại tỷ lệ sinh dục cực thấp này, có hai đứa con đã có thể xem là rất giỏi. Mỗ nãi cùng cha mẹ Nhan Tử Dạ đã qua đời trong trận chiến tranh vài năm trước.

Mất đi cha mẹ, Nhan Tử Dạ trở nên hướng nội, thậm chí là yếu đuối, vô luận người khác khi dễ thế nào cũng không phản kháng. Bộ dáng cam chịu kia làm gia gia cùng bác cả Nhan Tử Dạ phi thường thất vọng, hơn nữa thể chất yếu kém, Nhan Tử Dạ cũng không có tư cách làm người kế thừa.

Cho nên năm Nhan Tử Dạ mười tám tuổi đã bị đuổi ra khỏi Nhan gia, không có cha mẹ, lại không có gia tộc chống lưng, Nhan Tử Dạ lại càng suy sút hơn, bình thường trừ bỏ tới học viện thì chỉ trạch trong nhà, không hề có bộ dáng đại thiếu gia.

Tuy gia gia cùng bác cả đuổi Nhan Tử Dạ ra khỏi nhà nhưng mỗi tháng vẫn gửi tinh tệ, có thể là bồi thường, cũng có thể là cố kỵ mặt mũi của mình, không muốn để người khác nghĩ Nhan gia ngay cả một đứa trẻ cũng không nuôi nổi.

Mà nguyên chủ sở dĩ tự sát là vì bị lừa tình. Sau khi rời khỏi Nhan gia, lúc cô độc một thân một mình thì người nọ tiếp cận quan tâm chăm sóc, nguyên chủ liền rơi vào tay giặc. Trước công chúng hướng người nọ thổ lộ nhưng lại bị tàn nhẫn cự tuyệt, hơn nữa người nọ đồng dạng cũng là thú nhân giống đực nên chuyện này trở thành trò cười trong học viện. Hóa ra người nọ tiếp cận nguyên chủ chỉ vì cá cược, mà hết thảy hành động cùng lời nói đều là vì mục đích riêng, đều là giả. Nguyên chủ tâm linh yếu ớt chịu không nổi cú sock này, liền tự sát.

Khó trách người ta nói nguyên chủ yếu đuối, cho dù bị vũ nhục như vậy chỉ biết trốn tránh, thậm chí tình nguyện chấm dứt mạng sống chứ không vùng lên trả thù. Hèn chi Nhan gia lại vứt bỏ nguyên chủ. Ở thời đại này, cho dù thể chất phế sài cũng không sao, chỉ cần thể hiện được giá trị của mình thì vẫn được tôn trọng. Nhưng nếu một thú nhân đã phế mà còn cam chịu, không có chút ưu điểm, thậm chí bị khi dễ cũng không biết đánh trả thì sẽ không có ai thèm để mắt.

Đúng vậy, nguyên chủ chính là một thú nhân, mà nguyên thân của nguyên chủ cũng giống Nhan Tử Dạ, đều là xà. Có lẽ đây cũng là nguyên nhân trong hằng hà vô số người mà Nhan Tử Dạ lại chiếm lấy thể xác nguyên chủ.

Thế giới này chỉ có giống đực thú nhân cùng giống cái, thú nhân có thể chuyển hoán hình thái thú và người, mà giống cái chỉ có thể duy trì hình người. Thú nhân tương đương nam giới ở địa cầu, giống cái tương đương nữ giới, điểm khác biệt giống cái có hình thể nam giới, chỉ có thêm một năng lực là sinh đứa nhỏ mà thôi.

Thú nhân có sức chiến đấu phi thường cường đại, giống cái vì không thể biến thân nên cơ bản không có sức chiến đấu, hơn nữa thể chất trời sinh yếu kém hơn thú nhân, vì thế giống cái cũng là danh từ đại diện cho mảnh khảnh yếu ớt. Hơn nữa số lượng giống cái ngày càng ít nên lại càng trân quý hơn.

Kỳ thật hơn một ngàn năm trước thì còn một giống loài nữa, chính là bán thú nhân, so với giống cái, bán thú nhân có thể biến thân thành bán thú có sức mạnh cường đại, hơn nữa sau khi kết hợp với thú nhân, chẳng những không bị gen cường đại của thú nhân ảnh hưởng tới khả năng dựng dục, ngược lại có thể kết hợp gen của mình cùng thú nhân, sinh ra hậu đại phi thường xuất sắc.

Cho nên một ngàn năm trước mới xuất hiện trận chiến tranh đoạt bán thú nhân, tuy sức chiến đấu của bán thú nhân không tệ nhưng vẫn thua kém thú nhân, trải qua trận chiến đó, bán thú nhân dần dần bị tiêu diệt, cho tới bây giờ chỉ còn là truyền thuyết.

"Cuộc sống của nguyên chủ quả thực chịu đủ uất ức, bất quá nếu đã bị tôi chiếm dụng thân xác thì cứ để tôi tiếp quản hết thảy." Hoàn toàn tương phản với nguyên chủ, Nhan Tử Dạ là người có thù tất báo, có thể có người sẽ bảo là lòng dạ hẹp hòi, bất quá Nhan Tử Dạ căn bản không để ý.

Căn nhà nguyên chủ đang ở là do cha mẹ lưu lại, trang hoàng đặc biệt ấm áp. Ra phòng khách, một người máy diện mạo anh tuấn hệt như người thật, mặc trang phục quản gia, cầm một cái khay đi tới.

"Thiếu gia, xin hỏi sáng nay cậu muốn dùng dịch dinh dưỡng vị gì?" Tuy diện mạo hệt người thật nhưng vừa nói chuyện liền lộ tẩy, bởi vì giọng nói phi thường cứng nhắc, hoàn toàn không có cảm xúc như người máy tiên tiến hiện giờ.

Người máy này đồng dạng cũng là cha mẹ nguyên chủ lưu lại, tuy kiểu dáng cũ, không tiên tiến đa chức năng, hay linh hoạt như người máy hiện đại nhưng bởi vì tưởng niệm cha mẹ nên nguyên chủ vẫn giữ lại.

Nhìn số chai lọ đủ màu sắc trên khay, khóe miệng Nhan Tử Dạ co rút không thôi, cư nhiên quên mất chuyện quan trọng này.

Ở thế giới này vô luận là cơm sáng cơm trưa cơm chiều gì cũng đều là dịch dinh dưỡng, trong dịch có đầy đủ chất mà cơ thể cần, bình thường ăn cơm chỉ cần uống một bình dịch dinh dưỡng, chẳng những có thể duy trì sức khỏe, còn có thể tiết kiệm thời gian. Khuyết điểm duy nhất chính là hương vị của dịch dinh dưỡng không tốt lắm, tuy hiện giờ đã cải tiến thành nhiều loại nhưng vẫn khó uống như cũ. Chẳng qua mùi vị đổi khác một chút mà thôi.

Lúc còn ở địa cầu, trừ bỏ tu luyện, chuyện Nhan Tử Dạ thích nhất chính là ăn uống no say rồi đánh một giấc. Tuy không có yêu cầu gì cao sang nhưng ít ra cũng là thức ăn chứ không phải thứ dịch dinh dưỡng này.

Dù sao hương vị cũng chẳng khác biệt là mấy, Nhan Tử Dạ liền chọn bừa một lọ, mở nắp, ngửa đầu uống cạn, hương vị vừa chua lại vừa chát lập tức tràn ngập khoang miệng, Nhan Tử Dạ nhịn không được nhướng mi, theo kí ức đã sớm biết hương vị không tốt nhưng không ngờ lại khó uống tới vậy.

Kỳ thực cũng không phải tất cả dịch dinh dưỡng đều khó uống, một vài loại cao cấp có mùi vị kha khá, bất quá giá cả thì đắt hơn gấp bội. Nguyên chủ vốn chỉ dựa vào số tiền gia tộc cấp nên chi tiêu khá tiết kiệm, căn bản không thể mua loại dịch dinh dưỡng cao cấp kia.

Uống xong, dạ dày trống rỗng được lấp đầy, toàn thân cũng được bổ sung năng lượng, so với bộ dáng uể oải yếu ớt ban nãy khá hơn không ít.

Nhan Tử Dạ thực hoài niệm ngày tháng tràn đầy mỹ thực ở địa cầu, ở nơi này, rau dưa hoa quả cùng các loại thịt chính là xa xỉ phẩm, cho dù là gia tộc phú hào như Nhan gia cũng không đáp ứng nổi mỗi ngày ăn thịt ăn cá.

Hơn nữa đối với thực vật nguyên thủy chưa trải qua tinh luyện, cơ thể chỉ có thể hấp thu được một phần nhỏ chất dinh dưỡng. Cho nên đại đa số mọi người đều tình nguyện uống dịch dinh dưỡng thay vì tốn một số tiền gấp mấy chục lần để mua thực vật nguyên thủy. Loại thực vật này cũng giống như những món châu báo trang sức trên địa cầu, chỉ là những vật phẩm trang trí sa hoa.

"Thiếu gia, có thư." Ánh mắt người máy quản gia đột nhiên lóe một tia sáng xanh.

"Mở ra." Nhan Tử Dạ ngồi trên sô pha, người máy quản gia duỗi tay, một màn hình ánh sáng xuất hiện trên tay người máy. Một nam nhân trung niên để tóc dài, mặc đồng phục màu đen xuất hiện trên màn hình.

"Học viên Nhan Tử Dạ, trò đã bỏ học hai ngày, nếu ngày mai còn không tới lớp, tôi mặc kệ trò có phải thành viên Nhan gia hay không, đều cút ra khỏi học viện cho tôi."

Hết câu, màn hình cũng biến mất, Nhan Tử Dạ vẫn chưa kịp phản ứng.

Ai nha, đã quên mất chuyện nguyên chủ còn phải đi học, tuy không để tâm lắm nhưng nguyên chủ có vẻ rất vui sướng khi có thể tiến vào học viện Cách Lạp Tư, bởi vì người có thể tiến vào học viện này đều rất xuất sắc, đương nhiên, với thể chất hỏng bét của nguyên chủ, chỉ có thể dựa vào Nhan gia đi cửa sau.

Tuy địa vị Nhan gia ở đế quốc Ni Lạp Nhĩ rất cao, nhưng học viện Cách Lạp Tư hoàn toàn không để ý tới, bởi vì học viện này căn bản không thuộc quyền quản lý của đế quốc, đế quốc có muốn quản cũng không được.

Vì thế để Nhan Tử Dạ tiến vào học viện đã là trường hợp đặc biệt, nếu Nhan Tử Dạ thực sự trốn học quá ba ngày, học viện nhất định nói được làm được, chẳng chút cố kỵ khai trừ Nhan Tử Dạ, trước đó đã từng có tiền lệ.

Nguyên chủ sở dĩ trốn học cũng vì không dám đối mặt với cười nhạo cùng châm chọc của mọi người, nhưng Nhan Tử Dạ thì khác, cậu không phải nguyên chủ, nếu đã chiếm dụng thân thể người khác thì cũng nên đòi lại công bằng cho đối phương.

...

Hoàn Chương 1.

2. Chương 2: Bị Lọt Hố

Đối với tình yêu nam nam ở thế giới này, Nhan Tử Dạ không chút bài xích đã tiếp nhận, vì sao? Bởi vì lúc còn ở địa cầu đã thấy nhiều rồi nên tập thành thói quen, có tình cho dù uống nước cũng thấy no, huống chi nam nam mới là chân ái!

Dù sao ngày mai mới cần tới học viện, Nhan Tử Dạ dứt khoát làm ổ ở nhà bắt đầu tu luyện.

Nhan Tử Dạ phát hiện kết cấu thân thể thú nhân nơi này cùng tu yêu giả không khác biệt lắm, lúc ngồi xếp bằng hấp thu linh khí, Nhan Tử Dạ kinh hỉ phát hiện linh khí ở thế giới này nồng đậm hơn địa cầu rất nhiều.

Đáng tiếc bản thân hiện giờ không có yêu đan, bằng không đã có thể biến về chân thân tu luyện, như vậy tốc độ sẽ nhanh hơn. Bất quá hiện giờ chỉ đành chịu, có thể sống sót đã may mắn lắm rồi, Nhan Tử Dạ cũng không yêu cầu quá nhiều.

Hấp thu linh khí vào cơ thể, sau đó vận chuyển tới đan điền, hiện giờ ngay cả yêu đan cũng không có, tương đương phải bắt đầu lại từ đầu.

Thời gian tu luyện thật sự quá nhanh, giống như thoáng chốc đã trôi qua, thẳng tới khi người máy quản gia tới gõ cửa, Nhan Tử Dạ mới giật mình tỉnh lại, cư nhiên đã tới giữa trưa, thế nhưng linh khí được hấp thu vào cơ thể chỉ có chút xíu như ngọn tóc. Dựa theo tốc độ này, không biết đến ngày nào tháng nào mới có thể tu luyện ra yêu đan.

Nhăn mặt khổ sở uống xong dịch dinh dưỡng, Nhan Tử Dạ có chút bất đắc dĩ nhìn người máy quản gia im lặng không nói tiếng nào ở trước mắt: "Mi vẫn chưa có tên đi? Bằng không để ta đặt một cái, gọi A Ngốc thế nào?" Dễ gọi lại dễ nhớ.

Nhan Tử Dạ cũng thực bội phục nguyên chủ, người máy quản gia đi theo cậu ta nhiều năm như vậy, cư nhiên vẫn không có tên.

"Tít tít tít… người máy quản gia số 17 đã đổi tên thành công." Ánh mắt người máy lóe tia sáng đỏ một chút, sau đó hướng Nhan Tử Dạ cúi đầu: "Thiếu gia, A Ngốc thật cao hứng phục vụ cậu, xin hỏi cậu còn cần gì nữa không?"

Nhan Tử Dạ hé miệng, ân, cái tên này thực tốt, bất quá có lẽ nên năng cấp, nội tâm không cần đổi nhưng nên nâng cấp để linh hoạt hơn một chút, trong nhà chỉ có cậu cùng con người máy này, nó cứ cứng ngắc, im lặng không chút sinh khí như vậy thì chán chết, nhất định phải nâng cấp.

Linh khí ban đêm nồng đậm hơn ban ngày, cho nên Nhan Tử Dạ cảm thấy ngày ngủ đêm tu luyện tốt hơn, theo lý mà nói, thú hình nguyên chủ cũng là xà, hẳn cậu có thể biến về xà hình mới đúng, thế nhưng Nhan Tử Dạ thử mãi vẫn không được. Có lẽ vì cậu xuyên vào nên năng lực của nguyên chủ bị cải biến.

Bởi vì tu luyện suốt cả đêm, tuy tinh thần Nhan Tử Dạ thực phấn khởi nhưng thân thể thì đã mệt mỏi không chịu nổi, thể chất thú nhân vốn rất khỏe mạnh, thế nhưng nguyên chủ lại là một kẻ phế sài, kết quả một đường đến học viện Nhan Tử Dạ cứ ngủ gà ngủ gật.

Phương tiện giao thông ở thế giới này rất đa dạng, thứ Nhan Tử Dạ chọn là một chiếc phi hành khí lái tự động, ở các trạm ven đường đều có sẵn loại phương tiện này, chỉ cần mở thông tấn khí quét một cái là có thể sử dụng, đương nhiên cần phải trả tinh tệ. Khá giống xe đạp công cộng ở địa cầu, tới trạm sau trả lại là được.

Tuy sinh hoạt phí được Nhan gia cung cấp nhưng nguyên chủ không hề tiêu sài phung phí, ngược lại còn rất tiết kiệm. Bởi vì nguyên chủ cảm thấy nên tích trữ số tiền này lại, sau này có thể tự kiếm tiền thì gửi lại hết cho Nhan gia, nguyên chủ không muốn nợ Nhan gia bất cứ thứ gì. Trong lòng đã vạch rõ ranh giới.

Nhan Tử Dạ có thể lý giải tâm tình nguyên chủ, trong trí nhớ, bởi vì cha mẹ cũng không phải người xuất sắc nên gia gia cũng không yêu thích gì mấy. Càng miễn bàn lúc cha mẹ mất đi, cách một thế hệ, nguyên chủ chẳng những không xuất sắc mà còn là một kẻ vô dụng.

Tuy Nhan gia không tới mức khó dễ nguyên chủ nhưng lại lạnh lùng không để tâm, nói thẳng ra là trực tiếp không nhìn thấy, xem như không tồn tại. Thế nên, đối với nguyên chủ mà nói, người Nhan gia kì thực cũng chỉ là người xa lạ có cùng huyết thống mà thôi. Nguyên chủ tuyệt không muốn nợ bọn họ, cho dù số tiền này là bọn họ nên cấp. Đế quốc quy định khi thiếu niên còn chưa tròn ba mươi tuổi, người nhà nhất định phải cung cấp phí nuôi dưỡng. Thế giới này con người sống lâu tới hai trăm tuổi, nên trước ba mươi được xem là thiếu niên.

Nơi ở của Nhan Tử Dạ cách học viện cũng không xa, lộ trình phi hành chỉ có mười phút. Lần đầu tiên ngồi phi hành khí, Nhan Tử Dạ có chút tò mò, sờ đông sờ tây một hồi mới ra tới trạm. Quét thông tấn khí, cư nhiên chỉ trừ ba tinh tệ, quả thực rất tiện lợi. Chỉ là phi hành khí khá nhỏ, ngồi có chút không thoải mái.

Sau khi tới học viện, một đường đi tới thì phát hiện có không ít tuấn nam mỹ nam, ngẫu nhiên có một vài mỹ nam có nốt ruồi son ở mi tâm đi ngang qua thì náo động một trận, đó chính là giống cái a.

Địa vị của giống cái vốn không cao, vừa không có sức chiến đấu vừa mảnh mai yếu ớt, năng lực sinh dục lại không mạnh, vì thế bị kỳ thị không ít. Nhưng hiện giờ thì khác, đã không còn bán thú nhân tồn tại, địa vị của giống cái dần dần tăng lên, đến khi số lượng giống cái ngày càng ít ỏi thì địa vị cũng cao chót vót.

Trừ bỏ mùi hương đặc biệt trên người, mỗi giống cái đều có một nốt ruồi son ở mi tâm, vì thế chỉ cần liếc mắt đã có thể nhận ra.

Mới đầu còn có không ít thú nhân chỉ trỏ Nhan Tử Dạ, nhưng lúc hai giống cái xuất hiện thì lực chú ý của mọi người đều tập trung vào bọn họ, dốc sức bày ra sức quyến rũ của bản thân, chỉ mong chờ hai giống cái kia có thể coi trọng mình.

Như vầy lại càng hợp ý Nhan Tử Dạ, tuy rằng một đường đi tới cậu đều vừa đi vừa ngủ, căn bản không để ý tới những ảnh hưởng mà nguyên chủ mang tới cho lắm.

Đẩy nhanh cước bộ, định bụng tới lớp sớm thì có thể ngủ nhiều hơn một chút, chỉ là có người không muốn để Nhan Tử Dạ thỏa nguyện.

"Ai nha xem xem ai kìa, này không phải đại thiếu gia Nhan gia Nhan Tử Dạ của chúng ta sao? Giờ trở thành danh nhân của học viện rồi a, sao, thấy tôi cũng không thèm gọi một tiếng à?"

Một thiếu niên tóc đen mắt lam anh tuấn mặc đồng phục màu đen chắn trước mặt Nhan Tử Dạ.

Nhan Tử Dạ ngẩng đầu, trong trí nhớ không có người này, nếu đã không biết thì không cần để ý. Dù sao nguyên chủ ở trong học viện này cũng không có bằng hữu. Bây giờ vấn đề quan trọng nhất là ngủ.

Thấy Nhan Tử Kỳ cư nhiên làm lơ lướt qua mình, nụ cười châm chọc trên mặt Duy Nhĩ Nặc thoáng chốc cứng ngắc. Phế vật này cư nhiên không đếm xỉa tới mình? Duy Nhĩ Nặc lập tức nổi trận lôi đình, tiếp tục chắn trước mặt Nhan Tử Dạ.

"Nhan Tử Dạ, muốn chết đúng không?"

Ngáp một cái, Nhan Tử Dạ uể oải liếc mắt nhìn người chắn trước mặt một cái: "Anh có chuyện gì? Tôi đang vội tới lớp."

"Tới lớp? Thứ phế vật như cậu Nhan đây, cho dù có học một trăm năm cũng không có khả năng tốt nghiệp. Tôi thấy cậu chỉ giỏi ăn rồi ngồi chờ chết." Gương mặt anh tuấn của Duy Nhĩ Nặc tràn đầy khinh thường, Duy Nhĩ Nặc chính là nhìn Nhan Tử Dạ không vừa mắt. Trong lòng nhóm con cháu gia tộc đế đô, sự tồn tại của Nhan Tử Dạ chỉ làm mất hết mặt mũi giới thượng lưu bọn họ.

Thiếu ngủ nghiêm trọng làm Nhan Tử Dạ có chút mất kiên nhẫn, nhướng mi nhìn người trước mặt: "Tôi có chờ ăn chờ chết gì cũng là việc của tôi, anh chít chít kêu la ỏm tỏi làm gì, không có việc gì thì đừng phá rối tôi đi ngủ… không, là đi học." Nhan Tử Dạ trước giờ không phải người văn minh, đặc biệt là đối mặt với đám ruồi muỗi thích quấy rối.

"Cậu… Nhan Tử Dạ, lá gan phình to rồi đúng không? Dám nói chuyện với tôi như vậy, tôi muốn quyết đấu." Trong học viện có quy định, nếu có mâu thuẫn không được lén đánh nhau mà phải đưa ra đề nghị quyết đấu, nếu song phương đồng ý thì có thể tới sân thi đấu giải quyết.

Nếu dám lén đánh nhau, mặc kệ người đó là người kế thừa đại gia tộc hay vương tử quốc gia gì đó, học viện sẽ thẳng tay khai trừ. Tuy Duy Nhĩ Nặc thực phẫn nộ nhưng vẫn không quên quy định.

Bình thường có một bên đưa ra đề nghị quyết đấu, nếu bên kia không có nguyên nhân đặc biệt thì sẽ không cự tuyệt, bởi vì làm vậy chẳng những không nể mặt đối phương mà còn bị xem là yếu kém. Đối với thú nhân bản tính sĩ diện cùng tôn sùng sức mạnh mà nói, hơn 90% sẽ không cự tuyệt.

Mà Nhan Tử Dạ chính là số 10% còn lại.

"Không cần." Hiện giờ Nhan Tử Dạ buồn ngủ muốn chết, nếu cơ thể tích tụ linh khí sung túc, cậu thực muốn lập tức bay tới phòng học ngủ một giấc, cùng tên dở hơi này chạy đi quyết đấu, đúng là lãng phí thời gian.

"Cư nhiên cự tuyệt? Là không dám đánh đi? Quả nhiên là phế vật, nhát gan hết chỗ nói, ngay cả giống cái cũng không bằng, quả thực làm mất mặt thú nhân chúng ta." Duy Nhĩ Nặc thực không ngờ Nhan Tử Dạ lại cự tuyệt, lập tức tức giận mắng.

"Ngay cả giống cái cũng không bằng?" Khóe miệng Nhan Tử Dạ đột nhiên cong lên, khóe mắt liếc nhìn hai giống cái vốn đã đi qua đột nhiên dừng lại nhìn về phía bọn họ. Chút mất kiên nhẫn trên mặt Nhan Tử Dạ thoáng chốc biến mất, mím môi như liều mạng nói: "Đúng vậy, tôi thừa nhận tôi là phế vật, tôi không dám tiếp nhận khiêu chiến, thế nhưng sao anh có thể vũ nhục giống cái trước mặt mọi người, cái gì mà tôi không bằng giống cái? Anh kỳ thị giống cái à? Anh sao có thể nói như vậy? Tôi quyết định, tôi muốn quyết đấu với loại thú nhân kỳ thị giống cái như anh, cho dù biết rõ là sẽ thua, tôi vẫn muốn cho anh một bài học."

Bộ dáng Nhan Tử Dạ đường đường chính chính thấy chết không sờn làm đám người xung quanh đều sửng sốt.

Cái gì? Kỳ thị giống cái? Mình nói thế khi nào, còn nữa, gì mà Nhan Tử Dạ hướng mình đề nghị quyết đấu, rõ ràng là mình nói trước? Lại còn làm bộ làm tịch vì giống cái mà quyết đấu, này quả thực là đổi trắng thay đen mà.

Duy Nhĩ Nặc muốn phản bác, bất quá Nhan Tử Nặc tuyệt đối sẽ không để Duy Nhĩ Nặc có cơ hội này.

"Ngày mai, liền ngay ngày mai, chúng ta tới sân thi đấu quyết đấu, vì bảo vệ giống cái, cho dù thua cũng quang vinh. Nếu ngày mai anh không tới thì kẻ phế vật tôi đây cũng khinh thường anh, hừ." Nhan Tử Dạ hừ lạnh một tiếng, đẩy Duy Nhĩ Nặc đang chắn trước mặt, trực tiếp rời đi.

Duy Nhĩ Nặc còn chưa kịp phản ứng đã xảy ra chuyện gì thì hai giống cái đứng cách đó không xa đã mở chức năng chụp hình của thông tấn khí, chụp Duy Nhĩ Nặc.

"Hừ, cư nhiên có thú nhân dám kỳ thị giống cái chúng ta? Tôi thấy người này không muốn sống nữa rồi, post ảnh lên mạng, để những giống cái khác kéo hắn vào sổ đen."

"Đúng đúng! Đế quốc rõ ràng đã quy định không thể kỳ thị cùng nhục mạ giống cái chúng ta, tên này cư nhiên trắng trợn như vậy, quả thực không thể tha thứ mà. Tôi nhớ trước đó cũng có kẻ từng kỳ thị giống cái, hiện giờ hơn trăm tuổi rồi mà vẫn chưa cưới được giống cái, để tên này nếm thử mùi vị cô độc đi."

Động tác của hai giống cái cực nhanh, thoáng chốc đã tin này đã truyền ra ngoài, Duy Nhĩ Nặc muốn ngăn cản cũng không kịp.

"Từ từ, hai vị giống cái xinh đẹp, tôi không có ý đó, tôi không có ý kỳ thị hai người, nghe tôi giải thích a…"

Duy Nhĩ Nặc vội vàng chạy tới trước mặt hai giống cái muốn giải thích, kết quả bọn họ căn bản không thèm để ý. Duy Nhĩ Nặc không từ bỏ ý định, phải biết nếu thực sự bị nhận định là kẻ kỳ thị giống cái thì Duy Nhĩ Nặc thật sự phải cô độc cả đời. Cho nên Duy Nhĩ Nặc luống cuống muốn đưa tay kéo hai giống cái lại, kết quả bị đám thú nhân vây xem ngăn cản.

"Đừng có quá đáng, kỳ thị xong còn định động thủ với giống cái à? Cho dù là con cháu đại gia tộc cũng không thể làm vậy."

"Đúng đúng, loại thú nhân đê tiện thế này căn bản không xứng với giống cái xinh đẹp."

"Tôi thấy hắn ngay cả phế vật Nhan Tử Dạ cũng không bằng, khi nãy Nhan Tử Dạ giữ gìn giống cái cỡ nào a."

"Đúng vậy, trước kia không biết, giờ thấy mới biết Nhan Tử Dạ tựa hồ cũng không quá kém cỏi."

"Mọi người mau cản tên kia lại, đừng để hắn có cơ hội tổn thương giống cái."

"Chuyện này nhất định phải báo lên, trong học viện cư nhiên xuất hiện người kỳ thị giống cái, quả thực không thể tha thứ."

…

Bị cả đám người ngăn cản, Duy Nhĩ Nặc quả thực tức tới hộc máu, trong lòng lại càng thêm căm hận, Nhan Tử Dạ, đợi đó.

…

Hoàn Chương 2.

3. Chương 3: Nhân Phẩm

Nhan Tử Dạ không phải người theo phái chủ động, nhưng nếu người ta đã tới trước mặt khi dễ, không phản kích thì thực không phải Nhan Tử Dạ. Cậu cũng không phải nguyên chủ, gặp chuyện chỉ biết chịu đựng. Về chuyện khiêu chiến ngày mai, Nhan Tử Dạ biểu thị hiện giờ ngủ là quan trọng nhất, chuyện khác cứ ném ra sau đầu.

Trong học viện chia ban theo bốn cấp bậc sức mạnh, cấp A, cấp B, cấp C và cấp D. Cấp A là ban mạnh nhất, còn D là thấp nhất. Ở đây không tính tuổi, chỉ ấn theo thực lực mà nói chuyện. Trước khi nhập học

học viên sẽ được kiểm tra, chỉ cần tinh thần lực cùng sức chiến đấu đạt tới mức tối thiểu học viện đặt ra là đủ tư cách. Trên hồ sơ kiểm tra của nguyên chủ viết là cấp E, cũng tức là cấp độ thấp nhất, thế nhưng Nhan Tử Dạ biết, tinh thần lực của nguyên chủ ngay cả cấp E cũng không đạt được, sức chiến đấu cũng là số không tròn trĩnh, khó trách bị gọi là phế vật.

Trong học viện, vì phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn, thú nhân cùng giống cái được tách riêng học tập, giống cái không giống thú nhân, bởi vì thể chất yếu nhược không thích hợp chiến đấu nên bọn họ có chương trình học riêng.

Mọi người đều là thú nhân nên nói chuyện cũng không cố kỵ, người trong ban đang bàn tán chuyện Nhan Tử Dạ công khai thổ lộ, kết quả chánh chủ đột nhiên xuất hiện, âm thanh nghị luận ồn ào lập tức im bặt.

Nhìn Nhan Tử Dạ giống như u hồn lượn lờ vào góc phòng, sau đó giống như trước kia nằm úp xuống bàn không nhúc nhích, các thú nhân khinh thường liếc mắt một cái sau đó lại tiếp tục lớn giọng thảo luận, một chút cũng không cố kỵ.

….

"Tuy sớm biết phế vật này không thể tìm được giống cái, thích thú nhân giống đực cũng thực bình thường, bất quá cậu ta cũng quá mất mặt đi, trước mặt công chúng thổ lộ, bị cự tuyệt thì cũng thôi đi, thế nhưng Á Đức Tái Nhĩ Đặc kia cư nhiên còn nói cậu ta tự mình đa tình? Quả thực là làm mất mặt ban D chúng ta mà."

"Cũng không thể nói vậy, tuy Nhan Tử Dạ là phế vật, nhưng Á Đức Tái Nhĩ Đặc kia cũng không phải loại tốt đẹp gì, tôi nghe nói, hắn ta vì cá cược nên mới cố ý tiếp cận, Nhan Tử Dạ cũng vô tội a."

"Vô tội? Tôi thấy là nó ngu thì có, hai ngày này không thấy mặt mũi đâu, cứ tưởng nó tự sát chết rồi ấy, tốt xấu gì cũng là thiếu gia đại gia tộc, cho dù phế thì sao, sống thì phải sống cho giống người chứ, kìa nhìn đi, tới lớp chỉ biết ngủ ngủ ngủ, tôi thấy nó hết cứu rồi."

"Quản làm gì, chỉ cần không ảnh hưởng tới chúng ta là được."

….

Âm thanh bàn tán ồm tỏi ở xung quanh, Nhan Tử Dạ một chút cũng không nghe thấy, bởi vì sau khi ngồi xuống vị trí của mình, Nhan Tử Dạ liền lăn ra ngủ say. Có thể nói, hết thảy xung quanh, cậu không hề hay biết.

Thẳng tới khi vào học, một nam nhân trung tiên tóc dài mặc chế phục màu đen đi tới. Vẻ mặt nghiêm nghị, quét nhìn một vòng, phát hiện Nhan Tử Dạ vắng mặt hai ngày đã tới thì có chút hài lòng gật đầu. Tuy ông không xem trọng đứa học trò yếu đuối này, nhưng dù sao cũng là học trò, là trách nhiệm của đạo sư, ông không hi vọng học trò mình bị học viện khai trừ.

"Tốt lắm, bắt đầu, hôm nay học vận dụng tinh thần lực cùng nâng cao…"

Đạo sư trên bục chậm rãi giảng bài, thú nhân ngồi bên dưới nghiêm túc lắng nghe, trong học viện, nội dung mỗi khóa học đều phi trường trọng yếu, chỉ cần bỏ sót một chút thôi cũng ảnh hưởng tới tu vi, thế nên cho dù các thú nhân đều không thành thật nhưng giờ lên lớp vẫn rất nghiêm túc. Trừ bỏ người nào đó đang vù vù ngủ ngon lành ở góc phóng.

Thời gian một tiết không dài, chỉ có một giờ, thoáng cái đã trôi qua, đạo sư trung niên đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi thì thông tấn khí trên tay 'tít tít' một tiếng, mở lên xem thử, vừa liếc mắt một cái thì sắc mặt ông lập tức biến đổi. Bước nhanh tới bên cạnh Nhan Tử Dạ, gõ gõ mặt bàn.

Nhan Tử Dạ bị tiếng ồn đánh thức, ánh mắt nhắm chặt hơi hé mở lộ ra chút mông lung nhìn đạo sư tóc dài đứng bên cạnh, vẻ mặt mê mang tựa hồ không hiểu vì sao đối phương đánh thức mình dậy rồi lại không nói tiếng nào.

Hoắc Đức đạo sư nhíu mày nhìn Nhan Tử Dạ, trầm giọng nói: "Trò đi theo tôi, có việc cần hỏi." Nói xong, ông xoay người bỏ đi.

Nhan Tử Dạ vẫn còn chìm đắm trong trạng thái mơ màng, vừa mới tỉnh dậy nên đầu óc vẫn chưa kịp vận hành, phản ứng đầu tiên là 'người nọ là ai a? đang nói chuyện với mình à?'. Lắc lắc đầu, đánh giá xung quanh một chút, phát hiện đều là những người vừa xa lạ lại vừa quen thuộc thì mới phản ứng lại, đúng rồi, mình đang ở học viện Cách Lạp Tư, người vừa nãy hình như là đạo sư.

....

"Nhìn kìa, nó ngủ tới choáng đầu luôn rồi, đạo sư kêu mà còn không chịu chạy theo, chốc nữa bị mắng thì đừng có trách."

"Đúng a, Hoắc Đức đạo sư cũng không phải thú nhân ôn nhu."

"Đã xảy ra chuyện gì thì tôi không biết, nhưng chắc chắn không phải chuyện tốt."

...

Bên tai đầy ắp những lời châm chọc khiêu khích, ánh mắt đám thú nhân nhìn Nhan Tử Dạ đều là vui sướng khi người gặp họa. Nhan Tử Dạ mới không để ý tới bọn họ, ưỡn lưng đứng dậy, đi theo đạo sư nọ.

Nhan Tử Dạ vừa rời đi, thông tấn khí của các thú nhân trong phòng học không hẹn mà cùng vang lên. Bình thường lúc lên lớp bọn họ sẽ tắt thông tấn khí, sau khi tan học mới mở lại, dù sao nó cũng là thiết bị liên lạc.

Vừa mở thông tấn khí, các thú nhân lập tức nhìn thấy tin tức nổi bật nhất trên diễn đàn học viện.

"Cái gì? Nhan Tử Dạ quyết đấu với Duy Nhĩ Nặc? Thiệt hay giả, này không phải Nhan Tử Dạ muốn chết à?"

"Duy Nhĩ Nặc chính là một trong mười người đứng đầu ban B, Nhan Tử Dạ tính là cái gì, sao lớn gan như vậy, chẳng lẽ ăn nhầm thứ gì nên thần kinh hỗn loạn?"

"Mấy người nhìn cái gì vậy? Không thấy Nhan Tử Dạ là vì giống cái à? Đọc kĩ lại đi, bởi vì Duy Nhĩ Nặc to gan kỳ thị giống cái thể nhược, Nhan tử Dạ nhìn không vừa mắt nên mới đưa ra yêu cầu quyết đấu. Phế vật này rốt cuộc cũng làm ra việc thú nhân nên làm."

"Hai giống cái có mặt khi đó cư nhiên lên tiếng chứng thật, Duy Nhĩ Nặc kia muốn cô độc cả đời à? Cho dù kỳ thị thì cũng không nên nói trước mặt người ta a!"

"Đạo sư tìm Nhan Tử Dạ chẳng lẽ là vì chuyện này?"

...

Mỗi đạo sư trong học viện đều có phòng làm việc riêng, Nhan Tử Dạ đi theo Hoắc Đức vào phòng, Hoắc Đức nghiêm túc hỏi: "Chuyện quyết đấu của trò cùng Duy Nhĩ Đặc có phải là thật không?"

Ánh mắt Nhan Tử Dạ có chút mê mang: "Duy Nhĩ Nặc?" Cái tên này nghe có chút quen tai, quyết đấu? Sáng nay hình như có một con bọ bay tới làm phiền cậu, léo nhéo cái gì mà quyết đấu quyết đấu, hẳn là người này đi, sau khi nghĩ ra Duy Nhĩ Nặc là ai, Nhan Tử Dạ gật đầu, tùy ý đáp: "Hình như có chuyện như vậy."

"Cái gì mà hình như, có là có mà không là không, thái độ của trò là sao?" Nhìn thiếu niên uể oải như không có xương cốt, bất cứ khi nào cũng có thể ngã xấp xuống, Hoắc Đức cảm thấy có chút quái dị. Tuy ông không chú ý nhiều tới học trò này, thế nhưng thân là đạo sư, ít nhiều cũng hiểu biết một chút. Cậu học trò này bình thường rất yếu đuối, không hề có tâm huyết của thú nhân, cho dù bị khi dễ cỡ nào cũng không phản kích.

Nhớ lần trước mình gọi tới hỏi chuyện, Nhan Tử Dạ ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, chính là thái độ hiện giờ lại rất tùy ý, hơn nữa hơi thở yếu đuối khi xưa đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại vài phần thản nhiên. Gần nhất chuyện Nhan Tử Dạ hướng thú nhân thổ lộ bị cự tuyệt được bàn tán khá nhiều trong học viện, chẳng lẽ vì chuyện này mà thay đổi, bình nứt không sợ vỡ chạy đi tìm Duy Nhĩ Nặc quyết đấu?

Thực lực Duy Nhĩ Nặc thế nào, làm đạo sư Hoắc Đức đương nhiên hiểu rõ, tuy thua kém hai trò bên ban A, nhưng ở ban B chính là một trong mười trò mạnh nhất. Mà Nhan Tử Dạ thế nào thì ông cũng quá rõ

ràng, Duy Nhĩ Nặc cùng Nhan Tử Dạ, một đứa trên trời một đứa dưới đất, căn bản không có cách nào so sánh. Hiện giờ Nhan Tử Dạ cư nhiên muốn quyết đấu, chẳng lẽ trò ấy không biết người thua trận phải nghe theo yêu cầu của người thắng à? Tuy quyết đấu sẽ không tử vong nhưng học trò vì quyết đấu thua mà bị ép nghỉ học cũng không ít, cho nên nếu không phải có thâm cừu đại hận không thể giải quyết, đám học trò rất hiếm khi chọn cách quyết đấu.

Hiện giờ Nhan Tử Dạ đề nghị như vậy, quả thực chính là tự tìm đường chết, chẳng lẽ vì không chịu nổi cú sock thất tình nên muốn tự hủy bản thân?

Nghĩ tới tình cảnh đứa nhỏ, lại nhìn gương mặt tương tự người bạn cũ, trái tim sắt đá của Hoắc Đức có chút mềm xuống, dù sao đứa nhỏ này vẫn còn nhỏ, nếu không phải mất đi cha mẹ thì cũng không tới mức biến thành thế này. Lúc trước chính vì quan hệ bạn bè tốt với cha Nhan Tử Dạ mà ông mới đồng ý để đứa nhỏ này tiến vào ban D, bất quá sau đó thấy đứa nhỏ này quá cam chịu thì không để ý tới nữa. Giờ ngẫm lại, sự tình phát triển thành thế này ông cũng có khách nhiệm, đã không làm trọn trách nhiệm đạo sư.

Bất tri bất giác bổ não một phen, Hoắc Đức nuốt xuống những lời trách mắng đã lên tới cổ họng, biểu tình nghiêm túc cũng trở nên nhu hòa, phất tay với Nhan Tử Dạ: "Quên đi, chuyện này tôi sẽ giúp trò giải quyết, về sau gặp phải chuyện như vậy thì đừng quá xúc động, trò quay về lớp đi!"

Nhan Tử Dạ nhìn Hoắc Đức, gọi mình tới chưa nói được hai câu đã bảo mình quay về, trong lòng có chút vi diệu, vừa nãy rõ ràng là muốn khởi binh vấn tội, sao đột nhiên biến thành thương hại rồi?

Rời khỏi văn phòng, Nhan Tử Dạ xoa xoa ót, nghĩ mãi vẫn không thông, diêm vương đạo sư muốn ra mặt giúp mình giải quyết chuyện quyết đấu? Rốt cuộc là vì cái gì? Chẳng lẽ vì mình xuyên qua nên nhân phẩm bạo phát?

…

Hoàn Chương 3.

4. Chương 4: Quyết Đấu

Buổi sáng không có tiết thực chiến nên Nhan Tử Dạ thỏa mãn ngủ cả buổi sáng, sau khi đạo sư rời đi Nhan Tử Dạ mới tỉnh lại, ưỡn thắt lưng, phát hiện các thú nhân trong phòng đều dùng ánh mắt khác thường nhìn mình.

Bởi vì nguyên chủ vốn không thân thiết gì với đám thú nhân này nên Nhan Tử Dạ cũng lười để ý. Làm học trò ở thời tương lai có một điều đặc biệt tốt là lúc tới lớp không cần ôm một đống sách nặng cả chục ký, chỉ cần vác xác tới là được.

Đứng dậy, Nhan Tử Dạ đi ra ngoài, vừa mới ra khỏi cửa thì nhìn thấy con bọ phiền nhiễu mà mình không muốn gặp chút nào.

Duy Nhĩ Nặc quả thực tức tới muốn nổ tung, bị oan uổng kỳ thị giống cái cũng thôi đi, vốn nghĩ lúc quyết đấu sẽ hung hăng dạy Nhan Tử Dạ một bài học, sau đó để tên phế vật này khóc lóc cút ra khỏi học viện. Kết quả, ý tưởng còn chưa kịp thực hiện, Hoắc Đức đạo sư của ban D đã tìm tới, muốn Duy Nhĩ Nặc hủy cuộc quyết đấu.

Này sao có thể, Duy Nhĩ Nặc mới đầu cũng cự tuyệt, bất quá sau đó thấy thái độ Hoắc Đức đạo sư quá kiên quyết, tuy chỉ là đạo sư ban D nhưng cũng là cao thủ cấp S, cũng từng là đạo sư của mình, Duy Nhĩ Nặc không muốn mích lòng. Cho nên cuối cùng chỉ có thể nén giận, không cam lòng đáp ứng hủy quyết đấu.

"Nhan Tử Dạ, cậu giỏi thật a, trước mặt thì giả làm anh hùng, sau lưng lại tìm đạo sư tới bảo tôi hủy quyết đấu, tôi sớm đã nghi ngờ thứ phế vật như cậu sao lại cả gan đồng ý, hóa ra là có chỗ dựa vững chắc." Tuy mới đầu Duy Nhĩ Đặc quả thực rất chán ghét Nhan Tử Dạ, nhưng bởi vì Nhan Tử Dạ đáp ứng quyết đấu

nên cũng xem trọng chút chí khí của đối phương, kết quả hóa ra chỉ là làm dáng cho có, sau lưng lại giở trò mờ ám, lại càng làm Duy Nhĩ Nặc khinh thường hơn.

"Tôi không biết anh nói gì." Hủy bỏ quyết đấu? Nhớ tới chuyện Hoắc Đức đạo sư nói sẽ giúp mình giải quyết vấn đề, chẳng lẽ phương pháp chính là hủy quyết đấu?

Nếu là nguyên chủ, đây có lẽ là biện pháp tốt, bởi vì với thực lực của cậu ta, trăm phần trăm là thất bại. Nhưng Nhan Tử Dạ hiện giờ căn bản không muốn, tuy lúc đáp ứng, nguyên do chủ yếu là muốn chỉnh Duy Nhĩ Nặc một trận, nhưng càng nhiều hơn là cậu muốn xem thử thực lực của thú nhân thế giới này.

"Dám làm không dám nhận à? Nhan Tử Dạ, làm một thú nhân, cậu quả thực làm xấu mặt thú nhân chúng ta. Trước kia vốn đã khinh thường, giờ tôi lại càng khinh hơn." Duy Nhĩ Nặc phẫn nộ nói.

Hai tay ôm ngực, nhìn ánh mắt xem thường của đám thú nhân vây xem xung quanh cùng Duy Nhĩ Nặc phẫn nộ ở trước mặt, Nhan Tử Dạ nhếch khóe miệng, hất cằm: "Không dần dùng kế khích tướng, Nhan Tử Dạ tôi nói được làm được, buổi sáng ngày mai ở sân thi đấu, chờ tôi."

Nhan Tử Dạ lướt qua người Duy Nhĩ Nặc, rất nhanh liền biến mất ở góc quanh, Duy Nhĩ Nặc đứng tại chỗ có chút không kịp phản ứng, thằng nhãi kia cư nhiên thật sự đồng ý.

Thú nhân vây xem náo nhiệt cũng hưng phấn, ha hả, ngày mai có náo nhiệt rồi a.

Về tới nhà, Nhan Tử Dạ trước tiên ôm A Ngốc đi nâng cấp.

Nhân viên nghiệp vụ có chút khó xử nhìn Nhan Tử Dạ: "Quý khách, mẫu người máy của cậu hiện giờ đã bị loại bỏ rồi, hơn nữa linh kiện đều cũ hết rồi, nếu muốn nâng cấp, phí dụng so với mua mới còn đắt hơn. Hay là cậu mua con mới luôn đi!"

"Không cần, trực tiếp nâng cấp." Người máy quản gia này là cha mẹ nguyên chủ lưu lại, vô luận thế nào cũng không được vứt bỏ.

Nhân viên nghiệp vụ có chút kỳ quái nhìn Nhan Tử Dạ, không ngờ hiện giờ cư nhiên vẫn còn thú nhân như vậy, tình nguyện phí tiền gấp đôi để nâng cấp một con người máy cũ bị loại bỏ chứ không chịu mua mới, hiện giờ đám có tiền quả thực tùy hứng a!

Bởi vì nâng cấp cần tốn một ngày nên Nhan Tử Dạ thanh toán một nửa tinh tệ rồi quay về nhà, qua ngày mai sẽ tới nhận.

Vừa mới về tới nhà, thông tấn khí trên tay liền reo vang, Nhan Tử Dạ nhấn một chút, hình ảnh Hoắc Đức lập tức xuất hiện.

"Sao trò lại đáp ứng quyết đấu với Duy Nhĩ Đặc? Chẳng lẽ trò không biết thực lực của mình chênh lệch thế nào à?" Hoắc Đức nhíu mi hỏi.

"Biết." Nhan Tử Dạ tùy ý đáp.

"Biết mà còn đồng ý, trò rốt cuộc nghĩ gì trong đầu vậy, tôi vất vả lắm mới thuyết phục Duy Nhĩ Nặc hủy trận đấu, giờ trò lại nhất quyết ngày mai phải quyết đấu, trò có nghĩ tới hậu quả không?" Hoắc Đức thật sự tức giận, vì Nhan Tử Dạ, ông không để ý tới mặt mũi đạo sư, đi năn nỉ học trò hủy quyết đấu. Kết quả Nhan Tử Dạ không cảm kích thì thôi, đảo mắt liền đáp ứng đối chiến, kia hết thảy những việc ông làm không phải uổng phí cả à.

Thân thể Nhan Tử Dạ giống như không có xương tựa vào sô pha mềm mại, nói với Hoắc Đức: "Thầy chỉ muốn nói chuyện này thôi à, còn gì nữa không?"

Nhìn bộ dáng thờ ơ của Nhan Tử Dạ, Hoắc Đức chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, giận tái mặt nói: "Quên đi, chuyện của trò thì trò cứ tự quyết định, sáng mai phải quyết đấu, chiều này trò không cần tới lớp." Nói xong, ông lập tức cắt đứt cuộc nói chuyện.

Buổi chiều không cần đi học? Này là đãi ngộ đặc biệt đi? Cũng tốt, ở nhà cố gắng tu luyện, tranh thủ hấp thu nhiều linh khí một chút, ngày mai cũng có chút đảm bảo.

Cả buổi trưa, kỳ thực Nhan Tử Dạ chỉ lăn ra ngủ, bởi vì cậu phát hiện ra một phương pháp vừa tu luyện lại vừa được nghỉ ngơi, đó chính là ngủ. Bởi vì ban ngày linh khí không nồng đậm như ban đêm nên Nhan Tử Dạ tính toán để tối hẵn tu luyện, ban ngày chỉ dành để ngủ nghỉ. Chính là sáng nay lúc ngủ ở phòng học, Nhan Tử Dạ phát hiện linh khí trong cơ thể cư nhiên gia tăng, tuy cũng không nhiều nhặn gì, cũng không nhanh như trực tiếp tu luyện, thế nhưng như vậy cũng bớt được không ít công phu. Đối với Nhan Tử Dạ vẫn luôn yêu thích nhàn hạ thì quả thực không còn gì tốt hơn.

Ban ngày ngủ thẳng cẳng, ban đêm tinh thần phấn chấn, vì trận quyết đấu ngày mai, buổi tối này Nhan Tử Dạ tận sức hấp thu cùng chuyển hoán linh khí. Chờ quá trình kết thúc, Nhan Tử Dạ thử giãn gân giãn cốt, tuy không linh hoạt bằng cơ thể trước kia, nhưng thời gian cấp bách, hiện giờ cũng chỉ có thể miễn cưỡng ứng phó, sau này nhất định phải rèn luyện một phen.

Hôm sau vừa tới học viện, Nhan Tử Dạ liền thấy một đám đông vây ngoài cổng, cầm đầu chính là Duy Nhĩ Nặc.

Thấy Nhan Tử Dạ xuất hiện, Duy Nhĩ Nặc nói: "Cứ tưởng không dám tới."

Nhan Tử Dạ híp mắt: "Bớt nói nhảm đi, mau bắt đầu." Chốc nữa còn phải ngủ a!

"Tốt, nếu cậu đã muốn tìm chết như vậy thì lập tức tới sân thi đấu." Duy Nhĩ Nặc đi ở phía trước, Nhan Tử Dạ đi theo. Phía sau còn có một đám thú nhân vui sướng vây xem náo nhiệt.

—

"Nghe gì chưa, trận quyết đấu bắt đầu rồi."

"Ai với ai?"

"Là Duy Nhĩ Nặc ban B với Nhan Tử Dạ ban D."

"Không thể nào? Nhan Tử Dạ? Cứ tưởng tin tức kia là giả cứ, thật không ngờ cư nhiên là thật, đầu óc Nhan Tử Dạ bị vô nước rồi à? Này rõ ràng là tự tìm đường chết mà?"

"Duy Nhĩ Nặc kia cũng phát rồ rồi, tôi nghe nói hắn dám kỳ thị giống cái, Nhan Tử Dạ xem không vừa mắt mới đòi quyết đấu."

"Thiệt giả vậy? Tin tức chuẩn xác không?"

"Ông không lên diễn đàn học viện à? Trên đó bàn luận ỏm tỏi, tới giờ vẫn còn huyên náo a!"

…

Ở sân thi đấu phía đông học viện là một mảnh đất rất lớn, trên sân có đài quyết đấu. Bởi vì phòng ngừa thú nhân quyết đấu vô tình tổn thương tới người vây xem nên xung quanh đài có trang bị lồng phòng hộ. Lúc quyết đấu lồng phòng hộ sẽ được khởi động, mà thú nhân cũng chỉ được quyết đầu ở phạm vi bên trong, thẳng tới khi phân rõ thắng bại mới thôi.

Xung quanh đài ngày càng có nhiều người vây xem, giờ là buổi sáng, có không ít người có tiết học, bất quá số người tới xem náo nhiệt vẫn rất đông. Thú nhân là tộc người hiếu chiến, thích nhất là các cảnh đánh nhau, hiện giờ có náo nhiệt để xem, làm gì còn để ý tới chuyện có tiết hay không.

Hai người trên đài, liếc mắt liền nhìn ra chênh lệch. Duy Nhĩ Nặc cao hơn một mét chín, dáng người thú nhân đều khá cao lớn, đương nhiên ngoại trừ Nhan Tử Dạ, trong một rừng người đều cao hơn một mét chín, Nhan Tử Dạ miễn cưỡng lắm mới được một mét tám, chiều cao cách biệt hơn mười cm, liếc mắt liền thấy chênh lệch rõ ràng.

Hơn nữa dáng người Nhan Tử Dạ khá thon dài, không có cơ bắp, so với một thân cơ bắp cuồn cuộn của Duy Nhĩ Nặc, Nhan Tử Dạ hệt như gà luộc đấu với gấu ngựa, quả thực có cảm giác đưa đầu cho người ta đánh.

"Nếu bây giờ cậu chịu đầu hàng cầu xin tha thứ thì có lẽ tôi sẽ chấp nhận, cậu cũng tránh được nỗi khổ da thịt." Khóe môi Duy Nhĩ Nặc cong lên châm chọc, nhìn Nhan Tử Dạ mà biểu tình thỏa mãn cứ như đang nhìn thấy Nhan Tử Dạ bị đánh tới chật vật quỳ rạp dưới đất.

"Đừng lãng phí thời gian." Nhan Tử Dạ căn bản không muốn nói nhảm.

Duy Nghĩ Nặc hừ lạnh một tiếng: "Hừ, không biết tốt xấu."

Học viên quyết đấu với nhau không cần trọng tài, người vây xem chính là trọng tài, dưới mắt nhiều người như vậy, cho dù cuối cùng thua không phục cũng không có cách nào chống chế.

Không khí hết sức căng thẳng.

Hai bên cách nhau vài mét, Duy Nhĩ Nặc phát động tấn công trước, đạp một bước về sau rồi hệt như một mũi tên phóng vút tới trước mặt Nhan Tử Dạ, tung tới một đấm. Nhan Tử Dạ nghiêng người né tránh, dưới chân nhanh lẹ di chuyển vòng ra phía sau Duy Nhĩ Nặc, Duy Nhĩ Nặc phản ứng nhanh lập tức xoay người đá tới. Nhan Tử Dạ lùi về sau tránh thoát một cước kia.

Chỉ choáng chốc hai người đã đánh vài đòn, mới đầu Duy Nhĩ Nặc còn nhẹ nhàng, nhưng dần dần thấy Nhan Tử Dạ có thể né tránh toàn bộ công kích của mình, biểu tình Duy Nhĩ Nặc cũng trở nên nghiêm túc.

Sao có thể như vậy, toàn bộ học viện đều biết vị thiếu gia bị Nhan gia đuổi ra ngoài này là một phế vật, vì sao nó có thể trốn tránh nhiều đòn công kích như vậy? Tuy động tác có chút uốn éo nhưng cũng vì thế có thể thấy thân thủ Nhan Tử Dạ không tồi.

Duy Nhĩ Nặc chỉ mới phân tâm một chút, một nắm đấm đã đột nhiên đánh úp tới, tuy không kịp chuẩn bị nhưng may mắn Duy Nhĩ Nặc phản ứng nhanh, bằng không suýt chút nữa đã bị đánh trúng mũi.

Không chỉ Duy Nhĩ Nặc quyết đấu trên đài, ngay cả nhóm thú nhân vây xem xung quanh cũng phi thường kinh ngạc, trong đó có cả bạn học cùng ban của Nhan Tử Dạ. Nhan Tử Dạ có trình độ gì, cứ nhìn tiết học chiến đấu là biết, tùy tiện một thú nhân nào đó cũng có thể đánh ngã. Chỉ là hiện giờ, Nhan Tử Dạ cư nhiên có thể đánh ngang tay với Duy Nhĩ Nặc, tuy Duy Nhĩ Nặc chưa dốc hết sức nhưng cũng đủ chứng minh sức chiến đấu của Nhan Tử Dạ cũng không phải phế vật. Chẳng lẽ trước kia Nhan Tử Dạ cố ý che dấu thực lực?

Duy Nhĩ Nặc vốn có chút vui đùa, sau khi suýt bị Nhan Tử Dạ đấm trúng mũi thì không dám sơ ý nữa.

Lam quang chợt lóe, ba lưỡi dao lam quang hình thành từ dị năng 'xoẹt xoẹt' bay tới, Nhan Tử Dạ lộn mèo một vòng ba trăm sáu mươi độ, ba lưỡi dao lam sắc bay xẹt sát bên mặt. Nhan Tử Dạ tránh thoát được lưỡi dao, chẳng qua khúc cậu đáp xuống đất, một lọn tóc đỏ rực lơ lửng trên không trung nhẹ nhàng rớt xuống trước mặt Nhan tử Dạ.

Nhìn lọn tóc bị cắt đứt, hồng quang trong mắt Nhan Tử Dạ chợt lóe, vừa nãy Duy Nhĩ Nặc phát động công kích dị năng, cậu cư nhiên cảm giác được linh khí dao động.

....

Hoàn Chương 4.

5. Chương 5: Quyết Đấu (2)

Thú nhân này cư nhiên biết vận dụng linh khí, bất đồng với phương pháp của Nhan Tử Dạ, dị năng của thú nhân chính là dùng tinh thần lực vận động linh khí xung quanh, một khi tinh thần lực cạn kiệt thì không thể sử dụng dị năng được nữa.

Mà phương pháp tu luyện của Nhan Tử Dạ bất đồng, cậu là yêu tu, trực tiếp hấp thu linh khí, sau đó trả qua quá trình tự động luyện hóa tích tụ ở đan điền, khi sử dụng linh khí căn bản không cần vận dụng tới tinh thần lực, cũng không cần thời gian tích tụ.

Sau khi hiểu ra, Nhan Tử Dạ không còn lòng vòng né tránh, kỳ thực trước đó cậu căn bản không nắm chắc phần thắng, nguyên nhân là vì chưa thấy thú nhân cấp B chiến đấu nên không rõ tinh thần lực cùng sức chiến đấu của cấp bậc này mạnh cỡ nào.

Không nắm chắc phần thắng lại tiếp nhận quyết đấu, nguyên nhân là vì Nhan Tử Dạ thích khiêu chiến. Chủ yếu là trong trí nhớ của nguyên chủ, thú nhân Duy Nhĩ Nặc này không ít lần tìm tới gây chuyện, trận này mà thua, cùng lắm chỉ là rời khỏi học viện mà thôi. Nhưng nếu Duy Nhĩ Nặc thắng thì cũng chẳng vẻ vang gì, bởi vì tất cả mọi người đều biết Nhan Tử Dạ là một kẻ vô dụng, thắng một kẻ vô dụng thì có gì đáng quang vinh. Hơn nữa trước đó bị Nhan Tử Dạ bôi đen một phen, giống cái trong học viện căn bản không có ấn tượng tốt với Duy Nhĩ Nặc.

Mà học viên bị khai trừ cùng tự xin nghỉ có ý nghĩa khác nhau, học viện cứ ba năm lại chiêu sinh một lần, năm nay vừa vặn chính là kì chiêu sinh. Nếu Nhan Tử Dạ thua, bị ép nghỉ học thì vẫn có thể báo danh tham gia thí nghiệm, chỉ cần thông qua thì có thể vào Cách Lạp Tư học viện. Cho nên đối với Nhan Tử Dạ, cho dù thua cũng không có gì tổn thất.

Chỉ nháy mắt, Duy Nhĩ Nặc lại phát động công kích. Duy Nhĩ Nặc vận dụng tinh thần lực tích tụ linh khí trong không khí, vung tay, hơn mười lưỡi dao lam sắc mang theo sát khí lao vun vút về phía Nhan Tử Dạ.

U quang trong mắt Nhan Tử Dạ chợt lóe, không chút né tránh ngược lại nghênh đón trực diện.

Nhóm người vây xem kinh hãi không thôi, đều nghĩ Nhan Tử Dạ phát điên rồi, cư nhiên tự lao tới nhận chết.

Duy Nhĩ Nặc cũng ngây ngẩn, vốn cứ nghĩ Nhan Tử Dạ sẽ né tránh, dù sao vừa nãy đã kiến thức năng lực của Nhan Tử Dạ, nào ngờ người này lại làm ra hành động kinh người, cư nhiên trực tiếp đón đầu.

Cậu ta muốn làm gì?

Ngay lúc lưỡi dao chỉ còn cách Nhan Tử Dạ không tới mười cm, đột nhiên, số lưỡi dao hình thành từ linh khí toàn bộ ngừng lại trước người Nhan Tử Dạ, không chút nhúc nhích, giống như thời gian đột nhiên ngưng đọng. Chẳng qua bị đọng lại chỉ có không gian trước mặt Nhan Tử Dạ mà thôi.

Này là sao? Duy Nhĩ Nặc chưa từng phát động công kích dị năng thất bại, có chút không rõ trạng huống cho lắm. Ngay lúc này Nhan Tử Dạ đã tiến tới trước mặt, tung tới một cú đấm. Duy Nhĩ Nặc thoát ra khỏi cơn sững sờ theo phản xạ tránh được, bất quá né được cú đấm trên mặt nhưng không tránh được bên dưới. Một nắm tay của Nhan Tử Dạ đấm thẳng vào bụng Duy Nhĩ Nặc, Duy Nhĩ Nặc ăn đau liền phản kích, bất quá Nhan Tử Dạ sớm đã thối lùi qua một bên, vì thế một kích này thất bại.

Hơn mười lưỡi dao vốn ngưng đọng giữa không trung cũng hóa thành quang điểm rồi biến mất.

Trầm mặt nhìn Nhan Tử Dạ mỉm cười châm chọc đứng cách đó không xa, Duy Nhĩ Nặc nghiến chặt răng nanh, gân xanh nổi lên. Chết tiệt, cư nhiên bị một kẻ phế vật đánh trúng, tuy khí lực một đấm kia không lớn, chỉ hơi đau một chút mà thôi, hoàn toàn không đáng là gì. Nhưng từ đầu đến giờ Duy Nhĩ Nặc không đánh trúng Nhan Tử Dạ phát nào, ngược lại bị đối phương đánh trúng, kia quả thực làm mất mặt cao thủ trên top mười ban B mà.

"Ông trời của tôi ơi, nhìn thấy gì không, Duy Nhĩ Nặc cư nhiên bị đánh."

"Đúng vậy, thực không thể tin vào mắt mình, cứ tưởng Duy Nhĩ Nặc sẽ ngược Nhan Tử Dạ tới chết đi sống lại, nào ngờ người bị vây vào thế hạ phong lại là Duy Nhĩ Nặc."

"Này, liệu có phải Duy Nhĩ Nặc cố ý nhường Nhan Tử Dạ không? Chứ cao thủ top mười ban B, năng lực sao lại yếu như vậy?"

"Đúng đúng, thực đáng nghi a, công kích vừa nãy rõ ràng đã sắp đánh trúng Nhan Tử Dạ, vì sao lại đột nhiên dừng lại chứ? Kia không phải cấp cơ hội cho Nhan Tử Dạ sao?"

"Duy Nhĩ Nặc này cũng quá yếu đi? Tôi chỉ cấp D thôi mà cũng cảm thấy mình mạnh hơn anh ta."

....

Mặc dù lồng phòng hộ có tác dụng ngăn cách nhưng lại không có công năng cách âm, hơn nữa thính lực của thú nhân vốn rất mạnh, cho nên Duy Nhĩ Nặc nghe thực rành mạch.

Cái gì mà nhường chứ, đợt công kích dị năng vừa nãy đột nhiên mất đi hiệu lực bản thân Duy Nhĩ Nặc cũng không rõ nguyên do. Bị mọi người cho là mình nhường nhịn Nhan Tử Dạ, Duy Nhĩ Nặc cảm thấy thực vô tội a.

Chẳng qua nghe thấy lời châm chọc của đám thú nhân xung quanh, Duy Nhĩ Nặc cảm thấy có chút tức giận, quyết định không kéo dài thời gian nữa, phải nhanh chóng giải quyết Nhan Tử Dạ.

Cảm giác biểu tình trên mặt Duy Nhĩ Nặc trở nên nghiêm túc, Nhan Tử Dạ liền biết đối phương bắt đầu đánh thật.

Linh khí trong không khí dao động một chút thôi Nhan Tử Dạ cũng có thể cảm giác được, càng miễn bàn Duy Nhĩ Nặc vận dụng một lượng lớn linh khí như vậy. Dùng tinh thần lực điều động linh khí cần thời gian, cho dù chỉ là ba giây thì cũng đủ để Nhan Tử Dạ chủ động phát động công kích. Vừa nãy chỉ vì muốn kiến thức công kích dị năng của thú nhân mà thôi, hiện giờ nếu đã biết phương pháp thì không cần băn khoăn nữa.

Hôm nay, Nhan Tử Dạ mặc đồng phục hắc sắc của học viện, nhấn một cái nút đỏ bên hông, ngân quang chợt lóe, một lưỡi dao laser đột nhiên xuất hiện trong tay Nhan Tử Dạ.

Cầm dao laser, Nhan Tử Dạ lập tức tấn công Duy Nhĩ Nặc, nếu đã đáp ứng quyết đấu, Nhan Tử Dạ tự nhiên sẽ không chút chuẩn bị mà leo lên đài, mặc dù khi quyết đấu có rất ít người sử dụng dao laser, nhưng cũng đâu có ai quy định không được dùng?

Duy Nhĩ Nặc đang tập trung tinh thần lực chuẩn bị đại chiêu, kết quả bị một dao của Nhan Tử Dạ tập kích đánh gảy. Có chút chật vật tránh né lưỡi dao laser vung tới: "Nhan Tử Dạ, cư nhiên sử dụng dao laser, đê tiện."

"Cám ơn khích lệ." Nhan Tử Dạ lật tay chém ngang một phát, một chiếc nút áo màu đen trước ngực Duy Nhĩ Nặc bị chém đứt.

Cảm nhận được linh khí dao động trong không khí, Nhan Tử Dạ lộn ngược ra sau, một quả cầu năng lượng màu lam lướt sát qua người Nhan Tử Dạ, đập vào lồng phòng hộ phía sau xẹt thành một mớ tia lửa màu lam.

Trong lúc né đòn cư nhiên có thể cấp tốc ngưng tụ dị năng, quả nhiên không thể xem thường đám thú nhân.

"Nhan Tử Dạ, là cậu bức tôi." Vốn không định dùng chiêu này, thế nhưng Nhan Tử Dạ cư nhiên lại sử dụng dao laser, Duy Nhĩ Nặc quả thực không còn tâm tư chơi đùa.

Vuốt thông tấn khí trên cổ tay, một luồng ánh sáng màu lam từ thông tấn khí phát ra, sau đó bao lấy cả người Duy Nhĩ Nặc.

Một màn này phi thường quen mắt, Nhan Tử Dạ cố gắng hồi tưởng, mà các thú nhân xung quanh đã phát ra tiếng kêu kinh hãi.

"Cơ giáp? Duy Nhĩ Nặc cư nhiên sử dụng cơ giáp?"

"Nhan Tử Dạ không phải phế vật à? Sao có thể bức Duy Nhĩ Nặc phải dùng tới cơ giáp?"

"Cơ giáp cũng xuất rồi, xem ra không đùa giỡn nữa."

...

Hoắc Đức cũng tới sân thi đấu quan sát, mới đầu nhìn Nhan Tử Dạ nhanh nhẹn tránh né công kích, ông kinh ngạc không thôi. Bởi vì ông không hề biết hóa ra Nhan Tử Dạ có sức chiến đấu mạnh tới vậy, hiện giờ Duy Nhĩ Nặc xuất ra cơ giáp thì kết cục cũng định rồi. Bởi vì Nhan Tử Dạ không có cơ giáp, không thể nào thắng được.

Cơ giáp? Nhìn lam quang tản đi, xuất hiện trước mắt là một người khổng lồ màu lam cao ba mét.

Lớp vỏ kim loại dưới ánh mặt trời lóng lánh lạnh như băng, đường cong lam sắc được tạo hình tỉ mỉ kích thích thị giác người khác, chiều cao ba mét cùng kích cỡ khổng lồ mang tới cảm giác thực áp bách.

Này chính là cơ giáp à? Quả thực làm người ta kinh diễm, khó trách nguyên chủ lại chấp nhất muốn ở lại học viện như vậy, hóa ra giấc mộng của cậu ta chính là nó.

Nhan Tử Dạ nhịn không được nhếch khóe môi, trong mắt lộ ra hứng thú nồng đậm, kia để cậu nếm thử uy lực của cơ giáp đi! Chân vừa định di chuyển thì một cơn đau đớn co rút truyền tới, không chỉ hai chân, ngay cả bàn tay đang cầm dao laser cũng vậy.

Quên mất chuyện thân thể này chưa từng vận động kịch liệt như vậy, trước đó động tác không theo kịp phản xạ não bộ thì cũng thôi đi, hiện giờ cư nhiên còn rút gân, này đúng là hỏng bét.

Ngẩng đầu nhìn lại chiếc cơ giáp màu lam, chỉ thấy một cánh tay máy móc màu lam xé gió đánh úp tới.

Nhan Tử Dạ cắn răng, dưới chân dùng sức đạp mạnh, không để tâm tới cảm giác đau đớn như bị xé rách dưới chân, lộn một vòng trên không, lúc chuẩn bị rơi xuống đất thì một cánh tay cơ giáp lại vung thẳng tới.

'Ầm…'

Một bóng dáng màu đen bay ra ngoài, đập mạnh vào lồng phòng hộ rồi ngã lăn xuống đất.

"Khụ khụ…" Nhan Tử Dạ từ trên mặt đất bò dậy, tóc tai hỗn độn, khóe miệng chảy ra chút tơ máu đỏ tươi. Có chút kinh ngạc nhìn cơ giáp màu lam cách đó không xa, quá nhanh, so với lúc vật lộn ban nãy ít nhất cũng tăng lên gấp ba. Đây là thực lực chân chính của Duy Nhĩ Nặc à?

Lau vết máu bên khóe miệng, Nhan Tử Dạ muốn đứng lên, bất quá ngực đột nhiên truyền tới một trận đau đớn. Nhan Tử Dạ biến sắc, trước đó vì linh khí không đủ, miệng vết thương tuy đã liền lại nhưng vẫn chưa khép hẳn, dù sao nguyên chủ cũng quá ngoan tâm, một dao cắm thẳng vào tim.

Vốn tính toán từ từ tích góp linh khí chữa lành vết thương, bất quá bởi vì trận quyết đấu hôm nay nên Nhan Tử Dạ không dùng linh khí. Trúng phải một kích mãnh liệt vừa nãy, Nhan Tử Dạ cảm giác được miệng vết thương trên ngực tựa hồ nứt ra, hơn nữa lớp áo trước ngực cũng trở nên ướt át, cái mũi nhạy bén cũng ngửi thấy mùi tanh nhàn nhạt của máu.

Chỉ cử động một chút thôi đã mang tới cơn đau nhức thật lớn, Nhan Tử Dạ nửa quỳ trên mặt đất, sắc mặt có chút tái nhợt.

Nhìn bộ dáng chật vật của Nhan Tử Dạ, Duy Nhĩ Nặc trong cơ giáp mỉm cười, cơ giáp trên người khống chế bằng tinh thần lực, tốc độ cùng sức mạnh tự nhiên phải mạnh hơn nguyên thân vài phần. Nhan Tử Dạ không có cơ giáp lại không thể biến thân, sao có thể tránh được công kích.

Căn bản không để Nhan Tử Dạ có thời gian phản ứng, cơ giáp lam sắc loe lóe hàn quang, một lần nữa đánh úp về phía Nhan Tử Dạ.

…

Hoàn Chương 5.

6. Chương 6: Thắng Thua

'Ầm…'

Nhan Tử Dạ chật vật né tránh, công kích của cơ giáp màu lam nện lên lồng phòng hộ, tia lửa lam sắc cùng ngân sắc không ngừng lóe sáng. Nhan Tử Dạ lăn qua bên cạnh, chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn, đúng là hỏng bét, thân thể này vốn không thích hợp vận động mạnh, hiện giờ cả người đau nhức, miệng vết thương trước ngực nhức nhối như trái tim cũng bị nứt toạt. Mà không xong nhất chính là vừa nãy phải sử dụng linh lực ngăn cản công kích dị năng của Duy Nhĩ Nặc nên bây giờ linh khí trong cơ thể không còn sót lại bao nhiêu.

Không kịp suy nghĩ, một vòng công kích mới lại ập tới, Nhan Tử Dạ không còn ung dung thoải mái như lúc đầu, bởi vì cậu phát hiện mình bắt đầu không thể phản ứng kịp, tương phản tốc độ của cơ giáp Duy Nhĩ Nặc lại ngày càng nhanh. Chịu đựng đau đớn, Nhan Tử Dạ nhảy lên cánh tay lam sắc của cơ giáo, trong khoảnh khắc dùng dao laser chém xuống, kim loại va chạm lóe lên tia lửa.

Nhan Tử Dạ nhảy xuống đất, phát hiện một kích vừa nãy hoàn toàn không có chút tác dụng.

Duy Nhĩ Nặc trong cơ giáp mỉm cười, hừ, chỉ bằng dao laser cũng muốn tổn thương cơ giáp của anh, quả thực quá ngây thơ.

Nhìn bộ dáng chật vật của Nhan Tử Dạ, Duy Nghĩ Nặc đột nhiên không muốn nhanh chóng chấm dứt mà phải quần Nhan Tử Dạ một trận, muốn đối phương mất mặt trước mặt mọi người đồng thời để Nhan Tử Dạ hiểu được bọn họ chênh lệch cỡ nào.

Công kích của cơ giáp bắt đầu chậm lại, Nhan Tử Dạ tự nhiên phát hiện, cậu không biết Duy Nghĩ nặc muốn làm gì, cũng không muốn biết, hiện giờ cậu chỉ muốn nhanh chóng chấm dứt trận chiến, bởi vì thân thể đã sắp chống đỡ không được.

Sau khi tránh thoát một lần công kích nữa, Nhan Tử Dạ đột nhiên thu hồi dao laser trong tay, Duy Nhĩ Nặc thấy vậy thì cười nhạo, thế nào, muốn đầu hàng à?

Nhóm thú nhân bên dưới cũng kỳ quái, sao đang đánh lại ngừng? Bọn họ đang xem tới phát ghiền a, chỉ có Hoắc Đức nhìn bàn tay run rẩy khe khẽ của Nhan Tử Dạ, khẽ nhíu mày.

Ở một góc cách sân thi đấu không xa, hai người mặc đồng phục trắng bạc vừa quan sát bên này vừa trò chuyện.

Thanh niên tóc đen mắt đen toàn thân cao thấp tản ra hơi thở lạnh băng chớ lại gần, con ngươi đen láy như hắc diệu thạch lóe sáng khí thế nghiêm nghị sắc bén, ánh mắt lợi hại như mắt ưng nhìn hai người trên đài, đôi môi đầy đặn lạnh lùng phun ra hai chữ: "Quá yếu."

Người bên cạnh cười nói: "Phải không? Tôi không cảm thấy vậy." Âm thanh trầm thấp mang theo chút từ tính nhàn nhạt.

Một đầu tóc bạc, ngũ quan góc cạnh phân minh tuấn tú. Bên dưới hàng mày kiếm là đôi mắt hoa đào, lúc nheo mắt lại làm người ta cảm thấy ôn nhu ấm áp như xuân về hoa nở, nhịn không được rơi vào tay giặc. Sóng mũi cao thẳng, đôi môi đỏ hồng dày mỏng vừa phải lúc này đang khẽ mỉm cười.

Bất đồng với đồng bạn lạnh lùng, thanh niên tóc bạc này làm người ta có cảm giác rất hiền hòa, từng động tác từng nét mặt đều tao nhã, cao quý. Nhìn thiếu niên trên đài thi đấu, khóe miệng cong lên một độ cung nho nhỏ: "Thực thú vị."

"Nhàm chán." Thanh niên tóc đen giống như đã sớm đoán được kết cục, đang định xoay người rời đi thì bị thanh niên tóc bạc gọi lại: "Từ từ, Áo Đức Kỳ, cậu không muốn xem tới cuối cùng à?"

"Còn cần xem à?" Thanh niên tóc đen lạnh lùng nói.

Thanh niên tóc bạc mỉm cười: "Đôi khi, sự tình không tới phút cuối sẽ không biết được kết cục a."

Âm thanh thanh niên tóc bạc vừa dứt, tràng thi đấu bên kia đột nhiên truyền tới tiếng xôn xao.

Chỉ thấy quả cầu năng lượng màu đỏ trong tay thiếu niên áo đen ngưng tụ ngày càng lớn, điều này làm nhóm thú nhân vốn nghĩ thiếu niên không có dị năng oanh động.

Duy Nhĩ Nặc bên trong cơ giáp đã sợ tới ngây người, không phải tinh thần lực của Nhan Tử Dạ ngay cả cấp E cũng không tới à? Vì sao lại có thể sử dụng dị năng? Hơn nữa uy lực quả cầu năng lượng kia tựa hồ không nhỏ. Duy Nhĩ Nặc phản ứng lại, trực tiếp xông tới muốn đánh gãy quá trình ngưng tụ dị năng. Bất quá thực đáng tiếc, linh lực của Nhan Tử Dạ không dựa vào tinh thần lực, lúc sử dụng trong nháy mắt đã có thể phóng xuất, tiến hành ngưng tụ cũng chỉ vì không muốn đám thú nhân bên dưới nhìn ra dị trạng.

Ngay khoảnh khắc cơ giáp lao tới, quả cầu năng lượng trong tay Nham Tử Dạ cũng hướng về phía cơ giáp bay tới, cơ giáp cấp tốc né tránh. Duy Nhĩ Nặc vừa định đắc ý thì nghe thấy tiếng kinh hô của thú nhân

xung quanh, quay đầu lại, chỉ thấy quả cầu năng lượng của Nhan Tử Dạ sau khi đụng trúng lồng phòng hộ thì cư nhiên dính luôn ở đó.

Năng lượng lồng phòng hộ theo tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy bị hút vào, quả cầu năng lượng màu đỏ rực càng lúc càng lớn.

Nguy hiểm…

Duy Nhĩ Nặc lập tức cảm nhận được uy hiếp, không thể để nó hấp thu tiếp, bằng không lúc quả cầu nổ mạnh, người gặp tai ương cũng chính là mình.

Ngay lúc Duy Nhĩ Đặc định đối phó với quả cầu năng lượng thì 'ầm' một tiếng, quả cầu nổ mạnh. Cơ giáp lam sắc khổng lồ bị bắn ngược ra ngoài, tông phải lồng phòng hộ rồi ngã xuống đất.

Khói đặc cuồn cuộn, đợi khói tản đi hết, chỉ thấy đài cơ giáp lam sắc biến mất, Duy Nhĩ Nặc một thân chật vật nửa quỳ trên mặt đất thở hồng hộc, mà Nhan Tử Dạ đang cầm dao laser kề bên cổ Duy Nhĩ Nặc.

"Anh thua rồi!" Chính xác là vậy, chỉ cần lưỡi dao laser kề sát hơn một chút, cổ Duy Nhĩ Nặc sẽ bị cắt. Lồng phòng hộ trên đài thi đấu biến mất.

Sao có thể, mình sao có thể thất bại? Rõ ràng vừa nãy còn chiếm ưu thế, rõ ràng đã sắp chiến thắng.

"Này rốt cuộc là sao?" Duy Nhĩ Nặc ngẩng đầu, mang theo tràn đầy không cam lòng nhìn Nhan Tử Dạ.

"Giống như anh thấy, anh thua rồi." Nhan Tử Dạ bình tĩnh nói, sau đó thu hồi lưỡi dao laser trong tay.

"Không có khả năng." Duy Nhĩ Nặc rống lớn.

Nhan Tử Dạ nguy hiểm nheo mắt: "Tính chối à?"

"Ai nói tôi chối." Tuy không muốn thừa nhận nhưng Duy Nhĩ Nặc cũng hiểu rõ, chính mình quả thực đã thua rồi, lại còn là thua trước mặt nhiều thú nhân như vậy.

"Tôi lập tức đi xin nghỉ học." Duy Nhĩ Nặc đứng dậy, sắc mặt âm trầm rời đi. Bất quá lại bị Nhan Tử Dạ gọi lại.

"Chậm đã, ai nói anh phải nghỉ học."

Duy Nhĩ Nặc lập tức quay lại, nghi ngờ nhìn Nhan Tử Dạ: "Có ý gì?"

Nhan Tử Dạ ngáp một cái: "Tôi thiếu một chân chạy, anh làm chân chạy của tôi một tháng là được." Nói xong, không để ý tới sắc mặt xanh lét của Duy Nhĩ Nặc ở phía sau, Nhan Tử Dạ nhảy xuống đài.

Thấy Nhan Tử Dạ đi tới, nhóm thú nhân vô thước dạt ra thành một con đường, lúc đi ngang qua chỗ Hoắc Đức, Nhan Tử Dạ nói: "Đạo sư, thực ngại quá, trận đấu này làm em bị thương rất nặng nên phải về nhà trị liệu, ngày mai gặp." Nói xong, không chờ Hoắc Đức đáp lại đã trực tiếp bỏ đi.

Nhìn bộ dáng đi đứng bình ổn, thỉnh thoảng lại ngáp dài một cái làm gì giống người bị thương, ngược lại giống như tìm cớ để chạy về nhà ngủ.

Thú nhân vây xem nhìn Nhan Tử Dạ rời đi, biểu tình thực phức tạp.

Ở một góc không xa, thanh niên tóc bạc mỉm cười nói với thanh niên tóc đen: "Áo Đức Kỳ, ngại quá, tôi lại đoán đúng rồi." Tuy nói chuyện với thanh niên tóc đen nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi bóng dáng thiếu niên áo đen đang rời đi.

"Tinh thần lực yếu ớt, lực khống chế cực kém, năng lực điều khiển cơ giáp không đạt yêu cầu." Thanh niên tóc đen nói ra một loạt đánh giá của mình, sau đó xoay người rời đi, lưu lại thanh niên tóc bạc một mình đứng đó.

"Áo Đức Kỳ quả nhiên vẫn vậy, bất quá đối tượng quan sát có phải sai rồi không a?" Thanh niên tóc bạc cười thực ôn nhu, trong mắt lóe sáng quang mang sâu xa.

Thoạt nhìn mặt ngoài Nhan Tử Dạ không có vấn đề gì, nhưng về tới nhà, vừa đóng cửa lại, cậu đã gục xuống sàn, hộc ra một ngụm máu.

"Khụ khụ khụ…"

Cảm giác trái tim nhức nhối đau đớn, toàn thân cao thấp gần như mất đi tri giác, một chút sức lực cũng không còn, mềm nhũn.

Nhan Tử Dạ cười khổ, đúng là tự làm tự chịu mà! Nếu không phải phút cuối dốc hết toàn bộ linh khí tạo thành một quả bom thì có lẽ vẫn một chút để chữa thương, bất quá nếu không làm vậy thì cậu cũng không nắm chắc có thể giành được chiến thắng.

Quả nhiên, biết rõ là chết nhưng không thể không làm a!

Nhan Tử Dạ cứ vậy nằm trên sàn nhà lạnh băng, ngay cả ngón tay cũng không muốn động đậy, chuẩn xác hơn là không đủ sức để động. Bởi vì hiện giờ ngồi không được nên cũng không có sức lực tu luyện, hơn nữa mí mắt cũng sắp mở không nổi. Nhan Tử Dạ cứ vậy nằm trên sàn ngủ, cũng may lúc về tới nhà đã điểm huyệt để máu ngừng chảy, bằng không cứ nằm như vậy thì tuyệt đối sẽ chết vì mất máu.

Sắc trời bên ngoài chậm rãi sụp tối, ánh sáng trong phòng cũng hoàn toàn biến mất, thẳng tới khi ánh trăng bắt đầu len lỏi chiếu rọi lên người Nhan Tử Dạ, linh khí cuồn cuộn theo tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy không ngừng bị cơ thể cậu hấp thu.

Hồi lâu, ngón tay dính đầy máu khẽ giật giật, Nhan Tử Dạ yếu ớt tỉnh lại, cánh tay nhúc nhích, phát hiện sức lực đã bắt đầu hồi phục mới gian nan bò dậy.

Nhìn cả căn phòng tối đen như mực, Nhan Tử Dạ sững sờ, không ngờ ngủ một giấc tới tận tối. Kiểm tra đan điền, quả nhiên đã ngưng tụ được một ít linh khí, hơn nữa cư nhiên còn nhiều hơn hôm qua. Tốc độ hấp thu nhanh hơn hẳn, này đúng là chuyện tốt.

Miệng vết thương vẫn còn đau đớn, Nhan Tử Dạ lập tức điều động linh khí di chuyển lên vết thương, ngân quang chợt lóe, cảm giác đau đớn lập tức biến mất, chẳng qua chút linh khí tích tụ trong người cũng mất theo.

Từ trên sàn đứng lên, một thân đầy mùi máu, Nhan Tử Dạ có chút khiết phích vội vàng tiến vào phòng tắm tắm rửa. Cởi quần áo, nhìn vết sẹo dài bốn cm trước ngực chỉ còn một cm, chỉ cần tốn thêm một chút linh khí nữa thôi thì khẳng định có thể khép lại hoàn toàn.

Tẩy sạch từ đầu đến chân một lần, sau khi ra ngoài, bụng Nhan Tử Dạ cũng bắt đầu kháng nghị.

Trừ bỏ chút dịch dinh dưỡng uống ban sáng, cho tới giờ Nhan Tử Dạ không ăn thêm gì nữa. Hiện giờ đã đói tới mức da bụng đụng da lưng, Nhan Tử Dạ vội vàng chạy đi lấy hai lọ dịch dinh dưỡng, cũng không quản hương vị, nín thở rót vào miệng, lúc này dạ dày trống rỗng mới dễ chịu một chút.

Nằm trên sô pha, nhìn căn phòng vắng vẻ, Nhan Tử Dạ cứ cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó.

Đột nhiên, Nhan Tử Dạ từ sô pha bật dậy, đúng rồi, thiếu người máy quản gia. Hôm qua mang đi nâng cấp, hôm nay vẫn chưa lấy về, suýt chút nữa đã quên rồi a.

Nhan Tử Dạ vội vàng thay đồ, chạy ra ngoài.

…

Hoàn Chương 6.

7. Chương 7: Chân Chạy

Sau khi mang người máy quản gia A Ngốc về nhà, Nhan Tử Dạ phát hiện vẻ ngoài không có gì biến hóa, bất quá sau khi kiểm tra dấu vân tay cùng màng mắt để khởi động thì tác phong hoàn toàn thay đổi trước kia.

"Thiếu gia thân ái, thật sự phi thường cám ơn cậu đã nâng cấp hệ thống cho a Ngốc, làm A Ngốc trở nên càng hoàn mỹ hơn, tôi cảm giác bản thân thực thoải mái, A Ngốc anh tuấn phóng khoáng, tràn đầy nhân khí cùng hấp dẫn hơn hẳn khi xưa đúng không? Thiếu gia, trông cậu thực kinh hỉ, có phải cậu cũng cảm thấy A Ngốc rất hấp dẫn?" Nói xong, A Ngốc bày ra tư thế soái ca khoe cơ bắp kinh điển, có thể là thiết kế quá chân thật nên có cơ bắp nổi lên thật.

Nhan Tử Dạ sững sờ, A Ngốc vốn ổn trọng nghiêm nghị đâu rồi? Cậu cảm thấy nếu sớm biết kết quả thế này thì chẳng thà không nâng cấp. Rõ ràng mình yêu cầu tính cách hoạt bát hơn một chút, sao lại biến thành tự kỷ?

Nhan Tử Dạ yên lặng mở thông tấn khí, gọi tới số điện thoại của nhân viên nghiệp vụ của trung tâm nâng cấp người máy.

"Xin chào, đây là trung tâm phục vụ nâng cấp người máy, xin hỏi tôi có thể giúp gì cho bạn?" Một thú nhân tuấn mỹ xuất hiện trên màn hình giả lập, thấy người gọi tới là Nhan Tử Dạ, đối phương liền cười nói: "Hóa ra là cậu Nhan, cậu có thắc mắc gì về người máy sau khi nâng cấp à?"

"Tính cách của nó không đúng." Nhan Tử Dạ lời ít ý nhiều nói thẳng vấn đề.

"Tính cách không đúng?" Thú nhân nhìn nhìn A Ngốc ở phía sau Nhan Tử Dạ: "Xin hỏi không đúng chỗ nào?"

"Tôi muốn là hoạt bát." Nhan Tử Dạ nghiêm mặt.

Thông qua màn hình quan sát A Ngốc đang cầm cái lược không biết từ đâu lôi ra chải đầu, vô tội nói: "Hoạt bát mà, người máy của cậu vốn là loại cũ nên tính cách cứng nhắc, phải ra lệnh mới chịu động. Hiện giờ không cần cậu ra lệnh nó cũng tự tìm việc để làm, xem đi, biết soi gương chải đầu, còn biết nhăn mặt nhíu mày với tôi, còn nhảy nhót, nhân tính biết bao, hoạt bát biết bao a!"

Nói tới đây, thú nhân của trung tâm phục vụ xoay chuyển: "Đương nhiên, nếu cậu thật sự không vừa lòng với tính cách hiện giờ của người máy, chúng tôi có thể đổi mới, bất quá cậu phải phụ trách toàn bộ phí dụng."

"Không cần a…" A Ngốc bổ nhào tới, người máy dáng người một mét chín co thành một đoàn ôm đùi Nhan Tử Dạ gào khóc: "Thiếu gia, cậu không cần A Ngốc sao? Đừng mà thiếu gia, A Ngốc sẽ thực nghe lời, làm bạn với cậu mười mấy năm, A Ngốc luyến tiếc cậu a…."

"Này… cậu xem xem, người máy này thực tốt a, tình cảm phong phú biết bao a." Thú nhân của trung tâm phục vụ tiếp tục thổi phồng.

Nhan Tử Dạ một đầu hắc tuyến rốt cục nhịn không được: "Được rồi, không đổi mới, cứ để vậy."

"Tốt quá, chúc cậu một ngày tốt lành, có vấn đề có thể liên lạc chúng tôi bất kỳ lúc nào, chúng tôi còn cung cấp dịch vụ sửa chữa tận nhà, đương nhiên có bảng phí dụng riêng, hoanh nghênh lần sau ghé thăm, tạm biệt…" Trước lúc Nhan Tử Dạ cúp máy, thú nhân của trung tâm phục vụ không quên quảng cáo một chút.

Tắt thông tấn khí, nhìn A Ngốc đang ôm đùi mình, Nhan Tử Dạ đỡ trán: "A Ngốc, buông ra."

"Không buông đâu, thiếu gia muốn vứt bỏ A Ngốc, có chết A Ngốc cũng không chịu buông." Nói xong người máy A Ngốc lại càng ôm chặt hơn.

"Được rồi được rồi, ta không vứt mi, cũng không mang đi sửa lại trình tự tính cách, được chưa? Nhà dơ rồi, mi lau nhà rồi xử lý quần áo bẩn trong phòng tắm đi." Nhan Tử Dạ vốn định mắng vốn trung tâm sửa chữa, kết quả lại tự rước tới phiền toái.

A Ngốc vừa nghe không bị chỉnh sửa tái tạo thì cao hứng tới nhảy dựng, lập tức cúi đầu nói: "Vâng, đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ, xin thiếu gia yên tâm."

Tốc độ lật mặt nhanh thật a, không hổ là con chíp trí năng thế hệ mới nhất, quả nhiên tính cách không khác biệt con người.

Buổi tối, Nhan Tử Dạ ngồi ngoài ban công tiếp tục tu luyện, hiện giờ cậu đã có chút sốt sắng muốn nâng cao thực lực. Ở một nơi xa lạ, hết thảy đều không giống địa cầu, ở đây thực lực là hết thảy, hơn nữa còn có tinh tế thú uy hiếp, việc cấp bách nhất hiện giờ là nâng cao thực lực.

Dị năng của thú nhân không giống yêu thuật của cậu, dị năng thông qua tinh thần lực để điều động linh khí, thực chất cũng chỉ có thể điều động chứ không thể khống chế hoàn toàn. Mà yêu thuật thì khác, bởi vì linh khí trong cơ thể đã trải qua quá trình hấp thu tích tụ ở đan điền nên nó hoàn toàn tùy cậu sở dụng, đây là điểm khác biệt của cậu với thú nhân.

Nhan Tử Dạ không biết đoạn clip cậu quyết đấu với Duy Nhĩ Nặc đã bùng nổ trên diễn đàn học viện Cách Lạp Tư.

Sáng sớm hôm sau, Nhan Tử Dạ ngừng hấp thu, dành riêng hai tiếng để rèn luyện thể năng. Căn biệt thự có ba tầng, tầng thứ ba có đầy đủ các thiết bị rèn luyện, theo trí nhớ, tựa hồ trong nhà tất cả thú nhân đều có các thiết bị này, thuận tiện để rèn luyện thân thể.

Số thiết bị kia đều là sản phẩm công nghệ cao, ngoại trừ rèn luyện thể năng, còn có thiết bị mô phỏng cảnh chiến đấu, Nhan Tử Dạ thể nghiệm một chút thì khiếp sợ không thôi.

Thiết bị này không những có thể mô phỏng người thực, còn có thể mô phỏng tinh tế thú, thời điểm giao chiến, cảm giác đau đớn cũng thực chân thực. Có thiết bị này, Nhan Tử Dạ tin tưởng mình có thể nâng cao thân thủ cùng thể năng lên một độ cao nhất định trong khoảng thời gian ngắn.

Tắm rửa uống dịch dinh dưỡng xong, đang định xuất môn thì Nhan Tử Dạ bị A Ngốc cản lại.

"Thiếu gia, về sau cậu không cần dùng phương tiện giao thông cấp thấp nữa đâu, A Ngốc đã được nâng cấp toàn diện, chỉ cần cậu muốn, A Ngốc anh tuấn hoàn mỹ có thể biến thành phương tiện giao thông của thiếu gia."

Nói xong, dưới chân A Ngốc xuất hiện hai cái ròng rọc, nó xoay người muốn ôm Nhan Tử Dạ, kết quả bị Nhan Tử Dạ né tránh.

"Không cần, ta cảm thấy phương tiện công cộng tốt lắm." Nói xong, Nhan Tử Dạ 'rầm' một tiếng đóng cửa lại. A Ngốc bị lưu lại, vẻ mặt u oán không thôi, nó cư nhiên không bằng phương tiện giao thông cấp thấp, thiếu gia thực làm A Ngốc thương tâm a.

Ngồi trên phi hành khí, Nhan Tử Dạ thực bất đắc dĩ, may mắn không để A Ngốc đưa mình đi, đường đường một nam nhân lại để người máy ôm tới học viện, sẽ bị người ta cười chết a. Hiện giờ chỉ có con nít dưới mười tuổi mới để người máy quản gia ôm tới trường để đảm bảo an toàn.

Tiến vào học viện, các thú nhân đi ngang qua đều dùng ánh mắt khác thường nhìn Nhan Tử Dạ rồi bắt đầu thì thào nghị luận. Nhan Tử Dạ dưới ánh mắt khác thường của bọn họ đi tới ban D.

Ban D vốn đang ồn ào náo nhiệt, Nhan Tử Dạ vừa xuất hiện thì nháy mắt im lặng, nhìn Nhan Tử Dạ đi tới ngai vàng của riêng mình rồi giống như không có xương cốt nằm úp sấp lên mặt bàn vù vù ngủ.

"Ê, mấy cậu nói xem, Nhan Tử Dạ có phải được dùng thuốc mới nghiên cứu nên sức chiến đấu cùng tinh thần lực mới tăng ghê gớm như vậy không? Duy Nhĩ Nặc dùng cơ giáp mà cũng bị đánh bại, tôi thấy nó bây giờ có thể trực tiếp nhảy qua ban B rồi a."

"Nhất định là uống thuốc gì đó mới trở nên lợi hại như vậy."

"Hay chúng ta hỏi thử đi?"

"Hỏi cái bép, đó chắc là thuốc do Nhan gia đặc biệt nghiên cứu chế tạo ra, sao dễ dàng để mấy người biết chứ."

"Tôi nói này, mấy người đừng nghĩ mấy chuyện kỳ quái đó nữa, nếu thực sự có loại thuốc này, đế quốc đã sớm công bố rồi, cần chi giấu diếm tới giờ. Trận quyết đấu kia tôi có xem, kỳ thực là Nhan Tử Dạ may mắn mới thắng được Duy Nhĩ Nặc, căn bản không phải dựa vào thực lực. Cho dù tinh thần lực cùng khả năng chiến đấu có tăng lên thì cũng là Duy Nhĩ Nặc nhường, tôi thấy nhất định là bọn họ lén giao dịch, lên đài chỉ diễn trò cho chúng ta xem thôi!"

"Ừm, nghe rất có lý, bằng không Nhan Tử Dạ chỉ bảo Duy Nhĩ Nặc làm chân chạy cho mình một tháng chứ không phải nghỉ học?"

...

Duy Nhĩ Nặc hôm qua bại dưới tay Nhan Tử Dạ thì vẫn luôn bị vây trong trạng thái có thể bùng nổ bất kì lúc nào.

Đường đường là cao thủ top mười ban B cư nhiên lại thua, hơn nữa lại thua trong tay một người mình vẫn luôn khinh thường. Ngay cả cửa ải bản thân còn không qua được, hơn nữa người xung quanh không ngừng bàn tán nghị luận, những thú nhân trước kia thua Duy Nhĩ Nặc cũng chạy tới châm chọc, quả thực làm Duy Nhĩ Nặc thẹn quá thành giận.

Cho nên lúc nghe tin ban D có tiết thực chiến, Duy Nhĩ Nặc liền hừng hực chạy tới tìm Nhan Tử Dạ.

Nhìn đông nhìn tây hồi lâu vẫn không thấy bóng dáng Nhan Tử Dạ, Duy Nhĩ Nặc tiện tay túm một người qua hỏi: "Nhan Tử Dạ đâu?"

Nhìn vẻ mặt âm trầm của Duy Nhĩ Nặc, thú nhân bị kéo qua nhịn không được run rẩy, cà lăm nói: "Cậu ta... cậu ta vẫn còn ngủ trong phòng học, tụi tôi không có gọi."

Bởi vậy có thể thấy nhân duyên của Nhan Tử Dạ kém cỡ nào.

Vừa nghe Nhan Tử Dạ cư nhiên không tham gia tiết thực chiến, Duy Nhĩ Nặc lập tức phóng tới phòng học ban D. Sau khi tìm được lớp, vừa vào cửa liền nhìn thấy Nhan Tử Dạ nằm trên bàn ngủ say sưa.

"Nhan Tử Dạ..." Duy Nhĩ Nặc gầm lên giận dữ.

Nhan Tử Dạ đang ngủ bị tiếng rống này đánh thức, nheo nheo mắt, ngẩng đầu nhìn Duy Nhĩ Nặc đang đứng kế bên: "Là anh à, tới đây làm gì?" Ưỡn ưỡn thắt lưng, Nhan Tử Dạ phát hiện trong phòng học cư nhiên chỉ còn mình cùng Duy Nhĩ Nặc, liền lầm bầm: "Kỳ quái, mọi người đâu hết rồi?"

Duy Nhĩ Nặc châm chọc: "A, chẳng lẽ cậu không biết bây giờ là giờ thực chiến à?" Học viện khá dễ dãi vấn đề tham gia tiết học, trong mười năm học, có thể nắm được bao nhiêu kiến thức phải xem bản thân học viên. Học viện không có nghĩa vụ bức bách học viên học tập.

Chẳng qua cho dù quy định thoải mái nhưng nếu không phải tình huống đặc biệt, thú nhân cùng giống cái sẽ không bỏ tiết, thú nhân thiên tính hiếu chiến, khẳng định sẽ không bỏ qua phương pháp giúp mình tăng cao thực lực. Mà giống cái cũng quan niệm nên tận lực học hỏi kiến thức, dù sao thực lực cùng sức chiến đấu của bọn họ vốn đã yếu, nếu không học hỏi thêm thì ngay cả năng lực tự bảo vệ cũng không có.

"Nga, hóa ra là tới tiết thực chiến, kia ngủ thêm một lúc nữa." Nói xong Nhan Tử Dạ lại nằm gục xuống bàn, chuẩn bị tiếp tục sự nghiệm ngủ nghê.

"Nhan Tử Dạ, cậu điên rồi à, tiết thực chiến cư nhiên không tham gia." Duy Nhĩ Nặc quả thực không thể tin nổi lúc này mà Nhan Tử Dạ lại có thể ngủ tiếp, đến học viện lại không chịu tham gia tiết học, kia tới đây làm gì.

"Tiết thực chiến không phải tiến hành ở sân thi đấu à? Xa quá, lười đi." Thay vì lếch qua bên ấy, chẳng thà nằm đây đánh một giấc. Hơn nữa chương trình thực chiến ở ban D cùng lắm chỉ là cho học viên đối chiến với nhau, có gì để xem chứ. Nguyên chủ khi trước thực ngốc, biết rõ mình là gà bệnh chắc chắn sẽ bị đánh tới bầm dập mà vẫn vui sướng tham gia.

"Cậu.... ngay cả đi đường mà cũng lười, khó trách lại phế tới vậy." Chính mình hôm qua cư nhiên lại bại bởi một thú nhân vừa phế vừa lười, Duy Nhĩ Nặc cảm thấy thực mất mặt.

"Phế? Nhan Tử Dạ chống cằm nhìn Duy Nhĩ Nặc: "Hình như hôm qua anh bại dưới tay kẻ phế tài tôi đây, kia không phải anh ngay cả phế tài cũng không bằng à?"

"Đó là tôi nhất thời sơ ý." Duy Nhĩ Nặc hệt như mèo bị giẫm đuôi, nháy máy xù lông.

"Vô luận có phải sơ ý hay không, thua chính là thua. Nguyện đổ chịu thua, hôm qua tôi cũng nói rồi, tôi không cần anh nghỉ học, chỉ cần làm chân chạy một tháng là được. Đương nhiên, tôi tin tưởng thiếu gia

Duy Nhĩ Nặc của gia tộc Na Đạt sẽ không bội tín a?" Duy Nhĩ Nặc không xuất hiện, Nhan Tử Dạ suýt chút nữa đã quên. Có một chân chạy miễn phí mà không sài thì đúng là lãng phí tài nguyên.

"Kia đương nhiên, Duy Nhĩ Nặc tôi có chơi có chịu, bất quá tôi đáp ứng làm chân chạy hồi nào, đừng có mà mơ tưởng." Đường đường là thiếu gia gia tộc Na Đạt lại phải làm đàn em của người ta? Nghĩ cũng đừng nghĩ.

"Không phủ nhận chính là cam chịu, ở sân thi đấu khi đó có không ít thú nhân, tôi nghĩ làm chân chạy vẫn tốt hơn kẻ thất tín đi, nga, còn một điều nữa, kỳ thị giống cái." Nhan Tử Dạ mỉm cười sáng lạn như ánh mặt trời.

…

Hoàn Chương 7.

8. Chương 8: An Nhĩ Tư

ư, kết quả bị hung hăng ngược một trận, khi ấy tinh thần suýt chút nữa đã hỏng mất, cho tới giờ chỉ cần thấy An Nhĩ Tư thì toàn thân liền lạnh như băng, nhịn không được phát run.

"Đúng là không biết, Áo Đức Kỳ mà anh vừa nói cũng không biết." Nhan Tử Dạ vừa thờ ơ nói vừa sờ sờ ghế dựa, phi hành khí tư nhân sa hoa này quả thực không tồi, chẳng những chỗ ngồi thoải mái, không gian rộng rãi, ngoại hình cũng không tệ. Nhan Tử Dạ nhịn không được gật gật đầu, thực không tệ.

"Cậu cư nhiên không biết An Nhĩ Tư? Cậu từ tinh cầu cấp thấp rác rưởi nào tới vậy? Học ở học viện cũng hai năm rồi đi? Áo Đức Kỳ mà cũng không biết, tôi nói này Nhan Tử Dạ, lúc ra ngoài cậu đừng mở miệng nói mình là học viên Cách Lạp Tư học viện." Duy Nhĩ Nặc quả thực có xúc động muốn bóp chết Nhan Tử Dạ. Hiện giờ Duy Nhĩ Nặc cảm thấy đáp ứng làm chân chạy một tháng cho Nhan Tử Dạ chính là chuyện sai lầm nhất trong cuộc đời mình.

Sau khi đưa Nhan Tử Dạ về nhà, Duy Nhĩ Nặc lập tức rời đi, một phút cũng không dám dừng lại. Nhìn bộ dáng như chạy trốn của Duy Nhĩ Nặc, Nhan Tử Dạ có chút khó hiểu, không phải chỉ không biết An Nhĩ Tư với Áo Đức Kỳ thôi sao, có cần kinh ngạc đến vậy không?

….

Hoàn Chương 8.

---

9. Chương 9: Tra Nam Xuất Hiện

Lúc về tới nhà, Nhan Tử Dạ suýt chút nữa bị sàn nhà sáng lóng lánh chói mù cả mắt, cứ tưởng mình đi nhầm cửa.

Kì quái, sáng nay lúc ra ngoài sàn vẫn còn chút bẩn, sô pha cũng lộn xộn, vách tường hình như cũng đâu trắng sáng thế này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nhan Tử Dạ nhớ trong nhà đâu có người máy vệ sinh a!

Lỗ tai giật giật, nghe thấy trong phòng vệ sinh truyền ra âm thanh, Nhan Tử Dạ bước vào liền nhìn thấy A Ngốc mặc vest đuôi tôm cầm bàn chải ngồi xổm dưới sàn chà bồn cầu.

Nhìn bộ dáng chà thực nghiêm túc của A Ngốc, Nhan Tử Dạ cảm thấy thực ngại ngùng quấy rầy đối phương.

A Ngốc nghe thấy tiếng bước chân quay đầu lại, liền thấy Nhan Tử Dạ.

"Thiếu gia, cậu đã về rồi?"

"Ừm, mi đang làm gì đó?" Nhan Tử Dạ tựa vào cạnh cửa hỏi.

"Thiếu gia, tâm tình A Ngốc không tốt."

A Ngốc rõ ràng là gương mặt thực nghiêm túc nhưng cố tình lại phồng má dẩu mỏ, biểu tình như đám nhỏ bị ủy khuất, nhìn thế nào cũng thực quái, khóe miệng Nhan Tử Dạ có chút run rẩy.

"Tâm tình không tốt liền chạy đi làm vệ sinh à?" Ừm, trước kia A Ngốc không có công năng dọn dẹp vệ sinh, xem ra lúc nâng cấp đã được thêm vào, ừm, thực không sai, chi mười vạn tinh tệ thăng cấp A Ngốc quả nhiên là lựa chọn chính xác.

"Lúc tâm tình không tốt tôi nhìn cái gì cũng cảm thấy thực bẩn, phải chà, phải quét cho thực sạch sẽ." Nói xong, A Ngốc lại tiếp tục phấn đấu với bồn cầu, bàn chải trong tay bị nó chà tới sắp biến hình.

"Tốt lắm, vậy mi cứ làm tiếp đi." Nhìn bồn chậu đã sáng bóng như mặt gương, Nhan Tử Dạ cảm thấy nếu mỗi ngày tâm tình A Ngốc đều không tốt thì tốt quá.

"Ô ô, thiếu gia, cậu cứ vậy bỏ đi sao?" Thấy Nhan Tử Dạ thật sự xoay người muốn đi, A Ngốc cũng không còn tâm tình chà bồn cầu.

Nhan Tử Dạ dừng lại, xoay người hỏi: "Chứ không thì sao?"

Bộ dáng A Ngốc như muốn khóc mà khóc không được: "Hôm nay A Ngốc ra ngoài, bị người máy nhà kế bên cười nhạo, nó bảo A Ngốc suốt mười mấy năm nay chỉ mặc có một bộ quần áo, thực lạc hậu."

Nhan Tử Dạ gật gật đầu: "Ừm, sao nữa?" Thì ra là vậy, xem ra phải thường xuyên cho A Ngốc tiếp xúc với con người máy bên kia, kia không cần lo lắng vấn đề vệ sinh nhà cửa nữa.

"Thì… thiếu gia không thấy A Ngốc nên đổi quần áo khác à? A Ngốc suất như vậy sao có thể mặc mãi một bộ." A Ngốc dùng ánh mắt mong chờ nhìn Nhan Tử Dạ.

Kỳ thực quần áo trên người A Ngốc mỗi ngày đều được đổi mới, chẳng qua suốt mười mấy năm qua nó chỉ mặc có mỗi một kiểu, nghĩ lại thì cũng tới lúc nên thay đổi. Cho nên Nhan Tử Dạ gật đầu: "Được, ta biết rồi, mi tiếp tục chà bồn cầu đi."

Nhan Tử Dạ vốn muốn bảo A Ngốc đi lấy dịch dinh dưỡng, bất quá nhìn bài chải trong tay A Ngốc cùng bồn cầu ở phía sau thì quyết định chăm chỉ một phen, tự mình động thủ.

A Ngốc ở phía sau nghe thiếu gia đáp ứng yêu cầu của mình thì vui sướng tới khoa chân múa tay, thật tốt quá, sau này mỗi ngày đều có quần áo mới để mặc, không còn bị người máy khác cười nhạo nữa.

A Ngốc tâm tình tốt cảm thấy hẳn nên chà luôn cả bồn tắm.

Một ngụm uống cạn lọ dịch dinh dưỡng, Nhan Tử Dạ quay về phòng mở thông tấn khí, trước tiên lên mạng tìm thức ăn. Đúng vậy, mấy hôm nay ngày nào cũng uống dịch dinh dưỡng, uống tới mức Nhan Tử Dạ khó chịu hết cả người.

Kết quả lên mạng lướt một vòng, phát hiện quả thực có không ít nguyên liệu nấu ăn nguyên thủy. Rau dưa không ít loại, thịt cũng không ít, Nhan Tử Dạ nhìn mà ánh mắt tỏa sáng. Chẳng qua nhìn tới tên của chúng, sao chưa từng nghe qua a? Nhìn lại giá cả, một dãy số không phía sau quả thực chọt mù mắt Nhan Tử Dạ.

Cái gì? Cái loại rau dưa giống cải thìa này cư nhiên bảy ngàn tinh tệ một cân? Này là cái gì, này không phải rau chân vịt à? Cư nhiên tám ngàn tinh tệ một cân? Cái gì? Loại thịt tinh tế thú thoạt nhìn rất giống thịt heo này một vạn tinh tệ một cân? (cân = ½ kg)

Cho nên suy ra người máy quản gia A Ngốc = hơn mười cân rau = hơn mười cân thịt tinh tế thú?

Một dãy so sánh nhảy ra trong đầu làm Nhan Tử Dạ toát mồ hôi, vốn nghĩ dùng mười vạn nâng cấp A Ngốc đã đủ làm người ta kinh ngạc rồi, thật không ngờ so với rau dưa cùng thịt tinh tế thú, A Ngốc hoàn toàn

không đáng giá a! Khó trách các thú nhân tình nguyện uống dịch dinh dưỡng chứ không thèm ăn thực vật nguyên thủy, này con mẹ nó không phải ăn cơm, rõ ràng là đang ăn tiền a?

Kiểm tra tài khoản của mình, thăng cấp A Ngốc dùng hết mười vạn tinh tệ, hơn nữa hôm qua vừa mua một đống dịch dinh dưỡng, chỉ còn lại không tới mười vạn tinh tệ. Số này là tinh tệ Nhan gia cấp cho nguyên chủ suốt mấy năm nay, nguyên chủ tiết kiệm không dám dùng, thoáng cái đã bị Nhan Tử Dạ tiêu hơn phân nửa.

Vốn Nhan Tử Dạ còn muốn lên mạng mua một hai cân rau cùng thịt tinh tế thú nếm thử, bất quá sau khi thấy mức giá dọa người kia thì có chút chùn bước. Với tài sản nghèo túng hiện giờ, căn bản không ăn được mấy bữa.

Bất quá thực sự rất muốn ăn, nên làm sao bây giờ?

Lúc kéo tin xuống dưới, Nhan Tử Dạ đột nhiên bị một thứ hấp dẫn.

Hạt giống rau dưa, một bao năm vạn tinh tệ?

Tuy lam tinh thoạt nhìn rất giống địa cầu nhưng đất đai hoàn toàn khác biệt, chỉ có một số ít đặc biệt mới có thể gieo trồng rau dưa, thế nên số lượng rau dưa rất ít. Hơn nữa trong dịch dinh dưỡng cần thành phần của rau dưa nên vốn ít lại càng ít hơn. Khó trách rau dưa thì đắt đỏ mà hạt giống lại rẻ như vậy. Dù sao nếu không có đất, cho dù có hạt cũng không thể trồng được rau dưa, kia, số hạt giống kia rao bán cho đẹp thôi à?

Không, đương nhiên không phải, lúc nhìn thấy số hạt giống kia, Nhan Tử Dạ mỉm cười.

Đối với Nhan Tử Dạ pháp lực cao cường trước kia, căn bản không cần phiền não về vấn đề ăn uống, chỉ là hiện giờ, pháp lực không còn, linh khí trong cơ thể lại ít tới đáng thương, cho nên nếu muốn ăn thực vật chân chính thì chỉ có thể tự trồng hoặc kiếm tiền mua.

Hạt giống rau dưa đối với người không có đất đặc biệt có lẽ không có tác dụng, thế nhưng đối với Nhan Tử Dạ, này căn bản không thành vấn đề. Cho nên, Nhan Tử Dạ thực sảng khoái mua một bao hạt giống, chớp mắt đã tiêu hết một nửa số tinh tệ còn lại nhưng Nhan Tử Dạ chớp cũng không chớp mắt một cái.

Buổi chiều, Duy Nhĩ Nặc đúng giờ lái phi hành khí tới đón Nhan Tử Dạ. Tới học viện, vừa mới bước xuống phi hành khí, một thú nhân mặc đồng phục trắng bạc anh tuấn rạng ngời từ phi hành khí đậu bên cạnh bước xuống. Chiếc phi hành khí này so với chiếc của Duy Nhĩ Nặc còn lớn hơn, theo sau còn có hai thú nhân mặc đồng phục đen bước xuống.

Đồng phục Cách Lạp Tư học viện chia làm hai loại, một là màu đen, một là màu trắng bạc. Thú nhân từ cấp B trở xuống sẽ mặc đồng phục màu đen, chỉ có thú nhân có tinh thần lực cùng sức chiến đấu đạt tới cấp A mới có thể mặc đồng phục màu trắng.

Cho nên, thú nhân mặc đồng phục trắng bạc này là cường giả cấp A trong học viện?

Lúc nhìn thấy Duy Nhĩ Nặc, thú nhân nọ lộ ra biểu tình xem thường, bất quá khi thấy Nhan Tử Dạ ở phía Duy Nhĩ Nặc thì tình tự trong mắt có chút phức tạp.

"Duy Nhĩ Nặc? Hừ, thật không ngờ đã xuống cấp tới mức làm kẻ hầu cho Nhan Tử Dạ, quả thực làm mất mặt gia tộc Na Đạt chúng ta."

"Có mất mặt hay không liên quan cái rắm gì với anh, tự lo cho mình đi. Anh bất quá chỉ vì may mắn mới lên tới cấp A thôi, đừng tưởng vậy là giỏi, người khác không rõ tinh thần lực của anh làm thế nào tăng lên nhưng tôi thì biết." Duy Nhĩ Nặc quay đầu, đồng dạng cũng dùng ánh mắt phức tạp liếc nhìn Nhan Tử Dạ.

Á Đức Na Đạt nghe Duy Nhĩ Nặc nói vậy thì cười lạnh: "Quản tôi dùng phương pháp gì, sự thực là hiện giờ tôi mạnh hơn cậu, tôi đã tiến vào cấp A, mà cậu chỉ là một thú nhân cấp B mà thôi. Ngay cả Nhan Tử Dạ cũng đánh không lại, tôi thấy, thực lực cấp B của cậu cũng chả ra sao."

"Chả ra sao? Kì thi đấu xếp hạng của học viện sắp tới rồi, tới lúc đó sẽ để anh kiến thức thực lực của tôi, hi vọng khi đó anh còn đủ sức đứng dậy." Đối với người anh họ từ nhỏ đã đối chọi gay gắt này, Duy Nhĩ Nặc không chút nào yếu thế.

"Kia thi đấu xếp hạng gặp lại, chúng ta đi." Á Đức liếc nhìn Nhan Tử Dạ một cái thật sâu rồi dẫn hai người hầu rời đi. Hai người hầu kia đều là người bên chi thứ của gia tộc Na Đạt, so ra thân phận của Duy Nhĩ Nặc cao quý hơn rất nhiều, vì thế vừa nãy bọn họ chỉ cúi đầu không nói gì.

Nhìn ba người đi xa, Duy Nhĩ Nặc trừng mắt liếc Nhan Tử Dạ: "Tôi thiệt không hiểu sao cậu ngốc tới vậy, tinh hạch tinh tế thú cấp A quý giá như vậy sao có thể bị lừa đi, thật sự nghĩ anh ta thích mình à? Cái gì mà vì đánh cuộc mới tiếp cận, chỉ là nói dối thôi, anh ta vốn nhắm tới tinh hạch cấp A của cậu, nhìn đi, giờ anh ta trở thành thú nhân cấp A rồi đó."

Khó trách Duy Nhĩ Nặc tức giận như vậy, nếu không có viên tinh hạch của Nhan Tử Dạ, Á Đức căn bản không có khả năng trở thành cường giả cấp A, mà anh cũng không bị Á Đức cười nhạo như vậy.

Lượng tin tức vừa tiếp thu có hơi lớn, Nhan Tử Dạ cảm thấy mình cần chậm rãi tiếp thu. Thú nhân vừa nãy chính là kẻ đã lừa nguyên chủ? Duy Nhĩ Nặc không nói thì Nhan Tử Dạ cũng không biết, có thể là vì kích thích quá lớn nên nguyên chủ muốn quên hết tất cả, trong trí nhớ lưu lại không hề có kí ức về người nọ. Bởi thế lúc nghe Duy Nhĩ Nặc bực tức xổ một tràn, Nhan Tử Dạ mới bừng tỉnh đại ngộ.

"Thế nào? Còn thích anh ta à?" Thấy Nhan Tử Dạ nhìn theo bóng dáng Á Đức Na Đạt, Duy Nhĩ Nặc xanh mặt hỏi.

Nhan Tử Dạ lắc đầu: "Đương nhiên không phải, chỉ là hiện giờ tôi mới phát giác, trước kia nhất định đầu óc bị vô nước mới có thể xem trọng một người như vậy." Quả thực, nếu luận về diện mạo, người suất hơn Á Đức rất nhiều, nếu luận thực lực, tuy Á Đức đã bước vào cánh cửa cường giả cấp A, nhưng cũng chỉ là bậc thấp nhất trong cấp A mà thôi. Nguyên chủ cư nhiên vì mấy câu ngon ngọt mà bị đánh cắp trái tim, đương nhiên, còn có một viên tinh hạch tinh tế thú cấp A.

Nghe Nhan Tử Dạ nói vậy, Duy Nhĩ Nặc nhìn cậu cứ như nhìn quỷ.

"Đi, đưa tôi tới ban D." Nhan Tử Dạ nói.

"Cậu tự đi không được à, sao lại muốn tôi đưa qua?" Cũng không phải không có chân, đi vài bước không phải tới rồi sao, Duy Nhĩ Nặc thực không nguyện ý.

Cơn buồn ngủ lại nổi lên, Nhan Tử Dạ ngáp một cái: "Anh phải biết trên đường đi tới ban D, nếu có ai không vừa mắt nhảy ra đòi khiêu chiến, nếu tôi thua bọn họ thì mất mặt không phải tôi mà là anh. Đừng quên là anh đã thua tôi, nếu tôi thua người khác thì tương đương anh gián tiếp thua người ta a."

Duy Nhĩ Nặc nghiến răng nghiến lợi: "Tôi đưa."

Nhan Tử Dạ híp mắt: "Ừm, ngoan, thuận tiện cầm giùm tôi cái này đi, không có gối ngủ không thoải mái." Nhan Tử Dạ thuận tay nhét cái gối nhỏ cho Duy Nhĩ Nặc, sau đó tự đi tới trước.

Duy Nhĩ Nặc ôm cái gối đi ở phía sau, sắc mặt so với bảy sắc cầu vồng còn đặc sắc hơn.

....

Hoàn Chương 9.

10. Chương 10: Thí Nghiệm

Trước kia biết rõ Nhan Tử Dạ có thể chất phế tài nên lúc lên lớp Hoắc Đức cũng không quản. Chỉ là hiện giờ, trải qua trận quyết đấu với Duy Nhĩ Nặc, ông biết Nhan Tử Dạ cũng không phải vô dụng như tưởng tượng. Tuy chiến thắng kia phần lớn là do may mắn cùng Duy Nhĩ Nặc quá sơ ý, nhưng Hoắc Đức đã cấp bách muốn kiểm tra tinh thần lực cùng sức chiến đấu của Nhan Tử Dạ.

Lúc này nhìn thấy Nhan Tử Dạ đi học mà cư nhiên mang theo gối ngang nhiên nằm ngủ, một chút cũng không để mình vào mắt, Hoắc Đức buồn bực không thôi.

Bất quá làm đạo sư, ông không thể chỉ vì Nhan Tử Dạ mà không để ý những học trò khác, cho nên Hoắc Đức chỉ có thể mặc kệ Nhan Tử Dạ, tuyên bố một tin tốt: "Tôi nghĩ các trò cũng biết tháng sau chính là thời điểm học viện cử hành thi đấu xếp hạng, chút nữa tất cả các trò phải thí nghiệm lại tinh thần lực cùng sức chiến đấu, chỉ có năm người đứng đầu có thể tham gia ghi danh."

"Wow…. đợi lâu như vậy rốt cuộc cũng chờ tới cuộc thi này, thực hi vọng có thể tham gia a."

"Cố gắng suốt một năm cũng vì kì thi này, năm trước thua thú nhân cấp B, năm nay nhất định phải báo thù.

"Mọi người đừng ồn nữa, ghi danh chỉ được năm người, muốn tham gia cũng phải có bản lĩnh."

"Chốc nữa thí nghiệm phải dốc hết toàn lực mới được, hi vọng lần này may mắn được chọn."

"Đừng có mơ tưởng hão huyền, cậu tưởng mình là Nhan Tử Dạ à, muốn tham gia thì cứ mang thực lực ra nói chuyện."

….

Thi đấu xếp hạng là chuyện quan trọng, Hoắc Đức đương nhiên không để Nhan Tử Dạ làm biếng, liền gọi cậu tỉnh dậy.

Nhan Tử Dạ nheo nheo mắt, nhìn bộ dáng hưng phấn dị thường của đám thú nhân, cứ tưởng mình đang nằm mơ. Chẳng qua lúc nhìn thấy thú nhân đặt tay lên thiết bị kiểm tra tinh thần lực đặt trước mặt Hoắc Đức, nghe nó báo ra những con số bất đồng, Nhan Tử Dạ cảm thấy hứng thú.

"Chỉ số tinh thần lực 86, cấp D."

Sau khi thú nhân thứ hai kiểm tra xong, nhìn Nhan Tử Dạ đang ôm cái gối ngủ gục, Hoắc Đức nhịn không được nhíu mày.

"Nhan Tử Dạ, tới cậu kìa." Thú nhân đứng bên cạnh đẩy đẩy Nhan Tử Dạ, kì thực gã cũng không tốt bụng gì, chẳng qua chỉ tò mò muốn biết tinh thần lực Nhan Tử Dạ bao nhiêu mà thôi, nhìn ánh mắt sáng quắc của một đám thú nhân xung quanh, gã liền biết tò mò cũng không phải chỉ có mình mình.

Thấy toàn bộ mọi người đặt ánh mắt lên người mình, người không biết còn tưởng đang nhìn nhân vật lớn nào đó, nhưng Nhan Tử Dạ thì biết đám người này chỉ tò mò tinh thần lực của mình thôi, mà bản thân cậu cũng rất muốn biết.

"Đặt tay lên, sau đó nhắm mắt lại tập trung tinh thần." Hoắc Đức chỉ dẫn.

Nhan Tử Dạ một tay ôm gối, một tay đặt lên thiết bị thí nghiệm, nhắm mắt lại. Chính vì nhắm mắt nên cậu không nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của đám người.

Sau khi Nhan Tử Dạ nhắm mắt, con số trên thiết bị bắt đầu nhảy lên, chẳng qua các thú nhân kinh ngạc như vậy không phải vì nó quá lớn, ngược lại, chính là quá nhỏ nên mới làm người ta sửng sốt.

"Chỉ số tinh thần lực 50, cấp E."

Trị số vừa được báo ra, tất cả đều không tin.

"Sao có thể là cấp E, rõ ràng lúc quyết đấu với Duy Nhĩ Nặc đã sử dụng dị năng, nếu chỉ là cấp E thì căn bản không có khả năng phát ra công kích dị năng."

"Đúng đúng, máy kiểm tra có vấn đề đi?"

"Chắc là máy hư rồi, bằng không sao vừa nãy chỉ số tinh thần lực của tôi lại thấp tới vậy."

…

Trước không nói tới người khác, Hoắc Đức cũng không tin chỉ số tinh thần lực của Nhan Tử Dạ lại thấp như vậy, vì thế ông vội vàng đổi thiết bị khác. Chính là cho dù đã đổi thiết bị mới nhất thì kết quả vẫn không thay đổi, chỉ số tinh thần lực của Nhan Tử Dạ vẫn là 50 như cũ, so với thí nghiệm lần trước chỉ cao hơn hai điểm mà thôi.

Này căn bản không hợp với lẽ thường, theo công kích dị năng mà Nhan Tử Dạ phát ra trong trận chiến lần trước, chỉ số tinh thần lực ít nhất cũng là cấp C.

Trước cứ mặc kệ, chờ kiểm tra sức chiến đấu xong rồi tính.

Kiểm tra sức chiến đấu đồng dạng cũng là thí nghiệm kiểm tra trị số, chẳng qua cần phải tới nơi khác làm thí nghiệm. Thiết bị kiểm tra sức chiến đấu là một máy mô phỏng cỡ lớn, nói cách khác, mỗi thú nhân phải bước lên đài mô phỏng.

Thú nhân đầu tiên tiến hành kiểm tra bước lên, lựa chọn đối tượng thí nghiệm, tất cả đều được mô phỏng vô cùng chân thực. Nhan Tử Dạ khá hứng thú, nhìn thú nhân đánh đấm với đối tượng mô phỏng, thực cảm thán công nghệ hiện đại. Thiết bị này cao cấp hơn cái ở nhà rất nhiều, ít ra nhân vật được mô phỏng cũng chân thật hơn.

Không tới mười phút, đối tượng mô phỏng đã đánh gục thú nhân, kết quả kiểm tra cũng hiện lên: 'chỉ số chiến đấu 91, cấp D'.

Kết quả vừa hiện lên, Hoắc Đức lập thức ghi nhận kết quả vào cơ sở dữ liệu.

Kế tiếp các thú nhân lần lượt chọn đối tượng tiến hành kiểm tra, cũng có thú nhân chọn tinh tế thú, bởi vì độ khó của tinh tế thú cao hơn nên số lượng lựa chọn nó không nhiều.

Nhan Tử Dạ là người cuối cùng, lúc này có một đội ngũ tiến vào khu kiểm tra, là ban B của Duy Nhĩ Nặc.

"Ô? Kia không phải Nhan Tử Dạ à?"

"Thật à, lần trước cậu ta quyết đấu với Duy Nhĩ Nặc tôi không tới xem, tiếc muốn chết, giờ phải hảo hảo xem sức chiến đấu cậu ta rốt cuộc thế nào a."

"Cậu nghĩ nhiều quá rồi, trận đó tôi có tới xem, chẳng qua Duy Nhĩ Nặc quá sơ ý thôi, bằng không Nhan Tử Dạ sao thắng nổi."

"Tôi cũng nghĩ thế, bất quá Duy Nhĩ Nặc đã dùng tới cơ giáp mà vẫn thua thì cũng có chút…"

"Kia cũng đâu thể trách Duy Nhĩ Nặc, dù sao Nhan Tử Dạ cũng nổi tiếng là phế tài, có ai ngờ cậu ta đột nhiên sử dụng công kích dị năng, hơn nữa sức chiến đấu cũng tăng mạnh a?"

…

Mới đầu nghe thấy mọi người xì xầm thảo luận, Duy Nhĩ Nặc rất tức tối, căn bản không thể khắc chế mà phát hỏa, bất quá hiện giờ nghe riết cũng thành thói quen. Giờ có nghe cũng không thèm để ý, bất quá lúc nhìn thấy Nhan Tử Dạ bước vào máy kiểm tra thì ánh mắt vẫn vô thức dính trên người Nhan Tử Dạ. Kỳ thực Duy Nhĩ Nặc cũng có chút tự kỷ, muốn biết sức chiến đấu của Nhan Tử Dạ rốt cuộc cao thấp thế nào.

"Xin mời lựa chọn đối tượng thí nghiệm." Âm thanh máy móc vang lên, sau đó hai màn hình giả lập xuất hiện trước mặt Nhan Tử Dạ, một là hình người một là hình tinh tế thú.

Ngay lúc tất cả mọi người đều nghĩ Nhan Tử Dạ sẽ chọn đối tượng thí nghiệm là người thì Nhan Tử Dạ cư nhiên điểm một bức hình tinh tế thú.

"Lựa chọn hoàn tất, xin chuẩn bị sẵn sàng, bắt đầu thí nghiệm."

Một luồng ánh sáng phủ khắp đài mô phỏng, tiếp đó một con tinh tế thú cao hai mét, hoàn thân đen tuyền, bộ dáng khá giống bạch tuột xuất hiện trước mắt Nhan Tử Dạ.

"Đa túc thú?" Thú nhân dưới đài kinh hô, đa túc thú chính là tinh tế thú cấp B, sao lại thế này, thí nghiệm cấp D sao lại xuất hiện đa túc thú cấp B?

Phải biết, tuy đa túc thú đồng dạng cũng là cấp B như Duy Nhĩ Nặc, nhưng tinh tế thú là một loài có sức chiến đấu rất khủng khiếp, tiết tấu tấn công tuyệt đối liều mạng. Tuy con đa túc thú này chỉ là mô phỏng nhưng sức chiến đấu cũng rất chân thật, nói cách khác, trong quá trình thí nghiệm nếu bị đả thương thì vẫn có cảm giác đau đớn, thiết lập này giúp người thí nghiệm nhớ rõ điểm yếu của mình.

"Sao lại thế này? Sao lại xuất hiện đa túc thú, mau ngừng thí nghiệm lại." Hoắc Đức lập tức chạy tới trước máy mô phỏng, sau khi quét vân tay cùng màng mắt muốn nhấn nút ngừng thí nghiệm, bất quá đèn cảnh báo màu đỏ lóe sáng.

"Xin lỗi, thí nghiệm đã bắt đầu, không thể ngừng lại, không thể ngừng lại."

"Chết tiệt." Hoắc Đức hung hăng vỗ mạnh bàn điều khiển, sau đó chỉ có thể trơ mắt nhìn đa túc thú tấn công Nhan Tử Dạ.

Bốn cái xúc tua mang theo giác hút lao 'vun vút' về phía Nhan Tử Dạ, Nhan Tử Dạ đạp chân nhảy lên cao né tranh. Bất quá lúc vừa rơi xuống đất thì phía sau lại có hai cái xúc tua khác công kích, Nhan Tử Dạ khom người xoay một vòng thoát khỏi vòng nguy hiểm.

Đa túc thú không ngừng công kích, Nhan Tử Dạ không ngừng trốn tránh, lúc này thân thủ Nhan Tử Dạ rõ ràng nhạy bén hơn lần chiến đấu với Duy Nhĩ Nặc rất nhiều, bất quá cũng gặp phải nhiều phiền toái hơn, bởi vì đây là thí nghiệm kiểm tra sức chiến đấu nên không cho phép sử dụng vũ khí. Nói cách khác, Nhan Tử Dạ chỉ có thể dựa vào năng lực bản thân ứng phó con đa túc thú này.

Đa túc thú có hơn mười xúc tua, chúng không ngừng công kích làm Nhan Tử Dạ có chút chật vật, giẫm lên một cái xúc tua lấy lực nhảy lên, đồng thời đá bay hai cái xúc tua vươn tới. Bất quá ở giữa không trung nên Nhan Tử Dạ có chút thất thế, bị một xúc tua của đa túc thú quất mạnh một cái.

'Ầm…' Va mạnh vào lồng phòng hộ rồi lăn xuống đất, còn chưa kịp đứng lên, một cái xúc tua đã bò tới quấn lấy cổ chân Nhan Tử dạ, sau đó kéo Nhan Tử Dạ về phía đa túc thú.

Nhan Tử Dạ sao có thể để mình bị chi phối như vậy, vận dụng linh lực trong cơ thể ngưng kết thành kết tinh, tiếp đó một lưỡi dao đỏ rực hình thoi từ lòng bàn tay Nhan Tử Dạ bay ra, trực tiếp cắt đứt xúc tua đang kéo chân Nhan Tử Dạ.

Xúc tua bị cắt đứt rớt xuống đất rồi biến mất, đa túc thú ăn đau rống lớn một tiếng, hơn mười xúc tua điên cuồng vũ động, tiếp đó cùng phóng về phía Nhan Tử Dạ.

Nhan Tử Dạ trái phải né tránh, đồng thời ngưng kết kết tinh, hơn mười lưỡi dao từ kết tinh bay ra, mục tiêu là đám xúc tua của đa túc thú.

Chỉ thấy lưỡi dao xé gió bay tới, lập tức chém đứt vài xúc tua, đa túc thú thu hồi xúc tua đang tấn công Nhan Tử Dạ, sau đó 'bùm bùm' đánh bay lưỡi dao, dao linh khí một khi bị đánh bay, lập tức biến mất.

Thừa dịp này, Nhan Tử Dạ lại tiếp tục ngưng kết kết tinh, hơn mười lưỡi dao linh khí phóng thẳng tới, xoay tròn rồi đánh móc về phía gáy đa túc thú.

'Keng keng keng keng…'

Mắt thấy hơn mười lưỡi dao đều chém trúng gáy, thế nhưng đa túc thú không hề bị tổn thương như Nhan Tử Dạ nghĩ, ngược lại chỉ nghe thấy âm thanh như chém vào kim loại, hơn nữa lưỡi dao còn bị bật ngược đập vào lồng phòng hộ rồi biến mất.

…

Hoàn Chương 10.

11. Chương 11: Kiểm Tra (2)

Người vây xem thấy một màn như vậy đều nhịn không được la ỏm tỏi.

"Nhan Tử Dạ có phải phát ngốc không, gáy đa túc thú là phần cứng nhất, ngay cả điều này cậu ta cũng không biết à?"

“Công kích xúc tua nó, xúc tua chính là nhược điểm của đa túc thú a.”

“Nhan Tử Dạ không biết nhược điểm của đa túc thú đi?”

“Ai nha, đứng coi thôi mà nóng ruột luôn a.”

…

Thú nhân bên ngoài lo lắng thế nào, Nhan Tử Dạ không hề hay biết, bởi vì lồng phòng hộ ngăn cản tất cả âm thanh bên ngoài. Nói ra thì Nhan Tử Dạ thực sự không biết nhược điểm của đa túc thú, dù sao nguyên chủ chưa từng nghiên cứu về tinh tế thú nên Nhan Tử Dạ chỉ có thể vừa chiến đấu vừa tìm kiếm nhược điểm của đa túc thú.

Biết cái gáy của nó rất cứng rắn nên Nhan Tử Dạ chỉ có thể công kích vào mắt. Bất quá đa túc thú cũng không ngốc, thấy vài lưỡi dao bay tới, nó lập tức quơ số xúc tua còn lại ngăn cản.

Thấy công kích của mình bị hóa giải, Nhan Tử Dạ nhíu mày, linh lực trong cơ thể không còn nhiều, chống đỡ không được bao lâu nữa, phải nhanh chóng giải quyết con đa túc thú này mới được.

Nhìn mấy cái xúc tua múa may quay cuồng, Nhan Tử Dạ chướng mắt khống chế lưỡi dao linh khí chém đứt mấy căn xúc tua còn sót lại.

‘Soẹt soẹt soẹt…’

Lại chặt đứt thêm ba xúc tua, lúc này Nhan Tử Dạ rốt cục cũng phát hiện của đa túc thú, mỉm cười, đang định phát động công kích tấn công cái mình tròn vo của đa túc thú thì phần giữa hai mắt nó đột nhiên nứt ra, Nhan Tử Dạ ù ù cạc cạc không hiểu là chuyện gì, mà các thú nhân ở bên ngoài thì cả kinh không thôi.

“Không xong, mau tránh ra.”

“Chạy mau đi, còn ngây ngốc ở đó làm cái gì.”

“Nhan Tử Dạ thảm rồi.”

Sao lại thế này? Nhan Tử Dạ còn chưa kịp phản ứng thì một chất lỏng giống như mực từ khe nứt kia phun ra, Nhan Tử Dạ theo phản xạ có điều kiện lập tức lắc mình né tránh, nhìn lại, nơi mình đứng ban nãy cư nhiên bị chất lỏng đa túc thú phun ra ăn mòn, tuy chỉ là cảnh tượng mô phỏng nhưng Nhan Tử Dạ vẫn nhịn không được cả kinh.

Đa túc thú căn bản không để Nhan Tử Dạ có thời gian phản ứng, thấy Nhan Tử Dạ tránh được, nó lập tức tiếp tục đợt công kích tiếp theo. Nhan Tử Dạ chỉ có thể không ngừng tránh né, vị trí đặt chân bị ăn mòn ngày càng nhiều, nếu cứ tiếp tục như vậy thì không phải biện pháp. Nhất định phải nhanh chóng giải quyết.

Nhan Tử Dạ vừa tránh né vừa xoay chuyển đầu óc. Hiện giờ đa túc thú chỉ còn lại hai xúc tua, nó phải dựa vào xúc tua để chống đỡ thân mình tròn vo của mình, chỉ cần chặt nốt hai xúc tua thì có thể giải quyết được nó đi?

Hiện giờ cũng không quản được nhiều như vậy, chỉ có thể thử xem.

Xoay tròn ba trăm sáu mươi độ trên không né tránh chất lỏng ăn mòn phun tới, khống chế lưỡi dao chém về phía hai căn xúc tua còn xót lại, lúc này, bởi vì khá đột ngột, đa túc thú không kịp chuẩn bị nên hai căn xúc tua bị chém rớt một căn, bất quá ngoài ý muốn ngay lúc này phát sinh.

Xúc tua bị chặt đứt phun ra một dòng dịch đen, trùng hợp là nó phun thẳng về phía Nhan Tử Dạ, cho dù Nhan Tử Dạ phản ứng nhanh cỡ nào cũng không còn kịp, chất dịch phun trúng bả vai, thoáng chốc ăn mòn lớp áo thấm tới làn da.

Đau, liếc nhìn bả vai, Nhan Tử Dạ nhìn thấy da thịt trên vai từng chút bị ăn mòn, chảy ra nước mủ màu đen. Cũng may tay bị thương không phải tay đang khống chế kết tinh linh lực.

Đa túc thú lúc này vì bị thương quá nhiều nên đã lâm vào trạng thái điên cuồng, nó vung vẫy căn xúc tua bị chém rụng phân nửa, cái khe tựa hồ là phần miệng cũng không ngừng phun ra chất lỏng ăn mòn, Nhan Tử Dạ tránh né thực chật vật, con ngươi đen tuyền dưới lớp tóc đỏ rực dần dần nổi lên hồng quang.

Chết tiệt, trừ bỏ lúc mới tu luyện, Nhan Tử Dạ cậu có khi nào chật vật thế này? Từ khi tới thế giới này, không tới vài ngày đã lần thứ hai bị thương nghiêm trọng.

Không phải nói chỉ là thí nghiệm cấp D à? Vì sao tinh tế thú lại lợi hại như vậy, lúc đám thú nhân kia thí nghiệm tinh tế thú cũng đâu mạnh tới vậy a! Lẽ nào vận may của mình quá tốt, chọn trúng ngay con mạnh nhất cấp D?

Nhan Tử Dạ vừa mới nhảy lên khỏi mặt đất thì căn xúc tua duy nhất không bị tổn hao lập tức phóng vút tới.

'Ầm…'

Nhan Tử Dạ bị đánh bay ra ngoài, nhìn cái xúc tua mới mọc ra đang múa may trên không trung, nhịn không được mắng một tiếng: "Khỉ thật, đúng là hiếp người quá đáng mà, cư nhiên trong khoảng thời gian ngắn như vậy sinh trưởng xúc tua mới?"

Không thể tiếp tục kéo dài, đã không còn thời gian nữa. Năng lực tái sinh của tinh tế thú mạnh tới biến thái, nếu cứ tiếp tục như vậy thì cậu càng lúc càng bất lợi.

Nhan Tử Dạ quyết định liều mạng, thành bại ngay lúc này.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Nhan Tử Dạ chẳng những không tránh né mà còn xông về phía đa túc thú.

"Cậu ta điên rồi à? Dám cận chiến với đa túc thú?"

"Quả thực là muốn chết, đa túc thú trừ bỏ xúc tua thì thân mình nó cứng như kim cương, cho dù là cường giả cấp S cũng không dám cận chiến với nó, cậu ta làm sao dám? Cho dù biến về hình thú cũng không đủ khả năng đi?"

"Tôi thấy nhất định là đầu óc cậu ta hồ đồ rồi, thật không dám nhìn nữa a."

"Quên đi, làm được tới mức này đã là giỏi lắm rồi, trước kia tôi còn có chút xem thường Nhan Tử Dạ, giờ lại thấy cậu ta thật sự có tư cách trở thành người đại diện ban D chúng ta."

"Đúng vậy, tuy không rõ vì sao công kích dị năng của cậu ta mạnh như vậy mà lực tinh thần lại cực thấp, nhưng chỉ dựa vào biểu hiện hôm nay thì đã đủ năng lực đại diện ban D chúng ta tham gia thi đấu xếp hạng."

…

"Thực đáng tiếc, không đủ bình tĩnh, bất quá sức chiến đấu quả thực không tệ, khó trách cậu lại thua." Một thú nhân tóc vàng tuấn mỹ nói với Duy Nhĩ Nặc đứng kế bên.

"Cậu ta sẽ không thua." Không chút chớp mắt nhìn Nhan Tử Dạ trên đài thí nghiệm, Duy Nhĩ Nặc thực khẳng định nói.

"Nói gì vậy, này không phải đã…"

Thú nhân tóc vàng còn chưa dứt lời đã bị tiếng nổ mạnh trên đài thí nghiệm đánh gảy, chỉ thấy đa túc thú vốn cao hai mét hiện giờ đã hóa thành một đống thịt nát, bạch quang chợt lóe, lồng phòng hộ biến mất, hết thảy khôi phục nguyên trạng.

'Thí nghiệm chấm dứt, chỉ số chiến đấu 748, cấp B, đánh giá xuất sắc.'

Khoảnh khắc âm thanh cứng nhắc của hệ thống vang lên, Nhan Tử Dạ nhịn không được cười khẽ một chút, sau đó giống như buông xuống hết thảy băn khoăn ngã sấp xuống.

Tới tận khi Nhan Tử Dạ ngã xuống, nhóm thú nhân ban D mới phản ứng lại, bắt đầu vô thức xông lên đài thí nghiệm.

"Nhan Tử Dạ, Nhan Tử Dạ…" Một thú nhân có làn da ngăm đen đỡ Nhan Tử Dạ.

Hoắc Đức tiến tới kiểm tra, phát hiện Nhan Tử Dạ chỉ là cạn kiệt tinh thần lực cùng thể lực thì an tâm. Sau đó nói với thú nhân đang đỡ Nhan Tử Dạ: "Trò đưa Nhan Tử Dạ tới phòng y tế đi, chốc nữa thầy xuống."

"Vâng." Một thú nhân khác cùng thú nhân đang đỡ Nhan Tử Dạ cùng nâng Nhan Tử Dạ đi xuống phòng y tế, theo sau là một đám thú nhân ban D.

Biểu hiện lần này của Nhan Tử Dạ tựa hồ đã giành được sự tôn trọng của nhóm thú nhân.

Quay ngược về khoảnh khắc Nhan Tử Dạ xông về phía đa túc thú ban nãy, tất cả mọi người đều nghĩ rằng Nhan Tử Dạ mất bình tĩnh liều chết xông lên cận chiến. Nào ngờ lúc tới gần, Nhan Tử Dạ đột nhiên đạp lên xúc tua vung tới, dùng lực nhảy vọt lên tới đỉnh đầu đa túc thú.

Nháy mắt đó, Nhan Tử Dạ nhét kết tinh linh khí ngưng tụ trong tay vào cái khe miệng đa túc thú vừa hé mở chuẩn bị phun dịch ăn mòn rồi thả người xuống, nhanh chóng tránh xa đa túc thú, ngay lập tức kết tinh hình thoi mà Nhan Tử Dạ nhét vào miệng đa túc thú nổ mạnh.

Lớp vỏ ngoài của đa túc thú cứng rắn như kim cương, Nhan Tử Dạ không có cách nào công kích, nhưng cơ thể bên trong thì khác, vì thế Nhan Tử Dạ mới nghĩ tới biện pháp này. Thật không ngờ thật sự thành công.

Đa túc thú cấp B, cho dù là thú nhân cấp B cũng chưa chắc thắng được, Nhan Tử Dạ cư nhiên thắng lợi, đây là vẻ vang cho cả ban D bọn họ a! Đối với thú nhân tôn sùng vũ lực, tôn sùng cường giả, sau khi nhìn trận thí nghiệm này, bọn họ hoàn toàn có cái nhìn mới về Nhan Tử Dạ, cho nên lúc Nhan Tử Dạ ngã xuống mới xảy ra tình huống mọi người đều nhịn không được lao lên.

"Thần thú của tôi, Nhan… Nhan Tử Dạ cư nhiên thắng, mất của tôi của vấn đề rồi à?" Thú nhân tóc vàng đứng bên cạnh Duy Nhĩ Nặc không dám tin nói.

Duy Nhĩ Nặc liếc mắt: "Tôi đã sớm nói, cậu ta sẽ thắng."

"Sao cậu có thể khẳng định như vậy?" Thú nhân tóc vàng hỏi.

"Trực giác." Duy Nhĩ Nặc cũng không nói được là vì sao, chỉ là nhìn Nhan Tử Dạ đối chiến với đa túc thú, anh đột nhiên có trực giác như vậy."

"Hừ, không nói thì thôi, bất quá trị số chiến đấu của Nhan Tử Dạ cư nhiên đã đạt tới cấp B, nhất định có thể tham gia thi đấu xếp hạng, lần này có trò hay để xem rồi a." Thú nhân tóc vàng cũng là một người thích xem náo nhiệt.

Bên này Hoắc Đức vẫn chưa rời đi mà bắt đầu kiểm tra xem hệ thống thí nghiệm rốt cuộc phát sinh vấn đề gì, vì sao trong thí nghiệm cấp D lại xuất hiện tinh tế thú cấp B.

"Hoắc Đức, kiểm tra thế nào, là hệ thống thí nghiệm xuất hiện vấn đề à?" Đạo sư dẫn dắt ban B tiến tới bên cạnh hỏi Hoắc Đức. Bởi vì chốc nữa ban bọn họ sẽ tiến hành thí nghiệm, cần phải xác định xem có phải hệ thống có vấn đề hay không, nếu còn xuất hiện tình huống như Nhan Tử Dạ thì căn bản không cần thử nữa.

"Hệ thống quả thực có vấn đề, tôi đã điều chỉnh lại, chắc là ổn rồi." Hoắc Đức nhấn vài phím lệnh trên bàn điều khiển, màn hình giả lập biến mất.

"Chậc chậc, Hoắc Đức, tôi không biết nên nói anh may mắn hay xui xẻo. Nếu xui thì đúng là có xui, chỉ còn một học viên cuối cùng thôi mà cũng bị lỗi, còn may thì cũng có may, cư nhiên có học viên đạt tới sức chiến đấu cấp B, hơn nữa còn là bậc cao, chỉ số chiến đấu 748, không thấp chút nào a!" Đạo sư ban B cảm thán.

Hoắc Đức không trả lời, chỉ trầm mặc nhìn đài thí nghiệm, không biết đang nghĩ gì.

….

Hoàn Chương 11.

12. Chương 12: Bằng Hữu?

Sau khi đưa Nhan Tử Dạ tới phòng y tế, nhân viên y tế làm kiểm tra một hồi thì đưa ra kết quả giống như Hoắc Đức, tinh thần lực cùng thể lực cạn kiệt. Nhân viên y tế tiêm dịch dinh dưỡng bổ sung thể lực cho Nhan Tử Dạ, về phần tinh thần lực thì không có cách nào, chỉ có thể để Nhan Tử Dạ chậm rãi khôi phục.

Bởi vì muốn Nhan Tử Dạ có không gian yên tĩnh nghỉ ngơi, nhóm thú nhân lục tục rời đi.

Lúc Nhan Tử Dạ tỉnh lại đã là chuyện hai tiếng sau, việc đầu tiên là kiểm tra cánh tay cùng thân thể, phát hiện không có bất cứ thương tích nào, quần áo trên người cũng không chút hư hao, Nhan Tử Dạ thực cảm thán trình độ công nghệ của máy mô phỏng. Tình cảnh mô phỏng quá mức chân thật, nếu không phải cánh tay vẫn hoàn hảo như cũ, Nhan Tử Dạ thật sự không thể tin cuộc chiến ban nãy chỉ là thí nghiệm mô phỏng.

Đợi đến lúc Nhan Tử Dạ rời khỏi phòng y tế thì cũng gần tan học, Nhan Tử Dạ lười lếch lên phòng học nên trực tiếp ở khu rừng bên cạnh bãi đậu phi hành khí chờ Duy Nhĩ Nặc.

Vì sao không tự trở về? Nếu vậy, Nhan Tử Dạ phải tự mình lếch ra trạm giao thông công cộng ở ngoài cổng trường, khoảng cách cũng vài trăm mét, xa như vậy, thôi quên đi! Nhan Tử Dạ tình nguyện chờ Duy Nhĩ Nặc.

Đứng dưới bóng râm, Nhan Tử Dạ tựa người vào gốc cây phía sau, một trận gió nhẹ thổi qua, cậu lại bắt đầu buồn ngủ, bởi vì linh khí trong cơ thể bị cạn kiệt nên có cảm giác toàn thân hữu khí vô lực, mềm nhũn yếu ớt.

Mệt quá a, cũng không biết cái gối mình mang tới đâu mất rồi, xem ra ngày mai lại phải mang theo một cái. Ừm, cách tan học còn tới nửa tiếng, kia cứ nằm đây một chút đi. Nghĩ vậy, thân thể Nhan Tử Dạ liền vô thức trượt xuống nằm soài xuống mặt cỏ.

Nằm trên mặt cỏ dưới bóng râm, ngửi hương vị cỏ xanh tươi mát, Nhan Tử Dạ nhịn không được thoải mái thở hắt một hơi, vẫn là nằm đây thoải mái, giường trong phòng y tế rất cứng, ngủ không thoải mái chút nào.

Cứ vậy, Nhan Tử Dạ vô thức ngủ thiếp đi.

Mười lăm phút sau, trên con đường nhỏ thông vào rừng cây có một thú nhân tóc bạc tuấn mỹ đi tới, bộ dáng thực nhàn nhã thong dong, cây cối cỏ hoa ở xung quanh giống như làm nền cho anh, từ xa xa nhìn lại, hệt như một bức tranh tuyệt đẹp.

Giống như bình thường, thú nhân tóc bạc lại đi trên con đường nhỏ này. Bởi vì cuối con đường chính là bãi đỗ phi hành khí nên ngày nào anh cũng đi ngang nơi này.

Bất quá hôm nay tựa hồ có chút bất đồng, trên mặt cỏ xanh mướt là một người mặc đồng phục màu đen, mái tóc đỏ rực xõa tung làm An Nhĩ Tư liếc mắt liền nhận ra đối phương là ai.

Đi tới gần, phát hiện người nọ vẫn không tỉnh lại.

Thiếu niên nắm chặt mắt nằm trên cỏ, theo hô hấp vững vàng có thể nhìn ra đối phương đã ngủ thật say. Nhìn bộ dáng thiếu niên, An Nhĩ Tư không khỏi nhớ tới cảnh tượng quyết đấu ngày đó. Nghe nói hôm nay ở đài thí nghiệm, thiếu niên lại một lần nữa gây ra một trận náo động, đúng là một thiếu niên không thể an tĩnh mà!

Thiếu niên say ngủ lẩm bẩm một chút, trở mình ngủ tiếp, đột nhiên bên tai truyền tới tiếng cười khẽ êm tai như tiếng chuông bạc. Nhan Tử Dạ mê mang mở mắt, đập vào mắt là gương mặt anh tuấn hoàn mỹ tới mức làm người ta sợ hãi, tiếp đó là mái tóc bạc óng ánh chói mắt không thôi.

"An Nhĩ Tư?" Nhan Tử Dạ theo phản xạ kêu ra tên đối phương.

"Ừm…" Thanh niên tuấn mỹ mỉm cười, âm thanh trầm thấp vọng tới, cảm giác thực êm tai. Nên hình dung thế nào nhỉ, à, ngay cả lỗ tai cũng muốn mang thai.

Người này chẳng những bộ dáng đẹp, ngay cả âm thanh cũng êm tai như vậy, so với mình lại càng yêu nhiệt hơn a!

Nhan Tử Dạ cảm thấy tiếp tục nằm trên cỏ tựa hồ có chút không ổn, thế nên vội vàng ngồi dậy. Nhìn nhìn xung quanh, phát hiện chỉ có mình cùng An Nhĩ Tư chứ không còn ai khác, liền kỳ quái hỏi: "Chẳng lẽ tan học lâu rồi, mọi người đều về hết?"

Không thể nào? Nhan Tử Dạ đang định quay đầu nhìn về phía bãi đỗ phi hành khí thì An Nhĩ Tư đã giành trước nói: "Vẫn chưa tan học a."

Lúc nói chuyện, âm thanh An Nhĩ Tư phi thường ôn nhu, nụ cười trên mặt cũng làm người ta cảm thấy ấm áp, thư sướng tới tận xương cụt, Nhan Tử Dạ lần đầu tiên gặp một người như vậy. Không giống loại người chỉ ôn nhu ngoài mặt, An Nhĩ Tư làm người ta cảm giác được hơi thở ôn nhu tràn ra từ tận nội tâm, giống như trời sinh anh vốn là một người ôn nhu như vậy.

"Anh nói là vẫn chưa tan học?" Đối mặt với một người ôn nhu như vậy, âm thanh nói chuyện của Nhan Tử Dạ cũng nhịn không được hạ thấp.

"Ừ." An Nhĩ Tư mỉm cười gật đầu, sau đó hỏi: "Em đang chờ ai à?"

"Ừm, tôi nghèo, muốn ở lại trường nhưng không đủ tiền trả chi phí ký túc xá nên chỉ đành chờ tan học, cọ phi hành khí của người ta về nhà a." Nhan Tử Dạ thuận miệng nói, tuyệt không chút giấu diếm sự thật mình là một người nghèo. Đúng vậy, Nhan Tử Dạ hiện giờ rất nghèo, tinh tệ trên người tuy còn cỡ ba vạn nhưng chút tiền này ngay cả một cân thực vật nguyên thủy cũng không mua nổi a!

"Kia để tôi đưa em về, dù sao tôi cũng muốn rời đi." An Nhĩ Tư cười cười, ánh mắt nhìn Nhan Tử Dạ thực trong suốt, không hề vì những lời Nhan Tử Dạ vừa nói mà khinh thường hay xem nhẹ.

Thú nhân trừ bỏ thích dùng vũ lực giải quyết vấn đề thì còn một đặc điểm nổi trội, sĩ diện. Cho dù nghèo tới cỡ nào cũng không nói ra, bởi vì rất có thể sẽ bị thú nhân khác khinh bỉ, nếu để giống cái biết thì càng thảm hơn nữa, có thể cả đời cũng không được giống cái ưu ái.

Nhan Tử Dạ nheo mắt, trong một giây đồng hồ thu hết vẻ mặt An Nhĩ Tư vào đáy mắt, thấy đối phương đề nghị đưa mình về, Nhan Tử Dạ lập tức đáp ứng: "Tốt, vậy tôi không cần ở đây chờ nữa."

Thay vì tiếp tục lãng phí thời gian ở đây chờ Duy Nhĩ Nặc, Nhan Tử Dạ cảm thấy không bằng quá giang người này trở về sớm một chút, chỉ mới rời khỏi vài tiếng mà Nhan Tử Dạ đã bắt đầu nhớ thương cái giường lớn mềm mại trong nhà. Về phần An Nhĩ Tư có thuận đường hay không, Nhan Tử Dạ mặc kệ, cậu chỉ biết mình không cần chờ đợi nữa.

Đi nhờ phi hành khí, tuy da mặt Nhan Tử Dạ khá dầy nhưng cũng ngượng ngùng để người ta lái phi hành khí tới tận chỗ như Duy Nhĩ Nặc, thế nên Nhan Tử Dạ siêng đột xuất theo An Nhĩ Tư đi tới bãi đỗ cách đó hai trăm mét.

Phi hành khí của An Nhĩ Tư đỗ ở vị trí chuyên dụng, lớp kim loại màu bạc sáng bóng lóe quang mang, lớn gấp đôi so với phi hành khí của Duy Nhĩ Nặc, làm Nhan Tử Dạ nhìn mà phát thèm. Đặc biệt là lúc ngồi lên, ghế ngồi mềm mại êm ái, so với chiếc giường ở nhà cậu còn thoải mái hơn.

Làm một con xà yêu tu hành ngàn năm, bởi vì tiếp xúc nhiều với phàm nhân nên có vài thói quen đã chậm rãi thay đổi, bất quá có một thói quen mãi vẫn không sửa, chính là lúc biến thành người thân thể vẫn mềm nhũn như không có xương. Mỗi khi ngồi lên một thứ gì đó phi thường thoải mái, thân thể liền nhũn ra dựa hẳn vào nó.

"Ghế của anh không tồi a." Nhan Tử Dạ khen ngợi.

"Ghế này làm từ da của bì tạp thú, nếu em thích, phía sau phi hành khí còn một cái mới, tôi tặng em." An Nhĩ Tư tùy ý nói, tựa hồ không chút để ý tới giá trị của nó.

"Thôi thôi, cám ơn ý tốt của anh, bất quá vô công bất thọ lộc, chúng ta chỉ mới nhận thức thôi, lấy đồ của anh thì không tốt lắm." Nhan Tử Dạ vẫn có nguyên tắc của riêng mình.

"Không phải mới nhận thức."

"Cái gì?"

Nhan Tử Dạ không hiểu ý An Nhĩ Tư cho lắm.

An Nhĩ Tư dừng phi hành khí, quay qua nói với Nhan Tử Dạ: "Đây không phải lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, buổi sáng đã từng gặp rồi."

"Nga, hình như có chuyện như vậy." Nhan Tử Dạ nhớ tới chuyện ban sáng mình không cẩn thận đụng trúng An Nhĩ Tư.

"Cho nên, một ngày có thể gặp gỡ hai lần chứng minh chúng ta rất có duyên, nếu đã có duyên thì kết giao bằng hữu đi. Tôi giới thiệu trước, tôi là An Nhĩ Tư Cái Nhĩ, là học viên ban A." An Nhĩ Tư đưa tay trái về phía Nhan Tử Dạ.

Nhan Tử Dạ chớp chớp mắt, sau đó cũng đưa tay qua: "Tôi là Nhan Tử Dạ, học viên ban D." Cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng a, vì sao hai người xa lạ đột nhiên lại kết giao bằng hữu?

"Nếu đã là bạn, sau này có chuyện có thể qua ban A tìm tôi." An Nhĩ Tư thực thân thiết giúp Nhan Tử Dạ mở dây an toàn, sau đó nhẹ giọng nhắc nhở: "Tới nhà em rồi."

"Nga nga." Nhan Tử Dạ mơ mơ màng màng leo xuống phi hành khí, nhìn An Nhĩ Tư phất phất tay với mình, tiếp đó phi hành khí 'véo' một tiếng bay lên không trung, chậm rãi biến thành một điểm đen.

Thẳng tới khi về tới nhà, Nhan Tử Dạ vẫn chưa kịp phản ứng, kì quái, thuận tiện quá giang một chuyến thôi mà tự nhiên lòi ra một người bạn, hơn nữa thân phận người này tựa hồ còn rất cao.

Quên đi, nếu nghĩ không ra thì không nghĩ nữa, vừa định đóng cửa thì có một bàn tay cản lại.

"Xin lỗi, xin chờ một chút, xin hỏi cậu có phải Nhan Tử Dạ không?" Ngoài cửa là một người máy mặc quần áo lao động, ánh mắt lóe sáng lục quang, tay trái ôm thùng lớn, tay phải ôm thùng nhỏ.

Người máy cùng người thật khác biệt ở ánh mắt, cho dù người máy được thiết kế chân thật cỡ nào thì lúc vận hành ánh mắt người máy vẫn lóe ra tia sáng có màu sắc bất đồng, thế nên chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra.

Nghe thấy người máy vận chuyển nói ra tên mình, Nhan Tử Dạ liền gật đầu: "Là tôi."

"Quét hình hoàn tất, xác nhận mục tiêu chính xác…. xin chào cậu Nhan, đây là vật phẩm cậu đã mua trên mạng tinh tế, xin ký nhận." Người máy công tác đặt cái thùng lớn xuống bên chân Nhan Tử Dạ, sau đó đưa tới cái thùng nhỏ.

Lúc này Nhan Tử Dạ mới nhớ ra mình quả thực có đặt mua hàng, sau khi ký nhận, Nhan Tử Dạ quay vào phòng hô lớn: "A Ngốc, ra mang đồ vào."

"Tới tới, tới đây, thiếu gia, A Ngốc tới đây." A Ngốc đang lau bàn, nghe thiếu gia đứng ngoài cửa kêu thì lập tức chạy ra, ôm cái thùng dưới đất, nhận luôn cái thùng nhỏ trong tay Nhan Tử Dạ đi vào trong.

"Mở ra xem thử." Nhan Tử Dạ giống như đại gia ngồi trên sô pha, phân phó A Ngốc.

"Vâng." A Ngốc mở cái thùng lớn trước, thấy bên trong chất đầy hộp quần áo thì hưng phấn kêu to: "A, là quần áo thiếu gia đặt mua cho A Ngốc sao? A Ngốc phải thử ngay mới được.

A Ngốc khẩn cấp lôi ra một bộ, mở hộp, ngây dại.

Xúc cảm này, màu sắc này, kiểu dáng này, sao lại quen mắt như vậy?

Nhìn bộ quần áo trong tay, lại nhìn bộ đang mặc trên người, lại nhìn mấy bộ còn trong thùng, tiếp đó buồn rười rượi nói với Nhan Tử Dạ: "Thiếu gia, không phải cậu nói sẽ mua quần áo mới cho A Ngốc sao?"

Liếc mắt nhìn quần áo trong tay A Ngốc, Nhan Tử Dạ nói: "Đúng vậy a, không phải ta mua quần áo mới cho mi à? Nhìn đi, mạc vẫn chưa bứt, là mới mà."

"Chính là nó giống hệt bộ A Ngốc đang mặc a!" A Ngốc thực muốn khóc.

"Mi còn nói à, bộ mi đang mặc là kiểu phục cổ, ta mất không ít thời gian mới tìm ra nhà chịu làm. Giờ mi bỏ hết mớ đồ cũ, mặc quần áo mới vào là có thể qua khoe với con người máy nhà kế bên a. Tốt lắm, ta biết mi rất vui, cứ ở đây thử đồ đi, thử xong thì lên hoa viên trên tầng hai, có việc cần mi làm." Nói xong, Nhan Tử Dạ ôm cái thùng nhỏ đặt trên bàn chạy về phòng mình.

A Ngốc bị bỏ lại thực sự muốn khóc, ô ô ô, thiếu gia, A Ngốc chính là muốn mấy kiểu hiện đại chứ không phải cổ xưa này a, hơn nữa nhiều bộ như vậy nhưng chỉ có mỗi một kiểu, này đổi cùng không đổi có gì khác nhau? Thiếu gia, cậu có thể đổi lại không a….

…

Hoàn Chương 12.

13. Chương 13: Danh Sách Dự Thi

******

Trở về phòng, Nhan Tử Dạ mở thùng, từ bên trong lôi ra bao hạt rau dưa giống trị giá năm vạn tinh tệ. Ừm, xem giới thiệu thì đây là hạt giống cải thìa, mặc dù ở đây nó không phải tên này, bất quá cứ mặc kệ, gọi vậy cho dễ.

Trên tầng hai biệt thự, ngoại trừ mấy gian phòng ngủ thì còn một hoa viên, trừ bỏ mấy loại hoa không biết tên đã được cải tạo có thể trồng trên đất thường thì cái gì cũng không có. Hôm nay trước lúc ra ngoài, Nhan Tử Dạ đã phân phó A Ngốc dọn sạch mớ hoa kia, nhìn khoảng hoa viên không hề còn một gốc cây ngọn cỏ nào, Nhan Tử Dạ vừa lòng gật gật đầu.

Nói ra thì khoa học kỹ thuật hiện giờ đúng là phát đạt, ngay cả hoa cũng có thể cải tạo nhưng rau dưa cư nhiên lại không được. Nghe nói bởi vì rau dưa là thực vật, một khi cải tạo thì gen cùng giá trị dinh dưỡng cũng bị hủy, không khác gì ăn cỏ dại. Vì thế, không thể cải tạo rau dưa thì cải tạo đất, kết quả cải tạo đất cũng thất bại, bởi vì trong đất có quá nhiều thứ linh tinh, nếu cải tạo thì phí dụng quá lớn, vì thế dứt khoát duy trì hiện trạng.

Nhan Tử Dạ chỉ rắc hạt giống vào một miếng đất nhỏ để thử nghiệm.

Sau khi rắc hạt, Nhan Tử Dạ bảo A Ngốc lấp đất, A Ngốc vốn còn đang thương tâm khổ sở vì chuyện quần áo, kết quả nhìn thấy Nhan Tử Dạ trồng rau liền vứt chuyện kia ra sau đầu.

Tay A Ngốc biến thành cái xẻng nhỏ, cẩn thận lấp đất phủ lên hạt giống, lúc này nó nghĩ tới gì đó, vừa tưới nước vừa nói: “Thiếu gia, bùn đất bình thường không thể trồng được rau cải.”

“Ta biết, mi đừng quản, giờ chạy xuống lấy hai lọ dịch dinh dưỡng mang lên phòng, ta đói rồi.” Vốn không cảm thấy đói, nhưng nhìn hạt giống được gieo xuống, tưởng tượng không bao lâu nữa liền có rau để ăn, Nhan Tử Dạ liền cảm thấy càng lúc càng đói.

Ai, thiếu gia nhà mình cư nhiên học đòi trồng rau cải, hoa cỏ trước đó không tốt à? Mấy loại rau này khẳng định không sống nổi, bất quá là một người máy quản gia đủ tư cách, A Ngốc cảm thấy nó không nên đả kích thiếu gia.

Vỗ vỗ tay, Nhan Tử Dạ xoay người rời đi, giống như mấy hôm trước, tới tối sẽ ra ngoài này tu luyện sẵn tiện gia tăng chút dinh dưỡng cho số hạt giống này.

Trở về phòng, uống dịch dinh dưỡng xong, Nhan Tử Dạ lập tức lăn ra ngủ. Thẳng tới khuya, ngay cả thông tấn khí từng vang lên vài lần Nhan Tử Dạ cũng không hay biết.

Ban đêm, sau khi chuyển hóa linh khí hấp thu được thành linh lực, Nhan Tử Dạ vung tay dùng linh lực trong cơ thể bao trùm lên số hạt giống cùng đất đai vừa gieo trồng hôm nay, sau khi đại công cáo thành, Nhan Tử Dạ lại tiếp tục tu luyện. Cậu phát hiện một vấn đề, chính là tốc độ hấp thụ linh khí lại tăng lên. Tình cảnh tương tự như sau khi quyết đấu với Duy Nhĩ Nặc.

Chết tiệt, sao tình cảnh này cứ hệt như siêu xayda trong truyện tranh địa cầu vậy? Chịu thương càng nặng, sau khi khỏe lại thì thực lực lại càng mạnh hơn? Không thể nào? Chẳng lẽ sau này muốn nâng cao tốc độ tu luyện thì phải hiến xác cho người ta ngược?

Dù sao sự tình cũng rành rành trước mắt, Nhan Tử Dạ muốn không tin cũng không được.

Hôm sau, chứng lười của Nhan Tử Dạ lại phát tác, tới giờ còn chưa chịu dậy. Duy Nhĩ Nặc ở ngoài cửa chờ tới mất kiên nhẫn, trực tiếp phá cửa xông vào.

Không được thiếu gia cho phép mà xông vào thì có thể xem là kẻ xâm nhập, A Ngốc liền giơ đôi tay đã biến thành súng laser chỉa thẳng về phía Duy Nhĩ Nặc.

"Cảnh cáo… cảnh cáo…. có kẻ xâm nhập, mau buông vũ khí lui ra ngoài, bằng không A Ngốc sẽ nổ súng." Người máy quản gia cũng kiêm chức bảo vệ, một khi có người xâm nhập nó sẽ cảnh báo, nếu người nọ vẫn không để ý tiếp tục xông tới thì người máy quản gia sẽ nổ súng tấn công.

Duy Nhĩ Nặc không chút để ý tới hai cây súng laser của A Ngốc, trực tiếp hỏi: "Nhan Tử Dạ đâu? Tên nhóc khốn khiếp này hôm qua tôi gọi nhiều lần như vậy cũng không chịu nghe, hại tôi ở học viện chờ cả buổi, sáng nay lại chơi chiêu này, tôi nhất định phải tìm cậu tính sổ."

"Cảnh cáo… cảnh cáo…. kẻ xâm nhập xin hãy lập tức rời đi, bằng không A Ngốc thật sự sẽ nổ súng." Tuy chỉ là người máy nhưng A Ngốc biểu thị tinh thần nỗ lực chiến đấu, thấy chết không sờn, nhất quyết bảo vệ thiếu gia.

"Mày tránh ra coi." Duy Nhĩ Nặc đẩy A Ngốc, phát hiện cư nhiên không đẩy được.

"Không cho phép, phải bảo vệ tốt thiếu gia, kẻ xâm nhập đừng mơ tưởng thương tổn thiếu gia." A Ngốc ưỡn ngực.

Một người một máy, không ai chịu thỏa hiệp.

Cho nên lúc Nhan Tử Dạ ôm gối đi xuống lầu liền nhìn thấy Duy Nhĩ Nặc đang cùng người máy quản gia nhà mình mắt to nhìn mắt nhỏ.

"Hai người đang làm gì vậy? So xem ai chớp mắt trước à?" Nhan Tử Dạ đi qua, nói với A Ngốc: "A Ngốc, mau đi lấy một lọ dịch dinh dưỡng qua đây, ta bị muộn giờ rồi."

"Vâng, thiếu gia." A Ngốc lập tức thu hồi súng laser, chạy vào bếp lấy dịch dinh dưỡng.

Liếc nhìn bóng dáng A Ngốc rời đi, Nhan Tử Dạ quay qua hỏi Duy Nhĩ Nặc: "Chuyện gì vậy? Vừa nãy hình như ta thấy A Ngốc cầm súng laser, muốn đối phó anh à?"

"Không phải, chuyện là nó ngu ngốc xem tôi là kẻ xâm nhập. Chết tiệt, ngày nào cũng thấy mặt, cư nhiên còn không phân biệt được xem tôi là kẻ xâm nhập. Còn có, tôi đứng đây lâu như vậy, nó cư nhiên không chịu nổ súng, nếu thật là kẻ xâm nhập thì nó đã trở thành một mớ linh kiện rồi." Duy Nhĩ Nặc tức giận nói.

"Nga, phải không?" Liếc mắt nhìn Duy Nhĩ Nặc một cái, Nhan Tử Dạ phân phó cho A Ngốc vừa mang dịch dinh dưỡng ra: "A Ngốc, nghe thấy không, lần sau nếu phát hiện kẻ xâm nhập thì không cần lãng phí thời gian, trực tiếp nổ súng."

"Vâng." Đưa dịch dinh dưỡng cho Nhan Tử Dạ, A Ngốc làm một cái chào tiêu chuẩn.

Nhan Tử Dạ ra cửa, Duy Nhĩ Nặc đi ở phía sau nói: "Nhan Tử Dạ, đừng nói cậu chưa đưa tôi vào danh sách người quen của người máy nha?"

Nhan Tử Dạ quay đầu, đương nhiên nói: "Người máy nhà tôi tuy đã nâng cấp nhưng cũng không phải loại cao cấp, nếu muốn nhập chỉ lệnh thì phải làm bằng tay, tôi lười nên không làm, anh thích thì tự mà làm."

Duy Nhĩ Nặc tức giận: "Nhan Tử Dạ, tôi chưa từng thấy thú nhân nào lười như cậu."

Nhan Tử Dạ nhún nhún vai: "Giờ không phải đã thấy rồi sao, đi mau, muộn giờ rồi." Nói xong, Nhan Tử Dạ mở cửa phi hành khí bước lên.

Duy Nhĩ Nặc đương nhiên cũng không muốn muộn, nhanh chóng leo vào phi hành khí, vừa khởi động vừa nói: "Cậu mà cũng dám nói vậy à, hôm qua tôi gọi nhiều như vậy mà cậu có chịu tiếp đâu, sáng nay còn dậy muộn, có trễ cũng là cậu liên lụy tôi."

Bởi vì tăng tốc phi hành khí nên lúc hai người tới được học viện vẫn chưa bị muộn.

Nhan Tử Dạ là người tới lớp cuối cùng, trước kia, vô luận cậu tới muộn hay tới sớm cũng không ai để tâm, nhưng hôm nay thì khác, Nhan Tử Dạ vừa bước vào phòng học, một đám thú nhân đã tiến tới chào hỏi.

"Nhan Tử Dạ, cậu rốt cuộc cũng tới rồi."

"Nhóc, che dấu thực lực đủ sâu a, năng lực chiến đấu cư nhiên đã đạt tới cấp B, chỉ số cũng lên tới 748."

"Đúng đúng, trước kia yếu nhớt nên tôi vẫn luôn xem thường, bất quá theo biểu hiện hôm qua thì đúng là có bộ dáng thú nhân a."

"Ừ, thú nhân thì nên như vậy."

"Cậu nói xem, có phải trước kia cố ý che dấu không?"

...

Một đám thú nhân tiến tới vỗ vỗ vai Nhan Tử Dạ, thái độ nhiệt tình thái quá làm Nhan Tử Dạ có chút không quen. Dù sao vô luận là nguyên chủ khi trước hay cậu bây giờ, nhóm thú nhân này vẫn luôn xem cậu là người trong suốt, không chút để tâm. Tuy một phần cũng do nguyên chủ.

Hiện giờ bởi vì trận thí nghiệm hôm qua, đám thú nhân này đột nhiên trở mặt từ lạnh lùng thành nhiệt tình, lại nghe thêm lời nói của bọn họ, đều là vì bị trận chiến hôm qua thuyết phục. Kỳ thực thú nhân cũng khá thẳng thắn, đối với nguyên chủ, trừ bỏ vài lời khó nghe thì căn bản chưa từng ức hiếp bắt nạt.

Về phần tiết thực chiến bị đánh bầm dập, này hoàn toàn là nguyên chủ tự tìm, rõ ràng biết sức chiến đấu không có mà còn chui đầu vào, không phải tự tìm ngược thì là gì.

Thú nhân nơi này so ra đơn thuần hơn nhân loại địa cầu rất nhiều, trong quan niệm của bọn họ, mặc kệ có phải là con cái của ai, có hậu trường gì, không có thực lực chân chính thì vẫn bị khinh thường.

Muốn người khác để mắt thì phải xuất ra bản lĩnh chứ không phải ngồi một chỗ mà than vãn. Đây là điều mà nguyên chủ vẫn luôn ước ao nhưng không có năng lực. Mà hiện giờ Nhan Tử Dạ đã làm được, dùng thực lực của chính mình chiếm được sự tôn trọng của thú nhân.

Lúc này, Hoắc Đức đi đến. Thấy một đám thú nhân vây quanh Nhan Tử Dạ thì giả bộ ho khan một tiếng. Nhóm thú nhân thấy đạo sư tới thì lập tức chạy về vị trí.

"Tốt lắm, giờ thì im lặng nào, sau khi tiến hành thí nghiệm, tôi tuyên bố kết quả kiểm tra hôm qua." Hoắc Đức nhấn phím, một loạt tên cùng con số xuất hiện trên màn hình, các thú nhân ngồi bên dưới đều nhìn thấy.

Xếp vị trí cao nhất không chút bất ngờ, chính là Nhan Tử Dạ.

Thứ hai là thú nhân có vóc dáng cao nhất, cơ bắp nhiều nhất cùng làn da đen nhất ban, cũng chính là thú nhân đầu tiên xông tới đỡ Nhan Tử Dạ hôm qua, tên là Tái Nhĩ Đặc.

Thứ ba là một thú nhân trắng nõn, lúc cười ánh mắt xếch lên lộ ra vài phần tà khí, tên là Vưu Lý.

Thứ tư là thú nhân có công kích dị năng tinh thần mạnh nhất, tên là Ban Đặc.

Thứ năm thì có chút bất ngờ, bởi vì thú nhân này không giỏi về công kích dị năng mà chuyên về phòng ngự, tên là Kiệt Khắc.

Học viện quy định, thú nhân ban D sẽ chọn ra năm người tham gia thi đấu xếp hạng, ban C mỗi lớp mười người, ban B mỗi lớp hai mươi và ban A sẽ tham gia toàn bộ.

Trong học viện, ban D tổng cộng có mười lớp, ban C tám lớp, ban B năm lớp, mà ban A thì chỉ có hai lớp. Tính tổng cộng nhân số tham gia thì hơn ba trăm người, sau khi trải qua vòng loại thì chỉ còn một trăm thú nhân chính thức tham gia thi đấu xếp hạng. Nói cách khác, nhóm Nhan Tử Dạ hiện giờ chỉ là đủ tư cách tham gia vòng loại mà thôi, chân chính muốn lọt vào thi đấu xếp hạng thì phải thông qua vòng loại.

"Tháng sau sẽ cử hành thi đấu, vòng loại ấn định vào cuối tuần sau, năm trò tham gia vòng loại phải chuẩn bị sẵn sàng." Hoắc Đức vừa tuyên bố tin này, các thú nhân liền bắt đầu nghị luận.

...

Hoàn Chương 13.

14. Chương 14: Vòng Đấu Loại

Buổi tối trước khi tu luyện, Nhan Tử Dạ liếc mắt nhìn hạt giống rau cải vừa trồng đêm qua, quả nhiên, đã bắt đầu nảy mầm. Bất quá Nhan Tử Dạ không tiếp tục phóng linh lực, bởi vì lần đầu tiên đã cải tạo bùn đất cùng rau cải. Khác với phương pháp cải tạo của khoa học kỹ thuật hiện đại, linh lực là năng lượng tinh khiết nhất, bùn đất được linh lực cải tạo sẽ biến thành linh thổ, mà hạt giống được linh lực cải tạo sẽ biến thành linh chủng. Hai cái kết hợp sẽ trong thời gian ngắn nhất sinh trưởng ra loại rau tốt nhất.

Vấn đề phiền não nhất tinh tế cứ vậy bị Nhan Tử Dạ dễ dàng giải quyết.

Thời gian thật sự quá mau, đảo mắt đã tới ngày đấu loại, Nhan Tử Dạ cùng bốn thú nhân của ban D từ sớm đã tới điểm tập hợp.

Liếc mắt một vòng, đứng giữa đám đồng phục đen, nhóm thú nhân ban A mặc đồng phục trắng bạc dị thường bắt mắt. Mà trong số đó có một người nổi trội nhất, dung mạo tuấn mỹ vô song, mái tóc bạc óng ánh chói mắt, lúc Nhan Tử Dạ nhìn qua, người nọ cũng trùng hợp nhìn về phía Nhan Tử Dạ, tầm mắt chạm vào nhau, đột nhiên không hẹn mà cùng gật đầu chào hỏi.

Áo Đức Kỳ đứng bên cạnh khó hiểu nhìn An Nhĩ Tư, trong học viện không còn ai hiểu người bạn này hơn anh. Ngoài mặt, An Nhĩ Tư thoạt nhìn là một người ôn hòa rất dễ ở chung, nhưng những người khá thân mới hiểu người này kì thực lạnh lùng hơn bất kì ai. Quả thực rất hiếm khi thấy An Nhĩ Tâm cười thật tâm như vậy.

Thấy thú nhân dưới đã tới đông đủ, phó viện trưởng Cách Lạp Tư, cũng là đạo sư giám sát vòng loại đứng trên đài bắt đầu lên tiếng.

"Có mặt ở đây đều là các thú nhân xuất sắc, tôi thật cao hứng có thể đứng trên này nhìn các trò. Quy tắc vòng loại hẳn các trò đã rõ, hôm nay sẽ bắt đầu đấu loại, chỉ có một trăm người thông qua đầu tiên đủ tư cách tham gia thi đấu xếp hạng. Bất quá quy tắc cùng địa điểm vòng loại đều có thay đổi. Tốt lắm, không nói nhiều nữa, bây giờ các trò dựa theo chỉ dẫn của đạo sư lên phi hành khí, di chuyển tới địa điểm thi đấu."

Mọi người lập tức ngay ngắn trật tự lên phi hành khí, thẳng tới khi phi hành khí bắt đầu khởi động âm thanh ồn ào huyên náo mới nổi lên.

Phi hành khí bọn họ đang ngồi khác với các loại Nhan Tử Dạ từng đi trước kia, nó là loại phi hành khí cỡ lớn, có chút tương tự máy bay địa cầu, bất quá rõ ràng tốc độ nhanh hơn nhiều, cũng ổn định hơn.

"Cũng không biết đấu loại năm nay tiến hành thế nào, tôi cứ tưởng giống như mấy năm trước, trực tiếp so tài trong học viện."

"Đúng vậy, hiện giờ đã bắt đầu khẩn trương rồi, không biết có đủ may mắn lọt vào vòng trong không nữa, cho dù là người xếp thứ một trăm cùng tốt a."

"Mấy cậu đoán xem chúng ta đang đi đâu?"

"Quản là đi đâu, lúc thi đấu cứ dốc toàn lực là được."

...

Thú nhân ở xung quanh nhao nhao thảo luận giống như không hề liên quan tới Nhan Tử Dạ, vừa lên phi hành khí, cậu đã ngả người tựa vào ghế ngủ ngon lành. Ngồi cạnh Nhan Tử Dạ chính là thú nhân cùng lớp có hệ dị năng phòng ngự, Kiệt Khắc.

Giống như các thú nhân khác, Kiệt Khắc có mái tóc xanh biếc, diện mạo không nổi trội, năng lực cũng bình bình, thế nên lúc biết tin Kiệt Khắc cư nhiên có thể tham gia vòng loại, trừ bỏ Nhan Tử Dạ, tất cả mọi người đều kinh ngạc không thôi.

Từ sau khi lên phi hành khí, Kiệt Khắc thường xuyên liếc nhìn Nhan Tử Dạ khò khò ngủ ở bên cạnh. Đối với Nhan Tử Dạ, Kiệt Khắc quả thực có chút bội phục, giờ phút khẩn trương hưng phấn thế này mà Nhan Tử Dạ cư nhiên có thể an tưởng mà ngủ, tựa hồ không hề có chút khẩn trương nào. Ngược lại, Kiệt Khắc đã lo lắng tới mức lòng bàn tay cũng sắp toát mồ hôi.

"Tôi cũng thực bội phục cậu ta, tới giờ này mà vẫn còn ngủ được." Giống như Nhan Tử Dạ, Vưu Lý với mái tóc đỏ rực cũng ngồi bên cạnh Kiệt Khắc, một hàng vừa vặn có năm ghế, thế nên người cả ban bọn họ liền ngồi cạnh nhau.

"Chứ còn gì nữa, tôi nhìn mà hâm mộ luôn ấy, hẳn cậu ta nắm chắc mười phần rồi đi." Tái Nhĩ Đặc một thân cao lớn, nước da đen sậm, thế nhưng lúc nói chuyện lại cực nhỏ nhẹ, hoàn toàn không phù hợp với vẻ ngoài.

"Ai có thể đoán được phế vật nổi danh trong học viện cư nhiên lại là cao thủ ẩn giấu." Ban Đặc tóc đen mắt xanh cảm thán.

"Đúng vậy, cơ mà trước kia vì sao cậu ta phải giấu diếm thực lực nhỉ?" Kiệt Khắc nghi hoặc hỏi.

"Ai biết được, chuyện của đại gia tộc bình dân chúng ta không hiểu được đâu." Vưu Lý gối tay sau đầu nói.

"Mấy gia tộc kia đúng là phiền phức." Tái Nhĩ Đặc nhỏ giọng nói.

Một chiếc phi hành khí có thể ngồi hơn năm mươi người, tất cả học viên ban D tham gia được sắp xếp ngồi chung, bởi vì nhóm Nhan Tử Dạ được xếp ở hàng đầu nên đoạn nói chuyện của bọn họ vừa nãy cũng bị nhóm thú nhân phía sau nghe thấy.

Sau khi giá trị chiến đấu thực sự của Nhan Tử Dạ được công bố, nhóm thú nhân ban D liền có vài phần tôn trọng, bất quá không có nghĩa là bọn họ tin tưởng Nhan Tử Dạ có thể tiến vào vòng trong, phải biết thú nhân ban A cũng không phải để chưng cho đẹp, cho dù không tính ban A thì vẫn còn ban B, muốn lọt vào vòng trong quả thực nói dễ hơn làm. Cho nên lúc nhìn thấy Nhan Tử Dạ không chút để ý, vừa lên phi hành khí liền lăn ra ngủ, đại đa số thú nhân cảm thấy Nhan Tử Dạ quá tự cao tự đại.

Phi hành khí bay tầm hai mươi phút thì tới địa điểm, Kiệt Khắc đẩy đẩy bả vai Nhan Tử Dạ, gọi cậu dậy: "Nhan Tử Dạ, đừng ngủ nữa, tới nơi rồi."

Nhan Tử Dạ từ từ tỉnh lại, ánh mắt còn chưa mở ra hẳn, lắc lư leo xuống.

Vừa bước xuống, trước mắt cư nhiên là một mảnh rừng rậm, mà bọn họ thì đang đứng trước cửa vào.

"Kỳ quái, nơi này nhìn rất quen mắt a." Tái Nhĩ Đặc kiềm không được nói.

"Đúng vậy, hình như từng thấy qua ở đâu rồi." Kiệt Khắc đứng cạnh Nhan Tử Dạ tiếp lời.

Vưu Lý khinh bỉ liếc nhìn hai người: "Lúc đi học các cậu rốt cuộc có nghiêm túc nghe giảng không vậy? Này rõ ràng chính là rừng rậm ma huyễn. Các cậu cư nhiên nhìn không ra, đừng có nói là học chung ban tới tôi, thực dọa người mà."

"Không phải tôi nói nhìn quen mắt à, chỉ là nhất thời không nghĩ ra mà thôi." Kiệt Khắc không phục nói: "Hừ, ai thèm so với bách khoa toàn thư như cậu."

Đối lập với Kiệt Khắc, Tái Nhĩ Đặc xấu hổ gãi gãi đầu. Nếu không phải nước da quá đen, chắn hẳn mọi người sẽ nhìn thấy gương mặt cậu ta lúc này đã đỏ rực, quả thực là một thú nhân thẹn thùng a!

"Tất cả tập hợp!" Đợi tất cả học viên leo xuống phi hành khí, phó viện trưởng lên tiếng.

"Rồi, bây giờ chúng ta đã tới địa điểm thi đấu vòng loại, mọi người dựng tai lên mà nghe tôi nói đây. Đấu loại năm nay không phải thi đấu cá nhân như những năm trước, quy tắc năm nay là hai thú nhân phải tổ đội với nhau. Trong rừng rậm ma huyễn có ẩn dấu hai trăm thẻ bài có màu sắc khác biệt cùng một trăm hộp nhiệm vụ. Lấy được thẻ bài cùng màu mới có thể tổ đội, mà tổ đội rồi mới có thể tìm kiếm hộp yêu cầu, bắt đầu tiến hành nhiệm vụ." Nói tới đây, sắc mặt phó viện trưởng trở nên nghiêm túc.

"Trong quá trình làm nhiệm vụ, chỉ cần một trong hai người thất bại thì cả hai cùng bị loại. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ thì vẫn chưa tính là chấm dứt, phải trong thời gian quy định thuận lợi trở về nơi này báo

cáo, hơn nữa phải là năm mươi tổ đội đầu tiên mới có tư cách tiến vào chung kết, hiểu rõ chưa?" Phó viện trưởng lớn tiếng hỏi.

"Dạ hiểu." Tất cả thú nhân đồng thanh nói.

"Tốt, thời gian thi đấu là tám tiếng, các trò nhớ kỹ cho tôi, bây giờ, thi đấu chính thức bắt đầu."

Phó viện trưởng ra lệnh một tiếng, các thú nhân lập tức xông vào rừng rậm ma huyễn, sốt ruột muốn tìm kiếm thẻ bài. Chỉ có hai trăm thẻ, mà số lượng tham gia là hơn ba trăm người, tương đương không lấy được thẻ chính là kẻ bị loại đầu tiên. Đây là cửa ải quan trọng để tiến vào vòng trong, các thú nhân đương nhiên khẩn trương, ngay cả các thú nhân ban A thoáng chốc cũng biến mất không còn bóng dáng.

"Nhan Tử Dạ, cậu còn ngây ngốc đứng đó làm gì, không thấy mọi người đều chạy hết rồi à? Nếu chúng ta vào muộn, thẻ bị lấy hết thì sẽ bị loại ngay a." Kiệt Khắc vốn đã chạy một khúc đột nhiên quay đầu, thấy Nhan Tử Dạ vẫn đứng yên một chỗ thì chạy trở lại.

Nhóm Vưu Lý cũng chạy theo, nhíu mày nhìn Nhan Tử Dạ, mặc dù lúc này đang là thời khắc quan trọng nhưng dù sao Nhan Tử Dạ cũng là người cùng ban, lại còn là thú nhân mạnh nhất trong năm người, bọn họ tự nhiên không thể bỏ lại Nhan Tử Dạ.

Nhan Tử Dạ ưỡn thẳt lưng, ngáp một cái, bộ dáng vẫn chưa tỉnh ngủ: "Mấy người đi trước đi, không cần để ý tới tôi, chốc nữa tôi vào sau."

"Chính là..." Kiệt Khắc còn muốn nói gì đó nhưng bị Vưu Lý kéo lại.

"Quên đi, cứ để cậu ta làm theo ý mình, thực lực chúng ta yếu hơn, mau vào trong trước."

"Được rồi." Kiệt Khắc đồng ý, liếc nhìn Nhan Tử Dạ lần cuối rồi theo nhóm Vưu Lý rời đi.

Đợi nhóm bọn họ đi hết, Nhan Tử Dạ mới chậm rì rì bước vào rừng rậm ma huyễn, cậu đi thực chậm, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu quan sát những loại thực vật chưa từng thấy qua. Bộ dáng này căn bản không giống đi thi đấu, càng giống như đang du lịch dã ngoại.

Phó viện trưởng nhìn bóng dáng nhàn nhã không chút khẩn trương của Nhan Tử Dạ, hỏi Hoắc Đức vừa xuất hiện bên cạnh: "Nó chính là con của nhóc Nhan?"

Hoắc Đức cung kính đáp: "Vâng, là con trai của Nhan Thuần, Nhan Tử Dạ. Năm nay hai mươi tuổi, chỉ số chiến đấu là 748, bất quá kì quái là chỉ số tinh thần lực chỉ có 50."

"Nga?" Phó viện trưởng ra ngoài vài năm chỉ vừa mới trở về, đây vẫn là lần đầu tiên gặp Nhan Tử Dạ, lúc nghe Hoắc Đức nói chỉ số chiến đấu của Nhan Tử Dạ rất cao nhưng tinh thần lực lại cực thấp thì vô thức nhớ tới học trò Nhan Thuần năm đó.

"Quả nhiên là con trai Nhan Thuần, vừa vặn tương phản với cha nó, năm đó chỉ số chiến đấu của Nhan Thuần thấp tới đáng thương nhưng tinh thần lực thì lại cao khủng khiếp. Đáng tiếc, nếu Nhan Thuần còn sống thì đứa nhỏ này cũng không tới mức bị Nhan gia đuổi ra ngoài. Lão già kia vẫn cổ lỗ sĩ như vậy, nếu không phải năm đó lão ra quyết định sai lầm thì Nhan Thuần cũng không chết. Hoắc Đức, nhóc Nhan Tử Dạ này giao cho anh, anh để mắt tới nó một chút." Nhớ tới đứa học trò Nhan Thuần, phó viện trưởng có chút cảm khái.

"Vâng." Hoắc Đức gật đầu kính cẩn đáp.

....

Hoàn Chương 14.

15. Chương 15: Bông Hoa Kì Lạ

*****

Ma huyễn là khu rừng thực vật nổi tiếng ở Thủy Lam tinh, trong đó có đủ loại thực vật hiếm thấy, mà chúng nó cũng không đơn giản chỉ là thực vật. Sở dĩ nó có cái tên ma huyễn là vì có vài loại thực vật trong khu rừng này có khả năng tỏa mùi làm người ta sinh ra ảo giác, thậm chí số lượng đã vượt quá tám mươi phần trăm nên mới được xưng là rừng rậm ma huyễn.

Bất quá so với cấm địa rừng rậm tinh tế thú, rừng rậm ma huyễn trừ bỏ vài loại thực vật có thể uy hiếp tới tính mạng thì có thể xem là khá an toàn.

Nhan Tử Dạ bước vào khu rừng, cái mũi ngửi thấy hương vị không khí mới mẻ, nhịn không được hít sâu vài hơi, bầu không khí trong lành thế này cho dù là thành phố xanh cũng không nhất định có thể gặp được. Nhan Tử Dạ từ nhỏ lớn lên trong rừng rậm có cảm giác được trở về thiên nhiên.

Đáng tiếc, tinh cầu này đã không phải là địa cầu, mà khu rừng này cũng không phải khu rừng Nhan Tử Dạ lớn lên.

Ở xa xa truyền tới một tiếng nổ mạnh, âm thanh không lớn, chứng tỏ lực công kích cũng không mạnh. Nhìn về hướng truyền tới âm thanh, Nhan Tử Dạ nhịn không được cười cười. Nhìn mặt trời treo trên cao, lại cảm nhận từng cơn gió hiu hiu quét qua người, Nhan Tử Dạ hưởng thụ nhắm mắt lại, cảm thụ phút an bình.

Mở mắt, vận động hai chân phóng như bay tới trước. Ước chừng một trăm mét thì Nhan Tử Dạ dừng lại trước một gốc đại thụ không biết tên. Quan sát xung quanh, không có dấu vết của người nào khác, thả người nhảy lên, đạp vào thân cây mượn lực tiếp tục nhảy lên một chạc cây, thử lay động một chút, xác định không có vấn đề gì, lúc này Nhan Tử Dạ mới thả lỏng nằm xuống.

Một trận gió nhẹ thổi qua, cành lá lay động xào xạc xào xạc hòa tấu thành một bản hòa âm thiên nhiên êm tai.

Trong lúc say ngủ, Nhan Tử Dạ cảm thấy cơ thể thực ấm áp, có một cỗ nhiệt lưu không ngừng rót vào, là linh khí. Ở trong khu rừng này có thể hấp thụ lượng linh khí gấp ba bên ngoài. Linh khí tự động hấp thu vào cơ thể, tự động chuyển hóa thành linh lực rồi tích tụ ở đan điền. Này quả thực là phương pháp tu luyện thoải mái nhất a!

Tuy nói là tự do hoạt động nhưng vì an toàn, trong rừng rậm ma huyễn có bố trí không ít thiết bị giám sát. Một viên hắc cầu nho nhỏ ở phía trên chỗ Nhan Tử Dạ bay ngang qua, Hoắc Đức ngồi trong phòng giám sát nhìn Nhan Tử Dạ nằm trên chạc cây ngủ khò khò thì không khỏi buồn cười lắc đầu, tên nhóc này quả thực không lo lắng chút nào a. Người ta vì thẻ bài mà đánh tới long trời lở đất, nó thì leo lên cây ngủ ngon lành, tình cảnh đối lập làm Hoắc Đức không biết nói gì cho phải.

Thấy Nhan Tử Dạ không hề có ý tìm kiếm thẻ bài, Hoắc Đức liền điều khiển thiết bị giám sát bay sang hướng khác, chuẩn bị quan sát các học viên khác.

Trong khu rừng lớn như vậy, ít nhiều cũng phải có chim chóc côn trùng này nọ, thế nhưng chỗ Nhan Tử Dạ đang ngủ thì không có, quả thực có chút bất thường. Nhan Tử Dạ đang say ngủ không phát hiện cách đó không xa, một đóa hoa màu tím có hình dáng như hoa loa kèn chậm rãi di động.

Đúng vậy, là di động, nó cắm rễ xuống đất, từng chút từng chút nhích tới gần cây đại thụ mà Nhan Tử Dạ đang ngủ. Hai chiếc lá hưng phấn phe phẩy, di động tới dưới gốc cây, ngẩng đầu nhìn Nhan Tử Dạ đang nằm trên chạc cây, chỗ miệng hoa đột nhiên tràn ra chất lỏng không rõ.

Sau đó một chuyện làm người ta kinh ngạc đã xảy ra, chỉ thấy cây hoa kia đột nhiên từ trong đất rút ra cái 'chân' của mình, hơn mười căn rễ màu xanh thật dài quấn lên thân cây, sau đó cây hoa tím chầm chậm bò lên chỗ Nhan Tử Dạ nằm.

Không tới một phút đồng hồ, nó đã bò tới chân Nhan Tử Dạ, nhìn Nhan Tử Dạ đang ngủ say, đóa hoa tím hưng phấn phe phẩy hai chiếc lá, chất lỏng bên miệng hoa càng chảy ra nhiều hơn.

Đột nhiên, cánh tay của Nhan Tử Dạ khẽ giật giật, cây hoa hoảng sợ, lập tức rụt thân mình lại, chờ đợi hồi lâu, thấy Nhan Tử Dạ không còn động tĩnh nữa thì mới dò xé lú đầu ra, bò bò tới gần.

Bộ rễ của cây hoa chậm rãu quấn lấy chân Nhan Tử Dạ, sau đó miệng hoa to cỡ sáu mươi cm chậm rãi vươn tới gần đầu Nhan Tử Dạ.

Thơm quá thơm quá a….

Ngay lúc khoảng cách đóa hoa cùng Nhan Tử Dạ chỉ còn hai mươi cm, Nhan Tử Dạ vốn đang ngủ say đột nhiên mở mắt, sau đó đưa tay túm lấy phần tiếp giáp giữa đài hoa cùng cuống hoa. Đóa hoa tím vốn đang hưng phấn chuẩn bị hưởng thụ mỹ thực thì bị túm cổ, nó liền liều mạng giãy dụa.

Bộ rễ cùng hai cái lá vốn quấn dưới chân Nhan Tử Dạ bắt đầu giãy dụa quơ quào giữa không trung, cố gắng thoát khỏi sự kiềm kẹp của Nhan Tử Dạ.

"Cái gì đây?" Sắc bén nhìn chằm chằm đóa hoa màu tím bị mình bóp chặt trong tay, ngoài mặt giống như ngủ say sưa, nhưng kỳ thực hiểu rõ mình đang ở nơi nào nên Nhan Tử Dạ không chút thả lỏng cảnh giác, ngược lại còn đề phòng gấp mấy lần. Vừa nãy máy giám sát bay ngang qua cậu cũng phát hiện, huống chi là đóa hoa quỷ dị này?

"Chi chi chi…"

Ngay lúc Nhan Tử Dạ suy nghĩ xem nên xử lý đóa hoa dám đánh lén mình thế nào thì nó cư nhiên phát ra tiếng kêu. Nhan Tử Dạ kinh ngạc, nó chẳng những di chuyển được mà còn có thể kêu thành tiếng? Nếu không phải không cảm nhận được linh lực, Nhan Tử Dạ đã nghĩ nó là hoa yêu tu thành tinh.

Thế giới này đúng là thần kỳ a!

Theo tiếng kêu của nó, Nhan Tử Dạ nghe ra chút khó chịu cùng cầu xin tha thứ. Thực hứng thú đánh giá đóa hoa mới nãy còn liều mạng giãy dụa, phát hiện làm vậy không có tác dụng thì chậm rãi im lặng.

Thực thú vị, biết giãy không thoát liền dứt khoát không giãy nữa. Theo hành vi của nó thì trí lực tựa hồ không thấp.

"Chi chi…" Bộ rễ đóa hoa chậm rãi quấn quanh cổ tay Nhan Tử Dạ, khí lực không lớn, chỉ nhẹ nhàng quấn anh, sau đó tiếp tục kêu chi chi xin tha.

Ngay lúc lực đạo trên tay Nhan Tử Dạ thoáng thả lỏng, bộ rễ quấn trên cổ tay cậu đột nhiên siết chặt, đồng thời chỉa ra vô số gai nhọn, mắt thấy sắp cắm phập vào da thịt, Nhan Tử Dạ đột nhiên dùng lực bóp chặt.

'Chi' một tiếng, đóa hoa trong tay lập tức ỉu xìu. Số gai nhọn trên rễ cũng thụt lại, cả bộ rễ thả lỏng, vô lực rũ xuống.

Nhan Tử Dạ nguy hiểm nheo mắt: "Định đánh lén à? Hửm?" Lực đạo trong tay lại tăng thêm, đóa hoa vốn có màu tím biến thành tím sậm, thân lá rễ cũng bắt đầu run rẩy, chỉ cần Nhan Tử Dạ siết chặt hơn một chút thì đóa hoa kì lạ này có thể quy thiên.

"Chi… chi…" Âm thanh đóa hoa phát ra ngày càng nhỏ, cơ hồ chịu không nổi nữa, hai chiếc lá run run đột nhiên chắp lại, giống như nhân loại thành tâm hướng phật, bắt đầu vái lạy Nhan Tử Dạ, này là muốn cầu xin tha thứ a.

"Hừ." Nhan Tử Dạ hừ lạnh một tiếng mới nói: "Thả mi cũng được, bất quá phải ngoan ngoãn nghe lời, bằng không ta có thể làm mi lập tức biến mất khỏi thế giới này."

Đóa hoa nghe Nhan Tử Dạ nói vậy thì chi một tiếng, xem như đồng ý. Nhan Tử Dạ mới chậm rãi buông nó ra.

Rốt cuộc cũng lấy lại tự do, nó dùng bộ rễ quấn quanh thân cây, sau đó làm ra động tác thở hắt một hơi, Nhan Tử Dạ thậm chí còn nghe thấy tiếng thở dốc của nó. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Nhan Tử Dạ quả thực không tin một đóa hoa cư nhiên có hành vi nhân tính hóa đến vậy.

"Mi rốt cuộc là thứ gì?" Nhan Tử Dạ tò mò hỏi, lúc mới tiến vào rừng rậm cậu đã phát hiện không tấn khí không có chút tín hiệu nào, kia đại biểu không thể lên mạng tìm hiểu.

"Chi chi nha nha…" Nghe Nhan Tử Dạ hỏi, đóa hoa vui sướng khoa tay múa chân, chi chi nha nha.

Đáng tiếc, Nhan Tử Dạ một câu cũng không hiểu, trừng mắt: "Nói tiếng người."

"Chi nha?" Đóa hoa hơi nghiêng đầu, nhìn Nhan Tử Dạ.

Nhan Tử Dạ đỡ trán, được rồi, cuối cùng cậu cũng hiểu ra, đóa hoa này tuy hiểu cậu nói gì nhưng lại không nói được tiếng người. Nếu không nói được thì cứ hỏi trực tiếp là được.

"Vừa nãy mi muốn ăn thịt ta?" Nếu không phải cậu cảnh giác cao, hiện giờ rất có thể đã nằm trong bụng nó.

Do dự một chút, đóa hoa gật gật, thừa nhận.

Hóa ra là hoa ăn thịt, khu rừng này quả nhiên nguy hiểm, hoa ăn thịt này không chỉ ăn thịt người, cư nhiên còn có thể di chuyển từ dưới đất lên trên cây, quả nhiên khó phòng bị.

"Khu rừng này mi có quen thuộc không?"

Lần này không chút do dự, gật gật.

Quen thuộc, vậy tốt rồi, Nhan Tử Dạ mỉm cười, nếu bị cậu bắt được thì phải hảo hảo tận dụng.

Đóa hoa vốn cảm thấy may mắn vì tránh được một kiếp, thấy Nhan Tử Dạ thả lỏng cảnh giác thì lập tức buông lỏng mấy căn rễ đang bấu vào thân cân nhảy xuống đất, cấp tốc chạy trốn tên quái vật đáng sợ này. Quái vật cư nhiên biết nhược điểm của nó, phải mau mau chạy trốn. Chính là chỉ mới chạy được hai bước, đóa hoa đột nhiên cứng đờ, sau đó bị kéo ngược về sau.

Nhan Tử Dạ giống như câu cá kéo đóa hoa đang mưu toan chạy trốn trở lại, trong tay loáng thoáng có thể nhìn thấy một sợi tơ đỏ, mà một đầu sợi tơ đang cột vào đài hoa.

Sau khi kéo đóa hoa lên, Nhan Tử Dạ nhếch môi cười đắc ý: "Sớm đã biết mi sẽ giở chiêu này, cũng may ta có chuẩn bị, mi không cần giãy, đây là sợi tơ ngưng tụ từ linh lực, không thoát được đâu."

Nhan Tử Dạ điểm điểm thông tấn khí trên cổ tay, màn hình giả lập xuất hiện trước mắt, Nhan Tử Dạ túm đóa hoa hỏi: "Nhìn cái này, có từng thấy qua chưa? Chưa thấy cũng không sao, chỉ cần mi giúp ta tìm được thứ này, ta sẽ trả tự do cho mi, thế nào?"

Trên màn hình là một tấm thẻ bài màu đen có khắc hoa văn thần bí, cũng chính là thẻ bài mà bọn họ cần tìm. Vốn Nhan Tử Dạ không ôm nhiều hi vọng, kết quả vừa nhìn thấy hình ảnh thẻ bài thì đóa hoa cư nhiên liều mạng gật gật đầu. Sau đó nghe thấy Nhan Tử Dạ nói tìm được thứ này sẽ thả mình, nó liền líu ríu kêu la không ngừng, nó dùng lá cây chỉa chỉa chính nó, rồi chỉa chỉa một hướng trong rừng.

Nhan Tử Dạ nhướng mi: "Ý mi là, mi biết thẻ bài này ở đâu?"

"Nha nha…" Đóa hoa vội vàng gật gật.

Nhan Tử Dạ cười sáng lạn: "Đúng là hay không bằng hên, ngủ một giấc, thẻ bài cư nhiên tự dâng tới miệng, đi, dẫn ta đi."

Nhan Tử Dạ túm lấy cây hoa, sau đó thả người nhảy xuống, tiếp đó thả nó xuống đất, để nó đi trước dẫn đường, chính mình thì nhàn nhã lắc lư theo sau. Người ta dắt chó đi dạo, cậu thì dắt hoa.

…

Hoàn Chương 15.

---

16. Chương 16: Ngoài Ý Muốn

Một đường đi tới có không ít thực vật kì lạ, đương nhiên, thực vật có tính công kích cũng không ít, chẳng qua Nhan Tử Dạ dư sức đối phó. Bất quá càng đi sâu vào trong thì Nhan Tử Dạ cảm giác lực công kích của chúng càng mạnh hơn.

Đã đi hơn mười phút, Nhan Tử Dạ bắt đầu có chút mất kiên nhẫn, liền túm dây kéo đóa hoa đang bò phía trước tới trước mặt.

"Đi nãy giờ rồi sao vẫn chưa tới, có phải mi đang gạt ta không hả?" Nhan Tử Dạ nguy hiểm nheo nheo đôi mắt hoa đào.

"Chi chi chi…" Đóa hoa liều mạng lắc lắc, sau đó vươn chiếc lá xanh mướt của mình chỉa chỉa phía trước.

"Rồi, tạm tin tưởng, nếu tìm không thấy, ta sẽ lặt sạch lá cùng rễ, cho mi thành một cây hoa trụi lủi.

Đóa hoa nhịn không được run run, hiện giờ nó thực sự sợ quái vật này, sớm biết thì nó đã không thèm ăn quái vật. Kỳ thực đóa hoa cảm thấy nó thực vô tội, thẻ bài kia nó thực sự đã thấy qua a, hôm qua vì tò mò nó còn góp nhặt vài cái, lộ trình hơi xa một chút nhưng thực sự chính là thứ quái vật muốn tìm a.

Nhan Tử Dạ cảm thấy có thể tin tưởng đóa hoa ăn thịt này một lần, nếu đổi lại là bình thường cậu rất kiên nhẫn, chẳng qua hôm qua tu luyện suốt đêm, sáng phải dậy sớm, khi nãy chỉ mới bổ giấc chưa tới nửa tiếng đã bị đóa hoa ăn thịt này quấy rối, cho nên tâm tình lúc này có chút nóng nảy.

Ước chừng mười lăm phút sau, Nhan Tử Dạ đột nhiên nghe thấy phía trước có tiếng thú nhân kêu to. Vội vàng kéo hoa ăn thịt lại, một cây hoa biết đi đường rất bắt mắt. Nhan Tử Dạ túm lấy phần đài hoa phòng ngừa nó tác quái, đồng thời cẩn thận nương theo cành lá rậm rạp tiến tới trước.

Chỉ thấy một thú nhân đồ trắng cùng ba thú nhân đồ đen đang đánh nhau, xung quanh có không ít thực vật bị bọn họ phá hủy, kỳ quái chính là bọn họ vừa đánh vừa tranh giành một miếng gỗ, đúng vậy, là một miếng gỗ bình thường.

"Ha ha, thẻ bài là của tao." Một thú nhân áo đen vừa cướp được miếng gỗ đã bị thú nhân áo trắng đá bay.

"Cút ngay, thẻ bài là của tao."

"Là của tao."

Thấy thú nhân áo trắng cướp được miếng gỗ, ba thú nhân áo đen lập tức không hẹn mà cùng xông tới công kích, Nhan Tử Dạ đứng đó không xa, ù ù cạc cạc quan sát.

Có chút không xác định mở thông tấn khí xem lại hình dáng thẻ bài, lại nhìn miếng gỗ mà bọn họ đang sống chết tranh giành, nhất thời có chút hết chỗ nói.

Hình dáng khác biệt rõ rệt như vậy, sao có thể nhìn lầm được a? Chẳng lẽ bị ảo giác à?

Từ từ, ảo giác? Nghĩ tới đây, sắc mặt Nhan Tử Dạ trở nên nghiêm túc.

Cẩn thận quan sát xung quanh bốn người một chút, quả nhiên có một khóm dây leo xanh biếc đang nhúc nhích, phía trên dây leo có những đóa hoa nhỏ màu trắng, mà từ đóa hoa đang phả ra từng đợt sương khói màu trắng.

Cái mũi Nhan Tử Dạ giật giật, tựa hồ nghe thấy một mùi hương thực dễ ngửi. Đúng vậy, chính là mùi này, tuy so với trước đó đã nồng đậm hơn nhiều. Trên đường đi theo hoa ăn thịt, Nhan Tử Dạ đã từng ngửi thấy mùi này, chẳng qua chỉ nghĩ là hoa bình thường, thật không ngờ nó cư nhiên làm người ta sinh ra ảo giác, ngay cả thú nhân cấp A cũng không chống cự được.

Nhưng kì quái là cậu không bị gì, để nghiệm chứng, Nhan Tử Dạ từ lùm cây bước ra, bốn thú nhân kia giống như không nhìn thấy Nhan Tử Dạ, vẫn tiếp tục tranh đoạt miếng gỗ kia. Ngay cả Nhan Tử Dạ vô tình giẫm phải cành khô phát ra tiếng vang, bọn họ cũng không nghe thấy. Càng đi tới gần, mùi hương ngửi được lại càng nồng, nhưng cậu vẫn hoàn toàn tỉnh táo, không có biểu hiện gì dị thường.

Ha ha, thực không ngờ mùi hương của đóa hoa này không có tác dụng với mình, một khi đã vậy, Nhan Tử Dạ đương nhiên không cần cẩn thận nữa.

Để hoa ăn thịt xuống đất, nó lập tức chạy tới một gốc đại thụ cách đó không xa, tìm tìm kiếm kiếm một hồi, phát hiện thứ kia vẫn còn thì hưng phấn kêu chi chi nha nha với Nhan Tử Dạ.

Nhan Tử Dạ vội chạy qua, vừa đi ra phía sau gốc cây thì bị mấy tấm thẻ bài màu sắc bất đồng chọt mù cả mắt. Nhiều thẻ như vậy, vừa thấy đã biết có người cố ý thu thập, mà 'người' có khả năng nhất cũng chính là hoa ăn thịt dẫn cậu tới đây.

Nhan Tử Dạ nhặt hết số thẻ bài lên, kiểm tra thật giả, phát hiện trừ bỏ màu sắc thì hình dáng hoa văn đều giống hệt như trong hình mẫu, mỉm cười.

Nhìn nhìn thẻ bài trong tay, lại nhìn bốn thú nhân vẫn còn đánh nhau cách đó không xa, Nhan Tử Dạ không khỏi cảm thán, có đôi khi may mắn thành phần quan trọng để chiến thắng a!

Chẳng qua tìm được thẻ bài thôi thì chưa đủ, phải tìm ra người sở hữu tấm thẻ bài cùng màu để tổ đội. Đáng tiếc, số thẻ trong tay có màu sắc khác nhau, nhìn nhìn một chút, Nhan Tử Dạ định giữ lại thẻ màu đỏ, dù sao cậu vốn yêu thích màu này, bất quá lại bị tấm thẻ màu bạc hấp dẫn. Màu trắng bạc chói mắt này làm Nhan Tử Dạ nhớ tới một người, thú nhân có mái tóc màu bạc xinh đẹp.

Quên đi, nghĩ nhiều chi cho mệt, trong tay có nhiều thẻ bài như vậy, đi tìm mấy thú nhân cùng lớp thôi, có lẽ bọn họ cũng tìm được thẻ có màu sắc trùng với cậu không chừng.

Kéo hoa ăn thịt, chuẩn bị tiếp tục xuất phát, kết quả kéo kéo vài cái mà đối phương không chút nhúc nhích. Nhìn lại, đóa hoa ăn thịt kia cư nhiên cắm rễ xuống đất.

"Đi a…" Nhan Tử Dạ kéo kéo sợi tơ đỏ trong tay.

"Chi nha nha…" Cây ăn thịt vươn lá chỉ chỉ mấy tấm thẻ trong tay Nhan Tử Dạ, sau đó chỉ chỉ mình.

Hiểu được ý tứ của hoa ăn thịt, Nhan Tử Dạ mỉm cười: "Đúng vậy, ta nói sau khi tìm được thẻ bài sẽ thả mi đi, bất quá đâu có nói là khi nào, bây giờ mi tự nguyện đi hay muốn ta cường ngạnh hử?" Nhấn mạnh mấy chữ cuối cùng, mang theo vài phần cảnh cáo.

Hoa ăn thịt đã cắm rễ xuống đất nghe vậy thì lập tức phẫn nộ.

"Chi chi nha nha chi chi…" Hoa ăn thịt vừa chỉ Nhan Tử Dạ vừa chỉ sợi tơ trên cổ mình, phẫn nộ kêu to.

Tuy ngôn ngữ không thông nhưng không biết vì sao, Nhan Tử Dạ lại biết đóa hoa này đang mắng mình, hơn nữa tựa hồ còn đang mắng mình không giữ chữ tín. Chẳng qua Nhan Tử Dạ ngay cả cái nhìn của người khác còn không để ý, nói chi chú ý tới một đóa hoa.

"Mi yên tâm, ta nói được thì làm được, chỉ là ta không quen đường nơi này, chút nữa ra ngoài cần mi dẫn đường mà thôi, xong việc, lập tức thả mi, được chưa?" Nếu không phải lúc đầu đánh bậy đánh bạ túm trúng nhược điểm thì Nhan Tử Dạ cũng không tính toán khống chế đóa hoa ăn thịt này. Dù sao hoa ăn thịt thiên tính là ăn thịt người, tính nguy hiểm quá lớn, đương nhiên cũng không có khả năng đưa ra ngoài.

"Chi chi?" Nghe Nhan Tử Dạ nói vậy, nó nghiêng cái miệng hoa sáu mươi cm nhìn về phía Nhan Tử Dạ, tựa hồ đang đắn đo.

"Hừ, lại còn đắn đo, chẳng lẽ ta rảnh tới mức đi lừa một cây hoa à?" Nhan Tử Dạ lười phí nước miếng, trực tiếp xoay người bỏ đi, hoa ăn thịt thấy Nhan Tử Dạ đi rồi thì không dám nghĩ ngợi nữa, lập tức rút bộ rễ ra khỏi mặt đất, tung tăng chạy theo.

Đã có thẻ bài rồi, việc quan trọng nhất bây giờ là tìm người thích hợp để tổ đội, đáng tiếc hiện giờ không thể dùng thần thức, bằng không nhất định có thể nhanh chóng tìm ra đám Kiệt Khắc.

'Ầm…'

Phía trước đột nhiên truyền tới tiếng nổ mạnh, lỗ tai Nhan Tử Dạ giật giật, tựa hồ nghe thấy âm thanh quen thuộc. Soạt một tiếng, đẩy nhanh tốc độ dưới chân, hoa ăn thịt ở phía sau còn chưa kịp phản ứng đã trực tiếp bị Nhan Tử Dạ xách cổ lôi đi.

"Kiệt Khắc, cố gắng lên, nếu cậu ngã xuống thì chúng ta chết chắc." Vưu Lý nói với Kiệt Khắc đang tận sức chống đỡ lồng bảo hộ, sau đó quay qua hô to: "Ban Đặc, không phải cậu luôn nói dị năng tinh thần của mình là cực mạnh à? Vì sao không có chút tác dụng nào với nó?"

"Tôi cũng muốn a, nhưng dị năng tinh thần chỉ có tác dụng với người thôi, với thực vật, công kích không có hiệu quả." Ban Đặc cũng thực bất đắc dĩ, Vưu Lý vội với choáng đầu rồi a, cư nhiên bảo cậu dùng tinh thần lực công kích dây leo hút máu? Kia cũng phải có tinh thần lực ngang ngửa mới được a!

"Tới địa ngục đi, giờ phải làm sao đây, Kiệt Khắc không chống đỡ được bao lâu nữa, tinh thần lực của Tái Nhĩ Đặc cũng kiệt quệ rồi, cứ tiếp tục như vậy chúng ta sẽ trở thành con mồi của nó mất." Vưu Lý thực hối hận, nếu biết tấm thẻ bài nho nhỏ lại có thể để bọn họ lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm như vậy, cậu sẽ không đề nghị làm vậy. Hiện giờ không thể cứ ngồi chờ chết, nếu liều mạng biến thân mang theo bọn họ chạy trốn có lẽ có đường sống.

Ngay lúc Kiệt Khắc sắp chống đỡ không nổi, Vưu Lý chuẩn bị biến thân thì một lưỡi dao lóe hồng quang 'soẹt soẹt' cắt đứt những căn dây leo đang không ngừng đánh lên vách lồng phòng hộ xanh biếc, tiếp đó lại thêm mười lưỡi dao chém đứt những căn dây leo đang định vươn tới.

"Nhan Tử Dạ?"

Bốn người bên trong lồng phòng hộ nhìn thấy người tới thì kinh ngạc không thôi.

Dây leo màu đỏ bắt đầu phát cuồng, không công kích nhóm Vưu Lý nữa, bắt đầu dốc toàn lực công kích Nhan Tử Kỳ vừa xuất hiện, càng ngày càng có nhiều dây leo điên cuồng vươn tới.

Nhan Tử Dạ căn bản không muốn dây dưa với loại dây leo hút máu này, trực tiếp ngưng tụ linh lực, thi triển hỏa cầu thuật, một quả cầu lửa lớn cỡ quả bóng rổ bay về phía đám dây leo, kết quả dây leo vừa chạm vào nó thì bùng cháy. Ngọn lửa lan theo dây leo cháy tới tận gốc, chỉ trong vòng mười giây, dây leo hút máu dây dưa với nhóm Tái Nhĩ Đặc hơn một giờ bị ngọn lửa thiêu rụi thành tro bụi.

Sau khi đốt dây leo hút máu thành tro, ngọn lửa không hề cháy lan mà chậm rãi lụi tàn, không hề lan sang nhóm hoa cỏ bên cạnh. Tuy linh lực trong cơ thể giảm đi không ít, bất quá Nhan Tử Dạ vẫn thực hài lòng gật gật đầu, linh hỏa không phải thứ phàm vật có thể chống cự, đối phó với dây leo hút máu nho nhỏ là dư sức.

Mà gốc hoa ăn thịt ở phía sau thấy Nhan Tử Dạ chỉ dùng một quả cầu lửa đốt rụi bụi dây leo hút máu, nó nhịn không được run lẩy bẩy. Đột nhiên cảm thấy thực may mắn khi nghe hiểu lời quái vật này, bằng không thứ bị biến thành tro bụi rất có thể là nó.

…

Hoàn Chương 16.

17. Chương 17: Tổ Đội

*****

Kiệt Khắc cùng Ban Đặc đỡ Tái Nhĩ Đặc đã cạn kiệt tinh thần lực dậy, Vưu Lý đi tới trước mặt Nhan Tử Dạ: "Cám ơn, không có cậu thì tụi tôi thảm rồi."

"Không có gì, tiện đường dắt hoa đi dạo thôi." Nhan Tử Dạ ngụ ý mình không phải cố ý chạy tới cứu, đương nhiên, cậu chọn lựa quên đi chuyện ban nãy vì nghe thấy tiếng của Vưu Lý mới cố ý chạy tới.

Nhóm Vưu Lý không biết, cứ tưởng Nhan Tử Dạ thuận tiện đi ngang qua thật, bất quá nghe thấy lời Nhan Tử Dạ nói thì có chút nghi hoặc, Vưu Lý liền hỏi: "Dắt hoa? Hoa gì?"

Nhan Tử Dạ xách cổ hoa ăn thịt ở sau lưng tới trước mặt đám Vưu Lý: "Nó nè."

Lúc nhìn thấy cây hoa trong tay Nhan Tử Dạ, nhóm Vưu Lý đồng loạt lùi về sau vài bước.

"Tê…. này không phải tử nguyệt thực nhân hoa à?" Liếc nhìn một cái, Vưu Lý liền nhịn không được phun ra một cái tên, không có cách nào a, loại hoa này rất nổi tiếng, muốn không nhớ cũng không được.

"Nhan… Nhan Tử Dạ, sao cậu lại mang theo nó? Nó là thực nhân hoa, sẽ ăn thịt người a." Kiệt Khắc cũng hít một ngụm khí lạnh.

Quơ quơ cây hoa ăn thịt trong tay: "Yên tâm, nó thực ngoan, không ăn thịt người. Khu rừng này lớn như vậy, vào dễ khó ra, có nó có thể tìm được đường ra." Đương nhiên điều kiện tiên quyết là có cậu ở đây nên nó mới không ăn thịt.

"Cậu bắt nó chỉ đường? Sao có thể, loại hoa này…" Ánh mắt lam sắc của Ban Đặc nhìn chằm chằm cây hoa trong tay Nhan Tử Dạ, mới nói được một nửa, cư nhiên nhìn thấy cây hoa kia vừa gật gật đầu vừa kêu 'chi chi chi', tựa hồ đáp ứng mấy lời Nhan Tử Dạ vừa nói.

"Tôi bị hoa mắt à? Nó hình như nghe hiểu lời Nhan Tử Dạ a." Kiệt Khắc nhất thời có chút khủng hoảng.

"Cái gì mà hình như, rõ ràng ràng nghe hiểu." Vưu Lý ở bên cạnh chen vào nói, cậu cũng kinh ngạc không thôi. Tử nguyệt thực nhân hoa biết kêu? Lại còn nghe hiểu tiếng người? Nếu không phải chính tai nghe, tận mắt thấy, cậu thực sự không thể nào tin nổi.

"Tiểu Hoa, vì biểu thị sự vô hại của mi, chào mọi người đi." Nhan Tử Dạ nói với cây hoa ăn thịt trong tay, về chuyện tự tiện đặt tên cho nó, Nhan Tử Dạ không hề trưng cầu ý kiến, không thể phủ nhận thì chính là cam chịu.

"Nha nha nha…" Nhớ tới dây leo hút máu bị đốt thành tro ban nãy, vừa nghe Nhan Tử Dạ nói vậy đóa hoa ăn thịt lập tức giơ giơ hai chiếc lá quơ quơ với đám Vưu Lý.

Bốn người Vưu Lý đứng đối diện Nhan Tử Dạ cảm giác thực hỗn loạn, bọn họ, cư nhiên được hoa ăn thịt chào hỏi, nhất định là vừa nãy bị hút máu quá nhiều nên nảy sinh ảo giác.

"Tốt lắm, chuyện Tiểu Hoa để sau hẵn nói, mấy người gặp phải chuyện gì vậy?" Nhan Tử Dạ buông hoa ăn thịt xuống, hỏi.

"Cũng tại tôi, nếu không phải vì tấm thẻ này, mọi người cũng không gặp nguy hiểm." Vưu Lý từ túi tiền lôi ra một tấm thẻ màu đen, vẻ mặt áy náy nói.

"Đừng nói vậy, tụi tôi cũng đồng ý mà."Khôi phục lại chút sức lực, Tái Nhĩ Đặc tựa vào vai Kiệt Khắc cùng Ban Đặc, thì thào nói với Vưu Lý.

"Đúng vậy a, hơn nữa chúng ta cũng không biết phía sau tấm thẻ là một gốc dây leo hút máu lớn như vậy, chỉ trách chúng ta thực lực không đủ." Ban Đặc an ủi nói.

Nhan Tử Dạ vốn tưởng bọn họ sẽ đùn đẩy trách nhiệm cho nhau, hoặc là vị đạo sư đã để thẻ bài ở đây. Thật không ngờ nhóm thú nhân này không chút trốn tránh trách nhiệm, ngược lại còn ôm tội vào mình, điều này làm hảo cảm của Nhan Tử Dạ dành cho thú nhân lại tăng thêm một chút.

"Nếu không phải cậu tới, có lẽ bọn tôi đã trở thành phân bón cho nó, thẻ bài này đưa cho cậu." Vưu Lý đưa thẻ bài màu đen trong tay cho Nhan Tử Dạ.

"Cho tôi?" Nhìn thẻ bài Vưu Lý đưa qua, Nhan Tử Dạ lắc đầu: "Tôi không cần."

"Cầm đi, chúng ta có năm người, có một thẻ là không đủ, vị trí giấu thẻ khá khó tìm, tôi sợ trong khoảng thời gian ngắn không thể tìm được tấm khác. Hơn nữa nếu tìm ra lại phải tìm người có thẻ cùng màu ghép thành đội rồi đi tìm hộp nhiệm vụ, quá khó khăn. Thay vì cùng bị loại, không bằng đưa thẻ cho cậu. Sức chiến đấu của cậu mạnh nhất trong đám, cậu cầm thẻ bài này đi tìm thú nhân khác có thẻ màu đen, cùng hoàn thành nhiệm vụ."

Vưu Lý trước đó đã phân tích cục diện rõ ràng, bốn người bọn họ tìm thật lâu mới kiếm được một thẻ bài, nếu cứ tiếp tục như vậy thì tất cả đều bị loại, không bằng đưa thẻ cho Nhan Tử Dạ, có lẽ cậu ta có thể tiến vào vòng trong, vẻ vang cho ban D bọn họ cũng không chừng.

Nhan Tử Dạ bị những lời của Vưu Lý làm rung động, kì thi đấu xếp hạng này vốn là thi đấu cá nhân chứ không phải đoàn thể, nếu đổi lại là người khác hẳn sẽ không giao thẻ bài, ngược lại sẽ giấu lại cho chính mình. Tựa như đám thú nhân cậu thấy trước đó, vì một tấm thẻ bài mà có thể vung tay công kích đồng bạn.

"Thẻ bài tôi có rồi." Nhan Tử Dạ lôi mấy tấm thẻ bài trong túi tiền ra, giữ lại hai tấm, đưa ba tấm còn lại cho Vưu Lý: "Hai tấm thẻ này là của tôi, màu mấy tấm còn lại tôi không thích, cho mấy người."

Tấm thẻ trong tay Vưu Lý còn chưa kịp đưa thì đã có thêm ba tấm. Từ khoảnh khắc Nhan Tử Dạ lôi mớ thẻ ra Vưu Lý đã bị vây trong trạng thái khiếp sợ: "Này… sao lại nhiều thẻ như vậy?"

Kiệt Khắc nhìn thấy mớ thẻ trong tay Vưu Lý thì cũng không để ý tới việc đỡ Tái Nhĩ Đặc, lập tức bước tới cầm một tấm thẻ xanh biếc xem xét, sau đó hỏi Nhan Tử Dạ: "Tất cả đều là thật, sao cậu có nhiều như vậy, làm sao lấy được a?"

"Nhặt dưới đất." Nhan Tử Dạ ăn ngay nói thật, chẳng qua chỉ lược bớt quá trình mà thôi.

"Nhặt? Thẻ bài từ khi nào nhiều tới mức có thể tùy tiện nhặt được a, Nhan Tử Dạ, cậu nhặt được ở đâu, tôi cũng tới nhặt một mớ." Cư nhiên dễ dàng kiếm được thẻ bài như vậy, nhớ lại vừa nãy bốn người bọn họ liều chết hợp lại mới kiếm được một tấm, bị đã kích không nhỏ a.

"Hết rồi, chỉ có bây nhiêu." Nhan Tử Dạ nhún vai.

"Đáng tiếc màu sắc không trùng, bằng không có thể lập tức tổ đội đi làm nhiệm vụ." Cầm hai tấm thẻ phân biệt đưa cho Ban Đặc cùng Tái Nhĩ Đặc.

"Không trùng màu, kia đi tìm thôi, tìm không thấy thì cướp." Nhan Tử Dạ xách hoa ăn thịt lên, xoay người, chuẩn bị rời đi.

Đám Vưu Lý ở phía sau lập tức đuổi theo, Kiệt Khắc chạy tới bên cạnh Nhan Tử Dạ hỏi: "Thẻ bài còn có thể cướp à?"

Nhan Tử Dạ vừa đi vừa nói: "Quy tắc đâu có nói không thể cướp, thẻ bài có thể cướp, nhiệm vụ tương nhiên cũng có thể giành."

"Vậy cũng được à? Đúng là, sao mình không nghĩ tới nhỉ." Kiệt Khắc vỗ vỗ đầu mình.

Vưu Lý ở phía sau trừng mắt xem thường: "Cậu bị ngốc à, nếu thực sự có thể cướp thì chúng ta mới là người gặp nguy hiểm, đừng quên thú nhân cấp A có tới một trăm người, chúng ta làm thế nào đánh lại bọn họ?"

"Vưu Lý nói đúng, giờ mỗi người chúng ta đều có thẻ bài, nếu để bọn họ biết thì liền khó giữ." Thấy Tái Nhĩ Đặc buông tay xuống khỏi vai mình, Ban Đặc quay qua hỏi: "Tái Nhĩ Đặc, không sao chứ?"

"Ừm, tinh thần lực đã khôi phục một chút, đỡ hơn nhiều rồi, cám ơn." Kỳ thật là Tái Nhĩ Đặc xấu hổ, dù sao bản thân cũng cường tráng hơn Ban Đặc rất nhiều, với lại tinh thần lực quả thực đang hồi phục nên có thể tự đi.

Đi theo phía sau, nhìn Nhan Tử Dạ nhàn nhã dẫn hoa đi dạo như không hề khẩn trương chút nào, Kiệt Khắc nhịn không được hỏi Vưu Lý: "Này, cậu nói coi số thẻ bài này thực sự là Nhan Tử Dạ nhặt được à? Tôi cảm thấy là cậu ta cướp được."

"Chỉ cần lấy được thẻ bài là được rồi, quản cậu ta nhặt hay cướp làm gì, có thể tiến vào chung kết mới là đạo lý." Tuy bản thân Vưu Lý cũng không tin tưởng lời Nhan Tử Dạ lắm, bất quá, nếu Nhan Tử Dạ không muốn nói thì cậu cũng không truy hỏi. Mỗi người đều có bí mật của riêng mình.

Phía trước đột nhiên xuất hiện hai bóng dáng màu trắng, Nhan Tử Dạ lập tức dừng lại, nhóm Vưu Lý cũng dừng lại theo.

"Thẻ bài cho cậu, An Nhĩ Tư, đừng quá đắc ý, chờ tới chung kết chúng ta lại phân cao thấp." Thú nhân tóc đen áo trắng ném thẻ bài trong tay cho thú nhân tóc bạc áo trắng, sau đó xoay người rời đi.

Thấy thú nhân kia đi rồi, Nhan Tử Dạ mới bước ra. Nghe thấy tiếng bước chân, thú nhân tóc bạc quay đầu, nhìn thấy người tới là Nhan Tử Dạ thì ánh mắt có chút sáng ngời, tao nhã đi tới, cười nói: "Tiểu Dạ, cư nhiên lại gặp được em, thực trùng hợp a."

Tiểu Dạ? Khóe miệng Nhan Tử Dạ giật giật, bọn họ chỉ mới gặp mặt hai lần đi? Từ khi nào trở nên quen thuộc như vậy.

"An Nhĩ Tư?" Nhìn rõ mặt người nọ, đám Kiệt Khắc ở phía sau há to miệng.

Vừa nãy toàn bộ lực chú ý đều đặt trên người Nhan Tử Dạ, lúc này An Nhĩ Tư mới thấy bốn người phía sau, khẽ mỉm cười: "Xin chào, các cậu là bạn học của Tiểu Dạ đi?"

"A, vâng… vâng…" Cả bốn không hẹn mà cùng gật đầu, tựa hồ vẫn chưa hồi phục tinh thần. An Nhĩ Tư a, An Nhĩ Tư cư nhiên nói chuyện với bọn họ, bọn họ đang nằm mơ sao? Bất quá, không phải nói An Nhĩ Tư là thú nhân rất khó ở chung sao? Hiện giờ thấy có vẻ không đúng lắm…

"Tiểu Dạ, em tìm được thẻ bài chưa? Chưa thì tôi có này." An Nhĩ Tư đưa tay tới, hai thẻ bài màu sắc khác biệt xuất hiện trước mắt Nhan Tử Dạ: "Tiểu Dạ, em chọn một cái đi."

Nhan Tử Dạ không nhận lấy, nhìn An Nhĩ Tư đang mỉm cười dị thường ôn nhu nói: "Tôi có rồi."

"Em tìm được rồi?" Trên mặt An Nhĩ Tư thoáng lóe một chút thất vọng, bất quá rất nhanh đã khôi phục bình thường, cười hỏi: "Là màu gì, có lẽ vừa vặn trùng màu với lệnh bài của tôi, như vậy chúng ta có thể tổ đội a."

"Không giống màu thẻ bài của tôi."

Nhan Tử Dạ từ túi tiền lôi ra hai tấm thẻ bài của mình, nào ngờ An Nhĩ Tư thấy màu sắc của hai tấm thẻ bài thì mỉm cười càng sáng lạn hơn nữa: "Đúng là trùng hợp, tôi cũng có hai tấm thẻ màu này."

Ném hai tấm thẻ bài trong tay cho đám Vưu Lý phía sau Nhan Tử Dạ: "Thẻ bài này cho các cậu." Sau đó từ túi tiền lôi ra một cái màu bạc cùng một cái màu đỏ: "Tiểu Dạ, giờ chúng ta có thể tổ đội rồi."

Nhìn thấy An Nhĩ Tư lấy ra hai tấm thẻ có màu sắc tương tự với mình, Nhan Tử Dạ có chút ngẩn người, sau đó nói: "Ô, kia chúng ta tổ đội thôi, giờ đi tìm hộp nhiệm vụ." Không ngờ An Nhĩ Tư cũng giấu hai tấm thẻ hệt như mình.

Vưu Lý chụp được hai thẻ bài, phát hiện màu sắc trùng hợp với hai tấm thẻ bài bọn họ đang có, liền hưng phấn nói: "An Nhĩ Tư, thực sự cám ơn anh, hai tấm thẻ này chính là màu tụi tôi đang cần."

"Không cần cám ơn, hai tấm thẻ này một là được bạn học đưa, một là nhặt được." An Nhĩ Tư nói xong, quay qua Nhan Tử Dạ: "Tiểu Dạ, chúng ta đi tìm hộp nhiệm vụ đi, nhiều người như vậy, tách ra hành động thì tốt hơn."

"Tốt." Nhan Tử Dạ cảm thấy An Nhĩ Tư nói có đạo lý, nếu đã tổ đội thì nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ thôi. Hơn nữa tách ra thì dễ hành động hơn, đông người dễ gây chú ý.

Nhìn Nhan Tử Dạ theo An Nhĩ Tư rời đi, Kiệt Khắc có chút ngây ngốc: "Lại nhặt được, sao tôi không có vận may như vậy a?"

Vưu Lý liếc mắt xem thường, mặc cái tên đầu óc đơn giản tứ chi phát triển này, hiện giờ cậu càng tò mò về quan hệ của Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư hơn, 'Tiểu Dạ', quan hệ của bọn họ tựa hồ không đơn giản a!

….

Hoàn Chương 17.

18. Chương 18: Tiến Hành Nhiệm Vụ

*****

Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư đi ở phía trước, hoa ăn thịt đi theo phía sau.

Dọc theo đường đi quan sát hoa ăn thịt mấy lần, An Nhĩ Tư rốt cuộc mở miệng: "Tiểu Dạ, đóa tử nguyệt thực nhân hoa này của em không phải loại bình thường, trên cánh hoa tử nguyệt thực nhân hoa có ấn ký hình trăng khuyết màu tím, nó không có."

"Nga?" Nhan Tử Dạ túm lấy Tiểu Hoa (cái tên này đã được định hình trong lòng cậu), nghiêm túc quan sát một chút, quả thực không có ấn ký, liền hứng thú hỏi An Nhĩ Tư: "Kia nó là hoa gì?"

"U minh thực nhân hoa, là tổ tiên của tử nguyệt thực nhân hoa, hơn nữa cũng chỉ có u minh thực nhân hoa mới có thể kêu, trí lực loại thực vật này rất cao, trong các khu rừng khác cũng rất hiếm thấy, tôi đoán chỉ còn mỗi ma huyễn rừng rậm còn tồn tại, bất quá số lượng cũng không nhiều. Nhìn hình thái cùng kích cỡ của cây hoa này, hẳn vẫn chưa trưởng thành, em có thể yên tâm, lực công kích của u minh thực nhân hoa chưa trưởng thành rất thấp, hơn nữa nhược điểm cũng thực dễ thấy." An Nhĩ Tư nhẹ giọng giải thích.

"Thì ra là vậy, tôi cứ cảm thấy hoa ăn thịt sao lại nhỏ như vậy, hóa ra là vẫn chưa trưởng thành." Nhan Tử Dạ chuyển sang chuyện khác, hỏi: "Khoảnh cách tới hộp nhiệm vụ còn xa không?"

"Không xa, chỉ có mấy trăm mét thôi." Lúc đi tìm thẻ bài, An Nhĩ Tư từng phát hiện một cái, chẳng qua khi đó có một thú nhân khác đi tới, để tránh đối phương phát hiện, anh mới không tới xác nhận.

Hai người một hoa đẩy nhanh tốc độ, chạy tới nơi để hộp nhiệm vụ. Chiếc hộp được cất giấu rất bí ẩn, bị tầng tầng lớp lớp lá khô che phủ, nếu không cẩn thận xem xét thì quả thực không thể nào phát hiện.

Xem xét chiếc hộp, quả nhiên ở hai bên có hai khe hở lõm vào, mà hình dạng kích cỡ cũng tương tự với thẻ bài. Hai người cùng nhét tấm thẻ màu bạc vào, ánh sáng chợt lóe, một trận sương lạnh phun ra, tiếp đó cái hộp bật mở. Hiện ra trước mặt hai người là hai cái vòng tay màu bạc giống như đúc.

Hai người liếc nhìn nhau một cái rồi mỗi người cầm lấy một chiếc đeo lên tay, sau đó cả hai bị dòng chữ trên hộp hấp dẫn.

'Nhiệm vụ được khởi động từ lúc đeo vòng vào tay, trong vòng một tiếng tìm ra dây leo biến dị kết hợp giữa dây leo mê huyễn cùng dây leo hút máu, khi nhiệm vụ thành công, vòng tay tự động cởi bỏ.'

Cúi đầu nhìn lại, quả nhiên trên vòng tay xuất hiện đồng hồ đếm ngược, hơn nữa làm thế nào cũng không gỡ ra được.

"Dây leo biến dị? Không cung cấp hình ảnh thì biết tìm thế nào?" Độ khó của nhiệm vụ không thấp a, Nhan Tử Dạ nhịn không được nhướng mi.

"Không sao, tôi biết có một nơi cùng sinh trưởng hai loại dây leo này, chúng ta cứ qua đó thử xem." An Nhĩ Tư vẫn mỉm cười như trước, một chút cũng không khẩn trương.

"An Nhĩ Tư." Nhan Tử Dạ đột nhiên khựng lại.

"Hử? Làm sao vậy Tiểu Dạ?" An Nhĩ Tư đi ở phía trước quay lại, nhìn Nhan Tử Dạ hỏi.

"Anh có vẻ rất quen thuộc khu rừng này." Nhan Tử Dạ bình tĩnh quan sát An Nhĩ Tư, muốn từ vẻ mặt đối phương nhìn ra chút gì đó. Bất quá thực đáng tiếc, từ đầu đến cuối An Nhĩ Tư chỉ cười mỉm, làm Nhan Tử Dạ không tìm được chút sơ hở nào.

"Trước đó tôi từng tới đây lịch lãm nên khá quen thuộc." An Nhĩ Tư giải thích: "Tiểu Dạ đi thôi, thời gian không nhiều lắm, chúng ta phải nhanh hơn mới được." Nói xong, cũng không quản Nhan Tử Dạ có nguyện ý hay không, trực tiếp nắm tay Nhan Tử Dạ kéo đi.

Nhan Tử Dạ cũng không giãy dụa, chỉ vừa nhìn bóng lưng An Nhĩ Tư vừa suy nghĩ.

Đây là lần thứ ba gặp An Nhĩ Tư, người này mang tới cảm giác phi thường ôn hòa, nói chuyện ôn nhu, diện mạo tuấn mỹ, khí chất cao quý, một người hoàn mỹ như vậy không biết vì sao lại đối xử đặc biệt với mình như vậy. Nhan Tử Dạ không phải người hay tò mò tọc mạch, chẳng qua bởi vì ấn tượng quá khắc sâu nên từng lên diễn đàn tìm hiểu tư liệu về An Nhĩ Tư. Trên tư liệu, trừ bỏ Áo Đức Kỳ, trong học viện tựa hồ không còn người bạn nào.

Hiện giờ An Nhĩ Tư cư nhiên chủ động muốn giao hảo, sống hơn ngàn năm, nếu ngay cả điểm này cũng không nhìn ra thì Nhan Tử Dạ quả thực đã sống uổng phí. Điều này làm Nhan Tử Dạ bắt đầu hoài nghi, mình chỉ là một thú nhân không cha không mẹ không có thế lực, An Nhĩ Tư vì sao lại muốn tiếp cận? Quên đi, nghĩ không ra thì không nghĩ nữa, hiện giờ quan trong nhất là hoàn thành nhiệm vụ.

An Nhĩ Tư dẫn Nhan Tử quẹo trái quẹo phải, cư nhiên tới trước một thác nước, thác nước cao hơn mười mét từ trên cao đổ thẳng xuống, ngay cả trong không khí cũng ẩn ẩn mang theo hơi nước.

"Tiểu Dạ, dây leo biến dị mà chúng ta muốn tìm rất có thể ở phía trên." An Nhĩ Tư chỉ thác nước cao hơn mười mét trước mặt.

Nhan Tử Dạ nhìn nhìn xung quanh, tựa hồ không có đường nào để đi lên, nhịn không được nhăn mặt hỏi: "Chính là chúng ta không có phi hành khí, làm thế nào lên trên đó?"

Đối mặt với vấn đề của Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư mỉm cười: "Thật xin lỗi, tôi quên Tiểu Dạ không biết bay, kia em ở đây đi, tôi lên trước xem thử, nếu tìm được dây leo biến dị thì mang xuống."

An Nhĩ Tư vừa nói xong thì có một trận ánh sáng lóe lên, An Nhĩ Tư đứng trước mặt Nhan Tử Dạ biến mất, xuất hiện ở đó là một con hổ cao tầm ba mét, toàn thân đen tuyền uy phong lẫm lẫm, trên lưng lão hổ có một đôi cánh thật lớn, lúc sải rộng cánh thì có thể dài hơn năm mét.

Này là đại biến hoạt hổ trong truyền thuyết à? Chính là vì sao lại là màu đen? Rõ ràng An Nhĩ Tư có mái tóc màu bạc, không biết vì sao, nhìn con hắc hổ trước mặt Nhan Tử Dạ cứ cảm thấy không đúng.

Biến về hình thú, An Nhĩ Tư đang định cất cánh thì bị Nhan Tử Dạ gọi lại: "Từ từ, tôi đi cùng anh."

Động tác sải cánh của hắc hổ ngừng lại, con ngươi sâu thẳm nhìn chằm chằm Nhan Tử Dạ một chốc mới gật gật đầu. Thú nhân biến về nguyên hình không thể nói tiếng người.

Nhìn về phía hoa ăn thịt, Nhan Tử Dạ nói: "Tiểu Hoa, ta có người dẫn đường rồi, giờ không cần mi nữa, trả tự do cho mi đó." Nếu An Nhĩ Tư biết đường thì không cần hoa ăn thịt nữa, được rồi, kỳ thực là Nhan Tử Dạ cảm thấy mang theo nó thực quá phiền toái nên quyết định thả nó đi.

Ngày lúc Nhan Tử Dạ chuẩn bị thu hồi sợi tơ linh khí màu đỏ trong tay thì động tác đột nhiên khựng lại, cải biến chủ ý, trực tiếp chuyển hóa sợi tơ thành linh lực rót vào trong thân thể Tiểu Hoa. Mà hoa ăn thịt được rót linh lực run rẩy một chút, sau đó nó phát hiện mình được tự do liền 'chi chi nha nha' không người, tiếp đó lập tức chạy mất.

"Đi thôi." Nhan Tử Dạ chuẩn bị leo lên lưng hắc hổ, kết quả bị hắc hổ dùng hai chân trước ôm lấy, sau đó cất cánh.

Bị móng vuốt hắc hổ ôm như vậy, Nhan Tử Dạ cảm thấy cả người đều không thoải mái, bất quá nếu An Nhĩ Tư không chịu để mình cưỡi trên lưng thì chỉ đành chịu đựng.

Tới đỉnh thác nước, Nhan Tử Dạ liền nhìn thấy dây leo mê huyễn cùng dây leo hút máu lúc nhúc khắp nơi trên mặt đất.

An Nhĩ Tư đặt Nhan Tử Dạ xuống một tảng đá lớn, sau đó biến về hình người, nói với Nhan Tử Dạ: "Chính là nơi này, hai chủng loại dây leo bất đồng bởi vì ý thức lãnh địa rất mạnh nên rất hiếm khi sinh trưởng cùng một chỗ, cho nên tôi đoán ở đây có dây leo biến dị kết hợp của cả hai loại.

Chính là liếc mắt nhìn một vòng, căn bản không nhìn tới điểm cuối, phải làm thế nào tìm ra? Tuy màu sắc hai loại dây leo có khác biệt nhưng số lượng quá nhiều, trong khoảng thời gian ngắn không có cách nào tìm kiếm hết khu vực này, nhìn lại, thời gian chỉ còn không tới năm mươi phút.

Tựa hồ ngửi thấy mùi của bọn họ, dây leo lúc nhúc xung quanh tảng đá bắt đầu rục rịch.

'Soạt...' hai căn dây leo cấp tốc đánh úp tới, Nhan Tử Dạ nhanh tay nhấn cái nút đỏ bên thắt lưng, dao laser xuất hiện trong tay. Cầm dao chém hai căn dây leo vươn tới, nháy mắt đã chém chúng đứt lìa. An Nhĩ Tư cũng sử dụng dao laser đối phó dây leo hút máu từ bốn phương tám hướng không ngừng đánh úp tới.

Vừa không ngừng quơ dao laser chém dây leo vừa tựa vào lưng An Nhĩ Tư, Nhan Tử Dạ nói: "Cứ tiếp tục như vậy không được, nơi này có rất nhiều dây leo mê huyễn với dây leo hút máu, chỉ dựa vào hai chúng ta không thể đối phó nổi."

An Nhĩ Tư bớt chút thời gian liếc nhìn đồng hồ đếm ngược, còn lại bốn mươi phút, nụ cười thường trực trên mặt cũng biến mất: "Bằng không chúng ta tạm thời rút lui?"

Nếu chỉ cần đối phó đám dây leo này, có thể dùng một ngọn lửa đốt rụi, chính là bọn họ cần phải tìm ra dây leo biến dị, nếu đốt hết thì chẳng khác nào toi công. Chỉ là bây giờ rút lui thì Nhan Tử Dạ lại không cam lòng, đột nhiên, Nhan Tử Dạ phát hiện chút manh mối, công kích bọn họ toàn bộ đều là dây leo hút máu, đám dây leo mê huyễn cư nhiên không có chút động tĩnh nào.

Nghĩ tới ban nãy An Nhĩ Tư nói hai loại dây leo này rất hiếm khi cắm rễ sinh trưởng cùng một chỗ, kết hợp với tình hình hiện tại, Nhan Tử Dạ suy đoán có lẽ chúng nó đã đạt thành hiệp nghị cộng sinh cho nên mới có thể sinh trưởng cùng nhau. Nãy giờ chỉ có dây leo hút máu công kích, đại biểu con mồi của dây leo hút máu, dây leo mê huyễn sẽ không ra tay?

Để nghiệm chứng suy nghĩ trong lòng, Nhan Tử Dạ dùng tay phải vung dao laser, tay trái ngưng tụ lưỡi dao linh khí phóng ra, chuẩn xác cắm lên một sợi dây leo xanh biếc trên mặt đất. Bị cắt trúng, đóa hoa nhỏ màu trắng trên dây leo mê huyễn lập tức tỏa ra mùi hương nhàn nhạt. Tiếp đó những căn dây leo mê huyễn khác cũng bắt đầu xôn xao, toàn bộ nụ hoa trắng nở rộ, tỏa ra hương khí ngày càng nồng đậm.

Dây leo hút máu tên như nghĩa, nó dựa vào hút máu để sinh tồn, bất đồng với dây leo hút máu, dây leo mê huyễn không hề có lực công kích, nó chỉ dựa vào hấp thu chất dinh dưỡng trong đất để sống, chỉ khi bị công kích hoặc vô tình đụng vào nụ của nó thì hoa mới nở rộ, phóng thích ra hương vị làm tất cả sinh vật nảy sinh ảo giác, qua một lúc thì trở lại bình thường.

Nhưng nếu dây leo mê huyễn cùng dây leo hút máu liên hợp thì Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư có thể sẽ gặp nguy hiểm. Đáng tiếc, dây leo mê huyễn cố tình lại là khắc tinh của dây leo hút máu, bởi vì hương khí của dây leo mê huyễn sẽ ảnh hưởng tới dây leo hút máu, làm động tác của nó trở nên chậm chạp.

Lúc toàn bộ nụ hoa của dây leo mê huyễn nở rộ, đám dây leo hút máu đang công kích Nhan Tử Dạ bắt đầu chậm lại, hơn nữa cư nhiên còn bắt đầu công kích dây leo mê huyễn ở bên cạnh.

Tiếp đó ngày càng nhiều dây leo hút máu bắt đầu công kích dây leo mê huyễn, tuy lực công kích của dây leo mê huyễn không lớn nhưng tuyệt đối không sợ dây leo hút máu, hai loại dây leo bắt đầy dây dưa cùng một chỗ.

Cư nhiên đoán đúng rồi, đứng trên tảng đá, Nhan Tử Dạ đang định thở hắt một hơi thì phía sau có một bàn tay cầm khăn đưa tới bịt kín mũi cậu. Bên tai cùng lúc vang lên âm thanh của An Nhĩ Tư: "Tiểu Dạ, tạm thời đừng hô hấp, tôi mang em rời đi."

Rời đi? Này là thời khắc tốt nhất để tìm dây leo biến dị a, Nhan Tử Dạ kéo tay An Nhĩ Tư, xoay người lại nói: "Tôi không… An Nhĩ Tư…"

…

Hoàn Chương 18.

19. Chương 19: Khế Ước Chủ Tớ

******

Nhan Tử Dạ nhanh tay đỡ lấy thân mình An Nhĩ Tư vừa ngã xuống, An Nhĩ Tư cao hơn cậu nửa cái đầu, dáng người thon dài, bất quá sức nặng cũng không nhẹ chút nào, hơn nữa hai người lại đang đứng trên tảng đá lớn không bằng phẳng, Nhan Tử Dạ hơi lảo đảo một chút.

"An Nhĩ Tư… An Nhĩ Tư…" Cả người An Nhĩ Tư đè lên người Nhan Tử Dạ, mặt dán mặt, Nhan Tử Dạ gọi vài lần cũng không phản ứng, hẳn là vì hít phải mê hương của dây leo mê huyễn nên ngất đi.

Nhan Tử Dạ nhịn không được đỡ trán, sao lại quên mất chuyện này chứ, trừ bỏ cậu, những người khác cơ hồ đều bị mùi hương của dây leo mê huyễn ảnh hưởng. Huống chi khắp cả vùng núi đồng loạt phóng hương, An Nhĩ Tư có thể chống đỡ một khoảng thời gian đã là giỏi lắm rồi. Thú nhân cấp A quả nhiên không đơn giản, bất quá giờ anh ta ngất rồi, nhiệm vụ phải làm sao?

Liếc nhìn chiếc khăn tay màu trắng trong tay An Nhĩ Tư, nhớ tới chuyện đối phương muốn giúp mình che mũi ban nãy, rõ ràng có thể dùng cho riêng mình, Nhan Tử Dạ thực không hiểu vì sao An Nhĩ Tư lại tốt với mình như vậy.

Khẽ gật đầu, đặt An Nhĩ Tư nằm lên tảng đá, Nhan Tử Dạ quan sát một chút, xác định đối phương thực sự đã ngất xỉu mới vận dụng linh dực, một tầng sáng đỏ chợt lóe sáng rồi bao trùm quanh người An Nhĩ Tư. Có tầng phòng hộ này, cậu có thể an tâm tìm kiếm dây leo biến dị.

Lại tạo một tầng phòng hộ cho chính mình, Nhan Tử Dạ trực tiếp nhảy xuống đống dây leo, liếc mắt nhìn một vòng, khắp nơi đều là dây leo đỏ đỏ xanh xanh. Lúc Nhan Tử Dạ đi ngang qua, có vài căn dây leo có ý đồ công kích, bất quá đều bị lớp phòng hộ ngăn chặn. Tốc độ tìm kiếm của Nhan Tử Dạ rất nhanh, bất quá quá phải chống đỡ tới hai tầng phòng hộ nên linh lực tiêu hao khá nhiều, phải cấp tốc tìm kiếm ra dây leo biến dị trước khi linh lực cạn kiệt.

Thời gian còn lại không nhiều, Nhan Tử Dạ ngày càng lãnh tĩnh, cậu đã tra xét phạm vi hơn một trăm mét nhưng vẫn không phát hiện chút tung tích nào của dây leo biến dị.

"Chi chi…"

Không biết có phải ảo giác hay không, Nhan Tử Dạ đột nhiên nghe thấy một âm thanh quen thuộc, bất quá ngẩng đầu nhìn lên, ngoại trừ chính mình cùng An Nhĩ Tư nằm gần đó thì chỉ còn một biển dây leo. Nghi hoặc nhìn nhìn xung quanh một chút, sau đó tiếp tục cúi đầu tìm kiếm.

"Nha nha nha…"

Lần này, Nhan Tử Dạ khẳng định không phải ảo giác, bởi vì cậu quả thực nghe thấy âm thanh kia.

Tiếng sàn sạt vang lên, Nhan Tử Dạ còn chưa kịp phản ứng thì một đóa hoa màu tím đã từ trong đất chui ra, nhìn thấy Nhan Tử Dạ thì 'chi' một tiếng, trực tiếp xuyên qua tầng phòng hộ phóng lên ôm đùi Nhan Tử Dạ.

"Tiểu Hoa? Sao mi lại ở đây?" Không phải đã chạy đi rồi à? Nhan Tử Dạ nhớ rõ lúc thả nó đi, đóa hoa này thực vui sướng, sao chớp mắt đã lại chạy tới đây?

"Chi chi nha nha nha…" Tiểu Hoa chỉ chỉ Nhan Tử Dạ lại chỉ chỉ mình, sau đó cọ cọ đùi cậu. Bộ rễ cũng quấn chặt lấy chân Nhan Tử Dạ.

"Mi muốn đi theo ta?" Bởi vì ngôn ngữ không thông, Nhan Tử Dạ chỉ có thể suy đoán ý tứ của nó.

"Nha nha…" Tiểu Hoa liều mạng gật gật cái bông hoa thật lớn của mình.

Nhan Tử Dạ nhướng mi, trước đó không cho đi thì nó liều mạng chạy trốn, giờ thả đi rồi lại quay về, hơn nữa còn liều chết quấn quít. Này rốt cuộc là sao? Nhan Tử Dạ đột nhiên nhớ tới, khi nãy Tiểu Hoa tựa hồ trực tiếp xuyên qua tầng phòng hộ? Nó cư nhiên không bị ngăn cản? Sao có thể?

Nghiêm túc quan sát đóa hoa ăn thịt dưới chân, phát hiện màu sắc của nó so với trước đó hơi đậm hơn một chút, lại nhớ tới một đạo linh lực đã truyền đi. Xách cây hoa lên, cầm lấy chiếc lá của nó vận dụng linh lực tra xét. Sau đó Nhan Tử Dạ chấn kinh, cây hoa ăn thịt này cư nhiên hấp thu số linh lực cậu truyền qua khi nãy, khó trách có thể trực tiếp xuyên qua vòng phòng ngự. Bởi vì hấp thu linh lực của Nhan Tử Dạ nên trên người nó có khí tức của cậu, cũng vì thế vòng phòng ngự không có tác dụng với nó.

Nhan Tử Dạ thực kinh ngạc, cây hoa ăn thịt này cư nhiên có thể hấp thu linh lực, điều này chính tỏ nó có thể tu luyện, nói cách khác, chỉ cần có đủ linh lực thì có thể tu luyện thành hoa yêu.

Điều này làm Nhan Tử Dạ hứng thú, nhìn chằm chằm cây hoa trong tay nói: "Muốn theo ta cũng được, thế nhưng phải ký khế ước chủ tớ, thế nào?"

Khó lắm mới phát hiện một cây hoa có tiềm chất tu yêu ở thế giới xa lạ này, kỳ thực trong lòng Nhan Tử Dạ khá vui sướng, bất quá cũng không mù quáng tự đặt mình vào vòng nguy hiểm. Nếu cây hoa ăn thịt này không ký khế ước chủ tớ, cậu sẽ không mang nó theo bên cạnh, dù sao, hiện giờ tu vi của cậu vẫn chưa khôi phục, không muốn ngủ một giấc tỉnh lại thì phát hiện mình đang nằm trong bụng nó. Cậu vẫn không quên, lần đầu gặp mặt, đóa hoa này đang định ăn thịt mình.

Hoa ăn thịt nghe nói có thể ở bên cạnh quái vật thì không quản bản thân có hiểu khế ước chủ tớ là gì hay không, dứt khoác gật gù đáp ứng. Tia năng lượng kia của quái vật thực sự quá cường đại, cư nhiên có thể làm nó thoáng chốc trưởng thành không ít, hơn nữa không hề thống khổ như trước kia mà thực thoải mái. Chỉ cần đi theo quái vật, về sau nhất định lại có năng lượng.

Cho nên trong tình huống lờ mờ không hiểu rõ như vậy, đóa hoa đã tự mang mình đi bán, sau này nghĩ lại, quả thực hối hận không thôi.

Thấy hoa ăn thịt đám ứng, Nhan Tử Dạ cắt một đường trên ngón tay, sau đó nhỏ một giọt máu lên người thực nhân hoa: "Lấy máu vi khế, lấy sinh mệnh vi ước, Nhan Tử Dạ ta cùng mi ký kết khế ước chủ tớ, ta là chủ mi là tớ, đời đời kiếp kiếp, thiên địa chứng giám."

Một đạo hồng quang từ trán Nhan Tử Dạ bắn vào trong cơ thể hoa ăn thịt, toàn thân Tiểu Hoa đột nhiên đỏ rực, đóa hoa vốn có màu tím dần dần chuyển hoán thành màu đỏ tươi như máu, thẳng đến khi hồng quang biến mất, trên thân thực nhân hoa có thêm dấu xà ấn nho nhỏ.

Khế ước chủ tớ hoàn thành.

"Chủ nhân…. a… ta nói chuyện được rồi…" Sau khi ký khế ước, Tiểu Hoa phát hiện mình cư nhiên có thể nói tiếng thú nhân, liền cao hứng tới khoa tay múa chân.

"Được rồi, vui vẻ để sau đi, bây giờ mi giúp ta tìm kiếm xem nơi này có gốc dây leo biến dị nào không, tìm được thì báo một tiếng, ta mệt, nghỉ ngơi một lúc đã." Với tu vi của Nhan Tử Dạ hiện giờ, vận dụng tinh huyết hình thành khế ước, linh lực tiêu hao gần như cạn kiệt. Bất quá nếu vì thế mà có được một người hầu tùy tiện sai bảo thì thực đáng giá, hơn nữa hiện giờ đang gặp phải nhiệm vụ phiền toái.

"Vâng…" Sau khi ký khế ước, Tiểu Hoa liền xem lời nói của Nhan Tử Dạ là thánh chỉ, lúc đang định rời đi thì bị Nhan Tử Dạ gọi lại.

"Chờ chút, trước tiên đưa ta về tảng đá bên kia đã." Khoảng cách từ đây qua đó chỉ tầm trăm mét, chỉ là Nhan Tử Dạ lại bắt đầu lười.

"Vâng, chủ nhân." Tiểu Hoa nhận lệnh, một trận hồng quang hiện lên, hoa ăn thịt vốn không cao tới một mét lập tức biến thành khổng lồ, ít nhất cũng cao tới năm mét. Chỉ thấy Tiểu Hoa chắp hai chiếc lá lại cùng một chỗ, chờ Nhan Tử Dạ ngồi lên thì cắm rễ xuống đất, bắt đầu di chuyển.

Khoảng cách một trăm mét chỉ tốn chưa tới mười giây, nhẹ nhàng đặt Nhan Tử Dạ xuống, Tiểu Hoa bắt đầu bò khắp nơi tìm kiếm dây leo biến dị.

U minh thực nhân hoa cùng dây leo mê huyễn, dây leo hút máu đều là thực vật, chúng nó chẳng những không công kích Tiểu Hoa, thậm chí còn vì Tiểu Hoa là thực vật có cấp bậc cùng năng lực cao hơn mà có chút e ngại, cố ý tránh né.

Nhìn Tiểu Hoa nhanh nhẹn lục lọi mớ dây leo, Nhan Tử Dạ hài lòng gật gật đầu. Ừm, với tốc độ của Tiểu Hoa, hẳn rất nhanh sẽ tìm ra dây leo biến dị. Kỳ thực đây mới chính là nguyên nhân Nhan Tử Dạ muốn ký khế ước với Tiểu Hoa, một khi ký khế ước chủ tớ rồi, tinh huyết của cậu sẽ cải tạo Tiểu Hoa, làm nó có thể nhanh chóng tiến vào cánh cửa tu yêu. Quan trọng nhất, về sau có đi đâu cũng không cần dùng phi hành khí, trực tiếp gọi Tiểu Hoa là được.

Hiện giờ có thể hảo hảo nghỉ ngơi một chút, Nhan Tử Dạ ngồi xuống bên cạnh An Nhĩ Tư, tia nắng mặt trời chiếu lên người thực ấm áp. Cả người dần thả lỏng, thực muốn ngủ một giấc, bất quá bởi vì linh lực cạn kiệt, lớp phòng ngự trên người Nhan Tử Dạ cũng An Nhĩ Tư đều biến mất. Thế nên Nhan Tử Dạ không dám lơ là, may mắn khi nãy vì Tiểu Hoa ôm cậu về đây nên trên người nhiễm chút hương vị, đám dây leo kia liền không dám công kích Nhan Tử Dạ, ngay cả An Nhĩ Tư cũng được hưởng lây. Hơn nữa những đóa hoa trên dây leo mê huyễn bắt đầu thu lại, hương vị mê người cũng càng lúc càng nhạt đi.

Nhìn vòng tay chỉ còn không tới mười lăm phút, Nhan Tử Dạ nhíu mày, không còn nhiều thời gian lắm.

"Tìm được rồi, chủ nhân, ta tìm được rồi." Từ xa xa truyền tới âm thanh hưng phấn của Tiểu Hoa, chỉ thấy rễ nó quấn lấy một căn dây leo kim sắc còn dính chút bùn đất chạy băng băng tới chỗ Nhan Tử Dạ.

Căn dây leo kim sắc bị rễ Tiểu Hoa quấn chặt không ngừng vặn vẹo, ánh mắt Nhan Tử Dạ sáng ngời, đúng vậy, hẳn chính là nó.

Nhưng vào lúc này, An Nhĩ Tư nằm bên cạnh đột nhiên khẽ giật giật mí mắt, Nhan Tử Dạ vội vàng hô nhỏ với Tiểu Hoa: "Phụ thân."

Tiểu Hoa lập tức biến thành một đạo hồng quang biến mất tại chỗ, mà trên mu bàn tay Nhan Tử Dạ thí xuất hiện một ấn ký hình đóa hoa màu đỏ rực. Sau khi ký khế ước, trong đầu Tiểu Hoa lập tức có một bộ công pháp tu yêu, là Nhan Tử Dạ truyền cho nó.

An Nhĩ Tư tỉnh lại, có chút lo lắng ngồi dậy cao thấp đánh giá Nhan Tử Dạ một phen, phát hiện không có chút thương tích nào mới thở phào một hơi, bất quá vẫn lo lắng hỏi: "Tiểu Dạ, em không sao chứ?"

Nhan Tử Dạ lắc đầu: "Không có việc gì, tôi tìm được dây leo biến dị rồi, mau chóng quay về giao nhiệm vụ, bằng không sẽ không kịp mất."

"Tốt." Liếc mắt nhìn căn dây leo biến dị trong tay Nhan Tử Dạ, cũng không hỏi nhiều, lập tức biến về hình thú, lại dùng chi trước ôm lấy Nhan Tử Dạ, sải cánh bay về phía lối vào rừng rậm ma huyễn.

...

Hoàn Chương 19.

20. Chương 20: Rau Cải Thành Thục

"Chúng tôi tới giao nhiệm vụ." An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ ở năm phút cuối cùng về tới, thành công giao nộp nhiệm vụ, mà trước đó đã hơn ba mươi tổ đội hoàn thành.

Trong số đám người, Nhan Tử Dạ nhìn thấy nhóm bốn người Vưu Lý, bọn họ khá may mắn, nhiệm vụ hai tổ bọn họ tìm được khá đơn giản nên hoàn thành sớm hơn tổ An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ.

Thời gian tám tiếng qua đi, cư nhiên chỉ có bốn mươi tám tổ hoàn thành nhiệm vụ, nói cách khác lần này trận chung kết thi đấu xếp hạng chỉ có chín mươi sáu người. Nhan Tử Dạ kinh ngạc phát hiện, tổ hoàn thành nhiệm vụ sớm nhất cư nhiên là Duy Nhĩ Nặc cùng một thú nhân tên là Áo Đức Kỳ.

Sau khi trở lại học viện, mọi người tự quay về nhà. Duy Nhĩ Nặc vốn định đưa Nhan Tử Dạ trở về, kết quả Nhan Tử Dạ gửi tin nói mình đã về rồi. Mà người đưa Nhan Tử Dạ về không ai khác chính là An Nhĩ Tư.

"Tiểu Dạ, thật xin lỗi, nhiệm vụ lần này tôi không giúp được gì." Lúc Nhan Tử Dạ leo xuống phi hành khí, An Nhĩ Tư cũng xuống theo.

"Ai nói anh không giúp được gì, nếu không có anh chỉ đường, có lẽ chúng ta căn bản không thể tìm được dây leo biến dị, cũng không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ. Chẳng qua trùng hợp tôi miễn dịch với mê hương của dây leo mê huyễn thôi, nếu luận về sức chiến đấu, tôi không bằng anh." Tuy không muốn thừa nhận nhưng Nhan Tử Dạ hiểu rõ, sức chiến đấu của mình bây giờ không bằng An Nhĩ Tư. Cũng may mắn, bảy ngày sau vòng chung kết thi đấu xếp hạng mới cử hành, trong khoảng thời gian này phải nhanh chóng đề cao tu vi.

Nghe Nhan Tử Dạ nói vậy, An Nhĩ Tư mỉm cười tiến tới ôm lấy Nhan Tử Dạ, sau đó nói: "Vô luận thế nào, lần này có thể hoàn thành nhiệm vụ cũng nhờ công lao của em, Tiểu Dạ, cám ơn em."

Nhìn phi hành khí của An Nhĩ Tư bay đi xa, Nhan Tử Dạ có chút ù ù cạc cạc, sao có cảm giác mình cùng An Nhĩ Tư ngày càng thân thiết nhỉ? Quên đi, mặc kệ nó.

Về tới nhà, Nhan Tử Dạ thả Tiểu Hoa ra ngoài, sau đó giới thiệu với A Ngốc, tránh cho sau này Tiểu Hoa bị A Ngốc xem là phần tử nguy hiểm, trực tiếp rút súng laser tổn thương Tiểu Hoa. Bây giờ Tiểu Hoa chỉ là cây non, cho dù có thể tu yêu nhưng vẫn chưa có chút tu vi nào, căn bản không có năng lực chống đỡ súng laser.

Từ đó, trong nhà Nhan Tử Dạ trừ bỏ người máy quản gia A Ngốc thì có thêm một gốc hoa ăn thịt Tiểu Hoa.

Vòng đấu loại kết thúc, có thể tiến vào trận chung kết là chuyện nằm trong dự đoán nên Nhan Tử Dạ không quá vui sướng. Bất quá lúc kiểm tra số rau cải gieo trồng thì cậu thực sự không áp chế được hưng phấn.

Nhìn từng cây rau từng cây cải tươi ngon xanh biếc ánh mắt Nhan Tử Dạ cũng lóe sáng lục quang. Đợi vài ngày rốt cục cũng có thể ăn rau.

Nhan Tử Dạ gieo trồng một loại rau tương tự như rau chân vịt, chẳng qua kích cỡ nó lớn hơn gấp hai, bởi vì Nhan Tử Dạ dùng linh lực gieo trồng nên từng cây cải đều sinh trưởng phi thường hoàn mỹ, chỉ cần hai cây thôi đã đủ ăn một bữa. Nhan Tử Dã khẩn cấp nhổ hai cây, chuẩn bị làm một bữa tiệc lớn.

"Oa oa… thiếu gia, rau cải này từ đâu ra vậy?" Lúc xuống đầu đụng phải A Ngốc, nhìn hai cây cải to khủng bố trong tay Nhan Tử Dạ, nó không khỏi kinh ngạc hỏi.

"Đương nhiên là nhổ ở vườn rau trên lầu, trước đó mi còn tưới nước cho nó mà, quên rồi à?" Nhan Tử Dạ ôm rau vào bếp.

A Ngốc đi ở phía sau: "Chính là chỉ mới vài ngày thôi, rau cải sao lớn nhanh như vậy? Thiếu gia, A Ngốc tuy là người máy nhưng cũng biết rau cải không có khả năng trong vòng vài ngày vừa nẩy mầm vừa sinh trưởng thành thục a." A Ngốc làm bộ dáng, thiếu gia đừng hòng lừa A Ngốc.

Nhan Tử Dạ cũng lười giải thích: "Mi tự lên lầu xem thì biết."

"Chủ nhân, trong tay chủ nhân là cái gì vậy?" Tiểu Hoa tung tăng chạy theo Nhan Tử Dạ vào bếp, thấy mớ rau cải trong tay cậu thì cứ nhìn chằm chằm không thôi.

"Rau cải, chưa thấy bao giờ à?" Nhan Tử Dạ vừa cẩn thận rửa rau vừa hỏi.

"Ưm ưm, thơm quá thơm quá a!" Tiểu Hoa điên cuồng gật gật cái bông hoa to đùng của mình.

"Nga, đây, thưởng cho mi một miếng." Nhan Tử Dạ bẻ một nhánh lá, rửa sạch rồi ném vào cái miệng thật to đang hé mở của Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa lập tức nhai 'rào rạo' vài cái rồi nuốt xuống bụng, sau đó lại hưng phấn hô: "Ăn ngon quá chủ nhân, thêm miếng nữa đi."

Nhan Tử Dạ quay đầu lại Tiểu Hoa, phát hiện nó cư nhiên mọc ra mấy cái răng nanh, khó trách nhai rồi mới nuốt. Nhan Tử Dạ vốn rất phóng khoáng, liền thuận tay ném qua một nhánh lá. Lúc này, A Ngốc lên lầu xem vườn rau cũng chạy xuống.

"Thiếu gia, thiếu gia, rau cải trên vườn cư nhiên thành thục hết rồi, này rốt cuộc là sao a?"

"Chuyện này mi đừng quản, dù sao mi cũng không ăn được, tới đây, t rửa sạch hết rồi, mi xào cải đi, ta đói rồi, ra ngoài chờ cơm đây." Vốn với bản tính lười nhớt thây, Nhan Tử Dạ căn bản không có khả năng tự động tay động chân, bất quá nhớ tới hôm trước A Ngốc giặt đồ thôi mà có thể xé bộ đồ thành mảnh nhỏ, Nhan Tử Dạ quyết định mình tự ra tay thì tốt hơn, dù sao một cây cải thôi cũng có giá cả vạn tinh tệ a.

Mỗi người máy quản gia đều được cài đặt công năng cơ bản, chính là xào rau nấu cơm. Tuy có vài người máy cho tới lúc hỏng cũng không được sử dụng công năng này, nhưng đối với các thú nhân vẫn luôn tràn đầy nhiệt tình với thực vật nguyên thủy thì đây là công năng nhất định phải có, biết đâu được một ngày nào đó sẽ có cơ hội ăn thực vật nguyên thủy a!

"Thiếu gia, căn cứ theo kiểm tra, rau cải này phải ăn sống mới không mất chất dinh dưỡng." Ánh mắt A Ngốc lóe sáng tia đỏ, sau khi đo lường thành phần dinh dưỡng của rau cải, nó đưa ra đề nghị với Nhan Tử Dạ.

"Ta không thích ăn sống, mi xào cho ta đi." Vô luận là trước kia hay bây giờ, Nhan Tử Dạ vẫn không thích ăn thực vật sống.

Rốt cuộc căn phòng bếp trang trí này cũng có lúc phát huy công dụng, đương nhiên quá trình A Ngốc xào rau, Nhan Tử Dạ không chút chớp mắt nhìn chằm chằm, chỉ sợ xuất hiện sai lầm.

Gia vị ở thế giới này thế nhưng lại có đầy đủ, tỷ như muối dầu đường dấm.... cũng không biết được chúng được làm từ cái gì. Một dĩa rau xào xanh mướt không tới hai phút đã hoàn thành, trình độ nấu ăn của người máy A Ngốc khá tốt.

Ngửi thấy mùi rau cải quen thuộc, Nhan Tử Dạ không để ý có nóng hay không, trực tiếp cầm nĩa chích một cọng rau bỏ vào miệng.

Thực nóng, bất quá Nhan Tử Dạ luyến tiếc nhổ ra, từ khi sống lại tới giờ, mỗi ngày đều uống dịch dinh dưỡng, rốt cuộc cũng được ăn món rau thèm muốn, Nhan Tử Dạ cảm động tới mức suýt chút nữa bật khóc. Tuy trù nghệ hơi kém, dù sao cũng chỉ là người máy, tuy gia vị cùng độ lửa được khống chế thực chuẩn xác nhưng vẫn không ngon như đầu bếp địa cầu làm, cứ thiếu thiếu chút hương vị.

Đương nhiên, nếu có thêm một chén cơm tẻ thì quá tuyệt.

Bất quá bây giờ có thể ăn rau đã thực khó, Nhan Tử Dạ cũng không kén chọn.

Nhìn Nhan Tử Dạ ăn thực say mê, A Ngốc cảm thấy thực thành tựu, quả nhiên nó chính là người máy cường đại nhất, chỉ mới thể hiện chút trù nghệ thiếu gia đã yêu thích như vậy. Ân, sau này phải cố gắng gấp bội.

Mà Tiểu Hoa sau khi ăn hai miếng lá, thấy Nhan Tử Dạ không uy nữa thì cũng không quấn quít, ngoan ngoãn chạy ra ban công làm một cây hoa đúng nghĩa, kỳ thực nó đang tu luyện, hấp thụ linh khí trong trời đất.

Thỏa mãn ăn hết một dĩa rau đầy ắp, Nhan Tử Dạ tiếp tục tu luyện, tranh thủ nâng cao thực lực của mình trước khi bước vào vòng chung kết xếp hạng.

Đêm nay, trong một tòa kiến trúc hoa lệ hệt như cung điện.

Trong phòng không bật đèn, chỉ có ánh trăng ngoài cửa sổ rọi vào xua tan đi bóng đêm. Một người mặc một thân quần áo trắng bạc đứng trước cửa sổ, tựa hồ được ánh trăng bao phủ.

Phía sau người nọ có hai người mặc đồ đen đang quỳ một gối, không chút nhúc nhích, giống như đã hòa mình vào bóng đêm.

Người nọ đột nhiên xoay người, đưa lưng về phía ánh trăng, làm hai người đang quỳ không thấy rõ bộ dáng của mình.

"Ngày mai tôi muốn có toàn bộ tư liệu về Nhan Tử Dạ."

"Vâng."

Sau khi người nọ ra mệnh lệnh, hai người áo đen đang quỳ trên mặt đất lập tức biến mất.

"Nhan Tử Dạ sao?" Người nọ một lần nữa xoay người ngắm nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, âm thanh trầm thấp đầy từ tính vang lên: "Thế nhưng có được năng lực thần kỳ như vậy, thực thú vị."

...

Sau khi vòng loại chấm dứt, tất cả thú nhân tham gia thi đấu đều được nghỉ một ngày. Nhan Tử Dạ thực thỏa mãn ngủ một giấc thẳng cẳng, thẳng tới giữa trưa mới bò dậy. Đương nhiên là phải bỏ qua khi sáng A Ngốc đúng giờ gọi cậu dậy ăn sáng.

Rau cải trong vườn đã thu hoạch toàn bộ, trừ bỏ giữ lại một phần để ăn dần, số còn lại Nhan Tử Dạ chuẩn bị rao bán trên mạng. Tinh tệ trong tài khoản đã không còn bao nhiêu, hiện giờ A Ngốc mỗi ngày đều cần nguồn sinh lực để khởi động, tuy có rau dưa nhưng Nhan Tử Dạ vẫn phải uống hai bình dinh dưỡng. Thứ nào cũng cần tiền, cho nên chuyện quan trọng nhất bây giờ là kiếm một ít tinh tệ rồi nói sau.

Về phần tinh tệ Nhan gia gửi qua hàng tháng, Nhan Tử Dạ không đụng tới, chờ tích đủ năm mươi vạn sẽ gửi lại cho Nhan gia, không còn nợ nần gì với bọn họ, đây là ý tưởng của Nhan Tử Dạ cùng nguyên chủ.

Chụp vài tấm hình rau cải post lên mạng, định giá, đương nhiên, vì muốn nhanh chóng bán được rau, Nhan Tử Dạ không thể không hạ thấp giá một chút, người ta bán tám ngàn tinh tệ một cân, cậu chỉ bán bảy ngàn tinh tệ một cân, đương nhiên, chỉ giới hạn trong vòng ba ngày đầu tiên khai mở cửa hàng.

Mỗi ngày có hơn trăm triệu người từ các tinh cầu khác nhau lên mạng, đương nhiên, mua đồ vượt quá ba phần. Đối với thịt tinh tế thú, rất nhiều người đều mua không nổi, thế nhưng rau cải thì rẻ hơn, một số người có chút tiền lại muốn cải thiện bữa ăn sẽ lên mạng mua chút rau cải. Cho nên lượng rau dưa được tiêu thụ trên mạng gấp ba lần thịt tinh tế thú.

Đương nhiên, bởi vì rau cải khó gieo trồng nên giá cả luôn nằm ở một mức nhất định, bởi vì không lo ế hàng nên rất hiếm khi giảm giá. Nhưng hôm nay, một cửa hàng mới mở cư nhiên giảm tới một ngàn tinh tệ một cân, hơn nữa hình dáng rau cải cũng không tệ, số lượng lại không ít, lập tức dẫn tới một trận bão táp. Dù sao cơ hội như vậy cũng không nhiều.

Thế nên buổi chiều Nhan Tử Dạ tỉnh dậy lên mạng xem xét thì phát hiện rau dưa đã bán hết toàn bộ, hơn nữa có không ít người để lại tin nhắn hỏi bao giờ lại có hàng.

Thật không ngờ rau cải cư nhiên bán nhanh như vậy, Nhan Tử Dạ quyết định tăng lớn số lượng gieo trồng. Sau khi gửi rau đi, tối đó Nhan Tử Dạ thu được số tiền đầu tiên, ba mươi cân rau, bán được hai mốt vạn tinh tệ. Trừ đi năm vạn tinh tệ mua hạt giống thì lời được mười sáu vạn tinh tệ.

Nhìn số tinh tệ trong tài khoản, cho dù Nhan Tử Dạ không phải người ham tiền thì ánh mắt cũng sáng rực. Lại lên mạng mua ba bao hạt giống, đáng tiếc một bao cũng không được bao nhiêu hạt, bằng không số lượng gieo trồng cũng không ít như vậy. Trừ đi số rau để lại ăn, nhiều nhất chỉ có thể bán được bốn mươi cân.

Bất quá, Nhan Tử Dạ đã thực hài lòng, ít ra hiện giờ cậu có thể dựa vào bản thân kiếm sống.

...

Hoàn Chương 20.

21. Chương 21: Gây Khó Dễ

*****

Kết quả vòng loại vừa công bố đã kéo tới một trận náo động không nhỏ. Bởi vì lần này chẳng những có thú nhân cấp B, ngay cả cấp D cũng có năm người lọt vào vòng chung kết, hơn nữa năm người này còn ở cùng một ban, điều này không thể không làm người ta nghi hoặc. Đặc biệt là đại đa số bọn họ đều dựa vào may mắn, nên có rất nhiều thú nhân không phục, đặc biệt là nhóm thú nhân cấp A.

Nhưng học viện biểu thị, trận thi đấu này, chỉ cần không gian dối hay phạm quy, vô luận là dựa vào thực lực hay vận may, thắng chính là thắng. Cho nên kháng nghị của nhóm thú nhân kia hoàn toàn không có chút tác dụng nào, kết quả vẫn không thay đổi.

Có thể tiến vào vòng chung kết, nhóm Kiệt Khắc cũng thực bất ngờ, bởi vì ngay cả bọn họ cũng không tự tin lắm. Nào ngờ quy tắc năm nay cư nhiên thay đổi, hơn nữa bọn họ còn may mắn vượt qua vòng loại.

Đúng vậy, có thể tiến vào vòng trong, nhóm Kiệt Khắc đều nghĩ là do vận may. Nếu bọn họ không giao hảo với Nhan Tử Dạ thì cậu ta cũng không đưa thẻ bài thừa cho bọn nọ. Nếu không phải vì Nhan Tử Dạ, bọn họ cũng không chiếm được thẻ bài thừa từ chỗ An Nhĩ Tư. Nếu không có thẻ bài thành công tổ đội, bọn họ cũng không có khả năng đi tìm nhiệm vụ rồi hoàn thành. Nhưng quan trọng nhất là, nhiệm vụ mà bọn họ tìm được cũng chính là hai nhiệm vụ đơn giản nhất. Cho nên, hết thảy chính là nhờ vận may.

Đương nhiên, có người vui thì cũng có người sầu, nếu không phải học viện có quy định người lọt vào vòng chung kết thi đấu xếp hạng không thể tham gia quyết đấu, tin tưởng có không ít người hướng bọn họ khiêu chiến.

Xét theo phương diện này, trừ bỏ nhóm học viên lọt vào vòng trong, người cao hứng nhất chính là Hoắc Đức, bởi vì ông thực không ngờ cả năm học trò lớp mình đều tiến vào chung kết. Thế nên trong tiết thực chiến ông liền biểu dương nhóm Nhan Tử Dạ vài câu.

Buổi sáng là tiết thực chiến, nhóm Vưu Lý thực tích cực quyết đấu với mọi người, này cũng là làm chuẩn bị cho trận chung kết vài ngày sau. Trừ bỏ Nhan Tử Dạ, toàn bộ thành viên ban D đều phấn khởi, bởi vì trước giờ chưa từng có tiền lệ người ban D lọt vào chung kết. Cho dù là hai cao thú đứng đầu học viện hiện giờ là Áo Đức Kỳ cùng An Nhĩ Tư cũng sau khi lên tới cấp B mới lọt vào vòng trong.

Mọi người đều hăng say luyện tập đối chiến, chỉ có mình Nhan Tử Dạ nằm dài trên băng ghế ngủ khò khò, đương nhiên, các thú nhân ban D đã tập mãi thành thói quen. Ngay cả Hoắc Đức đạo sư cũng không có biện pháp, ai bảo Nhan Tử Dạ hiện giờ chính là quân chủ lực của ban D bọn họ a.

Chỉ là ban D không chú ý không có nghĩa là những người khác cũng vậy. Những kẻ sớm đã không vừa mắt Nhan Tử Dạ nhìn thấy một mình Nhan Tử Dạ nhàn nhã nằm ngủ, cộng thêm chuyện thi đấu xếp hạng, càng nhìn lại càng chướng mắt.

Làm người hầu của Á Đức Na Đạt, Kỳ Lợi Á cùng Vi Tư Lợi hiểu rõ nhất về chuyện của Á Đức với Nhan Tử Dạ. Lúc biết phế vật này cư nhiên có thể tham gia chung kết, Kỳ Lợi Á cùng Vi Tư Lợi phẫn nộ không thôi. Dựa vào cái gì thú nhân cấp C bọn họ không thể tham gia mà phế vật ngay cả cấp D cũng không bằng như Nhan Tử Dạ lại được?

Cho nên lúc lớp bọn họ cùng giờ thực chiến với ban D của Nhan Tử Dạ, Kỳ Lợi Á nhịn không được chạy qua khoảng sân của ban D.

Nhìn bộ dáng âm u xông tới của Kỳ Lợi Á, nhóm Kiệt Khắc liền biết người này lai giả bất thiện, đặc biệt là lúc thấy cậu ta xông tới chỗ Nhan Tử Dạ, bọn họ lập tức bước ra ngăn cản.

"Muốn làm gì?" Trong đám, Tái Nhĩ Đặc là người có uy lực nhất, dù sao vẻ ngoài cũng cao lớn vạm vỡ, hơn nữa ngoại trừ Nhan Tử Dạ, cậu ta chính là người mạnh nhất. Tuy tính cách có chút ngượng ngùng nhưng lúc gặp chuyện, tuyệt đối sẽ không do dự.

"Tôi muốn tìm Nhan Tử Dạ, các người lập tức gọi nó tới cho tôi." Thái độ Kỳ Lợi Á thực cao ngạo. Trong mắt gã, tuy gã chỉ là chi thứ của gia tộc Na Đạt, nhưng đối với đám thú nhân bình thường không có thế lực gia tộc này thì cao quý hơn rất nhiều.

Trước kia vì bản thân không có thân phận lại không có thực lực, Kiệt Khắc khá tự ti, vẫn luôn cố gắng nâng cao thực lực. Hiện giờ cư nhiên có thể lọt vào chung kết thi đấu xếp hạng, tự tin đã gia tăng rất nhiều. Đối mặt với sự ngạo mạn của Kỳ Lợi Á, người nhịn không được trước hết chính là cậu ta.

"Cậu nghĩ mình là ai, bảo kêu thì tụi tôi phải kêu à? Nơi này cũng không phải sân thực chiến của ban C, không tới phiên các người giương oai."

"Mày… cư nhiên dám nói chuyện như vậy, có biết tao là ai không?" Kỳ Lợi Á khó tin nhìn Kiệt Khắc.

"A, là ai? Trong học viện này ai chẳng biết Kỳ Lợi Á chính là người hầu của Á Đức? Á Đức bảo đi tây thì ai đó tuyệt đối không dám đi đông." Kiệt Khắc châm chọc nói.

"Một thú nhân cấp D như mày mà lại dám dùng thái độ này nói chuyện với tao? Tao muốn quyết đấu." Bởi vì có gia tộc Na Đạt chống lưng, ngoại trừ thiếu gia ở dòng chính, trong học viện này, ngay cả thú nhân cấp B cũng không dám lớn lối với gã, cư nhiên hiện giờ lại bị thú nhân bình dân cấp D này khiêu khích, Kỳ Lợi Á vốn đã không vui, giờ lại càng phẫn nộ hơn.

Kiệt Khắc vừa định lên tiếng thì bị Vưu Lý kéo lại.

"Học viện quy định, người tham gia thi đấu xếp hạng không thể tiếp nhận quyết đấu. Nếu cậu không biết điều này thì xin quay về đọc lại quy định đi."

"Hừ." Kỳ Lợi Á cũng mới nhớ ra, bất quá gã tuyệt đối sẽ không chịu yếu thế trước mặt đám thú nhân thấp kém này: "Tao…"

"Tụi tao tới tìm Nhan Tử Dạ, không liên quan tới tụi mày."

Sau lưng vang lên âm thanh quen thuộc, Kỳ Lợi Á quay đầu lại liền nhìn thấy anh trai Vi Tư Lợi đi tới.

Vi Tư Lợi cũng giống Kỳ Lợi Á, đều là loại người tự cao tự đại, thậm chí so với Kỳ Lợi Á còn nóng tính hơn, trực tiếp đẩy đám người Tái Nhĩ Đặc đang ngăn cản, đi về phía Nhan Tử Dạ.

"Nhan Tử Dạ, mày muốn trốn tới lúc nào?" Vi Tư Lợi đi tới bên cạnh Nhan Tử Dạ, rống lớn.

Kỳ thực lúc Kỳ Lợi Á cùng Kiệt Khắc tranh cãi Nhan Tử Dạ đã tỉnh lại, dù sao âm thanh nói chuyện của thú nhân cũng không nhỏ. Hiện giờ có người tới sát bên tai mà rống, Nhan Tử Dạ có muốn ngủ cũng không được.

Mở to mắt, Nhan Tử Dạ ngồi dậy, sau đó nheo mắt ngẩng đầu nhìn Vi Tư Lợi: "Cậu gọi tôi?"

"Mày đừng có giả câm giả điếc, Nhan Tử Dạ, tao không biết mày giở trò quỷ gì mà có thể tham gia chung kết, bất quá tao nói cho mày biết, cho dù mày lọt vào chung kết thì Á Đức thiếu gia cũng không thèm để ý tới mày đâu, chết tâm đi."

Lúc biết tin Nhan Tử Dạ lọt vào chung kết, Vi Tư Lợi thực kinh ngạc, đồng thời cũng thực tức giận, bởi vì gã biết rõ, Nhan Tử Dạ là một phế vật, căn bản không có khả năng lọt vào chung kết. Nhất định là Nhan Tử Dạ đã giở trò, mà mục tiêu rõ ràng chính là Á Đức thiếu gia đồng dạng cũng lọt vào chung kết. Bởi vì toàn bộ học viện đều biết Nhan Tử Dạ thích Á Đức thiếu gia.

"Á Đức?" Cái tên này có chút quen thuộc lại có chút xa lạ, Nhan Tử Dạ nhịn không được cười lạnh, sau đó nhìn thẳng Vi Tư Lợi: "Á Đức là ai? Ngại quá, gần nhất khá bận rộn nên không nhớ nổi những người không quan trọng."

Nghe Nhan Tử Dạ nói mình không biết Á Đức, Kỳ Lợi Á liền nhịn không được bước tới quát: "Nhan Tử Dạ, mày dám nói mày không biết Á Đức thiếu gia? Trong học viện này ai chẳng biết mày thích Á Đức thiếu gia, hướng thiếu gia thổ lộ rồi bị cự tuyệt. Cũng không nhìn lại xem mình là ai, một đứa con bị vứt bỏ của Nhan gia, cũng không phải giống cái, mày dựa vào cái gì mà mơ ước Á Đức thiếu gia?"

"Đúng vậy, đừng tưởng giở thủ đoạn lọt vào được chung kết là Á Đức thiếu gia sẽ để mắt tới mày*, tao khuyên mày bớt suy nghĩ hão huyền đi." [lãnh nhãn tương khán]

Kỳ Lợi Á cùng Vi Tư Lợi ta một câu mi một câu châm chọc Nhan Tử Dạ, ngay cả người xung quanh cũng nhìn không được, Nhan Tử Dạ lại càng không.

Văn hóa ở thế giới này cùng quốc gia địa cầu nơi Nhan Tử Dạ ở có chút tương tự, cư nhiên cũng có thành ngữ giống nhau, hơn nữa còn dùng không tệ. Để mắt? Suy nghĩ hão huyền?

Ánh mắt Nhan Tử Dạ phát lạnh, nhếch môi nói với hai người trước mặt: "Hai người các người có bệnh cần phải trị, đừng ở đây lãng phí thời gian, tôi không phải bác sĩ, trị không được. Tôi cũng không có thuốc, cho nên hai người mau cút khỏi tầm mắt của tôi."

"Mày cư nhiên dám mắng tụi tao?" Kỳ Lợi Á cùng Vi Lợi Tư khó tin trợn mắt nhìn Nhan Tử Dạ.

"Biết thì tốt rồi, cũng không tới mức không thể trị. Giờ đang là giờ luyện tập, tôi phải tham gia chung kết xếp hạng, không như hai người rảnh rỗi vác xác đi khoe khoang căn bệnh ung thư não thời kì cuối. Nếu hai người thích tên Á Đức kia thì tự mà theo đuổi, đừng có tới trước mặt tôi mà làm bộ làm tịch, tôi mới không phải cha mẹ mà nuông chìu mấy người." Nhan Tử Dạ không chút che dấu sự khó chịu của mình.

Kỳ Lợi Á cùng Vi Tư Lợi lập tức đen mặt, nhịn không được nhấn nút bên thắt lưng, dao laser xuất hiện trong tay, nhắm thẳng tới Nhan Tử Dạ.

Nhan Tử Dạ không hề có ý tứ thối lui, ngược lại cười lạnh: "Thế nào, bị tôi nói trúng tim đen nên muốn giết người diệt khẩu?"

"Mấy người muốn làm gì hả?" Đám Kiệt Khắc ở bên kia thấy Kỳ Lợi Á cùng Vi Tư Lợi xuất dao laser, lập tức nhận ra Nhan Tử Dạ gặp nguy hiểm, lập tức lao tới chắn trước mặt Nhan Tử Dạ.

"Học viện có quy định, lén công kích thú nhân khác, vô luận là cấp bậc gì cũng bị khai trừ." Vưu Lý chắn trước mặt Nhan Tử Dạ nói.

Thấy tình thế như vậy, tuy trong ban có nhiều người không thân thiết với Nhan Tử Dạ, nhưng ít nhiều cũng học chung một ban, nếu Nhan Tử Dạ trước mặt nhiều người như vậy bị Kỳ Lợi Á cùng Vi Tư Lợi đả thương thì mặt mũi bọn họ để đâu? Quan trọng hơn, hiện giờ Nhan Tử Dạ là thí sinh tham gia thi đấu xếp

hạng, là người có thể mang tới vinh quang cho ban bọn họ, các thú nhân ban D lại càng không có khả năng để Nhan Tử Dạ tổn thương chút lông tóc.

Cho nên tất cả thú nhân ban D đều vây tới, bắt đầu công khai lên án Kỳ Lợi Á cùng Vi Tư Lợi.

"Đừng tưởng thực lực cao hơn một bậc là chúng tôi sợ, ở sân thực chiến của người ta khiêu chiến, lá gan các người cũng lớn thực a."

"Nếu bọn họ dám động thủ, chúng ta liền xông lên toàn bộ, học viện có quy định, nếu có người cố ý đả thương thú nhân hoặc giống cái, những người khác có thể dùng bất kỳ biện pháp nào chế phục."

"Đúng, người ta ban A cũng không kiêu ngạo như vậy, một ban C nho nhỏ có gì mà lớn lối."

"Tôi thấy Nhan Tử Dạ nói đúng ấy, bọn họ nhất định cũng thích Á Đức thiếu gia gì đó, chỉ là không dám thổ lộ nên ghen tị với Nhan Tử Dạ, đúng là ghê tởm."

"Nếu thật là vậy, Nhan Tử Dạ so ra còn quang minh chính đại hơn, cho dù bị cự tuyệt thì ít ra cũng có dũng khí đi thổ lộ."

"Phi, tôi thấy bọn họ mới là kẻ làm thú nhân chúng ta mất mặt ấy, dám làm mà không dám nhận."

...

Hoàn Chương 21.

22. Chương 22: Nghiệt Duyên

"Tụi mày..."

Bị nhiều thú nhân vây quanh như vậy, Kỳ Lợi Á cùng Vi Tư Lợi cũng có chút khiếp đảm, dù sao thực lực của anh em bọn họ cũng không cao, hai người sao có thể địch lại một đám người như vậy. Hơn nữa, nếu vừa nãy bọn họ thực sự dùng dao laser đả thương Nhan Tử Dạ, học viện thật sự sẽ khai trừ. Gia tộc Na Đạt sẽ không cần người bị khai trừ, kết quả này không phải bọn họ có thể thừa nhận.

Ngay lúc hai người định đâm lao phải theo lao thì đạo sư ban C cùng Hoắc Đức đi nhanh tới.

"Đều vây ở đây làm gì?" Hoắc Đức quát.

Đợi các thú nhân tản ra, nhìn thấy Kỳ Lợi Á cùng Vi Tư Lợi cư nhiên cầm dao laser đứng trước mặt Nhan Tử Dạ, Hoắc Đức nhíu mày chất vấn: "Các trò làm gì ở đây? Cầm dao laser định làm gì? Trong học viện mà dám công kích thú nhân khác, muốn bị khai trừ à?"

"Tôi..."

"Tụi tôi..."

Kỳ Lợi Á cùng Vi Tư Lợi cũng không biết nên giải thích thế nào, lúc này, đạo sư ban C giải vây: "Ha ha, chắc đám nhỏ chỉ tranh chấp chút thôi, học trò của tôi tôi biết mà, chúng nó không dám làm vậy đâu. Hoắc Đức, nể mặt tôi bỏ qua cho chúng lần này đi, được không?"

Dù sao nhóm Kỳ Lợi Á vẫn chưa chân chính động thủ, cũng không phải học trò của mình, không có quyền trừng trị, thế nên Hoắc Đức chỉ đành hừ lạnh: "Được rồi."

"Còn không mau xin lỗi?" Thấy Hoắc Đức đồng ý, đạo sư ban C vội vàng nhắc nhở đám Kỳ Lợi Á.

Rõ ràng hết thảy đều do Nhan Tử Dạ, hiện giờ lại bảo bọn họ xin lỗi, Kỳ Lợi Á cùng Vi Tư Lợi đương nhiên không cam lòng, bất quá cho dù không cam lòng thế nào, bọn họ không thể làm trái ý đạo sư của mình, thế nên chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi cúi đầu hướng Nhan Tử Dạ nhận lỗi.

"Xin lỗi..."

"Xin lỗi…"

Nhan Tử Dạ vui vẻ tiếp nhận lời xin lỗi của hai người, sau đó nghiêm trang nói: "Biết sai biết sửa là tốt rồi, hi vọng lần sau gặp lại, hai người nhớ uống thuộc."

"Mày…" Vi Tư Lợi lại bị Nhan Tử Dạ chọc giận, bất quá bị đạo sư ban C ngăn cản.

"Vi Tư Lợi, Kỳ Lợi Á, hai trò lập tức lăn về sân thực chiến của ban C cho tôi."

Thấy đạo sư của mình tức giận, cho dù hai người không cam lòng cỡ nào cũng chỉ có thể quay về sân thực chiến ban C, chẳng qua trước khi đi hung hăng trừng Nhan Tử Dạ một cái, giống như hận không thể lột da rút gân Nhan Tử Dạ.

Nhìn ba người rời đi, Hoắc Đức có chút bất đắc dĩ nói với Nhan Tử Dạ: "Đứa nhóc này, về sau bớt chọc phiền toái đi."

Nhan Tử Dạ vô tội nhún nhún vai: "Đạo sư, này không liên quan tới tôi, tôi đang cố gắng tu luyện chuẩn bị cho trận chung kết, nào biết hai người kia chưa uống thuốc nên phát điên chạy tới, người vô tội nhất là tôi a."

"Giữa ban ngày ban mặt, trước mặt nhiều người như vậy mà trò dám lớn giọng nói mình đang tu luyện?" Ngủ cả buổi sáng, mắt cũng không chịu mở to, đi đường cũng nheo nheo híp híp, ngay cả cái gối kia cũng là Ban Đặc lấy giùm. Nhan Tử Dạ có thể nói là học trò lười nhất mà Hoắc Đức từng thấy.

"Tôi vốn đang tu luyện a."

Nhan Tử Dạ vừa lên tiếng, mọi người đều đồng loạt xem thường.

Nhan Tử Dạ thực bất đắc dĩ, rõ ràng là nói thật mà không ai chịu tin.

… …

Thời gian trôi qua thật nhanh, hơn nữa đối với nhóm người tham gia trận chung kết thì tựa hồ chỉ là một chớp mắt, mặc kệ thực lực có gia tăng hay không, chỉ có thể dốc toàn lực ứng phó.

Thi đấu xếp hạng sẽ rút thăm quyết định trình tự lên đài quyết đấu một một. Quy tắc là không được sử dụng vũ khí cùng cơ giáp, chỉ có thể dùng thực lực của chính mình. Đối với đám người không có cơ giáp như Nhan Tử Dạ, này tuyệt đối là tin tức tốt.

Tất cả thú nhân tham gia thi đấu tập trung lại một chỗ, thú nhân cùng giống cái không thi đấu sẽ ngồi ở khán đài quan sát. Địa điểm tiến hành là sân thực chiến lớn nhất trong học viện, có mười đài quyết đấu. Chín mươi sáu thú nhân, cuối cùng chỉ có mười hai người tiến vào vòng thi đấu cuối cùng.

Sở dĩ có kì thi đấu xếp hạng vì học viện cần tuyển chọn ra năm thú nhân mạnh nhất, đại diện học viện tham gia trận tranh bá ba năm một lần của các học viện. Khi đó vô luận là quốc vương đế quốc hay viện trưởng học viện đều có mặt đầy đủ, đương nhiên, ngay cả cao thủ cấp SS cũng trình diện tọa trấn. Trong thời gian thi đấu, nếu được cường giả cấp SS coi trọng nhận làm học trò thì nổi danh toàn tinh cầu a.

Nếu không lọt mắt cường giả SS, được quốc vương hay viện trưởng coi trọng cũng không tệ, có thể trở thành học trò của viện trưởng hoặc lấy vương tử a.

Lúc rút thăm, Duy Nhĩ Nặc cùng Nhan Tử Dạ đứng cạnh nhau, trận chung kết này trừ bỏ năm người ban D của Nhan Tử Dạ, còn có ba người ban D, Duy Nhĩ Nặc chính là một trong số đó.

Vì đề phòng phát sinh gian lận, học viện tiến hành rút thăm trực tiếp, cho nên thí sinh xếp thành một hàng thật dài. Đứng đầu hàng đều là người của ban A, nhóm Nhan Tử Dạ xếp ở cuối cùng.

Nhìn đội ngũ thật dài phía trước, Nhan Tử Dạ chọt chọt Duy Nhĩ Nặc đứng trước mặt: "Chốc nữa anh lên rút thăm thì rút giùm tôi luôn đi.

Duy Nhĩ Nặc quay đầu lại: "Rút giùm cậu? Kia cậu làm gì?"

"Tôi qua bên kia ngủ một chút, sáng tới giờ chưa được nghỉ ngơi a." Nhan Tử Dạ chỉ băng ghế đá dưới bóng râm cách đó không xa.

Duy Nhĩ Nặc hắc tuyến: "Nhan Tử Dạ, cậu có thể bớt lười được không? Chỉ rút thăm thôi cũng bảo tôi rút giùm. Tôi nói cho cậu biết, kỳ hạn một tháng đã hết rồi, hiện giờ tôi không còn là chân chạy của cậu. Muốn rút thì tự đi mà rút."

Thấy Duy Nhĩ Nặc không chịu, Nhan Tử Dạ chuyển ánh mắt tới Vưu Lý ở phía sau.

Vưu Lý liền lùi về sau: "Đừng có nhìn tôi, học viện có quy định phải là chính mình đi rút a."

"Đúng a, nếu tụi tôi giúp giùm, lỡ rút ra chính tụi tôi thì không phải thảm à." Nghĩ vậy Kiệt Khắc nhịn không được run bắn cả người, kia đúng là tự tìm đường chết mà.

Tái Nhĩ Đặc buồn cười: "Nhan Tử Dạ, đừng lười nữa, này có phải chuyện phiền phức gì đâu, chờ vài phút là tới chúng ta rồi."

"Đúng đúng, chờ chút đi." Ban Đặc đứng sau Tái Nhĩ Đặc cũng hùa theo.

Được rồi, nếu không ai chịu giúp, Nhan Tử Dạ chỉ đành tai làm hàm nhai. Tầm năm phút sau thì tới phiên Duy Nhĩ Nặc, nhìn con số trong trên mảnh giấy mình rút được, đầu óc xoay chuyển, phát hiện không phải người mình quen biết thì nhịn không được thở phào một hơi. Nếu lúc thi đấu đụng phải cao thủ hoặc người quen thì không hay cho lắm, may mà không phải.

Đến phiên mình, Nhan Tử Dạ không chút để ý rút lá thăm của mình, mở ra, nhìn con số được ghi trên đó. Nhan Tử Dạ nhịn không được quay đầu liếc nhìn Vưu Lý ở phía sau, ánh mắt có chút phức tạp.

"Nhìn tôi làm gì…." Vưu Lý đột nhiên nghĩ tới một khả năng, nhịn không được nuốt nuốt nước miếng, cẩn thận hỏi: "Chẳng lẽ cậu rút trúng số chưa xuất hiện?"

Theo quy tắc, hai người rút cùng một số sẽ trở thành đối thủ, người chiến thắng lại tiếp tục rút thăm đối thủ trận tiếp theo. Bởi vì người chưa rút chỉ còn lại nhóm năm người Nhan Tử Dạ, nếu Nhan Tử Dạ thật sự rút trúng con số chưa xuất hiện thì đối thủ chính là một trong số bốn người phía sau.

Vưu Lý sợ nhất chính là tình huống này, này là tự chém giết lẫn nhau a!

Vưu Lý vừa mới dứt lời, nhóm Tái Nhĩ Đặc ở phía sau cũng khẩn trương theo, chỉ sợ xảy ra tình huống đáng sợ này.

Bốn người không hẹn mà cùng khẩn trương hề hề nhìn Nhan Tử Dạ, Nhan Tử Dạ nhịn không được cười nói: "Mấy người bị gì vậy? Từ một tới bốn mươi tám đều bị rút cả rồi, làm gì có chuyện có số chưa xuất hiện."

"Kia cậu nhìn tôi làm gì?" Vưu Lý hé miệng hỏi.

"Không có, chỉ là cảm thấy con số này thực không tồi thôi." Nhìn con số bốn mươi tám trên lá thăm, Nhan Tử Dạ có chút đăm chiêu.

Sau khi rút thăm thì vuốt màn hình bên cạnh một chút, máy tính sau khi quét hình sẽ tự động ghép cặp thi đấu. Sau khi tất cả mọi người rút thăm xong, trên màn hình lớn sẽ công bố kết quả.

"Cũng may tôi không rút trúng mấy cậu, bằng không thì thảm rồi." Sau khi bảng thi đấu hiện lên, nhìn tên đối thủ của mình, Ban Đặc thở phào một hơi.

Kiệt Khắc liếc mắt nhìn đối thủ của Ban Đặc: "Này mà may mắn à? Đối thủ cậu rút trúng là thú nhân cấp A, ngay trận đầu tiên đã thua rồi."

"Nhưng so với chết trong tay người nhà vẫn tốt hơn mà, hơn nữa, thua thú nhân cấp A cũng không sợ mất mặt." Ban Đặc không chút để ý nói.

"Nói đúng, chúng ta cũng chỉ tham gia cho có, gặp ai cũng vậy a." Vưu Lý cũng hiểu rõ bản thân nên bình tĩnh tiếp nhận, bất quá lúc nhìn thấy đối thủ của Nhan Tử Dạ thì cậu ta bình tĩnh không nổi nữa.

"Cái gì đây? Á Đức Na Đạt? Đối thủ của Nhan Tử Dạ là Á Đức?"

Duy Nhĩ Nặc cũng nhìn thấy, kinh ngạc nhìn qua Nhan Tử Dạ ở bên cạnh: "Nhan Tử Dạ…" Anh thực không ngờ Nhan Tử Dạ phải đối mặt với Á Đức sớm như vậy. Tuy thực lực của Á Đức ở ban A không tính là quá

mạnh, nhưng dù sao cũng là cấp A, lại còn là người từng được mình bày tỏ, Nhan Tử Dạ sẽ làm thế nào đây?

"Các người đều nhìn tôi làm gì, này là rút thăm quyết định, cũng không phải tôi cố ý chọn a." Nhan Tử Dạ thực vô tội.

"Nhưng đó là cậu tự mình rút trúng, tính ra thì hai người quả thực rất có duyên a." Chín mươi mấy người, cư nhiên lại rút trúng người không nên rút nhất, Duy Nhĩ Nặc không khỏi bội phục.

"Có duyên?" Nhan Tử Dạ nhếch khóe môi: "Tôi thấy là nghiệt duyên thì đúng hơn, nếu đã là nghiệt duyên thì nên cắt đứt, hảo hảo tính toán nợ cũ một phen."

....

Hoàn Chương 22.

23. Chương 23: Đối Chiến Á Đức

Chuyện giữa Nhan Tử Dạ cùng Á Đức, trong học viện có không ít người biết, thế nên lúc nhìn thấy Nhan Tử Dạ đối chiến Á Đức, rất nhiều người ôm tâm tình xem náo nhiệt.

Cao thủ quyết đấu khẳng định tốn không ít thời gian, nhưng nếu thực lực không cùng cấp bậc thì thắng bại thì phân định rất nhanh. Trận đầu tiên, nhóm Vưu Lý chống đỡ chỉ được mười phút liền bại trận, ngay cả Tái Nhĩ Đặc lợi hại nhất trong bốn đứa cũng chỉ trụ hơn mười phút mà thôi, bởi vậy có thể nhìn ra chênh lệch giữa hai bên.

Nhan Tử Dạ ở dưới đài quan sát đại khái cũng hiểu được khoáng cách giữa cấp D cùng cấp A. Sau khi quan sát trận chiến của An Nhĩ Tư cùng một thú nhân cấp A, Nhan Tử Dạ trở nên khá thận trọng.

Bởi vì có mười đài quyết đấu nên không chờ bao lâu đã đến phiên Nhan Tử Dạ. Suốt quá trình, Nhan Tử Dạ cũng không nhàn hạ, hiếm có dịp được kiến thức thực lực thú nhân cấp A, đương nhiên không thể bỏ lỡ.

Rốt cuộc cũng tới phiên Nhan Tử Dạ lên sân khấu, bởi vì trận của Nhan Tử Dạ cùng Á Đức là trận cuối nên lực chú ý cũng cao nhất. Các thú nhân chiến thắng có thể ở lại sân thi đấu, mà thua thì phải rời đi.

Duy Nhĩ Nặc may mắn rút trúng đối thủ cũng là cấp B nên giành được thắng lợi, được ở lại. Nhìn Nhan Tử Dạ đang chuẩn bị bước lên đài, Duy Nhĩ Nặc nhịn không được đi tới vỗ vỗ vai cậu: "Nhan Tử Dạ, dốc hết sức đối phó anh ta, giống như lần trước đấu với tôi vậy."

"Tôi biết." Nhan Tử Dạ hiểu ý Duy Nhĩ Nặc, Á Đức hiện giờ chính là kẻ địch của bọn họ, đối với kẻ địch, Nhan Tử Dạ sẽ không nương tay."

Một trắng một đen trên đài thi đấu phi thường nổi bật, nhìn Nhan Tử Dạ ở đối diện, tuy ngoài mặt Á Đức không có biểu tình nhưng ánh mắt lại lóe sáng chút quang mang phức tạp.

Đối với Á Đức, một thú nhân không có năng lực thì giống như phế vật, cho nên Nhan Tử Dạ trong mắt gã chỉ là rác rưởi có thể tùy ý vứt bỏ. Nếu không phải viên tinh hạch tinh tế thú cấp A kia, gã căn bản sẽ không ủy khuất chính mình tiếp cận Nhan Tử Dạ, giả vờ ân cần quan tâm, thực sự ghê tởm muốn chết.

Bất quá chỉ cần có thể lấy được thứ mình muốn, chuyện ghê tởm cỡ nào, gã cũng ép chính mình đi làm.

Chính là ngay khi gã lấy được khối tinh hạch tinh tế thú cấp A kia, thành công nâng thực lực lên cấp A, không bao lâu sau có tin Nhan Tử Dạ quyết đấu với Duy Nhĩ Nặc, hơn nữa còn chiến thắng.

Khi ấy phản ứng đầu tiên của Á Đức là không tin, khoảng thời gian ở bên cạnh Nhan Tử Dạ, không ai hiểu rõ Nhan Tử Dạ hơn gã. Nhan Tử Dạ thật sự là phế vật như lời đồn, sức chiến đấu cùng tinh thần lực đều thấp tới đáng thương. Thế nên khi ấy gã mới nghĩ, dù sao Nhan Tử Dạ cũng là phế vật, giữ tinh hạch cấp A cũng lãng phí, không bằng để gã làm nó phát huy hết giá trị của mình.

Thật không ngờ, chỉ mới vài ngày mà Nhan Tử Dạ lại biến hóa lớn như vậy, chẳng những không còn là phế vật, hơn nữa sức chiến đấu tựa hồ cũng không yếu. Chẳng lẽ trước đó Nhan Tử Dạ vẫn luôn diễn trò?

"Nhan Tử Dạ, cậu cũng giỏi thật a, cư nhiên vẫn luôn diễn trò, muốn đùa giỡn tôi đúng không?" Á Đức ghét nhất là bị lừa, đặc biệt đối phương lại là người mình vẫn luôn xem thường.

Nhan Tử Dạ lẳng lặng nhìn Á Đức, không nói gì.

"Nghe nói lần này cậu tham gia thi đấu xếp hạng vì muốn một lần nữa tiếp cận tôi? Nhan Tử Dạ, tôi nói thật cho cậu biết, chiêu này không có tác dụng với tôi." Lúc biết Nhan Tử Dạ tham gia thi đấu, gã cũng nghĩ là Nhan Tử Dạ muốn nhân cơ hội này tiếp cận mình. Dù sao trước kia cho dù Nhan Tử Dạ giấu diếm nhưng ánh mắt vẫn thực chân thật, bằng không cũng không công khai thổ lộ.

Nếu Nhan Tử Dạ là giống cái thì sẽ không có vấn đề, được một giống cái ái mộ như vậy, Á Đức cũng cảm thấy thực thành tựu. Nhưng Nhan Tử Dạ lại là giống đực thú nhân, hết thảy liền biến thành một trò cười.

Tuy bởi vì giống cái rất ít ỏi, rất nhiều thú nhân không thể tìm được giống cái làm bầu bạn, kết quả chỉ có thể lựa chọn ở cùng một chỗ với giống đực thú nhân. Nhưng nó chỉ giới hạn trong giới thú nhân bình thường. Á Đức Na Đạt gã chính là một trong số người kế thừa trực hệ của gia tộc, về sau bầu bạn của gã phải là giống cái, thế nên Nhan Tử Dạ can đảm thổ lộ cũng chỉ là si tâm vọng tưởng mà thôi.

Đã chiếm được tinh hạch cấp A, Nhan Tử Dạ đã không còn giá trị lợi dụng, thế nên Á Đức mới tàn nhẫn cự tuyệt lời thổ lộ, đồng thời phủ nhận bọn họ từng lui tới. Cũng hoàn toàn mặc kệ Nhan Tử Dạ bị người ta vũ nhục.

Mà hiện giờ, cho dù Nhan Tử Dạ chứng minh bản thân không phải phế vật thì vẫn chỉ là thú nhân bình thường mà thôi, cậu ta đã bị Nhan gia đuổi đi, tương đương đã mất đi giá trị. Cho dù hôm nay Nhan Tử Dạ đứng trước mặt gã, kỳ tích chiến thắng gã thì gã cũng không đồng ý kết giao. Đương nhiên, trên thế gian này kỳ tích sẽ không dễ dàng xuất hiện. Cái gọi là kỳ tích chẳng qua là kết quả của một phút sơ ý mà thôi, mà Á Đức gã tuyệt đối không phải người lơ là.

Những lời Á Đức vừa nói, Nhan Tử Dạ chỉ cảm thấy thực buồn cười, vì thế liền nhịn không được bật cười: "Tham gia thi đấu chỉ vì tiếp cận anh? Này quả thực là chuyện buồn cười nhất mà tôi nghe được hôm nay, Á Đức Na Đạt, ảo tưởng cũng là bệnh đấy, cần phải trị."

"Cậu..." Á Đức thật không ngờ Nhan Tử Dạ lại đáp như vậy.

Nhóm thú nhân chờ xem náo nhiệt đều cười ha hả, nhìn Nhan Tử Dạ hăng hái trên đài, ý cười trong mắt An Nhĩ Tư lại càng sâu hơn.

Nhìn Á Đức ở đối diện, Nhan Tử Dạ thực sự không nhìn ra chút ưu điểm nào, bộ dáng không dễ nhìn, khí chất thì miễn bàn, chẳng có chút nổi trội, có vài thú nhân chỉ cần liếc mắt liền nhìn ra quý khí. Tính cách thì thực tệ, tuy đại đa số thú nhân đều có chút thô lỗ nhưng vẫn còn vài người ôn hòa. Sức chiến đấu cũng chẳng có gì đáng nói, trong số các thú nhân cấp A, cao hơn anh ta vài lần cũng có. Mấy lời vừa nãy nếu để nguyên chủ nghe thấy phòng chừng lại tuyệt vọng tự sát lần nữa đi?

Cho nên tổng kết lại, Nhan Tử Dạ cho ra một kết luận, chắc chắn khi xưa nguyên chủ bị nước vô não mới thích được một thú nhân thế này.

Bất quá vô luận nguyên chủ trước kia thế nào, hiện giờ Nhan Tử Dạ nhất quyết phải vạch rõ, bởi vì thân thể này bây giờ do cậu tiếp quản, phải do cậu làm chủ.

"Nhan Tử Dạ, tôi khuyên cậu nên nhận thua đi, bằng không nếu thực sự đối chiến, tôi sẽ không nương tay." Á Đức hướng Nhan Tử Dạ hô lớn.

"Đừng dong dài, mau bắt đầu đi." Nhan Tử Dạ không muốn phí thời gian trên người Á Đức. Nhận thua? Trong từ điển của Nhan Tử Dạ cậu không hề có chữ này, cho dù thua thì cũng phải quang minh lỗi lạc. Huống chi, không tới cuối cùng thì không ai đoán được kết quả.

"Một khi đã vậy thì đừng trách tôi." Vốn Á Đức nghĩ, nếu Nhan Tử Dạ chủ động nhận thua thì ít ra không cần bị thương, nhưng nếu cậu ta không cảm kích thì Á Đức cũng không cần cố kỵ nữa.

Hai người cùng di chuyển, động tác cực nhanh, vung quyền tung cước, chân chính là vật lộn. Á Đức dáng người cao lớn hơn Nhan Tử Dạ, sức mạnh cũng lớn hơn, thế nhưng Nhan Tử Dạ phản ứng nhanh nhẹn hơn hẳn, mỗi người đều có ưu điểm của riêng mình.

Lúc hai người đang đọ sức, Á Đức đã âm thầm vận dụng dị năng, ngay lúc Nhan Tử Dạ né tránh một cú quét chân, quả cầu lửa đỏ rực cũng lập tức đánh úp tới.

'Ầm…'

Ngay khoảnh khắc cầu lửa bay tới, Nhan Tử Dạ xoay người đồng dạng phóng tới một quả cầu lửa, hai quả chạm vào nhau, tia lửa văng ra khắp nơi.

Á Đức thật không ngờ Nhan Tử Dạ có thể ngưng dụ dị năng trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, hỏa cầu to cỡ nắm tay điên cuồng phóng về phía Nhan Tử Dạ. Lúc này Nhan Tử Dạ không còn chỗ nào để trốn, mọi người dưới đài quan sát mà đổ một thân mồ hôi lạnh.

Đối mặt với hỏa cầu dày đặt, Nhan Tử Dạ đưa tay trới trước mặt ngưng tụ thành một lá chắn phòng hộ đỏ rực, những quả cầu lửa đập vào lá chắn liền biến mất không còn tăm hơi.

Thừa dịp Á Đức không kịp phản ứng, Nhan Tử Dạ dùng tay trái chống đỡ lá chắn, tay phải vung lên, hơn mười lưỡi dao đỏ rực lóe sáng hàn quang bay về phía Á Đức. Á Đức thật không ngờ Nhan Tử Dạ có thể vừa chống đỡ lá chắn vừa khởi xướng công kích, bất quá là cường giả cấp A, tốc độ phản ứng của Á Đức vẫn rất nhanh, dưới chân dùng lực nhảy bật lên, né tránh hơn mười lưỡi dao tạo ra từ linh khí kia, tiếp đó công kích về phía Nhan Tử Dạ.

Nhìn Á Đức đang lao tới chỗ mình, khóe miệng Nhan Tử Dạ nhếch lên một nụ cười lạnh.

'Soẹt soẹt…'

Á Đức căn bản không kịp phản ứng đã bị mười lưỡi dao vòng ngược trở lại cắt qua bải vai, máu đỏ rực từ miệng vết thương bắt đầu trào ra.

Như thế nào có thể, đồng tử phóng đại nhìn chằm chằm mười lưỡi phi đao cắt mình bị thương rồi bay về tay Nhan Tử Dạ, hợp lại thành một.

Thuấn phát dị năng? Không có khả năng, tinh thần lực của Nhan Tử Dạ chỉ có năm mươi, sao có thể làm được thuấn phát dị năng? Nhưng mặc kệ Á Đức không muốn tin cỡ nào, cảm giác đau đớn trên bả vai đang nhắc nhở gã đây là sự thật.

Nhóm thú nhân đang quan sát cuộc chiến cũng trợn mắt, bộ dáng không thể tin nổi.

Mọi người đều biết, thuấn phát dị năng không phải chuyện không thể, chẳng qua chỉ có thú nhân đạt tới cấp S thì tinh thần lực mới đủ cường đại để khống chế dị năng nháy mắt ngưng tụ. Thế nhưng chỉ số dị năng của Nhan Tử Dạ mọi người đều biết, chỉ có năm mươi, vừa đạt tới cấp E mà thôi. Tinh thần lực thấp như vậy sao có thể sử dụng thuấn phát dị năng, lại còn khống chế được phương hướng? Bọn họ nhất định đang nằm mơ.

Kỳ thực không chỉ nhóm thú nhân học viên đang xem trận đấu, ngay cả Hoắc Đức thân là đạo sư cũng choáng váng, khống chế dị năng tiến hành không kích cần tiêu hao tinh thần lực rất lớn, ngay cả cấp S như Hoắc Đức cũng chỉ miễn cưỡng làm được, Nhan Tử Dạ rốt cuộc đã làm thế nào?

Nhan Tử Dạ không biết người khác nghĩ thế nào, cậu chỉ biết thừa dịp Á Đức không kịp phản ứng mà thừa thắng xông lên.

…

Hoàn Chương 23.

24. Chương 24: Đối Chiến Á Đức (2)

*****

'Ầm…' Á Đức chật vật thả người nhảy lên tránh thoát mười lưỡi phi đao, bất quá lúc ở giữa không trung lại bị một quả cầu lửa đánh trúng. Á Đức bị đánh bay ra sau, rớt xuống đất còn bị trượt thêm một đoạn.

Tóc tai lộn xộn, đồng phục vốn tinh xảo xinh đẹp bị đốt trụi rách tung tóe, thoạt nhìn hệt như một tên ăn xin vừa lếch ra từ đống rác.

"Nhan Tử Dạ…" Á Đức dữ tợn từ mặt đất đứng dậy, ngoại trừ thực lực, thứ mà gã để ý nhất chính là hình tượng. Bị thương chỉ là phụ, quan trọng là Nhan Tử Dạ làm dã mất mặt trước mặt nhiều người như vậy, điều này làm Á Đức thẹn quá thành giận, cũng không để ý nhiều nữa.

"A…"

Á Đức trực tiếp xé toạc chiếc áo rách nát, sau đó ngửa mặt lên trời rống lớn, hồng quang chợt lóe, tiếp đó theo tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy biến thành một con sư tử lông đỏ.

"Rống…"

Sư tử cao hơn hai mét điên cuồng rống một tiếng, âm thanh đinh tai nhức óc nhấc lên từng trận cuồng phong quét tới làm mặt Nhan Tử Dạ sinh đau.

"Chậc chậc, Á Đức cư nhiên biến về hình thú, tôi cứ tưởng cậu ta sẽ dùng dị năng đối chiến."

"Nhan Tử Dạ có thể thuấn phát dị năng, đấu làm sao lại, đương nhiên phải biến về hình thú rồi."

"Biến về hình thú lực phòng ngự sẽ tăng mạnh, dị năng công kích của Nhan Tử Dạ phỏng chừng không có tác dụng quá lớn, cho dù có thể thuấn phát dị năng nhưng uy lực lại không quá lớn."

..

Đối mặt với sư tử cao hai mét trước mặt, Nhan Tử Dạ nhịn không được nhíu mi, ngay lúc sư tử bổ nhào tới thì nhảy lên, lưỡi dao trong tay lập tức phóng tới, hồng quang trên người sư tử chợt lóe, 'keng keng keng' vài tiếng, lưỡi dao bị bắn ngược trở lại.

Nhan Tử Dạ vừa đáp xuống đất có chút sửng sốt, lực phòng ngực cư nhiên mạnh như vậy. Xem ra phải công kích mạnh hơn.

Vươn tay, điều động linh lực trong cơ thể, ngưng tụ thành một thanh kiếm dài hừng hực hỏa diễm. Cầm trường kiếm, Nhan Tử Dạ nhắm về phía sư tử.

Sau khi vọt tới trước mặt sư tử, trường kiếm rạch một đường từ dưới lên trên, sư tử trực tiếp nâng chân trước lên ngăn chặn công kích của Nhan Tử Dạ, tiếp đó móng vuốt sắc bén quào tới.

Nhan Tử Dạ vung lưỡi kiếm ngăn chặn móng vuốt sư tử. Tốc độ vung vuốt của sư tử ngày càng nhanh, Nhan Tử Dạ phải dốc sức chống đỡ. Đột nhiên sư tử hé miệng, một luồng lửa phun ra, Nhan Tử Dạ lập tức thối lui về sau tránh né một kích nguy hiểm này.

Rất mạnh, tốc độ cũng cực nhanh. Thực lực thú hình của thú nhân là vậy sao?

Căn bản không để Nhan Tử Dạ có thời gian phản ứng, sư tử từng bước tới gần, ngọn lửa trong miệng cũng không ngừng phun ra, Nhan Tử Dạ chỉ có thể tránh né.

Đột nhiên trong lúc tránh né, Nhan Tử Dạ bị cái đuôi sư tử quấn lấy thắt lưng hất ngược ra ngoài, đập vào lồng phòng hộ, tiếp đó bị luồng lửa phun ra từ miệng sư tử bao trùm.

Duy Nhĩ Nặc đứng dưới đài cảm thấy trái tim mình thót lại, nhịn không được hô lớn: "Nhan Tử Dạ…"

An Nhĩ Tư vốn cười tủm tỉm quan sát trận đấu, thấy tình cảnh này thì chân mày cũng khẽ nhíu lại, nụ cười biến mất, biểu tình trở nên nghiêm túc.

Nhóm Kiệt Khắc ở trên khán đài cũng lo lắng không thôi.

Đợi đến khi sư tử ngừng phun lửa thì một bóng dáng được hồng quang bao phủ lộ ra trước mắt mọi người. Nhan Tử Dạ trong lớp chắn phòng hộ không chút tổn thương, nháy mắt đáp xuống đất cấp tốc lao tới chỗ sư tử.

Chẳng qua lúc sư tử nghĩ Nhan Tử Dạ định giở trò cũ thì cậu đột nhiên biến mất.

Sao lại thế này? Sư tử còn chưa kịp phản ứng thì đột nhiên cảm thấy phần lưng bỏng rát đau đớn.

Nhìn lại, chỉ thấy Nhan Tử Dạ cầm kiếm từ trên đâm xuống, lưng sư tử bị chém một đường thật dài, mà da lông bên miệng vết thương bị hỏa diễm trên thân kiếm đốt rụi, mùi cháy khét bắt đầu lan tỏa. Miệng vết thương bắt đầu trào ra máu tươi. Lúc nhìn thấy mình bị thương, trong mắt sư tử lóe lên một tia điên cuồng. Thân mình uốn éo, hồng quang lóe sáng, móng vuốt theo tốc độ mắt thường khó có thể nhìn thấy vung về phía Nhan Tử Dạ đang chuẩn bị tiếp đất. Nhan Tử Dạ không kịp phòng bị, trực tiếp bị đánh bay.

'Ầm…' Lực va chạm khiến Nhan Tử Dạ đánh mạnh vào lồng phòng hộ phía sau, cảm nhận được hương vị tanh ngọt, máu tươi cũng từ khóe miệng chảy ra. Sư tử đã lâm vào điên cuồng sao có thể buông tha, lại bắt đầu lao tới.

Nhan Tử Dạ cầm kiếm vung một vòng, thanh kiếm mang theo hỏa diễm thoáng chốc biến thành mười lưỡi phi đao bay tới.

Đối mặt với phi đao, sư tử đang xông tới khựng lại, rất nhanh nâng chân trướng, 'keng keng keng' đánh bay số phi đao. Tiếp đó ngẩng đầu lên thì thấy Nhan Tử Dạ cư nhiên nửa quỳ cách đó không xa, không hề nhúc nhích.

Người dưới đài xem mà kinh hãi, đồng thời cũng nghi hoặc không thôi.

"Sao lại thế này, Nhan Tử Dạ điên rồi à? Muốn dùng hình người trực tiếp đối chiến với hình thú của Á Đức?"

"Mau biến thân a, hình người sao có thể thắng hình thú."

"Đúng đúng, đã là lúc nào rồi a, sử dụng nhiều dị năng như vậy, tinh thần lực cũng sắp cạn kiệt đi?"

"Mau biến thân a…"

…

Tuy cách lồng phòng hộ nhưng Nhan Tử Dạ nghe rất rõ âm thanh của nhóm người trên khán đài. Trong lòng không khỏi cười khổ, không phải không muốn biến, mà là biến không được.

Tới lúc này thì không thể giấu diếm được nữa, nhìn sư tử cách đó không xa, hồng quang chợt lóe trong mắt, linh lực trong cơ thể cũng điên cuồng khởi động, trong tay chợt lóe sáng lam quang chạm vào mặt đất. Lấy Nhan Tử Dạ làm trung tâm, mặt đất bắt đầu nhanh chóng kết băng, hơn nữa tốc độ lan tràn cực nhanh, thoáng cái đã lan tới trước mặt sư tử.

Sư tử hoảng sợ, bất quá chung quanh đã kết băng, căn bản không còn chỗ nào để trốn, mà băng trên mặt đất bắt đầu lan tới trên người nó, nháy mắt, sư tử đã biến thành một tảng băng.

Nhan Tử Dạ đứng lên nhìn tảng băng cách đó không xa, mỉm cười. Dị năng của Á Đức là hệ hỏa, mà hỏa sợ nhất chính là thủy. Vốn Nhan Tử Dạ không muốn sử dụng chiêu này, đại đa số thú nhân ở thế giới này chỉ có một loại dị năng, cực hiếm có song hệ. Bởi vì lần đầu tiên đã dùng lửa nên các trận chiến đấu sau đó Nhan Tử Dạ vẫn luôn dùng lửa. Kỳ thực hết thảy đều là Nhan Tử Dạ cố ý, linh lực có thể chuyển hóa thành bất cứ hình dáng nào, hệ dị năng nào. Này chỉ là ngoài mặt mà thôi, thật sự thì Nhan Tử Dạ chỉ sử dụng linh lực.

Sư tử bị đông thành băng chỉ có thể động tròng mắt, đã hoàn toàn mất đi năng lực chiến đấu.

Nhìn sư tử bị đông lạnh, Nhan Tử Dạ nặng nề bước tới, sau đó nâng chân, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người đạp qua một cước.

'lịch bịch lịch bịch…' Sau đó tảng băng sư tử dưới ánh mắt của mọi người hệt như một quả cầu tuyết bị Nhan Tử Dạ đá lăn xuống đài.

Trận chiến chấm dứt, khoảnh khắc đạo sư tuyên bố Nhan Tử chiến thắng, hiện trường yên tĩnh tới quỷ dị.

Mọi người nhìn Nhan Tử Dạ chậm rãi đi xuống đài, phía sau là một mảnh băng thiên tuyết địa, tảng băng sư tử dưới ánh mặt trời lóng lánh hàn quang.

Nhan Tử Dạ bước từng bước từng bước, động tác thực chậm, Duy Nhĩ Nặc muốn tiến tới, kết quả có người giành trước một bước.

"Không sao chứ?" An Nhĩ Tư bước tới vươn tay nắm lấy cánh tay Nhan Tử Dạ, thoạt nhìn như hỏi han nhưng kì thực là nâng đỡ.

Nhan Tử Dạ vốn sắp ngã xuống cảm nhận được sức lực từ cánh tay An Nhĩ Tư thì nói khẽ: "Cám ơn!" Ngoài mặt thoạt nhìn không có gì nhưng linh lực trong cơ thể đã cạn kiệt vì một đòn cuối cùng kia, cho nên hiện giờ toàn thân không còn chút sức lực. Nếu không phải có An Nhĩ Tư đỡ, rất có thể cậu đã ngã ụp mặt trước mắt mọi người.

"Nhan Tử Dạ, cậu không sao chứ?" Duy Nhĩ Nặc bước nhanh tới hỏi.

"Tôi không sao, từ khi nào anh lại quan tâm tôi tới vậy, chẳng lẽ làm chân chạy tới phát ghiền à?" Nhan Tử Dạ trêu chọc nhìn Duy Nhĩ Nặc.

"Cậu mới nghiện làm chân chạy ấy, giờ này mà mồm miệng còn độc địa như vậy, chắc chắn không có việc gì rồi." Thấy Nhan Tử Dạ cư nhiên còn có thể nói có thể cười, Duy Nhĩ Nặc cảm thấy vừa nãy mình đã lo lắng suông… Không, anh sao lại lo lắng cho tên quỷ con này chứ? Chẳng qua nể tình nó đánh bại Á Đức mà mình ghét mới quan tâm một chút thôi.

Nhan Tử Dạ cười cười không nói, dựa vào An Nhĩ Tư chống đỡ từng chút đi tới trước, phía sau đột nhiên truyền tới âm thanh của một thú nhân.

"Đạo sư, Á Đức…. phải làm sao bây giờ?" Một thú nhân đồng dạng đã chiến thắng liếc nhìn sư tử bị đóng băng rồi hỏi đạo sư đứng bên cạnh.

Đạo sư kia vừa định mở miệng thì Nhan Tử Dạ đã quay đầu lại nói trước: "Yên tâm, anh ta không sao đâu, chẳng qua hiện giờ tinh thần lực của tôi đã cạn kiệt, không có biện pháp thu hồi dị năng. Hôm nay khí trời tốt như vậy, ánh mặt trời thực sáng lạn, hẳn đến giờ thi đấu buổi chiều thì Á Đức có thể khôi phục tự do thôi." Nói xong, Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư rời đi.

"Đạo sư, này…" Thấy Nhan Tử Dạ đi rồi, thú nhân khó xử nhìn đạo sư. Chẳng lẽ thực sự để Á Đức bị đóng băng suốt mấy tiếng đồng hồ?

"Đi tìm người tới làm tan băng cho trò ấy." Vị đạo sư này tuy là cường giả cấp S nhưng lại không phải hệ thủy nên không có cách nào. Mà trong số thú nhân cấp A lọt vào vòng trong cũng không có ai có dị năng hệ thủy, đạo sư chỉ đành đi tìm người khác.

An Nhĩ Tư đỡ Nhan Tử Dạ vào phòng nghỉ, ngồi xuống bên cạnh, An Nhĩ Tư đưa qua một lọ dịch dinh dưỡng, Nhan Tử Dạ không chút khách sáo nhận lấy, một ngụm uống cạn. Nháy mắt thể lực liền khôi phục không ít, sau đó mới nói: "Cám ơn."

"Không cần cám ơn, chúng ta là bằng hữu, em quên à?" An Nhĩ Tư cười cười.

Bằng hữu? Nhan Tử Dạ kỳ quái, quay đầu qua nhìn đối phương: "Tôi vẫn thực hiếu kỳ, trong học viện có nhiều người như vậy sao anh không tìm, cố tình lại muốn kết giao bằng hữu tôi, rốt cuộc là vì sao?"

Ý cười trong mắt An Nhĩ Tư lại càng sâu hơn: "Bởi vì tôi muốn, vô luận là bình dân hay quý tộc, chỉ cần tôi muốn, tôi sẽ kết giao bằng hữu với người đó. Mà em, Nhan Tử Dạ, chính là người tôi coi trọng."

…

Hoàn Chương 24.

25. Chương 25: Quá Độ

*****

Anh ta coi trọng mình? Những lời này nghe có chút quái quái.

Nghe An Nhĩ Tư nói vậy, Nhan Tử Dạ có chút sửng sốt. Thật không ngờ lại nhận một đáp án như vậy, An Nhĩ Tư coi trọng mình nên muốn mình trở thành bằng hữu, lý do chỉ đơn giản vậy thôi sao? Chính là cậu cứ cảm thấy những lời An Nhĩ Tư vừa nói có ẩn chứa hàm ý khác?

Bất quá cứ việc Nhan Tử Dạ tin hay không thì cậu cũng không hỏi lại, có vài vấn đề, nếu đã hỏi một lần mà vẫn không chiếm được đáp án thì Nhan Tử Dạ sẽ không lãng phí nước miếng hỏi lần thứ hai."

"Nhan Tử Dạ, tôi có chuyện muốn hỏi trò." Ngay lúc này Hoắc Đức đi tới, liếc nhìn An Nhĩ Tư ngồi cạnh Nhan Tử Dạ một cái, trực tiếp hỏi: "Trò là song hệ dị năng?"

"Đúng vậy." Nhan Tử Dạ tùy ý đáp, sau đó giống như không có xương cốt ngã ra sau, kết quả phát hiện sau lưng có thêm một cái đệm, An Nhĩ Tư ở bên cạnh nhìn cậu mỉm cười.

Hoắc Đức kỳ quái liếc nhìn An Nhĩ Tư một cái rời chuyển ánh mắt về phía Nhan Tử Dạ, nhíu mày: "Vậy sao trước kia trò không nói?"

Nhan Tử Dạ nhún nhún vai, bộ dáng thực vô tội: "Thầy đâu có hỏi a."

Hoắc Đức nghe vậy thì suýt chút nữa phun ra một ngụm máu, này còn cần phải hỏi à? Có năng lực gì, lúc tiến vào học viện nhất định phải nói rõ để tiện thí nghiệm. Hiện giờ Nhan Tử Dạ cư nhiên nói bởi vì ông không hỏi?

"Chết tiệt, lúc nhập học là ai giúp trò kiểm tra, tôi phải hảo hảo hỏi một phen, làm đạo sư sao có thể sơ suất như vậy." Không có cách nào với Nhan Tử Dạ, Hoắc Đức chỉ có thể giận cá chém thớt lên người khác.

Nhan Tử Dạ kỳ quái nhìn Hoắc Đức: "Đạo sư, thí nghiệm nhập học là thầy làm giúp tôi mà? Thầy quên rồi à?"

"Phốc…." An Nhĩ Tư nhịn không được bật cười, bất quá lập tức giải thích: "Ngại quá, chỉ là hai người nói chuyện thực sự rất hài hước nên nhịn không được." Đầy thâm ý nhìn Nhan Tử Dạ một cái, sau đó An Nhĩ Tư đứng lên: "Thật có lỗi, tôi còn có việc nên đi trước, hai người tiếp tục đi."

Thấy An Nhĩ Tư thức thời rời đi, Hoắc Đức ho khan hai tiếng che dấu xấu hổ, sau đó biểu tình trở nên nghiêm túc: "Nhan Tử Dạ, trò nói thật cho tôi biết, song hệ dị năng của em kích phát từ lúc nào?" Chuyện lớn như vậy, cư nhiên tới tận hôm nay mới biết, Hoắc Đức cảm thấy đạo sư như mình thực quá thất bại.

"Từ sớm đã có rồi, chẳng qua tôi lười dùng thôi." Chuyện này thực sự không dễ giải thích, Nhan Tử Dạ chỉ đành đáp có lệ.

"Lười dùng? Nhan Tử Dạ, trò có biết vấn đề này nghiêm trọng cỡ nào không? Có song hệ dị năng là một chuyện đáng cao hứng, hơn nữa lại là thủy hỏa có tính chất tương khắc, rất dễ nảy sinh vấn đề. Không được, trò đi theo tôi, phải lập tức thí nghiệm." Hoắc Đức thực lo lắng, kéo Nhan Tử Dạ đi ra ngoài.

Chỉ mới nghỉ ngơi được một lúc, Nhan Tử Dạ bất đắc dĩ theo sát phía sau Hoắc Đức. Biết bản thân không đánh lại Hoắc Đức, Nhan Tử Dạ liền dứt khoát từ bỏ giãy dụa, trong ánh mắt kì dị của các thú nhân bị Hoắc Đức kéo đi.

Đứng trước thiết bị kiểm tra dị năng, Nhan Tử Dạ cẩn thận đặt tay lên quả cầu thủy tinh, khống chế linh lực trong cơ thể mô phỏng theo dị năng thủy cùng hỏa.

Chỉ mới ba giây, quả cầu thủy tinh đã lóe sáng một trận ánh sáng đỏ, tiếp đó một luồng sáng màu lam xuất hiện muốn bao trùm lấy ánh sáng đỏ, bất quá ánh sáng đỏ cũng không chịu lùi bước, cuối cùng một đỏ một lam mỗi màu chiếm một nửa quả cầu.

Hoắc Đức nhìn không chớp mắt, lẩm bẩm: "Khó trách… khó trách chỉ số tinh thần lực cực thấp mà sức chiến đấu thì lại cực cao, hóa ra là song hệ dị năng này tác quái. Bởi vì hai loại dị năng này tương khắc,

không có cách nào dung hợp nên làm nhiễu loạn giá trị tinh thần. Bất quá trò lại có thể hoàn mỹ khống chế chúng, còn có thể tùy ý chuyển hoán, chứng tỏ chỉ số tinh thần lực của trò kỳ thực rất cao."

Nghĩ thông suốt điểm này, Hoắc Đức đột nhiên nhớ tới gì đó, liền nói với Nhan Tử Dạ: "Trò về trước đi, buổi chiều còn thi đấu, nhớ tới đúng giờ đó, thầy có việc, đi trước."

"Ai…" Nhan Tử Dạ còn chưa kịp lên tiếng thì Hoắc Đức đã không còn bóng dáng.

"Đúng là, chuyện gì mà gấp như vậy a, kéo mình tới rồi vứt mình ở đây, đạo sư sao lại luống cuống như vậy chứ?" Nhan Tử Dạ vừa lầm bầm vừa quay trở về.

Kết quả ở cua quẹo đụng phải An Nhĩ Tư.

"An Nhĩ Tư? Không phải anh đi rồi à? Sao lại ở đây?" Nhìn nhìn xung quanh, chỉ có hai bọn họ, những người khác tựa hồ đều đã rời đi.

"Tôi đợi em." Mặc đồng phục trắng, tay đút trong túi, mái tóc dài màu bạc bị gió thổi lay động, trên gương mặt tuấn mỹ là nụ cười ấm áp lòng người, ánh mắt đen tuyền tĩnh lặng như hồ băng ngàn năm chiếu rọi ảnh ngược của Nhan Tử Dạ.

Nháy mắt đó, Nhan Tử Dạ cảm giác trái tim mình nảy lên thình thịch, người này so với yêu nghiệt như cậu đây lại càng yêu nghiệt hơn. Nhan Tử Dạ không thể không thừa nhận, cho dù là bộ dáng trước kia của mình chỉ sợ cũng không bằng người này. Người có dáng vẻ dễ nhìn có ưu thế là ngay từ ánh mắt đầu tiên đã có thể làm người ta cảm thấy hảo cảm.

"Làm sao vậy?" Thấy Nhan Tử Dạ không động đậy nhìn mình chằm chằm, ý cười bên khóe miệng An Nhĩ Tư lại càng sâu hơn.

"Nga, không có gì." Hồi phục lại tinh thần, Nhan Tử Dạ có chút mất tự nhiên nói: "Không có gì cả, anh đợi tôi à? Thế đi thôi." Nói xong, Nhan Tử Dạ liền nhấc chân đi trước.

Chết tiệt, hơn ngàn năm qua có người nào mà chưa thấy qua, mỹ nam mỹ nữ gì mà chưa thấy, sao lại suýt chút nữa bị thú nhân đồng tính này mê hoặc chứ? Quả nhiên người đẹp đều có độc, cẩn thận một chút thì tốt hơn.

… …

Trong một văn phòng trong học viện Cách Lạp Tư.

Hoắc Đức đứng trước mặt phó viện trưởng báo cáo lại chuyện Nhan Tử Dạ.

"Chính vì song hệ dị năng thủy hỏa nên chỉ số tinh thần lực của Nhan Tử Dạ mới thấp như vậy. Tôi hoài nghi trước kia vì chưa thể khống chế hai loại dị năng nên sức chiến đấu mới thấp."

"Ý của anh là Nhan Tử Dạ đã thức tỉnh, giống như Nhan Thuần khi đó?" Phó viện trưởng có chút phức tạp nhìn Hoắc Đức.

"Rất có thể, tinh thần lực của Nhan Thuần cao như vậy, Nhan Tử Dạ là con trai trò ấy, tinh thần lực không có khả năng thấp kém. Hẳn là vì thức tỉnh nên có được hai loại dị năng, sức chiến đấu cũng đột nhiên tăng vọt." Hoắc Đức nói ra suy đoán của mình.

"Ừm, anh nói có lý, năm đó Nhan Thuần cũng là vậy. Chỉ số tinh thần lực cao kinh người nhưng sức chiến đấu ngay cả cấp D cũng không tới. Chính là sau khi thức tỉnh thì sức chiến đấu liền từ cấp E nhảy vọt lên cấp A, sau đó không tới năm năm đã từ A lên S. Nếu không phải vì lão già Nhan kia, Nhan Thuần nhất định đã trở thành cường giả SS trẻ tuổi nhất từ trước đến nay." Phó viện trưởng tiếc nuối, nhớ lại chuyện Nhan Thuần, ông thực khó bình tĩnh. Dù sao đó cũng là đứa học trò có thiên phú nhất của ông suốt nhiều năm qua.

"Phó viện trưởng, người đừng kích động như vậy, chuyện Nhan Thuần dù sao cũng qua rồi, hiện giờ không phải có Nhan Tử Dạ sao? Tư chất của nó không hề thua kém Nhan Thuần, lại còn kế thừa dị năng hệ hỏa của Nhan Thuần cùng hệ thủy của giống cái kia. Hiện giờ có thể tùy tâm chuyển hoán hai loại dị năng, lại có thể kích phát thuần phát, tôi tin tưởng Nhan Tử Dạ có thể vượt qua cha nó." Nghĩ tới khả năng này, toàn thân Hoắc Đức lại nhịn không được hưng phấn.

Cấp A cùng cấp S thoạt nhìn chỉ kém một cấp bậc, thế nhưng sự thực khoảng cách giữa hai cấp độ xa xôi khôn cùng. Mà cấp S lại chia thành ba cấp độ, cho dù đột phát được cấp S cũng không nhất định có thể đạt tới SS, thực sự quá khó khăn, bằng không phó viện trưởng cũng không dừng lại ở cấp S trung cấp hơn trăm năm.

Ở thời đại này, thú nhân bình thường có thể sống hơn hai trăm tuổi. Nhưng khi thực lực đạt tới cấp S thì tuổi thọ sẽ tăng lên gấp đôi, mà SS thì lại càng lâu hơn nữa. Phó viện trưởng đã gần hai trăm tuổi biết chính mình không còn hi vọng đột phá SS, thế nên chỉ có thể kí thác vào nhóm học trò. Trước kia là Nhan Thuần, mà hiện giờ thì ông muốn đặt hi vọng lên Nhan Tử Dạ.

Phó viện trưởng nói với Hoắc Đức: "Sau khi thi đấu xếp hạng chấm dứt, tôi muốn nói chuyện với đứa nhỏ kia."

"Vâng." Hoắc Đức cung kính đáp.

Buổi chiều tiếp tục tiến hành thi đấu, nói cách khác sẽ có vòng rút thăm mới. Duy Nhĩ Nặc may mắn lọt vào top bốn mươi tám cư nhiên rút trúng An Nhĩ Tư.

"Sao lại là anh ta?" Thấy đối thủ của mình là An Nhĩ Tư, Duy Nhĩ Nặc quả thực khóc không ra nước mắt.

"An Nhĩ Tư không tệ mà, sao lại sợ anh ta như vậy?" An Nhĩ Tư trước mặt Nhan Tử Dạ vẫn luôn ôn hòa, hơn nữa phi thường tỉ mỉ, thế nên ấn tượng của cậu về thú nhân này không tệ. Một người ôn hòa như vậy, vì sao Duy Nhĩ Nặc lại sợ a?

"Đừng bị vẻ ngoài của anh ta lừa gạt, năm trước tôi cũng tham gia thi đấu xếp hạng, vừa vặn đụng anh ta ở vòng loại, kết quả bị ngược thảm thương, An Nhĩ Tư so với Áo Đức Kỳ còn đáng sợ hơn a. Tuy năm trước hai người này ngang tay nhau, nhưng tôi vẫn cảm thấy An Nhĩ Tư mạnh hơn." Duy Nhĩ Nặc thật không ngờ năm nay lại rút trúng An Nhĩ Tư, bộ bọn họ có duyên lắm à?

"Chẳng qua thực lực An Nhĩ Tư cao hơn anh thôi, có gì đáng sợ." Lúc An Nhĩ Tư thi đấu, Nhan Tử Dạ toàn chui vào góc ngủ khò khò, cho nên chưa xem qua trận nào.

Duy Nhĩ Nặc không dám tin nhìn Nhan Tử Dạ: "Cậu không biết? Dị năng của An Nhĩ Tư là hệ tinh thần, một khi đạt tới cấp A có thể sáng tạo lĩnh vực của riêng mình, lúc phát động có thể làm địch nhân chìm trong ảo cảnh. Năm trước lúc đối chiến, tôi vô thanh vô tức bị kéo vào ảo cảnh kia, nó rất chân thật, khi đó tôi cứ tưởng mình đã chết thật rồi. Giờ nghĩ lại còn cảm thấy sợ a."

Rùng mình một cái, Duy Nhĩ Nặc nghiêm túc nói với Duy Nhĩ Nặc: "Nhan Tử Dạ, đừng dễ dàng tin tưởng An Nhĩ Tư, anh ta không phải người đơn giản đâu."

"Không phải người đơn giản? Có thể trở thành một trong hai cao thủ của học viện, Nhan Tử Dạ đương nhiên biết An Nhĩ Tư không phải người đơn giản, chẳng qua lúc đối mặt anh ta thật sự không lộ ra chút sơ hở nào, giống như anh ta trời sinh đã ôn nhu cao quý như vậy. Nếu đó thực sự là lớp ngụy trang thì đúng là đáng sợ.

Lúc tới phiên Nhan Tử Dạ rút thăm, thanh niên tóc đen vừa rút thăm xong đột nhiên quay đầu liếc nhìn cậu: "Nhan Tử Dạ, cậu tốt nhất nên cầu nguyện đừng rút trúng tôi, bằng không, tôi sẽ để cậu biết cái gì gọi là ác mộng."

Nói xong, người nọ hừ lạnh một tiếng rồi rời đi, để lại Nhan Tử Dạ ù ù cạc cạc không hiểu gì.

Người nọ, là ai a?

...

Hoàn Chương 25.

26. Chương 26: Đối Chiến Nhan An Húc

Trận đấu của Duy Nhĩ Nặc cùng An Nhĩ Tư, Nhan Tử Dạ có xem qua, thực lực hai người quả thực cách biệt quá xa, còn không tới mười phút, Duy Nhĩ Nặc đã bại trận. Này là An Nhĩ Tư vẫn chưa biến về hình thú.

Sau khi xem trận đấu của hai người, Nhan Tử Dạ rốt cuộc kiến thức được thực lực chân chính của thú nhân cấp A, so với An Nhĩ Tư, Á Đức không đáng kể chút nào. Quá mạnh, nếu là Nhan Tử Dạ đối chiến An Nhĩ Tư, cậu chỉ có hai phần chiến thắng mà thôi.

So với Duy Nhĩ Nặc xui xẻo thì Nhan Tử Dạ liên tục gặp may mắn, bởi vì hai đối thủ tiếp theo của Nhan Tử Dạ đều xấp xỉ Á Đức, tuy quá trình chiến thắng có gian nan nhưng vẫn thẳng tiến vào top mười hai người mạnh nhất, có tư cách tham gia trận đấu huy hoàng nhất, khi đó toàn bộ mọi người trong học viện đều tới quan sát.

Nhan Tử Dạ lọt top mười hai thí sinh, dùng chính thực lực của mình nghiền nát cái danh 'phế vật' trước kia, hiện giờ không còn ai gọi cậu là phế vật. Nếu có thể đánh bại thú nhân cấp A tiến vào top mười hai người mạnh nhất mà vẫn là phế vật thì những thú nhân ngay cả cấp B cũng chưa đạt được phải gọi là gì?

Tuy hiện giờ cấp bậc của Nhan Tử Dạ vẫn là cấp D nhưng mọi người đều hiểu, cấp bậc tổng hợp của cậu tuyệt đối không phải là D, có thể đánh bại ba thú nhân cấp A, thực lực của Nhan Tử Dạ đã được công nhận là cấp A.

Tương phản với Nhan Tử Dạ, Á Đức vốn rực rỡ thăng tiến lên cấp A hiện giờ bị toàn học viện cười nhạo. Thua trận không phải trọng điểm, trọng điểm là Á Đức thua phế vật mà gã vẫn luôn xem thường. Hơn nữa trước đó trong học viện lan tin Nhan Tử Dạ vì Á Đức mới tham gia thi đấu, kết quả sau khi trận đấu kết thúc thì không còn ai nghĩ vậy.

Nếu vì Á Đức mà tham gia thì sao có thể ngoan độc đánh bại Á Đức, lại còn không chừa chút mặt mũi đạp gã lăn xuống đài, trở thành trò cười của học viện? Nếu không phải có thú năng dị năng thủy chạy tới hỗ trợ, phỏng chừng Á Đức thật sự bị đông cứng cả buổi sáng. Vì thế tin đồn Nhan Tử Dạ tham gia thi đấu vì Á Đức đã bị phủ quyết triệt để.

Á Đức vốn vì chuyện được thổ lộ mà nổi tiếng không ít, sau trận này thì lại tăng thêm một bậc, đi ngang qua thì hết chín mươi phần trăm quay đầu nhìn lại.

"Đó chính là Á Đức à, bộ dạng cũng thường thôi."

"Chứ còn gì nữa, cũng không biết trước kia sao Nhan Tử Dạ lại coi trọng gã, cũng may bây giờ đã tỉnh táo lại."

"Tuy tôi không phản đối thú nhân yêu nhau, bất quá Á Đức thực sự không xứng với Nhan Tử Dạ."

"Bây giờ Nhan Tử Dạ một bước lên mây rồi, song hệ dị năng đó a, lại còn là thủy hỏa tương khắc, sức chiến đấu khủng bố. Nếu so sánh thì bây giờ Á Đức thực sự không xứng với Nhan Tử Dạ."

"Trước kia cứ luôn chê bai người ta là phế vật, kết quả còn chưa tới một tháng đã bị tát một cái."

"Nghe nói gã Á Đức Na Đạt này vì lừa được tinh hạch cấp A của Nhan Tử Dạ mới nhảy lên cấp A, Nhan Tử Dạ bị đả kích quá lớn nên mới nỗ lực nâng cao thực lực."

"Cái gì, tinh hạch cấp A? Khó trách, tôi cứ khó hiểu vì sao Á Đức vô duyên vô cớ lại tiếp cận Nhan Tử Dạ, hóa ra là vậy, đúng là đê tiện mà."

"Thì đó, loại người này đúng là hết sài, gia tộc lớn thì sao chứ, với nhân phẩm thế này thì chẳng làm ăn được gì đâu."

"Kỳ thực trước đó tôi rất bội phục Á Đức, cứ tưởng gã ta dựa vào bản thân thăng lên cấp A, dù sao thú nhân trước ba mươi tuổi có thể đạt tới cấp A cũng không nhiều, ai có ngờ đâu là dựa vào tinh hạch tinh tế thú, mà lại còn là lừa của người khác. Đúng là làm mất mặt thú nhân chúng ta!

...

Các thú nhân lúc nói chuyện luôn lớn tiếng, hơn nữa cũng không có ý che giấu, Á Đức liền nghe rõ rành mạch. Một đường đi tới, sắc mặt dần dần chuyển thành màu đen xì. Kỳ Lợi Á cùng Vi Tư Lợi đi ở phía sau rõ ràng cảm nhận được không khí trở nên lạnh lẽo.

"Á Đức thiếu gia, cậu đừng nghe đám người kia nói lung tung, thực lực của cậu mạnh hơn Nhan Tử Dạ nhiều, chẳng qua nó quá âm hiểm, che giấu chuyện mình có song hệ dị năng làm cậu không kịp phòng bị. Này không phải lỗi của cậu." Vi Tư Lợi an ủi nói.

"Đúng đúng, Nhan Tử Dạ tham gia thi đấu rõ ràng là vì tiếp cận cậu, khẳng định là vì cậu cự tuyệt nên nó thẹn quá thành giận, nhân cơ hội trả thù, lại còn tung mấy lời đồn nhảm trong học viện. Á Đức thiếu gia, không thể bỏ qua nó." Nhớ tới những lời Nhan Tử Dạ trào phúng mình, Kỳ Lợi Á nghiến răng nghiến lợi nói.

"Hai người câm miệng cho tôi, còn chê tôi xấu mặt chưa đủ đúng không?" Vốn đã đủ phiền toái, lại nghe hai người phía sau líu ríu, Á Đức lại càng buồn bực hơn. Hơn nữa âm thanh của bọn họ khá lớn, để nhóm thú nhân bên cạnh nghe thấy, lập tức bắn ánh mắt xem thường qua, điều này làm Á Đức vẫn luôn tự trọng thực sự chịu không thấu.

"Ha hả, cư nhiên còn biết mất mặt?"

Phía sau truyền tới âm thanh châm chọc, Á Đức quay lại thì thấy Duy Nhĩ Nặc.

"Duy Nhĩ Nặc, cậu không mở mồm thì người ta cũng không bảo cậu câm đây." Từ nhỏ đã bất hòa, vừa thấy mặt Duy Nhĩ Nặc Á Đức liền mất kiên nhẫn.

Duy Nhĩ Nặc đi tới gần, khinh thường nói: "Anh tưởng tôi thích nói chuyện với anh chắc, Á Đức, trước kia tôi vốn cảm thấy anh thực chán ghét, bất quá hiện giờ thì đột nhiên có chút đồng tình."

"Có ý tứ gì?" Á Đức nhíu mi.

"Ha ha, bị một người mà mình vẫn luôn khinh là phế vật đánh bại có cảm giác gì? Tiếp cận Nhan Tử Dạ, không từ thủ đoạn chiếm đoạt tinh hạch, tăng thực lực lên cấp A, rốt cuộc thì sao, không phải vẫn thua Nhan Tử Dạ à. Giả thì vĩnh viễn chỉ là giả, Á Đức Na Đạt, hiện giờ kẻ làm mất mặt gia tộc chính là anh."

Duy Nhĩ Nặc chán ghét nhất chính là bộ dáng cao ngạo khinh người của Á Đức, chỉ là tư chất cao hơn một chút thôi, trong học viện Cách Lạp Tư này thiên tài thực sự không ít, Á Đức tính là cái gì? Cơ hội có thể đả kích Á Đức không nhiều, Duy Nhĩ Nặc đương nhiên phải nắm chặt cơ hội."

"Cậu..." Á Đức giận tái cả mặt, bất quá lại không tìm ra lời phản bác, bởi vì Duy Nhĩ Nặc nói chính là sự thực.

"Nga, đúng rồi, vì nghĩ cho gia tộc Na Đạt chúng ta, tôi mới nhắc nhở, Nhan Tử Dạ bây giờ căn bản không để anh vào mắt đâu, anh đừng có tự mình đa tình, anh mất mặt thì chả sao nhưng đừng kéo cả tôi cùng gia tộc vào." Nói xong, Duy Nhĩ Nặc không thèm để ý tới bộ dáng hung tợn của Á Đức, nhanh chóng rời đi.

...

Trận chung kết chân chính rốt cuộc cũng tới, toàn bộ mọi người tập trung tới sân thi đấu lớn nhất học viện. Khán đài xung quanh ngồi kín người, ngay cả nhóm giống cái ít khi xuất hiện cũng tới, ánh mắt đám thú nhân đều dính chặt lên người bọn họ, thẳng tới khi bắt đầu rút thăm.

Nhan Tử Dạ vẫn như cũ là người cuối cùng, bất quá lại rút trúng số một, cũng chính là người đầu tiên bước lên sàn đấu.

Số một? Kia đối thủ của cậu chính là Nhan An Húc?

Nhìn thấy cái tên này Nhan Tử Dạ có chút sửng sốt, nhìn thực quen mắt a.

Sau khi danh sách đối chiến được công bố, thanh niên tóc đen trực tiếp đi tới trước mặt Nhan Tử Dạ.

Nhan Tử Dạ có chút sửng sốt, này không phải cái người hôm qua đột nhiên chạy tới khiêu khích à?

Chỉ thấy thanh niên tóc đen cười lạnh: "Thật không ngờ vận may cậu kém như vậy, cư nhiên rút trúng tôi. Một khi đã vậy, tôi nhất định sẽ để cậu kiến thức được sự chênh lệch của chúng ta, người kế thừa Nhan gia chỉ có một mình tôi, mà cậu, cho dù nâng cao thực lực cũng chỉ là si tâm vọng tưởng."

Người thừa kế Nhan gia? Nhan Tử Dạ nhíu mày, không chút chớp mắt nhìn theo bóng lưng thanh niên vừa xoay người bỏ đi, có chút không hiểu lắm.

"Làm sao vậy?" Nhìn bộ dáng ngơ ngác của Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư bước qua vỗ vai cậu hỏi.

Nhan Tử Dạ chớp chớp mắt: "Nhan An Húc? Tôi cứ cảm thấy cái tên này thực quen, hơn nữa tựa hồ đã từng gặp qua ở đâu rồi." Chẳng lẽ là thân thích của nguyên chủ?

"Phốc..." An Nhĩ Tư thực sự bị bộ dáng ngốc manh của Nhan Tử Dạ chọc cười: "Nhan An Húc là người Nhan gia, là con trai của bác em, cũng chính là anh họ của em."

Ánh mắt Nhan Tử Dạ đột nhiên trợn to, không thể nào? Anh họ? Đúng rồi, trong kí ức nguyên chủ quả thực có một người như vậy, chẳng qua kí ức về người anh họ này rất mơ hồ. Lần này khó rồi, ngay cả anh họ của mình mà cũng không nhận ra, nói ra ai tin chứ.

"Ha hả, vậy à? Lâu lắm rồi không gặp, sắp nhận không ra rồi." Nhan Tử Dạ cố tỏ ra trấn định.

Kỳ thực Nhan Tử Dạ nói vậy cũng có căn cứ, sau khi bị Nhan gia đuổi đi, nguyên chủ quả thực chưa từng gặp lại người Nhan gia, vào học viện một tháng, đây là lần đầu tiên gặp mặt Nhan An Húc. Hơn nữa theo kí ức của nguyên chủ, Nhan An Húc rất chán ghét nguyên chủ, mà nguyên chủ thì vẫn luôn co rút trong thế giới của riêng mình, thế nên kí ức mới ít ỏi như vậy.

An Nhĩ Tư nghe Nhan Tử Dạ nói vậy thì trong mắt có chút quang mang dị thường. Anh biết quan hệ của Nhan Tử Dạ với Nhan gia không tốt, chỉ là không ngờ lại ác liệt tới tình trạng này, đã lâu không gặp, lâu tới mức không còn nhận ra? Ý tứ là bị Nhan gia hoàn toàn vứt bỏ nên đã rất lâu rồi không liên hệ với bọn họ?

Nghĩ tới đây, ánh mắt An Nhĩ Tư nhìn Nhan Tử Dạ lại càng nhu hòa hơn, nhẹ giọng nói: "Nếu bọn họ không thèm để ý tới em thì em cũng đừng để ý tới bọn họ làm gì, một ngày nào đó, bọn họ sẽ hối hận."

Này là đang an ủi mình à? Nhan Tử Dạ thực không biết An Nhĩ Tư rốt cuộc bổ não cái gì, chỉ cần anh ta không hoài nghi là tốt rồi. Nhớ tới đãi ngộ của nguyên chủ khi còn ở Nhan gia, ánh mắt Nhan Tử Dạ trở nên lạnh băng, thuận theo lời An Nhĩ Tư nói: "Đúng vậy, một ngày nào đó tôi sẽ làm bọn họ hối hận."

Trận đấu sắp bắt đầu, Nhan Tử Dạ đứng dậy chuẩn bị đi lên đài, bất quá lại bị An Nhĩ Tư ở bên cạnh kéo lại.

"Từ từ."

Nhan Tử Dạ quay đầu qua hỏi: "Làm sao vậy?"

"Dị năng của Nhan An Húc là hệ thực vật, am hiểu nhất là công kích viễn trình, em phải cẩn thận một chút. Còn có, năng lực phòng thủ của cậu ta cũng rất mạnh, tận lực tốc chiến tốc thắng, càng kéo càng em lại càng bất lợi." An Nhĩ Tư nói một ít thông tin cơ bản cho Nhan Tử Dạ, hi vọng có thể trợ giúp một chút.

Nhan Tử Dạ gật gật đầu: "Ừm, tôi biết rồi, cám ơn."

Những lời An Nhĩ Tư vừa nói rất hữu dụng, dù sao thoạt nhìn sức chiến đấu của Nhan An Húc rất mạnh, hiểu biết càng nhiều thì tỷ lệ thắng lợi càng cao.

Vô luận thế nào, trận này tuyệt đối không thể thua, cậu nhất định phải giành thắng lợi.

...

Hoàn Chương 26.

27. Chương 27: Đối Chiến Nhan An Húc (2)

"Nhan Tử Dạ cư nhiên đấu với Nhan An Húc? Trận chiến thế kỷ a."

"Trận thi đấu xếp hàng năm ngoái, Nhan An Húc hình như xếp hạng ba đúng không, chỉ thua mỗi An Nhĩ Tư với Áo Đức Kỳ. Nhan Tử Dạ tuy sức chiến đấu không tệ nhưng nếu phải đối chiến với Nhan An Húc, căn bản không có phần thắng."

"Nghe nói Nhan Tử Dạ chính vì tinh thần lực cùng sức chiến đấu quá kém mới bị Nhan gia vứt bỏ. Nếu trận này Nhan Tử Dạ chiến thắng một cách kỳ tích, có khi nào Nhan gia đón Nhan Tử Dạ trở về không?"

"Chuyện của mấy gia tộc lớn chúng ta làm sao biết được, bất quá cho dù biết rõ không có khả năng nhưng tôi vẫn duy trì Nhan Tử Dạ."

"Đúng vậy, hiếm lắm mới thấy một người nghịch thiên như vậy, lỡ thắng thì sao?"

...

Nhóm thú nhân trên khán đài nhiệt liệt thảo luận, nhóm giống cái cũng bàn tán xôn xao.

"Đó là Nhan Tử Dạ à?"

"Đúng vậy, chính là cậu ta, trước kia chúng ta bị Duy Nhĩ Nặc kỳ thị, là cậu ta quyết đấu với Duy Nhĩ Nặc giúp chúng ta hả giận a."

"Đúng là nhìn không ra, có thể tiến vào vòng chung kết cuối cùng, thực lực khẳng định không kém."

"Chính là thân thể gầy quá, không cường tráng như các thú nhân khác a."

"Thực đáng tiếc, đã bị Nhan gia đuổi đi, so ra thua kém Nhan An Húc."

"Đừng nói nữa, bắt đầu rồi kìa."

...

Vừa mới bắt đầu, Nhan An Húc đã xuất đại chiêu. Hạt giống trong tay tung về phía Nhan Tử Dạ, tiếp đó phát động dị năng hệ thực vật, số hạt giống vừa rớt xuống đất lập tức nảy mầm sinh trưởng thành dây leo dài vài mét.

Dây leo trên mặt đất lập tức bò tới chỗ Nhan Tử Dạ, Nhan Tử Dạ nhảy lên né tránh, kết quả vừa mới nhảy lên đã bị hai căn dây leo quấn lấy cổ chân kéo một cái, Nhan Tự Dạ mất khống chế té xuống.

Lúc Nhan Tử Dạ vừa rơi xuống, những căn dây leo khác lập tức bò tới, quấn quanh người Nhan Tử Dạ, cậu càng giãy dụa thì chúng lại siết càng chặt.

"Không cần giãy, đây là loại dây leo bền chắt nhất, một khi bị nó quấn lấy thì đừng hòng thoát được." Năm trước thua An Nhĩ Tư cùng Áo Đức Kỳ, Nhan An Húc thực sự không cam tâm, mớ dây leo này chỉ là chút thủ đoạn nho nhỏ, đại chiêu vẫn còn ở phía sau. Chẳng qua Nhan An Húc cảm thấy với thực lực của Nhan Tử Dạ, chỉ cần chút dây leo là đủ.

"A, phải không?" Nhan Tử Dạ mỉm cười, hồng quang trên người chợt lóe, dây leo đang quấn trên người Nhan Tử Dạ 'ầm' một tiếng nổ thành mảnh nhỏ rơi rụng xuống mặt đất. Giãy khỏi dây leo, hồng quang trong tay chợt lóe, một thanh kiếm linh lực ngưng tụ trong tay, Nhan Tử Dạ cầm kiếm lao thẳng tới chỗ Nhan An Húc.

Phản ứng của Nhan An Húc cũng rất nhanh, thấy Nhan Tử Dạ lao tới thì vung tay rắc thêm một mớ hạt giống. Lúc Nhan Tử Dạ đã tới trước mắt, Nhan An Húc vừa tránh né lưỡi kiếm vừa ngưng tụ dị năng.

Nhan Tử Dạ sao có thể để đối phương như nguyện, kiếm pháp vừa nhanh vừa độc, căn bản không để Nhan An Húc có thời gian phản ứng. Ngay lúc lục quang trong tay Nhan An Húc vừa lóe, Nhan Tử Dạ đã vung kiếm đánh gãy đối phương phát động dị năng.

"Chết tiệt." Phát hiện ý đồ của Nhan Tử Dạ, Nhan An Húc ngừng phát động dị năng, trực tiếp đối chiến với Nhan Tử Dạ.

Nhan An Húc trở thành thú nhân cấp A đã hai năm, cho nên không giống Á Đức vẫn chưa thuần thục vận dụng sức mạnh của mình. Hơn hai năm rèn luyện, Nhan An Húc chẳng những có thể thuần thục vận dụng dị năng, đối với việc rèn luyện thân thể, cậu ta cũng rất chú trọng.

Trải qua nhiều tháng dung hợp, hiện giờ Nhan Tử Dạ cơ bản đã nắm giữ được thân thể này, hơn nữa bởi vì mỗi đêm chăm chỉ huấn luyện mô phỏng nên thân thủ đã tăng cao, tuy không thể so với nguyên thân nhưng vẫn có thể tạm chấp nhận.

Thân thủ hai người không sai biệt lắm, chẳng qua bởi vì Nhan Tử Dạ cầm kiếm nên chiếm ưu thế một chút. Nhưng Nhan An Húc cũng không phải dạng vừa, ngay khoảnh khắc Nhan Tử Dạ vung kiếm tới, cậu ta rốt cuộc cũng ngưng tụ được dị năng.

Dây leo phá xác vươn lên chắn ngay trước mặt Nhan An Húc, chống đỡ công kích của Nhan Tử Dạ. Nhan An Húc lùi về sau một chút, hơn mười căn dây leo lập tức tiến tới tấn công Nhan Tử Dạ.

Nhan Tử Dạ không có cách nào, chỉ đành vung kiếm chém dây leo, cũng để Nhan An Húc có thời gian ngưng tụ dị năng. Lại có thêm hạt giống được rắc ra, bất quá lần dây leo có màu đen, hơn nữa tốc độ cực nhanh, nháy mắt đã quấn lấy cánh tay cầm kiếm của Nhan Tử Dạ. Thanh kiếm trong tay Nhan Tử Dạ biến đổi thành phi đao, ở giữa không trung xoay một vòng ba trăm sáu mươi độ chặt đứt dây leo màu đen đang quấn lấy cổ tay Nhan Tử Dạ.

Bất quá Nhan Tử Dạ tinh mắt phát hiện đám dây leo kia chỉ sau ba giây đã một lần nữa sinh trưởng. Dây leo màu đen này cư nhiên có năng lực tái sinh?

Ngay Lúc Nhan Tử Dạ chiến đấu với dây leo đen, Nhan An Húc nhanh chóng gia nhập trận hỗn chiến, thấy ba căn dây leo đen cuốn lấy Nhan Tử Dạ thì lập tức ra tay.

Cảm giác một luống gió từ sau lưng đánh úp tới, Nhan Tử Dạ vội vàng nghiêng người né được nắm tay Nhan An Húc, chân trái nhấc lên định đá một cước. Kết quả bị một căn dây leo cuốn lấy chân trái kéo mạnh một phát, Nhan Tử Dạ lảo đảo bị Nhan An Húc đánh trúng ngực lui mạnh về sau vài bước. Sức lực của Nhan An Húc rất mạnh, trúng một đấm, Nhan Tử Dạ cảm thấy lồng ngực đau đớn không thôi, thế nhưng đang trong thời khắc khẩn trương, cậu chỉ có thể cố chịu đựng.

Sau khi đánh trúng ngực Nhan Tử Dạ, Nhan An Húc lại bồi tiếp một cú đá vào sườn nhưng bị Nhan Tử Dạ né được. Lập tức Nhan An Húc khống chế dây leo từ phía sau cuốn lấy tay chân Nhan Tử Dạ rồi đá tới.

Lần này Nhan Tử Dạ không thể tránh được, sau khi trúng một đá thì ngã nhào xuống đất, mấy chục căn dây leo lập tức chen chúc vươn tới cuốn chặt lấy Nhan Tử Dạ như kén tằm.

Thấy giày Nhan An Húc lại xuất hiện trước mắt, Nhan Tử Dạ cấp tốc lăn hai vòng, lam quang trên người chợt lóe, đám dây leo quấn trên người Nhan Tử Dạ cùng số dây leo trên mặt đất thoáng chốc bị đóng băng. Tiếp đó hồng quang chợt lóe, 'rắc rắc rắc…' vài tiếng, tất cả dây leo bị đóng băng hóa thành vụn băng. Lúc này, cho dù năng lực tái sinh của dây leo đen mạnh thế nào cũng không thể tiếp tục sinh trưởng.

Thấy Nhan Tử Dạ cư nhiên vận dụng song hệ dị năng thuần thục như vậy, trong mắt Nhan An Húc lóe lên một tia ghen tị, bất quá rất nhanh đã thu liễm.

Từ mặt đất bò dậy, thấy Nhan An Húc lại ngưng tụ dị năng làm hơn mười hạt giống trong tay sinh trưởng, Nhan Tử Dạ sao có thể để Nhan An Húc thực hiện, vung tay, ba lưỡi phi đao bay thẳng tới tay Nhan An Húc.

Lục quang trong tay Nhan An Húc vừa mới sáng lên đã bị phi đao bay tới đánh gãy. Nhan An Húc xoay người tránh được phi đao. Điều khiển ba lưỡi phi đao vừa bị Nhan An Húc né tránh xoay ngược trở lại, một lưỡi phi đao lướt sát qua bên má Nhan An Húc, để lại một đường máu trên gương mặt anh tuấn.

Nhìn phi đao bay về trong tay Nhan Tử Dạ, Nhan An Húc ngây ngẩn cả người, điều khiển dị năng? Hôm qua không tới xem nhưng nghe mọi người nói Nhan Tử Dạ có thể điều khiển phương hướng công kích của dị năng, khi đó Nhan An Húc không tin tưởng lắm, chỉ nghĩ là tin đồn vu vơ. Giờ tận mắt nhìn thấy, có muốn không tin cũng không được.

Chính là sao có thể, chỉ số tinh thần lực của Nhan Tử Dạ không phải chỉ có năm mươi thôi sao? Chỉ có thú nhân có chỉ số tinh thần lực đạt tới cấp S mới có thể điều khiển dị năng, Nhan Tử Dạ rốt cuộc đã làm thế nào?

Sau khi thu hồi phi đao, Nhan Tử Dạ vung tay biến phi đao thành mấy chục chiếc phi tiêu bay về phía Nhan An Húc.

Ngay lúc phi tiêu sắp cắm vào người Nhan An Húc thì một luồng ánh sáng xanh biếc vây quanh Nhan An Húc, phi tiêu chạm vào luồng sáng này đều biến thành những đốm sáng rồi biến mất.

Tốc độ ngưng tụ dị năng của Nhan An Húc trở nên rất nhanh, sau khi ngăn cản công kích của Nhan Tử Dạ, Nhan An Húc thúc đẩy số hạt giống trên tay sinh trưởng rồi rắc xuống đất, chồi non lập tức nhú ra, say đó cấp tốc lớn lên thành năm cây xương rồng, chính xác, là xương rồng.

Cây xương rồng xanh biếc cao hai mét phủ đầy gai nhọn, Nhan Tử Dạ thậm chí còn nhìn thấy mớ gai kia lóe sáng quang mang, vừa nhìn đã biết chúng cứng rắn. Điều kỳ quái nhất là cây xương rồng này cư nhiên lại có hai cái chân.

"Lên."

Theo Nhan An Húc ra lệnh, cả năm cây xương rồng cao hơn hai mét đồng loạt xông về phía Nhan Tử Dạ.

Khỉ, cây xương rồng cư nhiên có thể đi đường! Đối mặt với đám xương rồng, Nhan Tử Dạ lập tức phát động dị năng công kích, hơn mười phi đao bắn tới.

'Leng keng leng keng…' Nào biết năm cây xương rồng kia đột nhiên xoay tròn, toàn bộ phi đao bị mớ gai nhọn đánh nát thành đốm sáng.

Thấy dị năng công kích của Nhan Tử Dạ mất hiệu lực, Nhan An Húc cười lạnh, mấy cây xương rồng biến dị này là gã tốn hơn hai năm mới đào tạo được, năm cây xương rồng này ngay cả thú nhân cấp A cũng không chống đỡ nổi, huống chi là Nhan Tử Dạ ngay cả cấp B cũng chưa được?

Mọi người trên khán đài nhìn thấy đám xương rồng kia đều kinh hô.

"Không thể tin nổi, cái thứ gai góc kia chính là xương rồng à? Xương rồng từ khi nào có thể lớn như vậy?"

"Vừa thấy đã biết là loại biến dị, thật không ngờ Nhan An Húc cư nhiên có chiêu này, kì này Nhan Tử Dạ thảm rồi."

"Thứ này vốn đã khó đối phó, nói chi bây giờ lại là loại biến dị, lực công kích khẳng định lại càng mạnh hơn."

"Dị năng hệ thực vật tốt thật, chỉ cần phát động dị năng chứ không cần tự mình ra tay, đỡ phí thể lực a."

"Nhan Tử Dạ thua chắc rồi, nãy giờ không ngừng sử dụng dị năng, Nhan An Húc đang tiêu hao tinh thần lực của Nhan Tử Dạ a, đợi tới khi tinh thần lực cạn kiệt mới tung chiêu."

"Ừm, tác phong Nhan An Húc đó giờ."

"Chẳng lẽ Nhan Tử Dạ không còn cách nào sao?"

…

Nhan Tử Dạ đương nhiên phát hiện, chẳng qua hiện giờ căn bản không phải lúc cố kỵ, bởi vì sau khi đánh bay phi đao, năm cây xương rồng kia không hề dừng lại mà hệt như con quay xếp thàng một hàng ngang trước mặt Nhan Tử Dạ. Tốc độ xoay tròn ngày càng nhanh, hệt như những cơn gió lốc tiến tới.

…

Hoàn Chương 27.

---

28. Chương 28: Đối Chiến Nhan An Húc (3)

Thấy nụ cười đắc ý bên khóe môi Nhan An Húc, Nhan Tử Dạ không khỏi nheo mắt, tưởng như vậy là có thể đối phó cậu? Nằm mơ.

Nhìn đám xương rồng ngày càng tới gần, Nhan Tử Dạ vận dụng linh lực trong cơ thể ngưng tụ vào hai tay, đợi đám xương rồng tới gần trước mắt, một trận lam quang lấy Nhan Tử Dạ làm trung tâm vây lấy năm cây xương rồng. Đợi ánh sáng biến mất thì năm cây xương rồng đã bị đông thanh băng.

'Rắc rắc rắc…'

Sau khi đóng băng cây xương rồng, Nhan Tử Dạ lại vận dụng linh lực ngưng tụ thành một quả cầu lửa thật lớn bay tới, cây xương rồng bị đóng băng toàn bộ nổ tung thành vụn băng rơi lả tả trên mặt đất.

"Hộc… hộc…" Nhan Tử Dạ hổn hển thở phì phò.

Nhan An Húc đứng đối diện nhìn bộ dáng sắp sức cùng lực kiệt của Nhan Tử Dạ mà mỉm cười, đạp chân lao tới, khoảnh khắc Nhan Tử Dạ còn chưa kịp phản ứng, Nhan An Húc ngửa mặt lên rống lớn một tiếng rồi biến thành mãng xà màu đen dài hơn tám mét. Mãng xà há miệng lộ ra răng nanh sắc bén, trườn nhanh tới.

Ảnh ngược trong mắt Nhan Tử Dạ phản chiếu hình ảnh mãng xà, lúc nó xông tới trước mặt, Nhan Tử Dạ chợt lách qua bên cạnh, mãng xà đuổi theo không buông, thân rắn mềm dẻo không xương phi thường linh hoạt, tốc độ cũng rất nhanh. Nhan Tử Dạ vừa né tránh vừa ném hóa cầu, bất quá chẳng có bao nhiêu tác dụng. Bởi vì vừa nãy đã dốc sức tung ra hai đòn nên căn bản không còn bao nhiêu linh lực.

Nhấc chân đạp lên thân mãng xà mượn lực nhảy lên, đang định ngưng tụ linh lực thì cái đuôi rắn vung tới. Đang ở giữa không trung, Nhan Tử Dạ căn bản không thể né tránh, trực tiếp bị đánh bay.

'Ầm…' Đập mạnh vào lồng phòng hộ rồi bị bắn ngược trở lại, ngã xuống đất. Tiếp đó cái đuôi rắn lại như cuồng phong bão táp quất tới, Nhan Tử Dạ lại bị đánh văng tới lan can đá cao không tới một mét ở quanh sân thi đấu, mà lan can đá cư nhiên xuất hiện vết rạn, có thể đoán được lực va chạm mạnh cỡ nào.

Nhan Tử Dạ ngã xuống đất trực tiếp hộc ra một ngụm máu đỏ tươi, An Nhĩ Tư ngồi trên đài quan sát mở to mắt, nắm tay siết chặt, nhìn bộ dáng thương tích đầy mình của Nhan Tử Dạ, lại nhìn con mãng xà đang đắc ý phun phun đầu lưỡi, ánh mắt An Nhĩ Tư lóe sáng một tia sát ý. Chẳng qua rất nhanh đã bị đè ép lùi xuống.

Vừa nãy anh suýt chút nữa đã nhịn không được, Nhan Tử Dạ cư nhiên có thể tác động tới tình tự của anh, này không phải hiện tượng tốt.

Duy Nhĩ Nặc thấy Nhan Tử Dạ bị thương thì nhịn không được lo lắng.

Nhóm thú nhân ban D của Nhan Tử Dạ cũng khẩn trương không thôi.

"Nhan An Húc mới đầu đã cố ý tiêu hao tinh thần lực của Nhan Tử Dạ, hiện giờ mới bắt đầu tiến công. Nhan Tử Dạ bị lừa rồi." Ngay từ ban đầu Vưu Lý đã nhìn ra.

"Kia phải làm sao bây giờ? Cứ tiếp tục như vậy Nhan Tử Dạ sẽ thua mất." Nhìn Nhan Tử Dạ chật vật bò dậy, Kiệt Khắc nhăn nhó không yên.

Tái Nhĩ Đặc cũng nói: "Nhan Tử Dạ cũng có thể biến về bản thể mà, cậu ta cũng là người Nhan gia, bản thể không phải cũng là xà sao? Chỉ cần biến về bản thể nhất định có thể liều mạng với Nhan An Húc một phen."

"Đúng vậy, Nhan Tử Dạ nhất định sẽ không thua, cậu ấy chính là hi vọng của ban D chúng ta." Lúc nói ra những lời này, bản thân Ban Đặc cũng không mấy tin tưởng. Hiện giờ tất cả mọi người đều nhìn ra, tinh thần lực cùng thể lực Nhan Tử Dạ đều tiêu hao không ít, hơn nữa sức chiến đấu vốn đã không bằng Nhan An Húc, tỷ lệ thắng quá nhỏ.

Nhan Tử Dạ lúc này chỉ cảm thấy tim gan phèo phổi của mình đều bị đảo loạn, lúc bò dậy khỏi mặt đất, đầu lưỡi nếm được hương vị tanh ngọt, khóe môi lại trào ra máu tươi. Mùi máu nồng đậm phủ đầy khứu giác làm Nhan Tử Dạ ý thức được chính mình đã bị nội thương.

Thật mạnh, lúc thú nhân biến về nguyên hình, sức chiến đấu tăng lên ít nhất cũng gấp đôi, hiện giờ Nhan Tử Dạ đã không bắt kịp tốc độ của Nhan An Húc, nếu dùng tay không ứng chiến nhất định sẽ thất bại.

Nguyên hình của Nhan Tử Dạ cũng là rắn, cho nên cậu biết rõ nhược điểm của loài này, xem ra chỉ có thể liều mạng một phen.

Mãng xà lại một lần nữa đánh úp tới, mắt thấy sắp bổ nhào tới thì Nhan Tử Dạ đột nhiên biến mất. Ánh mắt mãng xà lóe lên chút mê hoặc, ngay sau đó phần gáy cổ đau xót, mãng xà rống lên tê tê, liều mạng lắc thân mình muốn hất văng Nhan Tử Dạ.

Nhan Tử Dạ ngưng tụ linh lực vận dụng thuấn di, hơn nữa còn thành công dùng lưỡi dao linh lực đâm trúng thất thốn của mãng xà, bất quá, nó chỉ bị thương nhẹ chứ không ngã xuỗng.

Lớp vảy của mãng xà phi thường trơn nhẵn, Nhan Tử Dạ bám không chắc bị nó hất văng ra ngoài, nhìn mãng xà ánh mắt đỏ bừng tràn đầy phẫn nộ, Nhan Tử Dạ mê mang, sao lại có thể, vừa nãy rõ ràng đã đâm trúng thất thốn, vì sao nó lại không có việc gì? Thất thốn chính là vị trí trái tim của loài rắn.

Chẳng lẽ nhược điểm của thú nhân hình xà ở thế giới này khác với yêu quái địa cầu? Nghĩ lại thì quả thực có khác biệt, bọn họ không cần tu luyện ra yêu đan cũng có thể hóa thành hình người. Nếu thật sự là vật thì đúng là không xong.

Mãng xà trực tiếp dùng đầu húc tới chỗ Nhan Tử Dạ, hồng quang trong tay Nhan Tử Dạ chợt lóe, ngưng tụ thành một thanh kiếm đỏ rực chém tới. Thừa dịp mãng xà nghiêng đầu né tránh, Nhan Tử Dạ lui về sau tránh khỏi phạm vi công kích.

Chính là Nhan Tử Dạ hiểu rõ, cứ trốn tránh không phải biện pháp, linh lực đã sắp cạn kiệt, quả thực hỏng bét.

Mắt thấy mãng xà vặn vẹo thân mình nhanh chóng trườn tới chỗ mình, Nhan Tử Dạ bị phần da xám bạc dưới bụng mãng xà hấp dẫn, linh quang trong đầu chợt lóe.

Lưỡi kiếm trong tay biến thành mười lưỡi phi đao phóng thẳng tới ánh mắt mãng xà, nó vội vàng né tránh, nhưng vô luận nó né thế nào phi đao vẫn bám theo sát nút. Sau vài lần né tránh, mãng xà bắt đầu mất bình tĩnh, từ mắt nó phóng ra một tia lục quang, hai lưỡi phi đao bị bắn trúng lập tức hóa thành những đốm sáng.

Phải nhanh lên, thời gian không còn nhiều. Mắt thấy thoáng cái đã mất đi hai lưỡi phi đao, Nhan Tử Dạ ngưng tụ tất cả linh lực trong cơ thể vào lòng bàn tay, tạo thành một tinh thể hình thoi màu lam. Lúc mãng xà tiêu hủy lưỡi phi đao cuối cùng, tinh thể trong tay Nhan Tử Dạ phóng ra hơn mười khối băng lam sắc bay về phía mãng xà.

Ánh mắt mãng xà lại tiếp tục bắn ra lục quang ngăn chặn công kích của Nhan Tử Dạ, lúc nó đang nghi hoặc vì sao tinh thần lực của Nhan Tử Dạ vẫn chưa cạn kiệt thì đột nhiên cảm nhận được phía trên đầu truyền tới hơi thở nguy hiểm, vừa ngẩng lên thì thấy hơn trăm khối băng hình thoi tụ tập trên không trung.

Chỉ thấy Nhan Tử Dạ vung tay, hơn trăm khối băng theo tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy đồng loạt rớt xuống đầu mãng xà.

Nếu chỉ là mười hay hai mươi khối thì còn đỡ, thế nhưng lúc này là cả trăm khối băng, hơn nữa còn phân bố rậm rạp, mãng xà căn bản không thể phá bỏ tất cả, thế nên lựa chọn tốt nhất là trốn.

Nhìn mãng xà vì tránh né khối băng mà không ngừng quay cuồng thân mình, Nhan Tử Dạ vừa khống chế băng trên không trung vừa chậm rãi tiến tới gần.

Ánh mắt lại bắn ra lục băng phá hủy hơn mười khối băng, đột nhiên những khối băng vây quanh đột nhiên biến mất toàn bộ, mãng xà còn chưa kịp phản ứng thì dưới bụng truyền tới một trận xé rách đau đớn. Cúi đầu, chỉ thấy Nhan Tử Dạ cầm lưỡi kiếm màu lam sắc lạnh rạch đứt làn da bụng yếu ớt của mình, cảm giác đau đớn cùng lạnh như băng nháy mắt lan tràn khắp các dây thần kinh.

"Tê…" Mãng xà đau đớn lăn lộn muốn đè ép Nhan Tử Dạ ở dưới thân, phát hiện Nhan Tử Dạ né tránh thì lập tức quét đuôi tới, miệng vết thương cũng vì thế mà lộ ra, ánh mắt Nhan Tử Dạ sáng ngời, lập tức điều khiển lưỡi kiếm cắm thẳng vào phần bụng bị thương của mãng xà, tiếp sau đó bị cái đuôi nó quét trúng hất ngược ra ngoài.

Té lăn ra đất, Nhan Tử Dạ theo quán tính bị trượt hơn ba mét, lớp áo sau lưng rách bươm lộ ra tấm lưng vốn đã bị thương nghiêm trọng, máu thịt hỗn độn.

Sau khi lưỡi dao lam sắc cắm vào bụng mãng xà, Nhan Tử Dạ gắng gượng nâng tay hướng về phía mãng xà, hoa văn hoa ăn thịt trên mu bàn tay bắn ra một tia lam sắc hòa vào lưỡi kiếm. Lấy kiếm làm trung tâm, thân mình mạng xà rất nhanh bắt đầu đông thành băng. Khối băng càng lúc càng lan rộng, lưỡi kiếm cắm trên bụng mãng xà cũng càng lúc càng ngắn lại.

Mãng xà muốn giãy dụa, muốn biến về hình người nhổ phăng lưỡi kiếm băng trên người, thế nhưng nó kinh hoàng phát hiện bản thân không thể động đậy. Xà vốn là động vật máu lạnh, hàn khí xâm nhập vào cơ thể mãng xà nhanh chóng lan rộng trong máu, lan tới tận trái tim. Trong cơ thể bị đóng băng hoàn toàn lại đẩy nhanh tốc độ đóng băng ở bên ngoài, không tới mười giây, mãng xà dài hơn tám mét đã bị đông thành một tảng băng, mà lưỡi kiếm cắm trên bụng nó cũng đã hoàn toàn dung hòa vào lớp băng.

Sau khi mãng xà bị đông thành tảng băng, cả sân đấu lặng ngắt như tờ, từ góc độ của vài thú nhân có thể nhìn thấy ánh mắt không cam tâm của nó. Mãng xà tựa hồ không hiểu, vì sao chiến đấu lâu như vậy, Nhan Tử Dạ vẫn luôn sử dụng dị năng mà tinh thần lực vẫn không cạn kiệt.

Quỳ rạp trên mặt đất, Nhan Tử Dạ há to miệng thở phì phò, toàn thân đau đớn không thôi, ngay cả ngón tay cũng không muốn động. Khóe mắt liếc về phía hoa văn bông hoa trên mu bàn tay trái, hình xăm vốn tiên diễm sống động lúc này đã biến thành màu xám tro, tựa hồ sắp mất đi sinh lực.

Môi khẽ mấp máy, Nhan Tử Dạ thì thầm nói một câu, hình xăm trên tay tựa hồ hơi giật một chút như đang đáp lại, Nhan Tử Dạ nhịn không được mỉm cười.

Nhìn mãng xà bị đóng băng, lại nhìn Nhan Tử Dạ quỳ rạp trên mặt đất, đạo sư làm trọng tài ấn nút điều khiển trước mặt, sau đó âm thanh của ông vang vọng toàn trường.

"Hai thí sinh, trong vòng mười giây, nếu còn sức chiến đấu xin hãy đứng dậy, bằng không trận đấu sẽ chấm dứt, hai bên cùng mất đi sức chiến đấu, cùng bị loại."

Đây là quy định của học viện, bởi vì hiện giờ vẫn còn là vòng loại, nếu Nhan Tử Dạ cùng Nhan An Húc thực sự không phản ứng thì sẽ cùng bị loại.

"Nhan Tử Dạ, đứng lên." Duy Nhĩ Nặc chạy tới chỗ lan can đá, gào lên với Nhan Tử Dạ đang nằm cách đó sáu mét.

"Đứng lên…." Kiệt Khắc cũng đứng dậy, hô to.

Ngay sau đó, toàn bộ thú nhân cùng ban Nhan Tử Dạ đứng dậy, đồng thanh hô: "Đứng lên… đứng lên… đứng lên…"

Kết quả những thú nhân khác cũng bị cảm nhiễm, nhịn không được đứng lên cùng kêu gọi, trong đó cư nhiên có cả vài giống cái.

Bọn họ đều xúc động với tinh thần bền bỉ kiên trì của Nhan Tử Dạ, một đòn cuối cùng kia, Nhan Tử Dạ rõ ràng có thể tránh nhưng cậu không làm vậy, bởi vì cậu phải hoàn thành bước cuối cùng trong cái bẫy mình giăng ra.

Bởi vì Nhan Tử Dạ phát hiện năng lực phòng ngự cùng sức chiến đấu của mãng xà phi thường dũng mãnh, đóng băng bên ngoài không thể cam đoan có thể vây hãm mãng xà, thế nên cậu chỉ có thể tấn công phần bụng rồi từ bên trong đông ngược ra ngoài. Kết quả thực sự đã thành công, chỉ là cái giá đổi lại là một thân trọng thương.

Sau khi nghe trọng tài lên tiếng, Nhan Tử Dạ rất muốn phản ứng, chỉ là thân thể giống như không phải của mình, mềm nhũn yếu ớt, căn bản không thể khống chế.

Mệt mỏi quá, thực sự mệt mỏi quá, mí mắt cũng thực nặng, chỉ muốn ngủ một giấc thôi, toàn thân không còn chút sức lực.

...

Hoàn Chương 28.

29. Chương 29: Cấp

"Đứng lên.... đứng lên...."

Bên tai truyền tới âm thanh đinh tai nhức óc, thế nhưng lúc này trong tai Nhan Tử Dạ lại nghe thấy một âm thanh khác.

"Răng rắc răng rắc..."

Cách đó không xa truyền tới tiếng băng nứt, thân thể quỳ rạp trên mặt đất của Nhan Tử Dạ cứng đờ, không cần quay đầu lại cũng biết là chuyện gì. Nhan Tử Dạ dùng hết toàn bộ linh lực từ bên trong đóng băng ra ngoài, cư nhiên lại có thể hồi phục trong khoản thời gian ngắn như vậy?

Nhóm người đứng lên kêu gọi thấy tảng băng đang vây mãng xà bắt đầu rạn nứt thì không hẹn mà cùng hít sâu một hơi, toàn trường đồng loạt im bặt, ngẫu nhiên chỉ còn tiêng băng nứt răng rắc.

"Đếm ngược bắt đầu."

Sau khi tiếng nói của trọng tài chấm dứt, phía trên sân thi đấu xuất hiện một màn hình giả lập thật lớn hiển thị con số đếm ngược.

10... 9... 8...

"Răng rắc..."

7...

"Răng rắc..."

Mắt thấy tốc độ băng vỡ ngày càng nhanh, mọi người lại càng khẩn trương, tiếng tim đập trong lồng ngực cũng bắt đầu đồng bộ như tiếng kêu gọi ban nãy. Mắt thấy Nhan Tử Dạ đã sắp lật ngược giành lấy chiến thắng, chẳng lẽ sẽ thua như vậy sao?

Nhan Tử Dạ híp mắt, lướt qua nhóm thú nhân cùng giống cái đứng lên đồng thanh kêu gọi, cuối cùng ánh mắt dựng lại trên người An Nhĩ Tư. Tuy anh không đứng lên nhưng gương mặt đã mất đi nụ cười ôn hòa thường trực, nghiêm nghị dị thường.

An Nhĩ Tư không chút chớp mắt nhìn chằm chằm Nhan Tử Dạ, phát hiện đối phương cũng nhìn mình, cách nhau sáu mét, cánh môi khẽ mấp máy.

Em cam tâm sao?

Cam tâm? Chiến đấu tới tận lúc này, mắt thấy đã sắp chiến thắng, chỉ còn kém một chút mà thôi.

'Mày chính là phế vật.'

'Thứ phế vật ngay cả cấp E cũng không bằng như mày mà xứng làm thiếu gia Nhan gia à? Đúng là sỉ nhục Nhan gia mà.'

'Sau này mày không còn bất cứ quan hệ nào với Nhan gia nữa, tinh tệ nên cấp bọn tao sẽ cấp, coi như bố thí cho dân chạy nạn.'

'Nhan Tử Dạ, tinh thần lực cùng sức chiến đấu của mày ngay cả cấp E cũng không bằng, dựa vào cái gì vào ban D tụi tao? Đây là nơi dùng thực lực nói chuyện.'

‘Mắng như vậy mà cũng không phản kháng, thực nhàm chán mà, nó quả thực làm mất mặt thú nhân chúng ta mà.’

‘Tao thấy, nó cả đời này cũng phế như vậy thôi.’

‘Người thừa kế Nhan gia chỉ có một mình tao, mà Nhan Tử Dạ mày, cho dù nâng cao thực lực thì cũng chỉ là mơ tưởng hão huyền mà thôi.’

‘Cam tâm sao?’

Từng gương mặt xuất hiện trong đầu, có cái là kí ức của nguyên chủ, có cái là kí ức của chính Nhan Tử Dạ hiện giờ, đều là những kẻ khinh thường cậu, nhục mạ cậu. Cậu phải dùng chính sức mình chứng minh, Nhan Tử Dạ cậu không phải phế vật. Cho nên, cậu sao có thể cam tâm, sao có thể dừng lại ở đây?

Sao có thể?

2…

“A….”

Ngay lúc tất cả mọi người đều tuyệt vọng, Nhan Tử Dạ cư nhiên đứng dậy. Đúng vậy, đứng dậy, hơn nữa còn giơ cao tay phải hô lớn: “Tôi có thể chiến đấu.”

“Đinh…”

Con số trên màn hình giả lập dừng lại ở số một, nhìn Nhan Tử Dạ đã đứng lên cùng mãng xà vẫn chưa thể vùng ra khỏi khối băng, trọng tài lớn tiếng tuyên bố: “Trận đấu này, Nhan Tử Dạ ban D đã chiến thắng.”

“A… thắng rồi, Nhan Tử Dạ thắng rồi…”

“Thắng, thực sự thắng rồi.”

Tái Nhĩ Đặc cùng Ban Đặc ôm chầm lấy nhau, Kiệt Khắc cùng Vưu Lý cũng tương tự, hưng phấn tới mức không thể kiềm chế, cứ như người giành thắng lợi là bọn họ.

Tất cả thành viên ban D đã ký thác hi vọng lên người Nhan Tử Dạ, có thể nói, hiện giờ Nhan Tử Dạ đại diện cho ban D bọn họ, Nhan Tử Dạ chiến thắng cũng là ban D chiến thắng, nhóm thú nhân ban D liền vui sướng hoan hô.

Những thú nhân đứng lên cổ vũ ban nãy cũng lây nhiễm, trên mặt tràn đầy vui sướng.

Có vài giống cái lau lau khóe mắt, nhìn bóng dáng thẳng tắp trên sàn đấu, tựa hồ cảm thấy thú nhân Nhan Tử Dạ kia chói mắt hơn tất cả thú nhân khác.

Một khắc nghe thấy tuyên bố mình thắng trận, toàn thân Nhan Tử Dạ đã đau tới mất cảm giác, thần kinh căng cứng buông lỏng, thân mình mềm nhũn, ngã xuống.

“Tiểu Dạ…”

Trước lúc hôn mê, tựa hồ nghe thấy âm thanh của An Nhĩ Tư.

Khoảnh khắc Nhan Tử Dạ chiến thắng, lồng phòng hộ cũng biến mất, An Nhĩ Tư là người đầu tiên vọt tới ôm lấy Nhan Tử Dạ vừa ngã xuống đất, gọi vài tiếng nhưng không nghe thấy tiếng đáp lại, đột nhiên cảm nhận được trên tay một trận ướt át, nâng bàn tay đỡ sau lưng Nhan Tử Dạ lên, máu đỏ tươi dính đầy trên tay.

Nhóm Vưu Lý cũng chạy tới, thấy phần lưng đầy máu của Nhan Tử Dạ thì sốt ruột hô lớn: “Cậu ta bị thương rồi, mau đưa tới phòng y tế.”

Tái Nhĩ Đặc thân hình cao lớn ngồi xổm xuống nói: “Để tôi cõng.”

“Không cần, tôi đưa em ấy đi.” An Nhĩ Tư trực tiếp dùng kiểu ôm công chúa bế bổng Nhan Tử Dạ lên, sau đó dưới chân như nổi gió cấp tốc rời đi. Nhóm Vưu Lý sau khi phản ứng thì lập tức đuổi theo.

Ánh mắt mọi người đều đặt trên người Nhan Tử Dạ, không ai phát hiện mãng xà đã tan băng hoàn toàn, hơn nữa đã biến về hình người.

Nhan An Húc biến về hình người ôm lấy phần bụng bị thương, dưới chân mềm nhũn, nửa quỳ trên mặt đất, nhìn cái tên Nhan Tử Dạ xuất hiện ở danh sách người chiến thắng trên màn hình giả lập, Nhan An Húc không dám tin lẩm bẩm: "Không có khả năng, không có khả năng, người chiến thắng phải là tôi mới đúng, là tôi mới đúng."

Đến cuối cùng, Nhan An Húc giống như phát điên mà gào lên: "Người thắng là tao, Nhan Tử Dạ dựa vào cái gì, dựa vào cái gì chứ..."

Tiếng rống của Nhan An Húc rốt cuộc cũng hấp dẫn sự chú ý, lúc này mọi người rốt cuộc mới nhớ tới sự tồn tại của Nhan An Húc. Nhìn cậu ta đầu tóc lộn xộn, quần áo rách nát, biểu tình điên cuồng dữ tợn, nhiều người tỏ ra đồng tình.

Dù sao Nhan An Húc cũng cách chiến thắng một bước mà thôi, mà cũng chính một bước đó đã định ra người thắng kẻ thua.

Kỳ thực Nhan An Húc cũng bị thương nhưng không nặng như Nhan Tử Dạ, nếu không phải bị Nhan Tử Dạ đóng băng, người chiến thắng chính là Nhan An Húc. Đáng tiếc, thế giới này không có nếu, thua chính là thua, cho dù tất cả mọi người đều hiểu rõ, sức chiến đấu của Nhan An Húc mạnh hơn Nhan Tử Dạ.

Cuối cùng, là nhân viên y tế nâng Nhan An Húc xuống, dù sao Nhan An Húc cũng bị thương không ít, cần đúng lúc trị liệu. Hơn nữa kế tiếp vẫn còn trận đấu khác, không thể vì Nhan An Húc mà làm trì hoãn.

Trong phòng y tế.

Sau khi An Nhĩ Tư ôm Nhan Tử Dạ tới, nhân viên y tế lập tức mở khoan chữa trị, đeo thiết bị hô hấp cho Nhan Tử Dạ sau đó để cậu nằm trong khoan chữa trị đầy ắp dịch chữa trị vàng ươm óng ánh.

Bình thường nếu bị thương nhẹ thì chỉ cần uống một bình dịch dinh dưỡng tự hồi phục là được, nhưng nếu giống như Nhan Tử Dạ, chẳng những ngoại thương mà còn nội thương thì nhất định phải dùng tới dịch chữa trị. Chỉ có dịch chữa trị có thể nhanh chóng trị liệu những vết thương nghiêm trọng. Đương nhiên, dịch chữa trị không thể hồi phục lượng tinh thần lực bị tiêu hao, tinh thần lực chỉ có thể tự hồi phục.

Nhan Tử Dạ cả người nằm trong khoan chữa trị, An Nhĩ Tư tinh mắt phát hiện hình xăm đóa hoa trên mu bàn tay Nhan Tử Dạ tựa hồ khôi phục một chút sắc màu. Có chút đăm chiêu quan sát một lúc, An Nhĩ Tư dời mắt đi.

Nhóm Vưu Lý chạy tới, thấy An Nhĩ Tư đứng cạnh khoan chữa trị thì nhịn không được đi tới: "An Nhĩ Tư, trận thứ ba chính là trận đấu của anh, anh ra sân đấu đi, tụi tôi ở đây trông Nhan Tử Dạ."

"Đúng vậy, trận thứ hai là trận của Áo Đức Kỳ, hẳn rất nhanh sẽ chấm dứt, anh vẫn ra sớm một chút đi." Kiệt Khắc cũng nói theo.

"Ừm." An Nhĩ Tư gật gật đầu, liếc nhìn Nhan Tử Dạ nằm trong khoan chữa trị lần cuối rồi nói với đám Vưu Lý: "Tôi đi một chút, sau khi trận đầu kết thúc tôi sẽ quay lại ngay, khoảng thời gian này nhờ mọi người trông Tiểu Dạ."

Nói xong, An Nhĩ Tư gật đầu với nhóm Vưu Lý rồi rời đi.

"Nhờ chúng ta trông giùm? Sao nghe cứ như Nhan Tử Dạ là người của anh ta quá vậy, Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư rốt cuộc có quan hệ gì a?" Ánh mắt lam sắc của Ban Đặc tò mò lóe sáng.

"Quản là quan hệ gì, quan trọng nhất bây giờ là Nhan Tử Dạ thắng rồi, chỉ cần thắng thêm một trận thì có thể tiến vào top năm, có thể đại diện học viện tham gia trận tranh bá giữa các học viện, kia chính là quang vinh vô thượng a." Vưu Lý có chút hâm mộ lại cảm thán nói. Là người đứng chót ban D, thực không ngờ Nhan Tử Dạ hiện giờ cư nhiên có thể đại diện ban D tỏa sáng trong giải thi đấu xếp hạng toàn học viện?

"Đứa nhỏ vừa mới vào là học trò của tôi, tình trạng hiện giờ thế nào?" Hoắc Đức đẩy cửa phòng y tế đi tới, trực tiếp hỏi nhân viên đang trực trong phòng.

Nhìn số liệu trên màn hình, nhân viên y tế nói: "Miệng vết thương đang chậm rãi khép lại, tốc độ hấp thu dịch chữa trị rất nhanh, không tới ba giờ có thể khôi phục hoàn toàn."

Hoắc Đức thở hắt một hơi: "Vậy là tốt rồi, nếu không kịp trận đấu buổi chiều thì thực đáng tiếc."

Lúc biết Nhan Tử Dạ đụng phải Nhan An Húc, kỳ thực Hoắc Đức không ôm hi vọng lắm, thật không ngờ Nhan Tử Dạ cư nhiên liều mạng dùng một thân thương tích giành thắng lợi. Đặc biệt là một màn cuối cùng, rõ ràng đã đứng không nổi nhưng vẫn dựa vào ý chí kiên cường đứng dậy. Giống như Nhan Thuần quyết không chịu thua năm đó, tính cách hai cha con quả thực hệt như nhau.

…

So với Nhan Tử Dạ thương tích trầm trọng, Nhan An Húc chỉ bị chút tiểu thương, huống một lọ thuốc khôi phục, lại nằm trong khoan chữa trị một giờ thì vết thương trên bụng không còn chút dấu vết.

Vết thương trên người biến mất nhưng trong lòng thì không có cách nào khép lại, thậm chí cứ nghĩ tới chuyện mình thua Nhan Tử Dạ thì nó lại rỉ máu.

Mình cư nhiên thua phế vật, điều này sao có thể, sao có thể.

Càng nghĩ Nhan An Húc lại càng không cam lòng, mình không được tham gia cuộc thi đấu giữa các học viện thì Nhan Tử Dạ cũng đừng mơ tưởng. Sau khi ra khỏi khoan chữa trị, phát hiện nhân viên y tế không ở đây, Nhan An Húc liền xông thẳng qua phòng bệnh của Nhan Tử Dạ ở kế bên.

"Nhan An Húc, anh định làm gì, mau dừng lại cho tôi." Tái Nhĩ Đặc thấy Nhan An Húc xông vào muốn mở nắp khoan chữa trị của Nhan Tử Dạ thì vội vàng xông tới ngăn cản.

Nhan An Húc đã sớm có chuẩn bị, búng hạt giống trong tay rồi kích phát dị năng đã sớm ngưng tụ, hơn mười gốc dây leo lập tức cuốn lấy đám Tái Nhĩ Đặc, chỉ có một mình Kiệt Khắc vì cũng có dị năng thực vật trốn thoát.

Vưu Lý vội càng rống lên: "Mau, Kiệt Khắc, tìm đạo sư tới."

"Muốn chạy à?" Nhan An Húc vung tay, ba căn dây leo lập tức vươn tới quấn lấy cánh tay cùng cổ Kiệt Khắc, cưỡng chế lôi cậu ta từ cửa quay lại.

Sau khi tiến vào khoan chữa trị, nếu miệng vết thương vẫn chưa hoàn toàn khép lạnh mà tiếp xúc với không khí thì miệng vết thương sẽ biến xấu, đến khi đó cho dù tiếp tục nằm trong khoan chữa trị cũng tốn rất nhiều thời gian mới có thể lành lại được. Biết rõ chiều nay có trận đấu, Nhan An Húc mới nảy sinh chủ ý này, chỉ cần vết thương không thể khôi phục, cho dù có tham gia thi đấu thì Nhan Tử Dạ cũng không có khả năng chiến thắng.

Mắt thấy bàn tay Nhan An Húc đã tiến tới sát bên phím điều khiển, Ban Đặc đứng cách đó gần nhất hô lớn: "Đừng…."

…

Hoàn Chương 29.

30. Chương 30: Xử Phạt

*****

Ngay lúc bàn tay Nhan An Húc chỉ cách bàn phím một cm, một bàn tay thon dài chụp lấy tay Nhan An Húc ngay thời khắc mấu chốt, mái tóc trắng bạc xẹt qua không trung theo một đường cong duyên dáng.

Nhan An Húc sửng sốt, quay đầu lại, vừa thấy rõ đối phương là ai thì lập tức cảm giác được cổ tay mình truyền tới một trận đau đớn, đang định dùng tay kia phản kích thì người nọ đã túm cổ tay Nhan An Húc giật mạnh làm Nhan An Húc xoay người, tiếp đó quét chân Nhan An Húc, cậu ta lập tức không kịp phản kháng quỳ rạp xuống đất.

"An Nhĩ Tư?"

Đám Vưu Lý bị dây leo quấn chặt thấy người tới thì đều kinh hô.

"Là tôi, thực xin lỗi, đã tới chậm." An Nhĩ Tư vừa thi đấu xong liền chạy về đây, còn chưa vào cửa đã nghe thấy tiếng la hét bên trong, liền biết đã xảy ra chuyện, vừa vào cửa liền thấy Nhan An Húc định mở khoan chữa trị của Nhan Tử Dạ, anh cấp tốc tiến lên ngăn cản.

Quay đầu lại nhìn một cái, phát hiện Nhan Tử Dạ vẫn nhắm mắt an tường nằm trong khoan, An Nhĩ Tư nguy hiểm nheo mắt, hỏi Nhan An Húc đang quỳ trên mặt đất: "Cậu muốn làm trái quy định học viện?"

Ngón tay Nhan An Húc khẽ động, dây leo lập tức thả nhóm Vưu Lý ra, bắt đầu công kích về phía An Nhĩ Tư. An Nhĩ Tư một tay giữ Nhan An Húc, một tay cầm dao laser lao nhã chặt đứt những căn dây leo vươn tới.

Ngay lúc An Nhĩ Tư đối phó dây leo, Nhan An Húc nhân cơ hội thoát khỏi kiềm chế, thấy đám Vưu Lý chạy tới đứng sau lưng An Nhĩ Tư, Nhan An Húc trừng mắt hỏi: "Đây là chuyện của tôi với Nhan Tử Dạ, anh xen vào làm gì?"

"Tôi thích." An Nhĩ Tư ném ra một đáp án thực tùy hứng.

Nhan An Húc bị An Nhĩ Tư ngăn cản nên càng giận dữ hơn, bất quá vẫn chưa mất hết lí trí, nghiến răng nghiến lợi hỏi An Nhĩ Tư: "Việc này anh nhất định muốn quản?"

Khóe miệng An Nhĩ Tư nhếch lên: "Nhất định quản."

Lỗ tai Nhan An Húc giật giật, nghe thấy tiếng bước chân cách đó không xa, chỉ có thể căm hận cùng không cam lòng liếc nhìn đám An Nhĩ Tư một cái rồi xoay người rời đi. Vừa nãy chính vì phát hiện nhân viên y tế không có ở đây nên Nhan an Húc mới nhân cơ hội muốn mở khoan chữa trị của Nhan Tử Dạ. Làm vậy kỳ thực là phạm quy, nhưng Nhan An Húc không cố kỵ nhiều, chỉ cần không bị nhân viên y tế bắt tại trận thì đám người này cũng không có cách nào. Nhưng hiện giờ rất có thể là nhân viên y tế quay lại, lại còn có An Nhĩ Tư ở, Nhan An Húc không có cách nào thực hiện được, chỉ đành không cam tâm rời đi.

Tuy gã là người thừa kế dòng chính của Nhan gia nhưng đối với học viện Cách Lạp Tư, gã vẫn thực nhỏ bé, cho dù là thú nhân cấp S dám phạm quy vẫn bị khai trừ, càng miễn bàn tới thú nhân cấp A như gã.

Nhìn Nhan An Húc rời đi, đám Vưu Lý thở phào một hơi.

"An Nhĩ Tư, cũng may anh về kịp không thì Nhan Tử Dạ gặp phiền toái rồi." Kiệt Khắc vẫn còn sợ hãi nói.

"Đúng rồi, An Nhĩ Tư, không phải anh đang ở thi đấu à? Sao lại chạy về đây?" Vưu Lý nhớ ra An Nhĩ Tư phải đấu trận thứ ba, hiện giờ phải đang quyết đấu mới đúng, sao lại đúng lúc xuất hiện ở nơi này?

"Chỉ mới hơn một tiếng thôi, trận thứ hai chẳng lẽ vẫn chưa chấm dứt?" Ban Đặc suy đoán.

"Không có, trận thứ hai đã chấm dứt rồi, trận của tôi cũng vừa xong nên chạy qua, thật không ngờ lại đụng phải chuyện này." An Nhĩ Tư cảm thấy thực may mắn vì trận của mình không kéo dài thời gian, chỉ cần tới trễ một giây thôi thì hậu quả không thể nào tưởng được.

Trận đấu chấm dứt rồi? Nhanh như vậy? Tuy cũng hơn một tiếng nhưng đó là tính cả trận thứ hai, thực tế không tới một tiếng mà An Nhĩ Tư đã giành chiến thắng.

Đám Kiệt Khắc trợn to mắt nhìn An Nhĩ Tư, cao thủ đúng là cao thủ, đối mặt với cao thủ cấp A cư nhiên có thể tốc chiến tốc thắng, Nhan Tử Dạ đấu với Nhan An Húc kéo dài hơn một tiếng a.

Ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân dồn dập, vài nhân viên y tế bước vào, thấy trong phòng một mảnh hỗn độn, người đi đầu liền hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Kiệt Khắc đang định mở miệng, bất quá An Nhĩ Tư đã nhanh hơn.

"Có một thú nhân đột nhiên phát điên xông vào đập phá, đã bị chúng ta đuổi đi."

Ẹt, thực ngoan độc a, cư nhiên mắng Nhan An Húc là kẻ điên. Kiệt Khắc thầm bật ngón tay cái với An Nhĩ Tư.

"Thú nhân? Là thú nhân nào lớn gan như vậy, dám chạy tới phòng y tế diễu võ dương oai? Đừng tưởng phòng y tế không trang bị camera thì muốn làm gì thì làm." Nhân viên y tế thực tức giận, tuy sức chiến

đấu của bọn họ không tốt nhưng không ai cả gan dám chạy tới gây chuyện với bọn họ, phải biết, bọn họ được học viện bảo hộ a.

Ánh mắt An Nhĩ Tư hơi nhíu lại, cười nhạt: "Cái kia... một tiếng trước, tôi có chút lo lắng nên có để lại đây một chiếc camera, nó đã quay lại hết chuyện khi nãy, hẳn có thể giúp các anh."

Nói xong, An Nhĩ Tư bước tới trước khoan chữa trị của Nhan Tử Dạ, ở vị trí phía dưới bàn điều khiển gỡ chiếc camera siêu nhỏ màu đen đưa cho nhân viên y tế.

Chiếc camera chỉ to cỡ ngón út, hơn nữa còn rất mỏng, vốn đã màu đen còn dán lên phần vỏ đen của khoan chữa trị, nếu không nhìn kỹ sẽ rất khó phát hiện.

Nhân viên y tế thực cao hứng nhận lấy camera trong tay An Nhĩ Tư: "Thật tốt quá, tôi thực muốn xem xem là tên nhãi nào to gan như vậy."

ĐámVưu Lý trợn mắt há hốc mồm nhìn An Nhĩ Tư, anh ta gắn camera từ khi nào vậy, bọn họ hoàn toàn không hay biết a, chẳng lẽ đã sớm biết Nhan An Húc sẽ tới quấy rối?

Mặc kệ có phải An Nhĩ Tư biết trước hay không, Nhan An Húc xúi quẩy là cái chắc, không tới mười lăm phút sau, toàn học viện vang lên tiếng thông báo.

'Thú nhân cấp A Nhan An Húc quấy rối phòng y tế, phá hư thiết bị y tế, vi phạm nội quy học viện, phạt năm mươi vạn tinh tệ, nghỉ học một tháng, giáng xuống cấp B. Nếu còn tái phạm, lập tức khai trừ."

"Tê...."

Sau khi nghe thông báo xử phạt, vô luận là thú nhân hay giống cái ở sân thi đấu hay nhóm Vưu Lý, Kiệt Khắc đều hít một ngụm khí lạnh. Đối với Nhan An Húc, bồi thường năm mươi vạn tinh tệ căn bản không phải vấn đề lớn, cậu ta có thể tự chi trả, nghỉ học một tháng cũng không phải vấn đề, nghiêm trọng nhất chính là cưỡng ép giáng cấp.

Rõ ràng là thú nhân cấp A nhưng lại phải xuống ban B, nói cách khác, cho dù sang năm Nhan An Húc có tốt nghiệp thì trên hồ sơ cùng thông báo, học viện chỉ thừa nhận Nhan An Húc có sức chiến đấu cấp B mà thôi. Đây là sự sỉ nhục rất lớn a!

Mọi người đều bắt đầu suy đoán Nhan An Húc phát điên cái gì, đang an lành tự nhiên lại chạy tới phòng y tế quấy rối.

"Có phải anh ta điên rồi không, tự nhiên lại chạy tới phòng y tế gây chuyện, muốn chết à?"

"Đúng vậy, lúc trận đấu kết thúc hình như là nhân viên y tế đưa cậu ta đi, chẳng lẽ vì thua trận nên nổi điên gây chuyện với nhân viên y tế?"

"Tôi thấy anh ta muốn tìm Nhan Tử Dạ gây chuyện gì đúng hơn, chắc khi đó bị nhân viên y tế ngăn cản nên đánh luôn cả nhân viên y tế."

"Không thể nào? Nếu thực sự Nhan An Húc dám đánh nhân viên y tế thì đã bị khai trừ rồi, không có khả năng được giữ lại học viện đâu."

"Cũng đúng, kia rốt cuộc chân tướng là sao a?"

...

Lúc nghe thấy thông báo xử phạt, Nhan An Húc chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, dưới chân cũng trợt một phát suýt chút nữa đã ngã sấp xuống. Sao có thể, sao mình lại bị xử phạt, không có bằng chứng dựa vào cái gì nói mình quấy rối phòng y tế? Không được, mình tuyệt đối không thừa nhận.

Nhan An Húc không cam lòng đi thẳng tới văn phòng của phó viện trưởng, hiện giờ viện trưởng không có ở học viện, chỉ có phó viện trưởng mà thôi, nếu muốn kháng án thì chỉ có thể tới tìm ông ta.

Nhan An Húc quá nôn nóng căn bản không để ý tới chuyện gõ cửa, trực tiếp xông vào trong, phó viện trưởng đang nói gì đó với Hoắc Đức, thấy hành vi bất lịch sự của Nhan An Húc thì không khỏi nhíu mày chất vấn: "Sao lại thế này?"

"Phó viện trưởng, phòng y tế không có chứng cớ gì cả sao lại nói là tôi quấy rối, lại còn phá hủy thiết bị y tế, vừa nãy còn thông báo xử phạt, tôi muốn kháng nghị." Nhan An Húc biết tùy tiện xông vào như vậy sẽ làm phó viện trưởng có ấn tượng xấu, bất quá hiện giờ trong lòng nóng như lửa đốt, Nhan An Húc căn bản không để ý nhiều như vậy, nếu hình phạt kia được thực thi, gã so với Á Đức Na Đạt còn thảm hơn.

Đương nhiên, dám to gan như vậy cũng vì Nhan An Húc biết rõ trong phòng y tế căn bản không trang bị camera.

"Nga, ý trò là, trò vô tội?" Phó viện trưởng nghiêm túc hỏi.

"Vâng, phòng y tế căn bản không có chứng cớ, không thể xử phạt tôi." Nhan An Húc khẳng định nói.

"Phải không?" Liếc mắt nhìn Hoắc Đức đứng bên cạnh, sâu xa nói: "Vừa vặn, Hoắc Đức đạo sư cũng vừa nhắc tới chuyện này, không bằng để Hoắc Đức đạo sư nói rõ sự việc đi?"

Cái gì? Hoắc Đức cũng vì việc này mà tới? Không biết vì cái gì, Nhan An Húc đột nhiên cảm thấy bất an.

"Vâng, phó viện trưởng, học viên Nhan An Húc, học viện sẽ không vô duyên vô cớ tuyên bố xử phạt, trò nói không có chứng cớ à? Kia, mời trò xem cái này." Hoắc Đức kết nối chiếc camera nhỏ xíu với thông tấn khí của mình, sau đó một màn hình giả lập xuất hiện trong tay Hoắc Đức.

Chỉ thấy trên màn hình, Nhan An Húc cứ như phát điên xông vào phòng bệnh của Nhan Tử Dạ, lúc bị nhóm Vưu Lý ngăn cản thì phóng xuất dị ngăn điều khiển dây leo trói buộc bọn họ. Sau đó còn muốn mở khoan chữa trị của Nhan Tử Dạ, kết quả bị An Nhĩ Tư đúng lúc chạy tới ngăn cản. Hai bên không chân chính đánh nhau nhưng bởi vì Nhan An Húc sử dụng dị năng nên một thiết bị y tế bị dây leo vô tình phá hủy, toàn bộ quá trình bị camera quay lại, Nhan An Húc không thể chối cãi.

Nhìn đoạn phim, sắc mặt Nhan An Húc lập tức trắng xanh, lẩm bẩm: "Sao có thể, sao có thể như vậy, phòng y tế rõ ràng không trang bị camera. Đoạn phim này là giả!"

"Giả? Chứng cớ vô cùng xác thực mà trò vẫn muốn chống chế? Học viên Nhan An Húc, trò nên cảm thấy may mắn vì mình cùng nhóm An Nhĩ Tư vẫn chưa động thủ đánh nhau, bằng không hình phạt sẽ không đơn giản như vậy, mà là khai trừ."

Hoắc Đức sau khi biết hành vi của Nhan An Húc thì chỉ hận không thể lập tức khai trừ đứa học viên này, tâm địa quá độc ác, nếu khoan chữa trị bị mở ra thì vết thương của Nhan Tử Dạ sẽ lập tức chuyển biến xấu, không có cách nào tham gia trận đánh buổi chiều, tất cả cố gắng trước đó cũng uổng phí.

Chẳng qua học viện cũng có quy định, tuy Nhan An Húc đã phát động dị năng nhưng chưa chân chính đánh nhau nên chỉ có thể xử phạt cảnh cáo. Đương nhiên, nếu âm mưu của Nhan An Húc thực hiện được, khoan chữa trị của Nhan Tử Dạ bị mở ra thì miễn bàn.

"Thấy rõ chưa?" Phó viện trưởng nghiêm nghị hỏi Nhan An Húc.

Nhan An Húc cúi đầu, thật lâu sau mới gật đầu đáp: "Thấy rõ."

"Vậy trở về nhận phạt đi." Giọng điệu phó viện trưởng lạnh như băng.

"Vâng." Nhan An Húc biết mình có nói gì cũng không có tác dụng, siết chặt nắm tay, sắc mặt âm trầm rời khỏi văn phòng phó viện trưởng.

...

Hoàn Chương 30.

31. Chương 31: Phát Dục Chậm?

*****

Đợi đến khi Nhan Tử Dạ tỉnh lại có thể rời khỏi khoan chữa trị, Kiệt Khắc khẩn cấp báo lại chuyện Nhan An Húc bị xử phạt.

"Nhan An Húc bị phạt? Vì cái gì?" Nhan Tử Dạ nghi hoặc, chẳng lẽ thú nhân cấp A vì thua trận mà bị xử phạt? Chưa nghe nói bao giờ a.

"Chuyện này để tôi kể cho." Kiệt Khắc cười thực vui sướng.

Nghe xong tiền căn hậu quả, Nhan Tử Dạ có cảm giác Nhan An Húc kia tự tìm đường chết, đương nhiên điều kiện tiên quyết là An Nhĩ Tư đã trang bị camera.

"Sao tự nhiên lại gắn camera ở đây?" Nhan Tử Dạ hỏi An Nhĩ Tư ngồi bên cạnh, có chút khó hiểu, chẳng lẽ An Nhĩ Tư đã sớm đoán được Nhan An Húc sẽ chạy tới quấy rối?

"Đột nhiên nghĩ tới nên cứ làm thôi."

An Nhĩ Tư mở một lọ dịch dinh dưỡng đưa qua, Nhan Tử Dạ liền nhận lấy, quả thực thuận tay vô cùng. Thuận tay đến mức Nhan Tử Dạ không hề cảm thấy kỳ quái, đưa lên miệng uống cạn. Uống xong lại còn chép chép miệng: "Hương vị tốt hơn loại ở nhà, ây yo, hóa ra là vị rau cải, khó trách quen thuộc như vậy."

Hương vị số dịch dinh dưỡng trong nhà quả thực không thể so sánh, tuy không dễ uống nhưng cũng không khó uống, lại nhìn cái lọ lóng lánh trong tay, vừa thấy đã biết rất sa hoa.

"Cám ơn." Vỗ vỗ bả vai An Nhĩ Tư, gần nhất hình như đã uống không ít dịch dinh dưỡng của An Nhĩ Tư, hơn nữa đều là loại cao cấp. Nhan Tử Dạ vốn không thích chiếm tiện nghi của người khác, liền nghĩ lúc về nhà sẽ lấy tám mười cân rau tặng cho đối phương nếm thử, có qua thì có lại. Nghĩ nghĩ, Nhan Tử Dạ liền quẳng chuyện camera ra sau đầu.

An Nhĩ tư nhìn Nhan Tử Dạ, mỉm cười thực tao nhã.

Đám Kiệt Khắc đứng một bên nhìn hai người hỗ động, cứ cảm thấy chính mình giống như kẻ dư thừa.

Buổi chiều tiếp tục ba trận của top sáu, chỉ cần thắng trận này, Nhan Tử Dạ chắc chắn có chiếc vé tham gia trận tranh bá giữa các học viện.

Lúc rút thăm, Nhan Tử Dạ không ngừng cầu nguyện không rút trúng An Nhĩ Tư hoặc Áo Đức Kỳ, dù sao Nhan Tử Dạ chiến thắng cũng nhờ vào may mắn, nếu đụng phải hai người còn mạnh hơn Nhan An Húc thì thực sự không có chút khả năng chiến thắng. Không phải cậu yếu, mà là đối thủ quá mạnh, Nhan Tử Dạ vẫn tự hiểu bản thân.

Sau khi chiến thắng Nhan An Húc, vận may tựa hồ vẫn ở bên Nhan Tử Dạ, không rút trúng An Nhĩ Tư cùng Áo Đức Kỳ mà là một thú nhân cấp A. Thú nhân này sức chiến đấu không bằng Nhan An Húc nhưng cũng chỉ thua kém một chút mà thôi, Nhan Tử Dạ mất một tiếng rưỡi mới giành được chiến thắng, tuy quá trình gian nan nhưng không tới mức trọng thương như trận chiến với Nhan An Húc.

Cứ vậy, Nhan Tử Dạ xác định sẽ tham gia giải đấu tranh bá.

An Nhĩ Tư cùng Áo Đức Kỳ cũng thực may mắn, bởi vì trong trận đấu top sáu, hai bọn họ vẫn không đụng nhau, không tới một giờ đã xong trận. Ngày mai sẽ tiến hành loạt đấu cuối cùng, đối với ba người giành thắng lợi thì không quan trọng, nhưng ba người thua cuộc thì khác, bởi vì danh sách tham gia giải đấu tranh bá chỉ có năm người mà thôi, nói cách khác, một trong ba thú nhân thua cuộc sẽ bị loại.

Lúc Nhan Tử Dạ về tới nhà, A Ngốc đã thu hoạch xong rau cải. Chừa lại một ít, số còn lại Nhan Tử Dạ bán đi kiếm được không ít tinh tệ. Sau đó rửa rau xào rau rồi bắt đầu hưởng thụ bữa cơm thơm, tuy chỉ là rau cải thanh đạm cùng dịch dinh dưỡng mà thôi.

Sau khi dùng xong bữa tối, Nhan Tử Dạ cầm một cây cải, tách lá uy Tiểu Hoa.

"Chủ nhân chủ nhân, còn muốn còn muốn ăn nữa." Tiểu Hoa mất đi không ít linh khí hệt như con ít làm nũng với Nhan Tử Dạ, nếu tính theo thời kỳ trưởng thành thì nó quả thực đang ở thời kỳ còn nhỏ.

"Rồi, cho mi nguyên cây luôn, hôm hay Tiểu Hoa là công thần, hảo hảo bồi bổ." Nhan Tử Dạ lại lấy thêm một cây cải khác đưa cho Tiểu Hoa. Rau cải được trồng bằng linh lực, bản thân nó cũng chứa linh lực, tuy chỉ có chút ít nhưng đối với Tiểu Hoa đang cấp bách hấp thu linh lực thì không thể buông tha.

Tiểu Hoa dùng hai chiếc lá của mình cầm cây cải rồi há miệng nhai rào rạo. Nhìn Tiểu Hoa rõ ràng đã nhợt nhạt hơn rất nhiều nhưng vẫn vui sướng gặm cải, Nhan Tử Dạ nhịn không được mỉm cười.

Hôm nay lúc đối chiến với Nhan An Húc, phút cuối cùng không phải Tiểu Hoa cung cấp linh lực thì Nhan Tử Dạ căn bản không có cách nào chiến thắng, mà Tiểu Hoa cũng vì mất đi quá nhiều linh lực nên màu sắc biến thành nhợt nhạt. Bất quá không có vấn đề gì, chỉ cần chậm rãi tu luyện thì màu sắc sẽ khôi phục như cũ.

Hôm nay mặt trăng đặc biệt tròn, linh khí cũng phi thường nồng đậm, Nhan Tử Dạ ngồi xếp bằng ngoài ban công hấp thu linh khí, mà Tiểu Hoa cũng chui vào chậu hoa ở góc phòng, ngẩng cao đóa hoa đỏ nhạt của mình hấp thu linh khí trong thiên địa.

Linh lực màu trắng bạc lưu động trong cơ thể Nhan Tử Dạ, sau đó chậm rãi tích tụ ở đan điền, đột nhiên, Nhan Tử Dạ nhướng mày. Bởi vì cậu phát hiện ở bụng mình cư nhiên có dư ra một thứ. Một cái bướu thịt? Không giống, bởi vì bướu thịt sẽ không hấp thu linh lực.

Đúng vậy, vật nhỏ như bướu thịt kia cư nhiên hấp thụ linh lực trong đan điền Nhan Tử Dạ, có lẽ trước kia đã có nhưng quá ít ỏi nên Nhan Tử Dạ không chú ý tới. Nhưng hôm nay không biết vì cái gì, nó dùng tốc độ cực nhanh hấp thu linh lực mà Nhan Tử Dạ chuyển hóa từ linh khí.

Không tới mười phút đã hấp thu hết phân nửa linh lực Nhan Tử Dạ chuyển hóa cả buổi tối, này sao có thể, ngày mai còn phải thi đấu a.

Nhan Tử Dạ ấn ngón trỏ lên vị trí đan điền, muốn ngăn cản linh lực chảy ra, thế nhưng lại phát hiện không có tác dụng, linh lực vẫn không ngừng bị hút đi.

Nó rốt cuộc là thứ gì vậy? Trong kí ức của nguyên chủ tựa hồ không có thứ này, hơn nữa trước đó cậu không hề phát hiện, đột nhiên, Nhan Tử Dạ phát hiện bướu thịt kia bắt đầu biến hóa.

Sau khi hấp thu linh lực, nó chậm rãi phình to. Hệt như một quả cầu được bơm hơi, hút linh lực càng nhiều thì nó lại càng lớn, hơn nữa màu sắc cũng càng lúc càng nhạt. Đến cuối cùng, sau khi hấp thu toàn bộ linh lực trong đan điền, bướu thịt liền biến thành một tấm màng mỏng bao trùm lên thành bụng Nhan Tử Dạ.

Biến hóa này làm Nhan Tử Dạ ù ù cạc cạc, vật nhỏ này không giống nguy hại cho lắm, hơn nữa vì bao trùm lên thành bụng nên càng giống bảo hộ hơn. Chẳng lẽ là di chứng phát dục không tốt của nguyên chủ? Đang nghĩ ngợi, đột nhiên bụng dưới dâng lên một luồng nhiệt, sau đó chậm rãi lan ra toàn thân.

Sắc mặt Nhan Tử Dạ càng lúc càng đỏ, miệng khô lưỡi khô, cả người thực không thích hợp, phía dưới cư nhiên chậm rãi nổi lên một túp lều nho nhỏ.

Không đúng, loại bệnh trạng này… vừa lạ lại vừa quen.

Động dục?

Đúng vậy, vô luận là tu yêu hay thú nhân, nó đều là bệnh trạng của kỳ động dục. Thế nhưng không có khả năng a, Nhan Tử Dạ vừa chào đời đã là yêu tinh, hơn ngàn năm qua, trừ bỏ mấy năm lúc mới tu luyện, rất hiếm khi xuất hiện tình huống động dục, cơ hồ là không có. Kia hiện giờ là sao?

Linh quang trong đầu chợt lóe.

Thú nhân tuy sống hơn hai trăm năm nhưng đồng dạng cũng là mười tám tuổi trưởng thành. Sau khi tới tuổi trưởng thành, cứ mỗi năm thú nhân cùng giống cái sẽ có ít nhất một lần động dục.

Kỳ động dục của thú nhân rất phiền toái, một khi động dục sẽ giống như phát điên, không thể kiềm chế bản thân, đập phá khắp nơi. Lúc nhìn thấy giống cái thì lại càng mất lý trí, ngay cả thú nhân khác cũng không buông tha. Vì phòng ngừa phát sinh chuyện như vậy, thuốc áp chế kỳ động dục ra đời. Chẳng những nghiên cứu được thú áp chế kỳ động dục của thú nhân, giống cái đồng dạng cũng có.

Tuy khi động dục giống cái sẽ không mất đi lý trí nhưng lại tản ra hương vị động dục đặc biệt, mùi rất nhạt, giống cái không ngửi được. Nhưng thú nhân có cái mũi nhạy bén cho dù cách đó mấy mét cũng ngửi thấy. Một khi ngửi thấy hương vị này, thú nhân giống như bắt được tín hiệu tìm kiếm bạn tình của giống cái, sẽ nhanh chóng tiến vào kỳ động dục, điên cuồng bổ nhào về phía giống cái.

Những tri thức này nằm trong kí ức mà nguyên chủ lưu lại, cũng chính vì biết rõ nên Nhan Tử Dạ mới giật mình. Bởi vì theo kí ức của nguyên chủ, từ năm mười tám tuổi tới tận bây giờ, kỳ động dục cư nhiên chưa từng xuất hiện.

Này thuyết minh cái gì, thuyết minh nguyên chủ phát dục dị thường. Hiện giờ đột nhiên bộc phát bệnh trạng động dục, lại liên tưởng tới bướu thịt kia, Nhan Tử Dạ có thể khẳng định nguyên chủ nhất định phát dục chậm. Mà bướu thịt kia nhất định có quan hệ với kỳ động dục.

Cuộn người trên mặt đất, trán Nhan Tử Dạ không ngừng tích mồ hôi, cho dù thân thể nóng hừng hực nhưng lý trí vẫn rất tỉnh táo, cũng không xuất hiện tình huống mất lý trí phát cuồng như các thú nhân khác. Chẳng qua toàn thân vô lực như lúc bị thương ban sáng, căn bản không có sức lực đứng dậy.

Tiểu Hoa đang ở trong góc phòng hấp thu linh khí đột nhiên lay động, sau đó nhìn về phía Nhan Tử Dạ. Thấy Nhan Tử Dạ té ngã dưới đất thì lập tức nhảy ra khỏi chậu, chạy tới bên cạnh.

"Chủ nhân, chủ nhân làm sao vậy?" Cảm giác được Nhan Tử Dạ không thích hợp, Tiểu Hoa bối rối không thôi.

"Đưa ta… xuống lầu…" Nhan Tử Dạ yếu xìu nói.

"Vâng, chủ nhân, người cố chống đỡ a." Tiểu Hoa lập tức biến thành bộ dáng cao hai mét rồi dùng hai chiếc lá của mình ôm lấy Nhan Tử Dạ xuống lầu.

A Ngốc đang ở lầu hai quét dọn, thấy Tiểu Hoa ôm Nhan Tử Dạ chạy xuống thì lập tức ném chổi chạy tới.

"Thiếu gia, này là…." Cái mũi A Ngốc giật giật, trong mắt lập tức lóe sáng một tia hồng quang: "Cảnh cáo cảnh cáo… thiếu gia tiến vào kỳ động dục…"

"Tiểu Hoa, mau đưa thiếu gia vào phòng, trông chừng thiếu gia đi, ta đi lấy thuốc áp chế." A Ngốc căn dặn xong thì nhanh chóng chạy xuống lầu một.

Tiểu Hoa ôm Nhan Tử Dạ về phòng, nghe cậu lẩm bẩm lúc thì nói nóng, lúc lại nói khát nước. Tiểu Hoa vội vàng chạy ra khỏi phòng định đi rót nước, kết quả vừa vặn tông phải A Ngốc vừa xông lên.

Sức lực Tiểu Hoa tuy không nhỏ nhưng trọng lượng thì không bằng A Ngốc, thế nên theo quán tính bị A Ngốc hất văng xuống đất, biến về bộ dáng sáu mươi cm.

A Ngốc cũng không quản nhiều, vội cầm lọ thuốc có màu xanh biếc trong tay cẩn thận rót vào miệng Nhan Tử Dạ, chốc lát sau, Nhan Tử Dạ yên tĩnh lại rồi nặng nề ngủ.

A Ngốc thở phào một hơi.

Tiểu Hoa từ mặt đất bò dậy, thấy Nhan Tử Dạ không có việc gì thì ngẩng đầu hỏi A Ngốc: "Chủ nhân bị gì vậy?"

"Thiếu gia tới kỳ động dục, thật tốt quá, thiếu gia rốt cục cũng trưởng thành, A Ngốc thực vui mừng a!" A Ngốc không biết từ đâu lôi ra một chiếc khăn lụa, ngón cái cùng ngón trỏ cầm khăn, ngón út cong cong như hoa lan mà lau những giọt nước mắt cơ bản không hề tồn tại.

"Kỳ động dục? Đó là cái gì?" Tiểu Hoa nghi hoặc hỏi.

"Con nít không nên hỏi nhiều, chờ tới lúc trưởng thành thì mi sẽ biết. Đi, chúng ta ra ngoài thôi, không cần quấy rầy thiếu gia nghỉ ngơi." A Ngốc trực tiếp túm lấy thân Tiểu Hoa, không để ý tới phản kháng của nó, xách ngược ra khỏi phòng.

…

Hoàn Chương 31.

32. Chương 32: Kỳ Thi Kết Thúc

Đợi đến khi Nhan Tử Dạ tỉnh lại có thể rời khỏi khoan chữa trị, Kiệt Khắc khẩn cấp báo lại chuyện Nhan An Húc bị xử phạt.

"Nhan An Húc bị phạt? Vì cái gì?" Nhan Tử Dạ nghi hoặc, chẳng lẽ thú nhân cấp A vì thua trận mà bị xử phạt? Chưa nghe nói bao giờ a.

"Chuyện này để tôi kể cho." Kiệt Khắc cười thực vui sướng.

Nghe xong tiền căn hậu quả, Nhan Tử Dạ có cảm giác Nhan An Húc kia tự tìm đường chết, đương nhiên điều kiện tiên quyết là An Nhĩ Tư đã trang bị camera.

"Sao tự nhiên lại gắn camera ở đây?" Nhan Tử Dạ hỏi An Nhĩ Tư ngồi bên cạnh, có chút khó hiểu, chẳng lẽ An Nhĩ Tư đã sớm đoán được Nhan An Húc sẽ chạy tới quấy rối?

"Đột nhiên nghĩ tới nên cứ làm thôi."

An Nhĩ Tư mở một lọ dịch dinh dưỡng đưa qua, Nhan Tử Dạ liền nhận lấy, quả thực thuận tay vô cùng. Thuận tay đến mức Nhan Tử Dạ không hề cảm thấy kỳ quái, đưa lên miệng uống cạn. Uống xong lại còn chép chép miệng: "Hương vị tốt hơn loại ở nhà, ây yo, hóa ra là vị rau cải, khó trách quen thuộc như vậy."

Hương vị số dịch dinh dưỡng trong nhà quả thực không thể so sánh, tuy không dễ uống nhưng cũng không khó uống, lại nhìn cái lọ lóng lánh trong tay, vừa thấy đã biết rất sa hoa.

"Cám ơn." Vỗ vỗ bả vai An Nhĩ Tư, gần nhất hình như đã uống không ít dịch dinh dưỡng của An Nhĩ Tư, hơn nữa đều là loại cao cấp. Nhan Tử Dạ vốn không thích chiếm tiện nghi của người khác, liền nghĩ lúc về nhà sẽ lấy tám mười cân rau tặng cho đối phương nếm thử, có qua thì có lại. Nghĩ nghĩ, Nhan Tử Dạ liền quẳng chuyện camera ra sau đầu.

An Nhĩ tư nhìn Nhan Tử Dạ, mỉm cười thực tao nhã.

Đám Kiệt Khắc đứng một bên nhìn hai người hỗ động, cứ cảm thấy chính mình giống như kẻ dư thừa.

Buổi chiều tiếp tục ba trận của top sáu, chỉ cần thắng trận này, Nhan Tử Dạ chắc chắn có chiếc vé tham gia trận tranh bá giữa các học viện.

Lúc rút thăm, Nhan Tử Dạ không ngừng cầu nguyện không rút trúng An Nhĩ Tư hoặc Áo Đức Kỳ, dù sao Nhan Tử Dạ chiến thắng cũng nhờ vào may mắn, nếu đụng phải hai người còn mạnh hơn Nhan An Húc thì thực sự không có chút khả năng chiến thắng. Không phải cậu yếu, mà là đối thủ quá mạnh, Nhan Tử Dạ vẫn tự hiểu bản thân.

Sau khi chiến thắng Nhan An Húc, vận may tựa hồ vẫn ở bên Nhan Tử Dạ, không rút trúng An Nhĩ Tư cùng Áo Đức Kỳ mà là một thú nhân cấp A. Thú nhân này sức chiến đấu không bằng Nhan An Húc nhưng cũng chỉ thua kém một chút mà thôi, Nhan Tử Dạ mất một tiếng rưỡi mới giành được chiến thắng, tuy quá trình gian nan nhưng không tới mức trọng thương như trận chiến với Nhan An Húc.

Cứ vậy, Nhan Tử Dạ xác định sẽ tham gia giải đấu tranh bá.

An Nhĩ Tư cùng Áo Đức Kỳ cũng thực may mắn, bởi vì trong trận đấu top sáu, hai bọn họ vẫn không đụng nhau, không tới một giờ đã xong trận. Ngày mai sẽ tiến hành loạt đấu cuối cùng, đối với ba người giành thắng lợi thì không quan trọng, nhưng ba người thua cuộc thì khác, bởi vì danh sách tham gia giải đấu tranh bá chỉ có năm người mà thôi, nói cách khác, một trong ba thú nhân thua cuộc sẽ bị loại.

Lúc Nhan Tử Dạ về tới nhà, A Ngốc đã thu hoạch xong rau cải. Chừa lại một ít, số còn lại Nhan Tử Dạ bán đi kiếm được không ít tinh tệ. Sau đó rửa rau xào rau rồi bắt đầu hưởng thụ bữa cơm thơm, tuy chỉ là rau cải thanh đạm cùng dịch dinh dưỡng mà thôi.

Sau khi dùng xong bữa tối, Nhan Tử Dạ cầm một cây cải, tách lá uy Tiểu Hoa.

"Chủ nhân chủ nhân, còn muốn còn muốn ăn nữa." Tiểu Hoa mất đi không ít linh khí hệt như con ít làm nũng với Nhan Tử Dạ, nếu tính theo thời kỳ trưởng thành thì nó quả thực đang ở thời kỳ còn nhỏ.

"Rồi, cho mi nguyên cây luôn, hôm hay Tiểu Hoa là công thần, hảo hảo bồi bổ." Nhan Tử Dạ lại lấy thêm một cây cải khác đưa cho Tiểu Hoa. Rau cải được trồng bằng linh lực, bản thân nó cũng chứa linh lực, tuy chỉ có chút ít nhưng đối với Tiểu Hoa đang cấp bách hấp thu linh lực thì không thể buông tha.

Tiểu Hoa dùng hai chiếc lá của mình cầm cây cải rồi há miệng nhai rào rạo. Nhìn Tiểu Hoa rõ ràng đã nhợt nhạt hơn rất nhiều nhưng vẫn vui sướng gặm cải, Nhan Tử Dạ nhịn không được mỉm cười.

Hôm nay lúc đối chiến với Nhan An Húc, phút cuối cùng không phải Tiểu Hoa cung cấp linh lực thì Nhan Tử Dạ căn bản không có cách nào chiến thắng, mà Tiểu Hoa cũng vì mất đi quá nhiều linh lực nên màu sắc biến thành nhợt nhạt. Bất quá không có vấn đề gì, chỉ cần chậm rãi tu luyện thì màu sắc sẽ khôi phục như cũ.

Hôm nay mặt trăng đặc biệt tròn, linh khí cũng phi thường nồng đậm, Nhan Tử Dạ ngồi xếp bằng ngoài ban công hấp thu linh khí, mà Tiểu Hoa cũng chui vào chậu hoa ở góc phòng, ngẩng cao đóa hoa đỏ nhạt của mình hấp thu linh khí trong thiên địa.

Linh lực màu trắng bạc lưu động trong cơ thể Nhan Tử Dạ, sau đó chậm rãi tích tụ ở đan điền, đột nhiên, Nhan Tử Dạ nhướng mày. Bởi vì cậu phát hiện ở bụng mình cư nhiên có dư ra một thứ. Một cái bướu thịt? Không giống, bởi vì bướu thịt sẽ không hấp thu linh lực.

Đúng vậy, vật nhỏ như bướu thịt kia cư nhiên hấp thụ linh lực trong đan điền Nhan Tử Dạ, có lẽ trước kia đã có nhưng quá ít ỏi nên Nhan Tử Dạ không chú ý tới. Nhưng hôm nay không biết vì cái gì, nó dùng tốc độ cực nhanh hấp thu linh lực mà Nhan Tử Dạ chuyển hóa từ linh khí.

Không tới mười phút đã hấp thu hết phân nửa linh lực Nhan Tử Dạ chuyển hóa cả buổi tối, này sao có thể, ngày mai còn phải thi đấu a.

Nhan Tử Dạ ấn ngón trỏ lên vị trí đan điền, muốn ngăn cản linh lực chảy ra, thế nhưng lại phát hiện không có tác dụng, linh lực vẫn không ngừng bị hút đi.

Nó rốt cuộc là thứ gì vậy? Trong kí ức của nguyên chủ tựa hồ không có thứ này, hơn nữa trước đó cậu không hề phát hiện, đột nhiên, Nhan Tử Dạ phát hiện bướu thịt kia bắt đầu biến hóa.

Sau khi hấp thu linh lực, nó chậm rãi phình to. Hệt như một quả cầu được bơm hơi, hút linh lực càng nhiều thì nó lại càng lớn, hơn nữa màu sắc cũng càng lúc càng nhạt. Đến cuối cùng, sau khi hấp thu toàn bộ linh lực trong đan điền, bướu thịt liền biến thành một tấm màng mỏng bao trùm lên thành bụng Nhan Tử Dạ.

Biến hóa này làm Nhan Tử Dạ ù ù cạc cạc, vật nhỏ này không giống nguy hại cho lắm, hơn nữa vì bao trùm lên thành bụng nên càng giống bảo hộ hơn. Chẳng lẽ là di chứng phát dục không tốt của nguyên chủ? Đang nghĩ ngợi, đột nhiên bụng dưới dâng lên một luồng nhiệt, sau đó chậm rãi lan ra toàn thân.

Sắc mặt Nhan Tử Dạ càng lúc càng đỏ, miệng khô lưỡi khô, cả người thực không thích hợp, phía dưới cư nhiên chậm rãi nổi lên một túp lều nho nhỏ.

Không đúng, loại bệnh trạng này… vừa lạ lại vừa quen.

Động dục?

Đúng vậy, vô luận là tu yêu hay thú nhân, nó đều là bệnh trạng của kỳ động dục. Thế nhưng không có khả năng a, Nhan Tử Dạ vừa chào đời đã là yêu tinh, hơn ngàn năm qua, trừ bỏ mấy năm lúc mới tu luyện, rất hiếm khi xuất hiện tình huống động dục, cơ hồ là không có. Kia hiện giờ là sao?

Linh quang trong đầu chợt lóe.

Thú nhân tuy sống hơn hai trăm năm nhưng đồng dạng cũng là mười tám tuổi trưởng thành. Sau khi tới tuổi trưởng thành, cứ mỗi năm thú nhân cùng giống cái sẽ có ít nhất một lần động dục.

Kỳ động dục của thú nhân rất phiền toái, một khi động dục sẽ giống như phát điên, không thể kiềm chế bản thân, đập phá khắp nơi. Lúc nhìn thấy giống cái thì lại càng mất lý trí, ngay cả thú nhân khác cũng không buông tha. Vì phòng ngừa phát sinh chuyện như vậy, thuốc áp chế kỳ động dục ra đời. Chẳng những nghiên cứu được thú áp chế kỳ động dục của thú nhân, giống cái đồng dạng cũng có.

Tuy khi động dục giống cái sẽ không mất đi lý trí nhưng lại tản ra hương vị động dục đặc biệt, mùi rất nhạt, giống cái không ngửi được. Nhưng thú nhân có cái mũi nhạy bén cho dù cách đó mấy mét cũng ngửi thấy. Một khi ngửi thấy hương vị này, thú nhân giống như bắt được tín hiệu tìm kiếm bạn tình của giống cái, sẽ nhanh chóng tiến vào kỳ động dục, điên cuồng bổ nhào về phía giống cái.

Những tri thức này nằm trong kí ức mà nguyên chủ lưu lại, cũng chính vì biết rõ nên Nhan Tử Dạ mới giật mình. Bởi vì theo kí ức của nguyên chủ, từ năm mười tám tuổi tới tận bây giờ, kỳ động dục cư nhiên chưa từng xuất hiện.

Này thuyết minh cái gì, thuyết minh nguyên chủ phát dục dị thường. Hiện giờ đột nhiên bộc phát bệnh trạng động dục, lại liên tưởng tới bướu thịt kia, Nhan Tử Dạ có thể khẳng định nguyên chủ nhất định phát dục chậm. Mà bướu thịt kia nhất định có quan hệ với kỳ động dục.

Cuộn người trên mặt đất, trán Nhan Tử Dạ không ngừng tích mồ hôi, cho dù thân thể nóng hừng hực nhưng lý trí vẫn rất tỉnh táo, cũng không xuất hiện tình huống mất lý trí phát cuồng như các thú nhân khác. Chẳng qua toàn thân vô lực như lúc bị thương ban sáng, căn bản không có sức lực đứng dậy.

Tiểu Hoa đang ở trong góc phòng hấp thu linh khí đột nhiên lay động, sau đó nhìn về phía Nhan Tử Dạ. Thấy Nhan Tử Dạ té ngã dưới đất thì lập tức nhảy ra khỏi chậu, chạy tới bên cạnh.

"Chủ nhân, chủ nhân làm sao vậy?" Cảm giác được Nhan Tử Dạ không thích hợp, Tiểu Hoa bối rối không thôi.

"Đưa ta… xuống lầu…" Nhan Tử Dạ yếu xìu nói.

"Vâng, chủ nhân, người cố chống đỡ a." Tiểu Hoa lập tức biến thành bộ dáng cao hai mét rồi dùng hai chiếc lá của mình ôm lấy Nhan Tử Dạ xuống lầu.

A Ngốc đang ở lầu hai quét dọn, thấy Tiểu Hoa ôm Nhan Tử Dạ chạy xuống thì lập tức ném chổi chạy tới.

"Thiếu gia, này là…." Cái mũi A Ngốc giật giật, trong mắt lập tức lóe sáng một tia hồng quang: "Cảnh cáo cảnh cáo… thiếu gia tiến vào kỳ động dục…"

"Tiểu Hoa, mau đưa thiếu gia vào phòng, trông chừng thiếu gia đi, ta đi lấy thuốc áp chế." A Ngốc căn dặn xong thì nhanh chóng chạy xuống lầu một.

Tiểu Hoa ôm Nhan Tử Dạ về phòng, nghe cậu lẩm bẩm lúc thì nói nóng, lúc lại nói khát nước. Tiểu Hoa vội vàng chạy ra khỏi phòng định đi rót nước, kết quả vừa vặn tông phải A Ngốc vừa xông lên.

Sức lực Tiểu Hoa tuy không nhỏ nhưng trọng lượng thì không bằng A Ngốc, thế nên theo quán tính bị A Ngốc hất văng xuống đất, biến về bộ dáng sáu mươi cm.

A Ngốc cũng không quản nhiều, vội cầm lọ thuốc có màu xanh biếc trong tay cẩn thận rót vào miệng Nhan Tử Dạ, chốc lát sau, Nhan Tử Dạ yên tĩnh lại rồi nặng nề ngủ.

A Ngốc thở phào một hơi.

Tiểu Hoa từ mặt đất bò dậy, thấy Nhan Tử Dạ không có việc gì thì ngẩng đầu hỏi A Ngốc: "Chủ nhân bị gì vậy?"

"Thiếu gia tới kỳ động dục, thật tốt quá, thiếu gia rốt cục cũng trưởng thành, A Ngốc thực vui mừng a!" A Ngốc không biết từ đâu lôi ra một chiếc khăn lụa, ngón cái cùng ngón trỏ cầm khăn, ngón út cong cong như hoa lan mà lau những giọt nước mắt cơ bản không hề tồn tại.

"Kỳ động dục? Đó là cái gì?" Tiểu Hoa nghi hoặc hỏi.

"Con nít không nên hỏi nhiều, chờ tới lúc trưởng thành thì mi sẽ biết. Đi, chúng ta ra ngoài thôi, không cần quấy rầy thiếu gia nghỉ ngơi." A Ngốc trực tiếp túm lấy thân Tiểu Hoa, không để ý tới phản kháng của nó, xách ngược ra khỏi phòng.

...

Hoàn Chương 31.

33. Chương 33: Sự Thực Năm Đó

******

"An Nhĩ Tư, anh chờ một chút." Sau khi xuống phi hành khí, Nhan Tử Dạ bỏ lại một câu rồi chạy ào vào nhà lấy đồ.

Chỉ chốc lát sau, Nhan Tử Dạ ôm một cái hộp giấy cao rộng tầm bốn mươi cm chạy ra. Hộp này kì thực là hộp giữ nhiệt chuyên dụng để vận chuyển. Dùng hộp này chứa thịt cùng rau cải có thể bảo tồn một tháng. Nhan Tử Dạ lên mạng đặt mua vài cái, lúc này vừa vạn phát huy công dụng.

"Cho anh." Nhan Tử Dạ đưa hộp cho An Nhĩ Tư.

"Này là gì?" An Nhĩ Tư nhận lấy, vừa mở ra thì sửng sốt: "Này... là rau cải?"

"Đúng vậy, rau cải, tôi uống không ít dịch dinh dưỡng của anh, này coi như phí dụng." Cho dù là bằng hữu, Nhan Tử Dạ cũng không thích nợ nần.

An Nhĩ Tư đậy nắp, trả lại cho Nhan Tử Dạ: "Cái này tôi không thể nhận, chỉ là vài lọ dịch dinh dưỡng thôi, em tính toán rõ ràng như vậy có phải không xem tôi là bạn không?"

Nhan Tử Dạ không chịu nhận, đương nhiên nói: "Chính vì thế mới tặng rau cải. Số rau này không giống mấy loại trên mạng, nếu không phải xem anh là bạn, tôi mới không cho."

Nghe Nhan Tử Dạ nói vậy, An Nhĩ Tư liền mỉm cười: "Tốt, tôi nhận."

An Nhĩ Tư cầm hộp rau leo lên phi hành khí, sau đó thông qua cửa sổ phất phất tay với Nhan Tử Dạ rồi khởi động phi hành khí rời đi.

Nhan Tử Dạ vừa định quay vào nhà thì một chiếc phi hành khí màu đen đột nhiên đáp xuống ngay trước mặt, cửa phi hành khí mở ra, gương mặt quen thuộc của Hoắc Đức xuất hiện.

"Hoắc Đức đạo sư? Sao thầy lại tới đây?" Hiện giờ đã hết giờ học, ông ta tìm tới là có chuyện gì a?

"Trước khoan nói đã, đi theo tôi, có người muốn gặp trò." Hoắc Đức thúc giục Nhan Tử Dạ mau leo lên phi hành khí.

Nhìn bộ dáng Hoắc Đức thì có vẻ không đi không được, Nhan Tử Dạ đành phải nói: "Được rồi, bất quá thầy đợi một chút, tôi có chút chuyện phải dặn người máy quản gia."

"Rồi rồi, mau đi đi." Hoắc Đức gật gật đầu.

Nhan Tử Dạ trở vào nhà, căn dặn A Ngốc xới đất trên vườn rau, tối nay cậu sẽ gieo đợt rau cải mới, sau đó liền theo Hoắc Đức rời đi.

Hoắc Đức không đưa Nhan Tử Dạ về học viện, ngược lại đi tới một nơi khá hẻo lánh. Hoắc Đức ngựa quen đường cũ chở Nhan Tử Dạ tới trước một căn hộ cũ kĩ, ở đây, Nhan Tử Dạ nhìn thấy phó viện trưởng.

"Tới đây, ngồi đi." Phó viện trưởng chỉ sô pha đối diện, nói với Nhan Tử Dạ.

Nhan Tử Dạ thực nghi hoặc, sau khi ngồi xuống thì trực tiếp hỏi: "Phó viện trưởng, thầy tìm tôi có chuyện gì?" Có chuyện gì mà không thể nói trong học viện, cố tình đưa cậu tới nơi hoang sơ hẻo lánh này.

"Nhan Tử Dạ không được vô lễ." Hoắc Đức ở phía sau quát.

"Không có việc gì, anh ra ngoài trước đi, để tôi một mình nói chuyện với trò ấy." Phó viện trưởng phất tay với Hoắc Đức.

"Vâng." Liếc mắt nhìn Nhan Tử Dạ một cái, Hoắc Đức lặng lẽ lùi ra, còn thuận tay đóng cửa lại. Sau đó đứng bên ngoài canh gác.

Phó viện trưởng đã hơn hai trăm tuổi nhưng thoạt nhìn chỉ là bộ dáng trung niên. Thấy Hoắc Đức ra ngoài rồi, ông mới lên tiếng: "Trò gọi là Nhan Tử Dạ đúng không, tôi là phó viện trưởng của học viện Cách Lạp Tư, đồng thời cũng là thầy của Nhan Thuần, cha trò."

Nhan Tử Dạ nhíu mi: "Thầy của cha tôi?" Trong đầu lóe lên một gương mặt trẻ tuổi anh tuấn, trong kí ức của nguyên chủ, bởi vì cha thường xuyên vắng nhà nên bồi bên cạnh nguyên chủ vẫn luôn là ba ba, cho nên hiểu biết về cha rất ít, cũng không hề biết chuyện cha mình là học trò của phó viện trưởng.

Thấy Nhan Tử Dạ lộ rõ biểu tình nghi hoặc, phó viện trưởng hỏi: "Trò có hận cha mình không?"

Hận? Kỳ thực nguyên chủ từng hận, bởi vì lúc người khác được cha mình yêu thương dạy dỗ, cha cậu ta lại chẳng thấy bóng dáng. Lúc bị khi dễ, cha cũng không ở bên cạnh, thế nên thường xuyên bị đám nhỏ khác nói là đồ không cha. Nguyên chủ từng căm hận, từng chán ghét, thậm chí có suy nghĩ không cần người cha này. Chỉ là từ đầu tới cuối vẫn không vứt bỏ được khát khao được gặp cha. Đáng tiếc trong trận chiến tinh tế thú hai năm trước, cha nguyên chủ đã chết đi, không chỉ vậy nguyên chủ còn mất cả mỗ ba cùng mỗ nãi vẫn luôn yêu thương mình.

Hai năm nay, nguyên chủ từng oán hận cha mình, nếu không phải ông lên chiến trường, mỗ ba cùng mỗ nãi cũng không vì đi đưa đồ cho ông mà mất. Có thể nói, nguyên chủ chưa từng thấy mặt người cha này, thẳng đến lúc chết đi, cậu ta vẫn luôn oán hận cha mình. Nhưng đó chỉ là nguyên chủ mà thôi, Nhan Tử Dạ thì không hề oán hận gì cả, bởi vì đó vốn không phải cha cậu.

Tuy Nhan Tử Dạ so với nguyên chủ còn thảm hơn, vừa chào đời đã bị vứt bỏ, bất quá cho tới giây phút cuối cùng Nhan Tử Dạ chưa hề oán hận. Oán hận chẳng những lãng phí thời gian, lãng phí sinh mệnh mà còn lãng phí tinh lực, làm một người lười biếng, Nhan Tử Dạ biểu thị cậu mới không rảnh hơi làm chuyện có hại như vậy.

Cho nên Nhan Tử Dạ thản nhiên nói ra đáp án: "Tôi không hận cha, ông ấy có suy nghĩ của riêng mình." Mặc kệ vì nguyên nhân gì, bỏ chính là bỏ, oán hận có ích lợi gì, cũng không thay đổi được gì, không bằng bớt chút khí lực, đi ngủ cho sướng.

"Trò có thể nghĩ như vậy, nếu Nhan Thuần biết khẳng định sẽ thực vui vẻ." Phó viện trưởng vui vẻ nói: "Kỳ thực Nhan Thuần làm vậy tất cả đều vì trò."

"Vì tôi?" Nhan Tử Dạ nghi hoặc.

"Đúng vậy, vì trò." Nhìn gương mặt có vài phần tương tự Nhan Thuần, phó viện trưởng nói: "Năm đó mỗ ba trò không biết vì sao trúng phải độc của song tính nghĩ thú. Nó là một loài tinh tế thú lưỡng tính cấp thấp, lực công kích rất thấp, ngay cả giống cái cũng có thể dễ dàng giết chúng. Nhưng đối với người đang mang thai thì song tính nghĩ thú rất đáng sợ, nọc độc của nó không gây nguy hại cho đối tượng mang thai, thế nhưng lại ảnh hưởng nghiêm trọng tới thai nhi.

Bởi bì độc tố của song tính nghĩ thú sẽ thay đổi hình thái hoặc gen của thai nhi, tỷ lệ nhỏ sẽ trở thành loài lưỡng tính không thể sinh dục, tỷ lệ lớn là sẽ bị biến đổi gen, trở thành quái vật có gen tinh tế thú."

Nói tới đây, ánh mắt phó viện trưởng có chút phức tạp: "Mà trò đã may mắn nằm trong xác xuất cực hiếm, có thể nói là phi thường may mắn. Bởi vì chẳng những không bị biến đổi gen, cũng không trở thành loài lưỡng tính. Thế nhưng lại có di chứng."

"Di chứng gì?" Nhan Tử Dạ thực không ngờ chuyện này lại có ẩn tình sâu xa như vậy, đột nhiên, cậu nghĩ tới tinh thần lực cùng sức chiến đấu siêu thấp của nguyên chủ, chẳng lẽ nó chính là di chứng?

"Di chứng chính là trò biến thành phế nhân, tới năm năm tuổi vẫn còn duy trì hình thú, hơn nữa trí lực cũng bị thoái hóa. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì sẽ biến thành dã thú không có nhân tính, mà một khi đã

biến thành dã thú thì không có cách nào khôi phục. Nhan Thuần vì trò mà bôn ba tìm kiếm biện pháp chữa trị, nhưng mãi vẫn không tìm được. Thế nhưng trò đột nhiên khỏe lại, có thể biến thành hình người, thế nhưng lại giống như giống cái, không thể biến hóa về hình thú. Tôi nghĩ trò cũng biết chuyện này." Nhớ tới mấy trận đấu trong thi đấu xếp hạng, những người khác không rõ nhưng ông thì rõ, không phải Nhan Tử Dạ không muốn, mà là không thể.

Nghe phó viện trưởng nói hết, Nhan Tử Dạ sửng sốt, thật không ngờ còn có chuyện này, không đúng, nguyên chủ từng biến thân một lần.

"Hai năm trước tôi từng biến về hình thú, tuy thời gian rất ngắn nhưng xác thực không có vấn đề."

"Vậy bây giờ còn biến được không?"

Nhan Tử Dạ lắc đầu, cậu không biết, bởi vì thú hồn của nguyên chủ đã mất rồi. Thú nhân không có thú hồn sẽ không biến về hình thú được, mà thứ gọi là thú hồn chính là linh hồn của thú nhân, cho dù suy trì hình người nhưng linh hồn của bọn họ vẫn là hình thú. Mà cậu hiện giờ vẫn chưa tu luyện được nội đan, càng không có khả năng biến thân.

Thấy Nhan Tử Dạ lắc đầu, phó viện trưởng nói tiếp: "Hai năm trước, cha trò rốt cuộc tìm được một loại thuốc có thể giúp trò khôi phục, thế nhưng nó lại nằm trong tay quốc vương của đế quốc Ni Lạp Nhĩ. Khi đó quốc vương Ni Lạp Nhĩ đã dùng loại thuốc kia làm điều kiện trao đổi, ông ta muốn cha trò thay bác trò ra chiến trường. Vì lấy được thuốc, cha trò đã đồng ý. Trước khi đi, cha trò lấy trước một phần ba cho trò uống, dự định là khi thắng lợi quay về sẽ lấy nốt hai phần ba còn lại, nhưng không ngờ..."

Không ngờ Nhan Thuần lại chết? Mỗ ba cùng mỗ nãi cũng chết, mà nguyên chủ thì vẫn không nhận được phần thuốc còn lại. Chính là vì cái gì lại muốn Nhan Thuần ra chiến trường? Rõ ràng anh trai Nhan Thuần, cũng là bác của nguyên chủ có thực lực mạnh hơn. Cứ cảm thấy chuyện này không đơn giản.

Trong trí nhớ, địa vị của cha mẹ nguyên chủ ở Nhan gia rất thấp, ngay cả mỗ nãi cũng vậy. Nếu vì cha nguyên chủ có sức chiến đấu thấp nên bị gia chủ ghét bỏ thì có thể lý giải, nhưng còn mỗ nãi thì sao? Kia chính là giống cái của gia chủ, là bầu bạn của ông ta, sao cũng bị ghét bỏ? Nếu chán ghét mỗ nãi thì sao còn cưới?

Trong chuyện này có quá nhiều bí ẩn, Nhan Tử Dạ nghĩ mãi cũng không thông. Nếu nghĩ không ra thì không nghĩ nữa, hiện giờ việc Nhan Tử Dạ thắc mắc nhất chính là mục đích phó viện trưởng tìm mình tới.

"Minh nhân bất thuyết ám thoại, phó viện trưởng, hôm nay thầy tìm tôi tới không phải chỉ vì kể chuyện này đi? Có chuyện gì, thầy cứ nói thẳng."

"Tốt, một khi đã vậy thì tôi cứ nói thẳng vậy, tôi hi vọng trò có thể trở thành học trò của tôi, học trò duy nhất." Phó viện trưởng dùng ánh mắt chờ mong nhìn Nhan Tử Dạ, hi vọng cậu có thể đáp ứng. Bất quá ông cũng có vài phần nắm chắc, mặc dù thực lực của ông thua viện trưởng nhưng vẫn không kém là bao. Người muốn trở thành học trò của ông có rất nhiều.

"Trở thành học trò của thầy? Phó viện trưởng, tôi nghĩ người muốn trở thành học trò của thấy có thể xếp hàng từ đây tới tận học viện, vì cái gì lại chọn tôi, chẳng lẽ vì cha tôi?" Nhan Tử Dạ tò mò hỏi.

"Không, bởi vì tư chất của trò còn mạnh hơn cả Nhan Thuần, nhất định có thể càng siêu việt hơn. Tôi sẽ dốc hết toàn bộ sức lực dạy dỗ trò, để trò trở thành cường giả cấp SS trẻ tuổi nhất." Phó viện trưởng khẩn cấp cam đoan.

"Không cần."

...

Hoàn Chương 33.

34. Chương 34: Nhan Tôn

"Cái gì?" Nhan Tử Dạ trả lời quá thẳng thắn làm phó viện trưởng có chút không phản ứng kịp, này cũng kịch bản không giống a, hẳn đứa nhỏ này phải cao hứng đồng ý chứ? Năm đó Nhan Thuần đã thực vui sướng a.

Thấy phó viện trưởng có vẻ chưa hiểu lắm, Nhan Tử Dạ lặp lại: "Tôi nói không cần, hiện giờ tôi tự tu luyện cũng rất tốt, tự do tự tại, thực xin lỗi, tôi không thích bị người khác quản." Hiện giờ mỗi ngày phải tới học viện đã đủ làm Nhan Tử Dạ phiền não rồi, lại còn tìm thêm một ông thầy tới giám sát? Kia làm sao ngủ được, làm sao làm biếng được? Cậu mới không phải bị nước vào não như nguyên chủ.

"Này là lí do gì a, trở thành học trò của tôi thì trò cũng đâu có mất đi tự do, vẫn có thể làm những việc trò yêu thích. Tôi hi vọng trò có thể nghiêm túc suy nghĩ." Phó viện trưởng bắt đầu có chút sốt ruột, Nhan Tử Dạ cự tuyệt hoàn toàn vượt khỏi dự đoán của ông.

"Làm học trò của thầy, có thể ngủ trên giờ học không, có thể muốn thì tu luyện, không muốn thì không tu luyện không, có thể tùy thời đi du lịch không?"

Phó viện trưởng nghiêm mặt nói: "Kia đương nhiên không có khả năng, sao có thể tùy tiện như vậy, tuổi của trò bây giờ chính là thời gian tốt nhất để tu luyện, sao có thể lãng phí. Đương nhiên phải cố gắng tu luyện, tranh thủ sớm ngày trở thành cường giả SS."

Nhan Tử Dạ nhún vai: "Vậy không được, trước không nói tới chuyện cố gắng tu luyện có thể trở thành cường giả SS hay không, cho dù có thể thì đó cũng không phải mục đích của tôi. Lý tưởng của tôi không lớn lao gì, chỉ muốn có một cuộc sống an nhàn thoải mái. Quá trình trở thành cường giả SS quá gian khổ, tôi chịu không nổi, thầy tìm người khác thì hơn, đúng rồi, tôi thấy An Nhĩ Tư cùng Áo Đức Kỳ cũng không sai a."

"Trò…. đứa nhóc hư hỏng này, sao có thể nhụt chí như vậy a?" Phó viện trưởng bị Nhan Tử Dạ làm tức tới suýt chút nữa nói không nên lời, này thật là con của Nhan Thuần à? Nhan Thuần ngực ôm chí lớn, lúc tu luyện cố gắng hơn bất kỳ ai, chỉ hi vọng có thể trở thành cường giả SS trẻ tuổi nhất. Vốn ông nghĩ Nhan Tử Dạ cũng sẽ như vậy, kết quả cư nhiên đã nhìn nhầm.

"Tôi vốn là người như vậy, cho nên a viện trưởng, tôi khuyên thầy nên đổi mục tiêu đi, lý tưởng của tôi không phải là cường giả SS." Nhan Tử Dạ là người tu yêu, mục tiêu lớn nhất là có thể khôi phục tới kỳ độ kiếp, về phần có thể phi thăng hay không, đối với cậu đã không còn quan trọng. Về phần cường giả SS gì đó, thôi bỏ đi.

"Phó viện trưởng, nếu không còn chuyện gì thì tôi về trước, A Ngốc đang chờ tôi về ăn cơm tối a." Nhan Tử Dạ đứng lên ngáp dài một cái rồi đi ra ngoài.

"Chậm đã." Phó viện trưởng cũng đứng lên: "Nhan Tử Dạ, chẳng lẽ trò không muốn biết sự thật về chuyện hai năm trước sao?"

Bước chân Nhan Tử Dạ hơi khựng lại, quay đầu, ánh mắt sắc bén nhìn phó viện trưởng: "Chuyện năm đó quả nhiên có ẩn tình sao?"

"Trò biết?" Phó viện trưởng có chút ngạc nhiên, sau đó giận tái mặt nói: "Đầu sỏ chuyện này chính là lão quỷ Nhan gia kia, tất cả nguyên nhân đều là vì lão. Tôi chỉ biết vậy thôi, còn lại thì trò tự mình thăm dò."

Gia chủ nhan gia? Ánh mắt Nhan Tử Dạ hơi lóe sáng, sau đó gật đầu: "Cám ơn, trở về tôi sẽ điều tra."

Nói xong, Nhan Tử Dạ đi tới mở cửa, nói với Hoắc Đức đang đứng bên ngoài: "Đạo sư, tôi nói chuyện với phó viện trưởng xong rồi, trở về thôi.

Liếc mắt nhìn vào trong phòng một cái, Hoắc Đức nói: "Ừm."

Nhìn Hoắc Đức cùng Nhan Tử Dạ rời đi, phó viện trưởng vốn nghiêm nghị đột nhiên mỉm cười: "Nhóc con này… cư nhiên dám lừa mình? Không muốn trở thành cường giả SS, nhưng lại muốn trở thành cường giả SSS đúng không. Hiếu thắng trong mắt không thể che dấu, thế cũng tốt, nếu nhóc con này không thích quản chế thì cứ tùy ý nó vậy, thực muốn xem thử nó có thể đi tới bước nào."

...

Nhan Tử Dạ về tới nhà, lúc ăn cơm có chút lơ đãng, làm A Ngốc vẫn luôn quan sát thiếu gia nghĩ trình độ nấu nướng của mình kém đi nên thiếu gia mới không hưởng thụ như trước.

"Ô ô ô, thiếu gia, có phải A Ngốc nấu cơm dở lắm không? Nếu thật là vậy, thiếu gia nhất định phải cho A Ngốc cơ hội, đừng đuổi A Ngốc đi mà, A Ngốc nhất định sẽ cải tiến." Vì biểu hiện thành ý của mình, A Ngốc lôi ra một lọ thuốc trong suốt nhỏ hai giọt vào mắt, sau đó đáng thương hề hề nhìn Nhan Tử Dạ.

Nhan Tử Dạ hắc tuyến nhìn A Ngốc đang khóc tới rối tinh rối mù, có chút bất đắc dĩ nói: "Ta nói đồ ăn khó ăn bao giờ, lại còn đuổi mi đi hồi nào? Ai, mi làm gì vậy, sao nước mắt chảy ngày càng nhiều vậy?"

Nhìn mắt A Ngốc cứ như đập mở nước, nước mắt không ngừng trào ra, Nhan Tử Dạ cũng có chút trợn mắt, vừa nãy không phải chỉ nhỏ vài giọt thôi à? Sao nước lại chảy ra nhiều như vậy?

"Ô ô ô, thiếu gia cứu mạng, A Ngốc nhỏ sai thuốc, là nước thuốc kích thích tuyến lệ cao cấp a, giờ nước mắt không chịu ngừng lại, phải làm sao bây giờ?" Lần này là A Ngốc khóc thật, vừa nãy lúc lấy thuốc sao không chịu chú ý chứ? Nước thuốc kích thích tuyến lệ cao cấp này chỉ cần nhỏ một giọt thôi người máy đã có thể giống như người thật khóc nguyên một ngày, nước mắt cứ không ngừng chảy ra, tới tận khi túi chứa nước trong người máy cạn sạch mới thôi.

Cho nên, A Ngốc hiện giờ căn bản không thể ngừng lại!

Lấy lọ thuốc trong tay Nhan Tử Dạ qua xem thử, này không phải lọ thuốc trung tâm nâng cấp tặng à? Mới đầu Nhan Tử Dạ còn không biết có tác dụng gì, giờ nhìn hai vòi nước của A Ngốc thì sáng tỏ.

Nhìn lại phần thuyết minh, biết A Ngốc phải bảo trì bộ dáng ngốc nghếch này suốt cả ngày, Nhan Tử Dạ thực vui sướng khi người gặp họa bật cười, nhanh chóng ăn xong ngụm rau cuối cùng, vỗ vỗ vai A Ngốc thấm thía nói: "A Ngốc, trước kia không phải mi vẫn muốn tập khóc à? Này chính là cơ hội tốt a, mi cứ ở đây chậm rãi tập luyện đi, thuận tiện rửa luôn mớ chén dĩa, ta không quấy rầy mi đâu."

"Thiếu gia, không cần a..." Nhìn theo bóng dáng Nhan Tử Dạ, A Ngốc gào khóc thảm thiết.

Đi lên vườn rau trên lầu, Nhan Tử Dạ rắc hạt giống xuống đất, sau đó mới phóng linh lực trong cơ thể bao trùm lên cả khoảng vườn. Số lượng gieo lần này gấp đôi lần trước, linh lực trong cơ thể thoáng cái đã bị rút cạn. Bất quá Nhan Tử Dạ không hề để ý, bởi vì chỉ cần số rau cải này thành thục thì cậu có thể góp đủ một trăm vạn tinh tệ gửi lại cho Nhan gia. Vốn chỉ tính trả lại năm mươi vạn mà thôi, bất quá sau đó chủ động nâng lên gấp đôi, coi như là tiền lời.

Linh lực trên người cạn kiệt, Nhan Tử Dạ dứt khoát ngồi cạnh vườn rau tu luyện, hấp thụ linh khí. Nhưng chuyện tối qua cư nhiên lại xảy ra, lớp 'màng' bao trùm trên thành bụng lại bắt đầu hấp thu linh lực, tuy không nhiều nhưng Nhan Tử Dạ vẫn cảm giác được lớp màng kia biến hóa, nó không còn trong suốt như ban đầu nữa. Đột nhiên, bụng dưới dâng lên một luồng nhiệt lưu không ngừng chạy xuống bộ phận bên dưới, sắc mặt Nhan Tử Dạ lập tức đỏ bừng.

Bệnh trạng quen thuộc như vậy, Nhan Tử Dạ sao có thể không hiểu, đang định gọi Tiểu Hoa đang đứng trong góc phòng thì luồng nhiệt kia đột nhiên rút đi. Tới vội vàng đi cũng vội vàng, Nhan Tử Dạ quả thực không biết đâu mà lần.

Nhớ tới những lời phó viện trưởng đã nói, chẳng lẽ vì chất độc của song tính nghĩ thú? Chính là không có khả năng, nếu bản thân thực sự trúng độc thì cậu sẽ phát hiện được. Hơn nữa linh lực là nguồn năng lượng thuần khiết nhất thế giới, không có độc tố nào không thể thanh lọc.

Kia lớp 'màng' kia rốt cuộc là gì?

...

Nhan gia.

Nhan gia là một trong tứ đại gia tộc của đế quốc Ni Lạp Nhĩ, đã có hơn ngàn năm lịch sử. Tuy thực lực không hùng hậu như ba gia tộc còn lại, nhưng xét về bề dày lịch sử thì cũng không thể xem thường.

Gia chủ đương nhiệm của Nhan gia là Nhan Tôn, năm đó chỉ là người bên chi thứ, nhưng bởi vì người thừa kế dòng chính gặp chuyện nên ông mới có thể lên thay thế, trở thành gia chủ.

Gia chủ Nhan gia tổng cộng đã kết hôn với hai giống cái, giống cái trước vì thể chất yếu ớt, sau khi sinh hạ cha của Nhan An Húc đã qua đời. Giống cái thứ hai chính là mỗ nãi của Nhan Tử Dạ, sau khi Nhan Tôn lên làm gia chủ không bao lâu thì cưới. Nghe nói trước khi vào cửa đã mang thai nên Nhan Tôn mới cưới vội như vậy, cũng có người nói mỗ nãi Nhan Tử Dạ dùng đứa nhỏ uy hiếp nên Nhan Tôn mới bất đắc dĩ cưới ông. Hơn nữa sức chiến đấu của Nhan Thuần khá thấp nên Nhan Tôn mới chán ghét, ngay cả Nhan Tử Dạ cũng vậy.

Nhan Tôn hiện giờ cũng đã hơn hai trăm tuổi, nhưng bộ dáng so với phó viện trưởng còn trẻ hơn, có vài phần tương tự với Nhan An Húc. Không, hẳn nên nói là Nhan An Húc có vài phần giống Nhan Tôn, cho nên Nhan Tôn yêu thương Nhan An Húc còn hơn cả cha Nhan An Húc, Nhan Lộc.

Bất quá cũng vì Nhan An Húc có tư chất tốt cùng sức chiến đấu mạnh mà thôi, lúc biết Nhan An Húc bại trong tay Nhan Tử Dạ, Nhan Tôn đã nổi cơn thịnh nộ.

"Nói, này rốt cuộc là chuyện gì, cậu cư nhiên thua phế vật Nhan Tử Dạ kia, lại còn trốn tránh suốt một ngày không dám về nhà, nếu không phải tôi phái người đi tìm, có phải cậu định cả đời không về không hả?"

"Gia gia, không phải." Bị học viện xử phạt, Nhan An Húc sợ gia gia tức giận nên không dám về nhà. Kết quả mới trốn một ngày đã bị bắt về.

Nhan Tôn vỗ mạnh bàn: "Tôi không muốn nghe có hay không, tôi chỉ muốn biết, vì cái gì cậu lại thua Nhan Tử Dạ, lại vì cái gì bị học viện xử phạt, sự việc rốt cuộc thế nào cậu kể lại rành mạch cho tôi."

"Dạ..." Quỳ dưới đất, Nhan An Húc đen mặt thêm mắm dặm muối kể lại, đương nhiên biến việc Nhan Tử Dạ gian nan giành được thắng lợi thành đánh lén. Còn nói Nhan Tử Dạ liên hợp với An Nhĩ Tư gài bẫy làm mình bị học viện xử phạt. Quả thực là muốn vô tội bao nhiêu thì có đủ bấy nhiêu, đổ hết trách nhiệm cùng tội lỗi lên đầu Nhan Tử Dạ.

"Cậu nói chính là sự thật?" Nhan Tôn cau mày.

"Thiên chân vạn xác, gia gia, con sao dám lừa ngài. Nếu không phải Nhan Tử Dạ giở trò, con sao có thể thua trận chứ. Gia gia, ngài phải làm chủ cho con a." Nhan An Húc ngẩng đầu, bộ dáng thực ủy khuất.

"Được rồi, đứng lên đi, việc này tôi sẽ phái người kiểm tra rõ ràng, cậu lui xuống trước đi." Nhan Tôn phất phất tay.

"Dạ." Nhan An Húc cúi đầu đứng lên, ở một góc độ Nhan Tôn không nhìn thấy thì hơi nhếch môi, rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại Nhan Tôn cùng quản gia đứng ở phía sau, ngón tay Nhan Tôn không ngừng gõ gõ lên mặt bàn, cả căn phòng yên tĩnh chỉ vang vọng tiếng 'cộc cộc'.

Qua một hồi lâu, Nhan Tôn mới mở miệng nói với quản gia: "Đã hai năm không gặp đứa con hoang kia, không ngờ đã trưởng thành tới độ này, kia dẫn nó về đây trông coi đi, mắc công đám già kia lại tìm tới cửa."

"Vâng." Quản gia cung kính đáp, sau đó khom người với Nhan Tôn rồi rời đi.

...

Hoàn Chương 34.

35. Chương 35: Nhan Gia

*****

Nhan Tử Dạ đang tính toán chờ ngày rau cải thành thục bán đi rồi tới Nhan gia trả tiền, thuận tiện xem xem có thể tra xét được chuyện gì hay không, kết quả kế hoạch vĩnh viễn không thể cản nổi biến hóa. Tan học, Nhan Tử Dạ vừa đi thang máy xuống thì thấy một nam nhân trung niên mặc vest đuôi tôm đứng chờ.

"Nhan quản gia?" Liếc mắt một cái Nhan Tử Dạ liền nhận ra, dù sao lúc còn ở Nhan gia, nguyên chủ tiếp xúc nhiều nhất chính là vị này.

"Nhị thiếu gia, gia chủ muốn gặp, xin cậu hay đi cùng tôi một chuyến." Nhan quản gia làm ra tư thế mời, ánh mắt cũng thái độ vô cùng nghiêm nghị, một chút cùng không nhìn ra có tư tưởng kỳ thị.

Trước kia khi còn ở Nhan gia, sau khi thân nhân lần lượt qua đời, người đối xử tốt nhất với nguyên chủ chính là vị quản gia này. Vô luận gia chủ có thái độ gì với Nhan Tử Dạ, quản gia vẫn như cũ xem Nhan Tử Dạ là nhị thiếu gia, vĩnh viễn duy trì dáng vẻ cung kính nên có.

"Ừm, ông chờ một chút, tôi nói với bạn một tiếng." Nhấn thông tấn khí trên cổ tay, gọi qua dãy số của An Nhĩ Tư, hình ảnh của đối phương lập tức xuất hiện.

"An Nhĩ Tư, thật xin lỗi, hôm nay có việc, không thể cùng về với anh."

Thông qua màn hình giả lập, An Nhĩ Tư nhìn thấy Nhan quản gia đứng phía sau Nhan Tử Dạ, không lộ ra chút biểu cảm, chỉ cười khẽ nói: "Không có việc gì, em cứ làm chuyện của mình đi."

"Ừm." Nhan Tử Dạ ngắt cuộc gọi, sau đó quay qua nói với quản gia: "Đi thôi."

Theo quản gia lên phi hành khí, ở trên bầu trời đô thị phồn hoa bay tầm mười lăm phút, Nhan Tử Dạ rốt cuộc cũng tới Nhan gia.

Làm một trong tứ đại gia tộc của đế quốc Ni Lạp Nhĩ, Nhan gia đương nhiên ở một nơi phi thường xa hoa hiện đại. Đối với Nhan Tử Dạ mà nói, nơi này vừa xa lạ lại quen thuộc.

Lúc đi vào đại sảnh, Nhan Tử Dạ liền nhìn thấy một nam nhân tóc đen ngồi ở vị trí chủ vị. Bên tay trái người nọ là một thanh niên, còn bên phải là Nhan An Húc.

Người thanh niên nọ thoạt nhìn không tới ba mươi tuổi, thế nhưng kỳ thực đã gần một trăm, người này chính là cha Nhan An Húc. Hai cha con đứng cùng một chỗ cứ hệt như hai anh em. Mà nam nhân trung niên khí thế cường đại, ánh mắt sắc bén ở chính giữa chính là gia gia của nguyên chủ, Nhan Tôn.

Nhìn thấy Nhan Tử Dạ vào tới nơi mà vẫn không lên tiếng chào hỏi Nhan Tôn, Nhan An Húc lập tức làm khó dễ: "Nhan Tử Dạ, thấy gia gia sao không chào, gia giáo của cậu vứt đâu rồi?"

"Gia giáo?" Nhan Tử Dạ nhịn không được cười lạnh: "Gia giáo của tôi tốt lắm, ít ra tốt hơn đại thiếu gia anh đây. Tôi vừa mới bước vào anh đã gây khó dễ, xem ra các người không hoan nghênh tôi. Một khi đã vậy, tôi đi thì tốt hơn, đỡ phải ở đây chịu ủy khuất."

Nói xong, Nhan Tử Dạ liền làm bộ xoay người định rời đi, lập tức bị Nhan Lộc gọi lại.

"Từ từ, Tiểu Dạ, An Húc nó chỉ đùa thôi, con đừng để ý, gia gia vẫn còn ở đây, chẳng lẽ con định cứ vậy bỏ đi à? Lại đây ngồi xuống rồi nói." Nhan Lộc cùng Nhan An Húc giống nhau nhất chính là cặp mắt, khi cười lên, ánh mắt liền híp lại thành một cái khe.

Liếc nhìn Nhan Lộc một cái, Nhan Tử Dạ ngồi xuống vị trí cách xa bọn họ nhất mà cũng gần mình nhất.

Ngay từ lúc Nhan Tử Dạ bước vào, Nhan Tôn vẫn luôn quan sát, lão phát hiện Nhan Tử Dạ thật sự đã thay đổi. Trước kia cứ hệt như đầu gỗ, vô luận nói thế nào cũng chẳng ừ hử một tiếng. Nhưng hiện giờ Nhan An Húc chỉ mới xỉa một câu đã lập tức đáp trả, thậm chí còn giành lấy quyền chủ động, quả nhiên không giống như trước kia.

"Tiểu Dạ, hai năm không gặp con đã trưởng thành không ít. Ra ngoài lâu như vậy sao không chịu về thăm gia gia? Hai năm này gia gia thực nhớ con, cứ nghĩ thể nào con cũng về." Nhan Tôn mỉm cười thực hiền lành, nếu không biết thì chắc chắn sẽ nghĩ lão ta rất yêu thương đứa cháu Nhan Tử Dạ này. Lời nói tràn ngập trách cứ Nhan Tử Dạ bất hiếu, dọn đi hai năm cũng không chịu chủ động trở về thăm trưởng bối. Nếu để người khác nghe, chắc chắn sẽ nghĩ Nhan Tử Dạ là một đứa hư hỏng.

Muốn chụp cái danh bất hiếu lên đầu mình? Nào có dễ như vậy. Nếu có người muốn diễn trò thì cậu bồi.

Nhan Tử Dạ bắt chéo chân, biếng nhác tựa vào sô pha: "Cũng không phải tôi không muốn về, chỉ sợ nhà này không muốn chứa tôi. Trước đó tôi có về, chẳng qua bị bảo vệ cản lại, còn nói gì mà Nhan gia chỉ có đại thiếu gia, không có nhị thiếu gia. Khi đó tôi thực đau lòng a, cứ nghĩ gia gia không cần đứa cháu này." Trước lúc Nhan Tử Dạ tới thế giới này hai tháng, nguyên chủ quả thực đã quay về Nhan gia, đáng tiếc bị ngăn cản ngoài cửa nên không tới nữa.

"Nói bậy, con là cháu của gia gia, gia gia sao có thể không cần con. Nhan gia vĩnh viễn là nhà của con, mà con vĩnh viễn là nhị thiếu, ông thực muốn xem là tên chán sống nào dám ngăn cản cháu ta về nhà, lại còn dám nói nhăng nói cuội, xem xem ta có lột da nó không." Nhan Tôn vỗ mạnh bàn, bộ dáng tức giận muốn thay cháu mình xuất đầu.

"Quản gia, đi kiểm tra xem là đứa lớn gan nào." Nhan Tôn nổi giận đùng đùng nói với quản gia.

"Vâng." Quản gia lĩnh mệnh lui xuống.

"Tiểu Dạ yên tâm, gia gia nhất định sẽ làm chủ cho con." Nhan Tôn thực từ ái nói.

Nhìn bộ dáng làm bộ làm tịch của Nhan Tôn, nếu không phải có kí ức của nguyên chủ, Nhan Tử Dạ đã nghĩ người trước mắt thực sự là một người ông tốt. Đáng tiếc diễn thì vẫn là diễn, vĩnh viễn không phải sự thật, cho nên Nhan Tử Dạ không hề bị mê hoặc. Thái độ xoay chuyển một trăm tám mươi độ, khẳng định có mục đích.

Một tên bảo vệ nho nhỏ cư nhiên dám ngăn cản nguyên chủ, hơn nữa còn buông lời nhục mạ, nếu nói không có kẻ đứng sau sai khiến, ai tin chứ!

Nhan Tử Dạ mới không phải loại người dong dài, lười lãng phí thời gian với đám người này, liền trực tiếp mở miệng: "Không biết gia gia gọi tôi về có chuyện gì?"

Trong mắt Nhan Tôn chợt lóe dị quang, thật không ngờ tên nhóc này chọt thẳng chủ đề như vậy, cũng tốt, lão cũng lười diễn trò với thứ con hoang này.

"Nghe An Húc nói con đánh bại nó, giành được cư cách tham gia giải đấu tranh bá toàn tinh cầu?"

"Đúng vậy, thế nào, chẳng lẽ gia gia muốn tôi tặng chiếc vé này cho Nhan An Húc?" Nhan Tử Dạ thực ngả ngớn hỏi.

Nhan An Húc đứng bên cạnh bị thái độ tùy ý của Nhan Tử Dạ kích thích, lập tức quát lớn: "Ai thèm cậu nhường, vị trí đó vốn là của tôi, nếu không phải cậu giở trò thì tôi mới là người chiến thắng."

"An Húc, ngồi xuống." Nhan Lộc quát.

"Cha…." Nhan An Húc không thể tin nổi liếc nhìn cha mình.

"Tôi nói ngồi xuống, gia gia đang nói chuyện với Tiểu Dạ, ai cho cậu xen vào." Nhan Lộc nghiêm nghị nói.

Nhìn thấy cha mình giận tái cả mặt, Nhan An Húc không cam lòng trừng mắt nhìn Nhan Tử Dạ, sau đó mím môi hừ lạnh ngồi xuống.

Đối mặt với chất vấn của Nhan Tử Dạ, Nhan Tôn cười nói: "Gia gia sao có thể bảo con tặng tư cách dự thi cho An Húc, quy định của học viện Cách Lạp tư ông có biết một chút. Lần này gia gia gọi con về chủ yếu là muốn nhìn con, còn có muốn biết nguyên nhân sức chiến đấu của con đột nhiên tăng cao như vậy."

Tới rồi đây, hóa ra là vì sức chiến đấu, mà nửa câu đầu Nhan Tử Dạ cũng hiểu được, nếu không phải học viện có quy củ rõ ràng, lão đã sớm mở miệng bảo mình nhường tư cách dự thi cho Nhan An Húc đi.

"Việc này tôi cũng không rõ, có thể là bị Á Đức Na Đạt kích thích đi, dù sao anh ta cũng lừa đi viên tinh hạch cha lưu lại cho tôi. Khi đó tôi bị đả kích quá lớn, lại không có ai chịu ra mặt giúp tôi. Trong khoảng thời gian tuyệt vọng đó, tôi đã nghĩ, nếu không ai giúp mình thì chỉ có thể dựa vào bản thân. Sau đó tôi tự nhốt mình trong nhà, chui vào thiết bị mô phỏng điên cuồng huấn luyện, mỗi phút mỗi giây đều huấn luyện, thật không ngờ sức chiến đấu cứ vậy tăng lên."

Nhan Tử Dạ mở to mắt nói, biểu tình trên mặt không chút e dè sợ sệt, ánh mắt cũng thực chân thành tha thiết, làm người ta không có cách nào nhận ra cậu đang nói thật hay giả.

"Thật là vậy à?" Nhan Tôn có chút không tin hỏi.

"Đương nhiên, có lẽ là ông trời đã chiếu cố. Kỳ thực tôi còn muốn cám ơn gia gia, nếu không phải các người đuổi tôi ra ngoài, tôi cũng không biết thế giới này thực đen tối, cũng không bị người ta lừa đi tinh hạch, và cũng không có tôi bây giờ." Nói tới đây, vẻ mặt Nhan Tử Dạ thực cảm kích. Quả thực, Nhan Tử Dạ nên hảo hảo cảm tạ bọn họ, nếu không phải bọn họ tuyệt tình đuổi nguyên chủ đi, lúc nguyên chủ bị lừa gạt cũng không có ý giúp đỡ thì nguyên chủ đã không tự sát, mà như vậy thì Nhan Tử Dạ cậu làm gì có cơ hội sống lại.

Nhan Tôn đương nhiên nghe ra ý tứ trào phúng của Nhan Tử Dạ, bất quá lão không để ý, ngược lại giống như một vị trưởng bối vì quan tâm mà quở trách: "Con cũng thật là, tinh hạch cấp A quý trọng như vậy sao có thể tùy tiện mang ở trên người, nếu con đưa cho gia gia bảo quản thì đã không xảy ra chuyện thế này. Ông cũng nghe An Húc nói mới biết chuyện, viên tinh hạch kia đã bị tên nhóc Na Đạt kia hấp thụ, giờ có làm lớn chuyện thì cũng không đòi về được, không bằng cứ cho qua đi. Cũng muộn rồi, đêm nay Tiểu Dạ cùng chúng ta ăn cơm đi? Gia gia sẽ bảo phòng bếp làm chút thịt tinh tế thú."

"Không cần, lần này tôi quay về là muốn lấy một ít đồ đạc của cha cùng mỗ ba lưu lại. Đã quen ăn cơm canh đạm bạc rồi, đột nhiên được ăn tiệc lớn, dạ dày sợ không tiêu nổi. Đúng rồi, đồ đạc của cha mẹ tôi hẳn là vẫn còn đi?" Nhan Tử Dạ đứng lên. Trong lòng thầm cười lại, giao tinh hạch cho các người, chỉ sợ ngay cả cặn cũng không còn.

"Còn, còn hết, để gia gia bảo người theo phụ con." Nhan Tôn chỉ hai người hậu đứng phía sau Nhan Tử Dạ: "Hai mi theo nhị thiếu gia lên lầu, giúp thiếu gia thu thập."

"Vâng." Hai gã người hầu lập tức khom lưng cung kính đáp, hoàn toàn không cho Nhan Tử Dạ có cơ hội cự tuyệt.

...

Đứng bên cửa sổ sát đất nhìn phi hành khí chở Nhan Tử Dạ rời đi, Nhan Tôn hỏi quản gia đứng phía sau: "Nó có lấy thứ gì khả nghi không?"

Quản gia cúi đầu thưa: "Không có, chỉ là những vật phẩm khá bình thường, không có gì khả nghi."

Nhan An Húc khấp cấp nhảy ra nói: "Gia gia, chẳng lẽ cứ để đứa con hoang kia đi như vậy à? Nó nhất định có phương pháp hoặc thứ gì đó có thể nhanh chóng tăng cao thực lực."

Nhan Tôn quay lại, nhìn đứa cháu mình yêu thương: "Gia gia đương nhiên biết không đơn giản như vậy, hệt như Nhan Thuần năm đó cũng đột ngột gia tăng thực lực, bọn nó khẳng định có phương pháp đặc thù. Trước kia Nhan Tử Dạ phế như vậy, cứ nghĩ Nhan Thuần thực sự không lưu lại thứ gì đặc biệt cho Nhan Tử Dạ, chính là hiện giờ hẳn đã bị đứa con hoang kia dấu rồi. Tinh hạch tinh tế thú cũng là một trong số đó."

Nhan An Húc nghi vấn: "Kia sao vừa nãy gia gia không bức nó giao ra?"

"Không vội, nó khẳng định không mang thứ kia ở bên người. An Húc, con nghe rõ đây, muốn quơ được con mồi, chẳng những phải có kiên nhẫn mà còn phải xem xét đúng thời cơ." Nhan Tôn kiên nhẫn dạy.

Hiểu được ý Nhan Tôn, ánh mắt Nhan An Húc sáng ngời: "Dạ, gia gia, con hiểu rồi."

...

Hoàn Chương 35.

36. Chương 36: Thực Vật Thượng Cổ

******

Nhan Tử Dạ lấy đồ đạc ở Nhan gia cũng không nhiều, chỉ là vài quyển sách cùng vài thứ không quan trọng mà thôi. Đương nhiên, đó chỉ là ngoài mặt. Kỳ thực, thứ quan trọng nhất nằm trong quyển sách.

Lôi ra một quyển sách có bìa màu lam, ở thời đại này, sách làm từ giấy rất quý nên được bảo tồn rất kĩ lưỡng. Vốn Nhan Tử Dạ chỉ đơn thuần lấy di vật của cha mẹ nguyên chủ mà thôi, thật không ngờ lại có kinh hỉ ngoài ý muốn.

Sờ sờ bìa sau màu lam của quyển sách, nếu không cẩn thận sẽ không phát hiện bên trong có ẩn giấu một thứ.

Nhan Tử Dạ dùng dao rọc giấy cẩn thận cắt mép rìa, lộ ra lớp tường kép, từ bên trong rút ra hai tờ giấy, mặt giấy đã ố vàng, thoạt nhìn đã có từ rất lâu.

Tò mò liếc nhìn hai tấm giấy cổ xưa kia, sau khi đọc nội dung trên đó, Nhan Tử Dạ liền ngây ngẩn. Trên tấm giấy cư nhiên ghi lại phương pháp thức tỉnh huyết mạch đặc thù của Nhan gia?

Huyết mạch đặc thù?

Thứ này là cha của nguyên chủ lưu lại cho cậu ta, trên đó ghi lại nếu xuất hiện huyết mạch đặc thù thì nên làm thế nào để thức tỉnh. Cái gọi là huyết mạch đặc thù chính là giống như cha của nguyên chủ, rõ ràng tinh thần lực cao chót vót nhưng sức chiến đấu lại yếu ớt, là một trạng thái thực bất thường. Trong này ghi rõ, nếu gặp phải tình trạng này thì phải thông qua hấp thu tinh hạch tinh tế thú để thức tỉnh tiềm năng, như vậy có thể đạt tới độ cân bằng tốt nhất, thực lực cũng nhanh chóng tăng cao.

Thì ra là vậy, khó trách cha nguyên chủ lại lưu lại một viên tinh hạch cấp A, hóa ra là để nguyên chủ sử dụng khi thức tỉnh. Bất quá cho dù viên tinh hạch kia không bị Á Đức lừa đi thì nguyên chủ cũng không dùng được. Bởi vì cậu ta căn bản không có huyết mạch đặc thù, cũng không cần thức tỉnh.

Này có lẽ là thứ gia chủ Nhan gia muốn tìm đi, vốn ở chỗ bọn họ nhưng lại không phát hiện. Hôm nay lúc đi lấy đồ, phái người giám sát thì sao chứ, thứ này vẫn bị cậu mang về đấy thôi.

Chính là thực kỳ quái, nếu đó là đặc thù của Nhan gia thì sao đám Nhan Tôn lại không biết, chẳng phải bọn họ đều là thành viên của Nhan gia à? Hơn nữa, Nhan Tử Dạ phát hiện vô luận là Nhan Tôn, Nhan Lộc hay Nhan An Húc, tóc bọn họ đều là màu đen, mà nguyên chủ cùng cha mình thì lại là tóc đỏ. Nghĩ lại thái độ của đám người Nhan gia, Nhan Tử Dạ đột nhiên nghĩ tới một khả năng.

Chính là Nhan Tử Dạ rất nhanh phủ nhận, bởi vì nếu thật là vậy, Nhan Tôn không có khả năng nuôi lớn cha nguyên chủ, mà nguyên chủ cũng không có khả năng tồn tại. Dù sao Nhan Tôn ít nhiều cũng là gia chủ Nhan gia, không có khả năng để sự tình này phát sinh.

Nghĩ lại những lời phó viện trưởng đã nói, nguyên chủ khi còn trong bụng mẹ ba từng bị tập kích, trúng độc. Tuy không phát sinh vấn đề lớn nhưng gen cùng tư chất khẳng định đã bị phá hủy, bằng không cũng không trở thành phế tài, càng không có huyết mạch đặc thù. Nhưng rốt cuộc là kẻ nào thù hận như vậy, ngay cả trẻ con chưa chào đời cũng không buông tha?

Chẳng lẽ là cừu địch của Nhan gia? Hoặc là…. thôi quên đi, có quá nhiều vấn đề khó hiểu, Nhan Tử Dạ cảm thấy không cần lãng phí tế bào não, có nghĩ nhiều thì cũng không điều tra ra được sự thật. Quơ tay một cái, tờ giấy cũ kĩ trong tay lập tức bốc cháy, Nhan Tử Dạ nó ra ngoài cửa sổ, tờ giấy ở giữa không trung bị đốt thành tro bụi, thổi bay.

Chuyện của nguyên chủ so với cậu tưởng lại càng phức tạp hơn, thái độ của Nhan gia cũng có chút vi diệu, căn bản không giống thân thích ruột thịt, phải cẩn thận điều tra chuyện này mới được.

…

Hôm sau là ngày nghỉ nên Nhan Tử Dạ định ở nhà nằm ngủ nguyên ngày. Kết quả lại bị An Nhĩ Tư đánh thức.

"Tiểu Dạ, vẫn chưa dậy à?" Xuyên qua màn hình nhìn thấy ánh mắt vẫn còn lem nhem buồn ngủ của Nhan Tử Dạ cùng cái đầu bù xù giữa đống mền gối, An Nhĩ Tư liền biết Nhan Tử Dạ khẳng định vẫn chưa tỉnh ngủ.

"Ưm, An Nhĩ Tư, có chuyện gì?" Nhan Tử Dạ có chút mơ mơ màng màng, ánh mắt miễng cưỡng hé ra liếc nhìn hình ảnh xuất hiện trên màn hình rồi lại nhắm lại.

"Thi đấu tranh bá được tổ chức ở đế quốc Ngải Bố Lỗ, hôm nay thừa dịp được nghỉ, em có muốn ra ngoài xem có cần mua gì không?"

"Nga, là vậy à." Nhan Tử Dạ run run hàng mi, ánh mắt vẫn chưa chịu mở ra: "Tốt, kia buổi chiều rồi đi, giờ tôi ngủ thêm một chút đã."

"Rồi, buổi chiều tôi qua đón em." An Nhĩ Tư có chút bất đắc dĩ liếc nhìn Nhan Tử Dạ đã lăn ra ngủ tiếp, chủ động tắt thông tấn khí.

Buổi chiều, lúc An Nhĩ Tư tới, Nhan Tử Dạ cũng mới rời giường, nghe thấy tiếng chuông cửa thì bảo A Ngốc ra mở cửa, thông qua camera thấy là An Nhĩ Tư, Nhan Tử Dạ bảo A Ngốc để đối phương vào nhà. Từ sau lần Duy Nhĩ Nặc đề nghị, Nhan Tử Dạ liền tăng độ cảnh giác cho A Ngốc, không được cậu đồng ý, tuyệt đối không để người lạ tiến vào.

An Nhĩ Tư mặc một thân nhàn phục màu trắng, Nhan Tử Dạ vẫn luôn cảm thấy đàn ông con trai mặc màu trắng có chút yếu ớt. Bất quá cho dù An Nhĩ Tư không đeo thêm bất kì món đồ trang sức, thoạt nhìn vẫn thực tao nhã sang quý, hơn nữa trên môi còn đeo thêm nụ cười ấm áp như tỏa nắng.

Nhan Tử Dạ nhìn lại chính mình, một bộ đen tuyền hoàn toàn đối lập với An Nhĩ Tư, bộ dáng cho dù không yêu nghiệt bằng An Nhĩ Tư, ngay cả khí chất cũng thua kém. Aizz, quả nhiên, người may mắn được ông trời chiếu cố quả nhiên khác biệt.

Nhìn biểu tình sầu thảm của Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư nhẹ giọng hỏi: "Làm sao vậy?"

"Không có gì, đi thôi." Nhanh chóng khôi phục bình thường, Nhan Tử Dạ căn dặn A Ngốc một chút rồi theo An Nhĩ Tư ra ngoài.

Tới thế giới này đã hơn một tháng, Nhan Tử Dạ quả thực chưa ra ngoài lần nào. Theo An Nhĩ Tư tới con đường phồn hoa náo nhiệt nhất, nơi này người tới người lui tấp nập, còn có đủ loại mặt hàng, Nhan Tử Dạ thậm chí còn thấy có cửa hàng bán thịt tinh tế thú cùng rau cải.

"Muốn mua gì không?" Thấy Nhan Tử Dạ ở bên cạnh tò mò hết nhìn đông lại nhìn tây, An Nhĩ Tư cười hỏi.

"Cứ xem trước đã, đã lâu rồi không được dạo phố, nơi này tựa hồ thay đổi không ít a." Nguyên chủ so với Nhan Tử Dạ còn trạch hơn, trừ bỏ tất yếu, phần lớn thời gian đều làm ổ ở nhà.

"Ừm, ba tháng trước mới được chỉnh sửa lại, xem ra em thật sự rất ít khi ra ngoài. Đi, tôi dẫn em tới một chỗ."

An Nhĩ Tư nắm tay Nhan Tử Dạ đi tới một cửa hàng tên là Trân Hi Viên. Nơi này thiết kế khá đặc biệt, còn chưa đi vào trong đã ngửi thấy mùi hoa nhàn nhạt.

Sau khi đi vào, phát hiện trong tiệm có đủ loại hoa cỏ, ngay cả rau cải cũng có. Dạo một vòng ở lầu một, không phát hiện loại thực vật nào thú vị, Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư lên lầu hai.

"Này… này không phải cà chua sao?" Nhan Tử Dạ vừa mới lên lầu hai đã bị loại cây đặt trong lồng thủy tinh ở trung tâm hấp dẫn, lập tức bước nhanh qua, tựa sát lớp thủy tinh nhìn chằm chằm gốc cây xanh biếc có đầy lông tơ bên trong.

"Em biết loại thực vật này à?" An Nhĩ Tư đi tới bên cạnh hỏi.

"Ừm, hẳn là vậy." Bởi vì thực vật nơi này cùng địa cầu có chút khác biệt nên Nhan Tử Dạ cũng không xác định lắm.

"Hai vị khách nhân, xin hỏi hai vị cần gì?" Một nhân viên mặc đồng phục màu lam đi tới.

"Này là loại thực vật gì?" Nhan Tử Dạ khẩn cấp chỉ cây non trong lồng kính hỏi.

Nhân viên liếc nhìn một cái, sau đó mỉm cười giới thiệu: "Cậu đúng là có mắt nhìn, đây là thực vật thượng cổ mới nhất mà cửa hàng chúng tôi vừa nhập về, nghe nói loại cây này sau khi ra hoa kết quả thì có thể ăn, hơn nữa chu kỳ kết quả rất dài, số lượng quả thu được cũng nhiều. Nếu cậu muốn mua, chúng tôi có thể chiết khấu tám mươi phần trăm."

"Thực vật thượng cổ, kia hẳn phải cần bùn đất đặc biệt đi?" An Nhĩ Tư giống như vô tình hỏi.

"Này là đương nhiên." Nhân viên bán hàng mỉm cười: "Nếu cậu cần gieo trồng thì có thể mua thêm bùn đất."

"Giá loại cây này thế nào?" Nhan Tử Dạ căn bản không để ý tới bùn đất, chỉ nghĩ tới không bao lâu nữa có thể ăn được cà chua ngọt ngọt chua chua, Nhan Tử Dạ liền cảm thấy mình hạnh phúc tới muốn bay lên trời. Cho dù rau rải trồng từ linh lực có hương vị không tồi nhưng ăn mãi cũng ngán. Bất quá giá cả cũng là vấn đề quan trọng, nếu quá đắt thì cậu không mua nổi.

"Bởi vì đây là thực vật thượng cổ, lại mới được phát hiện nên rất quý hiếm, giá cả cũng hơi cao một chút. Bất quá gần nhất có chương trình kỷ niệm ba năm thành lập, tất cả thực vật trong cửa hàng đều được giảm giá. Giá loại thực vật thượng cổ này là một trăm vạn tinh tệ một cây, hiện giờ được giảm hai mươi phần trăm là còn tám mươi vạn tinh tệ." Nhân viên bán hàng không ngừng nhấn mạnh đây là thực vật thượng cổ cùng chương trình ưu đãi chính vì muốn dụ dỗ nhóm Nhan Tử Dạ mua hàng. Tám mươi vạn tuy đã được giảm giá nhưng vẫn còn rất đắt.

Vốn loại thực vật quý như vậy cửa hàng sẽ không mang ra bán, nếu bán cũng là mở hội đấu giá, chẳng qua loại thực vật này khi mang về trồng không tới một tuần sẽ phát sinh vấn đề. Chẳng những đình chỉ sinh trưởng mà còn bắt đầu có dấu hiệu héo rũ, vô luận sử dụng phương pháp nào cũng không thể cải biến, thế nên chủ tiệm mới sốt ruột bán nó đi. Chịu lỗ một chút vẫn hơn chờ nó chết đi mất hết vốn.

Cái gì? Tám mươi vạn? Nghe thấy cái giá này, tuy ngoài mặt không lộ ra nhưng trong lòng đã khiếp sợ không thôi. Quá mắc, hiện giờ trong tài khoản của cậu cũng chỉ có tám mươi vạn mà thôi, nếu thực sự mua cây cà chua này thì chẳng còn sót đồng nào. Hơn nữa cậu vốn tính toán tích đủ một trăm vạn sẽ trả lại tiền cho Nhan gia, xem ra, không có duyên với cây cà chua này.

"An Nhĩ Tư, đi thôi." Nếu mua không nổi thì không cần phí thời gian, đứng càng lâu, Nhan Tử Dạ sợ mình sẽ càng luyến tiếc.

"Không phải em thích lắm à?" An Nhĩ Tư rõ ràng nhìn ra Nhan Tử Dạ rất hứng thú với các loại thực vật, sao đột nhiên lại không muốn mua nữa?

"Đắt quá mua không nổi, chỉ đành từ bỏ thôi." Nhan Tử Dạ nhún vai, không hề cảm thấy xấu hổ khi nói ra sự thật là mình không đủ tiền mua, không có tiền chính là không có tiền, đó giờ cậu chưa bao giờ đeo đuổi mấy thứ sĩ diện hão.

"Tôi có thể cho em mượn, nếu thích thì mua đi, bằng không bỏ lỡ thì tiếc a." Tám mươi vạn đối với An Nhĩ Tư chỉ là con số nhỏ, có thể tùy thời lấy ra. Đối với bằng hữu anh vẫn luôn hào phóng, cho nên không chút do dự đề nghị cho mượn tiền.

Đối với sự hào phóng của An Nhĩ Tư, Nhan Tử Dạ mỉm cười cự tuyệt: "Không cần, gốc thực vật này vì không thích ứng được bùn đất cùng khí hậu nên đã có dấu hiệu héo rũ, cho dù mua về cũng là lãng phí, không cần lãng phí nhiều tiền như vậy." Đối với tình huống thật sự của gốc cà chua này, ngay từ ánh mắt đầu tiên Nhan Tử Dạ đã nhìn ra. Vốn nghĩ giá cả của gốc cà chua sắp héo rũ này sẽ khá tiện nghi, nào ngờ lại đắt tới vậy, tám mươi vạn, thật không đáng.

Làm Nhan Tử Dạ kinh ngạc chính là An Nhĩ Tư cư nhiên không chút chớp mắt muốn cho cậu mượn tám mươi vạn tinh tệ, đại gia a!

"Quý khách, gốc thực vật thượng cổ này rất tốt, làm gì có chuyện héo rũ, tám mươi vạn thực sự là cái giá rất ưu đãi, cậu không muốn cân nhắc một chút à?" Nhân viên bán hàng biết rõ chân tướng không ngờ Nhan Tử Dạ có thể nhìn ra tình trạng của gốc cây con này, trong lòng khẽ xoay chuyển, quyết định có chết cũng không thừa nhận. Nếu bên ngoài lan truyền cửa hàng bọn họ bán cây sắp chết cho khách hàng thì thanh danh sẽ bị phá hủy a.

"Không cần, cám ơn. An Nhĩ Tư, chúng ta đi thôi." Nhan Tử Dạ nhìn ra người bán hàng này biết rõ tình trạng cây cà chua mà vẫn muốn lừa dối, xem ra nhân phẩm cửa hàng này không tốt. Bất quá Nhan Tử Dạ không phải mấy kẻ xem tiền như rác, cũng không mắc mưu.

Mới vừa bước ra khỏi cửa, Nhan Tử Dạ suýt chút nữa đã bị đám người liều mạng xông tới trước hất ngã, nhiều người như vậy, cho dù thân thủ cậu có nhanh nhẹn cỡ nào cũng không tránh được, may mắn có An Nhĩ Tư ở phía sau chụp được.

"Sao vậy? Phía trước xảy ra chuyện gì?" Đám người này điên rồi à? Một đám cứ như mất đi lý trí xông tới, cũng không quản có va chạm hay giẫm đạp người khác hay không.

"Giống cái…" Phía sau truyền tới âm thanh cực độ áp lực của An Nhĩ Tư.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy An Nhĩ Tư đổ mồ hôi đầy đầu, gân xanh nổi lên, giống như đang cực lực nhẫn nại.

…

Hoàn Chương 36.

---

37. Chương 37: Ngây Ngốc

[cáo] chúc mọi người ăn tết thực vui vẻ ^_^ phúc lộc đầy nhà tiền đầy túi đam đầy kho:3

*****

"An Nhĩ Tư, anh làm sao vậy?" Nhan Tử Dạ lập tức đỡ lấy An Nhĩ Tư, dò hỏi.

"Phía trước có giống cái…. động dục… mau rời khỏi đây." Chóp mũi quanh quẩn mùi hương động dục thuộc về giống cái, may mắn lực nhẫn nại của An Nhĩ Tư khá mạnh, bằng không cũng giống như đám thú nhân kia, mất đi lý trí, liều lĩnh xông tới.

"Giống cái động dục?" Khó trách đám thú nhân kia phát điên, Nhan Tử Dạ vội vàng đỡ An Nhĩ Tư nhanh chóng rời khỏi con đường này.

Một chiếc xe cảnh sát bay vút qua đỉnh đầu Nhan Tử Dạ: "Cảnh báo cảnh báo, khu phố buôn bán có giống cái đột nhiên tiến vào kỳ động dục dẫn tới bạo loạn, xin cho chi viện, xin cho chi viện…"

Ngay sau đó, lại có thêm ba chiếc xe cảnh sát phóng vút qua.

Trường hợp quá hỗn loạn, Nhan Tử Dạ cảm thấy ở đây thực không an toàn nên đỡ An Nhĩ Tư đi về phía chỗ đậu phi hành khí.

Tựa vào người Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư chỉ cảm thấy trên người Nhan Tử Dạ có một mùi hương thực dễ ngửi.

Còn chưa tới chỗ đậu phi hành khí, Nhan Tử Dạ phát hiện nhiệt độ cơ thể An Nhĩ Tư càng lúc càng nóng.

"An Nhĩ Tư, anh không sao chứ?" Lúc hỏi những lời này, Nhan Tử Dạ biết rõ mình hỏi cũng như không, sao lại không có việc gì, chỉ thấy mặt An Nhĩ Tư đỏ bừng, cho dù cách lớp quần áo vẫn cảm nhận được cơ thể anh nóng hừng hực.

An Nhĩ Tư siết chặt nắm tay, gân xanh nổi lên, sức nặng hơn một trăm cân toàn bộ đặt lên người Nhan Tử Dạ. Đột nhiên An Nhĩ Tư mở mắt ra, tròng mắt che kín tơ máu, trong lòng Nhan Tử Dạ lập tức nảy lên dự cảm không tốt.

Quả nhiên ngay giây tiếp theo, dự cảm linh nghiệm.

Chỉ thấy An Nhĩ Tư đang tựa trên người dùng ánh mắt đỏ ngầu đầy tơ máu nhìn mình chằm chằm rồi dùng mũi ngửi ngửi cơ thể mình một lúc. Sau đó mọt bàn tay túm lấy tay Nhan Tử Dạ, xoay chuyển một cái, trong lúc Nhan Tử Dạ vẫn chưa kịp phản ứng đã kéo cậu ôm vào lòng.

"Thơm quá." An Nhĩ Tư vùi đầu vào cổ Nhan Tử Dạ, mùi hương nhàn nhạt kia tựa hồ lại càng nồng đậm hơn, làm máu trong người anh cấp tốc lưu động, lý trí cũng dần dần tan biến.

"An Nhĩ Tư, anh tỉnh táo lại chút đi." Tới mức này rồi, nếu Nhan Tử Dạ còn không biết An Nhĩ Tư bị gì thì đúng là quá đần. An Nhĩ Tư bị mùi động dục của giống cái kia kích thích, nói cách khác hiện giờ anh ta cũng tiến vào kỳ động dục.

Chính là phải làm sao bây giờ, hiện giờ trong tay cậu không có thuốc ức chế. Đột nhiên, Nhan Tử Dạ cứng đờ người, ánh mắt trừng to, bởi vì An Nhĩ Tư đang đột nhiên hôn lên cổ cậu một cái.

Lúc có lại phản ứng, Nhan Tử Dạ lập tức đẩy An Nhĩ Tư đang không hề phòng bị ra. An Nhĩ Tư lúc này đã hoàn toàn điên cuồng, lập tức bổ nhào tới. Nhan Tử Dạ nghiêng người né tránh, An Nhĩ Tư cũng chuyển hướng theo.

Hai người truy truy đuổi đuổi, tốc độ An Nhĩ Tư càng lúc càng nhanh. Mắt thấy An Nhĩ Tư đã sắp đuổi tới, Nhan Tử Dạ ngưng tụ một quả bóng nước ném về phía An Nhĩ Tư, muốn làm đối phương tỉnh táo lại, kết quả lại bị né tránh.

Nhan Tử Dạ vươn hai tay tiếp tục ngưng tụ bóng nước, canh đúng thời cơ ném qua, mắt thấy An Nhĩ Tư lại tránh được, tay phải vung lên, hai quả bóng vừa trượt mục tiêu vòng ngược trở lại.

Mắt thấy đã sắp đập trúng An Nhĩ Tư thì anh ta xoay lại, một cái lồng phòng hộ màu bạc xuất hiện ngăn chặn công kích của bóng nước, khoảnh khắc lồng phòng hộ biến mất, An Nhĩ Tư đột nhiên biết mất ngay trước mắt Nhan Tử Dạ.

Thuấn di? Nhan Tử Dạ thật không ngờ An Nhĩ Tư cư nhiên cũng biết thuấn di. Sau lưng truyền tới hơi thở quen thuộc, Nhan Tử Dạ theo phản xạ xoay người đá một cú. Người nọ nghiêng người né tránh rồi túm lấy cổ chân Nhan Tử Dạ, tay Nhan Tử Dạ lập tức đánh tới, một quả bóng nước chuẩn xác nện lên người An Nhĩ Tư.

Nhan Tử Dạ nhân cơ hội này thoát thân, lùi ra xa ba mét. An Nhĩ Tư bị bóng nước đập trúng chỉ cảm thấy cả người lạnh băng, bất quá chỉ một chốc lại tiếp tục nóng rực. Ngân quang trong mắt chợt lóe, theo một trận ánh sáng chói mắt từ cơ thể anh phát ra, Nhan Tử Dạ cách đó ba mét căn bản không kịp trốn tránh, bị luồng sáng kia bao phủ.

Ánh sáng rất nhanh biến mất, nhưng Nhan Tử Dạ lại phát hiện chính mình không thể động đậy, hơn nữa, điều động linh lực trong cơ thể nhưng không có chút phản ứng. Như thế nào có thể, mắt thấy An Nhĩ Tư ngày càng tới gần, Nhan Tử Dạ biết nhất định là người này giở trò quỷ, cư nhiên có thể phong tỏa linh lực trong cơ thể mình?

An Nhĩ Tư bước nhanh tới trước mặt, vươn tay ôm lấy thắt lưng Nhan Tử Dạ, kéo cậu vào lòng. Dùng má cọ cọ đỉnh đầu Nhan Tử Dạ, tròng mắt đỏ ngầu tràn đầy tơ máu hiện giờ đã khôi phục màu bạc xinh đẹp mê người, ngân quang lưu chuyển, hết thảy tựa hồ tỏa sáng.

Con bà nó, bị An Nhĩ Tư ôm trong lòng, Nhan Tử Dạ quả thật sắp phát điên rồi, vì cái gì mình lại lùn hơn An Nhĩ Tư nhiều như vậy? Không đúng, hiện giờ không phải thời điểm chú ý vấn đề này, quan trọng nhất là liên quan tới vấn đề tôn nghiêm a! Nhớ tới thú nhân trong kỳ động dục sẽ mất đi lý trí, nếu tìm không được giống cái thì ngay cả giống đực thú nhân cũng không buông tha, Nhan Tử Dạ quả thực muốn khóc.

Cậu chẳng qua chỉ theo An Nhĩ Tư ra ngoài mua đồ thôi mà, vì cái gì lại biến thành thế này a?

"Tiểu Dạ, em thơm quá, thực thơm quá." An Nhĩ Tư giống như say mê hôn lên vành tai Nhan Tử Dạ, trái tim Nhan Tử Dạ cũng vì nụ hôn kia là run rẩy không thôi.

"An Nhĩ Tư, bình tĩnh, bình tĩnh a!" Nội tâm Nhan Tử Dạ bây giờ đã treo lên hai sợi mì lệ, con bà nó, này là tiết tấu khó giữ được trinh tiết a, làm sao bây giờ, hiện giờ rốt cuộc phải làm sao?

Ánh mắt Nhan Tử Dạ đột nhiên bị hình xăm đóa hoa trên mu bàn tay hấp dẫn, đúng rồi, còn có Tiểu Hoa, may mắn lúc ra ngoài mang theo nó.

"Tiểu Hoa, cho ta linh lực." Hiện giờ cũng không quản có bị lộ chuyện Tiểu Hoa hay không, Nhan Tử Dạ chỉ biết hiện giờ An Nhĩ Tư cư nhiên đã hôn tới bên má mình.

Ngay khoảnh khắc môi An Nhĩ Tư chạm vào môi Nhan Tử Dạ, một đạo lục quang từ tay Nhan Tử Dạ lóe lên, linh lực từ mu bàn tay truyền vào đan điền, sau đó tác động tới số linh lực vốn có ở đó, cơ thể Nhan Tử Dạ rốt cuộc có thể cử động lại. Một trận hồng quang từ trên người Nhan Tử Dạ bắn ra, An Nhĩ Tư vốn đang ôm cậu cũng bị văng ra.

Nhan Tử Dạ vươn tay về phía An Nhĩ Tư phát ra một tia lam sắc lên người anh, thoáng chốc cả người An Nhĩ Tư bắt đầu đông thành băng. Nhan Tử Dạ thở phào một hơi. Bất quá chỉ mới thở dốc được hai giây, tầng băng trên người An Nhĩ bắt đầu xuất hiện vết rạn.

"Răng rắc… răng rắc…"

Không thể nào, nhanh như vậy? Nhan Tử Dạ lập tức ném qua thêm một quả cầu băng để tăng thêm độ dày lớp băng, kết quả vẫn không đông nổi An Nhĩ Tư, vết rạn đã lan rộng như mạng nhện, ý niệm đầu tiên nảy lên trong đầu Nhan Tử Dạ lúc này chính là trốn.

Yêu xà ngàn năm Nhan Tử Dạ khi còn ở địa cầu có trường hợp nguy hiểm nào mà chưa thấy qua, bất quá chẳng bao giờ e dè sợ sệt, hiện giờ cư nhiên vì một thú nhân An Nhĩ Tư mà chọn lựa biện pháp mất mặt nhất, cong đuôi bỏ chạy. Bất quá hiện giờ không phải là lúc xem xét vấn đề có mất mặt hay không, nếu không chạy, Nhan Tử Dạ cảm thấy mình sẽ hối hận.

Chẳng qua ngay lúc Nhan Tử Dạ mới chạy được ba mét thì lại giống như bị điểm huyệt mà khựng lại. Cả người bảo trì tư thế đang chạy trốn, chỉ có ánh mắt cùng miệng có thể cử động.

"Như thế nào có thể!" Nhan Tử Dạ kinh hô, tiếp đó vẻ mặt trở nên kinh ngạc cùng không dám tin, bởi vì cậu phát hiện linh lực trong cơ thể một lần nữa bị đóng băng, căn bản không nghe theo lệnh triệu hồi của mình. Thân thể không thể động, Tiểu Hoa trên mu bàn tay cũng mất đi phản ứng.

"Ầm…."

Sau lưng truyền tới một tiếng nổ lớn, Nhan Tử Dạ biết An Nhĩ Tư thoát khỏi vây khốn, cảm giác vô lực dâng tràn. Như thế nào có thể, An Nhĩ Tư rốt cuộc có sức mạnh thần kỳ gì, cư nhiên có thể khống chế mình?

Ngân quang trong mắt An Nhĩ Tư lóe sáng, tao nhã bước từng bước tới trước mặt Nhan Tử Dạ. Sau đó dùng gương mặt tuấn mỹ vô song của mình áp dán sát gương mặt tuấn tú của Nhan Tử Dạ, thì thầm: "Tiểu Dạ không ngoan a, sao không đợi tôi mà bỏ đi trước?

Rõ ràng vẫn là gương mặt đó, vẫn là âm thanh từ tính đó, thế nhưng vì sao lại cảm giác da gà da vịt đều nổi lên hết.

Đúng rồi, ánh mắt cùng nụ cười không giống, trước kia An Nhĩ Tư cười làm người ta có cảm giác phi thường ôn hòa, ánh mắt cũng thực ôn nhu. Nhưng hiện giờ, khóe miệng hơi cong lên lộ ra vài phần tà khí, ánh mắt cũng không còn ôn hòa chút nào. Lúc nhìn Nhan Tử Dạ cứ như đang nhìn một con mồi sa lưới, tràn ngập bá đạo.

Biến hóa quá đột ngột, Nhan Tử Dạ căn bản không kịp phản ứng, này vẫn là An Nhĩ Tư trước kia sao? Nơi này thực nguy hiểm, muốn quay về địa cầu quá a.

"Tiểu Dạ, sao không trả lời?" Thấy Nhan Tử Dạ mím môi không chịu lên tiếng, trong mắt An Nhĩ Tư lộ ra vài phần bất mãn. Ngón tay thon dài nắm cằm Nhan Tử Dạ, hơi nâng mặt cậu lên, để ánh mắt hai người đối diện với nhau.

Đôi mắt huyền ảo mê hoặc lòng người, Nhan Tử Dạ nhìn thấy ảnh ngược của chính mình trong đôi ngươi bạc xinh đẹp kia. Ánh mắt An Nhĩ Tư vốn là màu đen mà!

"Anh… không phải An Nhĩ Tư…" Nhan Tử Dạ ngơ ngác nói.

"Rõ ràng chính là tôi, sao Tiểu Dạ lại nói là không phải, cư nhiên ngay cả tôi cũng không nhận ra, phải bị trừng phạt nha." An Nhĩ Tư mỉm cười lại càng tà mị hơn, bất đồng với dáng vẻ ôn nhu trước kia, An Nhĩ Tư hiện giờ có thêm vài phần mê hoặc.

Nháy mắt đó, Nhan Tử Dạ thật sự bị hấp dẫn, trong mắt chỉ còn lại gương mặt tuấn mỹ của đối phương. Mặt hai người dán quá gần, Nhan Tử Dạ thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở của An Nhĩ Tư phả vào sườn mặt mình. Sau đó tay An Nhĩ Tư ôm lấy thắt lưng Nhan Tử Dạ, kéo cậu tựa vào phi hành khí đậu bên cạnh.

Một cánh tay An Nhĩ Tư mạnh mẽ chống bên trái, tay còn lại nhẹ nhàng vuốt ve gò má trắng noãn của Nhan Tử Dạ, Nhan Tử Dạ mở to mắt, trong mắt, hình ảnh An Nhĩ Tư càng lúc càng gần.

Đôi môi mềm mại mang theo khí tức độc đáo của An Nhĩ Tư áp lên môi Nhan Tử Dạ, sau đó trằn trọc triền miên, tranh thủ khoảnh khắc Nhan Tử Dạ không kịp phòng bị mà đánh hạ thành trì, tùy ý tiến công chiếm đóng.

Trời thực trong xanh, tia nắng thực ấm áp, không khí thực trong lành, Nhan Tử Dạ đáng thương hoàn toàn ngây ngốc.

...

Hoàn Chương 37.

38. Chương 38: Hoài Nghi

Lúc mới đầu An Nhĩ Tư vẫn rất nhẹ nhàng, cuối cùng chính là tiết tấu mưa rền gió dữ, Nhan Tử Dạ bị hôn tới ngây ngốc, suy nghĩ duy nhất còn lại khi ấy là vì sao kỹ thuật hôn của người này lại thuần thục như vậy, suy nghĩ tiếp theo là, nụ hôn đầu tiên của mình đã bị một kẻ đồng tính cướp đoạt.

Đúng vậy, đây là nụ hôn đầu tiên của Nhan Tử Dạ, vô luận là đời trước nay đời này, Nhan Tử Dạ vẫn luôn là một con yêu tinh tinh tinh khiết khiết. Ngay cả tay của nữ giới cũng chưa từng chạm qua.

Vì sao sống hơn ngàn năm rồi mà cư nhiên không có bầu bạn? Rất đơn giản, bởi vì Nhan Tử Dạ lười. Có một nửa khác, thời gian vốn thuộc về mình sẽ phân chia ra phân nửa, mỗi ngày cũng không thể ngủ nữa, phải đi dạo đi chơi, chọn quà tặng quà đủ thứ. Nghĩ tới chuyện không gian riêng tư của mình bị người khác chiến cứ, đối với một kẻ lười biếng ham ngủ như Nhan Tử Dạ thì đó chính là tiết tấu đòi mạng a.

Cho nên, suốt ngàn năm, Nhan Tử Dạ vẫn là yêu tinh tinh khiết, thật không ngờ ở nơi này cư nhiên bị một người bạn giống đực cướp mất nụ hôn đầu tiên.

Cảm nhận được Nhan Tử Dạ mất tập trung, An Nhĩ Tư trực tiếp gặm môi Nhan Tử Dạ một cái, Nhan Tử Dạ ăn đau, rốt cuộc cũng hoàn hồn. Con ngươi bạc của An Nhĩ Tư mang theo ý cười, động tác cũng trở nên ôn nhu. Đầu lưỡi mềm mại từng chút từng chút khiêu khích dụ dỗ làm Nhan Tử Dạ nhịn không được chủ động đáp lại.

Không khí trở nên ám muội, Nhan Tử Dạ cảm thấy chính mình cũng bị cảm nhiễm, nhiệt độ cơ thể cũng theo động tác của An Nhĩ Tư mà tăng cao, sắc mặt đỏ bừng, mà quan trọng nhất là quên cả hít thở.

An Nhĩ Tư chìm đắm trong nụ hôn căn bản không còn tinh lực để ý tới tình huống của Nhan Tử Dạ, ôn nhu qua đi, ập tới chính là thiểm điện sấm sét mưa rền gió dữ, làm Nhan Tử Dạ hít thở không thông. Bàn tay cũng bắt đầu vuốt ve lần xuống phía dưới, làm Nhan Tử Dạ chấn động run run mí mắt, không biết là vì thẹn hay vì lí do gì khác, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Ngay khoảnh khắc Nhan Tử Dạ té xỉu, cảnh tượng xung quanh giống như một tấm gương bắt đầu xuất hiện vết rạn rồi vỡ nát hoàn toàn.

An Nhĩ Tư nhanh tay lẹ mắt chụp được Nhan Tử Dạ, ánh mắt đã khôi phục màu đen bình thường, ngay cả nhiệt độ cơ thể cũng hạ xuống. Lĩnh vực tinh thần vừa vỡ, An Nhĩ Tư cũng lập tức thanh tỉnh. Chuyện xảy ra trong lĩnh vực anh vẫn nhớ rõ ràng, nhìn đôi môi sưng thũng của Nhan Tử Dạ, ánh mắt An Nhĩ Tư trở nên u ám, tư vị quá tuyệt vời, làm anh muốn quên cũng khó.

Chính là xét lại thì Nhan Tử Dạ cũng chính là đầu sỏ, tuy An Nhĩ Tư vì nghe thấy mùi hương động dục của giống cái mà suýt chút nữa tiến vào kỳ động dục, thế nhưng khi ấy anh hoàn toàn có thể dựa vào ý chí áp chế bản năng. Không biết bởi vì khi đó chỉ mỗi Nhan Tử Dạ ở bên cạnh, hay bởi vì hơi thở của Nhan Tử Dạ mà anh trực tiếp nhận định người này, bổ nhào tới.

Trong lúc đánh nhau với Nhan Tử Dạ, phát hiện đối phương quá khó chơi liền nhịn không được vận dụng lĩnh vực tinh thần, trực tiếp vây khốn Nhan Tử Dạ, khống chế hành động của cậu. Chẳng qua lĩnh vực tinh thần có một khuyết điểm là phải lấy Nhan Tử Dạ làm môi giới, cho nên khoảnh khắc Nhan Tử Dạ té xỉu, lĩnh vực cũng bị phá vỡ. Mà An Nhĩ Tư bị dị năng bắn ngược mới có thể tỉnh táo lại.

Bằng không nếu tiếp tục như vậy, An Nhĩ Tư thực sự đã nhịn không được trực tiếp đè Nhan Tử Dạ tại chỗ.

Sau khi ôm Nhan Tử Dạ lên phi hành khí, An Nhĩ Tư khởi động, trực tiếp bay về nhà mình.

Tên đầy đủ của An Nhĩ Tư là An Nhĩ Tư Cái Nhĩ, là cháu trai của gia chủ gia tộc Cái Nhĩ, một trong tứ đại gia tộc của đế quốc Ni Lạp Nhĩ, cũng là người thừa kế của dòng chính. An Nhĩ Tư sở dĩ mang họ Cái Nhĩ bởi vì mỗ ba chưa kết hôn đã có thai, sau khi sinh anh thì gả cho thú nhân khác, theo đối phương rời đi. Thế nên An Nhĩ Tư từ bé đã được nuôi ở gia tộc Cái Nhĩ, rất được gia chủ yêu thương, hơn nữa gia chủ cũng chỉ có một người con là mỗ ba An Nhĩ Tư, thế nên An Nhĩ Tư mới trở thành người kế thừa của dòng chính.

Tuy An Nhĩ Tư thoạt nhìn rất ôn hòa, thế nhưng những người thân thiết đều biết, đó chỉ là ngoài mặt mà thôi. Chân chính có thể được anh coi trọng rất ít, ngay cả giống cái cũng không ngoại trừ. Giống cái tuy trân quý nhưng An Nhĩ Tư vẫn muốn tìm một người có thể kế vai sát chiến với mình, thế nên tuy từ nhỏ đã có rất nhiều giống cái ái mộ nhưng anh vẫn luôn thờ ơ.

Dần dần, người trong gia tộc Cái Nhĩ cũng tập thành thói quen, cũng tùy ý anh. Tuy An Nhĩ Tư cùng Áo Đức Kỳ khá thân nhưng anh chưa từng dẫn Áo Đức Kỳ về nhà, nhưng hôm nay, lại đưa Nhan Tử Dạ về, điều này làm quản gia của gia tộc Cái Nhĩ sợ hãi không thôi.

Thấy thiếu gia ôm một thiếu niên, bất quá bởi vì nhìn không gõ gương mặt, hơn nữa dáng người Nhan Tử Dạ có chút gầy yếu nên bị quản gia tưởng nhầm là giống cái. Thấy thiếu gia trực tiếp ôm người ta lên lầu, quản gia lập tức mở thông tấn khí, gọi cho gia chủ.

Một nam nhân trung niên tóc trắng bạc nhưng diện mạo không quá già xuất hiện trên màn hình giả lập, quản gia khom người chào: "Gia chủ, ngày lành."

"Hóa ra là An bá, sao tự nhiên lại gọi cho tôi, có chuyện gì à?" Gia chủ vì có chuyện nên đã ra ngoài, trước đó có căn dặn nếu không phải chuyện quan trọng thì không cần liên hệ. Hiện giờ nhận được cuộc gọi, ông quả thực có chút kinh ngạc.

Quản gia cung kính nói: "Là thiếu gia, thiếu gia vừa mang một thiếu niên về nhà, tôi không thấy rõ bộ dáng, đoán chừng là giống cái."

"Cái gì, An Nhĩ Tư dẫn giống cái về nhà?" Gia chủ Cái Nhĩ từ sô pha nhảy dựng lên, sốt ruột hỏi: "Giống cái kia hiện giờ đang ở đâu, bộ dáng thế nào, tính cách thế nào, là con cái nhà ai?"

So với gia chủ kích động thái quá, quản gia khá trấn định, chẳng qua khóe miệng cong cong đã bán đứng ông: "Thiếu gia trực tiếp ôm người về phòng mình." Quản gia nhấn mạnh chữ 'ôm'.

"Ôm về phòng? Kia đúng rồi, nhất định là giống cái. Ha ha, tên nhóc này rốt cuộc cũng thông suốt, trước kia cứ luôn miệng không thích giống cái nhu nhược, giờ không phải cũng dẫn về à. Không được, tôi lập tức chạy về, phải xem xem đứa cháu dâu này thế nào. An bá, ông tiếp đón cẩn thận, tôi lập tức quay về." Sau khi tắt thông tấn khí, gia chủ Cái Nhĩ hấp tấp vội vàng bảo người thu dọn đồ đạc, lập tức bay về đế quốc Ni Lạp Nhĩ.

Quản gia An bá rút ra một chiếc khăn lụa trắng, lau lau mặt kính thông tấn khí, sau đó thì thào: "Gia chủ cấp tốc quay về, nhanh lắm cũng mất hết ba tiếng. Ân, mình giúp gia chủ quan sát một chút đi."

Kỳ thật An Nhĩ Tư cũng không biết vì sao lại mang Nhan Tử Dạ về nhà, lại còn là phòng của mình. Có lẽ vì nụ hôn kia, cũng có lẽ vì chút cảm xúc xa lạ đang nảy sinh trong lòng, dù sao lúc nghĩ tới thì đã ôm về rồi.

Bởi vì dáng người thú nhân khá cao lớn nên kích cỡ giường cũng được thiết kế khá lớn. So với An Nhĩ Tư cao hai mét, Nhan Tử Dạ chỉ mới một mét tám có vẻ thực nhỏ xinh. Đúng vậy, chính là nhỏ xinh, gương mặt thanh tú còn không to bằng hai phần ba bàn tay An Nhĩ Tư.

Bộ dáng Nhan Tử Dạ cũng không phải đặc biệt xuất chúng, thế nhưng đôi mắt hoa đào kia mỗi khi mở to đặc biệt linh động, làm người ta nhớ kĩ ngay từ ánh mắt đầu tiên. Hơn nữa sức chiến đấu cùng nghị lực của cậu đã làm rất nhiều người trong học viện thay đổi cái nhìn.

Mới đầu, An Nhĩ Tư bị nghị lực của Nhan Tử Dạ hấp dẫn, chính xác bắt đầu chú ý từ lúc một người nổi tiếng là phế tài trong học viện như Nhan Tử Dạ lại có thể đánh bại Duy Nhĩ Nặc.

Chậm rãi tiếp cận mới phát hiện, thiếu niên Nhan Tử Dạ này ngoài mặt có vẻ rất lười biếng nhưng thực tế, những chuyện quan trọng cậu chưa bao giờ cẩu thả. Thậm chí An Nhĩ Tư còn biết vì sao Nhan Tử Dạ thích ngủ ban ngày như vậy. Có lẽ vì cảm thấy thú vị, hoặc có lẽ bị sự thần bí của Nhan Tử Dạ hấp dẫn, An Nhĩ Tư đã chủ động kết giao.

Vốn hết thảy đều thực bình thường, Nhan Tử Dạ là một thú nhân có tư cách trở thành bằng hữu của anh, chính là, sau chuyện ngày hôm nay, tất cả tựa hồ đã thay đổi.

Anh cư nhiên hôn Nhan Tử Dạ, nếu không phải vì phút cuối Nhan Tử Dạ ngất xỉu, có thể đã phát sinh chuyện không thể khống chế.

Hồi tưởng lại, An Nhĩ Tư đột nhiên ngây ngẩn cả người, chờ đã, thú nhân, đúng vậy, anh là thú nhân, mà Nhan Tử Dạ cũng là thú nhân, vì sao ngay cả anh cũng bị mùi động dục của giống cái ảnh hưởng mà Nhan Tử Dạ lại không có việc gì?

Nhan Tử Dạ không hề có chút bệnh trạng nào cả, nếu không phải bản thân anh trúng chiêu, anh còn tưởng hương vị kia chỉ là ảo giác mà thôi. Thế nhưng không có khả năng, thú nhân phi thường mẫn cảm với mùi hương động dục của giống cái, hơn nữa thực lực Nhan Tử Dạ không kém, không có khả năng không ngửi thấy.

Sau khi ngửi lại không có bất cứ phản ứng nào, kia chỉ có một khả năng, Nhan Tử Dạ đã tiêm trước thuốc áp chế, hoặc Nhan Tử Dạ chính là giống cái. Chỉ có giống cái mới không phản ứng với mùi hương của giống cái khác.

Nhớ tới hương vị nhàn nhạt tràn đầy hấp dẫn ngửi được trên người Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư nhịn không được dùng ánh mắt nghiêm túc cao thấp đánh giá thiếu niên nằm trên giường. Dáng người quả thực có chút giống giống cái, nhưng tầm mắt dừng lại ở phần trán bóng loáng của Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư có chút do dự, bởi vì đặc điểm nổi bật nhất của giống cái chính là nốt ruồi son ở mi tâm. Chính là, Nhan Tử Dạ không có.

An Nhĩ Tư tựa hồ bị mê hoặc vươn tay chạm vào trán Nhan Tử Dạ. Đụng tới da thịt thì nhẹ nhàng chà xát một chút.

Không có.

Lại chà chà vài cái, vẫn không có.

An Nhĩ Tư không tin, nhúng ngón tay vào ly nước trên tủ đầu giường, tiếp đó bôi lên trán Nhan Tử Dạ rồi chà chà một chút, trừ bỏ da bị đỏ lên thì căn bản không có gì cả.

Nếu Nhan Tử Dạ không phải giống cái thì chuyện không phản ứng với mùi động dục của giống cái rốt cuộc là sao, còn cả hương vị nhàn nhạt kia nữa? An Nhĩ Tư trực tiếp cúi người, muốn xác nhận mùi hương trên người Nhan Tử Dạ, kết quả chống lại một đôi mắt mông lung tràn đầy kinh ngạc.

…

Hoàn Chương 38.

39. Chương 39: Xấu Hổ

*****

Nhan Tử Dạ tuy thực vô dụng bị hôn tới ngất đi, thế nhưng lúc An Nhĩ Tư chà chà trên trán đã tỉnh lại. Bất quá nhớ tới chuyện trước lúc ngất đi, nhất thời cảm thấy thực xấu hổ.

Vừa nãy cảm nhận được hơi thở của An Nhĩ Tư tiến tới gần, Nhan Tử Dạ giả ngủ không nổi nữa, chỉ đành tỉnh lại. Chống lại đôi ngươi đen láy sâu thẳm của An Nhĩ Tư. Nhan Tử Dạ trầm mặc, xấu hổ tới mức không biết nên mở miệng thế nào.

So với Nhan Tử Dạ mất tự nhiên, An Nhĩ Tư thực thoải mái, thấy Nhan Tử Dạ tỉnh lại thì thực tự nhiên hỏi han: "Tỉnh rồi à, có chỗ nào khó chịu không?" Ngồi xuống cạnh giường, thuận tay dựng đứng chiếc gối ở sau lưng Nhan Tử Dạ, để cậu tựa vào.

"Không… tôi…" Giờ phải nói cái gì a, Nhan Tử Dạ vẫn luôn nhanh mồm nhanh miệng đột nhiên không biết nói gì, nhìn nhìn bài trí xung quanh, thanh lịch lại có chút hiện đại, liền hỏi: "Đây là đâu?"

"Nhà tôi."

"Nhà anh?" Nhan Tử Dạ sửng sốt, sao An Nhĩ Tư lại đưa mình về đây, không phải nên đưa về nhà mình mới đúng à? Lén liếc nhìn An Nhĩ Tư một cái, không biết vì sao Nhan Tử Dạ cứ có cảm giác chột dạ. Phi, chột dạ cái gì chứ, người bị cưỡng ép là mình mà.

An Nhĩ Tư liếc mắt liền nhìn thấu suy nghĩ của Nhan Tử Dạ, trên mặt mỉm cười thực ôn hòa vô hại, âm thanh cũng thực êm tai: "Tiểu Dạ, thực xin lỗi, tôi không ngờ lại phát sinh chuyện như vậy."

An Nhĩ Tư không nhắc thì thôi, vừa nhắc tới Nhan Tử Dạ lại càng mất tự nhiên: "Không… có… gì…" Vốn cậu định làm bộ như không có gì phát sinh, vì sao lại nhắc tới chứ!

"Khi đó tôi không khống chế được bản thân nên mang tới nhiều phiền phức cho em như vậy, đều tại tôi, nếu khi đó định lực của tôi cao hơn thì em không sao rồi." An Nhĩ Tư giống như không nhìn thấy biểu tình cứng ngắc của Nhan Tử Dạ, tiếp tục nói.

Định lực cao hơn? Khi đó anh còn chút định lực nào à? Nhớ lại nụ hôn vừa ôn nhu lại thô bạo kia, vành tai Nhan Tử Dạ nóng bừng. Hệ thống điều hòa của phòng này có phải bị hư rồi không?

"Kỳ thực, chuyện đó anh không cần quá để ý, ha hả, kỳ thực, tôi đã sớm quên rồi." Nhan Tử Dạ cười gượng, lại đưa tay gãi gãi đầu. Làm ơn đừng nhắc nữa mà!

"Chuyện này sao có thể, khi đó nguy cấp như vậy, tôi đã mất đi lý trí, tinh thần lực cũng thực hỗn loạn, nếu không phải sức chiến đấu cùng ý chí của em quá mạnh thì có thể đã xảy ra chuyện. Chỉ là không ngờ Tiểu Dạ cư nhiên phá vỡ được lĩnh vực tinh thần của tôi, xem ra sức chiến đấu của Tiểu Dạ lại tăng lên rồi a." An Nhĩ Tư cười nói.

Khi ấy đương nhiên là nguy cấp rồi, nếu không phải mình… từ từ, lĩnh vực tinh thần?

Nhan Tử Dạ trừng to mắt hỏi An Nhĩ Tư: "Anh nói lĩnh vực tinh thần, khi đó anh đã dùng lĩnh vực tinh thần?"

"Đúng vậy a, khi đó tinh thần lực hỗn loạn, vô thức mở lĩnh vực tinh thần với em, nếu sau đó không phải em phá nát lĩnh vực thì chưa chắc tôi có thể tỉnh táo lại." Ánh mắt An Nhĩ Tư thực chân thành tha thiết.

Tinh thần lực hỗn loạn nên vô thức sử dụng dị năng công kích, lĩnh vực tinh thần? Nhớ tới khả năng của An Nhĩ Tư trong trận thi đấu xếp hạng. Hết thảy phát sinh trong lĩnh vực đều là ảo, cũng thuyết minh

hết thảy phát sinh giữa mình cùng An Nhĩ Tư cũng là giả, là ảo ảnh hư cấu. Cho nên nụ hôn đầu tiên của mình vẫn còn?

Càng nghĩ Nhan Tử Dạ lại càng cao hứng, nụ cười trên môi cũng thực sáng lạn. Hóa ra hết thảy đều là giả, giống như nằm mơ vậy, khó trách sau khi xảy ra chuyện như vậy mà An Nhĩ Tư chẳng có chút khác thường.

Tâm tình lập tức tốt lên, Nhan Tử Dạ vỗ vỗ bả vai An Nhĩ Tư: "Biết anh không phải cố ý là tốt rồi, giờ tôi đói quá, An Nhĩ Tư, anh định bồi thường thế nào đây?" Hiểu rõ mọi chuyện, lúc đối mặt với An Nhĩ Tư, Nhan Tử Dạ cũng không còn xấu hổ hay ngại ngùng gì nữa.

Nhìn Nhan Tử Dạ khôi phục bộ dáng bình thường, An Nhĩ Tư cười khẽ: "Tôi đã bảo quản gia chuẩn bị bữa tối, hiện giờ chắc không sai biệt lắm."

"Kia đi thôi, lúc trưa vẫn chưa ăn no, còn đánh một trận với anh, hao phí không ít sức lực, giờ phải ăn nhiều một chút để bổ sung a." Nhan Tử Dạ lập tức xoay người xuống giường, mang giày. Chạy tới trước An Nhĩ Tư mở cửa phòng, kết quả bị người đứng bên ngoài làm giật mình.

Nhìn nam nhân trung niên khom lưng dán tai lên cửa bởi vì mình mở cửa mà suýt chút nữa ngã sấp vào phòng, Nhan Tử Dạ lùi về sau vài bước hỏi: "Xin lỗi, ông là?" Ánh mắt bình thường, ân, không phải người máy.

An Nhĩ Tư tiến tới, nhìn thấy người ngoài cửa thì lên tiếng: "An bá? Làm sao vậy?"

"Khụ khụ… cái kia thiếu gia, bữa tối đã xong rồi, tôi lên gọi cậu." An bá ho khan hai tiếng che dấu chút xấu hổ vì hành vi lén lút của mình, sau đó nhìn thấy cái trán bóng loáng của Nhan Tử Dạ thì có chút sửng sốt, bất quá rất nhanh liền dời mắt đi.

"Ừm, tôi biết rồi." An Nhĩ Tư không chút để ý tới hành vi của An bá, tựa hồ đã quen thuộc, thực tự nhiên nắm tay Nhan Tử Dạ: "Tiểu Dạ, chúng ta xuống lầu ăn tối thôi."

Thấy An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ nắm tay nhau biến mất ở cửa cầu thang, An bá vốn đang trấn định lộ ra biểu tình bi thương sầu thảm, lẩm bẩm: "Sao lại không phải là giống cái, sao lại có thể như vậy, thiếu gia cư nhiên còn nắm tay người ta, nhất định là ảo giác, thiếu gia sao có thể nắm tay một giống đực thú nhân chứ."

Biệt thự Cái Nhĩ trang hoàn theo phong cách hiện đại nhưng không mất đi sự thanh lịch giản dị, vừa nhìn đã biết phẩm vị không tầm thường. Ngồi ở phòng ăn, An Nhĩ Tư ngồi đối diện Nhan Tử Dạ, An bá sau khi xuống lầu thì đi tới phía sau An Nhĩ Tư vỗ vỗ tay, một đám người máy mặc đồng phục trắng nâng khay trật tự đặt đồ ăn xuống trước mặt Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư. Trước tiên là dao và nĩa, sau đó là dĩa ăn, cái dĩa cuối cùng trông có vẻ khá nặng.

Lúc người máy mở phần nắp che ra, Nhan Tử Dạ nhìn thức ăn trước mặt mà kinh sợ. Kia là một khối thịt nướng vàng óng ánh thơm tản ra từng trận thơm lừng, xung quanh là rau cải được xếp gọn gàng, thoạt nhìn rất đẹp.

Nhìn Nhan Tử Dạ có chút ngẩn người, An Nhĩ Tư nói: "Đây là thịt cô lỗ thú, thích hợp nhất để làm món nướng. Rau cải là hai ngày trước em cho tôi, không giống với số rau bán bên ngoài, hương vị rất tốt, phối với thịt cô lỗ thú là tuyệt nhất."

Thịt cô lỗ thú? Nhan Tử Dạ nhớ trước kia từng thấy trên mạng, loại thịt này một cân hơn năm vạn tinh tệ, là giá trên trời a. Bởi vì cô lỗ thú rất khó bắt, nó là tinh tế thú cấp S, sức chiến đấu rất mạnh, nên giá cũng rất cao.

Nhan gia tuy được xưng là gia tộc có tiền nhất trong tứ đại gia tộc của đế quốc Ni Lạp Nhĩ, nguyên chủ ở Nhan gia nhiều năm như vậy cũng chỉ được ăn hai lần mà thôi, lại còn là thời điểm tiếp đãi khách quý. Những loại thịt tinh tế thú khác cũng từng nếm qua, chẳng qua số lượng cũng không nhiều. Sau khi bị đuổi ra khỏi Nhan gia, đừng nói thịt tinh tế thú, ngay cả rau cải nguyên chủ cũng không được ăn.

Hiện giờ nhìn miếng thịt vàng ươm trước mắt, Nhan Tử Dạ chảy nước miếng, không chút khách khí lập tức cầm lấy dao nĩa bắt đầu ăn, động tác tuy nhanh nhưng cũng không mất phần tao nhã.

An Nhĩ Tư ngồi ở đối diện, thấy Nhan Tử Dạ ăn thực ngon lành thì mỉm cười, cảm giác cũng thèm ăn, bắt đầu tao nhã động dao nĩa.

Một dĩa nửa cân thịt tinh tế thú cộng thêm rau cải kì thực cũng không nhiều, Nhan Tử Dạ rất nhanh đã ăn xong. Sức ăn của Nhan Tử Dạ không lớn, tuy phần cơm này chỉ đủ no bảy phần nhưng vậy cũng đủ rồi. Nếu không phải chú ý tới vấn đề hình thượng, Nhan Tử Dạ sau khi lấp đầy bụng thực muốn trực tiếp nhảy lên sô pha đánh một giấc.

Bất quá, Nhan Tử Dạ mềm nhũn tựa vào sô pha cùng nằm lăn ra cũng không khác là mấy, chỉ thấy Nhan Tử Dạ hưởng thụ thở hắt ra một hơi, cảm thán: "Nhân sinh lớn nhất chính là hưởng thụ, có thịt có rau chỉ thiếu mỗi cơm trắng a!"

"Cơm trắng?" An Nhĩ Tư nghi hoặc nhìn Nhan Tử Dạ: "Đó là gì?"

"Ách… một loại thực vật có thể ăn, nếu về sau gặp được, nhất định sẽ để anh nếm thử." Thực vật địa cầu có rất nhiều thứ ở đây không có, cho dù có thì cũng có chút khác biệt. Một gốc cà chua đã bị xem là thực vật thượng cổ, Nhan Tử Dạ thực không xác định nơi này có gạo thóc hay không.

Tuy không biết cơm trắng mà Nhan Tử Dạ nói là gì, bất quá An Nhĩ Tư nhìn ra Nhan Tử Dạ rất hài lòng với bữa cơm tối: "Tiểu Dạ thích thức ăn hôm nay, sau này có thể thường xuyên lại đây a."

"Thôi thôi, ăn hết tiền của anh thì không tốt." Những lời này cũng không hẳn là vui đùa, tuy quan hệ của bọn họ không tồi nhưng cũng chỉ nằm trong phạm vi bằng hữu, thường xuyên tới nhà người ta cọ cơm, Nhan Tử Dạ quả thực không làm được. Tuy Cái Nhĩ là gia tộc đứng đầu tứ đại gia tộc nhưng cũng không chịu nổi mỗi ngày ăn thịt ăn rau đi.

"Không sao cả, em thích là tốt rồi." An Nhĩ Tư mỉm cười thực ôn nhu.

Nhìn nhìn sắc trời thấy đã tối, Nhan Tử Dạ đứng lên nói với An Nhĩ Tư: "Tốt lắm, ăn uống no đủ, tôi cũng nên quay về."

An Nhĩ Tư cũng đứng lên: "Ừm, tôi đưa em về."

Phi hành khí của An Nhĩ Tư vừa mới rời đi, một chiếc phi hành khí liền đáp xuống sân đậu phi hành khí của gia tộc Cái Nhĩ, cửa vừa mở, gia chủ Cái Nhĩ nhanh chân bước vào biệt thự, thấy An bá thì lập tức kéo ông hỏi: "Sao rồi, giống cái An Nhĩ Tư dẫn về đâu?"

Đối mặt với vấn đề của gia chủ, An bá do dự một chút, bất quá vẫn thành thật nói: "Xin lỗi gia chủ, tình huống có chút nhầm lẫn, người thiếu gia dẫn về không phải giống cái mà là thú nhân."

"Cái gì, thú nhân? Sao lại là thú nhân chứ, An Nhĩ Tư đâu rồi?" Gia chủ Cái Nhĩ thực thất vọng.

"Thiếu gia tự lái phi hành khí đưa thú nhân kia về rồi." An bá chi tiết nói.

Gia chủ Cái Nhĩ khoát tay: "Quên đi, chờ nó về tôi tự hỏi." Vốn cứ tưởng đứa cháu yêu rốt cuộc cũng thông suốt, hóa ra chỉ là hiểu lầm, quả thực làm gia chủ gấp gáp chạy về thất vọng không thôi.

…

Hoàn Chương 39.

40. Chương 40: Ngả Bài

"Hết thảy thực sự là giả à?" Về tới nhà Nhan Tử Dạ cũng trầm tĩnh lại, hồi tưởng những chuyện đã xảy ra ban chiều, cậu cứ cảm thấy có chút không thích hợp.

Nếu khi đó cậu thực sự bị An Nhĩ Tư công kích, chìm trong lĩnh vực tinh thần của anh ta thì có thể lý giải vì sao không thể sử dụng được linh lực. Bởi vì lúc đó An Nhĩ Tư tiến vào kỳ động dục, đã không thể khống chế bản thân mà xem cậu là giống cái, thế nên cậu mới sinh ra ảo giác như vậy.

Cảm giác khi đó quả thực quá chân thật, chân thật tới mức tới tận bây giờ Nhan Tử Dạ vẫn nhớ rõ hơi thở của An Nhĩ Tư. Nhưng nếu thực sự chỉ là ảo cảnh thì không hề có chuyện hôn môi gì cả.

Bất quá là giả vẫn tốt hơn, bằng không sau này thực sự không biết đối mặt với An Nhĩ Tư thế nào, tuy cả hai đều là thú nhân, bị hôn một chút cũng không tổn thất gì, bất quá Nhan Tử Dạ nhớ rõ khi đó mình tựa hồ cũng mất lý trí đáp lại, đây mới là điều xấu hổ nhất. Rõ ràng người chịu thiệt là mình nhưng Nhan Tử Dạ lại là người chột dạ nhất, quả thực hết thuốc chữa.

Ánh mắt dừng lại ở hình xăm đóa hoa trên mu bàn tay, ánh mắt lập tức sáng ngời, triệu hồi Tiểu Hoa hỏi: "Tiểu Hoa, ta hỏi một chút, chiều nay ta có bảo mi truyền linh lực cho ta không?"

Tiểu Hoa quơ quơ hai chiếc lá của mình nói: "Không có a, chủ nhân có gọi Tiểu Hoa à?"

Không có? Chính là khi đó cũng nhờ Tiểu Hoa mình mới thoát được, xem ra hết thảy thực sự là ảo cảnh.

Đang định lên lầu hai đi tắm, Nhan Tử Dạ đột nhiên nghe thấy tiếng chuông cửa, tiếp đó là tiếng gọi của A Ngốc: "Thiếu gia, có người tới giao hàng."

"Hàng?"

Nhan Tử Dạ vừa ra cửa thì nhìn thấy một người khá quen thuộc.

"Anh… không phải là nhân viên của Trân Hi Viên gì đó à?" Trí nhớ của Nhan Tử Dạ rất tốt, tuy bộ dáng của người này cũng khá bình thường nhưng Nhan Tử Dạ liếc mắt liền nhận ra.

"Xin chào, xin hỏi cậu chính là Nhan Tử Dạ Nhan thiếu gia ạ?" Người nọ hỏi.

"Là tôi." Nhan Tử Dạ gật gật đầu.

"Đây là thực vật thượng cổ mà cậu đặt mua ở cửa hàng Trân Hi Viên chúng tôi, xin hãy ký nhận." Người nọ mở cái hộp trong tay, lộ ra gốc thực vật được trồng trong loại bùn đất đặc biệt.

"Tôi đâu có đặt mua gì đâu, có phải giao nhầm không?" Liếc nhìn thực vật trong hộp, là gốc cà chua sắp héo rũ nhìn thấy ban chiều. Giá của nó tới tám mươi vạn tinh tệ, không làm rõ chuyện thì không thể ký nhận a. Nếu bị trừ hết tiền trong tài khoản, Nhan Tử Dạ liền khóc không ra nước mắt.

Người nọ mỉm cười: "Không có nhầm lẫn, gốc thực vật thượng cổ này đã được thanh toán tiền trước, địa chỉ ghi rõ là nơi này, người nhận cũng chính là cậu. Xin hãy ký nhận."

"Đã trả tiền rồi?" Nếu đã vậy, Nhan Tử Dạ cũng yên tâm.

Sau khi ôm hộp vào nhà, Nhan Tử Dạ vẫn thực buồn bực, là ai mua cho mình nhỉ? Biết chuyện mình thích gốc cà chua này tựa hồ chỉ có mình An Nhĩ Tư, chẳng lẽ là anh ta?

Nhan Tử Dạ lập tức gọi cho An Nhĩ Tư.

"An Nhĩ Tư, cây cà chua này là anh mua à?" Nhan Tử Dạ giơ cái hộp lên trước màn hình để An Nhĩ Tư nhìn.

"Ừm." Bên kia, nhìn thấy gốc thực vật trong hộp, An Nhĩ Tư gật gật đầu: "Tôi thấy em có vẻ rất thích nên mua. Dù sao loại thực vật này khá hiếm, bỏ lỡ thì tiếc."

Kia chính là tám mươi vạn tinh tệ a, chớp mắt cái đã mua rồi, Nhan Tử Dạ nhất thời cảm thấy gốc cà chua này có chút phỏng tay.

Nhìn bộ dáng khó xử của Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư nói: "Tiểu Dạ, em không thích à? Nếu thực sự không thích thì không cần miễn cưỡng, tôi sẽ bảo người máy tới thu hồi."

Cây cà chua giá tám mươi vạn thu về làm rác? Đùa gì a, cho dù có tiền cũng không thể lãng phí như vậy, Nhan Tử Dạ vội ôm chặt cái thùng: "Thích, tôi thích lắm, thế này đi, cứ coi như tôi nợ anh tám mươi vạn, qua một đoạn thời gian nữa sẽ trả cho anh."

Vốn vì không muốn mượn tiền An Nhĩ Tư mới không mua, hiện giờ không muốn cũng phải mượn a.

"Không cần, này là món quà nhỏ tôi tặng em, bạn bè tặng quà cho nhau cũng bình thường thôi, em không cần để trong lòng." An Nhĩ Tư cười tủm tỉm, bộ dáng không chút để ý.

"Mặc kệ thế nào, số tinh tệ này tôi sẽ trả lại, nếu anh không nhận thì tôi không dám lấy loại thực vật này đâu." Tám mươi vạn mà là món quà nhỏ? Đại gia đúng là có khác a! Bất quá cho dù An Nhĩ Tư không để ý nhưng Nhan Tử Dạ để ý, bởi vì cậu không thích thiếu nợ người khác.

Nghe Nhan Tử Dạ nói vậy, An Nhĩ Tư chỉ đành bất đắc dĩ nói: "Được rồi, nếu vậy thì cứ theo lời em, bất quá không cần gấp đâu, cứ từ từ."

Tuy trong vòng một ngày phải ôm một khoản nợ khổng lồ nhưng Nhan Tử Dạ không hề áp lực, ngược lại còn tươi cười vui sướng. Bởi vì cậu chiếm được một báu vật vô giá ở thời đại này.

Cẩn thận nhổ gốc cà chua trồng vào vị trí có ánh mặt trời tốt nhất, thổ linh sung túc nhất trong mảnh vườn của mình. Sau đó dùng linh lực trong người bao trùng lên cây cà chua, chậm rãi chữa trị cùng cải tạo.

Tuy gốc cà chua này đã có hiện tượng héo rũ nhưng sau khi được rót linh lực, rất nhanh đã khôi phục bộ dáng tươi tốt. Chẳng qua Nhan Tử Dạ phát hiện, lượng linh lực mà nó hấp thu nhiều gấp ba rau cải. Hơn nữa nếu muốn nó nhanh trưởng thành, ra hoa kết quả rồi thu hoạch trước khi tham gia giải đấu tranh bá thì phải rót linh lực cho nó suốt ba ngày liên tiếp, này quả thực là một quá trình tiêu hao.

Bất quá vì ăn, Nhan Tử Dạ tuyệt không để ý, linh lực cạn kiệt thì có thể tu luyện, chính là nếu cà chua không có thì đúng là chuyện làm cậu tiếc nuối nhất.

Gần nhất mặt trăng tựa hồ tròn hơn không ít, linh khí cũng nồng đậm hơn. Nhan Tử Dạ nắm chặt thời gian lên ban công hấp thu linh khí, cuối tuần sau sẽ tham gia thi đấu tranh bá mà thực lực của cậu bây giờ thì vẫn còn quá kém. Đến khi đó khẳng định đối thủ đều là cao thủ, nếu không gấp rút tu luyện, tận sức nâng cao thực lực thì chắc chắn lúc thi đấu sẽ bị ngược thê thảm.

Đêm còn rất dài.

Thân ảnh thon dài ngồi trước cửa sổ, ánh trăng chiếu rọi làm chiếc bóng của người nọ kéo thành một đường thật dài.

"Đã trồng gốc thực vật thượng cổ kia chưa?" Âm thanh trầm thấp từ tính vang lên.

Người áo đen bán quỳ trên mặt đất cúi đầu đáp: "Đã trồng, năng lực của cậu ấy thực thần kỳ, chẳng những nháy mắt làm nó tươi tốt trở lại mà còn phát triển lên gấp đôi."

"Nga?" Người ngồi trên ghế cảm thấy khá hứng thú: "Xem ra rất nhanh có thể thưởng thức quả cà chua a. Đúng rồi, phái người điều tra xem có loại thực vật nào tên là cơm trắng hay không, thuận tiện tìm kiếm các loại thực vật khác có thể ăn được."

"Vâng." Người áo đen nhận lệnh, sau đó biến mất.

Người đang ngồi trên ghế nhấn thông tấn khí trên cổ tay, hình ảnh của Nhan Tử Dạ xuất hiện trên màn hình giả lập cùng tất cả tư liệu từ khi cậu chào đời tới giờ, thậm chí ngay cả tư liệu của những người khác trong Nhan gia cũng được thu thập. Trên đó có vài tư liệu mà nếu Nhan Tôn nhìn thấy sẽ thực giật mình.

"Không bị mùi động dục của giống cái ảnh hưởng nhưng lại không có đặc thù của giống cái, Tiểu Dạ, em rốt cuộc đang che giấu cái gì?" Âm thanh than thở đặc biệt vang dội trong căn phòng tĩnh lặng.

…

Hoàn toàn không biết chính mình suýt chút nữa đã bại lộ, những ngày tiếp đó, Nhan Tử Dạ thực vui vẻ hết ngủ lại tu luyện, linh lực tích tụ trong cơ thể ngày càng nhiều, tin tưởng không bao lâu nữa có thể kết đan.

Sau khi thu hoạch đợt rau cải này, Nhan Tử Dạ rốt cuộc cũng tích góp đủ trăm vạn tinh tệ. Nhan Tử Dạ không chút do dự chuyển tinh tệ vào tài khoản mà hàng tháng Nhan gia gửi tiền cho mình. Vừa mới gửi qua không lâu, Nhan Tử Dạ liền nhận được cuộc gọi từ Nhan Tôn.

"Tiểu Dạ, số tinh tệ kia là sao?" Lúc nhận được một trăm vạn tinh tệ Nhan Tử Dạ gửi qua, Nhan Tôn lập tức gọi qua, lão không rõ vì sao Nhan Tử Dạ có nhiều tiền như vậy, lại còn gửi qua cho lão?

Nhan Tử Dạ tựa hồ đã sớm đoán được đối phương sẽ liên lạc: "Hai năm nay Nhan gia gửi cho tôi khoảng năm mươi vạn, tôi thấy thời điểm không sai biệt lắm nên gửi lại cả vốn lẫn lời, như vậy, chúng ta không còn nợ nần gì cả."

Nhan Tôn nhíu mi: "Ý con là sao? Con là người Nhan gia, Nhan gia nuôi con là đương nhiên, gì mà phải trả lại.

Nhan Tử Dạ quyết định ngả bài: "Gia gia, đây là lần cuối cùng tôi gọi ông là gia gia. Bây giờ chỉ có hai chúng ta, ông không cần diễn trò nữa. Trong lòng ông nghĩ gì, tôi biết rất rõ. Yên tâm, tôi không có hứng thú với Nhan gia, ông thích ai thì cứ cho người đó, tôi hi vọng Nhan gia các người từ nay về sau đừng quấy rầy cuộc sống của tôi."

Nhan Tôn thật không ngờ Nhan Tử Dạ cư nhiên dám làm như vậy, liền khéo léo nói: "Tiểu Dạ, có phải con hiểu lầm gì không, hai năm trước gia gia bảo con dọn ra ngoài chẳng qua là muốn rèn luyện khả năng tự lập của con mà thôi, cứ không phải muốn đuổi con đi."

Chết tiệt, nếu là đứa con hoang phế vật lúc trước, Nhan Tôn lão đương nhiên sẽ không ngăn cản nó thoát ly Nhan gia. Nhưng hiện giờ biết Nhan Tử Dạ đang nắm giữ phương pháp nâng cao sức chiến đấu cùng tinh thần lực, Nhan Tôn đình trệ ở cấp S nhiều năm như vậy sao có thể để Nhan Tử Dạ rời đi, lão đang hi vọng phương pháp thần bí của Nhan Tử Dạ có thể làm mình đột phá lên cấp SS a.

"Những gì muốn nói tôi đã nói hết, về phần có nghe thấy hay không thì đó là chuyện của ông, về sau tôi cùng Nhan gia các người không có bất cứ quan hệ nào. Sau này có vô tình gặp mặt thì hi vọng có thể hòa bình ở chung, bằng không, đừng trách tôi vô tình." Nhan Tử Dạ hừ lạnh một tiếng, tắt thông tấn khí.

Bên kia Nhan Tôn đã tức giận tới mức suýt chút nữa đã ném bay thông tấn khí, chết tiệt, lão tuyệt đối sẽ không buông tha. Nếu đứa con hoang kia không chịu ăn mềm thì cho nó ăn cứng. Thứ mà Nhan Tôn lão muốn, chưa từng không chiếm được.

Giải quyết xong chuyện Nhan gia, Nhan Tử Dạ rốt cuộc có thể an tâm tham gia giải tranh bá toàn tinh cầu, đương nhiên trước đó đã thu hoạch hết quả cà chua. Đợt kết quả sau phải chờ tới một tháng nữa.

A Ngốc bởi vì là người máy nên không thể đi theo Nhan Tử Dạ, bất quá Tiểu Hoa thì khác, Tiểu Hoa có thể ký thân trên người Nhan Tử Dạ. Cho nên lúc biết Nhan Tử Dạ muốn dẫn Tiểu Hoa theo, A Ngốc thực sự thương tâm muốn chết, bất quá Nhan Tử Dạ không chút lay chuyển. Thế nên, A Ngốc chỉ đành đáng thương hề hề lưu lại giữ nhà.

...

Hoàn Chương 40.

---

41. Chương 41: Xuất Phát Tới Đế Quốc Ngải Bố Lỗ

Lúc An Nhĩ Tư tới đón, thấy Nhan Tử Dạ ôm bao lớn bao nhỏ thì có chút sửng sốt hỏi: "Tiểu Dạ, sao em mang theo nhiều đồ vậy?"

"Nga, này à, trừ bỏ cái vali lớn chứa quần áo, mấy cái hộp giữ ấm này chứa đồ ăn a." Nhan Tử Dạ thờ ơ nói. Trận đấu này kéo dài hơn nửa tháng, ít ra cũng nên mang theo chút đồ ăn, ai biết thức ăn bên đó thế nào a. Nhan Tử Dạ cho tới giờ vẫn luôn là người không tự bạc đãi chính mình.

"Này, cho anh nếm thử loại mới." Từ hộp giữ ấm lấy ra hai quả cà chua đỏ au, Nhan Tử Dạ đưa một quả cho An Nhĩ Tư.

Đặt chế độ tự động cho phi hành khí, An Nhĩ Tư nhận lấy quả đỏ, cảm xúc có chút mềm mại, liền hỏi: "Này là gì?"

“Cà chua, chua chua ngọt ngọt, hương vị không tồi a.” Nhan Tử Dạ cầm quả còn lại đưa lên miệng gặm một ngụm, lập tức lộ ra biểu tình thỏa mãn.

An Nhĩ Tư có chút đăm chiêu nhìn quả cà chua trong tay, nếm thử một chút, trong vị ngọt lại có chút chua, quả thực không tồi.

Phi hành khí rất nhanh bay tới học viện, lúc leo xuống phi hành khí vừa vặn gặp đám Áo Đức Kỳ ở bãi đỗ.

Nhìn Nhan Tử Dạ kéo vali, trong tay còn ôm hộp giữ ấm, nhìn qua, An Nhĩ Tư đồng dạng cũng kéo một vali ôm hai hộp giữ ấm, thú nhân tóc vàng tính cách hào sảng Hải Bác Lạc nhịn không được mở miệng hỏi: “Hai người mang nhiều hộp giữ ấm như vậy làm gì?” Bọn họ đi thi đấu a, sao bộ dáng hai người này cứ hệt như đi du lịch vậy?

“Này đều là của tôi.” Nhan Tử Dạ buông vali, thấy mỗi người bọn họ chỉ mang theo một vali nhỏ, so ra, một chiếc va li lớn gấp đôi cùng một đống hộp giữ ấm, quả thực có chút khoa trương.

“Cậu mang theo thứ gì vậy?” Hải Bác Lạc chọt chọt hộp giữ ấm trong tay Nhan Tử Dạ.

“Ân, đều là rau cải.” Nhan Tử Dạ vỗ vỗ cái hộp nói.

“Rau cải? Cậu đi thi đấu mà mang rau cải theo à, không phải có dịch dinh dưỡng sao?” Hải Bác Lạc khó hiểu hỏi.

“Không thích uống dịch dinh dưỡng, rau cải ăn ngon.” Nhan Tử Dạ lời ít ý nhiều.

Hải Bác Lạc bất đắc dĩ: “Rồi rồi, Nhan thiếu gia có tiền chính là không giống a.”

“Ân, có tiền có thể tùy hứng.” Nhan Tử Dạ gật gật đầu đồng ý, tựa hồ xem lời Hải Bác Lạc là lời khen ngợi.

Có lý a, Hải Bác Lạc hết biết nói gì.

An Nhĩ Tư ôm hai hộp giữ ấm đứng phía sau Nhan Tử Dạ, thấy Nhan Tử Dạ nói chuyện với Hải Bác Lạc thì đi tới bên cạnh Áo Đức Kỳ, híp mắt nói: “Năm nay có vẻ khá náo nhiệt a!”

“Vô kỷ luật.” Áo Đức Kỳ lạnh lùng nói.

“Đừng nghiêm túc như vậy, nơi này cũng đâu phải quân bộ, cơ mà, sang năm tốt nghiệp cậu cứ trực tiếp vào quân bộ đi.” Quá thân với Áo Đức Kỳ, An Nhĩ Tư hiểu khá rõ ý định của người bạn này.

“Ừm.” Áo Đức Kỳ vẫn luôn kiệm lời.

“Thoáng cái đã mười mấy năm rồi, sang năm tốt nghiệp rồi, lần này hảo hảo đấu một trận đi.” An Nhĩ Tư cảm thán nói.

Theo quy định của học viện Cách Lạp Tư, khi học viên đạt tới ba mươi tuổi sẽ tiến hành thí nghiệm cuối cùng. Thông qua thí nghiệm có thể nhận được huy hiệu tốt nghiệp, nếu không có thì chẳng khác nào không được thừa nhận là học viên của Cách Lạp Tư.

An Nhĩ Tư cùng Áo Đức Kỳ năm nay đã hai mươi chín tuổi, sang năm vừa vặn ba mươi, mà độ tuổi của nhóm thú nhân cấp A cũng không sai biệt lắm nên sang năm sẽ cùng tốt nghiệp.

Sau khi lên phi hành khí, Nhan Tử Dạ đặt vali cùng hộp giữ ấm qua một bên, bởi vì ít người nên còn rất nhiều chỗ để trống, Nhan Tử Dạ trực tiếp chiếm dụng ba chỗ, nằm xuống ngủ vù vù.

“Nhan Tử Dạ là cô lỗ thú à? Lần nào gặp cậu ta hình như đều là đang ngủ.” Hải Bác Lạc thấp giọng nói với An Nhĩ Tư ngồi cạnh Nhan Tử Dạ ở trước mặt.

Liếc nhìn Nhan Tử Dạ đang ngủ say một cái, An Nhĩ Tư mỉm cười thản nhiên nói: “Ừm, em ấy khá chăm chỉ.”

“A?” Ngủ cả ngày không phải nên nói là lười mới đúng à? Sao lại là chăm chỉ? Hải Bác Lạc ngây ngốc, cảm thấy chính mình có chút theo không kịp suy nghĩ của An Nhĩ Tư.

Ngải Luân ngồi phía sau tò mò rướn đầu nhìn Nhan Tử Dạ một cái, đụng phải ánh mắt của An Nhĩ Tư thì vội vàng rụt cổ.

Hải Bác Lạc bĩu môi nói: "Ngải Luân, đã nhiều năm như vậy sao lá gan cậu vẫn có chút ét vậy, An Nhĩ Tư mới liếc mắt một cái thôi đã co đầu rụt cổ, tới lúc lên sân đấu không phải sẽ sợ tới mức bỏ chạy à? Cơ mà, năm nay sức chiến đấu của cậu tăng lên không ít a, quả thực nằm ngoài dự đoán của tôi."

Ba năm trước, Hải Bác Lạc cũng tham gia giải tranh bá, cùng nhóm An Nhĩ Tư chiến đấu giành vinh quang cho học viện. Bất quá trong quá trình thi đấu, chuyện khó chịu nhất chính là Nhan An Húc.

Hải Bác Lạc là thú nhân hay nói nhưng lại không thể nói chuyện với Nhan An Húc, hơn nữa còn nhiều lần phát sinh xung đột. Vốn nghĩ năm nay lại tiếp tục chung đội với Nhan an Húc, thật không ngờ lại lòi ra hắc mã Nhan Tử Dạ, trực tiếp đá Nhan An Húc xuống đài. Hơn nữa Ngải Luân vốn không được xem trọng cư nhiên cũng bắt được chiếc vé dự thi cuối cùng.

Từ Ni Lạp Nhĩ đế quốc tới Ngải Bố Lỗ đế quốc cần bay khoảng ba giờ, thời gian không dài, đối với Nhan Tử Dạ thì phải nói là rất ngắn, bởi vì vừa ngủ dậy thì đã tới nơi.

Thi đấu tranh bá giữa các học viện trên tinh cầu, Ni Lạp Nhĩ đế quốc không phải chỉ có mỗi học viện Cách Lạp Tư, còn có những học viện khác. Cho nên, người tới tham gia trận đấu rất nhiều.

Lần này người dẫn đội là Hoắc Đức đạo sư, tới ngày tiến hành thi đấu, viện trưởng cũng sẽ tới.

Các học viện tham gia tới nơi, bên tổ chức giải đấu sẽ an bài chỗ nghỉ ngơi, Cách Lạp Tư học viện được phân vào lầu mười tám của khách sạn cao cấp.

Cả tòa khách sạn này đều là học viên của các học viện tới tham gia trận đấu, Nhan Tử Dạ đi phía sau An Nhĩ Tư, nhìn Hoắc Đức thường xuyên chào hỏi nhóm đạo sư của các học viện khác đi ngang qua.

Ngáp dài một cái, Nhan Tử Dạ nheo nheo mắt, đột nhiên cảm giác trước mặt có thứ gì đó đánh úp tới, đang định né tránh thì bị An Nhĩ Tư vẫn luôn chú ý tới cậu giành trước, trực tiếp kéo Nhan Tử Dạ xoay một vòng né tránh.

"Ầm…" Chậu hoa phía sau bị đụng trúng, lập tức vỡ nát.

"Sao thế?" Nhóm Hoắc Đức đi ở phía trước lập tức quay lại xem xét.

An Nhĩ Tư kéo Nhan Tử Dạ ra sau lưng, nhìn rõ thứ công kích thì chân mày nhịn không được nhíu lại.

Chỉ thấy thứ vừa công kích Nhan Tử Dạ là một viên cầu màu xám lớn cỡ nắm tay, toàn thân nó mọc đầy gai nhọn. Đây là thứ cầu nổi danh khắp tinh tế, bởi vì mình nó mọc đầy gai. Loại tinh tế thú này ở thời kỳ ấu thú thì còn đỡ, gai không quá cứng, nhưng tới kỳ trưởng thành thì mớ gai nhọn kia có thể dùng làm vũ khí, ngay cả chậu hoa cứng rắn cũng bị đâm vỡ.

Nếu thực sự đâm trúng đầu thú nhân thì đầu rơi máu chảy là nhẹ, trọng thương là bình thường.

"Ai nha, ngại quá, thú cưng của tôi hơi nghịch ngợm một chút, vừa nãy không để ý để nó xông ra ngoài."

Một thú nhân tuấn mỹ mặc áo lam đi tới, thứ cầu trên mặt đất thấy người nọ đi tới thì hưng phấn bổ nhào tới. Nhan Tử Dạ tinh mắt phát hiện lúc nhào vào lòng người nọ, mớ gai nhọn màu xám lập tức mềm nhũn xuống.

Nhìn người vừa tới, Hoắc Đức nhíu mày nói: "A Phổ Lý?"

"Hoắc Đức, ba năm năm gặp, sao bộ dáng cậu âm u như vậy a?" Nhìn Hoắc Đức từ trên xuống dưới, khóe miệng A Phổ Lý nhếch lên một độ cung châm chọc. Sau đó xoa xoa thứ cầu mềm mại trong lòng, tầm mắt dừng lại trên người Áo Đức Kỳ.

"Ai u, Áo Đức Kỳ, tôi biết ngay năm nay cậu lại tham gia, chuyện tôi nói lần trước cậu nghĩ thế nào?" Lúc đối mặt với Áo Đức Kỳ, thái độ ông ta trở nên thực nhiệt tình.

Đối mặt với A Phổ Lý, Áo Đức Kỳ chẳng chút nể mũi phun ra một câu: "Không đi."

"Đừng vậy a, vẫn còn thời gian, cậu cứ chậm rãi suy nghĩ, sau khi trận đấu kết thúc có thể trả lời tôi, có lẽ cậu sẽ thay đổi chủ ý a."

Ánh mắt A Phổ Lý nhìn Áo Đức Kỳ cứ hệt như đang nhìn một món hàng. Áo Đức Kỳ chỉ lạnh lùng nhìn A Phổ Lý một cái rồi trực tiếp quay đi không thèm để mắt tới.

Thấy Áo Đức Kỳ không để ý tới mình, A Phổ Lý lập tức chuyển mục tiêu: "An Nhĩ Tư, cậu cũng suy nghĩ một chút đi, với tài năng cùng thực lực của các cậu, ở lại học viện Cách Lạp Tư quả thực quá lãng phí. Một năm, chỉ cần một năm thôi, tôi có thể giúp các cậu tăng sức chiến đấu lên hẳn một cấp bậc."

Nghe người nọ nói xong, Nhan Tử Dạ cảm thấy thực hắc tuyến, người này tới giành học viên a.

"Thực xin lỗi, tôi có yêu cầu rất cao về chất lượng không khí." An Nhĩ Tư thản nhiên nói.

"Không khí chỗ chúng ta thực tươi mát, so với Cách Lạp Tư tốt hơn nhiều. Hơn nữa giống cái cũng nhiều, tới chỗ chúng ta, cậu nhất định sẽ rất được hoan nghênh." A Phổ Lý dụ dỗ.

"Nga, ngại quá, chính vì học viện khác giống cái quá nhiều, tôi không tiếp thu được nên mới chọn học viện Cách Lạp Tư." An Nhĩ Tư dùng một câu trực tiếp chặn miệng A Phổ Tư. Nếu muốn An Nhĩ Tư qua thì phải giảm bớt số lượng học viên giống cái, mà vậy là điều không có khả năng.

A Phổ Lý kỳ quái, An Nhĩ Tư vẫn luôn dễ nói chuyện, hôm nay sao khó chìu như vậy?

"Đủ rồi A Phổ Lý, ngang nhiên dụ dỗ học viên trước mặt tôi, anh không thấy mình quá đáng à?" Hoắc Đức thực sự không nhìn nổi nữa.

"Gì chứ, Hoắc Đức, cậu cũng chỉ là đạo sư thôi, có tư cách gì thay bọn nó quyết định tương lai." Ánh mắt A Phổ Lý đột nhiên liếc về phía Ngải Luân, tiếp đó chuyển qua Nhan Tử Dạ, sau đó nói với Hoắc Đức: "Năm nay các người cư nhiên thay đổi hai người, tôi nhớ rõ sức chiến đấu của Nhan An Húc cũng không tệ, Hải Bác Lạc thì tương đương Nhan An Húc đi, sao năm nay nhóc kia không tham gia?"

"Đây là chuyện học viện chúng tôi, anh không cần xen vào. A Phổ Lý, tôi kính anh cũng là đạo sư mới nhịn lâu như vậy, nếu anh còn tiếp tục quấy rấy học viên của tôi, đừng trách tối nay tôi qua phá nát ổ chó của anh."

"Oa oa oa, tôi sợ chắc, Hoắc Đức, muốn thì bây giờ cứ tranh thủ mà biểu hiện, còn giải quán quân năm nay nhất định là của học viện tôi. Chờ đó!" A Phổ Lý không cam tâm liếc nhìn Áo Đức Kỳ cùng An Nhĩ Tư một cái rồi mới rời đi.

...

Hoàn Chương 41.

42. Chương 42: Đột Biến

******

"Vừa nãy là đạo sư của học viện nào?" Buông vali cùng hộp giữ ấm trong tay xuống, Nhan Tử Dạ tò mò hỏi An Nhĩ Tư.

"Ngải Bố Lỗ học viện, lần trước cũng là ông ta dẫn đội. Còn chưa tới bảy mươi đã trở thành cường giả cấp S, trước kia là học viên thiên tài của Ngải Bố Lỗ, tốt nghiệp không lâu liền đột phát cấp S, sau đó quay lại làm đạo sư." An Nhĩ Tư vừa nói vừa quan sát nơi mà bọn họ sắp ở.

Bởi vì phòng gia đình nên hai người ghép thành cặp ở chung. Mỗi phòng có hai gian, mỗi gian có buồng vệ sinh riêng, thế nên không cần lo lắng sẽ bị quấy rầy. An Nhĩ Tư tự động theo Nhan Tử Dạ ở chung một chỗ, những người khác cũng chia nhóm ở cách vách.

Phòng ở nơi này tuy kém Nhan gia cùng Cái Nhĩ nhưng cũng có thể xem là không tồi, ít nhất Nhan Tử Dạ cảm thấy tốt hơn nơi mình đang ở.

"Tôi muốn gian này." Nhan Tử Dạ chọn gian phòng có ban công.

"Ừm." An Nhĩ Tư không có ý kiến.

Sau khi dọn đồ vào phòng, Nhan Tử Dạ đi ra phòng khác, ngồi xuống sô pha. An Nhĩ Tư cũng đi ra ngồi đối diện, tiện tay cầm ấm rót một ly nước cho Nhan Tử Dạ, tiếp đó tự rót cho mình.

"Cám ơn." Nhan Tử Dạ thực tự nhiên nhận lấy ly nước hớp một ngụm, sau đó hỏi: "Tên học viện kia sao giống tên đế quốc này vậy?" Đế quốc này tên là Ngải Bố Lỗ, cả hai không có quan hệ gì đi.

"Bởi vì học viện Ngải Bố Lỗ là học viện hoàng gia do hoàng thất đế quốc Ngải Bố Lỗ thành lập, đồng dạng cũng là học viện tốt nhất Ngải Bố Lỗ. Quán quân giải tranh bá lần trước chính là bọn họ." Đợt đó học viện Cách Lạp Tư chỉ kém một chút nên thua Ngải Bố Lỗ, An Nhĩ Tư cũng có chút tiếc hận.

Nhan Tử Dạ hiểu ra: "Khó trách vừa nãy người nọ kiêu ngạo như vậy, bất quá giải quán quân năm nay chưa chắc bọn họ có thể lấy được." Nhớ tới khi nãy mình vô tội dính nạn, Nhan Tử Dạ có chút căm tức.

Người khác muốn kiêu ngạo thế nào cũng được, chỉ cần không đụng tới cậu, nhưng vừa nãy rõ ràng đã dùng cậu khai đao. Hơn nữa thái độ cao ngạo không coi ai ra gì kia làm ấn tượng của Nhan Tử Dạ về học viện Ngải Bố Lỗ thoáng chốc tuột xuống đáy cốc. Có đạo sư như vậy, xem ra đám học viên cũng chẳng ra sao.

"Năm nay giải quán quân là của chúng ta." Nhan Tử Dạ tự tin nói. Linh lực trong cơ thể cậu đã rất sung túc, ngày mốt mới bắt đầu trận đấu, đêm nay có thể thử kết đan, một khi kết đan thành công thì trận đấu căn bản không thành vấn đề.

"Ừm, giải quán quân năm nay nhất định là của chúng ta." An Nhĩ Tư phụ họa, bất quá không phải chỉ là có lệ, biểu tình trên mặt rất nghiêm túc, giống như anh cũng có quan điểm tương tự.

Kỳ thật An Nhĩ Tư khẳng định như vậy là có căn cứ, bởi vì lần trước anh cùng Áo Đức Kỳ đều thắng trận, cuối cùng nhóm ba người Nhan An Húc lại thua. Cũng vì thế, A Phổ Lý mới muốn kéo An Nhĩ Tư cùng Áo Đức Kỳ qua Ngải Bố Lỗ học viện.

Mà lần này thí sinh bên Cách Lạp Tư đã có sự thay đổi, mặc dù trong kỳ thi đấu xếp hạng sức chiến đấu của Nhan Tử Dạ không bằng Nhan An Húc, thế nhưng An Nhĩ Tư rất tin tưởng Nhan Tử Dạ, chỉ cần Nhan Tử Dạ có thể chiến thắng thì thắng thua cơ bản đã định rồi. Bất quá hiện giờ nói chuyện này là quá sớm, bởi vì trước khi lọt vào vòng chung kết, bọn họ phải vượt qua rất nhiều vòng loại.

Nhìn nhìn thời gian, đã gần mười hai giờ, thời gian trôi qua thực nhanh, Nhan Tử Dạ sờ sờ bụng nói: "Giữa trưa rồi, tới lúc nên ăn cơm rồi. A Ngốc không ở, giờ chỉ có thể uống tạm dịch dinh dưỡng, tới tối xuống lầu một nhờ người máy đầu bếp của khách sạn xào rau giùm vậy."

An Nhĩ Tư hỏi: "Xào rau? Ở đây có phòng bếp có thể tự làm mà, không cần tìm người máy."

Nhan Tử Dạ nhún vai: "Tôi không biết xào rau." Cậu chỉ biết ăn thôi.

"Tôi biết, để tôi làm cho." An Nhĩ Tư nói xong lập tức đứng lên, cởi bỏ áo khoác, sắn tay áo, thuận tay ôm cái hộp giữ ấm trên bàn đi vào phòng bếp.

"Anh biết xào?" Nhan Tử Dạ đuổi theo, vẻ mặt thực kinh ngạc, đại thiếu gia này cư nhiên biết làm bếp? Gạt người đi? Bất quá thấy An Nhĩ Tư thuần tục cắt rau rửa rau, Nhan Tử Dạ bắt đầu tin tưởng.

An Nhĩ Tư vừa rửa rau vừa nói: "Có lúc muốn ăn thức ăn thực vật nguyên thủy nhưng người máy trong nhà làm lại không hợp khẩu vị, tôi liền tự làm thử. Làm nhiều nên khá thuần thục."

Nhan Tử Dạ gật gật đầu, thì ra là vậy, kỳ thực Nhan Tử Dạ cũng phát hiện thức ăn do người máy làm ra vì tính toán dung lượng quá chuẩn xác nên vĩnh viễn chỉ có một hương vị, vĩnh viễn không thể thay đổi. Mới đầu thì không sao, nhưng ăn mãi thì cũng có chút ngán. Chẳng qua Nhan Tử Dạ không biết nấu nướng, chỉ có thể miễn cưỡng tiếp nhận, cho nên Nhan Tử Dạ mới muốn tìm nhiều loại rau cải, như vậy cho dù trù nghệ của A Ngốc không thay đổi thì món ăn mỗi ngày vẫn thực đa dạng.

Đáng tiếc, Nhan Tử Dạ hiện giờ chỉ có hai loại rau cùng một loại quả là cà chua.

An Nhĩ Tư rửa xong, giống như đột nhiên nhớ tới gì đó, lau khô tay trở về phòng mình lấy ra hai cái hộp màu lam.

"Này là thịt tinh tế thú đóng hộp?" Nhan Tử Dạ kinh ngạc, lại nhìn kĩ một chút, cư nhiên là thịt cô lỗ thú, loại thịt đóng hộp này tuy rẻ hơn thịt sống nhưng ít nhất cũng hơn một vạn tinh tệ một hộp. Vốn nghĩ chỉ có mình mang theo đồ ăn, không ngờ An Nhĩ Tư cũng vậy, mà lại còn là thịt hộp cao cấp.

An Nhĩ Tư khui hộp, sau đó lấy thịt bên trong ra: "Lần trước thấy em có vẻ thích nên mang theo một chút." Làm xong, anh lại tiếp tục khui hộp còn lại, rồi dùng nước rửa thịt.

Tiếp đó bỏ thịt vào chảo chiên.

Động tác thuần thục làm Nhan Tử Dạ trợn mắt há hốc: "Anh đặc biệt mang tới cho tôi à?" Sao lúc nghe đối phương nói vậy, cậu lại cảm thấy có chút mừng thầm? Không, là vui vẻ mới đúng.

Nhìn An Nhĩ Tư vừa tao nhã chiên thịt vừa tiêu sái rắc gia vị, bộ dáng chuyên tâm nghiêm túc kia so với bình thường dễ nhìn hơn rất nhiều. Ân, quả nhiên đàn ông nghiêm túc là đẹp nhất. Quan trọng nhất, Nhan Tử Dạ nhìn ra tiềm chất vợ hiền mẹ đảm trên người An Nhĩ Tư.

Nếu An Nhĩ Tư là nữ thì tốt quá, đáng tiếc anh lại là thú nhân, đáng tiếc, thật đáng tiếc!

Bớt chút thời gian nhìn Nhan Tử Dạ ở phía sau, thấy cậu thất vọng lắc lắc đầu, An Nhĩ Tư nhịn không được hỏi: "Làm sao vậy?"

"Nga, không có việc gì." Nhan Tử Dạ hoàn hồn, sau đó cười cười, không thể nói thẳng là thực đáng tiếc vì anh sinh nhầm giới tính đi.

Chiên xong một miếng, An Nhĩ Tư lập tức chiên miếng thứ hai, bất quá miếng này An Nhĩ Tư chiên hơi chín một chút, bởi vì anh phát hiện Nhan Tử Dạ tựa hồ thích ăn thịt chín kỹ. Hơn nữa bởi vì chiên sau, thời gian ngắn nên độ ấm chưa kịp nguội, ăn cũng thơm ngon hơn.

Cuối cùng là xào một dĩa rau cải Nhan Tử Dạ mang theo rồi dọn ra bàn.

"Wow, thơm quá." Ngửi thấy mùi thịt cùng thức ăn, bụng Nhan Tử liền nhịn không được kêu vang. Thức ăn được dọn lên hết, Nhan Tử Dạ liền nhịn không được lập tức ngồi xuống nhấm nháp.

Miếng thịt trong miệng vừa mềm vừa dai, độ nóng vừa phải, bỏ vào miệng vừa thơm vừa ngon, lại phối hợp với rau cải thơm giòn, quả thực làm người ta muốn ngừng mà không được.

Nhan Tử Dạ vừa ăn vừa bật ngón cái với An Nhĩ Tư ở đối diện, nuốt xuống ngụm thức ăn trong miệng liền nói: "Ăn ngon quá, thật không ngờ trù nghệ của anh cao tới vậy, xem ra sau này tôi có lộc ăn rồi." Trù nghệ của An Nhĩ Tư không hề thua kém đầu bếp nổi tiếng ở địa cầu. Nếu nơi này cũng có đủ loại gia vị như địa cầu thì hẳn hương vị còn ngon hơn nữa.

Ở đây, không nói thú nhân, cho dù là giống cái cũng không có mấy người am hiểu. Dù sao thực vật nguyên thủy ở nơi này rất quý, hơn nữa còn có người máy, giống cái mảnh mai sao cần gì phải học, cũng không cần tự động thủ. Thú nhân thì lại càng không có khả năng, thú nhân bình thường thà uống dịch dinh dưỡng nhanh gọn lẹ chứ không nguyện phí thời giang vào chuyện bếp núc.

Cho nên lúc biết An Nhĩ Tư thân là quý tộc lại biết trù nghệ, hơn nữa còn làm ra hương vị rất ngon, Nhan Tử Dạ mới kinh ngạc như vậy, quả thực nhìn người không thể nhìn tướng mạo a!

"Thích thì ăn nhiều một chút." Thấy Nhan Tử Dạ yêu thích tay nghề của mình như vậy, An Nhĩ Tư thực cao hứng. Nụ cười trên môi lại càng sáng lạn hơn.

...

Ở một bên khác, Hoắc Đức xem xong thông báo khẩn cấp vừa được gửi tới thì tái mặt, lập tức tắt thông tấn khí, lao ra ngoài tìm người.

Sau khi ăn uống no đủ, Nhan Tử Dạ lại cảm thấy buồn ngủ nên quay về phòng. An Nhĩ Tư lên mạng xem tin tức, đột nhiên chuông cửa vang lên.

An Nhĩ Tư đi qua mở cửa, chỉ thấy Hoắc Tư sắc mặt âm trầm bước vào, nhìn nhìn xung quanh không thấy Nhan Tử Dạ thì hỏi: "Nhan Tử Dạ đâu rồi?"

An Nhĩ Tư chỉ căn phòng phía trong: "Đang ngủ."

"Lại ngủ, nhóc con này hết thuốc chữa rồi, lúc nào cũng lười, thi đấu sắp tới nơi rồi mà cư nhiên còn ngủ được." Hoắc Đức tức giận nói.

An Nhĩ Tư nhận ra tâm tinh Hoắc Đức không đúng, liền hỏi: "Đạo sư, xảy ra chuyện gì sao?"

Hoắc Đức vỗ bàn, phẫn nộ đùng đùng nói: "Quy tắc cuộc thi tranh bá lần này đột nhiên thay đổi, hơn nữa bây giờ mới thông tri. Trước đó không hề có tin tức gì cả."

"Quy tắc thay đổi? Đổi cái gì?" An Nhĩ Tư cũng nhíu mày, có cảm giác không tốt.

"Những cái khác không thay đổi gì cả, chỉ chỉnh lại phần cơ giáp, theo quy tắc mới, trong thi đấu có thể sự dụng cơ giáp. Này rõ ràng là nhắm vào chúng ta, học viên có thể tham gia tranh bá làm gì có ai không có cơ giáp. Chính là cố tình chỉ có một người trong đội chúng ta không có, chính là Nhan Tử Dạ." Hoắc Đức cảm thấy chuyện này nhằm vào Nhan Tử Dạ, cũng không biết ban lãnh đạo đại hội nghĩ gì, chuyện quan trọng như vậy sao không thông tri sớm.

Này quả thực không phải tin tốt, bởi vì tinh thần lực Nhan Tử Dạ không đạt tới cấp B nên không có cách nào sử dụng cơ giáp, hiện giờ đột nhiên công bố quy tắc mới, quả thực bất lợi với Nhan Tử Dạ.

Đột nhiên, An Nhĩ Tư nhớ tới chuyện ban sáng gặp A Phổ Lý, nhớ những lời ông ta đã nói, trong mắt thoáng hiện lên tia lo lắng.

...

Hoàn Chương 42.

43. Chương 43: Kết Đan Ngoài Ý Muốn

"Cái gì? Trong trận đấu có thể sử dụng cơ giáp?" Hải Bác Lạc nghe thấy tin này thì cao hứng muốn nhảy dựng: "Thật tốt quá, nếu có thể dùng cơ giáp, tôi nhất định sẽ đánh đám nhóc Ngải Bố Lỗ kia tè ra quần." Thực lực của Hải Bác Lạc có thể không bằng học viên Ngải Bố Lỗ, thế nhưng anh rất tin tưởng khả năng khống chế cơ giáp của mình.

Nếu có thể dùng cơ giáp đánh với Nhan An Húc, Hải Bác Lạc tin tưởng mình có thể chiến thắng, dù sao khả năng điều khiển cơ giáp của anh trong học viện cũng rất nổi danh, trừ bỏ Áo Đức Kỳ cùng An Nhĩ Tư, anh chính là người mạnh nhất.

Hải Bác Lạc đang hưng phấn thì phát hiện tựa hồ chỉ có mỗi mình mình vui sướng, nhìn lại đám Hoắc Đức, sắc mặt đều âm trầm. Nụ cười trên mặt Hải Bác Lạc chậm rãi biến mất, sau đó khó hiểu hỏi: "Làm sao vậy, chẳng lẽ chuyện này không nên cao hứng à?"

Áo Đức Kỳ liếc mắt, lạnh như băng mở miệng: "Ngu ngốc."

Hải Bác Lạc không phục: "Này này Áo Đức Kỳ, đừng tưởng sức chiến đấu mạnh hơn là có thể nói tôi ngốc, tôi ngốc chỗ nào? Nếu cậu không giải thích được thì chờ giải đấu kết thúc, chúng ta đấu một trận."

Con ngươi lạnh băng lại liếc qua: "Hết thuốc chữa."

"Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, mấy người không nói thì làm sao tôi biết vấn đề nằm ở đâu a?" Vẻ mặt Hải Bác Lạc thực mê mang.

"Vấn đề nằm trên người tôi." Nhan Tử Dạ ngáp một cái, khóe mắt chảy ra nước mắt sinh lý, buồn ngủ quá a, mới ngủ được một chút đã bị gọi dậy. Nếu không phải sự tình quan trọng, hơn nữa còn liên quan tới mình, Nhan Tử Dạ thực sự không muốn dậy chút nào.

"Cậu?" Hải Bác Lạc lại gãi gãi đầu: "Cậu thì có vấn đề gì chứ?"

Lời này vừa nói ra, Hải Bác Lạc lập tức chiếm được một loạt ánh mắt xem thường, từng thấy thú nhân ngốc nhưng chưa thấy ai ngốc cỡ này.

An Nhĩ Tư thản nhiên mở miệng: "Tiểu Dạ… không có cơ giáp."

Hải Bác Lạc vỗ trán: "Đúng a, sao tôi có thể quên béng chuyện, Nhan tử Dạ vẫn chưa có cơ giáp a. Kia phải làm sao bây giờ? Không có cơ giáp vào trận không phải rất có hại à?"

"Hiện giờ cũng không còn thời gian chế tạo." Quy tắc mới này đối với đại đa số thú nhân là chuyện tốt, thế nhưng đối với Nhan Tử Dạ thì là chuyện xấu, cũng là vấn đề phiền não nhất của Hoắc Đức. Chế tạo một chiếc cơ giáp nhanh nhất cũng phải một tuần, hiện giờ căn bản không còn kịp. Nhưng cho dù chế tạo được thì tinh thần lực của Nhan Tử Dạ cũng không đủ để sử dụng. Tinh thần lực chỉ có cấp E, căn bản không thể điều khiển cơ giáp. Ngay cả loại cơ giáp cấp thấp nhất cũng không được.

Sau khi biết quy tắc mới thực bất lợi với Nhan Tử Dạ, Ngải Luân vẫn luôn nhút nhát cư nhiên lộ ra biểu tình lo lắng nhìn nhìn Nhan Tử Dạ. Áo Đức Kỳ lạnh lùng chỉ hơi nhíu mày. An Nhĩ Tư cũng lo lắng nhìn Nhan Tử Dạ.

"Mọi người lo lắng như vậy làm gì, không phải không thể sử dụng cơ giáp thôi à. Lần trước quyết đấu với Duy Nhĩ Nặc, tôi cũng đâu có cơ giáp, không phải cuối cùng cũng thắng à. Cơ giáp chẳng qua là máy móc hỗ trợ thôi. Thực lực đủ mạnh thì có thể quét hết tất cả chướng ngại." Quả thật, không có cơ giáp thì thế nào, Nhan Tử Dạ có tự tin, chỉ cần kết đan thành công, cơ giáp này nọ cũng chỉ là mây bay thôi.

"Nói đúng lắm, không hổ là học viên của Cách Lạp Tư chúng ta, không có cơ giáp thì sao chứ, sức chiến đấu của Nhan Tử Dạ cũng không thấp. Trận đấu còn chưa bắt đầu đã lo lắng cũng không phải hiện tượng tốt." Hoắc Đức vỗ vỗ tay nói.

An Nhĩ Tư nhìn Nhan Tử Dạ mỉm cười, không hổ là người anh coi trọng, bộ dáng tự tin kia thật sự chói mắt. Khoảnh khắc đó trái tim anh tựa hồ nảy lên nhanh hơn.

"Ngày mai đi đăng ký, các trò nhớ dậy sớm một chút, đặc biệt là Nhan Tử Dạ. Sự tình trọng đại, trò đừng có mà ngủ nướng." Hoắc Đức chỉ đích danh Nhan Tử Dạ, đứa nhỏ này thực sự quá ham ngủ, trước đó thi đấu xếp hạng có thể lăn ra ngủ bất kì lúc nào, Hoắc Đức có lí do tin tưởng nếu không nghiêm khắc nhắc nhở, ngày mai Nhan Tử Dạ chắc chắn sẽ ngủ thẳng cẳng tới giữa trưa.

"An Nhĩ Tư, trò phụ trách giám sát chặt chẽ Nhan Tử Dạ." Hoắc Đức giao trọng trách cho An Nhĩ Tư.

"Vâng, tôi biết rồi." An Nhĩ Tư thực vui vẻ nhận nhiệm vụ.

Buổi tối sau khi ăn cơm xong, Nhan Tử Dạ tự nhốt mình trong phòng, còn dặn dò An Nhĩ Tư nếu không có việc quan trọng thì đừng quấy rầy.

Chờ đợi hai tháng, rốt cục cũng tới ngày này. Nhan Tử Dạ đương nhiên phải chuẩn bị kỹ càng, đêm nay phải dốc toàn lực kết yêu đan. Nếu thành công, thực lực chẳng những tăng lên gấp bội mà còn có thể biến về hình thú, như vậy cho dù chống lại cơ giáp thì vẫn có phần thắng.

Ngồi ngoài ban công, nhiệt độ ban đêm có chút lạnh, bất quá Nhan Tử Dạ không để ý, ngồi đó để ánh trăng chiếu rọi lên người, linh khí nồng đậm phiêu đãng xung quanh. Nhan Tử Dạ tham lam hấp thu rồi luyện hóa, ngưng tụ ở đan điền.

Thẳng tới khi linh lực tràn đầy trong cơ thể, Nhan Tử Dạ mới ngừng lại quay vào trong phòng. Khóa cửa, kéo màn rồi ngồi xếp bằng trên giường.

Vận chuyển linh lực trong cơ thể, Nhan Tử Dạ chậm rãi khống chế linh lực trong kinh mạch khắp cơ thể dồn xuống đan điền, mà linh lực trong đan điền cũng bắt đầu chuyển động. Nhan Tử Dạ khống chế cả hai luồng linh lực cùng xoay tròn.

Tốc độ xoay tròn ngày càng nhanh, hình thành một cơn lốc xoáy trong đan điền, càng ngày càng có nhiều linh lực bị hấp thu vào cơn lốc xoáy. Mà cơ thể Nhan Tử Dạ cũng bắt đầu tỏa hồng quang, hơn nữa cũng càng lúc càng sáng, chiếu rọi cả căn phòng.

Đợi tới lúc tất cả linh lực đều ngưng tụ thành một đoàn, Nhan Tử Dạ tiến hành áp súc lại rồi kết đan. Đó là một quá trình cực kỳ khó khăn, một khi khống chế không tốt, linh lực trong cơ thể sẽ bùng nổ, rất dễ dàng thất bại. Mất đi khống chế linh lực sẽ đấu đá lung tung trong cơ thể, nhẹ thì nằm trên giường vài ngày, nặng thì trọng thương. Đến khi đó chẳng những phải tu luyện lại, lần kết đan sau sẽ càng khó khăn hơn.

Kỳ thực Nhan Tử Dạ cũng không nắm chắc, hiện giờ chỉ có thể liều mạng một phen, không thành công thì hi sinh thôi.

Mới đầu quá trình thực thuận lợi, ngay cả lúc áp súc linh lực cũng không gặp chút trở ngại nào, thẳng tới khi Nhan Tử Dạ dẫn tinh huyết của mình tiến nhập vào cơn lốc xoáy thì một cơn đau đớn như xé rách linh hồn đột nhiên ập tới.

Toàn thân Nhan Tử Dạ chấn động, bất quá vẫn tiếp tục nhắm mắt, kiên trì. Sau khi tinh huyết hòa vào cơn lốc thì một trận hồng quang theo cơn lốc xoáy bắt đầu bùng nổ. Nhan Tử Dạ chỉ cảm thấy linh hồn bị tựa hồ bị xé thành hai nửa, trán không ngừng tích mồ hôi lạnh, toàn thân cũng nhịn không được mà run rẩy.

Đã hơn ngàn năm Nhan Tử Dạ chưa từng cảm thụ lại cơn đau này, trước kia khi lần đầu tiên kết đan ở địa cầu, cậu cũng phải chịu nỗi thống khổ đến không thể chịu nổi. May mắn khi ấy cố chịu tới phút cuối cùng, nếu trước kia có thể thì bây giờ nhất định cũng có thể.

Tinh thần tuyệt đối không thể loạn, cho dù đau đớn thế nào cũng phải kiên trì. Cảm giác đau đớn càng lúc càng kịch liệt hơn, giống như toàn bộ tế bào trong cơ thể được tái tạo, phân liệt rồi tổ hợp, xé rách rồi khép lại.

Mỗi khối máu thịt đều truyền tới cảm nhận thống khổ cực hạn, Nhan Tử Dạ cắn chặt môi, đau khổ chống đỡ. Mũi ngửi thấy mùi máu tươi, môi bị cắn rách bươm nhưng vẫn không đau bằng một phần mười cơn đau đến từ linh hồn.

Đau quá, trước kia bởi vì lấy yêu thân kết đan nên quá trình đơn giản hơn. Nhưng hiện giờ cậu phải lấy nhân thân kết đan, tuy thân thể này vốn là thú nhân nhưng bởi vì mất đi thú hồn nến không có cách nào biến thân, cũng có nghĩa là hoàn toàn biến thành nhân loại. Cho nên hiện giờ Nhan Tử Dạ dùng nhân thân tu yêu, tương đương phải trọng tổ lại tất cả máu thịt cùng linh hồn.

Tổ trọng cả cơ thể cùng linh hồn phải chịu cơn đau gấp hai lần kết đan trước, gương mặt tuấn tú của Nhan Tử Dạ cũng vì đau đớn mà vặn vẹo, gân xanh trên cánh tay cùng trán đều nổi lên, mồ hôi túa ra ướt đẫm cả người. Hồng quang trên người cũng càng lúc càng đậm.

Thời gian chậm rãi trôi qua, tốc độ của cơn lốc linh lực trong cơ thể đã nhanh tới mức không thể nhìn rõ, mắt thấy kết đan đã sắp thành công, đột nhiên, Nhan Tử Dạ cảm thấy bụng dưới dâng lên một luồng nhiệt nóng bỏng.

Cảm giác quen thuộc làm trái tim Nhan Tử Dạ thót lại, chết tiệt, sẽ không xui xẻo vậy đi? Cư nhiên lại là lúc này, không phải nói kỳ động dục của thú nhân sẽ không tới liên tiếp sao? Kia hiện giờ là chuyện gì?

Mặt càng lúc càng đỏ, nhiệt độ cơ thể cũng tăng lên, Nhan Tử Dạ cảm thấy mình giống như nằm trong bể nước sôi, nhịp tim cũng càng lúc càng gia tốc. Chiếc lều nhỏ phía dưới cũng đỉnh lên ngày càng cao.

Phải trụ vững, không thể loạn. Nhan Tử Dạ cắn chặt răng, cảm thấy không thể phạm sai lầm trong thời khắc mấu chốt này, bằng không thực sự tiêu đời. Ngày mốt cậu còn phải tham gia giải tranh bá, tuyệt đối không thể vấp ngã ở đây.

Chính là chậm rãi, Nhan Tử Dạ phát hiện suy nghĩ cùng ý thức của mình càng lúc càng mơ hồ, cả người dần chìm vào vô thức, hết thảy không thể tự khống chế nữa.

Không có khả năng, tuyệt đối không thể chuyện này phát sinh, tuyệt đối không thể thất bại, Nhan Tử Dạ, mày tuyệt đối không thể thua chính mình.

"A…." Nhan Tử Dạ nhịn không được gầm lớn một tiếng, đan điền phát ra một trận ngân quang mãnh liệt, nhưng ngay sau đó hồng quang lại tỏa sáng cắn nuốt ngân quang, toàn thân Nhan Tử Dạ giống như bị hỏa thiêu, ngã xuống đất, toàn thân cao thấp đều đau đớn tới mức không thể nhúc nhích.

Cũng may trong phòng có cách âm, bằng không cả tòa nhà hẳn đã nghe thấy tiếng thét của Nhan Tử Dạ.

Nhưng An Nhĩ Tư đồng dạng cũng đang tu luyện ở gian kế bên lại nghe rất rõ. Nhan Tử Dạ vừa thét một tiếng, anh đã lập tức chạy tới trước gian phòng, định mở cửa thì phát hiện đã bị khóa bên trong. An Nhĩ Tư không biết Nhan Tử Dạ xảy ra chuyện gì nên cũng không dám làm liều phá cửa xông vào, chỉ có thể vừa gõ cửa vừa gọi lớn.

“Tiểu Dạ, em làm sao vậy, xảy ra chuyện gì à?”

“Tiểu Dạ, nghe thấy không? Tôi là An Nhĩ Tư, nghe thì trả lời một tiếng đi.”

“Tiểu Dạ, em rốt cuộc làm sao vậy?”

Không ngừng gõ cửa, không ngừng gọi lớn, thế nhưng không nhận được tiếng đáp trả nào, An Nhĩ Tư đoán Nhan Tử Dạ khẳng định đã xảy ra chuyện, đanh định phá cửa xông vào thì bên trong truyền tới âm thanh uể oải.

“Đừng vào… tôi không sao…”

Động tác gõ cửa của an Nhĩ Tư khựng lại, do dự một chút mới hỏi: “Tiểu Dạ, xảy ra chuyện gì vậy?”

Trong phòng truyền ra âm thanh sốt ruột bất quá có thêm vài phần khí lực: “Tôi không sao, chỉ là gặp ác mộng thôi, không có chuyện gì đâu. Khuya rồi, anh mau ngủ đi.”

Do dự một lúc, An Nhĩ Tư mới nói: “Vậy được rồi, có chuyện gì em cứ gọi, tôi ở ngay kế bên.”

“Ừm.”

Lỗ tai giật giật nghe thấy tiếng bước chân ngày càng xa, xác định An Nhĩ Tư đã rời khỏi, Nhan Tử Dạ nằm rạp sưới đất thở hắt ra một hơi, bất quá rất nhanh đã gục đầu xuống lộ ra biểu tình khóc không ra nước mắt nhìn cái đuôi đỏ rực đang đong đưa trái phải dưới đất, nhất thời cảm thấy muốn làm yêu quái cũng thực khó.

Chết tiệt, vì sao lại biến thành thế này a?

…

Hoàn chương 43.

44. Chương 44: Nửa Khối Yêu Đan

*****

Cái đuôi rắn đỏ rực dài gần ba mét trên mặt đất quả thực sắp chọt mù mắt Nhan Tử Dạ, cậu không biết mình nên khóc hay nên cười.

Kết đan thành công, nhưng khốn khiếp ở chỗ vì sao chỉ kết được nửa khối yêu đan?

Đúng vậy, ở đan điền đang phiêu đãng nửa khối yêu đan lóe sáng hồng quan, đây là thành quả mà Nhan Tử Dạ vất vả tu luyện bấy lâu nay. Từ trên mặt đất bò dậy, đã lâu không dùng đuôi, có chút không thích ứng lắm.

Cũng may trong phòng có nhà tắm, Nhan Tử Dạ trực tiếp trườn vào trong, mở đèn, nhìn gương mặt tràn đầy tà mị cùng hấp dẫn trong gương, Nhan Tử Dạ thực muốn khóc.

Mái tóc đỏ rực dài tới thắt lưng, lỗ tai dài nhọn như tinh linh, trên phần trán trắng noãn là một xà ấn đỏ rực nho nhỏ, đôi mắt hoa đào tà mị, chỉ cần một ánh mắt thôi cũng đủ câu hồn đoạt phách, đôi môi đỏ thắm sáng bóng, gương mặt tròn trịa trẻ con hóa thành mặt trái xoan, mỗi ánh mắt mỗi động tác đều hấp dẫn vô tận.

Bộ dáng vẫn là bộ dáng cũ, bất quá giống như thoáng chốc nẩy nở, biến thành bộ dáng yêu nghiệt. Nhan Tử Dạ biểu thị, này hoàn toàn không phải kết quả mình muốn a!

Vì cái gì, rõ ràng quá trình kết đan rất thuận lợi, vì sao lại thành thế này? Chỉ có nửa khối yêu đan, nửa khối yêu đan căn bản không thể biến thành thú nhân, chỉ có thể duy trì bộ dáng bán thú nhân. Tựa như Nhan Tử Dạ bây giờ, nửa trên là người, nửa dưới là rắn.

Nhìn bộ dáng nửa người nửa thú của mình, Nhan Tử Dạ cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. Đột nhiên, một tia sáng lóe lên trong đầu.

Đúng rồi, ở đây chỉ có giống cái không thể biến hình cùng giống đực chỉ có thể biến về hình thú hoàn toàn. Trạng thái nửa người nửa thú này gọi là gì nhỉ?

Bán thú nhân.

Nhan Tử Dạ sửng sốt. Đúng vậy, chính là bán thú nhân, mà bán thú nhân đã sớm tuyệt chủng, trở thành truyền thuyết rồi.

Rốt cuộc là chuyện gì đây? Cậu sống dậy ở tinh thế này, trở thành truyền thuyết? Lúc trước vì sao bán thú nhân lại tuyệt chủng? Hình như là vì khả năng sinh dục quá tốt nên gây ra chiến tranh. Thế nhưng cậu vốn không phải bán thú nhân, hẳn không cần lo lắng. Bất quá cũng nên cẩn thận một chút, nếu trạng thái này bị thú nhân khác phát hiện thì chắc chắn sẽ gây ra bạo động.

Ngẫm lại, bán thú nhân tuyệt chủng hơn ngàn năm đột nhiên xuất hiện, thời này ngay cả giống cái cũng phi thường trân quý, kia bán thú nhân thì sẽ ra sao? Một khi bị phát hiện, Nhan Tử Dạ có thể tưởng tượng được mình sẽ mất đi tự do, bị xem là một loài tuyệt chủng, chỉ biết làm một cỗ máy sinh đẻ, bị canh giữ nghiêm ngặt. Về phần cắt miếng nghiên cứu, hẳn không có khả năng.

Kia sao có thể, Nhan Tử Dạ luôn ham thích tự do lười biếng sao có thể chịu được cuộc sống như vậy, tuyệt đối không được. Ân, đúng vậy, cho nên tuyệt đối không được để người khác phát hiện bộ dáng này, phải cố gắng tu luyện. Tranh thủ sớm ngày kết thành một khối yêu đan hoàn thiện, cũng không cần ngày ngày lo lắng hãi hùng.

Toàn bộ linh lực trong cơ thể đã ngưng tụ thành yêu đan, hiện giờ đã hoàn toàn cạn kiệt, hiện giờ Nhan Tử Dạ không có cách nào biến về hình người. Bất quá không có vấn đề gì, có yêu đan, cho dù chỉ có một nửa thì một đêm cũng đủ tu luyện lại số linh lực đã mất.

Vừa mới mở cửa phòng tắm, Nhan Tử Dạ đã bị tiếng gõ cửa dọa hoảng.

'Cộc cộc cộc…'

"Tiểu Dạ, em ngủ chưa?"

Ngoài cửa, An Nhĩ Tư vốn đã trở về phòng mình, bất quá cảm thấy không thích hợp lắm nên lại vòng trở lại.

Nhan Tử Dạ vỗ vỗ ngực, giống như có tật giật mình nhìn chằm chằm cửa phòng, tim đập thiệt nhanh a! Hẳn An Nhĩ Tư sẽ không xông vào đi? Không được, không thể để anh ta nhìn thấy bộ dáng mình lúc này.

Trườn tới bên giường, Nhan Tử Dạ lập tức nhảy lên giường, tung chăn trùm kín khúc đuôi rồi hướng ngoài cửa nói: "Tôi đang chuẩn bị ngủ." Đề phòng An Nhĩ Tư có thể xông vào, cậu kéo chăn lên cao che luôn cả lỗ tai, ngay cả đầu cũng không lộ ra.

"Vậy em ngủ đi, sáng mai tôi gọi em dậy." An Nhĩ Tư an tâm trở về phòng.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Nhan Tử Dạ thở phào một hơi, nguy hiểm thật. Không được, phải lập tức tu luyện. Bộ dáng hiện giờ làm Nhan Tử Dạ không dám ra ngoài ban công, nếu bị phát hiện thì hỏng bét, thế nên cậu chỉ đành ngồi trên giường tu luyện.

Sáng sớm, khoảnh khắc ánh mặt trời chiếu vào phòng, Nhan Tử Dạ liền ngã phịch xuống giường. Tu luyện hơn nửa buổi tối, rốt cuộc cũng tích tụ đủ linh lực biến về hình người.

Bất quá có yêu đan khác biệt rất rõ, tốc độ tu luyện nhanh hơn trước kia gấp ba. Tuy vất vả cả buổi tối nhưng cũng thực đáng giá.

An Nhĩ Tư đang làm bữa sáng, lúc làm xong định gọi Nhan Tử Dạ thì phát hiện cửa phòng mở. Nhan Tử Dạ ủ rũ bước ra, An Nhĩ Tư có chút ngoài ý muốn.

"Làm sao vậy, tối qua ngủ không ngon à?" Tuy không có quầng thâm nhưng trạng thái tinh thần rõ ràng không tốt, An Nhĩ Tư liếc mắt liền nhìn ra được.

"Ân." Nhan Tử Dạ uể oải ngồi xuống, nhìn thấy món ăn trên bàn thì lập tức hưng phấn trở lại.

"Oa, bữa sáng hôm nay cư nhiên phong phú như vậy a? Này, An Nhĩ Tư, món này làm thế nào vậy?" Trên phần thịt cô lỗ thú có rưới một lớp nước sốt đỏ tươi truyền ra mùi hương thơm ngọt, Nhan Tử Dạ hiển nhiên rất quen thuộc với loại nước sốt này. An Nhĩ Tư cư nhiên biết làm sốt cà chua? Này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Nhan Tử Dạ. Anh ta sao lại biết làm thứ này?

"Em nói nước sốt à, hôm qua ăn loại quả em đưa, cảm thấy hương vị khá ngon, nếu phối hợp với thịt cô lỗ thú hẳn sẽ không tồi. Thế nên tôi ép quả thành nước rồi nêm nếm thêm gia vị, kết quả khá thành công nên rưới thử lên thịt để em nếm thử xem có hợp khẩu vị không." Này là hôm qua nghĩ ra, bất quá hôm qua khá vội nên không kịp chuẩn bị, sáng nay dậy sớm nên làm thử. Thấy Nhan Tử Dạ có vẻ rất thích loại quả này nên mới nảy ra ý định này.

Vô sự tự thông? Thiên tài a! Nhan Tử Dạ không khỏi 'khâm phục' An Nhĩ Tư. Người này chẳng những sức chiến đấu cao, trù nghệ cũng cao, quả thực là cao tới vô biên a. Dù sao hiện giờ Nhan Tử Dạ đã cấp bách muốn nếm thử món thịt cô lỗ thú sốt cà chua này rồi.

Uống một ngụm nước, Nhan Tử Dạ cắt một miếng nhỏ bỏ vào miệng. Vừa vào tới miệng, vị thịt nồng đậm cùng nước sốt chua ngọt kết hợp hoàn mỹ lập tức lan tỏa trong khoan miệng, vị ngấy mỡ của thịt bị giảm đi làm người ta cảm thấy ngon mà không ngán, muốn ngừng mà không được.

"Ăn ngon, ăn ngon quá." Nhan Tử Dạ giống như đang nhai một miếng kẹo cao su mềm mại, căn bản không thể dừng lại.

Thấy bộ dáng Nhan Tử Dạ, trong lòng An Nhĩ Tư dâng lên cảm giác thành tựu. Quả nhiên Tiểu Dạ thích loại sốt này, lần sau thử làm mấy loại quả khác xem có thể làm ra hương vị sốt khác hay không.

Vui vẻ dùng xong bữa sáng, bụng được lấp đầy nên tinh thần Nhan Tử Dạ tựa hồ cũng tốt hơn một chút. Bất quá cũng chỉ là một chút mà thôi, cả buổi tối vẫn luôn căng thẳng không có phút giây nào thả lỏng, hiện giờ vất vả lắm mới thả lỏng, cơn mệt mỏi liền ập tới.

Sau khi xuất môn, nhóm người cùng ngồi trên một chiếc phi hành khí cỡ lớn bay tới địa điểm ghi danh cùng thí nghiệm. Dọc theo đường đi Nhan Tử Dạ mệt mỏi tới choáng đầu trực tiếp tựa vào vai An Nhĩ Tư ngủ gục.

Hải Bác Lạc nhìn Nhan Tử Dạ dựa vào vai An Nhĩ Tư ngủ say sưa, liền hỏi: "Tối qua cậu ta làm gì vậy, cứ như cả đêm cũng không nghỉ ngơi ấy."

An Nhĩ Tư nhìn qua Nhan Tử Dạ trên vai mình, trên mặt lộ ra biểu tình lo lắng: "Đêm qua em ấy mơ thấy ác mộng, ngủ không ngon lắm."

"Chính là tôi thấy ngày nào cậu ta cũng giống như ngủ không đủ ấy, chẳng qua hôm nay có vẻ nghiêm trọng hơn mà thôi." Nhan Tử Dạ hiện giờ ở trong học viện có một danh hiệu là 'thần ngủ', lần nào gặp cũng thấy cậu ta đang ngủ, Hải Bác Lạc thực bội phục.

Áo Đức Kỳ cũng liếc mắt nhìn Nhan Tử Dạ một cái, bất quá lập tức dời mắt đi, đối với bất kì ai anh vẫn luôn giữ thái độ lạnh nhạt, cho dù là An Nhĩ Tư cũng vậy.

Hơn mười phút sau rốt cuộc cũng tới nơi, ngày mai mới chính thức cử hành thi đấu, hôm nay chỉ kiểm tra tinh thần lực để tránh tình trạng ngoài ý muốn.

Tất cả học viên tới dự thi đều phải kiểm tra mới được tham gia thi đấu. Bất quá chỉ là thí nghiệm tinh thần lực đề phòng học viện phái ra học viên cấp S tham gia mà thôi. Giải đấu có quy định, chỉ có thú nhân cấp A trở xuống mới có thể tham gia. Nếu để cấp S tham gia thì trận đấu còn ý nghĩa gì nữa chứ, thế nên cuộc thí nghiệm này mới diễn ra để phòng ngừa các học viện làm bừa.

Nhóm Nhan Tử Dạ tới rất sớm, bất quá vẫn có học viện khác tơi sớm hơn, trong đó có một học viện tên là Tố Khắc Lôi Đốn đang tiến hành kiểm tra.

Nếu là bình thường thì không có gì đáng chú ý, chẳng qua trong số học viên dự thi cư nhiên có một giống cái. Đúng vậy, chính là giống cái nổi danh nhu nhược.

Tuy giải đấu không có quy định giống cái không thể dự thi, nhưng từ khi giải đấu tranh bá giữa các học viện khai triển tới nay, rất hiếm có giống cái dự thi. Giống cái tuy cũng có dị năng nhưng bởi vì giá trị tinh thần vẫn luôn rất yếu nên sức chiến đấu cũng không quá cao. Bất quá cũng có ngoại lệ, trong kì thi trước có một giống cái có giá trị tinh thần lực siêu cao, sức chiến đấu cũng không tồi, hơn nữa dị năng còn là hệ thủy. Khi đó đã gây chấn động không nhỏ.

Đáng tiếc, sau trận đó giống cái kia không tham gia nữa. Hiện giờ đột nhiên lại xuất hiện một giống cái, ngay cả Ngải Luân nhút nhát cũng nhịn không được chuyển ánh mắt về phía đối phương.

Hải Bác Lạc nói: "Tôi không nhìn nhầm chứ, thực sự là giống cái tham gia thi đấu à, kia trận này phải đánh thế nào?" Luật pháp tinh tế có quy định không thể tổn thương giống cái, nếu không thể ra tay thì đánh thế nào đây?

Nghĩ tới vấn đề này, ngay cả Áo Đức Kỳ cũng nhịn không được nhíu mày.

An Nhĩ Tư cười nhạt: "Không cần lo lắng, trước lúc tham gia trận đấu giống cái phải ký một phần hiệp nghị, trong quá trình thi đấu nếu có bị thương tổn gì thì thú nhân cũng không bị trừng phạt."

"Vậy thì tốt rồi." Hải Bác Lạc thở phào một hơi: "Bằng không thì đúng là xui lắm mới đụng phải giống cái kia, chắc chắn phải chịu thua."

Hoắc Đức chạy đi đang ký đã quay lại, nói với Hải Bác Lạc: "Bọn họ kiểm tra xong rồi, đến chúng ta. Hải Bác Lạc, trò lên trước đi."

Ngay lúc nhóm học viên học viện Khắc Lôi Đốn kiểm tra xong đi ngang qua nhóm An Nhĩ Tư, giống cái đi ở chính giữa đột nhiên quay đầu qua liếc nhìn Nhan Tử Dạ đang ngủ gật một cái, sau đó lộ ra vẻ mặt nghi hoặc.

...

Hoàn Chương 44.

45. Chương 45: Thí Nghiệm Trước Giải Đấu

Nhìn nhóm học viên Khắc Lôi Đốn đi xa, Hải Bác Lạc quay đầu nháy nháy mắt với Nhan Tử Tử, cợt nhả nói: "Nhan Tử Dạ, vừa nãy hình như giống cái kia nhìn cậu đó, đừng nói cậu gặp may được người ta coi trọng đi?"

"Phải không? Sao tôi không thấy gì cả, chắc anh hoa mắt đi." Nhan Tử Dạ trắng mắt trừng Hải Bác Lạc.

"Làm gì có chuyện hoa mắt, tôi nói cho cậu biết..."

Hải Bác Lạc còn chưa nói xong đã bị An Nhĩ Tư ở phía trước Nhan Tử Dạ đẩy một chút: "Tới chúng ta rồi, vào thôi."

Bị đánh gảy, Hải Bác Lạc nhìn lại, quả thực đã tới bọn họ, thế nên chỉ đành ngoan ngoãn ngậm miệng bước vào phòng thí nghiệm trong suốt. Sau khi vào trong, ở bên ngoài có thể nhìn thấy nhưng không thể nghe thấy âm thanh.

Bên trong là nhóm nhân viên phụ trách kiểm tra, một thú nhân tóc xám đi tới chỗ Hoắc Đức.

"Hoắc Đức, năm nay sao bên anh đổi người rồi? Tôi cứ tưởng vẫn là nhóm học viên lần trước a."

"Năm nay quy tắc thi đấu thay đổi nên người được lựa chọn đương nhiên cũng thay đổi. Bất quá cho dù thay đổi thế nào thì tiền đề vẫn là thực lực."

"Nhìn bộ dáng tự tin của anh, xem ra hai người mới nhất định không đơn giản." Thú nhân tóc xám nhìn Nhan Tử Dạ cùng Ngải Luân đứng ở cuối hàng nói.

"Cũng tạm, chút nữa có kết quả không phải sẽ biết à." Hoắc Đức tuyệt không lo lắng chuyện kết quả thí nghiệm bị tiết lộ ra ngoài, cho dù biết thì sao chứ, chẳng qua chỉ là con số đo lường mà thôi, sức chiến đấu mới là mấu chốt giành thắng lợi.

Hải Bác Lạc là người đầu tiên kiểm tra, sau khi đặt tay lên thiết bị kiểm tra, màn hình lập tức hiện lên vài chữ.

'Chỉ số tinh thần lực 1686, cấp A.'

Sau khi kết quả hiện lên, camera trên thiết bị thí nghiệm hướng thẳng Hải Bác Lạc, chụp ảnh cùng quét màng mắt, tiếp đó chỉnh sửa lại thông tin trong kho tư liệu.

"Hơn một ngàn sáu trăm, không tệ, so với lần trước đã tăng hơn một trăm điểm tinh thần lực, tôi thỏa mãn rồi a." Tuy ba năm chỉ tăng lên một trăm điểm nhưng Hải Bác Lạc đã thực mỹ mãn, phải biết sau khi tinh thần lực đạt tới cấp A thì sẽ rất khó tăng trưởng. Cho nên tăng thêm một trăm điểm đã có thể xem là rất nhanh rồi.

Nhìn thấy kết quả này, Hoắc Đức cũng gật gật đầu, biểu thị hài lòng.

Người kế tiếp là An Nhĩ Tư, kết quả thực sự làm nhóm nhân viên lắp bắp kinh hãi, chỉ số tinh thần lực hơn hai ngàn năm trăm điểm, cấp bậc tuy vẫn như cũ là A nhưng mọi người đều biết, này đã đạt tới ngụy cấp S.

"Này… An Nhĩ Tư cư nhiên tăng hơn hai trăm điểm tinh thần lực, Hoắc Đức, học trò bảo bối này của các anh quả nhiên bất phàm." Thú nhân đứng bên cạnh Hoắc Đức cảm thán.

Nhan Tử Dạ vốn sẽ kiểm tra sau An Nhĩ Tư ngay lúc này cư nhiên nghiêng đầu ngã qua một bên, cũng may An Nhĩ Tư nhanh tay đỡ lấy, bằng không Nhan Tử Dạ thực sự đã ngã sấp xuống đất.

Thấy Nhan Tử Dạ cư nhiên đứng cũng có thể ngủ, nhóm nhân viên thí nghiệm trợn to mắt, Hoắc Đức vỗ trán, quả thực là mất hết mặt mũi mà.

"Này cũng là học trò dự thi năm nay của học viện các cậu à? Đêm qua anh bảo nó làm gì vậy, cư nhiên đứng cũng có thể ngủ, hơn nữa còn là thời khắc quan trọng thế này. Hoắc Đức, cậu xác định ngày mai trò này có thể tham gia chứ?" Thú nhân tóc xám tên là Đức Lạp, là người quản lý khâu kiểm tra trước giải đấu, là người của đế quốc Ni Lạp, trước kia cũng từng là học viên của học viện Cách Lạp Tư nên quen biết với Hoắc Đức.

Hoắc Đức không biết nên trả lời thế nào, bởi vì ngay cả ông cũng không ngờ Hải Bác Lạc cùng An Nhĩ Tư kiểm tra chỉ có ba phút thôi mà Nhan Tử Dạ cũng có thể ngủ cho được.

Đỡ lấy Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư nói với Áo Đức Kỳ đứng ở phía sau: "Áo Đức Kỳ, cậu trước đi."

Áo Đức Kỳ liếc mắt nhìn Nhan Tử Dạ đang nhắm chặt mắt một cái, trực tiếp bước tới. Lúc đặt tay lên thiết bị, kết quả lập tức xuất hiện, tinh thần lực của Áo Đức Kỳ đồng dạng cũng vượt hơn hai ngàn năm trăm, hơn nữa so với An Nhĩ Tư còn cao hơn mười điểm.

Tiếp đó là Ngải Luân, so với giá trị tinh thần lực làm người ta kinh ngạc của An Nhĩ Tư cùng Áo Đức Kỳ, Ngải Luân có vẻ khá bình thường, chỉ số tinh thần lực hơn một ngàn năm trăm, so với Hải Bác Lạc nhỏ hơn cả trăm điểm.

Cuối cùng cũng tới phiên Nhan Tử Dạ, chỉ mới mơ mơ màng màng ngủ tầm năm phút đã bị An Nhĩ Tư lay tỉnh. Mở to mắt liền phát hiện mình đang tựa vào người An Nhĩ Tư, Nhan Tử Dạ suýt chút nữa nhảy dựng. Từ khi nào cậu bắt đầu không còn phòng bị với An Nhĩ Tư? Phải biết hiện giờ cậu đang trong thời kỳ đặc thù a!

Nhan Tử Dạ nuốt một ngụm nước miếng, lập tức rời khỏi người An Nhĩ Tư, bước tới trước thiết bị thí nghiệm, đặt tay lên, kết quả rất nhanh đã có.

'Chỉ số tinh thần lực 84, cấp D.'

Kết quả vừa xuất hiện, trừ bỏ người của học viện Cách Lạp Tư, toàn bộ người trong phòng thí nghiệm đều kinh hãi.

Giá trị tinh thần lực chỉ mới cấp D? Kia thú nhân này chính là thú nhân cấp D, có lầm không a? Giải đấu tranh bá của tinh cầu liên quan tới vinh quang của học viện, hẳn phải phái ra học trò cực mạnh như An Nhĩ Tư cùng Áo Đức Kỳ mới đúng, bằng không thì ít nhất cũng như Ngải Luân mới là bình thường, vì sao lại phái tới một thú nhân có tinh thần lực cấp D?

"Có phải thiết bị có vấn đề không?" Đức Lạp không tin học viện Cách Lạp Tư thật sự phái thú nhân cấp D dự thi, không thấy bộ dáng nhóm học trò Cách Lạp Tư cũng thực kinh ngạc à, khẳng định là thiết bị có vấn đề.

Đức Lạp không tin, nói với thú nhân điều khiển thiết bị kiểm tra: "Cậu kiểm tra thử xem có phải thiết bị phát sinh vấn đề không."

Thú nhân nọ lập tức đặt tay mình lên, kết quả không có vấn đề gì. Đức Lạp quay qua nói với Nhan Tử Dạ: "Trò thử lại xem."

Nhan Tử Dạ nhún nhún vai, lại kiểm tra thêm một lần, kết quả vẫn không thay đổi, lần này Đức Lạp thực sự choáng váng, tinh thần lực của cậu nhóc này thực sự chỉ có tám mươi tư, ông khó tin hỏi Hoắc Đức: "Các cậu nghĩ gì vậy, cư nhiên phái một thú nhân cấp D tới dự thi? Kia không phải trực tiếp nhận thua à?"

Nào ngờ Hoắc Đức nghe vậy, chẳng những không lo lắng, ngược lại thực kinh hỉ: "Thực tốt quá, thật không ngờ tinh thần lực của nhóc này tăng nhiều như vậy, quả thực là kinh hỉ mà."

"Cái gì? Này mà còn gọi là kinh hỉ?" Đức Lạp cảm thấy Hoắc Đức bị điên rồi.

Hoắc Đức nhìn Đức Lạp nói: "Trước kia tinh thần lực của tên nhóc này chỉ có cấp E, hiện giờ chỉ mới một tháng thôi mà đã tăng lên cấp D, tiến bộ này quả thực nằm ngoài dự đoán, anh nói xem có tính là kinh hỉ không?"

"Ôi trời, vậy mà cũng được à?" Học viện Cách Lạp Tư không phải tinh thần lực phải đạt cấp D mới thông qua thí nghiệm nhập học à? Sao lại xuất hiện một thú nhân cấp E, hiện giờ thú nhân này có thể đạt tới cấp D cư nhiên lại xem là kinh hỉ? Chẳng lẽ đế quốc Ni Lạp Nhĩ biến hóa quá lớn nên suy nghĩ của bọn họ theo không kịp?

Kết quả không chỉ Hoắc Đức, ngay cả đám An Nhĩ Tư cũng kinh hỉ không thôi.

Hải Bác Lạc là người đầu tiên lớn tiếng nói: "Cư nhiên đột phá cấp D, Nhan Tử Dạ, chúc mừng chúc mừng, đêm nay cậu phải mời tụi tôi uống dịch dinh dưỡng cao cấp để ăn mừng mới được. Ngải Lâm, cậu thấy tôi nói đúng không?"

"A? A!" Hải Bác Lạc đột nhiên khoát tay lên vai làm Ngải Luân có chút kinh hách.

Kết quả thí nghiệm vừa có, ngay cả Áo Đức Kỳ cũng nhìn Nhan Tử Dạ vài lần, An Nhĩ Tư thì càng khỏi phải nói.

"Tiểu Dạ, chúc mừng, thật không ngờ em tiến bộ lớn như vậy." Này quả thực có chút ngoài ý muốn, tuy tinh thần lực chỉ gia tăng hơn ba mươi điểm nhưng phải biết trước đó Nhan Tử Dạ chỉ có năm mươi điểm, khó khăn lắm mới đạt cấp E. Nhưng chỉ mới hơn một tháng đã tăng thêm ba mươi bốn điểm, tốc độ này đã có thể xem là rất nhanh.

Đối với Nhan Tử Dạ, này cũng có thể xem là kinh hỉ, hẳn có quan hệ tới chuyện kết đan thành công đêm qua. Tuy chỉ có nửa khối yêu đan nhưng thực lực đề cao là chuyện không thể nghi ngờ. Ân, nếu có thể lược bỏ di chứng ngoài ý muốn kia thì tốt rồi.

Khó có dịp cao hứng, Nhan Tử Dạ vung tay nói với đám Hải Bác Lạc: "Được, để chúc mừng tôi đạt tiêu chuẩn, tối nay tôi khao." Nói xong, Nhan Tử Dạ đột nhiên nhớ ra hình như người làm bếp không phải là mình, liền quay qua hỏi An Nhĩ Tư: "An Nhĩ Tư, có thể chứ?"

An Nhĩ Tư cười: "Đương nhiên không thành vấn đề, Tiểu Dạ thích là tốt rồi."

Kỳ quái, Nhan Tử Dạ mời cơm liên quan gì tới An Nhĩ Tư, hơn nữa thái độ hai người này tựa hồ hơi thân mật quá mức, hành vi cử chỉ vừa nhìn đã biết là quan hệ không đơn giản.

Sau khi kiểm tra xong, nhóm Nhan Tử Dạ nhận được một tấm thẻ dự thi màu vàng, phải có tấm thẻ này thú nhân hoặc giống cái mới có thể tham gia giải đấu.

Thấy nhóm Nhan Tử Dạ đi rồi, Hoắc Đức cũng định rời đi thì bị Đức Lạp gọi lại.

"Hoắc Đức, cậu nói thật với tôi đi, tinh thần lực của cậu nhóc kia thật sự chỉ có tám mươi tư?"

Hoắc Đức kỳ quái liếc nhìn Đức Lạp: "Đương nhiên rồi, không phải kiểm tra tới hai lần à? Thế nào, chẳng lẽ giải đấu lại có quy tắc mới, thú nhân dưới cấp A không thể tham gia à?" Đừng nói thật là vậy a? Nghĩ tới khả năng này, Hoắc Đức liền khẩn trương.

"Quy định quỷ quái gì vậy, giải đấu không có quy định đó, chỉ là cảm thấy..." Đức Lạp cũng không biết nên nói thế nào.

Nghe nói không có quy định này, Hoắc Đức liền an tâm, sau đó nói: "Anh muốn biết nguyên do thì cứ lên diễn đàn của học viện Cách Lạp Tư đi. Tôi còn việc, đi trước." Nói xong, Hoắc Đức liền nhanh chóng rời đi.

Đức Lạp nghe Hoắc Đức nói vậy thì lập tức lên mạng tìm kiếm, kết quả vừa lick vào diễn đàn liền nhìn thấy ảnh chụp cùng tư liệu của Nhan Tử Dạ.

"Cái gì? Cậu nhóc kia dựa vào vận may mà lọt vào top năm? Này là cái quỷ gì a?"

Bởi vì Nhan Tử Dạ có song hệ dị năng, lại là lần đầu tiên tham gia giải đấu tranh bá nên học viện Cách Lạp Tư cố ý giấu đi thông tin của cậu, đương nhiên còn cả Ngải Luân. Này là phương pháp thường thấy của các học viện khi phái ra học trò mới dự thi, mục đích để các học viện khác không điều tra được thông tin, gây ra bất ngờ.

Cho nên Đức Lạp chỉ tra được Nhan Tử Dạ dựa vào 'vận may' tiến vào chung kết xếp hạng, hơn nữa lại vì 'vận may' mà chiến thắng Nhan An Húc. Theo miêu tả của học viện Cách Lạp Tư, Nhan Tử Dạ nhờ vào lỗ hổng trong quy tắc mới, cộng thêm đối thủ khinh địch cùng vận may mà lọt vào danh sách tuyển thủ.

Rất nhanh, tin tức học viện Cách Lạp Tư phái một thú nhân cấp D tới tham gia giải đấu đã nhanh chóng lan truyền. Chuyện thú nhân này làm thế nào may mắn nhận được tư cách tham gia giải đấu cũng lan nhanh, thế nên cái tên 'Nhan Tử Dạ' không tới một buổi sáng đã bị tất cả học viện tham gia biết tới.

Lần này, Nhan Tử Dạ lại vô tình trở thành người nổi tiếng.

....

Hoàn Chương 45.

46. Chương 46: Mời Ăn Tối

Những chuyện bên ngoài, sau khi trở về Nhan Tử Dạ lập tức ngã lăn ra giường ngủ khò khò nên không hề hay biết, nhưng nhóm An Nhĩ Tư lại biết. Cho nên buổi tối, nhóm Hải Bác Lạc tới ăn cơm liền dùng ánh mắt khác thường nhìn Nhan Tử Dạ.

"Cả đám các người nhìn tôi làm gì?" Nhan Tử Dạ nằm bò trên bàn, thấy nhóm Hải Bác Lạc ngồi hai bên dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình, nhịn không được hỏi.

Bởi vì buổi tối Hoắc Đức đạo sư có việc nên chỉ có ba người Hải Bác Lạc.

Hải Bác Lạc thật cẩn thận hỏi: "Nhan Tử Dạ, cậu không biết gì cả à? Bên ngoài đang đồn chuyện của cậu ầm ầm kia kìa."

"Chuyện gì của tôi chứ?" Nhan Tử Dạ khó hiểu, mình có chuyện gì mà nói chứ, cũng đâu phải người nổi tiếng. Tới nơi này, Nhan Tử Dạ phát hiện người ở đây tựa hồ rất thích bát quái.

"Chuyện cậu là phế vật." Áo Đức Kỳ hai tay khoanh trước ngực, hiếm có dịp mở miệng. Đối với kẻ yếu, bình thường anh còn không thèm liếc mắt tới một cái, càng miễn bàn tới nói chuyện. Thế nhưng Nhan Tử Dạ thì khác, tuy giá trị tinh thần lực chỉ có cấp D nhưng sức chiến đấu lại rất cao. Trận thi đấu xếp hạng lần đó, tuy Nhan Tử Dạ đã thua nhưng anh cũng phải xuất ra bí chiêu mới thắng được.

Nhan Tử Dạ là một đối thủ khó chơi, chiêu thức rất nhiều, tầng tầng lớp lớp ập tới, nếu không cẩn thận sẽ lập tức trúng chiêu. Trừ bỏ An Nhĩ Tư, Áo Đức Kỳ chưa từng gặp phải đối thủ khó chơi như vậy. Đúng vậy, Áo Đức Kỳ xem Nhan Tử Dạ là đối thủ, bởi vì cậu ta đủ tư cách. Hiện giờ giá trị tinh thần lực của Nhan Tử Dạ tăng nhiều như vậy, không biết sức chiến đấu có phải cũng tăng hay không. Thế nên, Áo Đức Kỳ cũng bắt đầu chú ý tới Nhan Tử Dạ.

Nghe thấy đáp án từ Áo Đức Kỳ, Nhan Tử Dạ có chút kinh ngạc, bất quá rất nhanh liền đặt ý chú vào trọng điểm.

"Lan truyền chuyện tôi là phế vật? Không thể nào, chẳng lẽ trước kia tôi nổi tiếng tới mức thanh danh lan truyền tới tận Ngải Bố Lỗ này à?" Không thể nào? Nguyên chủ khủng tới vậy à?

"Căn bản không phải chuyện đó, không biết là ai truyền kết quả thí nghiệm ban sáng ra, còn nói cậu nhờ may mắn mới có thể tham gia giải tranh bá, cậu xem này." Hải Bác Lạc mở web, nội dung liền xuất hiện trên mặt thông tấn khí.

'Lúc mới nghe tin này, tôi còn không tin, hóa ra là thật. Học viện Cách Lạp Tư thật sự phái một thú nhân cấp D dự thi, bọn họ định bỏ giải quán quân lần này à?'

'Là bất đắc dĩ mà, lầu trên không đọc tin trên diễn đàn học viện Cách Lạp Tư à? Bởi vì thi đấu xếp hạng thay đổi quy tắc cùng phương thức nên thú nhân cấp D này mới may mắn lọt vào trận chung kết.'

'Kia tính cái gì, trước đó cứ nghĩ Nhan An Húc sẽ tới dự thi, thật không ngờ cậu ta lại thua tên thú nhân cấp D kia, xem ra tên thú nhân cấp D này một là quá giảo hoạt, hai là vận may quá nghịch thiên.'

'Mà mọi người có chú ý không? Thú nhân này cư nhiên cũng là họ Nhan, liệu có phải là người nhà của Nhan An Húc không?'

'Nói không chừng chính là vậy nên Nhan An Húc mới cố ý chịu thua, nhường cơ hội này cho thú nhân cấp D kia.'

'Ai, lần này học viện Cách Lạp lấy đá tự đập chân mình rồi.'

'Xem ra lần này học viện Cách Lạp Tư hết hi vọng rồi, chỉ trông chờ học viện Ngải Bố Lỗ thôi.'

...

Nhan Tử Dạ liếc mắt liền thấy mấy chục cái comt, toàn bộ đều không xem trọng mình. Nghĩ tới nguyên nhân, Nhan Tử Dạ nhịn không được mỉm cười.

"Nhan Tử Dạ, cậu choáng đầu rồi à mà còn cười?" Hải Bác Lạc khó hiểu.

Nhan Tử Dạ lại càng cười sáng lạn hơn: "Vì sao không thể cười? Nếu bọn họ nghĩ tôi là phế vật thì cứ để bọn họ nghĩ vậy đi. Trước kia còn ở Ni Lạp Nhĩ, tôi không phải cũng bị gọi là phế vật à."

"Chính là hiện giờ cậu đâu phải a." Hải Bác Lạc biết rõ, hiện giờ Nhan Tử Dạ đã tự chứng minh bản thân mình không phải phế vật mà là thiên tài. Cho nên, Hải Bác Lạc mới không cam lòng thay Nhan Tử Dạ.

"Kia thì sao chứ, thực lực của tôi thế nào mấy người biết là được rồi, cần chi phải để đám kia biết, lúc thi đấu nếu bị người mà mình xem là phế vật đánh bại thì các người nói xem, bọn họ sẽ có tâm tình thế nào?" Nghĩ tới, Nhan Tử Dạ cũng nhịn không được bật cười.

Ánh mắt Hải Bác Lạc sáng ngời. Đúng vậy, hiện giờ đám người kia đều nghĩ Nhan Tử Dạ là phế vật nhờ vào vận may mới có thể tham gia, nếu bị Nhan Tử Dạ đánh bại, khi đó sẽ kinh ngạc biết bao nhiêu, giống như Nhan An Húc vậy. Tưởng tượng cảnh tượng đó, Hải Bác Lạc vui sướng không thôi.

Ngải Luân ở bên cạnh khóe miệng cũng run run nhếch lên, ngay cả con ngươi lạnh như băng của Áo Đức Kỳ cũng hiện lên ý cười. Loại tâm tình vui sướng khi thấy người gặp họa này ai cũng có, đặc biệt là lúc nhìn thấy đối thủ xấu mặt.

"Chuyện gì mà vui vẻ như vậy?" An Nhĩ Tư từ phòng bếp bước ra, cơm tối của cả đám, anh chỉ dùng hơn mười phút đã chuẩn bị xong.

"Không có gì, chuẩn bị xong rồi à?" Nhan Tử Dạ ngẩng đầu hỏi.

"Ừm, Tiểu Dạ vào bưng phụ đi." An Nhĩ Tư mỉm cười nói.

"Ừ." Nhan Tử Dạ đứng lên đi theo vào bếp.

"Không biết vì cái gì, tôi cứ cảm thấy An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ có chút giống vợ chồng già, hơn nữa ăn cơm không phải tùy tiện mang dịch dinh dưỡng ra là được à, cần chi mà phải bưng bê?" Hải Bác Lạc nghi hoặc.

Áo Đức Kỳ ở bên cạnh thản nhiên mở miệng: "Thực vật nguyên thủy."

Áo Đức Kỳ vừa nói xong, Ngải Luân ngồi bên cạnh làm người trong suốt nãy giờ cũng gật gật đầu, biểu thị đồng ý.

"Cao cấp vậy à? Ngải Luân, sao cậu cũng gật đầu theo vậy, làm sao mà biết." Hải Bác Lạc nhìn qua.

Cảm nhận được ánh mắt của Hải Bác Lạc, Ngải Luân rụt cổ, nhỏ giọng nói: "Mùi."

"Mùi?" Hải Bác Lạc hít hít mũi, loáng thoáng nghe thấy một mùi thơm mê người, vừa nãy chỉ mãi lo nói chuyện với Nhan Tử Dạ nên không để ý lắm. Nhan Tử Dạ định dùng thực vật nguyên thủy chiêu đãi bọn họ thật à? Nghĩ tới mấy cái hộp giữ nhiệt của Nhan Tử Dạ, lại nhớ cậu ta từng nói bên trong là rau cải, như vậy bữa ăn hôm nay nhất định là số rau cải kia.

Rau cải thực quý a, tuy Hải Bác Lạc có chút tinh tệ của riêng mình nhưng cũng không thể ăn thường xuyên! Hôm nay quả thực có lộc ăn.

"Thật tốt quá, sắp được ăn rau a, cảm giác thực hạnh phúc."

Hải Bác Lạc vừa mới nói xong, Áo Đức Kỳ lại bổ sung thêm: "Còn có thịt."

Ngải Luân lại gật gật đầu.

"Còn có thịt, tôi không nằm mơ chứ? Chính là sao tôi không ngửi thấy mùi thịt nhỉ?" Hải Bác Lạc lại dùng sức hít hít mũi nhưng vẫn như cũ chỉ ngửi thấy mùi rau cải, không có mùi thịt a!

Áo Đức Kỳ lạnh lùng nhìn Hải bác Lạc: "Mũi hư rồi à?"

"Mũi cậu mới hư ấy, Áo Đức Kỳ, cậu ăn nói sao cứ xỉa người ta vậy hả?" Hải Bác Lạc muôn có xúc động muốn đánh người bạn này, đáng tiếc là đánh không lại.

An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ mỗi người đẩy một xe đẩy, An Nhĩ Tư lấy dĩa trên xe mình đặt trước mặt ba người Áo Đức Kỳ, Nhan Tử Dạ thì đặt xuống trước chỗ ngồi của mình của An Nhĩ Tư.

Hải Bác Lạc nhịn không được tò mò, khẩn cấp mở nắp che, mùi thơm mê người lập tức lan tỏa, nhìn thịt cùng rau cải trên dĩa, Hải Bác Lạc cảm động tới muốn rơi lệ: "Nhan Tử Dạ, thật không ngờ cậu thật sự mời chúng ta ăn tiệc lớn, từ ngày cãi nhau cha rồi dọn ra khỏi nhà, đã hai năm rồi tôi không được ăn thịt, thật sự là cảm động mà."

Nói xong, Hải Bác Lạc không chút để ý tới chuyện thức ăn vẫn còn nóng, bắt đầu ngồm ngoàm ăn.

"Ăn ngon quá, An Nhĩ Tư, trù nghệ của cậu tốt thật a." Hải Bác Lạc ngấu nghiến nuốt ngụm thức ăn trong miệng, bật ngón cái với An Nhĩ Tư đồng thời cảm kích nhìn Nhan Tử Dạ. Nhan Tử Dạ quả thực chơi quá lớn, cư nhiên dùng thịt cô lỗ thú, bữa này tiêu hao không nhỏ a.

"Đủ không?" An Nhĩ Tư rưới sốt cà chua lên phần thịt của Nhan Tử Dạ.

"Được rồi, tiết kiệm một chút, sốt cà không có nhiều a." Bởi vì Nhan Tử Dạ thích ăn nên An Nhĩ Tư đã lấy hết số cà chua còn lại làm thành một bình sốt cao tám cm to cỡ cổ tay. Còn vài ngày nữa, nếu không tiết kiệm thì không đủ dùng a.

"Đó là cái gì?" Áo Đức Kỳ ngồi đối diện Nhan Tử Dạ, cái bàn cũng không lớn nên lập tức ngửi được hương vị nước sốt trong dĩa Nhan Tử Dạ.

"Này à? Là sốt hoa quả mà An Nhĩ Tư làm, anh muốn thử à?" Nhan Tử Dạ thuận miệng nói, dù sao thoạt nhìn Áo Đức Kỳ lạnh nhạt như vậy, hẳn sẽ không hứng thú với sốt cà chua đi.

Nào ngờ Áo Đức Kỳ vượt khỏi dự đoán của Nhan Tử Dạ, gật gật đầu: "Ừm, muốn."

Bàn tay cầm dao cắt thịt của Nhan Tử Dạ hơi khựng lại, có chút khó tin ngẩng đầu hỏi lại: "Anh muốn?"

"Tôi muốn." Áo Đức Kỳ dùng giọng điệu phi thường khẳng định nói.

Chẳng lẽ thấy bạn tốt ăn nên cảm thấy hứng thú, sau khi được Nhan Tử Dạ đồng ý, An Nhĩ Tư đưa lọ sốt qua cho Áo Đức Kỳ.

Áo Đức Kỳ rưới lên thịt, ăn thử một ngụm thì ánh mắt sáng ngời, tốc độ tựa hồ cũng nhanh hơn, ngấu nghiến cũng chẳng kém gì Hải Bác Lạc.

Ăn xong bữa cơm, Áo Đức Kỳ hỏi Nhan Tử Dạ: "Thông tấn khí của cậu là số bao nhiêu?"

"8823568…" Nhan Tử Dạ theo phản xạ trả lời.

Áo Đức Kỳ gật gật đầu, mở thông tấn khí của mình thêm số Nhan Tử Dạ rồi nhấn nhấn vài cái, lập tức thông tấn khí của Nhan Tử Dạ vang lên.

Nhấn mở thông tấn khí, âm thanh máy móc cứng nhắc vang lên: "Chủ nhân tôn kính, bằng hữu Áo Đức Kỳ vừa chuyển một trăm vạn tinh tệ vào tài khoản của ngài, xin kiểm tra lại."

Áo Đức Kỳ chuyển khoản cho mình? Lại còn tới trăm vạn? Nhan Tử Dạ khó hiểu nhìn qua, chỉ thấy Áo Đức Kỳ đứng lên bỏ lại ba chữ 'phí cơm nước' rồi rời đi.

Nhan Tử Dạ không kịp phản ứng, phí cơm nước? Ý tứ là khoảng thời gian này anh ta sẽ tới đây ăn cơm tối à?

An Nhĩ Tư híp mắt cười nhạt, quả thực là phong cách làm việc của bạn tốt.

…

Hoàn Chương 46.

47. Chương 47: Cổng Vào Rừng Rậm Tinh Tế Thú

*****

Sau khi nhóm Hải Bác Lạc rời đi, Nhan Tử Dạ còn chưa kịp động thủ thì An Nhĩ Tư đã thu dọn hết chén dĩa, bỏ vào máy rửa chén.

Vỗ vỗ vai An Nhĩ Tư, Nhan Tử Dạ cảm thán: "An Nhĩ Tư, anh đúng là giỏi giang a, nếu sau này ai gả cho anh thì đúng là hạnh phúc." Còn không phải sao, sống chung hai tháng, tuy Nhan Tử Dạ không dám cam đoan là hoàn toàn hiểu biết nhưng cũng hiểu được một chút.

Trước không nói tới năng lực phong phú, chỉ riêng thực lực mạnh mẽ, diện mạo tuấn tú, gia thế đại tộc mà nói đã là sự lựa chọn hoàn mỹ rồi. Lại thêm tính tình không tệ, đối với ai cũng phi thường ôn hòa, có thể nói quả thực là thú nhân hoàn mỹ nhất mà Nhan Tử Dạ từng gặp.

Chính là trên thế giới này thực sự có người tốt như vậy sao? Tuy không tìm được bất cứ sơ hở nào… không, trừ bỏ lần đó, đương nhiên nếu đó là thật thì An Nhĩ Tư thật sự không đơn giản như ngoài mặt.

Nghĩ nghĩ, đột nhiên nhớ tới nụ hôn ngoài ý muốn kia, nhịp tim Nhan Tử Dạ đột nhiên gia tốc.

An Nhĩ Tư cười cười không nói, đột nhiên thấy mặt Nhan Tử Dạ đỏ ửng lên, liền nhịn không được hỏi: "Tiểu Dạ, sao vậy, sao mặt em tự dưng đỏ như vậy?"

"A, tôi…" Nhan Tử Dạ nhất thời không biết nên đáp thế nào, chẳng lẽ nói vì mình nghĩ tới chuyện không nên nghĩ nên có chút mất tự nhiên? Nhan Tử Dạ cậu tuy vẫn là một con yêu tinh ngây thơ nhưng vẫn thích mấy em gái ngoan hiền mềm mại thôi, sao tự nhiên lại có cảm giác với người cùng giới tính như An Nhĩ Tư a.

Nhất định là ảo giác. Đúng, nhất định là vì nơi này không có em gái nào, hơn nữa bộ dáng An Nhĩ Tư lại quá giống em gái nên mình mới xuất hiện ảo giác, nhất định là vậy.

Thấy Nhan Tử Dạ ấp úng nói không ra nguyên do, An Nhĩ Tư cười sâu xa nói: "Tiểu Dạ, tôi dẫn em tới một nơi."

"Đi đâu?" Lúc này đã tối mịt rồi, Nhan Tử Dạ vốn định tu luyện một chút, ngày mai đã bắt đầu giải đấu, tuy hiện giờ thực lực đã gia tăng không ít nhưng vẫn thận trọng đối đãi.

"Đi rồi biết."

Bộ dáng An Nhĩ Tư thần thần bí bí làm Nhan Tử Dạ có chút tò mò theo đối phương lên phi hành khí, tới một nơi khác hẻo lánh.

Bởi vì có phi hành khí nên lên tới đỉnh núi đầy cỏ dại vẫn khá dễ dàng. Sau khi xuống phi hành khí, xung quanh là một mảnh tối đen, theo ánh trăng quan sát hoàn cảnh xung quanh, ngẫu nhiên có thể nghe thấy vài tiếng sâu bọ kêu.

"Sao lại đưa tôi tới đây?" Núi non hoang vắng, tuy Nhan Tử Dạ không sợ nhưng vẫn cảm thấy là lạ.

"Đi theo tôi." An Nhĩ Tư nắm tay Nhan Tử Dạ, trực tiếp dẫn cậu tới gần vách núi đen.

Lúc tới nơi, Nhan Tử Dạ bị phong cảnh dưới vách núi chấn kinh.

Thảm cỏ rộng lớn, không gian vốn tối đen được những đốm sáng tỏa sáng lung linh. Những đốm sáng lượn lờ chớp tắt không ngừng, từ phía trên nhìn xuống rực rỡ không thôi, lại nhìn ra xa xa là một mảnh rừng rậm nhìn không thấy điểm cuối, trừ bỏ ánh trăng, những đốm sáng hệt như những chiếc đèn lồng nhỏ hoặc những vì sao lung linh vừa rơi xuống.

Thật đẹp, những đốm sáng kia giống như đom đóm trên địa cầu nhưng lớn hơn nhiều, bởi vì khoảng cách nên thoạt nhìn khá nhỏ. Bất quá Nhan Tử Dạ đoán, nếu thứ phát ra ánh sáng là sâu bọ linh tinh thì hẳn phải lớn cỡ nắm tay.

"Đó là cái gì?" Nhan Tử Dạ nhịn không được hỏi.

"Là huỳnh quang thú, một loại thú cấp thấp. Khác với các loại tinh tế thú khá, loại huỳnh quang thú này chỉ ăn cỏ xanh, chỉ có thể gặp chúng ở các thảo nguyên rộng lớn hoặc trong rừng rậm." An Nhĩ Tư nhẹ giọng nói.

Huỳnh quang thú? Kia không phải càng giống đom đóm à. Thích ăn cỏ xanh thì chính là tinh tế thú ăn cỏ, bình thường chủng loại này đều có cấp bậc rất thấp. Chẳng qua nhìn mặt cỏ trải dài trước mặt, Nhan Tử Dạ lại hỏi: "Cũng không phải cấm địa như rừng rậm ma huyễn, có nhiều cỏ sinh trưởng như vậy hẳn là loại đất đặc biệt đi, vì sao không có ai khai phá?"

Đất đặc biệt ở nơi này khá trân quý, làm gì có chuyện biết chỗ có mà không ai tới khai phá. Hiện giờ khoa học kỹ thuật phát đạt như vậy, muốn tìm kiếm hẳn cũng không khó.

An Nhĩ Tư chắp tay sau lưng nói: "Bởi vì đó là cổng vào rừng rậm tinh tế thú."

"Cái gì?" Nhan Tử Dạ chấn động, rừng rậm tinh tế thú?

Nếu là nơi khác Nhan Tử Dạ có thể sẽ không biết, nhưng ký ức về khu rừng này vẫn còn khá mới mẻ. Rừng rậm tinh tế thú là cấm địa lớn nhất ở Lam tinh, cũng là cấm địa nguy hiểm nhất.

Rừng rậm tinh tế thú trải dài trên ba đế quốc lớn của Lam tinh, ở mỗi thủ đô có một cổng vào. Trong khu rừng này có đủ loại tinh tế thú. Cứ cách một trăm năm rừng rậm sẽ xuất hiện một lần thú triều, vô số tinh tế thú phát điên từ rừng rậm xông ra tấn công vào thành thị nhân loại.

Cho nên, thủ đô của ba đế quốc lớn đều kiến thiết phòng ngự chặt chẽ ở các cổng vào để ngăn chặn tinh tế thú xông vào thành thị gây ra hỗn loạn. Vì sao không trực tiếp hợp lực tiêu diệt toàn bộ tinh tế thú trong rừng rậm? Vấn đề này nhóm lãnh đạo của tam đế quốc đã sớm nghĩ tới, hơn nữa còn thực thi, thế nhưng đều vô ích.

Bởi vì rừng rậm tinh tế thú thật sự quá rộng, bên trong có hằng hà vô số tinh tế thú, hơn nữa khả năng sinh sản của tinh tế thú cường đại hơn thú nhân rất nhiều, cơ hồ mỗi năm đều có ấu tể chào đời. Nếu có thể thì hơn ngàn năm trước, khi số lượng thú nhân đạt tới mức cao nhất, sức chiến đấu mạnh nhất thì rừng rậm đã sớm bị diệt.

Hơn ngàn năm trước là trận thú triều có quy mô lớn nhất, vô số thú nhân đã chết trong trận chiến đó. Số lượng thú nhân giảm bớt rất nhanh, vì thế bán thú nhân có sức chiến đấu không kém cũng lên chiến trường, số lượng bán thú nhân vốn đã ít lại bị diệt hơn phân nửa. Cuối cùng, thế giới thú nhân nảy sinh nguy cơ về sinh dục nên xuất hiện trận chiến tranh đoạt bán thú nhân, làm số lượng bán thú nhân vốn đã không còn bao nhiêu trực tiếp bị diệt sạch.

Có thể nói khi đó đế quốc thú nhân tổn thất thảm trọng. Sau trận chiến đó, cứ cách trăm năm các đế quốc sẽ phái ra những thú nhân cường đại nhất phòng thủ cổng vào rừng rậm, khi thú triều nổi lên thì trận chiến cũng bắt đầu.

Mà cha, mỗ ba cùng mỗ nãi của nguyên chủ đều tử vong trong trận thú triều trước. Cho nên trong mớ kí ức của nguyên chủ, rừng rậm tinh tế thú khá khắc sâu.

Chẳng qua, hiện giờ Nhan Tử Dạ thực nghi hoặc hỏi: "Rừng rậm tinh tế thú không phải chỉ có ba lối vào thôi à? Vì sao lại có một cái ở đây? Sao anh phát hiện được?"

Trong tư liệu được đế quốc công bố, lối vào quả thực chỉ có ba. Bởi vì mỗi cổng vào đều liên quan tới sinh tử tồn vong của thú nhân cùng giống cái nên đế quốc rất coi trọng. Giờ đột nhiên lòi ra thêm một cổng vào nhưng lại không có bất cứ sự phòng thủ nào, nếu thú triều ập tới, tinh tế thú từ đây xông ra thì Ngải Bố Lỗ đế quốc liền gặp nguy hiểm.

Một khi Ngải Bố Lỗ đế quốc thất thủ, nối tiếp chính là hai đế quốc còn lại, ngẫm tới hậu quả, Nhan Tử Dạ cũng rung sợ không thôi.

Nhìn ra suy nghĩ của Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư nói: "Lối vào này là ba năm trước tôi vô tình phát hiện, khi ấy cũng nghĩ nếu tinh tế thú từ đây thoát ra thì sẽ gây ra hậu quả không tưởng. Thế nhưng sau đó phát hiện một chuyện nên không báo cáo chuyện này lên."

"Chuyện gì?"

An Nhĩ Tư chỉ xuống dưới nói: "Từ đây xuống dưới tuy chỉ có hai mươi mấy thước nhưng em nhìn kỹ đi…"

Nhan Tử Dạ không rõ lắm, chỉ có thể làm theo lời An Nhĩ Tư, nhìn chằm chằm xuống dưới, kết quả quả thực nhìn ra chút dị thường. Theo ánh trăng chiếu rọi, Nhan Tử Dạ phát hiện có một tầng trong suốt như bức màng chắn bên dưới vách núi. Giống như một lớp ngăn cách rừng rậm tinh tế thú bên dưới cùng thế giới thú nhân ở trên này.

"Đó là cái gì?" Nhan Tử Dạ mở to mắt hỏi.

"Từ trường, một loại từ trường không biết tên, nó bao trùm cả cổng vào, tinh tế thú ở bên dưới không có cách nào lên đây được. Có thể không cần lo lắng." An Nhĩ Tư nhặt một hòn đá nhỏ ném xuống, lúc hòn đá rơi xuống khoảng không tầm mười mét thì không gian đột nhiên lan tỏa như gợn sóng, tiếp đó hòn đá bị bắn ngược trở lại.

Nhan Tử Dạ hiểu ra: "Khó trách bên này lại bình an vô sự, hóa ra lối vào này đã bị che lại. An Nhĩ Tư, sao anh đột nhiên lại dẫn tôi tới đây?" Thực kỳ quái, vì sao lại đưa mình tới chứ?

An Nhĩ Tư mỉm cười thần bí, ẩn ý nói: "Vì nơi này năng lượng dồi dào hơn hẳn, tôi nghĩ Tiểu Dạ sẽ thích."

Những lời này có hàm nghĩa rất sâu, trong lòng Nhan Tử Dạ khẽ động, thử dò hỏi: "An Nhĩ Tư, anh nói gì sao tôi nghe không hiểu?" Quả thực vừa tới nơi này, Nhan Tử Dạ liền cảm nhận được linh khí rất nồng đậm, nếu tu luyện ở đây thì tốc độ có thể cao hơn gấp đôi. Nhưng An Nhĩ Tư làm sao biết được?

"Tiểu Dạ thực sự không hiểu à? Kia để tôi nói rõ một chút." An Nhĩ Tư lại càng cười sáng lạn hơn: "Loại quả màu đỏ kia hẳn chính là cà chua mà Tiểu Dạ nói đi, chỉ mới vài ngày đã có thể nở hoa kết quả, Tiểu Dạ quả thật lợi hại a!"

Những lời này làm Nhan Tử Dạ chấn động, lông tơ toàn thân đều dựng đứng.

Không có khả năng, rõ ràng cậu đã mở hệ thống phòng hộ, người bên ngoài không có khả năng nhìn thấy tình huống trong nhà. Vì bảo vệ quyền lợi riêng tư, một khi mở hệ thống phòng hộ, chẳng những người ngoài không vào được, ngay cả những gì trong phòng hay ngoài ban công đều không thể nhìn thấy. Kia, An Nhĩ Tư làm sao biết được?

An Nhĩ Tư tựa hồ nhìn thấu ý tưởng của Nhan Tử Dạ, thấy bộ dáng cảnh giác bất cứ lúc nào cũng có thể tung ra công kích của cậu, An Nhĩ Tư không chút lo sợ, cúi người áp tới gần mặt Nhan Tử Dạ, âm thanh trầm thấp pha lẫn thuần hậu làm người ta say mê: "Chẳng những biết chuyện cà chua, tôi còn biết Tiểu Dạ dùng năng lực thần kỳ cải biến bùn đất trên hoa viên tầng hai, dùng nó để gieo trồng rau cải. Thậm chí, hoa văn trên tay Tiểu Dạ kì thực là một cây hoa ăn thịt tôi cũng biết rõ."

…

Hoàn Chương 47.

48. Chương 48: An Nhĩ Tư Bá Đạo

*****

Nhan Tử Dạ sững sờ trừng to mắt, không dám tin nhìn An Nhĩ Tư: "Anh…"

Nhan Tử Dạ còn chưa kịp nói ra miệng, An Nhĩ Tư đã tiếp lời: "Tiểu Dạ muốn hỏi tôi làm sao biết được à? Rất đơn giản, là vì ngay từ ban đầu tôi đã chú ý tới Tiểu Dạ a. Ban ngày sở dĩ Tiểu Dạ mệt như vậy là vì ban đêm Tiểu Dạ thực chăm chỉ luyện tập. Cũng vì thế sức chiến đấu của Tiểu Dạ mới có thể tăng lên nhanh như vậy."

Hai tay nhịn không được siết chặt, giờ phút này, Nhan Tử Dạ không bao giờ nghĩ An Nhĩ Tư là người thực ôn hòa nữa. Người này chẳng những không ôn hòa mà là loại người sâu xa khôn lường, nếu anh ta không muốn thì không ai có thể nhìn thấu được.

Không xong, bị lừa. Nhan Tử Dạ vừa định di chuyển thì phát hiện cư nhiên không thể động đậy, tình cảnh này vô cùng quen thuộc.

Cảnh sắc xung quanh chậm rãi biến hóa, nháy mắt Nhan Tử Dạ đã đứng trên thảm cỏ xanh mướt dưới vách núi. Cỏ xanh cao tới eo lay động theo gió phát ra tiếng 'rì rào rì rào', huỳnh quang thú có cái đầu tròn vo to cỡ nắm tay, hai cọng râu như con kiến, bốn chân màu đen, còn phía sau là cái đuôi mập phì phì có thể phát sáng.

Vật nhỏ đáng yêu không ngừng bay lượn xung quanh Nhan Tử Dạ, hệt như những vì sao lóng lánh. Cảnh sắc cực kỳ xinh đẹp, thế nhưng Nhan Tử Dạ lúc này không có tâm tình thưởng thức, hiện giờ cậu thậm chí còn có chút luống cuống.

Sao có thể, hệt như cơn ác mộng ngày đó, linh lực trong cơ thể không có chút động tĩnh, nửa khối yêu đan cũng thực tĩnh lặng, không chút đáp trả sự kêu gọi của cậu. Nhan Tử Dạ thử gọi Tiểu Hoa, thế nhưng cũng vô tác dụng.

Nhắm mắt lại, Nhan Tử Dạ dùng hết sức lực thúc dục nửa khối yêu đan trong cơ thể, mắt thấy đã sắp thành công thì toàn thân đột nhiên chấn động, động tác cũng bị đánh gãy.

"Thực lực của Tiểu Dạ quả nhiên tăng lên không ít, cũng may thực lực của tôi không kém. Tiểu Dạ, không cần giãy dụa, ở trong lĩnh vực tinh thần của tôi, không có sự cho phép của tôi, em không thể vận dụng dị năng." An Nhĩ Tư vươn tay gạt đi lọn tóc trước trán Nhan Tử Dạ, lộ ra nụ cười tà mị vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Lần này, Nhan Tử Dạ mà vẫn không hiểu thì quả thực quá khờ. Hóa ra những gì phát sinh trước đó đều là thật, chẳng qua cậu đã bị biểu hiện cao siêu của An Nhĩ Tư lừa.

"An Nhĩ Tư, vì sao anh phải làm vậy?" Nhan Tử Dạ nghiến răng nghiến lợi chất vấn. Vì sao phải lừa gạt, vì sao phải giấu diếm, vì sao ngay lúc cậu bắt đầu tin tưởng lại lộ ra thực lực cùng bộ mặt thật của mình?

An Nhĩ Tư không đáp, chỉ đưa tay ôm lấy thắt lưng Nhan Tử Dạ, xoay người đè cậu dưới thân. Bên dưới là mặt cỏ mềm mại, Nhan Tử Dạ thậm chí còn có thể ngửi thấy mùi cỏ xanh thơm mát.

"Vì sao tôi phải làm vậy? Bởi vì tôi coi trọng em, những lời này tôi từng nói rồi, chẳng lẽ Tiểu Dạ quên à?" Đưa tay gạt đi phần tóc mái trước trán Nhan Tử Dạ, trong mắt An Nhĩ Tư lóe lên một tia ngân quang, tròng mắt biến thành màu bạc.

Nhan Tử Dạ ngơ ngác nhìn đôi ngân mâu mê người của An Nhĩ Tư, trong đầu nhớ tới một hình ảnh khi đó.

'Bởi vì tôi muốn, vô luận là bình dân hay quý tộc, chỉ cần tôi muốn, tôi sẽ kết giao bằng hữu với người đó. Mà em, Nhan Tử Dạ, chính là người tôi coi trọng.'

Hiện giờ hiểu ra, Nhan Tử Dạ chỉ hận thời gian không thể đảo ngược, An Nhĩ Tư cư nhiên coi trọng mình từ sớm như vậy?

"An Nhĩ Tư, anh điên rồi, tôi là thú nhân." Tới lúc này rồi Nhan Tử Dạ cũng không giả ngây giả dại nữa, hiện giờ ở đồng không mông quạnh, cô thú quả yêu, thực nguy hiểm a!

"Tôi biết Tiểu Dạ là thú nhân, nhưng chỉ cần tôi thích, thú nhân thì sao chứ." Giọng điệu An Nhĩ Tư tràn đầy bá đạo, gương mặt hoàn mỹ đến mức nhân thần phẫn nộ lại lộ ra nụ cười tà ác của ác ma, áp sát bên cổ Nhan Tử Dạ, hít một ngụm hương khí nhàn nhạt trên người cậu, An Nhĩ Tư lộ ra biểu bình hưởng thụ.

Nhan Tử Dạ hiện giờ rất giận, nghĩ lại mình là xà yêu ngàn năm, trước kia khi còn ở địa cầu không có ai cả gan trêu chọc. Hiện giờ sống lại ở nơi này, chẳng những thường xuyên bị thương đầy người, giờ còn bị người ta đè? Xà yêu không phát uy thì coi là sâu lông à?

Nhan Tử Dạ nhắm mắt tập trung tinh thần, nhanh chóng hấp thu linh khí trong không khí rồi chuyển hóa thành linh lực, trực tiếp rót vào đan điền, mạnh mẽ thúc giục yêu đan. Trói buộc trên người rốt cuộc bị cởi bỏ, hồng quang trong tay Nhan Tử Dạ chợt lóe ngưng tụ thành lưỡi dao áp sát bên cổ An Nhĩ Tư.

"Đừng nhúc nhích, bằng không đừng trách tôi run tay." Cảm giác bị uy hiếp không dễ chịu chút nào, đặc biệt là bị một người đang mơ ước mình uy hiếp, Nhan Tử Dạ cũng không phải quả hồng mềm để mặc người ta bóp nắn.

An Nhĩ Tư tựa hồ không hề cảm giác được nguy hiểm, ngược lại bị động tác của Nhan Tử Dạ chọc cười: "Không hổ là người tôi xem trọng, thời điểm thế này cũng không quên tìm cơ hội phản kích. Tiểu Dạ, em có tư cách đứng bên cạnh tôi." An Nhĩ Tư không thích kẻ yếu, thế nên anh vẫn luôn chán ghét giống cái, tuy Nhan Tử Dạ là thú nhân nhưng sức chiến đấu không tồi, tiềm lực tốt, quan trọng nhất là anh thích.

Dao để bên cổ nhưng An Nhĩ Tư vẫn như cũ không chút biến sắc, Nhan Tử Dạ có chút thưởng thức. Chẳng qua, nghĩ tới chính mình cư nhiên dẫn sói vào nhà, người mà mình xem là bạn tốt mỗi ngày đều mơ ước mình, Nhan Tử Dạ liền cảm thấy khó chịu. Hơn nữa An Nhĩ Tư đã biết rất nhiều bí mật, tuyệt đối không thể dễ dàng buông tha.

Trong yêu thuật có một loại có thể cắt bỏ trí nhớ của nhân loại, với tu vi hiện giờ Nhan Tử Dạ không thể nào thi triển. Nếu cưỡng chế sử dụng thì khẳng định phải nằm trên giường vài ngày. Nghĩ tới giải đấu ngày mai, lại thêm tình huống hiện giờ, bất quá cậu không quản được nhiều như vậy, chỉ có thể giải quyết chuyện này trước rồi nói sau.

"Tiểu Dạ, thời khắc quan trọng như vậy sao em có thể thất thần a? Phải trừng phạt nga."

Âm thanh trêu ghẹo quen thuộc vang lên, một trận ngân quang phát ra từ cơ thể An Nhĩ Tư bao trùm lấy Nhan Tử Dạ. Tiếp theo đó, Nhan Tử Dạ phát hiện không chỉ linh lực trong cơ thể bị kềm chế, ngay cả linh khí trong không khí cũng không cảm thụ được.

An Nhĩ Tư cư nhiên ngăn cách cả linh khí, ánh mắt Nhan Tử Dạ tràn đầy khiếp sợ.

"Bây giờ Tiểu Dạ có thể ngoan ngoãn nghe tôi nói chuyện rồi." An Nhĩ Tư nhấc người đối mặt với Nhan Tử Dạ, con ngươi bạc lóe sáng mê người.

"Mới đầu tôi chỉ đơn thuần cảm thấy em thú vị nên chú ý thôi. Sau đó tôi phát hiện em tựa hồ có rất nhiều bí mật, chúng làm tôi hiếu kì, chú ý cũng ngày càng nhiều, thẳng tới lần đó, tôi phát giác hóa ra em đối với tôi không đơn giản là một đối tượng thú vị. Tiểu Dạ, tôi hình như đã thích em."

Đồng tử Nhan Tử Dạ phóng đại, con ngươi phản chiếu gương mặt tuấn mỹ vô song của An Nhĩ Tư. Nhịp tim tăng tốc, máu cũng chảy ngược, những lời của An Nhĩ Tư giống như một cây gậy gõ mạnh vào đầu, gõ tới mức đầu óc Nhan Tử Dạ có chút choáng váng.

"Tôi… không thích anh." Nhan Tử Dạ lẩm bẩm.

"Thật à? Kia vì sao tim Tiểu Dạ đập nhanh như vậy?" An Nhĩ Tư đặt tay lên ngực trái Nhan Tử Dạ, âm thanh xung quanh tựa hồ biến mất, chỉ còn lại hai nhịp tim thình thịch vang dội.

'Thình thịch thình thịch… thình thịch thình thịch…'

Hai nhịp tim tựa hồ chồng điệp lên nhau.

An Nhĩ Tư nắm tay Nhan Tử Dạ áp lên ngực mình: "Nghe thấy không? Tim tôi cũng đập thật nhanh."

Nhan Tử Dạ có chút không biết làm sao, những hình ảnh ở chung với An Nhĩ Tư trong khoảng thời gian này nhất nhất hiện lên trước mắt. Một người thừa kế của đại gia tộc không chút để ý tới ánh mắt của người khác, cứ một mực vây quanh cậu. Anh biết rõ cậu thích cái gì ghét cái gì, còn vì cậu mà xuống bếp rửa rau nấu cơm. Ánh mắt anh vẫn luôn đặt trên người cậu, liếc nhìn một cái cũng biết cậu muốn cái gì. Hết thảy hết thảy Nhan Tử Dạ đều biết.

Trước đó chưa từng có ai đối đãi với cậu như vậy, chính vì An Nhĩ Tư chọn lựa phương pháp ôn nhu như vậy làm cậu chậm rãi quen thuộc với sự tồn tại của anh, Nhan Tử Dạ mới gỡ xuống phòng bị.

Mình có cảm tình với An Nhĩ Tư sao? Hẳn là có, chỉ là cậu không muốn thừa nhận mà thôi. Thế nhưng hiện giờ An Nhĩ Tư trực tiếp xé bỏ lớp màng nội tâm, bức bách cậu lộ ra chân tâm, bức bách cậu thừa nhận nội tâm của mình.

Đúng vậy, kỳ thực bản thân cậu có tình cảm với An Nhĩ Tư, chỉ hai tháng thôi, cậu cư nhiên bắt đầu quen thuộc với sự tồn tại của đối phương. Sở dĩ vừa nãy cậu tức giận như vậy là vì cậu cảm thấy mình bị người tín nhiệm lừa gạt, cậu không tiếp thu được chuyện An Nhĩ Tư lừa mình.

Vì thật sự để ý nên mới tức giận, An Nhĩ Tư là thú nhân đầu tiên cậu tin tưởng ở thế giới này.

"Tôi là thú nhân." Nhan Tử Dạ lập lại lần nữa, nói với An Nhĩ Tư nhưng đồng dạng cũng là nói với chính mình.

An Nhĩ Tư vẫn bình tĩnh nói: "Tôi biết Tiểu Dạ là thú nhân, vậy thì sao chứ? Tiểu Dạ chỉ cần ngoan ngoãn ở cùng một chỗ với tôi là tốt rồi, những chuyện khác không cần lo lắng cũng không cần nghĩ tới."

An Nhĩ Tư rất bá đạo, nhẹ nhàng vuốt ve gò má Nhan Tử Dạ, con ngươi bạc phủ kín một tầng bóng ma: "Tiểu Dạ, bây giờ cho em hai lựa chọn. Thứ nhất, em chủ động tiếp nhận tôi; thứ hai, bị ép buộc tiếp nhận, em chọn loại nào?"

Nhan Tử Dạ hung hăng cắn răng, khốn khiếp, này là hai lựa chọn à? Rõ ràng chỉ có một. Thật không ngờ người này có thể biến hóa, năng lực anh ta lộ ra bây giờ tuyệt đối không phải là ngụy cấp S. Rất có thể đã đạt tới cấp S, ngẫm lại bản thân lúc này đang bị kiềm chế chặt chẽ, nên theo hay bị ép phải theo đây?

Căn bản không thể chọn, Nhan Tử Dạ thực muốn làm bộ thà chết không chịu khuất nhục, thế nhưng…. không có về sau….

Vừa định nói ra lời thì đã bị chặn lại trong cổ họng.

Đôi môi mềm mại lại có chút lạnh lẽo áp lên môi Nhan Tử Dạ mang theo bá đạo cùng chiếm dục mãnh liệt, ngựa quen đường cũ khai mở hàm răng, tiếp đó tiến công chiếm đóng thành trì.

Nhan Tử Dạ hoàn toàn ngây dại, không biết nên phản ứng thế nào. Không nhận được đáp lại, An Nhĩ Tư bất mãn, đầu lưỡi bắt đầu quấn lấy lưỡi Nhan Tử Dạ, dụ dỗ cậu cùng dây dưa. Kịch liệt chậm rãi biến thành ôn nhu triền miên, ánh mắt Nhan Tử Dạ dần dần phủ kín hồng quang, tiếp đó liền vô thức đáp lại An Nhĩ Tư.

Hai người say mê tới quên cả đất trời, huỳnh quang thú ở xung quanh tựa hồ bị bầu không khí kiều diễm này ảnh hưởng, bắt đầu vũ động vây quanh, ánh sáng cũng càng lúc càng lớn. Ánh trăng trên bầu trời cũng ngượng ngùng giấu mặt sau tầng mây, đêm vẫn còn thực dài.

…

Hoàn Chương 48.

49. Chương 49: Rút Thăm

*****

Sáng hôm sau, Hải Bác Lạc vừa mở cửa thì vừa vặn đụng Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư cũng vừa đi ra, chẳng qua bộ dáng Nhan Tử Dạ uể oải không chút sức lực, Hải Bác Lạc hỏi: “Nhan Tử Dạ, tối qua cậu lại gặp ác mộng à?”

“Ừ, ác mộng.” Nhan Tử Dạ chỉ ước gì chuyện đêm qua là giấc mộng, chỉ là tựa hồ không có khả năng, nhìn An Nhĩ Tư tao nhã mỉm cười thực ôn nhu ở bên cạnh, Nhan Tử Dạ hận tới nghiến răng.

“Ý, trên cổ cậu là dấu gì vậy?” Không phải thị lực Hải Bác Lạc quá tốt, thật sự là vết đỏ trên cổ trái Nhan Tử Dạ quá rõ ràng.

Nhan Tử Dạ theo phản xạ có điều kiện đưa tay lên che cổ, phát hiện mình quá khẩn trương sẽ làm Hải Bác Lạc hoài nghi nên lập tức bỏ tay xuống, cố tỏ ra trấn định nói: “Không có gì, hôm qua ra ngoài không cẩn thận bị sâu cắn.”

“Nga, cậu phải cẩn thận một chút, Ngải Bố Lỗ cải tạo không ít cây cỏ, sâu cũng không ít, cẩn thận thì tốt hơn.” Đầu óc Hải Bác Lạc khá đơn giản, hiếm khi nghĩ ngợi nhiều nên thật sự tin là Nhan Tử Dạ bị sâu cắn.

“Ừm, tôi sẽ giám sát em ấy chặt chẽ.” Nhan Tử Dạ còn chưa kịp đáp lời, An Nhĩ Tư đã giành nói trước, sau đó còn ôn nhu nhìn cậu: “Tiểu Dạ, về sau không nên ra ngoài một mình, rất nguy hiểm a, tôi đi cùng thì tốt hơn.”

Đi chung với anh mới nguy hiểm ấy, Nhan Tử Dạ liếc trắng cả mắt, cái người này trợn mắt nói dối mà không đỏ mặt chút nào. Tụ tập linh lực lên tay rồi lau cổ một cái, tiêu trừ dấu vết. Hôm qua xảy ra quá nhiều chuyện, hiện giờ suy nghĩ của Nhan Tử Dạ vẫn chưa tỉnh táo lắm nên căn bản không chú ý tới chuyện An Nhĩ Tư lưu lại dấu vết trên cổ. Tối qua hôn hôn một hồi sao mình lại mất lý trí đáp ứng a?

Cảnh tượng đảo về tối qua.

"Tiểu Dạ, chúng ta ở cùng một chỗ đi." An Nhĩ Tư dán sát môi Nhan Tử Dạ, nhỏ giọng thì thầm, giống như lại biến về cái người ôn nhu.

"Ừm…" Nhan Tử Dạ bị hôn tới choáng đầu đã không biết mình đang nói gì. Có lẽ đáp án này vốn đã có trong lòng nên cứ theo phản xạ nói ra.

Nhận được câu trả lời của Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư mỉm cười: "Em đáp ứng rồi thì không được đổi ý, tôi sẽ không cho em có cơ hội đó." Nói xong, một lần nữa cướp đoạt hô hấp Nhan Tử Dạ.

Giờ nghĩ lại, Nhan Tử Dạ chỉ hận thời gian không thể đảo ngược, cư nhiên tự bán mình như vậy.

Lên phi hành khí, An Nhĩ Tư kéo đầu Nhan Tử Dạ tựa vào vai mình: "Ngủ đi, tới nơi tôi sẽ gọi." Đêm qua, An Nhĩ Tư đồng dạng cùng Nhan Tử Dạ ở trên đỉnh núi suốt đêm.

Có lẽ bởi vì An Nhĩ Tư đã biết bí mật của mình nên Nhan Tử Dạ cũng không giấu giấu diếm diếm nữa, thoải mái tu luyện trước mặt đối phương. Đây cũng là lần đầu tiên An Nhĩ Tư tận mắt nhìn thấy tình cảnh Nhan Tử Dạ tu luyện. An Nhĩ Tư mẫn cảm cảm nhận được năng lượng nồng đậm trong không khí cuồn cuộn không ngừng chạy vào trong thân thể Nhan Tử Dạ.

Chứa đựng năng lượng trong cơ thể, khó trách cho dù chưa đạt tới cấp S, tinh thần lực lại thấp như vậy nhưng Nhan Tử Dạ vẫn có thể sử dụng dị năng thuấn phát. Hóa ra phương pháp tu luyện khác với thú nhân bình thường.

Một đêm không ngủ không chút ảnh hưởng tới An Nhĩ Tư, ngược lại, Nhan Tử Dạ tuy hấp thu không ít linh lực nhưng vẫn không ngăn cản được bản năng sinh lý, cả người thực mệt mỏi, liền tựa vào vai An Nhĩ Tư ngủ mê mệt.

An Nhĩ Tư điều chỉnh tư thế, tận lực để Nhan Tử Dạ ngủ thực thoải mái, sau đó ôn nhu nhìn đối phương, khóe môi vẫn luôn lộ ra ý cười.

Nhìn hình ảnh hài hòa trước mắt, trong lòng Hải Bác Lạc dâng lên chút dị thường, nhịn không được hỏi Áo Đức Kỳ ngồi trước mặt: "Này này, cậu có cảm thấy An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ có chút không thích hợp không?"

Áo Đức Kỳ lật trang sách, không quay đầu lại lạnh lùng nói: "Không có."

Không có? Chính là anh cảm thấy hai người kia có chút quái dị, loại cảm giác này trước đó cũng từng xuất hiện. Hải Bác Lạc gãi gãi đầu, chẳng lẽ thực sự là mình nghĩ nhiều?

Phi hành khí đáp xuống bên ngoài hội trường thi đấu, lúc nhóm Nhan Tử Kì tới, đã có rất nhiều người tới trước. Mỗi học viện đều có một đạo sư, liếc nhìn một vòng, toàn bộ đều là mỹ nam dễ nhìn.

Sau khi nhóm Nhan Tử Dạ xuống phi hành khí, ánh mắt mọi người đều dồn về phía bọn họ. Trước kia An Nhĩ Tư một đầu tóc bạc cùng dung mạo tuấn mỹ đã đủ hấp dẫn, lại thêm những lời đồn đãi suốt hai ngày qua về học viện Cách Lạp Tư lại càng tăng tên sức chú ý.

"Nhóm người của học viện Cách Lạp Tư tới rồi, quả nhiên An Nhĩ Tư cùng Áo Đức Kỳ đều ở, hai bọn họ lợi hại nhất Cách Lạp Tư a."

"Năm nay học viện Cách Lạp Tư thảm rồi, trước không nói tới chuyện đổi người, chỉ cần có thú nhân cấp D kia, bọn họ đừng nghĩ tới thắng lợi."

"Phần thắng quá rõ rệt, trừ bỏ An Nhĩ Tư cùng Áo Đức Kỳ, chỉ cần thắng ba người còn lại là ổn."

"Vốn tưởng năm nay Nhan An Húc cũng tới, thật không ngờ học viện Cách Lạp Tư cư nhiên tự đào mồ chôn mình."

"Mọi người đừng tranh luận nữa, đối thủ của học viện Cách Lạp Tư nhất định là tụi tôi."

"Nghe nói thú nhân cấp D kia là em trai Nhan An Húc, chính là bộ dạng không giống chút nào a."

"Quản bọn họ có giống hay không, chúng ta chiến thắng là được rồi."

…

Nghe đám thú nhân kia nghị luận, Áo Đức Kỳ hừ lạnh một tiếng: "Muốn chết."

Hải Bác Lạc cũng xem thường: "Đám người kia cứ nghĩ chúng ta dễ khi dễ, chốc nữa để bọn họ biết thế nào là lợi hại." Dám xem Nhan Tử Dạ là phế vật, kẻ đụng phải cậu ta chính là kẻ thảm nhất.

Hoắc Đức đi ở phía trước xoay người lại nói: "Đừng để ý tới đám nhóc đó, chốc nữa các trò cứ tập trung thi đấu là được. Trận chung kết, viện trưởng chúng ta cũng sẽ có mặt.

Chỉ có trận chung kết những nhân vật quan trọng mới tới quan sát, thế nên rất nhiều học viện hi vọng có thể tiến vào chung kết. Tổng cộng có hai mươi bốn học viện dự thi, chỉ cần lọt vào top sáu học viện mạnh nhất là có thể bước vào vòng chung kết. Khi đó có thể được nhóm nhân vật lớn kia nhìn tới. Bởi vì Nhan Tử Dạ tồn tại nên tất cả các học viện đều hi vọng có thể trở thành đối thủ của Cách Lạp Tư.

Hội trường chia thành mười sân, vì đề phòng gian lận nên tiến hành rút thăm trực tiếp để quyết định danh sách đối chiến.

Nhóm học viên đều mặc đồng phục của học viện mình, bởi vì Nhan Tử Dạ vẫn là thú nhân cấp D nên là người duy nhất mặc đồng phục đen. Vừa nhìn đã biết là thực lực thấp.

Lúc chuẩn bị rút thăm thì oan gia ngõ hẹp đụng mặt nhóm người Ngải Bố Lỗ, A Phổ Lý đi đầu thấy nhóm An Nhĩ Tư thì ánh mắt sáng ngời, bước tới.

"Ai nha xem xem, này không phải người của học viện Cách Lạp Tư à, thực trùng hợp đứng chung một chỗ a!"

Hoắc Đức không thèm để ý, nhóm Áo Đức Kỳ cũng làm như không thấy, Nhan Tử Dạ thì trực tiếp tựa vào vai An Nhĩ Tư ngủ gật.

Thấy không có ai để ý tới mình, A Phổ Lý không chút xấu hổ, vẫn vui vẻ cười nói: "Nghe nói học viện Cách Lạp Tư mấy người phái tới một thú nhân cấp D, Hoắc Đúc, học viện các cậu rốt cuộc nghĩ gì mà tự hại mình như vậy a, định trực tiếp nhận thua à?"

"Học viện chúng tôi muốn gì không liên quan gì tới anh, anh cứ tự lo cho học viện của mình đi, hình như vẫn là số học trò kì trước, xem ra học viện các anh cũng chẳng giỏi giang gì. Tới tới lui lui cũng chỉ có vài đứa." Hoắc Đức châm chọc trở lại.

A Phổ Lý giống như không nghe thấy, ngược lại thực kiêu ngạo nói: "Cũng không có cách nào, chỉ cần vài người này đã đủ chiến thắng rồi, những người khác căn bản không cần ra tay. Không như Cách Lạp Tư các cậu, nhiều người thì sao chứ, cũng không phải càng ngày càng kém tới mức phải phái thú nhân cấp D tới thi đấu à, tiêu chuẩn Cách Lạp Tư riết cũng chẳng ra sao a."

"Bớt nói nhảm đi, lên sân thi đấu rồi biết." Hoắc Đức không muốn tiếp tục nhiều lời với A Phổ Lý.

"Tốt, các cậu hi vọng trận đầu tiên không gặp chúng tôi đi, bằng không vừa tới đã phải chạy về, thực mất mặt a. Ha ha ha…" A Phổ Lý cười ha hả, nhóm học trò phía sau ông ta cũng cười theo.

Nhan Tử Dạ là nhân vật chính thế nhưng chẳng chút để ý tới lời nói xóc xỉa của đám người kia, dù sao cậu cũng quen rồi. Chốc nữa cậu sẽ bắt bọn họ ngậm miệng. Hiện giờ điều cậu muốn nhất là hi vọng có thể đấu trễ một chút, như vậy cậu có thể ngủ thêm một hồi.

Mỗi học viện sẽ phái ra một học trò đại diện rút thăm, Hải Bác Lạc thực tự giác đi rút thăm, rút được con số mười hai cuối cùng, Nhan Tử Dạ nhịn không được bật ngón cái. Quả nhiên muốn gì được nấy, xem ra vận may hôm nay không tệ.

"Không ngờ rút được số cuối cùng, chúng ta sẽ đấu với học viện Bỉ Cách. Trước trận đấu, chúng ta có thể nghỉ ngơi một hồi." Hoắc Đức nhìn Nhan Tử Dạ lại chuẩn bị tái hiện thần công ngủ đứng, quyết định tìm một chỗ nghỉ ngơi, bằng không với trạng thái này chốc nữa làm sao có tinh thần thi đấu.

Bất quá lần này vận may quả thực không tồi, không đụng phải Ngải Bố Lỗ. Bằng không ngay trận đầu đã đụng phải đối thủ cực mạnh thì không tốt lắm.

"Các người cũng may đấy, bất quá tiếp theo chưa chắc lại may mắn đâu. Chúng ta đi." A Phổ Lý quơ quơ mẫu thăm trong tay với Hoắc Đức, là số mười một. Sau đó dẫn nhóm học trò rời đi.

"Các trò muốn ở lại đây xem trận đấu hay về phòng nghỉ?" Hoắc Đức hỏi nhóm An Nhĩ Tư.

"Tôi cùng Tiểu Dạ về phòng nghỉ, các cậu xem trận đấu đi." An Nhĩ Tư đỡ Nhan Tử Dạ, gật đầu với nhóm Áo Đức Kỳ rồi xoay người rời đi.

Nhóm Áo Đức Kỳ xem các học viện khác thi đấu, tới trận của bọn họ thì mới tới phòng nghỉ gọi.

Bên kia, một giống cái từ khi Nhan Tử Dạ xuống phi hành khí vẫn một mực quan sát khẽ nhíu mày.

"Tân Địch, làm sao vậy?" Thú nhân tóc rám nắng ở bên cạnh nghi hoặc hỏi, theo ánh mắt giống cái nhìn qua, chỉ thấy thú nhân cấp D đang rất nổi danh kia: "Cậu biết người đó à?"

"Không biết, chỉ là cảm thấy có chút quen thuộc, giống như đã từng gặp qua ở đâu đó." Bắt đầu từ ánh mắt đầu tiên, Tân Địch liền có cảm giác phi thường quen thuộc, thế nhưng cậu có thể khẳng định mình chưa từng gặp qua người này. Kia cảm giác quen thuộc kia tới từ đâu?

Thú nhân tóc rám nắng thấy ánh mắt Tân Địch vẫn đuổi theo bóng dáng Nhan Tử Dạ, sắc mặt có chút âm trầm. Chết tiệt, tên thú nhân phế vật cấp D kia có gì dễ nhìn, Tân Địch muốn nhìn cũng nên nhìn thú nhân có sức chiến đấu cường hãn như gã mới đúng. Gã mới là thú nhân xứng đôi nhất với Tân Địch.

…

Hoàn Chương 49.

50. Chương 50: Trận Đấu Bắt Đầu

Bên ngoài tranh đấu thực quyết liệt, Nhan Tử Dạ trong phòng nghỉ ngủ say sưa, có An Nhĩ Tư canh giữ, không có ai quấy rầy tới Nhan Tử Dạ.

Hiện giờ thời tiết có hơi lạnh, An Nhĩ Tư thấy Nhan Tử Dạ nằm trên băng ghế ngủ say, liền cởi áo khoác khoác lên người cậu, trong phòng thực im lặng. An Nhĩ Tư cầm quyển sách Áo Đức Kỳ mang tới lật xem, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn qua Nhan Tử Dạ.

Tuy hình thức ở chung giữa hai người có chút biến hóa nhưng nó lại làm An Nhĩ Tư vui sướng không thôi. Sau khi ngả bài, Nhan Tử Dạ so với trước kia lại càng tín nhiệm anh hơn. Từ trạng thái không chút phòng bị, hoàn toàn ngủ say của Nhan Tử Dạ lúc này có thể nhìn ra. Trước kia tuy thoạt nhìn tín nhiệm nhưng lúc ở chung, Nhan Tử Dạ vẫn rất đề phòng, chỉ cần có chút động tĩnh sẽ tỉnh lại ngay. Nhưng bây giờ thì không.

Tuy Nhan Tử Dạ vẫn còn giấu diếm chuyện gì đó, thế nhưng An Nhĩ Tư tin tưởng một ngày nào đó Nhan Tử Dạ sẽ chính miệng nói cho mình biết, mỹ vị phải từng ngụm từng ngụm thưởng thưởng thức mới thơm ngon.

Trong phòng là một mảnh ấm áp, ngẫu nhiên chỉ có tiếng lật sách 'loạt xoạt'.

Khoảng ba tiếng sau thì Hải Bác Lạc đẩy cửa đi vào, lớn tiếng nói: "An Nhĩ Tư, Nhan Tử Dạ, trận đấu sắp bắt đầu rồi…"

An Nhĩ Tư nhịn không được nhíu mày, nhìn qua quả nhiên Nhan Tử Dạ đồng dạng cũng nhíu mày, tỉnh lại.

"Ồn quá." Nhan Tử Dạ than thở, sau đó ngồi dậy. Chiếc áo màu bạc khoác trên người cũng theo đó chảy xuống.

"Nhan Tử Dạ, tới giờ rồi mà cậu còn ngủ à, mau dậy đi." Hải Bác Lạc muốn tiến tới kéo Nhan Tử Dạ, bất quá bị An Nhĩ Tư ngăn cản.

"Chúng ta đi trước, cứ để Tiểu Dạ đấu cuối cùng." Thấy bộ dáng Nhan Tử Dạ vẫn chưa tỉnh ngủ, An Nhĩ Tư muốn để cậu ngủ thêm một chốc.

“Không cần, tôi đi chung luôn đi, bằng không lát nữa ngủ quên mất.”

Nhìn An Nhĩ Tư, lại nhìn chiếc áo khoác rơi xuống, trong lòng Nhan Tử Dạ thực ấm áp. Nhặt lên khoác lại cho An Nhĩ Tư, trận đấu quan trọng thế này không thể không ra sân, hơn nữa cậu cũng muốn kiến thức thực lực của nhóm thú nhân cấp A kia.

“Nghỉ ngơi vậy là đủ rồi à?” An Nhĩ Tư lo lắng hỏi.

“Ừm, đi thôi.” Nhan Tử Dạ đang chuẩn bị theo Hải Bác Lạc ra ngoài thì bị An Nhĩ Tư kéo lại.

“Chờ một chút.” An Nhĩ Tư kéo Nhan Tử Dạ lại, đưa tay chỉnh sửa một chút: “Quần áo không chỉnh tề sẽ không thoải mái.”

Nhan Tử Dạ chớp chớp mắt, bởi vì An Nhĩ Tư dựa vào quá gần nên cậu thậm chí có thể ngửi thấy hương vị tươi mát trên người anh. Tình cảnh này sao quen mắt như vậy? Thực giống cảnh chồng đi làm, vợ giúp chồng chỉnh lại cà vạt a.

Đương nhiên, cậu là chồng, mà An Nhĩ Tư là vợ. Ừm, có ý tưởng này, Nhan Tử Dạ cảm thấy mình đáp ứng ở cùng một chỗ với An Nhĩ Tư cũng thực không tồi. Có một ‘người vợ’ thực lực cường đại, bộ dáng dễ nhìn lại biết nấu nướng, còn tri kỉ cực điểm, tuy nhân cách phân liệt nhưng ngẫm lại thì cậu cũng không chịu thiệt a.

“Tốt lắm, đi thôi.” An Nhĩ Tư thực tự nhiêm nắm tay Nhan Tử Dạ, kéo cậu cùng đi.

Hải Bác Lạc đi theo phía sau có chút ngây ngốc nhìn hai người trước mặt, đặc biệt là bàn tay đang nắm lấy nhau kia, cảm giác quái dị trong lòng liền phóng đại vô hạn.

Nhìn ba người An Nhĩ Tư đi tới, Hoắc Đức nói: “Mau mau tới đây, tôi tuyên bố thứ tự thi đấu.”

Xung quanh có chút ồn ào nên Hoắc Đức đề cao âm thanh một chút: “Áo Đức Kỳ là người đầu tiên, Hải Bác Lạc thứ hai, An Nhĩ Tư thứ ba, Ngải Luân thứ tư, Nhan Tử Dạ là người cuối cùng. Vô luận là người thứ mấy lên đài, các trò đều nâng cao tinh thần cho tôi.”

“Vâng.”

Bốn người đồng thanh đáp, còn lại Nhan Tử Dạ xìu xìu ỉnh ỉnh nửa sống nửa chết chậm rì rì đáp: “Vâng.”

Hoắc Đức hắc tuyến đầy đầu, trực tiếp đập tỉnh Nhan Tử Dạ.

Bên kia, Bỉ Cách là học viện của Cáp Mỗ Lôi Đức, một trong ba đế quốc lớn. Lần trước Bỉ Cách cũng đụng phải Cách Lạp Tư, bất quá thực lực Cách Lạp Tư quá mạnh nên Bỉ Cách thua trận với kết quả 1:4.

Không ngờ lần này hai học viện lại gặp mặt, chẳng qua lần này bất đồng. Nhóm học trò Bỉ Cách biết mình đụng phải Cách Lạp Tư thì hưng phấn cả buổi sáng. Phải biết hiện giờ trong mắt bọn họ Cách Lạp Tư chính là một miếng thịt béo, bởi vì có sự tồn tại của thú nhân cấp D kia không có học viện nào tin tưởng Cách Lạp Tư chiến thắng.

Nhóm học trò Bỉ Cách bắt đầu nghị luận.

“Tin tức chính xác, Áo Đức Kỳ là người đầu tiên lên đài, An Nhĩ Tư là người thứ ba.”

“Như vậy, sắp xếp của chúng ta sẽ hiệu quả.”

“Có đôi khi vận may cũng là yếu tố quan trọng giành chiến thắng, lần này chúng ta nhất định có thể rửa lại mối nhục.”

“Đúng vậy, lần trước thua Cách Lạp Tư thực sự không cam lòng, trừ bỏ Áo Đức Kỳ cùng An Nhĩ Tư, ba thú nhân kia căn bản không phải đối thủ của chúng ta, Hải Bác Lạc kia, tôi nhớ rõ lần trước cậu ta còn thua cả Phổ Cách. Thú nhân cấp D cùng thú nhân chết nhát cứ núp sau lưng kia thì chắc không chịu nổi một kích.”

“Chúng ta sẽ phái hai người yếu nhất đấu với Áo Đức Kỳ cùng An Nhĩ Tư, còn lại đối phó với ba thú nhân kia, chỉ cần thắng ba trận là được.”

“Thắng lợi nhất định sẽ thuộc về học viện Bỉ Cách chúng ta.”

...

Nhóm người Bỉ Cách đã tính toán kĩ lưỡng, dùng người yếu đấu với người mạnh bên Cách Lạp Tư, sau đó ba người mạnh nhất sẽ đối chiến với ba người yếu nhất. Như vậy phần thắng sẽ được gia tăng.

Vòng loại diễn ra trên đài quyết đấu, xung quanh là nhóm thú nhân quan sát, ngẫu nhiên còn có thể thấy bóng dáng vài giống cái.

Lúc nhóm Nhan Tử Dạ tiến vào, thú nhân bên học viện Bỉ Cách cũng đi tới, hai đội tập trung ở hai bên đài.

Trận đấu chính thức bắt đầu, Áo Đức Kỳ lên đài trước, nhìn thấy thú nhân được phái ra bên Bỉ Cách, Hoắc Đức khẽ nhíu mày.

Hải Bác Lạc nghẹn đỏ mặt: "Bọn họ thực giảo hoạt, cư nhiên phái người yếu nhất đối chiến với Áo Đức Kỳ, nhất định bọn họ đã biết thứ tự thi đấu của chúng ta."

An Nhĩ Tư híp mắt, nắm tay Nhan Tử Dạ thưởng thức: "Tiểu Dạ, trận cuối cùng có tự tin không?"

"Điền Kỵ đua ngựa? Bọn họ nghĩ làm vậy có thể giành thắng lợi à? Kia phải là tình huống hai bên thực lực ngang nhau mới áp dụng được." Cảm giác An Nhĩ Tư vô tình cố ý gãi gãi lòng bàn tay mình, Nhan Tử Dạ trừng mắt.

An Nhĩ Tư không chút để ý cười nói: "Tuy không biết Điền Kỵ là ai, bất quá thấy Tiểu Dạ có lòng tin như vậy thì tốt rồi. Nhiệm vụ làm rạng rỡ tổ tông Cái Nhĩ gia liền giao cho Tiểu Dạ."

Nhan Tử Dạ liếc trắng cả mắt: "Cái Nhĩ gia nhà anh liên quan gì tới tôi, có rạng rỡ thì cũng là rạng rỡ Nhan gia tôi."

"Tiểu Dạ, không cần thẹn thùng."

"Ai thẹn thùng chứ."

Hải Bác Lạc ở bên cạnh trừng to mắt, hết nhìn An Nhĩ Tư lại nhìn Nhan Tử Dạ, khốn khiếp khốn khiếp, hình như anh vừa biết một chuyện thực khủng khiếp a. Nhan Tử Dạ vì Cái Nhĩ gia tộc làm rạng rỡ tổ tông, kia không phải nói cậu ta gả vào Cái Nhĩ à? Là ý tứ này à? Cho nên gần nhất anh cứ cảm thấy An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ không thích hợp, xem kìa, trước mặt công chúng mà hai người cứ liếc mắt đưa tình.

Sự thực rành rành trước mắt mà cư nhiên đến bây giờ anh mới phát giác, quả thực ngốc muốn chết mà. Chính là anh sẽ không bị An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ diệt khẩu chứ? Hải Bác Lạc nhịn không được run bắn cả người, sau đó quay đầu nhìn Ngải Luân ngồi cạnh, phát hiện đối phương cư nhiên không kinh ngạc chút nào.

Hải Bác Lạc tiến tới trước mặt Ngải Luân: "Ngải Luân, vừa nãy cậu có nghe An Nhĩ Tư với Nhan Tử Dạ nói gì không?"

Liếc nhìn An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ một cái, Ngải Luân nhẹ giọng nói: "Nghe thấy."

"Kia sao cậu không phản ứng chút nào vậy?" An Nhĩ Tư chính là người kế thừa của gia tộc Cái Nhĩ, cư nhiên lại muốn ở cùng một chỗ với Nhan Tử Dạ, hai thú nhân ở bên nhau sao có thể kéo dài hậu đại? Nếu việc này bị gia tộc Cái Nhĩ biết thì sẽ nổ tung a, đó cũng là nguyên nhân Hải Bác Lạc kinh ngạc như vậy.

Ngải Luân sợ hãi nhìn Hải Bác Lạc: "Bọn họ không phải đã sớm ở cùng một chỗ rồi à?" Lúc nào Nhan Tử Dạ xuất hiện cũng có An Nhĩ Tư ở bên cạnh, hơn nữa thái độ đối xử của An Nhĩ Tư cũng thực bất đồng, Ngải Luân bản tính cẩn thận từ sớm đã nhìn ra được.

Gì? Đã sớm ở cùng một chỗ rồi? Chuyện từ khi nào a? Hải Bác Lạc đột nhiên nhớ tới những lần thân mật của An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử, còn có chuyện khi sáng mình hỏi Áo Đức Kỳ. Ngay cả Ngải Luân cũng nhìn ra được, Áo Đức Kỳ không có khả năng không nhận ra. Kia thật ra là Áo Đức Kỳ đã sớm biết nên tập mãi thành thói quen?

Hóa ra trong cả đám người chỉ có mỗi mình anh không biết gì cả. Hải Bác Lạc cứ tưởng mình vừa phát hiện một bí mật động trời, đang tính toán xem có cần giữ bí mật hay không thì lại phát hiện, hóa ra chuyện này đã không còn là bí mật. Tâm tình quả thực buồn bực không thôi.

Bên này Hải Bác Lạc thực rối rắm, bên kia trận đấu của Áo Đức Kỳ cũng đã bắt đầu.

Sức chiến đấu của học trò bên Bỉ Cách vốn không bằng Áo Đức Kỳ, hiện giờ lại còn phái ra người yếu nhất, căn bản không có sức lực đánh trả.

Dị năng công kích của đối phương đối với Áo Đức Kỳ căn bản giống như gãi ngứa, Áo Đức Kỳ quăng ra một chiêu lôi đình vạn, trực tiếp đánh ngã đối phương xuống đất, suýt chút nữa không đứng dậy nổi. Lúc nhăn nhó bò dậy thì lại bị Áo Đức Kỳ cho thêm một kích, trực tiếp giật tới dựng cả tóc, trợn trắng mắt ngất đi.

Thú nhân dưới đài nhìn một màn này mà ngây dại, này quả thực là toàn ngược a, Áo Đức Kỳ thực sự quá mạnh. Trận đấu này còn chưa tới mười phút đã chấm dứt. Toàn trường vỗ tay sôi nổi.

Áo Đức Kỳ xuống đài, Hải Bác Lạc là người thứ hai, lúc tới gần Áo Đức Kỳ, Hải Bác Lạc nhịn không được thấp giọng hỏi: "Này này, có phải cậu đã sớm biết chuyện An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ ở cùng một chỗ không?"

Áo Đức Kỳ liếc mắt một cái, lại nhìn An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ ngồi cách đó không xa, thản nhiên nói: "Hai người đó có khi nào không ở cùng nhau?"

Phốc, Hải Bác Lạc thực muốn hộc máu, thực sự chỉ có một mình anh không hay biết gì a. Nghẹn một ngụm máu đi lên đài thi đấu, Hải Bác Lạc ngay từ phút đầu đã không ngừng công kích, trực tiếp đánh thú nhân Bỉ Cách tới trở tay không kịp.

Thừa dịp đối thủ còn chưa kịp phản ứng, Hải Bác Lạc lại tiếp tục phát động công kích. Bất quá thú nhân Bỉ Cách cũng không vừa, lần trước anh ta cũng là đối thủ của Hải Bác Lạc, thực lực mạnh hơn Hải Bác Lạc một chút, sau khi phản ứng lại thì lập tức phòng ngự phản kích, cùng Hải Bác Lạc đánh tới khó phân thắng bại.

...

Hoàn Chương 50.

---

51. Chương 51: Thắng Cả Ba Trận

*****

"Thú nhân kia chính là đối thủ lần trước của Hải Bác Lạc, bất quá năm nay sức chiến đấu của Hải Bác Lạc tăng nhiều như vậy, kết quả trận này thực khó nói." An Nhĩ Tư nói với Nhan Tử Dạ.

Quả thực, nhìn Hải Bác Lạc cùng thú nhân kia, nhất thời quả thực khó phân thắng bại. Đặc biệt là dị năng của cả hai cùng là một thuộc tính, so đấu dị năng thì phải so xem tinh thần lực cùng sức chiến đấu của ai tốt hơn.

Hai người đánh tới đánh lui, hai quả cầu lửa thật lớn va chạm trên không trung, 'ầm' một tiếng nổ tung, ánh lửa bắn ra bốn phía. Hải Bác Lạc cùng thú nhân Bỉ Cách kia lập tức bị dị năng trùng kích lùi về sau vài bước.

Mắt thấy hai người đều cạn kiệt sức lực, thở hổn hển. Hải Bác Lạc siết chặt nắm tay, cắn răng vận dụng chút lực tinh thần cuối cùng ngưng tụ dị năng, công kích tới.

Thú nhân kia tuy tiêu hao quá độ, phản ứng hơi trì độn nhưng lúc mấu chốt vẫn có thể né tránh một kích của Hải Bác Lạc, thế nhưng không ngờ đó chỉ là che mắt, chiêu thật sự nằm ở phía sau.

Hồng quang trên người Hải Bác Lạc chợt lóe, một đài cơ giáp màu đỏ xuất hiện trên sân đấu, lúc thú nhân Bỉ Cách còn chưa kịp phản ứng đã trực tiếp bị đánh bay.

Thú nhân kia từ trên mặt đất bò dậy, đang định triệu hồi cơ giáp thì lại bị Hải Bác Lạc đánh bay. Lần này thú nhân Bỉ Cách kia nổi giận, ngửa mặt lên trời rống to một tiếng, toàn thân lập tức lóe kim quang, sau khi ánh sáng biến mất một con sư tử lông vàng xuất hiện ở vị trí thú nhân đứng khi nãy.

"Rống..." Sư tử rống một tiếng rồi lao về phía cơ giáp.

Cơ giáp đỏ đưa tay tới trước, chân lùi về sau, khoảnh khắc sư tử va chạm cơ giáp cao mấy mét liền kẹp lấy đầu sư tử rồi vung một cái, ném bay sư tử ra ngoài.

Sư tử xoay tròn một vòng ba trăm sáu mươi độ trên không trung rồi vững vàng đáp xuống đất, sau đó tiếp tục lao tới, miệng sư tử há rộng, một luồng lửa phun tới Hải Bác Lạc. Bên ngoài cơ giáp lập tức xuất hiện một tầng phòng hộ ngăn chặn công kích, cơ giáp dùng một tay chống đỡ tầng phòng hộ, tay kia nâng lên phóng ra một chiếc lưới, chiếc lưới trực tiếp vây khốn con sử tử không kịp chuẩn bị. Công kích của sư tử cũng theo đó mà đình chỉ.

Sư tử bị chiếc lưới vây khốn liều mạng giãy dụa, thậm chí còn há mồm phun lửa muốn đốt rụi chiếc lưới. Nhưng lúc nó vừa mở miệng thì chiếc lưới bắt đầu co rút, miệng nó lập tức khép lại.

"Đừng giãy dụa, bị chiếc lưới của tôi trói chặt thì đừng mơ trốn thoát." Hải Bác Lạc đắc ý, trước kia bị người này đánh tới bầm dập mặt mũi, hiện giờ rốt cuộc cũng báo được thù. Biết sư tử không thể nhúc nhích, Hải Bác Lạc xách bổng chiếc lưới cùng sư tử lên, sau đó bắt đầu quyền đấm cước đá. Trực tiếp đánh tới mức ngay cả thân nhân bằng hữu cũng không nhận ra.

Thú nhân biến về hình người trực tiếp nằm rạp dưới đất, ngay cả một ngón tay cũng không động đậy nổi, càng miễn bàn tới chuyện đứng dậy. Kết quả đã định, thú nhân Bỉ Cách mất đi sức chiến đấu, Hải Bác Lạc giành thắng lợi ở trận thứ hai.

Nhóm thú nhân Bỉ Cách bên kia thực không dám tin, sao có thể, rõ ràng lần trước là bọn họ chiến thắng, lần này nắm chắc như vậy nhưng cư nhiên lại để Hải Bác Lạc thắng? Như vậy Cách Lạp Tư đã thắng hai trận, trận thứ ba chính là An Nhĩ Tư, bọn họ căn bản không đấu lại, kia không phải đã thua rồi à?

"Đạo sư, làm sao bây giờ?" Nhóm học trò Bỉ Cách sốt ruột hỏi đạo sư của bọn họ.

Đạo sư học viện Bỉ Cách liếc nhìn Hải Bác Lạc đi xuống đài cùng học trò bên mình bị nâng xuống, nhíu mày nói: "Chúng ta căn bản không thể thắng được An Nhĩ Tư, chỉ có thể liều mạng một phen, phái người mạnh nhất đối chiến cậu ta, thắng bại liền nằm ở trận này."

"Bên Bỉ Cách tựa hồ đã thay đổi chiến thuật, phái ra người mạnh nhất đối chiến với An Nhĩ Tư." Hải Bác Lạc trở lại chỗ ngồi liếc nhìn thú nhân Bỉ Cách vừa lên đài, nói với An Nhĩ Tư: "An Nhĩ Tư, chỉ cần cậu thắng trận này thì chúng ta thắng rồi."

"Sẽ." An Nhĩ Tư cởi áo khoác đưa cho Nhan Tử Dạ: "Tiểu Dạ, cầm giúp tôi."

Nhan Tử Dạ thuận tay nhận lấy: "Nếu anh thua thì đừng trở về nữa."

"Nếu tôi không về, Tiểu Dạ sẽ rất buồn nha. Cứ yên tâm, tôi sẽ không để Tiểu Dạ khổ sở." An Nhĩ Tư cười nói.

"Ai khổ sở chứ." Nhan Tử Dạ liếc mắt xem thường, người này đúng là mặt dày.

An Nhĩ Tư xoay người, bình tĩnh bước lên đài.

Nhìn thấy An Nhĩ Tư lên đài, vài giống cái quan sát ở xung quanh ánh mắt lập tức sáng ngời, những thú nhân khác cũng kích động. Tuy trận đấu trước Cách Lạp Tư thua Ngải Bố Lỗ nhưng Áo Đức Kỳ cùng An Nhĩ Tư đều giành chiến thắng ở trận chung kết, để lại ấn tượng sâu sắc cho rất nhiều người. Cũng làm bọn họ biết Áo Đức Kỳ cùng An Nhĩ Tư cường đại thế nào.

"Cậu, không phải đối thủ của tôi." An Nhĩ Tư cười nhạt nhìn thú nhân Bỉ Cách đối diện.

Người nọ dở khóc dở cười nói: "Tôi biết, thế nhưng vẫn phải chiến đấu, bởi vì tôi là thú nhân của học viện Bỉ Cách." Anh đại diện cho vinh dự của học viện, cho dù biết là thua thì vẫn phải chiến đấu.

"Tốt, vậy trực tiếp biến thân đi." An Nhĩ Tư tôn trọng mỗi đối thủ của mình, mặc kệ người đó mạnh hay yếu.

Thú nhân nọ cảm kích nhìn An Nhĩ Tư, so về dị năng cùng cơ giáp anh kém hơn An Nhĩ Tư, nhưng nếu biến về hình thú thì không nhất định. Thú nhân Bỉ Cách lập tức biến thân thành một con sói màu xám.

Nhìn con sói xám trên đài, Áo Đức Kỳ lộ ra một tia xem thường. Người biết Áo Đức Kỳ đều biết hình thú của anh cũng là sói, chẳng qua là một con sói đen. Trong loài sói, sói xám thuộc cấp bậc thấp nhất.

An Nhĩ Tư cũng biến về bản thể, là một con hổ đen có cánh.

Dực hổ so với lần trước Nhan Tử Dạ còn lớn hơn rất nhiều, không biết vì sao mỗi lần nhìn hình thú của An Nhĩ Tư, cậu cứ cảm thấy quái dị.

"Rất kì lạ đúng không, mới đầu tôi cũng nghĩ hình thú của An Nhĩ Tư là bạch hổ. Bất quá đáng tiếc, bạch hổ là thánh thú, chỉ có quốc vương của tinh cầu Á Bá Lan mới có hình thú là thánh thú màu trắng." Hải Bác Lạc có chút tiếc hận nói: "Nếu An Nhĩ Tư thật sự là thánh thú thì cậu có thể trở thành quốc hậu rồi, đáng tiếc cậu ta không phải."

Cái gì mà quốc hậu, cậu phải làm quốc vương mới đúng, quốc hậu gì đó phải là An Nhĩ Tư mới thích hợp. Cơ mà, sao tự dưng lại ghép mình cùng An Nhĩ Tư lại cùng một chỗ. Bất quá nghe nói Á Bá Lan là tinh cầu đứng đầu tinh hệ thú nhân, mà tinh cầu đó do hoàn thất Á Bá Lan cai quản, quốc vương là người thống trị cao nhất.

Tên của tinh cầu đó cũng được đặt theo tên họ của hoàng thất Á Bá Lan, người có thể trở thành quốc vương nghe nói đều là cấp SS, hình thú là thánh thú bạch hổ. Chẳng những sức chiến đấu siêu phàm, những phương diện khác cũng vượt xa thú nhân bình thường. Mà Á Bá Lan cũng chính là tinh cầu cao cấp nhất trong tinh hệ thú nhân, chẳng những vì khoa học kỹ thuật mà còn sức chiến đấu cực mạnh của thú nhân ở đây.

Tư liệu về tinh cầu Á Bá Lan kia Nhan Tử Dạ cũng vô tình nhìn thấy trên mạng. Sở dĩ có ấn tượng sâu như vậy vì nghe nói cuộc sống của thú nhân ở tinh cầu Á Bá Lan rất giàu có, mỗi tháng đều có thể ăn thịt tinh tế thú cùng rau cải.

Đợi Nhan Tử Dạ hồi phục lại tinh thần thì trận chiến giữa An Nhĩ Tư cùng thú nhân Bỉ Cách cũng chính thức bắt đầu.

Con sói xám phóng về phía hắc hổ, hắc hổ vung cánh trực tiếp đón nhận. Hai cự thú va chạm cùng một chỗ, sói xám văng ngược ra ngoài, hắc hổ đập cánh, khoảnh khắc sói xám rơi xuống đất trực tiếp từ không trung vọt xuống. Sói xám vội vàng lăn một vòng tránh né, kết quả hắc hổ đã sớm đoán được, đôi cánh to vung một phát chụp bay sói xám văng lên lồng phòng hộ.

Sói xám nhịn đau đứng lên, nhìn thấy hắc hổ lại xông tới thì mở miệng phun ra một luồng ánh sáng màu lam. Kết quả hắc hổ cũng mở miệng phun ra ánh sáng bạc, lam cùng bạc va chạm với nhau. Mới đầu duy trì cân bằng được vài giây nhưng rất nhanh, ánh sáng bạc bắt đầu cắn nuốt ánh sáng lam, dần dần luồng sáng lam càng lúc càng ngắn, thẳng tới khi sói xám không kiên trì nổi nữa, ánh sáng bạc trực tiếp đánh vào người nó.

Sói xám bị ánh sáng bạc bao phủ, ngay sau đó nó liền gầm lên giận dữ, lúc ánh sáng biến mất xung quanh sói xám xuất hiện nhũ băng phóng thẳng tới chỗ hắc hổ.

Hắc hổ mở to mắt, ngân quang trên người chợt lóe ngăn chặn số nhũ băng bay tới. Hắc hổ giương cánh quạt nhũ băng bay ngược trở lại. Sói xám chật vật tránh né, kết quả vẫn bị một mảnh nhũ băng đâm trúng chân sau, lảo đảo bị hắc hổ đánh bay ra ngoài.

Ngay sau đó, hắc hổ bay tới trước mặt sói xám đang nằm trên mặt đất. Miệng hé rộng, ánh sáng bạc phun ra, sói xám lại bị đánh bay, ngã rạp dưới đất, khóe miệng trào máu tươi. Nó giãy dụa muốn dùng chân trước chống đỡ đứng dậy nhưng vẫn ngã xuống thở hồng hộc, tựa hồ đã cạn kiệt sức lực.

Ngay lúc hắc hổ tao nhã bước tới gần, sói xám đột nhiên ngẩng đầu phun một luồng ánh sáng lam về phía hắc hổ. Trong lúc mông lung sói xám tựa hồ nhìn thấy hắc hổ phe phẩy cánh dễ dàng tránh né công kích của nó, sói xám cúi đầu, rốt cuộc không cam lòng nhắm hai mắt lại.

Hôn mê.

Toàn ngược a, hai thú nhân không dùng nhiều chiêu thức, cũng không dùng tới cơ giáp, trực tiếp dùng hình thú tiến hành chiến đấu nguyên thủy nhất, nhóm thú nhân xung quanh nhìn mà nhiệt huyết sôi trào. Khoảnh khắc An Nhĩ Tư giành được thắng lợi, tất cả mọi người đều lộ ra biểu tình quả thế, đương nhiên vẫn thực hưng phấn vỗ tay.

"Thật sự quá tuyệt vời, liên tục thắng ba trận, học viện Cách Lạp Tư cư nhiên thăng cấp, quả thực không ngờ a!"

"Áo Đức Kỳ cùng An Nhĩ Tư chiến thắng là đương nhiên rồi, nhưng không ngờ Hải Bác Lạc cư nhiên cũng thắng, này mới là bất ngờ, căn bản không cần so nữa, Cách Lạp Tư học viện đã giành thắng lợi rồi."

"Tuy Cách Lạp Tư học viện đã thắng nhưng trận đấu vẫn phải tiếp tục, giải đấu quy định, vô luận kết quả thế nào, năm trận phải đấu hết."

"Kế tiếp chính là trận của hai người mới, có phải là thú nhân cấp D đó không?"

"Có thể lắm."

...

"Chúng ta thua rồi, chúng ta cư nhiên lại thua, chết tiệt, chỉ tính An Nhĩ Tư cùng Áo Đức Kỳ nhưng lại bỏ sót Hải Bác Lạc." Đạo sư của học viện Bỉ Cách đấm mạnh lên bàn, mặt bàn cứng rắn cư nhiên xuất hiện vết rạn.

"Đạo sư, không có vấn đề gì, tuy chúng ta thua nhưng vẫn còn hai trận nữa, chỉ cần chiến thắng thì có thể lấy lại mặt mũi."

"Đúng vậy, tuy để thú nhân mạnh nhất chống lại An Nhĩ Tư nhưng hai người còn lại bên chúng ta thực lực cũng không yếu a!"

Hai thú nhân chưa xuất chiến an ủi đạo sư. Chính là, dùng hai thú nhân thực lực không yếu đấu với hai người yếu nhất của Cách Lạp Tư, cho dù thắng thì thật sự có thể lấy lại mặt mũi à? Huống chi trận đấu vẫn chưa bắt đầu, kết quả không thể đoán được.

Đạo sư Bỉ Cách nhìn người thi đấu thứ tư là Ngải Luân thì nói với hai thú nhân phía sau: "Được, kia Hoắc Bỉ Đặc lưu lại đấu trận cuối với thú nhân cấp D kia."

Hoắc Bỉ Đặc thực lực rất mạnh, có thể nói là ngang ngửa với thú nhân đối chiến với An Nhĩ Tư. Thế nên Hoắc Bỉ Đặc thực kỳ quái, vì sao đạo sư lại muốn mình đấu với thú nhân cấp D yếu nhất kia?

"Đạo sư..." Hoắc Bỉ Đặc vừa định mở miệng đã bị đạo sư đánh gảy.

"Cứ nghe tôi." Không biết vì sao, đạo sư Bỉ Cách cứ có dự cảm bất an nên mới để Hoắc Bỉ Đặc đấu trận cuối.

...

Hoàn Chương 51.

52. Chương 52: Lên Đài

"Tiểu Dạ, biểu hiện của tôi thế nào?" An Nhĩ Tư vừa xuống đài liền đi tới trước mặt Nhan Tử Dạ, cười tủm tỉm hỏi.

Nhan Tử Dạ trả lại chiếc áo khoác cho An Nhĩ Tư, nghiêm mặt nói: "Không tốt, miễn cưỡng lắm cũng chỉ được sáu mươi điểm, nguyên nhân tự anh biết."

An Nhĩ Tư đưa tay sờ sờ đầu Nhan Tử Dạ nhưng bị né tránh, bất quá anh không để ý, cười nói: "Có vài chuyện chỉ cần em với tôi biết là tốt rồi, cần chi để người khác biết."

Hải Bác Lạc cùng Áo Đức Kỳ ngồi bên cạnh không rõ An Nhĩ Tư nói gì, thế nhưng Nhan Tử Dạ lại biết. Trận đấu này thoạt nhìn là An Nhĩ Tư toàn ngược thú nhân Bỉ Cách kia, thế nhưng Nhan Tử Dạ biết rõ kia căn bản không phải thực lực chân chính của An Nhĩ Tư. Rõ ràng có thể giải quyết trong vòng năm phút lại cố tình kéo dài tới mười lăm phút, đó chính là nguyên nhân Nhan Tử Dạ chỉ cho sáu mươi điểm.

Bất quá trước đó An Nhĩ Tư đã che dấu quá sâu hẳn sẽ không bại lộ thực lực trong lúc này, nếu không phải An Nhĩ Tư tự động lộ ra, Nhan Tử Dạ cũng không biết hóa ra An Nhĩ Tư mạnh tới vậy.

Quay trở lại trên đài, Ngải Luân có chút khiếp đảm đứng đó, thú nhân Bỉ Cách thấy Ngải Luân co đầu rụt cổ thì lộ ra nụ cười xem thường.

"Ai, cậu rốt cuộc có đấu nổi không, không thì trực tiếp nhận thua đi, đỡ phải chịu nổi khổ da thịt." Thú nhân Bỉ Cách vốn có chút cố kỵ thấy bộ dáng như gà bệnh của Ngải Luân thì hoàn toàn yên tâm. Xem ra người mới quả thực rất yếu, có lẽ cũng giống như thú nhân cấp D kia, nhờ vào vận may mới giành được tư cách dự thi.

Kia thì vừa lúc, Cách Lạp Tư đã thắng liên tục ba trận, hai trận cuối nhất định là học viện Bỉ Cách giành thắng lợi.

Khoảnh khắc âm thanh bắt đầu trận đấu vang lên, thú nhân Bỉ Cách kia lập tức triệu hồi cơ giáp, dùng cơ giáp chiến đấu với Ngải Luân.

"Ầm…" Cơ giáp xanh biếc vung nắm đấm về phía Ngải Luân.

Ngải Luân có chút chật vật né tránh, tiếp đó trong tay ngưng tụ một quả cầu lửa phóng về phía cơ giáp, kết quả căn bản không cần lồng phòng hộ, quả cầu lửa nhỏ xíu sau khi đụng trúng cơ giáp thì xì ra vài tia lửa rồi biến mất.

"Ha ha, định gãi ngứa giùm tôi à?" Thú nhân Bỉ Cách cười kiêu ngạo, tuy cách lớp cơ giáp không nhìn rõ mặt nhưng từ tiếng cười có thể nhìn ra đối phương thực xem thường Ngải Luân.

Người dưới đài nhìn thấy Ngải Luân yếu ớt như vậy thì cũng nhịn không được cười nhạo, dù sao có thể tham gia giải đấu này đều là cường giả, người có thể nhờ vào vận may như hai thú nhân Cách Lạp Tư cũng không nhiều.

Nhìn Ngải Luân lại chật vật né tránh công kích của thú nhân Bỉ Cách, nhóm thú nhân vây xem đều cho rằng không tới vài phút nữa Ngải Luân sẽ bị đánh tới máu chảy đầu rơi.

Hải Bác Lạc liếc nhìn thời gian nói: "Sắp rồi, mười phút đã trôi qua, làm nóng chấm dứt."

Nhìn Ngải Luân trên đài, Nhan Tử Dạ lộ ra ý cười sâu xa.

"Rống…" Ngải Luân vốn đang né tránh đột nhiên lắc mình vọt ra phía sau cơ giáp, ngửa đầu rống một tiếng rồi biến thân thành một con độc giác ngưu đen tuyền.

Đúng vậy, hình thú của Ngải Luân chính là độc giác ngưu uy phong lẫm lẫm, thân thể cao lớn hơn ba mét không chút yếu thế đứng trước mặt cơ giáp.

Sau khi biến thành độc giác ngưu, Ngải Luân bào bào hai chân trước xuống mặt sàn, sau đó xông về phía cơ giáp.

Thú nhân trong cơ giáp nhìn thấy hình thú của Ngải Luân thì sửng sốt, độc giác ngưu? Này chính là loài thú nổi tiếng về sức mạnh, thú nhân tính cách yếu ớt này sao có thể là độc giác ngưu?

Mắt thấy độc giác ngưu vọt tới, cơ giáp chẳng những không tránh mà trực tiếp vươn hai tay nghênh đón. Cho dù là độc giác ngưu thì thế nào, chẳng qua chỉ được cái mã mà thôi.

Trong thi đấu, vô luận đối thủ là ai cũng tuyệt đối không được khinh địch, bằng không sẽ giống chiếc cơ giáp xanh biếc kia, tự tìm đường chết.

Cơ giáp xanh biếc vốn tự tin tràn đầy không ngờ chính mình cư nhiên bị độc giác ngưu húc bay. Đúng vậy, thú nhân Bỉ Cách thực không ngờ mình bị húc bay, một đài cơ giáp cao bốn mét nặng một tấn cư nhiên bị độc giác ngưu húc bay ra ngoài.

Không chỉ thú nhân Bỉ Cách, ngay cả nhóm thú nhân quan sát cũng không dám tin. Sao có thể, tuy độc giác ngưu nổi tiếng về sức mạnh nhưng cũng phải xem đối tượng, vì cái gì thú nhân Ngải Luân yếu ớt khi biến thành hình thú lại có sức mạnh lớn tới vậy?

Sau khi húc bay cơ giáp, độc giác ngưu hưng phấn giậm giậm chân, hai mắt lóe hồng quang, lại tiếp tục xông tới chỗ cơ giáp vừa rớt xuống.

Lần này cơ giáp không dám khinh địch nữa, hai bàn tay xoay chuyển biến thành khẩu pháo, sau đó giống như súng máy không ngừng bắn 'đùng đùng đùng đùng' về phía độc giác ngưu.

Vô số hạt giống giống như viên đạn bắn tới độc giác ngưu. Hồng quang trên người độc giác ngưu chợt lóe, ngăn chặn số hạt giống kia, kết quả tay trái cơ giáp xoay chuyển thay đổi loại vũ khí khác, một luồng lục quang theo viên đồng bắn lên lồng phòng hộ, trực tiếp đánh vỡ.

Nháy mắt đánh vỡ tầng phòng hộ của độc giác ngưu, vũ khí bên tay phải cơ giáp lập tức tung ra công kích. Độc giác ngưu bị vô số hạt giống đánh trúng, đau đớn lùi về sau.

Kết quả cơ giáp lại tăng mạnh công kích bắn trúng mắt phải độc giác ngưu, độc giác ngưu ăn đau ngửa mặt lên trời rống dài một tiếng. Hồng quang trên người sáng rực, độc giác ngưu vốn màu đen truyền cư nhiên biến thành màu đỏ, ánh mắt cũng lóe sáng hồng quang.

"Cuồng hóa? Hì hì, xem ra Ngải Luân thật sự sinh khí." Hải Bác Lạc vui vẻ mỉm cười. Tuyệt chiêu mạnh nhất của độc giác ngưu chính là cuồng hóa. Một khi cuồng hóa thì sức mạnh của nó lại gia tăng gấp đôi, nhưng có một khuyết điểm chính là độc giác ngưu khi cuồng hóa sẽ mất đi lý trí, đối thủ của nó sẽ khá thê thảm.

Quả thực, Ngải Luân sau khi biến về thú hình sức lực đã rất lớn, kết quả sau khi cuồng hóa thì gia tăng gấp đôi. Chiếc sừng nhọn của độc giác ngưu đâm thủng bả vai rứng rắn của cơ giáp, cơ giáp lập tức dùng cánh tay không bị thương đánh tới.

Kết quả độc giác ngưu ngẩng đầu, hung hăng quăng mạnh cơ giáp ra ngoài.

Cơ giáp xanh biếc nằm trên mặt đất, nơi bị đâm thủng lóe sáng điện lưu, độc giác ngưu thừa thắng xông tới dùng hai chân trước giẫm lên ngực cơ giáp, kết quả vô số tia điện lan tỏa khắp toàn thân cơ giáp. Tiếp đó cơ giáp biến mất, nằm trên mặt đất là thú nhân bị thương trên ngực, chật vật không chịu nổi.

Nhìn thấy cơ giáp biến mất, độc giác ngưu cũng biến về hình người. Nhìn thú nhân Bỉ Cách nằm trên mặt đất, Ngải Luân vươn tay túm đối phương lên, sau đó mất hết lý trí bắt đầu điên cuồng công kích. Thú nhân Bỉ Cách bị đánh tới không thể hoàn trả, cuối cùng nếu không phải có trọng tài ngăn cản, thú nhân kia chỉ sợ đã bị Ngải Luân đánh chết.

Khoảnh khắc trọng tài tuyên bố Ngải Luân chiến thắng, hồng quang trong mắt Ngải Luân biến mất, lại trở lại là Ngải Luân nhút nhát. Nhìn thú nhân dưới đài dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn mình, lại nhìn thú nhân Bỉ Cách dở sống dở chết nằm dưới đất, mặt Ngải Luân đỏ bừng, sau đó nhỏ giọng nói với đối phương: "Thực xin lỗi, tôi không phải cố ý, tôi cũng không biết vì sao lại biến thành như vậy."

Nhìn vẻ mặt vô tội của Ngải Luân, thú nhân Bỉ Cách nhịn không được phun ra một ngụm máu, đánh mình tơi tả như vậy mà còn giả vờ vô tội? Quả thực đáng giận mà. Sau này tuyệt đối không muốn giao thủ với thú nhân này, rõ ràng là độc giác ngưu mà lại giả trang là con mèo nhỏ. Học viện Cách Lạp Tư quả thực quá gian xảo.

"Cậu ta không sao chứ?" Sau khi xuống đài, Ngải Luân vẫn còn lo lắng nhìn thú nhân Bỉ Cách bị nâng đi.

"Yên tâm đi, không chết được đâu, cậu đã nương tay rồi, không cần để trong lòng." Hải Bác Lạc vỗ vỗ bả vai Ngải Luân. Quả thực là nhìn tới phát nghiện mà, cho đám kia hết dám xem thường học viện Cách Lạp

Tư bọn họ. Đừng thấy Ngải Luân nhút nhát yếu ớt, một khi cảm thấy bị uy hiếp cậu ta giống như biến thành người khác, trở nên điên cuồng.

Hải Bác Lạc đã từng giao đấu với Ngải Luân nên khá hiểu biết.

"Kế tiếp chính là Nhan Tử Dạ, trận cuối rồi cố lên, để bọn họ kiến thức thế nào là thực lực chân chính của thú nhân cấp D." Hải Bác Lạc hô lớn với Nhan Tử Dạ.

"Tiểu Dạ không cần áp lực quá lớn, cứ tùy tiện chơi đùa một trận là được rồi." Ánh mắt An Nhĩ Tư tràn đầy ý cười, anh biết với thực lực của Nhan Tử Dạ hiện giờ, đối phó với thú nhân cấp A bình thường căn bản không thành vấn đề. Thế nên trong mắt anh, trận này Nhan Tử Dạ chỉ đi chơi thôi.

"Tôi biết rồi, cầm giúp một chút." Có qua có lại, Nhan Tử Dạ cũng cởi áo khoác đưa cho An Nhĩ Tư. Lên đài thi đấu, mặc áo khoác không tiện lắm.

"Chết tiệt, sức chiến đấu của thú nhân kia rất mạnh nhưng lại giả trang yếu ớt, rõ ràng là muốn lừa gạt chúng ta." Thí sinh cuối cùng của học viện Bỉ Cách nhìn thấy đồng bạn cuối cùng của mình cũng thua trận thì không cam tâm nói.

Thua cả bốn trận, sắc mặt đạo sư Bỉ Cách cũng hóa đen, sau đó nghiến răng nghiến lợi nói với Hoắc Bỉ Đặc: "Vô luận thế nào, trận này trò phải giành được thắng lợi. Thú nhân cấp A kia có thể ngụy trang nhưng thú nhân cấp D thì không."

"Vâng, tôi hiểu." Hoắc Bỉ Đặc thận trọng gật đầu.

Thấy rốt cuộc cũng tới phiên Nhan Tử Dạ lên đài, Hoắc Đức im lặng ngồi quan sát nãy giờ cũng tập trung tinh thần. Tinh thần lực của Nhan Tử Dạ đã gia tăng, không biết sức chiến đấu đã tăng lên bao nhiêu.

"Cậu chính là thú nhân cấp D kia?" Hoắc Bỉ Đặc quan sát Nhan Tử Dạ ở đối diện một vòng từ trên xuống dưới rồi mở miệng hỏi.

Nhan Tử Dạ ngáp một cái, thản nhiên nói: "Nếu tham gia giải đấu này không còn thú nhân cấp D nào khá thì người anh nói hẳn chính là tôi."

"Oh, còn thực kiêu ngạo a, chốc nữa tôi sẽ không nương tay đâu." Thua bốn trận, vô luận thế nào trận cuối cùng này Hoắc Bỉ Đặc nhất định phải thắng. Bằng không thua bởi một thú nhân cấp D, Hoắc Bỉ Đặc gã không cần lăn lộn trong học viện nữa.

"Bớt nói nhảm đi, mau mau bắt đầu để tôi còn trở về ngủ bù!" Hiện giờ tinh thần Nhan Tử Dạ không tốt lắm, bởi vì ngủ không đủ giấc nên có chút cáu kỉnh.

"Kia đừng trách tôi khi dễ." Lời vừa dứt, Hoắc Bỉ Đặc đã sớm chuẩn bị vung tay lên, lập tức hai mươi mấy mảnh nhũ băng bay về phía Nhan Tử Dạ.

...

Hoàn Chương 52.

53. Chương 53: Đối Chiến

Thú nhân quan sát kinh hô một trận, thật không ngờ mới bắt đầu mà thú nhân Bỉ Cách đã tung chiêu mạnh như vậy, nhìn hàng loạt nhũ băng bay về phía thú nhân cấp D, thế nhưng thú nhân cấp D kia cư nhiên vẫn ngây ngốc đứng yên đó.

Trong mắt Hoắc Bỉ Đặc, là Nhan Tử Dạ không thể tránh được. Liếc nhìn một cái, quả nhiên là thú nhân cấp D, ngay cả một chiêu cũng không tránh được, không biết đạo sư lo lắng cái gì.

Nhan Tử Dạ quả thực không động đậy, không phải vì không tránh được mà là cậu căn bản không cần tránh. Thật không ngờ đối thủ của cậu cư nhiên là thú nhân hệ thủy.

Mắt thấy nhũ băng đã bay tới trước mặt, Nhan Tử Dạ vừa nhấc tay lên, nhũ băng giống như bị đình chỉ, ngừng lại giữa không trung. Tiếp đó cậu vung tay, nhũ băng bay ngược trở lại.

Hoắc Bỉ Đặc trợn to mắt di động qua bên cạnh vài bước để né tránh nhũ băng. Ngay sau đó gã tiếp tục ngưng tụ dị năng, vô số nhũ băng ùn ùn phóng về phía Nhan Tử Dạ.

Đối mặt với nhũ băng tầng tầng lớp lớp lóe sáng hàn quang dưới ánh mặt trời, Nhan Tử Dạ không chút khẩn trương. Chỉ thấy cậu nhẹ nhàng nâng hai tay quét ra hai bên, nhũ băng liền theo động tác của cậu mà chia thành hai nửa, lao vút qua hai bên người Nhan Tử Dạ.

'Rắc rắc rắc rắc' toàn bộ nhũ băng cắm xuống đất, sau đó lập tức biến mất.

Khóe miệng Nhan Tử Dạ nhếch lên, nhìn Hoắc Bỉ Đặc có chút kinh ngạc trước mặt: "Chiêu thức của anh chỉ có vậy thôi à?"

"Hừ, lớn giọng nhỉ, chỉ là mới bắt đầu thôi." Tuy thực kinh ngạc Nhan Tử Dạ có thể nhẹ nhàng hóa giải công kích của mình, thế nhưng Hoắc Bỉ Đặc cũng không dùng bao nhiêu sức lực. Hai chiêu vừa nãy chẳng qua chỉ thử sức mà thôi.

"Vậy tới đây đi." Nhan Tử Dạ híp mắt, nụ cười trên mặt cũng biến mất.

Hai tay Hoắc Bỉ Đặc lóng lánh lam quang, tiếp đó vỗ dị năng ngưng tụ xuống mặt đất, vô số gai băng từ mặt đất trồi lên, trực tiếp công kích tới chỗ Nhan Tử Dạ.

Nhan Tử Dạ dùng lực dưới chân một chút, trực tiếp nhảy về phía Hoắc Bỉ Đặc, tung ra một cú quét ngang.

Hoắc Bỉ Đặc thực không ngờ Nhan Tử Dạ cư nhiên đánh sáp lá cà với mình, gã vội lùi về sau né tránh công kích, nắm đấm cũng vung về phía Nhan Tử Dạ, nếu muốn so vật lộn, gã cũng không kém.

Hoắc Bỉ Đặc cao hơn Nhan Tử Dạ một cái đầu, cả người lại đầy cơ bắp, sức lực đương nhiên không nhỏ, một đấm vung tới, Nhan Tử Dạ có thể cảm nhận được nắm tay xé gió vung tới. Nhan Tử Dạ né trái né phải, đột nhiên hạ thấp người vươn chân quét một cái lên bắp chân Hoắc Bỉ Đặc. Hoắc Bỉ Đặc trực tiếp bị một cước này đá ngã.

Sức lực của thú nhân này rất mạnh, tốc độ cũng nhanh, thế nhưng hạ thân lại không vững, chính vì thế mới bị một cước của Nhan Tử Dạ đá ngã.

Hoắc Bỉ Đặc trừng to mắt, không thể tin nổi mình cư nhiên bị một thú nhân gầy yếu đá ngã, phẫn nộ bò dậy. Tiếp sau đó nghênh đón gã là hơn mười lưỡi dao băng bay tới.

'Xoẹt xoẹt xoẹt…' Hoắc Bỉ Đặc lộn nhào một vòng né được, kết quả còn chưa kịp phản ứng thì cảm nhận được nguy hiểm ở phía sau. Tuy đúng lúc né tránh nhưng Hoắc Bỉ Đặc vẫn bị lưỡi dao vòng ngược trở lại đâm trúng bả vai. Một lưỡi sao khác xẹt qua bên mặt, gương mặt anh tuấn bị cứa thành một đường máu.

"Oa…"

Không chỉ Hoắc Bỉ Đặc, ngay cả nhóm thú nhân quan sát xung quanh cũng kinh ngạc không thôi. Học viện Ngải Bố Lỗ đấu trận thứ mười một cũng đã xong, thế nên A Phổ Lý liền dẫn đội tới xem trận đấu của học viện Cách Lạp Tư, vừa vặn thấy được một màn kinh ngạc kia.

"Sao có thể…" Hoắc Bỉ Đặc không dám tin lẩm bẩm. Điều khiển dị năng? Thú nhân cấp D sao có thể điều khiển dị năng, này không phải chỉ có thú nhân cấp S mới làm được à?

Chết tiệt, nhất định là cậu ta sử dụng phương pháp đặc thù gì đó. Nhìn vết thương trên vai cùng cảm giác bỏng rát đau đớn trên mặt, Hoắc Bỉ Đặc thực tức giận, phi thường tức giận. Gã cư nhiên bị thú nhân cấp D này dọa, bộ dáng ngu ngốc ban nãy nhất định đã bị tất cả thú nhân dưới đài nhìn thấy. Quan trọng nhất, gã cư nhiên còn bị đối thương làm bị thương, quả thực không thể tha thứ.

"A…" Hoắc Bỉ Đặc nhanh chóng ngưng tụ dị năng rồi lao về phía Nhan Tử Dạ, lúc tới trước mặt thì ném ra một quả cầu lam, lúc quả cầu kia nện xuống đất thì mặt đất xung quanh một mét lập tức kết băng.

Hoắc Bỉ Đặc vừa vung nắm đấm vừa ngưng tụ dị năng, song trọng giáp công thế nhưng Nhan Tử Dạ không chút hoảng loạn. Tay trái chặn nắm tay, tay phải đấm vào bụng Hoắc Bỉ Đặc, sau đó lam quang chợt lóe, Hoắc Bỉ Đặc 'ầm' một tiếng bay ngược ra ngoài.

Thú nhân thân thể rất cường hãn, Hoắc Bỉ Đặc văng ra ngoài lảo đảo vài cái mới ổn định lại. Quá nhanh, động tác của Nhan Tử Dạ vừa nãy quá nhanh, gã còn chưa kịp phản ứng thì đã bị đánh bay. Cũng may lực đạo một kích kia không mạnh, bằng không khẳng định đã bị thương.

Cho dù thân thủ nhanh thì thế nào, lực công kích không phải vẫn yếu nhớt sao. Hoắc Bỉ Đặc tự cho là nhìn thấu thực lực của Nhan Tử Dạ quyết định không tiếp tục dây dưa nữa, nhất thông tấn khí trên tay một cái, một trận lam quang bùng nổ, thoáng chốc một đài cơ giáp màu lam xuất hiện trước mặt Nhan Tử Dạ.

"A, nghiêm túc rồi a, cũng tốt, tôi cũng làm nóng xong rồi, bắt đầu thôi." Nhan Tử Dạ điều động linh lực trong cơ thể, nửa khối yêu đan nhanh chóng chuyển động, linh lực cuồn cuộn không ngừng lan tràn khắp toàn thân.

'Ầm ầm ầm…' Cơ giáp màu lam phóng về phía Nhan Tử Dạ, vũ khí chuẩn xác quét tới, một luồng sáng màu lam từ phía tay cơ giáp phóng ra.

Nhan Tử Dạ duỗi tay, một lưỡi dao ngưng tụ từ linh lực xuất hiện, tay cầm dao vung lên, một luồng sáng màu lam chắn trước mặt Nhan Tử Dạ ngăn chặn công kích của cơ giáp. Lưỡi dao trong tay Nhan Tử Dạ vũ động, kiếm quang màu lam 'xèn xẹt' phóng về phía cơ giáp.

"Keng keng keng…" Kiếm quang chém lên mình cơ giáp thì bị bắn ngược trở lại, công kích không có hiệu quả. Hoắc Bỉ Đặc bên trong cơ giáp đắc ý mỉm cười, cơ giáp của gã được làm từ tài liệu vô cùng cứng rắn, chút công kích như vậy căn bản không có hiệu quả gì cả.

Tốc độ của cơ giáp rất nhanh, thoáng cái đã tới trước mặt Nhan Tử Dạ, cánh tay máy móc xé gió vung tới, Nhan Tử Dạ dùng sức nhảy lên. Bàn tay còn lại của cơ giáp vươn qua muốn bắt lấy Nhan Tử Dạ.

Kết quả tốc độ của Nhan Tử Dạ không giảm mà tăng, trực tiếp nhảy lên đỉnh đầu cơ giáp, sau đó mượn lực nhảy ra phía sau lưng. Tiếp đó, lưỡi dao trong tay cắm xuống đất, lập tức có vô số gai băng cao nửa mét tập kích cơ giáp.

Hoắc Bỉ Đức là người thông minh, lập tức vận động thân mình nhảy vọt lên cao hai mét, 'ầm' một tiếng, gai băng trên mặt đất đột nhiên vọt cao lên mấy mét đâm trúng cơ giáp, cơ giáp màu lam ở giữa không trung rơi xuống.

Nhan Tử Dạ lắc mình đi tới trước mặt cơ giáp, lưỡi dao trên tay lóe sáng kiếm quang đâm xuyên qua chân trái cơ giáp.

Hoắc Bỉ Đức ở bên trong cơ giáp chỉ cảm thấy chân trái đau đớn, tiếp đó gã phát hiện chân mình cư nhiên không thể động đậy.

Lưỡi dao sau khi đâm xuyên qua chân trái cơ giáp liền lấy đó làm trung tâm bắt đầu đông thành băng, lan tràn khắp cơ giáp. Đài cơ giáp này do tinh thần lực của Hoắc Bỉ Tư điều khiển, để các thú nhân có thể vận dụng cơ giáp một cách linh hoạt, một khi bắt đầu sử dụng, thú nhân cùng cơ giáp sẽ hòa thành một. Một khi cơ giáp bị thương, thú nhân đồng dạng cũng sẽ bị thương.

Cho nên lúc cảm giác được nửa người dưới bị đông cứng, Hoắc Bỉ Đặc lập tức tập trung tinh thần lực, lam quang trên người chợt lóe làm tan chảy phần băng nửa người dưới.

Bên ngoài cơ giáp, Nhan Tử Dạ cảm giác được lớp băng đang hòa tan, tốc độ băng lan cũng ngừng lại thì lộ ra nụ cười xấu xa. Lưỡi dao trong tay uốn éo, kiếm quang hóa thanh một luồng năng lượng dũng mãnh lan tràn vào trong cơ giáp, chỉ trong vòng một giây cả đài cơ giáp 'xẹt' một tiếng đã bị đông thành tảng băng.

Hoắc Bỉ Đặc ở bên trong cũng biến thành băng, chỉ có tròng mắt có thể chuyển động.

Nhìn cơ giáp màu lam bị đông thành băng, Nhan Tử Dạ lùi qua một bên, quả nhiên không tới năm giây, tảng băng cơ giáp đã biến mất không thấy đâu nữa, chỉ còn lại nguyên thể bị đóng băng của Hoắc Bỉ Đặc.

Hoắc Bỉ Đặc bị đóng băng trừng to hai mắt, một luồng sáng từ người gã phát ra, lớp băng nhanh chóng bị hòa tan, 'răng rắc' một tiếng vỡ nát, sau khi phá băng thoát ra Hoắc Bỉ Đặc trực tiếp biến thân thành một con báo lam có lấm đấm đen bổ nhào tới Nhan Tử Dạ.

Biến về hình thú? Thể hình lớn như vậy vừa vặn có thể thử chiêu kia. Nhan Tử Dạ ngưng tụ ra một quả cầu năng lượng màu lam ném thẳng lên không trung, tiếp đó biến mất tại chỗ.

Con báo vồ phải khoảng không, đang định xoay người thì một luồng lam quang trên không trung vây khốn nó tại chỗ. Tiếp đó quả cầu lam trên không trung bắt đầu xoay tròn, vô số lưỡi dao phóng xuống trực tiếp cắm phập lên người con báo.

"Rống rống rống rống…." Ánh mắt màu lam của con báo lộ ra sự thống khổ, chỉ thoáng chốc trên người nó đã cắm vô số lưỡi dao băng, da lông màu lam bị nhuộm đầy máu tươi, chật vật không thôi.

Không phải Hoắc Bỉ Đặc không muốn phá vòng vây thoát ra, chỉ là gã phát hiện ở trong vòng tròn lam sắc này cư nhiên không thể ngưng tụ dị năng. Thế nên gã chỉ có thể dùng sức mạnh cùng cơ thể to lớn của mình liều mạng va chạm.

Sau khi biến về hình thú, sức mạnh lớn hơn rất nhiều, hơn nữa Hoắc Bỉ Đặc còn liều mạng va chạm, rốt cuộc vòng vây cũng xuất hiện vết rạn rồi vỡ nát. Có lại tự do, Hoắc Bỉ Đặc ngã rạp xuống đất thử điều động tinh thần lực, phát hiện lại có thể ngưng tụ dị năng thì cao hứng tới nhảy dựng.

Bất quá thấy Nhan Tử Dạ dùng ánh mắt trêu tức nhìn mình thì đôi mắt màu lam của Hoắc Bỉ Đặc đột nhiên lóe hồng quang. Đều tại thú nhân cấp D này, nếu không vì nó mình cũng không chật vật tới vậy. Sức chiến đấu của nó tuyệt đối không phải cấp D, theo tình huống ban nãy thì chắn chắn đã đạt tới cấp A. Chết tiệt, mình đã quá sơ ý.

Tuyệt đối không thể thua, ôm ý niệm này trong đầu, con báo bị thương giống như phát điên lao về phía Nhan Tử Dạ đang đứng một bên xem diễn.

…

Hoàn Chương 53.

54. Chương 54: Khác Thường

Nhan Tử Dạ chờ đợi nãy giờ sớm đã ngưng tụ kết tinh linh lực trong tay, thấy con báo bổ nhào tới thì khối kết tinh lập tức phát động, một lưỡi dao màu lam bay tới.

Đối mặt với lưỡi dao, con báo hé miệng phun ra một tia lam quang, trực tiếp phá hủy. Thế nhưng lúc lam quang sắp chạm tới thì lưỡi dao cư nhiên tách ra thành những lưỡi dao nhỏ hơn rồi từ hai bên giáp công.

Con báo không kịp tránh né lại có thêm vài vết thương trên người, lúc nó di chuyển tới gần Nhan Tử Dạ, khối kết tinh hình thoi trong tay Nhan Tử Dạ lại tiếp tục bắn ra hơn mười lưỡi dao, cộng thêm hơn mười lưỡi ban nãy bắt đầu vây quanh người Hoắc Bỉ Đặc, không ngừng công kích.

"Rống…" Con báo mang đầy vết thương trên người ngửa đầu rống dài một tiếng, sau đó lam quang trên người nó bắt đầu bùng nổ thành một luồng sóng, tất cả lưỡi dao chạm tới đều bị vỡ nát. Nhan Tử Dạ bị lan tới phát hiện chân mình cư nhiên bị đóng băng.

Sau khi giải quyết xong số phi đao, con báo tập trung tất cả năng lượng, hé miệng ngưng tụ thành một quả cầu năng lượng, đè nén ngưng tụ. Sau đó giống như bắn pháo mà phun quả cầu về phía Nhan Tử Dạ.

Nhan Tử Dạ không kịp né tránh chỉ có thể trực tiếp chống đỡ, kết tinh trong tay hóa thành tầng phòng hộ bao phủ xung quanh Nhan Tử Dạ. Quả cầu con báo phun ra đụng vào lồng phòng hộ, Nhan Tử Dạ cảm nhận được lồng phòng hộ run lên một chút, một kích toàn lực của thú nhân cấp A quả nhiên không đơn giản, Nhan Tử Dạ duỗi tay, trực tiếp gia tăng lực phòng thủ.

Nhóm thú nhân dưới đài cũng không dám thở mạnh, không ai ngờ được trận này cư nhiên lại phấn khích như vậy. Hóa ra thú nhân cấp D mà ai ai cũng nghĩ là gà bệnh lại mạnh tới vậy, đối phó với thú nhân cấp A mà không hề yếu thế. Hiện giờ hai người trực tiếp đấu dị năng, phải xem xem rốt cuộc là ai có thể kiên trì tới cuối cùng.

Con báo bước tới trước, tăng mạnh dị năng công kích, Nhan Tử Dạ thì lùi về sau, thoạt nhìn có vẻ Nhan Tử Dạ đã không thể chống đỡ nổi. Bất quá, ánh mắt Nhan Tử Dạ đảo qua thiết bị bên cạnh đài thi đấu, cảm thấy đã tới lúc chấm dứt, kéo dài lâu như vậy hẳn đã đủ rồi.

Hồng quang trong mắt chợt lóe, toàn thân Nhan Tử Dạ lóe sáng lam quang chói mắt, lồng phòng hộ bắt đầu gợn sóng rồi co rút lại thành một quả cầu lam quang trong tay trái Nhan Tử Dạ. Sau khi lồng phòng hộ biến mất, quả cầu dị năng lập tức vọt tới, Nhan Tử Dạ vươn tay trái tới trước, trực tiếp đón nhận.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, lam quang lóe sáng phá nát công kích dị năng của con báo rồi đánh thẳng vào mũi nó, tiếp đó là một cước đá tới. Con báo giống như đạn pháo bay ngược ra ngoài đập vào lồng phòng hộ quanh đài thi đấu. Nhan Tử Dạ sử dụng thuấn di di chuyển tới trước mặt nó, tay trái vươn tới phóng ra quả cầu năng lượng.

Quả cầu năng lượng màu lam đánh trúng con báo, làm nó còn chưa kịp đứng dậy đã bị đông thành tảng băng. Con báo bị đông thành băng phát hiện lần này không chỉ tròng mắt, tựa hồ ngay cả tinh thần lực của nó cũng bị đông cứng. Chỉ có thể không cam lòng hung hăng trừng về phía Nhan Tử Dạ.

"Trận đấu chấm dứt, học viện Cách Lạp Tư chiến thắng."

"Oa…"

Nhóm thú nhân dưới đài đồng loạt oa một tiếng, trận đấu đã chấm dứt mà bọn họ tựa hồ vẫn chưa kịp phản ứng a.

"Điều này sao có thể, thú nhân cấp D kia thắng? Không phải giá trị tinh thần chỉ có tám mươi tư à? Vì sao sức chiến đấu lại mạnh như vậy?"

"Tôi nhìn nhầm rồi đi, tinh thần lực tám mươi tư cư nhiên có thể ngưng tụ dị năng? Có phải tôi hoa mắt không?"

"Tôi cảm thấy là thiết bị kiểm tra tinh thần lực có vấn đề, tinh thần lực của thú nhân kia ít nhất cũng phải một ngàn tám."

"Cứ nghĩ trận cuối cùng này chán nhất, thật không ngờ lại diễn ra một màn kinh thiên động địa như vậy, khỉ thật, thú nhân cấp D cư nhiên đánh bại thú nhân cấp A. Hơn nữa còn là toàn ngược a, ngay cả hình thú cũng không biến đã trực tiếp xử lý Hoắc Bỉ Đặc, sức chiến đấu mạnh cỡ nào a?"

"Không phải cậu ta cũng là ngụy cấp S đi?"

"Có thể lắm."

…

A Phổ Lý đứng bên ngoài phức tạp nhìn Nhan Tử Dạ, nhớ tới những lời người nào đó đã nói, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. Không phải nói sức chiến đấu chỉ có thể miễn cưỡng đối phó với thú nhân cấp A à? Vì sao lại thế này, người sáng suốt đều nhìn ra thú nhân cấp A bình thường căn bản không phải đối thủ của cậu ta. Xem ra tình báo có sai sót.

Khoảnh khắc giành được thắng lợi, Nhan Tử Dạ chỉ cười nhạt chứ không có bao nhiêu hưng phấn. Vung tay làm tan chảy lớp băng trên người con báo rồi xoay người xuống đài.

Hoắc Bỉ Đức biến về hình người, toàn thân đầy vết thương, bộ dáng chật vật không chịu nổi, đột nhiên gã đứng lên hô lớn: "Chờ một chút."

Nhan Tử Dạ dừng lại, quay đầu nhìn qua, tựa hồ muốn hỏi Hoắc Bỉ Đặc còn chuyện gì nữa.

"Tôi yêu cầu kiểm tra sức chiến đấu của học viên Cách Lạp Tư này, tôi nghi ngờ cậu ta là thú nhân cấp S ngụy trang thành thú nhân cấp A." Hoắc Bỉ Đặc nói với trọng đài.

Hoắc Bỉ Đặc vừa lên tiếng, dưới đài lại bắt đầu nghị luận.

"Ách, còn có thể như vậy à?"

"Hoắc Bỉ Đặc có phải bị đánh tới choáng váng rồi không? Thua trận nên muốn gây phiền toái à?"

"Chính là tôi cũng cảm thấy có vấn đề, cậu nghĩ lại mà xem, lúc thí nghiệm rõ ràng chỉ là cấp D, kia vì sao sức chiến đấu lại mạnh như vậy? Thú nhân cấp D kia cũng rất có thể là cấp S ngụy tranh a."

"Nói vậy cũng có lý, thế nhưng học viện Cách Lạp Tư lại ngốc tới mức phái thú nhân cấp S ngụy trang dự thi à? Phải biết làm vậy chính phạm luật, phải hủy bỏ tư cách tham gia a."

"Ai biết được, muốn biết chân tướng thì phải kiểm tra giá trị chiến đấu, bằng không đối với chúng ta thực không công bằng."

"Đúng, phải kiểm tra sức chiến đấu một lần nữa, tinh thần lực cũng phải kiểm, chúng ta yêu cầu công bằng a."

"Thí nghiệm, thí nghiệm…"

"Thí nghiệm…"

Vô luận là thú nhân dưới đài hay nhóm thú nhân quan sát ở xung quanh, trừ bỏ nhóm An Nhĩ Tư, toàn bộ đều yêu cầu ban tổ chức thí nghiệm lại một lần nữa. Trọng tài có chút khó xử, này không nằm trong phạm vi quản lý, ông chỉ đành đi hỏi những người quản lý giải đấu đang ngồi ở dãy ghế quan sát.

"Thưa ngài, hiện giờ phải làm thế nào?" Trọng tài hỏi người quản lý cao cấp nhất.

Lãnh sự Tắc Danh là thú nhân của Ngải Bố Lỗ đế quốc, tuy địa vị không cao nhưng cũng có tiếng nói nhất định.

Ông cũng không lập tức trả lời mà đưa mắt nhìn A Phổ Lý đang đứng bên ngoài.

Cảm nhận được ánh mắt của lãnh sự, A Phổ Lý khẽ gật đầu, lãnh sự nọ liền nói với trọng tài: "Kia một lần nữa thí nghiệm đi, không phải chúng ta vừa trang bị thiết bị kiểm tra sức chiến đấu à? Trực tiếp công bố kết quả đo được từ trận chiến ban nãy là được. Thuận tiện gọi Đức Lạp mang thiết bị kiểm tra tinh thần lực tới đây."

"Vâng." Trọng tài nhận lệnh, lập tức bảo trợ lý đi tìm Đức Lạp, chính mình thì trở lên đài thi đấu.

"Mọi người im lặng một chút." Trọng tài lớn tiếng nói, toàn trường lập tức an tĩnh.

"Đáp ứng yêu cầu của mọi người, vì công bằng của giải đấu, chúng ta sẽ tiến hành kiểm tra sức chiến đấu cùng giá trị tinh thần lực của thí sinh Cách Lạp Tư. Nếu thí nghiệm không có vấn đề gì thì kết quả trận đấu này hữu hiệu. Nếu học viên này thực sự vó vấn đề, chúng tôi tuyệt đối sẽ không bao che, chắn chắn sẽ nghiêm trị."

Nói xong, trọng tài đi tới thiết bị đặt ở góc đài thi đấu, nói tiếp: "Trên mỗi đài thi đấu chúng tôi đã trang bị thiết bị đo lường sức chiến đấu tiên tiến nhất, sức chiến đấu của mỗi thú nhân tham gia thi đấu đều được ghi nhận lại. Đương nhiên, mọi người có thể yên tâm, số liệu này sẽ được bảo mật, sẽ không công bố ra ngoài. Sở dĩ trang bị kĩ lưỡng như vậy cũng vì phòng ngừa phát sinh tình trạng như hôm nay."

"Chết tiệt, bọn họ rõ ràng là nhắm vào Nhan Tử Dạ." Hải Bác Lạc bình thường khác ngây ngốc nhưng lúc này cũng phát hiện có chút không thích hợp, đang êm đẹp vì sao lại trang bị thiết bị kiểm tra? Lại còn không thông báo trước, trùng hợp lại đụng phải trận của Nhan Tử Dạ? Nói không có vấn đề, ai tin chứ.

"Đạo sư, làm sao bây giờ?" Hải Bác Lạc nhìn về phía Hoắc Đức.

"Không có việc gì, cứ để bọn họ kiểm tra." Hoắc Đức cũng nhìn ra sự việc không thích hợp, thế nhưng sự việc đến nước này thì cũng không thay đổi được gì, hơn nữa sức chiến đấu của Nhan Tử Dạ quả thực đã tăng lên, ngay cả ông cũng không thể xác định Nhan Tử Dạ đạt tới cấp bậc nào. Vì sự công bằng của giải đấu, thí nghiệm sức chiến đấu cùng tinh thần lực là việc không thể tránh.

"Chính là…" Hải Bác Lạc không cam lòng, vừa định đứng lên thì bị An Nhĩ Tư ngồi bên cạnh đè lại.

"Không sao, Tiểu Dạ có thể tự ứng phó." An Nhĩ Tư cười nhạt, nhìn Nhan Tử Dạ vẫn như cũ ngáp dài trên đài. Tiểu Dạ của anh không phải thú nhân đơn giản.

Thấy ngay cả An Nhĩ Tư cũng nói vậy, Hải Bác Lạc chỉ đành ngồi xuống, trừng mắt nhìn chằm chằm Hoắc Bỉ Đặc. Đều tại tên này, thua trận liền gây rối, quả thực đê tiện.

Thấy Nhan Tử Dạ thờ ơ không chút lo lắng, Hoắc Bỉ Đặc khẽ cắn môi. Gã cũng biết vừa nãy mình đã quá xúc động. Nếu kiểm tra ra người này có vấn đề thì tốt, thế nhưng nếu không phải thì danh dự của gã sẽ hỏng hết, phải ôm danh hiệu kẻ bại trận. Nhìn sắc mặt đạo sư mình đã đen xì, thế nhưng lời nói đã ra khỏi miệng thì không có cách nào thu hồi. Chỉ có thể cầu mong thú nhân này có vấn đề.

Chỉ chốc lát sau, quản lý khâu kiểm tra tinh thần lực Đức Lạp đã tới, theo sau ông chính là hai phụ tá. Hai người mang theo thiết bị kiểm tra tinh thần lực.

"Làm sao vậy, tự dưng bảo tôi cấp tốc tới đây làm gì?" Đức Lạp đi tới trước mặt vị lãnh sự cao cấp kia. Ông cùng người này cùng cấp bậc nên căn bản không cần khách khí.

"Ông hỏi tôi? Tôi đang muốn hỏi ông đây này. Ông thí nghiệm kiểu gì vậy, sức chiến đấu của thú nhân kia ít nhất cũng đạt tới cấp A, vì cái gì kết quả thí nghiệm tinh thần lực của ông đưa ra chỉ có cấp D?" Lãnh sự biết Đức Lạp xuất thân từ học viện Cách Lạp Tư, liền chất vấn: "Đừng nói ông lấp liếm cho thú nhân kia đi?"

"Ông nói cái gì đó, sao tôi có thể làm ra chuyện như vậy. Được rồi, ông không tin thì bây giờ tôi thí nghiệm lại lần nữa." Tính cách Đức Lạp rất nghiêm cẩn, chán ghét nhất là bị người khác nói mình dối trá bao che này nọ. Giật lấy thiết bị trong tay trợ tá, Đức Lạp tự mình kiểm tra cho Nhan Tử Dạ.

Lãnh sự gật đầu với trọng tài.

Nhận được lệnh, trọng tài nói: "Hiện giờ trước mặt mọi người công bố giá trị lực chiến đấu của học viên này, chỉ số lực chiến đấu là…"

…

Hoàn Chương 54.

55. Chương 55: Kết Quả

Trọng tài nhấn một chiếc nút trên thiết bị, một màn hình giả lập cực lớn xuất hiện ở giữa sân đấu, sau đó hiện lên ảnh của Nhan Tử Dạ, phía dưới là một con số màu đỏ chấn kinh tất cả thú nhân dưới đài.

'Chỉ số chiến đấu: 2400.'

Không riêng các thú nhân khác, ngay cả Áo Đức Kỳ vẫn luôn bình tĩnh cũng kinh ngạc, bởi vì con số kia không kém sức chiến đấu của anh bao nhiêu. Chân chân chính chính đạt tới ngụy cấp S, chính là lúc thi đấu xếp hạng sức chiến đấu của Nhan Tử Dạ chỉ mới 748 mà thôi, hiện giờ cư nhiên đã đạt tới 2400, tốc độ tăng trưởng quả thực kinh người.

Nhìn con số trên màn hình, lại nhìn Nhan Tử Dạ trên đài, An Nhĩ Tư lộ ra nụ cười tự hào. Tiểu Dạ vừa lên đài đã biết rồi đi, bất quá thiết bị này quả thực không tồi, cho dù Tiểu Dạ đã cố ý ẩn giấu nhưng vẫn bị nó tra ra được. Chuyện lần này rõ ràng là nhắm vào Tiểu Dạ, xem ra lúc trở về nên điều tra một chút.

"Sức chiến đấu hơn hai ngàn, khó trách đánh Hoắc Bỉ Đặc tơi tả như vậy, ngụy cấp S a, không ngờ lần này học viện Cách Lạp Tư cư nhiên có tới ba người ngụy cấp S, kia trận này ai địch lại."

"Quả thực làm người ta kinh ngạc, bất quá này không phải chứng minh thí nghiệm tinh thần lực có vấn đề à? Sức chiến đấu hơn hai ngàn thì làm gì có chuyện tinh thần lực chỉ có tám mươi tư, khẳng định là giả."

"Nếu vậy hẳn sẽ bị hủy tư cách thi đấu đi? Trận này không phải uổng phí rồi à?"

“Thực đáng tiếc.”

…

Bất luận thú nhân khác nói thế nào, lúc Hoắc Bỉ Đặc nhìn thấy chỉ số chiến đấu xuất hiện trên màn hình thì sắc mặt gã thực tuyệt vọng, bất quá ngay sau đó nghĩ tới vẫn còn thí nghiệm tinh thần lực thì lập tức khôi phục.

Tuy sức chiến đấu không đạt tới cấp S nhưng tinh thần lực chắn chắn là giả đi. Chỉ cần có thể chứng minh thú nhân này giả trang thì năm trận đấu này của Cách Lạp Tư sẽ không có hiệu quả, Bỉ Cách có thể giành được thắng lợi. Nghĩ tới kết quả này, Hoắc Bỉ Đặc liền nhịn không được hưng phấn.

Nhìn nhóm thú nhân xung quanh lộ ra đáng tiếc hoặc cao hứng vì Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư vô tình cố ý liếc nhìn về phía A Phổ Lý dẫn đội cách đó không xa.

“Thật không ngờ sức chiến đấu của nhóc con này cao như vậy, khó trách mấy lão quỷ này hoài nghi tôi. Đến đến, đặt tay lên thiết bị, để bọn họ thấy rõ kết quả thí nghiệm tinh thần lực của trò.” Nếu không phải Đức Lạp tận mắt quan sát Nhan Tử Dạ thí nghiệm thì ông cũng sẽ hoài nghi kết quả thí nghiệm có vấn đề.

Mọi người khẩn trương nhìn Nhan Tử Dạ chậm rãi đặt tay lên thiết bị kiểm tra. ‘Đing…’ một tiếng, thiết bị báo ra kết quả kiểm tra.

‘Chỉ số tinh thần lực 84, cấp D.’

Toàn bộ mọi người ở trong cùng ngoài sân đồng loạt ngây ngẩn, kết quả này quả thực bất ngờ, hóa ra tinh thần lực của thú nhân này thực sự là tám mươi tư, chênh lệch quá lớn đi.

“Không có khả năng, này tuyệt đối không có khả năng, nhất định là thiết bị này có vấn đề.” Hoắc Bỉ Đặc đẩy Nhan Tử Dạ qua một bên, tiếp đó tự đặt tay mình lên thiết bị.

‘Chỉ số tinh thần lực 1690, cấp A.’

Tinh thần lực của Hoắc Bỉ Đặc quả thực nằm trong khoảng một ngàn bảy, Nhan Tử Dạ ngay cả số lẻ của gã cũng không bằng, so ra, quả thực là châm chọc quá lớn. Gã cư nhiên thua một thú nhân cấp D chỉ có tám mươi điểm tinh thần lực.

Hoắc Bỉ Đặc lùi về sau mấy bước, mặt xám như tro tàn ngã ngồi xuống đất, thì thào lẩm bẩm: “Mình thua, mình thua rồi…”

Nếu thiết bị không có vấn đề thì kết quả kiểm tra của Nhan Tử Dạ cũng không có vấn đề, cũng không hề giả trang hay lừa gạt gì cả, kết quả trận đấu hữu hiệu. Nếu đã không có vấn đề, trọng tài liền tuyên bố kết quả.

“Tôi tuyên bố, trận đấu này học viện Cách Lạp Tư đã chiến thắng học viện Bỉ Cách với tỉ số 5:0.”

“Mắt tôi mù rồi a, thú nhân cấp D kia thật sự thắng lợi.”

“Lần này học viện Bỉ Cách thua thảm rồi, cứ nghĩ đụng phải mèo con, kết quả lại là mãnh hổ, bẻ mặt hoàn toàn a.”

“Thú nhân trận cuối mới thảm nhất, thua một thú nhân cấp D, mặt mũi mất hết rồi a.”

“Cứ tưởng có điều mờ ám, hóa ra chẳng có vấn đề gì cả, chỉ là tinh thần lực hơi thấp một chút mà thôi.”

“Hơi thấp cái gì, rõ ràng là thấp tới không thể thấp hơn được nữa. Lực chiến đấu hơn hai ngàn mà tinh thần lực lại không tới một trăm, đối lập hoàn toàn a. Lúc chiến đấu hoàn toàn không có vấn đề gì, sử dụng dị năng vô cùng thuần thục. Bội phục a!”

“Lọt hố, này quả thực là lọt hố to, tôi đã nói làm gì có chuyện Cách Lạp Tư khơi khơi phái một thú nhân cấp D dự thi, hóa ra là vậy.”

“Đúng a, kia căn bản không có khả năng đi, tinh thần lực thấp như vậy, lực chiến đấu không thể cao mới đúng, trừ phi có nguyên nhân đặc thù.”

“Này a, tôi từng nghe nói trước kia cũng có một thú nhân có tình trạng này. Chẳng qua thú nhân kia là tinh thần lực cực cao nhưng sức chiến đấu lại cực thấp. Bất quá lúc chiến đấu thì vẫn rất lợi hại.”

“Chuyện đó tôi cũng có nghe nói…”

…

Nhan Tử Dạ nhìn nhóm An Nhĩ Tư mỉm cười, nhóm An Nhĩ Tư ở bên dưới cũng nhìn cậu mỉm cười.

Đạo sư học viện Bỉ Cách đen mặt trực tiếp đứng dậy, bỏ mặc Hoắc Bỉ Đặc trên đài, trực tiếp xoay người rời đi.

Sau khi Nhan Tử Dạ xuống đài, nhóm An Nhĩ Tư toàn bộ đứng dậy.

‘Ba ba ba…’ Hoắc Đức vừa vỗ tay vừa nói với Nhan Tử Dạ: “Không tồi, tiến bộ của trò quả thật làm tôi kinh ngạc, tiếp tục bảo trì, quán quân năm nay nhất định thuộc về chúng ta. Tốt lắm, các trò về trước đi, tôi phải đi xem chuyện thi đấu ngày mai.” Nói xong, Hoắc Đức rời đi.

“Đi thôi, trở về ăn cơm, hôm nay đổi loại thịt khác chịu không?” An Nhĩ Tư nắm tay Nhan Tử Dạ, vừa đi vừa dò hỏi.

“Ừm, được, anh còn mang theo thịt gì nữa?” Nhan Tử Dạ hỏi.

“Thịt thứ cốt thú đã được bỏ xương, khá non mềm.” An Nhĩ Tư lần này cũng không phải mang theo một loại thịt, biết Nhan Tử Dạ thích nên mang theo vài loại, đương nhiên cô lỗ thú là nhiều nhất.

“Kia cũng phối hợp với loại rau khác đi, hai ngày nay chỉ ăn một loại, cũng nên đổi.” Nhan Tử Dạ gật gật đầu.

Lúc nói chuyện, cả hai người đều không cố kỵ tới sự tồn tại của những người khác, đặc biệt là ba người đi ở phía sau.

Hải Bác Lạc nghe mà nước miếng chảy ra ầng ật, nhìn hai người càng đi càng nhanh ở trước mặt, Hải Bác Lạc rốt cuộc vứt bỏ mặt mũi, sáp tới.

“Nhan Tử Dạ, hôm nay chúng ta chiến thắng, có phải nên ăn mừng không?” Hải Bác Lạc đi theo phía sau hai người, ám chỉ nói.

Nhan Tử Dạ nghĩ nghĩ, gật gật đầu: “Chúc mừng? Cũng đúng, kia hôm nay làm nhiều một chút, ăn no bụng luôn không cần uống dịch dinh dưỡng…”

Trong mắt An Nhĩ Tư toàn bộ đều là Nhan Tử Dạ, thực dung túng nói: “Ừm, đều nghe Tiểu Dạ.”

Hải Bác Lạc mếu, không phải ý đó a, liền dứt khoát không quanh co nữa: “Ý tôi là nếu chúng ta thắng rồi, có phải cậu nên mời chúng ta ăn cơm chúc mừng không?”

Nhan Tử Dạ dừng lại, quay đầu lại kỳ quái nhìn Hải Bác Lạc: “Chỉ thắng có một trận đấu thôi thì có gì đáng chúc mừng, hơn nếu cho dù chúc mừng thì không phải nên là đạo sư mời à? Vì cái gì là tôi mời chứ?”

“Bởi vì cậu chính là thần tượng của tôi, tín ngưỡng của tôi, mặt trời trong mắt tôi, là… này này, Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư, đừng đi a…”

Hải Bác Lạc còn chưa nói xong thì An Nhĩ Tư đã kéo Nhan Tử Dạ rời đi, Nhan Tử Dạ kỳ thực cũng không chịu nổi Hải Bác Lạc. Vì một bữa cơm thôi cư nhiên không thèm để ý tới mặt mũi, quả thực hết nói mà.

Thấy Áo Đức Kỳ đi lướt qua người, Hải Bác Lạc liền kéo lại: “Áo Đức Kỳ, bữa trưa chúng ta chạy qua bên Nhan Tử Dạ cọ cơm đi, được không?” Một mình đương nhiên sẽ ngại, thế nhưng có Áo Đức Kỳ thì không giống. Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư hẳn phải nể mặt Áo Đức Kỳ đi?

Áo Đức Kỳ liếc mắt nhìn Hải Bác Lạc, thẳng tới khi đối phương chịu không nổi ánh mắt lạnh băng mà buông bàn tay đang khoác trên vai mình xuống, Áo Đức Kỳ mới thản nhiên nói: “Không cần.”

Hải Bác Lạc không cam lòng truy hỏi: “Vì sao chứ?” Không phải Áo Đức Kỳ cũng rất thích thức ăn An Nhĩ Tư làm à?

"Tôi đưa phí cơm rồi." Dùng giọng điệu đương nhiên bỏ lại một câu, Áo Đức Kỳ tiếp tục nhấc đôi chân thon dài đi tới trước.

Gì? Phí cơm? Hải Bác Lạc sửng sốt một lúc mới phản ứng lại, đúng nga, Áo Đức Kỳ đã giao tiền cơm rồi, căn bản không cần cọ cơm. Chỉ là anh không có, làm sao bây giờ?

Cuối cùng vì cái ăn, Hải Bác Lạc chỉ đành bấm bụng giao nộp hết số tiền mà mình dành dụm bấy lâu cho Nhan Tử Dạ, vì an, anh liều mạng a. Sau khi ăn thức ăn nguyên thủy do An Nhĩ Tư làm, uống dịch dinh dưỡng quả thực là một loại tra tấn mãn tính a!

Nhận được tinh tệ Hải Bác Lạc gửi tới, Nhan Tử Dạ có chút bất ngờ, bất quá cũng hiểu được ý tứ của đối phương, ngay sau đó lại tiếp tục nhận được tinh tệ Ngải Luân gửi qua, lần này Nhan Tử Dạ quả thực có chút ngượng ngùng.

Nhìn con số tinh tệ trên màn hình thông tấn khí, lại nhìn An Nhĩ Tư, nhất thời không biết nên mở miệng thế nào, dù sao người làm cũng là An Nhĩ Tư chứ không phải mình.

Liếc nhìn tin tức trên thông tấn khí Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư mỉm cười xoa xoa đầu Nhan Tử Dạ: "Không sao cả, tiền này Tiểu Dạ cứ cất đi, giữ lại làm sinh hoạt phí."

"A? Không được, tiền này một nửa là của anh a, chờ chút, để tôi gửi qua."

Bàn tay Nhan Tử Dạ vừa chạm vào thông tấn khí thì đã bị An Nhĩ Tư nắm lấy, nhẹ giọng nói: "Nhà tôi có thói quen giao tinh tệ cho nửa còn của mình lại quản lý, em nguyện ý quản lý toàn bộ tinh tệ của tôi hay chỉ là số tinh tệ nho nhỏ này thôi?"

Thấy Nhan Tử Dạ không nói gì, An Nhĩ Tư nói tiếp: "Về phần số tinh tệ này vừa nãy tôi cũng nói rồi, đây là sinh hoạt phí của em, nếu em trả lại thì tôi không còn mặt mũi gì a. Thế nên vì nghĩ cho mặt mũi của tôi, Tiểu Dạ đừng cự tuyệt, không đủ thì cứ nói."

Nhan Tử Dạ vô ngữ, An Nhĩ Tư nói quá đạo lý, cậu không có cách nào cãi lại.

...

Hoàn Chương 55.

---

56. Chương 56: Âm Mưu Sơ Hiện

Trở lại khách sạn, vừa mở cửa phòng Nhan Tử Dạ liền phát hiện không thích hợp.

Vào phòng mình thì phát hiện tất cả mọi thứ đều ngay ngắn trật tự, thế nhưng Nhan Tử Dạ vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. Lập tức đi tới trước tủ quần áo, mở ra, kéo vali hành lý, quần áo bên trong thực chỉnh tề.

A, Nhan Tử Dạ cười lạnh một tiếng, quả nhiên.

Quần áo chỉnh tề mới kỳ quái, bởi vì cậu chưa bao giờ thu dọn. Chính là hiện giờ tất cả lại gọn gàng ngăn nắp như vậy, chứng minh đã có người động vào đồ của cậu.

Tỉ mỉ quan sát một chút, không chỉ vali hành lý, ngay cả những nơi khác cũng bị động qua. Nhưng kì quái nhất là không mất thứ gì, tất cả vẫn còn nguyên.

Lúc Nhan Tử Dạ ra khỏi phòng thì vừa vặn nhìn thấy An Nhĩ Tư cũng bước ra, thấy nụ cười mỉm quen thuộc trên mặt đối phương đã biến mất, liền hỏi: "Đồ của anh cũng bị lục lọi à?"

An Nhĩ Tư gật đầu: "Không chỉ trong phòng ngủ, ngay cả phòng khách phòng bếp, khắp các ngõ ngách đều không buông tha. Xem ra, người tới không phải chỉ có một. Vừa rồi tôi hỏi nhóm Áo Đức Kỳ, bên bọn họ không có gì khác thường."

Ngã xuống sô pha, Nhan Tử Dạ nói: "Xem ra đã sớm mưu tính, biết chúng ta ra ngoài thi đấu, thừa dịp này tiến vào tìm đồ. Xem ra độ an toàn của khách sạn này quá thấp a, có thể dễ dàng tiến vào, hơn nữa còn cẩn thận tìm kiếm, người này hẳn sẽ không lưu lại sơ hở. Thiết bị giám sát của khách sạn không cần nghĩ cũng biết nhất định đã bị phá hủy."

"Cần bắt người tới thẩm vấn một chút không?" An Nhĩ Tư ngồi xuống bên cạnh, nói thực thoải mái, cứ như chỉ cần anh muốn thì không ai có thể thoát được lòng bàn tay anh.

"Cũng tốt, thật muốn xem xem rốt cuộc là ai vì một thú nhân cấp D nho nhỏ như tôi mà dệt một tấm lưới lớn như vậy." Hôm nay lúc bước lên đài Nhan Tử Dạ đã nhận ra thiết bị đo lường giá trị sức chiến đấu. Tuy cả mười hai sân thi đấu đều trang bị nhưng chỉ có duy nhất trận số mười hai là thiết bị được mở.

Mới đầu Nhan Tử Dạ nghĩ nó nhắm vào học viện Cách Lạp Tư, thế nhưng cộng thêm chuyện phòng ốc bị lục lọi thì Nhan Tử Dạ có thể xác định những kẻ đó nhắm vào mình.

Nghĩ lại, tung tin đồn trước trận đấu, tiếp đó là thí nghiệm sức chiến đấu, lại thừa dịp cậu vắng mặt lặng lẽ chạy tới phòng tìm kiếm, toàn bộ đã được bố trí từ trước. Có người muốn biết sức chiến đấu thật sự của cậu, hơn nữa còn muốn một thứ gì đó từ chỗ cậu. Người này rốt cuộc là ai?

Giờ cơm trưa, An Nhĩ Tư vừa mới làm tốt thì nhóm Áo Đức Kỳ đúng giờ chạy tới.

"Nghe nói hệ thống giám sát của khách sạn xảy ra vấn đề, Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư, bên đây có vấn đề gì không?" Hải Bác Lạc nuốt ngụm thức ăn trong miệng rồi hỏi.

"Không có." An Nhĩ Tư tao nhã cắt miếng thịt thành những khối nhỏ xấp xỉ nhau rồi đặt xuống trước mặt Nhan Tử Dạ. Tiếp đó cầm lấy dĩa của Nhan Tử Dạ qua bên mình, như vậy Nhan Tử Dạ không cần động tay.

"Cám ơn." Đối với sự tri kỉ của An Nhĩ Tư, Nhan Tử Dạ tặng cho anh một nụ cười tươi rói. Đúng vậy, Nhan Tử Dạ thích ăn nhưng lại không thích động tay. Sau khi hai người xác định quan hệ, An Nhĩ Tư liền trực tiếp làm giúp.

"Hai người tốt xấu gì cũng cố kỵ chút a, đừng có coi như tụi này không tồn tại!" Đối mặt với hành động ngọt ngọt ngào ngào của An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ, Hải Bác Lạc biểu bị mình thực kích thích a!

"Cậu có thể không nhìn." An Nhĩ Tư thản nhiên nói, sau đó gắp phần thịt non mềm nhất trong dĩa mình cho Nhan Tử Dạ: "Miếng này mềm nhất."

Nhan Tử Dạ gắp bỏ vào miệng, ánh mắt lập tức sáng ngời, quả thực rất mềm a, sau đó vừa nhai vừa hưởng thụ nheo nheo mắt.

Hai người quả thực càng lúc càng không cố kỵ, Hải Bác Lạc nhìn Áo Đức Kỳ chỉ chăm chú với thức ăn trước mặt cùng Ngải Luân vẫn như thường lệ giả làm người trong suốt, hai người này sao không có chút cảm giác gì vậy? Hải Bác Lạc buồn khổ không tìm thấy chiến hữu chỉ có thể trơ mắt nhìn hai người đối diện tú ân ái tới nhức mắt, chỉ có thể tự nói chính mình đừng nhìn nữa.

...

Màn đêm buông xuống, Nhan Tử Dạ theo An Nhĩ Tư tới một căn nhà khá heo lánh. Xe vừa lái tới thì cổng tự động mở ra, An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ tiến vào. Bên ngoài thoạt nhìn cũ kỹ đổ nát nhưng bên trong lại rất sạch sẽ, hoàn toàn đối ngược.

Sau khi Nhan Tử Dạ vào trong thì phát hiện bên trong có đèn chiếu sáng ngời, ở đại sảnh có sáu người áo đen đang đứng, những người nọ thấy An Nhĩ Tư thì lập tức quỳ xuống.

"Chủ nhân."

"Ừm, đứng dậy đi, người đâu?" An Nhĩ Tư dẫn Nhan Tử Dạ đi tới sô pha ngồi xuống, sau đó mới lên tiếng hỏi.

Người áo đen đứng đầu búng tay một cái, vài người áo đen từ phòng trong kéo ba thú nhân đang hôn mê ra, trực tiếp ném bọn họ tới trước mặt An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ.

"Chủ nhân, chính là ba người này."

"Tốt, các người lui xuống đi." An Nhĩ Tư phất tay, hơn mười người áo đen quỷ dị biến mất tại chỗ.

Nhan Tử Dạ có chút sửng sốt, bất quá cũng không lộ ra biểu tình. Tuy ánh mắt nhìn không tới nhưng cậu vẫn cảm nhận được nhiệt lượng của bọn họ biến mất ở cửa vào. Bọn họ không phải chân chính biến mất, chính là dùng một loại công nghệ cao dựa vào ánh sáng cùng hoàn cảnh xung quanh để ẩn thân.

Sau khi mười mấy người áo đen rời đi, An Nhĩ Tư hỏi Nhan Tử Dạ: "Tiểu Dạ nhận ra ba người này không?"

Nhan Tử Dạ đứng lên, nghiêm túc nhìn ba người nằm dưới đất, lắc lắc đầu: "Không biết."

An Nhĩ Tư cũng đứng lên, sâu kín nói: "Bọn họ là người của Nhan gia, một thú nhân cấp S sơ cấp, hai người còn lại là cấp A."

Nhan gia? Nhan Tử Dạ nguy hiểm nheo mắt, thật không ngờ là bọn họ, không phải đã nói rõ ràng đừng trêu chọc mình rồi à? Bọn họ cư nhiên vẫn không chịu hết hi vọng.

Nhan Tử Dạ hỏi An Nhĩ Tư: "Nhan gia phái bọn họ tới làm gì?" Hẳn không chỉ đơn giản là tìm đồ đi."

An Nhĩ Tư cười nhạt: "Là chuyện nhà của Tiểu Dạ nên tôi không để bọn họ tra hỏi." An Nhĩ Tư cảm thấy chuyện này nên để Nhan Tử Dạ tự hỏi thì tốt hơn. Anh tin tưởng Nhan Tử Dạ muốn tự mình xử lý.

Lam quang trong tay chợt lóe, Nhan Tử Dạ ngưng tụ ra ba quả bóng nước đập vào mặt ba người đang ngất xỉu. Ba thú nhân lập tức tỉnh lại, thấy trước mắt là Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư thì kinh ngạc giãy dụa muốn đứng lên, bất quá lại phát hiện trên người mình không có chút sức lực nào, đừng nói đứng, cho dù là ngồi dậy cũng không được.

Thú nhân trung niên cấp S tựa hồ đã từng trải khá nhiều, thấy mình bị bắt thì không hề kinh hoảng, ngược lại trấn định ngẩng đầu hỏi Nhan Tử Dạ: "Các cậu bắt chúng tôi làm gì? Chúng ta hình như không quen biết đi?'

Nhan Tử Dạ từ trên cao nhìn xuống: "Đừng giả vờ, tôi biết các người là người Nhan gia, nói đi, Nhan gia phái các người tới làm gì?"

"Cậu nói gì mà Nhan gia, tôi nghe không hiểu. Tôi nói cho cậu biết, tôi chính là đạo sư của học viện Ngải Bố Lỗ, học viên các cậu vô duyên vô cớ bắt tôi tới đây, học viện Ngải Bố Lỗ sẽ không bỏ qua chuyện này."

"Đúng vậy, chúng tôi là người Ngải Bố Lỗ, nếu xảy ra chuyện hai người các cậu đừng hòng sống sót rời khỏi đế quốc."

"Đúng vậy, mau thả chúng ta cùng đạo sư ra."

Nhan Tử Dạ khoanh tay trước ngực, hứng thú nhìn ba người nằm dưới đất: "Nga? Học viện Ngải Bố Lỗ, đế quốc Ngải Bố Lỗ? Xem ra, Nhan gia cho các người không ít ưu đãi a. Nếu các người không chịu nói thì tôi tự mình xem vậy."

"Các người có biết trên thế giới có một phương pháp gọi là sưu hồn đại pháp không? Nó có thể cướp đi kí ức của người khác, chỉ cần là người bị thi triển sưu hồn đại pháp thì linh hồn sẽ bị tổn thương, biến thành một kẻ ngốc. Đương nhiên, ngay cả thú nhân cấp S cũng không thể tránh né." Nhan Tử Dạ thâm sâu nói với ba người nọ.

"Chúng ta chưa từng nghe sưu hồn đại pháp gì cả, đừng hòng hù dọa." Thú nhân cấp A nói.

Thú nhân cấp S cùng thú nhân cấp A còn lại rõ ràng cũng không tin tưởng.

Nhan Tử Dạ hừ lạnh một tiếng, nhìn qua An Nhĩ Tư ở bên cạnh: "Ba người này phế đi hẳn không có vấn đề gì chứ?" Người là An Nhĩ Tư quơ được, nếu đột nhiên biến mất không biết có ảnh hưởng gì hay không, thế nên Nhan Tử Dạ hỏi trước một chút.

"Không có vấn đề gì cả, Tiểu Dạ muốn xử lý thế nào cũng được." An Nhĩ Tư hoàn toàn không để ba người này vào mắt. Ba người này đối với anh mà nói có cũng được, mà biến mất thì anh cũng có biện pháp giải quyết.

"Tôi biết các người không tin, kia bắt ông thử nghiệm trước đi." Nhìn thú nhân cấp A gần mình nhất.

Một khi đã không ảnh hưởng tới An Nhĩ Tư, Nhan Tử Dạ tự nhiên sẽ không khách khí, vận dụng linh lực, hồng quang lóng lánh chiếu lên mặt thú nhân kia, gã sốt ruột hô to: "Các người không thể giết tôi, tôi là người trong hoàng thất Ngải Bố Lỗ."

Đáng tiếc, lời nói của gã ta không lay chuyển được Nhan Tử Dạ, cảm nhận được sát ý trong mắt đối phương, Nhan Tử Dạ trực tiếp đánh một chưởng lên mắt gã rồi nhắm mắt lại.

Theo người bên ngoài nhìn vào, lúc tay Nhan Tử Dạ để sát vào thì trên trán thú nhân cấp A kia xuất hiện một điểm đỏ, chỉ thấy điểm đỏ kia nhanh chóng xoay tròn, hồng quang trên tay Nhan Tử Dạ cũng ngày càng mạnh, tốc độ xoay tròn của điểm đỏ cũng ngày càng nhanh, hơn nữa bắt đầu teo nhỏ lại.

Cuối cùng, điểm đỏ kia biến mất, trong mắt người khác chính là bị Nhan Tử Dạ hấp thu, sau đó thú nhân cấp A kia trợn to mắt ngã xuống đất, không chút nhúc nhích. Nếu không phải vẫn còn hô hấp khe khẽ thì hai thú nhân còn lại thực sự nghĩ rằng gã ta đã chết.

"Đạt Uy, Đạt Uy, tỉnh tỉnh a…" Thú nhân cấp A còn lại gian nan nhích tới gần, vừa đỡ vừa hô to tên đối phương.

"Tên ác ma này, mày đã làm gì Đạt Uy hả?" Thú nhân cấp A ngẩng đầu, sợ hãi nhìn Nhan Tử Dạ. Thú nhân cấp S ở bên cạnh thấy thú nhân Đạt Uy kia giống như bị hút cạn linh hồn thì cũng không khỏi run rẩy.

Nhan Tử Dạ cười cười: "Tôi dùng sưu hồn đại pháp cướp đi tất cả kí ức, linh hồn ông ta hiện giờ đã bị tổn thương, biến thành người thực vật."

Thú nhân cấp S cười lạnh: "Làm sao tôi biết cậu nói thật hay giả, đừng hòng lừa…"

Nhan Tử Dạ đánh gãy: "Ông gọi là Bái Nhĩ, là đạo sư của học viện Ngải Bố Lỗ, hiện giờ vẫn chưa có bầu bạn. Thế nhưng trước kia từng thích một giống cái, đáng tiếc giống cái đó đã có người mình thích, hơn nữa, giống cái kia còn là học trò của ông. Trước đó không lâu ông thổ lộ với giống cái kia, người ta không tiếp nhận, vì quá phẫn nộ ông đã lỡ tay giết chết giống cái kia. Cuối cùng còn đổ tội cho thú nhân mà giống cái kia thích, ông thành công thoát tội, mà thú nhân kia thì bị xử tử. Chuyện này chỉ có ông cùng thú nhân vừa bị tôi cướp đi kí ức biết được, thế nào, tôi nói không sai chứ?"

Đồng tử tên thú nhân cấp S phóng đại, kinh hoảng nhìn Nhan Tử Dạ, đúng vậy, chuyện này đích thực chỉ có hai bọn họ biết, chẳng lẽ người này thật sự có thể cướp đi kí ức?

…

Hoàn Chương 56.

57. Chương 57: Âm Mưu Sơ Hiện 2

Tựa hồ cảm thấy vẫn chưa đủ, Nhan Tử Dạ lại nói tiếp: "Tôi còn biết ông là người ủng hộ hoàng thất, được phái tới học viện làm giám sát cấp thấp, hai thú nhân này chính là thủ hạ của ông. Chẳng qua, ông phản bội hoàng thất Ngải Bố Lỗ, cấu kết với đạo sư A Phổ Lý. Mà A Phổ Lý cũng chính là người phái ông tới chỗ tôi tìm đồ, ông ta cũng chính là người liên hệ trực tiếp với Nhan gia."

Không có khả năng, thú nhân cấp S nọ không tin Nhan Tử Dạ có thể cướp được kí ức của người khác, thế nhưng những điều này nên giải thích thế nào? Nhìn An Nhĩ Tư vẫn mỉm cười đứng sau Nhan Tử Dạ, ông

biết An Nhĩ Tư là người kế thừa gia tộc Cái Nhĩ của đế quốc Ni Lạp Nhĩ, chính là không ngờ lần này có mang theo cường giả.

Mười mấy người áo đen ban nãy, sức chiến đấu của mỗi người đều không thua kém gã, hơn nữa hiện giờ toàn thân gã mềm nhũn không có chút sức lực, căn bản không thể trốn thoát. Sau khi phân tích tình huống hiện tại gã nói với Nhan Tử Dạ: "Cái gì cậu cũng biết, ngay cả chuyện A Phổ Lý phái tụi tôi tới cũng biết, nói đi, cậu rốt cuộc muốn thế nào?" Biết Nhan Tử Dạ đã biết rõ mọi chuyện, vì mạng sống, vì không muốn biến thành người thực vật như thú nhân cấp A kia, gã chỉ có thể khuất phục.

"A..." Nhan Tử Dạ mỉm cười, cười tới dị thường vui vẻ: "Hóa ra người bị Nhan gia mua chuộc thật sự là A Phổ Lý, xem ra tôi đã đoán đúng rồi."

Thú nhân nọ khó tin nhìn Nhan Tử Dạ: "Có ý tứ gì?"

"Ý nằm trên mặt chữ." Nhan Tử Dạ lại ngồi xuống sô pha, tiếp nhận ly nước An Nhĩ Tư đưa qua, hớp một ngụm.

"Mày lừa tao?" Thú nhân nọ cũng không ngốc, vừa nghe liền hiểu: "Mày vốn không biết chuyện này, cũng không cướp kí ức của Đạt Uy, kia vì sao mày lại biết chuyện của tao?"

An Nhĩ Tư vẫn im lặng bên cạnh lên tiếng: "Chẳng lẽ ông không biết chỉ cần có người thứ hai biết bí mật của mình thì nó đã không còn là bí mật sao?" Việc này căn bản không thể làm khó An Nhĩ Tư, từ sớm anh đã bảo người điều tra ra, hơn nữa còn nói cho Nhan Tử Dạ.

"Được rồi, bọn mày đã biết cả rồi thì tao cũng chẳng có gì để nói. Muốn giết muốn chém gì cứ tùy ý." Người nọ lộ ra bộ dáng chờ chết. Việc này đã bị lộ ra, A Phổ Lý nhất định sẽ không bỏ qua, thế nên gã dứt khoát từ bỏ giãy dụa.

"Phải xử lý bọn họ thế nào?" An Nhĩ Tư hỏi Nhan Tử Dạ.

"Thả bọn họ đi."

Nhận được đáp án này, An Nhĩ Tư có chút sửng sốt, sau đó búng tay một cái. Vài người áo đen vô thanh vô tức xuất hiện phía sau An Nhĩ Tư.

"Thả bọn họ đi." An Nhĩ Tư ra lệnh.

"Chờ một chút." Nhan Tử Dạ nói: "Đương nhiên không thể cứ vậy thả bọn họ đi, tôi phải lấy đi vài thứ." Nhan Tử Dạ vươn tay về phía thú nhân cấp S cùng cấp A vẫn còn tỉnh táo, hồng quang chợt lóe, chấm đỏ xuất hiện trên trán bọn họ, sau đó Nhan Tử Dạ cũng hấp thu như thú nhân trước đó.

Hai thú nhân nọ mở trừng mắt rồi cũng ngã xuống đất, giống như vừa bị hút đi linh hồn.

"Mang đi đi." Nhan Tử Dạ nói với nhóm áo đen.

Đám áo đen không chút chớp mắt kéo ba thú nhân nọ đi.

Nhan Tử Dạ xoay người trừng mắt với An Nhĩ Tư: "Xem diễn thực thích à?"

An Nhĩ Tư cười tủm tỉm đi tới bên cạnh Nhan Tử Dạ, nắm tay cậu nói: "Đương nhiên, mỗi phút mỗi giây nhìn Tiểu Dạ đều là cảnh đẹp ý vui." Nói xong liền rút ra một chiếc khăn tay trắng lau bàn tay vừa chạm vào trán đám thú nhân ban nãy: "Về sau em không cần tự ra tay, mấy chuyện thế này cứ để tôi, em chỉ cần nói là được rồi."

"Tôi không đụng vào gã." Nhan Tử Dạ nhíu mày nói.

"Chỉ cách có một cm, hiện giờ rất nhiều thú nhân không biết giữ vệ sinh, trên người toàn là vi khuẩn, chú ý một chút thì tốt hơn." Nói xong, An Nhĩ Tư không biết từ đâu lôi ra một lọ thuốc sát trùng xịt lên tay Nhan Tử Dạ, tiếp đó lại dùng ly nước sôi để nguội rửa lại, cuối cùng mới dùng khăn tay mới lau khô.

"Tốt lắm." Buông tay Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư ngẩng đầu mỉm cười nhìn cậu.

Nhan Tử Dạ có xúc động muốn đỡ trán, quyết định thay đổi đề tài: "Anh không muốn hỏi vừa nãy tôi đã làm gì ba bọn họ à?"

"Nếu em muốn nói thì nhất định sẽ chủ động nói, còn không thì cũng có lí do của mình." Ý của An Nhĩ Tư là hết thảy đều theo ý nguyện của Nhan Tử Dạ, anh sẽ không hỏi.

Ừm, tốt lắm, ưu điểm này của An Nhĩ Tư không tệ. Nhan Tử Dạ thầm gật đầu, tăng thêm điểm cho anh. Bất quá An Nhĩ Tư đã biết không ít bí mật, biết thêm việc này cũng không sao.

"Sưu hồn đại pháp mà tôi nói khi nãy là giả, thế nhưng cướp đi kí ức lại là thật, tôi xóa hết toàn bộ kí ức về những chuyện liên quan tới đêm nay. Sau khi tỉnh lại bọn họ sẽ quên hết tất cả."

Kỳ thực Nhan Tử Dạ cũng biết sưu hồn đại pháp, chính là với năng lực hiện giờ chỉ có thể miễn cưỡng thi triển, một khi thất bại thì rất dễ phản phệ. Thế nên nếu không phải bất đắc dĩ, Nhan Tử Dạ sẽ không dùng tới. Nhưng nếu chỉ là xóa kí ức thì vẫn có thể nắm chắc, chỉ là hao phí không ít linh lực mà thôi.

Nghe Nhan Tử Dạ cư nhiên đã xóa đi kí ức của ba thú nhân kia, An Nhĩ Tư có chút cảm thán năng lực thần kỳ của Nhan Tử Dạ, đối với bí mật trên người cậu cũng tò mò hơn. Bất quá không nóng nảy, hiện giờ người đã ở bên cạnh, anh có thể chậm rãi tìm tòi.

"Chuyện đạo sư A Phổ Lý của Ngải Bố Lỗ em định xử lý thế nào?" Kỳ thực An Nhĩ Tư biết rất nhiều chuyện, chẳng qua anh không muốn Nhan Tử Dạ nghĩ mình xen vào quá nhiều, dù sao bọn họ cũng chỉ mới kết giao, anh không muốn lưu lại ấn tượng không tốt. Thế nên chuyện này An Nhĩ Tư mới để Nhan Tử Dạ tự quyết định, tự giải quyết. Dù sao hiện giờ Nhan Tử Dạ vẫn còn mang họ Nhan.

"Cứ coi như không biết, tôi thật muốn xem xem Nhan gia rốt cuộc có thể làm ra âm mưu gì." Tới lúc này mà Nhan Tử Dạ vẫn không hiểu thì thực uổng phí đã sống hơn ngàn năm. Quá rõ ràng, từ lúc tham gia thi đấu xếp hạng ở học viện, Nhan gia đã bắt đầu chú ý tới cậu, chính xác hơn là thứ mà cha nguyên chủ đã lưu lại. Điều này cũng chứng minh một vấn đề, nguyên chủ vốn không phải cháu trai của Nhan Tôn, rất có thể cũng không phải người Nhan gia.

Cụ thể thế nào thì phải điều tra cặn kẽ hơn, mà lần này, Nhan gia rõ ràng không phải chỉ vì thứ cha nguyên chủ lưu lại mà còn có âm mưu gì đó, thế nên Nhan Tử Dạ chuẩn bị tương kế tựu kế, dẫn xà xuất động.

…

Hôm sau, Nhan Tử Dạ ở trước mặt An Nhĩ Tư thả Tiểu Hoa ra ngoài.

Tiểu Hoa vừa xuất hiện liền ôm lấy đùi Nhan Tử Dạ không chịu buông: "Chủ nhân chủ nhân, người rốt cuộc cũng thả ta ra ngoài, mấy ngày nay Tiểu Hoa ăn không no ngủ không ngon, cành lá cũng héo khô a."

Nhan Tử Dạ vỗ vỗ đóa hoa to của Tiểu Hoa, mở hình A Phổ Lý trên thông tấn khí: "Đừng có học theo bộ dáng của A Ngốc, dưỡng lâu như vậy cũng dưỡng mi tới béo phì rồi. Hôm nay cho mi một nhiệm vụ để giảm béo. Thấy rõ người này không, hôm nay mi theo dõi hành tung của người này rồi về báo lại cho ta."

"Ừm ừm, tuân mệnh, cam đoan hoàn thành nhiệm vụ." Tiểu Hoa buông Nhan Tử Dạ ra, hướng cậu cúi chào một cái, thấy An Nhĩ Tư ở đối diện Nhan Tử Dạ liền hỏi: "Chủ nhân, đó là bằng hữu của chủ nhân à? Anh ta nhìn thấy Tiểu Hoa rồi, Tiểu Hoa có cần bắt lại không?" Tiểu Hoa là đứa nhỏ ngoan, nhớ rất rõ Nhan Tử Dạ từng nói nếu không cẩn thận bị người ta nhìn thấy thì cứ bắt lại, chờ cậu xử trí.

"Mi xác định mình có thể đánh lại người ta à?" Nhan Tử Dạ có chút hứng thú hỏi Tiểu Hoa, sau đó lại trêu tức liếc nhìn An Nhĩ Tư.

"Đánh không lại, nhưng Tiểu Hoa sẽ không nhận thua đâu, chủ nhân yên tâm, Tiểu Hoa lập tức bắt anh ta." Tuy chủ nhân hình như quen biết người này nhưng Tiểu Hoa vẫn muốn chấp hành mệnh lệnh của chủ nhân. Cho dù biết rõ mình đánh không lại cũng phải dũng cảm xông lên.

Chẳng qua Tiểu Hoa vừa mới bước tới, đang định biến thân thì bị Nhan Tử Dạ ngăn cản.

"Được rồi đừng náo loạn, sau này nếu thấy người này thì không cần bắt. Anh ta là… bằng hữu của ta. Dù sao thì mi không cần để ý tới anh ta." Trí lực Tiểu Hoa chỉ mới vài tuổi, Nhan Tử Dạ rất khó giải thích cho nó hiểu quan hệ của mình cùng An Nhĩ Tư.

"Nga." Tiểu Hoa cái hiểu cái không gật gật đầu, sau đó hóa thành một đạo lục quang, lại chui vào mu bàn tay Nhan Tử Dạ.

Nhìn hoa văn hoa ăn thịt trên tay Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư cười nói: "Nó tựa hồ đã lớn hơn không ít, bất quá trí lực vẫn còn quá kém."

"Anh nghĩ một đóa hoa có thể có trí lực cao cỡ nào chứ?" Nhan Tử Dạ trừng mắt nói: "Mau đi làm bữa sáng đi, tôi đói bụng."

"Rồi rồi, Tiểu Dạ của tôi." An Nhĩ Tư đặt tay trái lên ngực, hướng Nhan Tử Dạ cúi một góc mười lăm độ rồi vào phòng bếp làm bữa sáng.

Trí lực của Tiểu Hoa quả thực không cao nhưng nó chính là thực vật, lúc muốn ẩn giấu chỉ cần không chủ động bại lộ thì thú nhân rất khó phát hiện tung tích của của nó. Có thể nói, Tiểu Hoa chính là cao thủ theo dõi. Thế nên Nhan Tử Dạ mới yên tâm bảo nó đi theo dõi A Phổ Lý.

Dùng xong bữa sáng, lúc ngồi phi hành khí tới sân thi đấu, rất nhiều người nhịn không được nhìn chằm chằm Nhan Tử Dạ, làm cậu không tìm ra cơ hội thả Tiểu Hoa ra. Cuối cùng vẫn là An Nhĩ Tư tìm cớ kéo Nhan Tử Dạ vào một góc chết làm đám người kia không nhìn thấy.

Thấy Tiểu Hoa thành công ẩn mình xuống nền đất, Nhan Tử Dạ mới an tâm theo An Nhĩ Tư rời đi.

Hôm nay rút thăm lại rút ngay số một, bởi vì trận đấu loại hôm qua, hôm nay chỉ còn mười một đội dự thi, nói cách khác bọn họ sẽ cùng thi đấu.

Nhan Tử Dạ mắt sắc nhìn thấy lúc trận đấu vừa mắt đầu, đạo sư A Phổ Lý của Ngải Bố Lỗ không biết nhận được tin gì đó, đột nhiên nghiêm mặt rời khỏi hội trường thi đấu. Nhìn theo bóng dáng A Phổ Lý một lúc, Nhan Tử Dạ thu hồi lực chú ý, chuyên tâm quan sát trận đấu trên đài.

…

Hoàn Chương 57.

---

58. Chương 58: Âm Mưu Sơ Hiện 3

*****

Trong lâu đài u ám, A Phổ Lý vê tiểu thứ cầu trong tay chất vấn thủ hạ đang quỳ gối trước mặt: "Sao lại thế này? Đám Bái Nhĩ ngu xuẩn kia biến mất cả buổi tối mà các người không hề phát hiện à?"

"Thật xin lỗi đại nhân, là lỗi của tôi, xin ngài trách phạt." Thú nhân quỳ rạp trên mặt đất, cái trán cũng chạm đất, gã biết, lần này trừng phạt là khó tránh, dù sao người là do mình theo dõi, vô duyên vô cớ mất tích cả đêm, hiện giờ đang ở đâu cũng không biết.

A Phổ Lý âm trầm nói: "Cút xuống lĩnh phạt đi."

"Vâng."

Thú nhân quỳ trên mặt đất đứng lên, đang định lui xuống thì cửa lớn bị mở ra, một thú nhân tóc rám nắng hoang mang rối loạn xông vào bán quỳ trước mặt A Phổ Lý: "Đại nhân, Bái Nhĩ đại nhân đã quay lại."

"Đã quay về rồi? Người đâu?" A Phổ Lý hỏi.

"Bái Nhĩ đại nhân hiện giờ đang ở ngoài cổng." Thú nhân quỳ dưới đất đáp.

"Bảo ông ta lập tức vào đây, toàn bộ các người lui xuống hết." A Phổ Lý phất tay, hừ lạnh một tiếng.

Sau khi hai thú nhân lui xuống, Bái Nhĩ tiến vào. Thấy A Phổ Lý ngồi trên ghế cao, Bái Nhĩ hơi cúi đầu: "A Phổ Lý đại nhân."

A Phổ Lý nhíu mi: "Tối qua ông đi đâu?" Hiện giờ đang là thời kì đặc biệt, dù sao Bái Nhĩ cũng là người gã phái đi làm việc, có liên quan tới chuyện hợp tác với Nhan gia, tuyệt đối không thể để học viện cùng hoàng thất Ngải Bố Lỗ biết, bằng không, gã sẽ rước họa sát thân vào người. Thế nên lúc nghe tin Bái Nhĩ mất tích A Phổ Lý mới khẩn trương đến vậy.

Bái Nhĩ ngẩng đầu nhìn A Phổ Lý, bình tĩnh nói: "Đêm qua tôi kỳ thực không rời đi, chỉ là tới nhà hai thuộc hạ bàn về hành động lần này."

"Thật à?" A Phổ Lý có chút không tin.

"Thật, nếu đại nhân không tin có thể tra lại. Xin đại nhân yên tâm, chuyện tôi đã đáp ứng nhất định sẽ làm được, cũng sẽ giữ kín bí mật." Bái Nhĩ nói là lời thật, chẳng qua gã giấu đi vài chuyện khác thường đêm qua, bởi vì gã cảm thấy lúc tỉnh lại ở nhà thuộc hạ tựa hồ đã quên gì đó.

"Có cho ông cũng không dám." A Phổ Lý nắm nhược điểm của Bái Nhĩ trong tay, thấy đối phương khẳng định như vậy cũng khá tin tưởng: "Kia nhóm các ông thương lượng thế nào, hôm qua tìm lâu như vậy vẫn không tìm được đồ, các ông bảo tôi làm thế nào ăn nói với Nhan gia."

Chuyện hợp tác với Nhan gia, A Phổ Lý cũng thực bất đắc dĩ, bất quá vì có thể ngồi lên vị trí phó viện trưởng mà mình vẫn luôn ao ước, gã chỉ có thể làm như vậy. Mắt thấy phó viện trưởng đương nhiệm đã sắp về hưu, không ít thú nhân dòm ngó, chỉ cần chiếm được sự duy trì của Nhan gia, gã có thể mua chuộc hoàng thất rồi ngồi vào vị trí đó.

"Đã tìm cả buổi sáng nhưng không có, rất có thể Nhan Tử Dạ đã mang theo trên người. Chúng ta có cần trực tiếp bắt Nhan Tử Dạ tới đây rồi buộc nó giao ra không?" Kỳ thực gã đã sớm muốn làm vậy, chẳng qua cần phải hỏi ý A Phổ Lý một chút.

"Không được." A Phổ Lý lập tức bác bỏ: "Viện trưởng Cách Lạp Tư cùng viện trưởng của các học viện khác đã tới rồi, nếu Nhan Tử Dạ gặp chuyện lúc này sẽ phiền phức cho Ngải Bố Lỗ. Hơn nữa rất có thể sẽ bại lộ chuyện của chúng ta, tuyệt đối không thể làm vậy."

Nhéo nhéo thứ cầu mềm mại trong tay, có thể vì lực đạo hơi lớn nên thứ cầu đau đớn 'xèo xèo' nhắc nhở hai tiếng. Bất quá A Phổ Lý giống như không chú ý tới, lực đạo căn bản không hề giảm bớt, thứ cầu bắt đầu giãy dụa, cái miệng nhỏ nhắn hít hít vài hơi, co rụt thành một đoàn rồi từ trong tay A Phổ Lý lăn xuống đất, 'xèo xèo chi chi' chạy đi.

A Phổ Lý không quản tới thứ cầu bỏ trốn, một lần nữa đặt lực chú ý lên Bái Nhĩ: "Việc này các ông tạm thời đừng hành động, tránh đả thảo kinh xà. Tiếp theo phải làm thế nào tôi sẽ xem xét, ông lui xuống đi, quản lý kỹ miệng mồm của đám thủ hạ. Nếu để tôi nghe thấy chút tiếng gió nào thì ông tự gánh hậu quả."

"Vâng." Cảm giác bị uy hiếp chẳng tốt đẹp gì, đặc biệt là bị một thú nhân có sức chiến đấu chẳng cao hơn mình bao nhiêu. Bất quá Bái Nhĩ quả thực không có cách nào, gã có quá nhiều nhược điểm nằm trong tay A Phổ Lý, chỉ có thể im lặng nghe lệnh.

Chờ Bái Nhĩ rời khỏi, A Phổ Lý lập tức liên hệ với Nhan gia. Sau khi gọi tới số thông tấn khí Nhan gia, Nhan Tôn xuất hiện trên màn hình.

"Thế nào, lấy được thứ kia rồi à?" Nhan Tôn sốt ruột hỏi.

"Không có, vẫn chưa tìm được, thứ kia rất có thể bị Nhan Tử Dạ mang theo bên người. Hiện giờ đang trong giải đấu, chúng ta không tiện ra tay."

Nhan Tôn lo lắng nói: "Kia chờ giải đấu kết thúc thì ra tay lần nữa. Anh nhớ kỹ, tuyệt đối không thể để Nhan Tử Dạ chiến đấu, phải chèn ép nó gắt gao. Tốt nhất là nhân cơ hội giao đấu phế nó đi."

Nghe Nhan Tôn nói vậy, A Phổ Lý hơi nhếch môi, Nhan Tử Dạ cũng là thành viên của Nhan gia, gã thực không hiểu vì sao Nhan Tôn lại ngoan tuyệt như vậy. Sức chiến đấu của Nhan Tử Dạ rất cao, cơ hồ có thể so với Áo Đức Kỳ cùng An Nhĩ Tư, A Phổ Lý vốn muốn mời chào Nhan Tử Dạ về làm thủ hạ, bất quá xem ra không có khả năng rồi.

"Tình báo bên ông cung cấp có sai sót, sức chiến đấu của Nhan Tử Dạ căn bản không phải cấp B, mà là ngụy cấp S. Sức chiến đấu cực cao, nếu nó thật sự có song hệ băng hỏa thì cơ hội chiến thắng của chúng ta

không cao. Càng miễn bàn tới chuyện phế nó trong trận đấu." A Phổ Lý hiểu rất rõ sức chiến chiến đấu của học trò mình, trong năm người chỉ có hai thú nhân đạt tới ngụy S. Vốn định giữ hai người này lại đối phó với Áo Đức Kỳ cùng An Nhĩ Tư, hiện giờ lại lòi ra một Nhan Tử Dạ, gã cũng không nắm chắc phần thắng cho lắm.

"Tôi mặc kệ anh làm thế nào, tuyệt đối không thể để Nhan Tử Dạ giật giải quán quân. Nếu thật sự không có cách nào, thì trên đường nó quay về Ni Lạp Nhĩ đế quốc..." Nhan Tôn làm động tác cắt cổ.

"Nhưng khi đó Nhan Tử Dạ nhất định sẽ cùng các thành viên khác của học viện Cách Lạp Tư trở về, căn bản không có cơ hội." A Phổ Lý không muốn tùy tiện mạo hiểm, tuy rất muốn nhận được sự duy trì của Nhan gia nhưng gã không hi vọng vì chuyện này mà tự đào mồ chôn mình.

"Kia cứ để bọn chúng biến mất toàn bộ đi."

Nhan Tôn vừa nói những lời này, A Phổ Lý liền hít một ngụm khí lạnh: "Ý của ông là..."

"Đúng vậy, lúc đi ngang qua rừng rậm tinh tế thú thì để phi hành khí của chúng rơi xuống, có thể viện lý do là phi hành khí xảy ra sự cố. Tôi sẽ phái vài người tới giúp anh, tôi nghĩ, chuyện này với anh không quá khó đi?" Âm thanh Nhan Tôn trầm thấp pha lẫn chút sát khí, nói xong, lão cắt đứt thông tin.

Nhan gia.

Sau khi ngắt cuộc gọi, Nhan Tôn nhấn một cái nút trên bàn, chỉ chốc lát sau, Nhan quản gia tiến vào.

"Ông lập tức dẫn vài người xuất phát tới Ngải Bố Lỗ đế quốc, sẽ có người tiếp ứng. Chuyện lần này rất quan trọng, tôi không muốn có chút sai sót nào, ông phải quan sát kỹ lưỡng. Nhất định phải lấy được đồ trong tay đứa con hoang kia, còn nữa, tuyệt đối không được để nó an toàn trở về."

"Vâng." Nhan quản gia nhận lệnh rồi đi ra ngoài.

Ngón tay theo tiết tấu gõ gõ lên mặt bàn, Nhan Tôn thì thầm: "Nhan gia là của tao, tuyệt đối sẽ không chắp tay dâng ra ngoài. Đợi tao phá vỡ giới hạn đạt tới cấp SS thì đó chính là ngày chết của đám lão quỷ vướng chân vướng tay kia."

...

A Phổ Lý trầm mặc ngồi trên ghế, gã thật không ngờ Nhan Tôn loại ngoan độc cư vậy, cư nhiên muốn diệt sạch nhóm học viên Cách Lạp Tư đi cùng Nhan Tử Dạ. Đột nhiên nghĩ tới gì đó, A Phổ Lý bật cười: "Ha ha ha, vậy cũng tốt, tên Hoắc Đức ngu xuẩn kia không có cách nào tranh với mình nữa, thứ mình không có được thì cứ hủy diệt, tuyệt đối không lưu lại cho người khác. Học viện Ngải Bố Lỗ dưới sự dẫn dắt của mình nhất định sẽ trở thành học viện mạnh nhất Lam tinh."

A Phổ Lý hưng phấn tưởng tượng về một tương lai tươi sáng không hề chú ý một cây hoa trong góc phòng khẽ giật giật.

Bởi vì hoa cỏ trang trí trong lâu đài có chút tương tự với Tiểu Hoa, đặc biệt là về phương diện màu sắc, đồng dạng là màu đỏ rực. Sau khi từ cửa sổ chui vào lâu đài, Tiểu Hoa liền nhổ bỏ gốc hoa khá tương tự với mình rồi chui vào thế chỗ, lén nghe A Phổ Lý nói chuyện với người khác.

Thấy thời gian không sai biệt lắm, Tiểu Hoa cẩn thận từ chậu hoa rút những căn rễ của mình ra, đang định lặng lẽ rời đi thì khựng lại, bởi vì nó phát hiện có một quả cầu xám đang chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn mình.

Tiểu Hoa run rẩy thân mình, bị phát hiện.

Thứ cầu màu xám tò mò nhìn Tiểu Hoa một chốc rồi chậm rãi bò tới gần, cái mũi giật giật, cái miệng nhỏ nhắn hé ra chuẩn bị kêu thành tiếng. Tiểu Hoa lập tức vươn hai chiếc lá xanh biếc của mình bưng kín miệng, sau đó dùng mấy căn rễ quấn chặt tiểu thứ cầu. Rón ra rón rén đi tới cửa sổ, xác nhận thú nhân kỳ quái bên trong không phát hiện mình thì lập tức leo lên cửa sổ rời đi.

Bên kia Tiểu Hoa mang theo chiến lợi phẩm chạy như điên về tìm Nhan Tử Dạ, bên này trận thi đấu của Nhan Tử Dạ cũng vừa chấm dứt.

Lần này, Nhan Tử Dạ là người đầu tiên, thực lực cách biệt khá xa nên trận đấu chấm dứt khá nhanh. Người kế tiếp chính là Ngải Luân.

Nhan Tử Dạ trực tiếp đi tới ngồi cạnh An Nhĩ Tư, nhận nước anh đưa qua, vừa uống một ngụm thì cảm ứng được Tiểu Hoa trở lại, liền đứng lên nói: "Tôi đi một chút."

Liếc nhìn Nhan Tử Dạ một cái, An Nhĩ Tư gật gật đầu: "Ừm."

"Nhan Tử Dạ muốn đi đâu vậy?" Hải Bác Lạc nhìn bóng dáng Nhan Tử Dạ rời đi, hỏi An Nhĩ Tư.

An Nhĩ Tư thản nhiên nói: "Có việc."

"Nga." Hải Bác Lạc đáp, nếu An Nhĩ Tư không nói thì anh cũng không hỏi nữa, sau đó tiếp tục đặt lực chú ý vào trận đấu.

Nhan Tử Dạ cảm nhận được linh lực của Tiểu Hoa dao động nên rời khỏi sân thi đấu, đi tới một góc vắng vẻ. Quan sát xung quanh, không có thiết bị giám sát, cũng không có người, Nhan Tử Dạ liền gọi: "Xuất hiện đi, Tiểu Hoa."

Theo tiếng gọi của Nhan Tử Dạ, hoa ăn thịt đỏ rực từ dưới đất chui lên.

...

Hoàn Chương 58.

59. Chương 59: Hắc Mã

"Chủ nhân chủ nhân, làm sao bây giờ làm sao bây giờ, Tiểu Hoa bị phát hiện." Tiểu Hoa vừa từ mặt đất chui ra thì lập tức kinh hoảng kêu.

Nhan Tử Dạ nhíu mi: "Bị phát hiện? Bị ai phát hiện, là thú nhân ta bảo mi theo dõi à?"

Tiểu Hoa lắc đầu: "Không phải, là thứ này."

Tiểu Hoa mở hai chiếc lá to của mình, lộ ra tiểu thứ cầu màu xám, cái miệng nhỏ bị một chiếc lá nhỏ bịt lại, tứ chi thì bị chùm rễ trói chặt. Nhìn thấy Nhan Tử Dạ, tiểu thứ cầu liều mạng lăn lộn trên chiếc lá của Tiểu Hoa, lúc rơi xuống đất thì bắt đầu giãy dụa muốn chạy trốn.

Mấy căn rễ của Tiểu Hoa thu lại, kéo tiểu thứ cầu trở lại, giơ tới trước mặt Nhan Tử Dạ.

Nhóc con vì bị túm lại nên trực tiếp xù lông, toàn thân gai góc vô cùng dọa người. Nhan Tử Lạ liếc mắt liền nhận ra, là sủng vật của A Phổ Lý. Thật không ngờ Tiểu Hoa cư nhiên túm vật nhỏ này về. Theo Nhan Tử Dạ biết, thứ cấu chính là tinh tế thú cấp cấp, không biết nói, cho dù thấy Tiểu Hoa thì cũng không có khả năng mật báo.

Nhan Tử Dạ nói với Tiểu Hoa: "Được rồi Tiểu Hoa, thả nó ra đi." Thứ cầu này là sủng vật của A Phổ Lý, nếu ông ta phát hiện nó biến mất sẽ nghi ngờ. Thế nên tốt nhất là thả nó ra, xem như chưa hề phát sinh chuyện gì.

Tiểu thứ cầu bị treo lơ lửng trên không trung nghe Nhan Tử Dạ nói vậy thì lập tức dùng ánh mắt nhỏ đáng thương nhìn cậu, Nhan Tử Dạ cư nhiên nhìn ra cảm kích trong mắt nó.

Nhất định là ảo giác, tinh tế thú cấp thấp không thể nào hiểu được lời nói của thú nhân, miễn bàn tới chuyện cảm kích. Nhưng sự thật chứng minh, Nhan Tử Dạ không phải ảo giác.

Lúc Tiểu Hoa thả tiểu thứ cầu ra, tiểu thứ cầu cư nhiên thu lại gai nhọn, lại trở thành lớp lông mềm mại, sau đó nó hơi cúi đầu với Nhan Tử Dạ, cái miệng nhỏ nhắn kêu vài tiếng 'xèo xèo chi', bộ dáng như đang cám ơn cậu.

"Nhóc con này quả thực thông minh a." Nhan Tử Dạ ngồi xuống, vươn tay chọt chọt cái đầu tròn vo của tiểu thứ cầu. Tiểu thứ cầu cư nhiên viên đầu lưỡi phấn hồng liếm ngón tay cậu.

Tiểu Hoa ở bên cạnh thấy chủ nhân không nhìn tới mình mà chỉ khen ngợi nhóc con mình mang về thì thực ghen tị.

"Chủ nhân chủ nhân, Tiểu Hoa cũng thực thông minh, Tiểu Hoa thông minh hơn nó." Tiểu Hoa quấn lấy cánh tay Nhan Tử Dạ, tiếp đó dùng cánh hoa của mình cọ mặt cậu.

"Rồi rồi rồi, ta biết." Thật không ngờ Tiểu Hoa lại ghen tị, Nhan Tử Dạ buồn cười nói với tiểu thứ cầu: "Tốt lắm, mi đi đi, lần sau cẩn thận một chút đừng để bị bắt nữa."

"Xèo xèo chi…." Tiểu thứ cầu nhích tới gần Nhan Tử Dạ, giật giật cái mũi nhỏ, sau khi ngửi kĩ mùi của cậu thì kêu vài tiếng rồi nhanh chóng chạy đi.

"Rất có linh tính, đáng tiếc đã là sủng vật của người khác." Lại còn là địch nhân, thế nên Nhan Tử Dạ không có hứng thú.

Đứng lên, Nhan Tử Dạ xoa xoa cánh hoa của Tiểu Hoa, sau đó vươn tay: "Tốt lắm, để ta xem mi đã nhìn thấy gì."

Tiểu Hoa đặt hai chiếc lá của mình lên tay Nhan Tử Dạ, hồng quang chợt lóe, những gì Tiểu Hoa nhìn thấy nghe thấy hệt như một đoạn phim chiếu lại trong đầu Nhan Tử Dạ. Đây là chỗ tốt của khế ước chủ tớ, chủ nhân có thể xem kí ức của khế ước thú, có thể nói, Tiểu Hoa chính là một chiếc máy quai phim di động của cậu.

Nhìn thấy người mà A Phổ Lý liên hệ cư nhiên là Nhan Tôn, lại nghe cuộc nói chuyện của hai người, khóe miệng Nhan Tử Dạ nhếch lên thành một nụ cười lạnh, sau đó cậu buông hai chiếc lá của Tiểu Hoa ra.

"Muốn giết tôi? Còn muốn xử cả nhóm An Nhĩ Tư? Nhan Tôn tính toán cũng khá chuẩn xác, nếu thực sự là phi hành khí xảy ra vấn đề mà rơi xuống rừng rậm tinh tế thú, mọi người phải chết là không thể nghi ngờ. Đến khi đó sẽ không có ai hoài nghi, như vậy hiện giờ Nhan Tử Dạ có thể khẳng định mình không phải cháu ruột của Nhan Tôn.

Nếu là vậy, cái chết của nhóm thân nhân nguyên chủ rất đáng nghi. Nguyên chủ không phải cháu ruột Nhan Tôn, chứng minh cha nguyên chủ cũng không phải con trai ông ta, chẳng lẽ mỗ nãi của nguyên chủ ngoại tình… Nhan Tôn phát hiện ra nên mới dùng kế mượn dao giết người, một lần giết hết tất cả.

Nhưng nếu thật là vậy thì lại có chút không thông, nếu Nhan Thuần không phải người Nhan gia, vì sao người nắm giữ phương pháp tu luyện đặc thù của Nhan gia lại là ông ta chứ không gia chủ Nhan Tôn? Theo thái độ của Nhan Tôn đối với cha nguyên chủ, hẳn ông ta đã sớm biết Nhan Thuần không phải con ruột của mình, kia vì sao lại nhẫn nhịn lâu như vậy, thẳng tới khi Nhan Thuần trưởng thành, cưới bầu bạn, sinh đứa nhỏ rồi mới bắt đầu đối phó?

Điểm đáng ngờ nhiều lắm, nhất thời Nhan Tử Dạ không thể đoán được. Bất quá có một điều Nhan Tử Dạ thực khẳng định, chính là nguyên chủ không phải cháu ruột Nhan Tôn. Đại gia tộc quả nhiên rất phức tạp.

Lúc Nhan Tử Dạ trở lại, trận đấu của Ngải Luân đã kết thúc, người trên đài lúc này là Hải Bác Lạc. Thấy Nhan Tử Dạ trở về, An Nhĩ Tư chỉ cười cười không hỏi.

Thực lực của đối thủ hôm nay cũng xấp xỉ thú nhân học viện Bỉ Cách nên trận đấu nhanh chóng kết thúc, kết quả cuối cùng là 5:0. Học viện Cách Lạp Tư lại thắng lợi, tiến vào sáu đội mạnh nhất bắt đầu đấu chung kết. Ba ngày sau sẽ tiến hành trận chung kết, khi đó viện trưởng của các học viện cùng các quốc vương sẽ tới xem, đương nhiên còn cả cường giả SS.

Bắt được chiếc vé chung kết, Hoắc Đức cũng thả lỏng, không đụng phải học viện Ngải Bố Lỗ ở vòng loại cũng xem là may mắn. Tuy vẫn còn trận chung kết nhưng mọi người cũng có thể thả lỏng một chút.

Nhóm Nhan Tử Dạ đang chuẩn bị rời đi thì bị câu chuyện của nhóm thú nhân đi ngang qua chấn kinh.

"Nghe gì chưa, học viện Ngải Bố Lỗ thua rồi."

"Cái gì? Sao có thể, bọn họ chính là quán quân mùa trước, sao có thể thua được."

“Là thật, tôi tận mắt thấy mà. Hai thắng ba thua, thua học viện Khắc Lôi Đốn, tất cả mọi người xem trận đó đều choáng váng.”

“Học viện Khắc Lôi Đốn? Kia không phải học viện của đế quốc Cáp Mỗ Lôi Đức à? Tôi nhớ mùa trước bọn họ còn không lọt nổi top sáu mà?”

“Gì mà top sáu, ngay cả top mười hai cũng không nổi. Lần này tới tham gia đều là người mới, hơn nữa không phải còn có một giống cái dự thi à? Tôi nói cho cậu biết, sức chiến đấu của giống cái kia tuyệt đối đã đạt tới ngụy cấp S.”

“Không thể nào, giống cái dự thi đã đủ làm người ta kinh ngạc rồi, sức chiến đấu còn đạt tới ngụy S? Này bảo thú nhân chúng ta làm sao sống a?”

“Bất quá cho dù có một người ngụy cấp S thì cũng đâu thể nào chiến thắng, bên Ngải Bố Bỗ có tới hai thú nhân ngụy S mà.”

“Ai nói chỉ có một, là ba, lần này học viện Khắc Lôi Đốn có một giống cái ngụy S, hai thú nhân ngụy S cùng hai thú nhân cấp S tham gia.”

“Chết tiệt, đại hắc mã a, lần này học viện Khắc Lôi Đốn nghịch thiên rồi. Trước đó không nhận được chút tin tức nào, trận đấu kế tiếp chắc chắn rất phấn khích a.”

…

Cái gì? Học viện Ngải Bố Lỗ cư nhiên thua? Lúc nghe thấy tin tức này, Hải Bác Lạc liền há to miệng, trợn mắt há hốc.

“Đạo… đạo sư, tôi không nghe nhầm chứ? Học viện Ngải Bố Lỗ thật sự thua rồi à?” Hải Bác Lạc có chút trì trệ, học viện Ngải Bố Lỗ vẫn luôn là đối thủ của bọn họ, bình thường đều là Cách Lạp Tư cùng Ngải Bố Lỗ tranh đoạt giải quán quân. Thế nhưng lần này, Ngải Bố Lỗ cư nhiên thua học viện cấp hai Khắc Lôi Đốn, ngay cả top sáu cũng không vào được, này quả thực khó tin.

Hoắc Đức cũng ngây ngốc, nghĩ tới gì đó, vẻ mặt lập tức trở nên nghiêm túc: “Nếu tin tức này là thật thì trận đấu lần này có chút phiền toái. Nếu trận đấu tranh top ba đội mạnh nhất vào ba ngày sau mà đụng phải bọn họ thì gian nan. Không được, tôi phải đi thăm dò tin tức một chút. Các trò về trước đi.” Nói xong, ông khẩn cấp chạy đi.

Hải Bác Lạc cứ như thấy quỷ: “Mỗ ba của tôi ơi, Ngải Bố Lỗ cư nhiên lại thua, đúng là có nằm mơ cũng không ngờ được. Tôi cứ nghĩ chúng ta sẽ gặp bọn họ ở chung kết a.”

Áo Đức Kỳ cũng hiếm có dịp phát biểu ý kiến: “Nếu là thật thì đối thủ mạnh nhất của chúng ta chính là học viện Khắc Lôi Đốn, so với Ngải Bố Lỗ còn mạnh hơn.”

“Có khi nào Khắc Lôi Đốn thắng nhờ may mắn không?” Hải Bác Lạc suy đoán.

Áo Đức Kỳ dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc mà liếc qua Hải Bác Lạc: “Nằm mơ mới có thể.”

“Này này Áo Đức Kỳ, ánh mắt của cậu là sao, khinh bỉ tôi à?” Hải Bác Lạc không vui.

“Thực rõ ràng.” Áo Đức Kỳ lười nhiều lời với Hải Bác Lạc, trực tiếp bỏ đi. Hải Bác Lạc không cam lòng, liền xăn tay áo chạy theo muốn tranh luận, Ngải Luân cúi đầu đi theo sau hai người.

Nhan Tử Dạ đứng tại chỗ không nhúc nhích, sâu kín nói: “Đúng là người tính không bằng trời tính, đám Ngải Bố Lỗ có lẽ cũng không ngờ mình lại thua bởi Khắc Lôi Đốn đi.” Không biết A Phổ Lý biết tin này thì có phản ứng thế nào! Nghĩ tới thôi cũng cảm thấy thú vị.

Nhan Tôn muốn A Phổ Lý dẫn dắt học trò đánh bại bọn họ, thế nhưng, hiện giờ học viện Ngải Bố Lỗ lại thua học viện Khắc Lôi Đốn. Kế hoạch chết non ở giữa đường, hiện giờ sắc mặt A Phổ Lý nhất định rất phấn khích.

“An Nhĩ Tư, anh nói coi nếu có người muốn lấy mạng anh, anh sẽ làm thế nào?” Nhan Tử Dạ thản nhiên hỏi An Nhĩ Tư bên cạnh.

Đôi mắt hoa đào của An Nhĩ Tư híp lại: "Đối với những kẻ như vậy, tôi sẽ lấy mạng bọn họ trước kia bọn họ ra tay."

"Kia nếu hiện giờ anh không đánh lại đối phương thì sao? Hoặc thế lực của người nọ quá mạnh, không động tới nổi." Nhan Tử Dạ nhìn mắt An Nhĩ Tư.

"Vậy thì tìm kiếm ngoại lực, dùng hết thảy khả năng giết chết kẻ đó, tránh đêm dài lắm mộng." Ảnh ngược trong mắt An Nhĩ Tư phản chiếu gương mặt tuấn tú của Nhan Tử Dạ: "Tiểu Dạ, vô luận phát sinh chuyện gì, tôi vẫn luôn ở bên cạnh em."

Nhan Tử Dạ nghi hoặc: "An Nhĩ Tư, kỳ thực anh đã sớm biết rồi, vì sao không nói cho tôi biết?" Cậu mới không tin An Nhĩ Tư không biết chuyện này, chính là vì sao lại không nói?

"Bởi vì tôi tin rằng, thay vì biết được từ miệng tôi, em càng muốn tự mình tìm ra đáp án."

Lời nói của An Nhĩ Tư làm Nhan Tử Dạ sửng sốt, bất quá Nhan Tử Dạ nhanh chóng phản ứng, có chút mất tự nhiên nghiêng mặt đi: "Ai nói chứ, tìm hiểu mấy chuyện lộn xộn này thực phiền phức muốn chết. Tôi thực lười, anh không biết à?"

An Nhĩ Tư xoa xoa đỉnh đầu Nhan Tử Dạ, ánh mắt đầy ý cười: "Rồi, tôi sẽ nói hết chuyện mình biết cho Tiểu Dạ, Tiểu Dạ đừng giận. Trở về tôi làm món ngon cho em ăn."

"Đừng tưởng vài món ngon là có thể mua chuộc tôi."

"Rồi rồi, vậy tôi dùng cả đời bồi thường."

"Ai thèm cả đời anh, đừng có tự đa tình."

"Ừm, tôi biết tôi biết, Tiểu Dạ, tai em đỏ thế, thẹn thùng à?"

"Anh mới thẹn thùng, cả nhà anh đều thẹn thùng."

...

Hoàn Chương 59.

---

60. Chương 60: Cường Giả Cấp Ss

"Này là sao, vì sao lại thất bại?" A Phổ Lý sắp điên rồi, gã chỉ mới rời đi một chút, đám ngu xuẩn này cư nhiên đã thua trận. Gã thật sự không thể tin được.

"Đạo sư, tụi em thật sự đã cố hết sức rồi, không ngờ Khắc Lôi Đốn có tới hai thú nhân ngụy cấp S, ngay cả giống cái kia cũng vậy, thế nên mới thua ở trận cuối." Thú nhân tóc đen giải thích.

Bốn thú nhân còn lại cũng tiếp lời.

"Đúng vậy a đạo sư, đều tại học viện Khắc Lôi Đốn quá giảo hoạt, cư nhiên để giống cái ngụy cấp S ở trận cuối cùng, làm chúng ta không hề phòng bị."

"Đúng vậy, nếu sớm biết thì chúng ta cũng không thua như vậy."

"Đều tại đám Khắc Lôi Đốn kia."

Nghe nhóm học trò đùn đẩy trách nhiệm, A Phổ Lý nổi giận: "Thua chính là thua, đừng có viện nhiều lí do như vậy. Đây là sân nhà của chúng ta, cư nhiên ngay cả top sáu cũng không vào nổi. Các cậu bảo tôi làm thế nào ăn nói với học viện, làm thế nào ăn nói với quốc vương?"

Sắc mặt A Phổ Lý xanh mét, thua trận này, chẳng những mất đi vinh dự của học viện mà còn làm mất mặt đế quốc, viện trượng nhất định sẽ trách phạt. Đến khi đó gã sẽ bị ảnh hưởng không nhỏ, vị trí phó viện trưởng cũng càng xa với. Không thể, tuyệt đối không thể. Vị trí kia là của gã, ai cũng không được giành.

"Tốt lắm, các cậu cút về suy ngẫm đi." Nhìn đám người chướng mắt trước mặt, tâm tình A Phổ Lý liền cáu kỉnh. Năm thú nhân cũng hiểu nguyên do thua trận cũng do bọn họ quá sơ ý, vì thế không dám hé răng, cúi đầu rời đi.

"Không được, mình không thể cứ ngồi chờ chết, bây giờ tuyệt đối không thể để mất sự duy trì của Nhan gia. Tinh tệ không đủ thì không thể nào mua chuộc đám tham lam kia, thế nên nhất định phải giữ chặt Nhan gia." A Phổ Lý thì thào lẩm bẩm. Vừa định đứng lên thì một viên cầu màu xám từ bên dưới bổ nhào tới.

Tiểu thứ cầu mới từ bên ngoài chạy về, bởi vì lộ trình hơi xa, hơn nữa nó cũng không rành đường nên chỉ có thể dựa vào kí ức đại khái mà tìm về. Lúc nhìn thấy chủ nhân, tiểu thứ cầu cao hứng lập tức bổ nhào tới, muốn tìm kiếm an ủi. Thế nhưng, nghênh đón nó lại là một đòn công kích trí mạng.

"Cút ngay." Tâm tình tồi tệ tới cực điểm, A Phổ Lý trực tiếp vung tay, một đạo lục quang đánh trúng tiểu thứ cầu màu xám.

Tiểu thứ cầu bay ra đập vào tường rồi lăn xuống đất, cái miệng nhỏ nhắn trào ra máu tươi. Nó mở đôi mắt tròn vo ầng ật nước mắt, tựa hồ không hiểu vì sao chủ nhân lại đối đãi nó như vậy. Run run thân mình cố bò tới, tiểu thứ cầu một lần nữa muốn tiếp cận A Phổ Lý. Kết quả lại bị A Phổ Lý phẫn nộ tung một cước đá bay, lần này, tiểu thứ cầu rốt cuộc không thể gượng dậy, nằm trên sàn nhà lạnh như băng, toàn thân run rẩy nhè nhẹ, cứ như ngay giây tiếp theo thân thể kia sẽ đình chỉ hô hấp.

A Phổ Lý không chút liếc mắt, trực tiếp rời đi. Gã không nhìn thấy nước mắt chảy xuống bên khóe mắt tiểu thứ cầu.

Mặt trời xuống núi, thẳng tới khi mặt trăng xuất hiện, ánh trăng len lỏi qua khe cửa sổ chiếu rọi lên tiểu thứ cầu đang nằm trên nền đất.

Tiểu thứ cầu khẽ giật giật thân mình, gian nan khởi động tứ chi, cái đầu nhỏ hơi lay động, lưu luyến nhìn vị trí chính tọa ở giữa phòng. Chủ nhân thường xuyên ngồi ở nơi đó, ôm nó. Mặc dù chủ nhân thường xuyên làm nó đau, thậm chí còn bắt nó ăn những thứ thực khó ăn, làm nó suýt chút nữa đã chết đi, thế nhưng nó vẫn thực thích chủ nhân. Bởi vì chủ nhân đã mang nó về, cho nó ăn, còn cho nó một cái ổ nhỏ ấm áp.

Nhưng hiện giờ.... khóe mắt tiểu thứ cầu lại chảy ra hai giọt nước mắt trong suốt. Cuối cùng, nó hướng về chiếc ghế mà chủ nhân thường ngồi 'xèo xèo' hai tiếng, sau đó leo lên cửa sổ, biến mất.

...

Ba ngày sau, vòng chung kết của giải đấu tranh bá các học viện trên tinh cầu rốt cục cũng diễn ra. Sáu học viện còn lại sẽ diễn ra ở sân thi đấu lớn nhất Ngải Bố Lỗ đế quốc, lúc rút thăm, Cách Lạp Tư học viện rút trúng số hai, tức là hôm sau mới thi đấu. Mà Khắc Lôi Đốn thì rút trúng số một, cũng chính là học viện đầu tiên lên sàn đấu.

Hôm nay, quốc vương của tam đại đế quốc cùng viện trưởng của các học viện đã tới, đồng thời, còn có ba cường giả cấp SS.

Ba cường giả đến từ ba đế quốc bất đồng, địa vị của bọn họ cũng không hề thua kém quốc vương, thậm chí trong nhiều trường hợp, địa vị của bọn họ còn cao hơn quốc vương vài phần. Bởi vì nếu xét về cấp độ thì bọn họ đã là người mạnh nhất, về phần SSS trong truyền thuyết, thật ngại quá, đó chỉ là truyền thuyết mà thôi.

Hiện giờ thú nhân cấp S cũng không ít, nhưng có thể đột phá lên SS thì cực hiếm, cả Lam tinh, theo danh sách công bố ra bên ngoài thì không tới mười người. Có thể thấy đột phá SS gian nan cỡ nào, vì thế cường giả SS có địa vị rất cao.

Cường giả SS của đế quốc Ni Lạp Nhĩ tới lần này chính là viện trưởng của học viện Cách Lạp Tư, một đầu tóc bạc trắng cùng chòm râu bạc, lúc cười rộ lên nhìn rất hiền lạnh. Thế nhưng người quen đều biết, vị viện

trưởng này là con hổ biết cười, tính tình nóng nảy tới mức chỉ nói một hai câu thôi đã có thể đánh nhau với người khác.

Ngồi cạnh ông là hai vị cường giả SS khác của Ngải Bố Lỗ đế quốc cùng Cáp Mỗ Lôi Đức đế quốc.

Cường giả của Ngải Bố Lỗ đế quốc đồng dạng cũng một đầu tóc bạc thế nhưng thoạt nhìn trẻ tuổi hơn một chút, mà cường giả của Cáp Mỗ Lôi Đức đế quốc thì có bộ dáng trung niên, một đầu tóc lam, toàn thân lạnh như băng, cùng một dạng với Áo Đức Kỳ.

Kỳ thực tới cấp bậc này bọn họ hoàn toàn có thể thay đổi trạng thái của cơ thể, nói cách khác, khi đạt tới SSS, có thể biến về bộ dáng thời trẻ, chẳng qua có vài cường giả thích bảo trì trạng thái lão giả, nó làm bọn họ có vẻ uy nghiêm hơn.

"Giải đấu năm nay đúng là bất ngờ, không ngờ Ngải Bố Lỗ học viện lại thua ở vòng loại, cứ nghĩ năm nay hai học viện chúng ta lại tranh giải quán quân, đột nhiên thay đổi đối thủ có chút không quen a." Viện trưởng Cách Lạp Tư tươi cười nói với viện trưởng Ngải Bố Lỗ, niềm vui sướng khi thấy người ta gặp họa lộ ra rõ rệt.

"Có gì hay mà đắc ý, nếu không phải lão Khắc Lỗ Tư kia đột nhiên thay ba ngụy cấp S vào, bên tôi cũng không sơ ý thua trận. Học viên của tôi đều là hạt giống tốt." Viện trưởng Ngải Bố Lỗ tức giận kèm theo không phục nói.

"Thua chính là thua, đừng tìm cớ." Viện trưởng Khắc Lôi Đốn lạnh lùng nói.

Đúng vậy, ba vị cường giả cấp SS cũng chính là viện trưởng của ba học viện, bằng không giải đấu thế này quả thực rất khó mời được bọn họ.

"Nhiều lời vô ích, tôi khuyên hai ông đừng cao hứng quá sớm, chưa tới cuối cùng thì chưa biết kết quả thế nào đâu." Tuy nói vậy nhưng viện trưởng Ngải Bố Lỗ cũng hiểu rõ, giải quán quân năm nay khẳng định nằm trong tay hai học viện này.

Lần trước bởi vì học viện của mình giành được thắng lợi nên viện trưởng Ngải Bố Lỗ đắc ý không thôi, vốn lần này ông lại định tiếp tục ôm giải, kết quả đột nhiên nhảy ra một đội hắc mã. Quả thực làm viện trưởng Ngải Bố Lỗ tức không nhẹ nhưng không muốn lộ ra để hai lão đối thủ chế giễu.

Đột nhiên nhớ tới đứa học trò kỳ quái của học viện Cách Lạp Tư, viện trưởng Ngải Bố Lỗ liền hỏi viện trưởng Cách Lạp Tư: "Nghe nói trong đội của ông có một thú nhân cấp D? Tinh thần lực ngay cả một trăm cũng không tới thế nhưng sức chiến đấu đã hơn hai ngàn, đừng nói ông cố ý an bài đi?"

"Khụ khụ..." Viện trưởng Cách Lạp Tư giả bộ ho khan hai tiếng, sau đó tận lực bảo trì trấn định: "Đương nhiên, trò ấy là vũ khí bí mật của học viện chúng ta." Vũ khí bí mật gì đó, kỳ thật ông căn bản không biết có một thú nhân như vậy tồn tại, danh sách học viên tham gia Hoắc Đức có nói, bất quá ông không để ý lắm. Hiện giờ đột nhiên bị hỏi, quả thực chới với.

Viện trưởng Khắc Lôi Đốn nghe vậy, trên gương mặt lãnh tĩnh xuất hiện tình tự quái dị, vốn rất ít nói cư nhiên mở miệng hỏi viện trưởng Cách Lạp Tư: "Tên thú nhân kia là gì?"

"Ách?" Viện trưởng Cách Lạp Tư cố gắng nhớ lại mấy cách tên Hoắc Đức đã nói, có chút không xác định nói: "Nhan... Nhan Tử Dạ, đúng, là Nhan Tử Dạ."

"Lão quỷ này, ngay cả tên người ta còn không nhớ được mà dám nói là vũ khí bí mật, tôi thấy chắc người ta có bộ dáng gì ông cũng không biết đi. Một thiên tài cư nhiên bị lãng phí như vậy, tôi thấy nên để nó tới học viện Ngải Bố Lỗ của tôi thì tốt hơn, bên tôi luôn quý trọng nhân tài." Viện trưởng Ngải Bố Lỗ đã bắt đầu đánh chú ý lên Nhan Tử Dạ.

"Mơ tưởng, lão quỷ bất tử này cư nhiên dám măm me học trò tôi à, tôi thấy ông chán sống rồi đấy, lâu lắm không dạy dỗ nên quên đòn rồi đúng không?" Viện trưởng Cách Lạp Tư lập tức bạo phát, vừa nghe lão đối thủ định lôi kéo học trò của mình, lập tức đá ghế chụp bàn.

"Tới đây, tôi sợ ông à, ai dạy dỗ ai còn chưa biết à!" Viện trưởng Ngải Bố Lỗ không chút yếu thế, thực lực hai người cũng xấp xỉ nhau, ông quả thực không sợ.

Ba vị quốc vương của ba đế quốc không hẹn mà cùng liếc mắt nhìn qua, nhưng chỉ một giây sau đã quay lại tiếp tục nói chuyện với nhau. Tựa hồ sớm đã quen với phương thức ở chung của ba vị cường giả này.

Khắc Lôi Đốn viện trưởng nãy giờ vẫn ngồi im làm tảng băng đá đột nhiên thì thào: "Nhan Tử Dạ sao?" Nhớ kĩ cái tên này, tiếp đó ông lại lâm vào trầm tư.

...

"A, đúng là phấn khích mà, rốt cuộc cũng vào chung kết. Ngày mai mới tới trận đấu của chúng ta, hôm nay có thể ngồi quan sát thực lực của Khắc Lôi Đốn, học viện đã đánh bại Ngải Bố Lỗ a." Hải Bác Lạc thực hưng phấn nói.

"Nếu thực lực của bọn họ thật sự rất mạnh thì cậu nên cẩn thận." An Nhĩ Tư nói.

"Cẩn thận cái gì?" Hải Bác Lạc không hiểu.

"Cẩn thận chống lại giống cái bên kia a, bị một giống cái đánh bại, cho dù đối phương mạnh cỡ nào thì cũng thực mất mặt!" Nhan Tử Dạ cười xấu xa, mặc dù có chút buồn ngủ nhưng cậu vẫn cố xốc tinh thần. Bởi vì bản thân cậu cũng muốn biết học viện Khắc Lôi Đốn mạnh cỡ nào. Dù sao thì cho dù trận này không gặp thì trận sau nhất định sẽ gặp. Tìm hiểu trước một chút thì sau này cũng dễ ra tay hơn.

Cánh tay đang khoanh trước ngực của Hải Bác Lạc không khỏi run bắn lên: "Nhan Tử Dạ, cậu đừng làm tôi sợ a, chưa chắc là tôi gặp giống cái kia mà?" Đừng nói đùa, nghe nói giống cái kia là ngụy cấp S, tuy năm nay sức chiến đấu của anh tăng lên không ít nhưng chưa chắc có thể chiến thắng. Nếu khi đó mà thua thì thực dọa người a.

Ngẫm tới thôi liền cảm thấy thực đáng sợ, Hải Bác Lạc dùng ánh mắt cầu xin giúp đỡ nhìn Nhan Tử Dạ: "Nhan Tử Dạ, dù sao cậu cũng là ngụy S, nếu lỡ như chúng ta thật sự đụng phải Khắc Lôi Đốn, cậu đấu với giống cái kia đi?"

"Dựa vào cái gì bảo tôi đấu?" Mặc dù trong mắt Nhan Tử Dạ, giống cái kia cùng thú nhân bình thường không có gì khác biệt, thế nhưng với cá tính lười biếng của Nhan Tử Dạ, có thể né tránh thì cậu vẫn tận lực cách xa phiền toái.

"Thì tôi thấy cả hai người khá giống nhau, đối đầu cũng thú vị hơn." Hải Bác Lạc cười hì hì nói.

"Giống nhau? Giống chỗ nào, đừng quên, tôi cũng là thú nhân." Nhan Tử Dạ liếc trắng cả mắt.

Hải Bác Lạc ngượng ngùng sờ sờ gáy: "Kỳ thật cũng không biết vì cái gì, ngay từ ánh mắt đầu tiên tôi đã thấy hai người có chút giống nhau."

"Trận đấu bắt đầu rồi." An Nhĩ Tư đánh gãy cuộc nói chuyện.

Hải Bác Lạc lập tức chuyên chú quan sát trận đấu, ném hết chuyện vừa nãy ra sau đầu. Sắc mặt Nhan Tử Dạ có chút khó hiểu, mà An Nhĩ Tư thì lại có chút đăm chiêu.

...

Hoàn Chương 60.

---

61. Chương 61: Giống Cái Tân Địch

"Ông trời của tôi ơi, vốn tưởng là đồn đãi thôi, thật không ngờ đội Khắc Lôi Đốn lại mạnh tới vậy, đặc biệt là giống cái đấu trận cuối, quả thực là mạnh tới không tưởng. Nếu ai đụng phải cậu ta thì đúng là thảm rồi."

"Này tính là gì, tôi nói cho cậu biết, nếu giống cái này đụng phải thú nhân cấp D của Cách Lạp Tư mới thú vị, cả hai đều có dị năng hệ thủy, lúc đánh nhau nhất định sẽ rất phấn khích."

"Học viện Khắc Lôi Đốn đúng là thâm tàng bất lộ, trước kia bên bọn họ có mấy thú nhân lợi hại đâu, thật không ngờ lần này đột nhiên xuất hiện nhiều như vậy. Đừng nói là đã bồi dưỡng từ lâu rồi đi."

"Giống cái kia quả thực chính là mẫu bầu bạn trong mộng của tôi, nếu có thể lấy được cậu ta thì tốt quá."

"Cậu á? Nằm mơ đi. Nói không chừng người ta đã sớm có đối tượng rồi."

…

Thực lực của nhóm học trò Khắc Lôi Đốn lần này quả thực rất mạnh, giống cái kia là người xuất sắc nhất, cũng được chú ý nhất. Sau khi nhìn thấy sức chiến đấu của giống cái kia, ánh mắt của quốc vương Ni Lạp Nhĩ đế quốc cùng Ngải Bố Lỗ đế quốc đều lóe sáng. Rất nhiều người thừa kế của các đại gia tộc cũng chú ý.

Phải biết, sức chiến đấu mạnh mẽ chứng tỏ gen của giống cái kia rất cường đại, nếu kết hợp với thú nhân, tỷ lệ bị gen thú nhân cắn nuốt cũng nhỏ hơn. Kia đại biểu năng lực sinh dục mạnh hơn những giống cái khác, hơn nữa gen của hậu đại cũng rất mạnh.

Những người khác đều nhìn chằm chằm giống cái đang bước xuống sân thi đấu, chỉ có đám Nhan Tử Dạ không chú ý. Nhan Tử Dạ không nói rồi, An Nhĩ Tư tuy không thích giống cái mảnh mai nhưng cũng không phải chưa từng gặp giống cái có sức chiến đấu cường đại. Chỉ là An Nhĩ Tư không thích bọn họ, anh chỉ có tình cảm đặc biệt với một mình Nhan Tử Dạ, thế nên cũng không để tâm tới giống cái kia.

Áo Đức Kỳ trực tiếp nhất, trong mắt anh chỉ có kẻ mạnh cùng kẻ yếu, không hề phân chia theo giống đực cùng giống cái, thế nên giống cái xuất sắc kia trong mắt Áo Đức Kỳ chỉ là một kẻ mạnh mà thôi, không hề có ý gì khác. Hải Bác Lạc thì đang phiền não nếu đụng phải giống cái kia thì nên làm thế nào, đối phó ra sao. Ngải Luân thì vẫn luôn cúi đầu, không biết anh rốt cuộc có thấy rõ bộ dáng của giống cái kia không nữa.

Thế nên sau khi xem xong trận đấu, đám Nhan Tử Dạ không hề hứng thú với giống cái kia liền chuẩn bị quay về khách sạn. Chính là giống cái làm người ta chú ý kia cư nhiên lại đi về phía bọn họ.

Giống cái kia trực tiếp đi tới trước mặt Nhan Tử Dạ, mở miệng nói: "Xin chào, cậu là Nhan Tử Dạ đúng không?"

Nhan Tử Dạ đang híp mắt tựa vào vai An Nhĩ Tư, đột nhiên nghe thấy có người gọi tên mình thì mở mắt nhìn, cư nhiên là giống cái kia. Nhớ với vấn đề đối phương vừa hỏi, Nhan Tử Dạ gật gật đầu: "Tôi chính là Nhan Tử Dạ."

"Xin chào, tôi gọi là Tân Địch, là học viên của Khắc Lôi Đốn." Giống cái nọ cười khanh khánh vươn bàn tay phải trắng nõn của mình về phía Nhan Tử Dạ."

"Nga, xin chào." Xuất phát từ phép lịch sự, Nhan Tử Dạ cũng vươn tay nắm nhẹ tay đối phương, trong lòng thầm nghĩ, Lam tinh cũng có thói quen bắt tay à?

Bắt ta chỉ diễn ra trong hai giây mà thôi, thế nhưng khoảng thời gian ngắn ngủi này đã đủ làm Nhan Tử Dạ nhận được vô số ánh mắt sắc bén như lưỡi dao phóng tới. Mà ánh mắt An Nhĩ Tư cũng hơi híp lại.

Tựa hồ không chút để ý tới chuyện mình cùng Nhan Tử Dạ trở thành tiêu điểm chú ý, giống cái Tân Địch vẫn nhẹ giọng hỏi: "Năm nay cậu bao nhiêu tuổi rồi?"

"Hai mươi tuổi." Đối với Nhan Tử Dạ, tuổi tác không có gì cần giấu diếm, chính là thực khó hiểu, giống cái này tự nhiên chạy tới hỏi mấy chuyện này làm gì a.

"Tôi có thể xin số liên lạc của cậu không?" Tân Địch thực chờ mong nhìn Nhan Tử Dạ, ánh mắt ngập nước cùng biểu tình mong đợi hoàn toàn không nhìn ra dáng vẻ hung ác trên sân đấu khi nãy.

Nhóm thú nhân ở xung quanh nghe thấy câu này thì đều tan nát cõi lòng. Hải Bác Lạc ở phía sau Nhan Tử Dạ kinh ngạc tới mức không thể diễn tả bằng lời. Mà An Nhĩ Tư ở bên cạnh thì vẫn mỉm cười thản nhiên, bất quá không biết vì cái gì, Nhan Tử Dạ cảm thấy nhiệt độ không khí xung quanh đang giảm mạnh.

Đối mặt với giống cái, thú nhân không nên cự tuyệt một yêu cầu đơn giản như vậy, hơn nữa có rất nhiều thú nhân hi vọng có được cơ hội này. Nhưng đáng tiếc, Nhan Tử Dạ không phải thú nhân, cũng không hiểu được cảm giác điên cuồng của thú nhân đối với giống cái, vì thế cậu cự tuyệt, hơn nữa còn cự tuyệt phi thường dứt khoát.

"Thật xin lỗi, thông tấn khí của tôi bình thường không thêm người lạ." Nhan Tử Dạ là loại người nghĩ gì nói đó, thêm một người lạ chẳng khác nào tăng thêm một phần phiền toái, mà cậu thì thực chán ghét phiền toái, thế nên nếu không phải thực sự cần thiết, cậu sẽ không dính vào. Đặc biệt lại còn là một giống cái có thể mang tới đủ loại phiền phức.

"Tê..." Nhóm thú nhân ở xung quanh hít một ngụm khí lạnh, thực muốn đánh tên thú nhân không biết tốt xấu này một trận, cư nhiên lại cự tuyệt giống cái, lại còn là một giống cái có sức chiến đấu siêu cường, đầu óc cậu ta chắc chắn đã hỏng rồi.

An Nhĩ Tư mỉm cười, nhiệt độ không khí tăng trở lại, sau đó mở miệng nói: "Tiểu Dạ, tới giờ cơm trưa rồi."

Ánh mắt Nhan Tử Dạ sáng lên, sau đó áy náy nhìn giống cái đối diện: "Thật có lỗi, tôi còn có việc, đi trước." Nói xong, Nhan Tử Dạ liền kéo An Nhĩ Tư rời đi. Rau cải Nhan Tử Dạ mang tới, mấy ngày nay đã sớm ăn hết, An Nhĩ Tư liền bảo người mang tới một mớ, tuy kém hơn rau cải Nhan Tử Dạ gieo trồng nhưng hương vị cũng không tệ. Quan trọng là nghe nói có mang tới thịt tinh tế thú tươi mới, nhất định phải hảo hảo nếm thử.

Nhan Tử Dạ đã hoàn toàn thăng cấp thành kẻ ham ăn, đầu óc bây giờ chỉ còn nghĩ tới ăn ăn ăn, làm sao còn tâm trí để ý tới giống cái kia nữa.

Thấy Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư cứ vậy rời đi, đám Hải Bác Lạc vô thức đuổi theo, lúc đi ngang qua người giống cái, Hải Bác Lạc không khỏi tặng cho đối phương một ánh mắt đồng tình

Giống cái đáng thương, bị cự tuyệt trước mặt công chúng không nói, trong mắt Nhan Tử Dạ cư nhiên còn không hấp dẫn bằng bữa cơm trưa. Đúng là đáng thương mà!

Nhóm thú nhân chung quanh thấy đám Nhan Tử Dạ bỏ lại giống cái rời đi, đều bắt đầu nghị luận.

"Ông trời của tôi ơi, thú nhân kia cư nhiên lại cự tuyệt giống cái, cậu ta rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?"

"Nếu là tôi thì đã sớm nhào lên rồi, giống cái kia hiện giờ chính là hình mẫu bầu bạn lý tưởng của đại đa số thú nhân a!"

"Thực không phong độ mà, sao có thể đối xử với giống cái như vậy, tôi muốn khiêu chiến cậu ta."

"Này không liên quan tới vấn đề phong độ hay không phong độ đi, người ta không thích, chẳng lẽ cậu muốn bức ép người ta à. Có lẽ bởi vì cậu ta rất được giống cái hoan nghênh, vì tránh phiền toái nên mới cự tuyệt thẳng thừng như vậy."

...

Nhóm thú nhân tôi một câu bạn một câu, nếu là người khác thì rất có thể đã thẹn quá thành giận mà căm hận Nhan Tử Dạ. Thế nhưng giống cái kia chỉ mỉm cười: "Nhan Tử Dạ sao? Người này thực cá tính."

Sắc mặt thú nhân tóc rám nắng vẫn đứng một bên quan sát nãy giờ có chút âm trầm. Đặc biệt là lúc nhìn thấy giống cái bị cự tuyệt cư nhiên không tức giận mà còn vui vẻ, tiếp đó còn khen ngợi Nhan Tử Dạ, cả gương mặt anh ta liền đen xì, rất đáng sợ. Mặc kệ là ai, nhìn thấy người mình yêu thích hứng thú với thú nhân khác thì đều khó chịu đi. Đặc biệt là sinh vật chiếm dục siêu cường như thú nhân.

Hừ, Nhan Tử Dạ của học viện Cách Lạp Tư, Cổ Đức Luân gã nhất định phải giẫm nát Nhan Tử Dạ dưới chân, để cậu ta phải cầu xin tha thứ, để Tân Địch biết gã mới là thú nhân cường đại, là thú nhân xứng đôi nhất với Tân Địch. Tân Địch là của gã, ai cũng không thể cướp.

...

Trên đường trở về, Hải Bác Lạc cứ trêu chọc Nhan Tử Dạ: "Này này Nhan Tử Dạ, thực nhìn không ra a, cậu cư nhiên được giống cái hoan nghênh như vậy. Trước đó tôi đã nói giống cái kia có hứng thú với cậu mà, cậu còn không chịu tin. Tôi đoán, cậu ta nhất kiến chung tình a, thế nào, có cảm tưởng gì không?"

"Phiền toái." Nhan Tử Dạ phun ra hai chữ, còn không phải phiền toái sao, chỉ mới nói chuyện vài câu thôi đã bị vây xem. Hơn nữa hành động cự tuyệt giống cái kia tựa hồ bị rất nhiều thú nhân không vừa mắt. Quả nhiên giống cái chính là sinh vật mang tới phiền toái.

"Chỉ vậy thôi à? Không phải cậu nên hưng phấn kích động sao? Kia chính là bầu bạn lý tưởng của thú nhân a, giá trị chiến đấu cao như vậy, khả năng sinh dục khẳng định cũng rất cao. Tôi thấy ánh mắt của quốc vương Ngải Bố Lỗ cũng lóe sáng, có lẽ cũng coi trọng giống cái kia a." Hải Bác Lạc nói ra suy đoán của mình, tuy bình thường hơi tùy tiện nhưng đôi lúc sức quan sát vẫn rất tỉ mỉ.

"Thích thì anh theo đuổi đi." Nhan Tử Dạ không muốn dây dưa vấn đề này, trực tiếp tựa vào vai An Nhĩ Tư, nhắm mắt nghỉ ngơi. Thầm nghĩ, sao lại có thú nhân thích bát quái như vậy a?

"Này, Nhan Tử Dạ, tôi còn chưa…" Hải Bác Lạc đang định truy hỏi tiếp, kết quả bị An Nhĩ Tư đánh gảy.

"Tiểu Dạ mệt, cần phải nghỉ ngơi."

Lúc này Hải Bác Lạc mới nhớ ra, An Nhĩ Tư vẫn còn ở bên cạnh, vì thế có chút chột dạ liếc nhìn An Nhĩ Tư một cái. Tuy An Nhĩ Tư vẫn mỉm cười như cũ, thế nhưng không biết vì sao, Hải Bác Lạc lại cảm thấy nụ cười của đối phương có chút đáng sợ.

Có lẽ là ảo giác đi.

Sau khi trở về, nhóm Áo Đức Kỳ ăn cơm xong thì liền rời đi, ăn no thì phải ngủ, này vốn là thói quen cuộc sống trước nay của Nhan Tử Dạ. Vừa mới về phòng nằm xuống giường, định ngủ bù một chút. Bất quá vì Nhan Tử Dạ không khóa cửa, An Nhĩ Tư gõ cửa xong thì trực tiếp mở cửa bước vào.

"An Nhĩ Tư, có chuyện gì?" Mí mắt Nhan Tử Dạ đã bắt đầu đánh nhau, sắp không mở ra nổi, bất quá vẫn cố ngồi dậy.

An Nhĩ Tư đi tới bên giường ngồi xuống, nhìn cái đầu bù xù của Nhan Tử Dạ thì lộ ra nụ cười cưng chiều, nhẹ giọng hỏi: "Tiểu Dạ cảm thấy giống cái gặp hôm nay thế nào?"

"Giống cái?" Đã bắt đầu có chút ngái ngủ, Nhan Tử Dạ ngơ ngác nói: "Cũng được." Bộ dáng không tệ, sức chiến đấu không sai, vo với những giống cái khác, quả thực có chút xuất sắc.

Nhận được đáp án này, ánh mắt hoa đào của An Nhĩ Tư chợt lóe một tia hàn quang, một trận gió từ cửa sổ lùa vào, thổi bay những sợi tóc bạc của An Nhĩ Tư: "Tôi hiểu rồi, Tiểu Dạ ngủ đi, buổi tối tôi sẽ gọi em."

Nhìn cánh cửa chầm chậm khép lại, Nhan Tử Dạ có chút khó hiểu, hiểu rồi là sao, An Nhĩ Tư hiểu cái gì a? Quên đi, mặc kệ, mệt muốn chết, hiện giờ ngủ quan trọng hơn.

…

Hoàn Chương 61.

62. Chương 62: Trận Chung Kết

*****

Hôm sau là ngày thi đấu của trận thứ hai, học viện Cách Lạp Tư giành được thắng lợi, trực tiếp tiến vào vòng chung kết cuối cùng. Giải quán quân chỉ có một, mấy giải á quân này nọ chỉ nói cho có mà thôi, giải thưởng chỉ có quán quân có thể nhận.

Ba học viện tiến vào vòng trong cùng chính là Cách Lạp Tư, Khắc Lôi Đốn cùng Bố Lai của Ngải Bố Lỗ đế quốc.

Vòng đấu tiến hành theo phương thức rút thăm, vận may của Cách Lạp Tư tựa hồ không tốt lắm, cư nhiên rút trúng số hai. Khắc Lôi Đốn là số ba, Bố Lai chính là số một.

Rút trúng số hai có nghĩa là Cách Lạp Tư phải đấu một trận với Bố Lao, nếu giành được thắng lợi thì sẽ đấu với Khắc Lôi Đốn. Học viện giành được thắng lợi cuối cùng chính là quán quân.

Có thể tiến vào top ba thì thực lực chắc chắn không yếu, lúc đấu với học viện Bố Lai, là người yếu nhất trong năm người, Ngải Luân đã thua trận, cũng may bốn trận sau đó đều chiến thắng. Này cũng có nghĩa là học viện Cách Lạp Tư sẽ cùng học viện Khắc Lôi Đốn tranh đoạt giải quán quân.

Trận thi đấu cuối cùng này, hiện trường có hơn ba nghìn quan khách, vì yếu tố an toàn, các vị quốc vương cùng nhóm viện trưởng ngồi ở vị trí cao nhất.

Hai đội bắt đầu tiến vào sân, học viên của hai học viện Cách Lạp Tư cùng Khắc Lôi Đốn phân biệt ngồi ở hai bên đài thi đấu. Ở khoảng cách hơn hai mươi mấy mét, Nhan Tử Dạ vẫn có thể nhìn ra ánh mắt hung bạo của thú nhân tóc rám nắng phóng về phía mình.

Hải Bác Lạc sáp qua hỏi: "Nhan Tử Dạ, cậu biết người kia không? Sao tôi cảm thấy từ khi cậu tiến vào sân người nọ đã bắt đầu nhìn chằm chằm cậu rồi a? Ánh mắt kia cứ hệt như muốn ăn tươi nuốt sống cậu ý."

Nhan Tử Dạ lắc đầu: "Không biết." Bất quá lúc nhìn thấy người nọ tựa hồ đang lấy lòng giống cái ở bên cạnh, Nhan Tử Dạ có chút hiểu ra, cười nói: "Ghen tị sẽ làm người ta phát cuồng, càng miễn bàn là thú nhân, tôi đây nằm yên cũng trúng đạn a!"

"A? Ghen tị?" Hải Bác Lạc nhìn qua bên kia thì cũng hiểu ra, hẳn là người nọ yêu thích giống cái Tân Địch kia, lúc biết Tân Địch có hứng thú với Nhan Tử Dạ thì nảy sinh tâm oán giận.

Ánh mắt An Nhĩ Tư cũng dừng lại trên người thú nhân nọ, cuối cùng chú ý tới giống cái Tân Địch. Lúc thấy đạo sư đối phương nói gì đó với bọn họ, lỗ tai An Nhĩ Tư khẽ giật giật, mĩm cười.

"Tiểu Dạ." An Nhĩ Tư gọi.

"Sao?" Nhan Tử Dạ quay đầu nhìn qua.

"Tôi với em đổi thứ tự đi, em là người thi đấu cuối cùng, được không?" Thứ tự thi đấu trước đó đã được định sẵn, bất quá bởi vì giải đấu không có quy định thứ tự nhất định nên các học viện có thể thay đổi thứ tự học viên trước khi lên sân đấu. Vốn An Nhĩ Tư là người thi đấu cuối cùng, bất quá hiện giờ An Nhĩ Tư muốn đổi thứ tự với Nhan Tử Dạ.

"Tôi và anh đổi?" Nhan Tử Dạ khó hiểu: "Vì cái gì?" Vốn Nhan Tử Dạ không muốn làm người đấu cuối cùng. Trận cuối áp lực rất nhiều a, ánh mắt toàn trường đều dồn vào trận này. Nếu trận cuối là trận mấu chốt thì áp lực lại càng tăng lên cấp bội. Không phải Nhan Tử Dạ không chịu nổi áp lực, mà là cậu lười.

"Người đấu thứ tư của bên kia chính là giống cái, tôi nghĩ Tiểu Dạ không muốn đụng cậu ta đi?" An Nhĩ Tư mang theo ý cười nhìn Nhan Tử Dạ, thứ tự thi đấu của bọn họ đã được định sẵn từ đêm qua, thật không ngờ giống cái kia cũng có chút bản lĩnh.

Cái gì? Theo quy luật của những trận trước, giống cái kia phải là người cuối cùng mới đúng, sao lại đột nhiên chuyển thành thứ tư? Có cảm giác chuyện này không phải là trùng hợp đơn thuần.

Nhan Tử Dạ gật đầu: "Tốt, tôi với anh đổi, tôi là người đấu cuối cùng." Mặc kệ An Nhĩ Tư làm sao biết thứ tự thi đấu của đối phương, Nhan Tử Dạ tin tưởng An Nhĩ Tư. Dù sao thì anh sẽ không làm chuyện mà mình không nắm chắc.

Nhan Tử Dạ đơn thuần thật sự cho rằng An Nhĩ Tư làm vậy vì nghĩ cho mình mới thay đổi thứ tự, thầm khen An Nhĩ Tư quả nhiên cẩn thận.

Bên Khắc Lôi Đốn học, đạo sư đang nói về trận đấu sắp tới.

"Thứ tự thi đấu của học viên Cách Lạp Tư chúng ta đã biết rồi, thế nhưng bọn họ rất có thể sẽ thay đổi. Tân Địch, nếu trò chọn trận thứ tư thì phải cẩn thận một chút, nếu đụng phải Áo Đức Kỳ hay An Nhĩ Tư, cứ cố gắng hết sức là được. Trận cuối cùng có thể là trận quan trọng, nhưng cũng có thể chỉ là một trận râu ria, để phòng ngừa vạn nhất, Cố Đức Luân, trò đấu trận cuối. Các trò nghe kĩ cho tôi, trận này chúng ta phải dốc toàn lực ứng chiến, giải quán quân sẽ là của chúng ta."

"Vâng." Nhóm học viên Khắc Lôi Đốn thực tự tin nói.

Giống cái Tân Địch sau khi đáp lời đạo sư thì nhịn không được dời ánh mắt về phía Nhan Tử Dạ ngồi ở đối diện, quyết định sau khi thi đấu, nhất định phải tìm cậu ta nói chuyện.

Trên đài quan sát cao nhất, viện trưởng Cách Lạp Tư liếc nhìn giống cái duy nhất dưới sân thi đấu, mỉm cười nói với viện trưởng Khắc Lôi Đốn: "Ông đúng là chịu chơi, ngay cả đứa chắt yêu nhà mình cũng phái ra. Xem ra ông quyết tâm giật giải quán quân lần này a!"

Đúng vậy, giống cái tham gia thi đấu kia chính là chắt trai của viện trưởng Khắc Lôi Đốn.

"Cái gì? Ông nói giống cái kia là cháu của lão quỷ này?" Viện trưởng Ngải Bố Lỗ kinh ngạc nhìn về phía viện trưởng Khắc Lôi Đốn: "Sao tôi không biết, ông lòi ra thêm một đứa cháu từ khi nào vậy hả? Không phải ông chỉ có một đứa cháu thôi à?"

Viện trưởng Khắc Lôi Đốn thản nhiên nói: "Là con của cháu trai tôi."

Viện trưởng Ngải Bố Lỗ quả thực muốn phát điên: "Cháu ông cư nhiên đã sinh con, sao tôi không biết?"

Quốc vương Ngãi Bố Lỗ đế quốc vốn coi trọng giống cái kia, muốn cưới về cho vương tử Ngải Bố Lỗ, trở thành vương phi. Thế nhưng nếu giống cái kia là cháu chắt của viện trưởng Khắc Lôi Đốn thì căn bản không có khả năng. Với tính cách của viện trưởng Khắc Lôi Đốn, ông ta sẽ không để con cháu mình gả tới Ngải Bố Lỗ đế quốc.

"Cháu người ta sinh con chẳng lẽ còn phải báo cáo với ông à?" Viện trưởng Cách Lạp Tư trừng trắng cả mắt, vẻ mặt khinh bỉ. Sau đó ông quay qua nói với viện trưởng Khắc Lôi Đốn: "Tôi nghe nói chắt trai ông có hứng thú với Nhan Tử Dạ của học viện tôi, thế nào, bằng không để tôi gọi nó lên cho ông xem thử?"

Kỳ thực viện trưởng Cách Lạp Tư chỉ muốn trêu chọc lão bằng hữu mà thôi, thế nhưng không ngờ viện trưởng Khắc Lôi Đốn cư nhiên lại đáp ứng.

"Cái gì? Ông nói cái gì?" Viện trưởng Cách Lạp Tư chọt chọt tai, hoài nghi bản thân vừa nghe nhầm.

Viện trưởng Khắc Lôi Đốn liếc mắt, đáp lại: "Tốt."

Là thật à? Viện trưởng Cách Lạp Tư kinh ngạc không thôi, mà viện trưởng Ngải Bố Lỗ thì hận tới nghiến răng.

'Reng…' Tiếng chuông bắt đầu trận đấu vang lên.

Đã tới giờ, trận đấu chính thức bắt đầu.

Người đầu tiên thi đấu bên Cách Lạp Tư học viện là Hải Bác Lạc, bên Khắc Lôi Đốn học viện là một thú nhân tóc xám. Dáng người cả hai không sai biệt lắm, chiều cao cũng tương đương, thế nhưng sức chiến đấu thì lại không cùng cấp bậc, bởi vì thú nhân kia là ngụy cấp S.

Hoắc Đức nhíu mày: "Ngay trận đầu tiên đã phái ra thú nhân ngụy cấp S, bọn họ biết chắc chúng ta sẽ phái Hải Bác Lạc ra sân à?"

Nhan Tử Dạ nói: "Hẳn là bọn họ suy đoán. Thực lực thú nhân cấp A bên bọn họ cũng không kém, thế nhưng dùng thú nhân ngụy S đối phó Hải Bác Lạc thì chiến thắng là tất nhiên. Nếu trận thứ hai chúng ta phái Áo Đức Kỳ thì nhất định bọn họ sẽ phái thú nhân cấp A kia, từ bỏ trận hai." Nếu đối phương sớm biết thứ tự thi đấu của bọn họ thì nhất định đã làm tốt chuẩn bị.

"Đúng vậy, trận thứ ba bọn họ sẽ phái ra thú nhân cấp A cực mạnh đối chiến với Ngải Luân. Nếu trận thứ ba cũng giành chiến thắng thì bọn họ đã thắng được hai trận. Hai trận cuối cùng bọn họ chỉ cần thắng một thì xong." An Nhĩ Tư nói tiếp.

"Kia… làm sao bây giờ? Chúng ta có cần đổi lại thứ tự thi đấu không?" Ngải Luân vẫn luôn kiệm lời bất ngờ lên tiếng hỏi, vẻ mặt cũng có chút lo lắng. Ngải Luân nghĩ, có thua trận cũng không sao, thế nhưng nếu vì vậy mà làm học viện mất đi giải quán quân thì anh sẽ rất áy náy.

Nhan Tử Dạ nói: "Không cần, cứ giữ thứ tự như vậy, giờ không kịp chỉnh nữa rồi. Hai trận cuối tôi cùng An Nhĩ Tư sẽ đổi cho nhau, anh cùng Áo Đức Kỳ cứ như vậy.

An Nhĩ Tư thản nhiên nói: "Chúng ta sẽ thắng."

Nhìn bộ dáng có vẻ rất tự tin của Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư, Ngải Luân không hỏi thêm gì nữa. Bất quá lúc nghe thấy Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư thay đổi thứ tự thì Áo Đức Kỳ khẽ liếc mắt nhìn hai người một cái, sau đó rất nhanh liền dời tầm mắt.

Thực lực của thú nhân cấp A cùng ngụy S cách biệt quá rõ. Tuy sức chiến đấu của Hải Bác Lạc không tệ, nhưng đối chiến với ngụy S vẫn thực cố sức. Cho dù dốc hết toàn lực thì kết quả vẫn là thua.

Hải Bác Lạc một thân chật vật, vẻ mặt suy sụp bước xuống đài, sau đó nói khẽ với Hoắc Đức: "Đạo sư, thực xin lỗi, tôi thua rồi."

"Sức chiến đấu chênh lệnh nhiều như vậy, thua cũng bình thường thôi. Đừng để trong lòng, nhóm Áo Đức Kỳ sẽ thắng." Hoắc Đức vỗ vai Hải Bác Lạc, an ủi.

Áo Đức Kỳ đứng dậy, liếc nhìn Hải Bác Lạc một cái rồi trực tiếp bước lên đài. Bên kia, Khắc Lôi Đốn học viện quả nhiên phái ra thú nhân yếu nhất trong năm người lên nghênh chiến.

Mọi người đều không xem trọng trận này, bởi vì tất cả đều nhìn ra, trận đầu học viện Khắc Lôi Đốn chiến thắng áp đảo, mà trận thứ hai, với sức chiến đấu của Áo Đức Kỳ, anh cũng sẽ dễ dàng giành lấy phần thắng. Như vậy hai trận đầu tiên xem như hòa. Quan trọng chính là trận thứ ba.

Áo Đức Kỳ sau khi ngược thảm đối thủ thì tới phiên Ngải Luân lên sân đấu. Hai bên đều là thú nhân cấp A, sức chiến đấu của đối phương chỉ cao hơn một chút, Ngải Luân vẫn có cơ hội chiến thắng.

Vừa vào trận Ngải Luân liền giống như biến thành người khác, lập tức tiến hành công kích mãnh liệt, làm đối phương không kịp trở tay. Thế nhưng sức chiến đấu của người nọ còn cao hơn Ngải Luân một chút nên rất nhanh đã phản ứng lại, sau khi phòng thủ thành công thì lập tức đánh trả.

Hai thú nhân đánh tới khó phân thắng bại, trên người song phương đều có thương tích. Ngải Luân khá thảm, bởi vì dị năng của đối phương là hệ lôi nên tóc bị đánh tới cháy khét, mặt mày cũng xám đen không nhìn ra bộ dáng vốn có. Thế nhưng Ngải Luân vẫn kiên trì chiến đấu.

"Ầm…" Ngải Luân lại bị một tia sét đánh trúng mà ngã nhào xuống đất, toàn thân bốc lên khói đen, vừa thấy đã biết bị thương rất nặng. Thú nhân Khắc Lôi Đốn vốn nghĩ Ngải Luân không thể đứng dậy nổi, mỉm cười châm chọc định rời đi. Kết quả Ngải Luân đang quỳ trên mặt đất cư nhiên cố gắng đứng dậy.

"Đừng đắc ý, ông đây vẫn còn sức chiến đấu, tiếp tục." Ngải Luân xé mở chiếc áo đã rách nát, cơ bắp trên người lộ ra cuồn cuộn, hét lớn một tiếng bổ nhào về phía thú nhân Khắc Lôi Đốn.

Đấu tiếp? Thú nhân Khắc Lôi Đốn thực buồn bực, này đã là lần thứ mấy rồi? Mỗi lần bị đánh ngã liền lập tức đứng dậy. Thú nhân này sao không chịu thua a? Quyết tâm không tiếp tục dây dưa nữa, thú nhân Khắc Lôi Đốn trực tiếp triệu hồi cơ giáp.

Ngải Luân vừa thấy đối thủ xuất cơ giáp thì biến về hình thú, so với cơ giáp, anh càng thích dùng hình thú chiến đấu hơn.

Cuối cùng Ngải Luân vẫn thua, chẳng qua đối phương tuy thắng nhưng cũng không tốt hơn bao nhiêu. Thậm chí so với Ngải Luân còn thảm hại hơn, một đài cơ giáp tốt đẹp bị Ngải Luân phá hư không nhẹ, ngay cả bản thân cũng bị trọng thương. Nếu không phải cuối cùng thể lực chống đỡ hết nổi thì người giành chiến thắng cuối cùng chính là Ngải Luân. Cuối cùng cả hai đều bị đưa vào phòng y tế, nằm trong khoang chữa trị miệng vết thương.

…

Hoàn Chương 62.

63. Chương 63: An Nhĩ Tư Đối Chiến Tân Địch

Nhóm khán giả quan sát trận đấu đều có chút tiếc nuối, dù sao so với thú nhân Khắc Lôi Đốn kia, bọn họ cảm thấy Ngải Luân phải là người thắng mới đúng. Bởi vì Ngải Luân thực sự quá xuất sắc, bị đánh ngã nhiều lần như vậy, mọi người cứ nghĩ Ngải Luân không thể đứng dậy nổi, kết quả, Ngải Luân vẫn kiên cường đứng dậy, tiếp tục chiến đấu.

"Ngải Luân đúng là tấm gương tốt của chúng ta, bình thường khúm khúm núm núm thế nhưng lúc chiến đấu thì quá dũng mãnh, cho dù chúng ta hợp chiến cũng chưa chắc thắng được. Bất quá tuy cuối cùng thua trận nhưng trong lòng tôi, cậu ta chính là người chiến thắng." Hải Bác Lạc cư nhiên bật khóc, vừa lau nước mắt vừa nói: "Về sau, tôi không bao giờ xem thường cậu ta nữa."

Mọi người không nói gì, kỳ thực không ai ngờ Ngải Luân lại ngoan cường tới vậy, tuy biết Ngải Luân có hai loại tính cách nhưng tận mắt nhìn thấy vẫn thực chấn động, cho dù là Áo Đức Kỳ cũng vậy.

Trận đấu thứ tư, giống cái của học viện Khắc Lôi Đốn bước lên đài trước, ánh mắt mong chờ nhìn về phía Nhan Tử Dạ. Bất quá rất nhanh Tân Địch liền lộ ra biểu tỉnh kinh ngạc, bởi vì người bước lên đài thi đấu cư nhiên không phải Nhan Tử Dạ mà là An Nhĩ Tư.

"Sao lại là anh?" Tân Địch kinh ngạc hỏi. Theo tin tức thăm dò được, người thi đấu thứ tư của học viện Cách Lạp Tư rõ ràng là Nhan Tử Dạ, vì sao hiện giờ lại đổi người?

"Đương nhiên là tôi, tôi nghĩ cậu muốn gặp Tiểu Dạ đi, bất quá thực xin lỗi, để cậu thất vọng rồi. Sáng nay chúng ta đã thay đổi thứ tự, Tiểu Dạ sẽ thi đấu trận thứ năm."

An Nhĩ Tư mỉm cười, từng câu từng chữ đều thực bình thường, thế nhưng Tân Địch lại nghe ra ý tứ châm chọc.

Bọn họ cư nhiên đột ngột thay đổi thứ tự, cho dù Tân Địch không cam lòng thì hiện giờ đã đứng trên đài thi đấu, nhất định phải chờ đến khi chấm dứt mới có thể đi xuống.

"Vậy bắt đầu đi." Nếu sự tình đã như vậy, Tân Địch chỉ đành đặt chuyện Nhan Tử Dạ qua một bên, tập trung thi đấu.

Trận đấu của hai người chính thức bắt đầu.

Bên chỗ ngồi của học viện Khắc Lôi Đốn, nhìn thấy người lên đài là An Nhĩ Tư chứ không phải Nhan Tử Dạ, Cổ Đức Luân cao hứng bật cười. Ha ha, thật tốt quá, trận cuối cư nhiên để gã gặp tên nhóc thối kia, có thể hảo hảo dạy dỗ nó một trận.

Dị năng của Tân Địch là hệ thủy, còn An Nhĩ Tư là dị năng hệ tinh thần, xét ra thì lực công kích của dị năng Tân Địch mạnh hơn. Nhưng dị năng của An Nhĩ Tư lại làm người ta khó phòng bị, không cẩn thận sẽ trúng chiêu.

Kỳ thật Tân Địch đã sớm tìm hiểu về dị năng của An Nhĩ Tư nên thời thời khắc khắc phòng bị.

Tân Địch phóng một quả cầu năng lượng màu lam về phía An Nhĩ Tư, An Nhĩ Tư nghiêng người né tránh công kích, tiếp đó ngân quang trong tay chợt lóe.

Ánh sáng mãnh liệt làm Tân Địch không thể mở mắt, một giây sau đó, Tân Địch vừa mở mắt thì phát hiện vô số nhũ băng đột nhiên xuất hiện rồi bay vùn vụt về phía mình. Tân Địch lập tức nhảy dựng lên né tránh nhũ băng, lúc cậu ta đang khó hiểu vì sao An Nhĩ Tư có thể sử dụng dị năng hệ băng thì một luồng khí nóng rực từ trên đầu truyền tới.

Vừa ngẩng đầu lên, mấy chục quả cầu lửa đang nện xuống, Tân Địch cả kinh lập tức khởi động lồng phòng hộ màu lam. Hỏa cầu va chạm với lồng phòng hộ phát ra âm thanh chấn động, mắt thấy lồng phòng hộ sắp không chống đỡ được, Tân Địch quyết định lùi về sau.

Nhanh chóng trốn vào góc sân, Tân Địch còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy An Nhĩ Tư cầm kiếm năng lượng màu bạc tấn công tới. Tân Địch nhanh chóng ngưng tụ dị năng phóng ra vô số khối băng bay về phía An Nhĩ Tư, kết quả An Nhĩ Tư giơ kiếm xoay tròn, những khối băng lập tức bị đánh bay.

Lưỡi kiếm trong tay An Nhĩ Tư vung lên, trực tiếp xẹt sát qua cổ Tân Địch, Tân Địch lập tức ngửa ra sau, trong tay ngưng tụ ra khối băng, tiếp đó vụn băng hệt như đạn pháo bắn ra. An Nhĩ Tư vươn tay, lồng phòng hộ màu đỏ rực xuất hiện ngăn chặn công kích của Tân Địch.

Lúc đụng phải lồng phòng hộ, những khối băng lập tức bị hấp thu một cách quỷ dị. Đợi đến khi Tân Địch dừng lại vì phát hiện không thích hợp thì An Nhĩ Tư đã đẩy tay tới, lồng phòng hộ đỏ rực cư nhiên biến thành vô số quả cầu lửa bay về phía Tân Địch.

"A…" Tân Địch không kịp tránh bị hai quả cầu lửa đánh trúng bụng cùng cánh tay, cảm giác bỏng rát đau đớn làm Tân Địch nhịn không được nhíu mày.

Nhìn thấy An Nhĩ Tư ngừng công kích, Tân Địch liền nhân cơ hội ngưng tụ dị năng, quả cầu năng lượng trong tay càng lúc càng lớn, đợi tới lúc An Nhĩ Tư tiến tới trước mặt, Tân Địch liền ném quả cầu năng lượng qua. Kết quả, Tân Địch phát hiện An Nhĩ Tư cư nhiên biến mất.

Sau lưng đột nhiên cảm thấy đau xót, Tân Địch căn bản không kịp né tránh đã bị lưỡi kiếm trong tay An Nhĩ Tư chém lên lưng. Cảm giác được dòng máu ấm nóng trên lưng chảy ra, mũi ngửi thấy mùi máu, Tân Địch nhịn đau tiếp tục phát động công kích dị năng.

Giữa không trung, theo tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, dị năng hệ băng bắt đầu ngưng tụ thành một mảng mây mù màu lam thật lớn. Mảng mây kia xuất hiện phía trên An Nhĩ Tư, lam quang chợt lóe trong mắt Tân Địch. Mảng mây lập tức đánh xuống một tia lam quang, An Nhĩ Tư vừa mới tránh được thì mấy chục tia lam quang từ mảng mây tiếp tục đánh xuống. Lần này An Nhĩ Tư căn bản không thoát được, trực tiếp bị vài tia lam quang bắn trúng, phần bả vai cùng lồng ngực bị đánh trúng cư nhiên bắt đầu kết băng.

Thấy công kích của mình hiệu quả, gương mặt tuấn mỹ của Tân Địch lộ ra một nụ cười đắc ý. Nghe nói sức chiến đấu của An Nhĩ Tư rất mạnh, bất quá hiện giờ xem ra cũng không khá bao nhiêu.

"Ầm.." Tân Địch đang đắc ý thì lưỡi kiếm trong tay An Nhĩ Tư đột nhiên biến đổi, biến thành quả cầu năng lượng màu bạc bay thẳng lên mảng mây phía trên, kết quả mảng mây lam sắc khó khăn lắm mới ngưng tụ được cư nhiên nổ mạnh.

Tất cả công kích chấm dứt, An Nhĩ Tư sau khi có được tự do lập tức biến về hình thú, phóng về phía Tân Địch đang chạy trốn.

Tân Địch định triệu hồi cơ giáp, thế nhưng tốc độ sau khi biến về hình thú của An Nhĩ Tư lại quá nhanh, Tân Địch vừa sờ lên bên hông thông tấn khí thì đã bị cánh hắc hổ đập văng lên lồng phòng hộ. Bên tai Tân Địch là tiếng kinh hô của các thú nhân trên khán đài.

Tân Địch đứng dậy, nhìn hắc hổ bay về phía mình thì lập tức cúi người, đôi cánh rộng lớn của hắc hổ gào thét lướt qua, bất quá nó rất nhanh đã xoay người bay ngược trở lại, sau đó hé miệng phun ra một luồng ánh sáng bạc. Cảm nhận được nguy hiểm, Tân Địch lập tức dựng lồng phòng hộ chống đỡ, bất quá vẫn chậm một bước, bị luồng sáng kia đánh trúng, một lần nữa văng mạnh ra ngoài.

"Ầm…" Trượt vài mét trên mặt đất, sau đó lại đập lên lồng phòng hộ mới ngừng lại được.

Ngã dưới đất, trong miệng Tân Địch lan tràn hương vị tanh ngọt, khóe miệng cũng trào ra máu tươi. Vừa mới chống đỡ đứng dậy, Tân Địch lại nhìn thấy hơn mười lưỡi dao mang theo hàn khí bay tới trước mặt. Từ khi thực lực tăng tới ngụy S, đây là lần đầu tiên Tân Địch kề cận cái chết như vậy, tốc độ của những lưỡi dao dao xoay kia quá nhanh, nhanh tới mức Tân Địch tự hiểu bản thân căn bản không thể trốn thoát."

"Xoẹt xoẹt xoẹt…"

Lưỡi dao hình trăng khuyết đóng đinh tay chân Tân Địch trên mặt đất, mặc dù không thể động đậy nhưng Tân Địch vẫn lập tức ngưng tụ dị năng, trước khi những lưỡi dao còn lại tiếp tục tấn công, cậu nhanh chóng hình thành lồng phòng hộ.

"Keng keng keng…" Vô số lưỡi dao va chạm, lồng phòng hộ cư nhiên xuất hiện vết rạn. Mắt thấy đã không chống đỡ nổi nữa, Tân Địch gầm lên giận dữ, sau đó biến thân.

Một con đại xà màu lam xuất hiện trên đài thi đấu, đôi mắt xanh lơ hung ác của nó nhìn chằm chằm An Nhĩ Tư. Thú nhân này cư nhiên không chút nào nương tay, kia đừng trách mình không khách khí.

Chính là, làm Tân Địch cảm thấy kỳ quái chính là An Nhĩ Tư không phải hệ tinh thần sao? Vì sao còn có cả hệ hỏa cùng hệ thủy? Chẳng lẽ anh ta có tam hệ dị năng? Đùa gì a. Từ đầu đến giờ, bởi vì Tân Địch là giống cái nên những thú thân đối đầu vẫn luôn nương tay, thế nhưng An Nhĩ Tư chẳng những không làm vậy mà còn ra tay ngoan độc, rốt cuộc cậu đã làm gì đắc tội anh ta?

Sau khi biến thành hình thú, Tân Địch dài tám mét cao ba mét, hắc hổ dài bốn mét cao hơn hai mét, sân thi đấu thoạt nhìn có hơi chật chội.

Đại xà màu lam tê rống một tiếng, sau đó trực tiếp phóng về phía hắc hổ đang lơ lửng trên không, cái đuôi rắn thật dài vung lên, suýt chút nữa đã đánh trúng hắc hổ. Hắc hổ hé miệng, ngọn lửa đỏ rực phun ra, đại xà cũng mở miệng, một cột nước cũng trực tiếp phun ra, vừa vặn dập tắt ngọn lửa của hắc hổ.

Ngọn lửa trong miệng hắc hổ khẽ chuyển, trực tiếp biến thành luồng năng lượng màu lam, sự tình chuyển biến quá nhanh, đại xà còn chưa kịp thu hồi công kích, ánh sáng mà hắc hổ phun tới đã đụng phải cột nước màu lam mà đại xà phun ra. Nháy mắt cột nước lập tức kết thành băng rồi nhanh chóng lan tràn, đại xà không kịp phản ứng cùng tránh né nên cũng bị đông thành tảng băng.

Sau khi đại xà bị đông lạnh, hình ảnh trước mắt cũng biến đổi, hắc hổ biến thành hình người, gương mặt tuấn mỹ dị thường của An Nhĩ Tư lộ ra, sau đó trong ánh mắt dần phóng đại của đại xà, An Nhĩ Tư nâng tay phải, lộ ra một nụ cười ôn hòa tới mức có thể tan chảy một dòng sông băng.

Không… đại xà bị đóng băng nhanh chóng điều động tinh thần lực trong cơ thể, nó muốn thoát khỏi khốn cảnh, thế nhưng nó phát hiện bản thân không thể nào động đậy, tinh thần lực tựa hồ cũng bị phong tỏa.

Đại xà chỉ có thể trơ mắt nhìn tay phải An Nhĩ Tư ngưng tụ dị năng hệ hỏa, sau đó phóng lên người mình. Lớp băng xanh lam trên người đại xà giống như thủy tinh bị bị đập vỡ mà vỡ vụn.

Mà Tân Địch thì chỉ có thể bất lực nhìn thân thể mình nát ra thành những mảnh nhỏ, vẻ mặt cậu ta hoảng sợ tới cùng cực. Giải đấu có quy định không thể giết người, vì sao An Nhĩ Tư dám làm như vậy, vì sao lại không có ai ngăn cản?

Vì cái gì?

Đồng tử màu lam co rút, Tân Địch trong hình thái đại xà ngã rạp xuống đất, sau đó biến về hình người. Cậu ta nằm yên trên mặt đất không chút nhúc nhích, ngay cả tiêu cự trong tròng mắt cũng không có, tựa hồ đã bị rút linh hồn.

Tiếng đếm ngược của trận đấu vang lên, mười giây đã trôi qua, thế nhưng Tân Địch vẫn không đứng dậy.

Trận đấu chấm dứt, An Nhĩ Tư chiến thắng.

…

Hoàn Chương 63.

64. Chương 64: Đối Chiến Cổ Đức Luân

******

Mọi người có mặt đều lộ ra ánh mắt kinh ngạc, không thể tin vào điều mình thấy. Rốt cuộc là sao a?

Mọi người chỉ nhìn thấy An Nhĩ Tư phát ra một luồng sáng bạc, sau đó Tân Địch bắt đầu điên cuồng ngưng tụ dị năng rồi công kích lung tung trong không khí, mà An Nhĩ Tư thì toàn thân lóe sáng ngân quang, lẳng lặng đứng ở góc sân quan sát.

Sau khi công kích lung tung với không khí, Tân Địch vẫn không ngừng lại, thậm chí còn dùng dị năng công kích lồng phòng hộ xung quanh sân thi đấu. Cuối cùng cậu ta giống như bị đóng băng, đứng cứng ngắc trên sân đấu. Tiếp đó là màn cuối cùng, Tân Địch đột nhiên ngã xuống rồi không đứng lên nữa.

Khoảnh khắc trận đấu tuyên bố chấm dứt, An Nhĩ Tư lẳng lặng bước xuống. Mà Cổ Đức Luân của học viên Khắc Lôi Đốn thì lập tức ào lên sân, đỡ Tân Địch dậy.

"Tân Địch, em sao vậy, Tân Địch.." Thế nhưng vô luận Cổ Đức Luân gào to cỡ nào, Tân Địch vẫn mở to mắt bất động, không hề đáp lại.

"Cách Lạp Tư học viện, mày đứng lại đó cho tao, mày đã làm gì Tân Địch hả?" Cổ Đức Luân ôm Tân Địch, lớn tiếng chất vấn An Nhĩ Tư đã bước xuống đài.

An Nhĩ Tư tao nhã nện bước, sau đó tay phải nâng lên, một tiếng búng tai vang lên.

Tân Địch trong lòng Cổ Đức Luân lập tức thở hắt một hơi, sau đó tự mình ngồi dậy, hổn hển hít từng ngụm từng ngụm không khí mới mẻ.

"Tân Địch, em tỉnh rồi, có khó chịu ở đâu không?" Cổ Đức Luân vừa hưng phấn vừa quan tâm hỏi.

"Tôi… không chết?" Nhìn Cổ Đức Luân, lại nhìn nhóm người xung quanh, cuối cùng tầm mắt dừng lại trên đôi chân cùng đôi tay vẫn hoàn hảo không chút sứt mẻ của mình. Tân Địch tựa hồ vẫn chưa hoàn hồn, cậu thực sự nghĩ rằng mình đã chết.

Vừa nãy cậu tựa hồ đã biến về thú hình, thế nhưng sao có thể chứ, cậu là giống cái, sao có thể biến thân? Chẳng lẽ hết thảy chỉ là ảo giác? Gì mà song hệ băng hỏa, gì mà biến thân, gì mà thú hình, tất cả chưa hề xuất hiện, toàn bộ đều là giả. Chết tiệt, lỗ hổng lớn như vậy thế mà cậu không hề phát hiện có chỗ nào không ổn, dị năng tinh thần của An Nhĩ Tư thật sự quá cường đại.

"Chết? Sao em có thể chết chứ, hiện giờ không phải em vẫn khỏe mạnh à? Không lẽ em bị thương ở đâu?" Cổ Đức Luân cẩn thận xem xét một chút, phát hiện trên người Tân Địch không có miệng vết thương nào.

"Tôi không sao." Hoàn hồn, Tân Địch đứng dậy, lúc nhìn tới An Nhĩ Tư đã trở về bên cạnh Nhan Tử Dạ thì ánh mắt thoáng hiện lên một tia sợ hãi, sau đó lập tức quay người đi xuống đài.

"Tân Địch…" Cổ Đức Luân muốn đuổi theo, kết quả lại bị trọng tài cản lại.

"Cậu học viên này, trận thi đấu thứ năm đã sắp bắt đầu rồi, xin hãy chuẩn bị sẵn sàng."

Cổ Đức Luân bất đắc dĩ, chỉ có thể nhìn Tân Địch đi thẳng tới chỗ ngồi của đội.

Trở lại chỗ ngồi, An Nhĩ Tư lập tức đón nhận ánh mắt quái dị của Nhan Tử Dạ.

"Làm sao vậy?" An Nhĩ Tư cười nhạt.

"Anh làm vậy không sợ người khác phát hiện à?" Giống cái kia hẳn không có thâm cừu đại hận gì với An Nhĩ Tư đi, nhìn bộ dáng cậu ta nổi điên cùng sợ hãi cùng cực như khi nãy, nhất định An Nhĩ Tư đã làm gì đó trong ảo cảnh. An Nhĩ Tư không sợ bại lộ thực lực thật sự của mình sao? Phải biết, hôm nay có ba vị thú nhân SS cùng thú nhân cấp S của các học viện tới xem a.

"Không có việc gì, tôi biết đúng mực." Sờ sờ đầu Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư nói: "Chỉ còn trận cuối thôi, thắng bại phải xem trận này, Tiểu Dạ, tôi chờ em thắng lợi trở về."

"Ừm, chờ tôi." Cởi bỏ áo khoác đặt vào tay An Nhĩ Tư, sau đó Nhan Tử Dạ bước lên đài.

Ánh mắt An Nhĩ Tư vẫn không rời khỏi Nhan Tử Dạ, Áo Đức Kỳ đột nhiên lên tiếng: "Giá trị tinh thần lực của cậu lại tăng lên."

An Nhĩ Tư không quay lại khẽ gật đầu: "Ừm, tăng lên một chút."

Hải Bác Lạc ở bên cạnh lập tức kích động: "Kia mà một chút à? An Nhĩ Tư, ngay cả giống cái ngụy S cũng không thoát khỏi lĩnh vực tinh thần của cậu, giá trị tinh thần cậu nhất định đã tăng rất nhiều. Nói nghe xem, mấy ngày nay cậu ăn gì vậy, sao đột nhiên mạnh như vậy a?"

"Thịt tinh tế thú, rau cải." An Nhĩ Tư trả lời thực chi tiết.

"Tôi cũng ăn mà, sao không thấy tăng lên a?" Hải Bác Lạc nghi hoặc, nghĩ thế nào cũng không ra, rõ ràng cũng ăn thức ăn như nhau, vì sao giá trị tinh thần của An Nhĩ Tư có thể tăng lên nhiều như vậy.

An Nhĩ Tư nhún nhún vai, biểu thị không biết. Áo Đức Kỳ trực tiếp dời tầm mắt, không thèm nhìn tới Hải Bác Lạc. Hải Bác Lạc rối rắm chẳng hiểu gì, cuối cùng chỉ có thể dời lực chú ý lên đài thi đấu.

Trận đấu cuối cùng quyết định học viện Cách Lạp Tư có thể giành được giải quán quân hay không. Tất cả mọi người đều tập trung lực chú ý vào trận này.

"Thật không ngờ tên nhóc kia vận dụng lĩnh vực tinh thần thuần thục như vậy, Khắc Lỗ Tư, thật ngại quá, cậu học viên kia tính tình khá ngay thẳng, không chút nương tay a." Viện trưởng Cách Lạp Tư cười thực sáng lạn.

Viện trưởng Khắc Lôi Đốn không chút biến sắc nói: "Trong thi đấu không cần khiêm nhượng."

"Lão quỷ này vẫn công chính liêm minh như thế a, bất quá vậy cũng tốt, nếu trận cuối chúng ta thắng, Cách Lạp Tư giành được quán quân, chắc ông cũng không để ý đâu a." Viện trưởng Cách Lạp Tư đã nhận định giải quán quân sẽ thuộc về học viện bọn họ.

Viện trưởng Ngải Bố Lỗ ngồi bên cạnh nhĩn không được nói với viện trưởng Cách Lạp Tư: "Lão quỷ này, tôi khuyên ông đừng đắc ý quá sớm. Sức chiến đấu của giống cái kia tuy không tồi nhưng tôi thấy thú nhân cuối cùng kia mới là người mạnh nhất trong đội."

Viện trưởng Cách Lạp Tư chép miệng: "Phải không? Cứ chờ xem."

…

"Nhan Tử Dạ, hôm nay có tao ở đây, giải quán quân nhất định thuộc về học viện Khắc Lôi Đốn. Còn nữa, tao khuyên mày tốt nhất đừng đánh chủ ý lên Tân Địch. Chỉ có thú nhân mạnh nhất mới xứng đôi với em ấy, mà tao mới chính là người đó."

Nhan Tử Dạ vừa mới bước lên đài thi đấu, Cổ Đức Luân đã bắt đầu nói năng lỗ mãng. Nửa phần đầu Nhan Tử Dạ còn hiểu được, chính là nửa phần sau có ý gì? Gì mà giống cái, gì mà Tân Địch, nói cứ hệt như cậu muốn cướp giống cái của anh ta ấy.

Vốn Nhan Tử Dạ không có hứng thú gì với giống cái kia, chẳng qua chỉ trả lời vài vấn đề thôi đã rước lấy phiền phức thế này, cậu quả thật có chút mất kiên nhẫn: "Muốn đánh thì đánh đi, đừng nói nhiều như vậy."

Nhan Tử Dạ tỏ ra mất kiên nhẫn làm Cổ Đức Luân nghĩ Nhan Tử Dạ không để mình vào mắt, liền tức giận.

"Thế thì mày đừng hối hận." Cổ Đức Luân vừa dứt lời, trận đấu cũng chính thức bắt đầu.

Tốc độ ngưng tụ dị năng của thú nhân ngụy S rất nhanh, Cổ Đức Luân sớm đã âm thầm chuẩn bị lập tức phát động công kích mãnh liệt về phía Nhan Tử Dạ.

Điện lưu màu bạc trong tay Cổ Đức Luân lóe sáng, gã vung tay, 'ầm' một tiếng, vị trí Nhan Tử Dạ vừa đứng bị lôi điện oanh tạc thành một cái hố nhỏ.

Lách mình tránh qua một bên, hồng quang chợt lóe trong mắt Nhan Tử Dạ, tốc độ cùng lực công kích của dị năng hệ lôi quả nhiên mạnh mẽ hơn các hệ dị năng khác. Lam quang lóe sáng quanh thân Nhan Tử Dạ, cậu dậm chân một cái, một đạo lam quang hệt như mũi tên từ mặt đất bắn thẳng tới dưới chân Cổ Đức Luân, tiếp đó có vô số gai băng từ mặt đất đâm lên. Điện quang trong tay Cổ Đức Luân chợt lóe, trực tiếp đánh nát toàn bộ gai băng.

"Lôi trận…" Bàn tay Cổ Đức Luân vươn lên cao, lôi điện bắt đầu ngưng tụ giữa không trung, nháy mắt có hơn mười đạo lôi điện đánh xuống.

Nhan Tử Dạ né trái né phải trên sân thi đấu, lôi điện ở phía trên vẫn không ngừng bổ xuống, từng đạo từng đạo giống như đã nhắm mục tiêu là Nhan Tử Dạ, cậu trốn đến đâu chúng lại bổ xuống đó. Cứ tiếp tục như vậy không phải biện pháp, Nhan Tử Dạ cũng không phải loại người chỉ biết nhẫn nại mà không chịu phản kích.

Điều động linh khí trong cơ thể, Nhan Tử Dạ vốn đang né tránh lôi điện đột nhiên biến mất, lôi vân ở giữa không trung sau khi mất đi mục tiêu lập tức tiêu tán. Cổ Đức Luân sửng sốt, ngay sau đó một luồng hàn khí từ phía sau đánh úp tới. Hai mươi mấy lưỡi dao bay xẹt qua người Cổ Đức Luân, gã còn chưa kịp thở phào thì những lưỡi dao đã bay vòng trở lại.

"Xoẹt xoẹt…" Cổ Đức Luân không kịp phòng bị bị một lưỡi dao cứa bị thương cánh tay, một luồng hàn khí từ miệng vết thương lan ra, máu từ vết thương chảy ra cư nhiên lập tức đông thành những hạt châu đỏ rực.

"Khống chế dị năng?" Trước đó Cổ Đức Luân đã nghe nói qua, thế nhưng thật không ngờ Nhan Tử Dạ thật sự làm được, này chính là kỹ năng đặc biệt của thú nhân cấp S a.

Nhan Tử Dạ cười khẽ, hai mươi mầy lưỡi dao bay lên giữa không trung rồi biến thành một lưỡi kiếm băng khổng lồ từ phía trên đâm thẳng xuống đỉnh đầu Cổ Đức Luân.

Tốc độc phản ứng của Cổ Đức Luân rất nhanh, hai tay chắp lại, một luồng điện lưu hiện lên, tiếp đó gã đưa tay lên đỉnh đầu, luồng điện lưu mang theo ánh sáng chói mắt bắn thẳng lên lưỡi kiếm phía trên.

"Ầm…"

Lưỡi kiếm cấp tốc xoay tròn nhưng bị dòng điện lưu cản lại, Cổ Đức Luân cắn răng chống đỡ, tăng mạnh lực đạo, điện lưu trực tiếp từ mũi kiếm truyền tới chuôi kiếm, ngân quang lóe sáng chói mắt, lưỡi kiếm băng trực tiếp vỡ vụn thành những khối băng.

Sau khi giải quyết lưỡi kiếm, Cổ Đức Luân thu lại số năng lượng thừa rồi phóng về phía Nhan Tử Dạ, hơn mười tia lôi điện hệt như những con rắn bạc đan xen ngăn chặn hết tất cả đường lui của Nhan Tử Dạ.

Nhìn Cổ Đức Luân tiếp tục ngưng tụ dị năng, Nhan Tử Dạ đưa tay trái tới trước phóng ra một quầng sáng màu lam, ngăn cản lôi điện. Tay phải hình thành một quả cầu lửa đỏ rực, sau đó ném về phía Cổ Đức Luân, hỏa cầu bay tới chia ra thành mười quả cầu nhỏ công kích Cổ Đức Luân không chút phòng bị bên kia.

"Ầm…" Cổ Đức Luân đang ngưng tụ dị năng chỉ kịp né tránh vài quả cầu lửa, thế nhưng chúng cư nhiên xoay một vòng đập vào người gã. Cổ Đức Luân bị văng ngược ra ngoài, quần áo bị cầu lửa đốt cháy hơn phân nửa, lộ ra lồng ngực bị tổn thương.

Lực công kích của chiêu này kì thực không lớn, nếu Cổ Đức Luân sớm chuẩn bị thì sẽ không bị thương, đồng dạng cũng không chật vật đến vậy. Thế nhưng gã thật không ngờ Nhan Tử Dạ cư nhiên lại là song hệ dị năng, lại còn có thể đồng thời thao túng hai loại dị năng tương khắc nhau.

Nhóm khán giả trên khán đài cũng bị chiêu thức của Nhan Tử Dạ dọa tới ngây người.

"Tôi không nhìn nhầm đi? Vừa nãy là hỏa dị năng mà, chính là dị năng của thú nhân kia không phải là hệ băng sao? Sao có thể phát ra công kích hỏa dị năng chứ?"

"Nhất định là tôi hoa mắt rồi, tôi cư nhiên nhìn thấy cậu ta đồng thời khống chế dị năng băng cùng hỏa.

"Song hệ băng hỏa? Này sao có thể, hai loại dị năng này không phải tương khắc à? Sao có thể cùng sử dụng."

"Vốn dị năng băng thôi đã đủ cường đại rồi, hiện giờ cư nhiên là song hệ băng hỏa, thú nhân kia quả thực mạnh tới vô pháp vô thiên mà. Vốn tôi xem trọng thú nhân hệ lôi của Khắc Lôi Đốn, nhưng bây giờ thì tôi thay đổi chủ ý rồi."

"Song hệ dị năng giả, chết tiệt, lại còn là song hệ dị năng giả ngụy cấp S, này là nghịch thiên a!"

….

Hoàn Chương 64.

65. Chương 65: Đối Chiến Cổ Đức Luân (2)

Không riêng gì những người khác, ngay cả nhóm viện trưởng cùng quốc vương cũng kinh ngạc.

"Nhóc con Nhan gia kia cư nhiên có thể đồng thời sử dụng song hệ dị năng băng hỏa?" Quốc vương Ni Lạp Nhĩ đế quốc thất kinh, bởi vì ông cũng có nghe chút tin tức về nhóc con Nhan Tử Dạ này. Chính là trước

đó sức chiến đấu của Nhan Tử Dạ chỉ có cấp B mà thôi, hiện giờ thoáng cái đã biến thành thú nhân song hệ dị năng ngụy cấp S, này thì phiền toái rồi.

Mặc kệ trong lòng quốc vương Ni Lạp Nhĩ rối rắm thế nào, viện trưởng Cách Lạp Tư lúc này thực hưng phấn, vỗ đùi nói: "Nhóc con này giỏi thật, cư nhiên là song hệ băng hỏa, lại còn có thể cùng sử dụng hai loại dị năng này, sức chiến đấu tăng lên không nhỏ a!"

Vẻ mặt viện trưởng Khắc Lôi Đốn có chút phức tạp, tựa hồ cảm thấy hoang mang vì năng lực của Nhan Tử Dạ.

Mà viện trưởng Ngải Bố Lỗ phản bác nói với viện trưởng Cách Lạp Tư: "Lão quỷ, tôi khuyên ông đừng cao hứng quá sớm, hiện giờ thoạt nhìn không có việc gì, thế nhưng dị năng băng hỏa vốn tương khắc với nhau, một khi khống chế không tốt thì nguy hiểm cùng cực a."

"Phi phi phi, lão quỷ, ông nói cái gì vậy hả, bớt nói một chút sẽ chết à?" Kỳ thực viện trưởng Cách Lạp Tư cũng hiểu viện trưởng Ngải Bố Lỗ nói có lý. Nếu là song hệ dị năng khác thì tốt rồi, thế nhưng dị năng của Nhan Tử Dạ lại quá tà môn, nếu không khống chế tốt, quả thực sẽ hủy đi chính mình.

Cổ Đức Luân không thể tin nổi nhìn chằm chằm ngọn lửa trong tay phải Nhan Tử Dạ: "Mày là song hệ dị năng?" Sao có thể như vậy, trước đó căn bản không nghe nói tới a!

Ngọn lửa trong tay Nhan Tử Dạ phừng lớn: "Lúc thi đấu không thể phân tâm." Chữ cuối cùng vừa dứt, ngọn lửa trong tay Nhan Tử Dạ cũng biến thành một con hỏa long thật lớn, phóng như vũ bão về phía Cổ Đức Luân.

Một đạo lôi điện bổ xuống hỏa long, đáng tiếc, hỏa long vốn hình thành từ năng lượng nên không có thực thể, vì thế lôi điện hoàn toàn không có tác dụng. Cổ Đức Luân lộn mèo một vòng tránh được hỏa long, bất quá hỏa long lập tức xoay mình quay trở lại. Cổ Đức Luân tựa hồ đã sớm đoán được, trực tiếp cúi người, bất quá vẫn bị cái đuôi hỏa long quét trúng.

Sau khi trúng đòn, Cổ Đức Luân lăn vài vòng dưới đất, quần áo sau lưng cũng bị cháy rụi. Lúc quỳ rạp dưới đất, Cổ Đức Luân vừa vặn nhìn thấy Tân Địch ở dưới đài quan sát, bị mất mặt trước mặt giống cái mình yêu thích, hơn nữa nghĩ tới trước đó Tân Địch tỏ ra hứng thú với Nhan Tử Dạ, Cổ Đức Luân cảm thấy nhất định là Nhan Tử Dạ cố ý muốn mình xấu mặt, vì thế gã liền thẹn quá thành giận.

"A…" Cổ Đức Luân hét lớn một tiếng, toàn thân lóe sáng ngân quang, vô số điện lưu tích tụ trên người gã, ngay sau đó gã lao tới trực tiếp đấm một quyền lên mặt Nhan Tử Dạ.

Nhan Tử Dạ hơi nghiêng mặt đi, cảm giác được điện lưu xẹt sát qua bên mặt. Sau khi né được cú đấm của Cổ Đức Luân, mắt thấy nắm tay phải của gã lại sắp vung tới, Nhan Tử Dạ ngã về sau tung ra một đá trúng ngay đầu gối, Cổ Đức Luân suýt chút nữa đã quỳ rạp xuống. Nhan Tử Dạ lùi về sau, cảm giác chân mình tê rần, cư nhiên bị điện lưu trên người Cổ Đức Luân giật.

Khẽ nhíu mày, quanh người Nhan Tử Dạ nháy mắt được bao phủ bởi một lớp lam quang, sau đó tiếp tục đối đầu với Cổ Đức Luân. Bao phủ linh lực trên người cũng tương tự như Cổ Đức Luân dùng dị năng, hai bên trực tiếp tiến hành cận chiến, tôi một quyền cậu một cước, trung gian không ngừng lóe sáng điện quang, tốc độ cùng sức chiến đấu đều tương đương.

Đánh một chốc, phát hiện thân thủ Nhan Tử Dạ tựa hồ không hề thua kém mình, Cổ Đức Luân từ bỏ cận chiến, nhấn chiếc nút bên cạnh thông tấn khí, ngay lập tức một đạo ngân quang lóe sáng, một đài cô giáp cao năm mét xuất hiện trước mặt Nhan Tử Dạ.

So với đài cơ giáp kia, Nhan Tử Dạ chỉ cao một mét tám quả thực nhỏ bé tới đáng thương. Năng lực điều khiển cơ giáp của Cổ Đức Luân rất mạnh, một cánh tay vung tới mang theo tiếng xé gió, Nhan Tử Dạ lắc mình, nếu không phải cậu phản ứng nhanh thì suýt chút nữa đã trúng đòn.

Ngay sau đó, Nhan Tử Dạ phát hiện tốc độ của cơ giáp tựa hồ đã tăng lên gấp đôi so với lúc cận chiến. Cơ giáp được khống chế bằng tinh thần lực, chỉ cần tinh thần lực cường đại cùng thao tác linh hoạt, tốc độ có thể tăng lên gấp đôi. Hơn nữa nếu dùng cơ giáp phóng ra dị năng công kích thì năng lượng cũng mạnh hơn. Này chính là ưu thế của cơ giáp.

Cảm giác được Nhan Tử Dạ không thể theo kịp tốc độ của mình, Cổ Đức Luân ở bên trong cơ giáp mỉm cười. Tay trái biến đổi, một chiếc lưới lớn trùm tới, mắt thấy Nhan Tử Dạ sắp bị lưới trùm kín, kết quả, cậu ta cư nhiên lại biến mất.

"Tốt lắm, làm nóng người xong rồi, tôi bắt đầu đấu nghiêm túc đây."

Bên tai vang lên tiếng nói của Nhan Tử Dạ, Cổ Đức Luân cả kinh, hơi nghiêng mặt qua thì thấy Nhan Tử Dạ, không biết cậu ta đã đứng trên vai mình từ khi nào. Gì mà làm nóng người, trận chiến vừa nãy chỉ là màn khởi động của cậu ta? Đùa gì chứ?

Bàn tay của cơ giáp vung tới, Nhan Tử Dạ nhún một chút rồi nhảy xuống đất, đứng trước mặt đài cơ giáp to lớn, phần tóc mái trước trán Nhan Tử Dạ cho dù không có gió cũng khẽ lay động, vạt áo cũng hơi tung bay. Hai tay cậu đưa tới trước, tay trái lóe hồng quang tai phải lóe lam quang, ngọn lửa nóng hừng hực cùng hàn khí lạnh như băng nháy mắt bao trùm cả đài thi đầu.

Cổ Đức Luân đột nhiên có dự cảm bất an, gã cảm giác được Nhan Tử Dạ sắp tung đại chiêu, vì thế lập tức đánh gảy quá trình ngưng tụ dị năng. Đáng tiếc Cổ Đức Luân không biết Nhan Tử Dạ hoàn toàn không cần phí thời gian ngưng tụ dị năng.

Linh lực trong yêu đan điên cuồng trào ra, mắt thấy đôi tay cơ giáp chuyển động biến thành khẩu pháo laser nhắm về phía mình, Nhan Tử Dạ không chút kích động, mặt cũng không biến sắc, tựa hồ không hề có ý định né tránh.

Nhóm người quan sát xung quanh run sợ không thôi, thú nhân kia muốn làm gì, định cường ngạnh đối đầu với pháo laser à? Kia không phải muốn chết sao? Pháo laser này tuy nói là chuyển hóa từ dị năng của thú nhân nhưng thông qua cơ giáp, uy lực của nó sẽ mạnh lên gấp đôi. Đặc biệt là còn tới hai quả, nếu bị bắn trúng thì sẽ nguy hiểm tới tính mệnh.

"Nhan Tử Dạ, mau tránh đi…" Hải Bác Lạc nhịn không được gào lớn.

Áo Đức Kỳ ở bên cạnh, sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng.

Chỉ có An Nhĩ Tư vẫn mỉm cười như cũ, tựa hồ không hề lo lắng.

Mà giống cái Tân Địch của học viện Khắc Lôi Đốn nhìn thấy tình cảnh này thì siết chặt nắm tay, tựa hồ so với Nhan Tử Dạ còn khẩn trương hơn, lẩm bẩm: "Mau tránh, mau tránh đi a!"

Đợi tới lúc pháo laser màu bạc được phòng ra, luồng ánh sáng chói mắt trực tiếp bao phủ toàn bộ bóng dáng Nhan Tử Dạ.

"Ầm… ầm…"

Ánh sáng dần giảm xuống, pháo laser đã bắn thủng hai lỗ trên mặt đất, mà Nhan Tử Dạ đứng ở đó khi nãy đã biến mất, ngay sau đó nhóm thú nhân cùng giống cái trên khán đài vừa kinh hô vừa chỉ lên đỉnh đầu cơ giáp Cổ Đức Luân.

Cái gì? Cổ Đức Luân vừa ngẩng đầu lên thì thấy, Nhan Tử Dạ cư nhiên đứng thẳng tắp trên đỉnh đầu gã, cứ hệt như có thứ gì đó đang nâng đỡ dưới chân giúp cậu ta lơ lửng ở giữa không trung. Bay, thú nhân này cư nhiên biết bay?

Nhìn đài cơ giáp màu bạc bên dưới, Nhan Tử Dạ chắp hai tay lại. Ngọn lửa đỏ rực cùng hàn băng màu lam kết hợp lại với nhau tạo thành một quả cầu năng lượng thật lớn, sau đó Nhan Tử Dạ nhẹ giọng nói: "Đến phiên tôi."

"Không…" Cảm nhận được nguồn năng lượng cực lớn đang dao động, Cổ Đức Luân hô to một tiếng muốn né tránh, bất quá gã phát hiện mình căn bản không động đậy được, không phải không thể mà là cho dù với tốc độ của cơ giáp cũng không còn kịp.

"Ầm…"

Luồng ánh sáng đỏ xanh xen kẽ cắn nuốt đài cơ giáp, lờ mờ có thể nghe thấy tiếng kêu la thảm thiết của Cổ Đức Luân. Nhan Tử Dạ thu lại linh lực, nhẹ nhàng phiêu bổng đáp xuống đất hệt như một cọng lông chim, tiếp đó luồng sáng biến mất, đài cơ giáp tả tơi như một đống sắt vụn xuất hiện.

"Ông trời của tôi ơi, cậu ta không dựa vào chút trợ lực nào cư nhiên có thể lơ lửng trên không lâu như vậy, cậu ta làm sao được vậy?"

"Đó không phải trọng điểm, trọng điểm là uy lực của chiêu kia khủng khiếp hơn pháo laser của Cổ Đức Luân rất nhiều, cơ giáp bị hủy thành như vậy, Cổ Đức Luân không sao chứ?"

"Biết bay, cậu nhóc kia chẳng lẽ không phải là song hệ dị năng giả mà là tam hệ dị năng giả, có dị năng có thể bay lượn?"

"Nhất định là tam hệ dị năng giả, ông trời của tôi ạ, vốn cứ tưởng song hệ đã đủ hiếm lạ rồi, cậu ta cư nhiên lại là tam hệ."

"Dị năng hệ phong? Dị năng này cực hiếm, đúng là quá khủng."

"Chậc, tôi cảm thấy trái tim sắp nổ rồi a, tam hệ dị năng, cứ như nằm mơ."

...

Không riêng gì mọi người trên khán đài, ngay cả ba viện trưởng cấp SS cũng khiếp sợ. Thú nhân có tam hệ dị năng không phải chưa có, chẳng qua tinh thần lực của bọn họ đều cường đại tới mức biến thái, thế nhưng tinh thần lực của Nhan Tử Dạ chỉ có tám mươi mấy mà thôi, này quả thực không thể tưởng tượng. Hơn nữa, dị năng hệ phong bình thường chỉ có thú nhân có năng lực phi hành có, Nhan Tử Dạ làm thế nào có được?

Ngồi trên vị trí cao nhất, quốc vương Ni Lạp Nhĩ đế quốc siết chặt nắm tay, không biết nghĩ tới chuyện gì mà sắc mặt thực khó coi.

Nhìn chằm chằm đài cơ giáp rách nát nằm trên mặt đất, Nhan Tử Dạ tự hiểu công kích của mình mạnh yếu thế nào, thoạt nhìn có vẻ tổn thương rất nặng thế nhưng thật sự không đến mức đó, bởi vì cậu đã khống chế tốt năng lượng phóng ra.

Quả nhiên, một đạo ngân quang lóe sáng, cơ giáp bạc biến mất, trước mắt Nhan Tử Dạ là một con sư tử màu nâu thật lớn.

"Rống..." Sư tử hướng Nhan Tử Dạ gầm lớn một tiếng, tiếp đó trực tiếp vọt tới. Quanh người sư tử lóe sáng điện lưu, sau khi vọt tới trước mặt Nhan Tử Dạ thì há miệng, phun ra một quả đạn pháo mang theo điện lưu.

Nhan Tử Dạ vung tay, một chiếc lồng phòng hộ màu đỏ xuất hiện ngăn chặn công kích của đại pháo. Thấy công kích không hiệu quả, ánh mắt sư tử lóe lên một tia sáng xanh, trực tiếp dùng cơ thể va chạm với lồng phòng hộ.

Sức mạnh của sư tử rất lớn, lồng phòng hộ của Nhan Tử Dạ bắt đầu rung lên. Nhan Tử Dạ tự nhiên sẽ không ngồi im chờ chết, cậu lùi về sau, khi cậu rời khỏi phạm vi phòng hộ thì chiếc lồng sẽ biến mất, sư tử liền giống như phát điên lao tới. Nhan Tử Dạ vung tay phải lên, một khối năng lượng hình thoi màu lam lẫn theo chút màu đỏ trực tiếp đóng đinh sư tử xuống đất.

"Nổ..." Nhan Tử Dạ ra lệnh một tiếng, khối năng lượng hình thoi kia lập tức phát nổ như một quả bom. Vô số bông tuyết văng ra chui vào thân thể sư tử, nó kêu rên một tiếng, da lông màu nâu ứa ra máu tươi, điện lưu trên người cũng biến mất. Sư tử ăn đau hoàn toàn tiến vào trạng thái điên cuồng, nó không còn để tâm tới vết thương trên người nữa, đôi mắt đen láy cũng tràn đầy hồng quan cuồng bạo, chỉ biết liều lĩnh xông tới.

...

Hoàn Chương 65.

66. Chương 66: Thắng

Khoảng cách quá gần, Nhan Tử Dạ vận chuyển linh lực, hệt như lông chim nhẹ nhàng trượt ra sau. Sư tử bám theo không buông, thỉnh thoảng lại há miệng táp về phía đầu Nhan Tử Dạ.

Nhan Tử Dạ hiện giờ đang ở hình thái nhân loại, tự nhiên không có khả năng cứng đối cứng với sư tử, cậu liền nhảy dựng lên giữa không trung. Hai tay giang rộng, hơn mười khối hình thoi lam hồng xuất hiện ở xung quanh sư tử, ánh mắt Nhan Tử Dạ nheo lại: "Nổ."

"Ầm…"

Uy lực của mỗi khối đều rất lớn, bị hơn mười khối đồng loạt nổ mạnh, sư tử trực tiếp bị nổ bay, trên người cắm đầy mảnh băng vụn lớn nhỏ, trên mặt cũng bị rạch một vệt thật dài.

Nhìn sư tử rớt xuống đất, Nhan Tử Dạ lập tức lắc mình tiến tới trước mặt sư tử, nâng chân mang theo lam quang đá qua một cước, sư tử bị đá văng lên lồng phòng hộ ở phía sau. Tiếp đó Nhan Tử Dạ lại đánh thêm một quyền vào miệng sư tử, tiếp theo lại là một cú đá.

Sư tử không còn khả năng chống đỡ bị Nhan Tử Dạ đánh tới tấp như bao cát, nhóm người quan sát trên khán đài thấy sư tử bị Nhan Tử Dạ ngược thảm đến mức không nỡ nhìn thẳng.

Mặc dù bị thương nghiêm trọng nhưng lúc Nhan Tử Dạ vung nắm tay tới, sư tử vẫn tung ra một cú phản kích cuối cùng, cái đuôi thật dài quấn lấy cổ chân Nhan Tử Dạ, dùng sức kéo mạnh. Ngay lúc Nhan Tử Dạ mất thăng bằng, sư tử hé miệng phóng ra một quả đạn pháo kèm theo điện lưu. Khoảng cách gần như vậy, hơn nữa còn bị sư tử kiềm chế, Nhan Tử Dạ căn bản không thể giãy ra, cũng không có khả năng ngưng tụ dị năng.

Ngay lúc sư tử mỉm cười vì nghĩ rằng kích cuối cùng này sẽ thành công thì nụ cười đột nhiên cứng lại. Chỉ thấy hồng quang trên người Nhan Tử Dạ nháy mắt lóe sáng, tay trái vươn tới, quả đạn pháo vào bạc giống như bị một vách tường cản lại, dừng lại trước tay Nhan Tử Dạ không tới một cm.

Không có khả năng, Nhan Tử Dạ sao có thể ngưng tụ dị năng chỉ trong khoảng thời gian một giây đồng hồ chứ? Sư tử không dám tin trừng to mắt như chuông đồng, trong con ngươi đen láy phản chiếu ảnh ngược của Nhan Tử Dạ. Chỉ thấy Nhan Tử Dạ vỗ vỗ bàn tay trái một chút, đạn pháo mang theo điện lưu lập tức bắn ngược trở lại đánh trúng ngực sư tử, cái đuôi đang quấn chặt Nhan Tử Dạ cũng nới lỏng. Sau khi bị chính quả cầu năng lượng của mình đánh trúng, sư tử liền bay ngược ra ngoài.

Sư tử quỳ rạp dưới đất không ngừng run rẩy, da lông màu nâu bị cháy xém, miệng còn hộc ra bọt mép. Ra mòi không còn khả năng chiến đấu nữa.

Trên đài thi đấu hỗn độn, Nhan Tử Dạ mặc đồ đen lẳng lặng đứng đó. Cổ Đức Luân bị ngược thảm thương nằm bệch dưới đất, còn Nhan Tử Dạ thì không chút tổn hao, cơn gió nhẹ nhàng thổi bay phần tóc mái trước trán Nhan Tử Dạ. Nhan Tử Dạ uể oải duỗi thắt lưng, hình ảnh quả thực không tốt đẹp chút nào.

Đến cuối cùng, mọi người đều nhìn ra mới đầu Nhan Tử Dạ rõ ràng đã nương tay, bằng không trận đấu cũng không giằng co lâu như vậy. Nhìn bộ dáng thoải mái của Nhan Tử Dạ, Cổ Đức Luân thua cũng không oan a!

Toàn trường yên tĩnh tới mức một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy tiếng vang.

Quá trình quá rung động, kết cục quá bất ngờ. Đầu tiên là Nhan Tử Dạ lộ ra song hệ dị năng băng hỏa, tiếp đó lại thêm loại dị năng thứ ba. Cuối cùng, Cổ Đức Luân cư nhiên bị chính dị năng của mình đánh bại. Trận đấu cuối cùng quả thực đặc sắc, phấn khích vô cùng a!

Đếm ngược bắt đầu, toàn trường đều nghe thấy âm thanh máy móc vang lên.

10… 8… 6…

Thẳng đến giây cuối cùng, sư tử quả thật không thể đứng dậy nữa, thậm chí một chút động tĩnh tỉnh lại cũng không có. Lồng phòng hộ trên đài thi đấu biến mất, trọng tài bước lên hô to: "Tôi tuyên bố, trận thứ năm học viện Cách Lạp Tư chiến thắng, kết quả cuối cùng là học viện Cách Lạp Tư chiến thắng học viện Khắc Lôi Đốn với tỉ số 3:2, trở thành quán quân của giải thi đấu giữa các học viện trên tinh cầu."

Sau vài giây yên tĩnh, thú nhân toàn trường đồng loạt đứng lên, tiếng vỗ tai đinh tai nhức óc cũng vang lên. Nhóm An Nhĩ Tư đứng lên, nghe thấy thông báo học viện mình giành giải quán quân, đạo sư Hoắc Đức quả thực xúc động muốn khóc a!

Hải Bác Lạc nhịn không được kích động nhào qua ôm cổ Hoắc Đức, gào lớn: "Đạo sư, chúng ta thắng, chúng ta thắng rồi."

"Đúng vậy, chúng ta thắng." Hoắc Đức hiện giờ vẫn còn khó tin, bọn họ cư nhiên chiến thắng, Nhan Tử Dạ cư nhiên thắng. Kết cục này quả thực quá bất ngờ.

Hải Bác Lạc ôm Hoắc Đức xong thì lập tức phóng lên đài, muốn ôm Nhan Tử Dạ, bất quá có người nhanh hơn.

An Nhĩ Tư bước đi thật nhanh nhưng không hề mất đi vẻ tao nhã, trực tiếp kéo Nhan Tử Dạ qua ôm lấy cổ cậu, nhẹ giọng thì thầm bên tai: "Tiểu Dạ, chúc mừng."

Trước công chúng bị An Nhĩ Tư ôm như vậy, Nhan Tử Dạ có chút không quen, bất quá thấy mọi người đều kích động, với lại bọn họ đều là thú nhân, hẳn mọi người cũng không nghĩ quá nhiều. Thế nên Nhan Tử Dạ cũng không giãy dụa.

"Chúng ta thắng rồi." Tựa vào vai An Nhĩ Tư, Nhan Tử Dạ cười khẽ nói.

"Không, là em thắng, bởi vì em nên chúng ta mới thắng." Âm thanh An Nhĩ Tư không chỉ vui sướng mà còn ẩn chứa tự hào, vì Nhan Tử Dạ mà vui, vì Nhan Tử Dạ mà tự hào.

"Đúng vậy, Nhan Tử Dạ, nhờ cậu mà chúng ta mới thắng a. Cậu không biết vừa nãy tôi lo lắng cỡ nào đâu, thật không ngờ tên nhóc nhà cậu cư nhiên lại có dị năng hệ phong, mau nói cho tôi biết đi, này là sao a?" Hải Bác Lạc kích động hỏi.

Cảm giác được Nhan Tử Dạ có chút giãy dụa, An Nhĩ Tư buông tay, cười cười nhìn cậu, tựa hồ cũng đang chờ nghe giải thích.

Hoắc Đức cũng gõ đầu Nhan Tử Dạ: "Nhóc hư hỏng này, mau nói xem dị năng hệ phong là chuyện gì, rõ ràng trước đó tôi kiểm tra cho trò chỉ có hai hệ băng hỏa mà thôi, hệ phong rốt cuộc từ đâu ra?"

Thấy Nhan Tử Dạ bị mắng, An Nhĩ Tư đưa tay xoa xoa phần trán vừa bị Hoắc Đức gõ của Nhan Tử Dạ, rõ ràng đang cười nhưng trong mắt không có chút ý cười nào: "Đạo sư, Tiểu Dạ vừa chiến đấu xong, tinh thần lực vẫn chưa khôi phục." Ngụ ý là đừng có động tay động chân với Nhan Tử Dạ.

"Biết rồi biết rồi." Hoắc Đức vừa vung tay vừa liếc mắt xem thường, hai tên nhóc này đúng là lớn gan, đặc biệt là An Nhĩ Tư, cư nhiên còn dám cảnh cáo ông: "Nhan Tử Dạ, mau nói xem dị năng hệ phong của trò rốt cuộc là sao."

Nhan Tử Dạ chụp lấy bàn tay An Nhĩ Tư trên trán mình, trừng mắt liếc anh một cái rồi tùy ý nói: "Trước trận đấu, tôi không cẩn thận hấp thu một viên tinh hạch của tinh tế thú có dị năng hệ phong, sau đó không ngờ tinh thần lực gia tăng, hệ phong cũng tự nhiên kích phát."

"Cái gì? Trò hấp thu tinh hạch của tinh tế thú hệ phong? Nhóc thối này, trò chán sống rồi à? Chẳng lẽ trò không biết hấp thu tinh hạch bất đồng thuộc tính sẽ rất dễ nổ tan xác mà chết à?" Trái tim Hoắc Đức run rẩy, liếc nhìn bộ dáng thực tùy ý của Nhan Tử Dạ, cứ hệt như thứ trò ấy hấp thu không phải tinh hạch mà chỉ là mấy bình dịch dinh dưỡng ấy.

Không chỉ Hoắc Đức, ngay cả An Nhĩ Tư cũng cả kinh, vội vàng nắm lấy tay Nhan Tử Dạ, nghiêm túc hỏi: "Em thật sự đã hấp thu tinh hạch hệ phong à?" Với sự hiểu biết của anh, Nhan Tử Dạ sẽ không nói dối, dùng lời nói của Nhan Tử Dạ thì nói dối thực hao phí thần kinh cùng tế bào não, vì thế Nhan Tử Dạ ngay cả nói dối cũng lười.

Bị biểu tình nghiêm túc của An Nhĩ Tư làm sững sờ, Nhan Tử Dạ ngơ ngác gật gật đầu: "Đúng vậy." Kỳ thật ngoại trừ viên tinh hạch cấp A không thuộc tính kia, nguyên chủ còn một viên tinh tạch cấp D hệ phong. Khi đó Nhan Tử Dạ nghĩ nếu thú nhân khác có thể hấp thu năng lượng trong tinh hạch thì cậu cứ thử xem sao. Kết quả quả thực đã thành công, năng lượng trong tinh hạch tuy không thuần khiết như linh

khí nhưng cũng không tệ, chẳng qua là quá ít, còn không bằng số linh khí Nhan Tử Dạ hấp thu trong một ngày.

Chuyện này vốn Nhan Tử Dạ đã quên mất rồi, vừa vặn hôm nay bại lộ thực lực nên lôi ra làm khiên chắn.

"Tiểu Dạ, tôi hi vọng sau khi trở về em sẽ cho tôi một lời giải thích đầy đủ." Nụ cười thường trực của An Nhĩ Tư hoàn toàn biến mất, biểu tình cùng giọng điệu nghiêm nghị này quả thực làm Nhan Tử Dạ có chút không quen.

"Ừm." Này cũng không phải việc to tát, khẩn trương như vậy làm gì, Nhan Tử Dạ không chút để ý.

"An Nhĩ Tư nói đúng, việc này trở về rồi nói sau." Hoắc Đức đồng ý với An Nhĩ Tư, hiện giờ vẫn còn ở sân thi đấu, không thích hợp để nói chuyện.

Cách Lạp Tư giành được giải quán quân, viện trưởng Cách Lạp Tư cười toe toét như đóa hoa, đắc ý nói với viện trưởng Ngải Bố Lỗ: "Xem đi xem đi, đã nói năm tay chúng ta sẽ thắng mà ông không chịu tin."

"Cho ông đắc ý một lần đấy, được quán quân thì có gì đặc biệt hơn người chứ, chúng ta còn giành giải liên tục hai lần đây này. Chỉ được lần này thôi, kì sau giải quán quân nhất định thuộc về Ngải Bố Lỗ." Viện trưởng Ngải Bố Lỗ không phục nói.

Viện trưởng Cách Lạp Tư không thèm để ý tới viện trưởng Ngải Bố Lỗ, dù sao hiện giờ ông cứ kiêu ngạo một phen: "Tôi thấy ông đừng mơ mộng hão huyền, giải quán quân kì tới cũng là của chúng ta. Được rồi, tôi không thèm nghe ông nói nhảm nữa, tôi phải xuống dưới trao giải cho đám nhóc a. Ha ha ha…."

Viện trưởng Ngải Bố Lỗ tức tới khó thở, bất quá lại không có cách nào, bởi vì lần này học viện Cách Lạp Tư quả thực đã chiến thắng vô cùng ngoạn mục.

Viện trưởng Khắc Lôi Đốn nãy giờ vẫn im lặng đột nhiên đứng dậy, thấy viện trưởng Khắc Lôi Đốn theo viện trưởng Cách Lạp Tư đi xuống dưới, viện trưởng Ngải Bố Lỗ liền hỏi: "Khắc Lỗ Tư, ông đi đâu đấy?"

Khắc Lỗ Tư không nói gì cũng không quay đầu lại, thực lạnh lùng rời đi.

Học viên chiến thắng giành được giải quán quân được thưởng một viên tinh hạch cấp A không thuộc tính, cộng thêm mười vạn tinh tệ cùng một chiếc cúp.

Ngải Luân sau một giờ nằm trong khoang chữa trị, miệng vết thương đã lành hẳn nên cũng tới tham gia giải trao giải.

Người trao giải chính là cường giả SS, học viện mình vinh dự đạt được giải quán quân, viện trưởng Cách Lạp Tư tự nhiên muốn đích thân trao cúp.

"Không tồi, nhóc thực xuất sắc, trận đấu cuối cùng kia quả thực phấn khích, làm tôi kinh hỉ rất lớn a." Viện trưởng Cách Lạp Tư vỗ vỗ vai Nhan Tử Dạ tán dương.

"Tôi chỉ làm việc mình phải làm." Nhan Tử Dạ cố nhịn không ngáp dài, sau trận đấu cậu lại bắt đầu buồn ngủ, thế nên đầu óc cũng trở nên chậm chạp.

"Nhóc con này thật là…" Viện trưởng Cách Lạp Tư dở khóc dở cười liếc nhìn Nhan Tử Dạ một cái, sau đó dời mắt về phía nhóm An Nhĩ Tư, đồng dạng khen ngợi vài câu rồi trao một chiếc cúp thực tinh xảo cao tầm sáu mươi cm cho bọn họ.

Nhìn nhóm Nhan Tử Dạ cùng giơ cao chiếc cúp, toàn trường không hẹn mà cùng vỗ tay cùng hoan hô.

Lúc này, giải đấu tranh tài các học viện rốt cuộc cũng kết thúc.

…

Hoàn Chương 66.

67. Chương 67: Gia Tộc Mã Khắc Tân

*****

Sau khi trở về ăn uống no đủ, Nhan Tử Dạ đang chuẩn bị ngủ bù một giấc thì bị An Nhĩ Tư kéo lại: "Sao vậy?" Nhan Tử Dạ mệt mỏi tựa vào sô pha, cầm chống lên gối ôm, đề phòng mình ngủ gật.

Nhìn bộ dáng ỉu xìu của Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư ngồi xuống bên cạnh, tiếp đó để đầu cậu tựa vào vai mình: "Tiểu Dạ giải thích chuyện dị năng hệ phong một chút đi."

"À, hóa ra là chuyện này, không ngờ anh vẫn còn nhớ a." Nhan Tử Dạ vốn nghĩ An Nhĩ Tư chỉ tùy tiện nói vậy mà thôi, không ngờ sau khi về lại nhắc lại. Bất quá cũng không phải chuyện quan trọng cần giữ bí mật nên Nhan Tử Dạ trực tiếp nói ra.

"Trước kia ba nguyên… ba tôi kỳ thật để lại tới hai viên tinh hạch. Một viên cấp A không thuộc tính cùng một viên cấp D hệ phong. Viên cấp A kia trước đó đã bị người ta lừa mất rồi, viên cấp D kia tôi thấy cứ để vậy thì thực lãng phí nên thử hấp thu năng lượng bên trong. Bất quá sau khi hấp thu thì tựa hồ không có tác dụng phụ, anh không cần khẩn trương như vậy đâu."

Biết An Nhĩ Tư quan tâm mình, mặc dù suýt chút nữa đã làm lộ bí mật nhưng Nhan Tử Dạ vẫn cảm thấy ấm áp. Tuy nói vậy nhưng Nhan Tử Dạ không hề thừa nhận vì hấp thu viên tinh hạch kia mà mình có dị năng hệ phong. Kỳ thực từ lúc ngưng kết được nửa khối yêu đan, Nhan Tử Dạ đã có thể dùng pháp thuật phi hành, chẳng qua bởi vì khoảng cách rất ngắn nên cậu vẫn không dùng tới. Trùng hợp hôm nay cấp bách nên vừa vặn sử dụng mà thôi.

Nếu mọi người đều nghĩ cậu vì hấp thu viên tinh hạch kia mà có được dị năng hệ phong thì cứ để bọn họ nghĩ như vậy đi, Nhan Tử Dạ lười giải thích.

"Tiểu Dạ, sau khi trở về để tôi giúp em kiểm tra giá trị tinh thần lực cùng thuộc tính đi." Cho dù Nhan Tử Dạ nói không có tác dụng phụ nào nhưng An Nhĩ Tư vẫn lo lắng.

"Ừm." Nhan Tử Dạ tựa vào vai An Nhĩ Tư, ngửi thấy mùi hương tươi mát độc đáo của riêng anh, nhẹ giọng đáp. Căn phòng tựa hồ trở nên im ắng, tới nơi này lâu như vậy, mỗi ngày tựa hồ đều thực khẩn trương, Nhan Tử Dạ thực hưởng thụ khoảng thời gian an bình lúc này.

Đưa tay xoa xoa mái tóc đỏ rực mềm mại của Nhan Tử Dạ, trong một thoáng An Nhĩ Tư chợt nhớ tới chuyện Tân Địch từng biến thân thành đại xà màu lam trong lĩnh vực tinh thần. Bị vây trong lĩnh vực tinh thần, tất cả ảo giác đều do An Nhĩ Tư quyết định, thế nên trừ bỏ những cảnh chiến đấu, ngay cả khả năng biến về hình thú của Tân Địch cũng là An Nhĩ Tư an bài.

Theo lý mà nói, một giống cái khi phẫn nộ tới cùng cực hẳn chỉ nghĩ tới việc triệu hồi cơ giáp, thế nhưng vì sao tiềm thức của giống cái này lại là biến thành thú hình? Này không hợp với lẽ thường, thế nên An Nhĩ Tư lập tức phái người thăm dò Tân Địch, kết quả anh phát hiện vài chuyện thực thú vị.

Ngay lúc Nhan Tử Dạ sắp ngủ thiếp đi, An Nhĩ Tư lên tiếng.

"Tiểu Dạ còn nhớ giống cái đã tham gia giải đấu không?"

"Giống cái?" Nhan Tử Dạ híp mắt, trong cái đầu rối rắm hiện lên bộ dáng tóc lam mắt lam của giống cái nọ: "Nhớ rõ, trận đó tôi còn khó hiểu vì sao anh thẳng tay như vậy, sao tự nhiên lại nói tới cậu ta?"

An Nhĩ Tư bình tĩnh nói: "Cậu ta là chắt trai của viện trưởng Khắc Lôi Đốn, cũng là người thừa kế thứ hai của gia tộc đứng đầu Cáp Mỗ Lôi Đức đế quốc, gia tộc Mã Khắc Tân."

"Nga, hóa ra là gia tộc lớn, bất quá chuyện này liên quan gì với tôi?" Nhan Tử Dạ không hiểu lắm, cho dù giống cái kia có gia cảnh cường đại thì cũng đâu có quan hệ gì với cậu. Lẽ nào giống như Hải Bác Lạc nói, giống cái kia thật sự coi trọng cậu, bởi vì cậu cự tuyệt mà muốn dựa vào gia tộc cho cậu một bài học, ép cậu vào khuôn khổ?

Không cẩu huyết tới vậy chứ?

An Nhĩ Tư không đáp mà lại hỏi: "Tiểu Dạ còn nhớ rõ bộ dáng mỗ ba của mình không?"

"Mỗ ba của tôi?" Nhan Tử Dạ ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn An Nhĩ Tư, kí ức về cha, mỗ ba cùng mỗ nãi của nguyên chủ rất sâu sắc, thế nên Nhan Tử Dạ cũng biết được bộ dáng của bọn họ.

"Ông ấy có mái tóc lam rất xinh đẹp, còn có đôi mắt xanh lơ mộng ảo như biển rộng, ông rất yêu thương tôi. Quan trọng nhất là không như những giống cái mảnh mai khác, sức chiến đấu của mổ ba rất mạnh, tôi từng thấy ông giao thủ với cha, tuyệt không thua cha. Ông là giống cái mạnh nhất mà tôi từng thấy." Nhan Tử Dạ chìm đắm trong kí ức, mỗ ba đối với nguyên chủ rất tốt, tất cả tựa hồ đang hiện ra ở trước mắt.

Thế nhưng Nhan Tử Dạ phát hiện không thích hợp, cơn buồn ngủ thoáng chốc biến mất, cậu trừng to mắt hỏi: "Có phải anh tra được gì không?"

Đồng dạng là tóc lam mắt lam, đồng dạng có sức chiến đấu cường đại, đồng dạng là giống cái, hết thảy đều giống hệt như giống cái Tân Địch kia. Liên tưởng tới việc giống cái kia đột nhiên chặn đường hỏi những vấn đề kì quái, Nhan Tử Dạ đột nhiên nghĩ tới một khả năng.

An Nhĩ Tư liếc mắt liền nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Nhan Tử Dạ, gật gật đầu: "Đúng vậy, giống như em nghĩ. Tôi vừa tra được, mỗ ba em tựa hồ có quan hệ với gia tộc Mã Khắc Tân, rất có khả năng là thành viên trực hệ, bởi vì chỉ có dòng trực hệ mới có được tóc lam mắt lam, cũng chỉ có giống cái trực hệ của Mã Khắc Tân có sức chiến đấu cường đại. Bởi vì gia tộc Mã Khắc Tân có gen của bán thú nhân.

Trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà tra được thế này không dễ dàng chút nào, bởi vì chuyện của gia tộc Mã Khắc Tân rất bí ẩn, giữ bí mật rất tốt, nếu không phải An Nhĩ Tư sớm đã an bài thì cũng không có khả năng biết được chuyện này. Do đó có thể suy đoán mỗ ba Nhan Tử Dạ có quan hệ với gia tộc Mã Khắc Tân.

Đúng vậy, cho dù Tân Địch có được gen bán thú nhân nhưng đã bị giảm đi qua các đời nên cho dù ở trong ảo cảnh, Tân Địch cũng không thể biến về hình dạng bán thú nhân, chỉ có thể hoàn toàn biến thành hình thú.

Biết rõ Nhan Tử Dạ rất muốn biết chuyện này nên vừa nhận được kết quả điều tra, An Nhĩ Tư đã lập tức nói cho Nhan Tử Dạ.

"Bởi vì thời gian có hạn nên tư liệu thu thập được rất ít, nếu Tiểu Dạ muốn biết thêm về mỗ ba, tôi nghĩ em có thể trực tiếp hỏi giống cái kia, có thể cậu ta biết gì đó." Trước đó bởi vì nghĩ đối phương hứng thú với Nhan Tử Dạ nên An Nhĩ Tư mới bảo cậu không nên tiếp xúc quá nhiều. Nhưng hiện giờ biết Nhan Tử Dạ rất có thể có quan hệ huyết thống với giống cái kia, An Nhĩ Tư tất nhiên không còn phản cảm nữa.

Tìm giống cái kia để tìm hiểu chuyện mỗ ba của nguyên chủ? Lúc nguyên chủ còn rất nhỏ chưa từng gặp ông ngoại, cũng chưa từng nghe mỗ ba nhắc tới. Hiện giờ mỗ ba của nguyên chủ đã mất, nguyên chủ cũng không ở, Nhan Tử Dạ chiếm dụng thân thể nguyên chủ có nghĩa vụ thay nguyên chủ làm rõ ràng chuyện này.

"Tốt, tối nay chúng ta đi tìm cậu ta."

Nghe Nhan Tử Dạ nói 'chúng ta' chứ không phải 'tôi', An Nhĩ Tư liền vui vẻ mỉm cười, như vậy chứng tỏ Nhan Tử Dạ đã xếp anh vào phạm vi người một nhà.

Bên này Nhan Tử Dạ có chút sốt ruột muốn biết sự thật, bên kia đám Tân Địch lại càng nôn nóng hơn.

"Tổ gia gia, năng lực, độ tuổi cùng bối cảnh gia đình của cậu ta quả thực rất ăn khớp. Con khẳng định một trăm phần trăm, Nhan Tử Dạ chính là người mà chúng ta muốn tìm." Tân Địch đứng phía sau Khắc Lỗ Tư, kích động nói.

Đôi lam mâu lạnh như băng của Khắc Lỗ Tư không chút dao động, chỉ hơi chuyển động nhìn xuống chiếc nhẫn đeo trên ngón áp út, không biết đang nghĩ gì.

Tân Địch nghĩ Khắc Lỗ Tư không tin mình nên lại càng sốt ruột hơn: "Tổ gia gia, con nói thật mà. Hiện giờ không thể do dự nữa, ngày mai nhóm người bên học viện Cách Lạp Tư sẽ lên phi hành khí quay về, đến khi đó muốn làm gì cũng muộn rồi a. Hơn nữa, cho dù Nhan Tử Dạ không phải người chúng ta muốn tìm thì cũng lãng phí một chút thời gian mà thôi. Nhưng lỡ như cậu ta chính là người đó thì chúng ta đã bỏ lỡ cơ hội."

Khắc Lỗ Tư có chút lay động, qua một hồi lâu mới lạnh nhạt nói: "Con dẫn cậu ta tới đây."

"Dạ, con biết rồi, lập tức đi ngay." Được Khắc Lỗ Tư đồng ý, Tân Địch thực cao hứng, cấp bách muốn chạy đi.

Sau khi Tân Địch đi tầm mười phút, gương mặt vốn lạnh như băng của Khắc Lỗ Tư nhu hòa hẳn, đứng lên thì thầm: "Không phải không tin, chỉ là… đứa nhỏ kia hẳn là rất hận mình!" Trong giọng nói ông tràn đầy bất đắc dĩ.

…

Nhan Tử Dạ vốn định buổi tối mới tới tìm Tân Địch, không ngờ Tân Địch lại tự tìm tới cửa.

"Sao lại là cậu?" Mở cửa thấy người tới là Tân Địch, Nhan Tử Dạ quả thực có chút kinh ngạc.

"Nhan Tử Dạ, tôi có chuyện tìm cậu, có thể đi theo tôi một chút không?" Tân Địch khẩn cầu nói.

"Chuyện gì mà gấp như vậy, tôi còn chưa ăn tối nữa." Nhan Tử Dạ bình tĩnh nói.

"Ai nha, tôi mời cậu bữa tối, chuyện này chắc chắn quan trọng hơn bữa tối của cậu a." Tân Địch thực sốt ruột, cũng không quản Nhan Tử Dạ có nguyện ý hay không, trực tiếp kéo đi.

Kết quả vừa đi tới cửa thì phát hiện không kéo nổi, quay đầu nhìn lại, Tân Địch nhìn thấy An Nhĩ Tư đang kéo cánh tay kia của Nhan Tử Dạ.

"Cùng đi đi." An Nhĩ Tư thản nhiên nói.

"Này… tôi tìm Nhan Tử Dạ có chút việc riêng, anh đi cùng… không thích hợp lắm." Bởi vì trận đấu trước đó, hiện giờ Tân Địch nhìn thấy An Nhĩ Tư vẫn cảm thấy hoảng sợ, bất quá sự tình trọng yếu nên Tân Địch vẫn cự tuyệt, chuyện của gia tộc Mã Khắc Tân bọn họ không thể để người ngoài biết.

An Nhĩ Tư không chút để ý, bàn tay đang kéo Nhan Tử Dạ dùng thêm chút lực, Tân Địch không nắm chặt nên Nhan Tử Dạ bị An Nhĩ Tư kéo ôm vào lòng.

"Thực ngại quá, Tiểu Dạ khá lơ mơ, nếu không ở sát bên cạnh tôi thực lo lắng. Nếu cậu không đồng ý để tôi đi chúng thì tôi chỉ có thể nói xin lỗi thôi." An Nhĩ Tư trực tiếp làm trò trước mặt Tân Địch, hôn chụt một phát lên trán Nhan Tử Dạ.

Tân Địch không dám tin trợn tròn mắt: "Hai… hai người…" Đừng nói chính là quan hệ mà cậu nghĩ đi?

An Nhĩ Tư mỉm cười: "Đúng vậy, giống như cậu nghĩ a."

…

Hoàn Chương 67.

68. Chương 68: Chuyện Xưa

Dọc theo đường đi, Tân Địch vẫn luôn hoảng hốt không thôi, lúc xuống phi hành khí, thấy An Nhĩ Tư vẫn nắm chặt tay Nhan Tử Dạ thì lại càng run sợ hơn. Nếu giống như suy đoán của cậu thì hiện giờ An Nhĩ Tư đang dùng hành động để chứng minh quan hệ của mình với Nhan Tử Dạ.

An Nhĩ Tư cư nhiên là bầu bạn của Nhan Tử Dạ? Tuy hai thú nhân ở bên nhau cũng thực bình thường, nhưng đó còn phải xem đối tượng là ai. Nếu Nhan Tử Dạ thật sự là người Tân Địch đang tìm kiếm thì cậu ta cùng An Nhĩ Tư căn bản không có khả năng.

Chẳng qua việc này Tân Địch không thể quản, cậu chỉ phụ trách dẫn Nhan Tử Dạ tới gặp tổ gia gia mà thôi, việc này cứ để ông suy tư.

"Tổ gia gia, con dẫn cậu ta tới rồi, mọi người nói chuyện đi." Áp lực quá lớn, Tân Địch thật sự không gánh vác nổi, thế nên sau khi đưa Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư tới trước mặt Khắc Lỗ Tư thì lập tức chạy đi.

Khắc Lỗ Tư so với Tân Địch có mái tóc lam sắc chói mắt hơn, ngũ quan cứng rắn, khí chất lạnh như băng, ánh mắt lãnh tĩnh uy nghiêm. Nếu nói Áo Đức Kỳ là khối băng thì Khắc Lỗ Tư chính là một tảng băng điêu khắc, làm người ta có cảm giác lạnh tới tận xương. Mặc dù đã hơn ba trăm tuổi nhưng vẫn phong nhã tài hoa như trước kia, nếu dùng cách nói của địa cầu thì ông chính là mẫu người được các cô gái yêu thích nhất, đàn ông thành thục ổn trọng lại lạnh lùng.

Lúc Nhan Tử Dạ đánh giá Khắc Lỗ Tư, Khắc Lỗ Tư cũng đánh giá Nhan Tử Dạ. Hai người lẳng lặng đánh giá nhau, không ai mở miệng.

Một lát sau, Khắc Lỗ Tư chuyển tầm mắt lên người An Nhĩ Tư, cuối cùng dừng lại trên bàn tay đang nắm chặt của hai người, ánh mắt ông khẽ nheo lại: "Hai đứa có quan hệ gì?"

Nhan Tử Dạ còn chưa kịp trả lời thì An Nhĩ Tư đã lên tiếng trước: "Chính là quan hệ mà ông thấy, tôi là bầu bạn của Tiểu Dạ, chuyện liên quan tới em ấy, tôi nghĩ mình có quyền được biết." Hoàn toàn không để Nhan Tử Dạ có cơ hội, An Nhĩ Tư trực tiếp đặt mình vào vị trí bầu bạn hiện tại chứ không phải tương lai.

"Cậu là thú nhân." Giọng nói lạnh như băng của Khắc Lỗ Tư tăng thêm vài phần cảnh cáo, khí thế trên người đột nhiên phóng xuất toàn bộ. Bất quá Nhan Tử Dạ không hề cảm nhận được, rõ ràng là cố ý nhắm vào An Nhĩ Tư, nhiệt độ trong phòng lập tức giảm mạnh.

Làm một cường giả SS, nếu phóng xuất toàn bộ khí thế, đừng nói thú nhân ngụy S, cho dù là cấp S cũng không nhất định có thể trấn định. Thế nhưng An Nhĩ Tư lại giống như không hề cảm nhận được, trên mặt vẫn là nụ cười mỉm thàn nhiên bất biến. Vẻ mặt tùy ý tựa hồ không hề sợ hãi cuồng phong bão tuyết sắp ập tới.

Tuy Nhan Tử Dạ không cảm nhận được nhưng vẫn nhìn ra hai người đang giằng co, bầu không khí lập tức trở nên cứng ngắc. Nhan Tử Dạ nhíu mi, cậu thực sự không thích hành vi này của Khắc Lỗ Tư nên lên tiếng.

"Ông là viện trưởng học viện Khắc Lôi Đốn đúng không? Ông tìm chúng tôi chúng tới đây không đơn giản chỉ vì muốn nhìn mặt một cái đi, kia có gì cứ nói thẳng, chúng tôi còn phải về ăn cơm tối." Nhan Tử Dạ vẫn còn nhớ thương bữa tối của mình, còn chuyện Tân Địch nói sẽ mời bữa tối trực tiếp bị Nhan Tử Dạ xem nhẹ. Trong suy nghĩ của Nhan Tử Dạ, bữa tối mà Tân Địch nói chỉ là mấy bình dịch dinh dưỡng cao cấp mà thôi, làm sao có thể so sánh với thức ăn do chính tay An Nhĩ Tư làm.

Khắc Lỗ Tư đang so khí thế với An Nhĩ Tư, nghe Nhan Tử Dạ nói vậy thì lập tức thu hồi khí thế, biểu tình lạnh nhạt trở nên nhu hòa: "Con đói à, kia chúng ta ăn tối trước đi."

"Không cần, có chuyện gì cứ nói, ông là người của gia tộc Mã Khắc Tân thì tốt rồi, tôi có chút chuyện cần hỏi, ông có biết mỗ ba tôi không? Đúng rồi, mỗ ba tôi tên là A Mạn Đạt." Nhan Tử Dạ hỏi thẳng.

"A Mạn Đạt… A Mạn Đạt…" Khắc Lỗ Tư thì thào lặp lại cái tên này, sau đó nhìn chằm chằm gương mặt Nhan Tử Dạ: "Nó là em trai tôi…"

"Nga, hóa ra là em trai, kia ông chính là gia…" Nhan Tử Dạ nói được một nửa thì khó tin nhìn Khắc Lỗ Tư: "Ông nói cái gì? Mỗ ba tôi là em trai ông?"

Nhan Tử Dạ cứ nghĩ Khắc Lỗ Tư là gia gia của mỗ ba hoặc thậm chí còn có bối phận cao hơn nữa, nhưng thật không ngờ lại là anh trai?

Tuổi tác kém nhiều như vậy, sao có thể a?

Không nói Nhan Tử Dạ, ngay cả An Nhĩ Tư cũng kinh ngạc. Bởi vì anh biết Khắc Lỗ Tư hiện giờ chính là tộc trưởng gia tộc Mã Khắc Tân, tộc trưởng trước đã giải nhiệm rồi mất tích hơn năm mươi năm trước. Kia mỗ ba Nhan Tử Dạ sao có thể là em trai Khắc Lỗ Tư?

"Ông nói đùa đúng không?" Tuy Nhan Tử Dạ nói vậy nhưng nhìn bộ dáng nghiêm túc của Khắc Lỗ Tư, cộng thêm tính cách lạnh như băng của đối phương, hẳn không phải nói đùa.

Biết Nhan Tử Dạ không tin, Khắc Lỗ Tư đứng dậy, từ trong lòng lấy ra một bức hình đưa tới trước mặt Nhan Tử Dạ.

Nhan Tử Dạ nhận lấy, trong ảnh có ba người, một người có bộ dáng rất giống Khắc Lỗ Tư nhưng lại có mái tóc bạc trắng, thoạt nhìn có chút thành thục hơn. Bên cạnh người nọ là một giống cái trẻ tuổi thực tuấn mỹ, mà trong lòng giống cái kia đang ôm một tiểu giống cái thực đáng yêu.

"Đứa nhỏ kia chính là mỗ ba của con, cũng là em trai tôi. Lúc mỗ ba tôi mất, cha vẫn luôn độc thân. Chỉ là không ngờ năm mươi năm trước ông đột nhiên tái hôn, khi đó mỗ nãi của con đã có mỗ ba con. Sau đó trong một lần cha tôi, cũng chính là gia gia con dẫn mỗ nãi cùng mỗ ba du lịch ở một tinh cầu khác thì gặp chuyện ngoài ý muốn. Cư nhiên đụng phải ba con tinh tế thú cấp SS, gia gia cùng mỗ nãi con đều chết đi, mà khi đó chúng ta còn tìm được một thi thể trẻ con, bởi vì đã hư thối nên cứ nghĩ là mỗ ba con."

Khắc Lỗ Tư chìm đắm trong hồi ức, năm đó khi nhận được tin dữ này, suốt một tháng đó ông không ngủ nghỉ gì được, nó thực sự là một đả kích quá lớn. Cũng vì thế mà ông đã không cẩn thận xác minh lại, nếu không phải sau đó nhìn thấy A Mạn Đạt đại diện cho học viện Khắc Lôi Đốn thi đấu giải tranh bá, ông cũng không biết em trai mình vẫn còn sống.

"Kia ông làm sao biết mỗ ba tôi vẫn còn sống?" Nhan Tử Dạ hỏi.

"Mỗ ba con đã đại diện học viện Khắc Lôi Đốn tham gia học viện tranh bá, thẳng tới khi tôi tới xem trận chung kết mới biết hóa ra mỗ ba con vẫn luôn ở trong học viện của mình. Bất quá sau đó mỗ ba con lại đột nhiên mất tích."

Khi đó Khắc Lỗ Tư còn chưa kịp xác nhận thì A Mạn Đạt lại một lần nữa mất tích. Sau khi tham gia giải đấu thì không còn thấy bóng dáng, cứ hệt như có người cố ý che dấu tung tích A Mạn Đạt vậy. Hơn nữa thế lực của Khắc Lỗ Tư chủ yếu nằm ở Cáp Mỗ Lôi Đức đế quốc nên ông không hề hay biết A Mạn Đạt đã gả cho Nhan Thuần, còn sinh ra Nhan Tử Dạ.

"Con… có hận tôi không?" Làm cường giả SS, Khắc Lỗ Tư vẫn luôn không sợ trời không sợ đất, thế nhưng hiện giờ ông lại thực đứa cháu này hận mình. Nếu khi ấy ông bình tĩnh xác minh lại thì A Mạn Đạt cũng không lưu lạc lâu như vậy. Nếu khi ấy ông không do dự, trực tiếp nhận thức A Mạn Đạt thì cũng không xảy ra những chuyện sau đó.

"Hận ông?" Nhan Tử Dạ lắc đầu: "Tôi không hận ông." Nhan Tử Dạ nói là sự thực. Cậu thật sự không hận Khắc Lỗ Tư, bởi vì cậu không phải nguyên chủ. Nếu là nguyên chủ, hẳn cậu ta sẽ oán hận đi, không nói tới chuyện bởi vì Khắc Lỗ Tư sơ sẩy mà mỗ ba nguyên chủ phải lưu lạc bên ngoài, nội chỉ riêng chuyện hai mươi mấy năm trước, nếu ông nhận thức sớm thì mỗ ba nguyên chủ cũng không phải chết. Mỗ nãi cùng cha nguyên chủ cũng vậy. Dù sao với thế lực của gia tộc Mã Khắc Tân, nhất định có thể tìm được phương pháp trị liệu chất độc song tính nghĩ thú trong cơ thể nguyên chủ, như vậy cậu ta cũng không mất đi thân nhân, trở thành cô nhi.

Đôi lam mâu lạnh như băng của Khắc Lỗ Tư lộ rõ nghi hoặc: "Con thật sự không hận tôi?"

"Tôi nói không hận thì chính là không hận, ông không cần rối rắm vấn đề này." Nhan Tử Dạ chẳng những không hận, ngược lại còn muốn cám ơn Khắc Lỗ Tư. Nếu không nhờ ông ta thì cũng không có Nhan Tử Dạ bây giờ.

"Nếu sự tình đã biết rõ rồi thì chúng tôi xin cáo từ." Gật gật đầu chào Khắc Lỗ Tư, Nhan Tử Dạ liền xoay người định rời đi.

"Chờ một chút." Khắc Lỗ Tư thật không ngờ Nhan Tử Dạ cứ vậy bỏ đi, liền vội vàng gọi lại.

Nhan Tử Dạ quay đầu, nghi hoặc nhìn ông.

"Con là người của gia tộc Mã Khắc Tân, tôi không có đứa nhỏ nên con hiện giờ chính là người thừa kế chính thống duy nhất. Chẳng lẽ con không muốn theo tôi quay về gia tộc à?" Mặc dù có chút cao hứng vì Nhan Tử Dạ không hận mình, bất quá Khắc Lỗ Tư vẫn hi vọng Nhan Tử Dạ có thể cùng mình quay về, với thiên phú cùng sức chiến đấu kia, Nhan Tử Dạ nhất định có thể trở thành cường giả SS trẻ tuổi nhất, dẫn dắt gia tộc Mã Khắc Tư bước lên con đường huy hoàng.

Nghe thấy hi vọng của Khắc Lỗ Tư, ánh mắt An Nhĩ Tư lập tức nheo lại nhìn chằm chằm ông ta, cứ hệt như một con hổ đang nhìn địch nhân của nó, chỉ cần một chút động tĩnh vang lên, nó sẽ lập tức khởi xướng công kích.

Người của gia tộc Mã Khắc Tân? Nhan Tử Dạ mỉm cười: "Thật xin lỗi, vừa nãy hình như chúng ta không làm kiểm nghiệm huyết thống, sao ông có thể khẳng định tôi là người của gia tộc Mã Khắc Tân? Tôi họ Nhan, là người Nhan gia đế quốc Ni Lạp Nhĩ." Nói xong, Nhan Tử Dạ xoay qua nói với An Nhĩ Tư: "Chúng ta đi thôi."

"Nhan gia hình như không chấp nhận con đi, chẳng lẽ con vẫn muốn về đó à?" Khắc Lỗ Tư vừa nói vừa nhìn chằm chằm bóng dáng Nhan Tử Dạ, tựa như năm đó nhìn A Mạn Đạt rời đi ngay trước mắt. Ông không muốn một lần nữa giẫm lên vết xe đổ.

Nhan Tử Dạ hơi khựng lại, trầm mặt một lúc, sau đó cũng không quay đầu lại nói: "Nhan gia mà tôi nói là Nhan gia của riêng tôi, về phần đám mèo chó linh tinh gì đó, không liên quan tới tôi."

Nhan gia của riêng tôi? Nhìn bóng dáng Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư rời đi, Khắc Lỗ Tư đột nhiên bật cười, dòng sông băng giá bắt đầu hòa tan.

"Chỉ cần tôi nói con là người của gia tộc Mã Khắc Tân thì chính là vậy, cho dù không kiểm nghiệm huyết thống cũng không sao cả. Vốn tưởng đứa nhỏ này không biết gì cả, hóa ra nó đều biết hết. Vậy cũng tốt, chuyện này cứ để nó tự xử lý, bất quá có vài người cần giáo huấn một chút, người của gia tộc Mã Khắc Tân không dễ bắt nạt như vậy."

...

Hoàn Chương 68.

---

69. Chương 69: Yến Tiệc

Thấy Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư cứ vậy trực tiếp mở cửa rời đi, Tân Địch canh giữ ở bên ngoài thực khó hiểu. Sao không nói tiếng nào đã đi rồi? Nhan Tử Dạ rốt cuộc có phải người mà bọn họ tìm không?

Trên đường trở về, An Nhĩ Tư hỏi Nhan Tử Dạ: "Khắc Lỗ Tư chính là cường giả SS, Tiểu Dạ không muốn nhận người cậu này à?"

Nhan Tử Dạ đảo mắt, bĩu môi: "Cho dù là cường giả SSS cũng không thèm, vừa nãy anh không nghe ông ta nói à? Nếu tôi nhận huyết thống thì tôi nhất định phải theo ông ta trở về làm người thừa kế gì đó. Làm người thừa kế của đại gia tộc phiền toái biết bao nhiêu a, người lười nhác như tôi không đảm đương nổi đâu, cứ để cho người có năng lực lo đi."

An Nhĩ Tư lộ ra biểu tình quả thế, đây chính là Tiểu Dạ của anh. Sẽ không vì bất cứ thế lực hay quyền lợi nào mà động dung, bản chất vẫn luôn như thế. Chẳng qua cho dù Tiểu Dạ đáp ứng thì anh vẫn có biện pháp cột Nhan Tử Dạ vào bên cạnh, ai cũng không thể chia rẽ bọn họ.

Lúc hai người trở về vừa vặn đụng Hoắc Đức đang đứng trước cửa phòng. Thấy Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư quay về, Hoắc Đức sốt ruột nói: "Giờ không phải giờ ăn tối à? Hai trò còn chạy đi đâu vậy? Làm hại tôi tìm nãy giờ.'

An Nhĩ Tư mở cửa, Nhan Tử Dạ bước vào trong trước, sau đó nói với Hoắc Đức: "Chuyện gì mà gấp vậy, đạo sư vào trong rồi nói."

Hoắc Đức khoát tay: "Không cần, nói ở đây luôn được rồi. Vốn chúng ta định ngày mai sẽ cùng viện trưởng quay về, chính là quốc vương Ngải Bố Lỗ đế quốc đột nhiên phát thiệp, mời chúng ta tham gia yến tiệc, thế nên phải hai ngày nữa mới về được. Tôi tới thông tri trước, các trò chuẩn bị một chút."

"Vâng, tụi em rõ rồi." An Nhĩ Tư đợi Hoắc Đức rời đi rồi mới đóng cửa lại.

"Tham gia yến tiệc? Hừ, tôi thấy bọn họ kiêng kị viện trưởng, sợ có ông ấy đi cùng thì không thể ra tay mới tung chiêu này." Nhan Tử Dạ cười lạnh. Lúc biết tin viện trưởng muốn cùng nhóm bọn họ trở về, Nhan Tử Dạ đã sớm đoán được A Phổ Lý sẽ thay đổi kế hoạch, chỉ là không ngờ nhanh tới vậy thôi.

"Kia Tiểu Dạ định làm thế nào?" Nhan Tử Dạ sớm đã nói chuyện Nhan Tôn muốn giết bọn họ cho An Nhĩ Tư, anh sớm đã làm tốt chuẩn bị, tuyệt đối không hề khẩn trương.

"Nếu quốc vương Ngải Bố Lỗ đã phát thiệp mời, chúng ta không đi thì có chút thất lễ. Kia cứ đi đi, tôi cũng muốn xem thử bọn họ rốt cuộc muốn giở trò gì. Đúng rồi, trước đó không phải anh nói tra được chút chuyện liên quan tới cha tôi à? Là chuyện gì?" Thân thế mỗ ba không đơn giản, cha tựa hồ cũng cất giữ bí mật, cũng may có An Nhĩ Tư, bằng không thì gặp không ít phiền toái rồi a.

"Người biết chuyện Nhan gia không nhiều, giữ bí mật cũng thực nghiêm mật, bất quá tôi vẫn tra được chút dấu vết. Em xem này, đây là tư liệu tra được." An Nhĩ Tư mở thông tấn khí, ảnh chụp của Nhan Thuần cùng mỗ nãi Nhan Tử Dạ xuất hiện.

Nhan Tử Dạ xem xong số tư liệu kia thì chấn động: "Cái gì? Lúc tiến vào Nhan gia mỗ nãi đã có thai cha rồi?" Chính là này hẳn không có khả năng đi, tuy thời này đứa nhỏ rất hiếm nhưng không tới mức không có khả năng, vì sao một gia chủ như Nhan Tôn lại cưới một giống cái đang mang thai của thú nhân khác chứ?

"Xem cái này nữa." An Nhĩ Tư điểm điểm kéo màn hình xuống dưới: "Nhan Tôn vốn không phải người kế thừa dòng chính của Nhan gia, người kế thừa thật sự là Nhan Trấn, thế nhưng Nhan Trấn đã mất trong một tai nạn ngoài ý muốn. Điều thú vị chính là Nhan Tuấn cùng mỗ nãi e có quan hệ rất tốt, trước lúc chết, Nhan Trấn còn đặc biệt tới gặp mỗ nãi e."

Nhan Tử Dạ có chút đăm chiêu: "Tôi nhớ rõ lúc còn nhỏ từng thấy nhóm trưởng lão tới tìm mỗ nãi cùng cha nói về chuyện người thừa kế. Nếu tôi đoán không sai thì gia gia ruột của tôi chính là Nhan Trấn, mà cha chính là người thừa kế Nhan gia, thế nhưng bởi vì Nhan gia có quy định con riêng không có quyền kế thừa. Mỗ nãi vẫn chưa kết hôn với gia gia, nếu muốn cha danh chính ngôn thuận trở thành người thừa kế Nhan gia thì mỗ nãi phải gả cho Nhan Tôn, mà vậy thì cũng giúp Nhan Tôn có được vị trí gia chủ."

Nghe xong suy đoán của Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư liền mỉm cười, quả nhiên Tiểu Dạ của anh rất thông minh, nghĩ một cái liền thông suốt.

Nhan Tử Dạ cảm giác mình đã nhìn thấu chân tướng, liền bắt đầu xâu chuỗi mọi chuyện, cho ra đáp án.

"Nếu là vậy thì cha, mỗ ba cùng mỗ nãi chết đều có liên quan tới Nhan Tôn. Ông ta mượn tay quốc vương Ni Lạp Nhĩ giết bọn họ, mà tôi bởi vì bị nhiễm độc song tính nhĩ thú mà tinh thần lực cùng sức chiến đấu cực kém, căn bản không có tư cách kế thừa Nhan gia nên mới thoát nạn. Bất quá hiện giờ tôi khôi phục, bắt đầu có tính uy hiếp nên Nhan Tôn muốn giết tôi. Sau đó sẽ không còn ai có khả năng ngăn cản bọn họ."

Đúng vậy, nhất định là vậy nên có được phương pháp tu luyện là Nhan Thuần chứ không phải Nhan Tôn. Sở dĩ Nhan Tôn chờ đợi nhiều năm như vậy mới động thủ nhất định là có người kiềm chế làm ông ta không dám vung tay trắng trợn. Mà có thể kiềm chế Nhan Tôn chỉ có nhóm trưởng lão Nhan gia mà thôi.

"Tiểu Dạ định làm thế nào?" An Nhĩ Tư tắt thông tấn khí, đưa tay đặt lên sô pha sau lưng Nhan Tử Dạ.

Nhan Tử Dạ thực tự nhiên gối đầu lên tay An Nhĩ Tư, sau đó nói: "Nên làm thế nào thì cứ làm thế ấy thôi. Thứ không thuộc về tôi thì tôi không đụng tới, thế nhưng những thứ của tôi, tôi nhất định sẽ lấy lại."

Trong mắt Nhan Tử Dạ hiện lên một tia sắc bén, An Nhĩ Tư biết, lần này Nhan Tử Dạ thật sự nghiêm túc.

...

Quốc vương Ngải Bố Lỗ cử hành yến tiệc, mời tất cả nhóm học viên, đạo sư cùng viện trưởng của các học viện tham gia giải tranh bá lần này. Đương nhiên cũng không thiếu quốc vương Ni Lạp Nhĩ cùng Cáp Mỗ Lôi Đức.

So với đại đa số thú nhân mặc chính trang, nhóm Nhan Tử Dạ ăn mặc khá tùy ý. Bởi vì bọn họ mặc đồng phục của học viện Cách Lạp Tư.

Hải Bác Lạc gãi gãi tóc, có chút tiếc nuối nói: "Loại yến tiệc này đúng là cơ hội hấp dẫn lực chú ý của giống cái, đáng tiếc tôi không mang theo quần áo đặc chế, bằng không tôi nhất định có thể làm quen với vài giống cái a. Ngải Luân, cậu nói coi có đúng không?"

Hải Bác Lạc khoác tay lên vai Ngải Luân làm anh ta muốn trốn mà lại không trốn được, ủy khuất không thôi.

Nhan Tử Dạ nghe Hải Bác Lạc tự kỉ thì cười nói: "Hải Bác Lạc, tuy có câu người đẹp vì lụa nhưng nếu đẹp thật sự thì cho dù không có quần áo hay trang sức vẫn tỏa sáng như thường."

Nhìn An Nhĩ Tư đứng bên cạnh Nhan Tử Dạ, mái tóc ngân sắc dưới ánh đèn lòe lòe tỏa sáng, cộng thêm dung mạo tuấn mỹ vô song, Hải Bác Lạc khinh bỉ: "Tôi biết vị kia nhà cậu luận về khí chất hay bộ dạng đều xuất sắc, thế nhưng cậu đâu cần dùng điều đó đả kích tôi a. Khó lắm mới có thể tới nơi này, không thể để tôi nổi bật một phen à?"

Nhan Tử Dạ hắc tuyến: "Xì, anh thích thế nào thì cứ làm thế ấy đi, bất quá tôi nói rõ, An Nhĩ Tư không phải của nhà tôi."

"Hừ, tôi có nói An Nhĩ Tư à? Là cậu tự nói mà. Được rồi, chuyện của hai người sớm đã không phải bí mật, có gì mà giấu giấu diếm diếm chứ." Hải Bác Lạc cáu kỉnh nói.

An Nhĩ Tư tặng cho Hải Bác Lạc một ánh mắt khen ngợi.

Nhóm Nhan Tử Dạ vừa tới liền trở thành tiêu điểm của buổi tiệc. Không có cách nào, bọn họ chính là quán quân giải tranh bá lần này, tự nhiên sẽ bị chú ý.

Bọn họ vừa tới không lâu đã có không ít thú nhân tiến tới chào hỏi.

Nhìn Hải Bác Lạc cùng thú nhân của các học viện khác nói chuyện hăng say, Áo Đức Kỳ không thích hoàn cảnh náo nhiệt nên tự tìm một góc ngồi xuống. Nhóm Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư cùng Ngải Luân cũng đi theo.

"Hải Bác Lạc tựa hồ rất quen thuộc với những bữa tiệc thế này." Cầm lấy một ly đồ uống trông giống rượu nho nhưng lại không phải, bởi vì ngoại trừ nho nó còn kết hợp với vài hương vị khác.

Nơi này cũng có loại trái cây tương tự như quả nho, thế nhưng bọn họ lại không biết cách dùng nó nhưỡng rượu. Giá nho rất quý, chỉ có hoàng thất cùng các gia tộc lớn có đủ tài lực để dùng nho nhưỡng rượu, tuy loại rượu nho này không dễ uống nhưng cũng thực hiếm thấy.

Mỗi người một ly rượu nho, mà ly rượu này chỉ cao hai cm mà thôi, hớp hai ngụm đã xong. An Nhĩ Tư thấy Nhan Tử Dạ có vẻ thích uống thì đưa phần của mình qua, Nhan Tử Dạ cự tuyệt: "Mùi vị không tốt lắm, An Nhĩ Tư, sau khi về nhà rồi chúng ta tự nhưỡng đi."

"Ừm." An Nhĩ Tư không chút nghĩ ngợi liền đáp ứng, cho dù anh không biết phương pháp nhưỡng rượu nhưng vẫn có thể học a.

Nhan Tử Dạ quyết định sau khi trở về sẽ mua một ít hạt giống nho, tự gieo trồng. Sau khi dùng linh lực cải tạo thì dùng nho thu được nhưỡng rượu, hương vị nhất định sẽ rất tuyệt. Tuy Nhan Tử Dạ chỉ biết phương pháp chứ chưa làm thử bao giờ, nhưng có An Nhĩ Tư ở thì nhất định không thành vấn đề. Với tài năng nấu ăn của An Nhĩ Tư, loại nhưỡng rượu đơn giản này nhất định không thể làm khó anh.

"Nhan Tử Dạ..." Tân Địch mặc đồng phục màu lam vẻ mặt nghiêm nghị nhìn Nhan Tử Dạ: "Tôi có chuyện muốn nói với cậu."

"Chúng ta không có gì để nói cả, cái gì nên nói tôi đều nói cả rồi." Nhan Tử Dạ không nghĩ có thêm một thân nhân xa lạ là chuyện tốt, ngay cả nguyên chủ hẳn cũng không muốn trở lại gia tộc Mã Khắc Tân đi.

"Chính là.." Liếc nhìn Áo Đức Kỳ cùng Ngải Luân một cái, Tân Địch lập tức nuốt lại những lời định nói: "Nhan Tử Dạ, tôi hi vọng cậu nghiêm túc suy nghĩ chuyện này. Dù sao sự tình cũng trọng đại, chúng tôi rất hi vọng cậu quay về."

"Nga." Nhan Tử Dạ đáp có lệ.

Thấy Nhan Tử Dạ tựa hồ không để ý tới mình, Tân Địch thực bất đắc dĩ, bất quá vì không muốn chọc Nhan Tử Dạ chán ghét nên chỉ đành rời đi.

Áo Đức Kỳ cùng Ngải Luân đều không phải người thích tò mò tọc mạch, cho dù từ cuộc nói chuyện có thể nghe ra quan hệ của Nhan Tử Dạ cùng Tân Địch không đơn giản nhưng vẫn không hỏi gì.

Lúc này, nhóm quốc vương đã tới buổi tiệc, toàn bộ mọi người đều hướng về phía trước.

...

Hoàn Chương 69.

70. Chương 70: Sau Khi Yến Tiệc Kết Thúc

"Thực cám ơn mọi người đã tham gia, mọi người không cần câu nệ, cứ tận tình vui chơi. Hi vọng mọi người có một buổi tối vui vẻ." Quốc vương Ngải Bố Lỗ lên đài nói vài câu rồi đi xuống chứ không hề thao thao bất tuyệt, tựa hồ buổi tiệc đêm nay chỉ là một buổi tụ hội đơn giản mà thôi.

Nhan Tử Dạ liếc nhìn xung quanh, phát hiện ba vị cường giả SS đều không tới, hẳn bọn họ không thích trường hợp đông đúc thế này. Âm nhạc vang lên, nhóm thú nhân xung quanh bắt đầu tiến tới gần giống cái mình thích, muốn mời đối phương khiêu vũ.

Cổ Đức Luân đã hồi phục hoàn toàn, tự nhiên không có khả năng bỏ qua cơ hội này, lập tức đi về phía Tân Địch: "Tân Địch, tôi có thể may mắn trở thành bạn nhảy của em đêm nay không?"

Cổ Đức Luân thực chờ mong nhìn Tân Địch, bất quá Tân Địch không hề để ý, theo ánh mắt Tân Địch nhìn qua, Cổ Đức Luân cư nhiên nhìn thấy Nhan Tử Dạ. Sắc mặt Cổ Đức Luân lập tức trở nên khó coi, chết tiệc, lại là nó. Thú nhân kia rốt cuộc có chỗ nào đáng giá làm Tân Địch chú ý tới vậy?

Phải, Cổ Đức Luân thừa nhận sức chiến đấu của Nhan Tử Dạ mạnh hơn gã, chính là gã quen biết Tân Địch trước. Bộ dáng gã cũng dễ nhìn hơn, dáng người cao lớn hơn, gã còn là người kế thừa gia tộc lớn nhất Cáp Mỗ Lôi Đức đế quốc, vì sao Tân Địch không hề để ý tới gã? Gã mới là thú nhân xứng đôi với Tân Địch nhất!

"Xin hỏi Nhan Tử Dạ Nhan thiếu gia, An Nhĩ Tư này có vinh hạnh mời cậu nhảy một điệu không?" An Nhĩ Tư thật thân sĩ vươn tay trái tới trước, hai mắt sáng lấp lánh nhìn Nhan Tử Dạ.

"Nhan Tử Dạ nhún vai: "Ngại quá, tôi không biết khiêu vũ a." Cho dù đang ở tiệc khiêu vũ nhưng Nhan Tử Dạ không có ý định nhảy cùng An Nhĩ Tư. Ai bảo An Nhĩ Tư cao hơn cậu chứ, thoạt nhìn đã không vừa mắt.

An Nhĩ Tư không chút để ý, trực tiếp kéo tay Nhan Tử Dạ: "Không sao cả, để tôi dạy em." Nói xong, anh liền kéo Nhan Tử Dạ tiến vào sân nhảy.

Vũ đạo nơi này cũng địa cầu có chút tương tự, An Nhĩ Tư nắm tay dạy Nhan Tử Dạ nhảy, mới đầu Nhan Tử Dạ có chút không muốn, bất quá sau đó cảm thấy có chút thú vị liền trở nên nghiêm túc. Chỉ sau năm phút, Nhan Tử Dạ đã nắm giữ được căn bản, cùng An Nhĩ Tư khiêu vũ càng lúc càng ăn nhịp.

Cho dù là yến tiệc của quốc vương thì giống cái tham dự cũng không nhiều, không phải tất cả thú nhân đều có giống cái làm bạn nhảy, thế nên hai thú nhân nhảy chung cũng thực bình thường.

Trong góc phòng, A Phổ Lý liếc nhìn An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ đang khiêu vũ, trong mắt chợt lóe lên một tia sát khí, bất quá rất nhanh liền đè ép xuống. Kỳ thật buổi tiệc này là gã đề nghị với quốc vương, sau khi biết chuyện viện trưởng Cách Lạp Tư muốn trở về cùng nhóm học viên chứ không dùng phi hành khí chuyên dùng của viện trưởng, A Phổ Lý tự hiểu mình không có khả năng động tay động chân với phi hành khí của nhóm Nhan Tử Dạ.

Thế nên A Phổ Lý với đưa ra ý tưởng tổ chức tiệc mừng với quốc vương, mà quốc vương cảm thấy chủ ý này không tồi nên liền đồng ý. Ông căn bản không biết A Phổ Lý đã sớm bày ra bẩy rập trên đường trở về của nhóm Nhan Tử Dạ.

Một người hầu đi ngang qua chỗ An Nhĩ Tư hơi khựng lại một chút rồi nhanh chóng rời đi. Vũ khúc tới đoạn cao trào, tiết tấu khiêu vũ của An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ nhanh hơn, An Nhĩ Tư nắm tay Nhan Tử Dạ kéo cậu tới ôm vào lòng, sau đó ở bên tai cậu khẽ thì thầm: "Thợ săn đã giăng bẫy, đang chờ chúng ta mắc câu a."

Hồng quang trong mắt Nhan Tử Dạ chợt lóe, âm thanh có chút mờ ảo: "Ai là con mồi còn chưa biết a!"

Âm nhạc chấm dứt, mọi người cùng dừng lại, cách đó không xa, một giống cái tóc đen ánh mắt sáng ngời nhìn Nhan Tử Dạ, thấy An Nhĩ Tư vừa buông Nhan Tử Dạ ra thì lập tức đi tới.

"Xin chào, xin hỏi tôi có thể cùng cậu nhảy điệu thứ hai không?"

Nhan Tử Dạ nhìn qua, mới đầu còn tưởng người nọ muốn tìm An Nhĩ Tư, thật không ngờ lại là mình. Sau một phút kinh ngạc, đang định trả lời thì bị An Nhĩ Tư giành trước.

"Thực ngại quá, em ấy là bạn nhảy của tôi." Nói xong, An Nhĩ Tư đưa tay ôm lấy eo Nhan Tử Dạ.

Nụ cười mỉm trên mặt giống cái kia trở nên cứng đờ, có chút mất tự nhiên nói: "Kia thật xin lỗi, đã quấy rầy." Nói xong, đối phương lập tức rời đi.

"Này, anh làm gì đó, muốn để tất cả mọi người biết quan hệ của chúng ta à?" Nhan Tử Dạ huých ngực An Nhĩ Tư một chút, bởi vì động tác của An Nhĩ Tư mà rất nhiều người dùng ánh mắt khác thường nhìn bọn họ.

"Tiểu Dạ, chẳng lẽ tôi tệ tới vậy à?" An Nhĩ Tư làm bộ thương tâm.

"Ý gì chứ?" Nhan Tử Dạ khó hiểu.

An Nhĩ Tư che ngực, biểu tình đau xót: "Nếu tôi không tệ thì vì sao Tiểu Dạ không hi vọng người ta biết quan hệ của chúng ta tới vậy? Chuyện này sớm muộn gì mọi người cũng biết mà? Hay là, Tiểu Dạ kì thực không tính toán công khai?"

Nhan Tử Dạ hé miệng: "Anh a, nói cái quỷ gì vậy. Nhan Tử Dạ tôi đây để ý ánh mắt người khác lúc nào chứ. Nếu tôi đã thừa nhận quan hệ của chúng ta thì tự nhiên không có ý giấu diếm."

Nghe Nhan Tử Dạ nói vậy, An Nhĩ Tư liền cười híp mắt: "Nếu Tiểu Dạ đã nói vậy thì để bọn họ biết có sao đâu, dù sao cũng là chuyện sớm muộn, em không cần quá để ý a. Sau khi trở về Ni Lạp Nhĩ, Tiểu Dạ cùng tôi về nhà gặp gia gia đi?"

Diễn biến quả thực quá nhanh, Nhan Tử Dạ căn bản chưa kịp phản ứng thì đã biến thành tiết tấu gặp gia trưởng. Nhan Tử Dạ vừa định mở miệng thì lại bị An Nhĩ Tư đánh gãy.

"Tiểu Dạ không phản đối tức là đồng ý rồi nha. Tôi lập tức sắp xếp, Tiểu Dạ chỉ cần cùng tôi về nhà là được."

An Nhĩ Tư không hề cho Nhan Tử Dạ có cơ hội cự tuyệt, Nhan Tử Dạ thực muốn chửi tục một câu, cậu căn bản không đồng ý a.

Nhìn bộ dáng không tình nguyện của Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư thấp giọng hỏi: "Chẳng lẽ Tiểu Dạ thẹn thùng, không dám gặp gia gia tôi à?"

"Ai thẹn thùng chứ, gặp thì gặp, có gì phải sợ. Sau khi trở về, chúng ta lập tức đi ngay." Nhan Tử Dạ cậu đây bước chân vào giang hồ hơn ngàn năm, lúc còn ở địa cầu, cho dù đối mặt với lão yêu quái có tu vi cao hơn cấp ba cậu cũng không sợ hãi. Đánh lão quỷ kia chết khiếp còn được, nói chi chỉ là gặp gia trưởng. Đúng là buồn cười!

"Tốt lắm, Tiểu Dạ đồng ý thì tôi an tâm rồi." An Nhĩ Tư thở phào một hơi, bộ dáng yên tâm.

Im lặng vài giây, Nhan Tử Dạ đột nhiên phản ứng lại, sau hối hận tới nhăn cả mặt. Cậu cư nhiên trúng kế khích tướng của người này mà đồng ý?

Này rốt cuộc là sao a? Cậu cùng An Nhĩ Tư chỉ mới xác nhận quan hệ được vài ngày, hai người không phải đang trong thời kì tìm hiểu à? Kết quả còn chưa bắt đầu đã trực tiếp tiến vào công đoạn đóng gói chờ bán đi? Tốc độ này có phải hơi nhanh không?

"An Nhĩ Tư, anh đúng là xảo quyệt." Nhan Tử Dạ nghiến răng nghiến lợi nói.

An Nhĩ Tư mỉm cười thực sáng lạn, áp tới gần mặt Nhan Tử Dạ nói: "Cám ơn quá khen."

Hiện giờ Nhan Tử Dạ mới phát hiện thêm một đặc điểm của An Nhĩ Tư, mặt dày. Vốn Nhan Tử Dạ nghĩ da mặt mình đã đủ dày rồi, thật không ngờ còn có người dày hơn.

Buổi tiệc kéo dài tầm bốn tiếng, đợi tới khi buổi tiệc kết thúc, mọi người cũng bắt đầu lục tục rời đi.

Nhóm Hải Bác Lạc lên phi hành khí, bất quá thấy Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư tựa hồ không có ý lên cùng thì liền hỏi: "Hai người sao còn chưa lên?"

An Nhĩ Tư nói: "Các cậu về trước đi, tôi cùng Tiểu Dạ còn chút việc, chút nữa mới về."

Nghe An Nhĩ Tư nói vậy, Hải Bác Lạc không chút nghi ngờ, chỉ nghĩ bọn họ muốn dạo phố một chút mà thôi, vì thế liền gật đầu: "Nga, vậy hai người đi đi, tôi sẽ nói lại với đạo sư."

Bất quá Áo Đức Kỳ ngồi bên cửa sổ lúc biết An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ không cùng bọn họ trở về thì liền dùng ánh mắt dò xét nhìn qua, thẳng tới khi phi hành khí cất cánh mới thu hồi ánh mắt.

An Nhĩ Tư nắm tay Nhan Tử Dạ, cùng lên một chiếc phi hành khí hai người loại nhỏ bay tới một nơi khá vắng vẻ. Đột nhiên có ba chiếc phi hành khí loại nhỏ chắn ở phía trước, An Nhĩ Tư chỉ đành cho phi hành khí ngừng lại.

Sau khi bọn họ xuống phi hành khí, sáu người che mặt mặc đồ đen từ ba chiếc phi hành khí kia bước xuống.

An Nhĩ Tư nhíu mày hỏi: "Các người là ai?"

"Hừ, vốn muốn trực tiếp động ra tay trên đường tụi mày trở về, thật không ngờ tụi mày lại tự đưa mình lên cửa, kia đừng trách tụi tao. Lên." Người áo đen đứng đầu vung tay, năm sáu thú nhân phía sau lập tức xông về phía An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ.

Sức chiến đấu của bọn họ rất mạnh, chỉ qua vài chiêu Nhan Tử Dạ đã đoán ra thực lực của họ, cư nhiên đều là thú nhân cấp S, tuy chỉ là cấp S sơ cấp nhưng Nhan Tử Dạ hiện giờ chỉ mới là ngụy S, chống lại bọn họ khó tránh có chút cố sức.

Hơn nữa tình thế hiện giờ lại là một đấu hai, Nhan Tử Dạ có chút không chống đỡ nổi, tốc độ của cấp S nhanh hơn ngụy S gần như gấp đôi.

"Ầm…" Nhan Tử Dạ vung tay trái, một khối băng đỏ rực nổ mạnh trên không trung, thú nhân cấp S kia không kịp chuẩn bị nên bị nổ bay ra ngoài. Uy lực của cú nổ vừa nãy không giống như trận đấu với Cổ Đức Luân, Nhan Tử Dạ đã tung hết toàn lực.

Thú nhân cấp S khác đang giằng co với An Nhĩ Tư, thấy đồng bạn bị một thú nhân ngụy S đánh bị thương thì lập tức xông qua trợ giúp, cùng một thú nhân khác đối phó Nhan Tử Dạ.

Dị năng màu trắng màu lam màu đỏ tung bay đầy trời, trận đấu càng lúc càng kịch liệt, Nhan Tử Dạ chỉ chậm chân một chút thôi, một đạo ngân quang đã xẹt sát qua gò má, cứa đứt một lọn tóc trước trán. Nhan Tử Dạ nghiêng người, ánh sáng màu bạc cùng màu lam trong tay hai thú nhân kia vun vút bay tới, hai tay Nhan Tử Dạ vươn tới, hồng quang chợt lóe, chống lại công kích tới từ hai bên trái phải.

Năng lượng trong tay Nhan Tử Dạ càng lúc càng yếu mà năng lượng của hai thú nhân kia thì càng lúc càng mạnh hơn, mắt thấy Nhan Tử Dạ sắp không chống đỡ nổi nữa, thú nhân bên cạnh sớm đã ngưng tụ dị năng lập tức ném mầm móng trong tay tới trước mặt Nhan Tử Dạ. Lục quang chợt lóe, hạt giống xanh biếc kia lập tức nảy mầm trưởng thành thành một gốc dây leo.

Dây leo xanh biếc lập tức quấn lấy tay chân Nhan Tử Dạ, ngay tức khắc những nụ hoa màu đen nở rộ phun ra luồng sương màu đen.

Nhan Tử Dạ ngửi thấy một mùi hương thơm ngọt, sau đó toàn thân giống như nhũn ra, linh lực trong cơ thể giống như bị người ta rút sạch.

...

Hoàn Chương 70.

71. Chương 71: Nhan Quản Gia

Linh lực mất đi, công kích trên tay Nhan Tử Dạ cũng biến mất, năng lượng của hai thú nhân cấp S hai bên lập tức đánh úp tới. Nhan Tử Dạ lùi về sau, hai nguồn năng lượng lập tức công kích hai gã thú nhân, bọn họ lập tức né tránh.

Dây leo lập tức quấn Nhan Tử Dạ thành bánh chưng, hai thú nhân cấp S kia tiến tới giữ chặt cậu. Bên kia, An Nhĩ Tư đang chiến đấu với hai thú nhân, nhìn thấy Nhan Tử Dạ bị bắt thì có một phút sững sờ, cũng vì thế mà bị hỏa cầu đánh trúng, tiếp đó cũng bị bắt giữ.

Nhìn thấy hai người bị bắt, người áo đen cầm đầu liền cười ha hả: "Hai tên nhóc còn chưa đạt tới cấp S mà vọng tưởng có thể đối kháng à?"

Nhan Tử Dạ giãy dụa một chút, nghiến răng nghiến lợi nói: "Các người bắt tụi tôi làm gì?"

Thú nhân cầm đầu nhìn chằm chằm Nhan Tử Dạ nói: "Tao muốn một thứ trên người mày, nó rất quan trọng với Nhan gia. Tao khuyên mày ngoan ngoãn giao ra đi, nếu không hai đứa mày đừng nghĩ tới chuyện an toàn rời đi."

"Tôi không biết ông nói gì, trên người tôi không có thứ các ông muốn tìm." Nhan Tử Dạ lạnh lùng nói.

"Mày đã không chịu ngoan ngoãn giao nộp thì tụi tao chỉ có thể mạnh bạo thôi. Tụi mày lục xét người nó cho tao." Người cầm đầu ra lệnh cho hai thú nhân đang áp chế Nhan Tử Dạ, hai người nọ lập tức vươn tay muốn kiểm tra.

"Dừng tay lại, nếu dám đụng vào em ấy thì bọn mày sẽ lập tức biến mất khỏi thế giới này." An Nhĩ Tư ở bên cạnh thấy vậy thì lập tức quát lớn.

"Ha ha, bọn mày hiện giờ đã là chim trong lồng mà còn muốn uy hiếp tụi tao à? Tao thấy bọn mày chưa nhìn rõ tình huống hiện giờ đi." Người nọ đi tới trước mặt An Nhĩ Tư, từ trên cao nhìn xuống: "Đáng tiếc, nếu đêm nay mày không ở cùng một chỗ với nó thì mày đã sống lâu hơn một chút rồi."

Hai thú nhân áp chế Nhan Tử Dạ đưa tay xuống phần eo cậu, ngay lúc bọn họ sắp chạm vào quần áo Nhan Tử Dạ thì trên người cậu phát ra một đạo hồng quang mãnh liệt, bàn tay của bọn họ lập tức bị phỏng rộp, cả người bị bắn ngược ra ngoài.

"Ầm..." Dây leo đang trói Nhan Tử Dạ bùng cháy, không tới hai giây đã cháy rụi thành tro tàn. Sau đó Nhan Tử Dạ thuấn di tới trước mặt một thú nhân, trong tay nháy mắt ngưng tụ lưỡi kiếm lửa chém về phía ngực gã, thú nhân nọ hét thảm một tiếng. Quần áo của người nọ bị cháy rụi, lộ ra miệng vết thương thật dài đang trào máu tươi trên ngực.

"Thực ngại quá, tôi miễn dịch với mùi hương của dây leo." Nhan Tử Dạ cười nhạt nhìn ba gã thú nhân bị thương.

Gã thú nhân cầm đầu bên kia phản ứng rất nhanh, bất quá lại không nhanh bằng An Nhĩ Tư, khoảng cách của gã với An Nhĩ Tư không tới một mét. An Nhĩ Tư trong nháy mắt giãy khỏi kiềm chế của hai gã thú nhân, cấp tốc di động ra phía sau gã cầm đầu. Người nọ xoay người lại tung ra đòn công kích nhưng bị An Nhĩ Tư hóa giải, chỉ qua hai chiêu, gã đã bị An Nhĩ Tư bóp cổ.

"Đứng im không được nhúc nhích." An Nhĩ Tư vừa bóp chặt cổ gã cầm đầu vừa nói với năm thú nhân còn lại.

Trong số năm bọn họ, ba người bị Nhan Tử Dạ đả thương, hai người còn lại thì không có việc gì, bất quá thấy người cầm đầu bị bắt, tất cả đều không có động tác.

"Đừng để ý tới tao, mau bắt bọn nó… a…."

Gã còn chưa nói xong đã bị An Nhĩ Tư đấm một quyền vào bụng, lúc đối phương vì đau đớn mà khom người, An Nhĩ Tư dùng một tay kéo gã lên, nheo nheo mắt, tiếp đó cùng giọng điệu phi thường ôn nhu nói: "Đừng tưởng tôi không dám giết ông, chỉ cần tôi muốn, giây tiếp theo ông sẽ chết."

"Khụ khụ… mày… mày là thú nhân cấp S…" Thú nhân cầm đầu thực khẳng định nói, tuy vừa nãy gã quả thực có chút sơ ý, thế nhưng trong quá trình giao thủ, gã rõ ràng cảm giác được áp lực. Một thú nhân ngụy S cơ bản không thể chế phục gã, thế nên chỉ có một đáp án mà thôi, chính là An Nhĩ Tư là thú nhân cấp S, hơn nữa ít nhất cũng là trung cấp.

Năm gã thú nhân kia nghe người cầm đầu nói An Nhĩ Tư là thú nhân cấp S thì đều lộ ra biểu tình kinh ngạc, còn trẻ như vậy mà đã đạt tới cấp S? Ba gã thú nhân bị thương lập tức dùng ánh mắt kiêng kị nhìn Nhan Tử Dạ đứng bên cạnh An Nhĩ Tư, theo uy lực công kích của Nhan Tử Dạ vừa nãy, sức chiến đấu của cậu ta tựa hồ cũng không phải ngụy S.

Nói cách khác, hai người này đều là thú nhân cấp S, chẳng qua vừa nãy không tung hết sức muốn gạt bọn họ mà thôi.

"Thế nào, tình thế thay đổi, không ngờ lại rơi vào tay tụi tôi đi? A Phổ Lý." Nhan Tử Dạ cười tủm tỉm nói với gã đầu lĩnh bị An Nhĩ Tư bóp cổ.

Thú nhân nọ nghe Nhan Tử Dạ nói ra tên mình thì lập tức trợn mắt.

Nhan Tử Dạ đưa tay xé lớp mặt nạ bảo hộ của gã: "Ông không cần kinh ngạc như vậy, tôi đã sớm biết Nhan gia phái ông tới đối phó tôi. Sở dĩ tôi tới đây vì nơi này là nơi hoang vu dã ngoại, cho dù giết hết đám các người thì cũng chẳng ai biết là tôi làm."

"Làm sao mày biết được?" A Phổ Lý trừng mắt, kế hoạch của gã chu toàn như vậy, Nhan Tử Dạ làm sao biết được. Hay là, có người bán đứng gã?

"Trên đời này không có bức tường nào không lọt gió, ông đã làm thì nên chuẩn bị tinh thần bị phát hiện." Nhan Tử Dạ vừa nói xong thì cảm giác sau lưng có tập kích, cậu xoay người, lưỡi kiếm trong tay biến đổi, vô số bông tuyết màu lam đỏ tung bay.

Theo một tiếng 'nổ' của Nhan Tử Dạ, toàn bộ bông tuyết nổ mạnh, năm gã thú nhân nọ lùi về sau, ngay sau đó, không đợi khói bụi tản đi, một luồng ngân quang đã bao phủ bọn họ. Tiếp đó bọn họ nhìn thấy phía sau Nhan Tử Dạ xuất hiện vài thú nhân xông tới công kích bọn họ, hai bên bắt đầu đánh nhau.

Trong mắt Nhan Tử Dạ, sau khi bị dị năng tinh thần của An Nhĩ Tư công kích, năm thú nhân kia bắt đầu phát dị năng tấn công lung tung trong không kích. Năm thú nhân cấp S này cư nhiên không thể chống lại dị năng của An Nhĩ Tư, giá trị tinh thần cùng sức chiến đấu của anh rốt cuộc đã đạt tới cấp bậc nào a?

Thấy Nhan Tử Dạ dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn mình, An Nhĩ Tư nhịn không được mỉm cười, bất quá tai anh đột nhiên giật giật một chút, hô lớn: "Nếu đã tới rồi thì không cần trốn tránh, xuất hiện đi."

Theo lời An Nhĩ Tư, trong bụi cỏ bên phải cư nhiên có ba thú nhân nhảy ra. Ba người này ăn mặc khá bình thường, không hề ngụy trang, Nhan Tử Dạ nhìn thấy người cầm đầu thì có chút kinh ngạc.

"Nhan quản gia?"

Nhan quản gia dẫn theo hai thú nhân đi tới trước mặt Nhan Tử Dạ, cúi đầu khom lưng một góc bốn mươi lăm độ, giọng điệu cung kính nói: "Nhị thiếu gia, đã lâu không gặp."

Nhìn bộ dáng cung kính của Nhan quản gia, khóe miệng Nhan Tử Dạ cong lên thành một mạt cười lạnh: "A, trong mắt ông chỉ sợ nhị thiếu gia tôi đây còn không bằng một ngón tay của Nhan An Húc đi. Ông

không cần giả mù sa mưa trước mặt tôi, tôi biết là Nhan Tôn bảo ông tới giết tôi, thuận tiện mang công pháp tu luyện của Nhan gia về."

"Nếu thiếu gia đã biết thì tôi cũng không quanh co. Đúng vậy, gia chủ quả thực đã phân phó tôi tới lấy đồ trên người thiếu gia, nên xin thiếu gia hãy giao ra, tôi không muốn làm ra chuyện bất kính với cậu." Biểu tình Nhan quản gia vẫn cung kính như cũ, bất quá giọng điệu đã trở nên lạnh lùng.

"Ha ha, kia thực có lỗi, thứ đó sớm đã bị tôi hủy rồi, ông phí công chuyến này rồi a." Kỳ thật cả Nhan gia chỉ có mỗi Nhan quản gia đối xử tốt với nguyên chủ, vì thế cậu ta vẫn thực biết ơn. Chỉ là hiện giờ phải đối đầu, Nhan Tử Dạ không khỏi cảm thán. Cho dù đối tốt thì sao, Nhan quản gia là thủ hạ của Nhan Tôn, hết thảy chỉ là ngoài mặt mà thôi.

Nghe Nhan Tử Dạ nói thứ đó đã bị hủy, Nhan quản gia sửng sốt, sau đó lập tức phản ứng: "Nếu thiếu gia đã hủy thứ đó thì tôi chỉ có thể mạo phạm."

Nhan quản gia vung tay, hai thú nhân phía sau lập tức tấn công Nhan Tử Dạ. Nhan quản gia đã nhận lệnh, bất luận có lấy được đồ hay không, nhất định phải giết Nhan Tử Dạ. Mặc dù có vài phần tin tưởng, bất quá Nhan quản gia vẫn quyết định sau khi giết Nhan Tử Dạ phải kiểm tra một chút.

Hai thú nhân mà Nhan quản gia mang tới cư nhiên đều là cấp S trung cấp, tuy sức chiến đầu của Nhan Tử Dạ hiện giờ có thể liều mạng đối kháng với thú nhân cấp S, thế nhưng chỉ giới hạn là cấp S sơ cấp mà thôi, cậu căn bản không phải đối thủ của hai thú nhân cấp S trung cấp kia. Chỉ thoáng chốc, Nhan Tử Dạ đã bị vây vào thế yếu.

An Nhĩ Tư thấy Nhan Tử Dạ gặp nguy hiểm thì lập tức bắn một đạo ngân quang vào cơ thể A Phổ Lý, sau khi xác định A Phổ Lý đã ngất xỉu thì lập tức xông tới trợ giúp Nhan Tử Dạ.

Có An Nhĩ Tư gia nhập, Nhan Tử Dạ thoải mái hơn một chút. Sức chiến đấu của An Nhĩ Tư rõ ràng mạnh hơn hai thú nhân cấp S trung cấp kia, lưỡi dao bạc vung lên đả thương một gã thú nhân. Tiếp sau đó anh di động tới trước mặt Nhan Tử Dạ, bàn tay nhắm vào thú nhân đang chiến đấu với cậu, năng lượng bạc phóng xuất nổ bay người nọ.

Hết thảy chỉ xảy ra trong một khoảnh khắc, Nhan quản gia thấy hai thú nhân mình mang theo cư nhiên không địch lại An Nhĩ Tư thì lập tức tiến tới, hồng quang chợt lóe, bắt đầu đối chiến với An Nhĩ Tư.

Cùng Nhan quản gia giao thủ, sau khi ngăn chặn một đòn hỏa công của đối phương, An Nhĩ Tư nhịn không được nhíu mi, thú nhân cấp S cao cấp? Ai có thể ngờ được vị quản gia của Nhan gia cư nhiên lại là thú nhân cấp S cao cấp, đường đường là cấp S cao cấp lại chạy tới nhà người ta làm hạ nhân, nếu không phải tự mình giao thủ, ngay cả An Nhĩ Tư cũng không tin tưởng.

Sức chiến đấu của An Nhĩ Tư cùng Nhan quản gia tựa hồ không sai biệt, hai người đánh tới đánh lui, ngân quang cùng hồng quang không ngừng lóe sáng.

Lúc thi đấu, mặc dù có trang bị thiết bị kiểm tra sức chiến đấu, bất quá bởi vì Nhan Tử Dạ che dấu nên chỉ tra được là ngụy S. Thế nhưng kỳ thực sức chiến đấu của cậu đã đạt tới tiêu chuẩn cấp S sơ cấp, thế nên mới dễ dàng chiến thắng Cổ Đức Luân. Chẳng qua đó là Nhan Tử Dạ dựa vào năng lực tu yêu, trên thực tế thì cậu vẫn là ngụy S mà thôi, hiện giờ phải đấu với hai thú nhân cao hơn mình một bậc, Nhan Tử Dạ chỉ hữu tâm vô lực.

Một phút không cẩn thận, Nhan Tử Dạ liền bị năng lượng của một thú nhân đánh bay ra ngoài, tiếp đó lại bị lôi điện của người còn lại đánh trúng. Toàn thân Nhan Tử Dạ tê rần đau đớn, ngã bệch xuống đất.

...

Hoàn Chương 71.

72. Chương 72: Giải Quyết

****

"Tiểu Dạ..." An Nhĩ Tư lập tức lắc mình tới chỗ Nhan Tử Dạ, đỡ cậu dậy, nhìn bộ dáng chật vật của cậu, sốt ruột hỏi han: "Em thế nào rồi?"

"Tôi không sao, chỉ là bộ quần áo này hỏng rồi a." Nhan Tử Dạ chỉ bị thương nhẹ mà thôi, lông tóc không thiếu cọng nào, chính là quần áo trên người bởi vì bị lôi điện đánh trúng nên có chút rách mướp.

"Không sao, trở về tôi mua cho em mười bộ mới, em mặc xong trực tiếp ném bỏ cũng được." An Nhĩ Tư an ủi.

"Không cần, việc quan trọng bây giờ là giải quyết bọn họ." Bất quá hiện giờ Nhan Tử Dạ không quá tin tưởng. Thật không ngờ sức chiến đấu của Nhan quản gia cao đến vậy, có thể bất phân thắng bại với An Nhĩ Tư, mà cậu thì căn bản không đối phó nổi hai thú nhân cấp S trung cấp kia, hiện giờ bọn họ đang ở thế yếu.

"Tiểu Dạ không cần lo lắng, cứ giao bọn họ cho tôi." An Nhĩ Tư búng tay một cái, ở vùng hoang vu dã ngoại thế này đặc biệt vang dội. Bốn người áo đen ở phía sau Nhan quản gia nhảy ra, bắt đầu đánh nhau với ba người bọn họ.

"Ầm ầm ầm..." Tiếng nổ mạnh vang ra làm năm thú nhân vốn đang chìm trong ảo cảnh của An Nhĩ Tư bừng tỉnh, nhìn thấy nhóm thú nhân áo đen đang đánh nhau với Nhan quản gia thì ngân ngẩn, không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Sau đó bọn họ phát hiện A Phổ Lý ngất dưới đất nên vội vàng chạy tới đỡ gã ta dậy.

"Đùng đùng ầm..." Bốn thú nhân áo đen không địch lại Nhan quản gia cùng hai thú nhân cấp S trung cấp, toàn bộ bị đánh ngã.

Sau khi đánh ngã bốn người nọ, Nhan quản gia chậm rãi tiến tới gần Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư.

An Nhĩ Tư tựa hồ không hề cảm nhận được nguy hiểm, anh đưa tay giúp Nhan Tử Dạ vuốt lại mái tóc rối: "Tiểu Dạ, em ngoan ngoãn chờ ở đây, rất nhanh chúng ta sẽ về nhà."

Nhan Tử Dạ không biết An Nhĩ Tư lấy tự tin từ đâu, chỉ thấy gương mặt ôn nhu mỉm cười của anh khi xoay người lại đối mặt với Nhan quản gia liền biến thành lạnh lẽo như băng tuyết.

Ngân quang mãnh liệt từ trên người An Nhĩ Tư bùng phát xua tan cả bóng tối, ánh mắt đen láy thoáng chốc chuyển sang màu bạc, mái tóc dài màu bạc ở sau lưng cho dù không có gió cũng nhẹ nhàng lay động, khoảnh khắc đó Nhan Tử Dạ cảm nhận được khí thế trên người An Nhĩ Tư đột nhiên tăng mạnh vài lần. Điều này làm Nhan Tử Dạ nhớ tới buổi tối hôm đó, khi đó An Nhĩ Tư đồng dạng cũng phát ra khí thế mãnh liệt như vậy.

Có lẽ, này mới chân chính là An Nhĩ Tư.

Hoàn toàn không nhìn được bóng dáng An Nhĩ Tư, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Nhan quản gia, trong ánh mắt trừng lớn của ông ta, anh nâng chân trái thon dài đá qua, tốc độ thật sự quá nhanh, Nhan quản gia căn bản không kịp né tránh đã bị đá bay ra ngoài.

Ngay khoảnh khắc Nhan quản gia bị đá bay, bóng dáng An Nhĩ Tư lại xuất hiện ở phía sau, 'ầm' một tiếng, ông ta lại tiếp tục bị nổ bay. Tiếp sau đó là một trận quyền đấm cước đá, tốc độc nhanh tới mức chỉ thấy chút ảo ảnh, căn bản không nhìn rõ động tác của An Nhĩ Tư. Nhan quản gia hoàn toàn không thể đánh trả.

Một thú nhân cấp S cao cấp như gã cư nhiên bị thú nhân cấp S trung cấp đánh tới mức không có khả năng đánh trả? Này sao có thể. Hai thú nhân Nhan quản gia mang theo lập tức chạy tới hỗ trợ, đáng tiếc vừa mới chạy tới gần đã bị quang pháo màu bạc An Nhĩ Tư phóng ra đánh trúng, sau khi ngã xuống đất thì không gượng dậy nổi.

Thị lực của xà yêu rất mạnh, với thị lực của Nhan Tử Dạ cũng chỉ miễn cưỡng nhìn được động tác của An Nhĩ Tư. Cậu phát hiện An Nhĩ Tư cư nhiên có thể ngưng tụ dị năng trong nháy mắt, giống như cậu có thể

nháy mắt điều động linh lực vậy. Chính là thú nhân không thể tích trữ năng lượng nên chỉ có thể dùng tinh thần lực điều động.

Có thể nháy mắt điều động năng lượng như vậy, tinh thần lực của An Nhĩ Tư tuyệt đối không chỉ là cấp S.

"Ầm…" Ngân quang lại lóe sáng, nơi Nhan quản gia ngã xuống bị oanh tạc thành một cái hố to, ông ta một thân chật vật nằm bên trong, miệng không ngừng phun ra máu tươi. Quần áo trên người rách tung tóe như ăn mày, miệng vết thương lớn nhỏ nhiều không kể siết.

An Nhĩ Tư đứng cạnh miệng hố, mắt lạnh nhìn Nhan quản gia.

"Người của tôi cư nhiên cũng dám động tới, xem ra đám Nhan gia kia không cần lưu lại nữa." Giọng điệu An Nhĩ Tư tràn đầy sát ý, cho dù Nhan Tử Dạ đứng cách đó vài mét vẫn cảm giác được rõ rệt.

Nhóm thú nhân A Phổ Lý mang tới ở một bên quan sát mà trợn mắt há hốc mồm, sau khi giải quyết xong Nhan quản gia, An Nhĩ Tư mới nhớ tới bọn họ. Năm người đang đỡ A Phổ Lý lén lút bỏ chạy thì một tia ngân sắc chợt lóe, chỉ trong nháy mắt cả năm người đồng loạt ngã xuống.

Máu từ cổ năm người chảy ra lan rộng trên mặt đất hệt như một đóa hoa máu, chỉ còn lại một mình A Phổ Lý đang hôn mê ở giữa.

Ánh mắt An Nhĩ Tư thực bình lặng, chậm rãi đi về phía Nhan Tử Dạ, ánh trăng trên bầu trời chiếu rọi lên người anh, tạo thành một lớp áo lụa thần bí mà lạnh lẽo.

Nhan Tử Dạ kinh ngạc nhìn An Nhĩ Tư, có thể làm cấp S cao cấp như Nhan quản gia không thể đánh trả, sức chiến đấu của An Nhĩ Tư tuyệt đối đã đạt tới cấp SS. Trước đó cậu nghĩ sức chiến đấu của anh cao lắm cũng là cấp S cao cấp mà thôi, thật không ngờ lại là SS, này quả thực làm người ta chấn kinh.

Nhan Tử Dạ hiện giờ có nửa khối yêu đan, ngoài mặt là ngụy S, chân chính là cấp S sơ cấp. Nếu là một khối yêu đan hoàn chỉnh thì thực lực cùng lắm chỉ xấp xỉ cấp SS mà thôi. Thế nhưng hiện giờ An Nhĩ Tư cư nhiên đã đạt tới cấp SS? Này quả thực khiêu chiến thần kinh Nhan Tử Dạ a.

Lúc tới gần Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư thu liễm khí thế cùng sát khí trên người, trên mặt cũng lộ ra ý cười ấm áp, tựa hồ nháy mắt quay trở lại là An Nhĩ Tư ôn hòa. Anh vươn tay vẽ theo đường nét trên mặt Nhan Tử Dạ.

"Tiểu Dạ, sợ tôi không?" Tuy gương mặt mỉm cười nhưng ánh mắt An Nhĩ Tư hoàn toàn không có ý cười, kì thực giọng điệu anh hiện giờ thực bình thản, cứ như phút yên lặng trước khi giông bão ập tới.

Phục hồi lại tinh thần, Nhan Tử Dạ lập tức đập bay móng vuốt của An Nhĩ Tư đang tác quái trên mặt: "Sợ anh? Sợ cái gì? Bất quá chỉ là cấp SS mà thôi, có gì đặc biệt hơn người đâu chứ. Không bao lâu nữa tôi cũng có thể đạt tới."

Không chút chuyển mắt nhìn chằm chằm Nhan Tử Dạ, nghe cậu nói vậy thì An Nhĩ Tư có chút sửng sốt, biểu tình lạnh nhạt hờ hững thoáng chốc cũng tiêu tán: "Ừm, tôi chờ em."

Kỳ thật Nhan Tử Dạ hiểu được cảm giác của An Nhĩ Tư, bởi vì bàn tay cậu cũng từng nhiễm máu tanh. Từ nhỏ đã bị vứt bỏ, vì sinh tồn, đôi tay cậu không thể không dính máu tanh. Thế nên đối với cái chết của năm thú nhân kia, Nhan Tử Dạ căn bản không đặt trong lòng.

Rắn vốn là động vật máu lạnh, đồng dạng cũng là loài động vật ích kỷ, lúc bọn họ có ý định giết cậu thì cũng nên chuẩn bị tinh thần bị giết. Chẳng qua Nhan Tử Dạ không ngờ người ra tay lại là An Nhĩ Tư mà thôi.

Bốn người áo đen phụ trách bảo hộ An Nhĩ Tư lúc này đang quỳ rạp dưới đất, đồng thanh nói: "Xin chủ nhân trách phạt."

An Nhĩ Tư liếc mắt nhìn bọn họ một cái, sau đó thản nhiên nói: "Sức chiến đấu quá kém, trở về huấn luyện gấp bội. Các người tự tới hình đường lĩnh phạt đi."

"Vâng!" Bốn người nọ đáp lời xong thì nhảy vào bụi cỏ, sau đó biến mất.

"Mấy người còn lại phải giải quyết thế nào?" Nhan Tử Dạ hỏi.

"Tùy Tiểu Dạ quyết định." Vốn An Nhĩ Tư muốn giết sạch toàn bộ, chính là nghĩ tới Nhan quản gia cùng hai thú nhân ông ta mang tới dù sao cũng là người Nhan gia, anh không tiện chủ trương.

Nhan Tử Dạ bước tới hố, nhìn Nhan quản gia trọng thương đang hấp hối bên dưới, mở miệng nói: "Vừa nãy động tĩnh lớn như vậy, phỏng chừng chốc nữa sẽ có người tới xem xét, giết hết toàn bộ cũng không tốt, sẽ không có chứng cớ. Kia lưu lại A Phổ Lý đi, về phần người Nhan gia…"

Nhan Tử Dạ trầm mặc một chốc mới nói: "Xử lý bọn họ đi, tôi không muốn người khác biết chuyện này."

"Ừm." An Nhĩ Tư gật đầu, sau đó nói với không khí: "Xem diễn cũng đủ rồi đi, phần còn lại giao cho ông xử lý."

Nhan Tử Dạ nghe An Nhĩ Tư nói vậy thì chấn động, nơi này còn người khác?

Quả nhiên, sau khi An Nhĩ Tư nói xong, phía trước mặt hai người chợt lóe một đạo lam quang, Khắc Lỗ Tư tóc lam mắt lam xuất hiện. Lông tóc toàn thân Nhan Tử Dạ lập tức dựng đứng, cậu cư nhiên không phát hiện ra sự tồn tại của Khắc Lỗ Tư.

Nhìn quang cảnh hỗn độn xung quanh, lại nhìn Nhan Tử Dạ tuy quần áo tổn hại nhưng không hề bị thương tích gì, Khắc Lỗ Tư mới chuyển tầm mắt về phía An Nhĩ Tư: "Cậu, tốt lắm."

Tuy giọng điệu lạnh như băng nhưng vẫn lộ ra tán thưởng, Khắc Lỗ Tư kỳ thực đã sớm biết tin A Phổ Lý bắt tay với Nhan gia đối phó Nhan Tử Dạ. Vốn Khắc Lỗ Tư muốn tiêu diệt trước khi bọn chúng ra tay, chẳng qua nhìn thấy Nhan Tử Dạ đi cùng An Nhĩ Tư thì ông muốn thử An Nhĩ Tư một chút. Xem thử xem An Nhĩ Tư rốt cuộc có năng lực bảo hộ Nhan Tử Dạ hay không.

Nếu An Nhĩ Tư không đủ năng lực, Khắc Lỗ Tư tuyệt đối sẽ không đồng ý để An Nhĩ Tư tiếp tục tiếp cận Nhan Tử Dạ. Bất quá kết quả thực ngoài dự đoán, An Nhĩ Tư cư nhiên cũng là cường giả SS giống như ông. Mà vấn đề là ông cư nhiên không cảm ứng được, có thể nói, nếu An Nhĩ Tư không muốn lộ ra thì căn bản không có ai biết được năng lực thật sự của cậu ta.

Bất quá An Nhĩ Tư có năng lực bảo hộ Nhan Tử Dạ thì Khắc Lỗ Tư cũng yên tâm để Nhan Tử Dạ làm những việc mình muốn. Bởi vì sợ cháu trai sẽ gặp phải tình cảnh như em trai mình, Khắc Lỗ Tư đặc biệt cẩn thận. Phải biết ông muốn Nhan Tử Dạ quay về gia tộc Mã Khắc Tân không phải chỉ vì quyền thừa kế, quan trọng nhất là ông muốn dùng sức mạnh của gia tộc Mã Khắc Tân bảo hộ Nhan Tử Dạ.

"Người của tôi, tôi đương nhiên phải tự mình bảo hộ, chuyện còn lại ông xử lý đi, Tiểu Dạ mệt, tôi cùng em ấy về trước." An Nhĩ Tư ôm Nhan Tử Dạ, đang định rời đi thì bị Khắc Lỗ Tư gọi lại.

"Chậm đã." Khắc Lỗ Tư lắc mình ngăn cản hai người, sau đó giao một viên tinh hạch vô thuộc tính màu ngân bạch cho Nhan Tử Dạ: "Cầm lấy cái này, hấp thu nó rồi con có thể chân chính đạt tới cấp S."

Vừa nãy Khắc Lỗ Tư đã nhìn ra, tuy không biết vì sao Nhan Tử Dạ tuy là ngụy S lại có sức chiến đấu của cấp S sơ cấp nhưng ông vẫn nhìn ra cậu tựa hồ đang bị khựng lại ở cảnh giới ngụy S. Vì thế ông mới đưa viên tinh hạch cấp S vô thuộc tính cho Nhan Tử Dạ, hi vọng cậu có thể đột phá lên cấp S.

Tuy nói vô công không thụ lộc nhưng Nhan Tử Dạ nhìn ra Khắc Lỗ Tư tựa hồ muốn bồi thường, nếu hiện giờ không lấy, sau này ông cũng tìm cách khác để mình lấy. Thế nên Nhan Tử Dạ dứt khoát tiếp nhận.

"Cám ơn." Nhan Tử Dạ hướng Khắc Lỗ Tư gật gật đầu, sau đó cùng An Nhĩ Tư bước lên phi hành khí rời đi. Mấy chuyện phiền toái còn lại liền giao cho Khắc Lỗ Tư xử lý.

…

Hoàn Chương 72.

---

73. Chương 73: Bị Phát Hiện

Trên đường trở về, Nhan Tử Dạ dùng ngón tay ma sát viên tinh hạch lòe lòe tỏa sáng trong tay, hỏi An Nhĩ Tư: "Ông ta xuất hiện lúc nào?"

"Ông ta vẫn luôn ở đó, từ lúc chúng ta rời đi vẫn luôn theo sau."

"Nga." Nhan Tử Dạ đáp một tiếng rồi không nói gì nữa, cúi đầu nhìn viên tinh hạch trong tay, không biết đang nghĩ gì.

...

Bên này, sau khi Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư rời đi, Khắc Lỗ Tư vươn tay hút Nhan quản gia đang nằm trong hố lên rồi túm lấy áo ông ta, âm thanh lạnh như băng nói: "Nếu ông đã không muốn sống thì tôi sẽ thỏa mãn nguyện vọng của ông."

Lam quang trên tay chợt lóe, Nhan quản gia còn chưa kịp phát ra âm thanh thì thân thể đã bị đông cứng thành tảng băng, Khắc Lỗ Tư túm lấy cổ Nhan quả gia dùng sức siết một cái, nháy mắt ông ta liền biến thành từng mảng băng vụn rơi đầy dưới mặt đất. Ngay sau đó, Khắc Lỗ Tư bắn hai quả cầu năng lượng màu lam vào người hai gã thú nhân mà Nhan quản gia mang tới, bọn họ cũng đồng cảnh ngộ như Nhan quản gia, bị biến thành vụn băng.

Cuối cùng, Khắc Lỗ Tư xách A Phổ Lý may mắn đang ngất xỉu dưới đất dậy, lắc mình, biến mất tại chỗ.

...

Trở về phòng mình, Nhan Tử Dạ bắt đầu hấp thu viên tinh hạch vô thuộc tính mà Khắc Lỗ Tư đưa. Năng lượng trong tinh hạch tinh tế thú kì thực chính là linh khí, đối với Nhan Tử Dạ mà nói, tinh hạch có thuộc tính hay vô thuộc tính không có gì khác biệt, cậu có thể hấp thu linh khí bên trong rồi chuyển hóa nó thành linh lực.

Nhan Tử Dạ chưa thấy qua viên tinh hạch cấp A mà cha nguyên chủ lưu lại, bất quá căn cứ theo linh khí trong viên tinh hạch cấp D đã hấp thu, linh khí trong tinh hạch cấp A chắc chắn không ít. Càng miễn bàn tới viên tinh hạch cấp S trong tay Nhan Tử Dạ lúc này.

Hiện giờ sức chiến đấu của Nhan Tử Dạ miễn cưỡng cũng đạt tới cấp S sơ cấp nhưng cảnh giới thực sự chỉ đạt ngụy S, nếu hấp thu viên tinh hạch cấp S này rồi thì khả năng kết thành một khối yêu đan lại tăng cao thêm một chút. Mà sức chiến đấu cũng có thể tăng lên ba bốn lần.

Ánh sáng năng lượng màu bạc từ viên tinh hạch theo tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy bị Nhan Tử Dạ hút vào cơ thể, lúc tới chỗ yêu đan trong đan điền lập tức bị chuyển hóa thành linh lực, sau đó được chứa đựng trong yêu đan. Mà nửa khối yên đan cũng theo tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy phình to lên, nửa bên khiếm khuyết cũng nhanh chóng được lấp đầy.

Cả người Nhan Tử Dạ bị ánh sáng màu đỏ bao phủ, yêu đan trong cơ thể cấp tốc xoay tròn, ánh trắng ngoài cửa sổ chiếu rọi lên người Nhan Tử Dạ. Nhiều điểm ngân quang bị cậu hấp thu vào trong cơ thể.

Thời gian trôi qua thực nhanh, khoảng ba tiếng sau, viên tinh hạch vốn tỏa ra ánh sáng màu bạc mê người đã biến thành một tảng đá u ám không còn chút năng lượng. Nhan Tử Dạ tỉnh lại, nhìn tảng đá màu trắng ngà trong tay, thở dài một hơi: "Ai, chỉ có thể bổ khuyết một phần ba, còn thiếu tới hai phần ba, xem ra cần phải tìm thêm hai viên tinh hạch cấp S mới được. Bất quá tinh hạch tựa hồ không dễ tìm a!"

Sau khi bóp nát tảng đá trong tay, Nhan Tử Dạ bước ra ngoài ban công, một trận gió tối tới, phần cát bụi bóp vụn liền bị thổi bay.

Duỗi thắt lưng, hôm nay đánh một trận, Nhan Tử Dạ quả thực cũng có chút mệt mỏi. Hiện giờ cũng nửa đêm rồi, cậu chuẩn bị tắm rửa ngủ một giấc, đêm nay không tu luyện a.

Cầm quần áo, đang định đi tắm thì Nhan Tử Dạ đột nhiên cảm giác một luồng nhiệt lưu từ đan điền dâng lên, nháy mắt đã lan tràn khắp tứ chi. Tay chân Nhan Tử Dạ mềm nhũn, suýt chút nữa đã ngã sấp xuống.

Đáng chết, cư nhiên lại tới nữa. Này rốt cuộc là sao? Không tới một tháng cư nhiên xuất hiện hai kỳ động dục, này không phải đang đùa cậu à? Phải biết người tu yêu một khi tiến vào kỳ động dục sẽ nhịn không được biến về bản thể, mà hiện giờ cậu không thể biến về xà hình, có biến thì cũng chỉ là bộ dáng nửa người nửa yêu mà thôi.

Nhan Tử Dạ gian nan bước tới, sau khi xả nước lạnh đầy bồn thì 'ầm' một tiếng trực tiếp ngã vào trong. Nước lạnh như băng kích thích làn da làm Nhan Tử Dạ nháy mắt thanh tỉnh, bất quá rất nhanh luồng nhiệt lưu kia lại một lần nữa càn quét.

Kỳ động dục một lần nữa ập tới, Nhan Tử Dạ miễn cưỡng duy trì thanh tỉnh, cố gắng suy nghĩ vì sao kỳ động dục lại tới thường xuyên như vậy. Nghĩ lại, tựa hồ những lần nó tới đều là lúc mình tu luyện.

Hơn nữa còn là đêm trăng tròn, này có phải có liên hệ gì hay không? Đúng rồi, vừa nãy yêu đan tựa hồ có hấp thu tinh hoa ánh trăng, lần trước, tuy vẫn chưa ngưng kết ra yêu đan nhưng quả thực có hấp thu tinh hoa ánh trăng.

Cái gọi là tinh hoa ánh trăng chính là tia sáng đầu tiên lúc mặt trăng tròn nhất sáng nhất lên tới vị trí cao nhất. Tia sáng kia bao hàm linh khí thuần khiết nhất, nó được gọi là tinh hoa ánh trăng. Nếu là bình thường thì cũng không có việc gì, thế nhưng tinh hoa ánh trăng đối với loài rắn vừa tiến vào kỳ động dục có tác dụng thúc tình.

Sau khi tới nơi này, Nhan Tử Dạ cư nhiên đã quên mất chuyện này, vì thế sự cố trong lần kết đan trước hoàn toàn không phải sơ ý. Mà lần này cũng vậy, thật không ngờ cơ thể thú nhân cũng có thể hấp thu tinh hoa ánh trăng, đúng là tính sai rồi a.

Hiện giờ thời tiết có chút lạnh, Nhan Tử Dạ ngâm mình trong nước lạnh không hề cảm nhận được hiệu quả giảm nhiệt, sau một thoáng thanh tỉnh thì không còn chút tác dụng nào.

Nhan Tử Dạ thậm chí còn cảm nhận được thân nhiệt mình tăng lên, độ ấm của bồn nước đã chuyển thành ấm áp. Giữa hai chân truyền tới cảm giác vừa ngứa vừa đau, toàn thân lóe sáng hồng quang. Nhan Tử Dạ căn bản không thể khống chế, thoáng chốc đôi chân đã biến thành cái đuôi dài đỏ rực, lỗ tai cũng nhọn hơn, xà văn trên mi tâm cũng xuất hiện, đôi mắt hoa đào hẹp dài khẽ híp lại, ánh mắt mê mang tràn đầy phong tình.

Cũng may bồn tắm đủ lớn chứ không đã bị Nhan Tử Dạ làm nứt vỡ. Chẳng qua tuy biến về trạng thái nửa người nửa yêu nhưng cảm giác nóng rực trên người vẫn không biến mất.

Sau khi xả hết nước trong bồn, Nhan Tử Dạ vươn cái đuôi thật dài mở chốt, sau đó dùng nó quấn lấy vòi sen, để nước lạnh trực tiếp phun lên đầu mình, dòng nước lạnh như băng làm cậu thoải mái hơn một chút. Hiện giờ cậu không có cách nào vận dụng linh lực ngưng kết thành băng để hạ nhiệt, bởi vì hiện giờ linh lực trong cơ thể có chút hỗn loạn. Nhan Tử Dạ chỉ có thể không ngừng thay mới nước trong bồn mới có thể đạt tới hiệu quả hạ nhiệt.

Lần này kỳ động dục tựa hồ mãnh liệt hơn hẳn lần trước, chẳng lẽ bởi vì thực lực cậu tăng lên?

Tiếng nước trong phòng tắm rất lớn, hơn nữa phòng tắm không có hiệu quả cách âm nên người bên ngoài có thể nghe thấy rất rõ.

Trong phòng khách, An Nhĩ Tư đang nghiêm túc nói gì đó với một người áo đen đang quỳ một gối dưới đất.

"Đổi toàn bộ nhóm đó, thú nhân cấp S sơ cấp thực sự quá yếu. Còn có, bảo bọn họ gia tăng huấn luyện, chỗ của tôi không tiếp nhận phế vật." Chuyện hôm nay làm An Nhĩ Tư nhận ra thủ hạ của mình không đủ thực lực, nếu không phải sức chiến đấu của anh đủ mạnh thì hậu quả quả thực không thể tưởng tượng. Chỉ cần nghĩ tới Nhan Tử Dạ sẽ gặp phải bất trắc, ánh mắt An Nhĩ Tư lại nhịn không được tràn ngập sát ý.

"Vâng, tôi rõ rồi." Người nọ không chút biện giải, đối với bọn họ mà nói, An Nhĩ Tư vừa là thủ lĩnh vừa là tín ngưỡng, chỉ cần một câu nói của An Nhĩ Tư, bọn họ có thể lên núi đao xuống biển lửa không chút do dự.

Kỳ thật, đối với thú nhân bình thường mà nói, cấp S sơ cấp đã rất mạnh rồi, có rất nhiều thú nhân cho dù tốn cả trăm năm, thậm chí là tới lúc chết cũng không đột phá nổi cấp S. Có thể nói với nhiều thú nhân, cấp

S chính là mục tiêu cuối cùng của bọn họ, ngay cả đạo sư của học viện Cách Lạp Tư cũng chỉ đạt cấp S mà thôi.

Thế nhưng hiện giờ An Nhĩ Tư cư nhiên ghét bỏ bốn thú nhân cấp S kia? Có lẽ cũng chỉ có mình anh có suy nghĩ này đi.

Người áo đen quỳ trên mặt đất ngẩng đầu nhìn An Nhĩ Tư một chút, biểu tình có chút do dự, tựa hồ có chuyện muốn nói nhưng lại không biết nên mở miệng thế nào.

An Nhĩ Tư nhìn ra được: "Có gì cứ nói."

"Vâng." Người nọ cúi đầu, cung kính nói: "Sáng nay gia chủ truyền tin nói hi vọng cậu có thể trở về một chuyến. Ngài ấy nói mỗ ba cậu nhớ cậu."

"Mỗ ba?" Gương mặt bình tĩnh của An Nhĩ Tư xuất hiện một tia bất đắc dĩ: "Tôi biết rồi, anh lui xuống trước đi."

"Vâng." Người nọ lập tức biến mất.

Ngồi trên sô pha, An Nhĩ Tư có chút đau đầu xoa xoa huyệt thái dương, đối với mỗ ba của mình, anh vẫn luôn có chút bất đắc dĩ. Vì anh mà mỗ ba chịu khổ rất nhiều, thế nên cho dù biết rõ mỗ ba chỉ tìm cớ muốn anh quay về thân cận nhưng anh vẫn không thể từ chối.

Vốn không định để Nhan Tử Dạ gặp sớm như vậy, bất quá hiện giờ xem ra không gặp không được, chỉ đành tiến hành sớm hơn dự định.

Nhìn về phía cửa phòng Nhan Tử Dạ, tựa hồ cậu đã về phòng hơn ba tiếng. An Nhĩ Tư nghĩ Nhan Tử Dạ đang hấp thu viên tinh hạch vô thuộc tính kia nên đứng dậy trở về phòng nghỉ ngơi, bất quá lúc đi ngang qua cửa phòng Nhan Tử Dạ thì anh đột nhiên ngửi thấy một mùi thơm mê người. Mùi hương nọ len qua khe cửa lan tỏa ra ngoài, tuy không nồng đậm nhưng đối với An Nhĩ Tư mà nói, khoảnh khắc ngửi thấy nó, bụng dưới anh lập tức dâng lên một luồng nhiệt lưu, tiếp đó nhanh chóng lan tràn toàn thân.

Chỉ trong nháy mắt, An Nhĩ Tư cảm giác nhiệt huyết sôi trào.

"Này là… kỳ động dục?" An Nhĩ Tư chấn kinh, sau khi ngửi thấy mùi hương này anh cư nhiên nhanh chóng tiến vào kỳ động dục. Điều này sao có thể, cho dù là mùi của giống cái động dục cũng không có khả năng kích động anh tới vậy. Mùi hương này rốt cuộc là gì?

An Nhĩ Tư liều mạng nhẫn nại, cánh tay cùng trán nổi lên gân xanh, nhờ vào ý chí cường đại mới không lập tức đá bay cửa phòng Nhan Tử Dạ. Cố chống đỡ quay về phòng mình, đóng cửa lại để ngăn cách mùi hương dẫn dụ người ta phạm tội kia, An Nhĩ Tư lập tức lấy thuốc tiêm vào cánh tay.

Dần dần luồng nhiệt trong cơ thể được áp chế, chóp mũi tuy vẫn còn ngửi thấy mùi hương kia nhưng lý trí đã quay trở lại.

Hiện giờ An Nhĩ Tư thực hiểu kỳ, mùi hương kia rốt cuộc là gì, hình như anh đã từng ngửi thấy.

Nheo mắt nghĩ nghĩ, An Nhĩ Tư đột nhiên sửng sốt. Đúng rồi, anh từng ngửi thấy mùi hương tương tự trên người Nhan Tử Dạ, chẳng qua hiện giờ nồng đậm hơn rất nhiều mà thôi.

Chẳng lẽ, Tiểu Dạ đang tu luyện thì tiến vào kỳ động dục? Này sao có thể, phải biết lúc thú nhân tu luyện mà không cẩn thận tiến vào kỳ động dục thì rất dễ mất đi lý trí, bị thương chỉ là chuyện nhỏ, nghiêm trọng là tinh thần cùng năng lượng hỗn loạn, dẫn tới tự bạo.

Thế nhưng nãy giờ không hề nghe thấy âm thanh của Tiểu Dạ, chẳng lẽ em ấy chịu không nổi nên hôn mê bất tỉnh? Này rất nguy hiểm a. An Nhĩ Tư chấn động không thôi, lập tức chạy qua gõ cửa phòng Nhan Tử Dạ.

"Tiểu Dạ, em còn ở đó không? Xảy ra chuyện gì vậy, nghe thấy thì trả lời một tiếng a Tiểu Dạ."

"Tiểu Dạ, tôi là An Nhĩ Tư, trả lời một tiếng đi, bằng không tôi xông vào đó."

"Tiểu Dạ, em nghe thấy không?"

Liên tiếp gọi vài lần nhưng không hề nghe thấy tiếng trả lời, An Nhĩ Tư thật sự luống cuống, nếu Nhan Tử Dạ vẫn còn ý thức thì không có khả năng im lặng như vậy, kia có nghĩa là hiện giờ em ấy đã mất đi ý chí. Đang trong kì động dục mà hôn mê không thể khống chế tinh thần lực thì hậu quả không thể nào tưởng tượng. Hơn nữa biết rõ Nhan Tử Dạ đang tu luyện đột phá cấp S thì anh lại càng không thể bình tĩnh.

Ngân quang trong tay lóe sáng, An Nhĩ Tư trực tiếp phá hủy khóa điện tử trên cửa phòng Nhan Tử Dạ, sau khi tiến vào trong thì phát hiện trong phòng là một mảnh hỗn độn, bất quá Nhan Tử Dạ không hề có bóng dáng.

Đột nhiên nghe thấy tiếng nước từ phòng tắm truyền ra, An Nhĩ Tư vội vàng chạy qua. Phát hiện bên trong mở đèn, hơn nữa cửa phòng tắm cũng không khép lại hẳn, chỉ khép hờ mà thôi.

Không biết vì cái gì, càng tới gần phòng tắm thì mùi hương dẫn dụ người ta phạm tội kia lại càng nồng hơn, cũng may An Nhĩ Tư đã tiêm thuốc, bằng không quả thực không thể cam đoan sau khi ngửi thấy mùi hương này anh có thể bảo trì lý trí hay không.

Tiếng nước càng lúc càng lớn, An Nhĩ Tư từng chút bước tới gần, ngay lúc sắp đẩy cửa phòng tắm, động tác của anh đột nhiên khựng lại.

Từ từ, mùi động dục của thú nhân chỉ có khác phái có thể ngửi thấy, đồng tính không thể ngửi được. Giống như nguyên lý mùi động dục của giống cái thì giống cái không thể ngửi được vậy.

Nhan Tử Dạ là thú nhân, nếu thật sự cậu tiến vào kỳ động dục thì An Nhĩ Tư căn bản không thể ngửi thấy, kia mùi hương này rốt cuộc là sao?

Trong đầu đột nhiên xuất hiện một khả năng, bất quá rất nhanh đã bị An Nhĩ Tư phủ nhận. Trước đó anh từng hoài nghi nên đã tự mình kiểm tra, nếu Nhan Tử Dạ thật sự là giống cái thì ở trán nhất định phải có dấu hiệu. Giống như Tân Địch vậy, cho dù năng lực chiến đấu cường đại nhưng dấu hiệu cũng không mất đi.

Nhưng hiện giờ rốt cuộc là sao a? Nếu không phải giống cái thì vì cái gì lại tỏa ra mùi hương mê người như vậy? An Nhĩ Tư vốn thông minh bắt đầu có chút nghi hoặc.

Nhìn nhìn cánh cửa phòng tắm, không biết vì sao An Nhĩ Tư cảm thấy nếu mình mở cánh cửa này ra thì sẽ phát hiện bí mật mà Nhan Tử Dạ vẫn luôn che dấu, nhịp tim anh không thể khống chế bắt đầu gia tốc.

'Thình thịch thình thịch… thình thịch thình thịch…'

An Nhĩ Tư chưa bao giờ khẩn trương thế này, anh cảm thấy trái tim mình cơ hồ sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Nhịn không được bật cười một tiếng, anh rốt cuộc đang làm gì a? Này có gì mà khẩn trương, hiện giờ quan trọng nhất là xác định Tiểu Dạ có xảy ra chuyện hay không, có nguy hiểm hay không, anh cần gì phải do dự chứ?

Nghĩ tới đây, An Nhĩ Tư tiếp tục vươn tay tới đẩy cửa phòng tắm, tiếp đó nhanh chóng bước vào.

"Tiểu Dạ, em…"

An Nhĩ Tư còn chưa nói xong thì đã bị hình ảnh trước mắt làm sợ tới ngây người.

Phòng tắm rất lớn, trước bồn ngâm có một tấm màn bán trong suốt, xuyên qua nó, An Nhĩ Tư nhìn thấy một cái đuôi. Cái đuôi màu đỏ phi thường xinh đẹp, phần đuôi nhọn của nó đang quấn lấy vòi sen không ngừng đong đưa. Cơ mà trọng điểm không phải cái đuôi đó, dù sao An Nhĩ Tư đã sớm biết hình thú của Nhan Tử Dạ là rắn, lúc biến về hình thú có cái đuôi đỏ cũng chẳng có gì kì quái, cho dù là màu vàng An Nhĩ Tư cũng không kinh ngạc.

Cái đuôi không phải trọng điểm, trọng điểm là nửa người dưới là đuôi rắn nhưng nửa trên vẫn là hình người a! Thú nhân sao có thể nửa người nửa thú như vậy?

Đúng vậy, xuyên qua tấm màn, An Nhĩ Tư nhìn thấy cánh tay có chút tái nhợt của Nhan Tử Dạ đặt bên thành bồn, trên mu bàn tay chính là hoa văn hoa ăn thịt. Lúc An Nhĩ Tư tiến vào, đóa hoa ăn thịt kia tựa hồ còn giật khẽ một cái, bất quá sau đó không hề có chút động tĩnh nào nữa.

Chỉ thấy Nhan Tử Dạ tựa vào bên bồn, mái tóc đỏ rực ướt sũng dán sát hai bên tai, đôi tai nhọn lúc An Nhĩ Tư gọi giật nhẹ hai cái.

Bị nhiệt lưu trong cơ thể tra tấn tới sức cùng lực kiệt, hiện giờ ngay cả mở mắt Nhan Tử Dạ cũng không còn sức. Mơ hồ nghe thấy tiếng gọi của An Nhĩ Tư, hàng mi dày rậm như cây quạt của Nhan Tử Dạ khẽ run run, sau đó chậm rãi mở đôi mắt đỏ rực của mình.

"An Nhĩ Tư…"

Âm thanh của Nhan Tử Dạ rất nhẹ, còn mang theo chút khàn khàn khêu gợi, An Nhĩ Tư nghe thấy đặc biệt êm tai, giống hệt như tiếng ca mê người của mỹ nhân ngư, dụ dỗ anh mất hồn mà từng chút từng chút bước tới gần.

Đầu óc lúc này đã mơ mơ hồ hồ, Nhan Tử Dạ không hề biết mình đã bại lộ thân phận, vẫn ỉu xìu tựa vào thành bồn. Nhiệt độ trong cơ thể tuy không còn mãnh liệt như vừa nãy nhưng vẫn không thể xem thường. Có lẽ vì quá quen thuộc với mùi của An Nhĩ Tư, hoặc rất tin tưởng đối phương nên lúc này Nhan Tử Dạ hoàn toàn mất đi tính cảnh giác thường ngày.

Kéo tấm màn qua một bên, An Nhĩ Tư không chút chuyển mắt nhìn Nhan Tử Dạ trần trụi nằm trong bồn tắm lớn, chậm rãi ngồi xổm xuống, xoa nhẹ gò má Nhan Tử Dạ: "Đây là bí mật mà em vẫn luôn che dấu sao, bán thú nhân truyền thuyết?"

Bàn tay An Nhĩ Tư tựa hồ có ma lực trấn an nhiệt độ trong cơ thể Nhan Tử Dạ, cậu lập tức nắm lấy tay anh cọ cọ. Thực lạnh, thực thoải mái. Vòi sen bị cái đuôi quấn lấy rớt xuống đất, bất quá không ai thèm để ý.

An Nhĩ Tư phì cười, anh bị hành động đáng yêu giống như làm nũng của Nhan Tử Dạ chọc cười. 'Ào' một tiếng trực tiếp ẵm Nhan Tử Dạ từ bồn tắm lên, sau đó bước ra ngoài.

Cái đuôi đỏ rực của Nhan Tử Dạ nhẹ nhàng đong đưa, khoảnh khắc An Nhĩ Tư ôm bổng cậu lên, Nhan Tử Dạ chẳng những không tỉnh táo mà còn ôm chầm lấy cổ kéo anh tới gần khi được đặt xuống giường.

"An Nhĩ Tư, tôi lạnh quá…" Nhan Tử Dạ hiện giờ đã hoàn toàn không còn lý trí, cậu chỉ biết mình thích hương vị tươi mát như cỏ xanh trên người An Nhĩ Tư. Quan trọng nhất là An Nhĩ Tư lúc này giống hệt như một khối băng thiên nhiên, ôm anh có cảm giác mát lạnh tới tận tim, toàn thân nhẹ nhàng phiêu phiêu, cực kỳ thoải mái.

Gương mặt hai người áp thực gần, hơi thở dồn dập của Nhan Tử Dạ phun lên mặt An Nhĩ Tư. Nhìn gương mặt trở nên yêu mỵ của Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư bị xà ấn trên trán Nhan Tử Dạ hấp dẫn, nhịn không được đưa tay vuốt ve, đồng thời mỉm cười nói: "Hóa ra lúc này mới xuất hiện? Tiểu Dạ, em dấu cũng đủ thâm a!"

"Bán thú nhân, nếu để người ta biết em là bán thú nhân thì cả Lam tinh, à không, cả tinh tế thú nhân này đều phát điên. Bất quá thực đáng tiếc, em là của tôi, ai cũng không cướp được." Nói xong, An Nhĩ Tư cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng của Nhan Tử Dạ, trằn trọc liếm mút, bá đạo xâm chiếm lãnh địa, không ngừng khiêu khích, mê hoặc Nhan Tử Dạ, làm cậu bắt đầu cuồng loạn cùng mình.

Mà Nhan Tử Dạ quả thực đã bị mê hoặc, cứ hệt như người lạc trong sa mạc đột nhiên tìm thấy nguồn nước. Cái đuôi quấn bên hông An Nhĩ Tư, hai tay ôm lấy cổ anh, điên cuồng hôn.

Cảm giác được hô hấp Nhan Tử Dạ bắt đầu dồn dập An Nhĩ Tư mới ngừng lại, cảm xúc nóng rực vốn được thuốc ức chế ngăn chặn một lần nữa dâng lên. Hai mắt An Nhĩ Tư đã không khống chế được biến về màu bạc, anh lẳng lặng ôm lấy Nhan Tử Dạ, hệt như muốn khảm cậu vào cơ thể mình, hợp thành một thể.

"Tiểu Dạ… Tiểu Dạ…" An Nhĩ Tư kề sát mặt Nhan Tử Dạ, bắt đầu hôn từ trán hôn xuống, hàng mi, ánh mắt, mũi, môi, cổ…

An Nhĩ Tư tựa hồ thực hưng phấn in lại một dấu hôn đỏ rực trên cổ Nhan Tử Dạ.

Bị hôn đến thực thoải mái, Nhan Tử Dạ phát ra một tiếng hừ nhẹ.

"Tiểu Dạ, thích tôi không?" Môi An Nhĩ Tư lại dán bên môi Nhan Tử Dạ, nhẹ giọng hỏi, âm thanh thực trầm thấp, tựa hồ đang nhẫn nại tới cực điểm.

Nhan Tử Dạ híp mắt mơ màng đáp: "Thích…"

Cảm giác được Nhan Tử Dạ lơ đãng, An Nhĩ Tư nâng mặt cậu, nghiêm túc hỏi: "Tiểu Dạ, mở to mắt nhìn xem, tôi là ai?" An Nhĩ Tư không muốn chiếm giữ Nhan Tử Dạ trong trạng thái không tỉnh táo, anh càng hi vọng cậu cam tâm tình nguyện vì biết rõ người trước mắt là anh.

Nhan Tử Dạ miễn cưỡng hé mở mí mắt nặng nề, liếc nhìn An Nhĩ Tư một cái rồi lầm bẩm: "An Nhĩ Tư… tôi biết anh là An Nhĩ Tư…"

An Nhĩ Tư vui vẻ mỉm cười, tốt lắm, nếu biết rõ là ai thì anh cũng không khách khí nữa. Bữa tiệc lớn ở ngay trước mắt, lão hổ sớm đã đói khát sao có thể nhịn được?

Ngay lúc An Nhĩ Tư hôn lên môi Nhan Tử Dạ, chuẩn bị hưởng dụng bữa tiệc lớn thì anh phát hiện Nhan Tử Dạ cư nhiên không đáp lại. Hô hấp cậu thực vững vàng, ánh mắt thì nhắm chặt, liếc mắt một cái An Nhĩ Tư liền nhìn ra Nhan Tử Dạ đã ngủ say.

Từ đầu đến chân giống như bị xối một chậu nước lạnh, ngọn lửa hừng hực trong lòng nháy mắt bị dập tắt. An Nhĩ Tư cảm thấy thực bất đắc dĩ.

"Ha ha…" An Nhĩ Tư cười khẽ một tiếng, bất quá lại nhịn không được bật cười ha hả, sau đó dùng dị năng tẩy sạch bọt nước trên người Nhan Tử Dạ để cậu ngủ thoải mái hơn. Xoa xoa mái tóc mềm mại của Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư nguy hiểm híp mắt, khẽ thì thầm bên tai Nhan Tử Dạ: "Lần sau, tôi sẽ không bỏ qua như vậy."

Âm thanh không ngừng vang vọng trong căn phòng yên tĩnh.

…

Hoàn Chương 73.

74. Chương 74: Thẳng Thắn

Sáng sớm, những tia nắng mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ len lỏi vào phòng, chiếu rọi lên người Nhan Tử Dạ, làm cậu từ từ tỉnh lại.

Từ trên giường ngồi dậy, liếc nhìn mặt trời treo cao bên ngoài, Nhan Tử Dạ nhất thời có chút hỗn loạn. Kỳ quái, sao cậu cảm thấy có chút không thích hợp nhỉ?

Đúng rồi, đêm qua hình như vì hấp thu viên tinh hạch cấp S kia mà kỳ động dục lại một lần nữa ập tới, sau đó mình vào phòng tắm ngâm nước lạnh, ngâm tới mức choáng váng, sau đó đã xảy ra chuyện gì?

Đang suy nghĩ thì tầm mắt Nhan Tử Dạ bị mấy dấu đỏ hồng trên lồng ngực trần trụi của mình hấp dẫn: "Này là cái gì a?" Nhan Tử Dạ ấn ấn thử, không đau. Tỉ mỉ kiểm tra thì không chỉ ngực, trên vai cũng có…. đột nhiên nghĩ tới gì đó, Nhan Tử Dạ lập tức nhảy xuống giường rồi phóng như bay vào phòng tắm.

Nhìn nửa người trên chi chít những dấu đỏ, chẳng những trên ngực mà trên cổ cũng có, quan trọng nhất là Nhan Tử Dạ phát hiện môi mình cư nhiên cũng sưng đỏ.

Chưa ăn thịt heo nhưng cũng từng thấy qua heo chạy, tới giờ mà còn không biết đã xảy ra chuyện gì thì Nhan Tử Dạ quả thực đã sống uổng phí suốt ngàn năm qua. Nhìn dấu hôn trên người, lại liên tưởng tới phòng này chỉ có mình cùng An Nhĩ tư, không cần nghĩ cũng biết là kiệt tác của ai.

Chết tiệt, con hổ thối kia cư nhiên tập kích lúc nửa đêm, mà cậu thì hoàn toàn không có cảm giác? Nhất định phải tìm anh ta tính sổ. Nhan Tử Dạ hùng hổ bước ra khỏi phòng tắm, đang định tìm An Nhĩ Tư thì đột nhiên khựng lại.

Từ từ, hình như cậu đã xem nhẹ chuyện gì đó. Tối hôm qua cậu rõ ràng đang ngâm mình trong bồn nước lạnh, rốt cuộc làm sao quay về giường? Nhan Tử Dạ nhắm mắt, cố gắng nhớ lại.

Cậu ngâm mình trong bồn tắm, sau đó hình như có người tiến vào, còn gọi tên cậu. Người nọ hình như là An Nhĩ Tư. Thì ra là thế, hóa ra là An Nhĩ Tư ôm mình về giường, chả trách lúc tỉnh lại có cảm giác kỳ quái. Nhan Tử Dạ gật gù, bất quá ngay sau đó liền ngây ngẩn cả người.

An Nhĩ Tư ôm cậu từ phòng tắm về giường? Tối qua hình như vì kỳ động dục ập tới mà cậu biến về hình thái nửa người nửa thú, kia không phải bị An Nhĩ Tư thấy rồi à? Bị An Nhĩ Tư nhìn thấy hình thú cũng không sao cả, vấn đề là thứ anh ta nhìn thấy là bán thú chứ không phải thú hoàn toàn a! Nhan Tử Dạ không quên, trên tinh tế này có một giống loài gọi là bán thú nhân. An Nhĩ Tư có phải đã hiểu nhầm cậu là bán thú nhân không? Trời ạ, to chuyện rồi a!

Nhan Tử Dạ cuống quít rửa mặt, nhanh chóng mặc quần áo, mới vừa mở cửa phòng thì nhìn thấy An Nhĩ Tư đang định gõ cửa.

Buông cánh tay đang định gõ cửa xuống, An Nhĩ Tư mỉm cười dị thường ôn nhu: "Tiểu Dạ dậy rồi à, tôi làm bữa sáng xong rồi."

Nhan Tử Dạ có chút tra xét nhìn An Nhĩ Tư, muốn từ biểu tình anh nhìn ra chút gì đó, kết quả An Nhĩ Tư tựa hồ không có gì bất thường, cứ như đêm qua căn bản không phát sinh gì cả.

Thấy Nhan Tử Dạ nhìn mình chằm chằm nhưng không nói gì, An Nhĩ Tư nhìn lướt qua làn da trắng nõn trên cổ Nhan Tử Dạ, phát hiện toàn bộ dấu tích mình để lại đã biết mất, ánh mắt anh thoáng hiện lên một tia thất vọng. Bất quá ngay sau đó anh thực tự nhiên khoác tay lên vai Nhan Tử Dạ, ôm cậu đi ra chỗ bàn ăn.

"Ăn sáng trước đã, có chuyện gì ăn xong rồi nói." Sau khi ấn Nhan Tử Dạ ngồi xuống ghế, An Nhĩ Tư tự động ngồi xuống bên cạnh.

Đối mặt với bữa sáng thơm ngon phong phú, Nhan Tử Dạ căn bản không có chút hứng thú nào. Cậu khoanh tay trước ngực, lạnh lùng nhìn An Nhĩ Tư: "An Nhĩ Tư, chẳng lẽ anh không có gì muốn nói với tôi à? Tỷ như đêm qua đã xảy ra chuyện gì?"

Bàn tay đang cắt thịt của An Nhĩ Tư hơi khựng lại, ngẩng đầu nhìn Nhan Tử Dạ một cái rồi nhẹ nhàng đặt dao nĩa trong tay xuống. Cầm lấy khăn ăn xoa xoa bên miệng rồi chậm rì rì hỏi: "Tiểu Dạ muốn tôi nói gì đây? Là chuyện em là bán thú nhân hay chuyện chúng ta đã tiếp xúc thân mật đêm qua?"

"Anh…. cái gì mà tiếp xúc thân mật chứ, anh rốt cuộc muốn nói gì?" Gương mặt Nhan Tử Dạ nóng bừng, cảnh tượng đêm qua nháy mắt xuất hiện trong não, nụ hôn bá đạo của An Nhĩ Tư cùng bản thân kiềm lòng không đặng nhiệt tình đáp trả, cuối cùng lúc An Nhĩ Tư hỏi có thích anh ta hay không, mình cư nhiên lại nói là có. Nghĩ lại, Nhan Tử Dạ thật sự muốn tìm một cái hố mà tự chôn mình. Sao có thể vừa tiến vào kỳ động dục liền ngu xuẩn như vậy chứ?

"Tiểu Dạ, chẳng lẽ quên rồi à? Tôi thực thương tâm a, bằng không chúng ta ôn lại một chút đi." An Nhĩ Tư đứng lên áp tới gần Nhan Tử Dạ, vừa dùng mấy lời mờ ám khiêu khích vừa chống tay lên lưng ghế Nhan Tử Dạ, vây cậu ở giữa hai tay mình.

Nhất thời, không khí trong phòng trở nên mập mờ, Nhan Tử Dạ có chút không thoải mái nghiêng mặt đi, không dám đối diện với An Nhĩ Tư. Bất quá làm gì có chuyện An Nhĩ Tư để Nhan Tử Dạ dễ dàng né tránh, anh trực tiếp cúi đầu hôn lên vành tai Nhan Tử Dạ.

Nhan Tử Dạ chấn động cả người, theo phản xạ muốn đẩy An Nhĩ Tư ra rồi bật dậy nhảy ra xa vài bước, tạo ra một khoảng cách với đối phương. Kết quả lại bị An Nhĩ Tư túm được tay trái giật mạnh, lập tức cậu bị anh ôm vào lòng.

Nhan Tử Dạ bắt đầu giãy dụa, An Nhĩ Tư ôm thật chặt, giá trị vũ lực quá cách biệt làm Nhan Tử Dạ căn bản không thể giãy ra, cuối cùng chỉ có thể từ bỏ.

Cảm giác được Nhan Tử Dạ rốt cuộc cũng an tĩnh lại, An Nhĩ Tư nhẹ nhàng vỗ về lưng cậu, nhẹ giọng hỏi: "Tiểu Dạ, sao lại kháng cự tôi như vậy? Là vì tôi biết được bí mật bán thú nhân của em, hay vì đêm qua

chúng ta đã thân thiết tới mức suýt chút nữa đã trở thành bầu bạn chân chính? Tiểu Dạ, nếu tôi thật sự muốn làm thì hiện giờ em căn bản không có khả năng bình yên vô sự đứng ở đây."

Nhan Tử Dạ trầm mặc không lên tiếng. An Nhĩ Tư thở dài, xoa nhẹ gáy cổ Nhan Tử Dạ, hôn lên tai cậu một chút: "Ban đầu tôi cũng không biết chuyện em là bán thú nhân. Tôi từng nghi ngờ em là giống cái, bất quá sau đó tôi không tìm thấy dấu hiệu đặc thù trên người em nên vẫn nghĩ em là thú nhân. Khi quyết định ở bên em, tôi căn bản không biết gì cả, ngay cả thân phận thú nhân của em tôi cũng có thể tiếp nhận, nói chi là bán thú nhân!"

"Tôi không phải bán thú nhân." Nhan Tử Dạ biết rõ bản thân không phải bán thú nhân trong truyền thuyết của tinh tế này, cậu là xà yêu, một con xà yêu ngàn năm tới từ địa cầu. Cậu không có năng lực sinh sản như bán thú nhân, cậu không muốn An Nhĩ Tư cảm thấy bị lừa gạt. Đồng dạng, cậu cũng không thích An Nhĩ Tư tiếp cận mình vì thân phận bán thú nhân.

Thực tế, Nhan Tử Dạ chỉ đang làm mình làm mẩy, tự cáu kỉnh mà thôi.

An Nhĩ Tư đẩy nhẹ Nhan Tử Dạ, áp mặt sát mặt cậu không tới năm cm: "Tiểu Dạ, vô luận em có phải bán thú nhân hay không, chúng ta ở cùng một chỗ chính là sự thực, sẽ không vì em là bán thú nhân mà thay đổi." An Nhĩ Tư nghĩ Nhan Tử Dạ hiểu lầm anh đã sớm phát hiện chuyện này. Không biết vì sao, An Nhĩ Tư có cảm giác Nhan Tử Dạ vẫn chưa tin tưởng anh hoàn toàn, giữa hai người vẫn còn một khoảng cách.

Biết An Nhĩ Tư hiểu nhầm ý mình, Nhan Tử Dạ nghiêm túc nói: "An Nhĩ Tư, tôi nói là sự thật. Tôi là thú nhân, thật sự là thú nhân, chẳng qua vì một nguyên nhân đặc biệt nên mới biến thành bộ dáng như vậy. Chuyện tôi là thú nhân thuần khiết sẽ không thay đổi. Mà con người tôi có tính chiếm dục rất mạnh, tôi không cho phép người khác chạm vào đồ của mình, cho dù chỉ là một cọng tóc cũng không được. Có nghĩa là nếu chúng ta ở cùng một chỗ, tuyệt đối sẽ không có hậu đại."

Nhan Tử Dạ đã nói rất rõ ràng, kỳ thực trước đó cậu từng hỏi vấn đề này, thái độ của An Nhĩ Tư khi đó rất khẳng định, thế nhưng tình huống lúc đó rất bình thường, ai có thể cam đoan sau này bọn họ vẫn bên nhau? Mặc dù Nhan Tử Dạ có chút tin tưởng nhưng bí mật trên người An Nhĩ Tư tựa hồ cũng không ít hơn cậu, cả hai đều tự giác không phá rách. Thế nhưng hiện giờ bí mật của cậu bị phát hiện, cũng có nghĩa là đã tới lúc ngả bài.

Khoảng thời gian ở bên nhau làm Nhan Tử Dạ hiểu rõ, An Nhĩ Tư không đơn giản chỉ là người kế thừa gia tộc Cái Nhĩ. Một người có thân thế lớn mạnh như vậy thật sự sẽ nguyện ý ở bên cạnh một thú nhân bình thường không có khả năng sinh dục sao?

Cảm giác được hàm ý cảnh cáo trong lời Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư nhịn không được bật cười: "Tiểu Dạ vẫn luôn lo lắng chuyện này à? Nếu thật sự tôi cần hậu đại, tôi đã không chọn em. Quả thật, nếu thật sự giống như em nói thì chúng ta ở bên nhau sẽ không có được hậu đại. Nhưng vậy thì sao chứ, điều tôi muốn chính là em chứ không phải một người có khả năng sinh ra hậu đại. Tiểu Dạ, đối với tôi mà nói, tìm được một bầu bạn yêu thương càng quan trọng hơn sinh được hậu đại."

Nói xong lời cuối cùng, biểu tình An Nhĩ Tư trở nên thực nghiêm túc: "Thực sự, không phải Tiểu Dạ không tin tưởng tôi, là em không tin tưởng chính mình. Em không tin em có thể mê hoặc tôi, không tin bản thân đủ sức hút làm tôi lưu lại, không tin mình có thể làm tôi vĩnh viễn ở bên em…"

"An Nhĩ Tư…" Nhan Tử Dạ đánh gãy An Nhĩ Tư, cậu cố hít sâu để làm bản thân mình bình tĩnh lại: "Không thể không nói, anh quả thật rất hiểu tôi. Nhan Tử Dạ tôi có thể không có bất kì thứ gì, thế nhưng cho tới giờ chưa từng thiếu tin tưởng. An Nhĩ Tư, nếu anh đã chủ động đưa mình tới cửa thì đừng hối hận. Lúc này tôi hoàn toàn nghiêm túc, nếu thực sự quyết định ở cùng một chỗ thì thẳng thắn với nhau đi, đừng che che dấu dấu nữa, mệt lắm!"

Nhan Tử Dạ quyết định thẳng thắn, dù sao An Nhĩ Tư đã nhìn thấy bộ dáng bán thú nhân của cậu, còn gì phải sợ nữa chứ. Tuy chuyện của cậu có chút khó tin nhưng bí mật của An Nhĩ Tư tựa hồ cũng không đơn giản. Dù sao hai người ở cùng một chỗ, cậu cũng không chịu thiệt, An Nhĩ Tư có thể ra phòng khách, vào phòng bếp, lúc đánh nhau cũng có thể xông tới trước, việc gì phải do dự chứ.

"Tốt, bất quá, vẫn là ăn sáng xong rồi nói, bằng không để nguội rồi sẽ không còn hương vị." An Nhĩ Tư đã chờ câu nói thẳng thắn này rất lâu rồi, anh rất muốn lừa Nhan Tử Dạ về nhà, thế nhưng không chọt thủng

tầng bí mật kia thì không thể nào làm được. Chính là hai người nói chuyện lâu như vậy, bữa sáng cũng sắp nguội lạnh, thế nên anh hi vọng Nhan Tử Dạ ăn xong rồi nói.

Sau khi An Nhĩ Tư buông tay, Nhan Tử Dạ một lần nữa ngồi xuống ghế, nhìn miếng thịt tỏa ra mùi hương thơm lừng trước mắt, cậu cảm thấy An Nhĩ Tư nói có đạo lý, vẫn là ăn trước nói sau tốt hơn.

...

Hoàn Chương 74.

75. Chương 75: Thẳng Thắn (2)

"Tôi vốn không phải người nơi này, chính xác hơn thì tôi cũng không phải thú nhân. Tôi tới từ một nơi gọi là địa cầu. Khoa học kỹ thuật ở đó không thể sánh với ở đây, thế nhưng ở đó lại có những người có tu vi, nga, cũng chính là những người có sức chiến đấu mạnh hơn thú nhân rất nhiều. Dời núi lấp biển, thậm chí là hô gió gọi mưa cũng không ít."

Sau khi ăn sáng xong, Nhan Tử Dạ bắt đầu kể chuyện của mình, An Nhĩ Tư ngồi bên cạnh lẳng lặng lắng nghe.

"Mà tôi, bởi vì một lần ngoài ý muốn mà tới nơi này, biến thành Nhan Tử Dạ, đúng rồi, tên của tôi trước kia cũng là Nhan Tử Dạ. Quả thật rất có duyên a! Những chuyện sau khi biến thành Nhan Tử Dạ thì anh cũng biết rồi. Đêm qua anh nhìn thấy không phải bán thú nhân mà là bộ dáng bán yêu của tôi. Chính vì trước đó tu luyện gặp chút ngoài ý muốn nên mới biến thành bộ dáng đó, chờ tu vi của tôi tăng trưởng sẽ biến thành yêu thể hoàn chỉnh, cũng chính là thú hình ở thế giới này. Thế nên, anh không cần lo lắng."

Sau khi Nhan Tử Dạ nói xong, An Nhĩ Tư đột nhiên nắm lấy tay cậu, trong mắt lộ rõ khẩn trương: "Vậy em còn có thể trở về không?"

"Trở về?" Ánh mắt Nhan Tử Dạ có chút mê mang: "Trở về không được, lúc mới tới nơi này tôi đã nghĩ rất nhiều biện pháp nhưng tôi phát hiện ở đây không có thứ gọi là địa cầu tồn tại. Nói cách khác, tôi đã tới một không gian khác, trừ phi xuất hiện kỳ tích, bằng không không có cách nào quay về."

Phải xuyên qua không gian, cho dù là đại la thiên tôn cũng không có khả năng. Dù sao các không gian hoàn toàn tách biệt với nhau, Nhan Tử Dạ có thể tồn tại ở nơi này mà không bị bài xích vì cậu đã chiếm dụng thân thể nguyên chủ. Thế nên muốn trở về, cho dù Nhan Tử Dạ tu luyện thành xà tiên cũng không có khả năng.

Nghe Nhan Tử Dạ nói không thể trở về, An Nhĩ Tư liền vui vẻ mỉm cười.

"Này, tôi không thể trở về, anh có cần cười vui vẻ tới vậy không?" Nhan Tử Dạ tức giận.

"Ừm." An Nhĩ Tư cười nói: "Vốn tôi còn lo lắng một ngày nào đó Tiểu Dạ sẽ đột nhiên biến mất nên định thăm dò số sách cổ, xem thử xem có cách nào làm em vĩnh viễn ở lại bên cạnh tôi hay không. Hiện giờ nghe em nói vậy thì tôi an tâm rồi, cũng không cần tra sách nữa a."

Nhan Tử Dạ trừng mắt: "An Nhĩ Tư anh giỏi thật nha, cư nhiên âm hiểm như vậy, nếu tôi thật sự có thể trở về, đừng nói anh sẽ nhốt tù tôi lại nha?"

"Sẽ." An Nhĩ Tư khẳng định.

Không ngờ An Nhĩ Tư lại trực tiếp thừa nhận như vậy, Nhan Tử Dạ có chút sửng sốt, thấy đối phương cứ nhìn mình chằm chằm, cậu nhịn không được xoay chuyển đề tài: "Tốt lắm, bí mật của tôi đã nói rồi, giờ tới anh."

An Nhĩ Tư rót một ly nước ấm, dùng tay kiểm tra nhiệt độ rồi mới đưa qua cho Nhan Tử Dạ: "Bên ngoài, tôi là An Nhĩ Tư Cái Nhĩ, là người kế thừa duy nhất của gia tộc Cái Nhĩ, nhưng thực tế, tên tôi là An Nhĩ

Tư Á Bá Lan. Tôi là người thừa kế của gia tộc Á Bá Lan, mà gia chủ đương nhiệm của gia tộc Cái Nhĩ không phải gia gia ruột của tôi, tôi được mang về nuôi."

"Gia tộc Á Bá Lan? Cái tên này sao nghe quen tai như vậy a?" Nhan Tử Dạ nghĩ nghĩ một chút nhưng không thể nào nhớ ra, liền quay qua hỏi An Nhĩ Tư: "Kia nếu anh không phải cháu ruột của gia chủ Cái Nhĩ, vì sao anh lại trở thành người thừa kế gia tộc?"

"Bởi vì mỗ ba nuôi của tôi không thể sinh dục. Năm đó gia tộc Á Bá Lan xảy ra nội chiến, cha cùng nhóm chú bác khai chiến, khi đó tôi vẫn chưa chào đời, mỗ ba đang mang thai nên vội vàng trốn đi. Kết quả trên đường trốn chạy thì sinh ra tôi, ông giấu tôi vào một nơi an toàn rồi dùng mình làm mồi dẫn dụ đám thú nhân đuổi giết rời đi. Cũng chính khi đó, tôi được mỗ ba nuôi nhặt về gia tộc Cái Nhĩ, mà mỗ ba thì suýt bị giết chết. Trận nội chiến gia tộc kia kéo dài hơn nửa năm, khi ấy cha cũng từng phái người tới tìm nhưng không thấy tung tích tôi. Mỗ ba bị thương nặng, lúc tỉnh lại không thấy tôi nên sức khỏe vẫn luôn không tốt. Thế nhưng bọn họ không hề từ bỏ, cuối cùng năm tôi mười lăm tuổi thì được bọn họ tìm ra."

"Kia, gia gia anh biết chuyện không?" Đúng là cẩu huyết, Nhan Tử Dạ cảm thấy chuyện đời An Nhĩ Tư hệt như bộ phim tình cảm tâm lý chiếu lúc tám giờ ở địa cầu, thậm chí còn phấn khích hơn.

"Không, ông ấy không biết gia tộc Á Bá Lan đã tìm được tôi. Nhưng ông ấy biết tôi không phải cháu ruột, ngay từ lúc ôm tôi về mỗ ba nuôi đã nói rõ." Bởi vì mục đích ông đưa An Nhĩ Tư về chính vì muốn gia tộc Cái Nhĩ có người thừa kế. Biết rõ mình không thể sinh dục, sau khi giao An Nhĩ Tư cho gia chủ gia tộc, ông liền gả cho thú nhân mình thích rồi cùng nhau đi du lịch khắp tinh tế.

Tuy thời gian ở cùng mỗ ba nuôi rất ít nhưng An Nhĩ Tư rất cảm tạ ông, nếu không có ông ấy, có lẽ anh đã chết ngay lúc đó.

Gia chủ Cái Nhĩ cư nhiên biết rõ An Nhĩ Tư không phải cháu ruột mà vẫn để anh thừa kế gia tộc, xem ra ông đã xem An Nhĩ Tư là cháu ruột mình a.

Nhan Tử Dạ có chút cảm thán: "Gia gia đúng là rất thương anh a, cha cùng mỗ ba cũng thực thương anh." Không biết vì sao khi nhớ tới cha mẹ đã từng vứt bỏ mình, Nhan Tử Dạ đột nhiên có chút bi thương. Này chính là tình cảm cha mẹ cùng người thân trong truyền thuyết đi.

Cảm giác được Nhan Tử Dạ thương cảm, An Nhĩ Tư mỉm cười: "Tiểu Dạ, ở đây, gia gia tôi chính là gia gia em, người thâncủa tôi chính là người thân của em."

Lời nói của An Nhĩ Tư đã xóa tan nỗi bi thương trong lòng Nhan Tử Dạ, cậu kiêu ngạo quay mặt đi: "Nói gì vậy chứ, chúng ta vẫn chưa kiểm tra bát tự đâu đấy, chỉ vừa chính thức tìm hiểu thôi. Đường còn rất dài!"

"Rồi rồi, thế nên chúng ta có thể từ từ a." Nắm tay Nhan Tử Dạ áp lên mặt mình, An Nhĩ Tư chân thành nói: "Tiểu Dạ, trước kia tôi không hiểu cái gì là thích, thế nhưng hiện giờ tôi đã hiểu. Em vui tôi sẽ vui, em chán ghét tôi cũng chán ghét. Em không vui tôi cũng không vui, nhưng tôi sẽ nghĩ cách làm em vui vẻ. Nếu có người ngăn cản chúng ta ở bên nhau, tôi sẽ tiêu diệt hết thảy, cho dù là người thân của tôi cũng không được. Tôi không cần hậu đại gì cả, chỉ cần cuộc sống sau này của tôi luôn có em bên cạnh là đủ. Tiểu Dạ, em nguyện ý không?"

'Bùm bùm…' Nhịp tim Nhan Tử Dạ đập thực nhanh, An Nhĩ Tư không dùng hoa ngôn xảo ngữ, cũng không quỳ gối hay tặng hoa (đó là cái quỷ gì?), thế nhưng Nhan Tử Dạ lại cảm thấy thực cảm động.

Chưa từng có ai nói vậy với cậu, cũng không ai xem cậu là trân bảo như thế, sự chân thành trong mắt An Nhĩ Tư tựa hồ sắp tràn ra ngoài, làm Nhan Tử Dạ có muốn xem nhẹ cũng khó.

Nhớ tới khoảng thời gian này An Nhĩ Tư quan tâm chăm sóc làm đủ chuyện cho mình, Nhan Tử Dạ cảm thấy tảng đá lớn trong lòng thoáng chốc biến mất, mở miệng nói: "An Nhĩ Tư, sau khi tới đây, kỳ thật tôi từng muốn trở về. Thế nhưng hiện giờ tôi cảm thấy ở đây kỳ thực cũng không tệ."

Hai người tầm mắt tương giao, đột nhiên, không hẹn mà cùng bật cười.

…

Lúc ăn cơm trưa, nhóm Áo Đức Kỳ tới, còn mang theo tin tức về A Phổ Lý.

"Nhan Tử Dạ, cậu biết tin gì chưa? Đạo sư dẫn đội Ngãi Bố Lỗ lần này chẳng những làm trái quy định mà còn cấu kết với người khác phản bội học viện Ngải Bố Lỗ a. Sáng nay trước mặt tất cả mọi người, viện trưởng Ngãi Bố Lỗ đã phế bỏ tinh thần lực cùng sức chiến đấu của đạo sư kia, hiện giờ ông ta đã biến thành phế thân rồi a." Hải Bác Lạc vừa tới đã khẩn cấp nói tin tức mình nghe được cho Nhan Tử Dạ.

Vốn tưởng Nhan Tử Dạ sẽ thực kinh ngạc, thật không ngờ Nhan Tử Dạ chỉ 'ồ' một tiếng rồi thôi, điều này làm Hải Bác Lạc buồn bực không thôi: "Này Nhan Tử Dạ, chẳng lẽ cậu không tò mò vì sao đạo sư kia làm vậy à?" Hải Bác Lạc làm bộ dáng 'mau hỏi tôi đi mau hỏi tôi đi'.

Thật là, Hải Bác Lạc chính là thú nhân tò mò nhất mà Nhan Tử Dạ từng gặp a. Nhan Tử Dạ ngẩng đầu, bất đắc dĩ nói: "Rồi, kia xin hỏi đạo sư kia vì sao phải làm như vậy a?"

Hải Bác Lạc lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực, bộ dáng thần bí hề hề nói: "Nghe nói là vì tranh đoạt vị trí phó viện trưởng nên lập kế hãm hại hai vị đạo sư cạnh tranh. Cụ thể thế nào thì tôi không rõ lắm, bất quá âm mưu của ông ta bị viện trưởng Khắc Lôi Đốn vạch trần. Khi đó bởi vì âm mưu bại lộ nên ông ta định công kích Khắc Lôi Đốn viện trưởng, nào ngờ bị Khắc Lôi Đốn viện trưởng không cẩn thận đánh trúng đầu, trở thành ngu ngốc. Cho dù viện trưởng Ngải Bố Lỗ không hủy tinh thần lực cùng sức chiến đấu thì đạo sư kia cũng là phế vật rồi. Các cậu nói xem, đạo sư kia có phải kẻ ngốc không a, biết rõ viện trưởng Khắc Lôi Đốn là cường giả SS mà dám tấn công, này không phải tự tìm đường chết à?"

"Người ta nghĩ thế nào sao chúng ta biết được. Buổi chiều phải quay về, mọi người dọn hành lý xong chưa?" Nhan Tử Dạ lảng sang chuyện khác.

Hải Bác Lạc vỗ đầu: "Ai nha quên mất, chốc nữa về phòng thu dọn mới được." Nói xong, Hải Bác Lạc hệt như cuồng phong vũ bão càng quét thức ăn trước mặt rồi cùng Ngải Luân vội vàng rời đi.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Áo Đức Kỳ lẳng lặng nhìn An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ.

"Làm sao vậy?" An Nhĩ Tư hỏi.

"Chuyện tối qua có quan hệ với hai người." Giọng điệu Áo Đức Kỳ không phải nghi vấn mà là khẳng định.

Thấy Nhan Tử Dạ ăn xong ngụm rau cuối cùng, An Nhĩ Tư đưa chiếc khăn trong tay qua rồi nói: "Đúng vậy." Chỉ hai chữ đơn giản xem như thừa nhận.

"Có chuyện gì cứ gọi tôi." Nhận được đáp án, Áo Đức Kỳ đứng dậy rời đi.

Nhìn cửa phòng khép lại, Nhan Tử Dạ trả khăn tay cho An Nhĩ Tư: "Không ngờ Áo Đức Kỳ lại có nghĩa khí như vậy."

An Nhĩ Tư gật đầu: "Ừm, cậu ta không tồi." Đột nhiên nghĩ tới gì đó, An Nhĩ Tư hỏi: "Đúng rồi Tiểu Dạ, vừa nãy em thả Tiểu Hoa ra ngoài à?"

"Đúng vậy, thả nó ra ngoài hít thở không khí, sao vậy?" Nhan Tử Dạ khó hiểu hỏi.

"Không có gì, chỉ là vừa nãy nhìn ra cửa sổ hình như thấy nó đang rượt đuổi cái gì đó."

"Rượt đuổi? Cái…" Nhan Tử Dạ còn chưa nói xong thì Tiểu Hoa đã từ phòng bếp hưng phấn lao ra.

"Chủ nhân chủ nhân, xem Tiểu Hoa quơ được cái gì nè."

Tiểu Hoa từ ống thoát nước lầu một bò lên, cái rễ thật dài đang cuốn chặt một vật nhỏ màu xám đang cố giãy dụa, Nhan Tử Dạ liếc nhìn một chút, có chút quen mắt.

"Này không phải tiểu thứ cầu à?" Nhìn kĩ một chút, Nhan Tử Dạ rốt cuộc nhận ra thứ bị trói gô chính là vật nhỏ Tiểu Hoa từng bắt về, thú cưng của A Phổ Lý: "Tiểu Hoa, sao mi lại bắt nó về đây?"

"Tiểu Hoa phát hiện nó ở hoa viên, chủ nhân, hình như nó bị thương a." Tiểu Hoa buông tiểu thứ cầu, vật nhỏ kia vừa rơi xuống đất, nhìn thấy Nhan Tử Dạ liền chạy tới. Bất quá nó còn chưa kịp nhảy vào lòng Nhan Tử Dạ đã bị An Nhĩ Tư ở bên cạnh chuẩn xác chộp lấy cổ.

"Chi chi…" Cổ chính là nhược điểm của tiểu thứ cầu, bị An Nhĩ Tư chộp trúng cổ, gai nhọn trên người tiểu thứ cầu lập tức mềm nhụn, đôi mắt bé xíu như hai hạt đậu đỏ đáng thương hề hề nhìn Nhan Tử Dạ.

"Trên người chúng nó rất bẩn, toàn là vi khuẩn, để tôi tẩy sạch đã." Nói xong, An Nhĩ Tư căn bản không để Nhan Tử Dạ có thời gian phản ứng, một tay xách tiểu thứ cầu, một tay túm chiếc lá to của Tiểu Hoa xách bổng nó lên, trực tiếp đi vào phòng tắm.

...

Hoàn Chương 75.

76. Chương 76: Phiền Toái

Trải qua nửa tháng, giải tranh đấu các học viện toàn tinh cầu rốt cuộc cũng kết thúc, Cách Lạp Tư học viện giành được giải quán quân thắng lợi trở về.

Trên đường quay về, Hải Bác Lạc luôn tía lia không phút nào im lặng. Nhìn tiểu thứ cầu đỏ rực trong tay Nhan Tử Dạ, Hải Bác Lạc xoa xoa cằm hỏi: "Nhan Tử Dạ, sao tôi cứ thấy tiểu thứ cầu của cậu thực quen mắt? Hình như đạo sư A Phổ Lý bị biến thành phế vật kia cũng có một con a."

"Của Nhan Tử Dạ là màu đỏ." Ngải Luân vẫn lẳng lặng đóng vai người trong suốt hiếm có dịp lên tiếng nhắc nhở.

Hải Bác Lạc ngẫm lại, quả thực là vật, thứ cầu của A Phổ Lý là màu xám, còn thứ cầu trong tay Nhan Tử Dạ thì có màu đỏ rực a, tiểu thứ cầu không có khả năng đổi màu, chứng tỏ chúng không phải cùng một con.

Nhan Tử Dạ liếc mắt nhìn thứ cầu trong tay mình, đương nhiên không giống, sau khi ký khế ước chủ tớ, thứ cầu vốn màu xám liền biến thành màu đỏ, thương thế trên người cũng được Nhan Tử Dạ trị liệu.

"Tuy không phải cùng một con nhưng cũng thực kỳ quái, cậu tìm đâu ra vậy? Tôi chưa từng thấy thứ cầu màu đỏ a!" Nói xong, Hải Bác Lạc vươn tay muốn sờ sờ tiểu thứ cầu trong tay Nhan Tử Dạ, kết quả tiểu thứ cầu hé miệng táp ngón tay Hải Bác Lạc, làm anh ta đau tới kêu 'oa oa'.

"A a a a, nhả ra, mau nhả ra, đau chết mất." Đáng tiếc vô luận Hải Bác Lạc vẫy thế nào cũng vẫy không ra, tiểu thứ cầu cứ vậy cắn chặt ngón tay Hải Bác Lạc mà lắc lư giữa không trung.

Nhìn Hải Bác Lạc đau đớn nhảy loi choi, đám Nhan Tử Dạ nhịn không được bật cười ha hả, ngay cả Áo Đức Kỳ cũng hơi nhếch khóe miệng.

"Mấy cậu giỏi nhỉ, không chịu giúp tôi mà còn ngồi đó cười. Tại nó là thú cưng của Nhan Tử Dạ nên tôi mới không ra tay thôi, bằng không cỡ như nó mà cắn được tôi à?" Hải Bác Lạc làm dáng như nể mặt mũi Nhan Tử Dạ mới chịu bị cắn, Nhan Tử Dạ thân là chủ nhân phải phụ trách a.

"Được rồi thứ cầu, trở về đi." Nhan Tử Dạ buồn cười ngoắc ngoắc tay với tiểu thứ cầu. Tiểu thứ cầu lập tức hé miệng rớt xuống đất, sau đó xoay người nhảy phốc vào lòng Nhan Tử Dạ, tiếp đó còn vươn trảo nhe nanh về phía Hải Bác Lạc, còn không quên kêu 'chi chi' ra oai.

Hải Bác Lạc chẳng những bị cắn mà còn bị vật nhỏ uy hiếp, lập tức thẹn quá thành giận: "Ai nha nha, vật nhỏ này cư nhiên dám uy hiếp tao? Xem ra tao không bắt mày đi hầm canh là không được." Nói xong Hải Bác Lạc lại vươn tay muốn túm lấy tiểu thứ cầu, kết quả tiểu thứ cầu trong lòng Nhan Tử Dạ chợt lóe một cái, tiếp đó Hải Bác Lạc lại bắt đầu kêu oai oái.

Người tinh mắt lập tức phát hiện trên mu bàn tay Hải Bác Lạc cư nhiên xuất hiện vài vết cào đang rướm máu.

"Đau quá, tốc độ nhanh như vậy, móng vuốt bén nhọn như vậy, Nhan Tử Dạ, thứ cầu nhà cậu rốt cuộc là thứ gì a?" Hải Bác Lạc thực không ngờ một thú nhân cấp A như mình cư nhiên lại bị một tinh tế thú cấp thấp tập kích mà không thể phản ứng, tốc độ của tiểu thứ cầu thực sự quá nhanh.

"Không biết, hẳn là giống biến dị đi. Anh là thú nhân sao mà lại so đo với một thứ cầu, không phong độ lắm đi." Nhan Tử Dạ điểm điểm móng vuốt tiểu thứ cầu, tiểu thứ cầu vốn đang hung hăng như hung thần

ác sát lập tức trở nên hiền lành ngoan ngoãn, nó ôm lấy ngón tay Nhan Tử Dạ mà liếm liếm, đáng yêu cực kỳ.

Hải Bác Lạc phản bác: "Phong độ của tôi là dành cho giống cái chứ không phải mấy vật nhỏ này. Quên đi quên đi, anh đây đại nhân đại lượng, không thèm so đo với nó."

Cũng không biết tiểu thứ cầu trong tay Nhan Tử Dạ có phải nghe hiểu lời Hải Bác Lạc hay không, sau khi nghe Hải Bác Lạc nói vậy, nó cư nhiên hướng Hải Bác Lạc le lưỡi, sau đó làm bộ dáng xem thường.

Cư nhiên bị một con thứ cầu xem thường, Hải Bác Lạc thực buồn bực: "Nhan Tử Dạ, con thứ cầu của cậu cư nhiên nghe hiểu chúng ta nói chuyện a."

"Anh ảo giác đi." Nhan Tử Dạ sờ sờ lưng tiểu thứ cầu, nó lập tức mềm nhũn, đôi mắt nhỏ nhắm lại, hưởng thụ vuốt ve của chủ nhân, không thèm để ý tới Hải Bác Lạc nữa.

Không khí trong phi hành khí trở nên im lặng, Nhan Tử Dạ lại bắt đầu buồn ngủ. An Nhĩ Tư ở bên cạnh thấy vậy liền lên tiếng: "Đưa thứ cầu cho tôi đi."

"Ừm." Nhan Tử Dạ không chút nghĩ ngợi đưa tiểu thứ cầu trong tay cho An Nhĩ Tư, An Nhĩ Tư trực tiếp đặt nó lên đùi mình.

Vốn đang hưởng thụ chủ nhân vuốt ve, tiểu thứ cầu cảm nhận được mình bị giao cho người khác thì giãy dụa muốn quay về lòng ngực Nhan Tử Dạ. Bất quá phát hiện là An Nhĩ Tư thì tiểu thứ cầu lập tức im lặng, ngoan ngoãn nằm trên đùi anh nhắm mắt nghỉ ngơi.

"Ngủ đi, tới nơi tôi sẽ gọi em." An Nhĩ Tư để Nhan Tử Dạ tựa vào vai mình, điều chỉnh tư thế một chút, để cậu ngủ càng thoải mái hơn.

Nhan Tử Dạ cũng không khách khí, cứ vậy tựa vào vai An Nhĩ Tư không tới hai phút đã ngủ thiếp đi, Hải Bác Lạc ở bên cạnh thấy một màn này liền trợn mắt há hốc.

Tiểu thứ cầu kia chẳng những nghe lời Nhan Tử Dạ mà còn nghe lời An Nhĩ Tư? Tiểu thứ cầu không phải chỉ nhận một chủ nhân thôi sao? Chẳng lẽ vì bộ dáng An Nhĩ Tư dễ nhìn nên nó mới ngoan ngoãn như vậy? Trời ạ, ngay cả một con tinh tế thú cấp thấp cũng thích sắc đẹp, thời bây giờ chỉ có thể dựa vào mặt mũi thôi sao. Kỳ thực mình cũng đâu có kém, vì sao lại không được yêu thích a? Hải Bác Lạc nhất thời cảm thấy ủ rũ không thôi.

Phi hành hơn ba tiếng thì về tới Cách Lạp Tư học viện, sau khi phi hành khí đáp xuống, An Nhĩ Tư không đánh thức Nhan Tử Dạ, sau khi ném tiểu thứ cầu cho Áo Đức Kỳ, anh nhẹ nhàng ôm Nhan Tử Dạ đang ngủ say bước xuống phi hành khí.

"Không thể nào, cứ vậy mà xuống à? An Nhĩ Tư không sợ người ta biết quan hệ của mình với Nhan Tử Dạ sao?" Phải biết, tuy hiện giờ đã tan học nhưng vẫn còn vài người lưu lại trong học viện a. An Nhĩ Tư trắng trợn ôm Nhan Tử Dạ xuống phi hành khí như vậy, nếu để thú nhân hay giống cái khác thấy được thì cả học viện này sẽ biết a.

Ngải Luân đi phía sau Hải Bác Lạc đột nhiên nhỏ giọng nói: "An Nhĩ Tư chính là muốn để mọi người biết quan hệ của mình với Nhan Tử Dạ a!"

"Cái gì? Ngải Luân, sao cậu biết được?" Hải Bác Lạc quay phắt lại hỏi.

"Nếu cậu ta không muốn thì không ai biết được đâu." Âm thanh Ngải Luân càng lúc càng nhỏ, sau đó thực vô tội trừng mắt nhìn Hải Bác Lạc, này không phải thực rõ ràng à? Trong đám bọn họ Hải Bác Lạc là người thích bát quái nhất, bị Hải Bác Lạc biết chẳng khác nào toàn bộ học viện biết.

"Có ý gì a? Tên nhóc Ngải Luân này, lá gan cậu phình to rồi đúng không? Cư nhiên dám cười nhạo tôi, cậu đừng có chạy, đứng lại đó cho tôi." Ngải Luân vừa thấy tình huống không đúng liền ôm hành lý chạy trốn, Hải Bác Lạc lập tức rượt theo.

Áo Đức Kỳ ở phía sau thì đang mắt to trừng mắt nhỏ với tiểu thứ cầu vừa bị An Nhĩ Tư ném qua.

An Nhĩ Tư ôm Nhan Tử Dạ bước đi thực ổn định, không hề có chút xóc nảy, thế nên thẳng tới khi được đặt xuống ghế ngồi trên phi hành khí chuyên dụng của An Nhĩ Tư cậu vẫn không tỉnh lại. Quãng đường này

bọn họ bị vài thú nhân đi ngang qua nhìn thấy, cả đám đều trợn mắt há hốc miệng, bộ dáng cứ như nhìn thấy quỷ.

Nhìn phi hành khí của An Nhĩ Tư bay đi, nhóm thú nhân lập tức bùng nổ tung tin tức mình vừa nhìn thấy lên diễn đàn học viện, chia sẻ cho tất cả mọi người.

Thế nên Nhan Tử Dạ yên yên ổn ổn được An Nhĩ Tư đưa về nhà không hề hay biết chuyện của bọn họ không tới năm phút đã lan truyền khắp học viện.

Lúc phi hành khí đậu lại trước cửa nhà Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư một tay ôm Nhan Tử Dạ, tay còn lại nghiệm chứng vân tay cùng màng mắt, sau đó trực tiếp ôm Nhan Tử Dạ vào trong.

Lúc tiến vào nhà, An Nhĩ Tư phát hiện tình cảnh bên trong thực lộn xộn, mà người máy A Ngốc của Nhan Tử Dạ thì không hề thấy bóng dáng. Vừa mới đặt Nhan Tử Dạ xuống sô pha thì cậu liền mơ mơ màng màng tỉnh lại.

Ngồi dậy, dụi dụi mắt, vừa nhìn một cái thì phát hiện bài trí xung quanh thực quen thuộc, sao tự nhiên đã về tới nhà rồi a? Nhan Tử Dạ 'soạt' một tiếng bật dậy, cậu phát hiện mọi thứ trong nhà đều lộn xộn, cứ hệt như vừa bị kẻ trộm ghé thăm.

Không quản vì sao mình đột nhiên về tới nhà, Nhan Tử Dạ vội vàng hỏi An Nhĩ Tư: "A Ngốc đâu?"

An Nhĩ Tư lắc đầu: "Lúc tiến vào nhà không nhìn thấy nó."

Nhìn căn nhà bị người ta lục lọi hỗn độn như ổ chó, Nhan Tử Dạ thực phẫn nộ: "Nhất định là Nhan gia làm, tiêu rồi, cà chua của tôi!"

Nhớ tới gốc cà chua duy nhất của mình trên lầu hai, Nhan Tử Dạ vội vàng phóng lên lầu. Rau cải mất đi thì có thể mua lại, thế nhưng cà chua ở đây chính là thực vật thượng cổ, rất khó tìm được. Nếu lỡ như bị đám người kia làm hỏng, Nhan Tử Dạ nhất định sẽ tức tới giơ chân.

Chạy lên vườn rau trên lầu hai, phát hiện cà chua cùng rau cải vẫn tươi tốt như cũ, Nhan Tử Dạ không khỏi thở phào một hơi. Lập trận pháp bảo vệ đúng là quyết định sáng suốt a.

Trước lúc tham gia thi đấu, bởi vì phải rời đi nửa tháng, Nhan Tử Dạ có chút lo lắng nên đã rót linh lực vào mấy viên ngọc thạch rồi dùng chúng tạo thành trận pháp. Tác dụng của trận pháp này chủ yếu dùng để ẩn giấu rau cải cùng cà chua trong vườn.

Đã có vết xe đổ An Nhĩ Tư, Nhan Tử Dạ không muốn có thêm người khác biết tới vườn rau bí mật của mình. Thế nên Nhan Tử Dạ phí rất nhiều linh lực bày ra trận pháp, chỉ có mình A Ngốc cùng cậu có thể nhìn thấy thứ bên trong, những người khác chỉ thấy là mấy loại hoa cỏ bình thường mà thôi.

Kiểm tra một chút, nhìn thấy ngọc thạch vẫn còn phát ra ánh sáng màu bạc, Nhan Tử Dạ biết trận pháp vẫn chưa bị phá hư, chính là kỳ quái là A Ngốc đã đi đâu? Nhìn nhìn xung quanh vườn rau, Nhan Tử Dạ phát hiện A Ngốc trong một góc phòng.

"A Ngốc?" Nhan Tử Dạ vội vàng chạy qua, cậu phát hiện phần gáy cổ A Ngốc bị mở ra, con chíp bên trong đã biến mất.

An Nhĩ Tư ở dưới lầu đi lên, thấy Nhan Tử Dạ ngồi xổm ở góc phòng thì vội vàng bước qua: "Làm sao vậy?"

Nhan Tử Dạ đứng lên, nhíu mày nói: "Con chíp của A Ngốc bị bọn họ mang đi rồi, lục tung nhà tôi lên lại còn mang con chíp của A Ngốc đi, quả thực không thể tha thứ."

"Con chíp của người máy quản gia có bản ghi chép camera, bình thường A Ngốc thấy gì nghe gì đều được ghi lại trong con chíp. Bọn họ muốn dùng con chíp của A Ngốc tìm ra thứ mình muốn." An Nhĩ Tư lẳng lặng nhìn Nhan Tử Dạ, chờ cậu quyết định.

"Chết tiệt, vốn tôi định ngày mai mới tìm bọn họ tính sổ, thật không ngờ bọn họ khẩn cấp muốn chết như vậy, kia tôi sẽ thành toàn a." Tuy A Ngốc có đôi khi thực ngốc, thường xuyên mang phiền toái tới cho Nhan Tử Dạ, thế nhưng ở chung lâu như vậy, Nhan Tử Dạ sớm đã quen thuộc với sự tồn tại của nó. Hơn nữa đối

với nguyên chủ, A Ngốc chính là người nhà của cậu ta, mà người nhà của nguyên chủ cũng chính là người nhà của Nhan Tử Dạ cậu. Cậu tuyệt đối sẽ không bỏ qua đám Nhan gia kia.

...

Hoàn Chương 76.

77. Chương 77: Âm Mưu

****

Sau khi xem qua ghi chép bộ nhớ trong con chíp của A Ngốc, Nhan Tôn phát hiện tư liệu bị khóa lại, nếu cưỡng ngạnh mở ra thì con chíp sẽ tự hủy. Thế nên Nhan Tôn chỉ có thể xem một phần tư liệu mà thôi.

Xem xong số tư liệu kia, Nhan Tôn biết bí mật gia tăng sức chiến đấu của Nhan gia không giấu trong nhà Nhan Tử Dạ. Chính là lão phát hiện một vài bí mật của Nhan Tử Dạ, rau cải tên nhóc này gieo trồng cư nhiên có thể thành thục trong vài ngày, không biết nó rốt cuộc cùng phương pháp gì. Vì thế, Nhan Tôn cố ý phái người tới vườn rau trên tầng hai của Nhan Tử Dạ tra xét một phen, kết quả nhận được là trên lầu hai căn bản không phát hiện rau cải gì cả, chỉ có vài loại hoa cỏ bình thường.

Cảm giác được có chút kỳ quái, Nhan Tôn đặc biệt chú ý tới chuyện này nên phái người tới điều tra thêm lần nữa. Tuy phương pháp gieo trồng rau cải cấp tốc quả thực rất mê người, thế nhưng đối với lão, bí quyết có thể nhanh chóng gia tăng sức chiến đấu mới quan trọng nhất.

Phát trợ thủ đắc lực nhất của mình là Nhan quản gia tới Ngải Bố Lỗ đế quốc, Nhan Tôn có lòng tin tuyệt đối. Với sức chiến đấu của Nhan quản gia, nếu không phải trước kia Nhan Tôn trùng hợp cứu một mạng thì Nhan quản gia cũng không nghe theo lệnh lão. Hôm nay, bên kia đã truyền tin về nói đồ đã tìm được, phế vật Nhan Tử Dạ kia cũng bị giết chết. Tất cả trở ngại đã bị tiêu diệt, Nhan Tôn khẩn cấp muốn nuốt trọn quyền chưởng quản Nhan gia.

Trong đại sảnh Nhan gia, tất cả trưởng lão gia tộc đều được Nhan Tôn gọi tới. Mọi người ngồi trong đại sảnh, đang nghị luận.

"Nhan Tôn, nghe nói đứa nhỏ của Nhan Thuần tham gia thi đấu tranh bá, có thể dự thi hẳn thực lực của nó cũng không kém. Nếu đã có tư cách trở thành người thừa kế Nhan gia thì nhanh chóng để nó khôi phục thân phận đi!" Một vị trưởng lão râu bạc nói, ông là đại trưởng lão đương nhiệm của Nhan gia, sức chiến đấu đã đạt tới cấp S cao cấp, bất quá ông đã dừng lại ở cấp bậc này hơn ba trăm năm vẫn không đột phá được.

Đại trưởng lão đã lên tiếng, những trưởng lão khác cũng lên tiếng phụ họa.

"Đúng vậy, tôi nhớ đứa nhỏ kia hình như gọi là Nhan Tử Dạ đi, cứ nghĩ nó không kế thừa được thiên phú của Nhan Thuần, nào ngờ chỉ là thức tỉnh chậm mà thôi. Giờ thì tốt rồi, Nhan gia chúng ta cũng không sợ bị người ta nói không có người thừa kế thích hợp."

"Đúng vậy, chờ đứa nhỏ kia trở về thì lập tức dẫn nó tới gặp chúng ta, nếu chúng ta thấy không có vấn đề gì thì việc này cứ quyết định như vậy!"

"Nhan Tôn, anh cứ dựa theo lời chúng ta mà làm đi."

Nhan gia có sáu vị trưởng lão, ba vị cấp S cao cấp, ba vị cấp S trung cấp, tất cả đều hơn ba trăm tuổi. Tuy thực lực không kém nhưng đều gặp phải bình phải, nếu không có gì ngoài ý muốn thì họ sẽ giữ cấp bậc này thẳng đến khi tử vong.

Nhan Tôn lẳng lặng nghe, nhìn nhóm trưởng lão đều uống nước để trên bàn, Nhan Tôn mỉm cười đứng lên nói: "Thực ngại quá, phế vật Nhan Tử Dạ kia không có khả năng trở thành người thừa kế Nhan gia."

Đại trưởng lão nhíu mày hỏi: "Vì cái gì, đã xảy ra chuyện gì?"

"Bởi vì nó đã chết rồi." Nhan An Húc từ bên ngoài bước vào, cười ha hả nói: "Người chết thì sao có thể trở thành người thừa kế chứ?"

"Làm càn, ai cho phép cậu vào đây, thực không có quy củ." Vị trưởng lão ngồi cuối cùng vỗ mạnh mặt bàn, tức giận nói: "Nhan Tôn, anh dạy cháu mình thế nào hả, cư nhiên dám tự tiện xông vào, có để chúng ta vào mắt không hả?"

"Ha hả, gia gia đúng là không để đám già các ông vào mắt a, các ông ngồi trên đầu chúng ta đủ lâu rồi, đã tới lúc giao ra quyền lực Nhan gia a." Nhan An Húc đi tới bên cạnh Nhan Tôn, cười hỏi: "Gia gia, con nói có đúng không?"

Sau khi biết tin Nhan Tử Dạ đã chết, Nhan An Húc quả thực vui sướng không thôi. Chỉ cần phế vật kia chết đi thì không còn ai uy hiếp được gã nữa. Nhan An Húc gã sẽ trở thành người thừa kế duy nhất của Nhan gia.

"Đúng vậy, Nhan gia đã không cần đám lão bất tử các người khoa tay múa chân nữa, chỉ cần có một mình Nhan Tôn này là đủ rồi." Nhan Tôn căn bản không để đám trưởng lão phản ứng, lão vung ra số hạt giống trong tay, vô số dây leo màu đen nhanh chóng trưởng thành bò lên bọn họ.

Tốc độ phản ứng của sáu vị trưởng lão rất nhanh, ngưng tụ dị năng chỉ trong nháy mắt, bất quá bọn họ phát hiện tinh thần lực của mình cư nhiên nhanh chóng xói mòn, mỗi lần ngưng tụ dị năng thì tinh thần lực liền tiêu hao gấp bội.

Lúc toàn bộ dây leo bị nổ tung thành mảnh vụn, Nhan Lộc nghe thấy động tĩnh cũng lập tức vọt vào gia nhập chiến đấu. Nhan Tôn là cấp S cao cấp, Nhan Lộc là cấp S sơ cấp, theo lý mà nói thì bọn họ không có khả năng chống lại sáu vị trưởng lão, thế nhưng bọn họ lại thực dễ dàng đánh trọng thương một vị trưởng lão cấp S cao cấp.

"Ầm ầm ầm…"

Nhị trưởng lão cũng không chống đỡ nổi hai người phối hợp công kích, bị đánh bay đụng phải ghế dựa rồi ngã xuống mắt, hộc ra một ngụm máu tươi. Ông khó tin chỉ Nhan Tôn: "Mày… cư nhiên hạ độc?"

"Đương nhiên, nếu không thừa dịp bọn ông thả lỏng mà hạ độc, tôi làm sao giết được bọn ông chứ? Ba vị trưởng lão nói xem có đúng không?" Nhan Tôn hỏi ba vị trưởng lão có thực lực yếu nhất đang đứng phía sau đại trưởng lão.

"Cái gì?" Đại trưởng lão còn chưa kịp phản ứng đã bị ba vị trưởng lão phía sau hợp lực tập kích, ông không kịp phòng bị nên không tới nửa phút đã bị đả thương.

Khoảnh khắc ngã xuống đất, đại trưởng lão vẫn không thể tin tưởng ba vị trưởng lão đã làm phản: "Khụ khụ… lão tứ lão ngũ lão lục, các ông cư nhiên…. vì sao phải làm như vậy?"

"Vì sao? Anh cả, tuy tụi tôi cũng là trưởng lão nhưng mọi chuyện ở Nhan gia này tới khi nào tới phiên tụi tôi làm chủ chứ. Lần nào cũng do anh cả cầm quyền, anh bảo tụi tôi làm gì tụi tôi làm cái đó, có bao giờ anh tôn trọng ý kiến của tụi tôi không? Tụi tôi sớm đã không chịu nổi rồi, vừa vặn Nhan Tôn có ý muốn đá bọn anh xuống, chỉ cần tụi tôi hợp lực thì trưởng lão chưởng quản Nhan gia sau này chính là tụi tôi."

Dã tâm của tứ trưởng lão rất lớn, ông sớm đã không cam lòng dưới trướng đại trưởng lão, thế nên vẫn luôn tìm cơ hội diệt trừ đại trưởng lão, vừa vặn Nhan Tôn tìm tới. Sau khi xác định Nhan Tử Dạ thật sự đã chết, không cần phải lo lắng sau này gặp rắc rối, bọn họ liền quyết định bạo động.

Đầu tiên là làm bộ tới họp, sau đó dùng loại thuốc đặc chế tiêu hao tinh thần lực của ba vị trưởng lão, cuối cùng nhân lúc bọn họ không kịp chuẩn bị, thành công đánh lén đại trưởng lão, hết thảy đều nằm trong mưu kế của bọn họ.

Hiện giờ ba vị trưởng lão đã mất đi sức chiến đầu, Nhan Tôn cười ha hả: "Sau này tôi chính là gia chủ chân chính của Nhan gia, hội trưởng lão gì đó căn bản không cần tồn tại."

"Nhan Tôn, anh có ý tứ gì, không phải đã nói sẽ do ba tụi tôi chưởng quản… a…" Tứ trưởng lão còn chưa kịp nói xong đã bị Nhan Tôn tung một chưởng đánh bay, ngay sau đó Nhan Lộc cùng Nhan An Húc cũng hành động, bắt đầu cùng ngũ trưởng lão cùng lục trưởng lão đánh nhau.

Tứ trưởng lão mặc dù bị đánh bay nhưng chỉ bị thương nhẹ, ông lập tức ngồi dậy, bắt đầu đối chiến với Nhan Tôn.

Nhan An Húc là thú nhân cấp A, căn bản không có năng lực chống lại tứ trưởng lão, chỉ là gã dốc hết sức lực ứng phó nên có thể đánh ngang tay. Cuối cùng lục trưởng lão không địch lại Nhan An Húc, bị cậu ta đả thương. Ngũ trưởng lão cùng tứ trưởng lão đồng dạng cũng bị đánh trọng thương.

"Các người… cư nhiên cũng hạ độc tụi tôi?" Tứ trưởng lão khó tin nhìn Nhan Tôn, ông thật không ngờ Nhan Tôn lại làm vậy, hiện giờ tinh thần lực của bọn họ đã cạn kiệt, sức chiến đấu không còn.

Nhan Tôn từ trên cao nhìn xuống tứ trưởng lão: "Nếu tôi có thể nắm quyền chưởng quản Nhan gia, việc gì tôi phải để ba lão bất tử các ông đè đầu cưỡi cổ. Trước tiên để các ông nội đấu một phen rồi mới ra tay diệt trừ, làm vậy tiết kiệm được không ít sức lực."

"Nhan Tôn, đừng quên, nếu chúng ta gặp chuyện không may, những người còn lại trong hội trưởng lão sẽ không bỏ qua đâu." Tứ trưởng lão có chút luống cuống, ông không ngờ mình phản bội nhóm đại trưởng lão cư nhiên đổi lấy kết quả như vậy.

Đối mặt với uy hiếp của tứ trưởng lão, Nhan Tôn không chút chớp mắt, vỗ vỗ tay, sáu gã thú nhân có bộ dáng y hệt như sáu vị trưởng lão đi tới. Nhan Tôn liếc nhìn bọn họ một cái, sau đó nói với sáu trưởng lão nằm dưới đất: "Có bọn họ, đám các người có thể an tâm rồi."

"Mày dám…" Đại trưởng lão tức tới lồng ngực đau đớn, khóe miệng lại trào máu tươi. Ông thật không ngờ Nhan Tôn cư nhiên tìm người giả mạo bọn họ để ứng phó hội trưởng lão, cứ vậy thì thật sự không có ai đủ năng lực ngăn cản Nhan Tôn.

Tứ trưởng lão thật không ngờ sự tình lại phát triển thành thế này, hiện giờ ông thật hối hận, ráng di chuyển tới bên cạnh đại trưởng lão: "Anh cả, thực xin lỗi, thực xin lỗi. Đều tại tôi, nếu không phải vì tôi thì sự tình cũng không biến thành thế này."

"Anh cả, thực xin lỗi."

"Thực xin lỗi a anh cả, tụi tôi không nên làm như vậy."

Không chỉ tứ trưởng lão, ngũ trưởng lão cùng lục trưởng lão đều thực hối hận, sớm biết sự tình sẽ biến thành thế này, bọn họ không bao giờ hợp mưu với Nhan Tôn diệt trừ đại trưởng lão.

"Hiện giờ nói cái này có lợi ích gì." Đại trưởng lão chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhìn thấy cả đám bọn họ đều bị trọng thương, một chút sức chiến đấu cũng không có, hiện giờ cho dù đám tứ trưởng lão quỳ xuống nhận lỗi cũng không có tác dụng. Chẳng lẽ thật sự phải trơ mắt chờ chết?

"Nói xong chưa, xong rồi tôi sẽ tiễn các ông một bước, hiện giờ thời gian của tôi rất quý giá." Nhan Tôn xoay người nói với Nhan An Húc: "An Húc, giao bọn chúng cho con, xử lý sạch sẽ một chút."

"Dạ, gia gia." Nhan An Húc rút kiếm laser, chầm chậm bước tới gần nhóm trưởng lão.

Nhan Tôn nói với nhóm thú nhân có bộ dáng giống hệt nhóm trưởng lão: "Các người đi theo tôi."

Nhan Tôn dẫn theo sáu thú nhân chuẩn bị đi tới hội trưởng lão. Hết thảy Nhan Tôn đã sớm chuẩn bị, chỉ cần khống chế được hội trưởng lão kia thì lão sẽ chân chính là người nắm quyền trong Nhan gia này.

Mắt thấy Nhan Tôn dẫn người đi xa, Nhan An Húc liền giơ kiếm laser hướng về phía nhóm trưởng lão, Nhan Lộc cũng chuẩn bị gọi người tiến vào nhặt xác.

'Ầm' một tiếng, cửa đại sảnh bị người bên ngoài dùng một cước đá văng, Nhan Tôn vừa vặn đi tới đó lập tức tránh cánh cửa đang ngã xuống, mà sáu thú nhân ở phía sau lão cũng nhanh chóng phản ứng, né được một kiếp.

"Thật có lỗi, quấy rầy rồi."

….

Hoàn Chương 77.

78. Chương 78: Giải Quyết

An Nhĩ Tư thả cái chân trái vừa đá cửa xuống, sau đó nhường vị trí, để Nhan Tử Dạ tiến vào trong rồi mới vào theo.

Nhìn thấy người tới cư nhiên là Nhan Tử Dạ, Nhan An Húc trợn mắt kinh ngạc nói: "Sao có thể chứ, không phải mày đã chết rồi à?"

"Chết?" Nhan Tử Dạ nghiêng đầu nhìn Nhan An Húc: "Ngại quá, để các người thất vọng rồi, tôi chẳng những không chết mà còn sống thực tốt a." Không cần nghĩ cũng biết, nhất định là Khắc Lỗ Tư giúp cậu che giấu tin tức, bất quá như vậy cũng tốt, có thể xem trò vui a.

Không chỉ Nhan An Húc, ngay cả mọi người có mặt ở đó cũng phi thường kinh ngạc, đặc biệt là Nhan Tôn, lão cảm thấy chuyện Nhan Tử Dạ còn sống quả thực là không thể tin nổi. Chẳng lẽ Nhan quản gia lừa lão? Không có khả năng, với tính cách của Nhan quản gia, ông ta sẽ không làm vậy.

"Nhan quản gia đâu?" Từ lời Nhan Tử Dạ nói, Nhan Tôn biết nhất định sự tình đã bại lộ, vì thế cũng không tính toán diễn trò nữa.

Nhan Tử Dạ nhìn về phía Nhan Tôn, tràn đầy ý cười nói: "Ông hỏi Nhan quản gia à, hiện giờ ông ta tốt lắm, hôm nay tôi tới chính là muốn đưa các người tới gặp ông ta a."

Nhan Tôn cảm nhận được sát khí trong giọng điệu tùy ý của Nhan Tử Dạ, lão không dám tin hỏi: "Mày giết ông ta rồi?" Không có khả năng, Nhan quản gia là thú nhân cấp S cao cấp, với năng lực của Nhan Tử Dạ căn bản không thể giết Nhan quản gia, cho dù có thêm một thú nhân cấp S cao cấp hỗ trợ cũng vậy.

"Chúc mừng, đã trả lời đúng rồi a, đáng tiếc không có phần thưởng." Hồng quang trong tay Nhan Tử Dạ lóe sáng, bắt đầu ngưng tụ dị năng.

"Nhan Tử Dạ, mày đừng quá kiêu ngạo, hôm nay là mày tự chui đầu vô lưới, cả hai đứa mày đừng hòng nghĩ tới chuyện sống sót rời đi." Nhan An Húc tuy rất kinh ngạc vì Nhan Tử Dạ còn sống, thế nhưng chỉ với sức Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư thì căn bản không có khả năng chống lại bọn họ, Nhan An Húc không chút lo lắng. Gã đã bắt đầu nghĩ xem chốc nữa phải tra tấn Nhan Tử Dạ thế nào mới giải tỏa được mối hận.

"Nói nhiều quá." Nhan Tử Dạ lập tức khởi xướng công kích, ném qua một quả cầu lửa. Nhan An Húc lách qua bên cạnh né tránh.

Theo Nhan Tử Dạ hành động, An Nhĩ Tư ở phía sau cũng bắt đầu ra tay, trực tiếp di chuyển tới chỗ Nhan Tôn.

"Hừ, một thú nhân ngụy S cư nhiên kiêu ngạo như vậy? Đúng là muốn chết mà." Nhan Tôn biết An Nhĩ Tư là người thừa kế gia tộc Cái Nhĩ, thế nhưng hiện giờ chuyện này đã bị An Nhĩ Tư biết, kia An Nhĩ Tư không thể lưu lại, sau này chỉ cần sắp xếp giá họa cho gia tộc khác là ổn.

Nhan Tôn tính toán rất tốt, nhưng đáng tiếc lão đã tính sai. Lão nghĩ rằng mình có thể dễ dàng thu phục An Nhĩ Tư, kết quả lão phát hiện An Nhĩ Tư cư nhiên hóa giải tất cả công kích của mình.

Vô số dây leo điên cuồng bò tới, An Nhĩ Tư nháy mắt ngưng tụ một quả cầu năng lượng màu bạc, sau đó phóng nó về phía đám dây leo. 'Ầm' một tiếng, toàn bộ dây leo bị ngân quang bao phủ, nháy mắt biến mất. Mà Nhan Tôn cảm nhận được uy lực của quả cầu màu bạc kia thì nhanh chóng thối lui về sau.

Cảm giác được một trận gió từ phía sau đánh úp tới, lục quang trên người Nhan Tôn chợt lóe, nháy mắt dựng lên lồng phòng hộ, kết quả 'ầm' một tiếng, An Nhĩ Tư đấm một quyền lên lồng phòng hộ, chiếc lồng xanh biếc cư nhiên vỡ nát.

Nhan Tôn cả kinh, tay nhấc lên cao nhắm về phía An Nhĩ Tư, quả cầu năng lượng lập tức phóng ra, chỉ thấy An Nhĩ Tư nâng tay trái, một lá chắn ánh sáng màu bạc chắn trước mặt, ngăn lại đòn công kích của

Nhan Tôn. Ngay sau đó, An Nhĩ Tư lật tay lại, tấm chắn ánh sáng biến thành vô số lưỡi liềm bay về phía Nhan Tôn.

Tốc độ quá nhanh, Nhan Tôn chỉ kịp né tránh ba lưỡi liềm đầu tiên, không tránh được ba lưỡi liềm được phát động ngay sau đó.

"Xoẹt xoẹt xoẹt…"

Quần áo trên người Nhan Tôn nháy mắt bị lưỡi dao cứa nát, trán, bả vai, ngực, bụng, đùi đều có vết dao cứa thành vết thương buồn thiu. Này vẫn chưa chấm dứt, ánh sáng tay trong An Nhĩ Tư chợt lóe, bàn tay xoay ngược lại, những lưỡi dao chém hụt lập tức vòng trở lại. Nhan Tôn muốn tránh né nhưng lão hoảng sợ phát hiện mình cư nhiên không thể động đậy, sau lưng là vô số lưỡi dao điên cuồng bay tới, Nhan Tôn chỉ có thể hoảng sợ trừng mắt, trơ mắt nhìn miệng vết thương trên người ngày càng gia tăng mà không thể phản kháng.

Sáu thú nhân nhìn thấy Nhan Tôn gặp nạn, đang định xông qua hỗ trợ thì An Nhĩ Tư đã chắn trước mặt bọn họ, tay vung lên, một luồng ánh sáng chói mắt đánh úp tới, sáu thú nhân bay ngược về sau, ngã xuống đất không gượng dậy nổi.

Ở bên kia, Nhan An Húc tránh thoát công kích của Nhan Tử Dạ, đang định phản kích thì gã phát hiện Nhan Tử Dạ đã biến mất, ngay sau đó phần lưng gã đau xót. Tiếp đó là một tiếng nổ mạnh, Nhan An Húc bị nổ bay.

"An Húc…" Nhan Lộc thấy con trai mình bị thương thì lập tức tấn công Nhan Tử Dạ. Lục quang lóe sáng, mấy đóa hoa ăn thịt xuất hiện bên cạnh Nhan Tử Dạ, nó há cái miệng hoa muốn nuốt trọn cậu.

Nhan Tử Dạ cười nhẹ, lam quang trong tay chợt lóe, tiếp đó ngưng tụ tinh thể hồng lam phân biệt ném vào miệng đám hoa ăn thịt rồi dùng lực nhảy dựng lên. Lúc mớ rễ của hoa ăn thịt sắp bò lên hai chân Nhan Tử Dạ thì 'bùm bùm bùm…' vài tiếng, đám hoa bị nổ tung.

Nhan Tử Dạ vừa mới đáp xuống đất, nắm tay Nhan Lộc đã vung tới ngay trước mắt, Nhan Tử Dạ lùi mạnh về sau, sau đó tung chân đá một cú nhưng bị Nhan Lộc chặn được. Nhan Tử Dạ xoay người đối diện với Nhan Tộc, lam quang chợt lóe, lập tức có vô số nhũ băng bay về phía đối phương.

"Keng keng keng…" Nhan Lộc cấp tốc dựng lồng phòng hộ, kết quả tay trái Nhan Tử Dạ lóe ra hồng quang, tay phải lóe lam quang, sau khi kết hợp cùng một chỗ thì phóng luồng sáng hồng lam va chạm với lồng phòng hộ của Nhan Lộc. Nhan Lộc rõ ràng cảm nhận được lồng phòng hộ của mình rung lên, hơn nữa theo thời gian trôi qua, vì tinh thần lực bị tiêu hao quá lớn nên trán Nhan Lộc đã bắt đầu ứa mồ hôi lạnh, bộ dáng sắp không chống đỡ nổi.

Sao có thể, tin tức báo về không phải nói phế vật này chỉ là ngụy cấp S thôi à? Vì sao nó có thể đánh ngang tay với mình, không, thậm chí nó còn tạo thành áp lực. Sức chiến đấu của nó tuyệt đối không phải ngụy S, nhất định đã đạt tới cấp S. Chết tiệt, cư nhiên che dấu sâu tới vậy.

"Răng rắc…. ầm…" Lồng phòng hộ vỡ nát, Nhan Lộc trực tiếp bị luồng ánh sáng năng lượng của Nhan Tử Dạ đánh bay lên vách tường phía sau, làm nó rạn nứt thành vài đường rồi mới ngã xuống đất.

Nhan Lộc giãy dụa muốn bò dậy, kết quả Nhan Tôn ở bên kia bị An Nhĩ Tư trực tiếp ném qua, cả người Nhan Tôn nện lên người Nhan Lộc. Nhan Lộc rốt cuộc nhịn không được phun ra một ngụm máu tươi, nhìn Nhan Tôn toàn thân đầy vết thương như vừa trải qua hình phạt lăng trì, ánh mắt Nhan Lộc nhìn về phía Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư tràn đầy hoảng sợ.

Cha cư nhiên cũng bị đánh bại, hơn nữa đối phương cư nhiên không chút biến sắc, toàn thân cao thấp sạch sẽ vô cùng, không hề giống vừa mới chiến đấu xong. Sức chiến đấu của nó rốt cuộc cao cỡ nào mà có thể đánh một thú nhân cấp S cao cấp tới không thể đánh trả?

Chẳng lẽ là cấp SS? Không, không có khả năng, người kế thừa của gia tộc Cái Nhĩ không có khả năng đạt tới cấp SS, trẻ như vậy sao có thể năng đạt tới cấp độ cường giả. Nhưng nếu nó thật sự là cường giả SS thì bọn họ thực sự xong đời.

Mặc kệ Nhan Lộc nghĩ thế nào, sự thực là bọn họ không thể nào đánh trả. Hai người cứ vậy xông vào, hẳn đám bảo vệ bên ngoài đã bị giải quyết xong. Lần đầu tiên Nhan Lộc cảm nhận được tư vị tuyệt vọng.

Nhan Tôn bị trọng thương, ngay cả một ngón tay cũng không cử động được, nếu không phải dựa vào ý chí cường đại chống đỡ thì đã sớm ngất đi.

Hết thảy phát sinh quá đột ngột, từ lúc Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư tiến vào tới khi chiến đấu chấm dứt, bất quá chỉ có mười phút mà thôi. Đám Nhan Tôn khi nãy còn vênh váo tự đại hiện giờ đã bị đánh tới thương tích đầy mình, đại trưởng lão được hai vị trưởng lão khác đỡ dậy, kinh ngạc nhìn Nhan Tử Dạ: "Đứa nhỏ, con đã trở lại rồi sao?"

Nhan Tử Dạ nhìn về phía đại trưởng lão, trong kí ức của nguyên chủ có rất ít chi tiết về các vị trưởng lão gia tộc này. Bởi vì sau khi biết tinh thần lực cùng sức chiến đấu phế vật của nguyên chủ thì bọn họ tựa hồ đã quên mất sự tồn tại của cậu ta. Cho dù nguyên chủ bị đuổi đi bọn họ cũng không ý kiến, thế nên hiện giờ Nhan Tử Dạ không hề có ấn tượng tốt với đám trưởng lão này.

"Đừng làm bộ như thân quen lắm, cũng đừng tưởng tôi cố ý chạy tới cứu các người, chỉ là tôi vừa vặn tới tìm Nhan Tôn tính sổ mà thôi." Nhan Tử Dạ lạnh lùng nói.

Đại trưởng lão còn chưa kịp nói gì, nhị trưởng lão ở phía sau đã nhịn không được: "Nhan Tử Dạ, thái độ của cậu là sao, làm người thừa kế Nhan gia, cậu đối đãi như vậy với nhóm trưởng lão chúng tôi à?"

"Người thừa kế?" Nhan Tử Dạ cười lạnh: "Trước kia hình như các người đâu có xem tôi là người thừa kế. Đối với các người mà nói, người không có giá trị lợi dùng thì tự nhiên không cần chú ý tới. Hiện giờ sự tình sở dĩ phát triển thành thế này, các người không thể trốn tránh tránh nhiệm. Năm đó, nếu các người chịu ra mặt thì cha cùng mỗ ba tôi sẽ không bị Nhan Tôn hại chết."

"Cậu đang nói gì vậy, nếu ngay cả chút khó khăn này cũng không thể vượt qua thì có tư cách gì làm người thừa kế Nhan gia." Tam trưởng lão lập tức phản bác.

"Ha ha ha ha…" Nhan Tử Dạ ngửa đầu cười to: "Đừng nói chuyện như mình là người cao thượng như vậy, các người cũng vì nhận được lợi lộc từ Nhan Tôn mới khoanh tay đứng nhìn. Chẳng qua các người không ngờ, mỗ ba cùng mỗ nãi của tôi cũng chết trong đợt thú triều kia. Các người dám nói mình không biết chút gì cả à? Chẳng qua các người không muốn xía vào, không muốn vì nó mà tổn hại tới quyền lợi cùng địa vị của mình mà thôi. Một người thừa kế chết đi thì chỉ cần tìm một người khác thế vào là được."

"Không phải như thế, con nghe tôi…"

Đại trưởng lão còn chưa kịp nói hết câu đã bị Nhan Tử Dạ đánh gảy.

"Thật có lỗi, vô luận các người giải thích cỡ nào cũng vô dụng, người đã chết thì không có khả năng sống lại. Các người đừng phí võ mồm nữa, hôm nay tôi trở về chính là muốn nói rõ, tôi không có hứng thú với Nhan gia, cũng không muốn chen chân vào mớ chuyện hỗn loạn của mấy người. Hiện giờ tôi nói rõ, Nhan Tử Dạ tôi từ hôm nay trở đi hoàn toàn cắt đứt quan hệ với Nhan gia, không còn liên quan. Nếu các người còn tới quấy rầy cuộc sống của tôi thì đừng tránh sao tôi không khách khí."

"Cậu dám…" Vừa nghe Nhan Tử Dạ cư nhiên muốn thoát ly khỏi Nhan gia, đại trưởng lão không còn giả vờ hiền lành, tức giận nói: "Không được sự đồng ý của chúng tôi, cậu mơ tưởng thoát ly khỏi Nhan gia này. Nhan Tử Dạ, tôi nói cho cậu biết, cậu… a…"

"Ầm…"

Đại trưởng lão còn chưa nói xong đã bị ánh sáng năng lượng của An Nhĩ Tư nổ bay, nụ cười nhạt trên mặt An Nhĩ Tư mang theo vài phần sát khí: "Cư nhiên dám uy hiếp Tiểu Dạ trước mặt tôi? Tôi thấy các người chán sống thật rồi. Còn ai không muốn sống cứ bước ra, tôi lập thức thành toàn."

Khí thế cường giả SS phóng xuất, vài vị trưởng lão đều ứa mồ hôi lạnh, hai chân nhịn không được run lên, tuy cấp S cùng SS chỉ kém nhau một bậc nhưng thật sự lại cách biệt như trời với đất, bằng không cũng không có nhiều thú nhân dừng lại ở cấp S tới tận khi tử vong.

An Nhĩ Tư búng tay một cái, sáu thú nhân áo đen xuất hiện ở phía sau, An Nhĩ Tư hỏi: "Tìm thấy đồ chưa?"

Một thú nhân áo đen đứng dậy, cung kính nói: "Tìm được rồi."

"Mang toàn bộ bọn họ đi." An Nhĩ Tư chỉ về phía Nhan Tôn.

Người nọ tuân mệnh kéo ba người Nhan Tôn đi.

"Đi thôi." Sự tình đã giải quyết, Nhan Tử Dạ cũng không muốn ở lại chỗ này.

"Ừm." An Nhĩ Tư quay đầu lại liếc mắt cảnh cáo nhóm trưởng lão: "Tin tưởng các ông biết nên làm thế nào." Nói xong, anh ôm bả vai Nhan Tử Dạ rời đi.

An Nhĩ Tư vừa đi, nhóm trưởng lão giống như một lần nữa có được tự do, thở hổn hển không ngừng. Nhị trưởng lão cùng tam trưởng lão vội chạy tới nâng đại trưởng lão dậy: "Anh cả, anh không sao chứ? Này phải làm sao đây?"

Đại trưởng lão che ngực, lau đi vệt máu tươi bên khóe miệng, một kích ban nãy của An Nhĩ Tư chỉ cần mạnh hơn một chút thôi thì ông đã mất mạng.

Đại trưởng lão nhịn đau, cố sức nói: "Cường giả cấp SS, chúng ta không thể trêu vào. Người kế thừa chúng ta có thể tìm người khác, việc này cứ vậy đi. Người thừa kế phải tìm, gia chủ cũng phải tìm, Nhan Tôn đã phạm lỗi lớn như vậy, tự nhiên không thể đảm nhiệm vai trò gia chủ nữa. Tạm thời tôi sẽ làm gia chủ, đợi tìm được người thích hợp thì nhượng lại."

Nhị trưởng lão cùng tam trưởng lão lộ ra biểu tình quả thế, sau đó nhìn về phía nhóm tứ trưởng lão hỏi: "Kia đám lão tứ phải làm sao?"

Đại trưởng lão thở dài: "Ai, mọi người đều là anh em, hiện giờ đang là thời khắc mấu chốt không nên nội đấu. Cứ phạt bọn họ rời khỏi hội trưởng lão, một lần nữa tuyển ba người thế vào."

Nhóm tứ trưởng lão nghe vậy thì vội vàng cầu xin: "Anh cả xin đừng làm vậy, chúng ta biết sai rồi, đừng đuổi chúng ta đi a." Bọn họ đắc tội không ít người, một khi mất đi chiếc ô dù này thì hậu quả quả thực không thể tưởng tượng.

Chẳng qua vô luận nhóm tứ trưởng lão cầu xin thế nào, đại trưởng lão cũng không hề mềm lòng.

...

Hoàn Chương 78.

79. Chương 79: Giải Quyết (2)

[Cáo] hổm rày t gặp phải nhiều chuyện quá, cộng thêm bàn phím + chuột hư cùng 1 lúc nên k edit dc nhiều, mn đọc tạm đi hén ^^ xin lỗi đã để mn chờ lâu *mếu máo*

******

An Nhĩ Tư giải đám Nhan Tôn tới một nơi bí mật, thuận tiện cho việc thẩm vấn. Đám bọn họ hệt như chó nhà có tang, ủ rủ bị bắt quỳ gối dưới đất, mà Nhan Tử Dạ thì đứng ở đối diện. Đối với một thú nhân cao cấp mà nói, quỳ gối trước mặt kẻ địch chính là sự vũ nhục lớn nhất, thế nhưng hiện giờ bọn họ căn bản không thể phản kháng.

Nhan Tử Dạ lạnh lùng nhìn Nhan Tôn: "Gia gia ruột Nhan Trấn của tôi hẳn đã bị ông hại chết đi? Để có thể trở thành gia chủ Nhan gia, ông đã đề nghị cưới mỗ nãi, ngoài mặt là để cha tôi danh chính ngôn thuận trở thành người thừa kế Nhan gia, thực chế ông đã sớm mơ ước vị trí kia. Về phần vì sao phải chờ đợi nhiều năm như vậy mới ra tay, là vì ông cố kị hội trưởng lão, mặc khác là chỉ có người thừa kế chân chính của Nhan gia hoặc gia chủ mới có được thể chất đặc thù cùng phương pháp tu luyện. Đó cũng chính là thứ mà ông vẫn luôn khao khát."

"Hừ." Nhan Tôn hừ lạnh, xem thường nói: "Vị trí gia chủ Nhan gia vốn thuộc về tao, gì mà thể chất đặc thù, nếu không phải có phương pháp tu luyện, Nhan Trấn căn bản không có tư cách trở thành gia chủ. Thiên phú của tao tốt hơn nó, sức chiến đấu cao hơn, mọi mặt đều mạnh hơn, tao sao có thể cam tâm." Nghe thấy yêu cầu của Nhan Tử Dạ, Nhan Tôn biết đối phương khẳng định đã biết rõ mọi chuyện, cũng không cần che dấu nữa.

"Nhan Tử Dạ, Nhan gia vốn là của chúng tao, đám phế vật như chúng mày căn bản không có tư cách kế thừa Nhan gia, gia gia đoạt lấy Nhan gia có gì sai chứ. Nếu không nhờ gia gia, Nhan gia đã sớm suy tàn." Nhan An Húc giãy dụa mới đứng lên, kết quả gã phát hiện mình không thể cử động nên liều lĩnh rống to.

"Trong mắt các người, năm đó giết gia gia, mỗ nãi, cha cùng mỗ ba của tôi chính là vì Nhan gia? Vì Nhan gia chó má kia?" Nhan Tử Dạ bị sự hèn mọn của đám Nhan Tôn chọc giận không nhẹ, liền văng tục.

"Bọn chúng, vốn nên chết đi." Nhan Lộc tiếp lời.

"Tốt, tốt lắm." Nhìn ba người bọn họ không chút hối cải, Nhan Tử Dạ cảm thấy không cần thiết phải nói chuyện nữa, liền xoay người rời đi. An Nhĩ Tư thấy Nhan Tử Dạ đi thì liếc mắt nhìn đám Nhan Tôn một cái, tiếp đó cũng đuổi theo.

Trên đường trở về, nhìn thấy Nhan Tử Dạ cầm con chíp của A Ngốc mà cúi đầu trầm tư, An Nhĩ Tư nhịn không được mở miệng: "Tiểu Dạ, em thật sự buông tha đám còn lại của Nhan gia à?" Đối tượng An Nhĩ Tư muốn nói tới chính là nhóm trưởng lão Nhan gia, tuy không phải hung thủ trực tiếp nhưng biết rõ mọi chuyện mà chỉ thờ ơ ngồi nhìn thì chẳng khác nào đồng lõa.

"Không cần để ý tới bọn họ, Nhan gia đã không còn là Nhan gia khi xưa nữa, nó không có vị trí của Nhan Tử Dạ. Những gì của nguyên chủ đã mang về cả rồi, tôi nghĩ Nhan Tử Dạ hẳn cũng không hi vọng có liên quan tới Nhan gia. Bất quá, anh đã bại lộ sức chiến đấu, không sợ bọn họ nói ra à?" So với mớ chuyện lộn xộn của Nhan gia, Nhan Tử Dạ càng muốn biết An Nhĩ Tư suy nghĩ thế nào hơn. Phải biết trừ bỏ những người đặc biệt, số người biết An Nhĩ Tư là cường giả SS cũng không nhiều. Nếu chuyện này bị mọi người biết, không chỉ chiến thắng trong giải tranh bá bị hủy, An Nhĩ Tư cũng không còn khả năng ngây ngốc trong học viện tới lúc tốt nghiệp.

An Nhĩ Tư cười nói: "Bọn họ không dám, cũng không có cơ hội đó." Giọng điệu tràn ngập tự tin.

Nhan Tử Dạ gật gật đầu, cậu tin tưởng An Nhĩ Tư có năng lực đó. Về tới nhà, lắp con chíp vào gáy cổ A Ngốc, A Ngốc lập tức sống lại.

"Thiếu gia, cậu rốt cuộc đã trở lại, có cướp xông vào nhà chúng ta a, A Ngốc đánh không lại, thực thất bại a!" A Ngốc ôm chầm lấy đùi Nhan Tử Dạ bắt đầu gào khóc, nước mắt nước mũi dính đầy mặt, không biết còn tưởng nó đã chịu không ít ủy khuất.

Nhan Tử Dạ thực bất đắc dĩ: "Được rồi được rồi, về sau mi bớt dùng mấy loại thuốc linh tinh này đi, đi vào soi gương xem bộ dáng mình bây giờ thế nào kìa."

"Cái gì?" A Ngốc lập tức buông tay, nhảy dựng lên khỏi mặt đất lôi gương ra soi. Kết quả thấy nước mắt nước mũi không thể khống chế mà phun ra, một chút hình thường cũng không có. A Ngốc lại càng khóc thảm hơn: "Thiếu gia, không xong rồi, A Ngốc lại dùng sai nước thuốc rồi, làm sao bây giờ?"

Nhan Tử Dạ một đầu hắc tuyến, cậu cảm thấy mình không nên ở chung với A Ngốc nhiều thì tốt hơn, tiếp xúc nhiều chỉ sợ mình sẽ bị ảnh hưởng a.

An Nhĩ Tư ở một bên thấy A Ngốc ôm đùi Nhan Tử Dạ thì khẽ nhíu mày: "Tiểu Dạ, công năng của người máy quản gia này tựa hồ không tốt, bằng không để ngày mai tôi đổi cho em một cái mới đi?"

Nhan Tử Dạ còn chưa kịp nói gì, A Ngốc nghe thấy muốn đổi mình đi thì lập tức cuộn thân mình cao hơn hai mét của mình thành một cục, tiếp đó ôm chầm lấy đùi Nhan Tử Dạ, sợ thiếu gia thật sự muốn đổi mình: "Thiếu gia, cậu không cần A Ngốc sao? Vì cái gì, A Ngốc làm sai gì sao, A Ngốc có thể sửa mà, thiếu gia đừng vứt bỏ A Ngốc a!"

Mấy lời này sao nghe quen tai như vậy a, hình như là lời kịch của nữ chính nói với nam chính lúc bị vứt bỏ trong bộ phim tình cảm lúc tám giờ đi? Nhan Tử Dạ đỡ trán: "A Ngốc, nếu mi không chịu buông ra thì

thật sự sẽ đổi mi đi đấy."

"Không cần." A Ngốc lập tức bật dậy, ngoan ngoãn đứng một bên, ngay cả cử động một chút cũng không dám.

"Tốt lắm, trước tiên mi hãy thu dọn phòng ta một chút, sau đó xuống thu dọn phòng khách." Nhan Tử Dạ trực tiếp bảo A Ngốc đi, không cần ở lại đây quấy rối nữa.

"Dạ, cam đoan hoàn thành nhiệm vụ." A Ngốc hành lễ một phen rồi nhanh chóng chạy lên lầu quét tước. Thiếu gia bảo nó đi làm việc chứng tỏ thiếu gia sẽ không đuổi nó đi.

Thấy A Ngốc rời đi rồi, Nhan Tử Dạ mới ngồi xuống sô pha, nói với An Nhĩ Tư: "A Ngốc là nguyên chủ lưu lại, không thể đổi, hơn nữa tôi cảm thấy cũng không cần thiết."

An Nhĩ Tư ngồi xuống bên cạnh Nhan Tử Dạ, ôn hòa nói: "Em không muốn đổi thì thôi, bất quá vẫn nên điều chỉnh một chút mới được, hoạt bát như vậy không thích hợp làm quản gia."

"Quên đi, cứ vậy được rồi, tôi cũng quen rồi. Hơn nữa ở có một mình cũng khác quạnh quẽ, có A Ngốc cũng thêm chút sinh khí." Sự thực là Nhan Tử Dạ lười điều chỉnh, trước không nói tới lãng phí tinh tệ, lại còn phải chờ vài ngày.

Tiếp đó Nhan Tử Dạ nghĩ tới gì đó, liền hỏi: "Trình tự trong con chíp của A Ngốc là do anh chỉnh sửa đi? Bằng không sao có thể vừa vặn mã hóa nhiều bản ghi chép về tôi như vậy."

An Nhĩ Tư gật gật đầu thừa nhận, sau đó hỏi sang chuyện khác: "Em tính toán xử lý đám Nhan Tôn thế nào?"

"Bọn họ? Có câu gậy ông đập lưng ông a, cứ làm vậy đi." Nhan Tử Dạ cũng không phải thánh mẫu, người ta muốn giết cậu, cậu tuyệt đối sẽ không nương nay. Lưu lại đám Nhan Tôn rất phiền toái, vẫn là nhanh chóng giải quyết thì tốt hơn.

An Nhĩ Tư gật gật đầu: "Ừm, tôi sẽ phân phó, chắn chắn đám trưởng lão Nhan gia kia sẽ giúp chúng ta tìm một lý do giải quyết mớ rắc rối phía sau."

"Tốt lắm, cũng muộn rồi, anh về sớm đi, tôi muốn tắm rửa nghỉ ngơi a." Nhan Tử Dạ đứng dậy ưỡn thắt lưng, đêm nay không tu luyện, gần nhất thần kinh vẫn luôn căng cứng, phải hảo hảo nghỉ ngơi một phen a.

"Tiểu Dạ cũng nói muộn rồi a, tôi về cũng không an toàn, bằng không tôi nghỉ lại đây đi?" An Nhĩ búng tay, cửa mở ra, vài người áo đen xách hành lí của hai người đi tới, sau khi đặt xuống đất thì yên ắng rời đi.

Những người này căn bản không để ý tới hệ thống phòng ngự của nhà Nhan Tử Dạ, cứ vậy trực tiếp xách đồ bước vào. Hệ thống phòng ngự kia quả nhiên chỉ chưng cho có, khóe miệng Nhan Tử Dạ run run: "An Nhĩ Tư, anh cố ý à?"

An Nhĩ Tư sờ sờ đầu Nhan Tử Dạ, cười nói: "Đã trễ thế này rồi, trở về sẽ quấy rầy gia gia, hơn nữa ngày mai không phải em sẽ cùng tôi về nhà gặp ông à? Kia vừa vặn, sáng mai hai chúng ta cùng đi."

Nhan Tử Dạ đập bay bàn tay đang tác quái của An Nhĩ Tư: "Tôi nói ngày mai cùng anh về nhà gặp ông hồi nào?"

"Lúc ở Ngải Bố Lỗ đế quốc, chính miệng em đáp ứng a, Tiểu Dạ, chẳng lẽ em nói mà không giữ lời à?" An Nhĩ Tư nguy hiểm nheo nheo mắt.

Nhan Tử Dạ sửng sốt nhớ ra, đúng vậy, lúc còn ở Ngải Bố Lỗ, cậu quả thực đã đáp ứng An Nhĩ Tư sẽ trở về gặp gia gia anh, thế nhưng đâu có nói là ngày mai a! Người này chẳng những kích động cậu, hơn nữa chắc chắn đã sớm mưu tính.

Tắm rửa xong, Nhan Tử Dạ vừa ra khỏi phòng tắm liền nhìn thấy An Nhĩ Tư đang ngồi trên người mình đang đồ ngủ, tựa hồ cũng vừa tắm xong.

"Sao anh lại ở đây, phòng anh ở kế bên mà, sao lại chạy qua phòng tôi." Nhan Tử Dạ xoa xoa tóc, sau đó dùng linh lực lau khô rồi nhảy lên đầu kia của giường, nhìn chằm chằm An Nhĩ Tư.

"Tôi nhận giường này rồi a." An Nhĩ Tư không để ý tới ánh mắt sắc như dao của Nhan Tử Dạ, trực tiếp xốc chăn chui vào trong, sau đó nghiêng người chống đầu, dùng ánh mắt trêu tức nhìn Nhan Tử Dạ, tựa hồ nghĩ rằng cậu sẽ không dám lên.

Nhận giường? Nhan Tử Dạ đảo trắng cả mắt, còn lý do nào gượng gạo hơn nữa không?

Vị khách không mời mà tới này cư nhiên lại còn đảo khách thành chủ? Tưởng cậu sợ à? Liếc mắt nhìn An Nhĩ Tư một cái, Nhan Tử Dạ trực tiếp nằm xuống ngay bên cạnh.

Lúc Nhan Tử Dạ nằm xuống, An Nhĩ Tư liền xoay người đè Nhan Tử Dạ ở dưới thân, sau đó lúc đối phương còn chưa kịp phản ứng liền cúi người hôn lên môi cậu một cái.

Động tác của An Nhĩ Tư quá nhanh, Nhan Tử Dạ còn chưa kịp cảm thụ thì An Nhĩ Tư đã lùi về sau, sau đó ôm lấy ep cậu, cằm chống trên đỉnh đầu, thực bá đạo ôm Nhan Tử Dạ vào lòng ngực, âm thanh mềm nhẹ vang vọng trong căn phòng yên tĩnh: "Muộn rồi, ngủ đi."

Nhan Tử Dạ vóc người một mét tám cư nhiên bị An Nhĩ Tư ôm vào lòng như một đứa nhỏ, Nhan Tử Dạ quả thực có chút không quen. Vốn Nhan Tử Dạ nhíu mày muốn giãy dụa, bất quá không biết vì cái gì, khi ngửi thấy hương vị tươi mát trên người An Nhĩ Tư, tâm tình Nhan Tử Dạ lập tức an ổn.

Kỳ thực nếu đã quyết định ở cùng một chỗ, hành động thân mật thế này cũng thực bình thường đi. Nghĩ lại hành vi có chút kháng cự của mình khi nãy, Nhan Tử Dạ cảm thấy chính mình tựa hồ có chút mất tự nhiên.

Kỳ thật không thể trách Nhan Tử Dạ, hơn một ngàn năm qua vẫn luôn là một con yêu quái cô đơn, trừ bỏ An Nhĩ Tư thì không còn ai dám, hoặc nên nói là không kẻ nào có thể tới gần. Thế nên mới đầu Nhan Tử Dạ vẫn có chút kháng cự, thế nhưng chậm rãi ở bên nhau, phản ứng kháng cự chậm rãi biến mất. Có lẽ, cậu không cần quá để ý như vậy.

Sau lần thẳng thắn kia, Nhan Tử Dạ cảm thấy mình cùng An Nhĩ Tư tựa hồ lại càng hiểu biết cùng thân mật hơn. Thế nên hành vi ôm nhau cùng ngủ thế này ngẫm lại cũng không phải không thể tiếp nhận.

Vốn Nhan Tử Dạ khi có người nằm cạnh mình sẽ ngủ không ngon, chính là mới đầu đúng là toàn thân có chút cứng ngắc, thế nhưng dần dần sau đó đã bắt đầu thả lỏng, kết quả mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Trước lúc ngủ, cậu còn cảm thấy thiếu thiếu gì đó.

Cảm giác được hô hấp của người trong lòng trở nên vững vàng, An Nhĩ Tư biết Nhan Tử Dạ đã ngủ say, anh liền nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán cậu, khóe miệng khẽ mỉm cười, sau đó cũng nhắm mắt, chìm sâu vào giấc mộng.

...

Ở một bên khác, trong nhà Áo Đức Kỳ.

An Nhĩ Tư quẳng tiểu thứ cầu cho Áo Đức Kỳ, bất đắc dĩ Áo Đức Kỳ chỉ đành mang tiểu thứ cầu về nhà. Kết quả, Áo Đức Kỳ phát hiện tiểu thứ cầu rất dễ dưỡng, cho cái gì cũng ăn được. Hơn nữa tiểu thứ cầu tựa hồ rất hảo cảm với anh, sau khi mang về nó vẫn luôn ở bên cạnh. Anh đi tới đâu nó liền chạy theo tới đó.

Sau khi tắm rửa cho tiểu thứ cầu, Áo Đức Kỳ bỏ nó vào một cái rổ nhỏ. Lúc Áo Đức Kỳ chuẩn bị nghỉ ngơi thì anh phát hiện tiểu thứ cầu 'xoạt' một cái nhảy lên cạnh gối nằm.

Áo Đức Kỳ xụ mặt xách tiểu thứ cầu trả về chỗ cũ, kết quả nó lại nhảy lên, đứng trên tủ đầu giường trợn to đôi mắt đậu đỏ ngập nước nhìn mình, không hiểu sao Áo Đức Kỳ cảm thấy trái tim băng giá của mình mềm nhũn, sau đó anh vẫy vẫy tay với tiểu thứ cầu.

"Chi chi." Thấy Áo Đức Kỳ ngoắc tay với mình, tiểu thứ cầu lập tức hưng phấn lao vào lòng anh, tiếp đó thực vui vẻ lăn lăn lăn, móng vuốt bé xíu túm áo ngủ. Tiểu thứ cầu biểu thị, trừ bỏ chủ nhân, nó thích nhất là hương vị trên người thú nhân này. Tuy thú nhân này vẫn luông phụng phịu nhưng không hiểu sao tiểu thứ cầu lại thấy đối phương thực thuận mắt.

Chỉ chốc lát sau, tiểu thứ cầu đã ngáy khò khè, cứ vậy ngủ say.

Nhìn tiểu thứ cầu ngủ trên ngực mình, Áo Đức Kỳ nhịn không được vươn tay chọt chọt mớ gai mềm nhũn trên người tiểu thứ cầu, đường cong cứng ngắc trên mặt cũng trở nên nhu hòa, lộ ra ý cười nhè nhẹ. Cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của nhóc con trong lòng, Áo Đức Kỳ cũng chìm vào giấc ngủ.

...

Hoàn Chương 79.

80. Chương 80: Gặp Mặt Gia Trưởng

Hôm sau, Nhan Tử Dạ trong ổ chăn ấm áp tỉnh lại, An Nhĩ Tư vừa vặn đẩy cửa tiến vào. Đi tới bên giường, đặt một nụ hôn lên má Nhan Tử Dạ, sau đó nói: "Sớm."

"Sớm." Mới vừa tỉnh giấc, đầu óc Nhan Tử Dạ vẫn còn hơi mờ mịt, ngây ngốc đáp.

Nhìn biểu tình ngây ngốc đáng yêu của Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư mỉm cười xoa xoa đầu cậu: "Mau đi rửa mặt đi, tôi đã làm xong bữa sáng rồi, còn có món sốt cà chua mà em thích."

Kéo Nhan Tử Dạ ngồi dậy, tiếp đó vươn tay lấy chiếc áo khoác đã đặt sẵn bên cạnh khoác lên người cậu, tiếp đó anh đẩy Nhan Tử Dạ vào phòng tắm rồi đi ra ngoài.

Trong phòng tắm, bàn chải đã được nặn sẵn kem đánh răng, khăn mặt cũng đặt bên cạnh, hơn nữa dùng tay thử nước thì thấy nhiệt độ rất thích hợp, thực ấm áp. Nhan Tử Dạ rốt cuộc cũng hồi phục tinh thần.

Những thứ này cư nhiên được chuẩn bị thỏa đáng như vậy, quả nhiên An Nhĩ Tư chính là hình mẫu vợ hiền mẹ đảm a, còn về nụ hôn buổi sáng ban nãy, sau khi thông suốt mọi chuyện, Nhan Tử Dạ cảm thấy tựa hồ cũng không có việc gì. Hiện giờ cậu chỉ thấy có một người bầu bạn tỉ mỉ như An Nhĩ Tư quả thực không sai.

Dưới lầu, A Ngốc buồn bực nhìn An Nhĩ Tư bày thức ăn ra dĩa rồi bưng ra ngoài, toàn bộ quá trình nó chỉ có thể trơ mắt nhìn. Theo thói quen trước kia, người làm bếp là nó mới đúng, thế nhưng thú nhân này cư nhiên đuổi nó ra ngoài rồi tự làm bữa sáng? A Ngốc bị cướp việc biểu thị có chút bất mãn.

Rửa mặt xong, Nhan Tử Dạ vừa bước xuống lầu liền ngửi thấy mùi thực vật nguyên thủy, bụng lập tức kháng nghị kêu vang.

Sau khi Nhan Tử Dạ ngồi xuống, An Nhĩ Tư vừa vặn từ phòng bếp bước ra, đặt một dĩa xuống trước mặt cậu rồi ngồi xuống bên cạnh.

Mùi thịt xen lẫn hương vị chua ngọt của cà chua thơm ngon vô cùng, sáng sớm đã có thể ăn một bữa như vậy, Nhan Tử Dạ thực hưởng thụ.

Thấy thiếu gia nhà mình tựa hồ rất yêu thích thức ăn thú nhân kia làm, A Ngốc bị đả thương nghiêm trọng, nó muốn lẳng lặng chui vào góc đếm kiếm.

Dùng xong bữa sáng xong, An Nhĩ nói với Nhan Tử Dạ: "Chúng ta cùng về Cái Nhĩ gia đi."

Vốn nghĩ Nhan Tử Dạ sẽ từ chối một chút, kết quả cậu lại thản nhiên đáp ứng.

"Ừm." Nhan Tử Dạ gật đầu, sau đó nói: "Dù sao cũng là chuyện sớm hay muộn thôi, cưới con người ta thì phải ăn nói rõ ràng a. Anh yên tâm, Nhan Tử Dạ tôi không phải loại người không chịu phụ trách đâu." Nhan Tử Dạ biểu thị mình thực hài lòng với biểu hiện của An Nhĩ Tư. Có thể ra phòng ngoài vào phòng bếp, lại còn thực tri kỷ, một người vợ như vậy mà còn không cần thì đúng là quá ngu ngốc.

"Cưới?" Nghe thấy từ này, nụ cười trên mặt An Nhĩ Tư có chút quái dị, bất quá rất nhanh anh đã khôi phục lại. Cũng tốt, chỉ cần Tiểu Dạ đồng ý cùng anh về nhà gặp gia gia là được, những chuyện khác có thể thương lượng sau.

Mới vừa xuất môn ngồi lên phi hành khí, Nhan Tử Dạ đã vỗ trán nhớ ra đêm qua mình đã quên cái gì.

"An Nhĩ Tư, tiểu thứ cầu đâu?" Nhan Tử Dạ nhớ rõ lúc trở về mình đã đưa tiểu thứ cầu cho An Nhĩ Tư, thế nhưng hiện giờ nó cư nhiên không ở, không biết có phải bị An Nhĩ Tư ném lại học viện không nữa.

"Lúc trở về không tiện mang theo nó nên giao cho Áo Đức Kỳ rồi, cậu ta thích nhất là đám động vật nhỏ, chắc chắn sẽ chăm sóc nó cẩn thận." An Nhĩ Tư quyết định quên đi hành vi ném tiểu thứ cầu hệt như ném rác của mình hôm qua.

"Áo Đức Kỳ thích động vật nhỏ? Sao tôi không biết?" Nhớ tới gương mặt lạnh lùng như băng khắc của Áo Đức Kỳ, Nhan Tử Dạ thật khó tưởng tượng người như anh ta lại thích đám động vật nhỏ. Bất quá An Nhĩ Tư cùng Áo Đức Kỳ là bạn tốt nhiều năm rồi, nếu An Nhĩ Tư đã nói vậy thì hẳn là sự thật đi. Dù sao cậu với Áo Đức Kỳ cũng không thân lắm, có lẽ anh ta thật sự thích động vật nhỏ a.

Bên này nhóm Nhan Tử Dạ đang trên đường quay về Cái Nhĩ gia, bên kia gia chủ Cái Nhĩ từ sáng sớm thức dậy đã nhận được tin tức về An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ.

"Cái gì? Ông nói An Nhĩ Tư kết giao với một thú nhân?" Gia chủ Cái Nhĩ hoàn toàn không giữ được hình tượng uy nghiêm thường ngày, trực tiếp rống lên với vị quản gia nhà mình.

Quản gia tựa hồ đã sớm đoán được phản ứng của gia chủ Cái Nhĩ, ông không chút biến sắc nói: "Thưa vâng, chuyện này đã lan truyền khắp trên mạng, còn có cả ảnh chụp của thiếu gia cùng thú nhân kia."

"Có cả ảnh chụp? Mở cho tôi xem." Gia chủ Cái Nhĩ lập tức nói.

Quản gia lập tức mở thông tấn khí, vào mạng tinh tế, mở web. Trên đó lập tức xuất hiện bức hình An Nhĩ Tư ôm Nhan Tử Dạ xuống phi hành khí. Ảnh chụp rất rõ, gương mặt của cả hai đều chụp được, phía dưới bài post chính là một mảng lớn lời bình.

'Quả thực là muốn mù mắt luôn a, này không phải An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ à? Hai bọn họ cư nhiên ở cùng một chỗ?'

'Không có khả năng, bọn họ không phải mới tham gia thi đấu, còn đoạt giải quán quân à? Chắc là Nhan Tử Dạ bị thương lúc thi đấu nên An Nhĩ Tư mới ôm cậu ta xuống phi hành khí thôi.'

'Lầu trên nghĩ sao mà nói Nhan Tử Dạ bị thương chứ? Trên diễn đàn tinh tế không phải có đăng video trận đấu à, Nhan Tử Dạ hoàn toàn ngược thảm đối thủ, không hề bị thương tích trầm trọng gì cả. Đừng lừa mình dối người nữa, không thấy ánh mắt An Nhĩ Tư nhìn Nhan Tử Dạ ôm nhu cỡ nào à? Tôi dùng tinh tệ một tháng của mình cam đoan, hai bọn họ khẳng định ở cùng một chỗ.'

'Không thể nào, hai bọn họ đều là thú nhân, An Nhĩ Tư còn là người thừa kế của gia tộc Cái Nhĩ, dám ở cùng một chỗ với Nhan Tử Dạ, chẳng lẽ anh ta không nghĩ tới vấn đề hậu đại à? Gia chủ Cái Nhĩ sẽ không đồng ý đi!'

'Tôi thấy bọn họ thực xứng đôi a, nghe nói sức chiến đấu của Nhan Tử Dạ đã đạt tới ngụy S rồi, cũng ngang ngửa An Nhĩ Tư. Tuy Nhan Tử Dạ đã mất đi vị trí người thừa kế của Nhan gia nhưng dựa vào thực lực bản thân vẫn tốt hơn dựa dẫm thế lực gia tộc đi. Nói chung là tôi duy trì bọn họ, thú thú yêu nhau mới là chân ái!'

'Trước kia cứ tưởng là ảo giác, thế nhưng sau khi nhìn bức hình này thì tôi có thể khẳng định bọn họ đã có ý với nhau từ sớm rồi.'

'Ngồi hóng trò vui.'

...

Tất cả bình luận đều cho rằng An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ đã ở cùng một chỗ, vốn gia chủ Cát Nhĩ còn không tin tưởng, thế nhưng xem hình cộng thêm đọc mớ bình luận, quả nhiên càng xem càng cảm thấy hai đứa đang kết giao, bằng không với tính cách của An Nhĩ Tư, sao có chịu ôm một thú nhân đồng tính chứ? Nhìn bộ dáng ôn nhu nhìn Nhan Tử Dạ, trong mắt quả thực tràn đầy tình yêu a!

Càng xem mặt gia chủ Cái Nhĩ càng đen, cuối cùng không nhịn nổi nữa, trực tiếp vỗ mặt bàn thở phì phì nói: "Tên nhóc thối An Nhĩ Tư kia đâu rồi, mau gọi nó về đây, tôi phải hỏi xem rốt cuộc là chuyện gì."

"Thiếu gia hôm qua không trở về." Quản gia cung kính đáp.

“Cái gì? Chẳng lẽ nó lưu lại qua đêm bên nhà thú nhân kia? Buồn cười, lập tức gọi nó về đây. Còn nữa, điều tra xem thú nhân kia là con cái nhà nào.”

“Gia chủ, thú nhân kia chính là người thiếu gia đã dẫn về nhà lần trước, tên là Nhan Tử Dạ, là con trai của Nhan Thuần, nhị thiếu gia Nhan gia.”:

“Nga, là người Nhan gia sao?” Gia chủ Cái Nhĩ có chút đăm chiêu.

Quản gia tiếp tục nói: “Vừa nãy thiếu gia có gửi tin về, nói đang trên đường trở về.”

“Đã trở lại à? Kia tốt quá.” Gia chủ Cái Nhĩ bày ra bộ dáng nghiêm nghị, chờ An Nhĩ Tư trở về sẽ thăng đường tra hỏi.

Theo An Nhĩ Tư tiến vào Cái Nhĩ gia, dọc theo đường đi Nhan Tử Dạ nhận được không ít ánh mắt khác thường của nhóm người hầu. Nhan Tử Dạ phát hiện Cái Nhĩ gia tựa hồ không thích người máy, một đường này cậu không thấy bao nhiêu người máy, lần trước cũng vậy.

Lúc tiến vào phòng khách, Nhan Tử Dạ không hiểu sao có chút khẩn trương. Nghĩ nghĩ, có lẽ vì mình đã bắt cóc người thừa kế của Cái Nhĩ gia nên mới chột dạ đi, đúng, nhất định là vậy.

Tiến vào trong liền nhìn thấy gia chủ Cái Nhĩ đang ngồi ở vị trí gia chủ, thấy An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ đi vào thì sắc mặc có chút không hòa nhã hừ lạnh. Mà quản gia vốn đứng phía sau gia chủ cũng lui xuống.

Vốn Nhan Tử Dạ có chút trẩn trương, kết quả bởi vì tiếng hừ lạnh của gia chủ Cái Nhĩ mà tiêu tán. Xem ra gia chủ Cái Nhĩ đã biết chuyện của bọn họ, nghĩ lại cũng hiểu được, hôm qua An Nhĩ Tư không chút che dấu trực tiếp ôm cậu về như vậy, ông không biết mới là kì quái.

“Gia gia, con đã về rồi.” An Nhĩ Tư mỉm cười chào gia chủ Cái Nhĩ.

Nhan Tử Dạ cũng gật đầu chào theo: “Xin chào.”

“Hừ.” Gia chủ Cái Nhĩ lại hừ lạnh một tiếng, bất quá ông không quên đi lễ nghi, lạnh nhạt nói với Nhan Tử Dạ: “Ngồi đi.”

An Nhĩ Tư kéo Nhan Tử Dạ ngồi ở vị trí gần gia gia nhất. Gia chủ Cái Nhĩ thấy An Nhĩ Tư cư nhiên không chút che dấu, ông cũng quyết định không quanh co lòng vòng, trực tiếp hỏi: “An Nhĩ Tư, con nói cho ông biết, chuyện hay đứa có phải là thật không?” Tuy đã tận mắt nhìn thấy nhưng gia chủ Cái Nhĩ vẫn muốn tự mình xác nhận lại.

Biết gia gia muốn hỏi chuyện gì, An Nhĩ Tư liếc nhìn Nhan Tử Dạ một cái, sau đó nắm chặt tay cậu, gật đầu: “Đúng vậy, tụi con ở cùng một chỗ, hơn nữa cũng xác định sẽ kết thành bầu bạn. Con hi vọng nhận được sự đồng ý của gia gia.”

“Nếu tôi không đồng ý thì hai đứa sẽ chia tay à?” Gia chủ Cái Nhĩ quả thực chỉ còn kém không trợn trắng mắt nữa thôi, tên nhóc thối này căn bản không phải trở về hỏi ý ông, chẳng qua chỉ báo cáo một tiếng mà thôi. Đúng là không để ông vào mắt mà.

“Thật có lỗi, gia gia, không thể.” An Nhĩ Tư thực kiên định nói: “Trừ bỏ Tiểu Dạ, ai con cũng không muốn.”

“Tôi không đồng ý.” Gia chủ Cái Nhĩ thực sự bị An Nhĩ Tư chọc giận, nếu người mà An Nhĩ Tư mang về là giống cái thì ông đương nhiên sẽ giơ tay giơ chân tán thành, nhưng sự thật lại là thú nhân a, cùng thú nhân kết bầu bạn sẽ không thể có hậu đại. Kia gia tộc Cái Nhĩ sau này sẽ do ai kế thừa? Không phải gia chủ Cái Nhĩ không để ý tới tình người, chỉ là thân là gia chủ một gia tộc lớn, ông cần phải suy nghĩ cho tương lai gia tộc.

Đối mặt với sự phản đối của gia chủ Cái Nhĩ, An Nhĩ Tư sớm đã có chuẩn bị, nụ cười trên mặt không hề thu giảm: “Gia gia không đồng ý cũng không sao cả, con đã quyết định cùng Tiểu Dạ ở cùng một chỗ thì sẽ không đổi ý. Tính cách của con thế nào gia gia hiểu rất rõ, hoặc là để con cùng Tiểu Dạ ở cùng một chỗ, hoặc là con cô độc suốt quãng đời còn lại.”

Đây là tiết tấu ép buộc gia chủ Cái Nhĩ phải chọn một trong hai, ông quả thực bị chọc tức tới muốn hộc máu.

...

Hoàn Chương 80.

81. Chương 81: Gặp Gia Trưởng (2)

Cả quá trình Nhan Tử Dạ không hề nói tiếng nào, chỉ có An Nhĩ Tư cùng gia chủ Cái Nhĩ nói chuyện, người đàm phán với gia chủ Cái Nhĩ không phải là cậu mới đúng à? Sao hiện giờ giống như cậu cùng An Nhĩ Tư đổi vai vậy?

Rốt cuộc lúc nhìn thấy gia chủ Cái Nhĩ bị An Nhĩ Tư chọc tức tới muốn hộc máu, Nhan Tử Dạ kéo kéo tay An Nhĩ Tư, ý bảo anh đừng nói nữa, để cậu.

Nhận được ám chỉ của Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư lập tức ngậm miệng, không tiếp tục đối chọi với gia gia nữa.

Nhan Tử Dạ mở miệng: "Gia chủ Cái Nhĩ, tôi cùng An Nhĩ Tư là nghiêm túc. Ông là trưởng bối của An Nhĩ Tư nên chúng tôi thực hi vọng nhận được sự tán thành cùng chúc phúc của ông."

Ánh mắt gia chủ Cái Nhĩ từ An Nhĩ Tư dời về phía Nhan Tử Dạ, nghe cậu nói vậy thì bĩu môi: "Cậu là Nhan Tử Dạ, người Nhan gia?"

Nhan Tử Dạ không chút do dự nói: "Không, tôi là Nhan Tử Dạ, chỉ là Nhan Tử Dạ mà thôi, tôi đã thoát ly quan hệ với Nhan gia." Hẳn hôm nay Nhan gia sẽ công bố tin tức này đi, Nhan Tử Dạ hiện giờ không muốn có chút liên hệ nào với bọn họ.

"Cái gì? Thoát ly quan hệ?" Gia chủ Cái Nhĩ cũng biết chuyện Nhan Tử Dạ bị Nhan gia đuổi đi, thế nhưng không hề nghe nói Nhan Tử thoát ly quan hệ với Nhan gia a. Xem ra, chuyện này tựa hồ có chút phức tạp.

"Đúng vậy, hôm qua ở Nhan gia xảy ra chút chuyện, tôi đã tuyên bố thoát ly quan hệ với bọn họ. Cho nên tuy hiện giờ tôi vẫn mang họ Nhan nhưng không còn là thành viên Nhan gia nữa." Chuyện này Nhan Tử Dạ không tính giấu diếm, mà muốn giấu cũng không được.

Nghe xong lời Nhan Tử Dạ nói, gia chủ Cái Nhĩ nhìn về phía An Nhĩ Tư, sau khi được An Nhĩ Tư gật đầu xác nhận, ông liền trầm mặc một lúc lâu, sau đó dùng ánh mắt sắc bén nhìn Nhan Tử Dạ: "Nhóc Nhan, người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, nếu cậu đã nói vậy thì tôi cũng nói rõ. Vốn bởi vì cậu có quan hệ với Nhan gia nên tôi có chút cố kỵ, nhưng hiện giờ cậu đã thoát ly quan hệ với Nhan gia, không quyền không thế chống lưng, lại không có sức chiến đấu siêu cao, cậu dựa vào cái gì cho rằng tôi sẽ đồng ý để cậu cùng An Nhĩ Tư ở cùng một chỗ?"

Dựa vào cái gì? Đúng vậy, Nhan Tử Dạ hiện giờ quả thực không có gì cả, hình như vẫn còn đang thiếu nợ An Nhĩ Tư. Nhưng đó chỉ là tạm thời, chỉ cần cậu khôi phục tu vi, những thứ quyền thế cùng vật chất kia căn bản không quan trọng. Thế nhưng đáng tiếc, hiện giờ Nhan Tử Dạ vẫn chưa thể khôi phục tu vi trước kia, chứng tỏ hết thảy vẫn là con số không, cho dù nói ra thì gia tộc Cái Nhĩ cũng không tin tưởng.

Một người trắng tay hơn nữa lại còn là thú nhân như Nhan Tử Dạ dựa vào cái gì để gia chủ Cái Nhĩ thừa nhận?

Trước khi tới đây, Nhan Tử Dạ đã nghiêm túc suy nghĩ, liệu mình có thật sự muốn ở cùng một chỗ với An Nhĩ Tư, muốn đối phương trở thành bầu bạn của mình? Nếu thật là vậy cậu sẽ dùng mọi cách để ở bên An Nhĩ Tư. Nhưng nếu không phải thì buông tay sớm một chút, tránh cho bản thân lâm vào tình thế khó xử. Lúc bất đắc dĩ, cậu chỉ có thể tung ra tuyệt chiêu.

Thấy Nhan Tử Dạ bởi vì lời nói của mình mà lâm vào trầm mặc, gia chủ Cái Nhĩ nghĩ Nhan Tử Dạ bắt đầu khiếp sợ, ông nhíu mày, cảm thấy người bầu bạn An Nhĩ Tư chọn lựa không tốt cho lắm. Ông chỉ nói vài câu đơn giản thôi đã khiếp sợ, ngay cả chút dũng khí đối mặt với khó khăn cũng không có thì có tư cách gì đứng bên cạnh An Nhĩ Tư?

Gia chủ Cái Nhĩ cảm thấy việc này không cần bàn nữa, kết quả đã quá rõ ràng, cho nên ông dùng ánh mắt 'bầu bạn anh chọn thực chẳng ra sao' mà nhìn An Nhĩ Tư.

Nhận được ánh mắt của gia gia, An Nhĩ Tư không chút kích động, chỉ lẳng lặng đứng ở bên cạnh, anh tin tưởng Nhan Tử Dạ có thể xử lý tốt việc gì, bởi vì cậu chính là bầu bạn mà anh đã lựa chọn.

Chớp mắt Nhan Tử Dạ đã suy nghĩ thật lâu, sau khi có được đáp án, cậu ngẩng đầu, thực tự tin mỉm cười.

Gia chủ Cái Nhĩ cảm thấy nụ cười của Nhan Tử Dạ thực chói mắt, trong lòng cũng có chút khó hiểu.

Nhan Tử Dạ mỉm cười nói với gia chủ Cái Nhĩ: "Đúng vậy, Nhan Tử Dạ tôi hiện giờ quả thực không có gì cả. Mất đi vị trí người thừa kế của Nhan gia, không quyền không thế, sức chiến đấu chỉ tạm được, lại càng không phải giống cái trân quý có thể sinh hậu đại cho An Nhĩ Tư. Nhưng mà…."

Biết rõ vấn đề của bản thân là tốt rồi, bất quá mặt sau còn gì nữa a? Gia chủ Cái Nhĩ thực không nghĩ ra điều gì làm Nhan Tử Dạ tự tin tới vậy.

"Nhưng mà tôi có được tình yêu của An Nhĩ Tư, mà tôi cũng yêu anh." Đúng vậy, nhiều hơn hảo cảm chính là yêu thích, nhiều hơn yêu thích chính là yêu, lúc tình cảm hai người đã thăng lên tới cấp bậc này thì bọn họ không có cách nào không để tâm tới nó. Vốn Nhan Tử Dạ nghĩ mình cùng lắm chỉ có hảo cảm với An Nhĩ Tư mà thôi, thế nhưng khi nãy thử nghĩ nếu mình cùng An Nhĩ Tư thật sự không thể ở cùng một chỗ thì sẽ thế nào, Nhan Tử Dạ phát hiện trái tim mình lập tức đau nhói, chỉ có yêu mới phản ứng mạnh như vậy mà thôi.

Anh bạn đẹp trai nào đó vốn định im lặng ở bên cạnh xem xem bầu bạn ứng phó thế nào với gia gia, bất ngờ nghe thấy những lời thổ lộ của Nhan Tử Dạ thì trực tiếp ngây ngốc. Hoàn toàn không phản ứng được.

"Tiểu Dạ…" Bàn tay đang cầm ly nước của An Nhĩ Tư hơi dùng sức, 'rắc' một tiếng chiếc ly vỡ nát.

"Tiểu Dạ, vừa nãy em nói gì, lập lại lần nữa đi." Vung đi mớ bột thủy tinh trong tay, An Nhĩ Tư nôn nóng túm lấy bả vai Nhan Tử Dạ, kích động hỏi. Cái gì mà phong độ, cái gì mà ôn nhu, cái gì mà tao nhã, tất cả đã bị An Nhĩ Tư quẳng ra sau đầu.

Nhìn vào mắt An Nhĩ Tư, Nhan Tử Dạ nghiêm túc nói: "Tôi nói tôi yêu anh, thế nhưng anh cũng đừng cao hứng quá sớm, chỉ là mới yêu một chút mà thôi, nếu anh dám chạm vào điểm mấu chốt của tôi, tôi vẫn đá anh như thường."

"Sẽ không, tôi tuyệt đối sẽ không để em có lý do rời đi, thật sự tốt quá, Tiểu Dạ rốt cục cũng yêu tôi, thật là tốt quá…" An Nhĩ Tư ở ngay trước mặt gia chủ Cái Nhĩ ôm chầm lấy Nhan Tử Dạ, kích động tới mức nói năng lộn xộn. Cứ hệt như người thầm mến mấy chục năm đột nhiên quay đầu nói 'tôi cũng yêu cậu' vậy.

Gân xanh trên trán gia chủ Cái Nhĩ nảy lên không thôi, nhóc thối này hóa ra vẫn chưa thu phục được người ta! Khó trách lúc mới tiến vào thái độ tên nhóc Nhan gia kia không hề nhiệt tình như ông tưởng tượng. Bất quá An Nhĩ Tư nhà ông bộ dạng tốt, thiên phú tốt, cái gì cũng tốt, tên nhóc Nhan gia kia dựa vào cái gì mà không thích chứ? Lại còn nếu chạm vào điểm mấu chốt sẽ đá văng cháu ông? Nói cái gì chứ hả, ai cho nó cái gan đó chứ.

Gia chủ Cái Nhĩ vẫn luôn bao che cho con cháu lập tức phẫn nộ: "Nhóc con Nhan gia, vừa nãy cậu nói vậy là có ý gì hả? Được An Nhĩ Tư nhà tôi coi trọng là phúc khí của cậu, cậu dựa vào cái gì không đồng ý chứ? Đã mất đi Nhan gia che chở, cậu còn tư cách gì mà chọn lựa. Chỉ bằng sức chiến đấu ngụy S của cậu à? Nói cho cậu biết, thú nhân ngụy S nhà chúng tôi nhiều tới mức đếm không xuể ấy."

Nhan Tử Dạ trong lòng An Nhĩ Tư ló đầu ra, chép miệng nói: "Phải, tôi không có năng lực cũng không có quyền lực, thế nhưng tôi chính là người như vậy. Tôi cũng có quyền lợi được lựa chọn, tôi thích An Nhĩ Tư hay không cũng là chuyện của tôi, gia chủ Cái Nhĩ không có quyền quản đi?"

"Tôi không có quyền quản? Tên nhóc này nói chuyện đúng là không khách khí mà, tôi chính là gia gia An Nhĩ Tư, hiện giờ cậu trở thành bầu bạn của nó, kia tôi chính là gia gia của cậu. Làm trưởng bối, tôi tự nhiên có cư cách quản. Tôi nói cho cậu biết, An Nhĩ Tư chính là người thừa kế của gia tộc Cái Nhĩ, từ đó tới giờ chỉ có An Nhĩ Tư ghét bỏ người khác, không có ai dám ghét bỏ nó." Tuy biết An Nhĩ Tư không phải

cháu ruột của mình nhưng gia chủ Cái Nhĩ vẫn rất yêu thương, tuyệt đối không để cháu mình bị người ta khinh thường.

Nhan Tử Dạ run run bả vai, trừng mắt nhìn An Nhĩ Tư một cái: "Buông tôi ra."

An Nhĩ Tư vốn đang ôm chặt Nhan Tử Dạ lập tức lộ ra biểu tình sợ người trong lòng giận mà lưu luyến buông tay.

Ngay sau đó, Nhan Tử Dạ lại nói: "Qua bên kia ngồi đi." Bộ dáng ra lệnh vô cùng khí phách.

"Rồi rồi, tôi ngồi, em đừng tức giận." An Nhĩ Tư khẩn trương hề hề nói, sau đó thực sự đi qua góc Nhan Tử Dạ chỉ ngồi xuống, bất quá ánh mắt vẫn luôn đuổi theo bóng dáng Nhan Tử Dạ.

Nhóc con này cư nhiên dám ra lệnh cho An Nhĩ Tư nhà mình như vậy? Mà đứa cháu trai vẫn luôn làm ông kiêu ngạo cư nhiên nghe theo, bộ dáng hết thảy đều nghe theo Nhan Tử Dạ kia nào còn phong phạm của người thừa kế gia tộc? Thế nên gia chủ Cái Nhĩ lập tức vỗ bàn.

"Nhóc thối, đây là Cái Nhĩ gia cứ không phải Nhan gia của cậu, đừng có ỷ y được An Nhĩ Tư thích mà muốn làm gì thì làm. Trưởng bối tôi đây vẫn còn ngồi đây đấy."

"A, ngại quá, nhất thời không nhịn được." Nhan Tử Dạ làm bộ như vừa bị nhìn ra mặt thật: "Gia chủ Cái Nhĩ, ngại quá, ông đã biết rồi thì tôi cũng không giấu diếm nữa. Kỳ thực An Nhĩ Tư đối với tôi mà nói có hay không cũng được, ông cũng biết chúng tôi vừa giành được giải quán quân của giải tranh bá, hiện giờ người muốn theo đuổi tôi cũng không ít, có vài giống cái của đại gia tộc biểu thị có hảo cảm với tôi a. Nếu không phải An Nhĩ Tư cứ bám dính không thôi, tôi cũng không quyết định như vậy đâu. Hôm nay sẵn tiện nói luôn, sính lễ tôi đã mang tới rồi, tuy không nhiều nhưng cũng được mấy ngàn vạn tinh tệ. Các người muốn thì thu, không muốn thì tôi cũng không cưỡng ép, giống cái muốn nhận sính lễ của tôi nhiều lắm a."

"Tôi muốn." An Nhĩ Tư lập tức gật đầu đáp ứng.

Thấy An Nhĩ Tư không chút nghĩ ngợi đã đồng ý, Nhan Tử Dạ lại càng tỏ vẻ cao ngạo hơn, gia chủ Cái Nhĩ lập tức nổi giận: "Cái gì? Chẳng qua chỉ thắng một trận đấu mà thôi có gì mà kiêu ngạo. Còn sính lễ? Chỉ chút bạc lẻ đó mà cũng dám khoe khoang trước mặt gia tộc Cái Nhĩ chúng ta?" Tiếp đó ông la lớn: "Quản gia, lập tức chuẩn bị một triệu tinh tệ cho tôi, thêm mấy thứ tinh hạch đá quý linh tinh nữa."

"Vâng." Quản gia vẫn đứng ở ngoài cửa lớn tiếng đáp ứng, sau đó là tiếng bước chân rời đi. Không tới ba phút, cửa lớn đột nhiên mở ra, vài người nâng ba cái thùng đi tới đặt trước mặt Nhan Tử Dạ.

Vừa mở ra, bên trong chất đầy vàng bạc đá quý, đủ loại tinh hạch cùng thực vật hiếm thấy, quả thực là muốn mù mắt Nhan Tử Dạ. Tiếp đó thông tấn khí của Nhan Tử Dạ vang lên, vừa nhìn thì thấy cư nhiên có người vừa chuyển một triệu tinh tệ vào tài khoản của cậu, bộ dáng Nhan Tử Dạ kinh ngạc không thôi.

Gia chủ Cái Nhĩ vung tay, khí thế thuộc về kẻ bề trên lập tức phóng xuất về phía Nhan Tử Dạ: "Đừng tưởng thoát ly Nhan gia, chiếm được vài tinh tệ liền kiêu ngạo. Tôi nói cho cậu biết, gia tộc Cái Nhĩ chúng ta cũng không phải ngồi không. Sính lễ kia cậu tự giữ lại làm đồ cưới cho mình đi, An Nhĩ Tư nhà chúng ta chỉ cưới cứ không gả. Tinh tệ cậu đã nhận rồi, mấy thứ này cũng phải nhận. Đây là sính lễ của gia chủ Cái Nhĩ, bây giờ là An Nhĩ Tư nhà chúng ta muốn cưới cậu, cậu không muốn gả cũng phải gả."

...

Hoàn Chương 81.

---

82. Chương 82: Diễn Trò

Đại đa số các thú nhân đều rất thẳng tính, mà gia chủ Cái Nhĩ chính là loại người cực kỳ chính cực, bảo hộ con cháu tới tận khung. Thấy bộ dáng cao cao ngạo ngạo của Nhan Tử Dạ vừa nãy, cứ hệt như ở cùng An

Nhĩ Tư là bố thí, gia chủ Cái Nhĩ lập tức nổi trận lôi đình, cái gì cũng không quan tâm.

Giỏi, tên nhóc Nhan Tử Dạ này muốn ném tiền đúng không, tôi sẽ dùng tiền ném chết nó, muốn cưới An Nhĩ Tư nhà chúng ta à, hừ, tôi sẽ làm ngược lại. Dù sao thì hiện giờ ý tưởng của gia chủ Cái Nhĩ chính là vậy, tuyệt đối không thể để An Nhĩ Tư ủy khuất. Tuy sự tình thực kỳ quái, An Nhĩ Tư rõ ràng cao hơn, cường tráng hơn, thậm chí có quyền thế hơn, vì cái gì lại đồng ý gả cho Nhan Tử Dạ. Thế nhưng gia chủ Cái Nhĩ đang tức điên nên không nghĩ nhiều đến vậy, hiện giờ ông chỉ biết, vô luận Nhan Tử Dạ có đồng ý hay không cũng phải tiến vào Cái Nhĩ gia.

"Tôi không đồng ý." Nhan Tử Dạ vừa nghe phải tiến vào Cái Nhĩ gia thì lập tức phản đối, sắc mặt cũng thực khó coi, giống như gả cho An Nhĩ Tư chính là sự vũ nhục lớn nhất.

"Phản đối vô hiệu, lời tôi đã nói ra sẽ không thu hồi, việc này cứ làm theo lời tôi." Gia chủ Cái Nhĩ búng tay một tiếng, nói với quản gia ở phía sau: "An bá, ông lập tức công bố tin tức này ra ngoài, Nhan Tử Dạ chính là bầu bạn đính ước của người kế thừa gia tộc Cái Nhĩ, hôn kỳ định vào ba tháng sau, để tôi xem xem ai lớn gan dám đối nghịch chúng ta."

"Vâng." Quản gia lập tức mở thông tấn khí gửi tin: "Gia chủ, tin tức đã công bố, tin tưởng rất cả mọi người đều có thể đọc được."

"Ân, tốt lắm." Gia chủ Cái Nhĩ nhìn bộ dáng trợn mắt há hốc không dám tin của Nhan Tử Dạ mà đắc ý hất cằm: "Thế nào, nhóc Nhan, hiện giờ mọi việc đã định rồi, cậu không còn cơ hội đổi ý đâu. Đám giống cái muốn theo đuổi kia cũng triệt để hết hi vọng, đừng nghĩ tới chuyện phản kháng, ngoan ngoãn gả cho An Nhĩ Tư nhà chúng ta là chọn lựa duy nhất của nhóc."

Thực sự không thể trách Nhan Tử Dạ kinh ngạc đến vậy, cậu không ngờ sự tình lại phát triển tới mức này, cậu vốn chỉ định kích thích một chút để gia chủ Cái Nhĩ đồng ý chuyện bọn họ kết giao mà thôi. Thật không ngờ sự tình lại biến thành bức hôn, hơn nữa đối tượng lại chính là mình. Không phải phải là cậu tới cửa bức hôn mới đúng à? Phi, nghĩ lung tung gì vậy a!

"An Nhĩ Tư, không có vấn đề gì chứ?" Gia chủ Cái Nhĩ quay qua hỏi An Nhĩ Tư đang ngồi ở một góc.

An Nhĩ Tư có chút khó xử liếc mắt nhìn Nhan Tử Dạ một cái, sau đó nói: "Gia gia, chuyện này phải được Tiểu Dạ đồng ý mới được. Hơn nữa hôn kỳ có phải quá nhanh không?"

"Nó? Không cần, chỉ cần con đồng ý là được rồi." Gia chủ Cái Nhĩ trực tiếp không nhìn tới Nhan Tử Dạ, sau đó tùy ý nói: "Ba tháng không nhanh, ông còn sợ chậm ý. Không được, vẫn là sớm một chút thì tốt hơn, quyết định hai tháng sau đi, miễn cho tên nhóc kia lại đổi ý."

"Kia… con không có vấn đề gì cả." An Nhĩ Tư mỉm cười thực sáng lạn.

"Tốt, cứ vậy mà làm, chốc nữa con mang số sính lễ về chỗ nhóc Nhan đi. Nếu nó đã thoát ly quan hệ với Nhan gia thì cứ để nó dùng danh nghĩa cá nhân đến nhà chúng ta. Tốt lắm, việc này quyết định như vậy." Gia chủ Cái Nhĩ nhanh gọn lẹ bảo quản gia đóng gói hết đồ đạc sính lễ rồi tiễn An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ rời đi.

Đợi hai người đi rồi, gia chủ Cái Nhĩ cầm lấy ly nước chậm rãi uống một ngụm, thông thông cổ họng, nhớ lại gương mặt như được nhuộm màu của Nhan Tử Dạ khi nãy, ông liền cảm thấy buồn cười: "Hừ, nhóc thối, dám đấu với tôi à? Không thích thì sao chứ, không phải rốt cuộc cũng trở thành bầu bạn của cháu trai tôi à, để xem còn kiêu ngạo được nữa không." Càng nghĩ gia chủ Cái Nhĩ lại càng cảm thấy buồn cười cùng đắc ý.

Chỉ chốc lát sau, quản gia vừa đưa tiễn Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư rời đi đã trở lại: "Gia chủ, đồ đạc đã được chuyển lên phi hành khí của thiếu gia, thiếu gia đã cùng Nhan thiếu gia rời đi."

"Vậy thì tốt rồi, An bá, thông báo tin tức An Nhĩ Tư muốn kết hôn đi, đồ đạc này nọ bắt đầu chuẩn bị. Hôn lễ của cháu trai tôi nhất định phải xa hoa bật nhất, để đám người của gia tộc khác hâm mộ không thôi."

"Vâng." Quản gia nhận lệnh, lập tức rời đi.

Ừm, để hai đứa nó nhanh chóng kết hôn, kết hôn rồi phải nhanh chóng sinh nhãi con, như vậy mình sẽ có chắt trai bế. Càng nghĩ càng cảm thấy tốt đẹp, gia chủ Cái Nhĩ đã bắt đầu nghĩ tới chuyện đặt làm những

bộ quần áo đáng yêu cùng đồ chơi cho những đứa chắt.

Từ từ.

Gia chủ Cái Nhĩ đột nhiên sửng sốt. Nhan Tử Dạ là thú nhân, An Nhĩ Tư cũng là thú nhân, hai thú nhân ở cùng nhau sao có thể sinh nhãi con? Hơn nữa không phải mình định nói không đồng ý việc hai đứa ở cùng một chỗ à? Vì sao lại nói tới vấn đề kết hôn?

Hơn nữa tin tức kết hôn của chúng còn công bố ra ngoài, hai tháng sau sẽ cử hành. Hôn lễ của hai thú nhân? An Nhĩ Tư muốn cưới một thú nhân về nhà? Kia không phải An Nhĩ Tư phải tuyệt hậu sao, gia chủ Cái Nhĩ không có người thừa kế? Chuyện này lại còn do ông đánh nhịp đồng ý, người ta không chịu, ông còn ép người ta, cường ngạnh đưa một triệu tinh tệ cùng một mớ vàng bạc đá quý làm sính lễ, lại còn sợ người ta đổi ý.

Này rốt cuộc là sao a? Gia chủ Cái Nhĩ gãi tới tróc da đầu cũng không hiểu vì sao lại biến thành như vậy. Rõ ràng là ông muốn phản đối, vì cái gì cuối cùng lại biến thành đồng ý để hai đứa ở cùng một chỗ, lại còn cử hành hôn lễ vào hai tháng sau?

Gia chủ Cái Nhĩ cũng không ngốc, chính là sự tình liên quan tới cháu yêu nên có chút rối loạn, không đủ bình tĩnh. Hiện giờ tỉnh táo ngẫm nghĩ lại, việc này ngay từ đầu đã là cái bẫy a! Cháu trai nhà mình cùng tên nhóc thối Nhan Tử Dạ kia đào một cái hố thật to chờ mình nhảy vào trong. Cố tình ông lại không phát hiện, còn giúp chúng nó đào to hơn sâu hơn, sau đó nhảy xuống, còn không quên lấp đất tự chôn.

Những lời đã nói ra hệt như bát nước đổ đi không thể thu lại được. Nghĩ tới chính mình khi nãy cấp bách bảo quản gia công bố tin tức lên mạng, gia chủ Cái Nhĩ thực hận không thể tát mình hai cái.

Đột nhiên, gia chủ Cái Nhĩ nhớ ra trong số sính lễ hình như có một thùng là thực vật quý hiếm, vì sao trong sính lễ lại có thực vật quý hiếm cơ chứ? Rõ ràng mình đâu có nói tới!

"Quá đáng, đúng là quá đáng mà, hai tên nhóc thối kia cư nhiên hùn lại diễn trò với mình. Tên nhóc Nhan gia kia chắc chắn không nghĩ ra được, nhất định là An Nhĩ Tư bày mưu. Còn có một thùng thực vật quý hiếm kia, An Nhĩ Tư a, cư nhiên vì một ngoại nhân mà lừa gia gia, đúng là uổng công thương nó mà." Gia chủ Cái Nhĩ hiện giờ cảm thấy ảo não cùng hối hận không thôi, chỉ ước gì thời gian có thể quay ngược.

…

Về tới nhà, nhìn ba thùng vàng bạc châu báo tinh hạch đá quý cùng thực vật quý hiếm, Nhan Tử Dạ thực căm tức hỏi An Nhĩ Tư: "Anh cố ý đúng không?"

"Tôi cố ý? Nào có, việc này là Tiểu Dạ tự mình nói mà, tôi chỉ dựa theo yêu cầu của em mà phối hợp diễn trò, mặt khác tôi không làm gì cả a." An Nhĩ Tư tỏ vẻ vô tội, đúng vậy, anh thật sự không làm gì cả, chẳng qua chỉ ở một bên làm ra vài biểu tình thôi.

"Còn dám nói không có? An Nhĩ Tư, anh gạt được người khác chứ không gạt được tôi đâu. Anh biết rõ gia gia rất thương mình, một khi anh có chuyện ông không thể nào giữ bình tĩnh được. Thế nên anh cố ý nói cho tôi biết khuyết điểm này của ông, anh sớm đã biết tôi sẽ dùng phép khích tướng làm gia gia phản ứng giống như anh đoán trước. Giỏi lắm An Nhĩ Tư, anh đúng là đa mưu túc trí. Diễn thực không tệ a!" Nhan Tử Dạ thực không ngờ mình bất tri bất giác bị An Nhĩ Tư tính kế. Gia chủ Cái Nhĩ đã công bố hôn sự của bọn họ ra ngoài, hiện giờ cho dù hối hận thế nào cũng vô dụng.

An Nhĩ Tư ôm lấy bả vai Nhan Tử Dạ, cúi đầu mặt đối mặt với cậu: "Cám ơn Tiểu Dạ khích lệ."

"Anh xem đó là lời khen à? An Nhĩ Tư, tới giờ tôi mới phát hiện da mặt anh càng lúc càng dày a." Nhan Tử Dạ đảo mắt trắng dã.

Khóe miệng An Nhĩ Tư nhếch lên thành một nụ cười gian xảo: "Nếu mặt không dày thì làm sao bắt được Tiểu Dạ ở bên cạnh a. Đồng dạng, nếu tôi không tính kế gia gia thì Tiểu Dạ sao có thể gả cho tôi nhanh như vậy?"

Nhan Tử Dạ trừng mắt, nghiến răng nghiến lợi nói: "Anh nghĩ hay nhỉ, tôi nói cho anh biết, có gả cũng là anh gả cho tôi, mấy thứ tôi nhận hôm nay chính là đồ cưới của anh."

"Không có vấn đề, Tiểu Dạ nói cái gì thì chính là cái đó." An Nhĩ Tư cúi đầu trực tiếp che lại cái miệng không ngừng lải nhải của Nhan Tử Dạ, trằn trọc liếm mút, dụ dỗ cậu quay cuồng cùng mình.

Còn chưa kịp nói xong đã bị hôn, Nhan Tử Dạ phát hiện gần nhất An Nhĩ Tư càng lúc càng không cố kỵ, càng làm càn hơn. Chẳng qua vì cái gì đầu óc cậu lại bắt đầu mô hồ a!

Ngay lúc hai người hôn tới quên cả trời đất thì thông tấn khí của An Nhĩ Tư thực không đúng lúc vang lên, kéo hai người thoát khỏi bầu không khí kiều diễm.

Nhìn thông tấn khí trên tay, An Nhĩ Tư cứ hệt như lão hổ bị quấy rầy lúc đang ăn cơm, nhíu mi hé miệng thầm nghĩ, nếu không phải chuyện hệ trọng, anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua người này.

Thấy An Nhĩ Tư cứ nhìn thông tấn khí mà không tiếp nhận cuộc gọi, Nhan Tử Dạ nghĩ tới chính mình cư nhiên lại bị người này hấp dẫn, không khỏi giận dữ nói: "Còn không mau nghe đi."

Nhìn cánh môi đỏ hồng ướt át hé ra hợp lại ngay trước mắt, ngân quang trong mắt An Nhĩ Tư lóe sáng, nhanh chóng hôn một cái lên môi Nhan Tử Dạ rồi mới kết nối thông tin.

Một người áo đen xuất hiện trên màn hình giả lập, chỉ thấy người nọ quỳ dưới đất, cung kính nói: "Báo cáo chủ nhân, ba người Nhan gia đã bị cướp đi."

"Nga? Chuyện khi nào?" An Nhĩ Tư híp mắt hỏi.

"Sáng sớm hôm nay, tôi dựa theo lời phân phó của chủ nhân, sau khi có người tới cướp bọn họ thì bám theo theo dõi, thế nhưng sức chiến đấu của người nọ rất cao, sau khi đả thương vài người của chúng ta thì mất bóng."

"Chỉ có một người?"

"Đúng vậy, tôi đoán sức chiến đấu của người nọ đã đạt tới cấp SS."

"Ừm, tôi biết rồi." An Nhĩ Tư tắt thông tấn khí.

Nhan Tử Dạ nghiêm túc nói: "Giống như tôi đoán, sau lưng Nhan Tôn quả nhiên có người chống đỡ. Cũng không biết rốt cuộc là ai có năng lực lớn tới vậy, có thể để Nhan Tôn nghe lệnh."

An Nhĩ Tư mỉm cười xoa xoa đỉnh đầu Nhan Tử Dạ: "Tiểu Dạ không cần lo lắng, tôi sẽ tìm ra kẻ đứng sau mọi chuyện, không có kẻ nào của Nhan gia trốn được."

...

Hoàn Chương 82.

83. Chương 83: Chúc Mừng

Sau khi gia chủ Cái Nhĩ tuyên bố hôn sự của An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ, Nhan gia cũng cọng bố tin tức Nhan Tôn, Nhan Lộc cùng Nhan An Húc bị trục xuất khỏi Nhan gia. Tin tức này so với tin An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ sắp kết hôn còn chấn động hơn. Đây là lần đầu tiên đại gia tộc trực tiếp trục xuất gia chủ như vậy, hơn nữa còn công bố đã phạm vào tội cấu kết với người khác mưu hại trưởng lão gia tộc. Tội này rất lớn a.

Có thể nói, Nhan gia làm vậy chẳng khác nào triệt để phá hỏng đường lui của đám Nhan Tôn. Ở tinh tế này cho dù giết người phóng hỏa cũng không tính là tội lớn, thế nhưng giết hại tộc nhân lại khác. Giết hại trưởng lão gia tộc thì lại càng nghiêm trọng hơn. Ngay cả đồng bào trong gia tộc cũng có thể giết hại thì người này tuyệt đối không thể tin tưởng, cũng không còn ai tin tưởng nữa.

Chẳng qua Nhan gia chỉ công bố nhóm Nhan Tôn bị trục xuất chứ không công bố tin tức Nhan Tử Dạ đã thoát ly gia tộc. Thái độ của Nhan gia thế nào, bọn họ có ý tưởng gì, Nhan Tử Dạ hiểu rất rõ. Nhất định là bọn họ đã nhìn thấy tin tức hôn sự của cậu cùng An Nhĩ Tư ban sáng. Bọn họ cảm thấy cậu còn giá trị

lợi dụng để kết giao với gia tộc cái nhĩ, đặc biệt là hiện giờ Nhan gia đang hỗn loạn, nếu có thể dựa dẫm vào một trong tứ đại gia tộc của Ni Lạp Nhĩ đế quốc thì đúng là lời to.

Biết rõ ý tưởng của nhóm trưởng lão Nhan gia, Nhan Tử Dạ biểu thị khinh thường, bọn họ nghĩ nếu làm vậy cậu sẽ trở về Nhan gia à? Đúng là si tâm vọng tưởng.

Hôm sau trở lại học viện, Nhan Tử Dạ liền được mọi người trong ban D chúc mừng.

"Chúc mừng a Nhan Tử Dạ, thật không ngờ cậu cư nhiên ở cùng một chỗ với An Nhĩ Tư."

"Hôm qua nhìn thấy tin tức tôi vẫn chưa tin, thẳng tới khi gia tộc Cái Nhĩ tuyên bố hôn sự, tôi mới tin a."

"Cậu mau nói xem, hai người đã sớm ở cùng một chỗ rồi đúng không, trước kia tôi cứ thấy hai người thực thân cận, hóa ra là một đôi a."

"Này đúng là song hủ lâm môn, vừa chiến thắng giải tranh bá các học viện xong thì chuẩn bị kết hôn với An Nhĩ Tư, thực tuyệt a. Đến khi đó đừng quên mời tụi này uống rượu mừng đó."

"Chính là, chính là."

…

Nếu là Nhan Tử Dạ trước kia không hẳn sẽ được nhóm thú nhân ban D chúc mừng như vậy, đại đa số mọi người sẽ nghĩ rằng Nhan Tử Dạ là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, dù sao An Nhĩ Tư rất nổi bật trong học viện, là nhân vật chót vót trên cao. Theo cách nói của địa cầu cổ thì chính là thần đồng a. Mà Nhan Tử Dạ trước kia sức chiến đấu không có, bộ dáng cũng chẳng đặc sắc, bản tính còn yếu đuối, ngay cả một cọng tóc của An Nhĩ Tư cũng không xứng.

Nhưng Nhan Tử Dạ hiện giờ không giống, chẳng những trở thành thú nhân ngụy cấp S như An Nhĩ Tư, tính cách cũng không còn yếu đuối, mặc dù có hơi lười một chút nhưng những lúc quan trọng vẫn rất nghiêm túc. Hơn nữa Nhan Tử Dạ dù sao cũng là thành viên của đại gia tộc, tuy là thú nhân nhưng cũng xứng với An Nhĩ Tư.

Đối mặt với sự nhiệt tình của mọi người, tuy trong lòng vẫn còn chút rối rắm nhưng Nhan Tử Dạ vẫn sảng khoái đáp ứng: "Không thành vấn đề, yên tâm, đến khi đó nhất định sẽ thông báo cho các cậu."

Kiệt Khắc với mấy thú nhân cùng Nhan Tử Dạ tham gia cuộc thi đấu xếp hạng trong học viện thân thiết với cậu nhất, nhìn bộ dáng hăng hái của Nhan Tử Dạ bây giờ, bọn họ không khỏi cảm thán.

Tái Nhĩ Đặc da dẻ ngăm đen thân hình cao lớn nhưng tính cách lại chân chất trực tiếp vỗ vỗ vai Nhan Tử Dạ: "Này, trước kia tôi quả thực có chút xem thường cậu, bất quá hiện giờ cậu rất tuyệt, thực vĩ đại, chúc mừng cậu cùng An Nhĩ Tư. Đây là chút tâm ý của tôi, mong cậu nhận lấy." Tái Nhĩ Đặc đưa món quà mình đã chuẩn bị qua.

"Đúng đúng, chúc mừng hai người, tôi cũng không có gì nhiều, biết cậu thích sách nên tặng cậu ba quyển này." Vưu Lý vẫn luôn đảm nhiệm vai trò đầu não trong nhóm trực tiếp tặng sách cho Nhan Tử Dạ.

"Đây là của tôi, mọi người đều biết tôi nghèo mà, thế nên chỉ có thể tặng thứ này thôi." Kiệt Khắc có chút ngượng ngùng, trong cả đám thì cậu là người có điều kiện kém nhất, vì thế món quà tặng cho Nhan Tử Dạ chính là một gốc thực vật được gieo trồng từ bùn đất đặc biệt. Bởi vì Kiệt Khắc có dị năng hệ thực vật nên khá thuận buồm xuôi gió trong việc bồi dưỡng thực vật.

"Của tôi đây." Ban Đặc tặng Nhan Tử Dạ một viên tinh hạch vô thuộc tính cấp B.

"Còn tôi nữa…"

"Này là của tôi…"

Theo nhóm Tái Nhĩ Đặc đi đầu, những người khác cũng lục đục lấy ra món quà mình đã chuẩn bị.

"Cám ơn các cậu." Khóe miệng Nhan Tử Dạ có chút giật giật nhận quà của mọi người, phản ứng của nhóm thú nhân ban D làm cậu có cảm giác được gả đi. Nhất định là ảo giác.

Lúc này, Hoắc Đức đi tới, nhìn thấy đám học trò đang vây quanh Nhan Tử Dạ thì ho khan hai tiếng. Nhóm thú nhân vừa thấy Hoắc Đức đứng ngoài cửa thì lập tức giải tán quay về chỗ của mình, Nhan Tử Dạ cũng trở lại vị trí ở góc phòng.

Bước lên bục, Hoắc Đức dùng ánh mắt quái dị liếc nhìn Nhan Tử Dạ một cái rồi nói: "Đầu tiên xin chúc mừng học viện chúng ta đã giành được giải quán quân trong cuộc thi tranh bá các học viện. Lần này có thể thắng lợi không thể không kể tới công lao của Nhan Tử Dạ. Mọi người cho một tràng vỗ tay nào."

Hoắc Đức dẫn đầu vỗ tay, nhóm thú nhân bên dưới lập tức hưng phấn hưởng ứng. Nhan Tử Dạ đại diện ban D bọn họ dự thi, chiến thắng lần này cũng chính là quang vinh của ban D, thế nên nhóm thú nhân ban D mới nhiệt tình với Nhan Tử Dạ tới vậy.

Vỗ tay chấm dứt, Hoắc Đức nói tiếp: "Bất quá, bởi vì sức chiến đấu của Nhan Tử Dạ hiện giờ đã đạt tới ngụy S nên không thể tiếp tục ở ban D chúng ta nữa. Nhan Tử Dạ, trò thu thập đồ đạc một chút, ngoài cửa đã có người bên ban A chờ trò. Trò theo cậu ta tới ban A đi."

Nga? Người ban A? Nhan Tử Dạ liếc mắt nhìn ra cửa thử, kết quả ngoài cửa xuất hiện một bóng dáng quen thuộc, An Nhĩ Tư.

"Đạo sư, quấy rầy." An Nhĩ Tư hướng Hoắc Đức gật đầu một chút, sau đó trực tiếp đi tới chỗ ngồi của Nhan Tử Dạ, vươn tay ôm hết đống quà trên mặt bàn vào lòng, sau đó cười nói: "Tiểu Dạ, đi thôi."

"Nga." Nhan Tử Dạ thật không ngờ mình cư nhiên chuyển tới lớp An Nhĩ Tư, đứng dậy chào Hoắc Đức cùng nhóm thú nhân trong lớp một tiếng, sau đó cùng An Nhĩ Tư rời đi.

Đợi bóng dáng Nhan Tử Dạ biến mất ở góc rẽ hành lang, các thú nhân ban D bắt đầu sôi trào.

"Cư nhiên là An Nhĩ Tư, này đúng là tú ân ái trắng trợn mà."

"Tới đón hôn phu của mình, này không phải thực bình thường à? Chỉ là tôi tưởng tới lúc tan học Nhan Tử Dạ mới qua ban A, không ngờ mới vào học đã đi rồi a."

"Chính là, tôi còn muốn nghe bát quái a."

"Ai nha, thực hâm mộ mà, một lúc nào đó có thể tiến vào ban A, tôi có nằm mơ cũng cười tỉnh a."

…

Nhan Tử Dạ theo An Nhĩ Tư tới ban A, tất cả thú nhân ở ban A thấy Nhan Tử Dạ tiến vào thì đều vỗ tay hoan nghênh. An Nhĩ Tư dẫn Nhan Tử Dạ tới góc phòng học, để mớ quà xuống bàn, sau đó chỉ vị trí cạnh cửa sổ: "Tiểu Dạ, đây là vị trí của em."

Nhan Tử Dạ còn chưa kịp ngồi xuống thì một quả cầu đỏ rực đã bay tới.

"Chi chi chi…" Tiểu thứ cẩu dùng móng vuốt bé xíu của mình bấu chặt quần áo trước ngực Nhan Tử Dạ, vẻ mặt ủy khuất tựa hồ đang lên án hành vi vứt bỏ nó của cậu.

Ôm lấy tiểu thứ cẩu, Nhan Tử Dạ kéo nó ra khỏi áo mình, sau đó nhéo nhéo gương mặt nhỏ nhắn của nó nói: "Ân, thực nặng, xem ra mi ở chỗ Áo Đức Kỳ ăn uống không tồi a."

Mà Áo Đức Kỳ thì căn bản không kịp phản ứng, nhìn tiểu thứ cẩu khẩn cấp lao tới chỗ Nhan Tử Dạ, ánh mắt anh không khỏi tối sầm. Mất đi hơi ấm trong lòng, Áo Đức Kỳ tựa hồ có chút không thích ứng, lại nhìn tiểu thứ cẩu đang làm nũng với Nhan Tử Dạ, anh cảm thấy thực chướng mắt.

"Áo Đức Kỳ, cám ơn." Nhan Tử Dạ mỉm cười thật tươi, người ta chăm sóc thú cưng hộ mình hai ngày, phải cám ơn đàng hoàng a.

"Không có gì." Áo Đức Kỳ thản nhiên quay mặt đi, giọng điệu hệt như cũ, không ai phát hiện bộ dáng anh có chút gì bất thường.

Áo Đức Kỳ cùng An Nhĩ Tư học cùng lớn, Hải Bác Lạc cùng Ngải Luân ở ban A kế bên. Khóa học của ban A khá tự do, đặc biệt là khoảng thời gian cuối, cơ bản trừ bỏ chương trình học chiến đấu, đạo sư của các môn khác cũng rất ít khi tới lớp. Vì thế sau khi Nhan Tử Dạ tới, những thú nhân khác trong ban liền tục tục tới chào hỏi làm quen.

Sau khi tan học, Hải Bác Lạc cùng Ngải Luân ở lớp bên cạnh chạy qua, Hải Bác Lạc bà tám vừa thấy Nhan Tử Dạ thì lập tức lớn tiếng nói: "Nhan Tử Dạ, cậu thực không có lương tâm a, kết hôn với An Nhĩ Tư mà không chịu thông báo cho tụi này biết trước tiếng nào."

Nhan Tử Dạ nhún nhún vai, thực vô tội nói: "Tôi cũng chỉ vừa biết thôi a."

"Bớt gạt tôi đi, hôn kỳ cũng quyết định rồi mà bảo mới biết à. Bất quá cậu cũng lợi hại thật, cư nhiên có thể thu phục gia gia An Nhĩ Tư nhanh như vậy, nói nghe xem cậu làm thế nào vậy hả?" Hôm qua khi nhìn thấy tin tức này, Hải Bác Lạc quả thực chấn động không nhỏ, dụi dụi mắt vài lần, sợ mình đã nhìn nhầm.

Lúc biết Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư ở cùng một chỗ, kỳ thực Hải Bác Lạc cũng không coi trọng lắm. Dù sao cho dù Nhan Tử Dạ xuất sắc thế nào thì vẫn là thú nhân. Đại gia tộc rất coi trọng hậu đại, nếu Nhan Tử Dạ không thể sinh hậu đại cho An Nhĩ Tư thì gia chủ Cái Nhĩ chắc chắn sẽ không đồng ý. Thật không ngờ mới từ Ngải Bố Lỗ đế quốc về không lâu thì gia tộc Cái Nhĩ đã công bố hôn kỳ của hai người. Tin tức vừa hé lộ thì mọi chuyện cũng đã xác định, thế nên Hải Bác Lạc căn bản nhịn không được, vừa thấy Nhan Tử Dạ liền khẩn cấp muốn biết chân tướng.

"Đây là..." Nhan Tử Dạ ngập ngừng một chút, làm Hải Bác Lạc cảm thấy tò mò không chịu nổi mới nói: "Bí mật a."

Hải Bác Lạc cười ngất, nói như thế thì khác nào không nói a.

"Được rồi, hiện giờ nói chuyện tốt nghiệp sớm đi." An Nhĩ Tư biết Nhan Tử Dạ không muốn nói về chuyện này, liền khéo léo chuyển chủ đề.

Hải Bác Lạc lập tức phản ứng: "Đúng rồi, chúng ta tới chính là muốn nói chuyện này. Nghe nói nếu bây giờ xin tốt nghiệp thì chúng ta phải vào rừng rậm tinh tế thú hoàn thành nhiệm vụ."

"Tốt nghiệp sớm? Sao lại phải tốt nghiệp sớm?" Nhan Tử Dạ nghe mà không hiểu gì cả.

Hải Bác Lạc giải thích: "Cậu không biết à? Vốn còn vài tháng nữa tụi tôi mới có thể tốt nghiệp, bất quá bởi vì chương trình học đã hoàn tất, chỉ cần hoàn thành kiểm tra là có thể tốt nghiệp sớm. Tụi này đã bàn trước rồi, hôm nay sẽ xin phép, qua tuần sau có thể tiến hành kiểm tra tốt nghiệp. An Nhĩ Tư chưa nói cho cậu biết à?"

Nhan Tử Dạ lắc đầu, còn chưa kịp nói thì An Nhĩ Tư đã lên tiếng: "Việc này đã quyết định từ hai tháng trước, khi đó vẫn chưa biết Tiểu Dạ có thể tiến vào ban A." Ngụ ý không phải không muốn nói mà là không kịp nói.

"Đúng a, khi đó sức chiến đấu của Nhan Tử Dạ hình như chỉ mới cấp B đi, khó trách." Hải Bác Lạc nhớ ra, sau đó quay qua hỏi: "Nhan Tử Dạ, cậu có muốn cùng tụi này tốt nghiệp sớm không? Với sức chiến đấu của cậu bây giờ, có ở lại học viện cũng không có tác dụng gì lớn."

Vừa mới chuyển vào ban A đã tốt nghiệp, lại còn là tuần sau? Tốc độ này cũng quá nhanh đi, Nhan Tử Dạ nhịn không được nghĩ. Bất quá ngẫm lại thì như vậy cũng tốt, Hải Bác Lạc nói đúng, với tu vi của cậu hiện giờ, ở lại học viện quả thực chỉ lãng phí thời gian.

Suy nghĩ xong, Nhan Tử Dạ nói: "Ừm, kia chúng ta cùng đăng ký đi."

...

Hoàn Chương 83.

---

84. Chương 84: Bị Thẩm Vấn

*****

Học viên muốn tốt nghiệp sớm cần phải nộp đơn xin phép, khi được thông qua mới có thể tham gia kỳ kiểm tra vào cuối tuần.

Với độ tuổi hai mươi, Nhan Tử Dạ có thể xem là thú nhân tốt nghiệp sớm nhất. Lúc nhìn thấy Nhan Tử Dạ tới xin phép, phó viện trưởng ngẩn người một hồi mới phản ứng lại, Nhan Tử Dạ đã là thú nhân ngụy S, tuy giá trị tinh thần chỉ hơn tám mươi nhưng không thể nào phủ nhận sức chiến đấu đã đạt tới ngụy S của cậu ta.

Nhìn số đơn xin tốt nghiệp sớm trong tay, phó viện trưởng cảm thán nói: "Nhóc Nhan Tử Dạ này so với Nhan Thuần lại càng có thiên phú hơn, gen cũng cường đại hơn. Chỉ tiếc mình chỉ có thể trơ mắt nhìn cường giả SS trẻ tuổi nhất rơi vào gia tộc Cái Nhĩ."

Sau khi nộp đơn, tuần này nhóm An Nhĩ Tư có thể tới học viện cũng có thể ở nhà. Nhan Tử Dạ vẫn luôn lười biếng tự nhiên muốn về.

Lúc cùng An Nhĩ Tư đi ra bãi đỗ phi hành khí thì gặp Duy Nhĩ Nặc, hơn nửa tháng không gặp, hiện giờ đột nhiên gặp mặt làm Nhan Tử Dạ có chút không kịp phản ứng.

Duy Nhĩ Nặc đứng bên cạnh phi hành phí của An Nhĩ Tư, lúc nhìn thấy Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư đi tới thì sắc mặt Duy Nhĩ Nặc có chút quái dị.

"Nhan Tử Dạ, tôi có chuyện muốn hỏi cậu." Liếc mắt nhìn An Nhĩ Tư bên cạnh Nhan Tử Dạ, Duy Nhĩ Nặc có chút muốn nói lại thôi.

An Nhĩ Tư hiểu ý, cười cười nói: "Hai người nói chuyện đi." Tiếp đó anh trực tiếp mở cửa phi hành khí, leo lên, đóng cửa lại. Như vậy thì không nghe thấy tiếng nói chuyện của hai người nữa.

"Chuyện gì mà thần thần bí bí như vậy." Sau chuyện làm chân chạy, Duy Nhĩ Nặc bắt đầu thân với Nhan Tử Dạ, thế nên Nhan Tử Dạ cũng không khách khí.

Xác định An Nhĩ Tư không thể nghe thấy bọn họ nói chuyện, Duy Nhĩ Nặc mới khẩn trương hỏi: "Chuyện cậu cùng An Nhĩ Tư kết hôn là thật à?"

"Đúng vậy, gia tộc Cái Nhĩ không phải đã công bố tin tức rồi sao, anh yên tâm, đến khi đó tôi nhất định sẽ mời anh tham gia." Lại là chuyện này, tuy không muốn thừa nhận nhưng nó quả thực là sự thật. Nếu không có gì ngoài ý muốn, Nhan Tử Dạ quả thực sẽ cử hành hôn lễ với An Nhĩ Tư.

"Cư nhiên là thật, tôi tới giờ vẫn không thể tin cậu cùng An Nhĩ Tư ở cùng một chỗ, trước kia không phải nói không thân thiết à?" Duy Nhĩ Nặc thực nghĩ không thông, tuy Nhan Tử Dạ hiện giờ là ngụy cấp S nhưng không có lý do nào làm gia tộc Cái Nhĩ dễ dàng tiếp nhận như vậy. An Nhĩ Tư là người thừa kế duy nhất, gia chủ Cái Nhĩ sao có thể đồng ý chuyện hôn sự này?

Càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, Duy Nhĩ Nặc có chút sốt ruột nói: "Nhan Tử Dạ, tôi cảm thấy cậu vẫn nên cẩn thận một chút. An Nhĩ Tư không đơn giản đâu, gia tộc Cái Nhĩ cũng không đơn giản."

Lời nói của Duy Nhĩ Nặc lộ rõ sự quan tâm, điều này làm Nhan Tử Dạ có chút cảm động, dù sao thì Duy Nhĩ Nặc cũng có thể xem là người bằng hữu đầu tiên của cậu ở thế giới này.

"Duy Nhĩ Nặc, anh cũng biết tôi không phải loại người thích chịu thiệt." Nhan Tử Dạ có chút ý chỉ nói.

Duy Nhĩ Nặc bĩu môi: "Nhan Tử Dạ, cậu càng lúc càng tự kỷ a. Quên đi, cậu tự cẩn thận đi, chuyện của cậu cùng An Nhĩ Tư tôi cũng không rõ lắm, dù sao những gì nên nói tôi đã nói rồi. Đúng rồi, nghe nói cậu vừa chuyển qua ban A đi, kia cậu cũng cùng nhóm An Nhĩ Tư tốt nghiệp sớm à?"

Nhan Tử Dạ gật đầu: "Ừm, đã nộp đơn rồi, cuối tuần sau hẳn có thể tham gia kiểm tra."

"Biết ngay mà, mới hai mươi tuổi đã là ngụy S, cậu so với nhóm An Nhĩ Tư còn mạnh hơn. Trước kia tôi vẫn luôn nghĩ cậu là phế vật, nếu cậu thật là phế vật thì tôi đúng là ngay cả phế vật cũng không bằng. Quên đi, không nói nữa, cậu về đi, tôi phải cố gắng tu luyện hơn mới được." Bộ dáng Duy Nhĩ Nặc giống như bị đả kích thực nặng nề, sau khi nói xong thì xoay người rời đi.

Thấy Nhan Tử Dạ đã ngồi vững, An Nhĩ Tư vừa khởi động phi hành khí vừa hỏi: "Duy Nhĩ Nặc tìm em có chuyện gì?"

Nhan Tử Dạ túm lấy tiểu thứ cầu trong túi tiền, nhéo nhéo nó: "Không có gì, chỉ nhắc nhở tôi đề phóng anh tung chiêu mờ ám a."

An Nhĩ Tư cười cười: "Phải không? Xem ra Duy Nhĩ Nặc thực quan tâm Tiểu Dạ a!"

"Sao tự nhiên tôi nghe thấy mùi chua lét thế nhỉ?" Nhan Tử Dạ trêu tức nhìn qua An Nhĩ Tư: "Không phải anh đang ăn dấm chua chứ?"

"Ăn dấm? Dấm là cái gì?" Vẻ mặt An Nhĩ Tư thực mờ mịt.

Nhan Tử Dạ quả thực bị An Nhĩ Tư làm nghẹn lời, nơi này đúng là không có dấm chua. Bất quá, cậu mới không tin An Nhĩ Tư không hiểu ý mình.

"An Nhĩ Tư, anh bớt giả vờ đi."

Tiểu thứ cầu cũng nhìn An Nhĩ Tư 'chi chi' hai tiếng, tựa hồ đang phụ họa theo lời Nhan Tử Dạ.

Lúc về tới nhà, Nhan Tử Dạ phát hiện Áo Đức Kỳ cư nhiên chờ trước cửa nhà.

"Áo Đức Kỳ, sao vậy?" Chỉ mới tách ra không bao lâu đi, có chuyện gì sao không dùng thông tấn khí mà phải đích thân chạy tới đây?

"Cái này, cho cậu." Áo Đức Kỳ từ sau lưng lấy ra một cái hộp, bên trong chất đầy đồ.

"Thứ này nó thích ăn nhưng không thể ăn nhiều. Đây là dùng để tắm, còn cái này để cắt móng..." Áo Đức Kỳ giải thích từng món cho Nhan Tử Dạ, bộ dáng nghiêm túc kia quả thực làm cậu sửng sốt, này là lần đầu tiên Nhan Tử Dạ thấy Áo Đức Kỳ nói nhiều tới vậy.

"Chi chi chi." Tiểu thứ cầu nhìn thấy mấy thứ trong tay Áo Đức Kỳ thì tựa hồ rất hưng phấn, nó trực tiếp nhảy vào trong hộp nhìn nhìn cái này rồi lại nhìn nhìn cái kia, cuối cùng móng vuốt nhỏ xíu của nó trảo một viên thịt nhỏ trong túi đựng thức ăn đưa cho Áo Đức Kỳ: "Chi chi..."

"Tao không ăn." Nhìn tiểu thứ cầu, Áo Đức Kỳ nhịn không được theo thói quen nhận lấy viên thịt trong móng vuốt tiểu thứ cầu, sau đó nhét lại vào miệng nó, viên thịt chỉ nhỏ cỡ hạt đậu nành, tiểu thứ cầu có thể dễ dàng nuốt một ngụm.

Tiểu thứ cầu nhai nhai thịt, giống như phát hiện thứ mới mẻ, nuốt nuốt xuống rồi hưng phấn kêu 'chi chi' với Áo Đức Kỳ.

Gương mặt lạnh lùng của Áo Đức Kỳ trở nên nhu hòa, thản nhiên nói: "Ừm, đổi vị khác, thích không?"

"Chi chi." Tiểu thứ cầu liều mạng gật gù cái đầu nhỏ, sau đó còn quơ quơ móng vuốt.

"Ừm, lần sau lại mang vị khác tới cho mày." Áo Đức Kỳ vươn tay nhéo nhéo những chiếc gai mềm mại của tiểu thứ cầu, ánh mắt thực ấm áp.

Một tinh tế thú cùng một thú nhân không coi ai ra gì say sưa trò chuyện, hoàn toàn không nhìn tới Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư.

"Áo Đức Kỳ, anh hiểu được tiểu thứ cầu nói gì à?" Khó trách Nhan Tử Dạ kinh ngạc, nếu không phải Nhan Tử Dạ cùng tiểu thứ cầu đã ký kế ước, cậu cũng không nhất định có thể hiểu được, dù sao cũng không cùng chủng tộc, ngôn ngữ bất đồng cũng thực bình thường. Thế nhưng Áo Đức Kỳ rõ ràng hiểu được, lại còn trao đổi thực thuận lợi, này đúng là kỳ quái a.

"Có thể." Áo Đức Kỳ lời ít ý nhiều, sau đó lại tiếp tục trao đổi với tiểu thứ cầu.

Rốt cuộc, đợi đến khi Áo Đức Kỳ nói hết chuyện cần nói thì bụng Nhan Tử Dạ cũng bắt đầu kháng nghị, cậu liền vẫy vẫy tay với tiểu thứ cầu: "Được rồi, tiểu thứ cầu, tới giờ ăn cơm trưa rồi a."

Vì thế tiểu thứ cầu đang vui vẻ trao đổi với Áo Đức Kỳ 'véo' một tiếng phóng vào lòng Nhan Tử Dạ, hoàn toàn không để ý tới cảm thụ của Áo Đức Kỳ.

"Tụi tôi phải ăn cơm, không bằng anh vào ăn chung luôn đi?" Tuy Áo Đức Kỳ che giấu rất nhanh nhưng Nhan Tử Dạ vẫn bắt được một tia mất mác, thế nên mới ngỏ lời mời.

"Không cần." Đưa đồ cho An Nhĩ Tư, Áo Đức Kỳ liếc nhìn tiểu thứ cầu trong lòng Nhan Tử Dạ một cái rồi xoay người bước lên phi hành khí, rời đi.

"Áo Đức Kỳ tựa hồ rất thích tiểu thứ cầu a, đáng tiếc nó đã nhận tôi làm chủ nhân rồi." Xoa nắn tiểu thứ cầu trong tay, Nhan Tử Dạ có chút vui sướng khi thấy người gặp họa.

"Tôi nói rồi, cậu ta rất thích động vật nhỏ, em chờ chút, tôi đi chuẩn bị cơm trưa." An Nhĩ Tư đặt đồ xuống, sau đó vào phòng bếp bận bịu.

A Ngốc vừa xuống lầu nhìn thấy tiểu thứ cầu trong tay Nhan Tử Dạ thì kì quái hỏi: "Thiếu gia, này là thứ gì vậy?"

"Này a, A Ngốc, ta giới thiệu với mi một chút, này là thành viên mới của nhà mình, tiểu thứ cầu. Về sau chính là người một nhà, phải hòa đồng với nhau hiểu không?"

"Tiểu thứ cầu? Giống như Tiểu Hoa sao?" A Ngốc mở to mắt lóe ra ánh sáng đỏ rực, giống như Tiểu Hoa, không hề tra được chút tư liệu nào. Bởi vì đều là loại biến dị nên A Ngốc mới không thể tìm ra tư liệu trong cơ sở dữ liệu.

"Có thể xem là vậy, dù sao thì chỉ cần sau này tụi mi thương yêu lẫn nhau là được." Nhan Tử Dạ lười giải thích nên phân phó: "A Ngốc, mang hết mấy thứ ngoài cửa vào phòng mi, về sau tiểu thứ cầu ở chung với mi."

"Vâng." A Ngốc ôm mấy cái thùng lam dưới đất lên lầu hai.

Dùng xong cơm trưa, gia chủ Cái Nhĩ gọi tới bảo An Nhĩ Tư dẫn Nhan Tử Dạ về nhà một chuyến, ông có chuyện cần thương lượng. Nhan Tử Dạ không cần nghĩ cũng biết gia chủ Cái Nhĩ khẳng định đã biết chuyện mình bị lừa, hiện giờ gọi qua nhất định là muốn thẩm vấn.

Bất quá Nhan Tử Dạ mới không sợ, chuyện này dù sao cũng định rồi, gia chủ Cái Nhĩ muốn đổi ý cũng không được.

Sau khi phi hành khí dừng lại, quản gia sớm đã chờ ở cửa: "Thiếu gia, Nhan thiếu gia, gia chủ đang chờ ở đại sảnh."

"Ừm, chúng ta biết rồi." An Nhĩ Tư gật đầu, sau đó có chút tán thưởng nói: "Đúng rồi quản gia, số thực vật quý hiếm ông tìm được hôm qua không tồi. Lại tìm thêm một ít đi, tối tôi mang đi."

"Vâng." Quản gia cúi đầu đáp.

"Gia gia, tụi con về rồi đây." An Nhĩ Tư như cũ kéo tay Nhan Tử Dạ ngồi xuống đối diện gia chủ Cái Nhĩ.

Nhớ tới chuyện mình bị hai tên nhóc này lừa gạt, sắc mặt gia chủ Cái Nhĩ không thể hòa nhã nổi: "Hai anh đúng là to gan lớn mật, cư nhiên ngay cả tôi cũng dám lừa. Đặc biệt là An Nhĩ Tư, trong mắt anh rốt cuộc còn có người ông này không hả?"

"Gia gia đừng tức giận, rất dễ hình thành nếp nhăn, con thấy gần đây hình như tóc ông bạc nhiều hơn rồi a." An Nhĩ Tư ý đồ lãng sang chuyện khác, bất quá gia chủ Cái Nhĩ không dễ bị lừa nữa.

"An Nhĩ Tư, anh đừng diễn trò nữa, hôm nay nếu không chịu nói rõ thì cả hai đứa đừng nghĩ tới chuyện rời khỏi đây."

...

Hoàn Chương 84.

85. Chương 85: Tán Thành

"Nhóc Nhan, hiện giờ chỉ mới hai mươi mà sức chiến đấu đã đạt tới ngụy S, chỉ cần chịu cố gắng thì rất có thể sẽ trở thành cường giả SS. Vì sao lại tự hủy chính mình quyết định ở cùng một chỗ với An Nhĩ Tư?" Gia chủ Cái Nhĩ biết rất khó lay chuyển An Nhĩ Tư, vì thế liền nhắm vào Nhan Tử Dạ.

"Tự hủy chính mình?" Nhan Tử Dạ bật cười: "Gia chủ Cái nhĩ, không, hiện giờ hẳn nên gọi ông là gia gia. Ông cảm thấy tôi cùng An Nhĩ Tư ở cùng một chỗ chính là tự hủy chính mình sao, gia gia, An Nhĩ Tư rốt cuộc có bao nhiêu khuyết điểm làm ông không tiếc lời hạ thấp cháu trai mình vậy?"

"Không phải, nhóc con đừng có xuyên tạc ý tứ, muốn xoay chuyển đề tài đúng không?" Gia chủ Cái Nhĩ phát hiện Nhan Tử Dạ rất có khả năng ăn nói, ông quyết định không quanh co nữa, bằng không lại tự đào hồ chôn mình.

"Nhóc Nhan, cậu cũng biết mình là thú nhân, An Nhĩ Tư cũng là thú nhân, hai đứa ở cùng một chỗ sẽ không có hậu đại. Trước không nói tới cậu mà nói về An Nhĩ Tư nhà chúng ta. An Nhĩ Tư là người thừa kế duy nhất của gia tộc Cái Nhĩ, nếu không có hậu đại thì gia tộc chúng ta làm thế nào kéo dài? Cho nên tôi xin cậu hãy rời khỏi An Nhĩ Tư, yên tâm, tôi sẽ cho cậu một khoảng thù lao kha khá, nếu cậu nguyện ý tôi còn có thể giới thiệu những thú nhân xuất sắc khác cho cậu nhận thức, tuyệt đối không thua kém An Nhĩ Tư nhà chúng ta."

Nói tới thú nhân, gia chủ Cái Nhĩ đột nhiên nhớ tới một người, ánh mắt ông sáng ngời, hưng phấn nói: "Đúng rồi, đứa bạn Áo Đức Kỳ của An Nhĩ Tư cũng không tồi, nhóc ấy cũng là người thừa kế đại gia tộc, quan trọng nhất, nhà bên ấy có hai người thừa kế nên không cần lo lắng vấn đề hậu đại."

Áo Đức Kỳ? Gia chủ Cái Nhĩ cư nhiên làm trò giới thiệu đối tượng cho bầu bạn của cháu trai mình? Hơn nữa người nọ lại còn là bạn tốt của cháu trai? Nhan Tử Dạ quả thực bị gia chủ Cái Nhĩ chọc cười.

Sắc mặt An Nhĩ Tư trở nên đen xì, giọng điệu nghiêm túc nói: "Gia gia, muốn chia rẽ con cùng Tiểu Dạ là chuyện không có khả năng. Hôm qua con đã nói rõ, nếu Tiểu Dạ không trở thành bầu bạn của con, con sẽ cô độc cả đời. Con nói được thì làm được, thế nên vì hạnh phục của cháu mình, gia gia đừng quấy rối nữa."

Bị cháu yêu nhà mình đả kích, gia chủ Cái Nhĩ đưa tay che ngực, vẻ thực thống khổ nói: "Ai nha, đứa cháu mình tân tân khổ khổ nuôi lớn cư nhiên lại uy hiếp mình. Tim nát rồi, tôi sống còn ý nghĩa gì nữa chứ?"

Gia chủ Cái Nhĩ gào khóc khổ sở, bộ dáng thương tâm kia nếu có thêm vài giọt nước mắt thì sẽ càng chân thật hơn. Làm gia chủ của một đại gia tộc, gia chủ Cái Nhĩ biểu thị, có thể đạt được mục đích, cho dù phải diễn trò, cho dù phải xỏ lá cũng chẳng hề chi.

Nhan Tử Dạ giật giật khóe miệng nhìn gia chủ Cái Nhĩ ở bên tự biên tự diễn, An Nhĩ Tư thờ ơ nắm lấy ngón tay Nhan Tử Dạ thưởng thức, hoàn toàn không để ý tới.

Gào khóc một hồi nhưng không ai thèm để ý tới mình, gia chủ Cái Nhĩ rốt cuộc ngừng lại, nhìn qua: "Này, hai tên nhóc thối này, sao không chịu quan tâm tới tôi chút nào vậy hả?" Hai đứa nhóc này không chịu để ý tới ông, kia ông biểu diễn cho ai xem?

An Nhĩ Tư bất đắc dĩ liếc nhìn gia chủ Cái Nhĩ một cái: "Gia gia, đã hai mươi mấy năm rồi mà trình độ của ông không tiến bộ chút nào hết a. Thực sự là khó làm cho con tin được!"

Gia chủ Cái Nhĩ trực tiếp ném ly nước qua, An Nhĩ Tư ôm lấy Nhan Tử Dạ nhanh nhẹn xoay người di chuyển qua bên cạnh. Ly nước nọ xẹt ngang qua An Nhĩ Tư rồi rơi xuống đất, 'xoảng' một tiếng vỡ nát.

"Nhóc thối, muốn chọc ông tức chết đúng không?" Gia chủ Cái Nhĩ thật không ngờ An Nhĩ Tư cư nhiên vạch mặt mình trước mặt Nhan Tử Dạ như vậy, vì mất hết mặt mũi nên ông có chút thẹn quá thành giận.

An Nhĩ Tư vỗ vỗ lưng Nhan Tử Dạ nói: "Tiểu Dạ không cần sợ, sau này quen là tốt thôi."

Nhan Tử Dạ ngẩng đầu mỉm cười với An Nhĩ Tư: "Không sao, trường hợp lớn hơn cũng gặp qua rồi, này không tính là gì." Ngay cả giết người cũng giết rồi, còn sợ một cái ly vỡ sao?

Nhìn hai đứa nhỏ rủ rỉ rù rì với nhau, gia chủ Cái Nhĩ thở phì phì nói: "Hai đứa xem tôi không tồn tại đúng không?"

"Nào có, gia gia không phải hảo hảo ngồi đó sao? Bất quá con phải nhắc nhở gia gia một chút, ông đã công bố hôn sự của con cùng Tiểu Dạ ra ngoài rồi, nếu đổi ý thì mất mặt cả gia tộc Cái Nhĩ a. Hơn nữa, người ta sẽ nghi ngờ là con có vấn đề nên Tiểu Dạ mới hủy hôn." An Nhĩ Tư sâu xa nói.

Đúng vậy, hôm qua vừa mới công bố hôn sự, hôm nay đã hủy hôn thì danh dự của gia chủ Cái Nhĩ sẽ bị ảnh hưởng, dù sao cũng là ông ép buộc Nhan Tử Dạ gả cho An Nhĩ Tư, hôn sự công bố đại biểu đã được sự tán thành từ ông. Một kho hôn lễ bị hủy bỏ, vấn đề sẽ xuất hiện trên người An Nhĩ Tư hoặc Nhan Tử Dạ.

Nhưng xét bộ dáng Nhan Tử Dạ thì không giống người có vấn đề, nhưng An Nhĩ Tư thì khác. Bởi vì trước đó An Nhĩ Tư chưa từng tiếp cận giống cái, An Nhĩ Tư từng bị hỏi có phải có vấn đề về phương diện kia hay không, vì thế có thể khẳng định hơn 90% mọi người sẽ nghi ngờ An Nhĩ Tư.

Gia chủ Cái Nhĩ trầm mặc, biểu tình thực phức tạp.

Thấy gia chủ Cái Nhĩ bắt đầu có chút dao động, An Nhĩ Tư lại châm thêm một nhúm lửa: "Con nhớ từ nhỏ gia gia đã dạy, làm người phải giữ chữ tín.. hôm qua gia gia chính miệng đáp ứng mà hôm nay lại đổi ý, gia gia, nếu làm vậy sau này người còn danh dự gì nữa?"

Đúng, làm vậy quả thực có chút tổn hại danh dự mỉnh. Hơn nữa nhìn bộ dáng An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ, hai đứa kỳ thực rất xứng đôi, Nhan Tử Dạ cũng đủ xuất sắc, nếu thực sự chỉ vì Nhan Tử Dạ là thú nhân mà chối bỏ thì sẽ không được mọi người tiếp nhận.

"Gia gia, kỳ thật nếu cùng con ở cùng một chỗ thì Tiểu Dạ cũng không thể có hậu đại, đối với cả hai đều thực công bằng. Không có hậu đại thân sinh thì chúng con có thể nhận nuôi, không có vấn đề gì cả. Gia gia, trước kia không phải gia tộc cũng phản đối người cùng mổ nãi sao, thế nhưng người vẫn quyết tâm ở cùng một chỗ với mỗ nãi. Vì sao chứ? Vì người yêu mỗ nãi, cho dù mỗ nãi mất nhiều năm như vậy người vẫn yêu mỗ nãi, cũng như con yêu Tiểu Dạ vậy. Hẳn gia gia phải hiểu được cảm thụ của con mới đúng." An Nhĩ Tư bắt đầu dùng tình cảm tác động, tuy mỗ nãi đã qua đời nhưng vẫn là người có lực ảnh hưởng tới gia gia nhất.

Nhắc tới bầu bạn của mình, gia chủ Cái Nhĩ nhớ lại, để có thể ở cùng một chỗ với bầu bạn, mình đã phấn đấu vượt qua hết thảy khó khăn. Khi đó vì bầu bạn ông có thể vứt bỏ hết thảy, cho dù biết rõ gia tộc phản đối cũng không lung lay. Tất cả là vì yêu. Hiện giờ tình cảnh của An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ giống hệt như bọn họ khi xưa, chẳng lẽ ông thật sự vì lí do hậu đại mà chia cắt chúng, để đứa cháu mình yêu thương phải thống khổ cả đời?

Hơn nữa cho dù cưới giống cái cũng không nhất định có thể sinh ra đứa nhỏ. Dù sao thú nhân có sức chiến đấu càng cao thì tỷ lệ kết hợp với giống cái sinh ra đứa nhỏ lại càng nhỏ. Bởi vì gen của thú nhân quá cường đại, giống cái không thể nào mang thai được. an Nhĩ Tư hiện giờ đã là ngụy cấp S, qua một hai năm nữa có thể sẽ đột phá cấp S, khi đó muốn đứa nhỏ lại càng khó khăn hơn. Các đại gia tộc luôn hiếm muộn con cháu chính là ví dụ điển hình.

Hiện giờ ngẫm lại, gia chủ Cái Nhĩ cảm thấy bản thân quả thực đã quá độc đoán, An Nhĩ Tư nói đúng, không có hậu đại thì có thể nhận nuôi một đứa. Nuôi dưỡng từ nhỏ tới lớn thì chẳng khác gì con ruột, An Nhĩ Tư chính là ví dụ.

Nghĩ thông suốt, gia chủ Cái Nhĩ nhìn hai đứa nhỏ đang nắm chặt tay nhìn mình đầy mong chờ ở trước mặt, thở dài nói: "Thôi, chuyện hai đứa thì hai đứa tự quyết định đi, tôi mặc kệ, có muốn quản cũng không được."

Nghe thấy gia chủ Cái Nhĩ rốt cuộc cũng đồng ý, An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ không hẹn mà cùng tươi cười.

Tiếp đó giọng điệu gia chủ Cái Nhĩ thay đổi: "Bất quá tuy tôi đồng ý nhưng chuyện người thừa kế tuyệt đối không thể qua loa. Đợi đến khi dòng chi có người thích hợp, hai đứa phải nghiêm túc chọn ra một người thừa kế đủ tư cách cho tôi."

"Vâng gia gia, người yên tâm, tụi con sẽ." An Nhĩ Tư cam đoan.

Nhan Tử Dạ cảm kích nhìn ông: "Gia chủ Cái Nhĩ, cám ơn ngài." Này là Nhan Tử Dạ thật lòng nói cám ơn, dù sao cậu cũng hiểu gia chủ Cái Nhĩ là bị ép buộc.

"Còn gọi gia chủ, khi nãy không phải vừa gọi gia gia à?" Nếu đã quyết định thừa nhận Nhan Tử Dạ, kia gia chủ Cái Nhĩ cũng không rối rắm nữa, dứt khoát bảo Nhan Tử Dạ gọi mình là gia gia.

Nhận được sự đồng ý của gia chủ Cái Nhĩ, Nhan Tử Dạ thở phào một hơi, lập tức vui vẻ nói: "Gia gia, cám ơn ngài."

"Được rồi, cứ quyết định như vậy, hai đứa ở lại ăn bữa tối đi." Gia chủ Cái Nhĩ thực không quen với mấy chuyện tình cảm, hơn nữa ông chỉ biết những thông tin cơ bản của Nhan Tử Dạ, giữ lại ăn cơm một là biểu thị thái độ của mình, mặc khác ông muốn tìm hiểu xem Nhan Tử Dạ rốt cuộc là người thế nào.

Lúc ăn tối, gia chủ Cái Nhĩ hỏi Nhan Tử Dạ không ít vấn đề. Nhan Tử Dạ không hề mất kiên nhẫn, nhất nhất trả lời. Cuối cùng khi đã hiểu biết không sai biệt lắm, gia chủ Cái Nhĩ mới nói: "Chuyện hai đứa đã định rồi, nhóc Nhan trực tiếp dọn qua đây đi."

Nhan Tử Dạ còn chưa kịp nói gì, An Nhĩ Tư đã trực tiếp cự tuyệt.

"Gia gia, trong nhà Tiểu Dạ gieo trồng không ít thực vật quý, còn cả thực vật thượng cổ, cho nên không tiện dọn đi. Hơn nữa tụi con cũng chưa chính thức kết hôn, nếu lập tức ở cùng một chỗ cũng không tốt lắm."

Gia chủ Cái Nhĩ hung hăng trừng mắt: "Thực vật quý? Khó trách trong mớ sính lễ lại xuất hiện thực vật quý, hóa ra là anh."

An Nhĩ Tư cười cười không nói, bất quá bộ dáng giống như ngầm thừa nhận.

"Quên đi, nếu vậy thì không miễn cưỡng hai đứa, bất quá sau khi kết hôn phải ở nhà, có nghe không?" Dòng chính của gia tộc Cái Nhĩ vốn đã ít người, thế nên ông hi vọng trong nhà náo nhiệt một chút."

"Vâng."

An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ đồng thanh đáp.

Sau khi hai người rời đi, gia chủ Cái Nhĩ mới trầm tĩnh hỏi quản gia đứng phía sau: "Ông cảm thấy nhóc Nhan kia thế nào?"

"Nếu không tính tới gia thế, Nhan thiếu gia không hề thua kém An Nhĩ Tư thiếu gia. Kỳ thật gia chủ đã sớm dao động." Quản gia cung kính nói.

Gia chủ Cái Nhĩ liếc nhìn quản gia một cái: "Cũng là ông hiểu tôi, đúng vậy, thiên phú của nhóc con kia không hề thua kém An Nhĩ Tư, mới hai mươi tuổi đã đạt tới ngụy S. Rất có thể nó sẽ trở thành cường giả SS sớm hơn An Nhĩ Tư, thậm chí chính là cường giả SS trẻ tuổi nhất từ trước tới giờ. Nó, kỳ thực rất xứng với An Nhĩ Tư."

...

Hoàn Chương 85.

86. Chương 86: Kỳ Thi Tốt Nghiệp

"A, rốt cuộc cũng thu phục được gia gia anh, giờ có thể thoải mái một chút rồi." Nhan Tử Dạ về tới nhà liền ngồi phịch xuống sô pha, bộ dáng như kiệt sức. Thật là, gia chủ Cái Nhĩ tuy thẳng tính nhưng không phải nhân vật dễ học. Chỉ ăn bữa cơm thôi mà suýt chút nữa đã dò hỏi ra toàn bộ gốc gác của cậu.

"Tiểu Dạ không nên thả lỏng sớm như vậy a." An Nhĩ Tư buồn cười nhìn bộ dáng ỉu xìu như không có xương cốt của Nhan Tử Dạ.

Ngẩng đầu nhìn An Nhĩ Tư, Nhan Tử Dạ khó hiểu: "Có ý gì?"

"Gặp gia gia rồi nhưng vẫn còn cha mẹ a, Tiểu Dạ quên rồi à? Khoảng thời gian này sức khỏe mỗ ba tựa hồ không tốt lắm, muốn tôi về một chuyến. Đợi kỳ thi tốt nghiệp chấm dứt, chúng ta cùng về thăm mỗ ba, thuận tiện nói việc hôn sự luôn." An Nhĩ Tư đã chuẩn bị hết thảy, chỉ chờ Nhan Tử Dạ gật đầu đáp ứng.

"Gặp cha mẹ?" Nhan Tử Dạ ngồi dậy, nghĩ nghĩ: "Cũng tốt, dù sao gia gia anh cũng gặp rồi, cũng nên gặp cha mẹ. Chỉ là chuyện hôn sự của chúng ta không cần trưng cầu ý kiến của bọn họ à?"

"Không cần, hôn sự của tôi chỉ cần tôi tự quyết định." An Nhĩ Tư chính là người phóng khoáng như vậy.

"Được rồi, anh quyết định thì tốt rồi." Cùng An Nhĩ Tư ở cùng một chỗ, Nhan Tử Dạ phát hiện mình đỡ phiền não hơn rất nhiều, bởi vì An Nhĩ Tư đã an bài hết thảy, không cần cậu quan tâm tới. Có lẽ mới đầu sẽ cảm thấy An Nhĩ Tư quá bá đạo, thế nhưng chậm rãi Nhan Tử Dạ phát giác, nếu An Nhĩ Tư không như vậy thì chưa chắc hai bọn họ có thể ở bên nhau.

Nhan Tử Dạ thuộc mẫu người bị động, An Nhĩ Tư chính vì nhìn ra điểm này mới chủ động như vậy, Nhan Tử Dạ rất lười, nếu không ép buộc cậu một chút thì không biết phải chờ tới năm nào tháng nào cậu mới thông suốt.

Buổi tối, Nhan Tử Dạ lên vườn rau trên lầu hai hấp thu linh khí, bên cạnh cậu là Tiểu Hoa cùng tiểu thứ cầu. Linh khí theo tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy tiến vào cơ thể bọn họ, An Nhĩ Tư lẳng lặng ngồi một bên quan sát, số rau cải được gieo trồng cũng nhanh chóng sinh trưởng, An Nhĩ Tư nhất thời cảm thấy thực thú vị.

"Chi chi…" Đột nhiên, tiểu thứ cầu đang hấp thu linh khí bắt đầu kêu to đau đớn, sau đó nó liều mạng lăn lộn trên mặt đất, hồng quang từ người nó tỏa ra sáng rực. Tiểu Hoa đang tu luyện ở bên cạnh cũng giật mình khó hiểu nhìn tiểu thứ cầu, tựa hồ không hiểu tiểu thứ cầu xảy ra chuyện gì. An Nhĩ Tư phát hiện trạng huống, lập tức tiến tới, chính là anh chỉ đứng bên cạnh quan sát chứ không chạm vào tiểu thứ cầu, bởi vì anh cũng không biết nó bị làm sao.

"Chi chi chi…" Hồng quang trên người tiểu thứ cầu càng lúc càng mạnh, bản thân nó cũng càng lúc càng thống khổ. Tiểu Hoa vươn cành lá muốn chọt chọt tiểu thứ cầu nhưng bị Nhan Tử Dạ ngăn lại.

"Tiểu Hoa, không nên đụng vào tiểu thứ cầu."

Tiểu Hoa hơi khựng lại một chút, sau đó vội vàng thu hồi lá cây, mờ mịt hỏi Nhan Tử Dạ: "Chủ nhân, tiểu thứ cầu có vẻ rất đau đớn, nó bị sao vậy?"

"Cải tạo." Nhan Tử Dạ ngồi dưới đất chống cằm nhìn tiểu thứ cầu: "Tuy ta đã ký khế ước chủ tớ với nó nhưng tựa hồ vẫn chưa cải tạo hoàn toàn, hiện giờ nó đã hấp thu đầu đủ linh khí, chỉ cần vượt qua cửa này thì có thể trở thành tu yêu giả chân chính. Sau khi trở thành tu yêu giả, tu vi của nó sẽ tăng mạnh. Tiểu Hoa, mi phải cố gắng, bằng không tiểu thứ cầu sẽ lợi hại hơn mi rất nhiều a."

"Hừ, Tiểu Hoa mới không thua tiểu thứ cầu, Tiểu Hoa phải cố gắng tu luyện, Tiểu Hoa cũng muốn biến thành người như chủ nhân." Nói xong, Tiểu Hoa nhún nhảy chạy về góc phòng cố gắng tu luyện.

Bởi vì Nhan Tử Dạ đã giải thích chuyện tu yêu nên An Nhĩ Tư cũng biết đại khái, nghe thấy tiểu thứ cầu sau khi tiến hóa tu vi sẽ tăng mạnh, An Nhĩ Tư nhịn không được hỏi: "Nếu tiểu thứ cầu luyện thành yêu đan thì có thể biến thành hình người đi?"

Nhan Tử Dạ gật gật đầu: "Đúng vậy, sẽ biến thành hình người, đây là chỗ tương tự của yêu tu giả cùng thú nhân. Yêu tu giả chúng ta chỉ cần cố gắng tu luyện, khi có đủ tu vi thì có thể hóa thành hình người. Mà các người thì dựa vào tiến hóa, từng bước từng bước tiến hóa, từ động vật vô tri biến thành thú nhân có giá trị vũ lực cùng trí tuệ siêu cường.

"Phải không? Có thể biến thành hình người nhưng không thể biến thành bán thú nhân đi?" An Nhĩ Tư nghĩ, nếu tiểu thứ cầu thật sự biến thành bán thú nhân, với tính cách hoạt bát của nó, không muốn bị người ta phát hiện cũng khó.

"Sẽ không." Nhan Tử Dạ thực bình tĩnh nói: "Cũng không phải tất cả tu yêu giả đều xui xẻo như tôi, chỉ cần ngưng tụ ra yêu đan thì có thể tự do biến hóa giữa hai hình thái người và thú. Rất ít người gặp phải tình huống giống tôi."

"Vậy là tốt rồi." Không biết vì cái gì, lúc biết tiểu thứ cầu có thể biến thành hình người, An Nhĩ Tư đột nhiên nghĩ tới Áo Đức Kỳ. Áo Đức Kỳ tựa hồ rất thích tiểu thứ cầu.

Rốt cục khoảng nửa tiếng sau, ánh sáng trên người tiểu thứ cầu hoàn toàn biến mất, chính xác hơn là bị hấp thu vào cơ thể. Màu lông đỏ của tiểu thứ cậu lại càng tươi đẹp hơn, đôi mắt bé xíu như hạt châu đỏ linh hoạt xoay chuyển, chẳng qua lúc tiểu thứ cầu muốn bò dậy thì 'bịch' một tiếng ngã xuống, trong người không còn chút sức lực. Tiểu thứ cầu ủy khuất chớp chớp mắt nhìn Nhan Tử Dạ.

Nhan Tử Dạ buồn cười ôm tiểu thứ cầu lên, để nó nằm trong lòng bàn tay trái, tay phải áp lên trên truyền một tia linh lực vào cơ thể nó. Tiểu thứ cầu nháy mắt khôi phục thể lực, bắt đầu hoạt bát trở lại.

"Chủ nhân chủ nhân, tiểu thứ cầu được khai sâm rồi, có thể nói chuyện." Tu yêu giả khi đạt tới mức tu vi nhất định có thể mở miệng nói chuyện, tựa như Tiểu Hoa vậy. Thế nhưng bởi vì trước đó tiểu thứ cầu chưa được cải tạo hoàn toàn thành yêu thể nên mới không nói chuyện được.

Âm thanh của tiểu thứ cầu thực nhỏ, non nớt hệt như âm thanh của con nít. Phát hiện mình có thể nói chuyện tiểu thứ cầu thực hưng phấn, chốc thì nhảy lên vai Nhan Tử Dạ, chốc lại nhảy lên đầu cậu.

"Đừng quấy rối, mày tìm Tiểu Hoa chơi đi." Ngay lúc đầu tóc Nhan Tử Dạ sắp bị tiểu thứ cầu biến thành ổ gà, An Nhĩ Tư liền túm tiểu thứ cậu xuống, đặt nó xuống đất.

"Ưm." Tiểu thứ cầu học theo bộ dáng Tiểu Hoa cúi chào An Nhĩ Tư rồi mới nhí nhảnh chạy tới góc phòng. Trừ bỏ Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư chính là người tiểu thứ cầu nghe lời nhất, bởi vì nó biết An Nhĩ Tư rất mạnh, nó không thể chống đối.

"Đã khuya rồi, Tiểu Dạ, quay về nghỉ ngơi đi, tốc độ tu luyện ban ngày tuy hơi chậm một chút nhưng nếu cứ tu luyện hằng đêm thế này, thân thể em sẽ không chịu nổi." Nhìn quầng mắt thâm đen trên mặt Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư không khỏi đau lòng.

"Cũng được, dù sao ngày mai cũng không cần lên lớp." Với lại Nhan Tử Dạ biết, nếu mình thức trắng đêm tu luyện, An Nhĩ Tư nhất định sẽ ngồi bồi. Kia quả thực làm Nhan Tử Dạ áy náy.

Từ khi cùng Nhan Tử Dạ đồng giường cộng chẩm, An Nhĩ Tư liền không thể thay đổi. Mà Nhan Tử Dạ cũng dần dần tập thành thói quen, hơn nữa hiện giờ cũng bắt đầu tiến vào mùa đông, thời tiết khá rét lạnh, tuy không có tuyết rơi nhưng loài rắn như Nhan Tử Dạ vẫn thích tới gần những nơi ấm áp. Mà An Nhĩ Tư trực tiếp bị Nhan Tử Dạ xem là lò sưởi ban đêm.

Một tuần đảo mắt đã qua, kỳ thi tốt nghiệp mà nhóm Nhan Tử Dạ xin tiến hành sớm cũng chính thức bắt đầu. Tin tức Hải Bác Lạc hỏi được không sai, kỳ thi tốt nghiệp lần này quả nhiên tiến hành trong rừng rậm tinh tế. Không biết có phải bị nhóm An Nhĩ Tư ảnh hưởng hay không, lần này toàn bộ thành viên ban A đều đăng ký tham gia.

Kỳ kiểm tra tốt nghiệp, mỗi người sẽ nhận được đề mục tương ứng, trong thời gian ba ngày phải tiến vào rừng rậm tinh tế thú hoàn thành nhiệm vụ. Thú nhân thuận lợi hoàn thành sẽ nhận được giấy chứng nhận tốt nghiệp của học viện Cách Lạp Tư. Nếu như thất bại thì phải chờ vài tháng sau tham gia kỳ thi tốt nghiệp cuối cùng. Nếu lại thất bại thì học viện sẽ cắt bỏ học tịch, nói cách khác, thú nhân đó không còn là học trò của Cách Lạp Tư học viện nữa.

Không có giấy chứng nhận tốt nghiệp, thực lực sẽ không được thừa nhận, đồng dạng sẽ bị mọi người xem thường. Một thú nhân học tập trong học viện hơn mười hai năm cư nhiên ngay cả giấy tốt nghiệp cũng không có, đại biểu thú nhân này chính là phế vật. Cho nên khi tham gia kỳ thi tốt nghiệp này, bọn họ phải tung ra toàn bộ thực lực.

Lúc tất cả thú nhân ngồi phi hành khí tới tập trung ở bên ngoài rừng rậm tinh tế thú, trong kỳ thi tốt nghiệp này, viện trưởng sẽ có mặt.

Nhìn chín mươi chín thú nhân cấp A (Nhan An Húc đã bị học viện khai trừ), Cách Lạp Tư viện trưởng vừa tự hào lại vừa cảm thán đứng trên đài cao lớn tiếng nói: "Kỳ thi này so với trước kia càng gian nan nguy hiểm hơn, các trò phải lắng nghe thật kỹ, tuy hiện giờ không phải kỳ thú triều, vùng bìa rừng sẽ không xuất hiện tinh tế thú cao cấp nhưng tinh tế thú cấp bậc thấp hơn lại có không ít, các trò phải tập trung tinh thần. Nếu xuất hiện tình huống ngoài ý muốn thì lập tức dùng thông tấn khí cầu cứu, đừng ngoan cố chống

đỡ. Các trò đều là thú nhân xuất sắc của học viện, tôi không hi vọng các trò chết uất ức như vậy. Muốn chết thì phải chết một cách quang vinh trên chiến trường. Có nghe thấy không?"

"Rõ." Chín mươi chín thú nhân đồng thanh đáp, tiếng vang đinh tai nhức óc.

"Tốt lắm, trừ bỏ năm trò tham gia giải tranh bá học viện, toàn bộ học viên hãy tới chỗ phó viện trưởng lấy đề mục kiểm tra. Năm trò tham gia tranh bá tới chỗ tôi."

Viện trưởng vừa nói xong, Hải Bác Lạc lập tức suy sụp: "Thảm rồi, viện trưởng nhất định sẽ giao nhiệm vụ khó khăn nhất cho chúng ta."

"Sợ cái gì, cái gì tới sẽ tới thôi." Nhan Tử Dạ không chút lo lắng, bởi vì cậu biết cho dù đề mục khó hơn người khác nhưng chắc chắn sẽ không vượt qua phạm vi năng lực của bọn họ. Cho dù vượt qua thì cũng không thành vấn đề, Nhan Tử Dạ cậu bây giờ chính là thú nhân cấp S hàng thật giá thật. Với lại, cho dù cậu không được thì không phải vẫn còn An Nhĩ Tư à?

Bất tri bất giác, Nhan Tử Dạ vẫn chưa phát hiện bản thân đã bắt đầu ỷ lại An Nhĩ Tư.

...

Hoàn Chương 86.

87. Chương 87: Trúng Thưởng

Nhìn nhóm Nhan Tử Dạ đứng trước mặt, viện trưởng Cách Lạp Tư cười ha hả: "Ha hả, các trò không cần khẩn trương, gọi các trò tới đây cũng không phải chuyện to tát gì, chỉ là sức chiến đấu của các trò mạnh hơn nhóm thú nhân khác, vì thế đề mục kiểm tra cần phải nâng cao hơn." Viện trưởng đưa ngón tay lên tạo thành một khoảng cách nhỏ, chẳng qua nhiệm vụ có phải chỉ khó hơn một chút hay không thì không biết được.

"Biết ngay mà." Hải Bác Lạc nhỏ giọng lầm bầm, tuy không vui khi bị đối xử riêng biệt nhưng Hải Bác Lạc rốt cuộc vẫn bị ép phải rút đề mục.

"Tốt lắm, đề mục kiểm tra đã rút xong, bây giờ các trò không thể mở ra xem, chờ đến khi vào trong rừng rậm rồi xem." Viện trưởng nói xong thì vỗ vỗ tay, đợi tất cả học viên đều rút đề mục xong mới nói tiếp: "Tôi nhắc lại một lần nữa, phạm vi kiểm tra chỉ nằm ở vùng bìa rừng. Lằn ranh biên giới chúng ta đã vạch rất rõ, nếu ai tự tiện tiến sâu vào trong để gặp phải bất trắc thì phải tự gánh hậu quả. Tốt lắm, hiện giờ tôi tuyên bố, kỳ thi tốt nghiệp trước thời hạn chính thức bắt đầu, thời gian tiến hành là ba ngày."

Theo lời tuyên bố của viện trưởng, toàn bộ thú nhân mang theo dịch dinh dưỡng chờ đợi nhận vật phẩm rồi tiến vào rừng.

Viện phó đứng sau viện trưởng, nhìn nhóm Nhan Tử Dạ là nhóm cuối cùng tiến vào rừng rậm tinh tế thú, ông có chút cảm thán: "Đợt này sức chiến đấu của chúng so với các kỳ trước mạnh hơn rất nhiều. Đặc biệt là nhóm An Nhĩ Tư."

"Quả thực không tồi." Viện trưởng cũng nhịn không được khen ngợi một câu, sau đó hỏi viện phó: "Đúng rồi, tờ giấy ghi mấy thứ cần tìm trong rừng rậm tinh tế thú anh đưa tôi đâu rồi?" Viện trưởng lục lọi túi tiền nhưng không tìm ra, còn tưởng phó viện trưởng vẫn chưa đưa mình.

Phó viện trưởng khiếp sợ, nhịn không được nuốt nuốt nước miếng, cuối cùng gian nan nói: "Vừa nãy tôi vẫn thấy ngài cầm trong tay, bất quá lúc nhóm Nhan Tử Dạ rút đề mục xong thì không thấy đâu nữa, ngài không bất cẩn làm rơi nó vào thùng rút thăm đi?"

"Không thể nào?" Nghĩ tới khả năng này, viện trưởng cũng khiếp sợ vội vàng cầm lấy chiếc thùng rút thăm ban nãy. Vốn trong thùng chỉ có năm tờ giấy, thế nhưng sau khi nhóm Nhan Tử Dạ rút xong thì vẫn còn dư lại một tờ.

Viện trưởng cầm tờ giấy lên xem thử, ánh mắt lập tức trừng to, bộ dáng không dám tin: "Không xong, tờ giấy kia bị một trong năm đứa nhóc rút rồi."

"A?" Phó viện trưởng dở khóc dở cười nói: "Kia phải làm sao vây giờ? Hay để tôi lập tức thông báo chúng trở lại, đổi đề mục khác?" Điểm khác biệt giữa hai tờ giấy là phải tiến sâu vào trong rừng rậm tinh tế thú mới có thể tìm được vật phẩm yêu cầu. Vốn phó viện trưởng định tự mình vào rừng tìm kiếm, bất quá viện trưởng đang rảnh rỗi nhàm chán nên bảo phó viện trưởng đưa mình đi tìm. Kết quả không ngờ lại phát sinh chuyện này.

Nhìn thấy bóng dáng nhóm Nhan Tử Dạ đã không còn, viện trưởng trầm mặc một lúc lâu rồi lắc đầu: "Quên đi, không cần đổi, cứ để chúng tìm. Độ khó quả thật hơi lớn một chút, thế nhưng ở vùng bìa rừng vẫn có, chỉ cần chúng tìm được ba trong số đó tôi sẽ cho thông qua. Tốt lắm, cứ vậy đi. Anh kiểm tra lại xem cần tìm thứ gì rồi gửi lại cho tôi."

"Vâng." Nếu viện trưởng đã nói vậy, phó viện trưởng chỉ đành bất đắc dĩ quay về kiểm lại, dù sao cũng là mấy thứ hiếm thấy nên phó viện trưởng cũng không nhớ rõ.

Ở bên kia.

Sau khi tiến vào rừng rậm tinh tế thú, nhóm Nhan Tử Dạ lập tức mở tờ giấy rút được, xem thử xem mình rốt cuộc rút trúng đề mục gì.

"Nga, ba ấu tể cô lỗ thú, cũng may a. Tôi cứ nghĩ là nhiệm vụ siêu khó gì đó, hóa ra viện trưởng chúng ta vẫn rất nhân từ." Nhìn thấy đề mục trên lá thăm của mình, Hải Bác Lạc hưng phấn nói rồi nhìn qua phía Ngải Luân: "Ngải Luân, của cậu là gì?"

"Hỏa diệu thạch." Ngải Luân mở tờ giấy của mình cho Hải Bác Lạc xem.

"Hỏa diệu thạch à, nhiệm vụ của cậu khó hơn của tôi a, muốn lấy được hỏa diệu thạch thì phải tìm ra hỏa diễm thú." Hải Bác Lạc xem xong thì đi qua chỗ Áo Đức Kỳ, dòm dòm.

"Ấu tể cự ngạc thú cấp A? Ách, Áo Đức Kỳ, vận may của cậu thực kém a."

Hải Bác Lạc nói xong, thấy ánh mắt lạnh băng của Áo Đức Kỳ quét về phía mình thì không khỏi run rẩy, cảm giác nhiệt độ xung quanh thoáng chốc giảm mạnh, Hải Bác Lạc vội vàng chạy tới chỗ An Nhĩ Tư: "An Nhĩ Tư, của cậu là gì?"

An Nhĩ Tư cười nhạt nói: "Tinh hạch ngụy cấp S vô thuộc tính."

Nghe thấy đề mục của An Nhĩ Tư, Hải Bác Lạc lập tức hít một ngụm khí lạnh: "Tinh hạch ngụy cấp S vô thuộc tính? An Nhĩ Tư, vận may của cậu rốt cuộc kém cỡ nào a?"

Tất cả mọi người đều biết tinh hạch tinh tế thú sở dĩ hiếm có như vậy vì lúc chiến đấu, một khi phát hiện mình không đánh lại, tinh tế thú rất thích động quy vu tận với địch nhân, cũng chính là tự bạo. Nếu muốn có được một viên tinh hạch đầy đủ thì phải giết chết tinh tế thú trước khi nó tiêu hao hết năng lượng trong tinh hạch, sau đó lấy tinh hạch từ trong cơ thể nó.

Muốn giết chết tinh tế thú trước khi năng lượng trong tinh hạch cạn kiệt cũng không dễ, nếu không phải cao hơn một hai cấp bậc thì căn bản không có khả năng. Mà An Nhĩ Tư vốn là ngụy cấp S, muốn một mình tìm được tinh hạch ngụy cấp S là không có khả năng, lại càng miễn bàn tới tinh hạch vô thuộc tính.

"Không có vấn đề." Nếu An Nhĩ Tư thật là thú nhân ngụy cấp S thì có chút khó khăn, đáng tiếc anh không phải, thế nên căn bản không để nhiệm vụ này vào mắt. Nụ cười trên mặt vẫn không chút biến đổi.

"Cậu thoải mái thật ấy." Hải Bác Lạc thực khâm phục An Nhĩ Tư, không hổ là cao thủ, thực bình tĩnh a.

Hiện giờ chỉ còn lại Nhan Tử Dạ, ánh mắt mọi người đều tập trung qua, muốn xem xem cậu rút trúng đề mục gì. Kết quả sau khi mở tờ giấy lớn hơn hẳn của mọi người ra xem, vẻ mặt Nhan Tử Dạ trở nên rối rắm.

"Nhan Tử Dạ, cậu rút trúng cái gì vậy?" Hải Bác Lạc khẩn cấp hỏi.

"Này… có vẻ tôi trúng thưởng rồi a." Nhan Tử Dạ đưa tờ giấy ra cho nhóm An Nhĩ Tư xem, biểu tình khá vi diệu.

Chỉ thấy trên tờ giấy lớn cỡ bàn tay kia viết chi chít chữ, tổng tộng có hơn mười loại.

Huyết lan hoa, song sinh thảo, xà dịch thảo, cự ngạc vương huyết…

Xem hết thảy mấy thứ được ghi, miệng Hải Bác Lạc đã há to tới mức có thể nhét vừa một quả trứng đà điểu: "Ôi trời, mấy thứ này là gì vậy, trừ bỏ song sinh thào cùng cự ngạc vương huyết, mấy thứ kia tôi chưa nghe thấy bao giờ."

An Nhĩ Tư cũng nhịn không được nhíu mày: "Đề thi của Tiểu Dạ không bình thường lắm, có vài món chỉ có thể tìm thấy ở bên trong rừng rậm tinh tế thú. Hơn nữa cho dù tiến sâu vào bên trong, rừng tinh tế lớn như vậy, chỉ có ba ngày căn bản không thể tìm hết được."

"An Nhĩ Tư, cậu biết mấy thứ viết trong đó à?" Hải Bác Lạc kinh ngạc hỏi.

"Ừm, cậu có thể lên mạng tìm tư liệu." An Nhĩ Tư cầm lấy đề mục của Nhan Tử Dạ nghiêm túc xem xét, lại nhìn nhìn tờ giấy trong tay mình, phát hiện cư nhiên không phải cùng một loại. Tờ của Nhan Tử Dạ rõ ràng trắng hơn.

Áo Đức Kỳ lẳng lặng đứng bên cạnh cũng phát hiện điểm này, lên tiếng: "Đề mục kiểm tra lấy nhầm rồi."

An Nhĩ Tư gật đầu: "Đúng vậy, hẳn là viện trưởng đã để nhầm đề mục."

"Kia phải làm sao bây giờ? Hay trở lại tìm viện trưởng đi, chứ không Nhan Tử Dạ căn bản không có khả năng hoàn thành đề mục này." Hải Bác Lạc lo lắng nói.

"Không còn kịp rồi." An Nhĩ Tư quay đầu nhìn con đường bọn họ đi vào khi nãy, thản nhiên nói: "Kỳ thi quy định, một khi tiến vào rừng rậm tinh tế thú, trừ phi hoàn thành nhiệm vụ, bằng không một khi bước ra ngoài chính là từ bỏ."

"Không sao, cứ dựa theo đề mục mà làm, có thể tìm được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu." Đối với chuyện rút nhầm đề mục, Nhan Tử Dạ không chút hoảng hốt, chính là một kỳ thi mà thôi, cứ cố hết sức là được. Cho dù cuối cùng không thể hoàn thành kiểm tra, vài tháng sau không phải có một đợt kiểm tra nữa à, không có gì phải lo cả.

Thấy Nhan Tử Dạ lạc quan như vậy, An Nhĩ Tư mỉm cười hỏi nhóm Áo Đức Kỳ: "Chúng ta tách ra hay cùng hành động?"

Hải Bác Lạc nói: "Đương nhiên là cùng hành động rồi, Nhan Tử Dạ phải tìm nhiều thứ như vậy, một mình cậu ta căn bản không tìm nổi, chúng ta cùng hành động thì dễ dàng hơn."

"Ừm." Ngải Luân gật đầu đồng ý.

Áo Đức Kỳ không lên tiếng, cũng có nghĩa là đồng ý. Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư cũng không có ý kiến, vì thế tổ năm người cứ vậy thành lập.

Tiểu thứ cầu đang ngủ say trong túi áo Nhan Tử Dạ bị xóc nảy chầm chậm tỉnh dậy, sau khi bò ra khỏi túi áo thì vừa vặn nhìn thấy Áo Đức Kỳ đang đứng trước mặt Nhan Tử Dạ. Cái mũi nhỏ của tiểu thứ cầu giật giật tựa hồ ngửi thấy mùi gì đó, tiếp đó ánh mắt nó sáng lên, hồng ảnh chợt lóe, 'xoạt' một tiếng nhảy lên vai Áo Đức Kỳ.

"Chi chi chi chi…" Tiểu thứ cầu túm túm tóc Áo Đức Kỳ, thực hưng phấn kêu to.

Áo Đức Kỳ sửng sốt một chút, sau đó khóe miệng cong lên thành một nụ cười nhàn nhạt, tiếp đó trong ánh mắt sửng sốt của Hải Bác Lạc, Áo Đức Kỳ lôi ra một túi thịt viên từ túi tiền rồi lấy ra một viên đưa tới bên miệng tiểu thứ cầu: "Ăn đi."

Tiểu thứ cầu khẩn cấp gặm thịt viên, sau đó nó dùng móng vuốt chỉ chỉ về phía túi áo Áo Đức Kỳ. Áo Đức Kỳ hiểu ý, lại lấy thêm một viên thịt uy nó.

Hải Bác Lạc dùng sức dụi dụi mắt, kinh ngạc hỏi Nhan Tử Dạ: "Tôi không nhìn lầm chứ? Vừa nãy hình như Áo Đức Kỳ mỉm cười a, hơn nữa cậu ta cư nhiên mang theo thịt viên để uy tiểu thứ cầu? Không lẽ tôi bị ảo giác a?"

"Áo Đức Kỳ thích động vật nhỏ, này có gì kì quái a?" Nhan Tử Dạ khó hiểu, cậu cảm thấy Hải Bác Lạc phản ứng thái quá.

"Áo Đức Kỳ thích động vật nhỏ?" Hải Bác Lạc tiếp tục kinh hô, Áo Đức Kỳ không phải ghét nhất là động vật nhỏ đụng vào người à? Từ khi nào biến thành thích động vật nhỏ rồi, phải biết năm đó có một thú nhân cùng lớp vì mang thú cưng tới phòng học mà bị Áo Đức Kỳ đánh tới suýt tàn phế. Nguyên nhân là Áo Đức Kỳ dị ứng với động vật nhỏ a!

...

Hoàn Chương 87.

88. Chương 88: Luyến Tiếc

*****

Rừng tinh tế thú thật sự rất lớn, cho dù chỉ là bìa rừng, muốn tìm kiếm hết đừng nói ba ngày, cho dù là một tuần cũng không có khả năng. Năm người cùng tìm kiếm sẽ tỉ mỉ hơn, bất quá tiến độ cũng bị kéo chậm. Nếu tách ra thì phạm vi tìm kiếm sẽ rộng hơn.

Giữa trưa, năm người vẫn không thu hoạch được gì, cả nhóm dứt khoát tìm một chỗ ngồi xuống, lấy ra thức ăn mang theo dùng bữa. Trong năm người thì chỉ có Nhan Tử Dạ nhẹ nhàng nhất, tuy cũng mang theo thức ăn dành cho ba ngày nhưng người chuẩn bị lại là An Nhĩ Tư.

Thấy An Nhĩ Tư lôi ra thịt thăn thơm ngào ngạt, nhìn lại dịch dinh dưỡng trong tay mình, Hải Bác Lạc cảm thấy chất dịch trong miệng thực khó uống.

Bất quá thấy trong hộp giữ ấm của An Nhĩ Tư chỉ có hai phần thức ăn nguyên thủy, số còn lại là dịch dinh dưỡng, Hải Bác Lạc cũng ngại cọ cơm, với lại Áo Đức Kỳ cùng Ngải Luân cũng uống dịch dinh dưỡng a!

Thức ăn của ba ngày, nếu An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ đều dùng thức ăn nguyên thủy thì sẽ rất lỉnh kỉnh. Thế nên trừ bỏ phần cơm của ngày đầu tiên, bọn họ chỉ chuẩn bị dịch dinh dưỡng cao cấp.

Dùng cơm xong, An Nhĩ Tư nhấn thông tấn khí mở bản đồ rừng rậm: "Bây giờ chúng ta vẫn còn ở bên ngoài rừng, với tốc độ tìm kiếm ban sáng, trong vòng ba ngày không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ, tôi đề nghị chúng ta tách ra, mọi người nhớ rõ đề mục của những người khác, nếu phát hiện thì dùng thông tấn khí liên lạc. Như vậy hiệu suất sẽ cao hơn, thời gian cũng rút ngắn."

"Tôi đồng ý đề nghị của An Nhĩ Tư, bất quá tôi cảm thấy đi theo cặp thì dễ giúp đỡ nhau hơn, kia Ngải Luân, tôi với cậu một cặp đi?" Hải Bác Lạc vung tay khoác lên vai Ngải Luân, sở dĩ Hải Bác Lạc chọn như vậy là có nguyên nhân hẳn hoi. Thứ nhất, nhìn bộ dáng An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ, hai người này khẳng định sẽ đi chung với nhau, về phần Áo Đức Kỳ, Hải Bác Lạc biểu thị, mỗi lần ở chung với nhau anh đều bị Áo Đức Kỳ chọc tức không nhẹ, cơ mà đánh thì đánh không lại nên không muốn chịu tức tối.

Cuối cùng chỉ còn lại Ngải Luân, Ngải Luân ít nói, nếu không đề cập tới lúc chiến đấu thì tính cách khá yếu đuối, Hải Bác Lạc cảm thấy mình có thể tìm ra cảm giác tồn tại khi ở bên cạnh Ngải Luân, thế nên Ngải Luân chính là sự lựa chọn hàng đầu của anh.

"Kia quyết định như vậy đi?" An Nhĩ Tư hỏi.

"Ừm." Ngải Luân yếu ớt gật đầu.

"Được." Áo đức Kỳ liếc nhìn tiểu thứ cầu đang nằm ngủ ló đầu ra khỏi túi áo Nhan Tử Dạ, tựa hồ muốn nói gì đó.

Nhan Tử Dạ tựa hồ cảm giác được, liền đưa tiểu thứ cầu qua cho Áo Đức Kỳ: "Mọi người đều ghép cặp, anh đi một mình thì khá nhàm chán, vừa lúc tôi không mang theo thức ăn của tiểu thứ cầu, giao nó cho anh được không?"

Tiểu thứ cẩu ngủ thực ngon, lúc Nhan Tử Dạ đặt nó vào tay Áo Đức Kỳ, nó chỉ hơi hé mắt một chút, phát hiện chủ nhân giao mình cho thú nhân quen thuộc thì liền an tâm nhắm mắt lại, ngủ tiếp.

Cẩn thận đặt tiểu thứ cầu vào túi áo, Áo Đức Kỳ nhìn Nhan Tử Dạ, nhàn nhạt nói: "Cám ơn."

"Không có gì, là tôi cám ơn mới đúng, nếu không phải anh mang theo thức ăn thì suốt ba ngày này tiểu thứ cầu phải đói bụng rồi." Nhan Tử Dạ đứng dậy, An Nhĩ Tư săn sóc giúp cậu phủi đi tro bụi dính trên quần áo, cậu liền mỉm cười với anh.

An Nhĩ Tư gật đầu với nhóm Áo Đức Kỳ: "Tụi tôi đi trước." Nói xong, anh nắm tay Nhan Tử Dạ xuất phát về hướng đông.

Hải Bác Lạc cùng Ngải Luân đi về hướng tây, lưu lại Áo Đức Kỳ đứng tại chỗ.

Áo Đức Kỳ nhìn tiểu thứ cầu cuộn tròn như quả bóng trong túi áo, ánh mặt trời chiếu trọi lên người anh tựa hồ xua tan đi chút băng giá, tăng thêm vài phần ấm áp.

***

"An Nhĩ Tư, anh từng tới đây rồi à?" Nhìn An Nhĩ Tư thuần thục dẫn đường ở phía trước, Nhan Tử Dạ nhịn không được hỏi.

"Đã tới một lần, không quá quen thuộc nhưng tôi biết song sinh thảo mọc ở đâu." Ngân quang trong tay An Nhĩ Tư chợt lóe, vài lưỡi dao bạc bay tới cắt đứt mớ cỏ dại cao ngang thắt lưng ở phía trước.

"Song sinh thảo có tác dụng gì?" Nhan Tử Dạ hơi híp mắt lại, bộ dáng nửa mơ nửa tỉnh, nếu không phải có An Nhĩ Tư nắm tay dắt đi, có lẽ cậu đã ngủ ở giữa chừng. Mùa đông là mùa ngủ đông của rắn, thế nên gần nhất Nhan Tử Dạ càng lúc càng mệt mỏi, kiểu như có ngủ thế nào cũng không đủ.

"Song sinh thảo là nguyên liệu bào chế thuốc cho kỳ động dục, chỉ có trong rừng rậm tinh tế thú, thế mỗi năm sẽ có không ít người tới đây tìm kiếm." Thấy bộ dáng sắp ngủ gục của Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư dừng lại.

"Sao vậy, tới rồi à?" Nhan Tử Dạ mờ mịt nhìn xung quanh, hình như bọn họ vẫn chưa đi được bao nhiêu mà!

"Không có." An Nhĩ Tư đưa lưng về phía Nhan Tử Dạ rồi ngồi xổm xuống: "Tiểu Dạ, để tôi cõng em." Nhìn bộ dáng có thể ngủ bất cứ lúc nào của Nhan Tử Dạ, anh thực lo lắng nên dứt khoát bảo cậu leo lên lưng mình.

"Không cần, nếu tôi thực sự không muốn đi, tôi có thể bảo Tiểu Hoa." Tiểu Hoa sau khi biến lớn, đừng nói mang Nhan Tử Dạ, cho dù mang cả An Nhĩ Tư cũng không thành vấn đề.

Liếc nhìn hoa văn hoa ăn thịt trên mu bàn tay Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư nói: "Vì sự an toàn của học trò, học viện có chuẩn bị thiết bị giám sát cỡ nhỏ, nếu không muốn Tiểu Hoa bị chụp lại thì em biết nên làm thế nào rồi đấy. Hơn nữa khoảng cách tới chỗ song sinh thảo khá xa, cần phải đi hơn một tiếng nữa, nếu tôi biến thành hình thú chở em bay tới đó thì sẽ nhanh hơn."

"Được rồi." Nếu còn phải đi xa như vậy, Nhan Tử Dạ chấp nhận thỏa hiệp. Sau khi An Nhĩ Tư biến thành hắc hổ, cậu liền leo lên lưng anh. An Nhĩ Tư giang rộng cánh, chở Nhan Tử Dạ bay vút lên không trung.

Tiếng gió gào thét bên tai, nhìn phong cảnh xẹt qua dưới chân, đột nhiên Nhan Tử Dạ nhớ tới vòng loại của cuộc thi xếp hạng. Lần đó An Nhĩ Tư cũng biến về thú hình chở mình đi tìm dây leo biến dị, thế nhưng lần đó lúc cậu định leo lên lưng thì An Nhĩ Tư lại ôm lấy cậu bay vút lên. Tựa hồ cõng trên lưng có ý nghĩa đặc biệt, thế nên Nhan Tử Dạ thực thắc mắc hỏi An Nhĩ Tư.

Thú nhân sau khi biến về thú hình thì không thể mở miệng nói chuyện, chỉ có thể dùng thứ ngữ trao đổi. Thế nhưng An Nhĩ Tư đã đạt tới cấp SS nên vẫn có thể nói chuyện bình thường: "Chẳng lẽ Tiểu Dạ không biết à? Chỉ có bầu bạn được thú nhân thừa nhận mới có thể ngồi trên lưng, trừ bỏ bầu bạn, cho dù là cha mẹ ruột thịt cũng không được."

Thì ra là vậy, Nhan Tử Dạ hiểu ra, khó trách lần trước An Nhĩ Tư cự tuyệt cõng mình. Sờ sờ lưng An Nhĩ Tư, Nhan Tử Dạ bị cảm xúc lông xù dưới lòng bàn tay hấp dẫn, nhớ tới mái tóc ngân sắc của An Nhĩ Tư, cậu nhịn không được hỏi: "An Nhĩ Tư, bản thể của anh có màu sắc khác đúng không?"

"Ừm, đúng vậy, ở đây không tiện, nếu Tiểu Dạ muốn, sau khi trở về tôi sẽ biến về bản thể chân chính cho em xem." An Nhĩ Tư đập cánh, vững vàng đáp xuống một khoảng đất trống, đợi Nhan Tử Dạ leo xuống rồi mới biến về hình người.

"Tiểu Dạ, song sinh thảo ở trong đầm nước bên kia." An Nhĩ Tư chỉ đầm nước cách đó không xa nói.

Nhan Tử Dạ vội vàng chạy qua, xung quanh đầm nước cỏ dại mọc đầy, vén đám cỏ dại qua một bên có thể nhìn thấy đầm nước trong suốt có thể nhìn thấy tận đáy nước, phía dưới là một mảng có lớn tản ra ánh sáng xanh nhàn nhạt.

"Đó là song sinh thảo à?" Tựa hồ tìm được khá dễ a, Nhan Tử Dạ đang định nhảy xuống nước hái cỏ thì bị An Nhĩ Tư kéo lại.

"Chờ một chút."

"Làm sao vậy?" Nhan Tử Dạ quay đầu lại hỏi.

An Nhĩ Tư nhặt một hòn đá trên mặt đất ném vào trong đầm nước, 'tủm' một tiếng, mặt nước trong đàm lăn tăn gợn sóng rồi nhanh chóng kết băng, cả đầm nước bị đông thành hồ băng.

Nhan Tử Dạ kinh ngạc chỉ đầm nước hỏi: "Này là sao?"

"Chính là giống như em thấy, trong đầm nước có song sinh thảo sinh trưởng thành, một khi có thứ gì rơi vào hồ tạo thành gợn sóng, song sinh thảo sẽ lập tức đóng băng nước trong hồ để tự bảo vệ mình." An Nhĩ Tư giải thích.

"Kia phải làm sao bây giờ? Trực tiếp đập vỡ băng à?" Nhan Tử Dạ không rành thuộc tính của song sinh thảo nên chỉ có thể hỏi An Nhĩ Tư.

"Không cần, một khi băng bị hủy, song sinh thảo ở bên trong cũng bị hủy diệt. Tiểu Dạ không phải có dị năng hệ thủy à? Trực tiếp dùng dị năng hòa tan băng là được, lực công kích của song sinh thảo rất yếu, chỉ cần làm băng tan ra thì có thể ngắt được." Bởi vì An Nhĩ Tư không phải dị năng hệ thủy nên không có cách nào.

"Nga, thì ra là vậy." Nếu An Nhĩ Tư không nói, Nhan Tử Dạ rất có thể sẽ dùng phương thức bạo lực đập nát băng để lấy cỏ.

Nhan Tử Dạ ngồi xổm bên đầm nước, dán tay lên mặt băng, lam quang chợt lóe, tiếp đó hồ băng theo tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy cấp tốc hòa tan. Không tới một phút đồng hồ, toàn bộ băng trong hồ đã bị hòa tan, ánh sáng quanh thân song sinh thảo quả nhiên nhạt đi, chẳng qua kiểm tra nhiệt độ thì nước trong hồ quả nhiên vẫn lạnh băng.

Ngay lúc Nhan Tử Dạ do dự xem có nhảy xuống hồ hay không thì 'ùm' một tiếng, An Nhĩ Tư đã nhảy thẳng xuống đầm nước sâu tầm năm sáu mét, tiếp đó anh bơi tới chỗ có nhiều song sinh thảo, tùy ý hái một gốc rồi trồi lên.

"An Nhĩ Tư…" Nhan Tử Dạ vội vàng chạy qua, nhìn toàn thân An Nhĩ Tư ướt đẫm, cậu không khỏi lo lắng. Nước hồ vừa tan băng nên rất lạnh, hơn nữa hiện giờ thời tiết đang rét buốt, có thể hiểu hiện giờ An Nhĩ Tư lạnh cỡ nào.

Thấy Nhan Tử Dạ lo lắng nhìn mình, An Nhĩ Tư đưa song sinh thảo qua, cười nói: "Tôi không sao, đừng quên tôi là thú nhân cấp SS, chút rét lạnh này tôi không để vào mắt." Nói xong, ngân quang trên người An Nhĩ Tư chợt lóe, toàn bộ hơi nước bị bốc hơi.

Nhận lấy song sinh thảo, Nhan Tử Dạ cất vào túi rồi nhíu mày nói với An Nhĩ Tư: "Kỳ thực tôi có thể tự mình hái."

An Nhĩ Tư ôm cổ Nhan Tử Dạ, gác cằm lên đỉnh đầu cậu, nhẹ giọng nói: "Tôi luyến tiếc."

Nhan Tử Dạ sửng sốt, hai tay chậm rãi đưa lên ôm lấy An Nhĩ Tư: "An Nhĩ Tư…"

"Hử?"

"Tôi cũng luyến tiếc…"

…

Hoàn Chương 88.

89. Chương 89: Người Đứng Sau Màn

Tựa hồ càng lúc càng ăn ý, hai người tìm kiếm cả buổi chiều, trừ bỏ song sinh thảo thì còn tìm thấy huyết của cự ngạc thú vương cùng một loại thực vật khác. Hơn mười thứ, thoáng cái đã tìm được ba, tốc độ này đã có thể xem là rất nhanh.

Nếu không phải có An Nhĩ Tư, Nhan Tử Dạ hẳn đã không tìm được. Chỉ là có chút đáng tiếc, cự ngạc thú vương cùng cự ngạc thú không phải một chủng loại, bằng không có thể nhân tiện hoàn thành nhiệm vụ của Áo Đức Kỳ.

Rừng rậm tinh tế thú thực yên tĩnh, ban ngày có thể nghe thấy tiếng kêu của nhóm thú, thế như ban đêm thì chúng tựa hồ đã đi ngủ, rừng rậm đặc biệt im lặng. Thậm chí im tới mức có chút đáng sợ.

Nhiệt độ ban đêm so với ban ngày thấp hơn mấy độ, tuy là tu yêu giả nhưng Nhan Tử Dạ hiện giờ chưa đạt tới yêu đan kỳ nên không có cách nào tự điều chỉnh nhiệt lượng, chỉ có thể vận dụng linh lực trong cơ thể xua đi cái lạnh. Nhưng nếu làm vậy thì đúng là quá lãng phí, dùng dao mổ trâu giết gà, thế nên Nhan Tử Dạ chỉ có thể dựa sát vào người An Nhĩ Tư, hấp thu nhiệt độ trên người anh.

An Nhĩ Tư tựa lưng vào gốc cây nhắm mắt nghỉ ngơi, Nhan Tử Dạ gối đầu lên đùi anh, trên người khoác áo khoác của anh, ngủ say. Đống lửa trước mặt vẫn bập bùng xua tan đi bóng tối ở xung quanh, đồng dạng cũng làm độ ấm tăng lên rất nhiều.

Đột nhiên mí mắt An Nhĩ Tư giật giật rồi mở ra nhìn bóng tối xung quanh, tiếp đó anh đẩy nhẹ Nhan Tử Dạ đang nằm trên đùi: "Tiểu Dạ, tỉnh tỉnh…"

Nhan Tử Dạ nhíu mày chậm rãi tỉnh lại, lẩm bẩm: "Sao vậy?"

"Có kẻ địch." Vẻ mặt An Nhĩ Tư nghiêm nghị cảnh giác, giọng nói cũng trở nên ngưng trọng.

"Kẻ địch?" Nhan Tử Dạ lập tức bật dậy, áo khoác trên người trượt xuống, sau khi quan sát xung quanh một chút, cậu nghi hoặc hỏi: "Chính là sao tôi không cảm giác được gì cả?"

"Người tới là cường giả cấp SS, xuất hiện đi, tôi biết ông đã tới."

Theo lời An Nhĩ Tư, một người mặc quần áo đen từ đầu tới chân vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt bọn họ, ánh lửa chiếu lên mặt người nọ, bởi vì đeo mặt nạ bảo hộ nên nhìn không rõ dung mạo.

"Có thể phát hiện ra tôi quả thực không tồi, SS sơ cấp trẻ tuổi như vậy lại phải chết ở đây đúng là đáng tiếc." Người nọ dáng rất cao lớn, tựa hồ rất hiếm có thú nhân cường tráng như vậy, âm thanh lại còn khàn khàn. Sau khi biết bị An Nhĩ Tư phát hiện, người này vẫn không che dấu sát ý trong ánh mắt.

Cậu cư nhiên không cảm giác được hơi thở của người này, Nhan Tử Dạ cắn chặt răng, quả nhiên không hổ là cường giả SS, nhìn sát ý trong mắt đối phương, hẳn chính là kẻ đứng sau đám Nhan Tôn.

"Chuyện Nhan gia có quan hệ với ông." An Nhĩ Tư đứng dậy, dùng giọng điệu khẳng định nói.

Nhan Tử Dạ cũng đứng lên theo, vẻ mặt ngưng trọng nhìn người nọ: "Ông rốt cuộc là ai? Vì sao lại giúp Nhan Tôn?"

Người áo đen nọ không trả lời vấn đề của Nhan Tử Dạ, ngược lại hỏi: "Nhóc Nhan gia, chỉ cần giao ra công pháp tu luyện của Nhan gia, tao sẽ nghĩ tới chuyện cho mày một con đường sống."

Người này mơ ước công pháp tu luyện của Nhan gia? Hay nên nói là ngay từ ban đầu gã đã muốn có nó. Vì cái gì, Nhan Tử Dạ đã xem qua, kia chỉ là công pháp tu luyện bình thường mà thôi, rốt cuộc nó có gì đáng giá để người này coi trọng như vậy.

Bất quá Nhan Tử Dạ biết, cho dù mình hỏi thì đối phương cũng sẽ không nói, vì thế liền ăn ngay nói thật: "Thứ kia đã sớm bị tôi hủy rồi, ông đừng hòng có được."

"Bị hủy? Một khi đã vậy, hôm nay tụi mày phải chết ở đây." Giọng điệu người nọ đột nhiên trở nên tàn nhẫn, tay trái vung lên, một khúc củi đang cháy trong đống lửa bay về phía An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ. An Nhĩ Tư dùng một tay kéo Nhan Tử Dạ ra phía sau, tay còn lại thì dựng lồng phòng hộ.

Khúc gỗ mang theo hỏa diễm chạm lên lồng phòng hộ rồi bắn ngược trở lại, lúc này người áo đen đã lắc mình di chuyển tới trước mặt An Nhĩ Tư, một tay vỗ lên lồng phòng hộ. 'Rắc' một tiếng, lồng phòng hộ của An Nhĩ Tư nháy mắt vỡ tan, mà anh cùng Nhan Tử Dạ cũng nhanh chóng lùi qua một bên.

"SS trung cấp?" Thần kinh toàn thân An Nhĩ Tư trở nên căng thẳng, theo tình huống người nọ dễ dàng đánh nát lồng phòng hộ ban nãy, người này nhất định đã đạt tới trung cấp SS.

"Tiểu Dạ, em đi trước đi, tôi sẽ cản ông ta." Nghĩ tới Nhan Tử Dạ ở phía sau, với tu vi hiện giờ cậu căn bản không thể chống lại thú nhân cấp SS, đề phòng Nhan Tử Dạ bị thương, An Nhĩ Tư muốn cậu rời đi trước.

"Tôi không đi, Nhan Tử Dạ chưa từng có thói quen lâm trận bỏ chạy. Hừ, cường giả cấp SS trung cấp thì sao chứ, tôi với anh vẫn có thể đánh ông ta tơi bời." Rõ ràng biết An Nhĩ Tư sẽ gặp nguy hiểm, sao cậu có thể rời đi, đương nhiên này là Nhan Tử Dạ đã cân nhắc tới khả năng mình có thể trở thành trói buộc hay không.

Nghe Nhan Tử Dạ nói vậy, An Nhĩ Tư lập tức mỉm cười:"Ừm."

"Thời gian nói di ngôn kết thúc." Ngân quang trên người người nọ lóe sáng, nháy mắt di chuyển ra phía sau An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ, hay tay vỗ về phía lưng hai người, kết quả An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ cùng biến mất tại chỗ.

"Ầm…" Người áo đen xoay người, một luồng năng lượng màu bạc oanh tạc một góc ở phía sau có hai bóng dáng màu bạc vừa xuất hiện, bất quá luồng năng lượng kia không đánh trúng hai người, ngược lại lại nổ gốc đại thụ ở phía sau.

An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ xuất hiện bên cạnh người áo đen, trong tay Nhan Tử Dạ lóe lam quan, vố số nhũ băng vùn vụt bay tới, người nọ hừ lạnh: "Muốn chết." Hai tay gã vung lên, ánh sáng bàn bạc như ánh trăng bay về phía nhũ băng, nháy mắt đánh nát chúng rồi không chút suy giảm bay tới chỗ nhóm Nhan Tử Dạ.

An Nhĩ Tư nâng tay, ngân quang lóng lánh, 'bùm' một tiếng, công kích của gã tiêu tán. Nhan Tử Dạ đột nhiên cảm giác phía sau truyền tới hơi thở nguy hiểm, cậu lập tức ngưng tụ kiếm quang dị năng, xoay người, chém mạnh.

"Keng…" Mu bàn tay người áo đen tản ra ngân quang, trực tiếp ngăn chặn kiếm quang của Nhan Tử Dạ, ngay sau đó, năng lượng của An Nhĩ Tư cũng phóng tới trước mặt, người nọ dùng tay còn lại phát ra dị năng công kích trong nháy mắt, hai quả cầu năng lượng màu bạc va chạm giữa không trung, sau đó triệt tiêu lẫn nhau.

Trong bóng đêm, không ngừng có ngân quang cùng lam quang lóe sáng, ba người chiến đầu càng lúc càng kịch liệt, Nhan Tử Dạ chiến đấu kém hơn, thậm chí đối với người áo đen mà nói, công kích của Nhan Tử Dạ căn bản không có chút tác dụng nào. Nếu không phải cậu có năng lực thuấn di thì sớm đã bị đánh ngã.

Khối năng lượng hình thoi màu hồng lam 'xoẹt xoẹt xoẹt' bay tới cắm trước mặt người áo đen, gã ta tựa hồ cảm ứng được uy lực của nó, bóng dáng vừa biến mất thì nó cũng nổ mạnh, bốc lên một luồng khói bụi mù mịt.

"Vì sao động tĩnh lớn như vậy mà nhóm viện trưởng vẫn không chạy tới?" Nhan Tử Dạ đưa lưng về phía An Nhĩ Tư, thở gấp hỏi.

"Lĩnh vực, chúng ta hiện giờ chúng ta đang ở trong lĩnh vực tinh thần của ông ta." An Nhĩ Tư vừa cảnh giác nhìn xung quanh vừa nói.

"Lĩnh vực tinh thần? Chiêu này sao quen như vậy…." Nhan Tử Dạ còn chưa kịp phản ứng thì vô số lưỡi dao đã vùn vụt bay tới, Nhan Tử Dạ không kịp né tránh, bị một lưỡi dao cắt rách lớp đồng phục màu bạc, cánh tay cũng xuất hiện một vệt máu.

"Tiểu Dạ…" Nhìn thấy Nhan Tử Dạ bị thương, An Nhĩ Tư thực phẫn nộ, tròng mắt chuyển hóa từ màu đen sang màu bạc, tiếp đó ngửa mặt lên trời rống một tiếng, trên người phát ra ngân quang mãnh liệt. Nhan Tử Dạ nghe 'răng rắc' một tiếng hệt như âm thanh thủy tinh vỡ.

Cảnh sắc xung quanh vặn vẹo, cây cối ngã rạp cùng những chiếc hố to tạo thành từ những vụ nổ biến mất, trừ bỏ vết thương trên cánh tay Nhan Tử Dạ.

"Ba ba ba…"

Người áo đen vỗ tay nói: "Không tệ, cư nhiên có thể phá vỡ lĩnh vực tinh thần của tao, kế tiếp phải đánh thật rồi."

Tốc độ quá nhanh, Nhan Tử Dạ căn bản không kịp phản ứng đã bị đánh bay, An Nhĩ Tư đồng dạng cũng bị năng lượng ánh sáng đánh trúng, chẳng qua bởi vì theo bản năng dựng lên lá chắn phòng hộ nên chỉ bị đánh lùi về sau vài bước, không bị thương tổn.

Nhìn Nhan Tử Dạ bị đánh bay, lúc ngồi dậy thì khóe miệng có máu tươi trào ra, hai mắt An Nhĩ Tư trừng to, cả người tản ra khí lạnh, trực tiếp tiến tới cùng người áo đen giao đấu.

Vô số quả cầu năng lượng cùng ánh sáng năng lượng phát ra, trực tiếp hủy hoại không ít cây cối xung quanh, tốc độ hai người rất nhanh, nhanh tới mức Nhan Tử Dạ không thể nhìn kịp, chỉ có thể đứng một bên ngây ngốc quan sát. Thú nhân cấp SS quá mạnh, thực lực của cậu hiện giờ căn bản không thể chống lại. Cư nhiên chỉ một chiêu đã đánh ngã mình, Nhan Tử Dạ cảm thấy hiện giờ mình không nên tiến tới mang thêm phiền toái cho An Nhĩ Tư.

An Nhĩ Tư đá một cước bất quá bị người áo đen cản lại, anh lập tức xoay người ba trăm sáu mươi độ đồng thời ngưng tụ năng lượng trong tay, tiếp đó một quả cầu năng lượng tựa hồ mang theo điện lưu được phóng ra.

Người áo đen lắc mình né tránh, kết quả quả cầu năng lượng ở giữa không trung vòng trở lại, gã lại di chuyển trốn tránh, bất quá quả cầu vẫn bám theo không tha. Cuối cùng người áo đen ngưng tụ năng lượng màu bạc chém thẳng về phía quả cầu. Năng lượng bạc hệt như một chiếc búa gỏ vỡ quả cầu.

An Nhĩ Tư thừa dịp này ngưng tụ dị năng tạo thành một sợi dây màu bạc quấn lấy người áo đen đang không phòng bị.

Gã giãy một chút, phát hiện không thể giãy ra nên chuẩn bị ngưng tụ dị năng, kết quả bàn tay đang nắm một đầu dây của An Nhĩ Tư run lên, điện lưu xẹt xẹt truyền theo vòng dây tới cơ thể người nọ.

Người áo đen chỉ cảm thấy cơ thể bị điện lưu giật tê rần, tinh thần lực cư nhiên cấp tốc tiêu hao. Một thú nhân SS trung cấp như gã cư nhiên bị một thú nhân SS sơ cấp đánh bị thương, nếu không phải gã sơ ý thì căn bản không có khả năng này.

Dòng điện vẫn không ngừng truyền tới, người nọ cảm thấy tinh thần lực của mình không ngừng xói mòn, nếu cứ tiếp tục như vậy thì gã khẳng định phải chết ở đây. Thế nhưng gã sao có thể bị đánh bại dễ dàng như vậy.

"A…" Gã gầm lên giận dữ, con ngươi đen láy lóe sáng ngân quang, cũng giống như An Nhĩ Tư, thoáng chốc nó biến thành màu bạc, vòng dây quấn trên người cũng 'bựt bựt bựt' đứt thành đoạn.

An Nhĩ Tư lạnh lùng ở xa xa nhìn người nọ, nghiến răng nghiến lợi nói: "Phỉ Áo Nạp Á Bá Lan? Ông cư nhiên chưa chết?"

An Nhĩ Tư vốn chỉ suy đoán, thế nhưng lúc nhìn thấy ánh mắt người nọ biến thành màu bạc thì lập tức khẳng định. Phỉ Áo Nạp Á Bá Lan chính là người chú âm mưu chiếm đoạt vị trí của cha anh. Năm đó sau khi âm mưu thất bại, gã đã bị cha An Nhĩ Tư tự tay giết chết, tất cả mọi người đều nghĩ gã đã chết. thật không ngờ cư nhiên chết rồi sống lại, lại còn xuất hiện trên Lam tinh.

"Nếu đã bị mày phát hiện thì không cần giấu diếm nữa." Người nọ lột bỏ quần áo đen cùng mặt nạ bảo hộ đi, một thú nhân với gương mặt khủng bố đầy vết dao xuất hiện trước mặt An Nhĩ Tư.

Phỉ Áo Nạp vuốt ve những vết sẹo loan dài trên gương mặt mình, nghiến răng nghiến lợi nhìn An Nhĩ Tư: "Năm đó, nếu không vì cha mày tao cũng không rơi xuống kết cục này, vết thương trên mặt tao chính là do nó ban tặng. Vết thương này thời thời khắc khắc nhắc nhở tao phải báo thù, tất cả vinh dự của Á Bá Lan đều thuộc về tao, mày cùng cha mày đều đáng chết."

Ngân quang trên người Phỉ Áo Nạp phát ra so với trước đó còn mãnh liệt hơn vài lần, Nhan Tử Dạ rõ ràng cảm nhận được năng lượng trong không trung đang tụ tập về phía gã, cảm nhận được nguy hiểm, Nhan Tử Dạ lập tức hướng An Nhĩ Tư hô to: "An Nhĩ Tư, cẩn thận."

Phỉ Áo Nạp không ngừng nén chặt năng lượng ngưng tụ được, cuối cùng nén thành một quả cầu năng lượng nhỏ, bàn tay khống chế quả cầu nhắm về phía An Nhĩ Tư, vô số tia ngân quang ùn ùn phóng tới.

Không còn chỗ né tránh, An Nhĩ Tư lập tức dựng lá chắn phòng hộ ngăn chặn công kích của Phỉ Áo Nạp, kết quả ngân quang đụng trúng lá chắn phòng hộ rồi bắn về phía Nhan Tử Dạ đứng cách đó không xa.

Thấy vậy, An Nhĩ Tư lập tức biến mất tại chỗ rồi xuất hiện ngay trước mặt Nhan Tử Dạ. 'Keng keng keng' vô số ngân quang không ngừng đánh trúng lá chắn phóng hộ, An Nhĩ Tư không ngừng lùi về sau, hiện giờ đang là mùa đông nhưng trán anh đã bắt đầu toát mồ hôi lạnh.

Đứng ở phía sau An Nhĩ Tư, Nhan Tử Dạ cảm thấy ánh sáng của lồng phòng hộ càng lúc càng yếu, biết An Nhĩ Tư sắp chống đỡ không nổi, hồng quang trên người Nhan Tử Dạ bừng sáng, mấy chục lưỡi dao mang theo hỏa diễm bay tới chỗ Phỉ Áo Nạp.

"Chút tài lẻ." Phỉ Áo Nạp chỉ vung nhẹ tay, ánh sáng màu bạc nháy mắt bao phủ những lưỡi dao kia, nháy mắt phá nát chúng.

Phỉ Áo Nạp lập tức tăng mạnh năng lượng công kích, An Nhĩ Tư chống đỡ không nổi nữa, lá chắn phòng hộ 'bùm' một tiếng nổ mạnh, chấn động lan tới làm An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ văng ngược ra sau.

...

Hoàn Chương 89.

90. Chương 90: Bị Thương

"Khụ khụ..." Lau đi vệt máu bên khóe miệng, Nhan Tử Dạ thấp giọng nói: "Mạnh thật." Nhìn An Nhĩ Tư bình thường luôn tao nhã nhưng lúc này cũng chật vật không kém gì mình ở bên cạnh.

"Tiểu Dạ, không sao chứ?" An Nhĩ Tư đỡ Nhan Tử Dạ dậy, vẻ mặt sốt ruột hỏi.

"Tôi không sao." Kỳ thật Nhan Tử Dạ cảm giác linh lực trong cơ thể mình hiện giờ có chút hỗn loạn, bất quá cậu không muốn làm An Nhĩ Tư lo lắng. Thật không ngờ sức chiến đấu của thú nhân cấp SS trung cấp lại mạnh đến vậy.

"Viu..."

Vô số lưỡi dao năng lượng vụt tới, An Nhĩ Tư kéo Nhan Tử Dạ né qua bên cạnh, hai người còn chưa kịp đứng vững thì những lưỡi dao kia đã vòng ngược trở lại, cứ như đã nhận định bọn họ. An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ trốn tới đâu chúng liền đuổi theo tới đó.

Buông tay Nhan Tử Dạ, ngân quang trên người An Nhĩ Tư đột nhiên sáng rực, nhanh chóng bao phủ những lưỡi dao năng lượng kia, làm chúng lập tức vỡ nát, mà Phỉ Áo Nạp cũng bị bao phủ bên trong.

Đợi đến khi ngân quang biến mất, An Nhĩ Tư nhíu mày nhìn Phỉ Áo Nạp, bởi vì anh phát hiện lĩnh vực tinh thần của mình cư nhiên không có tác dụng với đối phương.

"Một thú nhân SS sơ cấp dám sử dụng lĩnh vực tinh thần với thú nhân SS trung cấp? An Nhĩ Tư, mày quá ngây thơ rồi." Phỉ Áo Nạp lắc mình di chuyển tới trước mặt An Nhĩ Tư, tiếp đó vung nắm tay mang theo ngân quang đánh thẳng vào mặt anh, An Nhĩ Tư vừa né tránh vừa cúi đầu xoay người đá một cước vào bụng Phỉ Áo Nạp.

Phỉ Áo Nạp dùng tư thế quỷ dị né tránh, tiếp đó năng lượng màu bạc được nén trong tay nháy mắt biến thành vô số quả cầu năng lượng từ bốn phương tám hướng 'véo véo' công kích An Nhĩ Tư.

Không còn chỗ trốn, An Nhĩ Tư chỉ có thể dựng lồng phòng hộ, những quả cầu năng lượng không ngừng va chạm vào mặt lồng, Nhan Tử Dạ ở bên cạnh tự nhiên không có khả năng đứng nhìn.

Lam quang trong tay chợt lóe, vô số băng chùy bay tới chỗ Phỉ Áo Nạp, bàn tay Phỉ Áo Nạp lóe sáng ngân quang đánh qua một quyền, toàn bộ băng chùy hóa thành bột vụn. Ngay sau đó gã giẫm nhẹ dưới chân di chuyển về phía Nhan Tử Dạ, Nhan Tử Dạ thấy vậy lập tức giẫm chân, gai băng cao hơn hai mét từ mặt đất trồi lên lan tới chỗ Phỉ Áo Nạp.

Lần này Phỉ Áo Nạp không dùng nhiều lực, ánh sáng vây kín toàn thân rồi nhảy dựng lên giẫm lên ngọn băng, luồng năng lượng quanh người nháy mắt làm gai băng vỡ nát. Ngay lúc Phỉ Áo Nạp xem thường công kích Nhan Tử Dạ thì đột nhiên cảm nhận được hơi thở nguy hiểm, lập tức ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy Nhan Tử Dạ lơ lửng giữa không trung, hai tay đang cấp tốc làm ra một loạt thủ thế phức tạp. Ngay sau đó trên bầu trời tối đen bắt đầu xuất hiện vài tia sấm sét, chúng trực tiếp bổ xuống chỗ Phỉ Áo Nạp đứng.

"Tứ hệ dị năng?" Nhìn thấy Nhan Tử Dạ dùng sấm sét công kích, ngay cả Phỉ Áo Nạp cũng nhịn không được kinh hô, theo gã biết thì Nhan Tử Dạ là tam hệ dị năng giả. Hệ thủy hệ hỏa hệ phong, tam hệ dị năng đã đủ làm người ta kinh ngạc, hiện ngờ cư nhiên có tới tứ hệ, vui đùa gì a?

Uy lực của lôi điện không nhỏ, rõ ràng có chút khác biệt với lôi điện của các thú nhân hệ lôi khác, Phỉ Áo Nạp cảm nhận được một luồng năng lượng khổng lồ ẩn trong những tia sét đó, thế nên gã không dám lơ là, cẩn thận né tránh lôi điện.

Mặt khác trong lúc Phỉ Áo Nạp phân tâm đối phó Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư sau khi tránh né công kích thì lập tức đánh úp về phía Phỉ Áo Nạp.

Hai người đấm đá tới lui, Phỉ Áo Nạp phải vừa ứng phó công kích của An Nhĩ Tư vừa cẩn thận né tránh lôi điện của Nhan Tử Dạ. Ngay lúc Phỉ Áo Nạp phản ứng không kịp, An Nhĩ Tư đánh một quyền vào vai gã, sau đó ngân quang lóe sáng, 'ầm' một tiếng, Phỉ Áo Nạp bị đánh bay, tiếp đó lôi điện của Nhan Tử Dạ cũng nối tiếp trực tiếp bổ lên người gã.

"Ầm ầm ầm…"

Phỉ Áo Nạp cảm thấy từng tế bào trên người mình đều bị bốc cháy, máu bị rút khô, hơn nữa tinh thần lực cũng cấp tốc suy giảm. Hai tay run rẩy, cổ họng tanh ngọt, Phỉ Áo Nạp trực tiếp hộc ra một ngụm máu tươi. Gã cư nhiên bị thú nhân ngụy cấp S tổn thương, này quả thực là sự sỉ nhục lớn nhất.

"A…" Tóc bị đốt trụi, toàn thân chật vật vô cùng, Phỉ Áo Nạp quyết định không dây dưa với nhóm An Nhĩ Tư nữa, trực tiếp biến thân thành lão hổ màu bạc. Khoảnh khắc ngân quang còn chưa biến mất, gã đã nhân lúc An Nhĩ Tư không kịp phản ứng giang cánh bay vút ra phía sau Nhan Tử Dạ.

Vốn trước đó Nhan Tử đã tiêu hao không ít linh lực, hiện giờ còn làm trái quy luật tự nhiên gọi lôi điện nên linh lực trong cơ thể không còn sót lại bao nhiêu. Nhan Tử Dạ đang định bảo Tiểu Hoa truyền linh lực cho mình thì lông tơ sau lưng đột nhiên dựng lên, còn chưa kịp né tránh đã bị làn sóng năng lượng màu bạc phát ra từ miệng lão hổ ở phía sau đánh trúng.

"Bùm…" Sóng năng lượng hệt như đạn pháo nổ văng Nhan Tử Dạ. Trên mặt đất lập tức xuất hiện một cái hố to, tiếp sau đó lại có vài lưỡi dao ánh sáng bay vào trong hố, An Nhĩ Tư chỉ kịp thời ngăn chặn vài cái, số còn lại sợt qua ghim lên bụng Nhan Tử Dạ.

"A…" Nhan Tử Dạ căn bản không kịp né tránh, lưỡi dao cắt một đường thật dài trên bụng cậu. Nhan Tử Dạ nằm dưới hố, quần áo toàn thân rách bươm, gương mặt thì xanh xanh tìm tìm, máu từ miệng vết thương trên bụng trào ra, chỉ chốc lát đã nhuộm đỏ quần áo màu bạc trên người cậu.

"Tiểu Dạ…" An Nhĩ Tư cảm thấy kinh hoảng, lập tức nhảy xuống hố nâng Nhan Tử Dạ ngồi dậy, nhìn vết thương trên bụng, An Nhĩ Tư ôm chặt lấy cậu lẩm bẩm: "Tiểu Dạ, em sẽ không có việc gì, em sẽ không có việc gì." Hiện giờ đối với An Nhĩ Tư mà nói tĩnh tâm gì đó đều bay biến đi, anh chỉ biết hiện giờ Nhan Tử Dạ bị thương thực nghiêm trọng, nếu không lập tức trị liệu rất có thể sẽ nguy hiểm tới tính mạng.

Khẩn trương cộng thêm lo lắng, An Nhĩ Tư căn bản không để tâm tới Phỉ Áo Nạp, ôm chặt Nhan Tử Dạ dùng lực nhảy ra khỏi hố định rời đi, kết quả lại bị lão hổ màu trắng ngăn cản.

Chỉ thấy nó hé miệng, ánh sáng năng lượng lập tức phun tới hướng An Nhĩ Tư, An Nhĩ Tư đang ôm Nhan Tử Dạ căn bản không có biện pháp chiến đấu, thế nên chỉ có thể không ngừng tránh né. Nhìn thấy lão hổ ngăn cản trước mặt, căn bản không có khả năng rời đi, An Nhĩ Tư nhìn Nhan Tử Dạ vì trọng thương mà ngất xỉu trong lòng, anh cắn răng đặt Nhan Tử Dạ xuống một gốc đại thụ, lập lồng phòng hộ.

Tiếp đó An Nhĩ Tư cũng rống to một tiếng, ngân quang lóe sáng, một con hổ màu bạc xấp xỉ Phỉ Áo Nạp xuất hiện. An Nhĩ Tư quạt cánh trực tiếp vọt về phía Phỉ Áo Nạp, hai lão hổ trắng bạc hệt như hai tia sáng va chạm vào nhau. Bởi vì tốc độ quá nhanh nên chỉ có thể nhìn thấy hai luồng sáng không ngừng chớp lóe dây dưa.

"Ầm ầm ầm…" An Nhĩ Tư bị cánh Phỉ Áo Nạp đập bay ngã vào gốc đại thụ phía sau, bất quá anh lập tức đứng dậy, lắc lắc đầu rồi tiếp tục lao vào chiến đấu.

Bên ngoài rừng rậm tinh tế thú, viện trưởng vốn đang nghỉ ngơi đột nhiên nghe thấy tiếng sấm sét, tiếp đó ông cảm nhận được hai luồng hơi thở cực mạnh, viện trưởng lập tức mở mắt bước ra khỏi lều. Bởi vì bị đại thụ che chắn nên viện trưởng không thể nhìn ra bên trong xảy ra chuyện gì.

"Viện trưởng?" Phó viện trưởng cũng bước ra khỏi lều, ông cũng nghe thấy động tĩnh.

"Anh ở lại đây, tôi đi xem thử." Nói xong, viện trưởng biến mất tại chỗ. Làm một cường giả SS trung cấp, viện trưởng hoàn toàn có thể cảm ứng được hai hơi thở cường đại kia phát ra từ hai thú nhân SS. Hai cường giả SS xuất hiện trong rừng rậm tinh tế thú, lại còn ngay lúc nhóm học trò tiến hành kỳ thi tốt nghiệp, chỉ sợ đã xảy ra chuyện. Viện trưởng lo sợ cho nhóm học trò nên cấp tốc chạy tới.

Bên này hai lão hổ không cùng lúc hé miệng, hai luồng ánh sáng năng lượng màu bạc phun ra, va chạm với nhau rồi bắt đầu cắn nuốt lẫn nhau.

Sức chiến đấu của An Nhĩ Tư không bằng Phỉ Áo Nạp, da lông màu bạc trên người lởm chởm, vài nơi còn rướm máu, tinh thần lực trong cơ thể cũng không còn nhiều.

Mắt thấy ánh sáng năng lượng của An Nhĩ Tư càng lúc càng ngắn, ngay lúc An Nhĩ Tư sắp chống đỡ không nổi thì đột nhiên Phỉ Áo Nạp hơi khựng lại, bởi vì gã cảm ứng được hơi thở của một cường giả SS từ phía sau truyền tới.

Chính là ngay lúc đó An Nhĩ Tư đột nhiên tăng mạnh cường độ ánh sáng năng lượng, Phỉ Áo Nạp không kịp chuẩn bị nên trực tiếp bị năng lượng đánh trúng, nổ văng ra ngoài. An Nhĩ Tư định thừa thắng xông lên nhưng khóe mắt nhìn thấy cơ thể Nhan Tử Dạ tỏa ra hồng quang mãnh liệt, An Nhĩ Tư lờ mờ nhìn thấy mi tâm Nhan Tử Dạ chậm rãi hiện lên thú vật màu đỏ yêu diệm. Trong lòng thầm kêu một tiếng không tốt, An Nhĩ Tư lập tức phóng tới ôm chầm lấy Nhan Tử Dạ rồi hóa thành một đạo ngân quang phóng vọt vào sâu trong rừng.

Phỉ Áo Nạp đang định truy kích, bất quá lại bị viện trưởng chạy tới bắt gặp.

"Thú nhân dòng chính Á Bá Lan? Sao ông lại xuất hiện ở đây?" Lúc viện trưởng đuổi tới thì không nhìn thấy An Nhĩ Tư, chỉ thấy một mình Phỉ Áo Nạp. Nhìn thấy hình hổ màu trắng bạc của Phỉ Áo Nạp, viện

trưởng lập tức nhận ra thân phận đối phương.

"Chết tiệt." Phỉ Áo Nạp nhìn thấy viện trưởng thì biết rõ mình đã mất đi cơ hội giết chết An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ, trận chiến vừa nãy đã tiêu hao đại đa số tinh thần lực, hiện giờ gã căn bản không phải đối thủ của viện trưởng Cách Lạp Tư. Không thể tiết lộ bí mật, bằng không hết thảy kế hoạch sẽ uổng phí.

Cuối cùng cho dù không cam lòng thế nào, Phỉ Áo Nạp vẫn chỉ có thể rời đi, trước khi An Nhĩ Tư thông tri cho Á Bá Lan, gã phải đẩy nhanh kế hoạch.

Nhìn Phỉ Áo Lạp hóa thành một đạo ngân quang biến mất ở chân trời, viện trưởng Cách Lạp Tư cũng không ngăn cản. Chính là nhìn phương hướng Phỉ Áo Lạp tời đi, ông có chút cau màu.Ông không rõ vì sao thú nhân dòng chính Á Bá Lan lại xuất hiện ở đây, hơn nữa mới nãy rõ ràng cảm nhận được có hai cường giả SS, hiện giờ chỉ thấy một mình thú nhân Á Bá Lan, người còn lại là ai? Đáng tiếc, tựa hồ máy giám sát không chụp được những hình ảnh khi nãy.

Ở bên khác, vì tránh né viện trưởng nên An Nhĩ Tư ôm Nhan Tử Dạ bay vào sâu trong rừng. Sau khi tìm thấy một sơn động ẩn phía sau thác nước, anh biến về hình người trải áo xuống đất rồi mới đặt Nhan Tử Dạ nằm lên trên.

Chỉ thấy hồng quang trên người Nhan Tử Dạ lóng lánh, hoa văn hoa ăn thịt trên mu bàn tay càng lúc càng nhạt chứng minh Tiểu Hoa đang truyền năng lượng cho Nhan Tử Dạ, chính là số năng lượng đó chỉ đủ để trị liệu vết thương trên bụng cùng những vết thương khác trên người cậu chứ không thể bù vào số linh lực bị thiếu trong yêu đan. Thế nên, tiêu hao hết toàn bộ linh lực, Nhan Tử Dạ rốt cuộc không thể duy trì hình người, trực tiếp biến về dạng bán yêu.

Sau khi Nhan Tử Dạ biến hóa, trên người lập tức tản mát ra mùi hương làm An Nhĩ Tư mê muội, nó không đậm đặc như lần Nhan Tử Dạ rơi vào kì động dục, thế nhưng thản nhiên như vậy lại càng mê người hơn.

Máu thịt trong người An Nhĩ Tư lập tức sôi trào, nhiệt độ cũng bốc cao, liếc nhìn phần bụng bị thương của Nhan Tử Dạ, anh cắn chặt răng cường ngạnh chống đỡ tà niệm điên cuồng khuấy động trong bộ não, xoay người bước ra ngoài cửa động, trực tiếp nhảy xuống dòng nước lạnh băng bên dưới.

Sau khi An Nhĩ Tư rời đi, hồng quang trên người Nhan Tử Dạ càng lúc càng nhạt, sau khi nó biến mất hoàn toàn, vết thương trên bụng Nhan Tử Dạ đã hoàn toàn khép lại, không hề nhìn ra dấu vết bị thương. Yêu đan trong cơ thể nhanh chóng vận chuyển, linh lực đậm đặc ở xung quanh theo tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy bị hút vào trong cơ thể Nhan Tử Dạ, tiếp đó bị yêu đan tự động chuyển hóa thành linh lực, hấp thu.

Trong sơn động, cách chỗ Nhan Tử Dạ nằm không xa, một gốc hoa đỏ rực yêu diễm khẽ run run khi Nhan Tử Dạ hấp thu linh khí, luồng năng lượng màu đỏ trên đóa hoa bay theo luồng linh lực được hấp thu vào trong cơ thể Nhan Tử Dạ. Không tới năm giây, đóa hoa hệt như bị Nhan Tử Dạ hấp thu hết năng lượng, trực tiếp héo rũ.

...

Hoàn Chương 90.

---

91. Chương 91: Ở Cùng Một Chỗ

*****

Bên ngoài, An Nhĩ Tư vẫn ngâm mình trong dòng nước giá rét căn bản không dám rời đi, anh chỉ có thể tùy ý dòng nước cọ rửa cơ thể nóng rực của mình. Một lát sau, An Nhĩ Tư vất vả lắm mới bình tĩnh trở lại từ dưới sông leo lên bờ, đang định hong khô quần áo rồi trở lại sơn động thì một mùi hương đậm đặc từ sơn động phía sau thác nước nhẹ nhàng truyền tới.

Cái mũi An Nhĩ Tư giật giật, luồng nhiệt lưu đã tiêu tán trong cơ thể một lần nữa cuồn cuộn dâng trào, hung mãnh như dã thú, thậm chí so với vừa nãy còn mạnh hơn vài lần.

"Kỳ động dục?" An Nhĩ Tư không thể tin nổi, mùi hương này anh quá quen thuộc, rõ ràng chính là mùi Nhan Tử Dạ phát ra trong kỳ động dục. Chính là sao có thể, khoảng cách với lần động dục trước của Nhan Tử Dạ còn không tới hai tuần. Hơn nữa hiện giờ Nhan Tử Dạ đang bị trọng thương, căn bản không có khả năng tiến vào kỳ động dục.

Trừ phi… nghĩ tới gì đó, cơ thể An Nhĩ Tư cứng đờ, sau đó vội vàng quay về sơn động, nhìn Nhan Tử Dạ toàn thân ướt đẫm đang không ngừng kéo mở quần áo trên người, thú văn trên trán tỏa ra hồng quang, gương mặt vốn thanh tú trở nên yêu diễm cực điểm, cái đuôi dài cũng đang vô thức lay động.

Cảm nhận được trong sơn động xuất hiện hơi thở của một người khác, Nhan Tử Dạ nhịn không được mở ra đôi mắt đang phủ đầy tình dục, lờ mờ nhận ra người tới là An Nhĩ Tư nhìn lập tức lộ ra biểu tình khát vọng, lẩm bẩm: "An Nhĩ Tư, tôi nóng quá, nóng quá."

An Nhĩ Tư chỉ cảm thấy đôi môi hơi hé mở kia thực mê người, hàm răng kia thực đáng yêu, lồng ngực trần trụi kia thực khiêu khích thần kinh anh, vô thức, anh chậm rãi đi tới gần Nhan Tử Dạ.

An Nhĩ Tư còn chưa đi tới bên cạnh, cái đuôi Nhan Tử Dạ đã vươn tới quấn lấy eo anh, tiếp đó lôi kéo anh tới trước. An Nhĩ Tư không kịp phòng bị bị kéo ngã lên người Nhan Tử Dạ,

Mặt hai người áp thật gần, cực kỳ gần, An Nhĩ Tư có thể cảm nhận được hơi thở phả ra từ miệng Nhan Tử Dạ tràn đầy hương vị ngọt ngào.

Mái tóc dài đỏ rực tản mát trên đồng phục màu trắng hình thành sự đối lập mãnh liệt, gương mặt thanh tú hiện giờ trở nên tinh xảo dị thường, thú văn diễm lệ trên trán phát ra hồng quang nhàn nhạt làm Nhan Tử Dạ thoạt nhìn lại càng yêu diễm hơn. Bên dưới phần cổ thon dài là xương quai xanh tinh xảo, đó là nơi An Nhĩ Tư thích nhất, nhìn xương quai xanh lộ ra, An Nhĩ Tư hận không thể lập tức lưu lại ấn ký của mình.

"Tiểu…" Đồng tử An Nhĩ Tư đột nhiên phóng đại, xúc cảm mềm mại cùng nóng rực trên môi làm anh cứ ngỡ mình đang nằm mơ, thẳng đến khi Nhan Tử Dạ bắt đầu tiến công chiến đóng mới phản ứng lại, sau đó là đáp lại kịch liệt.

Môi lưỡi hai người dây dưa cùng một chỗ, liếm mút tìm tòi cướp đi hơi thở đối phương, đôi tay ôm chặt lấy nhau, cái đuôi Nhan Tử Dạ bắt đầu không an phận cọ cọ trên thắt lưng An Nhĩ Tư.

Mới bắt đầu Nhan Tử Dạ còn có thể chống lại An Nhĩ Tư, cuối cùng hơi thở trở nên dồn dập, đã không còn bắt kịp tiết tấu mãnh liệt như gió lốc của An Nhĩ Tư, bị anh cướp đi hô hấp. Ngay lúc Nhan Tử Dạ cảm thấy mình sắp hít thở không thông thì An Nhĩ Tư buông ra. Nhan Tử Dạ dán mặt lên lồng ngực An Nhĩ Tư, không ngừng cọ cọ.

"An Nhĩ Tư, anh mát quá…" Bàn tay Nhan Tử Dạ bắt đầu không yên, cậu túm lấy viền áo trên ngực anh dùng lực rứt mạnh, 'xoẹt' một tiếng, nút áo văng tứ tung, áo sơ mi trắng của An Nhĩ Tư trực tiếp bị Nhan Tử Dạ xé rách. Cái đuôi màu đỏ quấn chặt thắt lưng An Nhĩ Tư, phần chóp đuôi chậm rãi di động xuống phía dưới.

Đột nhiên, An Nhĩ Tư nhìn thấy ở một góc phía đỉnh đầu Nhan Tử Dạ có một đóa hoa đỏ rực đã héo úa, cơ thể anh lập tức cứng đờ, mê tình trong mắt tiêu tán nhanh chóng, thanh tỉnh lại.

"Tiểu Dạ, dừng lại." An Nhĩ Tư đè lại bàn tay không an phận của Nhan Tử Dạ trên ngực mình, trán không ngừng toát mồ hôi lạnh, cật lực đè nén luồng nhiệt lưu đang cố dâng trào trong cơ thể, hiện giờ anh chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ một tia lý trí cuối cùng, khàn khàn trầm thấp nói: "Tiểu Dạ, bình tĩnh một chút."

"Không cần, nóng quá, An Nhĩ Tư, nóng quá…" Nhan Tử Dạ bắt đầu điên cuồng vặn vẹo, hiện giờ cậu đã mất đi lý trí, dục vọng điên cuồng trong cơ thể đã cắn nuốt tất cả lý trí. Cậu không ngừng dùng cơ thể cọ xát An Nhĩ Tư, những chiếc vảy đỏ rực trên đuôi hệt như hồng diệu thạch tản mát lân quang trong bóng tối.

Ý chí của An Nhĩ Tư càng lúc càng yếu, anh biết nếu còn tiếp tục như vậy thì anh chắc chắn không thể khống chế bản thân mà muốn Nhan Tử Dạ. Thế nhưng đó không phải điều anh muốn. Anh muốn Nhan Tử

Dạ, thế nhưng không phải trong tình huống lợi dụng người ta gặp khó khăn như vậy, anh muốn Nhan Tử Dạ phải thực tỉnh táo, phải thực cam tâm tình nguyện.

An Nhĩ Tư siết chặt nắm tay, bởi vì dùng lực quá lớn nên lòng bàn tay bị bấm rách. Cơn đau đớn trong lòng bàn tay làm lý trí của anh được đề cao vài lần. Cắn răng, ôm lấy Nhan Tử Tạ, cảm ứng được bên ngoài không có thiết bị giám sát, An Nhĩ Tư ôm Nhan Tử Dạ đi tới cửa động rồi trực tiếp nhảy xuống lòng sông.

"Ầm ầm…"

Nước dưới sông lạnh thấu xương, hơn nữa thác nước phía trên cũng không ngừng đổ xuống, Nhan Tử Dạ nháy mắt thanh tỉnh. Lúc Nhan Tử Dạ tỉnh táo lại, An Nhĩ Tư liền ôm Nhan Tử Dạ bơi vào bờ.

"Khụ khụ…" Ngâm mình trong nước lạnh, Nhan Tử Dạ cảm giác luồng nhiệt lưu trong cơ thể bị khí lạnh trấn áp, lý trí thoáng chốc quay trở lại. Nước sông rất lạnh, Nhan Tử Dạ lạnh tới phát run.

Nhìn An Nhĩ Tư đồng dạng ướt sũng ở bên cạnh, Nhan Tử Dạ đột nhiên nhớ lại những chuyện xảy ra vừa nãy.

Cậu cư nhiên suýt chút nữa đã cưỡng ép An Nhĩ Tư? Nghĩ tới bộ dáng điên cuồng không chút cố kỵ của mình ban nãy, gò má tái nhợt của Nhan Tử Dạ lập tức đỏ rực, thậm chí ngay cả lỗ tai cũng đỏ bừng.

An Nhĩ Tư ở bên cạnh cứ nhìn chằm chằm làm Nhan Tử Dạ đặc biệt mất tự nhiên, vừa định leo lên bờ thì bị anh kéo lại.

"Tiểu Dạ, chờ một chút đã, mùi huyết hoa lan trên người em vẫn chưa tiêu tán hoàn toàn."

"Huyết hoa lan, kia không phải nhiệm vụ cần tìm à?" Nhan Tử Dạ vốn định leo lên bờ một lần nữa trầm mình trong nước lạnh, nhìn An Nhĩ Tư hỏi: "Huyết hoa lan là cái gì?"

"Huyết hoa lan chính là đóa hoa đỏ rực như máu ở trong sơn động, chu kỳ nở hoa của huyết hoa lan chỉ có một ngày. Vào ngày nở hoa nó sẽ tản ra một mùi hương đặc thù, một khi thú nhân hoặc giống cái hít phải sẽ lập tức tiến vào kỳ động dục. Chỉ có thể đợi đến khi nó héo rũ mới ngắt được." An Nhĩ Tư nghiêm túc giải thích, hai tay chìm dưới nước siết thật chặt, thậm chí trên cánh tay cũng xuất hiện gân xanh, điều này chứng minh nhiệt lưu trong cơ thể anh cũng không bị nước lạnh chấn động mà tiêu tán.

"Lại là kỳ động dục." Nhan Tử Dạ cảm giác từ khi thân thể này tiến vào kỳ động dục thì tựa hồ nó cứ liên tiếp diễn ra. Người ta một năm vài lần, còn cậu thì một tháng vài lần. Đúng là hay thật.

Bởi vì chuyện vừa nãy, Nhan Tử Dạ không thể đối mặt với An Nhĩ Tư nên vẫn luôn nghiêng mặt, ánh mắt không ngừng đảo loạn, chính là không dám nhìn thẳng đối phương.

Nhất thời bầu không khí trở nên yên lặng, thế nhưng Nhan Tử Dạ lại cảm giác có chút mập mờ đang lan tràn. Rốt cuộc, Nhan Tử Dạ nhịn không được, ngẩng đầu chăm chú nhìn An Nhĩ Tư hỏi: "Vì cái gì?"

"Hửm?" An Nhĩ Tư nghi hoặc nhìn cậu.

"Vì cái gì vừa nãy không làm, này không phải điều anh vẫn muốn à? Vì sao lại ôm tôi nhảy xuống nước?" Nhan Tử Dạ nãy giờ vẫn luôn nghĩ về điều này, khi nãy cậu đã hoàn toàn mất đi lý trí, ý chí của An Nhĩ Tư tựa hồ cũng sắp hỏng mất, nếu hai người thật sự xảy ra quan hệ, cậu căn bản sẽ không trách cứ đối phương.

"Vì cái gì?" Ánh mắt An Nhĩ Tư nhìn Nhan Tử Dạ trở nên nhu hòa, anh chậm rãi nâng tay nhẹ nhàng chạm vào gò má cậu: "Trước kia vẫn luôn là tôi chủ động, hoặc nên nói là tôi ép buộc Tiểu Dạ phải ở cùng một chỗ với tôi, tôi biết, em không thích tôi đến vậy. Cho dù ngày mai em tỉnh lại sẽ không trách cứ thì tôi cũng không nguyện ý ép buộc em làm chuyện này. Tiểu Dạ, tôi muốn em chủ động tự nguyện ở cùng một chỗ với tôi."

"Cho dù tự tổn thương chính mình cũng không sao à?" Cầm lấy bàn tay đang áp trên má mình kéo xuống, quả nhiên trong lòng bàn tay là bốn dấu móng tay bấm sâu vào trong da thịt, bị Nhan Tử Dạ nắm lấy, máu tươi lập tức rướm ra, nháy mắt lòng bàn tay trắng noãn đã trở thành huyết nhục mơ hồ. Miệng vết thương sâu như vậy lại còn ngâm mình trong dòng nước rét lạnh, rốt cuộc phải đau đến cỡ nào?

Đột nhiên, Nhan Tử Dạ cảm thấy trái tim mình thực ấm áp, cho dù là nước sông lạnh lẽo cũng không thể xua tan.

Nhan Tử Dạ nhíu mày, tay phải nâng lên phủ lên tay An Nhĩ Tư, hồng quang chợt lóe, vết thương trong lòng bàn tay An Nhĩ Tư nháy mắt khép lại, ngay cả chút dấu vết cũng không lưu. Tiếp đó Nhan Tử Dạ lại kéo cánh tay còn lại của An Nhĩ Tư, chữa khỏi vết thương trên đó.

Nhìn lòng bàn tay đã được chữa lành của An Nhĩ Tư, Nhan Tử Dạ trầm mặc một lúc, sau đó toàn thân lóe sáng hồng quang, cái đuôi lóe sáng lân quang dưới nước biến trở về đôi chân thon dài.

Ngẩng đầu, Nhan Tử Dạ mỉm cười rực rỡ hệt như đóa huyết hoa lan nháy mắt nở rộ dưới ánh trăng: "An Nhĩ Tư, chúng ta ở cùng một chỗ đi?"

An Nhĩ Tư sửng sốt một chút, tiếp đó gương mặt lập tức hiện lên nụ cười không thể khắc chế: "Em xác định?"

Nhan Tử Dạ vòng tay ôm lấy cổ An Nhĩ Tư, áp sát vào mặt anh, dùng giọng điệu tràn ngập hấp dẫn thì thầm: "Đương nhiên, bất quá tôi phải ở mặt trên."

An Nhĩ Tư ôm lấy eo Nhan Tử Dạ: "Không thành vấn đề, chỉ cần em nguyện ý." Nói xong, anh dùng một tay bế bổng Nhan Tử Dạ từ trong nước lên, với tình huống hiện tại thì căn bản không cần ngâm nước lạnh nữa.

Nhảy lên bờ, An Nhĩ Tư ôm Nhan Tử Dạ quay về sơn động, sau khi làm hơi nước trên người cả hai bốc hơi, anh đặt Nhan Tử Dạ nằm lên áo khoác rồi áp thân mình lên trên.

"Tiểu Dạ, em thật sự nguyện ý à?" An Nhĩ Tư trịnh trọng xác nhận lại lần nữa. Anh không thể tin được Nhan Tử Dạ thật sự nguyện ý, thế nên anh cần xác nhận lại.

Nhan Tử Dạ mỉm cười, hai chân quấn lấy thắt lưng An Nhĩ Tư rồi xoay người đặt đối phương ở dưới thân, ngồi trên bụng anh cười nói: "Vì cái gì không muốn chứ, dù sao người ở mặt dưới cũng không phải tôi." Chuyện này chỉ là sớm muộn, Nhan Tử Dạ cảm thấy thay vì chịu đông lạnh, không bằng chủ động một chút thì có thể nắm quyền định đoạt trong tay.

"Bớt nói nhảm đi, tôi lạnh sắp chết rồi đây." Nhan Tử Dạ vươn tay xé bỏ toàn bộ quần áo rách nát trên người An Nhĩ Tư, An Nhĩ Tư nằm dưới thân cậu hệt như một bé cừu non chờ làm thịt.

Gương mặt tinh xảo tới mức hoàn mỹ của An Nhĩ Tư lộ ra nụ cười sâu xa: "Ừm, Tiểu Dạ, đêm còn rất dài, chúng ta có thể từ từ hưởng thụ."

Ánh trăng tròn vành vạnh trên bầu trời đêm tản mát quang mang chiếu sáng khắp đại địa, xen kẽ chính là những vì sao chớp sáng. Trong sơn động nhỏ ẩn sau thác nước của dòng sông nhỏ trong rừng rậm tinh tế thú yên tĩnh đột nhiên truyền ra một tiếng gầm giận dữ.

"An Nhĩ Tư, anh cư nhiên không thủ tín, tôi nhất định không bỏ qua cho anh, a…"

…

Hoàn Chương 91.

92. Chương 92: Lừa Dối

Mặt trời lên cao, trời đã hoàn toàn sáng ngời. Ánh mặt trời chiếu lên thác nước tạo thành ánh hào quang rực rỡ.

Lúc Nhan Tử Dạ tỉnh lại thì An Nhĩ Tư không có trong sơn động. Nhan Tử Dạ phát hiện mình đã được mặc quần áo chỉnh tề, trên người nhẹ nhàng thoải mái, xem ra người nào đó có lương tâm tắm rửa thay quần cho cậu. Chẳng qua, hai người chỉ mang theo mỗi một bộ, lần này không thể để rách nữa.

Vừa định đứng lên, phía sau lập tức truyền tới từng đợt không khỏe. Không đau nhưng có chút không thoải mái.

Nhìn xuống phần xương quai xanh, chi chít những dấu đỏ đỏ hồng hồng. Nhan Tử Dạ nhìu mi, hồng quang lóe sáng, toàn bộ dấu vết biến mất.

Chết tiệt, đêm qua rõ ràng đâu phải cậu ở mặt trên, An Nhĩ Tư cư nhiên không thủ tín, hiện giờ phải tìm anh ta tính sổ. Nhan Tử Dạ hùng hùng hổ hổ chạy ra cửa sơn động, trực tiếp nhảy ra ngoài bờ sông, vốn cậu đang tức giận muốn tìm An Nhĩ Tư tính sổ, bất quá lúc nhìn thấy cả biển hoa chấn động lòng người ở trước mắt thì thoáng chốc quên béng đi mất.

Những đóa hoa vàng rực trải khắp đồi núi, đưa mắt nhìn một vòng, mặt đất cứ hệt như được phủ kín một lớp hoàng kim. Các loài bướm đủ màu sắc bay lượn phía trên biển hoa, ngẫu nhiên còn có vài chú chim nhỏ không biết tên đáp xuống, mổ mổ những nụ hoa. Một trận gió nhẹ thoảng qua lay động những khóm hoa, những cánh hoa vàng rực tựa như hoa bồ công anh nhẹ nhàng phiêu động theo làn gió, uốn lượn dính lên người Nhan Tử Dạ, mùi hoa nhàn nhạt thơm ngát tựa hồ có ma lực làm người ta say mê.

Những gốc đại thụ xanh tươi ở xung quanh hệt như những vị kỹ sĩ kiên định bảo vệ mảnh biển hoa kiều diễm này, hết thảy thoạt nhìn xinh đẹp đến mộng ảo.

"Thật đẹp!" Nhan Tử Dạ không thể không cảm thán, đây là một trong những cảnh sắc đẹp nhất mà cậu từng thấy khi tới nơi này. Cũng giống như bải cỏ ở lối vào rừng rậm tinh tế thú ở Ngải Bố Lỗ đế quốc, đều đẹp tới mức làm người ta phải tán thưởng.

"Thích không?"

Nhan Tử Dạ xoay người, An Nhĩ Tư đang đứng cách đó không xa, vừa mỉm cười vừa chăm chú nhìn cậu.

Nhan Tử Dạ vốn đang khiếp sợ vì khung cảnh tuyệt vời trước mắt, bất quá nhìn thấy An Nhĩ Tư thì lập tức đen mặt: "Anh còn mặt mũi tới gặp tôi à?"

"Bầu bạn của tôi mà, vì sao lại không chứ?" An Nhĩ Tư buồn cười đi tới trước mặt Nhan Tử Dạ, nhìn gương mặt vì tức giận mà vô thức phồng má của cậu, anh cảm thấy đáng yêu vô cùng.

Vươn tay ôm Nhan Tử Dạ vào lòng, hấp thu hơi thở quen thuộc trên người cậu, An Nhĩ Tư cảm thấy cả thể xác lẫn tinh thần đều vui sướng không thôi, anh tựa vào bên tai cậu thì thầm: "Tiểu Dạ, sức chiến đấu của em không mạnh bằng tôi."

Nhan Tử Dạ lập tức đánh một quyền vào bụng An Nhĩ Tư, cơ thể An Nhĩ Tư chấn động một lúc, bất quá vẫn không chịu buông Nhan Tử Dạ.

"Loại chuyện này cần dựa vào sức chiến đấu quyết định à? An Nhĩ Tư, anh đã nói sẽ để tôi ở mặt trên, anh lừa tôi." Những cái khác căn bản không phải trọng điểm, trọng điểm làm Nhan Tử Dạ để ý nhất chính là An Nhĩ Tư lừa mình. Được rồi, kỳ thực thẹn quá thành giận cùng không cam lòng chiếm đại đa số.

An Nhĩ Tư nhẹ nhàng buông Nhan Tử Dạ ra, cùng cậu đối mặt: "Tiểu Dạ, tôi không có lừa em, em ngẫm lại xem, cả đêm qua em đều ở mặt trên, tôi mới là người nằm dưới a!" Giọng điệu An Nhĩ Tư cực vô tội.

Nhan Tử Dạ nhớ lại một chút, An Nhĩ Tư nói đúng, đêm qua cậu quả thực ở mặt trên. Nói cách khác, kỳ thực An Nhĩ Tư cũng không lừa cậu. Từ từ, hình như có chỗ nào đó không đúng.

Cậu nói ở mặt trên ý là làm công chứ không phải làm thụ a! Mọi người đều là đàn ông, dựa vào cái gì cậu phải làm bên tiếp nhận? Chết tiệt, suýt chút nữa lại bị An Nhĩ Tư dụ.

"An Nhĩ Tư, anh đừng hòng gạt tôi, ý nghĩa của mặt trên là gì, tôi không tin anh không hiểu." Nhan Tử Dạ túm lấy cổ áo An Nhĩ Tư, bất quá cho dù nhón chân thì cậu vẫn không cao bằng đối phương, vì thế khí thế vẫn yếu hơn một chút.

Chiều cao quả nhiên là nguyên tố cản trở a!

An Nhĩ Tư không chút để ý hành động của Nhan Tử Dạ, chỉ cúi đầu hỏi: "Tiểu Dạ, chẳng lẽ đêm qua không thoải mái à?"

"Này..." Mặt Nhan Tử Dạ đỏ lên, kỹ thuật của An Nhĩ Tư không phải quá điêu luyện, mới đầu quả thực có chút đau đớn nhưng sau đó anh tựa hồ đã tìm ra bí quyết, vì thế Nhan Tử Dạ không cần xuất lực vẫn thực hưởng thụ. Điều này không thể phủ nhận.

"Kia thì sao? Động tác của anh thuần thục như vậy, nói, có phải đã tìm người luyện qua đúng không?" Kỳ thực Nhan Tử Dạ biết rõ, theo động tác trúc trắc lúc ban đầu của An Nhĩ Tư, căn bản không có chuyện tìm người luyện tập. Chỉ là Nhan Tử Dạ cố mạnh miệng, dù sao thì hôm nay cậu nhất quyết không bỏ qua cho An Nhĩ Tư.

"Tiểu Dạ, tôi thề với trời, em là người đầu tiên của tôi, tuyệt đối không có người khác. Nếu Tiểu Dạ thoải mái thì cần chi để ý tới những chuyện khác. Hơn nữa, làm bên chủ động thực sự rất mệt mỏi. Tiểu Dạ cảm thấy em muốn không tốn chút khí lực vẫn được hưởng thụ hay phải tiêu hao hết sức lực mới được hưởng thụ?" An Nhĩ Tư rất hiểu Nhan Tử Dạ, với thuộc tính lười biếng đặc trưng của mình, Nhan Tử Dạ tuyệt đối sẽ không làm chuyện vừa tốn thời gian vừa cố sức như vậy.

Nghe An Nhĩ Tư nói vậy, Nhan Tử Dạ cảm thấy thực có lý, làm bên chủ động quả thực phải tiêu hao không ít sức lực, này không phải tác phong thường trực của cậu. Tựa hồ làm bên bị động cũng không tệ, ít nhất cũng không cần ra sức. Tưởng tượng An Nhĩ Tư cao lớn bị đặt dưới thân cùng mình đang cố sức vận động, Nhan Tử Dạ liền nhịn không được rùng mình. Hình ảnh kia thật sự quá hài hòa chút nào.

Nhìn vẻ mặt không ngừng biến hóa của Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư biết ngay Nhan Tử Dạ đã dao động, lập tức dụ dỗ tiếp.

"Về sau những chuyện tốn sức thế này cứ để cho tôi đi, Tiểu Dạ chỉ cần hưởng thụ là tốt rồi." An Nhĩ Tư nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán Nhan Tử Dạ.

An Nhĩ Tư nói rất có lý, Nhan Tử Dạ không có lời nào phản bác.

"Quên đi, không nói chuyện này nữa, tôi đói bụng. Dịch dinh dưỡng chúng ta mang theo hình như rớt ở chỗ chiến đấu tối qua rồi, giờ phải làm sao?" Nhan Tử Dạ sờ sờ bụng, không biết có phải ảo giác hay không, cậu cảm thấy ngoại trừ cảm giác đói khát thì trong bụng tựa hồ có một luồng nhiệt lưu ấm áp đang lưu động.

"Thức ăn không thành vấn đề, đi!" An Nhĩ Tư kéo Nhan Tử Dạ đi tới bờ sông bên kia, không đi quá xa Nhan Tử Dạ đã ngửi thấy mùi máu tươi khá nồng.

Một con tinh tế thú có hình dáng giống loài heo ở địa cầu đang nằm trên bờ sông, điểm bất đồng chính là giữa trán nó có hai chiếc sừng màu đen. Đây là cô lỗ thú của tinh cầu này.

Trên bụng con cô lỗ thú kia có một vệt dao thật dài cơ hồ chặt ngang người nó, kỳ quái chính là trên mặt đất cư nhiên không có vết máu. Vừa tới gần thì thấy toàn bộ máu đều bị phong tỏa trong cơ thể nó, một chút cũng không chảy ra.

"Anh… này là anh mang về à?" Nhan Tử Dạ kinh ngạc chỉ con cô lỗ thú nặng hơn ba trăm kg hỏi.

"Ừm, lần kiểm tra này tôi không dẫn theo thủ hạ nên chỉ đành tự động thủ. Tiểu Dạ ở bên cạnh quan sát là được rồi, tôi xử lý một chút, rất nhanh sẽ có bữa sáng." Nói xong, An Nhĩ Tư cầm dao laser bắt đầu xẻ thịt cô lỗ thú.

Ở phần bìa rừng tinh tế thú rất khó tìm được cô lỗ thú, thế nhưng nếu đi sâu vào bên trong thì lại có rất nhiều, cô lỗ thú là loài sống quần cư. Sáng nay An Nhĩ Tư đã ra ngoài từ rất sớm, tìm hồi lâu mới tìm được một con cô lỗ thú đực lạc đàn. Vì không để mùi máu của cô lỗ thú hấp dẫn đám tinh tế thú, An Nhĩ Tư trực tiếp dùng năng lượng đông lại máu của nó.

Nhìn An Nhĩ Tư thuần thục dùng dao laser xử lý thịt cô lỗ thú, sau đó cắt phần thịt ngon nhất, rửa sạch rồi dùng dao laser nhóm lửa, bắt đầu nướng thị.

Ngồi trước đống lửa chờ ăn, nhìn Nhan Tử Dạ thoăn thoắt nướng thịt, Nhan Tử Dạ nhịn không được hỏi: "Động tác của anh nhìn rất thuần thục, trước kia thường xuyên làm à?"

"Ừm, năm mười ba tuổi tôi cùng gia gia tới tinh cầu khác du lịch. Lần đó không cẩn thận bị lạc, tinh cầu đó có rất nhiều rừng rậm, tôi bị một thú nhân cấp S đánh ngất mang đi, gã ta định mang tôi đi bán, bất quá tôi trốn được vào một khu rừng, tiếp đó ngây người ở đó suốt một tháng. Cuối cùng gia gia cũng tìm được tôi, chính là bắt đầu từ khi đó, tôi học được cách sinh tồn trong rừng rậm có nguy hiểm rình rập khắp nơi.

An Nhĩ Tư kể lại thực nhẹ nhàng thoải mái, thế nhưng Nhan Tử Dạ biết, một thú nhân mới mười ba tuổi phải sinh tồn trong rừng rậm một tháng là không dễ dàng chút nào. Khó trách một người kế thừa đại gia

tộc như An Nhĩ Tư lại biết nấu ăn, này không phải anh muốn, hoàn toàn là bị ép phải biết.

Nghĩ tới đây, Nhan Tử Dạ đột nhiên cảm thấy trong lòng thực rầu rĩ, An Nhĩ Tư sở dĩ có thể trở thành cường giả SS trẻ tuổi như vậy không phải chỉ vì thiên phú mà còn liên quan tới những điều anh trải qua, so với người khác anh đã nỗ lực hơn rất nhiều mới có được anh ngày hôm nay.

Mùi thịt chậm rãi lan tràn, An Nhĩ Tư quay quay khối thịt trong tay một chút rồi đưa tới bên miệng thổi thổi, đợi tới khi thịt không còn quá nóng mới đưa qua: "Tiểu Dạ, nếm thử xem, không có muối cùng mấy thứ gia vị khác, hương vị có thể sẽ kém một chút. Em ăn tạm một chút đi, trở về tôi sẽ làm món ngon cho em."

Nhan Tử Dạ vốn nghĩ không có muối thì thịt sẽ rất khó ăn, thế nhưng khi ăn rồi mới phát hiện hương vị cũng không tệ lắm. Không có bất cứ hương liệu nào, cũng không có muối, chỉ có hương vị thuần khiết nhất của thịt, phần mỡ bị nướng chảy chầm chậm thấm ra bên ngoài phủ đều khắp miếng thịt, ăn vào miệng có cảm giác béo mà không ngán, mùi thịt thuần khiết nhất chậm rãi lan tỏa trong miệng.

"Ăn ngon." Nuốt xong thịt trong miệng, Nhan Tử Dạ giơ ngón tay cái với An Nhĩ Tư: "Hương vị tốt lắm." Trong tình huống không muối không gia vị thế này mà nướng ra thịt ngon như vậy, Nhan Tử Dạ cảm thấy An Nhĩ Tư có đủ tư cách xưng là trù thần.

Nghe thấy Nhan Tử Dạ khen ngợi, An Nhĩ Tư liền vui vẻ mỉm cười: "Ngon thì ăn nhiều một chút. Chúng ta chỉ cần mang theo một ít là được, số còn lại cứ tiện nghi cho đám tinh tế thú.

Dùng xong bữa sáng, Nhan Tử Dạ ngồi một bên nghỉ ngơi, An Nhĩ Tư chặt vài cây đại thụ khoét thành thùng gỗ, sau khi dùng năng lượng khử đi mùi gỗ thì bỏ thịt cô lỗ thú đã được đóng băng vào trong. Làm vậy có thể trực tiếp mang thịt theo.

An Nhĩ Tư đeo hai cái thùng lớn ở sau lưng rồi nói với Nhan Tử Dạ hai tay trống trơn: "Đi thôi, chúng ta đi chỗ khác tìm vật phẩm nhiệm vụ, thời gian không còn nhiều, phải nhanh một chút mới được."

"Ừm." Nhan Tử Dạ đi theo phía sau, nhìn An Nhĩ Tư vác hai cái thùng cồng kềnh mà không hề bị ảnh hưởng, cậu liền nhịn không được nghĩ, có bầu bạn như An Nhĩ Tư thực tuyệt! Hoàn toàn quẳng chuyện đêm qua ra sau đầu.

...

Hoàn Chương 92.

93. Chương 93: Cô Lỗ Thú

Dưới sự trợ giúp của An Nhĩ Tư, Nhan Tử Dạ rốt cuộc đã tìm ra hết thảy vật phẩm mà nhiệm vụ yêu cầu, mà An Nhĩ Tư sau khi giết hơn mười con tinh tế thú ngụy cấp S cũng thu được một viên tinh hạch, thời gian kết thúc nhiệm vụ còn một ngày.

Dùng hai ngày thu thập hết thảy, vốn bọn họ có thể trở về trả nhiệm vụ sớm thế nhưng nhóm Áo Đức Kỳ lại không truyền tin gì qua. Trọng yếu nhất là gọi qua thông tấn khí Áo Đức Kỳ nhưng cư nhiên không có ai tiếp.

"Sao thế nhỉ, Hải Bác Lạc cùng Ngải Luân cư nhiên cũng không tiếp máy, bọn họ không xảy ra chuyện gì đi?" Nhan Tử Dạ tắt thông tấn khí, nhíu mày hỏi An Nhĩ Tư.

"Hẳn là không, sức chiến đấu của bọn họ tuy không bằng chúng ta nhưng ở vùng bìa rừng vẫn có thể ứng phó, trừ phi..."

An Nhĩ Tư hơi khựng lại một chút, Nhan Tử Dạ lập tức tiếp lời.

"Trừ phi bọn họ đã tiến sâu vào trong rừng như chúng ta." Nhan Tử Dạ cả kinh: "Chết thật, nếu thực là vậy thì chỉ sợ bọn họ đã gặp nguy hiểm. Thế nhưng rừng rậm tinh tế thú quá lớn, hiện giờ trời cũng sắp tối rồi, chúng ta làm sao tìm được bọn họ?"

"Trước tiên cứ từ từ, chúng ta tìm chỗ nghỉ ngơi trước đã, nếu thực sự gặp phải nguy hiểm thì chắn chắn sẽ có động tĩnh." An Nhĩ Tư đưa tay ôm lấy bả vai Nhan Tử Dạ, ấn một nụ hôn lên trán cậu.

Hai người ngay cả chuyện thân mật nhất cũng đã làm rồi, một cái hôn như vậy quả thực không đáng kể chút nào, Nhan Tử Dạ cũng tập thành thói quen, chỉ gật đầu nói: "Cũng tốt, hiện giờ chỉ có thể như vậy."

Sâu trong rừng rậm tinh tế thú, ba người Áo Đức Kỳ đang điên cuồng chạy trốn, phía sau là hơn trăm con cô lỗ thú không ngừng húc đổ cây rượt theo.

"Phù phù, chết tiệc, không phải chỉ trộm ba ấu tể của chúng thôi à, có cần rượt theo chúng ta lâu như vậy không?" Trong lòng Hải Bác Lạc chính là ba ấu tể cô lỗ thú mới sinh không lâu.

Vốn Hải Bác Lạc nghĩ vùng bìa rừng cũng dễ dàng tìm được ấu tể cô lỗ thú, kết quả tìm suốt hai ngày vẫn không thấy bóng dáng. Cuối cùng chỉ có thể liều mạng tiến sâu vào bên trong. Thật không ngờ vận may lại tốt như vậy, cư nhiên tìm thấy một đàn cô lỗ thú, Hải Bác Lạc lập tức nhân cơ hội trộm đi ba ấu tể, kết quả bị đám cô lỗ thú trưởng thành phát hiện, sau đó chính là cảnh tượng bị cả đàn rượt theo hiện giờ.

"Áo Đức Kỳ, giờ phải làm sao đây… mau nghĩ biện pháp đi a, tôi chạy sắp hết nổi rồi." Hải Bác Lạc ôm ba ấu tể cô lỗ thú không ngừng kêu la giãy dụa, vừa chạy vừa thở hổn hển, chạy cũng gần một tiếng, anh sắp kiệt sức rồi a.

Nhìn nhìn Ngải Luân ở bên cạnh, mặc dù thời tiết rét lạnh nhưng vẫn không ngừng tuôn mồ hôi, đủ hiểu Ngải Luân cũng giống như mình.

Áo Đức Kỳ chạy trước nhất, tuy tốt hơn hai người một chút nhưng cũng không khá bao nhiêu. Tay xách ấu tể cự ngạc thú, tiểu thứ cầu ở trong túi áo thì đang bấu chặt áo anh, bộ dáng thực thất kinh. Áo Đức Kỳ nhíu chặt mày, vừa nãy thông tấn khí của bọn họ không ngừng vang lên, không cần nghĩ cũng biết nhất định là An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ, thế nhưng hiện giờ bọn họ căn bản không rảnh tiếp máy.

"Rầm rầm…"

Phía sau lại có vài cây đại thụ ngã xuống, mắt thấy đàn cô lỗ thú càng lúc càng tới gần thì đột nhiên nghe thấy tiếng nước chảy xiết. Sau đó một thác nước cao mấy chục mét xuất hiện trong tầm mắt.

Áo Đức Kỳ tinh mắt phát hiện phía sau thác nước mơ hồ có thể nhìn thấy một sơn động, anh lập tức lớn tiếng nói với Hải Bác Lạc cùng Ngải Luân ở phía sau: "Theo tôi."

Nhìn thấy Áo Đức Kỳ đẩy nhanh tốc độ, Hải Bác Lạc cùng Ngải Luân cũng phát ra hết sức lực đuổi kịp.

Nhảy vài cái, Áo Đức Kỳ giẫm lên những điểm gồ ra ngoài rồi tiến vào bên trong sơn động, Hải Bác Lạc cùng Ngải Luân cũng lần lượt nhảy theo.

"Rống rống rống…." Đám cô lỗ thú không có cách nào leo lên, hơn nữa phía trước thác nước còn có một con sông nhỏ, chúng chỉ có thể đứng bên bờ sông đối diện gầm rú.

Rốt cuộc cũng có thể nghỉ ngơi một chút, ba người dứt khoát ngồi bệch xuống đất, nhìn đám cô lỗ thú vẫn như cũ canh giữ bên ngoài không chịu rời đi, Hải Bác Lạc thở hồng hộc nói: "Không phải chỉ là ba ấu thú thôi sao, có cần rượt theo bán mạng vậy không a?"

Áo Đức Kỳ ném ấu tể cự ngạc thú trong tay qua một bên, nhìn ba ấu tể cô lỗ thú bị choáng váng nằm dưới đất, hừ lạnh: "Ngốc."

"Áo Đức Kỳ, cậu nói ai ngốc hả?" Hải Bác Lạc xoay lại trừng.

"Cậu." Áo Đức Kỳ lạnh lùng nhìn Hải Bác Lạc.

Hải Bác Lạc tức giận: "Áo Đức Kỳ, dựa vào cái gì nói tôi ngốc? Tuy tôi thực sự đã làm liên lụy cậu nhưng cũng không liên quan gì tới ngốc đi?"

Vốn bị truy đuổi chỉ có Hải Bác Lạc cùng Ngải Luân mà thôi, bất quá sau đó ở trên đường lại đụng phải Áo Đức Kỳ, vì thế vô tình liên lụy tới anh. Kỳ thực Hải Bác Lạc vốn có chút áy náy, thế nhưng bị Áo Đức Kỳ kích thích nên toàn bộ áy náy đều bị quẳng ra sau đầu.

Áo Đức Kỳ Đứng dậy xách cổ áo Hải Bác Lạc để anh nhìn đám cô lỗ thú ở bên ngoài, lạnh lùng nói: "Nhìn kỹ đi."

Cái gì? Hải Bác Lạc mờ mịt, liền theo lời Áo Đức Kỳ nhìn đám cô lỗ thú kia, nhìn một chốc vẫn không nhìn ra điều gì liền giãy dụa thoát khỏi kiềm chế của Áo Đức Kỳ, trừng mắt nói: "Nhìn cái gì chứ, một đám cô lỗ thú có gì hay mà nhìn."

Áo Đức Kỳ còn chưa lên tiếng thì Ngải Luân ở bên cạnh đã phát hiện điều kỳ lạ, nói: "Hải Bác Lạc, đám cô lỗ thú kia có phải vì chúng ta trộm mất cả ba ấu tể mới rượt theo không tha như vậy không?"

"Làm sao có thể?" Hải Bác Lạc lập tức phủ nhận: "Năng lực sinh dục của cô lỗ thú xếp hàng cực mạnh trong nhóm tinh tế thú, sao có thể vì ba ấu…"

Hải Bác Lạc nói xong cũng cảm thấy không thích hợp, nhìn ba ấu tể dưới đất, lại nhìn đám cô lỗ thú bên ngoài, nương theo ánh hoàng hôn u ám, quả thực trong đàn thú bên dưới không hề còn ấu tể nào khác. Nghĩ lại lúc trộm ấu tể cũng chỉ thấy có ba con, cộng thêm bộ dáng điên cuồng rượt đuổi của chúng, trong lòng Hải Bác Lạc tựa hồ đã có đáp án.

"Không thể nào, cả một đàn cô lỗ thú cư nhiên chỉ có ba ấu tể?" Hải Bác Lạc kinh ngạc nói.

"Khó trách đám cô lỗ thú này cứ đuổi theo không tha, Hải Bác Lạc, hay là chúng ta trả đám ấu tể lại cho chúng đi?" Ngải Luân có chút không đành lòng nói.

Hải Bác Lạc có chút do dự, bởi vì nếu trả lại ba ấu tể này thì anh lại phải đi tìm một lần nữa. Nếu không hoàn thành nhiệm vụ, anh phải chờ mấy tháng sau mới có thể tham gia kỳ thi tốt nghiệp.

Chính là nếu không chịu trả thì tựa hồ quá tàn nhẫn với đám cô lỗ thú kia. Hải Bác Lạc cũng có chút không đánh lòng, hiện giờ tình thế của anh khá khó xử. Trả không xong mà không trả cũng không được.

Đột nhiên ánh mắt Ngải Luân sáng ngời: "Bằng không chúng ta mang chúng về trả nhiệm vụ rồi đem chúng trả lại?"

Ánh mắt Hải Bác Lạc cũng sáng ngời, vỗ vỗ gáy nói: "Biện pháp này không tồi, sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ!"

"Chi chi…" Tiểu thứ cầu vốn đang nằm trong túi áo Áo Đức Kỳ đột nhiên nhảy ra, chạy sâu vào trong sơn động.

"Tiểu thứ cầu?" Áo Đức Kỳ nhíu mày đi theo. Hiện giờ trời đã tối, mặt trăng vẫn chưa mọc nên trong sơn động chỉ có một mảnh hắc ám.

Áo Đức Kỳ vừa mới đi được hai bước thì tiểu thứ cầu đã cố sức lôi một kiện quần áo rách nát chạy ra.

"Này là…" Hải Bác Lạc lập tức tiến tới nhặt lấy kiện quần áo kia, kinh ngạc nói: "Này là đồ Nhan Tử Dạ, chẳng lẽ bọn họ cũng tiến sâu vào rừng rậm tinh tế thú? Sao lại nhiều máu như vậy, bọn họ không gặp chuyện gì đi?"

Áo Đức Kỳ nghiêm túc quan sát một lúc, phát hiện quả thực là quần áo của Nhan Tử Dạ, bởi vì đồng phục của Nhan Tử Dạ mới được may nên có vài chỗ không giống như bọn họ, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện được. Cẩn thận ngửi ngửi thì trong động quả thực tồn tại hương vị nhàn nhạt của hai thú nhân.

"Vừa nãy thông tấn khí của chúng ta cứ vang mãi, có phải bọn họ đã xảy ra chuyện nên liên lạc không?" Ngải Luân suy đoán.

"Kia còn chờ gì nữa, mau gọi lại cho bọn họ đi." Hải Bác Lạc lập tức mở thông tấn khí, bất quá anh phát hiện màn hình thông tấn khí mình cư nhiên đã bị vỡ, nhấn nhấn thử vài cái nhưng không có chút phản ứng, thế nên chỉ đành nói với Ngải Luân: "Thông tấn khí của tôi hư rồi, Ngải Luân, cậu gọi đi."

Ngải Luân lập tức mở thông tấn khí, gọi qua số của An Nhĩ Tư.

Ở một bên khác trong rừng rậm tinh tế thú.

An Nhĩ Tư vừa mới nướng xong thịt cô lỗ thú, đang định cùng Nhan Tử Dạ ăn cơm thì xa xa đột nhiên truyền tới tiếng vang. Bởi vì khoảng cách khá xa nên hai người chỉ có thể nghe thấy một chút âm thanh.

"Tiếng gào của cô lỗ thú?" An Nhĩ Tư đứng dậy nhìn về phía âm thanh truyền tới: "Hơn nữa số lượng tựa hồ không ít."

"Có lẽ là hai đàn cô lỗ thú đang đánh nhau, quản làm gì, chúng ta ăn bữa tối đi đã." Nhan Tử Dạ ngấu nghiến hai ba cái đã ăn hết nửa miếng thịt trong tay, An Nhĩ Tư lập tức bước qua vỗ vỗ lưng Nhan Tử Dạ: "Ăn từ từ thôi."

Nuốt xuống phần thịt trong miệng, nhận nước An Nhĩ Tư đưa qua, Nhan Tử Dạ uống một ngụm rồi nói: "Tôi sắp đói chết rồi. Cũng không biết có phải vì hôm nay tiêu hao thể lực quá độ hay vì không tu luyện bổ sung linh lực mà bụng có cảm giác rất đói."

"Không có việc gì, chúng ta còn rất nhiều thịt, nếu không đủ thì tôi lại bắt thêm một con cô lỗ thú nữa. Em ăn từ từ thôi, cẩn thận nghẹn." Thấy Nhan Tử Dạ tựa hồ đói sắp hỏng rồi, anh liền đưa phần thịt trong tay mình cho cậu. Sau đó định bụng nướng thêm chút thịt, bất quá ngay lúc này thông tấn khí trên tay anh động nhiên reo vang.

"Ngải Luân?" Phát hiện người liên lạc là Ngải Luân, An Nhĩ Tư lập tức tiếp nhận.

Kết quả người xuất hiện trên màn hình không phải Ngải Luân mà là Hải Bác Lạc.

Nhìn thấy An Nhĩ Tư, Hải Bác Lạc liền sốt ruột hỏi: "An Nhĩ Tư, hai người hiện giờ đang ở đâu vậy, Nhan Tử Dạ có ở bên cạnh cậu không?"

Nhìn Nhan Tử Dạ vừa ăn thịt nướng vừa nhìn về phía mình, An Nhĩ Tư nói với màn hình ánh sáng: "Tiểu Dạ đang ở bên cạnh tôi, sao vậy?"

"Tụi tôi tìm thấy quần áo dính máu của Nhan Tử Dạ trong một sơn động, có phải nhóc ấy bị thương không?"

"Không có." Tìm thấy quần áo của Tiểu Dạ trong sơn động? Chẳng lẽ bọn họ đang ở trong sơn động mà anh cùng Tiểu Dạ đã qua đêm? An Nhĩ Tư lập tức hỏi: "Các cậu đang ở trong sơn động phía sau thác nước đúng không? Áo Đức Kỳ cũng đang ở cùng hai cậu à?"

"Ừm." Hải Bác Lạc không ngừng gật gù: "Áo Đức Kỳ cùng Ngải Luân đều đang ở đây. Tụi tôi bị một đám cô lỗ thú đuổi theo nửa ngày, hiện giờ căn bản không ra được."

"Các cậu cứ ở yên đó, tôi cùng Tiểu Dạ sẽ qua đó." An Nhĩ Tư tắt thông tấn khí, nhìn thấy Nhan Tử Dạ đã ăn hết thịt nướng nhưng có vẻ vẫn chưa no, liền nói: "Tiểu Dạ, nhóm Hải Bác Lạc đang ở trong sơn động chúng ta đã ở, bọn họ tựa hồ gặp chút phiền phức, hiện giờ chúng ta qua đó tìm bọn họ được không?"

Vỗ vỗ cái bụng no lưng lửng, Nhan Tử Dạ nói: "Đi, lập tức đi thôi."

Nhận được sự đồng ý của Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư lập tức biến thân thành hắc hổ, cõng Nhan Tử Dạ bay về phía thác nước.

...

Hoàn Chương 93.

94. Chương 94: Linh Lực Biến Mất

******

Đại lão hổ màu đen đứng ở cửa hang, đợi Nhan Tử Dạ leo xuống rồi mới biến về nhân hình.

Nhìn thấy An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ tới, Hải Bác Lạc lập tức nhiệt tình chạy tới, cứ hệt như người bị lạc trong rừng rậm nhiều năm đột nhiên nhìn thấy người thân vậy: "An Nhĩ Tư, Nhan Tử Dạ, hai cậu rốt cuộc tới rồi."

"Mấy người gặp phải chuyện gì vậy?" Nhìn bộ dáng mệt mỏi của Hải Bác Lạc cùng Ngải Luân, ngay cả Áo Đức Kỳ vẫn luôn cao ngạo lạnh lùng cũng không kém bao nhiêu, cứ hệt như ba người vừa mới chạy ra từ khu chạy nạn.

"Ai, đừng nói nữa, Nhan Tử Dạ, hai người còn dịch dinh dưỡng không? Cho tụi này vài bình đi, suốt ngày nay không uống chút dịch dinh dưỡng nào rồi a." Hải Bác Lạc hiện giờ đã đói tới mức không còn khí lực, cũng không chú ý nhiều nữa.

Nhan Tử Dạ nhún nhún vai: "Thật có lỗi, tụi tôi cũng không có dịch dinh dưỡng."

"Cái gì? Không thể nào? Vậy hai người ăn cái gì a?" Hải Bác Lạc giật mình, mọi người đều không còn dịch dinh dưỡng, chẳng lẽ phải nhịn đói suốt một ngày sao?

"Không có dịch dinh dưỡng không có nghĩa là tụi này không có thức ăn." Nhan Tử Dạ quyết định không chọc Hải Bác Lạc nữa, cậu thả thùng gỗ đeo trên lưng xuống, mở ra, bên trong chính là thịt cô lỗ thú được đóng băng.

Vừa thấy thịt cô lỗ thú, hai mắt Hải Bác Lạc lập tức sáng ngời, kinh hô: "Nhan Tử Dạ, cậu thật tốt quá a." Hải Bác Lạc giang tay chuẩn bị cho Nhan Tử Dạ một cái ôm thắm thiết, kết quả bị An Nhĩ Tư ngăn cản.

"Các cậu hẳn đã đói rồi, ăn trước đi đã." An Nhĩ Tư chắn trước mặt Nhan Tử Dạ, xảo diệu chuyển dời lực chú ý của Hải Bác Lạc về phía thức ăn.

Chỉ chốc lát sau, từ cửa hang truyền tới mùi thơm của thịt nướng.

Ánh lửa sáng ngời chiếu sáng cả sơn động, năm người ngồi quanh đống lửa nhìn An Nhĩ Tư thuần thục nướng thịt. Hải Bác Lạc nhìn chăm chú tới không chuyển mắt, mỗi khi An Nhĩ Tư chuyển động anh lại nuốt nước miếng một chút, bộ dáng tham ăn kia làm Nhan Tử Dạ nhịn không được bật cười, sau đó hỏi về chuyện bọn họ đã trải qua.

"Nói vậy này đều là họa do anh gây ra?" Nghe Hải Bác lạc kể lại xong, Nhan Tử Dạ trêu tức nhìn đối phương.

"Này… này đâu thể trách tôi, tôi cũng không ngờ cả đàn cô lỗ thú cư nhiên chỉ có ba ấu tể a!" Hải Bác Lạc cảm thấy bản thân thực vô tội, khi ấy chỉ nghĩ tới chuyện hoàn thành nhiệm vụ, đâu có nghĩ ngợi nhiều.

"Kỳ thật sáng nay tôi đã gặp đàn cô lỗ thú này, bộ dáng của chúng khi đó giống như đang chạy trốn. Bởi vì đang gấp nên tôi cũng không chú ý nhiều." An Nhĩ Tư vừa đảo xiêng thịt vừa nói. Khi ấy bởi vì sợ Nhan Tử Dạ thức dậy sẽ đói bụng nên anh chỉ vội vàng bắt một con rồi quay về.

"Vì sao lại chạy trốn? Các cậu nói xem có phải chúng bị tinh tế thú cấp cao liệp sát nên mới chạy trốn không? Lúc tôi thấy đàn cô lỗ thú này, chúng nó đang nghỉ ngơi. Bình thường ấu tể cô lỗ thú sẽ ít ỏi như vậy, có khả năng nhất chính là con tinh tế thú cấp cao kia đã ăn thịt những ấu tể khác." Hải Bác Lạc xoa xoa cằm, suy đoán.

Áo Đức Kỳ liếc mắt một cái: "Đầu óc rốt cục cũng thông minh được một chút."

Hải Bác Lạc trừng mắt: "Tôi vốn không ngốc, chẳng qua là bị cậu nói nhiều quá mới biến thành ngốc thôi."

Áo Đức Kỳ: "…"

An Nhĩ Tư đã nướng thịt tốt lắm, liền đưa qua cho Áo Đức Kỳ. Áo Đức Kỳ nhận lấy thịt nước, xé một miếng nhỏ thổi nguội rồi nói với tiểu thứ cầu đang vui vẻ lăn lăn trong lòng Nhan Tử Dạ: "Ăn thịt."

Kỳ thực tiểu thứ cầu đã sớm đã đói bụng nhưng không lập tức lao qua chỗ Áo Đức Kỳ mà mở to đôi mắt nhỏ nhìn Nhan tử Dạ.

Nhan Tử Dạ buồn cười nói: "Muốn ăn thì đi đi, không cần hỏi ý kiến của ta."

"Chi…" Nhận được sự cho phép, tiểu thứ cầu liền nhảy ra khỏi lòng Nhan Tử Dạ, lúc Áo Đức Kỳ mở rộng tay liền vững vàng rơi vào lòng anh. Động tác thuần thục kia vừa nhìn đã biết đã trải qua luyện tập.

"Áo Đức Kỳ, cậu đúng là sủng nó a, tự mình không ăn mà đút nó ăn trước. Ai, đãi ngộ này quả thực là không có cách nào so a!" Với Hải Bác Lạc, chỉ cần thái độ của Áo Đức Kỳ đối với anh tốt hơn một chút, bớt châm chích anh một chút thì anh đã cám ơn trời đất lắm rồi. Nhìn đãi ngộ của cậu ta dành cho tiểu thứ cầu, anh thực sự không dám mơ ước xa vời!

Áo Đức Kỳ không để ý tới Hải Bác Lạc, tiếp tục xé thịt đút tiểu thứ cầu, tất cả lực chú ý đều đặt trên người vật nhỏ. Tựa hồ không hề để ý người khác cảm nhận gì về mình.

Ngải Luân ở bên cạnh nhận lấy phần thịt An Nhĩ Tư đưa qua, sau khi nói cám ơn thì im lặng ngồi ăn chứ không nói nhiều.

Nhìn nhóm Hải Bác Lạc ăn thực ngon lành, Nhan Tử Dạ đột nhiên cảm thấy thèm ăn, bụng cũng bắt đầu kêu 'rột rột'.

An Nhĩ Tư có chút kinh ngạc nhìn qua: "Tiểu Dạ, vừa nãy e vẫn chưa ăn no à?"

"A, ừm." Nhan Tử Dạ cảm thấy có chút ngượng ngùng, vừa nãy ăn phần mình rồi ăn cả phần An Nhĩ Tư, thế mà hiện giờ bụng cư nhiên lại bắt đầu kháng nghị. Không biết còn tưởng cậu là kẻ dạ dày vương a.

Tuy cảm thấy sức ăn của Nhan Tử Dạ hơi lớn nhưng An Nhĩ Tư cũng không quá để ý, bởi vì hôm nay Nhan Tử Dạ quả thực đã tiêu hao rất nhiều thể lực, thế nên anh đưa phần thịt của mình qua rồi tiếp tục nướng thêm một phần cho mình.

Ăn thịt nướng xong, mọi người bắt đầu nói về nhiệm vụ.

Cho tới bây giờ, trừ bỏ hỏa diệu thạch của Ngải Luân thì nhiệm vụ của những người khác đều đã hoàn thành. Nghe nói vật phẩm nhiệm vụ của Nhan Tử Dạ đã tìm được toàn bộ, ngay cả Áo Đức Kỳ cũng nhịn không được nhìn qua.

Thấy Nhan Tử Dạ cũng đã hoàn thành nhiệm vụ, chỉ còn lại một mình mình, Ngải Luân nhịn không được đỏ mặt, cúi đầu thấp giọng nói: "Bằng không sáng mai các cậu về trả nhiệm vụ trước đi, hỏa diệu thạch, tôi có thể tự mình tìm."

"Này sao có thể chứ, chúng ta là một đội, sao có thể bỏ cậu lại." Hải Bác Lạc vừa nghe vậy thì lập tức phản bác: "Tụi tôi giúp cậu thì nhất định sẽ tìm thấy nhanh hơn. Hơn nữa, hiện giờ đang ở sâu trong rừng rậm tinh tế thú, nơi này có rất nhiều tinh tế thú cấp cao, cậu lang thang một mình rất nguy hiểm."

"Đúng vậy, Ngải Luân, anh yên tâm, chúng tôi sẽ giúp anh, đúng không An Nhĩ Tư?" Nhan Tử Dạ nhìn An Nhĩ Tư ở phía sau. Tuy cậu rất lười nhưng hiện giờ Ngải Luân chính là đồng bạn, Nhan Tử Dạ không có khả năng bỏ lại.

"Đương nhiên." Bầu bạn của mình đã lên tiếng, An Nhĩ Tư đương nhiên không có ý kiến.

Áo Đức Kỳ cũng kéo lực chú ý khỏi tiểu thứ cầu trong lòng, ngẩng đầu gật gật với Ngải Luân, biểu bị anh cũng đồng ý với lời Hải Bác Lạc.

"Các cậu… thật sự rất cám ơn." Ngải Luân cảm kích nói, cho tới giờ anh vẫn luôn là người yếu nhất trong đội nhưng nhóm An Nhĩ Tư hoàn toàn không có ý xem thường. Thậm chí ở thời khắc quan trọng như vậy vẫn sẵn sàng đưa tay giúp đỡ. Ngải Luân thật sự cảm động.

"Tốt lắm, cũng không còn sớm nữa, mọi người nghỉ ngơi đi. Sáng mai dậy sớm giúp Ngải Luân tìm hỏa diệu thạch." Tiếp đó An Nhĩ Tư nói với Nhan Tử Dạ: "Tiểu Dạ, ngủ đi."

"Anh ngủ trước đi, tôi phải ra ngoài tu luyện một chút." Ban đêm linh khí trong rừng rậm tinh tế thú thực nồng đậm, Nhan Tử Dạ sao có thể bỏ qua cơ hội tốt này. Tuy thời tiết thực rét lạnh nhưng vẫn không thể ngăn cản nhiệt tình tu luyện của cậu.

"Chi chi…" Tiểu thứ cầu trực tiếp từ lòng Áo Đức Kỳ nhảy qua chỗ Nhan Tử Dạ. Chủ nhân phải tu luyện, tiểu thứ cầu biểu thị mình cũng muốn đi theo.

"Tôi đi cùng em." Đám cô lỗ thú ở bên ngoài vẫn chưa rời đi, tựa hồ quyết tâm chặn ở ngoài cửa. An Nhĩ Tư lo lắng Nhan Tử Dạ một mình ra ngoài nên đi theo.

Thấy An Nhĩ Tư biến thành hắc hổ cõng Nhan Tử Dạ rời đi, Hải Bác Lạc nhịn không được nói: "Nhan Tử Dạ từ khi nào biến thành chăm chỉ như vậy a, đã tối rồi mà vẫn đi tu luyện. Đột nhiên không biết nghĩ tới gì đó, biểu tình Hải Bác Lạc có chút mờ ám: "Bọn họ không phải là đi ra ngoài hẹn hò chứ?"

Tiểu thứ cầu theo Nhan Tử Dạ đi rồi, Áo Đức Kỳ nhìn túi áo trống rỗng của mình, trong lòng có một chút mất mác, kéo chặt quần áo nằm xuống, nhắm mắt lại. Đối với lời Hải Bác Lạc, Áo Đức Kỳ lựa chọn tỉnh lược.

Ngải Luân nhìn biểu tình đáng khinh của Hải Bác Lạc, không biết nên nói gì nên cũng quyết định im lặng, dứt khoát tìm một chỗ nằm xuống ngủ.

"Này này, hai người các cậu có nghe tôi nói không vậy? Đừng xem tôi không tồn tại a!" Nhìn Áo Đức Kỳ cùng Ngải Luân nhắm mắt không thèm để ý tới mình, Hải Bác Lạc có cảm giác mình lại lẩm nhẩm một mình. Qua một hồi lâu vẫn không nhận được hồi đáp, Hải Bác Lạc cảm thấy không thú vị, chỉ đành tìm chỗ nghỉ ngơi.

Trên đỉnh núi, Nhan Tử Dạ ngồi ở vị trí phía trên con sông, Tiểu Hoa cùng tiểu thứ cầu phân biệt ngồi ở hai bên, phía dưới chính là thác nước. Ở đây linh khí thật sự quá nồng đậm, Nhan Tử Dạ cảm thấy lỗ chân lông khắp toàn thân đều nở ra, sảng khoái cực kỳ.

Mà An Nhĩ Tư thì vừa giúp Nhan Tử Dạ canh chừng, nếu có thiết bị giám sát bay qua thì lập tức dựng lên lồng phòng hộ, phòng ngừa thiết bị giám sát chụp được cảnh nhóm Nhan Tử Dạ tu luyện.

May mắn là viện trưởng cùng nhóm đạo sư tựa hồ không nghĩ sẽ có học viên chạy sâu vào trong rừng nên thẳng tới khi Nhan Tử Dạ kết thúc tu luyện, An Nhĩ Tư cũng không phát hiện thiết bị giám sát nào.

Bởi vì hôm sau còn phải giúp Ngải Luân tìm kiếm hỏa diệu thạch nên Nhan Tử Dạ tu luyện tới hơn nửa đêm thì chuẩn bị quay về nghỉ ngơi. Chẳng qua vừa mới thu công định quay về thì đột nhiên Nhan Tử Dạ ngây ngẩn cả người.

An Nhĩ Tư phát hiện biểu tình Nhan Tử Dạ có chút không thích hợp, không khỏi hỏi: "Tiểu Dạ, làm sao vậy?"

Nhan Tử Dạ cúi đầu nhìn chỗ đan điền của mình lẩm bẩm: "Sao có thể, vừa nãy tôi rõ ràng hấp thu không ít linh khí chuyển hóa thành linh lực, vì sao hiện giờ lại biến mất rồi?"

Việc này phát sinh quá đột ngột, Nhan Tử Dạ căn bản không kịp phản ứng, rõ ràng vừa nãy đã tồn trữ rất nhiều linh lực, hiện giờ chúng đâu cả rồi? Nhan Tử Dạ hoàn toàn không cảm ứng được.

"Biến mất?" Tuy An Nhĩ Tư biết phương pháp tu luyện của tu yêu giả là chứa đựng linh lực trong đan điền, nếu đã chứa ở đó thì vì sao lại biến mất, An Nhĩ Tư nhịn không được nói: "Tiểu Dạ, bằng không em kiểm tra lại một chút đi, xem xem sao lại thế này."

"Không có, vẫn không tìm thấy." Nhan Tử Dạ cũng có chút luống cuống, đây là lần đầu tiên xuất hiện tình huống này. Linh lực chuyển hóa không nằm trong đan điền, kia rốt cuộc nó đã đi đâu?

...

Hoàn Chương 94.

95. Chương 95: Gặp Chuyện Không May

Sáng sớm, ánh sáng sáng ngời chiếu rọi vào hang động, lúc Hải Bác Lạc tỉnh lại, những người khác đều đã tỉnh. Kỳ quái nhất chính là Nhan Tử Dạ cư nhiên cũng tỉnh, chẳng qua có chút ủ rũ ngồi ở một góc, cũng không biết đang nghĩ gì.

"Nhan Tử Dạ, cậu cư nhiên dậy sớm như vậy, đúng là kỳ tích a!" Hải Bác Lạc trêu chọc nói.

Nhan Tử Dạ ngẩng đầu liếc mắt nhìn Hải Bác Lạc nhưng không nói gì, sau đó lại nhìn về phía cửa động, ánh mắt chớp cũng không chớp, bộ dáng như có tang.

Hải Bác Lạc khó hiểu, anh cảm thấy Nhan Tử Dạ hôm nay tựa hồ có chút không thích hợp, liền nhịn không được hỏi An Nhĩ Tư đang nhóm lửa chuẩn bị nướng thịt: "An Nhĩ Tư, Nhan Tử Dạ làm sao vậy?"

Nhìn qua Nhan Tử dạ một cái, An Nhĩ Tư mỉm cười nhàn nhạt nói: "Không có việc gì, chỉ là tâm tình không tốt thôi. Cứ để em ấy yên tĩnh." Nói xong, anh bắt đầu đốt lửa nướng thịt.

Nghe thấy An Nhĩ Tư nói vậy, những người khác cũng không tiến tới quấy rầy Nhan Tử Dạ. Nhan Tử Dạ cứ ngồi vậy tầm nửa tiếng, lúc ngửi thấy mùi thịt nướng thì bụng cậu cũng bắt đầu kháng nghị.

"Thật là, hai ngày nay sao cứ hay đói như vậy a." Nhan Tử Dạ lầm bầm.

"Tiểu Dạ, lại ăn bữa sáng đi." An Nhĩ Tư lấy phần thịt non mềm nhất cho Nhan Tử Dạ.

Nhan Tử Dạ nhận lấy thịt nướng bắt đầu ăn. Có ăn, tâm tình buồn bực của Nhan Tử Dạ cũng trở nên tốt hơn.

"Nếu không muốn nói ra thì cũng đừng nghĩ ngợi nữa. Nếu không còn thì tu luyện lại là được rồi, không cần vì… vì chuyện không cần thiết này mà phiền não." An Nhĩ Tư an ủi nói.

Nhan Tử Dạ gật gật đầu, cảm thấy An Nhĩ Tư nói có lý, kỳ thực chỉ là cậu nghĩ ngợi quá nhiều thôi. Chủ yếu là tu luyện hơn ngàn năm, quá trình tuy gian khổ nhưng cũng có thể xem là thuận lợi, chưa từng xuất hiện tình huống linh lực biến mất kỳ quái như vậy. Đêm qua sau khi phát hiện, cậu đã một lần nữa tu luyện, kết quả sau khi chấm dứt thì linh lực lại một lần nữa biến mất, hơn nữa cũng không có chút dấu hiệu nào. Thế nên Nhan Tử Dạ mới lo lắng có phải thân thể của mình có vấn đề gì đó hay không.

Nhưng mà lúc cậu kiểm tra thì lại không phát hiện vấn đề, cũng chính vì thế sáng nay cậu mới ỉu xìu như vậy.

Linh lực trong đan điền không còn nhiều, bởi vì hôm nay phải trợ giúp Ngải Luân tìm kiếm hỏa diệu thạch nên Nhan Tử Dạ không có thời gian tu luyện.

Thấy Nhan Tử Dạ ăn xong một phần thịt nướng, An Nhĩ Tư lại đưa qua một phần, Nhan Tử Dạ không cần tới ba phút thời gian đã ăn xong phần thịt nướng thứ hai, bất quá bộ dáng có vẻ vẫn chưa thỏa mãn. Thấy Nhan Tử Dạ tựa hồ vẫn chưa ăn no, An Nhĩ Tư nướng hết toàn bộ phần thịt cô lỗ thú còn lại, cuối cùng toàn bộ phần thịt của hai người đều vào bụng Nhan Tử Dạ.

Thấy Nhan Tử Dạ cư nhiên ăn hết phần thịt của bốn người, Hải Bác Lạc cùng Ngải Luân đều trừng to mắt, Áo Đức Kỳ cũng có chút khác thường nhìn Nhan Tử Dạ. Nhan Tử Dạ có chút ngại ngùng, tựa hồ sức ăn của cậu hơi lớn một chút.

Nhìn ra Nhan Tử Dạ xấu hổ, An Nhĩ Tư mỉm cười nói: "Gần nhất thể lực của Tiểu Dạ tiêu hao khá lợi hại nên ăn nhiều một chút để bổ sung."

Chỉ một câu đơn giản nghe như không có vấn đề, thế nhưng Nhan Tử Dạ cứ cảm thấy An Nhĩ Tư có ẩn ý trong đó. Ngẫm lại thì cậu ăn nhiều như vậy chính là bắt đầu từ ngày đó ở cùng một chỗ với An Nhĩ Tư. Tối đó đã cùng Phỉ Áo Nạp đánh một trận, sau đó lại cùng An Nhĩ Tư lăn lộn một hồi, thể lực quả thực tiêu hao lợi hại. An Nhĩ Tư nói cũng không phải không có đạo lý.

"Đúng vậy, chính là như vậy." Nhan Tử Dạ phụ họa.

"Kia thể lực tiêu hao cũng quá lợi hại đi." Hải Bác Lạc nhỏ giọng nói thầm, phần ăn của bốn người a, Nhan Tử Dạ ăn xong mà bụng một chút cũng không trướng, cũng không biết số thức ăn kia đi đâu rồi.

Muốn tìm hỏa diệu thạch thì trước tiên phải tìm ra sào huyệt hỏa diễm thú, bởi vì hỏa diệu thạch chính là tảng đá ngưng kết từ nước miếng của hỏa diễm thú, là tài liệu quan trọng chuyên dùng để chế tác vũ phí cùng phi hành khí.

Trước kia tuy hỏa diễm thú tuy khá thưa thớt nhưng vẫn xuất hiện ở vùng bìa rừng tinh tế thú. Cũng không biết có phải vận may của Ngải Luân không tốt hay không mà ở bên ngoài tìm suốt ngày cũng tìm không ra, Hải Bác Lạc đồng dạng cũng không tìm được ấu tể cô lỗ thú, thế nên hai người mới quyết định tiến sâu vào bên trong.

Kết quả Hải Bác Lạc tìm được ấu tể cô lỗ thú nhưng hỏa diệu thạch của Ngải Luân thì vẫn không thấy bóng dáng.

Áo Đức Kỳ cùng Hải Bác Lạc trói đám ấu tể lại, thiết lập lồng phòng hộ để đề phòng chúng trốn thoát, sau đó để chúng lại trong động. Đám cô lỗ thú vẫn còn canh giữ ở bên ngoài, không chịu rời đi. Trong năm người chỉ có mình An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ biết bay, thế nên An Nhĩ Tư trực tiếp biến về thú hình, mang theo Áo Đức Kỳ cùng Hải Bác Lạc bay ra khỏi sơn động. Tuy Nhan Tử Dạ biết bay nhưng phải dùng tới linh lực, vì thế vì lười dùng linh lực nên Nhan Tử Dạ ở lại sơn động chờ An Nhĩ Tư quay lại đón.

Năm người chia thành hai đội, An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ một đội, Áo Đức Kỳ cùng Hải Bác Lạc, còn có Ngải Luân một đội. Mọi người phân công tìm kiếm.

"An Nhĩ Tư, anh biết ở đâu có hỏa diễm thú không?" Ngồi trên lưng hắc hổ mà An Nhĩ Tư biến thành, để đối phương cõng mình. Tiểu thứ đầu đi theo bên người Nhan tử Dạ, lúc này đang nằm trên vai cậu, đôi mắt bé xíu lúng liếng như hạt châu không ngừng chuyển động quan sát xung quanh.

"Không biết, nhưng hỏa diễm thú bình thường đều sinh hoạt ở những nơi có độ ấm khá cao, tôi biết trong rừng rậm tinh tế thú có một nơi có suối nước nóng, chúng ta có thể tới đó thử xem. Ngồi vững." An Nhĩ Tư đột nhiên tăng tốc, bay vun vút như tia chớp trong rừng rậm.

Tốc độ của An Nhĩ Tư rất nhanh, chỉ thoáng chốc đã tới, nước suối ở đây không ngừng tỏa lên hơi nước nóng hầm hập, nếu không phải thời điểm không đúng, Nhan Tử Dạ thực sự muốn nhảy xuống ngâm mình một phen.

"Tìm xem phụ cận có sào huyệt hỏa diễm thú hay không, bất quá phải cẩn thận, hỏa diễm thú ở bên trong rừng rậm tinh tế thú rất có thể đã đạt tới cấp S." An Nhĩ Tư nhắc nhở nói.

"Tôi biết rồi." Nhan Tử Dạ hiện giờ còn rất ít linh lực, tự nhiên không thể không chút kiêng dè như trước kia. Thế nên dọc theo đường đi cậu vẫn thực cẩn thận, giống như lúc mới vừa tới thế giới này vậy.

Ở phụ cận suối nước nóng có rất nhiều ngọn núi nhỏ, bên trong núi cũng có không ít hang động cao hơn hai thước, nếu muốn tìm kiếm từng nơi một thì quả thực phải tốn không ít công sức. Thế nhưng không thể không làm, hiện giờ đang là thời kỳ hỏa diễm thú ngủ đông, mà hỏa diễm thú cũng giống như cô lỗ thú, là loài quần cư, chỉ cần đánh thức một con thôi thì những con khác cũng tỉnh lại theo.

Xem xét mấy chục hang động nhưng không thu hoạch được gì, Nhan Tử Dạ đi tới cửa hang tiếp theo, lúc chuẩn bị đi vào thì cái mũi đột nhiên ngửi thấy một hương vị gay mũi, cậu nhịn không được hắt xì một cái, âm thanh vang dội nhát mắt thông qua cửa hang vọng vào bên trọng.

Ngay sau đó còn không ngờ Nhan Tử Dạ kịp phản ứng, một tiếng thú rống đã vang lên, một ngọn lửa nóng rực từ trong hang phun ra.

Nhan Tử Dạ vội vàng lắc mình vọt qua một bên. Tiểu thứ cầu vốn đang nằm trên vai Nhan Tử Dạ cũng hoảng sợ.

"Rống..." Một con tinh tế thú hình dáng như con báo toàn thân đỏ bừng tỏa ra hỏa diễm hừng hực từ trong hang nhảy ra, nhìn thấy Nhan Tử Dạ thì trực tiếp đánh móc sau gáy cậu.

Nhan Tử Dạ nhảy một cái, trực tiếp từ trên ngọn núi cao năm thước nhảy xuống, sau đó tay trái ngưng tụ linh lực, vung lên, vô số lưỡi băng bay về phía hỏa diễm thú.

Hỏa diễm thú hé miệng, ngọn lửa cực nóng phun ra, lưỡi băng vừa chạm vào ngọn lửa thì lập tức hòa tan. Ngay sau đó hỏa diễm thú cũng nhảy xuống.

An Nhĩ Tư ở một bên khác vừa nghe thấy tiếng rống của hỏa diễm thú thì lập tức chạy qua chắn trước mặt Nhan Tử Dạ: "Cấp S cao cấp? Tiểu Dạ, em lùi qua một bên đi, để tôi đối phó nó."

An Nhĩ Tư cấp SS đối phó với hỏa diễm thú cấp S thì dễ như trở bàn tay, vài quả cầu năng lượng bay qua. Hỏa diễm thú lại hé miệng phun lửa, ngọn lửa của hỏa diễm thú hoàn toàn không có tác dụng với luồng năng lượng của An Nhĩ Tư, nó trực tiếp xuyên qua cầu lửa đánh trúng hỏa diễm thú. Hỏa diễm thú bị đánh bay ra ngoài.

"Rống rống..." Hỏa diễm thú ngửa mặt lên trời rống dài vài tiếng, sau đó ngọn lửa trên người nó phừng lớn, nó cấp tốc lao về phía An Nhĩ Tư.

Tay trái An Nhĩ Tư bọc ngân quang tung một đấm đánh vào người hỏa diễm thú, hỏa diễm thú ăn đau hé miệng cắn một ngụm vào cánh tay An Nhĩ Tư, tay phải anh phát ra một luồng ngân quang bắn thẳng vào hai mắt hỏa diễm thú, hỏa diễm thú phản ứng rất nhanh, lập tức hé miệng phun lửa, kết quả lồng phòng hộ trên người An Nhĩ Tư lập tức được dựng lên ngăn chặn công kích.

"Ầm..." An Nhĩ Tư một cú đá bay hỏa diễm thú ra ngoài, tiếp đó một quả cầu năng lượng đánh lên người nó.

"Rống rống rống..."

Nhìn An Nhĩ Tư đánh ngã hỏa diễm thú, Nhan Tử Dạ đang định đi qua thì hơn mười con hỏa diễm thú đột nhiên từ những hang động khác biệt chạy ra, vừa thấy đồng bạn nằm dưới đất thì chúng lập tức nhảy xuống vây quanh An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ.

An Nhĩ Tư chạy tới bên cạnh Nhan Tử Dạ, có hơn mười con hỏa diễm thú, nếu chỉ có một mình thì An Nhĩ Tư không sợ, nhưng hiện giờ còn có Nhan Tử Dạ, anh không thể không cẩn thận.

Nhìn thấy tình thế không đúng, Nhan Tử Dạ cũng bắt đầu lo lắng, hiện giờ linh lực trong cơ thể không nhiều, cho dù linh lực có dư thừa thì cậu nhiều nhất chỉ đối phó được một con hỏa diễm thú mà thôi. Sức chiến đấu của Tiểu Hoa cùng tiểu thứ cầu cùng lắm chỉ tương đương với thú nhân cấp B, đối đầu với hỏa diễm thú chẳng khác nào đưa thức ăn tới miệng đối phương.

Vẻ mặt An Nhĩ Tư thực nghiêm túc, anh biến về hình dạng hắc hổ đưa Nhan Tử Dạ lên một cái hang nhỏ trên ngọn núi, sau đó thiết lập lồng phòng hộ rồi nhảy xuống, cùng nhóm hỏa diễm thú chiến đấu.

Ánh sáng màu bạc cùng ngọn lửa màu đỏ không ngừng đan xen, biến về hình thú sức lực của An Nhĩ Tư rất lớn, một cái tát liền chụp bay một con hỏa diễm thú, tiếp đó anh phun ra năng lượng pháo màu bạc đánh trúng hai con hỏa diễm thú rồi nhảy tới bên cạnh một con hỏa diễm thú khác. Móng vuốt lóe sáng hàn quang trực tiếp vung lên, bụng con hỏa diễm thú kia nháy mắt xuất hiện năm miệng vết thương sâu tận xương.

Hỏa diễm thú bị thương càng trở nên điên cuồng hơn, chúng liều mạng công kích An Nhĩ Tư, An Nhĩ Tư thả người nhảy dựng lên, tiếp đó nâng vuốt đè con hỏa diễm thú vừa xông tới, móng vuốt trực tiếp xuyên vào cổ họng nó.

Hỏa diễm thú nằm trên mặt đất, ánh lửa trên người chậm rãi lụi tàn, ngay sau đó máu tươi không ngừng trào ra nhuộm đỏ cả mặt đất. Nhìn thấy lại thêm một đồng bạn tử vong, đám hỏa diễm thú còn lại nổi giận, không hẹn mà cùng bổ nhào về phía An Nhĩ Tư, An Nhĩ Tư lập tức dựng lồng phòng hộ, hơn mười con hỏa diễm thú không ngừng va chạm vào vách lồng màu bạc.

"A..." Chỉ thấy An Nhĩ Tư rống to một tiếng, trên người bộc phát ngân quang mãnh liệt. "Ầm..." một tiếng, hơn mười con hỏa diễm thú bị năng lượng bùng phát của An Nhĩ Tư đánh văng.

Da lông vốn đen tuyền của đại lão hổ biến thành màu trắng bạc, dưới ánh mặt trời chiếu rọi tỏa ra quang mang chói mắt. Đứng trên cao nhìn thấy An Nhĩ Tư lộ ra chân thân, Nhan Tử Dạ lộ ra biểu tình quả thế.

Trước đó Nhan Tử Dạ vẫn luôn kỳ quái, với màu tóc bạc của An Nhĩ Tư sao hình thú lại có thể là lão hổ màu đen. Quả nhiên màu trắng bạc mới xứng với anh nhất.

Cấp S cùng cấp SS hoàn toàn không thể so sánh, khoảng cách của hai cấp thật sự quá xa, trước đó An Nhĩ Tư vẫn còn chút cố kỵ, hiện giờ đã tung ra hết sức nên đám hỏa diễm thú kia căn bản không thể phản kháng. Sau khi giết chết ba con cùng hơn mười con bị thương nặng, An Nhĩ Tư ở trong sơn động của chúng tìm được năm sáu viên hỏa diệu thạch rồi dẫn Nhan Tử Dạ rời đi.

"Ngải Luân, tụi tôi tìm được hỏa diệu thạch rồi, lập tức quay về sơn động sau thác nước tập hợp." Sau khi lấy được hỏa diệu thạch, Nhan Tử Dạ lập tức gửi tin cho Ngải Luân. Nhận được tin, Ngải Luân thực hưng phấn lập tức cùng nhóm Áo Đức Kỳ chạy trở về.

Lúc An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ trở về chỗ thác nước thì thấy bên bờ sông có vô số thi thể cô lỗ thú, hơn nữa còn rất nhiều thi thể không trọn vẹn, có vài con chỉ còn nửa trên, vài con thì mất chân linh tinh. Máu tươi nhiễm đỏ mặt đất, ngay cả nước trong con sông cũng bị nhuộm đỏ.

Này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

....

Hoàn Chương 95.

96. Chương 96: Hắc Cự Mãng

"Này..." Nhan Tử Dạ kinh ngạc, tuy cô lỗ thú chỉ là tinh tế thú cấp A, lực công kích cũng không mạnh, thế nhưng một đàn cô lỗ thú như vậy, cho dù là thú nhân cấp S thì cũng không dám liều lĩnh như vậy.

Bọn họ chỉ vừa rời đi không lâu, nơi này sao lại biến thành thế này?

An Nhĩ Tư nghiêm túc nhìn nhìn xung quanh, lúc đi tới bờ sông thì anh nhìn thấy một mảnh vảy lớn cỡ mười cm, nhặt lên. Chiếc vảy màu đen rất cứng còn lóe sáng như kim loại.

"Vảy rắn?" Làm xà yêu, Nhan Tử Dạ chỉ cần liếc mắt liền nhìn ra miếng vảy trong tay An Nhĩ Tư thuộc về loài rắn. Hơn nữa theo màu sắc cùng kích cỡ lớn nhỏ, con rắn này nhất định không nhỏ.

"Là hắc cự mãng." An Nhĩ Tư phi thường khẳng định nói: "Cô lỗ thú vẫn luôn là thức ăn ưa thích của hắc cự mãng, nhưng thời tiết như bây giờ thì hẳn nó sẽ không ra ngoài đi săn mới đúng."

"Bình thường sẽ không, thế nhưng nếu nó đang mang thai thì sao?" Nhan Tử Dạ lấy miếng vảy trong tay An Nhĩ Tư đưa lên mũi ngửi ngửi: "Rắn đực và rắn cái có mùi không khác biệt lắm, chỉ có người quen thuộc với hơi thở của loài rắn mới có thể phân biệt được. Chiếc vảy này thuộc về giống cái, vào mùa đông trừ phi bất đắc dĩ, loài rắn sẽ không ra ngoài đi săn. Hơn nữa mùi hương nồng như vậy, con cự mãng này khẳng định đã mang thai."

"Ừm, em nói không sai." Nhìn cô lỗ thú bị ăn mất một nửa còn dính lại dịch dính đặc biệt của loài rắn: "Hắc cự mãng là tinh tế thú cấp SS sơ cấp, Tiểu Dạ, chúng ta nên cẩn thận một chút thì tốt hơn."

Mới nãy vừa đại chiến một trận với hỏa diễm thú, hiện giờ tinh thần lực của An Nhĩ Tư vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, chống lại hắc cự mãng phần thắng cũng không lớn.

"Ừm." Nhan Tử Dạ cảm thấy rừng rậm tinh tế thú quả nhiên nguy hiểm, từ khi tiến vào đây, tùy tiện đụng phải cũng là tinh tế thú cấp A. Khó trách viện trưởng nghiêm túc cảnh cáo không được tiến vào. Nếu Nhan Tử Dạ không đạt tới cấp S, An Nhĩ Tư không phải cấp SS, với sức chiến đấu của thú nhân cấp A bình thường, muốn sinh tồn ở đây đã rất khó khăn, càng miễn bàn tới chuyện hoàn thành nhiệm vụ.

Trở lại sơn động xách ba ấu tể cô lỗ thú cùng ấu tể cự ngạc thú rồi ra bờ sông chờ nhóm Áo Đức Kỳ quay lại.

Hơn mười phút sau, nhóm Áo Đức Kỳ vội vàng trở lại, nhìn thấy thi thể cô lỗ thú đầy đất thì cũng kinh ngạc không thôi.

"Này là sao?" Hải Bác Lạc nhịn không được hỏi.

"Hắc cự mãng." An Nhĩ Tư quơ quơ miếng vảy trong tay.

"Tụi tôi đã tìm được hỏa diệu thạch rồi, nhanh chóng rời đi, nơi này không an toàn." Nhan Tử Dạ lấy viên hỏa diệu thạch trong túi ra.

Nhìn mấy viên hỏa diệu thạch trong tay Nhan Tử Dạ, Hải Bác Lạc trực tiếp phun tục: "Chết tiệt, hỏa diệu thạch lớn như vậy, cấp bậc của hỏa diễm thú nhất định không thấp đi?"

"Không có, vận may của tụi tôi khá tốt nên tìm thấy nó trong hang núi cạnh suối nước nóng, không có hỏa diễm thú ở đó." An Nhĩ Tư thản nhiên cười nói. Trong hang quả thực không có hỏa diễm thú, bởi vì chúng đều tập trung ở chân núi!

"Ngải Luân, cầm lấy." Nhan Tử Dạ giao hỏa diệu thạch cho Ngải Luân, sau đó nói với nhóm Áo Đức Kỳ: "Chúng ta đi thôi."

Nhóm Áo Đức Kỳ vừa mới xách đám ấu tể định rời đi thì biển hoa kim sắc phía trước đột nhiên truyền tới tiếng vang. Sau đó bọn họ nhìn thấy vô số cành hoa ngã rạp xuống, màu đen óng ánh đối lập hoàn toàn xuất hiện ở giữa biển hoa.

"Tiêu, hắc cự mãng đã quay trở lại, mau chạy đi." An Nhĩ Tư kéo Nhan Tử Dạ nhanh chóng bỏ chạy.

Nhóm Hải Bác Lạc kinh hồn chưa định cũng lập tức chạy theo, tốc độ chạy của thú nhân rất nhanh, thế nhưng tốc độ của cự mãng ở phía sau cũng không chậm, chỉ vài giây trôi qua nó đã trườn ra khỏi biển hoa.

"Sì sì…"

Một con mãng xà thật lớn toàn thân tối đen như mực dài hơn ba mươi mét ngẩng cao cái đầu, ánh mắt u ám nhìn theo nhóm Nhan Tử Dạ đã trốn vào trong rừng tràn đầy hưng phấn, 'soạt' một tiếng, thân mình to lớn của nó lập tức di chuyển thực linh hoạt. Tốc độ kia so với nhóm Áo Đức Kỳ chỉ có hơn chứ không kém.

"Nhanh lên, nó đuổi theo rồi." Mắt thấy cự mãng đuổi theo, Hải Bác Lạc sợ tới mức hồn vía sắp bay lên mây.

"Sì sì sì…" Mắt thấy đã sắp rượt kịp con mồi, hắc cự mạng càng lúc càng hưng phấn phun ra đầu lưỡi thật dài, cái đuôi phía sau đong đưa đong đưa, hai gốc cây bị đuôi nó quật gãy, sau đó nó tiếp tục phóng về phía nhóm An Nhĩ Tư.

"Ầm…" Hai gốc cây bị quật ngã rạp xuống trước mặt nhóm An Nhĩ Tư, ngăn cản đường chạy của họ, cả năm người khẩn cấp thắng lại. Mà hắc cự mãng cùng đuổi tới ngay lúc này.

Thân mình thật dài của nó linh hoạt lay động, tuy nhóm An Nhĩ Tư trong mắt hắc cự mãng thật nhỏ bé thế nhưng nó lại cảm giác được hơi thở ẩn chứ năng lượng nồng đậm trên người năm người này. Nó biết, nếu mình ăn thịt năm thú nhân này thì nó sẽ bổ sung đầy đủ năng lượng.

"Làm sao bây giờ?" Hải Bác Lạc hỏi An Nhĩ Tư ở bên cạnh, anh đã xem An Nhĩ Tư là người lãnh đạo.

Nhìn hắc cự mãng thật lớn trước mặt, lại nhìn Nhan Tử Dạ ở bên cạnh, ôn nhu nói: "Tiểu Dạ, em theo bọn họ rời đi trước, tôi kiềm chân nó."

"Không được." Nhan Tử Dạ còn chưa kịp mở miệng, Áo Đức Kỳ đã giành nói trước: "Tôi không có thói quen bỏ lại đồng bạn."

"Đúng vậy, chúng ta đã cùng tới thì phải cùng trở về. Hơn nữa con hắc cự mãng kia ít nhất cũng là tinh tế thú cấp S, một mình An Nhĩ Tư căn bản không ngăn cản được nó." Tuy Hải Bác Lạc có đôi khi rất ngốc nhưng ở thời khắc mấu chốt anh vẫn biết nên lựa chọn thế nào. Hành vi bỏ lại đồng bạn bỏ chạy này anh làm không được. Nếu không phải học viện quy định lúc tiến hành kỳ thi tốt nghiệp không thể mang theo cơ giáp thì hiện giờ bọn họ cũng không chật vật đến vậy.

"An Nhĩ Tư, là tôi hại mọi người gặp nguy hiểm, tôi tuyệt đối sẽ không đi, muốn đi thì mọi người cùng nhau đi." Ngải Luân vẫn luôn khiếm khuyết dũng khí lúc này lại can đảm lên tiếng, là anh đã làm phiền mọi người, thế nên cho dù phải chết anh cũng không đi.

"Tốt, vậy thì cùng tiến lên." Có người nói, lúc gặp nguy hiểm tới tính mạng rất dễ lộ ra bản chất con người. Tuy đại đa số thú nhân thoạt nhìn không tệ nhưng cũng chỉ là ngoài mặt mà thôi, ai có thể cam đoan nội tâm bọn họ đang nghĩ gì. Thế nhưng lúc này đây, hành vi của nhóm Áo Đức Kỳ đã nhận được sự khẳng định của Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư.

Lúc An Nhĩ Tư còn chưa kịp phản ứng, Nhan Tử Dạ đã dẫn đầu xông tới chỗ hắc cự mãng.

"Rầm rầm…"

Dị năng công kích không ngừng oanh tạc về phía hắc cự mãng, hắc cự mãng bởi vì thân thể to lớn nên không thể tránh né, liên tục bị dị năng của năm người đánh trúng, lôi điện của Áo Đức Kỳ trực tiếp đánh trúng đầu nó.

"Sì…" Sương khói qua đi, hắc cự mãng lắc lắc đầu phun ra đầu lưỡi, ánh mắt đen tuyền của nó lộ ra xem thường.

Đúng vậy, năm người hợp lại công kích cư nhiên không có chút hiệu quả.

Lại còn bị một con rắn khinh thường, Hải Bác Lạc vẫn luôn nóng nảy lập tức ngưng tụ năng lượng thật lớn, ngọn lửa hừng hực trực tiếp bay về phía hắc cự mãng.

Hắc cự mãng không né cũng không tránh, nó há cái miệng phun ra một ngọn lửa còn cường đại hơn về phía Hải Bác Lạc. Áo Đức Kỳ thấy vậy thì lập tức triệu hồi lôi điện, vài tia sét bổ lên người hắc cự mãng, lần này công kích của anh có hiệu quả.

Bị lôi điện đánh bong vài khối vảy, hắc cự mãng ăn đau hé miệng trực tiếp bổ nhào qua chỗ Áo Đức Kỳ.

Áo Đức Kỳ nhanh chóng lùi về sau, hắc cự mãng đuổi theo không tha, lúc anh vừa né tránh được cái mồm to của nó thì 'ầm' một tiếng bị đuôi nó quét trúng văng ra đụng ngã một gốc cây.

Mắt thấy Áo Đức Kỳ sắp rơi vào miệng hắc cự mạng thì có vô số lưỡi dao năng lượng màu bạc bay tới, hắc cự mãng cảm ứng được, nó nhanh chóng uốn éo đầu rắn né tránh, tiếp sau đó là vô số băng trùy bay tới nện vào phần thất thốn của nó.

"Keng keng keng…." Băng trùy giống như bị đánh vào nham thạch, văng ngược trở lại.

Lúc An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ hợp lực công kích hắc cự mãng, Ngải Luân lập tức nhân cơ hội đỡ Áo Đức Kỳ. Áo Đức Kỳ cùng Hải Bác Lạc đều bị hắc cự mãng đả thương, tuy hắc cự mãng không phải chỉ là tinh thế thú cấp S nhưng vì xem thường nhóm Áo Đức Kỳ nên cũng không dốc hết sức, Áo Đức Kỳ chỉ bị chút nội thương mà thôi. Hải Bác Lạc thì thảm hơn một chút, quần áo trước ngực rách tung tóe, tóc cũng bị ngọn lửa của hắc cự mãng thiêu rụi không ít, gương mặt xám đen, chật vật đến cực điểm.

Nhìn An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ dây dưa với hắc cự mãng, ba người Áo Đức Kỳ một lần nữa công kích.

Tinh khối hồng lam cắm lên lớp vảy đen của hắc cự mãng rồi 'ầm ầm ầm…' vài tiếng nổ mạnh. Vảy hắc cự mạng bị nổ bay hơn mười phiến, máu đỏ tươi lập tức trào ra.

Ngay sau đó An Nhĩ Tư cầm dao laser trong tay phóng vụt tới cắm phập vào miệng vết thương của hắc cự mãng. Ba người Áo Đức Kỳ cũng nhanh chóng ngưng tụ quả cầu năng lượng đồng loạt ném về phía miệng vết thương kia.

"Rống…" Hắc cự mãng đau tới rống to, nó bắt đầu tức giận, vốn chỉ muốn chơi đùa với đám thú nhân này thôi, kết quả lại bị gây thương tích, nó quyết định lập tức ăn đám thú nhân này.

Sương khói nồng đậm màu đen từ người hắc cự mãng tỏa ra, cây cối xanh um xung quanh vừa tiếp xúc với làn khói đen kia lập tức héo rũ với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, sau đó biến thành tro tàn.

"Hắc vụ? Mau né ra." An Nhĩ Tư kéo Nhan Tử Dạ nhanh chóng lui về sau. Nhóm Áo Đức Kỳ cũng lập tức tránh né qua một bên.

Hắc vụ quanh người hắc cự mãng càng lúc càng đậm, hoa cỏ cây cối ở chung quanh toàn bộ héo rũ, ngay lúc nhóm An Nhĩ Tư định thoát đi thì một cái đuôi to đen tuyền 'xiu' một tiếng quét nhanh tới, ba người Áo Đức Kỳ căn bản không kịp né tránh, bị quất trúng.

"Ầm ầm ầm…" Ba người cùng lúc bị đánh bay, mà quần áo trên người cả ba cũng dính phải hắc vụ trên người hắc cự mãng nên nháy mắt bị ăn mòn.

Hải Bác Lạc bị hắc vụ dính lên phần da trước ngực, da dẻ bắt đầu lở loét, Hải Bác Lạc đau tới phát run. Cả ba đều bị trọng thương.

…

Hoàn Chương 96.

---

97. Chương 97: Hắc Cự Mãng 2

*****

Sau khi chụp bay ba người, hắc cự mãng lập tức quay đầu bổ nhào về phía An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ.

"Cẩn thận." Vừa thấy hắc cự mãng hé miệng, An Nhĩ Tư lập tức đẩy Nhan Tử Dạ, làn hắc vụ từ miệng hắc cự mãng phun ra xẹt sát qua người bọn họ.

An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ chỉ có thể vừa lùi về sau vừa tránh né hắc vụ công kích, lại còn phải phân tâm khống chế dị năng công kích hắc cự mãng. Mắt thấy hắc vụ càng lúc càng nhiều, ống tay áo Nhan Tử Dạ cũng không cẩn thận đụng phải, bị ăn mòn một góc, lại nhìn nhóm Áo Đức Kỳ bị thương, An Nhĩ Tư nói: "Tiểu Dạ, em dẫn nhóm Áo Đức Kỳ rời đi trước, tôi đối phó nó."

Nhan Tử Dạ liếc mắt nhìn An Nhĩ Tư một cái, cậu biết nếu nhóm Áo Đức Kỳ còn ở đây thì An Nhĩ Tư không tiện thi triển thực lực chân chính, hơn nữa ba bọn họ đã bị thương, ở lại đây cũng chỉ là trói buộc. Cuối cùng Nhan Tử Dạ khẽ cắn môi nói với An Nhĩ Tư: "Anh cố kiên trì, tôi dẫn bọn họ rời đi, rất nhanh sẽ quay lại."

Nhan Tử Dạ vung tay, hơn mười tinh thạch hồng lam cắm dưới thân hắc cự mãng rồi đồng loạt nổ mạnh, nhấc lên từng trận bụi khói. Nhan Tử Dạ nhân cơ hội này di chuyển tới trước mặt nhóm Áo Đức Kỳ, nói với bọn họ: "Đi theo tôi, nơi này lưu lại cho An Nhĩ Tư."

"Chính là…" Ngải Luân do dự.

Hải Bác Lạc kích động nói: "Không được."

"Ở lại đây chỉ có thể trở thành trói buộc của An Nhĩ Tư, chẳng lẽ các anh không phát hiện à?" Nhan Tử Dạ phẫn nộ quát.

Ngải Luân cùng Hải Bác Lạc sửng sốt.

Áo Đức Kỳ liếc mắt nhìn Nhan Tử Dạ một cái, lại nhìn An Nhĩ Tư có chút bó tay bó chân chiến đấu với hắc cự mãng cách đó không xa, lạnh lùng nói với Ngải Luân cùng Hải Bác Lạc: "Chúng ta đi."

Nếu Áo Đức Kỳ đã nói vậy, Ngải Luân cùng Hải Bác Lạc chỉ có thể bất đắc dĩ theo sát Nhan Tử Dạ rời đi. Nhan Tử Dạ đi rất nhanh, Áo Đức Kỳ còn đỡ, thế nhưng Hải Bác Lạc cùng Ngải Luân bởi vì trọng thương nên hoàn toàn không đuổi kịp. Thậm chí với tốc độ này, bọn họ căn bản không thể lập tức rời khỏi phạm vi công kích của hắc cự mãng.

Liếc nhìn ba người một cái, Nhan Tử Dạ nhíu mi do dự một chút sau đó ôm lấy bả vai Hải Bác Lạc cùng Ngải Luân rồi nói với Áo Đức Kỳ: "Khoát tay anh lên vai tôi, tôi đưa bọn anh ra ngoài."

Nghe vậy, Áo Đức Kỳ không chút do dự làm theo, Nhan Tử Dạ dốc toàn lực điều động linh khí trên người, hồng quang tỏa sáng mãnh liệt bao phủ cả bốn người, tiếp đó bọn họ biến mất tại chỗ.

Không tới ba giây thời gian, bốn người đã xuất hiện bên ngoài rừng rậm. Lúc này linh lực trong cơ thể Nhan Tử Dạ đã tiêu hao toàn bộ. Ngay sau đó, toàn thân cậu lại tỏa ra một trận hồng quang, là Tiểu Hoa truyền linh lực cho Nhan Tử Dạ. Ngay cả tiểu thứ cầu ở trong túi áo cũng chuyển linh lực của mình cho Nhan Tử Dạ, đợi đến khi hồng quang biến mất, hoa văn hoa ăn thịt trên mu bàn tay Nhan Tử Dạ trở nên nhạt hẳn, tiểu thứ cầu cũng mềm nhũn cuộn mình lại chìm vào say ngủ.

Lấy tiểu thứ cầu trong túi ra đưa cho Áo Đức Kỳ, Nhan Tử Dạ nói: "Các anh rời đi trước đi, tôi trở lại xem An Nhĩ Tư." Nói xong hồng quang chợt lóe, Nhan Tử Dạ biến mất tại chỗ.

"Này… vừa nãy là cái gì?" Hải Bác Lạc hoàn toàn ngây dại, rõ ràng một giây trước còn trong rừng rậm tinh tế thú, nháy mắt cái đã ở bên ngoài bìa rừng, Hải Bác Lạc chưa từng nghe nói tới loại dị năng này.

Ngải Luân cũng phát hiện Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư không thích hợp, nhìn lại quần áo bị ăn mòn của mình, anh lẩm bẩm: "Vừa nãy đối mặt với hắc cự mãng kia chúng ta hoàn toàn không có khả năng đánh trả, thế nhưng Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư có thể đả thương nó mà lông tóc không tổn hao chút nào. Hai bọn họ hẳn không phải ngụy cấp S đi?"

"Không phải ngụy cấp S thì là cái gì…" Nói được một nửa thì Hải Bác Lạc nghẹn lời, sau đó cùng Ngải Luân đồng thanh nói: "Là cấp S."

Hải Bác Lạc nhìn về phía Áo Đức Kỳ: "Áo đức Kỳ, cậu nói xem phải vậy không, bằng không vừa nãy cậu cũng không đồng ý theo Nhan Tử Dạ rời đi."

"Sức chiến đấu của hắc cự mãng kia thấp nhất cũng là cấp S." Áo Đức Kỳ sờ sờ tiểu thứ cầu đang ngủ say trong tay, thừa nhận lời Hải Bác Lạc. Kỳ thật Áo Đức Kỳ sớm đã biết rồi, chẳng qua anh không nói ra mà thôi.

"Cấp S a, cấp S trẻ tuổi như vậy, An Nhĩ Tư thì thôi đi, Nhan Tử Dạ hiện giờ cũng chỉ mới hai mươi thôi cư nhiên đã đạt tới cấp S. Chúng ta muốn không phục cũng không được." Hải Bác Lạc vừa cảm thán lại vừa có chút mất mác, rõ ràng trước đó cùng là thú nhân ngang cấp thế mà nháy mắt được bảo hai người kia không còn cùng cấp bậc với mình.

"Nếu cả hai bọn họ đều là cấp S thì đối phó với hắc cự mãng kia không thành vấn đề, chúng ta trước tiên cứ chờ ở đây đi. Ai, thật không ngờ lại có ngày chúng ta trở thành trói buộc." Hải Bác Lạc thở dài một hơi rồi ngồi bệch xuống.

Áo Đức Kỳ nhìn tiểu thứ cầu mềm nhũn có vẻ mệt mỏi không chịu nổi trong tay, lẩm bẩm: "Cấp S sao?"

Nhan Tử Dạ vừa trở về chỗ hắc cự mãng ban nãy thì nhìn thấy An Nhĩ Tư đã biến trở về bản thể, trên người bao phủ lồng phòng hộ, chiếc lồng này chẳng những ngăn cản hắc vụ mà còn ngăn cản hơi thở cường giả cấp SS thoát ra ngoài. Bạch hổ hóa thành một đạo ngân quang không ngừng công kích vết thương của hắc cự mãng, mà miệng vết thương của nó cũng càng lúc càng nghiêm trọng.

Bởi vì đau đớn nên hắc cự mãng có chút mất đi lý trí, nó thật không ngờ thú nhân nhỏ bé cư nhiên lại đồng cấp với mình, hơn nữa bởi vì một phút sơ ý mà nó để bản thân bị thương như thế này.

"Rống…" Hắc cự mãng ngửa mặt lên trời rống dài một tiếng, sau đó toàn bộ hắc vụ ở xung quanh bị nó hút vào trong cơ thể rồi phun thẳng vào An Nhĩ Tư đang lơ lửng giữa không trung, hắc vụ khổng lồ hệt như pháo năng lượng bắn tới, trực tiếp đánh trúng lồng phòng hộ của An Nhĩ Tư.

"Ầm…." Lồng phòng hộ nháy mắt vỡ nát, sau đó bị hắc vụ nổ bay. Sau khi rớt xuống đất còn tiếp tục trượt vài mét.

"An Nhĩ Tư…" Nhan Tử Dạ lắc mình tiến tới trước mặt An Nhĩ Tư, lúc này cậu mới phát hiện da lông màu trắng bạc trên người anh bị hắc vụ ăn mòn, sau khi ăn mòn hết da lông nó bắt đầu ăn mòn da thịt.

Nhan Tử Dạ lập tức xoa nhẹ lên chỗ bị thương của An Nhĩ Tư, hồng quang lóe sáng, cậu dùng linh lực trị liệu. Bởi vì quá chuyên chú nên Nhan Tử Dạ không nhìn thấy cái đuôi của hắc cự mãng ở sau lưng quét tới.

"Tiểu Dạ, cẩn thận…" An Nhĩ Tư dùng móng vuốt ôm lấy cổ Nhan tử Dạ, sau đó sải đôi cánh bị thương bay thẳng lên né tránh công kích của hắc cự mãng. Bất quá hắc cự mãng tựa hồ đã sớm nhìn thấu chiêu thức của An Nhĩ Tư, ngay lúc An Nhĩ Tư ôm Nhan Tử Dạ bay lên nó lập tức dùng đầu húc mạnh tới.

Đang ở giữa không trung, cánh bị thương, hơn nữa còn ôm Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư không có cách nào bảo trì thăng bằng, bị hắc cự mãng tông mạnh như vậy chẳng khác nào trúng một quả đạn pháo, rớt xuống đất. Sau đó cái đuôi hắc cự mãng lại quét tới, mắt thấy một lần nữa quét trúng hai người thì Nhan Tử Dạ lập tức vận dụng chút linh lực còn sót lại phát động thuấn di.

Cái đuôi hắc cự mãng quét qua, mà An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ thì trực tiếp biến mất ở giữa không trung.

Di? Người đâu? Ánh mắt thật to của hắc cự mãng lóe sáng nghi hoặc.

Nhan Tử Dạ mang theo An Nhĩ Tư thuấn di tới vị trí cách hắc cự mãng tầm hai trăm mét, linh lực trong cơ thể toàn bộ bị tiêu hao, không có cách nào thuấn di ra bên ngoài rừng rậm tinh tế thú.

"Khụ khụ..." Nhan Tử Dạ hộc ra một ngụm máu, toàn thân mềm nhũn trực tiếp ngã xuống. An Nhĩ Tư biến trở về hình người, ngay khoảnh khắc cậu ngã xuống lập tức đón được. Vết thương trên người anh cũng đã được Nhan Tử Dạ trị khỏi bảy tám phần.

"Tiểu Dạ." Mắt thấy thú văn trên trán Nhan Tử Dạ bắt đầu hiện lên, lỗ tai biến ngọn, hai chân cũng biến thành chiếc đuôi dài đỏ rực. An Nhĩ Tư biết này là dấu hiệu Nhan Tử Dạ tiêu hao toàn bộ linh lực, chỉ có lúc này cậu mới biến thành bán thú nhân.

"Tôi không sao." Nhan Tử Dạ miễn cưỡng mỉm cười, kỳ thực yêu đan trong cơ thể đã ảm đạm không còn ánh sáng, cậu cũng biết rõ với tu vi của mình hiện giờ không có cách nào thuấn di khoảng cách xa như vậy. Nếu cưỡng ép sử dụng thì chẳng những tiêu hao toàn bộ linh lực mà còn có thể bị phản phệ, lần này nháy mắt phải di chuyển hai lần, Nhan Tử Dạ không muốn hộc máu cũng khó. Không nghỉ ngơi hai ba tháng thì đừng hòng khỏi hẳn.

"Em nghĩ ngơi một chút đi, tôi sẽ xong ngay thôi." An Nhĩ Tư gạt đi phần tóc trên trán Nhan Tử Dạ, ôn nhu đặt xuống một nụ hôn. Sau khi nhẹ nhàng đỡ Nhan Tử Dạ tựa vào một gốc cây, anh đứng dậy, xoay người, đôi ngươi màu đen biến thành màu bạc, ngân quang toàn thân so với trước đó càng thêm cường thịnh hơn, cấp tốc phóng về phía hắc cự mãng.

Toàn thân An Nhĩ Tư bọc ngân quang, hệt như bạo phát hết sức chiến đấu dùng nhân hình tác chiến, tốc độ so với hình thú còn nhanh hơn. Bởi vì biến về hình người nên lúc chiến đấu động tác cũng linh hoạt hơn.

An Nhĩ Tư không ngừng công kích hắc cự mãng, hắc cự mạng không trốn cũng không tránh, nó dùng thân rắn cường hãn chống lại không ít công ít của An Nhĩ Tư. Đương nhiên vết thương cũng dần dần tăng thêm.

Hắc cự mãng lại phun ra hắc vụ, An Nhĩ Tư dùng hai tay tạo thành một cái lồng phòng hộ ngăn cản công kích, trước kia lồng phòng hộ bị phá vỡ anh đã lẻn tới phần đầu hắc cự mãng.

An Nhĩ Tư trực tiếp đánh một quyền vào đầu hắc cự mãng, ngân quang chợt lóe, 'ầm' một tiếng, An Nhĩ Tư nhảy lùi về sau, trên đầu hắc cự mãng xuất hiện một lỗ máu.

"Rống..." Lại bị thương, hắc cự mãng điên cuồng vặn vẹo thân mình cùng lắc lư cái đầu đuổi sát theo An Nhĩ Tư, nó không ngừng há miệng phun hắc vụ, căn bản không để anh có thời gian thở dốc.

An Nhĩ Tư một cước đá vào đầu nó, năng lượng bộc phát làm hắc cự mãng trực tiếp ngã gãy hai cây đại thụ, thân răn vừa lật lại, An Nhĩ Tư liền nhìn thấy phần bụng không có vảy của hắc cự mạng. Nhớ tới chuyện hắc cự mãng đang mang thai mà Nhan Tử Dạ từng nói.

Tiếp đó, lúc hắc cự mãng còn chưa kịp phản ứng, An Nhĩ Tư đã bộc phát tất cả năng lượng vọt tới dưới thân hắc cự mãng, một quyền đánh lên bụng nó.

'Răng rắc...' một tiếng, An Nhĩ Tư rõ ràng nghe thấy có thứ gì đó bị mình đánh nát, tiếp đó thân hắc cự mãng dài hơn ba mươi mét trực tiếp bị An Nhĩ Tư đá bay. Thân rắn thật lớn đè ngã cả một mảnh cây cối.

"Sì sì..." Hắc cự mãng ngã dưới đất, đau tới không gượng dậy nỗi, bụng nó bắt đầu chảy ra máu tươi, ngày càng nhiều hơn. Hắc cự mãng nhìn bụng mình mà phát ra tiếng kêu bi thống, khóe mắt cư nhiên rớt nước mắt.

An Nhĩ Tư ngưng tụ một lưỡi kiếm năng lượng màu bạc trong tay, từng bước bước tới gần hắc cự mãng, không chút để ý tới ánh mắt cầu xin của nó. Anh chỉ biết, bởi vì con hắc cự mãng này mà Nhan Tử Dạ mới bị thương nghiêm trọng như vậy, anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nó.

Ngay lúc lưỡi kiếm năng lượng của An Nhĩ Tư giơ lên chuẩn bị đâm xuống trong ánh mắt tuyệt vọng của hắc cự mãng, Nhan Tử Dạ đong đưa đuôi rắn di chuyển tới chắn trước mặt hắc cự mãng.

"An Nhĩ Tư, dừng lại đi, như vậy đủ rồi." Nhan Tử Dạ cũng không biết vì sao mình phải làm vậy, thế nhưng nhìn dáng vẻ bi thống vạn phần của hắc cự mãng khi nhìn bụng mình, Nhan Tử Dạ tựa hồ nhìn thấy một người mẹ thương tâm nhìn con mình chết đi. Hơn nữa đều là loài rắn, tuy bất đồng chủng loại nhưng Nhan Tử Dạ vẫn có chút không đành lòng.

Tuy không biết vì sao Nhan Tử Dạ ngăn cản mình giết hắc cự mãng, thế nhưng An Nhĩ Tư vẫn buông lưỡi kiếm năng lượng trong tay xuống, mỉm cười nói với Nhan Tử Dạ: "Ừm." Không hề hỏi nguyên nhân là gì, chỉ cần là điều Nhan Tử Dạ muốn, anh sẽ làm theo.

Hắc cự mãng biết Nhan Tử Dạ muốn giúp mình, lại nhìn cái đuôi rắn thật dài của cậu, ánh mắt nó lộ rõ kinh ngạc. Ngay lúc An Nhĩ Tư đỡ Nhan Tử Dạ chuẩn bị rời đi, hắc cự mãng đột nhiên kêu to một tiếng, lúc Nhan Tử Dạ quay đầu lại thì nó hộc ra một viên tinh hạch màu bạc.

Nhan Tử Dạ thuận tay nhận lấy, cư nhiên là một viên tinh hạch cấp S sơ cấp vô thuộc tính.

"Đây là... tinh hạch của đứa nhỏ?" Nhan Tử Dạ biết, vừa nãy An Nhĩ Tư đã đánh nát quả trứng trong bụng hắc cự mãng, thật không ngờ quả trứng kia đã thành hình, lại còn ngưng tụ ra tinh hạch. Nhan Tử Dạ kinh ngạc hỏi hắc cự mãng: "Mi muốn tặng cho ta?"

Hắc cự mãng gật gật đầu, sau đó trong ánh mắt to của nó lộ ra cảm kích.

Nhan Tử Dạ nắm chặt viên tinh hạch vô thuộc tính kia, hiện giờ nó đối với cậu quả thực quá quan trọng, chỉ cần hấp thu nó, cậu có thể biến về hình người, lại còn trị liệu được nội thương vì phản phệ linh lực.

Bởi vì năng lượng trong tinh hạch chính là linh lực thuần khiết nên Nhan Tử Dạ không cần chuyển hoàn, trực tiếp cầm tinh hạch trong tay rồi bắt đầu hấp thu. Mười phút sau, đan điền Nhan Tử Dạ lại khôi phục hào quang, hơn nữa còn tràn ngập linh lực. Đồng dạng, Nhan Tử Dạ cũng biến về nhân hình. Tuy vết thương vì linh lực phản phệ chỉ trị liệu được một phần ba, thế nhưng so ra vẫn tốt lắm rồi.

Linh lực trong cơ thể thực sung túc, Nhan Tử Dạ liền dùng linh lực trị liệu thương tích trên người An Nhĩ Tư.

"Cám ơn." Sau khi chân thành cảm tạ hắc cự mãng, Nhan Tử Dạ trực tiếp ngồi trên lưng An Nhĩ Tư đã hóa thành hắc hổ, rời đi.

Mà cũng vì thế nên bọn họ không nhìn thấy phần bụng bị thương của hắc cự mãng nứt ra một cái khe, đầu tiên nó chảy ra một ít xác trứng màu trắng, tiếp theo đó một quả trứng lớn cỡ sáu mươi cm chui ra. Nhìn thấy quả trứng đầy đủ kia, hắc cự mãng liền hưng phấn kêu to.

...

Hoàn Chương 97.

98. Chương 98: Chột Dạ

Ba người Áo Đức Kỳ vẫn một mực chờ đợi, tuy bị thương không nhẹ nhưng vẫn nằm trong phạm vi có thể chịu đựng.

Đợi hồi lâu vẫn không thấy Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư quay lại, Hải Bác Lạc vẫn luôn thiếu lòng kiên nhẫn bắt đầu buồn bực: "Sao vẫn không thấy bóng dáng đâu a, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì rồi?"

"Không thể nào, hai người đều là thú nhân cấp S, đối phó với hắc cự mãng cấp S hẳn không có vấn đề." Ngải Luân cũng có chút lo lắng nhưng không muốn nghĩ theo chiều hướng xấu.

"Bọn họ, sẽ trở lại." Áo Đức Kỳ dùng giọng điệu phi thường khẳng định nói.

"Áo Đức Kỳ, tựa hồ cậu rất tin tưởng bọn họ a." Hải Bác Lạc nghi hoặc nhìn về phía Áo Đức Kỳ.

Áo Đức Kỳ 'ừm' một tiếng rồi không nói thêm gì nữa. Anh không phải loại người nói nhiều, không biết vì cái gì, Áo Đức Kỳ có niềm tin rất lớn đối với An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ.

"Đã trở lại, bọn họ đã trở lại rồi." Từ thật xa, Hải Bác Lạc đã nhìn thấy An Nhĩ Tư biến thành hắc hổ chở Nhan Tử Dạ bay về phía này.

Đợi Nhan Tử Dạ nhảy xuống đất rồi, An Nhĩ Tư mới biến về hình người, bộ dáng hai người tuy thực chật vật nhưng trên người lại không có vết thương, ba người cũng yên tâm.

"Các cậu rốt cục đã trở lại, tụi này thực lo lắng a." Hải Bác Lạc là người đầu tiên chạy qua đón.

Ngải Luân cũng không kém cạnh: "Đúng vậy, thấy hai người không sao thì tụi tôi cũng an tâm."

Áo Đức Kỳ không nói gì, chỉ gật đầu với An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ.

"Tụi tôi không có việc gì, yên tâm." An Nhĩ Tư đáp lại bằng một nụ cười ấm áp: "Thời gian không còn nhiều, chúng ta nhanh chóng quay về trả nhiệm vụ đi?"

"Ừm."

Nhóm Áo Đức Kỳ đều ăn ý không hỏi An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ làm thế nào giải quyết hắc cự mãng, bởi vì bọn họ đã hiểu rõ mình cùng đối phương cơ bản không cùng cấp bậc. Tuy không biết vì sao lúc kiểm tra ở giải đấu tranh bá không tra được thực lực châm chính, thế nhưng cho dù tò mò cỡ nào bọn họ cũng không hỏi. Có một số việc tự mình biết thì tốt rồi.

Nhan Tử Dạ thấy nhóm Áo Đức Kỳ không có ý định hỏi mình cùng An Nhĩ Tư thì cũng không có ý giải thích. Giao tiếp với người thông minh thực thoải mái a.

Năm người trả nhiệm vụ trước khi thời gian chấm dứt đúng một giờ. Nhìn năm người trình lên vật phẩm nhiệm vụ, nhóm thú nhân nhìn thấy bộ dáng chật vật của bọn họ đang định cười nhạo đều lập tức ngậm miệng. Đặc biệt là lúc Nhan Tử Dạ trình vật phẩm của mình lên, toàn bộ thú nhân đã trả nhiệm vụ đều há hốc miệng.

"Khỉ thật, tôi nhìn thấy cái gì vậy, cự ngạc vương huyết, huyết lan hoa, song sinh thảo, nhiều như vậy Nhan Tử Dạ làm thế nào tìm được, hơn nữa vì sao vật phẩm nhiệm vụ của cậu ta lại nhiều như vậy, chẳng lẽ học viện cố ý chiếu cố à?"

"Thật lợi hại, nhiều như vậy cư nhiên có thể hoàn thành trong ba ngày. Bọn họ không tiến sâu vào rừng rậm tinh tế thú đi?"

"Khẳng định là có, trong đó có không ít vật phẩm chỉ có trong rừng rậm tinh tế thú. Bọn họ gan quá đi, không sợ gặp tinh tế thú cấp S cùng SS a"

"Xem ra vận may khá cao, tựa hồ không đụng phải, bằng không cũng không có khả năng hoàn hảo vô khuyết đứng ở đây."

"Không hổ là thú nhân ngụy cấp S, tôi mà đạt được sức chiến đấu như vậy thôi thì đã cảm thấy mỹ mãn rồi."

...

Vật phẩm Nhan Tử Dạ tìm được kỳ thực có chút đặc thù nên những học trò khác căn bản nhìn không ra, thế nhưng phó viện trưởng cùng viện trưởng thì lại có thể. Nhìn Nhan Tử Dạ trình vật phẩm lên, viện trưởng kinh ngạc hỏi: "Toàn bộ là trò tự mình tìm?"

Nhan Tử Dạ lắc đầu, thực thành thực nói: "Không phải, nếu không phải có An Nhĩ Tư, tôi không chắc có thể tìm được toàn bộ."

"Các trò tiến bên trong vào rừng rậm? Tôi không phải đã nhấn mạnh không thể vào trong à? Chẳng lẽ các trò không biết bên trong chẳng những có rất nhiều tinh tế thú cấp S, mà còn cả cấp SS à?" Viện trưởng nhíu mày, giọng điệu nghiêm khắc nói.

Được rồi, kỳ thực trong giọng nói nghiêm nghị kia còn ẩn chứa chút kinh ngạc. Bởi vì ngay cả viện trưởng cũng không ngờ Nhan Tử Dạ cư nhiên tìm được toàn bộ vật phẩm. Vốn nghĩ chỉ cần tìm được một thứ thôi

ông sẽ cho Nhan Tử Dạ hoàn thành. Thế nhưng hiện giờ Nhan Tử Dạ đã tìm được tất cả, viện trưởng có chút không biết làm thế nào.

Bọn họ chẳng những gặp tinh tế thú cấp S mà còn gặp cả cấp SS, còn đánh vài trận. Đương nhiên việc này Nhan Tử Dạ sẽ không nói, cậu chỉ ngáp một cái rồi nhàn nhạt nói: "Không có cách nào, rút thăm trúng giải thưởng lớn a. Vì hoàn thành nhiệm vụ chỉ có thể bí quá hóa liều a." Sau khi nói xong, giọng điệu Nhan Tử Dạ lập tức thay đổi: "Cũng không biết là ai coi trọng tôi như vậy, cư nhiên cho tôi một nhiệm vụ thực 'đơn giản', phải hảo hảo cám ơn người này mới được."

Nhan Tử Dạ nhìn viện trưởng, nặng nề phun ra hai chữ 'đơn giản'.

Lúc Nhan Tử Dạ nói xong, An Nhĩ Tư lập tức tiếp lời: "Đúng vậy, tôi cảm thấy vật phẩm nhiệm vụ của Tiểu Dạ tựa hồ không phù hợp với nội dung kiểm tra."

"Đúng vậy đúng vậy, có thể là đạo sư ra đề cố ý muốn làm khó dễ người ta!" Hải Bác Lạc cũng bất bình. Tuy đề mục bọn họ rút được là từ chỗ viện trưởng nhưng tất cả mọi người đều biết người ra đề không phải ông mà là nhóm đạo sư trong học viện. Thế nên Hải Bác Lạc còn tưởng đạo sư cố ý ra đề mục như vậy muốn làm khó bọn họ.

"Kỳ thực trước đó tụi tôi đã muốn quay về hỏi rõ ràng, thế nhưng học viện có quy định sau khi tiến vào rừng rậm, trừ phi giao trả nhiệm vụ, bằng không sẽ coi là từ bỏ kiểm tra. Thế nên tụi tôi mới không quay về đổi lại. Cũng may Nhan Tử Dạ may mắn, bằng không nhiệm vụ lần này đã thất bại rồi a. Chuyện này tôi hi vọng viện trưởng có thể tra xét một chút xem rốt cuộc là vị đạo sư không có trách nhiệm nào ra đề làm khó người ta như vậy." Ngải Luân hiếm có dịp không phải đang chiến đấu mà vẫn ưỡn ngực, dám nói ra những lời như vậy với viện trưởng, anh phải tích góp không ít can đảm a.

"Ừm." Ngay cả Áo Đức Kỳ vẫn luôn lạnh lùng cũng cảm thấy nhiệm vụ của Nhan Tử Dạ quá biến thái.

Đối mặt với sự chỉ trích của năm người, viện trưởng cùng phó viện trưởng đều thực xấu hổ, bởi vì bọn họ chính là vị 'đạo sư không có trách nhiệm' kia.

"Khụ khụ..." Viện trưởng làm bộ ho khan hai tiếng, biểu tình có chút quái dị, ánh mắt có chút mơ hồ. Bất quá rất nhanh ông lại khôi phục bình thường, bộ dáng hăm hở làm chủ cho năm người: "Bởi vì tôi không xem qua đề mục trước nên cũng không ngờ lại xuất hiện nhiệm vụ khó như vậy. Tôi nhất định sẽ nghiêm túc kiểm tra xem rốt cuộc là vị đạo sư nào hồ đồ như vậy. Các trò cứ yên tâm, nếu là lỗi của đạo sư thì tôi cũng không truy cứu việc các trò tiến vào trong rừng rậm tinh tế thú nữa."

Đứng phía sau viện trưởng, nhìn bộ dáng nói dối vẫn không chớp mắt của đối phương, phó viện trưởng nhịn không được giật giật khóe miệng. Thân là viện trưởng, làm trò trước mặt học trò của mình như vậy được sao?

Nghe viện trưởng nói vậy, năm người trả nhiệm vụ thành công liền đứng qua một bên.

Hải Bác Lạc nhịn không được nói: "Thật không ngờ viện trưởng cư nhiên dễ nói chuyện như vậy, trước đó tôi cứ tưởng cường giả cấp SS rất khó ở chung a. Nếu không phải Nhan Tử Dạ mở đầu, tôi cũng không dám trách cứ viện trưởng như vậy."

"Dễ?" Nhan Tử Dạ liếc nhìn viện trưởng đang nói chuyện gì đó với phó viện trưởng ở trên đài, thấp giọng nói: "Ông ta đương nhiên phải dễ tính rồi, bởi vì người đưa sai đề mục chính là ông ta."

"Cái gì?" Hải Bác Lạc kinh hô, nhìn thấy nhóm thú nhân ở xung quanh đều nhìn về phía mình thì lập tức bụm miệng cười gượng với bọn họ, tiếp đó thần bí hề hề hỏi Nhan Tử Dạ: "Không thể nào, viện trưởng là cường giả cấp SS, hẳn sẽ không cố ý làm vậy đi?"

"Không phải cố ý, mà là vô tình." Nhan Tử Dạ hơi nheo mắt lại: "Lúc rút thăm tôi phát hiện trong thùng còn tới hai lá. Theo lý mà nói, tôi là người cuối cùng thì hẳn chỉ còn lại một lá thăm mới đúng. Sau đó thấy đề mục thì tôi liền hiểu ra, hẳn đã có người bỏ thêm vào."

"Chính là cũng không chắc là viện trưởng đi? Cũng có thể là người khác?" Ngải Luân nhỏ giọng nói.

"Không, tôi khẳng định chính là viện trưởng. Bởi vì biểu tình khi nãy đã bán đứng ông ta." Nhớ lại biểu tình chột dạ của viện trưởng khi nãy, Nhan Tử Dạ liền nhịn không được muốn cười. Viện trưởng tựa hồ

không phải người biết giấu diếm, Nhan Tử Dạ chỉ mới thử hai ba câu viện trưởng đã lọt hố. Biểu tình quái dị, ánh mắt dao động, nhất định là có tật giật mình.

"Mỗi lần học viện kiểm tra, nhóm đạo sư sẽ tiến vào rừng rậm tinh tế thú tìm kiếm vật phẩm, tôi nghĩ lá thăm Tiểu Dạ rút được chính là vật phẩm viện trưởng cần tìm kiếm năm nay. Có thể là không cẩn thận bỏ vào." An Nhĩ Tư suy đoán.

"Nếu thực là vậy thì viện trưởng cũng quá giảo hoạt đi, này gọi là gì nhỉ?" Hải Bác Lạc nhất thời không tìm ra từ.

"Vừa ăn cắp vừa la làng." An Nhĩ Tư cười nói.

"Đúng, chính là vừa ăn cắp vừa la làng, quả thực là xấu xa a." Hải Bác Lạc vỗ tay một cái, hô lớn.

Năm người đang tán gẫu thực vui vẻ thì một thú nhân tóc đen chạy tới trước khi thời hạn kết thúc mười phút. Vừa vặn đủ thời gian để giao trả nhiệm vụ.

Người kia chính là Á Đức Na Đạt vừa mới thăng lên cấp S. Sau khi bị Nhan Tử Dạ đánh bại ở kì thi xếp hạng, gã liền liều mạng tu luyện, hiện giờ sức chiến đấu so với trước kia đã gia tăng rất lớn. Thấy tất cả thú nhân đều tham gia kì thi tốt nghiệp sớm này nên gã cũng tham gia theo. Thật không ngờ nhiệm vụ rút được lại khá khó khăn, thế nên gã phải tìm kiếm suốt ba ngày, cuối cùng tìm được vào khoảnh khắc cuối cùng. Cũng không quản bản thân hiện giờ mệt mỏi thế nào, gã lập tức chạy ra khỏi rừng rậm, chỉ sợ chậm một giây thôi thì nhiệm vụ sẽ thất bại.

Sau khi thành công trả nhiệm vụ, gã thở phào một nơi, lúc xoay người đi tới chỗ nhóm thú nhân hoàn thành nhiệm vụ thì thấy nhóm năm người Nhan Tử Dạ.

Nhìn thấy Nhan Tử Dạ, Á Đức sửng sốt một chút rồi lộ ra biểu tình phức tạp.

Chạng vạng, khoảnh khắc mặt trời lặn xuống núi. Những thú nhân không thành công giao nộp nhiệm vụ đều tính là kiểm tra thất bại. Lần này độ khó khá lớn nên số lượng thú nhân thành công cũng không nhiều, ngoại trừ năm người Nhan Tử Dạ, trong số chín mươi chín người chỉ có hơn ba mươi người thành công.

Lúc ngồi phi hành khí trở về học viện thì trời đã tối, thế nhưng trong học viện đèn đuốc sáng trưng, ngoài đường cũng bật đèn sáng rực nên ban đêm cùng ban ngày cũng không có gì khác nhau.

Mọi người đều mệt mỏi suốt ba ngày nay, thế nên sau khi trở lại học viện thì đều nhịn không được lập tức quay về nhà.

Sau khi nói tạm biệt với nhóm Áo Đức Kỳ, Nhan Tử Dạ đang định lên phi hành khí của An Nhĩ Tư thì đột nhiên có người ở phía sau gọi cậu lại.

"Nhan Tử Dạ."

...

Hoàn Chương 98.

99. Chương 99: Châm Ngòi Ly Gián

Nhan Tử Dạ quay đầu lại, nhìn thấy người tới thì nhịn không được nhíu mày.

Á Đức Na Đạt?

Đối với thú nhân này, nếu không phải trong học viện thường xuyên lan truyền những lời không tốt cộng thêm gã không chủ động xuất hiện thì Nhan Tử Dạ đã muốn quên đi sự tồn tại của gã. Bởi vì trước đó Nhan Tử Dạ đã đánh bại gã trong kì thi đấu xếp hạng nên Á Đức trở thành trò cười lớn nhất trong học viện. Đặc biệt là lúc Nhan Tử Dạ giành chiến thắng trong giải tranh bá toàn học viện, được lan truyền là

có sức chiến đấu ngụy cấp S, tiếp đó trở về không lâu lại công bố hôn sự với người kế thừa gia tộc Cái Nhĩ An Nhĩ Tư, sự việc này hệt như một cái tát còn đau hơn cả cái tát trong kì thi xếp hạng tát lên mặt Á Đức.

Á Đức ghét bỏ sự yếu đuối cùng giá trị chiến đấu kém cỏi của Nhan Tử Dạ. Kết quả người ta đánh bại gã xong rồi đại diện học viện tham gia giải tranh bá toàn học viện. Gã cố gắng tu luyện, quyết định phải rửa sạch mối nhục mà Nhan Tử Dạ gây ra trong kì thi đấu xếp hạng, kết quả người ta chẳng những giành được thắng lợi ở giải đấu ở Ngải Bố Lỗ đế quốc mà còn trở thành thú nhân ngụy cấp S.

Á Đức trước kia vẫn luôn cười nhạo Nhan Tử Dạ cư nhiên dám vọng tưởng mơ ước mình, gã chẳng qua chỉ muốn chơi đùa mà thôi, Nhan Tử Dạ cư nhiên muốn thật sự ở cùng một chỗ. Á Đức gã là ai, là người kế thừa gia tộc Na Đạt, sao có thể ở cùng một chỗ với thú nhân. Trước kia gã vẫn luôn nghĩ, cho dù sức chiến đấu của Nhan Tử Dạ tăng lên thì sao, cho dù năng lực cường đại thì thế nào, vẫn như cũ là một thú nhân không thể sinh sản hậu đại. Không có đại gia tộc nào chịu cưới một thú nhân về nhà.

Kết quả Nhan Tử Dạ lại cho Á Đức một cái tát, hơn nữa còn trực tiếp đánh mặt gã sưng phù. Nhan Tử Dạ chẳng những cùng người của đại gia tộc kết thân, lại còn là một gia tộc cường đại hơn hẳn gia tộc Na Đạt. Người ta chẳng những ở cùng một chỗ mà còn chính thức gặp gia trưởng, chiếm được sự đồng ý của gia chủ Cái Nhĩ. Ngay cả hôn kỳ cũng đã định.

Hết thảy gom lại làm Á Đức trở thành trò cười lớn nhất học viện. Hiện giờ tất cả thú nhân đều cười nhạo gã vô tri, cười nhạo gã ngu xuẩn. Nhan Tử Dạ tuy là thú nhân thế nhưng cũng là thú nhân ngụy cấp S trẻ tuổi nhất, năm nay chỉ mười hai mươi tuổi. Có thiên phú, có năng lực, rất có thể sẽ trở thành cường giả SS trẻ tuổi nhất. Nghe đồn ngay cả phó viện trưởng cũng muốn lôi kéo Nhan Tử Dạ, muốn cậu trở thành học trò của mình, kết quả đã bị Nhan Tử Dạ cự tuyệt.

Á Đức chẳng những lừa đi viên tinh hạch cấp A mà còn truyền ra lời đồn làm Nhan Tử Dạ trở thành trò cười trong học viện. Nhan Tử Dạ không chỉ không ỉu xìu, ngược lại thành công nghịch tập làm một đám người kinh hoảng tới rớt cằm. Hóa ra Nhan Tử Dạ chẳng phải gà bệnh, cũng chẳng phải phế vật, tư chất cùng sức chiến đấu so với nhóm thú nhân trong học viện cường đại hơn rất nhiều.

Từ cấp E đến ngụy cấp S, trung gian cách rất nhiều cấp bậc. Nghe nói sở dĩ trước đây sức chiến đấu của Nhan Tử Dạ thấp như vậy chính vì cậu ta sở hữu dị năng thủy hỏa, hiện giờ đã tìm được bí quyết khống chế dị năng nên trực tiếp bay lên tận trời. Tư chất còn cường đại hơn cả Áo Đức Kỳ cùng An Nhĩ Tư. Hai mươi tuổi đã là thú nhân ngụy cấp S, cũng chính là thú nhân ngụy cấp S trẻ tuổi nhất hiện giờ.

Tất cả mọi người đều cười nhạo Á Đức có mắt không tròng, cười nhạo gã vứt bỏ dưa hấu đi nhặt hạt mè.

Nhìn thấy người tới là Á Đức, An Nhĩ Tư vốn đã lên phi hành khí lại nhảy trở xuống, đứng ở phía sau Nhan Tử Dạ.

Nhìn An Nhĩ Tư hệt như kỵ sĩ thủ vệ ở phía sau Nhan Tử Dạ, Á Đức bình tĩnh nói: "Nhan Tử Dạ, tôi có chuyện muốn nói riêng với cậu."

"Thật xin lỗi, tôi với anh không thân tới mức có thể nói chuyện riêng với nhau. Có gì cứ nói đi, ở đây ngoại trừ anh thì không còn người ngoài." Bởi vì chuyện của nguyên chủ nên Nhan Tử Dạ vẫn luôn không có cái nhìn tốt về Á Đức. Thế nên lúc thi đấu xếp hạng mới không chút nương tay. Hiện giờ nói chuyện cũng đầy gai ngọn.

Á Đức thật không ngờ Nhan Tử Dạ cư nhiên không cho mình chút mặt mũi nào như vậy, gì mà trừ bỏ anh thì không còn người ngoài? Những lời này vừa nghe liền biết mình bị châm chọc. Nhưng cho dù tức giận thế nào, Á Đức cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, bởi vì một mình Nhan Tử Dạ thôi gã đã đánh không lại, càng miễn bàn là có thêm An Nhĩ Tư.

"Tốt thôi, đã vậy thì tôi cứ việc nói thẳng." Á Đức không cố kỵ hỏi han: "Nhan Tử Dạ, tôi hỏi cậu, trước kia cậu vẫn luôn giả vờ trước mặt tôi đúng không. Vì sao lại luôn giả vờ yếu đuối, giả vờ là phế vật?"

Nguyên chủ quả thực không phải giả vờ, cậu ta thật sự yếu đuối, cũng thật sự là phế vật, chính là Nhan Tử Dạ sao có thể nói như vậy. Chỉ thấy Nhan Tử Dạ hất cằm, dùng ánh mắt khinh miệt nhìn Á Đức: "Đúng vậy thì sao?"

Nghe thấy Nhan Tử Dạ thừa nhận, Á Đức thẹn quá thành giận lớn tiếng chất vấn: "Nói thích tôi, nói muốn ở cùng một chỗ với tôi cũng là dối trá sao? Kia tinh hạch cấp A thì sao? Nếu biết tôi chỉ vì tinh hạch cấp A mới tiếp cận, vì sao cậu còn muốn đưa cho tôi?"

Nhan Tử Dạ khinh thường nhếch khóe miệng: "Một viên tinh hạch cấp A có thể làm tôi nhìn thấu bộ mặt thật của một người, tôi cảm thấy cuộc mua bán này thực đáng giá."

Á Đức nghiến răng nghiến lợi nói: "Cậu đùa giỡn tôi?"

"Đùa giỡn anh?" Nhan Tử Dạ hừ lạnh một tiếng rồi nói: "Rốt cuộc là ai đùa giỡn ai trước, Á Đức Na Đạt, tôi nghĩ anh là người hiểu rõ nhất. Từ ban đầu anh đã ôm mục đích đùa giỡn tiếp cận tôi, từ chỗ tôi lấy được thứ mình muốn. Anh đã dám đùa giỡn tôi thì dựa vào cái gì tôi không được đùa giỡn anh?" Tuy chân tướng không phải như vậy nhưng vì giúp nguyên chủ xả cơn tức này, Nhan Tử Dạ chấp nhận chút oan ức này.

Cậu ta cư nhiên thừa nhận? Á Đức thật không ngờ Nhan Tử Dạ cư nhiên dám thừa nhận trước mặt An Nhĩ Tư. Tốt, một khi đã vậy thì Á Đức gã không yên ổn thì Nhan Tử Dạ cũng đừng hòng khá giả.

Á Đức âm trầm nói với An Nhĩ Tư: "Tuy tôi không biết vì sao anh đồng ý ở cùng một chỗ với cậu ta, thế nhưng đều là người kế thừa đại gia tộc, tôi hảo tâm nhắc nhở anh một chút. Đúng vậy, tôi tiếp cận Nhan Tử Dạ là có mục đích, thế nhưng thú nhân Nhan Tử Dạ này cũng không đơn giản. Cậu ta muốn ở cùng một chỗ với tôi chính là vì coi trọng thân phận người thừa kế tôi tôi mà thôi. Cậu ta bị Nhan gia đuổi đi, mất đi thân phận người thừa kế Nhan gia, cậu ta muốn lợi dụng tôi để đoạt lại thân phận người thừa kế Nhan gia. Vì thế ban đầu cậu ta cũng lợi dụng tôi, chính vì phát hiện ra chuyện này tôi mới làm ra những chuyện sau đó. Tôi muốn trả thù cậu ta."

Sau khi nghe những lời Á Đức nói, An Nhĩ Tư mím môi, nụ cười trên mặt cũng biến mất. Nhan Tử Dạ thì không dám tin nhìn Á Đức.

Thấy lời nói của mình tựa hồ hiệu quả, Á Đức nhịn không được nhếch khóe miệng tiếp tục nói: "Nhan Tử Dạ tâm cơ rất sâu, trước kia cậu ta vẫn luôn che giấu sức chiến đấu thật sự của mình, cho dù bị mọi người xem thường cũng không bại lộ. Vì sao lại đột nhiên lộ ra như vậy? Đó là vì cậu ta đã tìm được mục tiêu tiếp theo muốn tiếp cận, người đó chính là anh, An Nhĩ Tư. Cậu ta dùng hết biện pháp làm anh chú ý, sau đó tiếp cận anh, trở thành bạn tốt của anh, cậu ta muốn mượn sức của gia tộc Cái Nhĩ anh. Hết thảy đều là mưu kế của cậu ta, tất cả đều bị cậu ta tính toán."

Nhan Tử Dạ hoàn toàn sợ ngây người, Á Đức thấy Nhan Tử Dạ không nói gì liền nghĩ mình đã đoán trúng âm mưu của Nhan Tử Dạ, thực đắc ý nói: "Nhìn đi, bị tôi nói trúng tim đen nên không có cách nào phản bác."

Lúc này An Nhĩ thản nhiên nói: "Vậy thì sao."

"Cái gì?" Á Đức tựa hồ có chút không kịp phản ứng.

Giọng điệu An Nhĩ Tư phi thường bình thản, thế nhưng ánh mắt lại trở nên sắc bén: "Cho dù Tiểu Dạ cố ý tiếp cận tôi, cho dù em ấy muốn mượn sức gia tộc tôi thì sao chứ, đó cũng là chuyện của tôi." Ngụ ý là Á Đức dựa vào cái gì xen vào việc người khác.

"Anh… An Nhĩ Tư, tôi nể tình đều là người thừa kế gia tộc mới cho anh lời khuyên, anh đừng không biết tốt xấu." Biểu tình Á Đức trở nên dữ tợn, gã không thể tưởng tượng An Nhĩ Tư cư nhiên lại châm chích mình xen vào việc người khác.

"Đều là người thừa kế gia tộc?" An Nhĩ Tư xem thường nhếch khóe miệng: "Tôi nhớ người thừa kế được gia tộc Na Đạt thừa nhận bây giờ là Duy Nhĩ Nặc đi, hơn nữa việc này cũng vừa công bố vào hai ngày trước. Á Đức Na Đạt, nếu cậu đã không còn là người thừa kế chính thức thì có tư cách gì kêu gào trước mặt tôi, lại có tư cách gì vũ nhục, phỉ báng bầu bạn của An Nhĩ Tư Cái Nhĩ, người được thừa nhận là gia chủ tương lai của gia tộc Cái Nhĩ? Việc này tôi nhất định phải hảo hảo hỏi lại gia tộc Na Đạt."

Nghe An Nhĩ Tư nói vậy, cả gương mặt Á Đức lập tức tái mét. Nếu An Nhĩ Tư thật sự hướng gia tộc chất vấn thì gã nhất định sẽ bị trừng phạt.

"Tiểu Dạ, chúng ta đi thôi." An Nhĩ Tư ôm lấy Nhan Tử Dạ đang mỉm cười yếu ớt ở bên cạnh, hôn trán cậu một cái rồi định leo lên phi hành khí. Bất quá tựa hồ nhớ ra gì đó, An Nhĩ Tư quay đầu lại nói: "Đúng rồi, quên nói cho cậu biết. Không phải Tiểu Dạ tiếp cận tôi mà là tôi hao hết tâm tư muốn tiếp cận em ấy, thế nên, mong cậu đừng nhầm lẫn."

Nói xong, An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ leo lên phi hành khí, khởi động rời đi. Cả quá trình hai người không hề nhìn tới Á Đức sắc mặt xanh mét đứng im ở đó.

Thẳng tới khi phi hành khí của An Nhĩ Tư không còn bóng dáng, Duy Nhĩ Nặc nãy giờ ở trong chiếc phi hành khí bên cạnh rốt cuộc bước xuống.

"Á Đức Na Đạt, vốn tôi vẫn luôn nghĩ anh là một đối thủ cường đại, hiện giờ xem ra tôi sai rồi. Một thú nhân mất đi lý trí, gặp ai cũng muốn cắn như thú điên không có tư cách làm đối thủ của tôi." Hôm nay đúng là trùng hợp, kỳ thực Duy Nhĩ Nặc không cố ý nghe lén, chỉ là vừa vặn phi hành khí của anh đậu bên cạnh phi hành khí của An Nhĩ Tư, hơn nữa anh lại trùng hợp tới sớm hơn An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ mà thôi.

"Cậu câm miệng lại cho tôi." Á Đức giận dữ hét lên.

"Câm miệng? Ha hả, người phải câm miệng chính là anh." Duy Nhĩ Nặc châm chọc nói: "Anh nghĩ Nhan Tử Dạ bây giờ vẫn là Nhan Tử Dạ dễ dàng đùa bỡn ngày xưa à? Cậu ta hiện giờ chính là bầu bạn của An Nhĩ Tư, là bầu bạn của gia chủ tương lai được chính gia chủ đương nhiệm thừa nhận. Nếu An Nhĩ Tư không tin Nhan Tử Dạ, anh nghĩ anh ta sẽ cùng Nhan Tử Dạ ở cùng một chỗ à? Chỉ với hai ba câu nói cùng đòi châm ngòi ly gián? Nằm mơ đi. Tôi thấy hiện giờ anh nên nghĩ xem làm thế nào ứng phó gia tộc Cái Nhĩ hỏi tội đi."

Nói xong, Duy Nhĩ Nặc cười ha hả bước lên phi hành khí của mình. Đúng là sảng khoái a, Á Đức Na Đạt cư nhiên cũng có ngày hôm nay. Hết thảy đều phải cám ơn Nhan Tử Dạ, nếu không nhờ cậu ta Duy Nhĩ Nặc anh cũng không có khả năng đứng đây xem trò hài của Á Đức. Đồng dạng, anh có thể trở thành người thừa kế chính thức của gia tộc Na Đạt cũng phải cám ơn Nhan Tử Dạ.

Bởi vì anh cùng Nhan Tử Dạ khá thân thiết, bởi vì thân phận ngụy cấp S cộng thêm bầu bạn của gia chủ tương lai của gia tộc Cái Nhĩ của Nhan Tử Dạ, gia tộc mới công khai thừa nhận thân phận người thừa kế của anh. Hết thảy chỉ vì muốn anh tạo quan hệ tốt với Nhan Tử Dạ, từ đó nhận được lợi ích từ gia tộc Cái Nhĩ cùng duy trì thú nhân có thể trở thành cường giả SS trẻ tuổi nhất.

Mọi thứ thực huyền ảo, mới mấy tháng trước Duy Nhĩ Nặc anh vẫn còn khinh thường Nhan Tử Dạ, qua vài tháng, anh cư nhiên phải dựa vào Nhan Tử Dạ mới có được vị trí người thừa kế, đúng là một màn châm chọc lớn lao.

...

Hoàn Chương 99.

---

100. Chương 100: Phản Tổ

Sau khi trở về nghỉ ngơi một đêm, sáng hôm sau An Nhĩ Tư bảo người mang dụng cụ tới kiểm tra cho Nhan Tử Dạ.

"Kỳ thực không cần, trừ bỏ linh lực biến mất một nửa thì cơ thể tôi không có vấn đề gì cả." Đúng vậy, đêm qua cơ thể Nhan Tử Dạ tràn đầy linh lực nhờ hấp thu tinh hạch, thế nhưng sáng ra tỉnh lại thì cậu phát hiện đã biến mất phân nửa.

"Tiểu Dạ, tôi không phải nghi ngờ năng lực của em mà là lo lắng. Em yên tâm, những người này đều là tử sĩ của gia tộc Cái Nhĩ chúng ta, bọn họ sẽ không nói ra ngoài." An Nhĩ Tư nghĩ Nhan Tử Dạ cố kỵ sẽ bị dụng cụ kiểm tra phát hiện mình không phải thú nhân.

Nhìn bộ dáng nếu cậu không kiểm tra sẽ không bỏ qua của An Nhĩ Tư, Nhan Tử Dạ chỉ đành bất đắc dĩ nói: "Được rồi." Kỳ thực Nhan Tử Dạ cũng muốn biết thân thể mình có phải đã xảy ra vấn đề gì hay không. Bất quá cậu lại cảm thấy nếu chính mình cũng không tra xét ra thì thiết bị rất có thể cũng không tra được. Ôm ý nghĩ như vậy nên Nhan Tử Dạ mới cự tuyệt.

Giống như nhóm bác sĩ ở địa cầu, những thú nhân tới kiểm tra cũng mặc áo blouse trắng. Nhan Tử Dạ phát hiện thủ hạ của An Nhĩ Tư tựa hồ không có giống cái tồn tại. Bất quá nghĩ lại thì giống cái ở thế giới này quả thực rất trân quý, Nhan Tử Dạ hiểu rõ nên cũng không nghĩ ngợi nhiều.

Dụng cụ kiểm tra là loại dụng cụ khá giống khoang chữa trị, sau khi Nhan Tử Dạ nằm vào bên trong thì một tia ánh sáng đỏ bắt đầu quét hình từ đầu tới chân.

An Nhĩ Tư đứng trước máy tính nhìn từng loạt từng loạt số liệu kiểm tra xuất hiện, sau đó hỏi nhân viên kiểm tra: "Thế nào?"

"Thân thể Nhan thiếu gia rất khỏe mạnh, số liệu các hạng mục đều thực bình thường, cũng không phát hiện có gì dị thường." Nhân viên kiểm tra mặc áo blouse trắng nhìn toàn bộ số liệu xuất hiện rồi hồi đáp.

"Không có dị thường?" Nhìn nhìn kết quả kiểm tra, đây là thiết bị chuyên dùng để kiểm tra giống đực, giống cái sử dụng thiết bị khác. Thế nhưng thân thể của Nhan Tử Dạ vốn là thú nhân, dùng thiết bị kiểm tra giống đực hẳn không thành vấn đề đi.

Nhan Tử Dạ bước ra khỏi thiết bị kiểm tra, hỏi: "Thế nào?"

An Nhĩ Tư mỉm cười: "Không có vấn đề."

"Tôi đã nói không có vấn đề mà anh không tin. Ngay cả năng lượng của tôi kiểm tra còn không được, dụng cụ càng không có khả năng. Quên đi, việc này cứ tạm thời như vậy đi, dù sao cũng chỉ là mất đi linh lực mà thôi, mất thì tôi lại tu luyện là được. Có lẽ là di chứng khi kết hợp linh hồn cùng thể xác cũng không biết được." Trừ bỏ chút rối rắm ban đầu, Nhan Tử Dạ không còn quá để ý nữa. Chết cậu cũng đã chết một lần rồi, chẳng lẽ còn sợ mất đi chút linh lực?

"Dù sao thì phải kiểm tra tôi mới an tâm được." An Nhĩ Tư xoa xoa đầu Nhan Tử Dạ, ôn hòa cười nói.

Biết An Nhĩ Tư quan tâm mình, Nhan Tử Dạ cảm thấy thực ấm áp, sau khi nhân viên kiểm tra rời đi, cậu liền vươn tay ôm lấy cổ An Nhĩ Tư:"An Nhĩ Tư, không phải nói muốn đi gặp phụ mỗ anh à? Ngay mai chúng ta đi đi?"

"Ừ." An Nhĩ Tư vòng tay ôm lấy eo Nhan Tử Dạ, sau đó đặt một nụ hôn lên môi cậu.

Phòng khách một mảnh ấm áp, A Ngốc ngồi xổm ở chỗ rẽ cắn cắn ngón tay nhìn hai người ôm nhau, nước mắt không ngừng trào ra: "Ô ô, thiếu gia rốt cuộc đã tìm được hạnh phúc của mình. A Ngốc thực vui sướng a!"

"Cho mi này." Tiểu Hoa không biết từ đâu lôi ra một cái khăn tay cho A Ngốc.

A Ngốc nhận lấy, nó cảm động nhìn Tiểu Hoa: "Tiểu Hoa, cám ơn a!"

Tiểu Hoa quơ quơ hai chiếc lá cây của mình nói: "Không có gì, ta đã quen rồi." Mỗi lần ở nhà đều thấy A Ngốc khóc vài lần, Tiểu Hoa biểu thị nó đã tập thành thói quen.

Tiểu thứ cầu đang nằm trên đầu Tiểu Hoa cũng vươn móng vuốt ngắn ngủn của mình đưa qua một cái khăn: "A Ngốc, chỗ ta cũng có, cho này."

"Cám ơn, cám ơn a, hai người đối xử với tôi thực tốt." A Ngốc biểu thị nó thực cảm động, thế nên nó ngồi xổm xuống trực tiếp ôm lấy Tiểu Hoa, hôn chụt một cái lên đóa hoa của nó. Tiếp đó A Ngốc lại muốn hôn tiểu thứ cậu, kết quả A Ngốc mở miệng hơi to, hoàn toàn có thể một ngụm nuốt trọn tiểu thứ cầu, làm nó hoảng sợ vội vàng bỏ trốn.

Hôm sau thu thập hành lý xong, Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư vừa định xuất môn thì một vị khách không mời xuất hiện.

"Tân Địch?" An Nhĩ Tư vừa mở cửa ra đã thấy giống cái tóc lam xách theo một đống hành lý đứng ở bên ngoài.

"Sao cậu lại ở đây?" Nhan Tử Dạ cũng kinh ngạc. Tân Địch không phải nên trở về Cáp Mỗ Lôi Đức đế quốc à? Sao tự nhiên lại xuất hiện ở đây?

"A, tiểu tổ tông, tôi rốt cuộc tìm được cậu rồi." Nhìn thấy Nhan Tử Dạ, Tân Địch liền hưng phấn không thôi, nhiệt tình muốn cho Nhan Tử Dạ một cái ôm. Thế nhưng lại bị An Nhĩ Tư ngăn cản.

"Gì mà tiểu tổ tông, thực có lỗi, hiện giờ tụi tôi phải xuất môn, không rãnh chiêu đãi cậu." Nhan Tử Dạ vừa thấy Tân Địch liền biết phiền toái đã tới, cậu lập tức kéo hành lý muốn bỏ chạy.

"Hai người muốn đi đâu?" Nhìn Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư xách hành lý đi về phía phi hành khí đậu bên ngoài, Tân Địch nhịn không được hỏi.

"Đi tinh cầu khác du lịch." Nhan Tử Dạ đưa hành lí cho An Nhĩ Tư, sau đó xoay người nói với Tân Địch: "Thế nên chỗ tôi không còn ai đâu, cậu mau quay về đi."

"Không được, tôi tới chính là muốn tìm cậu, cậu đi đâu tôi liền đi đó a." Tân Địch kéo hành lý, cũng muốn leo lên phi hành khí, kết quả bị An Nhĩ Tư đưa tay chặn lại.

"Sao lại là anh nữa?" Tân Địch căm tức, tiếp đó nói với Nhan Tử Dạ: "Tiểu tổ tông, tôi ngàn dặm xa xôi suốt đêm chạy tới, cậu nỡ đối xử với tôi như vậy à?"

Nhan Tử Dạ thực không chịu nổi xưng hô tiểu tổ tông này, liền đỡ trán nói với Tân Địch: "Ngừng, đừng cứ tiểu tổ tông tiểu tổ tông mãi, tôi cũng không phải tiểu tổ tông của cậu. Nói đi, tới tìm tôi có việc gì?"

Nhan Tử Dạ không tin Tân Địch chỉ đơn giản là tới thăm mình. Tuy cậu cùng Tân Địch có quan hệ huyết thống, ấn theo bối phận thì cậu thuộc về hàng gia gia của Tân Địch, thế nhưng lúc còn ở Ngải Bố Lỗ đế quốc, hai người bọn họ chỉ mới gặp mặt vài lần mà thôi. Cũng không thân thiết.

"Cậu cùng thế hệ với gia gia tôi, tôi cũng không tiện gọi cậu là gia gia đi? Tôi cảm thấy gọi là tiểu tổ tông hợp lý nhất." Tân Địch thấy Nhan Tử Dạ nhíu mày liếc nhìn An Nhĩ Tư ở bên cạnh thì lập tức nói: "Rồi rồi, đừng mất kiên nhẫn như vậy, kỳ thực tôi cũng không muốn ngàn dặm xa xôi chạy tới đây, chính là tôi cũng không có biện pháp a. Tổ gia gia nhất quyết muốn tôi tới."

"Khắc Lỗ Tư? Ông ta bảo cậu tới làm gì?" Trước lúc trở về Nhan Tử Dạ nghĩ mình đã nói rõ ràng với Khắc Lỗ Tư, cậu không hi vọng gia tộc Mã Khắc Tân quấy rầy cuộc sống của mình.

"Cậu không biết?" Tân Địch kinh ngạc nói: "Gia tộc Mã Khắc Tân chúng ta có huyết thống bán thú nhân, bởi vì gen của gia tộc chúng ta rất mạnh nên cho dù giống cái gia tộc cùng thú nhân khác kết hợp sinh ra đứa nhỏ thì nhất định sẽ được di truyền dị năng hệ thủy của chúng ta. Thế nhưng cậu chẳng những có dị năng hệ thủy mà còn có cả hệ hỏa cùng hệ phong, tổ gia gia hoài nghi cậu xuất hiện hiện tượng phản tổ nên bảo tôi tới bảo hộ cậu."

"Bảo hộ tôi? Chỉ dựa vào cậu?" Nhan Tử Dạ nhếch miệng: "Không cần."

"Không được, lỡ như cậu thật sự phản tổ, nếu không có tôi ở đó thì sẽ phiền toái. Cho nên hiện giờ cậu đi đâu tôi nhất định phải theo tới đó. Đương nhiên tôi cũng biết giá trị chiến đấu của mình không cao bằng cậu cùng An Nhĩ Tư, thế nhưng tôi có huyết mạch của giống cái gia tộc Mã Khắc Tư, có tôi ở đây, nếu cậu thật sự phản tổ tôi có thể cứu cậu." Tân Định tỏ vẻ nhất định phải đi cùng.

Nhan Tử Dạ thật không ngờ Tân Địch cư nhiên quấn chặt như vậy, nếu đêm qua đi sớm thì có lẽ đã không đụng phải miếng keo dán da chó này rồi. Lúc Nhan Tử Dạ đang cân nhắc làm sao đẩy Tân Địch về Cáp Mỗ Lôi Đức đế quốc thì An Nhĩ Tư lên tiếng.

"Tốt, vậy cậu cứ đi theo chúng tôi đi."

Nhan Tử Dạ kinh ngạc nhìn An Nhĩ Tư, không hiểu vì sao anh đồng ý cho Tân Địch đi theo. Phải biết lần này bọn họ đi chính là tinh cầu Á Bá Lan, nếu để Tân Địch Theo thì thân phận của An Nhĩ Tư sẽ bị lộ.

Biết Nhan Tử Dạ lo lắng chuyện gì, An Nhĩ Tư ôm lấy cậu, cười nói: "Không sao cả, cậu ta là người nhà em. Cho dù thân phận của tôi bị lộ thì cũng không có vấn đề, bởi vì tôi đã làm tốt chuẩn bị."

"Được rồi." Nếu An Nhĩ Tư đã nói vậy thì Nhan Tử Dạ chỉ đành đồng ý.

Nhìn Tân Địch ngồi vào phi hành khí, An Nhĩ Tư hỏi: "Cậu nói Tiểu Dạ có thể xuất hiện hiện tượng phản tổ là thật sao?"

"Đương nhiên, bằng không một giống cái như tôi sao có thể bôn ba một thân một mình chạy tới đây a. Chính vì không muốn để người khác phát hiện bí mật trên người tiểu tổ tông."

"Phản tổ là cái gì?" Nhan Tử Dạ nghe nãy giờ nhưng căn bản không biết phản tổ là cái gì, hơn nữa trong kí ức của nguyên chủ cũng không hề có kiến thức về chuyện này.

Tân Địch thực kinh ngạc khi nghe Nhan Tử Dạ hỏi như vậy, bất quá cậu đột nhiên nhớ ra Nhan Tử Dạ không trưởng thành trong gia tộc Mã Khắc Tân, hơn nữa hiện tượng phản tổ cũng đã thật lâu không xuất hiện, Nhan Tử Dạ chưa từng nghe nói cũng có khả năng. Nghĩ vậy, Tân Địch bắt đầu giải thích.

"Phản tổ chỉ xuất hiện trên ở gia tộc có được gen bán thú nhân. Vô luận là giống cái hay giống đực, sau khi trưởng thành nếu đột nhiên có được sức mạnh cường đại, hơn nữa nó càng ngày càng lớn, tới khi không thể khống chế được chính mình thì sẽ biến thân trở về hình dạng nửa người nửa thú, đó chính là phản tổ. Cũng có thể nói thú nhân hoặc giống cái có được sức mạnh phản tổ thì đều có khả năng trở thành bán thú nhân."

"Thú nhân cũng có thể trở thành bán thú nhân?" Nhan Tử Dạ kinh ngạc không thôi.

Tân Địch đương nhiên nói: "Đương nhiên rồi, tuy là thú nhân nhưng trong huyết mạch cũng có gen bán thú nhân, phải biết tuy bán thú nhân không còn tồn tại nhưng gen vẫn rất cường đại. Trong quá trình năng lượng thức tỉnh, gen bán thú nhân có thể sẽ cắn nuốt gen thú nhân để biến thành bán thú nhân hoàn toàn."

"Ý của cậu là, gen thú nhân của tôi hiện giờ đang bị gen bán thú nhân cắn nuốt?" Nhan Tử Dạ nói.

Tân Địch gật gật đầu: "Đúng vậy, chính vì thế nên cậu mới xuất hiện nhiều hệ dị năng như vậy. Bởi vì trong quá trình cắn nuốt tinh thần lực sẽ rất hỗn loạn, nên tinh thần lực của cậu mới thấp như vậy. Tuy gen thú nhân của Nhan gia rất mạnh nhưng tổ thượng Nhan gia cũng từng xuất hiện bán thú nhân, đương nhiên gen bán thú nhân của Nhan gia không thể nào so sánh với gen bán thú nhân thuộc dòng chính gia tộc Mã Khắc Tân chúng ta. Bất quá trong gen của tiểu tổ tông rất có thể cũng được di truyền lại gen bán thú nhân của Nhan gia. Gen bán thú nhân của hai gia tộc cùng phối hợp lại nên tiểu tổ tông mới xuất hiện hiện tượng phản tổ."

...

Hoàn Chương 100.

101. Chương 101: Dị Thường

"Nói bậy." Nhan Tử Dạ lập tức phủ nhân, cậu sở dĩ có thể sử dụng nhiều dị năng như vậy hoàn toàn không liên hệ gì với phản tổ, đó là do cậu dùng linh lực giả tạo thành dị năng.

Tân Địch lập tức cãi lại: "Tôi mới không nói bậy, một giống cái như tôi sở dĩ có sức chiến đấu cường đại như vậy chính vì tôi cũng xuất hiện hiện tượng phản tổ. Tuy phản tổ không thành công nhưng giá trị chiến đấu của tôi vẫn được giữ lại, đó là chứng cớ tốt nhất. Hơn nữa mỗ ba của tiểu tổ tông cũng giống tôi, cũng từng xuất hiện hiện tượng phản tổ, tuy cuối cùng không thành công nhưng nó đã chứng minh phản tổ là sự thật."

"Nói nhiều như vậy, đơn giản chính là tôi rất có thể sẽ biến thành bán thú nhân." Nhan Tử Dạ nói thẳng ra trọng điểm.

Tân Địch liều mạng gật đầu: "Đúng vậy, bất quá trong quá trình phản tổ gen của tiểu tổ tông có khả năng sẽ xuất hiện hỗn loạn, vì để cậu có thể phản tổ thành công, tổ gia gia đã bảo tôi tới đây. Máu của tôi có chứa gen bán thú nhân, chỉ cần khi đó cậu uống máu của tôi thì có thể thành công phản tổ thành bán thú nhân."

Nghe Tân Địch nói vậy, Nhan Tử Dạ nhịn không được thầm đảo mắt trắng dã, nếu để Tân Địch nhìn thấy bán yêu thể của cậu, nhất định cậu ta sẽ xem cậu là bán thú nhân phản tổ thành công. Đến khi đó, Nhan Tử Dạ cậu có thể trở thành tế bảo a. Đúng vậy, không phải quốc bảo mà là tinh tế bảo, bởi vì cả tinh tế này chỉ có duy nhất một "bán thú nhân" là cậu mà thôi.

Tuy nghĩ vậy nhưng Nhan Tử Dạ tuyệt đối sẽ không nói ra, cứ để Tân Địch đi theo đi, dù sao An Nhĩ Tư cũng không để ý, cậu cũng coi như có thêm một người sai vặt.

"Anh để cậu ta đi theo cũng là vì vậy đi?" Nhan Tử Dạ quay qua hỏi An Nhĩ Tư ngồi bên cạnh.

"Đương nhiên." An Nhĩ Tư gật đầu, sau đó có chút ám chỉ nói: "Gần nhất thân thể Tiểu Dạ không phải có chút không thích hợp à? Có lẽ có quan hệ với gen bán thú nhân cũng không chừng." Ngay cả dụng cụ khoa học kỹ thuật cao cấp nhất cũng không kiểm tra được gì, rất có thể gen bán thú nhân trong cơ thể Nhan Tử Dạ đang tác quái.

"Cũng có thể." Nhan Tử Dạ nghĩ nghĩ cũng cảm thấy có lý. Dù sao thân thể thú nhân cùng bán thú nhân ở nơi này cũng không giống tu yêu giả bọn họ. Vì phòng ngừa vạn nhất, giữ Tân Địch lại bên người cũng không sai.

Phi hành khí sau khi phi hành mười phút thì đáp xuống một bãi đỗ thật lớn, sau đó ba người ngồi trên một chiếc phi hành khí vũ trụ thật lớn khởi hành tới tinh cầu Á Bá Lan.

Từ Lam tinh tới tinh cầu Á Bá Lan phải phi hành suốt một ngày một đêm, phi hành khí vũ trụ lớn hơn phi hành khí bình thường một trăm lần, chẳng những có mấy chục phòng riêng biệt mà còn có cả phòng ăn cùng khoan chữa trị và hồi phục.

Đây là lần đầu tiên Nhan Tử Dạ nhìn thấy phi hành khí lớn như vậy, không khỏi có chút tò mò nên được An Nhĩ Tư dẫn đi quan sát khắp chiến thuyền. Trong phi hành khí, trừ bỏ ba người An Nhĩ Tư thì tổng cộng có ba mươi thú nhân đi theo. Một đám thú nhân có sức chiến đấu không yếu.

Nhìn nhóm thú nhân mặc đồ đen, Tân Địch nhịn không được tò mò nhìn vài lần, sau đó hỏi Nhan Tử Dạ: "Tiểu tổ tông, khí thế của những thú nhân này thực mạnh, tôi cảm giác không giống thú nhân ngụy cấp S."

"Đương nhiên không phải thú nhân ngụy cấp S, bởi vì bọn họ đều là thú nhân cấp S." Sức chiến đấu của Nhan Tử Dạ hiện giờ tuy đang bị vây ở cấp S sơ cấp nhưng bởi vì phương thức tu luyện bất đồng nên cậu có thể thông qua hơi thở suy đoán cấp bậc của thú nhân. Đương nhiên nó chỉ giới hạn dưới cấp S, nếu đạt tới cấp SS thì cậu hoàn toàn không cảm thụ được.

"Toàn bộ đều là cấp S?" Tân Địch chấn động, từ khi nào thú nhân cấp S tràn lan như vậy a?

Nhan Tử Dạ liếc mắt xem thường: "Có gì đáng ngạc nhiên, tốt lắm, tôi đói bụng rồi, đi ăn cơm trưa trước đã."

Tân Địch còn chưa kịp hoàn hồn sau đả kích thú nhân cấp S thì lại bị lời nói của Nhan Tử Dạ chấn kinh, ăn cơm trưa? Giờ chỉ mới mười giờ rưỡi thôi, tiểu tổ tông ăn sớm vậy à?

Nhan Tử Dạ ăn phần cơm của mình, tiểu thứ cầu cũng ngồi trên bàn cơm ăn thịt viên của mình. Lúc biết Nhan Tử Dạ muốn dẫn tiểu thứ cầu rời đi, Áo Đức Kỳ trực tiếp đưa mấy chục túi thịt viên đủ loại tới. Rõ ràng là đưa cho tiểu thứ cầu. Điều này làm Nhan Tử Dạ cảm giác Áo Đức Kỳ tựa hồ xem tiểu thứ cầu như con mình.

Tân Địch vốn biết thú nhân có sức ăn rất lớn, thế nhưng không ngờ Nhan Tử Dạ cư nhiên có thể ăn tới vậy, một mình ăn phần thịt của bốn người, lại còn thêm một dĩa rau cải, Tân Địch nhìn mà trợn tròn mắt.

Sửng sốt hồi lâu Tân Địch mới hoàn hồn lại, sau đó liền dùng ánh mắt đồng tình nhìn An Nhĩ Tư. Nghe nói tiểu tổ tông một ngày phải ăn bốn bữa, nếu mỗi bữa đều thế này thì những gia tộc nhỏ bình thường quả thực rất khó dưỡng tiểu tổ tông.

Nhìn Nhan Tử Dạ ăn cơm trưa xong cư nhiên còn uống ba ly nước mà bụng một chút cũng không trướng to, Tân Địch quả thực trợn mắt há hốc mồm. Tiểu tổ tông sức ăn lớn như vậy, chỉ sợ chỉ có mỗi An Nhĩ Tư có thể nuôi nổi. Thật sự không thể không bội phục gia tộc Cái Nhĩ có tiền. Đương nhiên Tân Địch biểu thị gia tộc Mã Khắc Tân cũng không kém, nếu muốn dưỡng tiểu tổ tông thì vẫn có thể dưỡng nổi, không chỉ một, cho dù là mười cũng không thành vấn đề.

Ăn uống no đủ xong Nhan Tử Dạ liền cảm thấy buồn ngủ, An Nhĩ Tư không nhìn tới Tân Địch, trực tiếp ôm Nhan Tử Dạ về căn phòng lớn nhất nghỉ ngơi, để lại tiểu thứ cầu cùng Tân Địch mắt to trừng mắt nhỏ.

Vừa mới nằm xuống không bao lâu thì bụng đột nhiên hiện lên một đạo hồng quang, Nhan Tử Dạ đột nhiên cảm giác một luồng nhiệt lưu chảy xuôi qua bụng, tiếp đó toàn thân cậu bắt đầu nóng lên. An Nhĩ Tư đang ôm Nhan Tử Dạ lập tức cảm giác được nhiệt độ cơ thể cậu tăng lên, lập tức mở mắt.

"An Nhĩ Tư…" Nhan Tử Dạ bắt đầu vô thực cọ cọ lồng ngực An Nhĩ Tư, thú văn trên trán hiện lên, ánh mắt ngập nước đầy yêu mị, cái đuôi màu đỏ trơn trượt quấn lấy người anh: "An Nhĩ Tư, tôi muốn…"

"Tiểu Dạ…." Căn bản không để An Nhĩ Tư có cơ hội mở miệng, Nhan Tử Dạ đã khẩn cấp che miệng anh lại, bắt đầu liếm mút khiêu khích.

Tuy cảm giác được Nhan Tử Dạ có chút không thích hợp nhưng An Nhĩ Tư vẫn trầm mê trong tư vị tuyệt vời của Nhan Tử Dạ. Đợi đến khi chấm dứt thì đã là ba tiếng sau.

Tình hình chiến đấu phi thường kịch liệt, toàn thân Nhan Tử Dạ đều là dấu hôn, Nhan Tử Dạ cũng lưu lại không ít dấu vết trên người An Nhĩ Tư. Nhìn Nhan Tử Dạ nằm trong lòng mình, hiện giờ thời tiết khá lạnh nhưng vẫn đổ đầy mồ hôi, An Nhĩ Tư lập tức ôm Nhan Tử Dạ vào phòng tắm.

Suốt quá trình Nhan Tử Dạ chỉ hơi hé mắt một chút rồi lại khép lại ngủ, tùy ý An Nhĩ Tư giúp mình tẩy từ đầu tới chân, sau đó anh dùng dị năng giúp cậu làm khô tóc rồi nhẹ nhàng ôm cậu đặt lên giường, Nhan Tử Dạ lập tức chìm vào ngủ say.

Nằm ở bên cạnh, An Nhĩ Tư chẳng hề có chút buồn ngủ. Anh cứ cảm thấy thân thể Nhan Tử Dạ không thích hợp, linh lực biến mất, đột nhiên động dục, này không phải chuyện bình thường. Nhớ tới Tân Địch, An Nhĩ Tư lập tức đứng dậy mặc quần áo, sau khi chỉnh chăn cho Nhan Tử Dạ thì rời khỏi phòng.

Lúc này Tân Địch đang trò chuyện qua thông tấn khí với Khắc Lỗ Tư.

"Tổ gia gia, con đã theo sát bên cạnh tiểu tổ tông, tạm thời không phát hiện điều gì khác thường." Tân Địch cung kính hướng Lỗ Khắc Tư trên màn hình nói.

Khắc Lỗ Tư lạnh lùng nói: "Không thể lơ là một phút giây nào cả, tuyệt đối không thể để Tiểu Dạ gặp chuyện ngoài ý muốn, còn nữa, con phải chăm chú quan sát An Nhĩ Tư kia, nếu phát hiện cậu ta làm ra chuyện có lỗi với Tiểu Dạ thì lập tức báo cho ông."

"Dạ tổ gia gia, thứ ông bảo con mang tới hiện giờ giao cho tiểu tổ tông hay là…"

"Giao đi."

"Con hiểu rồi." Tân Địch tắt thông tấn đi, vừa mới lấy hộp gỗ chuẩn bị ra ngoài xem thử Nhan Tử Dạ đã thức hay chưa, kết quả ngoài cửa truyền tới âm thanh nghiêm nghị của thú nhân áo đen.

"Tân Địch thiếu gia, chủ nhân cho mời."

"Ừm, tôi lập tức qua ngay." Tân Địch nghĩ Nhan Tử Dạ đã tỉnh nên cầm hộp gỗ rồi theo thú nhân áo đen đi tới phòng tiếp khách.

Tân Địch tới nơi, phát hiện không có bóng dáng Nhan Tử Dạ liền hỏi: "An Nhĩ Tư? Sao chỉ có mình anh, tiểu tổ tông đâu?"

An Nhĩ Tư nghiêm túc nói: "Em ấy vẫn còn ngủ, tôi có chuyện muốn hỏi cậu."

"Anh nói đi." Tân Địch ôm hộp gỗ ngồi xuống.

"Dấu hiệu phản tổ chính là sức ăn tăng mạnh cộng thêm thường xuyên tiến vào kỳ động dục à?" An Nhĩ Tư một chút cũng không do dự mở miệng hỏi.

"Cái gì?" Tân Địch trừng to mắt, vô thức nhìn thấy dấu hôn rõ rệt trên cổ An Nhĩ Tư thì gương mặt lập tức đỏ ửng, bất quá Tân Địch nhanh chóng che dấu, nghĩ nghĩ nói: "Tôi chỉ biết khi dấu hiệu phản tổ xuất hiện thì sức chiến đấu sẽ tăng vọt, tinh thần lực hỗn loạn. Thế nhưng chưa từng nghe nói sức ăn sẽ tăng mạnh cùng thường xuyên tiến vào kỳ động dục." Mới đầu Tân Địch còn khó hiểu vì sao An Nhĩ Tư lại hỏi như vậy, bất quá nhớ tới sức ăn kinh người của Nhan Tử Dạ lúc trưa, cộng thêm dấu hôn trên cổ An Nhĩ Tư, Tân Địch lập tức hiểu ra.

"Bằng không, để tôi hỏi tổ gia gia thử?" Tân Địch hỏi.

"Ừm." An Nhĩ Tư gật đầu.

Tân Địch lập tức gọi cho Khắc Lỗ Tư, hình ảnh Khắc Lỗ Tư xuất hiện trên màn hình ánh sáng.

"Chuyện gì?" Vừa chuẩn bị họp thì nhận được cuộc gọi của Tân Địch, Khắc Lỗ Tư lập tức bảo cấp dưới thông báo hoãn lại hội nghị gia tộc, sau đó tiếp nhận cuộc gọi.

"Tổ gia gia, làm phiền một chút." Tân Địch liếc nhìn An Nhĩ Tư ngồi đối diện một cái rồi mới nói: "Con muốn hỏi một chút, trong quá trình phản tổ có tình huống sức ăn sẽ tăng mạnh cùng thường xuyên tiến vào kì động dục không ạ?"

Nghe Tân Địch hỏi vậy, Khắc Lỗ Tư lập tức nhíu mày: "Này là triệu chứng của Tiểu Dạ?"

Tân Địch lại liếc nhìn An Nhĩ Tư một cái rồi gật gật đầu: "Dạ."

Khắc Lỗ Tư nghiêm túc trả lời: "Này không phải dấu hiệu phản tổ."

"Vậy là gì?" An Nhĩ Tư trực tiếp đi tới bên cạnh Tân Địch, nhìn Khắc Lỗ Tư trên màn hình ánh sáng nói: "Tiểu Dạ gần nhất không chỉ sức ăn tăng lên, lúc tu luyện cũng xuất hiện vấn đề. Thế nhưng tôi dùng thiết bị kiểm tra thì lại không tra được vấn đề gì."

Khắc Lỗ Tư nghe An Nhĩ Tư nói vậy, ông trầm mặc một lúc lâu mới thực ngưng trọng hỏi: "Cậu dùng loại thiết bị gì?"

"Máy kiểm tra thú nhân."

"Đổi thành loại dành cho giống cái kiểm tra lại một lần nữa." Bên kia màn hình, hai nắm tay nắm chặt của Khắc Lỗ Tư đang không ngừng run rẩy, cánh tay cũng hiện lên gân xanh. Thú nhân đứng phía sau Khắc Lỗ Tư không hiểu vì sao gia chủ đột nhiên kích động như vậy.

"Tôi biết rồi." Tuy An Nhĩ Tư không hiểu vì sao Khắc Lỗ Tư muốn dùng thiết bị kiểm tra dành cho giống cái kiểm tra Nhan Tử Dạ, bất quá nếu cường giả SS đã đề nghị như vậy thì anh sẽ tiếp thu.

Khắc Lỗ Tư tắt thông tấn khí, đôi lam mâu lạnh như băng của ông tràn đầy kinh ngạc, ông liều mạng áp chế bản thân nhưng không có cách nào khống chế được. Vừa nãy khi biết triệu chứng của Nhan Tử Dạ, Khắc Lỗ Tư lập tức nghĩ tới một khả năng. Là khả năng không có khả năng. Tuy hiện giờ không biết rốt cuộc có thật hay không nhưng suy đoán này cũng làm Khắc Lỗ Tư kích động không thôi.

"Phân phó xuống, lập tức tuyển ra mười thú nhân cấp S xuất sắc nhất, à không, phải hai mươi người." Gương mặt lạnh băng của Khắc Lỗ Tư xuất hiện vết rách, độ cung sung sướng bên khóe miệng càng lúc càng lớn.

Thú nhân đứng sau thấy Khắc Lỗ Tư cư nhiên mỉm cười thì lập tức lộ ra biểu tình há hốc, bất quá ông nhanh chóng phản ứng lại, cung kính "vâng" một tiếng rồi xoay người rời đi. Tuy không biết vì sao gia chủ muốn triệu tập nhiều thú nhân cấp S cao cấp như vậy nhưng thú nhân nọ không chút do dự làm theo.

...

Hoàn Chương 101.

102. Chương 102: Bản Đồ Thần Bí

Sau khi nghe Khắc Lỗ Tư góp ý, An Nhĩ Tư lập tức phân phó chuẩn bị thiết bị kiểm tra sức khỏe dành cho giống cái một lần nữa kiểm tra Nhan Tử Dạ. Thế nhưng trên phi hành khí cái gì cũng chuẩn bị nhưng lại không chuẩn bị thiết bị kiểm tra sức khỏe dành cho giống cái, điều này làm An Nhĩ Tư hối hận vô cùng.

Phi hành khí vũ trụ này là của riêng An Nhĩ Tư, bởi vì trước kia anh không thích giao tiếp với giống cái nên tự nhiên sẽ không để giống cái xuất hiện trên phi hành khí vũ trụ của mình, chính vì thế trong số thiết bị không hề có thiết bị dành riêng cho giống cái.

Không còn cách nào, nếu không có thiết bị thì chỉ có thể đợi tới khi tới tinh cầu Á Bá Lan rồi mới kiểm tra.

Vì Nhan Tử Dạ vẫn chưa tỉnh dậy nên Tân Địch phải chờ đến khi cậu ngủ dậy mới có thể giao hộp gỗ. Bởi vì bên trong hộp có thứ gì đó rất trân quý, tổ gia gia đã căn dặn nhất định phải tự tay giao cho Nhan Tử Dạ, thế nên Tân Địch không hề nghĩ tới chuyện giao cho An Nhĩ Tư rồi nhờ anh chuyển giao lại.

Lúc Nhan Tử Dạ tỉnh lại thì đã là sáu giờ tối, cậu bị cơn đói đánh thức. Đầu óc có chút hỗn loạn, lúc ngồi dậy, chiếc chăn trên người chảy xuống làm Nhan Tử Dạ nhìn thấy những dấu hôn chi chít trước ngực, nhất thời cậu ngây ngẩn cả người. Những chuyện lúc trưa lập tức ồ ạt xuất hiện trong đầu.

Cậu cư nhiên lại cường An Nhĩ Tư? Sao có thể a?

Nhan Tử Dạ không muốn thừa nhận chút nào nhưng đó là sự thực. Trọng điểm kỳ thực không phải cường An Nhĩ Tư mà là vì cái gì cậu lại đột nhiên tiến vào kỳ động dục. Phải biết lần này không có huyết lan hoa cũng không tu luyện, cái gì cũng không có, sao lại đột nhiên động dục?

Vỗ vỗ trán, Nhan Tử Dạ nghĩ thế nào cũng không hiểu được. Được rồi, tựa hồ từ khi cậu trở thành người của An Nhĩ Tư, à không, là An Nhĩ Tư trở thành người của cậu, Nhan Tử Dạ cảm thấy bọn họ có phát sinh quan hệ cũng không có gì bất thường. Dù sao nên làm cũng làm rồi, cậu cũng không phải người thích già mồm cãi láo. Chỉ có chút kỳ quái là thân thể cậu gần nhất tựa hồ rất không thích hợp.

Ngay lúc Nhan Tử Dạ đang phiền não thì cửa bị mở ra, An Nhĩ Tư nâng một cái mâm có nắp che tiến vào, thấy Nhan Tử Dạ đã tỉnh thì lập tức đặt mâm xuống, cầm quần áo đi về phía cậu.

"Tỉnh lại sao không chịu mặc quần áo vào, lỡ đông lạnh thì làm sao. Cũng tại tôi, tôi nên giúp em mặc quần áo rồi mới ra ngoài." An Nhĩ Tư vừa giúp Nhan Tử Dạ mặc quần áo vừa tự trách bản thân đã quá sơ ý.

Mấy ngày gần đây, mỗi khi tỉnh lại đều là An Nhĩ Tư giúp cậu mặc đồ, Nhan Tử Dạ đã bị chăm sóc thành thói quen. Thế nên lúc An Nhĩ Tư cầm đồ tới, Nhan Tử Dạ liền thuần thục vươn tay. An Nhĩ Tư lập tức khoác áo lên người Nhan Tử Dạ rồi giúp cậu cài nút lại. Nhìn dấu hôn trước ngực Nhan Tử Dạ, ánh mắt An Nhĩ Tư có chút thâm trầm.

Thấy An Nhĩ Tư cầm quần, Nhan Tử Dạ cảm thấy để An Nhĩ Tư giúp mặc áo thì còn được, chính là quần thì có chút… Giật lấy chiếc quần, cậu nói: "Tôi tự mặc." Nói xong cậu bắt đầu mặc nội y. Đương nhiên cả quá trình ánh mắt nóng rực của An Nhĩ Tư vẫn luôn bám theo, chỉ là Nhan Tử Dạ đã quen rồi nên không để ý.

"Đói bụng rồi đúng không, ăn cơm tối đã." Thấy Nhan Tử Dạ mặc quần áo xong, An Nhĩ Tư đưa thức ăn tới trước mặt Nhan Tử Dạ, Nhan Tử Dạ nhận lấy rồi đóng đô trên giường ăn ngấu nghiến.

Thấy Nhan Tử Dạ ăn không sai biệt lắm, An Nhĩ Tư mới nói: "Tiểu Dạ, ngày mai tới tinh cầu Á Bá Lan rồi lại kiểm tra thân thể lần nữa đi?"

Nuốt ngụm thức ăn trong miệng xuống, Nhan Tử Dạ ngẩng đầu nhìn An Nhĩ Tư: "Trước đó không phải vừa mới kiểm tra à? Sao phải kiểm tra lại nữa?"

"Tiểu Dạ cũng phát hiện thân thể mình không thích hợp đi?" An Nhĩ Tư lấy chiếc dĩa rỗng trong tay Nhan Tử Dạ đặt qua một bên, sau đó rút ra khăn tay cẩn thận giúp cậu lau tay rồi hôn lên mặt cậu một chút: "Tuy tôi rất thích Tiểu Dạ nhiệt tình như vậy nhưng phải với điều kiện biết rõ thân thể em không có bất cứ vấn đề gì."

Mặt Nhan Tử Dạ nóng lên, An Nhĩ Tư làm dáng thật nghiêm nghị nhưng lại nói ra những lời mập mờ như vậy, quả thực làm Nhan Tử Dạ cảm thấy không được tự nhiên, bất quá rất nhanh cậu đã bị lời nói của anh hấp dẫn lực chú ý: "Quả thực có chút không thích hợp, theo lý mà nói, khoảng thời gian này tôi không có khả năng thường xuyên tiến vào kỳ động dục như vậy. An Nhĩ Tư, anh nói xem, có phải thân thể tôi thật sự bị gen bán thú nhân ảnh hưởng không?"

"Rất có thể, vì thế để phòng ngừa vạn nhất, sau khi tới Á Bá Lan, em nên dùng thiết bị kiểm tra dành cho giống cái kiểm tra lại một lần." Kỳ thực trước đó An Nhĩ Tư đã có ý tưởng này, chỉ là anh nghĩ Nhan Tử Dạ là thú nhân, dùng thiết bị cho giống cái tựa hồ không thích hợp lắm.

Sau khi được Tân Địch cùng Khắc Lỗ Tư nhắc nhở, An Nhĩ Tư mới phản ứng lại, có lẽ thật sự gen bán thú nhân trong cơ thể Nhan Tử Dạ đang tác quái cũng không biết chừng. Về phần phản tổ gì đó, đã biết rõ thân phận Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư căn bản không nghĩ theo chiều hướng đó.

"Được rồi." Kiểm tra một chút cũng chẳng sao, Nhan Tử Dạ cảm thấy An Nhĩ Tư nói có lý.

Dùng cơm tối xong, Nhan Tử Dạ vừa mới rời khỏi phòng liền nhìn thấy Tân Định đang không ngừng tới lui ngoài hành lang.

"Ai nha, tiểu tổ tông của tôi rốt cuộc cũng ra rồi, thật là tốt quá." Nhìn thấy Nhan Tử Dạ xuất hiện, Tân Địch lập tức giao chiếc hộp gỗ trong tay cho Nhan Tử Dạ, thứ này quá trọng yếu. Tân Địch cảm thấy đặt ở đâu cũng không an toàn nên vội vàng giao cho Nhan Tử Dạ.

"Này là gì?" Đột nhiên bị Tân Địch giao cho một cái hộp, Nhan Tử Dạ kinh ngạc hỏi.

"Đây là thứ trọng yếu nhất của gia tộc Mã Khắc Tân chúng ta, là tổ gia gia bảo tôi giao cho cậu. Cậu phải hảo hảo bảo quản a." Tân Địch dặn dò.

Vừa nghe là đồ của gia tộc Mã Khắc Tân, Nhan Tử Dạ theo phản xạ có điều kiện muốn trả lại: "Tôi không cần."

Tân Địch đẩy trở lại, vẻ mặt nghiêm túc: "Không cần cũng không được, mặc kệ cậu có thừa nhận hay không, trên người cậu cũng đã lưu trữ huyết mạch gia tộc Mã Khắc Tư, hơn nữa còn là người kế thừa dòng chính của gia tộc, thứ này, cậu phải nhận. Đồ tôi đã đưa cho cậu, bữa tối vẫn còn chưa ăn, tôi đi ăn trước đây." Tân Địch sợ Nhan Tử hối hận nên vội vàng tìm lý do rời đi.

An Nhĩ Tư mới từ trong phòng bước ra, thấy chiếc hộp trong tay Nhan Tử Dạ, liếc mắt liền nhận ra là chiếc hộp mà Tân Địch vẫn cầm suốt cả buổi chiều.

"Là gì vậy?" An Nhĩ Tư hỏi.

"Không biết, Tân Địch đưa cho tôi rồi chạy đi rồi, nói gì mà đồ vật quan trọng nhất của gia tộc Mã Khắc Tân."

An Nhĩ Tư cười nhạt: "Vậy chắc là phương pháp tu luyện của gia tộc Mã Khắc Tân." Chỉ có phương pháp tu luyện có thể xem là thứ quan trọng nhất đối với gia tộc.

Nhan Tử Dạ không chút để ý An Nhĩ Tư ở bên cạnh, trực tiếp mở hộp gỗ, bên trong quả nhiên là một tờ giấy cũ kĩ, bên trên có viết một ít văn tự, đúng là phương pháp tu luyện của gia tộc Mã Khắc Tân. Thế nhưng Nhan Tử Dạ lại bị thứ ở mặt trái hấp dẫn.

"Này, hình như tôi đã thấy qua ở đâu rồi." Nhìn đồ án đen xen trên trang giấy, cậu có cảm giác rất quen thuộc.

An Nhĩ Tư nhìn thấy đồ án kia cũng sửng sốt một chút, sau đó biểu tình cũng kinh ngạc: "Đồ án này, tôi cũng từng thấy qua rồi."

"Anh cũng từng thấy qua?" Nhan Tử Dạ kinh ngạc hỏi: "Anh thấy ở đâu?"

"Trên tờ giấy ghi phương pháp tu luyện của gia tộc cha tôi, tờ giấy kia cũng giống hệt thế này." Tuy đã là chuyện rất lâu nhưng An Nhĩ Tư vẫn nhớ rõ.

"Trên tờ giấy ghi phương pháp tu luyện của Nhan gia cũng có." Nghe An Nhĩ Tư vừa nói vậy, Nhan Tử Dạ cũng nghĩ ra. Chẳng qua phương pháp tu luyện đã sớm bị cậu hủy. Một lần nữa tỉ mỉ xem xét mặt trái phương pháp tu luyện của gia tộc Mã Khắc Tân, Nhan Tử Dạ phát hiện một chút dị thường.

"An Nhĩ Tư, anh có cảm thấy đồ án này có chút giống bản đồ không?" Nhan Tử Dạ chỉ văn lộ trên đồ án: "Tôi cảm giác nó là một tấm bản đồ không hoàn chỉnh."

"Đúng vậy, đích thật là bản đồ. Nếu tôi không đoán sai, mảnh giấy này cùng mảnh ở gia tộc cha tôi, còn có Nhan gia có thể ghép lại làm một." An Nhĩ Tư nhớ lại đồ án mình từng xem, đích xác có thể ghép lại với mảnh trong tay Nhan Tử Dạ, thế nhưng lại có vài chỗ lại không trùng khớp.

Tuy Nhan Tử Dạ đã đốt bỏ phương pháp tu luyện của Nhan gia nhưng đừng quên Nhan Tử Dạ là ai. Cậu chính là tu yêu giả, có bản lĩnh xem qua một lần thì sẽ không quên. Cậu chẳng những ghi nhớ phương pháp tu luyện của Nhan gia, ngay cả đồ án phía sau cũng nhớ rõ, có thể vẽ ra bất kì lúc nào. Hơn nữa đồ án kia cũng không phức tạp, sau khi nghe phán đoán của An Nhĩ Tư, cậu lập tức trở vào phòng, dựa theo trí nhớ vẽ lại phần đồ án của Nhan gia.

Tầm một tiếng sau, Nhan Tử Dạ vẽ xong, sau đó thử ghép lại với đồ án của gia tộc Mã Khắc Tân, cư nhiên ăn khớp. Bất quá nhìn kĩ thì cho dù tính cả miếng của gia tộc An Nhĩ Tư thì tựa hồ vẫn chưa hoàn chỉnh.

"An Nhĩ Tư, anh nói xem tấm bản đồ này có phải có bốn phần không?" Nhan Tử Dạ quay đầu lại hỏi.

"Hẳn là vậy." An Nhĩ Tư đột nhiên nhớ tới Phỉ Áo Nạp, nhìn tấm bản đồ không hoàn chỉnh trong tay Nhan Tử Dạ, có vài việc tựa hồ đã thông suốt.

Không chỉ An Nhĩ Tư, ngay cả Nhan Tử Dạ cũng nghĩ tới. Nhan Tôn sở dĩ sốt ruột muốn phương pháp tu luyện của Nhan gia như vậy có lẽ ý đồ không phải phương pháp mà chính là phần bản đồ ở phía sau. Mà người đứng phía sau đám Nhan Tôn nhất định cũng vì tấm bản đồ này mà tới. Xâu chuỗi lại toàn bộ, Nhan Tử Dạ lập tức tìm ra đáp án.

Vuốt nhẹ hai tờ giấy trên bàn, Nhan Tử Dạ lẩm bẩm: "Tấm bản đồ này rốt cuộc ẩn chứa thứ gì vậy, cư nhiên làm bọn họ điên cuồng muốn giành lấy nó?" Nhan Tử Dạ cảm thấy có một âm mưu rất lớn đang chậm rãi triển khai.

Vẻ mặt An Nhĩ Tư khá ngưng trọng: "Tiểu Dạ, trước tiên em cứ cất giữ hai tấm bản đồ này, chờ tới Á Bá Lan rồi, tôi hỏi cha một chút xem có thể làm rõ chuyện bản đồ này không."

"Ừm." Nhan Tử Dạ gật gật đầu, bỏ hai tờ giấy vào hộp gỗ rồi cất đi.

Phi hành khí bay trong vũ trụ suốt một ngày một đêm, rốt cuộc sáng hôm sau đã tới tinh cầu Á Bá Lan. Lúc này gia tộc Á Ban Lan cũng nhận được tin tức An Nhĩ Tư trở về.

...

Hoàn Chương 102.

103. Chương 103: Người Thần Bí

Tinh cầu Á Bá Lan.

Tộc trưởng gia tộc Á Bá Lan, cũng chính là quốc vương tinh cầu Á Ban Lan cùng quốc hậu khi nhận được tin tức An Nhĩ Tư trở về thì thực vui vẻ.

Quốc vương Á Bá Lan một đầu ngân sắc vỗ vỗ đùi nói: "Tên nhóc kia rốt cuộc cũng chịu trở lại, nếu không phải tôi nói em bị bệnh thì năm nay đừng hòng nó chịu quay về."

Tạp Mễ Nhĩ, cũng chính là mỗ ba An Nhĩ Tư, dáng người ông so với quốc vương Bối Cơ Á Bá Lan nhỏ hơn gần như gấp đôi, thoạt nhìn là một giống cái thực gầy yếu. Sức khỏe Tạp Mễ Nhĩ vốn rất kém, mười mấy

năm nay vẫn luôn điều dưỡng nhưng vẫn không hoàn toàn khôi phục, thỉnh thoảng vẫn bị chút bệnh tật, bất quá không phải vấn đề lớn.

Lần này giả bệnh làm An Nhĩ Tư quay về, thứ nhất là vì nhớ con, thứ hai là tuổi tác An Nhĩ Tư cũng không còn nhỏ, Tạp Mễ Nhĩ hi vọng An Nhĩ Tư có thể trở lại tinh cầu Á Bá Lan, lựa chọn một người bầu bạn thích hợp.

"Sao có thể trách cứ nó chứ, bây giờ nó vẫn còn học tập ở học viện, thời gian vốn đã ít ỏi, có thể quay về thăm tôi là tôi an tâm lắm rồi. Hơn nữa chúng ta không nói trước lần này muốn nó về xem mắt, cũng không biết đứa nhỏ kia có không vui không nữa."

"Nó dám à?" Bối Cơ tức giận trừng mắt: "Tên nhóc thối kia đã ba mươi rồi mà vẫn không chịu tìm bầu bạn, chẳng lẽ chờ tới năm mươi sáu mươi mới chịu tìm à? Tuy thú nhân sống rất lâu nhưng chờ đến khi tìm được bầu bạn thì nó cũng đừng mong có người thừa kế."

Năm trước An Nhĩ Tư đã báo cho Bối Cơ biết sức chiến đấu của mình đã đạt tới cấp S cao cấp, với thiên phú của An Nhĩ Tư cùng huyết mạch xuất sắc của gia tộc Á Bá Lan, chỉ cần mười năm nữa thôi nó rất có thể sẽ tiến vào cấp SS. Đến khi đó cho dù tìm được bầu bạn giống cái thì muốn hậu đại cũng khó.

Mọi người đều biết, gen thú nhân vốn cường đại hơn giống cái, khi kết hợp sẽ rất dễ cắn nuốt gen đối phương. Thế nên thú nhân càng cường đại thì hậu đại lại càng khó khăn. Vì thế Bối Cơ cùng Tạp Mễ Nhĩ mới vội vàng muốn An Nhĩ Tư trở về tuyển chọn bầu bạn như vậy.

Tạp Mễ Nhĩ là một giống cái thực ôn nhu, nhìn thấy bầu bạn nóng nảy như vậy thì vội vàng vỗ vỗ lưng đối phương khuyên nhủ: "Anh cũng từng tức giận, chuyện của An Nhĩ Tư chúng ta chỉ có thể góp ý thôi, người quyết định là chính nó. Hơn nữa, anh cũng không phải không biết, từ nhỏ An Nhĩ Tư đã không thích giống cái rồi, tôi sợ đến khi đó nó sẽ chọn một thú nhân làm bầu bạn. Nếu thật là vậy thì anh cần phải chuẩn bị tâm lý." Tuy thời gian ở chung không nhiều nhưng thân là mỗ ba An Nhĩ Tư, Tạp Mễ Nhĩ vẫn rất hiểu con mình.

"Thú nhân? Không được, người thừa kế gia tộc Á Bá Lan sao có thể ở cùng một thú nhân không thể sinh dục. Kia không phải cắt đứt huyết mạch dòng chính rồi à? Tuyệt đối không được, tôi sẽ không đồng ý." Bối Cơ không chỉ là gia chủ Á Bá Lan, ông còn là quốc vương, cũng là người lãnh đạo cao nhất ở tinh cầu Á Bá Lan. Vì suy nghĩ cho sự phát triển của tinh cầu, làm người thừa kế duy nhất, An Nhĩ Tư nhất định phải có hậu đại có huyết mạch tương liên.

"Việc này vẫn còn sớm, anh đừng phủ định nhanh như vậy. Kỳ thực nếu An Nhĩ Tư thật sự không thích giống cái thì chúng ta cứ nhận một đứa nhỏ bên chi thứ là được rồi." Tạp Mễ Nhĩ là một mỗ ba cưng chìu con, chia cắt với An Nhĩ Tư suốt mười mấy năm đã trở thành cây gai nhọn trong lòng ông. Mỗi nghi nghĩ tới mình không thể làm bạn bên cạnh con, còn để nó suýt chút nữa đã chết đi, Tạp Mễ Nhĩ liền không thể tha thứ cho bản thân. May mắn An Nhĩ Tư vẫn hoàn hảo sống sót, cũng an toàn trở về bên cạnh ông. Thế nên Tạp Mễ Nhĩ không muốn để con mình có chút nào không vui.

Nhìn bộ dáng cưng chìu của bầu bạn, Bối Cơ thở dài một hơi: "Tạp Mễ Nhĩ, tôi biết em thương An Nhĩ Tư, thế nhưng nó là thú nhân, là người thừa kế gia tộc Á Bá Lan, nó nhất định phải gánh vác trách nhiệm của mình. Quyết định của nó không thể chỉ đơn giản nghĩ cho mình như vậy."

"Đừng có nói người thừa kế gì đó với với tôi, tôi chỉ biết vô luận An Nhĩ Tư chọn lựa bầu bạn là giống cái hay thú nhân, anh cũng không được can thiệp. Đúng vậy, An Nhĩ Tư là người thừa kế gia tộc Á Ban Lan, thế nhưng anh đừng quên, nó cũng là người thừa kế của gia tộc Cái Nhĩ Lam tinh. Đứa nhỏ kia có tình cảm quá sâu đậm với gia tộc Cái Nhĩ. Tôi sợ nếu anh quá bức bách nó sẽ rời bỏ chúng ta, nếu thật vậy, tôi sẽ chết cho anh xem." Tạp Mễ Nhĩ bình thường là một giống cái thực ôn nhu, có thể nói An Nhĩ Tư đã được si truyền khí chất đặc biệt của ông. Thế nhưng một khi liên lụy tới đứa nhỏ của mình, Tạp Mễ Nhĩ sẽ đặt An Nhĩ Tư lên hàng đầu, sẽ không chịu nói lý.

"Rồi rồi rồi, để nó tự mình lựa chọn, tôi không xía vào là được rồi đi? Thân mình em không tốt, không thể quá kích động." Tuy Bối Cơ không muốn đáp ứng nhưng bầu bạn đã lấy cái chết ra đe dọa, ông chỉ có thể miễn cưỡng nghe theo. Bất quá vẫn nghĩ chờ An Nhĩ Tư trở về, ông phải hảo hảo nói chuyện một phen.

Ngay lúc hai người đang nói chuyện về An Nhĩ Tư thì một thú nhân áo đen vô thanh vô tức xuất hiện quỳ gối trước mặt Bối Cơ, chỉ thấy khóe miệng người nọ dính máu, che ngực nói: "Bẩm… quốc vương, quốc khố bị tập kích."

"Cái gì?" Bối Cơ kích động đứng dậy, vội vàng hỏi: "Là kẻ nào lớn gan như vậy dám tập kích quốc khố?"

"Người tới là cường giả SS, hơn nữa còn mang theo hơn mười thú nhân cấp S, tựa hồ rất quen thuộc hệ thống phòng ngự của quốc khố, thoáng chốc đã phá bỏ toàn bộ, tôi thực vô năng, không có cách nào ngăn cản." Người nọ hổ thẹn cúi đầu.

"Kia còn quỳ ở đây làm gì, mau chạy đi xem." Bối Cơ quay đầu lại nói với Tạp Mễ Nhĩ: "Tạp Mễ Nhĩ, em ở yên đây không được đi đâu cả, tôi sẽ lưu lại ám vệ bảo vệ em."

Tạp Mễ Nhĩ cười nói: "Đừng lo lắng cho tôi, anh mau đi đi." Thân là giống cái, tuy sức chiến đấu của Tạp Mễ Nhĩ không cao nhưng vẫn có chút năng lực. Thế nhưng sau trận chiến ba mươi năm trước, ông cơ hồ đã không còn sức chiến đấu nữa. Vì thế Tạp Mễ Nhĩ thông minh trước giờ chưa từng để bản thân trở thành trói buộc của Bối Cơ, tuy không thể giúp đỡ nhưng cũng không tăng thêm phiền phức.

Lúc Bối Cơ tới nơi thì đã chậm, bên ngoài quốc khố nằm đầy binh sĩ cùng thú nhân áo đen. Thủ đoạn của người nọ rất hung tàn, chẳng những giết chết toàn bộ binh sĩ trông coi cùng thú nhân áo đen mà còn phá hỏng rất nhiều thứ quan trọng trong quốc khố.

Này không phải điều Bối Cơ lo lắng, thứ ông lo lắng chính là đồ vật trọng yếu đang giấu trong quốc khố.

Đi vào trong quốc khố, không để ý tới một mảnh hỗn độn ở xung quanh, Bối Cơ nhìn thấy cánh cửa ngầm ở bên trong bị phá hỏng thì lập tức tiến vào trong. Trừ bỏ thiếu mất vài viên tinh hạch cấp S quý giá thì chiếc hộp gỗ đặt ở chính giữa cũng không thấy đâu.

"Chết tiệt." Bối Cơ phẫn nộ đánh một quyền vào chiếc bệ đặt hộp gỗ. Nhiều phòng ngự như vậy cư nhiên lại bị phá giải trong thời gian ngắn, nhất định là người quen gây ra. Thế nhưng rốt cuộc là ai, cư nhiên quen thuộc hệ thống phòng ngự của quốc khố như vậy, cứ hệt như người này đã sớm biết hôm nay là ngày hệ thống phòng ngự đổi mới. Biết rõ hôm nay là ngày hệ thống phòng ngự yếu nhất, hơn nữa còn trực tiếp nhắm tới phương pháp tu luyện của gia tộc Á Bá Lan.

"Quốc vương, đây là thứ người nọ lưu lại." Người áo đen từ trong tay một người áo đen đã chết tìm được một mảnh vải rách.

Bối Cơ nhận lấy xem thử, vải dệt màu bạc không giống với loại vải bình thường, hoa văn được thêu chìm trên mảnh vải chính loại hoa văn độc nhất của vương thất Á Bá Lan, hơn nữa còn phải là thú nhân dòng chính mới có thể mặc.

Chẳng lẽ có người giả mạo hoàng thất tới cướp? Thế nhưng quen thuộc với hệ thống phòng ngự quốc khố như vậy, lại còn vô thanh vô tức đột nhập hoàng cung, nhanh chóng thuần thục đánh cắp quốc khố, nhất định phải là người trong vương thất. Chính là hiện giờ người trong dòng chính Á Bá Lan chỉ có ông cùng bầu bạn Tạp Mễ Nhĩ, còn có An Nhĩ Tư. Người bên chi nhánh sẽ không rành hệ thống phòng ngự. Người này rốt cuộc từ đâu chui ra?

Đột nhiên hình ảnh một người hiện lên trong đầu Bối Cơ, bất quá lập tức bị ông phủ nhận: "Không, không có khả năng, hắn đã chết rồi." Thế nhưng cường giả SS khắp tinh tế này chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, không phải hắn thì chẳng lẽ trong chi thứ vương thất có người đột phá cấp SS? Thế nhưng vì sao không thu được tin tức?

Suy nghĩ hồi lâu vẫn không tìm được đáp án, Bối Cơ bình tĩnh nói với người áo đen phía sau: "Lập tức phân phó xuống dưới, trong thời gian ngắn nhất khôi phục hệ thống phòng ngự. Hơn nữa thông tri các vệ tinh theo dõi tra xét toàn tinh tế, một khi phát hiện thú nhân bất minh, lập tức theo dõi, tùy thời bắt giữ."

"Vâng." Người nọ lĩnh mệnh lui xuống.

Lúc Bối Cơ trở lại đại sảnh, Tạp Mễ Nhĩ lập tức đi tới đón: "Thế nào? Có bắt được không?"

Bối Cơ lắc đầu: "Không có, quốc khố tổn thất không bao nhiêu, thế nhưng phương pháp tu luyện của vương thất Á Bá Lan đã bị trộm, tôi nghi ngờ chúng nhắm vào phương pháp tu luyện mà tới."

Tạp Mễ Nhĩ nghe vậy thì lập tức khẩn trương bắt lấy tay Bối Cơ: "Chẳng lẽ bọn chúng muốn…"

Câu nói tiếp theo Tạp Mễ Nhĩ không nói ra, bất quá Bối Cơ vẫn hiểu bầu bạn mình định nói gì, ông gật gật đầu, vẻ mặt âm trầm: "Hẳn là không sai, năm nay vừa vặn là tinh tế ba ngàn năm. Thế nhưng bản đồ đã bị chia làm bốn phần, trừ bỏ gia tộc Á Bá Lan thì ba phần kia vẫn không có tung tích. Bọn chúng không có khả năng tìm ra toàn bộ bản đồ trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy."

"Chính là không biết vì sao, tôi cứ có dự cảm không tốt." Tạp Mễ Nhĩ cảm thấy cảm giác bất an này rất giống lần ba mươi năm trước.

"Đừng nghĩ nhiều như vậy, tôi nhất định sẽ tìm tấm bản đồ kia về. Được rồi, vừa nãy nhận được tin phi hành khí của An Nhĩ Tư đã tới rồi." Bối Cơ không muốn Tạp Mễ Nhĩ quá lo lắng nên lập tức dời lực chú ý.

Phi hành khí tiến vào tinh cầu Á Bá Lan, lúc nhìn thấy tinh cầu xinh đẹp này, Nhan Tử Dạ nhịn không được cảm thán: "Nơi này cùng Lam tinh quả thực không giống." Không những hoàn cảnh mà khoa học kĩ thuật cũng vượt trội hẳn Lam tinh, ngay cả linh khí cũng tràn đầy hơn hẳn.

"Em thích thì tốt rồi." An Nhĩ Tư sợ nhất là Nhan Tử Dạ không thích tinh cầu Á Bá Lan.

Nhìn phi hành khí lướt qua vô số kiến trúc hùng vĩ rồi đáp xuống một khoảng sân rộng lớn, Tân Địch suýt chút nữa đã cả kinh tới rớt cằm: "An Nhĩ Tư, này… nơi này là hoàng cung Á Bá Lan a, sao anh lại tới đây?"

"Hoàng cung?" Nhan Tử Dạ cũng ngẩng đầu nghi hoặc nhìn An Nhĩ Tư, theo lý mà nói, phi hành khí bình thường hẳn không có khả năng tiến vào hoàng cung, rốt cuộc là chuyện gì a?

Nhìn ra ý tưởng của Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư nhìn cậu, cười tủm tỉm: "Tiểu Dạ, tôi đã nói với em rồi, nguyên danh của tôi là An Nhĩ Tư Á Bá Lan."

Nhan Tử Dạ hoàn toàn mờ mịt.

Tân Địch kinh ngạc chỉ An Nhĩ Tư, nói năng có chút lộn xộn: "Á Bá Lan? Anh anh anh… là người của vương thất Á Bá Lan?" Sao có thể, An Nhĩ Tư không phải là người kế thừa gia tộc Cái Nhĩ à? Sao lại trở thành thành viên vương thất Á Bá Lan?

…

Hoàn Chương 103.

104. Chương 104: Duyên Phận 1

"Anh thật sự là thành viên vương thất Á Bá Lan?" Nhan Tử Dạ lại hướng An Nhĩ Tư chứng thực.

"Đúng vậy, thế nên sau này Tiểu Dạ hoàn toàn không lo lắng vấn đề thân phận, bởi vì em sẽ trở thành bầu bạn của người thừa kế vương thất Á Bá Lan." An Nhĩ Tư ý nói tới chuyện lỡ như một ngày nào đó bán yêu thể của Nhan Tử Dạ bị phát hiện. Cho dù Nhan Tử Dạ bại lộ thân phận, bị hiểu nhầm là bán thú nhân, với địa vị của mình, vương thất Á Bá Lan hoàn toàn có thể áp chế chuyện này. Bởi vì Á Bá Lan là tinh cầu giàu có nhất, khoa học kĩ thuật phát triển nhất, đồng thời cũng là tinh cầu cực mạnh. Mà làm vương thất thống lĩnh tinh cầu này, Á Bá Lan chính là gia tộc đứng đầu cả tinh tế này. Tuy số lượng thành viên của dòng chính có chút đơn bạc nhưng không ai dám coi thường.

An Nhĩ Tư cư nhiên là thành viên vương thất Á Bá Lan, Nhan Tử Dạ có cảm giác tin tức này hệt như một quả bom nổ tung trong đầu, làm đầu óc cậu choáng váng. Vương thất Á Bá Lan là đại gia tộc đứng đầu tinh tế, cường hãn quả thực không cần phải nói. Trước kia nghe An Nhĩ Tư nói về dòng họ của mình, Nhan Tử Dạ đã cảm thấy quen tai, bất quá nhất thời cũng không phản ứng, lại càng không liên tưởng tới vương thất Á Bá Lan.

Được rồi, tuy Nhan Tử Dạ hiện giờ có chút choáng váng nhưng rất nhanh đã điều chỉnh lại. Không phải chỉ là một gia tộc Á Bá Lan thôi sao, cậu đường đường là tu yêu giả, có trường hợp gì chưa thấy qua, việc gì phải sợ một gia tộc nhỏ nhoi này chứ?

Chẳng qua, bởi vì thân phận của An Nhĩ Tư ở thế giới này có hơi cao nên Nhan Tử Dạ cảm thấy muốn cưới An Nhĩ Tư (cậu xác định?) tựa hồ có chút khó khăn.

Cửa phi hành khí mở ra, An Nhĩ Tư ôm Nhan Tử Dạ bước xuống. Mà cách đó không xa, Bối Cơ cùng Tạp Mễ Nhĩ cũng đanh đi về phía này. Hai bên là thú nhân đang đứng thủ vệ.

"Mỗ ba…" An Nhĩ Tư ngẩng đầu, vừa vặn nhìn thấy hai người nên một tay khoát trên vai Nhan Tử Dạ, tay còn lại vẫy vẫy Tạp Mễ Nhĩ.

"An Nhĩ Tư." Nhìn thấy con trai, Tạp Mễ Nhĩ cũng thực kích động, đang định nhào qua ôm một cái thì đột nhiên phát hiện con mình cư nhiên ôm một thú nhân. Ông lập tức khựng lại.

"Vị này là…." Tạp Mễ Nhĩ vẫn là lần đầu tiên thấy An Nhĩ Tư thân thiết với người khác như vậy.

"Con giới thiệu một chút, mỗ ba, đây là bầu bạn của con, Nhan Tử Dạ. Tiểu Dạ, vị này là mỗ ba của tôi, người bên cạnh là cha tôi." An Nhĩ Tư mỉm cười giới thiệu.

"Bá phụ bá mỗ, xin chào, tôi là bầu bạn của An Nhĩ Tư, Nhan Tử Dạ." Đối mặt với phụ mỗ An Nhĩ Tư, Nhan Tử Dạ vẫn có chút khẩn trương, dù sao cũng là mình lừa con người ta, lại còn là con trai độc nhất, nghĩ thế nào cũng cảm thấy chột dạ.

"Bầu bạn?" Tạp Mễ Nhĩ kinh ngạc nhìn An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ, lại tỉ mỉ nhìn phần trán Nhan Tử Dạ, phát hiện không có ấn ký của giống cái thì lập tức có cảm giác "quả nhiên".

Vốn đang phiền não chuyện bầu bạn của An Nhĩ Tư, hiện giờ An Nhĩ Tư đã dẫn bầu bạn trở lại, là một người cha, Bối Cơ vốn nên cao hứng mới đúng, chính là lúc nhìn thấy bầu bạn An Nhĩ Tư cư nhiên là thú nhân thì ông thật sự không vui vẻ nổi. Biểu tình vui sướng vì nhìn thấy An Nhĩ Tư cũng trở nên cứng ngắc.

Thấy thái độ của phụ mỗ An Nhĩ Tư dành cho mình có chút vi diệu, Nhan Tử Dạ sớm đã chuẩn bị tâm lý liền mỉm cười, không hề xuất hiện biểu tình buồn bã hay thất vọng.

An Nhĩ Tư không thể chịu nổi việc Nhan Tử Dạ ủy khuất, cho dù là phụ mỗ của mình cũng không được, vì thế anh đánh vỡ bầu không khí xấu hổ trước mắt: "Cha, mỗ ba, tụi con ngồi phi hành khí lâu như vậy cũng mệt mỏi rồi, có chuyện gì vào trong rồi nói."

"Nga, đúng đúng, vào trong rồi nói, vào trong đã." Phản ứng lại, Tạp Mễ Nhĩ lập tức ngượng ngùng cười cười với Nhan Tử Dạ, sau đó đẩy Bối Cơ đứng bên cạnh.

Làm một quốc vương, cho dù Bối Cơ không thích cỡ nào cũng sẽ không biểu lộ ra ngoài. Thế nên ông chỉ thản nhiên nói: "Vào trong trước đi." Nói xong, ông cùng Tạp Mễ Nhĩ đi ở phía trước dẫn đường.

An Nhĩ Tư lộ ra nụ cười "an tâm, hết thảy đã có tôi" với Nhan Tử Dạ rồi ôm cậu đi theo.

Tân Địch ở phía sau hoàn toàn bị hai người bỏ quên, nhìn bọn họ đi xa, nghĩ nghĩ một chút vẫn quyết định đi theo. Ở nơi này không quen biết ai, cậu cảm thấy vẫn là đi theo tiểu tổ tông thì hơn.

Toàn bộ mọi người vào trong đại sảnh ngồi xuống, trước đó Tạp Mễ Nhĩ đặt hết lực chú ý vào An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ nên không nhìn thấy Tân Địch. Hiện giờ nhìn thấy Tân Địch ngồi ở phía sau Nhan Tử Dạ liền nhịn không được hỏi: "Vị này chính là…." Nếu vị thú nhân kia là bầu bạn An Nhĩ Tư thì vị giống cái này rốt cuộc là ai?

Nhìn Tân Địch im lặng ngồi một bên, An Nhĩ Tư thản nhiên cười nói: "Cậu ta là chắt trai của Tiểu Dạ, là tiểu bối, trên đường trở về vừa vặn gặp phải nên bảo cậu nhóc theo cùng."

"Nga, là vậy a, cái kia…" Tạp Mễ Nhĩ có chút ngượng ngùng nhìn Nhan Tử Dạ: "Con gọi là Nhan Tử Dạ đúng không?"

"Đúng vậy." Nhan Tử Dạ ngồi thẳng thắt lưng, mỉm cười nhìn Tạp Mễ Nhĩ.

So với những thú nhân khác, bộ dáng Nhan Tử Dạ chỉ có thể xem là trung đẳng, thế nhưng trên người cậu có một loại khí tức phi thường sạch sẽ tươi mát, thế nên ngay từ ánh mắt đầu tiên Tạp Mễ Nhĩ đã có hảo cảm với Nhan Tử Dạ. Hơn nữa này lại còn là bầu bạn con mình dẫn về, hảo cảm của Tạp Mễ Nhĩ lại tăng lên vài phần.

"Mỗ ba, thân thể của người không sao chứ?" An Nhĩ Tư có chút quan tâm hỏi Tạp Mễ Nhĩ.

Tạp Mễ Nhĩ nhớ tới chuyện Bối Cơ dùng bệnh tình của mình làm lí do lừa An Nhĩ Tư quay về, không khỏi có chút chột dạ, ông cố gắng để bản thân tươi cười thực tự nhiên: "Không có việc gì, chỉ là chút bệnh cũ thôi. Cha con chỉ là quá khẩn trương, với lại mỗ ba cũng thực nhớ con nên Bối Cơ mới gọi con về gấp như vậy."

"Thân thể mỗ ba không tốt, vẫn nên chú ý nhiều một chút." Nhìn bộ dáng Tạp Mễ Nhĩ thì An Nhĩ Tư lập tức hiểu rõ.

"Cái kia, hai đứa về sớm như vậy hẳn cũng đói rồi đi, mỗ ba có bảo phòng bếp chuẩn bị bữa sáng, hay là ăn một chút đi?" Liếc mắt nhìn An Nhĩ Tư một cái, Tạp Mễ Nhĩ vội vàng nói lảng sang chuyện khác, ông ôn nhu nhìn về phía Nhan Tử Dạ.

"Cám ơn bá mỗ, không cần phiền vậy đâu, tụi con đã ăn sáng trên phi hành khí rồi." Thật không ngờ mỗ ba An Nhĩ Tư cư nhiên là người ôn nhu như vậy, nhìn thái độ của ông đối với mình, Nhan Tử Dạ cảm thấy vấn đề cũng không quá lớn. Vấn đề nan giải nhất hẳn chính là cha An Nhĩ Tư vẫn không cười không nói ngồi ở một bên kia.

Thấy bầu bạn của mình đối xử với Nhan Tử Dạ tốt như vậy, Bối Cơ có chút bất mãn, lập tức mở miệng giành hỏi trước: "Cậu cùng An Nhĩ Tư làm thế nào nhận thức?" Bối Cơ thuộc loại thú nhân có gì nói nấy, sẽ không quanh co lòng vòng.

An Nhĩ Tư nghe ra cha mình tựa hồ không quá hài lòng về Nhan Tử Dạ, đang định mở miệng trả lời thay thì bị Nhan Tử Dạ giữ lại.

Sau khi kéo góc áo An Nhĩ Tư, Nhan Tử Dạ chi tiết đáp lại: "Tôi cùng An Nhĩ Tư học chung học viện, trước kia bởi vì không cùng lớp nên không nhân thức, sau đó khi tham gia kì thi xếp hạng thì quen biết, tiếp đó cùng tham gia giải đấu tranh bá nên nhận thức."

Hóa ra là học chung học viện, Bối Cơ lại tiếp tục truy hỏi: "Vậy cậu lại làm thế nào ở cùng một chỗ với An Nhĩ Tư?" Tuy An Nhĩ Tư vẫn luôn dùng ánh mắt ám chỉ nhưng Bối Cơ hoàn toàn xem nhẹ. Hừ, nhóc thối, cư nhiên vì một thú nhân mà uy hiếp ông?

Làm thế nào ở cùng một chỗ với An Nhĩ Tư? Nhan Tử Dạ không chút nghĩ ngợi nói: "Chúng tôi nhận thức không bao lâu, cảm thấy thực thích hợp với đối phương nên tự nhiên ở cùng nhau thôi." Đương nhiên, quá trình này bị An Nhĩ Tư bức bách chiếm phần lớn, bất quá không thể nào trước mặt phụ mỗ người ta nói con hai người mới đầu đã uy hiếp tôi nên tôi mới miễn cưỡng đồng ý thử một phen đi?

"Tôi nói thẳng vậy." Bối Cơ cũng không quanh co lòng vòng, không giận mà uy nhìn thẳng Nhan Tử Dạ: "An Nhĩ Tư là người kế thừa duy nhất của vương thất Á Bá Lan, nó phải có đứa nhỏ kế thừa vị trí của nó. Cậu hiểu chưa?"

Ngay từ đầu đã làm khó dễ, quả thực nằm ngoài dự đoán của Nhan Tử Dạ. Vốn còn tưởng phải chờ thêm một đoạn thời gian a! Nhan Tử Dạ vừa định mở miệng thì Tân Địch ngồi ở phía sau đã giành nói trước.

Tân Địch bật dậy, lớn tiếng nói: "Thú nhân thì sao, thú nhân không thể yêu nhau à? Toàn bộ tinh tế này đều tán thành thú nhân kết hôn với thú nhân. Tinh cầu Á Bá Lan các người không phải cũng vậy à? Tiểu tổ tông nhà tôi cùng An Nhĩ Tư là thật lòng yêu nhau, dựa vào cái gì chỉ vì một hậu đại không biết có thể có hay không mà chia rẽ bọn họ? Có thể ở cùng một chỗ với tiểu tổ tông nhà tôi là An Nhĩ Tư đã nhặt được một món hời béo bở ấy, tiểu tổ tông nhà tôi rất có thể sẽ trở thành bán… ô ô…"

Nhan Tử Dạ lập tức bụm miệng Tân Địch lại trước khi cậu ta nói ra nửa câu quan trọng phía sau. Tân Địch nghi hoặc nhìn Nhan Tử Dạ, không hiểu vì sao lại không để mình nói hết lời.

"Thật xin lỗi, tiểu bối không hiểu chuyện, hi vọng hai người không trách cứ." Nhan Tử Dạ tỏ vẻ xin lỗi nhìn Bối Cơ cùng Tạp Mễ Nhĩ. Dù sao hiện giờ bọn họ cũng đang ở lãnh địa người ta, tuy có An Nhĩ Tư nên hẳn sẽ không gặp nguy hiểm. Thế nhưng người ta dù sao cũng là quốc vương, lại còn là cha vợ tương lai, Nhan Tử Dạ không hi vọng đắc tội đối phương. Với lại, cậu cũng không hi vọng bọn họ biết chuyện phản tổ kia.

"Không có việc gì, tiểu giống cái này chỉ là muốn bảo vệ con thôi, chúng ta hiểu." Tạp Mễ Nhĩ cười cười.

Bối Cơ liếc nhìn Tân Địch một cái, đối với sự thất lễ vừa nãy cũng không để ý. Tạp Mễ Nhĩ nói đúng, giống cái kia cũng vì bảo vệ Nhan Tử Dạ mà thôi, có thể nhìn ra tâm địa rất tốt. Chính là nửa câu nói sau rốt cuộc là gì, Bối Cơ có chút tò mò.

Bối Cơ híp mắt nói với Tân Địch: "Tiểu giống cái, vừa nãy cậu nói cùng Nhan Tử Dạ là An Nhĩ Tư nhà chúng ta nhặt được món hời lớn, kia nói rõ ràng một chút đi."

Nhan Tử Dạ buông Tân Địch ra, sau đó trừng mắt cảnh cáo không cho đối phương nói lung tung.

Tân Địch mếu máo, nhớ lại tổ gia gia đã nói chuyện tiểu tổ tông có thể phản tổ vẫn chưa thể xác định, hiện giờ không phải thời điểm thích hợp để nói ra. Vì thế Tân Địch chỉ có thể nhìn Bối Cơ nói: "An Nhĩ Tư là người thừa kế duy nhất của Á Bá Lan, tiểu tổ tông cũng là người thừa kế duy nhất của gia tộc Mã Khắc Tân chúng ta a! Hai bọn họ ở cùng một chỗ, nếu xét kĩ thì chẳng bên nào thua kém cả."

"Nga? Gia tộc Mã Khắc Tân?" Bối Cơ nhớ tới một người bạn của người cha đã mất của mình, lại nhìn Nhan Tử Dạ, quả thực có vài phần tương tự, liền nhịn không được hỏi: "Á Bá Lợi Ân là gì của cậu?"

"Là gia gia tôi." Sau khi biết nguyên chủ là người của gia tộc Mã Khắc Tân, Nhan Tử Dạ đã cố ý thăm dò một chút. Mà gia chủ tiền nhiệm của gia tộc Mã Khắc Tân chính là Á Bá Lợi Ân, gia gia của nguyên chủ.

"Hóa ra con là cháu trai của Á Bá Lợi Ân? Này quả thực rất có duyên phận, gia gia con cùng quốc vương tiền nhiệm, nga, cũng chính là bằng hữu tốt của cha Bối Cơ a!" Tạp Mễ Nhĩ cười tủm tỉm nhìn Nhan Tử Dạ. Ông cũng không ngờ thú nhân An Nhĩ Tư mang về cư nhiên lại là cháu trai của bằng hữu quốc vương tiền nhiệm, này thật sự rất có duyên phận.

…

Hoàn Chương 104.

105. Chương 105: Duyên Phận 2

Thú nhân này cư nhiên lại là cháu trai của bạn tốt cha mình, này đúng là, đúng là, ngay cả Bối Cơ cũng không biết nên nói thế nào. Phải biết năm đó cha ông cùng gia chủ gia tộc Mã Khắc Tân là bằng hữu rất tốt, lúc gia chủ Mã Khắc Tân qua đời, cha ông đã bị đả kích rất lớn, sau đó lại vì đột phá SSS thất bại mà bị thương nặng, trị liệu không tốt nên cứ vậy qua đời.

Theo lý mà nói, Nhan Tử Dạ có thể xem là hậu bối của Bối Cơ, việc này nếu cha còn tại thế, Bối Cơ tin tưởng cha nhất định sẽ lập tức gõ nhịp định ra hôn sự của hai đứa. Bởi vì khi xưa cha vẫn luôn hi vọng có thể kết thông gia với Á Bá Lợi Ân.

Thế nên hiện giờ Bối Cơ hoàn toàn nghẹn lợi, ông vốn định thú nhân kia chủ động rời đi, kết quả nháy mắt thú nhân kia biến thành cháu trai của bằng hữu cha ông. Nguyện vọng lớn nhất của cha trước khi mất chính là có thể kết thông gia với gia tộc Mã Khắc Tân, hiện giờ cơ hội đã ở ngay trước mắt, Bối Cơ làm sao có thể chia rẽ hai người.

"Quên đi quên đi, cậu đã là cháu của Á Bá Lợi Ân thì tôi không còn lí do gì ngăn cản nữa." Bối Cơ khoát tay áo, tuy thực không cam tâm nhưng cũng không có cách nào. Cha tuy đã mất nhưng Bối Cơ vẫn muốn thay ông hoàn thành nguyện vọng. Với lại, Nhan Tử Dạ chính là người An Nhĩ Tư chọn lựa, cho dù muốn chia rẽ cũng không dễ dàng.

Này là tình huống gì a? Nhan Tử Dạ trợn tròn mắt, vừa nãy không phải còn muốn cậu biết khó mà lui à? Vì sao bây giờ dễ dàng đồng ý như vậy? Không nói Nhan Tử Dạ, ngay cả An Nhĩ Tư cũng có chút ngoài ý muốn, Tân Địch thì lại càng không hiểu được.

Nhìn ra nghi hoặc của ba người, Tạp Mễ Nhĩ cười cười giải thích: "Năm đó gia gia An Nhĩ Tư cùng Á Bá Lợi Ân có ước định, hi vọng đứa nhỏ hoặc cháu chắt hai nhà có thể kết hôn với nhau. Thế nhưng khi đó bởi vì Bối Cơ đã kết hôn với tôi nên không có cách nào thực hiện được, gia gia An Nhĩ Tư liền hi vọng đời cháu có thể kết hôn với gia tộc Mã Khắc Tân. Chẳng qua còn chưa đợi đến ngày này thì bọn họ đã qua đời. Vì thế An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ kỳ thực đã sớm có hôn ước." Thật không ngờ hai đứa nhỏ này lại có duyên phận như vậy, Tạp Mễ Nhĩ vốn lo sợ bầu bạn sẽ chia rẽ chúng, giờ thì không cần sợ nữa.

"Có chuyện này à?" Tân Địch há to miệng nhìn Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư, lão tổ tông rốt cuộc dự đoán nhiều cỡ nào a, chẳng lẽ ông có dị năng đoán trước tương lai, biết rõ tiểu tổ tông sau này sẽ cùng một chỗ với An Nhĩ Tư nên mới đồng ý liên hôn với gia tộc Á Bá Lan? Kỳ thực nếu gia tộc Mã Khắc Tân liên hôn với Á Bá Lan thì đúng là hời to, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là tiểu tổ tông phản tổ thành bán thú nhân thất bại. Nếu tiểu tổ tông thành công phản tổ thành bán thú nhân thì sẽ khác.

Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư nhìn nhau, nhất thời cảm thấy thế giới này thực huyền ảo. Nhan Tử Dạ làm thế nào cũng không ngờ được chuyện của mình cùng An Nhĩ Tư cứ như vậy định xuống. Cậu nghĩ còn phải chiến đấu một trận ác liệt, giống như lúc ở gia tộc Cái Nhĩ vậy. Không thể ngờ chỉ mới nhắc tới Á Bá Lợi Ân thì quốc vương Á Bá Lan đã đồng ý hai người ở cùng một chỗ. Nhan Tử Dạ không thể không cảm thán thân phận vừa hỗn loạn vừa cẩu huyết như bộ phim tình cảm tâm lý lúc tám giờ của nguyên chủ thực tốt. Thoáng cái tất cả sự tình đã được giải quyết.

"Nếu cha cùng mỗ ba không còn vấn đề gì thì con cũng nói thẳng, hôn kỳ của con cùng Tiểu Dạ đã định rồi, vào hai tháng sau. Lần này trở về chính là muốn bàn bạc chuyện đính hôn cùng kết hôn hai tháng sau." Nếu sự tình đã được giải quyết, An Nhĩ Tư liền rèn sắt lúc còn nóng, thuận tiện nói ra chuyện hôn sự.

"Hôn sự đã định rồi? Sao không chịu thương lượng trước với chúng ta một chút?" Bối Cơ kinh ngạc nói.

"Này là gia gia quyết định." An Nhĩ Tư đẩy trách nhiệm lên người gia chủ Cái Nhĩ, bất quá sự thực vốn chính là vậy.

Gia chủ Cái Nhĩ? Vừa nhắc tới gia chủ Cái Nhĩ, cho dù là Bối Cơ cũng không thể phản đối. Nếu xét ra, tuy hiện giờ An Nhĩ Tư khá thân với ông cùng Tạp Mễ Nhĩ nhưng thực sự, đối với An Nhĩ Tư thân nhân quan trọng nhất vẫn là gia chủ Cái Nhĩ. Dù sao cũng là gia chủ Cái Nhĩ tự tay nuôi nấng An Nhĩ Tư trưởng thành. Nếu hôn sự này gia chủ Cái Nhĩ định ra thì xem ra ông cũng rất hài lòng với Nhan Tử Dạ.

Nhìn ra tình tự Bối Cơ, Tạp Mễ Nhĩ vỗ vỗ tay ông, giống như an ủi nói: "Gia chủ Cái Nhĩ dù sao cũng nuôi nấng An Nhĩ Tư từ nhỏ, đối với An Nhĩ Tư mà nói gia chủ Cái Nhĩ cũng giống như gia gia ruột của nó. Hôn sự để gia chủ Cái Nhĩ quyết định cũng không có gì không tốt."

Bối Cơ hiểu được ý tứ của Tạp Mễ Nhĩ, gật gật nói với An Nhĩ Tư: "Được rồi, nếu gia chủ Cái Nhĩ đã quyết định thì cứ vậy đi. Về phần đính hôn của hai đứa, tôi sẽ an bài, ba ngày sau sẽ cử hành lễ đính hôn, hai tháng sau kết hôn."

"Hôn lễ con muốn cử hành ở Lam tinh, hi vọng cha cùng mỗ ba đồng ý." An Nhĩ Tư đứng bên cạnh Nhan Tử Dạ, nắm lấy tay cậu: "Người nhà em ấy đều ở Lam tinh, gia gia cũng ở Lam tinh, đính hôn có thể làm ở tinh cầu Á Bá Lan, thế nhưng kết hôn phải quay lại Lam tinh." Đối với An Nhĩ Tư mà nói, so với Á Bá Lan, Lam tinh càng giống nhà của anh hơn.

"Không được." Hôn sự đã bị người ta quyết định rồi, hôn lễ của con trai cư nhiên còn muốn cử hành ở tinh cầu khác, Bối Cơ tuyệt đối không chấp nhận.

An Nhĩ Tư kiên định nói: "Con đã quyết định như vậy rồi, cho dù cha không đồng ý cũng không sao cả, hôn lễ vẫn tiến hành như cũ. Dù sao khi đó cho dù cha cùng mỗ ba không xuất hiện cũng không có ai cảm thấy kỳ lạ. Trong mắt mọi người, An Nhĩ Tư vốn là một đứa nhỏ bị phụ mỗ vứt bỏ."

Trong lời nói của An Nhĩ Tư có mang theo thương cảm làm người ta khắc khoải, cho dù biết rõ An Nhĩ Tư đang diễn trò, Nhan Tử Dạ vẫn cảm thấy đau lòng mà nắm lấy tay anh, im lặng an ủi. An Nhĩ Tư cũng

nhìn qua Nhan Tử Dạ, hai người cứ vậy bốn mắt nhìn nhau.

Bối Cơ cùng Tạp Mễ Nhĩ ngồi phía trên nghe An Nhĩ Tư nói vậy thì đau lòng không thôi, ánh mắt Tạp Mễ Nhĩ lập tức đỏ hoe. Nhìn đứa con yêu thương ở bên dưới, lại nghĩ tới mười mấy năm qua nó bị người ta gọi là đứa con hoang không phụ không mỗ, Tạp Mễ Nhĩ liền khó chịu. Tất cả đều tại bọn họ.

"Con nó khó khăn lắm mới quay về bên cạnh chúng ta, cũng nguyện ý thân cận chúng ta, chẳng lẽ anh muốn vì một hồi hôn sự mà phá vỡ hết thảy à?" Tạp Mễ Nhĩ đỏ mắt hỏi Bối Cơ.

Nhớ tới bộ dáng lạnh lùng kháng cự của con trai lúc mới nhận thức cùng tình cảm bồi dưỡng được suốt mười mấy năm nay, Bối Cơ cũng không hi vọng tất cả lại trở về nguyên điểm.

Khẽ thở dài một hơi, nhìn hai đứa nhỏ đang nắm chặt tay nhau, Bối Cơ thỏa hiệp: "Được rồi, chuyện hôn sự của hai đứa thì cứ để hai đứa quyết định. Thích cử hành ở đâu thì cứ cử hành ở đó, tôi mặc kệ." Ông có muốn quản cũng không được.

"Các con nghe thấy không?" Tạp Mễ Nhĩ mỉm cười hỏi An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ.

"Nghe thấy rồi, cám ơn cha, cám ơn mỗ ba." An Nhĩ Tư cũng mỉm cười nói.

Nhan Tử Dạ cũng thực cảm kích: "Cám ơn hai người."

Trải qua nửa ngày ở chung cùng tìm hiểu, Tạp Mễ Nhĩ cùng Bối Cơ vẫn thực hài lòng về Nhan Tử Dạ. Chỉ mới hai mươi tuổi đã là thú nhân cấp S, tính cách tốt, thái độ xử sự cũng đúng mực. Quan trọng nhất là Nhan Tử Dạ cũng thực lòng với An Nhĩ Tư. Theo động tác cơ thể cùng ánh mắt trao đổi có thể nhìn ra sự ăn ý của hai đứa.

Rất nhanh, Tạp Mễ Nhĩ hay nói liền thân thiết với Nhan Tử Dạ, thái độ cứ hệt như đối xử với con ruột của mình.

An Nhĩ Tư cùng Bối Cơ ở cùng nhau nói chuyện.

Tạp Mễ Nhĩ đang cùng Nhan Tử Dạ nói chuyện lúc bé của An Nhĩ Tư thì tiểu thứ cầu trong túi áo Nhan Tử Dạ tỉnh ngủ nhảy ra ngoài, dọa Tạp Mễ Nhĩ hoảng hồn một phen.

"Ai nha, này không phải tinh tế thú thứ cầu à?" Bởi vì bộ dáng của tiểu thứ cầu thực dễ nhận biết nên Tạp Mễ Nhĩ vừa liếc mắt đã nhận ra. Bất quá màu sắc của tiểu thứ cầu này có chút không đúng, đây là lần đầu tiên Tạp Mễ Nhĩ nhìn thấy một tiểu thứ cầu đỏ rực như vậy.

"Bá mỗ, thực xin lỗi đã làm ngài sợ. Đây là thú cưng của tôi, bởi vì không yên tâm để nó ở nhà nên mang theo." Nhan Tử Dạ đặt tiểu thứ cầu vào lòng bàn tay, nói với nó: "Đây là mỗ ba của An Nhĩ Tư, tiểu thứ cầu, mau chào hỏi đi."

Mỗ ba của An Nhĩ Tư? Dựa theo quan hệ của thú nhân thì chính là thân nhân của chủ nhân. Sau khi hiểu rõ mối quan hệ này, tiểu thứ cầu vui vẻ lăn một vòng trong lòng bàn tay Nhan Tử Dạ, sau đó đứng thẳng dậy, hai móng vuốt bé xíu chụp vào nhau, cúi đầu vừa kêu "chi chi chi" vừa gật gù. Kết quả bởi vì thân mình tròn vo như quả cầu nên tiểu thứ cầu theo quán tính bổ nhào vào lòng Tạp Mễ Nhĩ. Tạp Mễ Nhĩ theo phản xạ chụp được nó.

"Ai nha, vật nhỏ này sao lại đáng yêu như vậy a!" Nhìn tiểu thứ cầu đang dùng móng vuốt xoa xoa gáy, tựa hồ không biết vì sao bản thân lại ngã sấp xuống như vậy, biểu tình nhân tính hóa của nó làm Tạp Mễ Nhĩ yêu thích không thôi, lập tức nâng tiểu thứ cầu lên dùng gò má cọ cọ lớp gai mềm nhũn của tiểu thứ cầu.

Tiểu thứ cầu cũng vươn đầu lưỡi phấn hồng liếm liếm má Tạp Mễ Tư, đột nhiên nó nhìn thấy thứ gì đó ở phía sau Tạp Mễ Nhĩ, liền "véo" một tiếng biến mất khỏi lòng bàn tay Tạp Mễ Nhĩ. Sau đó "véo" một tiếng quay trở lại.

Lúc này trong móng vuốt tiểu thứ cầu có một đóa hoa nhỏ màu lam, nó giống như hiến vật quý đưa qua cho Tạp Mễ Nhĩ, sau đó "chi chi" hai tiếng.

"Muốn tặng cho ta à?" Tạp Mễ Nhĩ kinh hỉ hỏi tiểu thứ cầu.

"Chi chi…" Tiểu thứ cầu gật gật đầu.

"Vật nhỏ này sao lại thông minh như vậy a! Tiểu Dạ, con từ đâu tìm ra vật nhỏ đáng yêu này a, tôi chưa từng thấy tinh tế thú nào thông minh như vậy." Tạp Mễ Nhĩ nhận lấy đóa hoa nhỏ trong tay tiểu thứ cầu, nhìn nó vui vẻ lăn lộn trong tay mình thì nhịn không được hỏi Nhan Tử Dạ.

"Nhặt được ở ven đường, khi đó nó bị thương rất nặng. Sau khi chữa khỏi cho nó thì nó vẫn luôn đi theo tôi." Đúng vậy, Nhan Tử Dạ thật sự đã nhặt được tiểu thứ cầu ở ven đường, khi đó nó quả thực cũng bị thương rất nặng. Chẳng qua người nhặt tiểu thứ cầu về không phải Nhan Tử Dạ, mà là Tiểu Hoa.

Nhìn tiểu thứ cầu lăn lộn lấy lòng Tạp Mễ Nhĩ, lúc thấy mình thì liền kêu "chi chi" hai tiếng, Nhan Tử Dạ cũng nhịn không được mỉm cười.

Vừa nãy tiểu thứ cầu nói "chủ nhân, người xem ta lợi hại cỡ bao nhiêu a, giống cái này thực thích ta a!".

Nghe nói tiểu thứ cầu là Nhan Tử Dạ nhặt trở về, Tạp Mễ Nhĩ liền dùng ánh mắt phi thường vừa lòng nhìn Nhan Tử Dạ: "Thì ra là vậy, bình thường tinh tế thú cấp thấp như vật nhỏ này sẽ không có ai chịu mang về nhà, lại càng không để tâm tới việc trị liệu. Con đúng là thiện lương, An Nhĩ Tư nhà chúng ta ở cùng một chỗ với con, tôi cũng an tâm."

Tạp Mễ Nhĩ càng nhìn Nhan Tử Dạ thì lại càng cảm thấy vừa lòng. Tân Địch ở bên cạnh thực thức thời không nói chen vào, chỉ an ổn ngồi một bên nhìn bọn họ nói chuyện, im lặng đóng vai trò người trong suốt.

...

Hoàn Chương 105.

106. Chương 106: Bản Đồ Bí Mật

"Xác định?" Bối Cơ hỏi An Nhĩ Tư ở đối diện.

An Nhĩ Tư mỉm cười: "Xác định, chưa từng xác định đến vậy. Đời này trừ bỏ Tiểu Dạ, ai cũng không cần."

"Ai..." Bối Cơ khẽ thở dài một hơi, sau đó nói: "Cũng là duyên phậm a! Nếu đã quyết định rồi thì đừng hối hận, cũng đừng phụ lòng người ta." Tuy Bối Cơ thực không hài lòng khi An Nhĩ Tư dắt một thú nhân về nhà, thế nhưng nếu đã đáp ứng thì Bối Cơ hi vọng con mình có thể chịu trách nhiệm với quyết định của bản thân, đồng dạng cũng chịu trách nhiệm đối với Nhan Tử Dạ.

"Con sẽ không phụ lòng Tiểu Dạ." An Nhĩ Tư thực khẳng định nói, sau đó anh nghĩ tới gì đó, liền hỏi Bối Cơ: "Đúng rồi cha, nghe nói sáng nay quốc khố vừa bị trộm?"

"Con đã biết rồi à? Đúng vậy, tên trộm này hiểu rất rõ hệ thống phòng ngự của quốc khố, hơn nữa cũng quen thuộc với địa hình hoàng cung. Bọn chúng hướng về phía phương pháp tu luyện của gia tộc Á Bá Lan chúng ta mà tới."

"Phương pháp tu luyện của chúng ta?" Ánh mắt An Nhĩ Tư hơi nheo lại, suy nghĩ một chốc rồi nói: "Cha, con biết là ai làm."

"Ai?" Bối Cơ nhìn về phía An Nhĩ Tư.

"Là Phỉ Áo Nạp." Kỳ thực căn bản không cần phải đoán, vừa nghe đối phương nhắm tới phương pháp tu luyện thì An Nhĩ Tư đã khẳng định là Phỉ Áo Nạp.

"Không có khả năng." Bối Cơ lập tức phủ nhận: "Gã đã bị tôi tự tay giết chết." Bối Cơ biết rõ, trong trận chiến năm đó mình đã tự tay giết chết Phỉ Áo Nạp, cũng tận mắt nhìn đối phương tắt thở mới rời đi. Thế nên Phỉ Áo Nạp khẳng định không có khả năng còn tồn tại trên thế giới này.

"Cha, là thật. Gã còn tới Lam tinh đánh lén con cùng Tiểu Dạ, muốn giết chúng con." Nhớ lại chuyện lần đó, trong mắt An Nhĩ Tư lập tức dâng lên một cỗ sát ý.

"Cái gì? Gã tới Lam tinh?" Bối Cơ chấn kinh: "Gã muốn giết con thì tôi hiểu được, kia vì sao lại muốn giết cả Nhan Tử Dạ?" Bối Cơ có thể đoán được nguyên nhân Phỉ Áo Nạp tìm tới An Nhĩ Tư, thế nhưng vì sao còn muốn giết cả bầu bạn An Nhĩ Tư?

"Bởi vì gã muốn có phương pháp tu luyện của gia tộc Tiểu Dạ, không, chính xác hơn là gã muốn có phần bản đồ ở phía sau tờ giấy ghi phương pháp tu luyện." An Nhĩ Tư nghiêm túc hỏi Bối Cơ: "Cha, tấm bản đồ kia rốt cuộc ẩn chứa bí mật gì?"

Gia tộc Nhan Tử Dạ cư nhiên cũng có tấm bản đồ kia, này là điều Bối Cơ không ngờ tới, nghe An Nhĩ Tư hỏi tới chuyện bản đồ, vốn ông không muốn nói chuyện này nhưng không ngờ lại liên quan tới bầu bạn An Nhĩ Tư, chỉ đành trả lời.

Ánh mắt Bối Cơ có chút mê ly, tựa hồ đang nhớ lại những chuyện thực xa xôi: "Chuyện về tấm bản đồ kia tôi cũng là nghe gia gia con nhắc tới. Tấm bản đồ đó xuất hiện ở ba ngàn năm trước, truyền thuyết nói rằng, chỉ cần tập trung đủ bốn phần bản đồ, ghép lại thành một tấm bản đồ hoàn chỉnh thì có thể tìm được cung điện thần bí. Trong cung điện đó có sức mạnh thần bí có thể làm thú nhân cấp thấp trở thành thú nhân cấp SSS chỉ trong một đêm, thậm chí còn là cấp bậc càng cao hơn nữa.

Một ngàn năm trước, sở dĩ có nhiều thú nhân cấp SSS như vậy cũng vì bọn họ đã tìm được tòa cung điện thần bí đó, sau đó chiếm lấy sức mạnh của nó."

Nhớ lại chuyện này, Bối Cơ có chút thương cảm: "Năm đó gia gia con biết chuyện này thì giống như phát điên bắt đầu tìm kiếm tấm bản đồ kia, thế nhưng trừ bỏ phần của gia tộc Á Bá Lan chúng ta, ba phần khác căn bản không tin tức gì. Không bao lâu sau gia gia con bởi vì tiến cấp SSS thất bại mà trọng thương, sau đó thì qua đời. Bí mật này cũng ẩn tàng. Người biết chuyện này cũng chỉ có tôi, mỗ ba con cùng Phỉ Áo Nạp. Thật không ngờ Phỉ Áo Nạp chẳng những không chết mà còn âm mưu chiếm lấy sức mạnh thần bí kia, gã quả thực đã điên rồi."

"Gã vốn đã điên rồi, vì cái gọi là quyền thế cùng sức mạnh." An Nhĩ Tư khinh thường, cười lạnh nói: "Gã ẩn mình ở Lam tinh nhiều năm như vậy nhất định là vì tìm kiếm tấm bản đồ kia. Ba mươi năm, con không tin gã không thu hoạch được gì. Con nghi ngờ tính cả tấm bản đồ của gia tộc chúng ta thì gã đã có được hai phần."

Nhớ tới chuyện quốc khố Ni Lạp Nhĩ đế quốc bị trộm hơn mười năm trước, tình hình cũng giống hệt như lần này. Nghe nói phương pháp tu luyện của vương thất Ni Lạp Nhĩ cũng đã bị trộm đi, sự việc khi đó đã làm rung động cả đế quốc. Quốc vương Ni Lạp Nhĩ phi thường phẫn nộ truy tìm hồi lâu nhưng không có chút manh mối. Khi đó An Nhĩ Tư không để tâm tới chuyện này lắm, dù sao gia tộc Cái Nhĩ bọn họ cũng không quá thân cận với vương thất. Hiện giờ nhớ lại, An Nhĩ Tư liền liên tưởng tới chuyện bản đồ. Lần trộm đó rất có thể do Phỉ Áo Nạp gây ra. Thế nên An Nhĩ Tư suy đoán, hiện giờ trong tay gã đã có được hai phần bản đồ.

"Nếu Phỉ Áo Nạp thực sự đã có được hai phần bản đồ, hơn nữa theo con nói, trong tay Nhan Tử Dạ cũng có một phần thì tổng cộng là ba. Chỉ còn thiếu một phần?" Bối Cơ kinh ngạc, chẳng lẽ cung điện thần bí thực sự sẽ xuất hiện trước mặt thế nhân sao?

"Không phải ba mà là bốn. Tất cả các phần bản đồ đều đã xuất hiện." An Nhĩ Tư biết, hiện giờ trong tay Nhan Tử Dạ có hai phần, hơn nữa Phỉ Áo Nạp cũng có hai phần, như vậy toàn bộ bản đồ đã xuất hiện.

"Cái gì? Cả bốn phần bản đồ đều đã xuất hiện?" Bối Cơ hút một ngụm khí lạnh, trợn to mắt nhìn An Nhĩ Tư: "Phần bản đồ cuối cùng ở đâu?"

Cũng khó trách Bội Cơ khẩn trương như vậy, hiện giờ ở tinh tế này gia tộc Á Bá Lan có thể trở thành đệ nhất gia tộc chính vì bọn họ có được gen cực mạnh cùng nhiều cường giả SS nhất.

Nhưng đó là trong tình huống không có cường giả SSS. Nhưng một khi cung điện thần bí được mở ra, Phỉ Áo Nạp trở thành cường giả SSS thì đó là tai họa thật lớn đối với gia tộc Á Bá Lan.

"Không được, nhất định phải ngăn cản Phỉ Áo Nạp. Tôi lập tức tuyên bố tuy nã toàn tinh tế, nhất định không thể để gã ta thực hiện được âm mưu." Bối Cơ nhấn thông tấn khí, hạ mệnh lệnh cho cấp dưới: "Lập

tức tuyên bố truy nã Phỉ Áo Nạp trên toàn tinh tế, nếu có gia tộc nào ở các đế quốc hoặc một cá nhân nào đó có thể bắt được hắn, tinh cầu Á Bá Lan chúng ta sẽ đưa tặng miễn phí mẫu vũ khí laser mới nhất."

"Vâng." Sau khi nghe thú nhân trên màn hình ánh sáng cung kính đáp, Bối Cơ tắt thông tấn khí rồi tiếp tục hỏi An Nhĩ Tư về vấn đề khi nãy: "Phần bản đồ cuối cùng kia không phải đang ở Lam tinh chứ?"

"Trước đó ở Lam tinh, bất quá hiện giờ đang ở trong tay Tiểu Dạ. Là gia chủ Mã Khắc Tân giao cho em ấy." An Nhĩ Tư cảm thấy duyên phận thực sự rất kỳ diệu. Gia gia anh tìm lâu như vậy, lại còn là bạn tốt của gia chủ tiền nhiệm gia tộc Mã Khắc Tân nhưng không hề biết nó đang trong tay ông bạn tốt của mình. Hiện giờ bởi vì Tiểu Dạ mà tất cả phần bản đồ đã được tập hợp.

"Hai phần còn lại đều đang ở trong tay bầu bạn con? Này rất nguy hiểm, con bảo bầu bạn giao lại cho tôi đi, tôi sẽ tìm một nơi bí mật bảo quản." Bối Cơ đề nghị.

"Cha, hai phần bản đồ kia là phương pháp tu luyện của Nhan gia cùng Mã Khắc Tân, giao cho người không thích hợp. Thế nên vẫn cứ để Tiểu Dạ giữ đi, có con ở đây, con sẽ bảo vệ Tiểu Dạ cùng hai phần bản đồ kia." Hai phần bản đồ kia thuộc về Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư biết với tính cách của Nhan Tử Dạ, cậu sẽ không giao ra, vì thế anh mới cự tuyệt lời đề nghị của cha mình.

"Làm sao được!" Bối Cơ vỗ bàn: "Hai đứa con đều là thú nhân cấp S, Phỉ Áo Nạp chính là thú nhân cấp SS, hai đứa làm sao thắng được hắn? Thứ kia đặt ở chỗ hai đứa chỉ là bùa đòi mạng thôi."

"Ai nói con là thú nhân cấp S, cha, người xem kĩ đi." Ngân quang trên người An Nhĩ Tư chợt lóe, bộc phát ra hơi thở cường đại.

"Cấp SS sơ cấp?" Bối Cơ kinh hô: "Con trở thành thú nhân cấp SS sơ cấp từ khi nào vậy?" Con trai mình cư nhiên mới ba mươi tuổi đã trở thành thú nhân cấp SS, Bối Cơ quả thực rất khiếp sợ, đồng thời cũng thực kiêu ngạo cùng vui sướng. Hơn nữa cũng không còn gút mắc gì với chuyện của An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ. An Nhĩ Tư trở thành thú nhân cấp SS, cho dù kết hợp với giống cái thì cũng không thể sinh được nhãi con, chẳng khác gì ở cùng thú nhân.

"Đã sớm đột phá, chỉ là không nói cho hai người biết thôi. Tuy sức chiến đấu của con hiện giờ vẫn còn kém hơn Phỉ Áo Nạp, thế nhưng trải qua trận chiến lần đó, tinh thần lực của con đã tích tụ đủ, không bao lâu nữa sẽ đột phá lên trung cấp, đến khi đó, con muốn Phỉ Áo Nạp có tới mà không có về." Cảnh tượng Nhan Tử Dạ bị thương vẫn còn mồn một trước mắt làm An Nhĩ Tư thực sốt ruột muốn đột phá, anh đã hấp thu không ít tinh hạch vô thuộc tính cấp S, hiện giờ năng lượng đang ở tình trạng bão hòa, muốn đột phá chỉ còn thiếu một cơ hội mà thôi.

"Tốt, thật sự quá tốt." Bối Cơ đi tới bên cạnh An Nhĩ Tư, vỗ vỗ vai anh nói: "Thật không ngờ con có thể trở thành thú nhân cấp SS nhanh như vậy. Tốt, một khi đã vậy thì bản đồ cứ để lại chỗ bầu bạn con. Chuyện này rất trọng đại, hai đứa nhất định phải xem trọng." Có thực lực của An Nhĩ Tư đảm bảo, Bối Cơ cũng an tâm.

"Yên tâm đi cha, không có vấn đề gì đâu."

An Nhĩ Tư cùng Bối Cơ nói chuyện xong thì cũng tới thời gian bữa tối.Con trai mình dẫn bầu bạn trở về, hơn nữa người bầu bạn này ông cũng thực vừa lòng. Tạp Mễ Nhĩ cao hứng không thôi, liền bảo phòng bếp làm một bữa tối thực phong phú.

"Mỗ ba, bảo bọn họ chuẩn bị thêm phần ba người đi." An Nhĩ Tư nói với Tạp Mễ Nhĩ.

"Chuẩn bị thêm ba phần à? Có thêm khách tới sao?" Tạp Mễ Nhĩ kỳ quái hỏi.

"Không phải." An Nhĩ Tư cười cười, không giải thích. Bất quá Nhan Tử Dạ ở bên cạnh nghe vậy thì lập tức liếc mắt nhìn anh một cái. Thật là, hôm nay là ngày đầu tiên tới cửa bái phòng a. Vốn Nhan Tử Dạ muốn nhẫn nhịn một chút không để phụ mẫu An Nhĩ Tư phát hiện sự thực mình là một tên tham ăn, kết quả lại bị An Nhĩ Tư phá hỏng.

"Ừm, để mỗ ba bảo bọn họ chuẩn bị." Tuy không biết vì sao An Nhĩ Tư lại yêu cầu như vậy nhưng Tạp Mễ Nhĩ vẫn bảo đầu bếp chuẩn bị. Ở hoàng thất Á Bá Lan, đầu bếp được tuyển dụng đều là thú nhân có trù

nghệ rất cao siêu chứ không phải người máy chuyên dụng. Đối với vương thất Á Bá Lan giàu có mà nói, trừ bỏ những chất dinh dưỡng cần thiết phải bổ sung, còn lại trong bữa ăn luôn dùng thực vật nguyên ngủy.

Lúc ăn tối, Nhan Tử Dạ vốn nghĩ cho dù An Nhĩ Tư đưa thức ăn qua thì mình cũng phải ráng nhịn, tận lực không ăn nhiều như vậy. Thế nhưng không biết vì cái gì, vừa thấy thịt nướng thơm ngào ngạt được bưng lên thì ánh mắt Nhan Tử Dạ lập tức bừng sáng, hoàn toàn không thể khống chế bản thân dùng tốc độ cực nhanh nhưng vẫn không mất phần tao nhã ăn cả bốn phần thức ăn vào bụng trong ánh mắt kinh ngạc của Tạp Mễ Nhĩ cùng Bối Cơ.

Sau khi ăn xong Nhan Tử Dạ mới nhớ ra phụ mỗ An Nhĩ Tư vẫn còn ở đây, nhìn nhìn hai người cùng nhóm người hầu phía sau đang dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn mình, gương mặt Nhan Tử Dạ nhịn không được nóng lên. Nhất thời cậu cảm thấy thực ngượng ngùng, sao cậu không chịu nhịn xuống a?

…

Hoàn Chương 106.

107. Chương 107: Ngoài Ý Muốn

Nhìn ra Nhan Tử Dạ xấu hổ, An Nhĩ Tư lập tức giúp cậu giải vây: "Gần nhất Tiểu Dạ đang trong thời kì phát triển thân thể, bất quá em ấy không thích uống dịch dinh dưỡng nên cần phải ăn nhiều một chút mới cung cấp đủ lượng dinh dưỡng cần thiết."

Nga, thì ra là vậy. Tạp Mễ Nhĩ hiểu ra, sau đó ôn nhu nhìn Nhan Tử Dạ: "Sao tôi lại quên mất nhỉ! Tiểu Dạ a, thời kỳ trưởng thành của thú nhân cần phải bổ sung dinh dưỡng sung túc, ăn nhiều một chút là đúng rồi. Con ăn no chưa, chưa thì tôi bảo phòng bếp làm thêm hai phần nữa?"

"Không cần, tôi đã no rồi." Nhan Tử Dạ vội vàng xua tay, tuy chỉ mới no bảy phần nhưng Nhan Tử Dạ quả thực không dám ăn nữa, sợ còn ăn nữa thì ngay cả cậu cũng sợ chính mình.

"Đừng khách khí, đều là người một nhà cả." Bối Cơ mở miệng, ý tứ rất rõ ràng, chính là nếu Nhan Tử Dạ muốn ăn nữa thì cứ việc nói thẳng, đều là người một nhà không cần phải ngại.

"Đúng đúng, thú nhân đang phát triển cơ thể không thể thiếu chất được." Tạp Mễ Nhĩ lập tức nói với người hầu ở phía sau: "Bảo phòng bếp làm thêm hai phần thịt nướng, đúng rồi, còn cả rau cải nữa, vừa nãy thấy Tiểu Dạ rất thích ăn cải, dinh dưỡng nhất định phải cân đối."

"Vâng, quốc hậu." Người hầu phía sau nhận lệnh liền rời đi.

"Tôi…" Được rồi, Nhan Tử Dạ căn bản không có cơ hội cự tuyệt. Cứ vậy, Nhan Tử Dạ vốn đã ăn phần ăn của bốn người lại tiếp tục ăn thêm hai phần, cuối cùng cũng cảm thấy mỹ mãn.

Nhìn sức ăn khủng khiếp của tiểu tổ tông nhà mình, Tân Địch trực tiếp che mặt. Lần đầu tiên gặp gia trưởng đã không chút hình tượng bại lộ sức ăn kinh khủng của mình, Tân Địch cảm thấy tiểu tổ tông đúng là thành thật a!

Dùng cơm tối xong, An Nhĩ Tư dẫn Nhan Tử Dạ đi làm quen với hoàng cung Á Bá Lan. Hoàng cung Á Bá Lan khá tương tự với lối kiến trúc cung điện Tây Âu ở địa cầu, bất quá có khoa học kĩ thuật hiện đại vượt trội hơn hẳn. Kiến trúc huy hoàng hùng vĩ, khoa học kĩ thuật siêu cao cùng hoàn cảnh xanh tươi mát mẻ, tất cả đều làm Nhan Tử Dạ cảm thán không thôi.

"Cha cùng mỗ ba đã công bố tin tức đính hôn của chúng ta, hiện giờ cả tinh cầu Á Bá Lan đều biết tin này." An Nhĩ Tư vừa đi vừa nói với Nhan Tử Dạ.

"Kia tin tức này có công bố trên mạng tinh tế không? Nếu gia gia thấy thì làm sao bây giờ?" Nhan Tử Dạ không sợ bản thân bị công khai, chủ yếu là cậu biết gia chủ Cái Nhĩ vẫn chưa biết thân phận thật sự của An Nhĩ Tư, sợ ông sẽ bị kích động.

"Yên tâm, tuy tin tức đã công bố trên mạng nhưng hình dáng của chúng ta sẽ được làm mờ đi. Đây là quy định bảo hộ thành viên hoàng thất." An Nhĩ Tư nhìn tiểu thứ cầu đang hưng phấn vừa chạy vừa lăn ở phía trước, cười nhạt nói.

Hai người cứ vậy bước đi trong vương cung đèn đuốc sáng rực, nhóm binh sĩ tuần tra cùng người hầu xung quanh không ngừng hướng hai người hành lễ, Nhan Tử Dạ quả thực có chút không quen.

Tiêu thực không sai biệt lắm, Nhan Tử Dạ ôm tiểu thứ cầu trở lại phòng An Nhĩ Tư.

Hiếm có khi cảm nhận được linh khí tràn đầy trong không khí như vậy, Nhan Tử Dạ tranh thủ mang tiểu thứ cầu về phòng An Nhĩ Tư tu luyện. An Nhĩ Tư cầm một quyển sách ngồi bên cạnh xem.

Đợi tới khi thời gian không sai biệt lắm, Nhan Tử Dạ ngừng tu luyện. Đang là mùa đông thế nhưng vừa tu luyện xong Nhan Tử Dạ cảm thấy toàn thân đều ấm áp, tắm rửa xong liền cùng An Nhĩ Tư nghỉ ngơi. Tiểu thứ cầu cũng nằm trong cái ổ nhỏ chuyên dụng của mình, ngủ thực ngon lành.

Tới nơi này, Nhan Tử Dạ không có ý định tu luyện tới tận hừng đông, bằng không ngủ không chứng thiếu ngủ sẽ lưu lại ấn tượng không tốt cho hai vị nhạc phụ nhạc mỗ. Hơn nữa, Nhan Tử Dạ tuy không tu luyện nhưng trong khi ngủ yêu đan trong cơ thể cậu vẫn tự động hấp thu linh khí, chuyển hoán thành linh lực. Tuy linh khí hấp thu không nhiều, linh lực được chuyển hoán cũng ít, thế nhưng có vẫn hơn không.

Nhan Tử Dạ không phải người nhận giường, vào mùa đông vô luận là khi nào, cậu rất dễ dàng ngủ say. Thế nhưng tối nay không hiểu sao lăn qua lộn lại mãi vẫn không ngủ được.

"Tiểu Dạ làm sao vậy?" An Nhĩ Tư là người ngủ không sâu, nhất là từ khi ở cùng một chỗ với Nhan Tử Dạ, bình thường chỉ khi Nhan Tử Dạ tiến sâu vào giấc ngủ rồi anh mới ngủ.

Nhan Tử Dạ mở to mắt, vừa định lên tiếng thì phần bụng dâng lên một luồng nhiệt lưu, Nhan Tử Dạ cảm thấy choáng váng. Đừng nói kỳ động dục lại tới nữa đi? Kết quả luồng nhiệt lưu kia sau khi dâng lên cũng không lan tràn xuống dưới mà tụ lại ở giữa bụng. Dần dần Nhan Tử Dạ cảm nhận được yêu đan của mình cư nhiên bắt đầu xoay tròn, linh khí chậm rãi xói mòn.

"An Nhĩ Tư…" Nhan Tử Dạ ôm lấy cánh tay An Nhĩ Tư, lúc anh còn chưa kịp phản ứng thì hồng quang trên người Nhan Tử Dạ chợt lóe, tiếp đó thú văn trên trán xuất hiện, đôi chân dưới lớp chăn cũng biến thành cái đuôi thật dài.

"Này là có chuyện gì?" An Nhĩ Tư ôm cổ Nhan Tử Dạ trông có vẻ thực kiệt sức, khẩn trương hỏi:

"Tiểu Dạ, em làm sao vậy?"

"Linh lực… tôi cần linh lực." Lúc Nhan Tử Dạ nói chuyện cũng thực yếu ớt, không biết vì cái gì, linh lực trong cơ thể đang nhanh chóng tiêu hao, nếu còn tiếp tục như vậy Nhan Tử Dạ cảm thấy yêu đan của mình sẽ cạn kiệt.

"Linh lực?" An Nhĩ Tư vẫn luôn lãnh tỉnh nhìn Nhan Tử Dạ suy yếu như vậy thì gấp tới độ hoản loạn. Anh không phải tu yêu giả, phải đi đâu tìm linh lực cho Nhan Tử Dạ? Đột nhiên, An Nhĩ Tư nhớ ra Nhan Tử Dạ tựa hồ có thể hấp thu năng lượng trong tinh hạch, anh lập tức xoay người nhảy xuống giường, mặc áo ngủ rồi lắc mình biến mất.

Nhan Tử Dạ nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, trên người một chút khí lực cũng không có, chỉ có thể cảm giác linh lực chứa đựng trong yêu đan không ngừng biến mất, cả viên yêu đan chậm rãi ảm đạm. Tiểu Hoa đang ẩn mình trên mu bàn tay Nhan Tử Dạ lập tức truyền linh lực của mình cho cậu, mà tiểu thứ cầu vốn đang ngủ say cũng tỉnh lại, chạy tới truyền linh lực. Thế nhưng đối với Nhan Tử Dạ hiện giờ mà nói, chút linh lực này hệt như muối bỏ biển, ngay lúc Nhan Tử Dạ sắp chống đỡ không nổi thì An Nhĩ Tư trở lại.

Trong tay An Nhĩ Tư cầm mười lăm viên tinh hạch vô thuộc tính cấp A, bởi vì trước đó quốc khố bị Phỉ Áo Nạp càn quét một phen nên tinh hạch vô thuộc tính cấp S đều bị lấy đi, giờ chỉ còn lại tinh hạch cấp A mà thôi. An Nhĩ Tư sợ Nhan Tử Dạ hấp thu tinh hạch có thuộc tính sẽ gặp nguy hiểm nên chỉ đành gom hết toàn bộ số tinh hạch vô thuộc tính cấm A mang về.

Nhìn thấy tinh hạch, ánh mắt Nhan Tử Dạ lập tức sáng ngời. An Nhĩ Tư vội nhét hai viên tinh hạch vào tay Nhan Tử Dạ. Cậu lập tức bắt đầu hấp thu linh lực bên trong.

Linh lực trong tinh hạch cấp A đối với Nhan Tử Dạ mà nói cũng không nhiều bao nhiêu, chỉ một phút đồng hồ trôi qua, linh lực trong hai viên tinh hạch đã bị hấp thu toàn bộ. Sau khi hấp thu xong mười ba viên tinh hạch còn lại, cơ thể được bổ sung linh lực, Nhan Tử Dạ mới tốt hơn một chút.

Bất quá cũng chỉ là một chút mà thôi, bởi vì linh lực vẫn tiếp tục bị tiêu hao. Cuối cùng, ngay lúc số linh lực vừa hấp thu được sắp bị hao hết thì hiện tượng linh lực biến mất rốt cuộc cũng ngừng lại.

Sau khi linh lực không ngừng tiêu hao ngừng lại, Nhan Tử Dạ thở phào một hơi, cả người mềm nhũn nằm trên giường không chút nhúc nhích, ngay cả tay cũng không nâng lên nổi.

"Tiểu Dạ…" An Nhĩ Tư nâng Nhan Tử Dạ dậy, để cậu dựa vào lòng ngực mình, tiếp đó cầm khăn tay lau mồ hôi lạnh trên trán cậu, hỏi: "Đỡ hơn chút nào không?"

Nhan Tử Dạ há miệng thở phì phò, một lúc sau mới chậm chạp nói: "Tốt hơn chút rồi."

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao em lại biến thành như vậy?" An Nhĩ Tư phát hiện những chiếc vảy trên đuôi Nhan Tử Dạ tựa hồ cũng mất đi vẻ sáng bóng bình thường. Hết thảy phát sinh quá đột nhiên, An Nhĩ Tư căn bản không kịp phản ứng. Nhớ lại vừa nãy nhìn Nhan Tử Dạ không ngừng hấp thu năng lượng trong tinh hạch, bản thân anh bởi vì không rõ tình huống nên không dám tiến tới, chỉ có thể đứng một bên cam chịu, An Nhĩ Tư cảm thấy thực khó chịu.

"Tôi cũng không biết…. không biết sao lại thế này, đột nhiên linh lực giống như bị thứ gì đó hút đi. Quá nhanh, ngay cả một chút thời gian phản ứng cũng không có." Nhan Tử Dạ đến giờ vẫn còn sợ hãi.

"Giống như lúc trước à?" An Nhĩ Tư nhíu mi hỏi.

"Ừm, tôi cũng không biết đó là cái gì, tôi hoàn toàn không dò xét được chút gì cả." Nhan Tử Dạ cứ cảm thấy có thứ gì đó đang ký sinh trong cơ thể mình, dựa vào hấp thu linh lực của cậu mà sinh trưởng. Nếu thật là vậy thì thực đáng sợ. Chỉ là, vì sao cậu không tìm ra nó?

"Ngày mai nhất định phải kiểm tra, từ đầu tới đuôi, toàn bộ dụng cụ đều phải kiểm tra qua một lần." An Nhĩ Tư ôm chặt lấy Nhan Tử Dạ giống như muốn khảm cậu vào trong cơ thể mình. Hai tay của anh đang run rẩy.

Cảm nhận được An Nhĩ Tư bất an, Nhan Tử Dạ vòng tay ôm lấy anh, nhẹ giọng nói: "An Nhĩ Tư, tôi hiện giờ không có việc gì."

Mỗi tấc cơ thể An Nhĩ Tư đều đang căn thẳng cực độ, nghe Nhan Tử Dạ nói vậy thì lại càng ôm chặt cậu hơn: "Tiểu Dạ, hiện giờ không có việc gì không có nghĩa là sau này cũng vậy. Tiểu Dạ, tôi sợ lắm, sợ sẽ mất em, Tiểu Dạ, đừng rời khỏi tôi."

Cho dù là trước kia bị bắt cóc, hay lúc ở trong rừng rậm nguy cơ tứ phía suýt chút nữa bị tinh tế thú giết chết, An Nhĩ Tư cũng chưa từng sợ hãi. Thế nhưng vừa nãy, anh đã sợ, rất sợ, sợ mình cứ như vậy mất đi Nhan Tử Dạ. Nếu thật sự mất đi Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư không biết mình sẽ thế nào, sẽ làm ra chuyện điên cuồng gì.

Chỉ mới ở chung với Nhan Tử Dạ mấy tháng mà An Nhĩ Tư phát hiện anh không thể rời khỏi cậu. Nhan Tử Dạ đã trở thành người quan trọng nhất trong sinh mệnh của mình.

Trong cảm nhận của Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư vẫn luôn tồn tại trong thân phận cường giả. Hiện giờ An Nhĩ Tư thân là cường giả SS cư nhiên lộ ra một mặt yếu ớt như vậy trước mặt cậu, sự bất an cũng hoảng sợ của anh, ngay cả Nhan Tử Dạ cũng cảm nhận được sâu sắc. Nếu không phải thực sự yêu cậu cùng cực thì An Nhĩ Tư sao lại luống cuống đến vậy.

"Chỉ cần anh không rời bỏ tôi, tôi cũng sẽ không bỏ anh. An Nhĩ Tư, tôi là ai a, tôi là tu yêu giả của địa cầu. Trước kia tôi có thể dời núi lấp biển, pháp lực cường đại, có sóng gió gì mà tôi chưa từng thấy qua, sao có thể dễ dàng bị đánh bại chứ. Trước kia không, hiện giờ cũng sẽ không." Nhan Tử Dạ cọ cọ bả vai An Nhĩ Tư, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng anh an ủi.

Trước kia Nhan Tử Dạ căn bản không nghĩ tới có một ngày mình sẽ an ủi một người như vậy. Chính là hiện giờ cậu thực để ý An Nhĩ Tư, vì thế cậu không muốn anh lo lắng.

"An Nhĩ Tư, tôi mệt." Nhan Tử Dạ nhỏ giọng nói, âm thanh quả thực cũng mang theo sự mệt mỏi.

An Nhĩ Tư nhẹ nhàng buông Nhan Tử Dạ ra: "Tôi giúp em lau mồ hôi rồi ngủ, giờ muộn rồi, nếu tắm rửa sẽ rất dễ cảm lạnh."

"Ừm." Nhan Tử Dạ mỉm cười gật đầu. Kỳ thật vừa nãy đã toát một thân mồ hôi lạnh, hiện giờ lại đang mùa đông, cứ để vậy cũng không thoải mái. An Nhĩ Tư vào phòng tắm dùng nước nóng thấm ướt khăn mặt rồi giúp Nhan Tử Dạ lau người. Sau khi đặt tiểu thứ cầu bởi vì đã truyền hết toàn bộ linh lực cho Nhan Tử Dạ mà chìm vào ngủ say vào ổ, anh liền ôm lấy Nhan Tử Dạ nằm trên giường ngủ.

Nhan Tử Dạ bởi vì tiêu hao quá nhiều linh lực nên cả buổi tối cái đuôi vẫn không biến về đôi chân, cái đuôi dài cứ vậy quấn lấy An Nhĩ Tư ngủ một buổi tối.

Sáng sớm hôm sau, An Nhĩ Tư gọi người mang tới toàn bộ thiết bị, chuẩn bị kiểm tra toàn thân Nhan Tử Dạ.

...

Hoàn Chương 107.

108. Chương 108: Kinh Ngạc

Vốn trên đường tới Á Bá Lan, An Nhĩ Tư đã muốn làm kiểm tra thân thể cho Nhan Tử Dạ, thế nhưng bởi vì đang ở hoàng cung, nếu kiểm tra thì khẳng định không thể gạt được phụ mỗ của anh. Thế nên An Nhĩ Tư vốn định kiểm tra sức khỏe mỗ ba rồi nhân tiện kiểm tra Nhan Tử Dạ một chút, làm vậy sẽ không quá đường đột. Vốn Nhan Tử Dạ cũng đồng ý, nhưng thật không ngờ đêm qua lại đột nhiên xảy ra chuyện như vậy làm An Nhĩ Tư căn bản không cố kỵ bất cứ thứ gì nữa, trời vừa sáng liền gọi người mang tất cả thiết bị tới.

"Này là làm sao vậy?" Tạp Mễ Nhĩ thức dậy rất sớm nên biết chuyện An Nhĩ Tư bảo nhóm bác sĩ mang theo thiết bị qua. Ông đang nghĩ có phải con trai muốn kiểm tra sức khỏe cho mình hay không thì thấy những thứ thiết bị kia cư nhiên mang hết vào phòng của An Nhĩ Tư.

Bối Cơ nhíu mày: "Sáng sớm đã bày trận lớn như vậy, tên nhóc thối kia muốn làm gì a?"

"Liệu có phải thân thể Tiểu Dạ không thoải mái không? Bằng không chúng ta qua đó xem thử xem." Tạp Mễ Nhĩ lo lắng nói.

"Ừm." Bối Cơ cũng muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, liền cùng Tạp Mễ Nhĩ băng qua hành lang thật dài, đi về phía phòng An Nhĩ Tư.

Tân Địch trụ cách phòng An Nhĩ Tư có hơi xa, hơn nữa cũng không có người tới báo nên cậu căn bản không biết chuyện An Nhĩ Tư muốn kiểm tra thân thể Nhan Tử Dạ.

Trong phòng, linh lực trong cơ thể tuy không còn nhiều nhưng muốn duy trì hình người thì vẫn có thể. Biến trở về hai chân, lúc này Nhan Tử Dạ đang nằm trong khoan thiết bị kiểm tra sức khỏe thú nhân.

Tia sáng đỏ quét một đường từ đầu tới chân Nhan Tử Dạ, sau khi số liệu xuất hiện, kết quả kiểm tra vẫn giống như lúc ở Lam tinh. Không có bất cứ vấn đề gì.

"Lập tức đổi thiết bị kiểm tra cho giống cái." Để phòng ngừa vạn nhất, An Nhĩ Tư lại dùng thiết bị kiểm tra giống đực kiểm tra lại một lần, sau khi xác nhận không có vấn đề mới bảo nhóm bác sĩ đổi thành thiết bị dành cho giống cái.

Tuy nhóm bác sĩ thực khó hiểu vì sao lại dùng thiết bị kiểm tra giống cái kiểm tra cho Nhan Tử Dạ, bất quá làm bác sĩ của vương thất Á Bá Lan, ông buộc phải tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của An Nhĩ Tư.

Thiết bị kiểm tra cho giống cái cùng thú nhân có chút khác biệt. Khác biệt lớn nhất chính là ở ngoài khoan kiểm tra có trang bị một cái bình hình tròn trong suốt để kiểm tra dựng tố (tiết tố mang thai). Chiếc bình cao cỡ ba mươi cam, bên trong chứa chất lỏng màu trắng ngà, nếu kiểm tra được giống cái mang thai thì chất lỏng bên trong sẽ lập tức đổi màu, sẽ từ từ trở nên đậm hơn, hơn nữa cũng xuất hiện số liệu trên thiết bị.

Thấy Nhan Tử dạ nằm vào khoan kiểm tra, không biết vì sao An Nhĩ Tư cảm thấy có chút khẩn trương, có lẽ bởi vì tối qua bị dọa một trận, hoặc anh sợ hãi thật sự sẽ kiểm tra ra gì đó.

Nằm trong thiết bị kiểm tra cho giống cái, Nhan Tử Dạ ngửi thấy một mùi hương nhàn nhạt, nó làm Nhan Tử Dạ đột nhiên có cảm giác không khỏe. Nhíu mày, vì tìm ra vấn đề của thân thể, Nhan Tử Dạ chỉ có thể cố nhẫn nhịn.

Ánh sáng màu trắng bạc bắt đầu quét, Nhan Tử Dạ lập tức nhắm mắt lại. Ánh sáng chậm rãi di động, lướt qua trán Nhan Tử Dạ rồi tới mặt, tiếp đó là ngực, cuối cùng tia sáng quét tới phần bụng Nhan Tử Dạ.

"Tít…" Ánh sáng bạc dừng lại ở phần bụng Nhan Tử ạ, tất cả mọi người ở bên ngoài lập tức khẩn trương nhìn màn hình ánh sáng. Trên đó đang không ngừng hiện lên một chuỗi số liệu.

Nhan Tử Dạ đột nhiên cảm thấy bụng mình truyền tới một trận khó chịu. Nhan Tử Dạ đang nhắm mắt có thể tinh tường nhìn thấy phía dưới yêu đan trong cơ thể đột nhiên xuất hiện ba điểm sáng, theo độ ấm của tia sáng bạc kiểm tra thẩm thấu vào cơ thể, ba điểm sáng kia bắt đầu không ngừng va chạm vào bụng Nhan Tử Dạ, hơn nữa còn tản mát ra ánh sáng màu bạc cùng màu đỏ. Phần bụng cậu rõ ràng có thể nhìn thấy có thứ gì đó gồ lên.

Chuyện này, An Nhĩ Tư ở bên ngoài khoan kiểm tra không hề nhìn thấy, bởi vì anh đang nhìn chằm chằm màn hình ánh sáng đang không ngừng xuất hiện số liệu, anh muốn từ nó tìm ra Nhan Tử Dạ rốt cuộc có vấn đề gì.

Nhưng ngay lúc này, chất lỏng trắng ngà trong chiếc bình kiểm tra dựng tố ở bên ngoài khoang kiểm tra đột nhiên dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy đổi thành màu đỏ nhạt, chậm rãi màu đỏ càng lúc càng đậm hơn, sau khi biến thành màu đỏ sẫm thì chất lỏng trong bình cư nhiên giống như bị nấu sôi mà sôi trào sùng sục.

An Nhĩ Tư mắt sắc ngay từ lúc màu sắc trong bình kiểm tra dựng tố thay đổi đã phát hiện. Anh khiếp sợ nhìn chất lỏng dần dần trở thành màu đỏ sẫm rồi bắt đầu sôi trào, ngay sau đó anh túm lấy vị bác sĩ cách mình gần nhất, lớn tiếng chất vấn: "Này là sao?"

"Điện hạ, tôi… tôi cũng không biết này là chuyện gì a!" Vị thú nhân bác sĩ nọ cũng ngây ngẩn, những nhân viên y tế khác vội vàng chạy tới kiểm tra xem rốt cuộc xảy ra vấn đề ở đâu. Nếu là giống cái, cho dù mang thai thì dựng tố cùng lắm chỉ đổi màu mà thôi, chưa từng có trường hợp sôi trào như vậy.

Kết quả nhân viên y tế vừa mới tới gần khoang kiểm tra, đang định kiểm tra bình dựng tố thì đột nhiên dụng cụ kiểm tra phát ra tiếng "tít tít tít" cảnh báo.

"Tiểu Dạ…" An Nhĩ Tư nhìn thấy Nhan Tử Dạ mở to mắt, vẻ mặt thống khổ muốn mở khoang kiểm tra, anh lập tức buông vị bác sĩ nọ ra, lắc mình bước tới nhấn nút mở khoang kiểm tra, bất quá không có phản ứng.

"Điện hạ, chưa kiểm tra xong sẽ không thể mở khoan kiểm tra ra được." Nhân viên y tế vội vàng ngăn cản An Nhĩ Tư. Tuy thiết bị kiểm tra phát ra tiếng cảnh báo nhưng nhân viên y tế đã xác nhận chỉ có thiết bị kiểm tra dựng tố xảy ra vấn đề, khoang kiểm tra không có vấn đề gì.

"Cút ngay." An Nhĩ Tư vẫn luôn dùng hình tượng ôn hòa đối đãi với người khác trực tiếp nổi giận, nghe thấy tiếng cảnh báo anh liền nghĩ Nhan Tử Dạ gặp phải nguy hiểm. An Nhĩ Tư không quản nhiều như vậy, trực tiếp đẩy nhân viên y tế, ngân quang trong tay chợt lóe, trực tiếp đánh một quyền lên mặt trên khoang kiểm tra.

Phần nắp trong suốt của khoang kiểm tra được chế tác từ nguyên liệu đặc biệt, bất quá vẫn không chịu nổi một quyền của An Nhĩ Tư. Chỉ nghe "rắc" một tiếng, phần nắp khoang kiểm tra bị đánh nát nhưng toàn bộ bị ánh sáng bạc bao trùm, không hề rớt xuống người Nhan Tử Dạ mà bị hất xuống mặt đất bên ngoài.

Theo khoang chiếm giữ bị An Nhĩ Tư phá hỏng, số liệu trên màn hình ánh sáng cũng biến mất toàn bộ.

"Tiểu Dạ, em làm sao vậy?" An Nhĩ Tư ôm cổ Nhan Tử Dạ, ẵm cậu ra khỏi khoang chiếm giữ, có chút sốt ruột hỏi han.

"Tôi, bụng…." Nhan Tử Dạ một tay ôm bụng, một tay nắm tay cánh tay An Nhĩ Tư, vẻ mặt đau đớn khó nhịn.

Bụng? An Nhĩ Tư nhìn xuống bụng Nhan Tử Dạ, bởi vì kiểm tra nên cậu chỉ mặc một lớp y phục mỏng manh. Mặc dù Nhan Tử Dạ đang dùng tay ôm bụng nhưng An Nhĩ Tư vẫn tinh tường nhìn thấy bên trong tựa hồ có thứ gì đó nảy lên.

Đó là cái gì? An Nhĩ Tư kéo tay Nhan Tử Dạ rồi vén lớp áo lên, chỉ thấy có thứ gì đó lớn cỡ nắm tay trẻ con không ngừng va chạm ở bên trong. An Nhĩ Tư không biết thứ kia là gì, quay đầu lại thấy nhóm nhân viên y tế vẫn còn ngây ngốc đứng bên kia thì lập tức quát lớn: "Các người còn đứng đó làm gì, không mau tới đây kiểm tra."

Nhân viên y tế vội vàng tập trung tới, một vị bác sĩ dùng thiết bị soi X quang nhỏ dán lên bụng Nhan Tử Dạ, chuẩn bị quét hình. Kết quả chỉ vừa áp lên thì một trận hồng quang từ bụng Nhan Tử Dạ phát ra, "ầm" một tiếng, thiết bị kiểm tra kia trực tiếp nổ mạnh.

"Này…" Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn Nhan Tử Dạ.

Nhan Tử Dạ chỉ thấy bụng không ngừng truyền tới từng đợt khó chịu, cố nén nói: "Không phải tôi."

An Nhĩ Tư rốt cuộc cũng phát hiện tựa hồ chỉ cần có thiết bị tới gần bụng Nhan Tử Dạ muốn kiểm tra thì thứ bên trong lại càng va chạm kịch liệt hơn. Hơn nữa luồng hồng quang khi nãy anh cũng phát hiện nó toát ra từ bụng Nhan Tử Dạ, nhất định là thứ kia phá hủy thiết bị kiểm tra.

"An Nhĩ Tư, trong bụng tôi có gì đó…" Nhan Tử Dạ cảm giác được ba điểm sáng kia dị thường sinh động, trước đó rõ ràng không tra xét được gì, ba điểm sáng kia cứ hệt như đột nhiên xuất hiện.

"Là cái gì?" An Nhĩ Tư sốt ruột ôm chặt lấy Nhan Tử Dạ.

"Không biết." Tuy có thể tra được sự tồn tại của ba điểm sáng kia nhưng Nhan Tử Dạ căn bản không biết đó là gì. Sau khi phá hủy thiết bị kiểm tra, ba điểm sáng kia tựa hồ chậm rãi im lặng, Nhan Tử Dạ chỉ cảm thấy một dòng nước ấm áp từ bụng tản ra. Ngay sau đó linh lực trong yêu đan bắt đầu hỗn loạn, hồng quang trên người Nhan Tử Dạ chợt lóe, ánh sáng chói mắt nháy mắt bao phủ toàn thân cậu.

Đợi đến khi hồng quang biến mất, hai chân Nhan Tử Dạ đã biến thành cái đuôi thật dài.

Hết thảy phát sinh quá mức đột ngột, mọi người đều không kịp phản ứng, chỉ trơ mắt nhìn Nhan Tử Dạ vốn là thú nhân trực tiếp biến hóa thành bán thú nhân. Thú văn trên trán càng phụ trợ cậu yêu diễm tới cực điểm.

Nhóm nhân viên y tế trong phòng đều sợ ngây người.

Bọn họ thấy cái gì? Đó là cái gì? Cái đuôi thật dài không ngừng dao động trên mặt đất quả thực sắp chọt mù mắt bọn họ.

Nửa trên là người nửa dưới là thú, đó là cái gì? Đó là bán thú nhân, là bán thú nhân trong truyền thuyết a. Bọn họ cư nhiên có thể nhìn thấy bán thú nhân truyền thuyết trong đời?

An Nhĩ Tư căn bản không kịp ôm Nhan Tử Dạ rời đi thì cậu đã trực tiếp biến thân. Hiện giờ mọi người trong phòng đều nhìn thấy bộ dáng bán thú nhân của Nhan Tử Dạ, bất quá An Nhĩ Tư cũng không quá khẩn trương. Dù sao toàn bộ đều là người của vương thất, anh có biện pháp làm bọn họ không nói ra chuyện này. Hiện giờ điều anh lo lắng nhất chính là Nhan Tử Dạ.

"Tiểu Dạ, em hiện giờ cảm thấy thế nào?" An Nhĩ Tư cởi bỏ áo khoác khoác lên người Nhan Tử Dạ.

Nhan Tử Dạ không trả lời An Nhĩ Tư, bởi vì cậu đã bị phát hiện của mình dọa ngây người. Chỉ thấy ba điểm sáng sau khi an tĩnh thì hiện ra bản thể. Ba quả trứng, Nhan Tử Dạ nhìn thấy cư nhiên là ba quả

trứng lớn cỡ ngón cái, tuy rất nhỏ nhưng cậu rõ ràng cảm nhận được hơi thở sinh mệnh ở bên trong. Hơn nữa còn có một quả trứng màu đỏ.

Điều này quả thực quá kinh thế hãi tục, làm người ta phải khiếp sợ. Nhan Tử Dạ hiện giờ đang bị vây trong trạng thái sững sờ.

Thấy Nhan Tử Dạ ngơ ngác không có chút phản ứng, An Nhĩ Tư sốt ruột hỏi han: "Tiểu Dạ, nói chuyện đi, em làm sao vậy, phát sinh chuyện gì?"

Nhan Tử Dạ máy móc ngẩng đầu, ngây ngốc nhìn An Nhĩ Tư: "An Nhĩ Tư, tôi có chuyện muốn nói với anh."

"Chuyện gì?"

"Tôi hình như…. có thai…."

….

Hoàn Chương 108.

---

109. Chương 109: Mang Thai

Có thai?

An Nhĩ Tư nghiêm trọng hoài nghi chính mình đã nghe nhầm, khóe miệng có chút run rẩy, biểu tình mất tự nhiên nhìn Nhan Tử Dạ trong lòng: "Tiểu Dạ, đùa như vậy không buồn cười chút nào."

"Tôi không nói đùa." Nhan Tử Dạ trực tiếp kéo tay An Nhĩ Tư áp lên bụng mình: "Bọn nó đang ở trong bụng tôi."

Ngay lúc tay An Nhĩ Tư áp lên bụng Nhan Tử Dạ, anh rõ ràng cảm nhận được chấn động. Giống như đang hưởng ứng lời Nhan Tử Dạ vừa nói, An Nhĩ Tư đột nhiên nhớ tới chuyện thiết bị kiểm tra dựng tố sôi trào ban nãy, khó tin hỏi: "Thực sự có thai?"

Nhan Tử Dạ cười khổ: "Thật sự." Yêu xà ngàn năm Nhan Tử Dạ biểu thị khoảnh khắc biết được chân tướng mình thực muốn khóc. Khó trách trước đó linh lực cứ đột nhiên biến mất, hóa ra là ba nhóc con này hấp thu. Trước đó vẫn không cảm nhận được vì chúng vẫn chưa kết trứng. Đêm qua sở dĩ hấp thu nhiều linh lực như vậy chính vì quá trình kết trứng hôm nay.

Nghĩ tới chính mình đường đường là nam yêu cư nhiên lại mang thai sinh trứng như đám nữ yêu, Nhan Tử Dạ quả thực ngay cả tâm muốn chết cũng có. Cậu nghĩ muốn nổ đầu cũng không hiểu được vì sao mình lại mang thai, rõ ràng cậu là nam a!

Mang thai… não An Nhĩ Tư không ngừng bị ba chữ này quét tới quét lui, cả người hoàn toàn ngây ngốc.

Nhân viên y tế vốn còn chưa kịp phản ứng chuyện bán thú nhân thì lại thêm một tin mang thai. Tin tức quá dồn dập, bọn họ biểu thị cần thời gian thích ứng.

Ở một bên khác, Bối Cơ cùng Tạp Mễ Nhĩ còn chưa kịp tới gần thì nghe thấy bên trong truyền tới một tiếng nổ mạnh. Hai người lập tức đẩy nhanh cước bộ, lúc tới phòng Nhan Tử Dạ thì thấy trong phòng để đầy thiết bị, một mảnh hỗn độn.

Tạp Mễ Nhĩ đang định mở miệng hỏi xem xảy ra chuyện gì thì ông vô tình nhìn thấy một cái đuôi màu đỏ thật dài. Đồng tử ông lập tức phóng đại.

"Đó là…." Tạp Mễ Nhĩ ôm ngực, ông cảm thấy tim mình đập nhanh tới sắp đình chỉ. Ông chậm rãi từng bước bước tới gần Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư, thẳng đến khi tận mắt nhìn thấy cái đuôi kia thực sự

thuộc về Nhan Tử Dạ mới nhịn không được lùi lại mấy bước, suýt chút nữa đã ngã sấp xuống, cũng may có Bối Cơ đỡ kịp.

"Bối Cơ… anh có thấy không? Có thấy không?" Tạp Mễ Nhĩ kích động túm lấy cánh tay Bối Cơ.

"Thấy được." Bối Cơ cũng thực khiếp sợ.

Sao có thể, bầu bạn An Nhĩ Tư cư nhiên là bán thú nhân? Bán thú nhân trong truyền thuyết?

"Cha, mỗ ba." Tiếng bước chân phía sau làm An Nhĩ Tư bừng tỉnh, anh rốt cuộc cũng hồi phục lại tinh thần, nhìn Nhan Tử Dạ trong lòng, anh lập tức ôm cậu rời khỏi mặt đất, sau đó nói với Bối Cơ: "Cha, lập tức phong tỏa tin tức."

Bối Cơ cũng phản ứng lại, nói với thuộc hạ ở phía sau: "Những người có mặt ở đây nếu không có lệnh tôi, ai cũng không cho phép rời đi. Phong tỏa tất cả tin tức, phòng bị bậc một."

"Vâng." Hai thú nhân đi theo sau Bối Cơ lập tức canh giữ ở cửa, những thú nhân khác khống chế toàn bộ người hầu ở xung quanh. Còn có vài thú nhân tiến tới thu giữ toàn bộ thiết bị thông tin của nhóm nhân viên y tế.

Sự tình trọng đại, nhóm nhân viên y tế của vương thất cũng tích cực phối hợp. An Nhĩ Tư ôm Nhan Tử Dạ tới chiếc giường lớn trong góc. Bị lấy đi thông tấn khí nhưng nhóm nhân viên y tế không chút để ý, hiện giờ lực chú ý của bọn họ hoàn toàn đặt trên người Nhan Tử Dạ, kia mới là trọng điểm a!

Bán thú nhân a, sinh thời cư nhiên để bọn họ thấy được bán thú nhân, này quả thực là món quà quý giá nhất trong cuộc đời bọn họ. Tất cả đều thả nhẹ cước bộ, rón ra rón rén nhích tới gần Nhan Tử Dạ, bọn họ sợ tiếng bước chân quá lớn sẽ dọa Nhan Tử Dạ.

An Nhĩ Tư ngồi ở bên giường nhẹ nhàng gạt đi phần tóc trên trán Nhan Tử Dạ, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu Dạ, để bọn họ kiểm tra một chút, được không?"

Nhan Tử Dạ nhíu mày: "Vừa nãy thiết bị kiểm tra vừa tới gần liền bị bọn nhỏ làm hỏng, tôi không biết lần này còn vậy không nữa."

"Không có vấn đề gì, cứ thử xem. Hiện giờ tình huống của em rất đặc biệt, phải kiểm tra rõ ràng tôi mới an tâm." An Nhĩ Tư đặt một nụ hôn lên trán Nhan Tử Dạ, hiện giờ trong đầu anh đều là chuyện Nhan Tử Dạ mang thai nên căn bản không chú ý Nhan Tử Dạ nói là 'bọn nhỏ' chứ không phải 'đứa nhỏ'.

Được Nhan Tử Dạ đồng ý, một nhân viên y tế ở phía sau lập tức cầm thiết bị kiểm tra thai nhi tiến tới.

Tạp Mễ Nhĩ cùng Bối Cơ đứng ngay phía sau nhân viên y tế kia, hai tay bọn họ nắm chặt vào nhau, khẩn trương nhìn đối phương lấy ra một thứ giống như đèn pin từ trong chiếc hộp màu trắng.

Mở hộp dụng cụ, nhân viên y tế cầm thiết bị chậm rãi bước tới gần Nhan Tử Dạ. Bởi vì quá khẩn trương nên bàn tay cầm thiết bị có chút run rẩy.

An Nhĩ Tư thấy vậy thì nắm lấy bàn tay của người nọ, tiếp đó nói với nhóm nhân viên y tế còn lại: "Đổi người khác tới."

Nghe An Nhĩ Tư muốn đổi mình, gương mặt nhân viên y tế kia lập tức xụ xuống, chỉ hận không thể lập tức tát mình một bạt tai. Này thì khẩn trương, này thì không khống chế được mình, hiện giờ cư nhiên đánh mất cơ hội kiểm tra bán thú nhân.

Nhân viên y tế kia lưu luyến đưa thiết bị kiểm tra cho một nhân viên khác. Người thay thế tuy cũng thực khẩn trương, thực kích động nhưng ông cố gắng khống chế bản thân. Sau khi hít sâu một hơi thì cầm thiết bị chậm rãi đưa tới gần bụng Nhan Tử Dạ.

Khoảnh khắc thiết bị áp lên bụng Nhan Tử Dạ, tất cả mọi người đều ngừng thở, trong phòng im ắng tới mức ngay cả một cây kim rớt xuống đất cũng có thể nghe thấy. Nhan Tử Dạ thậm chí có thể nghe thấy tiếng tim đập cấp tốc của An Nhĩ Tư đang ngồi bên cạnh.

Thiết bị kiểm tra áp lên bụng Nhan Tử Dạ ba giây nhưng không xuất hiện tình trạng bị hủy như vừa nãy, Nhan Tử Dạ thở phào một hơi. Xem ra vừa nãy bọn nhỏ cũng không phải cố ý, nhất định là vừa nãy kết

trứng nên không thể khống chế được năng lượng phá hủy thiết bị. Nhỏ như vậy đã có năng lực công kích, ba nhóc con này không đơn giản a!

Bình thường năm giây thoáng cái đã trôi qua, nhưng đối với mọi người đang chờ đợi kết quả kiểm tra trong phòng thì nó dài như cả thế kỷ.

Rốt cuộc, năm giây trôi qua, màn hình trên thiết bị kiểm tra lóe sáng, số liệu xuất hiện trước mắt mọi người.

Chỉ số dựng tố: 300 (giá trị siêu cao, xác nhận có thai)

Chỉ số khỏe mạnh của ấu thể: 98 (rất khỏe mạnh)

Thời gian mang thai: 10 ngày (đã hình thành trứng)

Chỉ số khỏe mạnh của mỗ thể: 58 (dinh dưỡng không đủ, thể lực không đủ, đề nghị lập tức bổ sung dinh dưỡng)

...

Hai chữ 'mang thai' thật to không ngừng lóe sáng kia quả thực muốn chọt mù mắt mọi người. Thật sự đã mang thai, hơn nữa đứa nhỏ trong cơ thể cũng đã kết trứng. Đã kết trứng đại biểu nó đã vượt qua thời kì nguy hiểm, sẽ không dễ dàng mất đi hoặc bị gen cường đại của cha mình cắn nuốt.

"Tôi phải làm cha rồi?" Hai tay An Nhĩ Tư kiềm chế không được run rẩy, đột nhiên anh quay qua cười nói với Nhan Tử Dạ: "Tiểu Dạ, muộn thế này vẫn chưa ăn sáng, em nhất định đói lắm rồi. Tôi đưa em về phòng nằm nghỉ một chút, tôi lập tức đi làm bữa sáng cho em." Nói xong, An Nhĩ Tư cẩn thận đắp chăn lên người Nhan Tử Dạ rồi ôm cậu đi qua căn phòng kế bên.

Thẳng đến khi hai người biến mất khỏi phòng, mọi người mới hồi phục lại tinh thần.

Nhân viên y tế đang định đuổi theo thì bị Bối Cơ cản lại.

"Thực có lỗi, bởi vì sự tình trọng đại nên khoảng thời gian này mọi người không thể rời khỏi hoàng cung. Tất cả phải lưu lại, về phần bên gia đình mọi người, sẽ có người thông báo." Nói xong, Bối Cơ ra thủ thế với thú nhân ngoài cửa, bọn họ lập tức tiến vào dẫn nhóm nhân viên y tế đi.

Cả quá trình nhóm nhân viên y tế chẳng những mất hứng mà ngược lại hưng phấn vô cùng. Vốn bọn họ đã định đề nghị lưu lại, có thể tự mình tiếp xúc với bán thú nhân, hơn nữa còn có thể kiểm tra, hiểu biết tình huống của bán thú nhân, này quả thực là nằm mơ cũng cười tỉnh. Bọn họ sao có thể phản kháng a!

Đồng thời Bối Cơ cũng phân phó xuống, bắt đầu từ giờ phút này cả hoàng cung bắt đầu canh phòng nghiêm ngặt. Đặc biệt là khu đình viện của An Nhĩ Tư, Bối Cơ phái tới mười mấy ám vệ cấp S cao cấp âm thầm bảo hộ Nhan Tử Dạ. Sau đó mới dẫn Tạp Mễ Nhĩ rời đi.

"Sao lại bảo tôi đi, tôi còn muốn qua xem Tiểu Dạ a!" Tạp Mễ Nhĩ thực bất mãn với hành vi kéo mình rời đi của Bối Cơ. Bầu bạn của con trai cư nhiên là bán thú nhân, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Tạp Mễ Nhĩ căn bản không thể tin được. Hơn nữa Nhan Tử dạ cư nhiên còn đang mang thai, có hậu đại của gia tộc Á Bá Lan bọn họ, kinh hỉ này quá đỗi đột nhiên, cả người Tạp Mễ Nhĩ vẫn còn bị vây trong trạng thái hưng phấn.

Bối Cơ nói: "Trước tiên để nó nghỉ ngơi một chút, em cũng thấy đấy, nó cùng An Nhĩ Tư cũng mới biết chuyện mang thai thôi, trong lòng khẳng định không bình tỉnh, chúng ta tạm thời đừng quấy rầy, để Tiểu Dạ nghỉ ngơi một chút."

Tạp Mễ Nhĩ bừng tỉnh: "Đúng đúng, trước cứ để Tiểu Dạ nghỉ ngơi một chút, vừa nãy tôi thấy sắc mặt nó tựa hồ không tốt lắm, kết quả kiểm tra cũng nói Tiểu Dạ không đủ dinh dưỡng. Này sao có thể, phải bồi bổ a. Tôi lập tức bảo người tìm chút dựng quả tới, dựng quả rất tốt cho giống cái bổ sung dinh dưỡng." Tạp Mễ Nhĩ vừa nhớ tới Nhan Tử Dạ thì lại nghĩ tới đứa nhỏ trong bụng cậu, khóe miệng cũng sắp nút ra. Hiện giờ đầu óc ông chỉ nghĩ tới việc bồi bổ cho Nhan Tử Dạ.

An Nhĩ Tư ôm Nhan Tử Dạ về phòng mình, sắc mặt bình tĩnh hôn trán Nhan Tử Dạ rồi nói: "Tiểu Dạ, em chờ một chút, bữa sáng sẽ có ngay." Sau khi chỉnh chăn kĩ càng, An Nhĩ Tư lọng cọng rời đi.

Vừa nãy Nhan Tử Dạ còn cảm thấy kỳ quái, sau khi biết cậu mang thai, An Nhĩ Tư tựa hồ không có phản ứng gì đặc biệt. Bất quá nhìn tướng đi lọng cọng của An Nhĩ Tư, Nhan Tử Dạ mới biết không phải anh không có phản ứng mà là căn bản không biết nên phản ứng thế nào.

Kỳ thực không chỉ An Nhĩ Tư, ngay cả bản thân Nhan Tử Dạ cũng chưa hồi phục tinh thần. Cậu nghĩ muốn nổ đầu cũng không hiểu vì sao mình lại mang thai. Cậu rõ ràng đã trùng sinh vào thân xác một thú nhân, cho dù linh hồn có thể cải tạo thân xác này thì cũng chỉ là cải tạo nó trở thên phù hợp với linh hồn cậu mà thôi. Đâu thể nào cải tạo tới mức trở thành giống cái a!

Một khi đã vậy, vì sao cậu lại mang thai? Đột nhiên, trong đầu Nhan Tử Dạ hiện lên những lời Tân Địch đã nói. Bán thú nhân, Tân Địch nói cậu có huyết thống bán thú nhân, cậu có dấu hiệu phản tổ.

Trước kia nguyên chủ không thể biến về hình thú, Nhan Tử Dạ cứ tưởng là vì trúng độc, thế nhưng hiện giờ ngẫm lại, có lẽ trước kia có lẽ là vậy. Thế nhưng sau khi cậu tới thì cậu đã cải tạo thân thể nguyên chủ. Trong quá trình đó có lẽ cậu đã vô ý hoàn thiện gen bán thú nhân.

Nghĩ tới lần kết yêu đan thất bại, có lẽ khi đó cậu đã hoàn thiện gen bán thú nhân nên mới thất bại. Biến thành bán yêu thể.

Nói cách khác, bắt đầu từ ngày cậu trùng sinh tới Lam tinh thì thân thể này cũng phản tổ thành công, trở thành bán thú nhân.

…

Hoàn Chương 109.

110. Chương 110: Ấm Áp

Trong phòng bếp vương thất, An Nhĩ Tư thoăn thoắt xử lý nguyên liệu nấu ăn, bất quá nếu nghiêm túc quan sát thì sẽ nhìn ra ánh mắt anh không có tiêu điểm. Động tác trên tay không hề ngừng nghỉ nhưng tâm tư không đặt trên mớ nguyên liệu kia.

Mình làm cha rồi, mình có huyết mạch, có hậu đại, hơn nữa hậu đại này còn có cả gen của Tiểu Dạ. Đó là một tâm tình thực kỳ diệu, An Nhĩ Tư không biết nên hình dung nó thế nào.

Từ khi quyết định ở cùng một chỗ với Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư không nghĩ tới việc có hậu đại của chính mình. Thế nhưng bất thình thình lại nói anh sắp làm cha rồi, một chút thời gian thích ứng cũng không có.

Nghĩ tới không bao lâu nữa sẽ có một đứa nhóc dùng âm thanh non nớt gọi mình là cha, gọi Nhan Tử Dạ là mỗ ba, khóe miệng An Nhĩ Tư liền nhịn không được nhếch lên, mỉm cười ngây ngốc.

Cũng may, bộ dáng này của anh không bị ai nhìn thấy, bằng không hình tượng ôn hòa nhã nhặn của anh sẽ bị phá hỏng.

Sau khi lật lật miếng thịt trong chảo vài lần, động tác của An Nhĩ Tư hơi khựng lại. Chậm đã, Tiểu Dạ tựa hồ không phải bán thú nhân chân chính, kia sao lại có thể mang thai?

Chẳng lẽ gen bán thú nhân trong cơ thể Tiểu Dạ đã hoàn thiện? Thế nên mới mang thai? Tựa hồ chỉ có cách giải thích này mà thôi.

An Nhĩ Tư không hề hay biết, mình cùng Nhan Tử Dạ đã có chung một suy nghĩ.

Làm xong bữa sáng, An Nhĩ Tư tự bưng tới trước mặt Nhan Tử Dạ.

Bởi vì linh lực lại một lần nữa bị hấp thu nên Nhan Tử Dạ không thể biến về hình người, chỉ có thể duy trì trạng thái bán yêu ngồi ở trên giường.

Sáng sớm hết kiểm tra lại tới biến thân, Nhan Tử Dạ sớm đã đói meo, vừa thấy thức ăn thì lập tức càn quét như giông tố. Phần ăn của năm người nháy mắt đã bị cậu xử lý xong.

Ăn xong, Nhan Tử Dạ nhận lấy khăn tay An Nhĩ Tư đưa qua xoa xoa miệng, sau đó hỏi: "Thịt hôm nay hình như không phải thịt cô lỗ thú, cũng không giống bất kì loại nào tôi từng ăn trước kia."

Vị giác của Nhan Tử Dạ rất mẫn cảm, chỉ cần có chút khác biệt cậu sẽ nhận ra ngay. Tuy thịt hôm nay khá tương tự thịt cô lỗ thú nhưng càng non mềm hơn, hơn nữa lúc ăn vào bụng có cảm giác thực ấm áp.

"Là thịt cô lỗ thú, chẳng qua là cô lỗ thú cấp SS sơ cấp thôi. Theo kết quả kiểm tra thì em đang thiếu dinh dưỡng trầm trọng." Nhìn gương mặt nhỏ nhắn còn không lớn bằng bàn tay mình của Nhan Tử Dạ, tựa hồ so với trước kia còn gầy hơn. Hơn nữa gần nhất tinh thần lực cũng không quá tốt, nhất định là nhóc con trong bụng đã hấp thu hết toàn bộ chất dinh dưỡng của Tiểu Dạ.

Nghĩ vậy, ánh mắt An Nhĩ Tư có chút dọa người nhìn về phía phần bụng vẫn chưa gồ lên của Nhan Tử Dạ.

Cảm giác ánh mắt An Nhĩ Tư nhìn về phía bụng mình không quá thân thiện, Nhan Tử Dạ nhíu mày: "An Nhĩ Tư, anh làm sao vậy?" Chẳng lẽ anh không thích đứa nhỏ?

"Nó hấp thu hết chất dinh dưỡng của em, lại còn không ngừng hấp thu linh lực. Tiểu Dạ, đối với tôi mà nói, em quan trọng hơn bất kì ai khác, cho nên, nếu đứa nhỏ này uy hiếp tới sự an toàn của em thì tôi tình nguyện không cần nó." An Nhĩ Tư thật sự rất sợ mất đi Nhan Tử Dạ, tuy anh cũng rất thích đứa nhỏ này nhưng nếu phải đổi bằng sức khỏe hay sinh mệnh của Nhan Tử Dạ thì anh thà không cần.

Nghe An Nhĩ Tư vậy, Nhan Tử Dạ liền ngây ngẩn cả người. Thân phận hiện giờ của An Nhĩ Tư chính là người thừa kế vương thất Á Bá Lan, hậu đại đối với anh rất quan trọng. Thế nhưng anh lại không để tâm tới đứa nhỏ mà chỉ lo lắng cho cậu. Tình nguyện không cần đứa nhỏ cũng không muốn cậu bị thương tổn?

Đột nhiên cậu cảm thấy trong lòng thực ấm áp, cũng có chút chua xót.

"Tiểu Dạ, em có thích đứa nhỏ này không?" An Nhĩ Tư ngồi bên giường vòng tay qua ôm lấy bả vai Nhan Tử Dạ, để cậu tựa vào lòng mình. Vừa nãy anh vẫn luôn nghĩ đứa nhỏ này liệu có uy hiếp tới sức khỏe của Nhan Tử Dạ hay không mà quên mất một điều căn bản, liệu Nhan Tử Dạ có muốn đứa nhỏ này hay không.

Dù sao trước đó Nhan Tử Dạ vẫn là giống đực, đột nhiên bị thay đổi thể chất lại còn mang thai, như vậy Nhan Tử Dạ sẽ nghĩ thế nào, em ấy có muốn đứa nhỏ này không?

Nhan Tử Dạ hiểu được ý An Nhĩ Tư, cậu hơi nghiêng đầu hỏi: "Nếu tôi không muốn đứa nhỏ thì sao?" Lúc sức khỏe cùng sinh mệnh của cậu bị uy hiếp, An Nhĩ Tư đã chọn cậu. Nhưng nếu cậu vẫn khỏe mạnh bình thường nhưng lại không muốn có đứa nhỏ thì An Nhĩ Tư sẽ chọn lựa thế nào?

An Nhĩ Tư nghiêm túc nhìn Nhan Tử Dạ một cái, sau đó mỉm cười: "Nếu Tiểu Dạ không thích thì bỏ đi. Đứa nhỏ này vốn nằm ngoài dự đoán của chúng ta."

"Vì cái gì? Anh không phải rất cần một người thừa kế à? Tôi việc gì cũng không có, chỉ là bốc đồng không muốn đứa nhỏ này mà thôi, chẳng lẽ anh không tức giận à?" Cũng không biết có phải vì mang thai hay không, Nhan Tử Dạ phát hiện chính mình tựa hồ có chút xét nét.

"Tiểu Dạ, nếu đổi lại, người đột nhiên mang thai là tôi thì tôi cũng rất khó thích ứng. Có lẽ tôi cũng không thể tưởng tượng được, cũng có chút kháng cự. Tuy tôi thực hi vọng em lưu lại đứa nhỏ này, nhưng nếu em thực sự không thích thì tôi không muốn miễn cưỡng. Tôi đã nói rồi, chuyện Tiểu Dạ không thích tôi cũng không thích." An Nhĩ Tư nói rất kiên quyết, không hề có chút do dự nào. Không có gì quan trọng hơn Nhan Tử Dạ, anh không hi vọng vì vấn đề đứa nhỏ mà hai người nảy sinh bất hòa. Nói anh ích kỷ hay vô tình cũng được, anh chỉ cần Nhan Tử Dạ.

Nhịn không được vươn tay xoa nhẹ gương mặt An Nhĩ Tư, Nhan Tử Dạ lộ ra nụ cười sáng lạn, có thể tìm được một người bầu bạn như vậy, Nhan Tử Dạ cảm thấy mình trùng sinh tới nơi này thực đáng giá.

Nắm tay An Nhĩ Tư đặt lên bụng mình, Nhan Tử Dạ lộ ra nụ cười tinh nghịch: "An Nhĩ Tư, nếu tôi nói, ở đây không chỉ có một đứa nhỏ thì sao?"

"Cái gì?" Không phải chỉ có một đứa? Hô hấp An Nhĩ Tư rõ ràng trở nên dồn dập: "Tiểu Dạ, ý của em là…"

Nhan Tử Dạ nhìn bụng mình, ôn nhu nói: "Nơi này, có ba quả trứng, vì thế không phải đứa nhỏ mà là bọn nhỏ. Ba đứa nhỏ, cho dù không thích thì thôi cũng không thể từ bỏ ba sinh mạng. Huống chi, tôi cũng thực thích chúng."

"Thật sự?" Bàn tay An Nhĩ Tư đang đặt trên bụng Nhan Tử Dạ khẽ run rẩy nhè nhẹ, nụ cười trên mặt cũng cứng đờ. Khóe miệng cậm rãi run rẩy.

Nhan Tử Dạ nghiêm túc gật đầu: "Thật sự."

An Nhĩ Tư hưng phấn nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy Nhan Tử Dạ, sau đó kích động nói: "Cám ơn Tiểu Dạ, cám ơn em đã lưu lại bọn nhỏ." Tất cả bất an đã được lời nói của Nhan Tử Dạ đánh tan. Hóa ra bầu bạn cũng thích bọn nhỏ, thật tốt!

Nhan Tử Dạ tựa vào lòng An Nhĩ Tư, lắng nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của anh, sâu kín nói: "Ngàn năm ở địa cầu, tôi kì thực rất tịch mịch. Không có thân nhân, không có bằng hữu. Đối với tôi mà nói, sinh mệnh của nhân loại quá ngắn ngủi, chỉ nháy mắt đã chấm dứt. Thế nên tôi không dám thân cận với bọn họ, tôi sợ có tình cảm thì khi bọn họ mất đi, tôi sẽ thương tâm. Sau khi tới nơi này, kế hoạch không thể ngăn cản được biến hóa. Tôi quen biết anh, quen biết nhóm Áo Đức Kỳ. Hiện giờ lại có thân nhân lưu trữ huyết mạch của mình, tôi đột nhiên cảm thấy mình chưa từng hạnh phúc tới vậy."

Nói xong, Nhan Tử Dạ cảm thấy mắt có chút chua xót: "Theo tu vi gia tăng, tuổi thọ của tôi cũng trở nên vô hạn, An Nhĩ Tư, nếu anh quyết định ở cùng một chỗ với tôi thì phải không ngừng tu luyện, phải trở thành cường giả SSS, thậm chí là thú nhân càng mạnh hơn nữa. Tôi không hi vọng có một ngày phải tận mắt nhìn anh rời đi." Nghĩ tới khả năng này, trái tim Nhan Tử Dạ thực đau đớn.

"Sẽ không, nếu thực sự có ngày đó, tôi tuyệt đối sẽ đi chậm hơn Tiểu Dạ một bước, bởi vì tôi không nỡ để e khổ sở." An Nhĩ Tư gác cằm lên đỉnh đầu Nhan Tử Dạ, cọ cọ.

"Ừm." Nhan Tử Dạ cũng vươn tay ôm lấy thắt lưng An Nhĩ Tư, cười thực vui vẻ.

Bầu không khí ấm áp hạnh phúc lan tràn trong phòng.

Mà lúc này tin tức đính hôn của hai người cũng đang gây sốt trên mạng tinh tế.

'Cái gì? Vương tử đế quốc Á Bá Lan muốn đính hôn? Chính là vị vương tử thần bí chưa từng lộ diện kia à?'

'Nghe nói sức chiến đấu vị vương tử kia rất mạnh, không biến bộ dáng thế nào.'

'Rốt cuộc giống cái nhà ai may mắn như vậy, cư nhiên có thể gả cho vương tử Á Bá Lan đế quốc? Á Bá Lan chính là tinh cầu hàng đầu tinh tế, vương thất Á Bá Lan cũng chính là đệ nhất gia tộc. Gả cho vương tử duy nhất của đế quốc Á Bá Lan thì sau này có thể đi ngang ở Á Bá Lan rồi a.'

'Mọi người trên lầu không thấy được trọng điểm à? Cái gì mà giống cái a, vương tử Á Bá Lan đế quốc muốn kết hôn chính là thú nhân, là thú nhân a!'

'Mới đầu còn không tin, hiện giờ xem lại thì đúng là thú nhân. Chẳng lẽ vương thất Á Bá Lan không muốn có người thừa kế à? Cư nhiên đồng ý để vương tử cưới thú nhân, lẽ nào thú nhân kia cường giả SS.'

'Nghe nói thú nhân kia là bầu bạn vương tử Á Bá Lan tự mình chọn lựa, chậc, vương thất Á Bá Lan đúng là có nhân tình, không vì hậu đại mà ép buộc vương tử cưới người mình không thích. Thú nhân thì sao chứ, thú thú người ta yêu nhau mới là chân ái đấy!'

'Tuy cùng một chỗ với giống cái mới có hậu đại nhưng nghe nói sức chiến đấu của vương tử rất mạnh, cho dù ở cùng giống cái thì cũng chưa chắc có được hậu đại. Kia không bằng lựa chọn ở bên cạnh người mình thích. Chúc phúc thôi!'

'Tôi chỉ muốn biết rốt cuộc là thú nhân nào mạnh mẽ tới vậy, cư nhiên tóm được vương tử Á Bá Lan đế quốc.'

'Quỳ lạy.'

....

Tin tức này quả thực là một quả bom khổng lồ ở tinh cầu Á Bá Lan, đặc biệt là đối với những gia tộc có giống cái vẫn luôn mơ ước vị trí vương tử phi.

Á Bá Lan đế quốc, gia tộc Ba Đức.

Lúc này gia chủ gia tộc Ba Đức đang phiền muộn ngồi trên sô pha, sắc mặt bầu bạn ngồi bên cạnh ông cũng âm trầm không kém.

"Này rốt cuộc là chuyện gì, không phải nói sẽ lựa chọn giống cái trong số các đại gia tộc gả cho vương tử à? Sao đột nhiên lại lòi ra vương tử phi, này bảo Hi Lạp nhà chúng ta làm sao bây giờ?"

Một giống cái tóc hoàng kim, bộ dáng phi thường tuấn mỹ nói với gia chủ Ba Đức: "Cha, con mặc kệ, vị trí vương tử phi kia là của con. Quốc vương cùng quốc hậu có phải đã điên rồi không, cư nhiên lại để một thú nhân làm vương tử phi."

"Câm miệng." Ba Đức nghe thấy con mình dám bất kính với quốc vương cùng quốc hậu thì lập tức phẫn nộ quát: "Cư nhiên dám bất kính, cậu chán sống rồi đúng không?"

"Cha." Làm giống cái duy nhất của gia tộc Ba Đức, từ nhỏ tới lớn Hi Lạp vẫn luôn được nâng đỡ trong lòng bàn tay, lúc nói chuyện với cậu cha vẫn luôn thực nhỏ nhẹ, làm gì có khi nào lớn tiếng như vậy. Vì thế Hi Lạp cảm thấy thực ủy khuất.

"Việc này nếu quốc vương cùng quốc hậu đã đồng ý thì đã định rồi. Chúng ta chỉ cần tham gia hôn lễ của vương tử điện hạ là được. Chuyện kia hai người cứ coi như chưa từng phát sinh." Nói xong, gia chủ Ba Đức đứng dậy đi về phía phòng sách.

Hi Lạp cắn răng, không cam lòng nhìn mỗ ba của mình: "Mỗ ba, này phải làm sao đây?"

Bầu bạn gia chủ Ba Đức ngồi xuống bên cạnh Hi Lạp, vỗ vỗ mu bàn tay đứa con: "Con à, chỉ là đính hôn thôi chứ đâu phải kết hôn. Hi Lạp nhà chúng ta xuất sắc như vậy, chỉ cần ngày đó con biểu lộ mình ra thì nhất định sẽ đạp đổ thú nhân kia xuống. Để vương tử nhìn thấy phong thái của con, chỉ cần vương tử chú ý cộng thêm con cố gắng thì vị trí vương tử phi không còn xa đâu."

Ánh mắt Hi Lạp lóe sáng quang mang, hưng phấn nói: "Đúng, con chính là giống cái xuất sắc nhất đế quốc Á Bá Lan, thú nhân kia dựa vào cái gì dám tranh vị trí vương tử phi với con. Con nhất định sẽ làm vương tử say mê con, trở thành quốc hậu tương lai của đế quốc Á Bá Lan. Mỗ ba, người yên tâm đi, gia tộc Ba Đức nhất định sẽ vì con mà lần thứ hai chấn hưng."

...

Hoàn Chương 110.

111. Chương 111: Tiệc Đính Hôn

*****

Vương tử đế quốc Á Bá Lan đính hôn là đại sự của đế quốc, đêm đó sẽ có rất nhiều đại thần đế quốc cùng người của các đại gia tộc tới hoàng cung tham dự.

Hôm nay là ngày trọng đại, mọi người ngay từ sáng sớm đã thức dậy, cũng chỉ có người nào đó vẫn nằm trên giường ngủ vù vù.

"Tiểu Dạ dậy chưa?" Tạp Mễ Nhĩ đi tới trước cửa phòng An Nhĩ Tư thì vừa vặn An Nhĩ Tư cũng mở cửa bước ra.

"Vẫn chưa, vẫn còn sớm, cứ để em ấy ngủ thêm một chốc." Nhớ tới người nào đó đang ngủ say trong phòng, trái tim An Nhĩ Tư lập tức mềm nhũn.

Tạp Mễ Nhĩ cười khẽ: "Cũng tốt, thân thể đứa nhỏ này hiện giờ đang yếu, nghỉ ngơi nhiều mới tốt. Mỗ ba đã bảo người dùng dựng quả cùng xương cô lỗ thú hầm canh, bồi bổ cho Tiểu Dạ. Chờ chốc nữa nó tỉnh lại, con bảo một tiếng, mỗ ba bảo người bưng qua." Ai u, nghĩ tới nhóc con trong bụng Nhan Tử Dạ, Tạp Mễ Nhĩ liền không khắc chế được vui sướng.

"Dạ." An Nhĩ Tư gật gật đầu, nhìn theo Tạp Mễ Nhĩ rời đi rồi mới mở cửa quay vào phòng. Đi tới bên giường, nhìn Nhan Tử Dạ co rụt cả người vào chăn, gương mặt nhỏ nhắn gối lên gối đầu nhắm chặt mắt ngủ say, An Nhĩ Tư nhịn không được ấn một nụ hôn lên trán cậu.

Hàng mi dài như cánh quạt khẽ chớp chớp hai cái, sau đó chậm rãi mở ra. Thứ đầu tiên đập vào mắt Nhan Tử Dạ chính là gương mặt hoàn mỹ của An Nhĩ Tư.

"Tỉnh?" An Nhĩ Tư cười khẽ một tiếng, không chút xấu hổ vì hành động hôn trộm bị bắt gặp của mình, ngược lại cúi đầu hôn lên môi Nhan Tử Dạ.

"Ưm." Mới tỉnh lại, Nhan Tử Dạ vẫn còn chút mơ màng, vừa rồi cậu loáng thoáng nghe thấy tiếng của mỗ ba An Nhĩ Tư, bởi vì mới tỉnh lại nên âm thanh Nhan Tử Dạ có chút khàn khàn: "Mỗ ba vừa nãy tới à? Sao không gọi tôi dậy?"

"Không có việc gì, bây giờ vẫn còn sớm, nếu mệt thì em có thể ngủ thêm chốc nữa." Nhìn quầng mắt có chút u ám của Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư có chút đau lòng.

Tuy đám nhỏ trong bụng Nhan Tử Dạ đã kết trứng nhưng vẫn như cũ cần một lượng lớn linh lực. Thế nên vì để đám nhỏ có thể khỏe mạnh trưởng thành cùng có đủ linh lực để cung cấp cho chúng, trừ bỏ ban ngày, ban đêm Nhan Tử Dạ cũng tu luyện tới tận khuya. Cho dù như vậy, ba quả trứng không ngừng lớn lên nên lượng linh lực cần cũng càng lúc càng nhiều. Tất cả linh lực Nhan Tử Dạ tu luyện được trong mấy ngày nay đều bị chúng hấp thu.

"Không ngủ nữa, hôm nay là ngày đính hôn của chúng ta, ngủ quên sẽ không tốt." Nhan Tử Dạ ngồi dậy, An Nhĩ Tư lập tức giúp cậu khoác thêm áo.

Lúc kéo chăn muốn xuống giường, phần bụng vốn không có chút nhấp nhô hiện giờ cư nhiên đã thấy được đường cong rất rõ ràng. Nếu không phải biết mình mang thai, Nhan Tử Dạ còn tưởng là bụng bia.

Mặc quần áo giữ ấm đặc chế, Nhan Tử Dạ sờ sờ phần bụng hơi nhô lên của mình, cảm thán nói: "Bọn nhỏ lớn quá nhanh."

"Thú nhân bình thường mang thai tầm năm mươi ngày, sau khi kết thành trứng thì sẽ sinh trưởng rất nhanh. Hôm nay chúng có nháo em không?" An Nhĩ Tư đưa tay qua xoa xoa bụng Nhan Tử Dạ, cười hỏi.

"Hoàn hảo, hôm nay khá im lặng. Có thể là vì tối qua hấp thu nhiều linh lực nên đang tiêu hóa đi." Đêm qua ba nhóc con chẳng những hấp thu hết linh lực trên người Nhan Tử Dạ mà còn hấp thu cả số linh lực Nhan Tử Dạ hấp thu từ tinh hạch tinh tế thú. Nếu là bình thường, mỗi sáng tỉnh lại đám nhóc sẽ rất vui vẻ nháo loạn, thế nhưng hôm nay lại không có chút động tĩnh. Thế nên Nhan Tử Dạ đoán chúng khẳng định đang tiêu hóa số linh lực hấp thu đêm qua.

"Như vậy cũng tốt, nếu chúng không nháo loạn thì hôm nay em cũng không cần tu luyện liên tục. Đúng rồi, mấy viên tinh hạch này là mỗ ba vừa cho, tôi để trong túi áo em, nếu cần thí cứ lấy ra hấp thu." An Nhĩ Tư để ba viên tinh hạch màu bạc vào túi áo Nhan Tử Dạ.

"Này là..." Nhan Tử Dạ nhịn không được lấy ra một viên, vừa xem thì thấy cư nhiên là tinh hạch tinh tế thú vô thuộc tính cấp S sơ cấp, kinh ngạc qua đi, Nhan Tử Dạ có chút lo lắng nhìn qua: "An Nhĩ Tư, hiện giờ anh đang trong thời kì đột phá, tinh hạch này anh càng cần hơn."

Nhan Tử Dạ biết, đang trong thời kì đột phá An Nhĩ Tư cần có một lượng lớn tinh hạch vô thuộc tính, chỉ cần có đủ tinh hạch cùng nghị lực cường đại, anh có thể an toàn thăng lên cấp SS trung cấp.

"Không cần lo lắng, chiều hôm qua tôi đã lấy được một viên tinh hạch vô thuộc tính cấp SS sơ cấp, vậy là đủ rồi. Hiện giờ em càng cần hơn tôi." An Nhĩ Tư nhét tinh hạch vào lại túi áo Nhan Tử Dạ, sau đó nói: "Mỗ ba dùng dựng quả cùng xương cô lỗ thú hầm canh, hiện giờ qua đó thì vừa lúc."

"Cô lỗ thú? Lại là cô lỗ thú cấp SS sơ cấp à?" Nhan Tử Dạ nhướng mi: "An Nhĩ Tư, anh thành thật nói cho tôi biết, hôm qua anh lại đi săn tinh tế thú đúng không? Tinh hạch này hẳn không phải là mỗ ba cho mà là anh tự săn được?" Hôm qua An Nhĩ Tư biến mất gần như cả một ngày, Nhan Tử Dạ liền cảm thấy kỳ quái, hóa ra là chạy đi săn cô lỗ thú.

Bởi vì đám nhỏ trong bụng cần dinh dưỡng ngày càng nhiều, thịt cô lỗ thú bình thường đã không thể thỏa mãn yêu cầu của Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư chỉ có thể chạy đi săn cô lỗ thú cấp SS sơ cấp. Đương nhiên, chuyến này cũng không phải chỉ vì cô lỗ thú, mà còn giúp Nhan Tử Dạ tìm kiếm tinh hạch vô thuộc tính. Vì thế sau khi vất vả săn mấy chục con tinh thế thú cấp S, An Nhĩ Tư rốt cuộc cũng tìm được ba viên tinh hạch cấp S vô thuộc tính.

Mọi người đều biết, tinh hạch vô thuộc tính rất hiếm có. Cho dù quốc khố của Á Bá Lan đế quốc cũng không có nhiều. Những loại tinh hạch có thuộc tính thì có rất nhiều, bất quá vì vấn đề an toàn nên Nhan Tử Dạ không thể hấp thu. Nếu chỉ có một mình thì Nhan Tử Dạ sẽ không quá để ý, thế nhưng hiện giờ trong bụng còn có ba đứa nhóc, cậu phải cẩn thận, không được phạm chút sai lầm nào. Đương nhiên bởi vì sức chiến đấu của Nhan Tử Dạ hiện giờ là cấp S sơ cấp nên nhiều nhất chỉ có thể hấp thu tinh hạch cấp S, không thể hấp thu tinh hạch SS. Bằng không, An Nhĩ Tư cũng giao viên tinh hạch cấp SS sơ cấp kia cho Nhan Tử Dạ.

"Không có việc gì, lúc đột phá cần có một viên tinh hạch cấp SS, vừa vặn lại đụng trúng cô lỗ thú cấp SS mà thôi." An Nhĩ Tư không giải thích nhiều, anh biết Nhan Tử Dạ rất thông minh, kì thực cậu đã sớm đoán được.

"Lần sau đừng làm vậy nữa." Đúng vậy, Nhan Tử Dạ biết An Nhĩ Tư kỳ thực đã cố tình đi săn cô lỗ thú cấp SS.

"Sẽ không." An Nhĩ Tư nhẹ nhàng ôm lấy Nhan Tử Dạ: "Tôi gọi người mang canh tới cho em được không?"

"Không cần, chúng ta tự qua đó đi, mấy ngày nay cứ ở trong phòng, còn nằm nữa thì tay chân sẽ bị thoái hóa mất." Nói xong, hai người mở cửa đi ra ngoài.

Buổi tối, hoàng cung Á Bá Lan.

Vương cung đèn đuốc sáng rực, đêm nay có rất nhiều nhân vật trọng yếu xuất hiện. Nhìn thấy người quen liền tụm ba tụm năm lại trò chuyện.

"Ai, mới đoạn thời gian trước tôi còn nghe quốc vương cùng quốc hậu muốn tuyển vương phi cho vương tử, không ngờ mới đó không bao lâu đã chọn ra vương phi rồi." Một thú nhân tóc đen của đại gia tộc đang trò chuyện với một thú nhân tóc vàng của đại gia tộc khác.

"Đúng vậy, tôi còn định để tiểu giống cái nhà mình thử sức, kết quả căn bản không có cơ hội a." Thú nhân tóc vàng tiếc hận lắc đầu.

"Tôi thấy ông đừng mơ nữa, chuyện này đã định rồi a. Nói ra thì người thất vọng nhất hẳn là gia tộc Ba Đức, sức chiến đấu của giống cái nhà đó nghe nói đã đột phá tới cấp S rồi, vốn đã nắm chắc phần thắng, kết quả lại bị một thú nhân không biết từ đâu chui ra chắn ngang. Sắc mặt tên kia nhất định đen xì rồi." Thú nhân tóc đen vui sướng nói.

Thú nhân tóc vàng cũng cười: "Còn phải nói, gia tộc Ba Đức bọn họ đã xuống dốc nhiều năm như vậy, vất vả lắm mới xuất hiện một giống cái có tiền đồ, đáng tiếc vận may lại không tốt. Bất quá giống cái gia tộc Ba Đức kia quả thực không tồi, nghe nói có vài gia tộc đang nhắm tới a. Sức chiến đấu cấp A, năng lực sinh dục quả thực mạnh hơn những giống cái khác rất nhiều."

Thú nhân tóc đen đẩy đẩy thú nhân tóc vàng: "Này, nhìn kìa, người của gia tộc Ba Đức tới rồi."

Thú nhân tóc vàng nhìn về phía cửa lớn, quả nhiên, chỉ thấy gia chủ Ba Đức dẫn theo bầu bạn cùng đứa con giống cái xuất hiện.

Tiến vào đại sảnh, gia chủ gia tộc Ba Đức liền cùng bầu bạn và con trai tách ra, tiến tới chào hỏi gia chủ của các gia tộc khác. Mà bầu bạn của các gia chủ đại gia tộc cũng đang tụ tập lại thành từng nhóm.

"Ai nha, xem ai kìa, này không phải bầu bạn cùng con trai gia chủ Ba Đức à?" Một giống cái dáng người tương đối cao lớn nói.

"Đúng vậy a!" Một giống cái khác mặc quần áo màu xám cũng nhếch môi đi về phía nhóm Hi Lạp: "Mai Tây, đã lâu rồi không gặp."

Mai Tây nhìn thấy hai người nọ, tuy trong lòng không muốn giao tiếp nhưng vẫn làm bộ như không có việc gì chào hỏi: "Khố Lạc, Mễ Lợi Á, đã lâu không gặp, dạo này có khỏe không?"

Giống cái thân hình cao lớn không chút hòa nhã nói: "Nhờ phúc của con ông, vẫn khỏe."

Nụ cười trên mặt Mai Tây cứng đờ, Hi Lạp đứng phía sau tỏ ra ủy khuất nói với giống cái cao lớn kia: "Mễ Lợi Á bá mỗ, thực ngại quá, đều tại con, nếu không phải tại con thì Tạp Môn cũng không gặp chuyện không may. Con thực sự xin lỗi."

Mễ Lợi Á hừ lạnh: "Lời xin lỗi của cậu tôi nhận không nổi. Hôn ước hai mươi mấy năm nói hủy liền hủy, tuy gia tộc Đức Luân chúng ta không lớn cũng không nhiều tiền, nhưng không có nghĩa là gia tộc Ba Đức các người có thể tùy ý miệt thị. Các người đã xé bỏ hôn ước thì từ nay hai gia tộc chúng ta không còn bất cứ quan hệ gì nữa." Kỳ thực Mễ Lợi Á cũng thực buồn bực, con mình vì sao lại vì một giống cái không ra gì mà đòi sống đòi chết chứ. Lại còn giở trò tự sát, thực sự uất ức mà!

"Bá mỗ…" Ánh mắt Hi Lạp rưng rưng, bộ dáng đáng thương hề hề nhìn Mễ Lợi Á, nếu là thú nhân thì còn có thể mềm lòng, thế nhưng đáng tiếc, đối diện lại là giống cái, hơn nữa còn là Mễ Lợi Á nổi tiếng thẳng tính.

"Hừ, đừng có làm dáng vẻ như tôi khi dễ tiểu bối, người ở đây không có ai là kẻ ngốc cả. Ba Đức các người muốn học đòi trèo cao xé bỏ hơn ước, chuyện này ai mà chẳng biết? Đừng có diễn trò trước mặt tôi, không có tác dụng đâu." Mễ Lợi Á không chút khách khí châm chọc, sau đó xoay người rời đi.

Giống cái Khố Lạc vẫn đứng bên cạnh Mễ Lợi Á, thấy bạn thân rời đi thì cười cười với Mai Tây cùng Hi Lạp, nói một tiếng xin lỗi rồi cũng bỏ đi.

Lưu lại Mai Tây cùng Hi Lạp sắc mặt đã đen như đáy nồi.

…

Hoàn Chương 111.

---

112. Chương 112: Tiệc Đính Hôn 2

*****

"Đáng giận, bọn họ thực quá đáng mà. Chỉ bằng tên phế vật Tạp Môn ngay cả cấp A cũng không được kia mà muốn kết hôn với tôi? Đúng là nằm mơ. Bất quá chỉ giàu hơn gia tộc Ba Đức chúng ta một chút mà thôi, có gì đặc biệt hơn người chứ." Hi Lạp căm giận nói, nhìn thấy nhóm giống cái xung quanh dùng ánh mắt khác thường nhìn mình, Hi Lạp lại càng tức giận hơn.

Mai Tây ở bên cạnh cũng thực tức giận, bất quá cố kỵ hiện giờ đang ở trong hoàng cung, xung quanh đều là người của đại gia tộc nên cố nén giận, nói với con trai: "Hi Lạp, hiện giờ đang ở ngoài công cộng, chú ý cảm xúc của con một chút, cứ vậy sẽ rất dễ chịu thiệt. Nghe mỗ ba, bọn họ chỉ có thể kiêu ngạo bây giờ thôi."

"Đúng vậy…" Hi Lạp thực không cam tâm, bất quá thấy mỗ ba trừng mắt, lại nhìn giống cái cùng thú nhân ở xung quanh đang không ngừng nhìn về phía mình, Hi Lạp chỉ có thể cố nhẫn nhịn. Trong lòng thầm nghĩ, đợi tới ngày cậu trở thành vương tử phi nhất định phải hảo hảo giáo huấn gia tộc Đức Luân kia.

"Nghe mỗ ba, chờ chốc nữa khi vương tử tới, con phải cố gắng làm vương tử chú ý tới mình. Hiện giờ toàn bộ Á Bá Lan đế quốc chỉ có một vương tử mà thôi, ngẫm lại đi, nếu vương tử không có đứa nhỏ thì chỉ có thể nhận con nuôi ở chi phụ, bất quá con nuôi làm sao tốt bằng con ruột chứ. Vương tử nhất định chỉ tạm thời bị thú nhân kia mê hoặc thôi, con chỉ cần lộ ra sức quyến rũ của mình, đồng thời để vương tử biết con là giống cái cấp A, nói không chừng vương tử sẽ bắt đầu so sánh con với thú nhân kia. So ra thì chắc chắn vương tử sẽ phát hiện con càng thích hợp hơn thú nhân kia, kia con không phải không có cơ hội. Đợi đến khi con trở thành vương tử phi, thành quốc hậu, khi đó con muốn thu thập bọn họ thế nào cũng được." Mai Tây cố gắng khuyên nhủ Hi Lạp, trong mắt ông, với sức quyến rũ của con trai mình, khẳng định có thể mê hoặc vương tử kia.

"Dạ." Nghe Mai Tây nói xong, Hi Lạp cảm thấy có đạo lý nên không ngừng gật đầu. Phải biết lúc cậu còn là giống cái cấp B đã có không ít người theo đuổi, sau khi trở thành giống cái cấp A thì số lượng tăng lên gấp mấy lần, ngay cả người thừa kế của đại gia tộc cũng có ý với cậu. Mị lực lớn như vậy, Hi Lạp không tin vương tử sẽ không động tâm.

"Phốc…." Một thiếu niên tóc đỏ ngồi trên sô pha cách đó ba mét nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người liền nhịn không được bật cười.

Vốn khoảng cách của ba người không xa, vì thế Hi Lạp vừa xoay người liền nhìn thấy thiếu niên thú nhân tóc đỏ kia đang cười lớn tới mức lộ cả răng nanh, Hi Lạp cảm thấy người này tựa hồ đang cười nhạo mình.

Hi Lạp bước nhanh tới trước mặt thiếu niên, trừng mắt nói: "Mi cười cái gì?"

Thiếu niên vô tội chớp chớp mắt: "Chẳng lẽ tôi cười cũng phạm pháp à?"

"Cười nhạo giống cái chính là không tôn trọng giống cái, không tôn trọng giống cái chính là làm nhục giống cái. Làm nhục giống cái, dựa theo quy định của đế quốc, mi phải bị giam cầm ba tháng." Giọng điệu Hi Lạp thực phẫn nộ, có lẽ bởi vì vừa nãy bị mỗ ba Mễ Lợi Á của Tạp Môn châm chích nên hiện giờ cậu muốn đổ hết cơn giận lên người thiếu niên tóc đỏ này.

Quả thực là già mồm át lẽ phải, thiếu niên mặc kệ không để tâm tới Hi Lạp. Đang định đứng dậy rời đi, bất quá Hi Lạp sao dễ dàng buông tha, lập tức đưa tay muốn túm lấy thiếu niên, kết quả bị thiếu niên lách mình né tránh, Hi Lạp chụp phải khoảng không có chút sửng sốt.

"Mi đứng lại đó." Hi Lạp trực tiếp chắn trước mặt thiếu niên, nộ khí đùng đùng nói: "Làm nhục ta xong rồi muốn đi? Ta nói cho mi biết, không đơn giản vậy đâu."

Thiếu niên tóc đỏ vòng tay ôm ngực, lạnh lùng nhìn Hi Lạp: "Cậu muốn thế nào?"

"Xin lỗi, quỳ xuống nói xin lỗi. Còn phải xem ta có hài lòng hay không, hài lòng thì buông tha cho mi." Hi Lạp nhìn một thân nhàn phục trắng tinh không biết làm từ chất liệu gì của thiếu niên, lại nghĩ lại một chút, tựa hồ danh sách người thừa kế các gia tộc nhỏ lớn không hề có người này. Hẳn thiếu niên này là người của chi phụ mà thôi. Vô luận là chi phụ của gia tộc lớn hay nhỏ, Hi Lạp cũng không để vào mắt. Cũng vì thế cậu mới trực tiếp túm lấy thiếu niên tóc đỏ này làm nơi trút giận.

"Hi Lạp." Mai Tây đau đầu nhìn con trai, sao tính nết vẫn không chịu thay đổi, lúc còn là giống cái cấp B thì còn đỡ, vừa trở thành giống cái cấp A thì không còn biết khắc chế bản thân. Nháo chuyện thế này sẽ ảnh hưởng không tốt.

"Mỗ ba, là nó cười nhạo con trước." Hi Lạp biện giải.

Thấy con trai mình kiên quyết không chịu bỏ qua, Mai Tây cũng bất đắc dĩ, chỉ có thể hất cằm nói với thiếu niên nọ: "Mi liền quỳ xuống xin lỗi Hi Lạp đi, đừng chậm trễ thời gian của chúng ta." Thái độ kia, quả thực là ngạo mạn không thôi.

Cũng khó trách Hi Lạp cùng Mai Tây có thái độ như vậy. Ở tinh cầu Á Bá Lan, bởi vì chung một đế quốc nên các gia tộc lớn nhỏ đều quen biết nhau. Mai Tây vẫn luôn muốn nhờ con trai leo lên dĩ nhiên sẽ đặc biệt chú ý người của đại gia tộc. Hôm nay hoàng cung tổ chức tiệc đính hôn cho vương tử, vì chúc phúc cho vương tử cùng vương tử phi tương lai, quốc vương cùng quốc hậu đã cho phép chi phụ của các gia tộc tham gia.

Thấy gương mặt thiếu niên tóc đỏ thực xa lạ, hơn nữa chất liệu cũng chưa từng thấy qua, Mai Tây liền nghĩ thiếu niên này là người của chi phụ may mắn trà trộn vào.

"Quỳ xuống xin lỗi?" Thiếu niên tóc đỏ khẽ nheo lại đôi mắt hoa đào, lạnh lùng nói: "Chỉ sợ các người thừa nhận không nổi."

"Thái độ đó của mi là sao, ta nói cho mi biết. Hiện giờ mi lập tức quỳ xuống xin lỗi, may ra ta sẽ tha thứ, còn không đừng trách ta không khách khí." Hi Lạp thực ngạo mạn uy hiếp. Chỉ là người của chi phụ thôi cư nhiên dám nói chuyện như vậy với cậu, không giáo huấn một chút, Hi Lạp cảm thấy thực không thoải mái.

Mai Tây không ngờ thiếu niên tóc đỏ đối mặt với hai giống cái bọn họ lại có thái độ như vậy, cũng liền nổi giận: "Chỉ là chi phụ của tiểu gia tộc thôi cư nhiên cũng dám kiêu ngạo như vậy, mi có biết đây là nơi nào không? Biết chúng ta là ai không? Coi thường giống cái thì thôi đi, cư nhiên còn nói năng lỗ mãng. Tuổi còn trẻ, ta khuyên mi tốt nhất đừng gây ra phiền toái cho gia tộc."

Sắc mặt của thiếu niên tóc đỏ ngày càng lạnh hơn, nhìn hai giống cái tự cao tự đại trước mặt, cậu đột nhiên cảm thấy một cổ cáu kỉnh bắt đầu dâng trào, hơn nữa cũng thực mất kiên nhẫn. Tay ngứa quá phải làm sao bây giờ?

Ngay lúc thiếu niên tóc đỏ sắp nhịn không được thì một giống cái tóc lam dị thường tuấn mĩ bước nhanh tới, lúc nhìn thấy thiếu niên trước mặt chính xác là người mình đang tìm thì thở phào một hơi: "Ai u, tiểu tổ tông của tôi a, sao cậu lại chạy tới đây, làm hại tôi tìm nãy giờ a. Thoáng cái đã không thấy tăm tích, nếu để vị kia của cậu biết thì sẽ lột da tôi mất."

Thiếu niên tóc đỏ nhìn thấy người tới thì nắm tay đang siết chặt buông lỏng ra, cùng cằm hất hất về phía hai người đối diện: "Tôi muốn đi, đáng tiếc người ta không cho tôi đi."

"Bọn họ?" Giống cái tuấn mỹ nhíu mày nhìn về phía hai người Hi Lạp, sau đó hỏi thiếu niên tóc đỏ: "Bọn họ là ai?"

"Tôi nào biết, tôi chỉ mới cười một chút thôi đã bị bọn họ cản lại, bắt tôi quỳ xuống xin lỗi." Thiếu niên tóc đỏ thực vô tội nhún vai.

"Cái gì? Bất tiểu tổ tông quỳ xuống xin lỗi? Bọn họ chán sống à?" Giống cái tóc lam kia nổi giận trừng mắt với nhóm Hi Lạp: "Hai người các ngươi là ai, dựa vào cái gì bảo tiểu tổ tông tôi quỳ xuống?"

Nhóm Hi Lạp thực không ngờ cư nhiên lại xuất hiện một giống cái tuấn mỹ bảo vệ thiếu niên thú nhân này. Nhìn bộ dáng đối phương chẳng những đẹp hơn mình, hành vi cử chỉ cũng thực tao nhã, không ít ánh mắt thú nhân bị hút về phía thú nhân tóc lam này, Hi Lạp cảm thấy thực khó chịu, cậu vẫn luôn là tiêu điểm chú ý của các thú nhân, hiện giờ không biết từ đâu chui ra một giống cái chói mắt muốn giành nổi bật của cậu?

"Chúng ta là người của gia tộc Ba Đức, tuy gia tộc chúng ta hiện giờ không bằng trước kia nhưng tốt xấu gì cũng là đại gia tộc của Á Bá Lan đế quốc. Từ khi nào đến phiên đám tiểu gia tộc các người kiêu ngạo trên đầu chúng ta. Thú nhân kia làm nhục ta cùng mỗ ba, làm nhục hai giống cái chúng ta, tất cả mọi người đều thấy, chúng ta bắt nó quỳ xuống xin lỗi có gì sai?"

Giống cái tóc lam nhìn thú nhân ở xung quanh, những thú nhân này vốn nhìn giống cái tóc làm này có chút quen mắt thế nhưng đứng ở góc này phần lớn đều là thú nhân chi phụ của các gia tộc nên nghe Hi Lạp nói mình là người của gia tộc Ba Đức, cho dù biết rõ Hi Lạp chủ động gây chuyện với thiếu niên tóc đỏ, bọn họ cũng không dám lên tiếng. Tất cả đều sợ đắc tội gia tộc Ba đức, lại càng sợ lưu lại ấn tượng không tốt với Hi Lạp.

Giống cái tóc lam nhìn bộ dáng lúng túng của đám thú nhân xung quanh thì hừ lạnh, nói với Hi Lạp: "Tiểu tổ tông tôi thế nào tôi biết rõ, đừng tưởng là người của đại gia tộc thì có thể đảo trái thành phải. Hiện giờ tôi không có thời gian, tạm thời không nháo loạn với các người, chờ chốc nữa các người sẽ biết cái gì gọi là hối hận. Tiểu tổ tông, chúng ta đi."

Nói xong, giống cái tóc lam kéo tay thiếu niên tóc đỏ đang ngáp dài, trực tiếp đẩy Hi Lạp đang chắn trước mặt, tuy hùng hổ nhưng bởi vì có chút cố kỵ về thiếu niên nên cũng không dám đi quá nhanh.

"Các ngươi…." Không chút phòng bị bị húc lùi về sau, lúc Hi Lạp đứng vững thì hai người đã đi xa. Hi Lạp chỉ có thể không cam lòng nghiến răng nghiến lợi: "Cư nhiên dám đối xử với chúng ta như vậy, mỗ ba, chúng ta không thể buông tha bọn họ."

Mai Tây vỗ vỗ lưng Hi Lạp: "Được rồi, trước tạm thời tha cho chúng, chờ qua đêm nay, muốn giáo huấn chúng cũng không muộn." Bên này động tĩnh không nhỏ, cũng may là trong góc bằng không sẽ rất dễ gây chú ý. Mai Tây cũng có chút hối hận vì vừa nãy đã quá xúc động, cũng may, mặc dù có người nhìn thấy nhưng cũng không quá để ý.

Hi Lạp tuy không cam tâm nhưng hiện giờ chỉ có thể như vậy. Ngay lúc cậu cùng Mai Tây định rời đi thì thiếu niên tóc đỏ đột nhiên quay đầu lại nâng tay vung về phía hai người, hai tia sáng đỏ cấp tốc lủi vào trong cơ thể Hi Lạp cùng Mai Tây.

Bởi vì quá nhanh, hơn nữa mọi người trong đại sảnh cũng đang tụ tập thành từng nhóm trò chuyện nên cũng không để ý tới hai tia sáng nhỏ kia.

Sau khi hồng quang tiến vào trong cơ thể Hi Lạp cùng Mai Tây thì hai người run run một chút. Lúc này người hầu vừa vặn bưng nước trái cây màu đỏ tới, kết quả không biết thế nào, tay Hi Lạp run lên hất cả ly nước trái cây lên người Mai Tây, mà Mai Tây vốn đang kinh ngạc lại phát hiện tay mình không thể khống chế tát vào mặt Hi Lạp.

'Ba' một tiếng vang dội, mà Hi Lạp thân là giống cái cấp A cư nhiên phát hiện lúc tay mỗ ba vung tới mình hoàn toàn không thể động đậy.

"Mỗ ba?" Hi Lạp không dám tin bụm mặt nhìn mỗ ba nhà mình.

Người xung quanh cũng dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn hai người, đứa con này không biết vì sao hất nước trái cây lên người mỗ ba mình, mà vị mỗ ba kia cư nhiên tát một cái lên gương mặt tuấn mỹ của đứa con. Cái tát kia cũng đánh giống cái kia sưng cả mặt. Nếu không biết thì còn tưởng hai người có hận thù sâu đậm a!

"Này là sao?" Gia chủ Ba Đức cũng chú ý tới tình huống bên này, ông vội vàng chạy tới, nhìn đứa con bụm mặt cùng bầu bạn một thân chật vật hỏi.

Mai Tây mờ mịt nhìn gia chủ Ba Đức: "Này, tôi cũng không biết sao lại thế này…"

Gia chủ Ba Đức nhìn về phía Hi Lạp, chỉ thấy vẻ mặt Hi Lạp cũng thực mờ mịt, cuối cùng nhìn ánh mắt khác thường của nhóm người xung quanh, ông cắn răn nói: "Hai người còn đứng đây làm gì, không mau sửa sang lại đi, chờ chốc nữa bệ hạ cùng điện hạ tới, bộ dáng như vậy thì ra thể thống gì."

Chịu không nổi ánh mắt khác thường ở xung quanh, Hi Lạp cùng Mai Tây chỉ đành xám xịt rời đi sửa sang lại một chút.

….

Hoàn Chương 112.

---

113. Chương 113: Quấy Rối

Nhan Tử Dạ vừa mới quẹo qua góc quanh thì liền rơi vào một vòng tay ấm áp.

"Tiểu Dạ, em đi đâu đó?" Đôi tay ôm Nhan Tử Dạ của An Nhĩ Tư vẫn còn run rẩy, anh chỉ mới ra ngoài một chốc, bảo Tân Địch hỗ trợ trông Nhan Tử Dạ, kết quả vừa đảo mắt hai người đã không thấy đâu. An Nhĩ Tư khẩn trương lập tức phái người đi tìm, tìm thật lâu vẫn không tìm được. Hơn nữa bởi vì lo lắng tới tia phóng xạ nên Nhan Tử Dạ không mang theo thông tấn khí, An Nhĩ Tư liên hệ không được, quả thực lo lắng không thôi.

“Thật xin lỗi, tôi bị lạc đường, không cẩn thận đi qua bên đại sảnh.” Nhan Tử Dạ cười ngượng.

Lúc ấy Nhan Tử Dạ cùng Tân Địch đang đi thì đột nhiên Nhan Tử Dạ cảm thấy có chút khát nước. Bên cạnh chỉ có một mình mình nên Tân Địch chỉ đành bảo Nhan Tử Dạ đứng tại chỗ chờ, mình thì chạy đi lấy nước. Kết quả đợi đến khi Tân Địch quay lại thì Nhan Tử Dạ đã không thấy tăm hơi, quả thực dọa Tân Địch sợ tới hồn vía lên mây, cũn may cậu tìm lại được, bằng không An Nhĩ Tư nhất định sẽ lột da cậu.

“Lần sau đừng như vậy nữa, tôi sẽ lo lắng.” An Nhĩ Tư vẫn còn sợ hãi vuốt ve gò má Nhan Tử Dạ nói.

“Ừm, sẽ không.” Nhan Tử Dạ cọ cọ tay An Nhĩ Tư, kỳ thực cậu cũng không ngờ lại xảy ra chuyện này, thân là tu yêu giả, Nhan Tử Dạ tuyệt đối không thừa nhận sự thật mình là kẻ mù đường.

“Chi chi.” Tiểu thứ cầu đang nằm trong túi áo An Nhĩ Tư, vừa thấy Nhan Tử Dạ thì lập tức nhảy lên bả vai cậu. Gương mặt nhỏ nhắn ủy khuất nhìn Nhan Tử Dạ, tựa hồ đang lên án Nhan Tử Dạ bỏ lại nó một mình.

Nhan Tử Dạ để tiểu thứ cầu nhảy lên tay mình, cười cười nói: “Thực xin lỗi, sau này sẽ không quên mi.”

“Chi chi chi…” Tiểu thứ cầu nghiêm túc nhìn Nhan Tử Dạ.

“Ta cam đoan a.” Nhan Tử Dạ chỉ còn kém không giơ tay lên thề nữa thôi.

Thấy An Nhĩ Tư vẫn còn khẩn trương nhìn mình, Nhan Tử Dạ cười nói: “Anh quên à, có ám vệ ở.”

“Tôi thực quên mất. Bất quá ám vệ chỉ có thể đứng trong tối, tôi vẫn lo lắng.” Bởi vì quá khẩn trương nên An Nhĩ Tư quả thực đã quên chuyện có ám vệ đi theo Nhan Tử Dạ.

“Lần sau tôi cam đoan sẽ không chạy loạn.” Nhan Tử Dạ buồn cười bảo chứng. Vừa mới nói xong, tiểu thứ cầu trong tay đã bị An Nhĩ Tư lấy đi bỏ vào túi áo.

“Hiện giờ em đang trong tình huống đặc thù, nhóc này rất nghịch ngợm, cứ để tôi mang nó.” Nhìn bộ dáng hoạt bát đầy sức sống của tiểu thứ cầu, An Nhĩ Tư thực lo lắng.

Tuy tiểu thứ cầu thực không cam tâm nhưng bởi vì sợ An Nhĩ Tư nên chỉ có thể nước mắt lưng lòng, ủy khuất nằm trong túi áo An Nhĩ Tư nhìn Nhan Tử Dạ.

Nhan Tử Dạ buồn cười điểm điểm cái đầu nhỏ của tiểu thứ cầu: “Tốt lắm, mi cứ đi theo An Nhĩ Tư đi. Hiện giờ ta không tiện chăm sóc mi, hôm nay nếu mi ngoan thì tối nay sẽ thưởng cho mi một viên tinh hạch cấp A.”

Tiểu thứ cầu vừa nghe có tinh hạch thì ánh mắt lập tức lóe sáng, liều mạng gật gật cái đầu nhỏ, biểu thị mình nhất định sẽ ngoan ngoãn.

Tân Địch nãy giờ vẫn đứng một bên làm người trong suốt rốt cuộc cũng tìm được cơ hội nói chuyện, áy náy nói với An Nhĩ Tư: “Cái kia, An Nhĩ Tư, đều là tại tôi nên tiểu tổ tông mới lạc đường, mới bị người ta bắt nạt.” Nhớ tới hai giống cái kiêu ngạo ở đại sảnh vừa nãy, nếu không phải vội vàng dẫn tiểu tổ tông quay lại, cậu mới không dễ dàng buông tha bọn họ như vậy.

Tiểu tổ tông cậu là ai a, tiểu tổ tông chẳng những là người thừa kế dòng chính của gia tộc Mã Khắc Tân mà còn là vương phi của đế quốc Á Bá Lan. Cho dù không tính hai danh hiệu kia thì tiểu tổ tông vẫn còn một thân phận chấn động hơn, chính là bán thú nhân. Lúc biết chuyện tiểu tổ tông chẳng những phản tổ thành công trở thành bán thú nhân mà còn mang thai thì Tân Địch hưng phấn tới mức suýt chút nữa đã té xỉu. Cũng may cậu mặt dày theo tới đây, bằng không cũng không biết được sự thực này.

Bán thú nhân a, hiện giờ ở tinh tế chỉ có một mình tiểu tổ tông là bán thú nhân, nếu để người khác biết thì toàn tinh tế này đều rung động. Mà lúc tổ gia gia biết tiểu tổ tông đã phản tổ thành bán thú nhân thì lập tức phái hơn mười thú nhân cấp S tới bảo hộ. Tiểu tổ tông hiện giờ chẳng những là bảo bối của gia tộc Mã Khắc Tân, còn là bảo bối của toàn tinh tế a.

“Bị người ta bắt nạt? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” An Nhĩ Tư vừa nghe Nhan Tử Dạ bị bắt nạt thì lập tức nhướng mày, là ai lớn gan như vậy, cư nhiên dám khi dễ Tiểu Dạ? Tiểu Dạ cư nhiên bị khi dễ, đám ám vệ làm ăn thế nào vậy? An Nhĩ Tư giận chó đánh mèo lên nhóm ám vệ.

Tân Địch vừa định mở miệng thì bị Nhan Tử Dạ đánh gảy.

"Không có gì, chẳng qua là hai người nhàm chán mà thôi, tôi đã giáo huấn bọn họ rồi. Anh biết rõ tôi không phải loại người thích chịu thiệt." Nhan Tử Dạ rõ ràng cảm giác được nhiệt độ trên người An Nhĩ Tư giảm xuống, vì thế cậu vỗ vỗ mu bàn tay làm anh trầm tĩnh lại.

Nghe Nhan Tử Dạ nói vậy, An Nhĩ Tư liền hiểu Nhan Tử Dạ không hi vọng mình truy cứu chuyện này, ngẫm lại hôm nay là tiệc đính hôn, anh cũng không muốn chuyện này ảnh hưởng tới tâm tình vui vẻ của bọn họ.

Thế nên An Nhĩ Tư tạm thời để chuyện này qua một bên, bất quá cũng chỉ là tạm thời mà thôi, sau này có truy cứu hay không thì khó nói.

Tân Địch cũng tức giận, hai người kia quả thực quá đáng, tuyệt đối không thể dễ dàng buông tha như vậy. Tân Địch nghĩ, chờ xong tiệc nhất định phải báo chuyện này cho An Nhĩ Tư. Để An Nhĩ Tư xử lý, cư nhiên dám bắt tiểu tổ tông quỳ xuống, hai người kia đúng là muốn chết mà.

"Thời gian không sai biệt lắm, chúng ta đi thôi." An Nhĩ Tư nhìn nhìn thời gian, đã tới lúc bọn họ nên tới buổi tiệc, vì thế anh dẫn Nhan Tử Dạ tới đại sảnh cử hành yến tiệc tìm cha cùng mỗ ba.

Ở một bên khác, Hi Lạp cùng Mai Tây ở trong phòng vệ sinh sửa sang nửa giờ mới tạm ổn. Mặt Hi Lạp đã giảm sưng, váy Mai Tây cũng sạch sẽ. Hai người vừa ra khỏi phòng vệ sinh thì nhìn thấy mọi người đang tụ tập về phía cửa chính đại sảnh, hơn nữa còn có người nói: "Tới rồi, tới rồi."

"Mỗ ba, nhất định là nhóm vương tử tới." Hi Lạp hưng phấn trực tiếp bỏ lại Mai Tây chạy đi, bởi vì có quá nhiều người nên Hi Lạp căn bản không thể chen vào, hơn nữa mọi người đều đặt lực chú ý vào quốc vương, vương hậu, vương tử cùng vương tử phi tương lai, căn bản không ai để ý tới giống cái Hi Lạp này.

Thế nên đợi đến khi Hi Lạp chen vào trong được thì nhóm quốc vương đã đi lên đài cao.

Trước đài hai mét đứng đầy binh sĩ thủ vệ, nghiêm cấm đám người bên dưới không được tiếp cận hoặc tới gần nhóm người quốc vương.

Bối Cơ đứng ở trung tâm, trước mặt là một màn hình ánh sáng, người đứng bên dưới chỉ có thể xuyên qua màn hình nhìn thấy mặt Bối Cơ nhưng không thấy những người đứng phía sau.

Bối Cơ nhìn mọi người dưới đài, cười nói: "Thực cám ơn các vị đã tới đêm nay, hôm nay là ngày vui của vương thất Á Bá Lan chúng ta. Con trai tôi, vương tử vương thất Á Bá Lan rốt cuộc đã tìm thấy bầu bạn trong tim mình và cử hành lễ đính hôn vào đêm nay. Không nói nhiều nữa, kế tiếp liền giao cho hai người trẻ tuổi, đêm nay bọn họ mới là nhân vật chính a."

'Ba ba ba ba...' Tiếng vỗ tay vang lên như sấm rền, An Nhĩ Tư đứng phía sau Bối Cơ nắm tay Nhan Tử Dạ bước tới, gương mặt hai người xuất hiện trên màn hình ánh sáng.

Hi Lạp đứng ở dưới đài nhìn Nhan Tử Dạ đứng bên cạnh An Nhĩ Tư mà ngây ngẩn, lẩm bẩm: "Không có khả năng, sao có thể, sao lại có thể là nó?"

Đúng vậy, Nhan Tử Dạ chính là thiếu niên tóc đỏ bị Hi Lạp cùng Mai Tây bắt phải quỳ gối xin lỗi trước đó không lâu. Nhớ lại những hành vi của mình cùng mỗ ba khi nãy, sắc mặt Hi Lạp lúc xanh lúc trắng, hệt như tấm bảng đổi màu.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Lúc này, Mai Tây vừa vặn đi tới bên cạnh Hi Lạp cũng nhìn thấy Nhan Tử Dạ. Sắc mặt Mai Tây cũng tái mét, bất quá rất nhanh đã trấn định lại. Ông đứng bên cạnh Hi Lạp, nói khẽ: "Con trai, không cần sợ, bọn họ tới bây giờ vẫn chưa đính hôn, chờ chốc nữa con trực tiếp đoạt lấy vương tử, đến khi đó, vị trí vương tử phi chính là của con."

Hi Lạp nghe vậy thì chấn động. Đúng, bọn họ tới giờ vẫn chưa chính thức trao nhẫn, vẫn chưa tính là hoàn thành nghi thức đính hôn. Cho dù thật sự đính hôn thì sao, Hi Lạp cậu vẫn có thể đoạt lấy vương tử từ tay thú nhân kia.

Nhìn An Nhĩ Tư cúi đầu mỉm cười ôn nhu với Nhan Tử Dạ, Hi Lạp bị nụ cười tựa hồ có thể hòa tan băng tuyết kia mê hoặc. Dáng vẻ tuấn mỹ, sức chiến đấu nghe nói đã đạt tới cấp S nhưng lại ôn nhu như vậy,

vương tử hoàng mỹ như vậy hẳn phải thuộc về Hi Lạp cậu, thú nhân kia tính là cái gì. Gương mặt tuấn mỹ của Hi Lạp trở nên vặn vẹo, biểu tình cũng thực dữ tợn.

An Nhĩ Tư nắm tay Nhan Tử Dạ, chậm rãi hướng mọi người dưới đài nói: "Cám ơn các vị đã tới tham gia lễ đính hôn của tôi, tôi hi vọng mình cùng bầu bạn có thể hoàn hành nghi thức đính hôn dưới sự chứng kiến của mọi người." Nói xong, An Nhĩ Tư nghiêng đầu nhìn Nhan Tử Dạ, trong mắt mang theo vô tận yêu thương, gương mặt cũng lộ ra ý cười ôn nhu.

'Ba ba ba ba…' Tiếng vỗ tay ở dưới đài vang lên, Tân Địch đứng phía sau An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ lập tức đưa nhẫn qua.

Ở thế giới này, đính hôn cùng kết hôn giống như ở địa cầu, sẽ trao nhẫn cho nhau này nọ.

An Nhĩ Tư trước mắt bao người quỳ một gối xuống, sau khi hôn nhẹ mu bàn tay Nhan Tử Dạ thì cầm lấy một chiếc nhẫn kim cương đỏ rực. Chiếc nhẫn này là An Nhĩ Tư tự mình thiết kế, tự mình làm ra, ở tinh tế, kim cương có rất nhiều, thế nhưng loại kim cương màu đỏ thì lại rất quý hiếm. An Nhĩ Tư đã tiêu phí rất nhiều công sức mới tìm được. Những loại kim cương bảo thạch khác, An Nhĩ Tư cảm thấy chúng không xứng tới Nhan Tử Dạ, chỉ có loại kim cương đỏ này có thể miễn cưỡng thích hợp đeo trên tay Nhan Tử Dạ.

Toàn trường đều thực im ắng, mọi người đều nín thở nhìn hai người trên đài, ngay lúc An Nhĩ Tư cầm nhẫn chuẩn bị đeo vào ngón áp út của Nhan Tử Dạ thì ở dưới đài đột nhiên truyền tới một tiếng kêu.

"Chờ một chút." Âm thanh vang vọng trong đại sảnh im ắng phá lệ vang dội, mọi người sửng sốt một chút, sau đó đồng loạt nhìn về phía chủ nhân âm thanh, bọn họ muốn xem xem rốt cuộc là ai lớn gan như vậy, cư nhiên dám cắt ngang nghi thức đính hôn của vương tử.

Chỉ thấy một giống cái tóc vàng khá tuấn mỹ tức giận hô lớn: "Chờ một chút, tôi cảm thấy thú nhân kia căn bản không xứng với vương tử điện hạ."

…

Hoàn Chương 113.

---

114. Chương 114: Quấy Rối 2

Vốn là thời điểm vô cùng cao hứng thì cư nhiên bị quấy rầy, nụ cười ôn nhu của An Nhĩ Tư lập tức cương cứng.

Thú nhân cùng giống cái chắn trước mặt Hi Lạp lập tức tránh qua một bên, Hi Lạp một mình đứng ở đó, dị thường bắt mắt.

Tân Địch vừa thấy Hi Lạp thì lập tức nhận ra đây là một trong hai giống cái bắt Nhan Tử Dạ quỳ xuống khi nãy, sắc mặt lập tức khó coi.

Màn hình ánh sáng có hai mặt, vì thế không chỉ người dưới đài nhìn thấy An Nhỉ Tư, ngay cả An Nhĩ Tư cũng có thể nhìn thấy bên dưới. Chẳng qua An Nhĩ Tư chỉ lạnh lùng nhìn lướt qua Hi Lạp một cái, sau đó không chút để ý trực tiếp đeo nhẫn vào tay Nhan Tử Dạ.

Nhìn thấy An Nhĩ Tư không để ý tới mình đeo nhẫn vào tay thú nhân kia, Hi Lạp lập tức phẫn nộ, không chút để tâm nói: "Vương tử điện hạ, người cùng thú nhân kia căn bản không thích hợp."

Lần này không chỉ An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ mất hứng, ngay cả Bối Cơ cùng Tạp Mễ Nhĩ đứng bên cạnh cũng nhíu mày, ấn tượng về giống cái không có gia giáo không hiểu lễ nghi kia lập tức hạ thấp tới cùng cực. Con trai bọn họ đính hôn cư nhiên lại có kẻ không biết sống chế chạy tới phá rối, quả nhiên là to gan lớn mật mà.

Bối Cơ nháy mắt ra hiệu với binh sĩ thủ dưới đài, hai binh sĩ mặc chế phục màu đen lập tức bước nhanh tới chỗ Hi Lạp, mỗi người túm một tay muốn kéo Hi Lạp xuống.

Thế nhưng Hi Lạp sao dễ dàng chấp nhận, lập tức nói: "Vương tử điện hạ, quốc vương bệ hạ, các người đừng để thú nhân kia lừa gạt. Vương tử điện hạ tôn quý sao có thể đính hôn với một thú nhân lai lịch bất minh, có lẽ thú nhân kia là gian tế tinh cầu khác phái tới cũng không biết chừng, xin bệ hạ cùng điện hạ thận trọng!"

Mai Tây thấy hai binh sĩ túm lấy con trai mình thì suýt chút nữa sợ tới hồn vía lên mây, ông chỉ bảo con trai triển lãm sức quyến rũ để vương tử chú ý mà thôi. Thật không ngờ con mình cư nhiên lỗ mãng như vậy, trực tiếp trước mặt mọi người nhảy ra phá hư lễ đính hôn của vương tử điện hạ. Trời ạ, này là trọng tội liên lụy tới gia tộc a!

Làm cha của Hi Lạp, gia chủ Ba Đức vô luận xuất phát từ ý tưởng bảo hộ con hay bảo hộ gia tộc, ông đều phải ra mặt. Vì thế sau khi Hi Lạp nói xong, gia chủ Ba Đức lập tức bước ra tát một cái vào mặt Hi Lạp, sau đó quỳ xuống nói với nhóm An Nhĩ Tư: "Bệ hạ, điện hạ, là tôi không biết dạy con, xin bệ hạ cùng điện hạ trách phạt."

Mai Tây cũng sợ tới mức chạy tới quỳ gối bên cạnh gia chủ Ba Đức.

Bối Cơ vung tay, màn hình ánh sáng chắn trước đài biến mất. Thế nhưng ông không ra mặt, bởi vì ông tin tưởng An Nhĩ Tư càng hi vọng có thể tự mình giải quyết hơn.

An Nhĩ Tư lạnh lùng nhìn gia chủ Ba Đức quỳ trên mặt đất: "Gia tộc Ba Đức? Tôi nhớ rõ trước kia các người từng vì vấn đề danh dự mà huyên náo dư luận một phen. Hiện giờ xem ra, không chỉ danh dự mà ngay cả gia giáo nhà các người cũng có vấn đề, ngay cả con mình cũng không thể quản giáo tốt, tôi thấy gia tộc Ba Đức đã tới lúc thay đổi gia chủ rồi."

Nghe thấy những lời này của An Nhĩ Tư, gia chủ Ba Đức đang quỳ dưới đất liền run lẩy bẩy, ông biết, điện hạ thực sự đã nổi giận. Còn trước mặt mọi người muốn triệt đi vị trí gia chủ của ông. Phải biết tinh cầu này là của vương thất Á Bá Lan, các gia tộc đều dựa vào đế quốc Á Bá Lan mà tồn tại. Ngay cả trưởng lão gia tộc cũng không dám đắc tội vương thất Á Bá Lan, đừng nói đổi gia chủ, cho dù muốn đổi trưởng lão thì trưởng lão cũng phải tự mình rời đi.

Gia chủ Ba Đức cảm thấy sấm sét giữa trời quang, ông cúi đầu, ánh mắt trừng đứa con ở phía sau, nghiến răng nghiến lợi thực hận không có đứa con này. Cả tinh cầu này là của đế quốc Á Bá Lan, nó cư nhiên dám quấy rối lễ đính hôn của vương tử điện hạ, còn vũ nhục vương tử phi tương lai, này không phải đã đắc tội toàn vương thất Á Bá Lan à?

Hiện giờ gia chủ Ba Đức chỉ kỳ vọng quốc vương bệ hạ có thể khai ân, vì thế ông ngẩng đầu, dùng ánh mắt mong chờ nhìn về phía quốc vương Bối Cơ ở bên cạnh.

Kết quả Bối Cơ cùng Tạp Mễ Nhĩ chỉ lẳng lặng đứng ở một bên, hoàn toàn không chú ý, hết thảy để An Nhĩ Tư làm chủ.

Hi Lạp vừa nãy mất đi lí trí mới làm ra hành vi quá phận như vậy, hiện giờ nghe An Nhĩ Tư muốn triệt vị trí gia chủ của cha mình thì lập tức luống cuống. Lam quang trên người chợt lóe, sau khi thoát khỏi kiềm chế của hai binh sĩ thì trực tiếp quỳ xuống trước mặt An Nhĩ Tư.

Mà nhóm binh sĩ dưới đài lập tức bước tới, phòng bị Hi Lạp xông tới.

"Vương tử điện hạ, này không liên quan tới cha tôi, xin ngài đừng bắt tội ông. Là tôi, là tôi cho rằng thú nhân kia không xứng với ngài. Những lời tôi nói đều là lời tâm huyết, thú nhân kia lai lịch không rõ, chẳng lẽ vương tử điện hạ không sợ hắn là gian tế tinh cầu khác phái tới sao?" Hi Lạp ở trên mạng tinh tế không tìm thấy bất cứ tư liệu nào về thú nhân kia, lại nghe nói đối phương tới từ tinh cầu khác, vì thế trong cái khó ló cái khôn, nói hắn ta là gian tế. Cho dù không phải, chỉ cần vương tử nảy sinh một tia hoài nghi thì thú nhân kia sẽ không còn khả năng trở thành vương tử phi.

Hi Lạp biết mình đã đắc tội thú nhân kia, một khi hắn trở thành vương phi thì cậu sẽ gặp phiền toái lớn, còn có thể liên lụy tới gia tộc. Thế nên hiện giờ không thể cố kỵ mặc khác, cho dù mạo hiểm sinh mạng, Hi Lạp cũng muốn kéo thú nhân kia xuống.

"Gian tế?" Âm thanh an Nhĩ Tư hệt như sương lạnh mùa đông, rét lạnh tới tận xương, quấy rối hôn lễ của bọn họ thì thôi đi, cư nhiên còn dám làm trò trước mặt anh, vô duyên vô cớ oan uổng Tiểu Dạ là gian tế? Quả thực là muốn chết mà.

Trong cơn giận dữ, trong tay An Nhĩ Tư bắt đầu tập trung các điểm ngân quang, kết quả một bàn tay vươn tới xua tan đi dị năng vừa tích tụ của An Nhĩ Tư.

An Nhĩ Tư nhìn về phía chủ nhân bàn tay kia, Nhan Tử Dạ.

Nhan Tử Dạ mỉm cười với anh: "Chuyện này, để tôi xử lý." Nhan Tử Dạ đã nhận ra, giống cái này chính là người bắt mình quỳ xin lỗi khi nãy. Vốn Nhan Tử Dạ nghĩ trừng phạt một chút thì chuyện này cứ vậy qua đi, thật không ngờ bọn họ cư nhiên vọt tới muốn phá hỏng lễ đính hôn của cậu với An Nhĩ Tư? Lần này Nhan Tử Dạ thật sự nổi giận.

"Tiểu Dạ, con đừng tức giận, chuyện này cứ để An Nhĩ Tư xử lý đi, con ở một bên nhìn là được rồi." Tạp Mễ Nhĩ vội tiến tới khuyên nhủ. Hiện giờ Nhan Tử Dạ đang hoài đứa nhỏ trong bụng, nếu tức giận động thai khí thì đám người kia lấy cái gì đền. Vì thế ánh mắt Tạp Mễ Nhĩ nhìn về phía đám người Hi Lạp cũng thực sắc bén.

Nhan Tử Dạ biết Tạp Mễ Nhĩ lo lắng điều gì, liền nói: "Mỗ ba, tôi là thú nhân, tôi không muốn trốn tránh sau lưng các người. Chuyện này rõ ràng là hướng về tôi mà tới, để tôi xử lý đi."

Thái độ Nhan Tử Dạ thực kiên quyết, Tạp Mễ Nhĩ còn định nói gì đó nhưng bị An Nhĩ Tư đánh gãy.

"Mỗ ba, việc này để Tiểu Dạ xử lý đi." An Nhĩ Tư biết, chuyện Nhan Tử Dạ đã quyết định thì không ai có thể thay đổi.

"Vậy được rồi." Tạp Mễ Nhĩ nghĩ, dù sao bọn họ cũng ở đây, không sợ Nhan Tử Dạ gặp nguy hiểm.

Nhan Tử Dạ bước tới, lạnh lùng nhìn Hi Lạp: "Cậu nói tôi là gian tế?"

Lúc đối mặt với Nhan Tử Dạ, Hi Lạp vẫn còn chút chột dạ, chẳng qua đã tới nước này sao cậu có thể lùi bước, chỉ đành kiên trì nói: "Ai biết mi có phải hay không. Một thú nhân cư nhiên quyến rũ vương tử điện hạ, chẳng lẽ mi không biết vương tử điện hạ là người kế thừa duy nhất của đế quốc à? Chỉ bằng một thú nhân không thể sinh dục như mi, mi có tư cách gì ở cùng một chỗ với vương tử điện hạ."

"Tôi không có tư cách, chẳng lẽ cậu có à?" Giọng điệu Nhan Tử Dạ lạnh băng, khinh miệt nhìn Hi Lạp.

"Tôi…." Vốn trước mặt nhiều người như vậy Hi Lạp không muốn thừa nhận, thế nhưng nhìn biểu tình khinh miệt của Nhan Tử Dạ, đầu óc Hi Lạp lập tức nóng lên, nói ra hết những gì đang nghĩ trong lòng.

"Đúng vậy, Hi Lạp tôi có tư cách này. Tuy gia tộc tôi không bằng những đại gia tộc khác nhưng tôi chính là giống cái cấp A duy nhất của đế quốc hiện tại. Năng lực sinh dục của tôi mạnh nhất trong số giống cái. Thân là vương tử điện hạ duy nhất của đế quốc, sao có thể không có hậu đại của mình." Nói xong, Hi Lạp kiêu ngạo nhìn về phía An Nhĩ Tư đang đứng trên đài, cậu hi vọng nhìn thấy khiếp sợ cùng khát vọng trong mắt anh. Hi Lạp rất tự tin, chỉ cần vương tử điện hạ biết mình là giống cái cấp A duy nhất của đế quốc thì nhất định sẽ thay đổi chủ ý, sẽ bỏ tên thú nhân kia ở cùng một chỗ với mình. Mà quốc vương cùng quốc hậu khẳng định cũng chú ý tới mình.

Đáng tiếc, Hi Lạp nhất định phải thất vọng rồi, ánh mắt An Nhĩ Tư chỉ đặt trên người Nhan Tử Dạ, nghe Hi Lạp nói mình là giống cái cấp A thì ngay cả dư quang ánh mắt cũng không thèm nhìn qua. Quả thực làm Hi Lạp thất vọng.

Mà Tân Địch đứng sau An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ thực xem thường nhìn Hi Lạp, chỉ là giống cái cấp A mà cũng dám dõng dạc mơ ước An Nhĩ Tư? Phi, tiểu tổ tông nhà mình chính lá bán thú nhân đấy, giống cái cấp A kia ngay cả một cọng tóc của tiểu tổ tông cũng không bằng.

Nêu không có sự xuất hiện của Nhan Tử Dạ, khi biết Hi Lạp là giống cái cấp A thì có lẽ Bối Cơ cùng Tạp Mễ Nhĩ sẽ nhìn cậu ta thêm vài lần. Thế nhưng hiện giờ có sự tồn tại của bán thú nhân Nhan Tử Dạ, giống cái cấp A đã không còn là điều hiếm lạ, thậm chí, ngay cả ngón tay Nhan Tử Dạ cũng không trân quý bằng.

Người xung quanh đều dùng biểu tình 'giống cái này điên rồi' mà nhìn Hi Lạp. Đúng vậy, giống cái cấp A quả thực trân quý, thế nhưng với thực lực của đế quốc Á Bá Lan thì giống cái cấp A không đáng kể chút nào, chỉ cần vương tử điện hạ muốn, mười giống cái cấp A cũng có thể tìm được. Giống cái này rốt cuộc tự tin cỡ nào vậy, tưởng mình là giống cái cấp A thì vương tử điện hạ sẽ lập tức chọn mình à? Đúng là mơ mộng hão huyền.

Vốn nghĩ chỉ có địa cầu có nhiều não tàn, thật không ngờ tới nơi này rồi cũng đụng nhiều não tàn như vậy. Nhìn bộ dáng tự cao tự đại của Hi Lạp, Nhan Tử Dạ đột nhiên cảm thấy tay mình lại bắt đầu ngứa. Cậu từ trên cao nhìn xuống Hi Lạp: "Giống cái cấp A?"

"Đúng vậy." Hi Lạp lộ ra biểu tình 'thức thời thì mau cút đi đi', trong mắt Hi Lạp, toàn bộ đế quốc này chỉ có mình cậu xứng với vương tử điện hạ.

"Hừ, giống cái cấp A thì tính cái gì." Giọng điệu Nhan Tử Dạ thay đổi, xem thường nói.

Cái gì? Lại còn nói cậu không tính là gì? Cư nhiên dám khinh thường cậu? Một thú nhân như hắn, dựa vào cái gì chứ? Hi Lạp hít thở dồn dập, trừng to mắt mất lí trí gào lên với Nhan Tử Dạ: "Tôi muốn quyết đấu."

Quyết đấu? Ánh mắt Nhan Tử Dạ hơi nheo lại, sau đó lộ ra nụ cười sáng lạn: "Tốt." Rất hợp tâm ý cậu, tay đang ngứa a!

...

Hoàn Chương 114.

115. Chương 115: Quyết Đấu

Giống cái kia cư nhiên muốn cùng vương tử phi tương lai quyết đấu ngay trong lễ đính hôn của vương tử điện hạ? Quả thực điên rồi mà. Càng điên hơn chính là, vương tử phi tương lai cư nhiên đáp ứng.

"Điều này sao có thể, tôi không đồng ý." Tạp Mễ Nhĩ là người đầu tiên nhảy ra, Nhan Tử Dạ đang mang đứa nhỏ, sao có thể cùng giống cái kia quyết đấu, nói thế nào ông cũng không đồng ý.

"Đúng đúng, tiểu tổ tông, tình trạng cậu bây giờ không thích hợp chiến đấu." Tân Địch cũng nhảy ra phản đối.

Thân là quốc vương, Bối Cơ cũng khuyên nhủ: "Tiểu Dạ, tôi biết con thực tức giận, thế nhưng không thể đáp ứng quyết đấu a. Chuyện này tôi sẽ cho con một cái công đạo vừa lòng." Hừ, đám phế vật Ba Đức kia cư nhiên ngu xuẩn nhảy ra khiêu chiến uy nghiêm vương thất, lại còn làm trò nhục mạ vương tử phi trước mặt vương thất? Quả thực không để vương thất Á Bá Lan vào mắt mà. Xem gia, gia tộc Ba Đức không cần tồn tại nữa.

Không chỉ nhóm Tạp Mễ Nhĩ, An Nhĩ Tư cũng không đồng ý: "Tiểu Dạ, không thể."

Nhan Tử Dạ xoa xoa phần bụng hơi gồ lên được lớp quần áo che đậy, nhìn An Nhĩ Tư nói: "An Nhĩ Tư, bởi vì chúng mà gần nhất tôi thực buồn bực, có chút khó khắc chế, tôi cần phải phát tiết một chút. Anh cũng biết, chỉ bằng một giống cái cấp A, căn bản không thể làm gì tôi." Nếu trong tình huống linh lực không đủ, Nhan Tử dạ sẽ không đáp ứng. Thế nhưng hôm nay bởi vì ba cục cưng đang ngủ say nên Nhan Tử Dạ hấp thu được không ít linh lực từ tinh hạch, căn bản không cần lo lắng.

An Nhĩ Tư nghe xong thì trước mặt mọi người ôm lấy Nhan Tử Dạ: "Sao em không nói cho tôi biết?" An Nhĩ Tư kỳ thực cũng phát hiện gần nhất Nhan Tử Dạ tựa hồ có chút buồn bực, bất quá thật không ngờ đã đạt tới cực hạn như vậy. Anh thực đau lòng, anh biết nếu không để Nhan Tử Dạ phát tiết thì cậu sẽ tự làm thương tổn chính mình.

"Thôi được rồi, em đi đi, bất quá, không thể để mình bị thương." Tuy An Nhĩ Tư biết có mình ở, tuyệt đối sẽ không để Nhan Tử Dạ gặp chuyện, bất quá vẫn nhịn không được dặn dò. Chủ yếu là anh biết Tiểu Dạ đã hấp thu số tinh hạch anh đưa hôm nay, linh lực trong người quả thực rất sung túc. Đối phó một thú nhân cấp A căn bản không có vấn đề.

"Ừm." Nhan Tử Dạ gật gật đầu, sau đó bước xuống đài, lướt qua mặt Hi Lạp, trực tiếp đi ra ngoài. Đại sảnh không thích hợp chiến đấu, vì thế Nhan Tử Dạ chọn mảnh sân trống ở bên ngoài. Khoảng sân được thắp đèn sáng trưng, không khác biệt gì với ban ngày.

Vừa nãy nhìn thấy hai người ôm nhau, Hi Lạp ghen tị tới muốn điên, nghe thấy Nhan Tử Dạ cư nhiên đồng ý quyết đấu, cậu ta liền liều lĩnh bám sát.

Bối Cơ cùng Tạp Mễ Nhĩ cũng đuổi theo, dọc theo đường đi, Tạp Mễ Nhĩ không ngừng oán giận An Nhĩ Tư: "Thân thể Tiểu Dạ đang như vậy, sao con lại để nó đi chiến đấu, An Nhĩ Tư, con rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?"

"Đúng đúng." Tân Địch cũng bám theo lầm bầm.

"Mỗ ba, bởi vì đứa nhỏ nên Tiểu Dạ gần nhất thực buồn bực, em ấy vẫn luôn chịu đựng. Nếu cứ như vậy thì sẽ không tốt cho cơ thể, đây là một cơ hội tốt để Tiểu Dạ phát tiết, hơn nữa em ấy là bán thú nhân cấp S, đối phó với giống cái cấp A căn bản không cần bao nhiêu công phu." An Nhĩ Tư có ý thuyết phục Tạp Mễ Nhĩ, anh biết mỗ ba lo lắng đám nhỏ trong bụng Nhan Tử Dạ.

Tạp Mễ Nhĩ từng mang thai từng sinh con, ông biết rõ lúc mang thai tâm tình rất dễ buồn bực, nghẹn lại cũng không tốt. Khi đó ông thấy cái gì liền muốn đập cái đó, quả thực cũng lý giải được tâm tình của Nhan Tử Dạ hiện giờ. Khi đó ông chỉ hoài có một mình An Nhĩ Tư, hiện giờ Nhan Tử Dạ tới ba đứa, buồn bực khẳng định càng trầm trọng hơn. Lúc biến Nhan Tử Dạ hoài tới ba đứa nhỏ, Tạp Mễ Nhĩ cùng Bối Cơ quả thực vui tới sắp hỏng mất.

Ngẫm lại, An Nhĩ Tư nói cũng có lý, sức chiến đấu của Nhan Tử Dạ hiện giờ đã đạt tới cấp S, đối phó một giống cái cấp A không có kinh nghiệm chiến đấu quả thực không tốn bao nhiêu sức lực.

Toàn bộ mọi người di chuyển ra khoảng sân trống bên ngoài, đây là nơi quốc vương Bối Cơ huấn luyện binh sĩ hằng ngày nên rất lớn, lại còn trang bị hệ thống phòng ngự, thế nên lúc Nhan Tử Dạ cùng Hi Lạp bước vào khoảng đất trung tâm, lồng phòng hộ lập tức khởi động vây hai người ở bên trong.

Mặc dù lúc đòi quyết đấu với Nhan Tử Dạ, Hi Lạp có chút hối hận, thế nhưng lúc nhìn thấy gương mặt có phần non nớt của Nhan Tử Dạ. Nhớ lại tư liệu mình tìm được, Nhan Tử Dạ chỉ mới hai mươi tuổi mà thôi. Hi Lạp nghĩ, còn trẻ như vậy, cũng không biết từ tinh cầu nào nhảy ra, cho dù có tài năng thì cũng không có khả năng mới hai mươi tuổi đã đạt tới cấp A.

Cho dù đạt tới cấp A thì Hi Lạp cũng không sợ. Bởi vì vừa nãy Nhan Tử Dạ đáp ứng lúc quyết đấu sẽ không dùng cơ giáp, cũng không biến thành thú hình. Chỉ cần thú nhân không biến thân không dùng cơ giáp thì sức chiến đấu sẽ giảm mạnh. Thế nên Hi Lạp mới bình tĩnh tiến hành quyết đấu như vậy.

Nhìn Hi Lạp, Mai Tây lo lắng túm lấy cánh tay gia chủ Ba Đức, khẩn trương hỏi han: "Hi Lạp hẳn có thể thắng đúng không?"

"Em còn dám nói à, đều là chuyện tốt do em với Hi Lạp gây ra, giờ thì đắc tội với vương thất Á Bá Lan rồi, em nên nghĩ xem làm sao thừa nhận áp lực trả thù của vương thất thì hơn." Gia chủ Ba Đức phẫn nộ nói.

"Không thể nào? Anh ngẫm lại đi, đó là thú nhân, nếu bị Hi Lạp dùng thân phận giống cái đánh bại thì thú nhân kia mất mặt cỡ nào chứ. Biết đâu vương tử sẽ phát hiện Hi Lạp nhà chúng ta mới thích hợp làm vương tử phi a." Mai Tây tràn ngập hi vọng cùng khao khát nói.

Gia chủ Ba Đức tức giận nói: "Tốt nhất là vậy." Kỳ thực ý tưởng trong lòng ông cũng giống như Mai Tây, hiện giờ bọn họ đã đắc tội vương thất, nếu Hi Lạp thực sự đánh bại thú nhân kia, cho dù vương tử chướng mắt Hi Lạp nhưng quốc vương cùng quốc hậu coi trọng cũng không chừng. Tuy biết cơ hội thực xa vời nhưng hiện giờ đã đi vào đường cùng, gia chủ Ba Đức chỉ có thể ký thác hi vọng vào Hi Lạp.

An Nhĩ Tư nhìn Nhan Tử Dạ, trong mắt tràn đầy tự tin.

Ngay từ lúc đầu, Hi Lạp đã nhắm về phía Nhan Tử Dạ, quang cầu màu lam sớm đã ngưng tụ trong tay lập tức ném qua.

Quá chậm, Nhan Tử Dạ lắc mình né tránh công kích dị năng của Hi Lạp, tiếp đó phóng lưỡi dao màu lam về phía Hi Lạp.

Làm giống cái cấp A, tuy sức chiến đấu không tồi nhưng dù sao cũng khiếm khuyết kinh nghiệm chiến đấu, tốc độ phản ứng không nhanh như thú nhân cấp A. Hai lưỡi dao trực tiếp xẹt qua mặt Hi Lạp, một lưỡi dao vì không kịp né tránh nên cắt rớt một lọn tóc vàng, trên mặt cũng xuất hiện một vệt máu.

Hi Lạp chỉ cảm thấy trên mặt bỏng rát, lau một chút thì cư nhiên nhìn thấy lòng bàn tay có máu, Hi Lạp trợn to mắt, không dám tin nhìn Nhan Tử Dạ: "Cư nhiên tổn thương mặt tao? Tao tuyệt đối sẽ không bỏ qua."

Hi Lạp gầm lên giận dữ, lam quang trên người bùng phát, dị năng hệ băng ngưng tụ thành một bàn tay to chụp về phía Nhan Tử Dạ. Nhan Tử Dạ dùng lực nhảy lên, bàn tay kia trực tiếp chụp lên mặt đất, làm bốc lên một đám bụi mù.

Giống cái cấp A không thể điều khiển dị năng nên sau khi bàn tay băng kia chụp hụt liền tự động biến mất. Chẳng qua, Hi Lạp sao lại không chuẩn bị hậu chiêu.

Lúc Nhan Tử Dạ nhảy dựng lên, một bàn tay khác ở ngay trên đỉnh đầu Nhan Tử Dạ chụp xuống. Nhan Tử Dạ trực tiếp biến mất ở giữa không trung, bàn tay kia lại tiếp tục chụp phải khoảng không.

Hi Lạp sửng sốt, đang khó hiểu không biết Nhan Tử Dạ đang ở đâu thì đột nhiên cảm thấy một trận gió từ phía sau ập tới, vừa nghiêng người thì một lưỡi kiếm năng lượng xẹt qua sát bên ngực Hi Lạp. Nhan Tử Dạ chém ngang một cái, Hi Lạp lập tức ngửa người ra sau, kết quả Nhan Tử Dạ tung một cú đá vào đầu gối Hi Lạp, Hi Lạp theo phản xạ lập tức quỳ rạp xuống đất.

Đầu gối thân mật tiếp xúc với mặt sân cứng rắn, Hi Lạp đau tới hít sâu một hơi. Nhìn Hi Lạp quỳ dưới đất, Nhan Tử Dạ trêu tức: "Ai nha, kỳ thực cậu muốn xin lỗi cũng đâu cần ra đại lễ lớn như vậy, bất quá thấy cậu thành tâm như vậy, tôi liền tiếp nhận a."

"Mày…." Hi Lạp nhớ tới chuyện mình bắt Nhan Tử Dạ quỳ xuống xin lỗi, thật không ngờ hiện giờ người quỳ lại là mình, Hi Lạp biết Nhan Tử Dạ cố ý vũ nhục mình.

Hi Lạp rút kiếm laser, trực tiếp quét về phía chân Nhan Tử Dạ, Nhan Tử Dạ lui về sau vài bước. Hi Lạp liền nhân cơ hội đứng dậy, sau đó cầm kiếm tấn công Nhan Tử Dạ.

'Keng keng keng…' Kiếm dị năng màu lam cùng kiếm laser va chạm vào nhau tóe ra tia lửa, Hi Lạp tựa hồ biết vài chiêu kiếm thuật, vung kiếm rất có tiết tấu, bất quá vẫn không bắt kịp Nhan Tử Dạ. Tốc độ vung kiếm của Nhan Tử Dạ rất nhanh, dần dần, Hi Lạp đã không thể kiên trì được nữa.

Nhan Tử Dạ không ngừng vung kiếm về phía Hi Lạp, trên vai Hi Lạp nháy mắt đã tăng thêm vài vết thương. Ngay sau đó lưỡi kiếm Nhan Tử Dạ hất một chút, kiếm laser của Hi Lạp bị hất văng, đồng thời Nhan Tử Dạ đánh một quyền vào ngực Hi Lạp làm cậu ta văng ngược ra ngoài.

Bởi vì Nhan Tử Dạ cố ý nương tay nên Hi Lạp bị thương cũng không nặng, cậu ta lập tức từ mặt đất bò dậy, quần áo trên người bị hỏng vài chỗ, tóc tai rối bù, trên mặt mang theo vết thương, thoạt nhìn phi thường chật vật. Hi Lạp vẫn luôn chú trọng vấn đề hình tượng, Nhan Tử Dạ cư nhiên làm cậu ta mất mặt trước mặt mọi người như vậy, nhất thời thù hận lại càng sâu thêm vài phần.

"A…." Hi Lạp ngưng tụ ra vô số khối băng, hai tay vung lên, khối băng hình thoi ùn ùn bắn về phía Nhan Tử Dạ.

Lúc Nhan Tử Dạ lập lồng phòng hộ ngăn cản, Hi Lạp liền nhân cơ hội ngưng tụ dị năng.

Vô số khối băng màu lam bị lồng phòng hộ ngăn chặn, Nhan Tử Dạ dậm chân một cái, toàn bộ khối băng va chạm vào lồng phòng hộ lập tức bị đánh nát. Ngay sau đó vô số nhũ băng từ mặt đất trồi lên, đánh úp về phía Hi Lạp.

Hi Lạp vừa mới ngưng tụ dị năng, mắt thấy nhũ băng đã tiến tới ngay trước mặt thì vội vàng né tránh qua bên cạnh, kết quả nhũ băng cư nhiên cũng quẹo theo, trực tiếp xông tới.

Hi Lạp cả kinh không dám lơ là, lập tức dựng lồng phòng hộ, kết quả lại có vô số nhũ băng từ dưới chân trồi lên, Hi Lạp không chút phòng bị, lồng phòng hộ thoáng chốc bị đánh nát.

"Ầm…." một tiếng, Hi Lạp bị uy lực của trận nổ lan tới, trực tiếp văng ra đụng vào lồng phòng hộ quanh sân thi đấu.

"Khụ khụ…." Hi Lạp bò dậy, cảm giác gương mặt không ngừng truyền tới cảm giác đau đớn, không cần nhìn cũng biết khẳng định đã bị những khối băng trong vụ nổ vừa nãy cắt bị thương.

Chết tiệt, thú nhân kia cư nhiên tổn thương mặt cậu, quả thực không thể tha thứ. Theo trận chiến vừa rồi, Hi Lạp phát hiện nếu dùng dị năng thì cậu căn bản không phải đối thủ của Nhan Tử Dạ, thế nhưng so về sức chiến đấu thì Nhan Tử Dạ vẫn kém cậu rất xa, vì thế Hi Lạp quyết định nhấn thông tấn khí trên cổ tay, triệu hồi cơ giáp.

Trước lúc quyết đầu đã có ước định, thân là thú nhân, Nhan Tử Dạ không thể sử dụng cơ giáp, cũng không thể biến về thú hình, thế nên, trên gương mặt Hi Lạp liền lộ ra nụ cười thắng lợi.

…

Hoàn Chương 115.

116. Chương 116: Bại Lộ

"Ầm…" Pháo laser màu lam trực tiếp bắn trúng lồng phòng hộ, chiếc lồng run rẩy một chút rồi khôi phục bình thường.

Vừa rồi thực sự quá nguy hiểm, mắt thấy pháo laser suýt chút nữa đã bắn trúng Nhan Tử Dạ, hồn vía Tạp Mễ Nhĩ quả thực sắp bay ra ngoài. Thật sự quá nguy hiểm, dù sao thì so với cơ giáp màu lam cao vài mét thì Nhan Tử Dạ thực nhỏ bé.

"An Nhĩ Tư, Tiểu Dạ thật sự là cấp S à?" Tạp Mễ Nhĩ vẫn không an tâm hỏi.

"Đúng vậy, thế nên mỗ ba không cần lo lắng." Tuy vừa này thoạt nhìn Nhan Tử Dạ suýt chút nữa đã không tránh được, thế nhưng An Nhĩ Tư biết, với sức chiến đấu của Nhan Tử Dạ, cho dù đang mang thai vẫn không thể xem thường.

An Nhĩ Tư vừa mới nói xong, Nhan Tử Dạ bên kia đã vung tay trái, hơn mười tinh khối màu lam đỏ bay tới đánh trúng cơ giáp rồi nổ mạnh. Cơ giáp màu lam bị nổ bay. Ngay sau đó, còn không chờ cơ giáp đứng dậy, Nhan Tử Dạ đã bay lên trên, hai tay nhắm ngay cơ giáp, hỏa diễm hừng hực từ tay cậu phun ra.

"Sao có thể? Tam hệ dị năng?" Nhìn thấy Nhan Tử Dạ lộ ra tam hệ dị năng, sắc mặt Hi Lạp quả thực khó coi.

Đám Bối Cơ ở bên ngoài cũng kinh ngạc, tam hệ dị năng, này cực kỳ hi hữu. Tạp Mễ Nhĩ nhịn không được không ngừng gật gù.

Hi Lạp ở bên trong cơ giáp cứ hệt như con heo sữa đang nằm trong lò nướng, cả người đỏ bừng, mồ hôi toát ra ròng ròng. Hi Lạp cảm giác cả người sắp bị nướng chín, liền thét lớn: "Cái gì mà tam hệ dị năng, tôi mới là người mạnh nhất." Tiếp đó cậu ta điều động dị năng, cánh tay cơ giáp nâng lên nhắm về phía Nhan Tử Dạ, pháo laser một lần nữa lại bắn ra.

Nhan Tử Dạ ở giữa không trung thực nhẹ nhàng né tránh, cơ giáp cũng nhân cơ hội này đứng dậy, mặc khác nó vươn một tay nhắm về phía Nhan Tử Dạ phóng ra chiếc lưới lớn hệt như mạng nhện.

Chiếc lưới rộng hơn mười mét mắt thấy sắp bao trùm lấy Nhan Tử Dạ, cậu vung lưỡi kiếm, 'keng' một tiếng, kiếm cùng chiếc lưới va chạm tóe tia lửa. Chỉ thấy cơ giáp màu lam run lên, cả chiếc lưới toát ra điện lưu.

Chiếc lưới kia có vấn đề, Nhan Tử Dạ định xoay người tránh né nhưng không kịp, chiếc lưới quá lớn, cho dù cậu sử dụng thuấn di cũng không né kịp.

Mắt thấy chiếc lưới mang theo điện lưu sắp bao trùm lên người Nhan Tử Dạ, Hi Lạp lập tức tăng lớn cường độ dòng điện, cả chiếc lưới đều bị điện lưu màu xanh bao trùm.

"Chết tiệt, cậu ta cư nhiên sử dụng vũ khí cải trang?" Ánh mắt Tân Địch đỏ au. Tấm lưới điện kia chuyên dùng để đối phó tinh tế thú thể hình lớn, vì thế cường độ dòng điện rất lớn. Nếu bị tấm lưới trùm trúng thì dòng điện thông qua tấm lưới sẽ trực tiếp truyền vào cơ thể, trong bụng tiểu tổ tông đang có đứa nhỏ, này sao có thể?

Tạp Mễ Nhĩ cũng phát hiện tình huống không đúng, lập tức túm lấy cánh tay Bối Cơ: "Bối Cơ, làm sao bây giờ?"

Bối Cơ cũng nhíu mày, bởi vì trước lúc quyết đấu không nói rõ không thể dụng vũ khí nên cho dù Hi Lạp dùng lưới điện thì bọn họ cũng không có cách nào ngăn lại. Nếu cưỡng chế ngừng trận đấu thì Nhan Tử Dạ sẽ bị phán thua cuộc. Ông nghĩ, Nhan Tử Dạ nhất định không tiếp nhận kết quả này.

Mai Tây cùng gia chủ Ba Đức nhìn thấy Nhan Tử Dạ bị lưới điện vây lấy thì nhịn không được lộ ra nụ cười, giống như nhìn thấy con trai mình thắng lợi.

Người của các đại gia tộc khác cũng lo lắng, vị vương tử phi tương lai này không thể cứ vậy thua giống cái kia đi? Nếu thật là vậy thì thực mất mặt a, vị vương tử phi kia tựa hồ là thú nhân tam hệ dị năng, hơn nữa sức chiến đấu tựa hồ cũng đạt cấp A. Nếu thực sự thua trận này thì ngay cả vương thất Á Bá Lan cũng mất mặt theo.

Tất cả mọi người đều lo lắng, chỉ có một mình An Nhĩ Tư bình tĩnh, anh đứng đó lẳng lặng quan sát, không nói một tiếng nào. Tiểu thứ cầu nằm trong túi tiền An Nhĩ Tư quơ quơ móng vuốt 'chi chi' hai tiếng, An Nhĩ Tư lập tức đáp: "Ừm, em ấy sẽ thắng."

"Rẹt rẹt… ầm…." Ngay lúc lưới điện bao lấy Nhan Tử Dạ cùng Hi Lạp tăng mạnh cường độ dòng điện thì một luồng ánh sáng màu xanh chợt lóe, chiếc lưới ở giữa không trung đột nhiên bị lôi điện bổ trúng, sau đó cả chiếc lưới bị đánh nát. Trên người Nhan Tử Dạ có lồng phòng hộ, điện lưu một chút cũng không chạm vào cậu.

Dị năng hệ lôi? Hi Lạp ở trong cơ giáp trợn to mắt, không thể tin tưởng điều mình nhìn thấy. Sao có thể như vậy, hắn không phải tam hệ dị năng giả à? Sao lại có thêm dị năng hệ lôi? Vì cái gì chứ?

Vì cái gì một kẻ chỉ mới hai mươi đã có được sức chiến đấu cấp A, vì cái gì hắn được vương tử ưu ái, vì cái gì hắn còn có bốn hệ dị năng, thế giới này sao lại bất công như vậy, toàn bộ điều tốt đều cho thú nhân kia?

Nhan Tử Dạ hình thành một quả cầu năng lượng mang theo điện lưu rồi ném về phía cơ giáp, nháy mắt trên khoảng không phía trên cơ giáp ngưng tụ thành một cụm mây đen, tiếp đó hơn mười đạo lôi điện nháy mắt bổ xuống.

"Ầm ầm oanh…" Hi Lạp cũng không ngốc, lập tức điều khiển cơ giáp né tránh, kết quả lôi điện cứ đuổi theo không tha, mặt đất trên sân bị lôi điện bổ ra vài chiếc hố, vừa nhìn đã biết uy lực không nhỏ.

Nhỉn cơ giáp màu lam bị lôi điện rượt đuổi khắp sân, Nhan Tử Dạ thích thú đứng một bên quan sát, thế nhưng đột nhiên cơ giáp đang chạy trốn đột nhiên xoay người né tránh lôi điện bổ xuống, tiếp đó vươn hai tay nhắm về phía Nhan Tử Dạ bắn ra hai quả pháo laser.

Nhan Tử Dạ dẫm chân định né tránh thì yêu đan trong đan điền đột nhiên xoay tròn, tiếp đó ba tên nhóc trong bụng không ngừng nảy lên. Linh lực trong cơ thể không thể khống chế cấp tốc chảy về phía ba quả trứng.

Nhan Tử Dạ hơi khựng lại một chút, hai quả pháo laser cũng xẹt sát qua bên người, suýt chút nữa đã bắn trúng. Năng lượng màu lam trong tay cũng theo đó biến mất.

Chết tiệt, ba tên nhóc trong bụng quả thực tỉnh giấc không đúng lúc lúc chút nào. Mắt thấy linh lực trong cơ thể ngày càng ít, lôi vân trên không trung cũng đột nhiên biến mất, lại nhìn cơ giáp màu lam cách đó không xa, phải nhanh chóng giải quyết mới được.

Thấy lôi vân biến mất, Hi Lạp thở phào một hơi, nhìn Nhan Tử Dạ đứng cách đó không xa, con ngươi cậu ta đỏ ngầu, lập tức vọt qua. Tốc độ của cơ giáp rất nhanh, Nhan Tử Dạ chỉ có thể không ngừng né tránh, chỉ một phút lơ là đã xém bị cánh tay cơ giáp chụp bay.

Tốc độ cơ giáp trở nên nhanh hơn sao, không đúng, khóe miệng Nhan Tử Dạ lộ ra một nụ cười khổ, không phải tốc độ cơ giáp nhanh hơn mà là tốc độ phản ứng của cậu chậm đi.

Ba tên nhóc trong bụng không ngừng hấp thu linh lực trong cơ thể, hiện giờ Nhan Tử Dạ căn bản không thể vận dụng linh lực. Hơn nữa theo linh lực không ngừng xói mòn, tốc độ phản ứng của cậu cũng càng lúc càng chậm đi. Lúc đối chiến với cơ giáp không còn thong dong trấn định như ban đầu, ngược lại tăng thêm vài phần chật vật.

An Nhĩ Tư đứng bên ngoài lập tức phát hiện Nhan Tử Dạ không thích hợp, trong lòng thầm than một tiếng không tốt, khẳng định là đám nhỏ trong bụng lại bắt đầu hấp thu linh lực. Mắt thấy Nhan Tử Dạ gian nan né tránh công kích của cơ giáp màu lam, An Nhĩ Tư siết chặt nắm tay. Không được, nếu cứ tiếp tục như vậy thì Tiểu Dạ sẽ bị thương.

Không riêng gì An Nhĩ Tư, ngay cả nhóm Tân Địch cũng phát hiện.

"Tiểu tổ tông làm sao vậy, không phải vừa nãy còn rất tốt à? Sao có cảm giác tốc độ tiểu tổ tông càng lúc càng chậm nhỉ?" Tân Địch lo lắng nói.

Tạp Mễ Nhĩ đứng ở phía trước cũng phát hiện, ông liền quay qua hỏi: "An Nhĩ Tư, Tiểu Dạ làm sao vậy?" Rõ ràng vừa nãy thực nhàn nhã đánh cơ giáp chật vật đến vậy, sao thoáng cái giống như bị xì hết hơi rời?

Nắm tay An Nhĩ Tư lại càng siết chặt hơn, giống như chuẩn bị bạo phát, anh cắn răng nói: "Đứa nhỏ…."

Tạp Mễ Nhĩ cả kinh: "Cái gì? Con nói đứa nhỏ trong bụng lại đang hấp thu tinh thần lực cùng năng lượng của Tiểu Dạ sao?"

Bởi vì Nhan Tử Dạ cần hấp thu một lượng lớn tinh hạch nên Tạp Mễ Nhĩ cùng Bối Cơ có hỏi qua nguyên nhân. An Nhĩ Tư giải thích là đứa nhỏ đang hấp thu tinh thần lực cùng năng lượng nên Nhan Tử Dạ mới cần một lượng lớn tinh hạch để bổ sung.

"Lập tức ngừng quyết đấu." Sắc mặt Bối Cơ phi thường khó coi, nếu chân tướng thật sự như An Nhĩ Tư nói thì trận này Nhan Tử Dạ nhất định sẽ thất bại. Hơn nữa còn gặp phải nguy hiểm.

"Chờ một chút." Kỳ thực An Nhĩ Tư cũng rất muốn lập tức xông lên, thế nhưng anh nhìn thấy Nhan Tử Dạ ra hiệu cho mình, ý tứ là không nên hành động thiếu suy nghĩ. Vì thế anh chỉ có thể chịu đựng, một khi Nhan Tử Dạ thật sự gặp nguy hiểm, anh sẽ là người đầu tiên xông lên.

Ở một bên khác, Mai Tây cùng gia chủ Ba Đức vốn đã tuyệt vọng nghĩ con trai mình sẽ thua trận, thế nhưng nhìn thấy Nhan Tử Dạ thở hổn hển né tránh công kích của Hi Lạp thì một lần nữa bùng cháy hi vọng. Hai người hưng phấn nhìn đài cơ giáp màu lam trên sân thi đấu, hi vọng nó có thể giành được thắng lợi.

Hi Lạp đang chiến đấu cũng phát hiện Nhan Tử Dạ tựa hồ càng lúc càng yếu, cậu ta lập tức phấn chấn tinh thần. Hừ, xem ra vì vừa nãy sử dụng dị năng hệ lôi nên tinh thần lực cùng thể lực đã chống đỡ hết nổi. Thật tốt quá, đúng là ngay cả ông trời cũng giúp cậu.

Tấm lưới điện thứ hai đã trang bị xong, cơ giáp màu lam lùi về sau, sau đó nhắm về phía Nhan Tử Dạ bắn tới. Khoảnh khắc này Hi Lạp cảm thấy mình thực may mắn đã sớm dự kiến trước mà trang bị hai tấm lưới điện cho cơ giáp.

Lần này Nhan Tử Dạ không có cách nào né tránh, cậu lăn một vòng trên mặt đất, tấm lưới chỉ nhỏ hơn sân đấu một chút lập tức bao lấy, Nhan Tử Dạ căn bản không thể giãy thoát. Mắt thấy cơ giáp màu lam chuẩn bị phát ra điện lưu tổn thương Nhan Tử Dạ thì đột nhiên một trận hồng quang từ người Nhan Tử Dạ bạo phát, An Nhĩ Tư đang định bước tới đánh nát lồng phòng hộ cũng đột ngột khựng lại.

Đúng vậy, linh lực trong cơ thể Nhan Tử Dạ quả thực đã bị ba cục cưng trong bụng hút cạn, thế nhưng trong túi áo cậu vẫn luôn thủ sẵn tinh hạch. Thế nên khoảnh khắc né tránh công kích của cơ giáp, Nhan Tử Dạ đã hấp thu toàn bộ linh lực của một viên tinh hạch cấp S. Linh lực ồ ạt tích tụ về phía yêu đan làm yêu đan vốn ảm đạm một lần nữa bộc phát linh lực cường đại. Cỗ linh lực khổng lồ này làm Nhan Tử Dạ căn bản không thể khống thế mà biến thân.

"A…." Nhan Tử Dạ ngửa mặt lên trời rống lớn một tiếng, lưới điện trên người nháy mắt vỡ vụn. Thú văn trên trán hiện ra, mái tóc ngắn màu đỏ nháy mắt biến thành tóc dài, lỗ tai hóa nhọn, ngũ quan cũng trở nên tinh xảo. Trọng yếu nhất chính là đôi chân thon dài đã biến thành chiếc đuôi rắn đỏ rực.

Đợi đến khi hồng quang biến mất, nhìn thấy chân thân của Nhan Tử Dạ, toàn bộ mọi người có mặt ở đương trường tập thể trợn mắt há hốc.

Chỉ thấy Nhan Tử Dạ mở to con ngươi đỏ au mỹ lệ, tay phải nâng lên nhắm về phía cơ giáp, một quả cầu năng lượng màu đỏ cấp tốc bay tới nổ bay đài cơ giáp.

Chỉ thấy sau khi cơ giáp bị nổ bay, Nhan Tử Dạ lắc mình vung đuôi chụp bay đài cơ giáp trước khi nó kịp rớt xuống đất. Đài cơ giáp to lớn hơn vài mét cứ thế bị đánh bay qua bay lại hệt như quả bóng chuyền.

Cuối cùng lúc đài cơ giáp rớt xuống đất, Nhan Tử Dạ đi tới, phần chóp đuôi trực tiếp xuyên thủng cánh tay cơ giáp. Sau đó chiếc đuôi vung lên, đài cơ giáp nặng cỡ một tấn cư nhiên bị quăng ra ngoài.

"Ầm…" một tiếng, đài cơ giáp màu lam đập vào lồng phòng hộ, phần cánh tay bị hỏng bắt đầu lóe điện lưu. Nhan Tử Dạ một lần nữa trườn tới, cái đuôi dài quấn lấy cánh tay bị hỏng kéo mạnh, 'răng rắc' một tiếng, điện lưu lóe sáng, cánh tay cơ giáp cư nhiên bị Nhan Tử Dạ kéo đứt lìa.

"A…." Hi Lạp ở bên trong cơ giáp, cánh tay phải đang không ngừng trào máu tươi, cả người đau đớn tới phát run. Bởi vì tinh thần lực đang dung hợp với cơ giáp, nếu cơ giáp bị hỏng thì người bên trong cũng sẽ bị thương. Tuy được cơ giáp bảo hộ nên cơ thể không thực sự bị cắt đứt nhưng vẫn bị thương nặng

Thế nhưng đối với Hi Lạp từ nhỏ đã được chăm sóc kĩ lưỡng chưa từng chịu qua thương tích mà nói, khoảnh khắc cánh tay cơ giáp bị kéo đứt, cơn đau đớn cũng cấp tốc truyền tới, mà bả vai cậu ta cũng xuất hiện một đạo vết thương sâu tới tận xương.

Cuộc chiến vẫn còn tiếp tục, Nhan Tử Dạ biến về bán yêu thể tựa hồ không còn cố kỵ. Chiếc đuôi vung lên một lần nữa chụp bay cơ giáp, hồng quang trong tay Nhan Tử Dạ chợt lóe, 'ầm' một tiếng, phần bụng cơ giáp xuất hiện một lỗ thủng.

Mà Hi Lạp ở bên trong cơ giáp cũng hộc ra một ngụm máu tươi, tiếp đó phần bụng đau đớn, một miệng vết thương thật sâu cắt ngang qua bụng, máu đỏ lập tức nhuộm đỏ quần áo Hi Lạp.

Hi Lạp bị trọng thương cắn răng nhìn Nhan Tử Dạ đong đưa đuôi đứng ở xa xa, không cam lòng nói: "Tao bị thương thì mày cũng đừng hòng an ổn." Hi Lạp nhấn thông tấn khí, một tia sáng màu lam đậm hiện lên.

Ở ngoài nhìn vào, chỉ thấy cánh tay còn lại của cơ giáp xoay tròn một vòng rồi biến thành hình dạng khẩu pháo, tiếp đó một luồng dáng màu lam đậm bắn về phía Nhan Tử Dạ. Ánh sáng chói mắt bao trùm cả khoảng đất trống, mà lồng phòng hộ cũng bắt đầu chấn động kịch liệt.

"Pháo năng lượng? Cậu ta điên rồi à? Cư nhiên sử dụng pháo năng lượng?" Đám người ở bên ngoài bị Hi Lạp kinh sợ, pháo năng lượng chính là dùng toàn bộ dị năng lượng trên người cùng nguồn sinh lực của cơ giáp chuyển hoán thành vũ khí, uy lực cực lớn. Một khi sử dụng sẽ gây ra thiệt hại nghiêm trọng, vì thế khi quyết đấu không thể dùng pháo năng lượng. Hi Lạp cư nhiên phạm quy.

Ngay lúc luồng sáng sắp bao lấy Nhan Tử Dạ, ngân quang trong tay An Nhĩ Tư lóe sáng, lồng phòng hộ nháy mắt bị phá vỡ, mắt thấy luồng sáng màu bạc sắp va chạm với luồng sáng màu lam thì một luồng sáng màu đỏ đã giành trước một bước, hơn nữa còn nháy mắt cắn nuốt luồng sáng màu lam.

Ánh sáng màu đỏ quá chói mắt, mọi người không kịp phản ứng đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm nhận được mặt đất dưới chân tựa hồ chấn động một chút, ngay sau đó ánh sáng đỏ biến mất, 'ầm' một tiếng, cơ giáp màu lam bị nổ bay ra ngoài, mất đi lồng phòng hộ nên nó trực tiếp tông gãy một cây cột đá.

Nhan Tử Dạ thuấn di tới trước mặt cơ giáp, một quả cầu năng lượng màu lam ném tới biến cả đài cơ giáp thành một tảng băng, tiếp đó chiếc đuôi dài dựng tảng băng dậy, Nhan Tử Dạ lạnh lùng vỗ một cái.

"Rắc…."

Đài cơ giáp bị đông thành băng cư nhiên xuất hiện vết rạn, tiếp đó vệt rạn như mạng nhện không ngừng lan rộng, cuối cùng cái đuôi Nhan Tử Dạ lại chụp tới, 'ầm' một tiếng, toàn bộ đài cơ giáp bị đóng băng vỡ vụn.

Cơ giáp biến mất, Hi Lạp toàn thân đầy máu nửa sống nửa chết hôn mê ngã xuống mặt đất, thông tấn khí trên cổ tay 'rắc' một tiếng, vỡ vụn.

Nhìn Hi Lạp nằm trên mặt đất, Nhan Tử Dạ lạnh lùng nói: "Quên nói, tôi không phải thú nhân mà là bán thú nhân." Cho nên cho dù biến thân thì cũng không phải biến thành thú hình, mà là bán thú hình. Mái tóc đỏ không gió cũng tự lay động, gương mặt lạnh lùng không biểu cảm, thú văn đỏ rực ở mi tâm vì cậu mà tôn lên vài phần lãnh diễm.

Tiếp đó con ngươi đỏ rực nhìn về phía Mai Tây cùng gia chủ Ba Đức ở ngoài sân thi đấu, cái đuôi túm lấy phần quần áo rách nát của Hi Lạp, quẳng cậu ta tới trước mặt hai người.

Đám người ở gần gia chủ Ba Đức lập tức lùi về sau vài bước, mà Mai Tây cùng gia chủ Ba Đức nhìn con mình cả người đầy thương tích nằm trên mặt đất, nhất thời không biết phản ứng thế nào.

Nhan Tử Dạ đang đong đưa chiếc đuôi dài hiển nhiên trở thành tiêu điểm. Mọi người có mặt ở đây đều dụi mắt vài lần, tất cả đều không dám tin nhìn cậu chậm rãi trườn về phía An Nhĩ Tư. Thú văn trên trán, chiếc tai nhọn cùng chiếc đuôi óng ánh lân quang đỏ rực kia quả thực quá chấn động lòng người.

…

Hoàn Chương 116.

---

117. Chương 117: Sau Đó

Bọn họ thấy cái gì? Bán thú nhân, cư nhiên là bán thú nhân, trời ạ!

Tất cả mọi người ngây ngốc nhìn Nhan Tử Dạ, kinh ngạc đến độ quên cả phản ứng.

Này thực sự chuyện ngoài ý muốn, Nhan Tử Dạ không nghĩ sẽ bị vạch trần thân phận như vậy, thế nhưng hiện giờ hối hận cũng không còn kịp. Bất quá như vậy cũng tốt, dù sao cũng là chuyện sớm muộn.

Trườn tới trước mặt An Nhĩ Tư, Nhan Tử Dạ mỉm cười với anh rồi nói với Tân Địch đang ngây ngốc đứng cách đó không xa: "Mang nhẫn lại đây."

"Nga, đây đây." Tân Địch đơ người vội vàng cầm nhẫn chạy tới.

Nhan Tử Dạ cầm lấy chiếc nhẫn kim cương có kiểu dáng tương tự như chiếc mình đang đeo, nói với An Nhĩ Tư: "Tốt lắm, phiền toái đã giải quyết xong, bây giờ là lúc đeo chiếc gông xiềng thuộc về tôi cho anh."

An Nhĩ Tư cười khẽ, vươn tay tới: "Tôi rất vui sướng."

Nhan Tử Dạ chậm rãi đeo nhẫn vào ngón tay An Nhĩ Tư, sau đó học theo anh đặt một nụ hôn lên mu bàn tay rồi ngẩng đầu nói: "Buổi lễ kết thúc."

Bình thường vào thời khắc này, những người xung quanh hẳn sẽ vỗ tay nhiệt liệt, thế nhưng bọn họ vừa bị thân phận bán thú nhân của Nhan Tử Dạ dọa ngây người nên hoàn toàn không phán ứng lại.

Mà An Nhĩ Tư cũng thừa dịp này trực tiếp ôm lấy Nhan Tử Dạ, tiếp đó xoay người nói với Bối Cơ cùng Tạp Mễ Nhĩ: "Cha, mỗ ba, Tiểu Dạ mệt rồi, tụi con về nghỉ trước." Nói xong, ngân quang trên người An Nhĩ Tư chợt lóe, chỉ mới mấy bước đã đi thật xa.

Đợi đến khi bóng dáng hai người biến mất, mọi người mới phản ứng lại, bắt đầu điên cuồng chạy tới chỗ Bối Cơ cùng Tạp Mễ Nhĩ, cho dù có binh lính ngăn cản cũng không thể chống lại sự hưng phấn cùng nhiệt tình của bọn họ. Bọn họ đã bị chuyện bán thú nhân kích thích tới mức mất đi lý trí.

"Bệ hạ, vương tử phi là bán thú nhân, này có phải thật không?"

"Bán thú nhân truyền thuyết, chính vì biết thân phận bán thú nhân của vương tử phi bên bệ hạ cùng quốc hậu mới đồng ý hôn sự này sao?"

"Bệ hạ, xin hỏi gia tộc của vương tử phi là hậu đại bán thú nhân sao? Kia gia tộc vương tử phi còn bán thú nhân nào khác không?"

"Bệ hạ…"

…

Bối Cơ ôm Tạp Mễ Nhĩ, mặc dù có binh lính ngăn cản đám đại gia tộc cùng quan viên đế quốc tới gần nhưng nhìn đám người lộn xộn ở xung quanh, Bối Cơ vẫn tức giận.

"Tất cả an tĩnh lại, lễ nghi của các người đâu hết rồi hả?"

Tiếng gầm này của Bối Cơ rốt cuộc cũng làm đám người đang điên cuồng khôi phục lí trí, nhớ tới hành vi thất lễ của mình vừa nãy liền nhịn không được cúi đầu, sau đó đồng loạt hướng Bối Cơ cùng Tạp Mễ Nhĩ thỉnh tội.

"Bệ hạ, xin tha thứ cho hành vi thất lễ của chúng thần."

"chúng thần quá sửng sốt vì thân phận bán thú nhân của vương tử phi mà thôi, không phải cố ý muốn mạo phạm, thỉnh quốc vương cùng quốc hậu thứ tội."

"Thất lễ, bệ hạ."

…

"Tốt lắm, tôi sẽ không truy cứu hành vi thất lễ vừa rồi. Hôn lễ đêm nay kết thúc, chuyện liên quan tới vương tử phi, ngày mai tôi sẽ tự công bố, các vị mời trở về." Bối Cơ lập tức hạ lệnh đuổi khách, sau đó ôm Tạp Mễ Nhĩ xoay người rời đi. Mà Tân Địch thì đã nhân lúc mọi người đặt lực chú ý vào Bối Cơ cùng Tạp Mễ Nhĩ lẳng lặng chạy đi.

Tuy mọi người không muốn để Bối Cơ cùng Tạp Mễ Nhĩ rời đi như vậy nhưng cũng không có cách nào, ai bảo người ta là quốc vương cùng quốc hậu chứ, vì thế chỉ có thể trơ mắt nhìn hai người rời đi.

Lúc này vừa quay đầu lại thì phát hiện giống cái vừa nãy vẫn luôn theo sau vương tử cùng vương tử phi cũng không thấy đâu, chỉ đành từ bỏ.

Cuối cùng bọn họ vui sướng nhìn đám gia chủ Ba Đức một cái rồi mới rời đi.

Mà giống cái Mễ Lợi Á vốn không vừa mắt nhóm Ba Đức từ đầu liền bước tới trước mặt Mai Tây, châm chọc: "Vốn tưởng con trai ông muốn gả vào đại gia tộc, thật không ngờ cư nhiên mơ tưởng tới vương tử điện hạ, lại còn bảo vương tử phi không xứng với vương tử điện hạ, chỉ có giống cái cấp A nhà mấy người xứng? Đúng là trò hề mà, một giống cái cấp A đứng trước mặt vương tử phi bán thú nhân tính là cái gì chứ. Lại còn oan uổng vương tử phi là gian tế tinh cầu khác phái tới, tôi thật muốn biết là tinh cầu nào bỏ vốn lớn như vậy, cư nhiên phái bán thú nhân đã trở thành truyền thuyết tới đế quốc Á Bá Lan chúng ta làm gian tế."

"Ông…." Mai Tây nghiến răng nghiến lợi nhìn Mễ Lợi Á.

Mễ Lợi Á cười ha hả: "Tôi tôi cái gì, tôi nói cho mấy người biết, gia tộc Ba Đức mấy người lần này xong rồi, tôi thấy các người chuẩn bị tinh thần đón nhận lửa giận của quốc vương, quốc hậu cùng vương tử điện hạ đi. Ha ha ha ha…." Mễ Lợi Á bật cười to rồi bỏ đi. Thật sự thống thoái mà, dám hủy hôn ước với nhà bọn họ, hại Tạp Môn nhà họ thảm như vậy, lần này gia tộc Ba Đức cùng tên nhóc Hi Lạp kia đừng hòng xoay người.

Mai Tây rất muốn phản bác, thế nhưng ông lấy cái gì phản bác chứ? Mễ Lợi Á nói đúng, hiện giờ gia tộc Ba Đức bọn họ đang gặp phải phiền toái lớn.

"Giờ chúng ta phải làm gì đây?" Mai Tây đỏ ửng mắt hỏi gia chủ Ba Đức.

Gia chủ Ba Đức nổi giận đùng đùng nói: "Làm sao vậy giờ? Em hỏi tôi làm sao bây giờ? Tôi đã sớm nói qua, đừng mơ ước những thứ không thuộc về mình, vì cái gì hai người không nghe. Giờ thì hay rồi, ngay cả vương thất Á Bá Lan cũng đắc tội, lại còn tổn thương vương tử phi bán thú nhân, một khi tin tức này truyền ra ngoài, gia tộc Ba Đức chúng ta sẽ trở thành công địch của toàn tinh cầu."

"Tôi cũng không nghĩ chuyện sẽ biến thành như vậy, Hi Lạp nó chỉ nhất thời xúc động thôi…" Mai Tây đỏ hốc mắt, bất quá còn chưa nói xong đã bị gia chủ Ba Đức đánh gãy.

"Nhất thời xúc động? Chỉ vì một phút xúc động chết tiệt của nó mà gia tộc Ba Đức chúng ta sắp bị hủy rồi, tôi nói cho em biết. Từ hôm nay trở đi, Hi Lạp không còn là người của gia tộc Ba Đức nữa, nó sống hay chết không liên quan gì với chúng ta. Nếu em muốn mang nó theo thì em cũng đừng quay về nữa." Gia chủ Ba Đức nói xong thì vội vàng rời đi, hiện giờ ông phải trở về tìm trưởng lão gia tộc ngẫm nghĩ đối sách.

"Bỉ Đặc… Bỉ Đặc…." Vô luận Mai Tây kêu gào thế nào, gia chủ Ba Đức cũng không quay đầu lại, nhìn đứa con hôn mê nằm dưới đất, Mai Tây ngồi xổm xuống bật khóc: "Sao lại biến thành như vậy…. sao lại biến thành như vậy a?"

Hi Lạp dù sao cũng là đứa con mình dứt ruột sinh ra, lẽ nào thực sự phải từ bỏ? Hiện giờ sự tình biến thành thế này, Mai Tây thật sự không biết nên làm gì.

Mặc khác, ở một nơi khác.

Sau khi được An Nhĩ Tư ôm về phòng, đuôi Nhan Tử Dạ liền biến về hai chân, sau đó mỉm cười tươi rói nói: "Đánh một trận, quả nhiên tâm tình tốt hơn hẳn."

"Em còn nói, vừa rồi rất nguy hiểm." An Nhĩ Tư ôm lấy Nhan Tử Dạ, vẫn còn chút sợ hãi nói: "Tiểu Dạ, đừng có lần sau nữa, nếu tâm tình em không tốt thì cứ đánh tôi chứ đừng quyết đấu với người khác như vậy. Tôi thực sự rất lo lắng, sợ em bị thương, sợ em và con sẽ xảy ra chuyện." Có lẽ mới đầu An Nhĩ Tư vẫn rất trấn định, thế nhưng lúc biết đám nhỏ bắt đầu hấp thu linh lực của Nhan Tử Dạ, anh liền luống cuống. Anh thực hối hận, đáng ra anh không nên đồng ý để Nhan Tử Dạ tham gia quyết đấu.

Nhan Tử Dạ vỗ vỗ lưng An Nhĩ Tư, an ủi nói: "Không phải tôi không có việc gì sao? Anh phải biết, nếu không nắm chắc tôi sẽ không đánh. Tôi để tinh hạch anh cho trong người, lúc chiến đấu nếu đám nhỏ hấp thu linh lực thì vẫn có thể nhanh chóng bổ sung. Giải quyết một giống cái cấp A mà thôi, căn bản không thành vấn đề."

Nói xong, Nhan Tử Dạ nắm tay An Nhĩ Tư áp lên bụng mình: "Anh sờ đi, chúng cũng vì trận chiến ban nãy kích động nên mới tỉnh lại thôi. Hiện giờ đánh một trận, cả người tôi thực sảng khoái, chúng cũng vui vẻ a."

Đám nhãi con trong bụng tựa hồ hưởng ứng lời Nhan Tử Dạ, cậu vừa nói xong thì chúng cũng bắt đầu nhảy nhót, An Nhĩ Tư rõ ràng cảm giác được bụng Nhan Tử Dạ không ngừng gồ lên.

"Bọn nó rất hiếu chiến. Giờ mới bao nhiêu đâu mà đã hiếu chiến như vậy, sau này lớn lên sẽ tới cỡ nào a?" An Nhĩ Tư bắt đầu lo lắng. Trong bụng Tiểu Dạ không phải một mà là ba đứa nhỏ! Nếu cả ba đứa đều hiếu chiến như vậy thì phải làm sao a.

Nhan Tử Dạ đưa tay áp lên bàn tay An Nhĩ Tư đang đặt trên bụng mình: "Không có việc gì cả, thú nhân không phải là dân tộc chiến đấu à? Đám nhỏ hiếu chiến như vậy, sau này lớn lên nhất định có sức chiến đấu rất cao."

An Nhĩ Tư nắm tay Nhan Tử Dạ đưa lên môi, vẻ mặt lo lắng nhìn cậu: "Tiểu Dạ, chỉ lần này thôi, không có lần sau, tôi thật sự rất sợ."

Ánh mắt Nhan Tử Dạ nhu hòa hẳn: "Ừm, sẽ không. Tôi vốn không phải loại người thích đánh nhau, lần này nếu không phải tại đám nhỏ ảnh hưởng, tôi cũng không quyết đấu trong tình huống đặc thù thế này. Hơn nữa, người ta cả gan muốn giành bầu bạn của tôi, nếu tôi không ra mặt dùng thực lực chứng minh

mình có tư cách đứng bên cạnh anh thì về sau sẽ càng có nhiều phiền toái hơn nữa." Nam nhân của cậu cư nhiên dám giành, Nhan Tử Dạ khi ấy suýt chút nữa đã bùng nổ. Cũng may tính tình cậu khá lãnh tĩnh, sau khi cân nhắc bản thân đủ sức chiến đấu hay không mới đáp ứng quyết đấu, chứ không phải nóng nảy nhất thời xúc động.

"Em đương nhiên có tư cách đứng bên cạnh tôi, hiện giờ cả thủ đô đế quốc đã biết em là bán thú nhân, Tiểu Dạ, thân phận của em không dấu được nữa." An Nhĩ Tư cảm thán nói. Đồng thời cũng cảm thấy may mắn, trước lúc thân phận Nhan Tử Dạ bị cho ra ánh sáng đã giành trọn người này vào tay. Hiện giờ cho dù đám người kia thèm nhỏ dãi cũng không làm được gì. Hiện giờ bán thú nhân duy nhất trên tinh tế đã trở thành bầu bạn của anh.

"Khi ấy bởi vì hấp thu linh lực trong tinh hạch nên không có cách nào khống chế mà biến thân. Bị phát hiện thì có sao đâu chứ, dù sao cũng là chuyện sớm muộn. Hiện giờ tôi cũng đang mang thai, bọn nhỏ nhất định phải có được thân phận chính thức, tôi cũng không muốn con mình sinh ra bị người ta hiểu nhầm là con người khác. Này chính là con của chúng ta a."

Kỳ thực từ vài hôm trước, Bối Cơ cùng Tạp Mễ Nhĩ đã nói qua chuyện này với Nhan Tử Dạ. Tuy chuyện Nhan Tử Dạ là bán thú nhân sẽ oanh động tinh tế nhưng với thế lực của mình, vương thất Á Bá Lan hoàn toàn có thể bảo vệ tốt Nhan Tử Dạ. Hơn nữa đã có đứa nhỏ, muốn chúng danh chính ngôn thuận trở thành người thừa kế đế quốc Á Bá Lan thì nhất định phải để mọi người biết đứa nhỏ là con ruột của An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ. Như vậy đến khi đó, thân phận của Nhan Tử Dạ cũng phải lộ ra.

Dù sao Nhan Tử Dạ đã có đứa nhỏ của An Nhĩ Tư, phân phận lộ ra sớm hay muộn cũng không có gì khác biệt.

Chẳng qua còn chưa đợi vương thất công bố thì Nhan Tử Dạ đã tự bại lộ bản thân là bán thú nhân.

"Yên tâm, cha cùng mỗ ba sẽ xử lý tốt việc này, không cần lo lắng. Khuya rồi, em cũng đói rồi đúng không? Tôi đi lấy thức ăn khuya cho em." Trải qua một trận chiến, An Nhĩ Tư nghĩ Nhan Tử Dạ hẳn đã đói bụng nên đứng dậy chuẩn bị ra ngoài chuẩn bị bữa khuya.

Mà cùng lúc này, tin tức Nhan Tử Dạ là bán thú nhân cũng đã càn quét khắp đại gia tộc đế quốc Á Bá Lan.

….

Hoàn Chương 117.

118. Chương 118: Sau Đó 2

Ở một đại gia tộc của đế quốc Á Bá Lan.

Gia chủ vừa mới từ hoàng cung trở về lập tức truyền tin cho trưởng lão gia tộc, trưởng lão vừa nhận được tin đã lập tức chạy tới. Nghe nói vương tử phi tương lai cư nhiên là bán thú nhân thì các vị trưởng lão quả thực không thể tin nổi.

"Anh nói cái gì? Vương tử phi tương lai là bán thú nhân?" Một vị trưởng lão đập bàn đứng dậy chất vấn.

"Đúng vậy, là tôi tận mắt nhìn thấy vương tử phi biến thân khi đang quyết đấu, hơn nữa còn có bốn hệ dị năng, sức chiến đấu tuyệt đối cũng không phải cấp A, rất có thể là ngụy cấp S, thậm chí là cấp S." Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, vị gia chủ này tuyệt đối cũng không tin tưởng bán thú nhân đã tuyệt chủng cư nhiên lần thứ hai xuất hiện. Hơn nữa còn với phương thức như vậy.

"Quyết đấu? Là thú nhân nào lớn gan như vậy, cư nhiên dám quyết đấu với bán thú nhân? Chẳng lẽ người kia không biết bán thú nhân trân quý cỡ nào à, không biết bán thú nhân có ý nghĩa gì với tinh tế này à?" Vị trưởng lão nọ liền nổi trận lôi đình.

"Không phải thú nhân, là một giống cái cấp A."

"Giống cái cấp A? Giống cái cấp A trước mặt bán thú nhân có nghĩa lý gì chứ, giống cái kia không có đầu óc à? Nếu bán thú nhân kia mất cọng tóc nào, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua." Trước kia có lẽ giống cái cấp A rất trân quý, thế nhưng khi bán thú nhân xuất hiện thì giống cái cấp A lập tức trở nên bé nhỏ vô cùng. Hiện giờ lực chú ý của vị trưởng lão nọ hoàn toàn đặt lên người bán thú nhân.

"Đại trưởng lão nói đúng, tôi hỏi anh, giống cái kia rốt cuộc là nhà nào?" Một vị trưởng lão khác hỏi gia chủ.

"Là giống cái của gia tộc Ba Đức, cậu ta nhảy ra ngay trong tiệc đính hôn, trắng trợn chỉ trích vương tử phi bán thú nhân không xứng với vương tử điện hạ, tiếp đó tuyên bố muốn quyết đấu. Cuối cùng vương tử phi thắng." Gia chủ kể đại khái lại sự việc, kỳ thực lúc chưa biết vương tử phi là bán thú nhân, ông cũng cảm thấy không xứng. Thế nhưng hiện giờ, thân phận vương tử phi bị hấp thụ ánh sáng, không xứng liền biến thành tuyệt phối. Còn không phải sao, là bán thú nhân đó a, hiện giờ cả tinh tế chỉ có duy nhất một vị bán thú nhân, quả thực quá mức trân quý. Vương tử điện hạ có thể tìm được bán thú nhân làm bầu bạn có thể nói là cực kỳ may mắn.

"Hừ, gia tộc Ba Đức? Là gia tộc trước đó gây xôn xao dư luận vì chuyện danh dự à? Quả nhiên dạng gia tộc gì sẽ dạy ra giống cái ấy. Đắc tội vương thất, đắc tội vương tử phi, tôi thấy qua đêm nay thì gia tộc Ba Đức không cần tồn tại nữa. Chốc nữa phát thông tri xuống, ngưng toàn bộ việc kinh doanh của gia tộc chúng ta với gia tộc Ba Đức." Đại trưởng lão nói.

"Vâng." Gia chủ gật đầu đáp ứng.

Tiếp đó đại trưởng lão lại hỏi: "Có tra ra vương tử phi xuất thân từ gia tộc nào không? Trong gia tộc còn bán thú nhân hay giống cái nào không?"

Gia chủ cúi đầu nói: "Tạm thời chưa tra được, bất quá ngày mai vương thất sẽ công bố thân phận vương tử phi, hẳn mai sẽ biết. Bất quá hôm nay trong tiệc đính hôn, tôi thấy có một giống cái đi theo sau vương tử phi, rất có thể chính là người của gia tộc vương tử phi.

"Mặc kệ có phải hay không, lập tức nghĩ biện pháp để thú nhân gia tộc tiếp cận giống cái kia. Vương tử phi là bán thú nhân, chứng tỏ gen bán thú nhân của gia tộc rất cường đại nên vương tử phi mới có thể phản tổ thành công. Nếu giống cái kia cũng thành công thì…." Nửa câu sau, đại trưởng lão không nói ra nhưng mọi người đều hiểu được. Vương tử phi đã là người của vương thất Á Bá Lan, bọn họ không thể mơ ước được. Thế nhưng tộc nhân của vương tử phi thì khác, một khi giống cái kia thật sự phản tổ thành công thì đó chính là hi vọng của cả gia tộc a!

Đối với tinh tế có tỉ lệ sinh dục ngày càng giảm mà nói, có được một bán thú nhân có năng lực sinh dục cường đại chẳng khác nào có được hi vọng giúp gia tộc không ngừng truyền thừa. Cho nên, làm gì có đại gia tộc nào không muốn có bán thú nhân?

Đế quốc Á Bá Lan không chỉ có một gia tộc nghĩ như vậy, sau khi trở về, tất cả nhóm gia chủ đều triệu tập trưởng lão thương nghị suốt đêm về chuyện vương tử phi là bán thú nhân. Bọn họ đều muốn thừa dịp chuyện vương tử phi là bán thú nhân chưa được công bố đại chúng ra tay trước một bước. Bọn họ nghĩ hết biện pháp liên hệ với gia tộc vương tử phi, nếu có thể cưới được một giống cái hoặc thú nhân phản tổ thành công thì đúng là đáng giá!

Hôm sau, khi Bối Cơ công bố thân phận thực sự của Nhan Tử Dạ thì toàn tinh tế đều chấn động.

Cái gì? Vương tử phi của tinh cầu Á Bá Lan cư nhiên là bán thú nhân? Hơn nữa lại còn là thú nhân phản tổ thành công? Chuyện bán thú nhân chỉ là quả bom thứ nhất, quả bom thứ hai chính là vương tử phi bán thú nhân kia cư nhiên đang mang thai? Chuyện khủng khiếp nhất chính là, một lúc mang thai ba đứa nhóc?

Này chính là ba đó a, không phải một a. Từ lúc bán thú nhân biến mất, tỉ lệ kết hợp giữa thú nhân cùng giống cái rất thấp, bình thường phải mất rất nhiều năm mới có thể mang thai. Có vài giống cái cho dù mất cả đời cũng không mang thai được, một đứa nhỏ đã khó cầu rồi, thế nhưng vương tử phi Á Bá Lan lại một lúc hoài ba đứa, sao có thể không làm người ta kinh ngạc.

Qua hơn ngàn năm, bán thú nhân một lần nữa xuất hiện, hơn nữa còn chứng minh năng lực sinh dục siêu cường của mình. Xem đi, vương tử cùng vương tử phi Á Bá Lan chỉ vừa đính hôn thôi đã tuyên bố mang

thai, không cần nghĩ cũng biết đã có thai từ trước đó. Vương tử Á Bá Lan chỉ mới ba mươi tuổi mà đã làm cha, quả thực là làm biết bao nhiêu thú nhân chết vì ao ước a.

****

Lam tinh.

Sau khi tốt nghiệp sớm, phải hơn hai tháng sau mới có thể gia nhập quân đội, Hải Bác Lạc quả thực nhàm chán không thôi. Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư đi du lịch, Áo Đức Kỳ thì không hợp gu, thế nên Hải Bác Lạc chỉ đành quấn quít lấy Ngải Luân.

Vốn chỉ định tìm Ngải Luân cùng chơi trò chơi mới mà thôi, kết quả phát hiện Ngải Luân cứ nhìn chằm chằm thông tấn khí, mắt cũng không chớp lấy một cái, Hải Bác Lạc liền sáp qua hỏi: "Ngải Luân, cậu nhìn cái gì mà nghiêm túc dữ vậy?"

Kết quả ba chữ 'bán thú nhân' thật to liền đập vào mắt Hải Bác Lạc.

"Cái gì? Đế quốc Á Bá Lan xuất hiện bán thú nhân? Lại còn là vương tử phi?" Nhìn thấy dòng tin tức này, Hải Bác Lạc liền trợn mắt há mồm: "Ôi trời ơi, này là tin bịp đi? Không phải nói bán thú nhân đã biến mất rồi à? Vì cái gì hiện giờ lại xuất hiện?"

Ngải Luân điểm điểm màn hình ánh sáng một chút, tư liệu về vương tử phi Á Bá Lan hiện ra: "Trên này nói gia tộc của vương tử phi đế quốc Á Bá Lan có được gen bán thú nhân siêu cao, mà vương tử phi chính là thú nhân phản tổ thành công. Hơn nữa đã có thai rồi, còn là ba đứa." Mới đầu Ngải Luân cũng không tin tưởng, thế nhưng tin này do chính quốc vương Á Bá Lan thông báo, hẳn là không sai.

"Ba đứa nhỏ? Theo tôi biết, vị vương tử Á Bá Lan kia chỉ mới ba mươi đi? Cùng tuổi với tụi mình mà cư nhiên đã làm cha rồi, lại còn có tới ba đứa nhỏ? Chết tiệt, chênh lệch quá xa a, tôi tiếp thu không được." Hải Bác Lạc ôm ngực, vẻ mặt thống khổ nói: "Sao tôi không có vận may tốt như vậy, được gặp bán thú nhân kia a? Bán thú nhân đó a, trước kia cứ nghĩ là tư liệu lịch sử quá khoa trương, thật không ngờ năng lực sinh dục của bán thú nhân thực sự mạnh như vậy a."

"Hải Bác Lạc, kỳ thực, bán thú nhân kia, chúng ta quen a." Ngải Luân tuy bình thường vẫn luôn khúm núm nhưng lại rất cẩn thận, tuy ảnh chụp vương tử cùng vương tử phi Á Bá Lan đã được xử lý, làm người ta không nhìn rõ bộ dạng bọn họ, thế nhưng, mái tóc ngân sắc chói mắt của vương tử cùng mái tóc đỏ rực tiên diễm của vương tử phi thực sự rất quen thuộc.

Hải Bác Lạc vốn đang chìm đắm trong ảo tưởng, nghe Ngải Luân nói vậy thì lập tức hồi hồn, vội vàng hỏi: "Cậu nói chúng ta quen bán thú nhân kia? Là ai a?"

"Cậu xem." Ngải Luân chỉ vật nhỏ trong túi áo vương tử Á Bá Lan trong tấm hình.

"Đó là… tiểu thứ cầu?" Bởi vì tiểu thứ cầu có màu đỏ rực rỡ thực tương tự như tóc Nhan Tử Dạ nên Hải Bác Lạc chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra. Lại nhìn màu tóc cùng vóc dáng của hai người trong hình, Hải Bác Lạc nhịn không được kinh hoảng lùi về sau vài bước, lẩm bẩm: "Không có khả năng… này sao có thể…. An Nhĩ Tư không phải người kế thừa gia tộc Cái Nhĩ à? Sao lại trở thành vương tử đế quốc Á Bá Lan? Còn Nhan Tử Dạ nữa, cậu ta là thú nhân a, là thú nhân hàng thật giá thật a, sao có thể biến thành bán thú nhân, lại còn mang thai nữa?"

Lượng tin tức phải tiếp nhận quá lớn, Hải Bác Lạc biểu thị mình khó có thể tiếp nhận.

"Không tin thì cậu nhìn cái này này." Ngải Luân phóng lớn bức hình, hoa văn thực nhân hoa đỏ rực lập tức xuất hiện trước mắt Hải Bác Lạc.

Hải Bác Lạc chấn kinh, bởi vì anh từng nhìn thấy hoa văn này trên mu bàn tay Nhan Tử Dạ. Đủ loại căn cứ bày ra trước mắt, Hải Bác Lạc muốn không tin cũng không được.

"Bọn họ dấu kĩ thật, không được, lúc bọn họ trở lại tôi nhất định phải hỏi rõ ràng. Phải bắt bọn họ bồi thường cho tâm linh yếu ớt bị kinh hách quá độ của tôi." Hải Bác Lạc ôm ngực, đáng thương hề hề nói.

Tin tức về bán thú nhân quá mức chấn động nên cho dù là Áo Đức Kỳ ngày thường không chú ý tin tức cũng biết được. Lúc nhìn thấy bức hình của vương tử cùng vương tử phi Á Bá Lan, anh không chú ý gì

khác mà lập tức tập trung vào tiểu thứ cầu chỉ lộ ra mỗi cái đầu.

Áo Đức Kỳ nhìn đống thức ăn mình đặc biệt chuẩn bị, lại nhìn bức hình trên màn hình ánh sáng, đột nhiên cảm thấy có chút mất mác. Nhóc con kia đã đi thật lâu rồi, cũng không biết tới khi nào mới quay về. Thức ăn nhóm An Nhĩ Tư mang theo hẳn đã hết rồi đi, cũng không biết nhóc con kia có ăn được thức ăn khác không nữa. Ừm, chốc nữa phải hỏi xem An Nhĩ Tư còn ở tinh cầu Á Bá Lan hay không.

Còn chuyện Nhan Tử Dạ là bán thú nhân, An Nhĩ Tư là vương tử đế quốc Á Bá Lan, Áo Đức Kỳ hoàn toàn không để tâm tới.

****

Gia tộc Cái Nhĩ.

Lúc gia chủ Cái Nhĩ nhìn thấy tin tức này, ông trực tiếp từ sô pha nhảy dựng lên, ông nhìn An Nhĩ Tư từ bé tới khi trưởng thành, cho dù ảnh chụp đã trải qua xử lý thì ông vẫn có thể nhìn ra An Nhĩ Tư.

"Tên nhóc thối kia cư nhiên là vương tử đế quốc Á Bá Lan? Chuyện quan trọng như vậy vì sao nó không nói cho tôi biết a?" Gia chủ Cái Nhĩ thực tức giận, suýt chút nữa đã đập bể thông tấn khí trong tay.

Quản gia đứng ở phía sau vội vàng an ủi: "Có lẽ thiếu gia có lý do riêng."

"Lý do chó má gì, tôi chính là gia gia của nó, nó không nói tiếng nào đã chạy về tinh cầu Á Bá Lan đính hôn, nó rốt cuộc có để người gia gia này vào mắt không hả? Đúng là tức chết tôi mà, chờ nó về, tôi nhất định phải hảo hảo thu thập một trận." Gia chủ Cái Nhĩ thở phì phì nói.

Quản gia bình tĩnh nhìn gia chủ Cái Nhĩ, chỉ vào dòng tiêu đề thật to nói: "Gia chủ, chuyện thiếu chủ có thể nói sau a, trọng điểm chú ý của ngài hẳn phải đặt trên người Nhan thiếu gia mới đúng chứ?"

"Nhóc Nhan?" Gia chủ Cái Nhĩ theo ngón tay quản gia nhìn về phía hàng tiêu đề đỏ thẫm bự chảng: "Cái gì? Nhóc Nhan là bán thú nhân? Lại còn đang có thai? Này là chuyện gì a, nhóc thối An Nhĩ Tư kia vì cái gì không nói cho tôi biết, lập tức liên hệ với nó, nhất định phải hỏi rõ ràng, này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì."

Chuyện An Nhĩ Tư là vương tử của đế quốc Á Bá Lan gia chủ Cái Nhĩ có thể nhịn, thế nhưng khi biết Nhan Tử Dạ là bán thú nhân, lại còn đang mang thai thì ông rốt cuộc không ngồi yên được nữa. An Nhĩ Tư có đứa nhỏ, ông sắp làm ngoại tổ phụ rồi a.

....

Hoàn Chương 118.

119. Chương 119: Quá Độ

Nhìn An Nhĩ Tư trấn định cúp thông tấn khí, Nhan Tử Dạ ở bên cạnh nhịn không được cười nói: "Mệt anh chuẩn bị lâu như vậy, rốt cuộc lúc định quay về thì lại bại lộ."

An Nhĩ Tư ôm cổ Nhan Tử Dạ, đặt cậu dưới thân rồi nói: "Lộ thì cứ lộ đi, dù sao sớm muộn gì gia gia cũng biết, chẳng qua định cho ông ấy một bất ngờ mà thôi. Biết chuyện em có thai, vừa nãy không biết cười vui sướng cỡ nào ấy, cứ coi là món quà sinh nhật sớm đi. Hiện giờ tốt lắm, tuy ảnh chụp đã được xử lý nhưng những người thân thiết hẳn đều nhận ra. Tôi thì không sao cả, nhưng em là bán thú nhân, hiện giờ chính là bảo bối của toàn tinh tế, sau khi trở về Lam tinh biết đâu sẽ bị vây xem a."

Nhan Tử Dạ vươn tay ôm lấy cổ An Nhĩ Tư, cười nói: "Tôi sợ cái gì chứ, đừng quên, tôi chính là tu yêu giả, di chứng thuấn di lần trước đã tốt lắm rồi. Hiện giờ cho dù thực hiện một lần thuấn di cũng có thể thừa nhận được, tuyệt đối sẽ không bị vây xem."

Chuyện này Nhan Tử Dạ không nói tới thì An Nhĩ Tư cũng cho qua, nhưng giờ cậu nhắc lại, An Nhĩ Tư lập tức hoảng sợ: "Chiêu thức thuấn di kia em đừng dùng nữa, quá tổn hại. Hiện giờ em đang mang đứa nhỏ, nếu làm lại lần nữa, ảnh hưởng đứa nhỏ chỉ là chuyện nhỏ, tôi sợ nhất là em bị thương."

"Thực xin lỗi, làm anh lo lắng." Nhan Tử Dạ ngẩng đầu, ấn một nụ hôn lên môi An Nhĩ Tư. An Nhĩ Tư phản ứng rất nhanh, lúc Nhan Tử Dạ định rời đi lập tức bắt lấy, cùng cậu giao triền.

Hơi thở cả hai giao triền, An Nhĩ Tư nhịn không được ôn nhu quấn quít rồi dần dần tấn công như mưa rền gió dữ. Nhan Tử Dạ bị hôn tới gò má đỏ bừng, hơi thở dồn dập. Bởi vì từ khi biết chuyện có thai thực sự rất ít khi cùng An Nhĩ Tư thân mật nên cậu liền điều chỉnh hơi thở, tiếp đó ôm chặt lấy An Nhĩ Tư, cùng anh quấn quít.

Hôm nay thời tiết khá lạnh, cả bầu trời âm u, chỉ thoáng chốc ngoài cửa sổ đã có những bông tuyết rơi lả tả, mới đầu chỉ vài hạt, sau đó bắt đầu dày đặc. Trên nền cỏ xanh biếc cùng đám cây cối dần dần được khoác lên một chiếc áo trắng tinh.

Nhiệt độ bên ngoài dần dần giảm xuống, thế nhưng độ ấm trong phòng lại chậm rãi tăng lên. Vốn vào những ngày thế này, Nhan Tử Dạ đã sớm cuộn mình trong lớp chăn dày cộm, vù vù ngủ say. Thế nhưng hiện giờ kề cận An Nhĩ Tư, Nhan Tử Dạ chỉ cảm thấy nhiệt độ cơ thể không ngừng tăng lên, chậm rãi, toàn thân bắt đầu nóng rực.

Cuối cùng khi môi hai người tách ra, Nhan Tử Dạ đã thở hồng hộc. Đôi mắt hoa đào mở to, tức giận nhìn An Nhĩ Tư vẫn hít thở bình ổn, Nhan Tử Dạ cảm giác bản thân tựa hồ có chút yếu thế, vì sao lần nào cậu cũng hết hơi mà người này thì chẳng bị sao cả? Chẳng lẽ thật sự là thiên phú dị bẩm?

Nếu hỏi An Nhĩ Tư thích nhất điểm nào ở Nhan Tử Dạ, thì nhất định phải kể tới đôi mắt sáng ngời kia. Đôi mắt hoa đào bình thường tĩnh lặng như viên ngọc bích ngàn năm ngâm trong dòng nước suốt. Lúc động tình thì ánh mắt sáng ngời kia lại phủ thêm một tầng sắc thái mê người, có tác dụng mê hoặc.

Bị Nhan Tử Dạ trừng mắt liếc một cái, An Nhĩ Tư giống như bị mê hoặc, một lần nữa cúi người hôn lên đôi môi đã có chút sưng đỏ của cậu. Chẳng qua lần này An Nhĩ Tư không dây dưa lâu, rất nhanh đã dọc theo cánh môi di chuyển xuống dưới.

Bởi vì niên kỷ vẫn còn nhỏ nên phần cằm Nhan Tử Dạ vẫn còn nét mượt mà của trẻ con, hiện giờ đã nhọn hẳn. Xuống chút nữa là phần cổ thon dài như thiên nga cùng chiếc trái cổ hơi gồ lên, tiếp nữa là phần xương quai xanh tinh xảo mê người. Việc An Nhĩ Tư thích làm nhất là lưu lại ấn ký của riêng mình ở nơi này… mà hiện tại anh cũng làm như vậy, hai tay cũng bắt đầu không an phận dời xuống.

Đôi tay An Nhĩ Tư giống như mang theo làn hơi ấm áp có thể làm người ta mê muội, bắt đầu đốt lửa trên người Nhan Tử Dạ. Toàn thân Nhan Tử Dạ run lên khe khẽ, cách lớp quần áo, phần bụng đã gồ lên thoạt nhìn cũng không quá rõ ràng.

Thực thoải mái, An Nhĩ Tư biết rõ các điểm mẫn cảm trên người Nhan Tử Dạ, vì thế chỉ trong nháy mắt đã châm lên ngọn lửa nhiệt tình. Nhan Tử Dạ cũng nhịn không được bắt đầu đáp lại.

Theo tiết tấu của Nhan Tử Dạ, hô hấp của An Nhĩ Tư cũng bắt đầu dồn dập, gương mặt tuấn mỹ trở nên căng cứng vì nhẫn nại, con ngươi đen cũng vì động tình mà càng sâu thẳm.

"Tiểu Dạ… Tiểu Dạ…" An Nhĩ Tư bắt đầu thì thào gọi tên Nhan Tử Dạ, âm thanh khàn khàn thực gợi cảm.

Nhan Tử Dạ nhịn không được đáp lại: "An Nhĩ Tư…."

Hai người đều tiến vào trạng thái kích động, mắt thấy ngọn lửa nhiệt tình bùng lên hừng hực sắp thiêu đốt mọi thứa, An Nhĩ Tư đang định cởi mở quần áo chướng mắt trên người Nhan Tử Dạ thì đột nhiên tay anh đụng vào phần bụng hơi gồ lên của cậu, mà cũng ngay lúc này, nơi đó đột nhiên nảy lên hai cái. An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ vốn đang chìm đắm trong vực sâu mê tình lập tức bị kéo trở lại.

Thân thể hai người đều nhịn không được cứng còng một chút, sau đó chỉ thấy An Nhĩ Tư nhíu mày liếc nhìn phần bụng gồ lên của Nhan Tử Dạ, tiếp đó bắt đắc dĩ rụt lại bàn tay trong quần áo Nhan Tử Dạ.

Trong tay vẫn còn lưu lại độ ấm cùng hơi thở trên người Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư có chút nuối tiếc, cuối cùng vẫn nhịn không được in một nụ hôn lên môi Nhan Tử Dạ.

Nhan Tử Dạ đã hồi phục tinh thần, tưởng An Nhĩ Tư muốn tiếp tục nên lúc đôi môi anh rời đi liền nhỏ giọng nhắc nhở: "Đứa nhỏ…"

"Tôi biết." Gân xanh An Nhĩ Tư lộ rõ trên cánh tay đang chống đỡ cơ thể, anh cưỡng ép chính mình rời khỏi người Nhan Tử Dạ rồi xoay người xuống giường.

"Tôi đi tắm một chút." Nói xong, An Nhĩ Tư vội vàng bước vào phòng tắm, không tới vài giây sau, bên trong truyền ra tiếng nước cùng tiếng gầm trầm thấp khó nhịn.

Lúc nghe thấy âm thanh kia, Nhan Tử Dạ nhịn không được bật cười rồi đưa tay xoa xoa phần bụng hơi gồ lên của mình, giọng nói nhỏ nhẹ tràn đầy yêu thương: "Mấy đứa thực nghịch ngợm."

Còn không phải sao, ngay thời khắc mấu chốt thì bị đánh gảy, không riêng gì An Nhĩ Tư, Nhan Tử Dạ cũng khổ sở không thôi. Bất quá không có cách nào, ai bảo trong bụng cậu đang có ba cục cưng, phải luôn chú ý. Vì thế lúc An Nhĩ Tư chạy đi tắm nước lạnh, Nhan Tử Dạ cũng chỉ có thể nhẫn nại chậm rãi làm lạnh.

May mắn hiện giờ đang là mùa đông, muốn hạ nhiệt cũng không quá khó khăn.

Tắm qua nước lạnh, lúc An Nhĩ Tư rốt cuộc cũng tỉnh táo bước ra ngoài thì Nhan Tử Dạ đã mặc quần áo chỉnh tề. Gần nhất thời tiết khá lạnh, Nhan Tử Dạ lại càng lười hơn, rất hiếm khi rời khỏi phòng đi lại. Vì suy nghĩ cho sức khỏe của Nhan Tử Dạ cùng đám nhỏ, An Nhĩ Tư không còn mang thức ăn về phòng mà cùng Nhan Tử Dạ đi tới phòng ăn, cùng dùng bữa với nhóm Tạp Mễ Nhĩ.

Sau khi dùng xong cơm trưa, nhóm nhân viên y tế vẫn luôn nôn nóng lập tức tiến tới kiểm tra cho Nhan Tử Dạ.

Lần này dụng cụ có chút thay đổi, bởi vì trước giờ giống cái chỉ có thai một đứa nhỏ nên thiết bị kiểm tra không có công năng kiểm tra số lượng. An Nhĩ Tư đã bảo người cải thiện một chút, hiện giờ những thiết bị này đã hoàn mỹ hơn.

Sau khi Nhan Tử Dạ rời khỏi khoang kiểm tra, An Nhĩ Tư lập tức tiến tới giúp cậu khoác thêm quần áo.

Nhân viên y tế nhìn số liệu trên màn hình, thực hưng phấn nói với An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ: "Vương tử, vương tử phi điện hạ, thực sự là làm người ta kinh ngạc a."

"Chuyện gì?" An Nhĩ Tư hỏi.

"Là tiểu điện hạ, dựa theo thời gian mang thai của vương tử phi thì tiểu điện hạ không có khả năng phát triển nhanh đến vậy, thế nhưng hiện giờ chỉ mới mười bảy ngày mà nhóm tiểu điện hạ đã tiến vào giai đoạn trung kỳ. Dựa theo tốc độ này thì khoảng hai mươi ngày nữa, nhóm tiểu điện hạ có thể sinh ra." Nhân viên y tế mặc áo blu trắng kích động nhìn Nhan Tử Dạ: "Này nhất định là vì vương tử phi là bán thú nhân nên tốc độ sinh trưởng của nhóm tiểu điện hạ mới nhanh đến vậy."

"Đã tới trung kỳ rồi sao?" Tạp Mễ Nhĩ vui sướng không thôi, lập tức quay qua nói: "Bối Cơ, tháng sau là chúng ta có thể nhìn thấy đám nhóc rồi."

Bối Cơ cũng thực cao hứng, nhìn Tạp Mễ Nhĩ đang hưng phấn, cười đáp: "Đúng đúng, rất nhanh có thể nhìn thấy đám cháu ngoan của chúng ta rồi."

Tuy Nhan Tử Dạ có thể cảm nhận được gần nhất đám nhỏ quả thực lớn rất nhanh nhưng không ngờ cư nhiên đã tiến vào giai đoạn trung kỳ, chu kỳ sinh trưởng năm mươi ngày cư nhiên rút ngắn chỉ còn ba mươi ngày. Không thể không nói này đúng là kinh hỉ.

"Bất quá…" Nhân viên y tế vừa lên tiếng, nhóm An Nhĩ Tư lập tức không hẹn mà cùng nhìn qua.

"Chỉ số khỏe mạnh của vương tử phi điện hạ chỉ vừa đủ tiêu chuẩn mà thôi, cần phải tiếp tục bổ sung dinh dưỡng. Gia đoạn hậu kỳ nhóm tiểu điện hạ phải có dinh dưỡng đầy đủ mới có thể lớn lên, thế nên vương tử phi điện hạ cần phải cẩn thận chú ý." Nhìn những con số trên màn hình, nhân viên y tế có chút lo lắng nhìn Nhan Tử Dạ, một đứa vốn đã đủ vất vả, hiện giờ tới ba đứa, vương tử phi điện hạ gần nhất tựa hồ gầy hơn a.

"Chỉ mới đủ tiêu chuẩn thôi sao, này sao được chứ. Tiểu Dạ, không bằng con các cứ ở đây chờ sinh đám nhỏ rồi hãy trở về?" Tạp Mễ Nhĩ lo lắng không thôi, gần nhất Nhan Tử Dạ ăn các loại thức ăn cao cấp hơn

hẳn trước kia, cũng nhờ vậy dinh dưỡng mới cân đối, chỉ số khỏe mạnh cũng đạt tới tiêu chuẩn, nếu quay về Lam tinh thì làm sao bây giờ a.

"Này..." Nhan Tử Dạ không biết nên nói thế nào, vì thế nhìn qua An Nhĩ Tư.

An Nhĩ Tư lập tức đáp thay: "Mỗ ba, qua vài hôm nữa chính là sinh nhật gia gia, ông cũng hi vọng có thể nhìn thấy Tiểu Dạ, thế nên ngày mai tụi con phải khởi hành trở về."

Vốn đã lên kế hoạch sẵn, chỉ ở lại Á Bá Lan vài hôm mà thôi, hiện giờ là đã muộn, nếu ngày mai không khởi hành thì sẽ không kịp tham dự sinh nhật của gia chủ Cái Nhĩ.

Tuy Tạp Mễ Nhĩ thực thất vọng nhưng ông cũng biết tình cảm của con trai với gia chủ Cái Nhĩ rất sâu đậm, có thể nói, so với ông cùng Bối Cơ thì còn sâu hơn. Hiện giờ gia chủ Cái Nhĩ đã biết tin Nhan Tử Dạ mang thai, có lẽ cũng đang cao hứng không thôi, Tạp Mễ Nhĩ cũng không có cách nào.

"Nếu vậy thì dẫn theo cả nhóm nhân viên y tế này đi, trước giờ vẫn là bọn họ kiểm tra cho Tiểu Dạ, thay đổi người khác tôi không yên tâm." Bối Cơ biết rõ mình cùng Tạp Mễ Nhĩ không có khả năng làm An Nhĩ Tư thay đổi chủ ý nên tự động lùi một bước.

Vốn An Nhĩ Tư đã định dẫn theo nhóm nhân viên y tế này, hiện giờ Bối Cơ tự nói ra, anh đương nhiên vui vẻ tiếp nhận: "Vâng, con sẽ dẫn bọn họ theo, nếu đám nhỏ sẽ sinh trong vòng hai mươi ngày nữa thì vừa vặn chờ chúng chào đời rồi cử hành hôn lễ. Khi đó cha cùng mỗ ba tới Lam tinh một chuyến đi."

"Tốt, cứ quyết định như vậy." Bối Cơ đáp.

Hôm sau, sau khi đồ đạc thu xếp xong, An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ lên phi hành khí rời đi trong ánh mắt lưu luyến của Bối Cơ cùng Tạp Mễ Nhĩ.

...

Hoàn Chương 119.

120. Chương 120: Phi Hành Khí Bất Minh

"Tiểu tổ tông có cảm thấy khó chịu gì không?" Lúc phi hành khí bay ra khỏi tinh cầu Á Bá Lan, Tân Địch liền hỏi han Nhan Tử Dạ, lo lắng cậu cảm thấy không khỏe. Tân Địch gần nhất đã sắp trở thành bảo mẫu toàn năng của Nhan Tử Dạ, cũng không có cách nào, ai bảo Nhan Tử Dạ hiện giờ là đối tượng cần đặc biệt chăm sóc a.

"Không có việc gì." Nhan Tử Dạ lắc đầu, sau đó mở cái hộp mà lúc lên đường Tạp Mễ Nhĩ đưa cho. Vừa mở ra, Nhan Tử Dạ lập tức bị đống tinh hạch chói lóa ở bên trong chấn động.

"Này.... thật nhiều tinh hạch vô thuộc tính a, ông trời của tôi ơi, có tới ba mươi mấy viên tinh hạch cấp S, số còn lại đều là tinh hạch cấp A, còn có cả tinh hạch ngụy cấp A. Đế quốc Á Bá Lan quả nhiên giàu có, có thể lập tức xuất ra nhiều tinh hạch như vậy." Nhìn chiếc hộp trong tay Nhan Tử Dạ, ánh mắt Tân Địch có chút thèm muốn, không cần nhiều như vậy, chỉ một viên cấp S sơ cấp thôi đã đủ cho cậu gặm thật lâu.

"Cho cậu." Có lẽ là nhìn thấy bộ dáng tham lam của Tân Địch thực hài hước, với lại dù sao cũng chỉ là một đống tinh hạch chứ không phải mỹ thực, vì thế Nhan Tử Dạ liền cầm lấy một viên tinh hạch cấp S sơ cấp đưa cho Tân Địch.

"Cho tôi à?" Tân Địch sửng sốt một chút, sau đó lập tức xua tay: "Không được, này là quốc hậu đưa cho tiểu tổ tông hấp thu năng lượng, tôi không thể lấy được." Tuy Tân Địch quả thực rất muốn nhưng với thế lực của gia tộc Mã Khắc Tân, một viên tinh hạch cấp S thực sự không khó, hơn nữa Tân Địch cũng biết Nhan Tử Dạ mang thai, mỗi ngày đều phải hấp thu một lượng lớn tinh hạch, vì thế nhất quyết không chịu nhận.

Thấy Tân Địch đẩy tới đẩy lui, Nhan Tử Dạ mất kiên nhẫn dùng tay nhét tinh hạch vào tay Tân Địch: "Cầm lấy, về sau lúc đột phá cấp S cần dùng."

Nhìn viên tinh hạch trong tay, Tân Địch có chút cảm động nhìn qua Nhan Tử Dạ: "Tiểu tổ tông, kỳ thực tư chất của mình thế nào tôi hiểu rất rõ, có thể đạt tới sức chiến đấu ngụy S đã rất may mắn rồi. Chu kỳ phản tổ đã qua, tôi muốn đột phá cấp S căn bản không có khả năng." Tân Địch biết, cho dù có nhiều tinh hạch cấp S hơn cũng không có tác dụng, bởi vì thân là giống cái, tu luyện của cậu đã đạt tới bình cảnh, muốn đột phá rất khó. Đừng nói giống cái, ngay cả thú nhân cũng có rất nhiều người khựng lại ở cấp độ ngụy S. Muốn đột phá cấp S thật sự quá khó khăn.

"Hiện giờ tôi chỉ là ngụy S, vẫn chưa đạt tới giai đoạn đột phá, cho tôi viên tinh hạch cấp S này tôi cũng không hấp thu được, chỉ lãng phí mà thôi. Thế nhưng nếu nó ở chỗ tiểu tổ tông thì lại có tác dụng rất lớn, vì thế, thay vì cho tôi một viên tinh hạch cấp S, không bằng tiểu tổ tông cho tôi một viên tinh hạch ngụy cấp S." Tân Địch thả viên tinh hạch vào lại chiếc hộp trong tay Nhan Tử Dạ, tiếp đó cầm lấy một viên tinh hạch ngụy cấp S.

"Tùy cậu." Nhan Tử Dạ bất đắc dĩ nói. Thông qua khoảng thời gian này ở chung, Nhan Tử Dạ biết, Tân Địch là một giống cái rất thiện lương, làm viện rất có chừng mực, cũng không lắm miệng. Cũng vì thế An Nhĩ Tư mới yên tâm để Tân Địch đi theo bên người Nhan Tử Dạ.

Bởi vì lần trước quốc khố bị trộm, hơn nữa đoạn thời gian này sử dụng nhiều nên kỳ thực quốc khố Á Bá Lan cũng không còn bao nhiêu tinh hạch vô thuộc tính cấp cao, sở dĩ Tạp Mễ Nhĩ có thể xuất ra nhiều như vậy là vì trước đó Bối Cơ đã phái rất nhiều cao thủ đi săn tinh tế thú.

"Tiểu tổ tông mệt thì nghỉ ngơi một chốc đi." Thấy Nhan Tử Dạ không ngừng ngáp dài, Tân Địch cất kĩ tinh hạch, chuẩn bị ra ngoài.

"Từ từ." Nhan Tử Dạ gọi Tân Địch lại.

Tân Địch quay đầu nhìn lại.

"Nếu An Nhĩ Tư tỉnh thì báo cho tôi một tiếng." Nhan Tử Dạ khẽ nhíu mày nói.

Tân Địch gật gật đầu: "Ừm." Sau đó mở cửa đi ra ngoài.

Lộ trình trở về cũng cần một ngày một đêm. Lần này cũng không biết vận may của An Nhĩ Tư tốt hay không tốt, phi hành khí vừa phóng lên vũ trụ thì anh cũng tiến vào kỳ đột phá, sau khi sắp xếp ổn thỏa cho Nhan Tử Dạ liền cầm tinh hạch cấp SS tiến vào căn phòng dưới cùng. Từ SS sơ cấp lên SS trung cấp, nhanh thì vài tiếng, chậm thì một ngày một đêm. Vạn nhất đột phá thất bại thì có thể sẽ bị năng lượng phản phệ, trọng thương. Thế nên trong lúc An Nhĩ Tư đột phá, tất cả mọi người đều không dám quấy rầy, kể cả Nhan Tử Dạ.

Thấy Tân Địch ra ngoài, Nhan Tử Dạ lập tức khóa cửa, tiếp đó triệu hồi Tiểu Hoa. Tiểu Hoa vừa xuất hiện liền bất mãn nói: "Chủ nhân rốt cuộc cũng thả ta ra, mấy ngày nay không được ra ngoài hoạt động, cành nhánh của ta sắp tàn phế cả rồi."

Tiểu Hoa lắc lắc hai chiếc lá lớn của mình, cái đầu to bự cụp xuống, bộ dáng ủy khuất không thôi.

Nhan Tử Dạ ngượng ngùng mỉm cười: "Tiểu Hoa, không có cách nào a, tạm thời chịu ủy khuất một chút, về tới nhà rồi mi muốn chơi thế nào cũng được." Lúc còn ở hoàng cung Á Bá Lan, thủ vệ rất nghiêm ngặt, tiểu thứ cầu còn đỡ, tuy màu sắc có chút kỳ lạ nhưng ít ra vẫn là tiểu thứ cầu. Thế nhưng Tiểu Hoa thì khác, nếu để người ta phát hiện ra sự tồn tại của nó, cậu cũng rất khó giải thích. Thế nên chỉ có thể bảo Tiểu hoa hoạt động trong phòng.

"Được rồi." Tiểu Hoa cũng biết mình không giống tiểu thứ cầu, nếu dùng bộ dạng thế này chạy lon ton bên ngoài thì nhất định sẽ dọa hoảng không ít người, vì thế nó cũng chỉ oán giận vài câu với Nhan Tử Dạ mà thôi.

"Tiểu Hoa, Tiểu Hoa, cho mi ăn cái này này." Tiểu thứ cầu dùng móng vuốt túm lấy một viên thịt, sau đó đứng trên bàn đưa cho Tiểu Hoa. Tiểu Hoa cũng thực nể tình hé mở đóa hoa gặm một phát.

"Ừm, ăn ngon." Tiểu Hoa vui vẻ quơ quơ cánh nhánh lá, gần nhất tiểu thứ cầu không ch3i ăn thịt viên mà còn ăn thức ăn khác nên thịt viên Áo Đức Kỳ cho vẫn còn lại không ít. Đối với đồng bạn, tiểu thứ cầu thực hào phóng chia sẻ thịt viên, nó cùng Tiểu Hoa ta một viên mi một viên ăn thực vui vẻ.

Nhìn tiểu thứ cầu cùng Tiểu Hoa ăn thực vui vẻ, Nhan Tử Dạ cũng nằm xuống giường, cuộn chăn chậm rãi ngủ thiếp đi.

Ngủ thẳng tới giữa trưa thì Nhan Tử Dạ tỉnh lại, nói đúng hơn là bị cơn đói làm tỉnh. Sau khi bảo Tiểu Hoa một lần nữa trở về mu bàn tay, Nhan Tử Dạ mang theo tiểu thứ cầu đi về phía nhà ăn.

Vừa mới tới nhà ăn liền nhìn thấy Tân Địch đang đặt dĩa thức ăn lên xe đẩy, chuẩn bị rời đi. Thấy Nhan Tử Dạ, Tân Địch liền cười nói: "Tôi chuẩn bị mang thức ăn qua cho tiểu tổ tông a, không ngờ cậu đã tới rồi. Tới tới, tiểu tổ tông, thịt thăn cùng rau cải vừa mới ra lò, ăn ngay cho nóng."

Tân Địch đặt thức ăn lên bàn ăn trước mặt Nhan Tử Dạ, sau đó lại đặt một phần nhỏ tới trước mặt tiểu thứ cầu ở bên cạnh, cuối cùng mới cầm lấy phần ăn của mình ngồi xuống đối diện Nhan Tử Dạ.

Thịt thăn rất thơm, thế nhưng ăn vào miệng thì vẫn kém hương vị An Nhĩ Tư làm một chút. Nhan Tử Dạ không phải người kén ăn, sau khi khựng lại một chút thì bắt đầu càn quét hệt như lá thu đang rơi rụng.

Thấy Nhan Tử Dạ ăn, Tân Địch thở phào một hơi rồi hỏi: "Tiểu tổ tông, hương vị thức ăn hôm nay thế nào?"

Nuốt xuống ngụm thức ăn trong miệng, Nhan Tử Dạ ngẩng đầu nhìn Tân Địch: "Thức ăn này là cậu làm?"

"Sao tiểu tổ tông biết?" Tân Địch kinh ngạc.

"Hương vị bất đồng với đầu bếp làm." Lần này, An Nhĩ Tư chẳng những mang theo nhân viên y tế mà còn mang cả đầu bếp đi cùng. Nhan Tử Dạ tuy không kén chọn nhưng nếu hương vị có chút khác biệt thì cậu sẽ nhận ra. Hương vị có chút khác lạ, cộng thêm biểu tình cầu được khen ngợi của Tân Địch, thử tưởng tượng một chút liền biết thức ăn hôm nay khẳng định là Tân Địch làm.

"Muối hơi nhiều một chút, thịt hơi dai một chút, rau cải hơi chín một chút, bất quá hương vị cũng không tồi." Nhan Tử Dạ bình luận.

Tân Địch dở khóc dở cười: "Tiểu tổ tông này là đang khen hay đang chê tôi a?"

"Rõ ràng là đang khen, tiếp tục cố gắng." Nhan Tử Dạ ăn nốt ngụm rau cuối cùng, sau đó hỏi: "An Nhĩ Tư vẫn chưa tỉnh à?" Hỏi xong, Nhan Tử Dạ có chút hối hận, nếu An Nhĩ Tư tỉnh lại thì khẳng định sẽ tìm cậu đầu tiên.

"Vẫn chưa, cấp bậc này đột phá rất khó, có lẽ sau khi về tới Lam tinh An Nhĩ Tư mới có thể tỉnh lại." Tân Địch an ủi.

"Có lẽ vậy." Nhan Tử Dạ lẩm bẩm, sau đó đứng dậy, đang định rời khỏi phòng ăn thì đột nhiên chiến thuyền chấn động mãnh liệt, Nhan Tử Dạ suýt chút nữa đã đứng không vững.

Tân Địch ngồi trên ghế cũng xém ngã xuống đất, thấy Nhan Tử Dạ đứng không vững, đang định đứng lên đỡ Nhan Tử Dạ, kết quả chiến thuyền lại càng chấn động lợi hại hơn. Ngay sau đó, âm thanh báo động vang lên.

Này là có chuyện gì? Lúc Nhan Tử Dạ đang nghi hoặc thì một người áo đen chạy vào quỳ một gối xuống trước mặt Nhan Tử Dạ nói: "Báo cáo vương tử phi, có phi hành khí bất minh công kích, xin hỏi có chuẩn bị tác chiến không ạ?"

"Phi hành khí bất minh công kích?" Sau khi phi hành khí bình ổn trở lại, Nhan Tử Dạ nhướng mi nói với người nọ: "Lập tức dẫn tôi tới phòng điều khiển."

"Vâng." Người nọ đi trước dẫn đường, Nhan Tử Dạ bước nhanh theo sau, tiểu thứ cầu nhảy xuống bàn ăn, vội vàng đuổi theo. Tân Địch đồng dạng không rõ đã xảy ra chuyện gì cũng chạy theo.

Lúc đi tới phòng điều khiển, Nhan Tử Dạ lập tức đặt câu hỏi: "Sao lại thế này?"

"Hồi bẩm vương tử phi, vừa rồi bị phi hành khí bất minh công kích nên đã mở hệ thống phòng hộ, hiện giờ chiến thuyền kia đang theo sát phía sau chúng ta." Người áo đen đang điều khiển phi hành khí lập tức mở hệ thống theo dõi, Nhan Tử Dạ nhìn thấy chiến thuyền kia sau khi rượt tới gần lập tức phát động công kích.

"Có thể tra ra thân phận đối phương không?" Nhan Tử Dạ hỏi.

"Không tra được." Người áo đen nhấn phiếm kiểm soát, phát hiện căn bản không tra được lai lịch chiến thuyền kia.

"Cho chúng thấy thân phận chúng ta." Nhan Tử Dạ hạ lệnh.

"Vâng."

Người áo đen lập tức phát tin biểu lộ thân phận, thế nhưng chiến thuyền phí sau hoàn toàn bỏ lơ, lại tiếp tục phát động công kích.

"Ầm…"

Pháo năng lượng thật lớn trực tiếp oanh tạc lồng phòng hồ của phi hành khí Nhan Tử Dạ, cả chiến thuyền một lần nữa chấn động kịch liệt. Tân Địch vừa mới đi tới cửa suýt chút nữa đã ngã sấp xuống. Mà tiểu thứ cầu thì túm gặt lấy áo Nhan Tử Dạ, sợ thân mình tròn vo của mình sẽ lăn xuống đất.

"Người trên phi hành khí kia có phải điên rồi không, chúng ta đã biểu lộ thân phận mà cư nhiên dám công kích, chẳng lẽ không sợ đế quốc Á Bá Lan trả thù à?" Phải biết, ngay cả đạo tặc tinh tế cũng không dám động vào phi thuyền của tinh cầu Á Bá Lan, bằng không sẽ lọt vào sự trả thù điên cuồng. Tinh cầu Á Bá Lan là tinh cầu cao cấp nhất tinh tế, vũ khí công kích cũng bậc nhất, đắc tội tinh cầu Á Bá Lan chắc chắn không có kết cục tốt.

"Bọn họ chính là hướng về phía chúng ta mà tới." Nhan Tử Dạ hiểu ra, chiến thuyền kia sau khi biết thân phận bọn họ vẫn ngang nhiên công kích, kia chứng minh nó cố ý hướng về phía bọn họ.

Từ màn hình ánh sáng nhìn bộ dáng bám riết không tha của chiến thuyền phía sau, Nhan Tử Dạ lập tức ra lệnh: "Chuẩn bị chiến đấu."

"Vâng." Người áo đen lập tức phát thông báo, toàn bộ người trên phi hành khí chuẩn bị sẵn sàng đón địch.

…

Hoàn Chương 120.

---

121. Chương 121: Địch Nhân

Phi hành khí cỡ lớn vốn đang phi hành ở phía trước đột nhiên quay đầu, lồng phòng hộ màu bạc bao phủ ở xung quanh cũng biến mất, tiếp đó bất ngờ phóng ra pháo năng lượng màu bạc bắn về phía chiến thuyền rượt theo ở phía sau.

"Ầm…." Chiến thuyền phía sau nghiêng qua một bên né tránh pháo năng lượng, kết quả pháo năng lượng bắn nát mấy viên thiên thạch ở phía sau.

Lúc phi hành khí phía trước phát động công kích, chiến thuyền phía sau cũng lập tức đáp trả, hai chiến thuyền phi hành phí bắt đầu truy đuổi công kích ở giữa tinh tế.

"Ầm ầm…" Lúc phi hành khí phía trước một lần nữa bắn nát thiên thạch ở bên cạnh, những mảnh vụn liền văng trúng chiến thuyền. Chiến thuyền kia giống như mất đi cân cằng bắt đầu lắc lư kịch liệt, cuối cùng phần đuôi chiến thuyền bị một thiên thạch va trúng phát ra một trận tia lửa chói mắt khắp một vùng tinh tế u ám.

Mắt thấy chiến thuyền kia sắp rơi vỡ, Nhan Tử Dạ lạnh lùng nói với người áo đen đang điều khiển phi hành khí: "Phá hủy chiến thuyền kia." Vô luận đối phương là ai, nếu dám hướng về phía bọn họ mà tới, lại còn muốn mệnh của bọn họ thì phải chuẩn bị tinh thần trả một cái giá khá lớn.

Ngay lúc phi hành khí chuẩn bị phát ra đòn công kích cuối cùng thì đột nhiên 'ầm' một tiếng, phi hành khí của Nhan Tử Dạ chấn động kịch liệt, sau đó cả phi hành khí một lần nữa vang lên âm thanh cảnh báo.

"Cảnh báo… cảnh báo… gặp phải công kích không rõ… phần sườn phi hành khí bị hư hao nghiêm trọng… xin mau chóng sửa chữa xin mau chóng sửa chữa…"

Sắc mặt Nhan Tử Dạ khó coi nhìn hình ảnh trên màn hình ánh sáng, chết tiệc, cư nhiên có tới hai chiến thuyền, một chiếc tấn công chính diện, một chiếc ở sau lưng đánh lén. Đối mặt với tình huống này, Nhan Tử Dạ không có kinh nghiệm xử lý, nhưng cậu biết, An Nhĩ Tư đang đột phá không có cách nào tỉnh lại. Hiện giờ cậu chính là người có địa vị cao nhất ở đây. Chỉ có cậu có thể ra lệnh.

"Lập tức phái người sửa phi hành khí, sau khi phá hủy chiếc chuyến thuyền trước mặt thì quay đầu lại đối phó với chiếc ở phía sau." Hiện giờ chỉ có thể làm vậy, sau khi mở hình thức công kích thì lồng phòng hộ không còn tác dụng nữa. Lo lắng sẽ bị hai chiến thuyền trước sau giáp công, tốt nhất là thừa dịp chiến thuyền phía trước tạm thời không thể công kích mà xử lý nó.

Nhận được mệnh lệnh của Nhan Tử Dạ, người nọ lập tức điều khiển phi hành phí thoát ra khỏi phạm vi công kích của chiến thuyền phía sau, tiếp đó phát ra công kích với chuyến thuyền phía trước. Thế nhưng chiến thuyền kia tuy tạm thời không thể công kích nhưng năng lực né tránh thì vẫn còn, tuy là hơi khó khăn một chút. Bất quá vận may của kẻ điều khiển chiến thuyền kia không được tốt cho lắm, bởi vì vị trí của nó vừa vặn đang ở giữa đám thiên thạch. Thế nên cho dù né tránh được công kích từ phi hành khí của Nhan Tử Dạ thì vẫn tông vào thiên thạch ở bên cạnh, cuối cùng phần đuôi của nó phừng cháy, bắt buộc phải lập tức đáp xuống tinh cầu gần nhất.

Sau khi thu phục chiến thuyền kia, nhóm Nhan Tử Dạ không trốn cũng không tránh, hai chiến thuyền bắt đầu đối chiến.

Vốn phi hành khí này là phi hành khí chuyên dụng của An Nhĩ Tư, trang bị hoàn mỹ, hơn nữa hệ thống phòng ngự cùng công kích đều cực mạnh, cho dù trúng phải công kích, sau khi được nhóm thú nhân sửa chữa thì các thiết bị lại khôi phục bình thường.

Tuy phi hành khí của Nhan Tử Dạ không tồi nhưng chiến thuyền của đối phương cũng không đơn giản, rõ ràng đã chuẩn bị kĩ càng. Không chỉ uy lực công kích lớn, tốc độ cũng cực nhanh.

Hai chiến thuyền dây dưa hồi lâu vẫn không phân thắng bại, chiến đấu trong tinh tế không giống như trên tinh cầu, mức độ nguy hiểm cao hơn rất nhiều. Một khi phi hành khí xuất hiện vấn đề, nếu phụ cận không có tinh cầu để đáp xuống thì rất nguy hiểm.

"Ầm…"

"Ầm…"

Hai chiến thuyền công kích lẫn nhau, lúc phi hành khí của Nhan Tử Dạ bị đánh trúng, đồng thời chiến thuyền phía trước cũng dính đạn, cả hai chiến thuyền đều bị hư hao.

"Cảnh báo… cảnh báo…. hệ thống hư bao ba phần trăm…. động cơ hư hao hai mươi phần trăm…"

"Vương tử phi điện hạ, mức độ hư tổn của động cơ đã vượt quá mười phần trăm, nếu không lập tức đáp xuống sửa chữa thì chúng ta không có cách nào tiếp tục phi hành…" Người áo đen quay đầu lại nhìn Nhan Tử Dạ, đợi cậu ra lệnh.

Vừa nãy kỳ thực Nhan Tử Dạ không có ý định dây dưa với chiến thuyền kia, bất quá nó cứ bám sát không tha, bọ họ đã bay đi rất xa nhưng vẫn bị đuổi kịp, bất đắc dĩ, Nhan Tử Dạ chỉ có thể dùng cứng đối cứng. Kết quả không sai biệt lắm chính là lưỡng bại câu thương.

Cân nhắc sức chiến đấu một chút, lần này trở về, trừ bỏ ba mươi thú nhân cấp S của An Nhĩ Tư, còn có hơn mười thú nhân cấp S mà gia tộc Mã Khắc Tân phái tới. Nói cách khác hiện giờ trên phi hành khí Nhan

Tử Dạ có hơn bốn mươi thú nhân cấp S. Sức chiến đấu này cho dù đối mặt với thú nhân SS sơ cấp cũng không lo ngại.

Nếu đã không thể tiếp tục phi hành, Nhan Tử Dạ lập tức bảo người nọ điều khiển phi hành khí đáp xuống tinh cầu bỏ hoang gần nhất. Chiến thuyền ở phía sau cũng đáp xuống ngay sau đó.

"Lưu lại mười thú nhân cấp S canh giữ phi hành khí, những người khác theo tôi xuống, tôi thật muốn xem xem là ai lớn gan như vậy, dám công kích chúng ta." Nhan Tử Dạ ra lệnh cho người áo đen ở phía sau.

"Vâng." Người nọ nhận lệnh, lập tức thông báo xuống.

Tân Địch ngăn cản Nhan Tử Dạ: "Tiểu tổ tông, người hiện giờ như vậy sao có thể chiến đấu, tuyệt đối không được, để tôi đi đi." Người bên chiến thuyền kia rõ ràng có chuẩn bị mà tới, Nhan Tử Dạ hiện giờ đang hoài ba đứa nhỏ, nếu xảy ra chuyện gì, cho dù Tân Địch tự sát cũng không bù lại được.

Nhan Tử Dạ nhìn Tân Địch, thản nhiên nói: "Bọn họ hẳn là hướng về phía tôi mà tôi, sức chiến đấu của cậu chỉ có ngụy S, đi xuống cũng không có tác dụng, rất có thể còn gặp phải nguy hiểm. Thế nên cậu cứ ở lại phi hành khí, giúp thôi thủ ở đây. An Nhĩ Tư hiện giờ đang trong thời khắc mấu chốt, tôi không hi vọng anh ấy xảy ra chút sai lầm nào."

Nói xong, Nhan Tử Dạ dẫn theo nhóm thú nhân áo đen mặc trang bị vũ trang hạng nặng đi xuống phi hành khí.

"Tiểu tổ tông…. tiểu tổ tông…." Cho dù Tân Địch gào thế nào, Nhan Tử Dạ cũng không quay đầu lại.

Tân Địch rất muốn đi theo, thế nhưng Nhan Tử Dạ đã giao nhiệm vụ trọng yếu như vậy, cậu không thể làm trái. Tuy Tân Địch không đi theo nhưng vẫn một mực quan sát tình huống bên ngoài, một khi Nhan Tử Dạ có vấn đề gì, cậu sẽ lập tức lao ra.

Nhan Tử Dạ dẫn người xuống phi hành khí, tiếp đó nhanh chóng di động về phía chiến thuyền đáp cách đó không xa.

Chỉ thấy chiến thuyền nọ cũng có mười mấy người bước xuống, đồng dạng cũng tốc hành tiến về phía phi hành khí Nhan Tử Dạ.

Lúc hai bên giáp mặt, Nhan Tử Dạ nhìn thấy người tới thì lập tức lộ ra biểu tình quả nhiên. Kỳ thực cậu đã sớm đoán được đối phương là ai.

Phỉ Áo Nạp, đúng vậy, đi đầu đám người chính là ông chú của An Nhĩ Tư, Phỉ Áo Nạp. Một đầu tóc bạc phi thường bắt mắt. Mà người đi ở phía sau Phỉ Áo Nạp chính là đám ba người Nhan Tôn đã mất tích khá lâu.

Nhìn thấy chỉ có Nhan Tử Dạ xuất hiện, Phỉ Áo Nạp nheo mắt hỏi: "Cư nhiên chỉ có một mình, An Nhĩ Tư đâu?"

Nhan Tử Dạ hếch cằm, xem thường nói: "Đối phó với mấy người thì chỉ mình tôi là đủ." Kỳ thực nói như vậy nhưng Nhan Tử Dạ cũng không nắm chắc phần thắng, tuy bên cậu có hơn ba mươi thú nhân cấp S, thế nhưng Phỉ Áo Nạp lại là thú nhân cấp SS trung cấp, sức chiến đấu tuyệt đối có thể xếp vào mười người mạnh nhất tinh tế.

Tuy bản thân không nắm chắc phần thắng nhưng Nhan Tử Dạ cũng không lộ ra.

"An Nhĩ Tư cư nhiên để một bán thú nhân dẫn đội, xem ra nó đang bị thương hoặc không có mặt trên phi hành khí. Khả năng của cái đầu cao hơn một chút, hừm, đúng là ngay cả trời cũng giúp tao." Phỉ Áo Nạp lộ ra biểu tình tham lam nhìn chằm chằm Nhan Tử Dạ: "Bán thú nhân, hiện giờ ta cho mi một cơ hội, chỉ cần mày giao ra hai phần bản đồ đang giữ thì tao sẽ suy nghĩ tới chuyện thả mày đi. Nếu không, bản đồ tao muốn, mà mày cũng phải đi theo tao."

Vốn khi biết bản đồ đang ở trên người Nhan Tử Dạ, Phỉ Áo Nạp định giết chết Nhan Tử Dạ, thế nhưng ngay lúc này tin tức Nhan Tử Dạ là bán thú nhân lại được truyền ra. Bán thú nhân a, tinh tế này đã hơn ngàn năm không xuất hiện bóng dáng bán thú nhân. Hiện giờ đột nhiên xuất hiện một người, lại còn hoài

một lúc ba đứa, năng lực sinh dục mạnh như vậy, hiện giờ không biết có bao nhiêu thú nhân nhắm tới Nhan Tử Dạ, muốn có được cậu. Ngay cả Phỉ Áo Nạp cũng vậy.

Phỉ Áo Nạp tuy nhỏ hơn Bối Cơ mấy chục tuổi nhưng cũng đã hơn trăm tuổi, hơn trăm tuổi cư nhiên không có đứa nhỏ, này vẫn luôn là điều tiếc nuối của Phỉ Áo Nạp. Bởi vì gã đã là thú nhân cấp SS, với sức chiến đấu của gã hiện giờ, cho dù kết hợp với giống cái cũng không có khả năng có đứa nhỏ. Cho nên gã đã tuyệt vọng. Thế nhưng hiện giờ Nhan Tử Dạ xuất hiện, An Nhĩ Tư là thú nhân SS cư nhiên có thể nhanh như vậy làm Nhan Tử Dạ mang thai, hơn nữa còn là một lần ba đứa. Như vậy khả năng sinh dục của Nhan Tử Dạ hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi cấp bậc thú nhân. Này đối với Phỉ Áo Nạp mà nói thực sự có sức hấp dẫn rất lớn, thậm chí có thể nói, sức hấp dẫn của nó chỉ nhỏ hơn bản đồ một chút mà thôi.

Nhan An Húc đứng bên cạnh Phỉ Áo Nạp trước kia rất hận Nhan Tử Dạ, chỉ hận không thể lập tức giết chết cậu. Thế nhưng hiện giờ biết Nhan Tử Dạ là bán thú nhân, ý tưởng của gã cũng thay đổi. Bán thú nhân a, tuy hiện giờ Nhan An Húc vẫn còn trẻ nhưng dưới sự trợ giúp của Phỉ Áo Nạp đã đạt tới cấp S sơ cấp, sự tồn tại của bán thú nhân quả thực quá mê người.

Thú nhân một khi đạt tới cấp S sẽ rất khó có được đứa nhỏ của mình, trừ phi tìm được một giống cái cấp A. Giống cái cấp A tuy hiếm nhưng bán thú nhân lại càng trân quý hơn, hiện giờ toàn tinh tế chỉ có duy nhất một bán thú nhân mà thôi. Vì thế hiện giờ Nhan An Húc đồng dạng cũng coi trọng Nhan Tử Dạ. Cho dù biết Phỉ Áo nạp coi trọng Nhan Tử Dạ vẫn không thay đổi chủ ý.

Phỉ Áo Nạp cư nhiên dám mơ ước cậu? Ngay cả ánh mắt Nhan An Húc nhìn cậu cũng thực bất thường, tưởng tượng tới suy nghĩ của bọn họ, gương mặt Nhan Tử Dạ lập tức bịt kín một tầng sương lạnh.

"Bớt nói nhảm đi, muốn bản đồ là không có khả năng, muốn người, kia phải xem các người có bản lĩnh này hay không." Nếu đối phương đã biết bản độ đang ở trong tay cậu, Nhan Tử Dạ cũng lười nhiều lời, trực tiếp nói với nhóm thú nhân áo đen phía sau: "Toàn bộ lên cho tôi."

Đại chiến hết sức căng thẳng.

...

Hoàn Chương 121.

---

122. Chương 122: Đối Chiến Nhan Tôn

Mới đầu Nhan Tử Dạ chỉ đứng tại chỗ quan sát, thế nhưng cuối cùng cậu vẫn bị buộc gia nhập. Bởi vì tất cả người áo đen đều bị đối phương quấn lấy, cậu chỉ có thể tham gia.

Nhan Tử Dạ vung kiếm hướng về phía Nhan Tôn, Nhan Tôn là cấp S cao cấp dễ dàng tránh được, ngay sau đó lại có hơn mười tinh khối màu hồng lam bay tới trước mặt Nhan Tôn rồi bùng nổ.

Tuy sức chiến đấu của Nhan Tử Dạ hiện giờ chỉ là cấp S sơ cấp nhưng chỉ cần nguồn linh lực sung túc, cậu hoàn toàn có thể đối chiến với cấp S cao cấp. Thấy Nhan Tôn không tránh được công kích của mình, Nhan Tử Dạ còn chưa kịp nhìn xem Nhan Tôn có bị thương hay không đã trực tiếp xoay người hình thành lồng phòng hộ ngăn chặn Nhan Lộc công kích ở sau lưng. Sau đó lồng phòng hộ vừa thu lại lại tiếp tục xông thẳng tới chỗ Nhan Lộc.

Bên này Nhan Tử Dạ cùng Nhan Tôn chiến đấu, bên kia hơn mười thú nhân cấp S cũng đang chiến đấu với Phỉ Áo Nạp, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy thú nhân áo đen bị Phỉ Áo Nạp đánh bay ra ngoài. Số thú nhân còn lại cũng đang chiến đấu với số thú nhân Phỉ Áo Nạp mang theo. Mà Nhan An Húc vừa đạt tới cấp S sơ cấp đang đánh nhau với một thú nhân cấp S trung cấp, bởi vì thiếu kinh nghiệm nên rất nhanh gã đã bại trận.

"A…." Nhan An Húc bị hỏa cầu của thú nhân áo đen đánh trúng bay ngược ra ngoài, Nhan Lộc thấy con trai bị thương thì lập tức buông tha Nhan Tử Dạ, chạy qua trợ giúp Nhan An Húc.

Mà Nhan Tử Dạ thì chuyên chú đối chiến với Nhan Tôn. Mỗi lần giao thủ, Nhan Tử Dạ đều cẩn thận che chở phần bụng, không thể không nói ba đứa nhãi con trong bụng vẫn thực cảm thông với tình cảnh hiện giờ của mỗ ba, Nhan Tử Dạ chiến đấu lâu như vậy, chúng cư nhiên không có chút động tĩnh nào.

Mắt thấy hạt giống của Nhan Tôn rơi xuống bên cạnh Nhan Tử Dạ, dây leo xanh biếc lập tức phá vỏ nảy mầm cuốn lấy chân cậu. Nhan Tử Dạ vung kiếm chặt đứt dây leo rồi nhảy dựng lên, kết quả lại bị một gốc dây leo màu đen cuốn lấy, kéo cậu từ không trung ngã xuống đất.

Nhìn Nhan Tôn vung kiếm laser hướng về phía mình, toàn thân Nhan Tử Dạ tỏa ra hồng quang chói mắt, dây leo đang quấn trên người đột nhiên phừng cháy, mà cậu cũng nhân cơ hội này trốn thoát.

"Keng keng keng…."

Kiếm năng lượng cùng kiếm laser không ngừng va chạm cùng tóe tia lửa sáng ngời. Một lúc không kịp trốn tránh, Nhan Tử Dạ đã bị Nhan Tôn đánh một chưởng vào bả vai, vừa lùi về sau vài bước thì lại bị đám dây leo đầy đất quấn chặt. Nhan Tử Dạ ngưng tụ hồng quang rồi ném qua vài hỏa cầu, toàn bộ dây leo bị đốt thành tro. Thế nhưng, linh lực trong cơ thể Nhan Tử Dạ cũng không còn bao nhiêu.

Cùng dị năng giả hệ thực vật đối chiến là phiền toái nhất, không chỉ ứng phó dị năng giả mà còn phải chú ý tới đám thực vật thỉnh thoảng trồi lên. Đặc biệt là thú nhân cấp S cao cấp như Nhan Tôn, thời gian kích ứng hạt giống nảy mầm căn bản không cần tới hai giây.

Mắt thấy Nhan Tôn lại rắc hạt giống, Nhan Tử Dạ đang định né tránh thì ba quả cầu năng lượng xanh biếc đột nhiên bay tới, Nhan Tử Dạ vừa né tránh thì hạt giống dưới chân đã phá vỏ nảy mầm, tiếp đó cấp tốc trưởng thành thành một cây xương rồng với những chiếc gai nhọn cứng rắn như kim loại.

Ba mươi mấy cây xương rồng không ngừng xoay tròn, mớ gai nhọn lóe sáng hàn quang có thể rạch rách da. Nhan Tử Dạ lập tức vận dụng linh lực sử dụng phi hành thuật, lúc cây xương rồng sắp chạm tới cậu liền bay lên giữa không trung.

"Xiu xiu…."

Nhan Tử Dạ ở giữa không trung không hẳn là an toàn, Nhan Tôn ở dưới mặt đất không ngừng phóng ra dị năng công kích, mà dây leo cũng ngày càng mọc dài hơn, chúng điên cuồng hướng về phía Nhan Tử Dạ.

"Chết tiệt." Linh lực trong cơ thể đã sắp cạn kiệt, sắc mặt Nhan Tử Dạ cũng thực khó coi, tay trái sờ vào trong túi áo, cầm lấy một viên tinh hạch cấp S, cậu vừa nhanh chóng bổ sung linh lực vừa vung kiếm chặt đứt đám dây leo không ngừng vươn tới.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, cho dù có nhiều tinh hạch hơn cũng không đủ tiêu hao. Phải nhanh chóng giải quyết Nhan Tôn mới được. Đột nhiên ánh mắt Nhan Tử Dạ bị một điểm nhỏ màu đỏ ở phía sau Nhan Tôn hấp dẫn.

Đó là… tiểu thứ cầu?

Chỉ thấy tiểu thứ cầu nhảy dựng lên trực tiếp tông vào lưng Nhan Tôn. Nhan Tôn vốn đang chăm chú đối phó Nhan Tử Dạ, thế nhưng thân là thú nhân cấp S nên tính cảnh giác vẫn rất cao, ngay lúc tiểu thứ cầu đánh tới gã liền theo phản xạ dựng lồng phòng hộ. Bất quá Nhan Tôn không ngờ chính là tiểu thứ cầu cư nhiên biến lớn, kích cỡ vốn chỉ bằng nắm tay lại biến thành một quả cầu bự có đường kính ba mét. Những chiếc xước rô đỏ thẫm trên thân quả cầu so với gai của cây xương rồng còn cứng hơn, làm người ta không rét mà run.

"Ầm…."

Toàn thân lóe hồng quang, đại thứ cầu cao hơn ba mét trực tiếp tông vào lồng phòng hộ xanh biếc của Nhan Tôn, tiếp đó cư nhiên tông nứt lồng phòng hộ, trực tiếp húc bay Nhan Tôn ra ngoài, cuối cùng đại thứ cầu tiếp tục húc vào đám xương rồng đầy gai nhọn, kết quả ba mươi mấy cây xương rồng khủng bố kia toàn bộ bị húc ngã, dây leo cũng bị đè nát.

Nhan Tử Dạ ở giữa không trung không còn bị Nhan Tôn cùng dây leo công kích thì thoải mái đáp xuống, tốc độ hấp thu tinh hạch cũng nhanh hơn. Tiểu thứ cầu đang giúp Nhan Tử Dạ kéo dài thời gian.

Sau khi đè nát một gốc dây leo cuối cùng, đại thứ cầu theo tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy chậm rãi nhỏ lại, cuối cùng còn cỡ nắm tay thì nó hộc ra một ngụm máu tươi rồi nằm im dưới đất.

Với tu vi của tiểu thứ cầu hiện giờ, cùng lắm chỉ có thể đạt tới cấp B mà thôi, thế nhưng nó dốc hết toàn bộ linh lực trong cơ thể nên giá trị chiến đấu liền tăng vọt lên ngụy cấp S. Hơn nữa cũng vì Nhan Tôn sơ ý nên nó mới có thể đánh bay lão. Bất quá cạn kiệt linh lực cũng dẫn tới hậu quả rất lớn, nếu không được điều trị đúng lúc thì tu vi của tiểu thứ cầu sẽ không ngừng suy giảm.

Thế nhưng tiểu thứ cầu không hối hận, bởi vì nó phải giúp đỡ chủ nhân, nhìn hồng quang trên người chủ nhân biến mất, tiểu thứ cầu an tâm khép lại đôi mắt bé xíu của mình.

"Tiểu thứ cầu…" Linh lực trong cơ thể được bổ sung, Nhan Tử Dạ thuấn di đi tới bên cạnh tiểu thứ cầu, thật cẩn thận ôm lấy nó. Nhìn tiểu thứ cầu suy yếu trong tay, Nhan Tử Dạ thấp giọng nói: "Cám ơn." Sau đó hồng quang trong tay chợt lóe, tiểu thứ cầu trong tay biến mất, trên mu bàn tay trái Nhan Tử Dạ xuất hiện hoa văn hình tiểu thứ cầu.

Nhan Tôn từ trên mặt đất bò dậy, vừa nãy bị tiểu thứ cầu đánh bay ra ngoài, xước rô trên người tiểu thứ cầu cũng đâm sâu vào lồng ngực Nhan Tôn, thế nên hiện giờ toàn thân lão đều là máu, ngay cả trên mặt cũng có vài vết máu thật sâu. Tuy bị thương không nặng nhưng thực chật vật. Nhìn thấy tiểu thứ cầu nhỏ đi rồi biến mất trong tay Nhan Tử Dạ, Nhan Tôn căn bản không đoán được đó là cái gì.

Mắt thấy Nhan Tử Dạ cầm kiếm năng lượng vọt tới, Nhan Tôn nhanh chóng lấy ra một hạt mầm, lão còn chưa kịp thúc đẩy hạt nẩy mầm thì Nhan Tử Dạ đã lắc mình tới ngay trước mặt. Kiếm năng lượng màu đỏ xẹt sát qua da đầu Nhan Tôn, trực tiếp cắt đứt phần tóc trên đỉnh đầu lão.

Nhan Tôn cả kinh, lập tức tung một cú đá, bóng dáng Nhan Tử Dạ biến mất tại chỗ. Nhan Tôn căn bản không kịp phản ứng đã bị Nhan Tử Dạ chém một kiếm vào phần lưng, tiếp đó lại bị một chưởng đánh bay.

"A…." Bị đánh bay ra ngoài, lúc ngã xuống đất thì toàn thân Nhan Tôn bắt đầu bốc cháy, lão không ngừng kêu gào thảm thiết.

Nhan Tử Dạ thừa dịp Nhan Tôn bị thương, lập tức cầm kiếm năng lượng lắc mình đi tới trước mặt Nhan Tôn, chuẩn bị chém một kiếm. Nhan Tôn nằm dưới đất ném một quả cầu năng lượng xanh biếc về phía Nhan Tử Dạ, lúc cậu nghiêng người né tránh thì lão lập tức bật dậy, tiếp đó lắc mình di chuyển ra xa ba mét.

Lục quang trên người Nhan Tôn tỏa ra mãnh liệt, ngọn lửa vốn hừng hực thoáng chốc bị năng lượng xanh biếc bao trùm rồi tắt ngúm.

Bất quá bởi vì trận lửa ban nãy, lông tóc trên người Nhan Tôn đều bị đốt rụi, ngay cả quần áo trên người cũng rách bươm, hơn nữa trên người còn bị phỏng một mảng lớn.

"Nhan Tử Dạ, mày cư nhiên là thú nhân cấp S cao cấp?" Đau đớn trên người nhắc nhở Nhan Tôn, sức chiến đấu của Nhan Tử Dạ không có khả năng là cấp S sơ cấp như lão biết. Hai người chiến đấu lâu như vậy, tinh thần lực của Nhan Tôn không ngừng suy giảm, thế nhưng tinh thần lực của Nhan Tử Dạ giống như vô tận, ngay cả sức chiến đấu cũng không giảm xuống.

Điều làm Nhan Tôn khó có thể chấp nhận chính là cư nhiên chỉ có nửa tháng ngắn ngủi mà Nhan Tử Dạ đã từ cấp S sơ cấp nâng lên cấp S cao cấp. Chẳng lẽ thiên phú của bán thú nhân thật sự đáng sợ như vậy?

"Ông nói nhiều quá." Lam quang trên người Nhan Tử Dạ càng lúc càng mạnh, nhiệt độ xung quanh cũng cấp tốc giảm xuống.

Lục quang trong tay Nhan Tôn chợt lóe, một hạt giống bay tới dưới chân Nhan Tử Dạ, chẳng qua không đợi nó kịp nẩy mầm đã bị lam quang trên người Nhan Tử Dạ hóa thành băng châu. Ngay sau đó một đạo lam quang giống như linh xà trườn thẳng tới chỗ Nhan Tôn. Ngay lúc Nhan Tôn chuẩn bị né tránh thì phạm vi xung quanh gã ba mét đột nhiên có vô số nhũ băng trồi lên.

"A…." Không còn chỗ trốn, Nhan Tôn trực tiếp bị nhũ băng đâm náy đùi trái, cả người bị treo trên nhũ băng cao hai mét, máu tươi chảy ròng ròng.

Nhan Tử Dạ lập tức thừa thắng xông lên, ngón tay cấp tốc làm thủ thế, sau đó một tia sáng từ người cậu bắn ra nhanh chóng ngưng tụ thành lôi vân.

"Ầm ầm…"

Ba đạo lôi điện đánh thẳng xuống chỗ Nhan Tôn đang bị treo trên nhũ băng.

"Cha…" Ngay lúc lôi điện sắp bổ trúng Nhan Tôn, một bóng dáng đột nhiên bổ nhào tới chắn cho lão. Chỉ nghe 'ầm ầm' ba tiếng, ba đạo lôi điện trực tiếp bổ lên người Nhan Lộc chắn phía trên Nhan Tôn.

Ba đạo lôi điện này là Nhan Tử Dạ hao phí một lượng lớn linh lực tạo thành, uy lực của nó không hề thua kém một kích toàn lực của thú nhân cấp S trung cấp. Thế nên cho dù sớm dựng lồng phòng hộ nhưng Nhan Lộc vẫn bị lôi điện oanh tạc mất hơn nửa cái mạng. Rớt xuống đất, toàn thân Nhan Lộc giống như bị đốt trọi, tỏa ra luồng khói xám dày đặc.

Nhan Tử Dạ đứng cách đó không xa hơi lảo đảo một chút, tiếp đó chống đỡ không nổi nửa quỳ dưới đất, đòn công kích vừa nãy cơ hồ đã hao hết toàn bộ linh lực cậu hấp thu được từ tinh hạch.

Lúc cậu đang định xông lên giết chết Nhan Tôn thì phía sau có một đạo ngân quang đánh úp tới, cả người Nhan Tử Dạ bị đánh bay.

…

Hoàn Chương 122

123. Chương 123: Đối Chiến Phỉ Áo Nạp

"Tiểu tổ tông…" Lúc này Tân Địch cũng vừa xuống, nhìn thấy Nhan Tử Dạ bị đánh bay thì sợ tới mức hồn vía suýt chút nữa đã bay lên mây.

Mà nhóm thú nhân phụng mệnh bảo hộ Nhan Tử Dạ lập tức bổ nhào tới, muốn chụp lấy Nhan Tử Dạ trước khi cậu rơi xuống đất.

Kết quả, sau khi bị đánh bay thì thân thể Nhan Tử Dạ khẽ dừng lại ở giữa không trung một lúc rồi giống như lông chim, nhẹ nhàng phiêu bổng đáp xuống đất. Sau khi đứng vững, Nhan Tử Dạ che bụng, nhíu mày nhìn kẻ đã đánh lén mình—— Phỉ Áo Nạp.

Đòn công kích vừa nãy làm Nhan Tử Dạ bị chút thương nhẹ, không quá nghiêm trọng, cũng may phần bị đánh trúng là lưng chứ không phải bụng. Thế nhưng cho dù là vậy vẫn làm Nhan Tử Dạ sợ hãi. Phỉ Áo Nạp một mực mơ ước cậu, thế nên gã nhất định đã nương tay. Gã không muốn tổn thương cậu, Nhan Tử Dạ sớm đã đoán được điều này.

Hơn nữa bởi vì Nhan Tử Dạ quá khẩn trương nên ba cục cưng trong bụng tựa hồ có dấu hiệu thức tỉnh.

"Tiểu tổ tông, cậu thế nào rồi?" Lúc này Tân Địch rốt cuộc cũng chạy tới bên cạnh Nhan Tử Dạ, vừa đỡ cậu vừa khẩn trương hỏi han.

"Tôi không sao." Nhan Tử Dạ nhìn qua Tân Địch: "Không phải tôi đã bảo cậu ở lại phi hành khí à? Sao lại chạy tới đây?"

"Còn tiếp tục ở lại phi hành khí tôi sẽ lo lắng chết mất, tiểu tổ tông, hiện giờ cậu mới là quan trọng nhất." Nhìn thấy Nhan Tử Dạ bị thương, Tân Địch làm gì quản nhiều như vậy, lập tức lao xuống.

Nhan Tử Dạ quay đầu lại nhìn thú nhân áo đen nằm đầy trên đất, có thể đứng lên chỉ còn người mà thôi. Trừ bỏ người bên Nhan Tử Dạ, bên kia ngoại trừ Phỉ Áo Nạp cũng không còn người nào trụ được.

Nhưng cho dù là vậy, vẻ mặt Nhan Tử Dạ vẫn tràn đầy lo lắng, bởi vì dựa vào vài thú nhân áo đen cùng cậu, căn bản không có khả năng đối kháng với Phỉ Áo Nạp.

"Vương tử phi, chúng tôi bám trụ gã, người mau đi đi." Một người áo đen chắn trước mặt Nhan Tử Dạ, sau đó dẫn những người còn lại xông về phía Phỉ Áo Nạp.

"Tiểu tổ tông, chúng ta mau đi thôi." Tân Địch lập tức kéo Nhan Tử Dạ định chạy về phía phi hành khí.

Nhan Tử Dạ nhướng mày, đứng im bất động: "Không được, tôi không thể rời đi." Cho dù quay lại phi hành khí cũng không có tác dụng, nếu chưa sửa chữa xong, phi hành khí không có cách nào phi hành, với sức chiến đấu của Phỉ Áo Nạp, nhất định sẽ phá hỏng phi hành khí. Quan trọng nhất là An Nhĩ Tư vẫn còn ở bên trong.

"Tiểu tổ tông..." Vô luận Tân Địch kéo thế nào, Nhan Tử Dạ vẫn không động đậy. Tân Địch không có cách nào, đành nghiến răng nói: "Tốt, nếu tiểu tổ tông không đi thì tôi cũng không đi. Tiểu tổ tông yên tâm, tôi nhất định sẽ bảo vệ cậu."

Nói không cảm động thì chính là gạt người. Vô luận Tân Địch xuất phát từ nguyên nhân nào, đối với Nhan Tử Dạ mà nói, cậu có hảo cảm với những người quân tử cùng mình chịu hoạn nạn hơn đám ngụy quân tử luôn mở mồm nói lời dối trá.

Quang mang màu bạc trong tay Phỉ Áo Nạp không ngừng lóe sáng, nhìn thấy Tân Địch lôi kéo Nhan Tử Dạ muốn chạy trốn, gã liền đá bay một thú nhân áo đen rồi cấp tốc lao tới trước mặt Nhan Tử Dạ: "Muốn chạy? Lại tới thêm một giống cái, kia cũng tốt, tao liền mang cả hai về."

Nói xong, Phỉ Áo Nạp vươn tay chộp lấy hai người.

"Mơ tưởng." Tân Địch lập tức chắn trước mặt Nhan Tử Dạ, quả cầu năng lượng màu lam chuẩn bị từ trước trực tiếp ném qua.

Thân là giống cái ngụy cấp S, công kích của Tân Địch đối với Phỉ Áo Nạp chẳng khác nào gãi ngứa. Tay trái khẽ vung lên, trực tiếp chụp bay quả cầu năng lượng của Tân Địch. Tân Địch sửng sốt một chút liền rút kiếm laser, đâm về phía Phỉ Áo Nạp.

Ngay lúc Tân Địch ngăn cản Phỉ Áo Nạp, vài thú nhân áo đen cũng tiến lên gia nhập chiến đấu. Mà Nhan Tử Dạ cũng thừa dịp này đút tay vào túi áo bắt đầu cấp tốc hấp thu linh lực tinh hạch.

Ba cục cưng vừa mới tỉnh lại không biết có phải cảm giác được bỗ ba đang gặp nguy hiểm hay không, cư nhiên không hấp thu linh lực của Nhan Tử Dạ. Cho nên cả quá trình hấp thu của Nhan Tử Dạ phi thường thuận lợi.

"Ầm ầm ầm..." Năng lượng bay đầy trời, sau khi thú nhân áo đen cuối cùng bị đánh bay, Phỉ Áo Nạp một tay bóp cổ Tân Địch, xách bổng cậu lên.

"Tiểu.... đi mau..." Rõ ràng bản thân đã khó bảo toàn nhưng Tân Địch vẫn gian nan lên tiếng nhắc nhở Nhan Tử Dạ.

Nhìn Nhan Tử Dạ bình tĩnh đứng trước mặt, Phỉ Áo Nạp đột nhiên mỉm cười, bất quá bởi vì những vết sẹo chằn chịt mà nụ cười của gã trông cực dữ tợn: "Bán thú nhân, thật không ngờ mày cư nhiên không chạy trốn, quả nhiên rất dũng cảm. Miễn cưỡng xứng đôi với Phỉ Áo Nạp này."

"Buông cậu ta ra." Nhan Tử Dạ lạnh lùng nói.

Thật không ngờ Phỉ Áo Nạp thật sự nghe lời, trực tiếp ném Tân Địch qua một bên, sau đó chà chà tay nói: "Tốt lắm, tiểu bán thú nhân, mày ngoan ngoãn đi theo tao hay muốn tự tao động thủ?"

Lúc nói những lời này, Phỉ Áo Nạp tự tin vô cùng. Hiện trường nằm la liệt thú nhân, toàn bộ người Nhan Tử Dạ mang theo đều nằm dưới đất, mất đi sức chiến đấu. Ngay cả Tân Địch cũng bị thương, hiện giờ có thể đứng vững chỉ có một mình Nhan Tử Dạ. Với sức chiến đấu của Phỉ Áo Nạp, Nhan Tử Dạ muốn trốn thoát căn bản là chuyện không có khả năng.

"Đừng đắc chí sớm như vậy." Khóe miệng Nhan Tử Dạ nhếch lên một nụ cười sâu xa.

"Cái gì?" Phỉ Áo Nạp còn chưa hiểu được thì đột nhiên 'ầm' một tiếng, có thứ gì đó ở ngay dưới chân Phỉ Áo Nạp chui lên. Phỉ Áo Nạp lập tức phản ứng định nhảy đi, kết quả hai nhánh rễ thật dài trực tiếp quấn lấy chân gã.

Một đóa hoa ăn thịt đỏ rực cao hơn năm mét từ dưới chất chui lên, hai nhánh rễ quấn chặt lấy Phỉ Áo Nạp rồi trực tiếp kéo gã về phía cái miệng hoa cực lớn của mình.

"Cái gì vậy?" Phỉ Áo Nạp cả kinh, ngân quang trong tay chợt lóe rồi hướng về phía hai nhánh rễ đang quấn chặt mình, trực tiếp chém đứt. Thế nhưng vừa chặt xong hai nhánh rễ thì cả chục nhánh rễ khác lập tức lủi tới.

Tiểu Hoa sau khi biến lớn có chút khủng bố, thân mình cao hơn năm mét, những nhánh rễ rậm rạp làm Phỉ Áo Nạp căn bản không phản ứng được. Chém đứt hơn mười nhánh rễ thì lại tiếp tục có nhiều nhánh rễ vươn tới hơn, chúng thực sự làm Phỉ Áo Nạp mất kiên nhẫn.

Phỉ Áo Nạp trực tiếp ngưng tụ dị năng, toàn thân tỏa ra ngân quang sáng ngời, 'ầm ầm ầm' vài tiếng, toàn bộ phần rễ đang quấn lấy Phỉ Áo Nạp bị nổ thành mảnh vụn.

Tiểu Hoa bị tác động phải lùi về sau vài bước, bất quá vẫn không hoảng sợ, sau khi mất đi một lượng lớn nhánh rễ, những chiếc rễ còn lại đột nhiên chui vào nền đất, sau đó miệng hoa khổng lồ hướng về phía Phỉ Áo Nạp phun ra một luồng sương màu đỏ.

Bởi vì khoảng cách gần nên tốc độ phun sương cũng rất nhanh, lúc Phỉ Áo Nạp định né tránh thì lại bị những nhánh rễ từ dưới đất lủi lên ngăn cản. Phỉ Áo Nạp không còn chỗ trốn trực tiếp khởi động lồng phóng hộ, muốn ngăn cản làn sương kia.

Nhưng rất nhanh Phỉ Áo Nạp phát hiện làn sương kia cư nhiên chậm rãi thẩm thấu vào lồng phòng hộ, lồng phòng hộ màu bạc theo tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy chậm rãi trở nên trong suốt rồi biến mất.

Phỉ Áo Nạp chấn kinh, làn sương đỏ kia cư nhiên có tác dụng ăn mòn năng lượng? Sao có thể chứ?

Mắt thấy toàn bộ lồng phòng hộ sắp bị ăn mòn toàn bộ, thân là cường giả SS trung cấp, Phỉ Áo Nạp lại sắp bị một làn sương mong manh tổn thương. Cho dù vừa nãy đại chiến với hơn mười thú nhân cấp S, tinh thần tiêu hao không ít nhưng sức chiến đấu của Phỉ Áo Nạp vẫn không kém cỏi chút nào. Chỉ thấy toàn thân Phỉ Áo Nạp tỏa ra ngân quang, ngân quang càng lúc càng sáng, tiếp đó là 'ầm' một tiếng, toàn bộ nhánh rễ ngăn chặn Phỉ Áo Nạp bị nổ vụn, mà Tiểu Hoa cao hơn năm mét cũng bị nổ bay.

Đợi đến khi ánh sáng tản đi, Phỉ Áo Nạp biến mất, ở nơi gã đứng vừa nãy xuất hiện một đại lão hổ màu bạc. Chỉ thấy đại lão hổ đập cánh dấy lên một trận bụi mù rồi bay về phía Nhan Tử Dạ.

Nhan Tử Dạ đứng yên tại chỗ, không trốn cũng không tránh. Ngay lúc đại lão hổ sắp bay tới trước mặt thì Nhan Tử Dạ hét to một tiếng: "Hàng!"

"Ầm ầm ầm…" Giữa không trung không biết từ khi nào đã ngưng tụ thành một cụm lôi vân còn lớn hơn cụm đối phó với Nhan Tôn vừa nãy. Chỉ thấy mấy chục đạo lôi điện từ giữa không trung trực tiếp bổ về phía Phỉ Áo Nạp.

Cảm nhận được uy lực của lôi điện, Phỉ Áo Nạp không dám lơ là lập tức tránh né, thế nhưng vô luận gã tránh đi đâu, lôi điện vẫn theo sát phía sau, giống như đã nhận định gã.

Lam quang trên hai tay Nhan Tử Dạ lóng lánh dần dần ngưng tụ thành một quả cầu năng lượng màu lam thật lớn, ngay sau đó chỉ thấy Nhan Tử Dạ ném quả cầu về phía đám lôi vân trên không trung, lôi vân lập tức nuốt trọn quả cầu năng lượng màu lam. Sau đó không chỉ có lôi điện mà còn có mưa đá đầy trời.

"Bùm bùm…"

Màn mưa đá rậm rạp, thân thể cao lớn của Phỉ Áo Nạp có thể né tránh lôi điện nhưng không thể tránh được cơn mưa đá. Những hạt mưa đá kia chẳng những cứng rắn mà sau khi rớt trúng người Phỉ Áo Nạp sẽ nhanh chóng đông lạnh. Chỉ chốc lát sau, lưng Phỉ Áo Nạp đã bị đông một mảng lớn. Cứ tiếp tục như vậy, không bao lâu nữa cho dù không bị lôi điện đánh chết thì Phỉ Áo Nạp cũng bị mưa đá đông lạnh thành băng.

"Ầm…" Hơn mười hạt mưa đá đập trúng một bên cánh của Phỉ Áo Nạp, Phỉ Áo Nạp đang phi hành lập tức mất đi cân bằng khựng lại ở giữa không trung, ngay lúc này hai đạo lôi điện lập tức bổ xuống.

"Ầm ầm…"

Đại lão hổ màu bạc trực tiếp từ không trung ngã xuống, da lông vốn sáng loáng xinh đẹp biến thành màu xám đen như bị đốt rụi, không ngừng tỏa ra những làn khói đặc.

Lúc Phỉ Áo Nạp rơi xuống, lôi vân trên bầu trời lại bổ xuống một đạo lôi điện thật lớn, đạo lôi điện này lớn gấp ba những đạo trước đó, tựa hồ nó rút hết toàn bộ năng lượng trong lôi vân. Lúc lôi điện bổ xuống, lôi vân cũng biến mất.

Phỉ Áo Nạp cảm giác được nguy hiểm từ không trung, ngân quang trên người gã chợt lóe, lồng phòng hộ vừa vặn được dựng lên đúng một giây trước khi lôi điện bổ trúng. Kết quả lôi điện bổ trúng lồng phòng hộ của Phỉ Áo Nạp, chấn động mãnh liệt làm Phỉ Áo Nạp giống như đạn pháo trực tiếp rơi xuống đất, 'ầm' một tiếng, nổ thành một cái hố thật to.

….

Hoàn Chương 123.

124. Chương 124: Phỉ Áo Nạp Chết

"Hộc hộc hộc…" Nhan Tử Dạ thở hổn hển, dưới chân cũng mềm nhũn, nửa quỳ xuống đất, đòn công kích vừa nãy đã rút cạn lượng linh lực cậu vừa hấp thu được. Không ngừng hấp thu linh lực rồi cạn kiệt làm yêu đan trong cơ thể Nhan Tử Dạ tựa hồ không thể thừa nhận nổi.

Cả viên yêu đan ảm đạm không chút ánh sáng. Hiện giờ cho dù Nhan Tử Dạ muốn tiếp tục hấp thu linh lực từ tinh hạch cũng không có khả năng. Tình huống này chỉ có thể chậm rãi hấp thu linh khí trong thiên địa rồi để yêu đan chậm rãi chuyển hóa, chậm rãi xoa dịu, như vậy yêu đan mới được chữa trị. Mà cả quá trình tối thiểu phải mất nửa tháng.

Nói cách khác, trong nửa tháng này, Nhan Tử Dạ không có cách nào tiếp tục chiến đấu. Bất quá có thể đánh bại Phỉ Áo Nạp thì thực đáng giá.

"Tiểu tổ tông." Tân Địch từ trên mặt đất bò dậy rồi chạy tới nâng Nhan Tử Dạ, sau đó kinh ngạc nhìn cái hố to trước mặt nói: "Tiểu tổ tông, cậu thực lợi hại, cư nhiên đánh bại cường giả cấp SS."

Nhan Tử Dạ khẽ mỉm cười: "Chúng ta đi xem thử xem."

Tân Địch lập tức đỡ Nhan Tử Dạ đi tới bên miệng hố, kết quả nhìn thấy một đại lão hổ bị đông thành băng ở bên dưới. Xuyên qua tầng băng trong suốt có thể nhìn thấy da lông xám đen của đại lão hổ đã nhuộm đỏ máu tươi. Có vài nơi da lông đã không còn, lộ ra mảng thịt bị lôi điện nướng khét.

"Hắn đã chết rồi à?" Tân Địch nhỏ giọng hỏi han, âm thanh có mang theo chút vui sướng.

"Vẫn chưa, đừng cao hứng quá sớm, hắn chính là thú nhân SS trung cấp, sẽ không…." Nhan Tử Dạ còn chưa nói xong thì đột nhiên phần bụng truyền tới một trận đau đớn, cậu lập tức khom lưng ôm bụng.

"Tiểu tổ tông, cậu làm sao vậy?" Nhìn Nhan Tử Dạ lộ ra biểu tình thống khổ, Tân Địch khẩn trương hỏi.

Nhan Tử Dạ khoát tay: "Tôi không sao." Cơn đau chỉ duy trì trong ba giây, này không phải đám nhỏ bị thương trong trận chiến vừa nãy, mà là chúng lại bắt đầu hấp thu linh lực, bất quá bởi vì yêu đan đã ảm đạm không còn linh lực cung cấp cho chúng nên bắt đầu co rút mãnh liệt. Cũng may, có lẽ thử một lần nhưng không hấp thu được, đám nhỏ liền im lặng.

Thấy Nhan Tử Dạ thực sự không có chuyện gì, ánh mắt mang theo sát ý của Tân Địch một lần nữa trở lại trên người đại lão hổ trong hố: "Tôi xuống giết hắn." Tuy không biết đối phương là ai, thế nhưng tổ gia gia đã hạ lệnh, bất kì ai muốn bắt cóc hay tổn thương tiểu tổ tông, lập tức chết chết.

Thế nhưng không đợi Tân Địch hành động thì đại lão hổ bị đông thành băng kia tỏa ra một trận ngân quang chói mắt, tiếp đó 'ầm' một tiếng, một trận năng lượng thật lớn bùng nổ ở dưới hố.

Với tình trạng hiện tại, Nhan Tử Dạ cùng Tân Địch căn bản không kịp né tránh, rất có thể bị năng lượng lan tới tổn thương. Kết quả có hai nhánh rễ vươn tới cuốn lấy Nhan Tử Dạ cùng Tân Địch, nhanh chóng di chuyển hai người rời khỏi phạm vi vụ nổ lan tới.

"Tiểu Hoa…" Nhan Tử Dạ nhìn lại, cứu cậu cùng Tân Địch đúng là Tiểu Hoa. Lúc này Tiểu Hoa có chút chật vật, phần rễ vốn rậm rạp chỉ còn lại ba nhánh, mà hai chiếc lá lớn cũng bị thủng vài lỗ. Đóa hoa xinh đẹp bị nổ rớt vài cánh.

"Tiểu Hoa?" Tân Địch còn chưa kịp hồi phục tinh thần khi thấy bộ dáng cao lớn của Tiểu Hoa thì thấy sau khi ngân quang biến mất, đại lão hổ vốn bị đông thành băng cư nhiên phe phẩy đôi cánh bị thương nhanh chóng bay về phía mình cùng Nhan Tử Dạ.

"Chủ nhân cẩn thận…" Tiểu Hoa lập tức theo phản xạ chắn trước mặt Nhan Tử Dạ, kết quả đại lão hổ há to miệng phun ra năng lượng màu bạc. Thân hình khổng lồ cao hơn năm mét của Tiểu Hoa bay ngược ra ngoài, sau đó theo tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy chậm rãi thu nhỏ lại, biến trở về hình dáng mấy chục cm, quỳ rạp dưới đất không nhúc nhích, cả cây hoa hệt như đã héo rũ.

Mắt thấy móng vuốt của đại lão hổ sắp duỗi tới trước mặt Nhan Tử Dạ, Tân Địch lập tức đẩy Nhan Tử Dạ, tiếp đó chỉ nghe thấy Tân Địch hét thảm một tiếng, bị móng vuốt của đại lão hổ chụp bay, sau khi ngã xuống đất thì hôn mê bất tỉnh.

Đại lão hổ đập đập hai cánh, cái đầu to khẽ lắc lư, đôi mắt to màu bạc hung hăng trừng Nhan Tử Dạ bởi vì không còn ai đỡ mà ngã xuống đất: "Muốn dựa vào chút tài mọn kia đánh bại tao? Bán thú nhân như mày thực sự quá ngây thơ rồi. Nhưng không thể không nói, bán thú nhân đúng là bán thú nhân, chỉ mới là cấp S sơ cấp mà cư nhiên có được sức chiến đấu của cấp S cao cấp. Bất quá hiện giờ mày không còn chút sức lực giãy dụa, cũng không còn ai có thể cứu mày, mày chính là của tao."

"Ai nói vậy." Ánh mắt Nhan Tử Dạ nhìn về phía sau Phỉ Áo Nạp, lộ ra nụ cười sáng lạn.

Cái gì? Phỉ Áo Nạp cảm giác được phí sau có một nguồn năng lượng thật lớn truyền tới, gã lập tức quay đầu, kết quả còn chưa kịp phản ứng đã bị đá bay. Phỉ Áo Nạp trượt trên mặt đất vài mét, tông nát vài tảng nham thạch lớn mới ngừng lại được.

Sau khi ngân quang trên người biến mất, người vừa tới lộ ra gương mặt quen thuộc.

"An Nhĩ Tư…." Nhan Tử Dạ hướng đối phương vươn tay.

Đúng vậy, người tới chính là An Nhĩ Tư, ngay thời khắc mấu chốt đột phá lên cấp SS trung cấp, biết Nhan Tử Dạ gặp nguy hiểm liền vội vàng bay tới. Nhẹ nhàng bế bổng Nhan Tử Dạ lên, sau đó khẩn trương xem xét: "Tiểu Dạ, em có bị thương không?"

Nhan Tử Dạ lắc đầu: "Tôi không sao, bọn nhỏ cũng không có việc gì." Quả thực là không có việc gì, tuy bị Phỉ Áo Nạp đánh trúng nhưng chỉ là chút thương nhẹ mà thôi. Đối với nhóm thú nhân ngã xuống không dậy nổi cùng Tân Địch, chút thương tích của Nhan Tử Dạ cùng không bị thương căn bản không có gì khác nhau.

Nhìn thấy Nhan Tử Dạ không có việc gì, trái tim vẫn luôn treo cao của An Nhĩ Tư cuối cùng cũng thả lỏng. Anh ôm chặt Nhan Tử Dạ vào lòng, áy náy nói: "Thật xin lỗi, tôi tới muộn."

Nhan Tử Dạ tựa vào ngực An Nhĩ Tư mỉm cười: "Không muộn, thời gian rất vừa vặn."

Nhìn đại lão hổ đứng lên ở phía trước, An Nhĩ Tư ôm Nhan Tử Dạ đặt lên một tảng đá lớn bằng phẳng ở bên cạnh, hôn trán cậu một chút: "Ngoan ngoãn ở đây chờ tôi, tôi giải quyết Phỉ Áo Nạp xong liền cùng em trở về."

Sau khi thiết lập lồng phòng hộ cho Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư giẫm mạnh dưới chân, ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía Phỉ Áo Nạp đang định tháo chạy.

Hai tay An Nhĩ Tư mang theo ngân quang, một quyền đánh về phía Phỉ Áo Nạp. Phỉ Áo Nạp lập tức giang cánh né tránh rồi bay vọt lên giữa không trung.

"Xiu xiu…" Vô số lưỡi dao bạc bay thẳng về phía Phỉ Áo Nạp, tốc độ quá nhanh, trên người cùng cánh Phỉ Áo Nạp đều có thương tích, căn bản không kịp trốn tránh, lập tức bị vài lưỡi dao rạch trúng, máu tươi chảy ròng ròng.

Phỉ Áo Nạp lại bị thương lập tức nổi giận, sau khi khởi động lồng phòng hộ ngăn chặn lưỡi dao bay tới, gã hệt như sao chổi vùn vụt bay xuống đất, móng vuốt sắc bén lóe sáng hàn quang chụp tới.

An Nhĩ tư không né cũng không tránh, trên người đồng dạng cũng dựng lồng phòng hộ, dưới chân dùng lực một chút nhảy lên trên, trực tiếp vung quyền chống lại móng vuốt bén nhọn của Phỉ Áo Nạp.

"Ầm…"

Hai đạo ngân quang đụng vào nhau, Phỉ Áo Nạp chẳng những không thể tổn thương An Nhĩ Tư, ngược lại bị một quyền của An Nhĩ Tư đánh vỡ lồng phòng hộ rồi tiếp tục đánh lên mũi. Chỉ nghe 'rắc' một tiếng, mũi Phỉ Áo Nạp bị đánh nát.

"Rống…." Đau đớn làm đôi mắt to màu bạc của Phỉ Áo Nạp trở nên đỏ ngầu, tràn đầy sát ý. Gã hé miệng, năng lượng màu bạc trực tiếp phun tới. An Nhĩ Tư nhẹ nhàng nhấc tay trái, ngân quang hiện lên, lồng phòng hộ màu bạc ngăn chặn công kích của Phỉ Áo Nạp.

Phỉ Áo Nạp cả kinh: "Sao có thể, mày… SS trung cấp?" Trải qua màn so chiêu vừa rồi, Phỉ Áo Nạp cuối cùng cũng nhìn ra, An Nhĩ Tư cư nhiên đã đạt tới cấp SS trung cấp, cũng chính là đồng cấp với gã. Nhớ lại vừa nãy Nhan Tử Dạ vẫn một mực không chịu rời đi, tựa hồ đang lo lắng gì đó.

Chết tiệt, Phỉ Áo Nạp lập tức hiểu ra, vừa nãy nhất định là An Nhĩ Tư đang đột phá. Bán thú nhân kia cư nhiên kéo dài thời gian.

Đáng tiếc cho dù hiện giờ Phỉ Áo Nạp biết được sự thật thì cũng đã muộn. An Nhĩ Tư sẽ không để gã có cơ hội rời đi.

Vô số lưỡi dao bạc từ bốn phương tám hướng đánh úp về phía Phỉ Áo Nạp, Phỉ Áo Nạp giang cánh muốn đào thoát, đột nhiên, một trận ngân quang lóe sáng, gã phát hiện mình không thể động đậy.

Lĩnh vực tinh thần. Dị năng này Phỉ Áo Nạp rất quen thuộc, nếu là tình huống đồng cấp bình thường, gã hoàn toàn có thể phá vỡ lĩnh vực tinh thần của An Nhĩ Tư, thế nhưng hiện giờ vốn đã bị thương, tinh thần lực cũng tiêu hao không ít, Phỉ Áo Tư căn bản không thể phá vỡ lĩnh vực tinh thần của An Nhĩ Tư.

Bị lĩnh vực tinh thần của An Nhĩ Tư khống chế, Phỉ Áo Nạp chỉ có thể trơ mắt nhìn vô số lưỡi dao năng lượng cắt qua thân thể.

Máu đỏ tươi từ giữa không trung không ngừng rơi xuống, nhuộm đỏ cả mặt đất bên dưới. Chỉ chốc lát sau, trên người Phỉ Áo Nạp đã thương tích đầy mình, có vài nơi thậm chí có thể nhìn thấy xương cốt.

Bất quá đều là thú nhân SS trung cấp, Phỉ Áo Nạp sao dễ dàng bị An Nhĩ Tư đánh bại như vậy. Sau khi trả đại giới là tổn thương tinh thần lực trầm trọng, Phỉ Áo Nạp rốt cuộc thoát ra khỏi lĩnh vực tinh thần của An Nhĩ Tư.

Đôi cánh bị thương không thể bay lượn, Phỉ Áo Nạp trực tiếp ngã xuống đất, hình thú mất đi năng lực phi hành, cùng An Nhĩ Tư đối chiến hoàn toàn không có lợi. Vì thế sau khi rơi xuống đất, Phỉ Áo Nạp lập tức biến về hình người. Ngay sau đó công kích của An Nhĩ Tư cũng ập tới trước mặt.

"Bang bang…."

Hai khối nham thạch thật lớn bị quả cầu năng lượng màu bạc đập nát, sau khi biến về hình người thân thủ Phỉ Áo Nạp nhanh nhẹn hơn hẳn. Sau khi tránh né công kích, Phỉ Áo Nạp cắn răng ngưng tụ tất cả năng lượng còn lại trong cơ thể tiến tới trước mặt An Nhĩ Tư. An Nhĩ Tư đột nhiên cảm thấy cơ thể mình cứng đờ, sau đó giống như bị một lực vô hình khống chế treo lên giữa không trung.

Sau khi ngân quang trên người Phỉ Áo Nạp lóe sáng, bốn sợi xích đang quấn lấy tay chân An Nhĩ Tư chậm rãi hiện ra. Mà người đang nắm đầu xợi xích chính là Phỉ Áo Nạp. Chỉ thấy bàn tay đang nắm dây xích của Phỉ Áo Nạp run lên, một dòng năng lượng từ tay gã bắn ra, thông qua xợi xích trực tiếp vọt tới chỗ An Nhĩ Tư.

Nhìn năng lượng màu đen sắp chạy tới chỗ mình, mắt An Nhĩ Tư hơi nhíu lại, hai tay hai chân khép lại rồi dùng sức vùng vẫy, theo một trận ngân quang chói mắt bùng nổ từ người An Nhĩ Tư, xợi xích màu bạc đang khóa trụ anh bị vỡ vụn.

Phỉ Áo Nạp bị năng lượng phản phệ lui về sau vài bước, miệng trào máu tươi. Còn không chờ gã kịp phản ứng, An Nhĩ Tư đã đi tới trước mặt, lưỡi kiếm năng lượng màu bạc trong tay anh thoáng chốc đâm xuyên qua bụng Phỉ Áo Nạp.

"Người của tôi cũng dám mơ ước, muốn chết." An Nhĩ Tư hai mắt lạnh như băng rút kiếm ra khỏi cơ thể Phỉ Áo Nạp, sau đó tung ra một quả cầu năng lượng đánh bay gã. Tiếp đó An Nhĩ Tư lắc mình, trước khi Phỉ Áo Nạp rơi xuống đất, hai tay anh nhắm ngay Phỉ Áo Nạp, năng lượng khổng lồ hệt như pháo laser phóng ra.

"Ầm…." Phỉ Áo Nạp bị ngân quang bao phủ, tiếp đó gã hệt như sao chổi bay vút đi. Sau khi đụng nát hơn mười tảng nham thạch thì im ỉm nằm dưới chiếc hố to cách đó một trăm mét.

Trên mặt đất xuất hiện một vệt dài rộng cỡ ba mét. Nằm dưới hố to, Phỉ Áo Nạp toàn thân đen xì, quần áo trên người rách bươm, tóc đã bị đốt rụi, chỉ còn lại một cái đầu đen bóng. An Nhĩ Tư nhẹ nhàng nhảy xuống hố, sau đó bóp cổ Phỉ Áo Nạp xách bổng gã lên khỏi mặt đất.

Đôi ngân mâu thâm thúy của An Nhĩ Tư không mang theo chút cảm xúc nhìn Phỉ Áo Nạp trong tay, lạnh lùng nói: "Vốn chỉ cần ông không chủ động trêu chọc, tôi sẽ mặc kệ ông. Nhưng ông ngàn vạn lần không nên mơ ước Tiểu Dạ. Em ấy là của tôi, ai cũng đừng hòng cướp em ấy đi. Càng miễn bàn tới chuyện thương tổn."

"Khụ khụ… bớt nói nhảm đi… có giỏi thì giết tao đi, bằng không, tao tuyệt đối không bỏ qua cho mày…" Phỉ Áo Nạp trừng mắt, hung ác nhìn An Nhĩ Tư, gã thực hận năm đó mình đã không giết chết An Nhĩ Tư, lại càng hận bản thân vì sao vừa nãy không nhân cơ hội giết chết bán thú nhân kia. Thấy An Nhĩ Tư để ý bán thú nhân kia như vậy, nếu khi nãy giết chết nó thì An Nhĩ Tư hẳn sẽ rất thống khổ đi?

"Tao thực hối hận… vừa nãy không giết chết bán thú nhân kia…" Phỉ Áo Nạp trực tiếp nói ra, hiện giờ nằm trong tay An Nhĩ Tư, bản thân trọng thương làm gã không có cách nào đào thoát, nếu đã trốn không thoát thì dứt khoát từ bỏ giãy dụa, không quan tâm gì nữa.

Nghe thấy Phỉ Áo Nạp muốn giết chết Nhan Tử Dạ, ánh mắt An Nhĩ Tư trừng lớn, nghĩ tới khả năng kia, bàn tay đang túm Phỉ Áo Nạp không khỏi buộc chặt, ánh mắt cũng dâng trào sát khí: "Nếu ông đã muốn chết như vậy thì tôi thành toàn cho ông."

Vốn An Nhĩ Tư bắt Phỉ Áo Nạp là muốn thẩm vấn một chuyện, thế nhưng nhìn thấy đối phương lộ ra sát ý với Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư rốt cuộc không thể nhịn được nữa. Tay phải nâng lên, ngân quang lóng lánh, quang hoa lưu chuyển, sau đó một quyền đánh vào bụng Phỉ Áo Nạp. Ngân quang trong tay An Nhĩ Tư trực tiếp vọt vào trong cơ thể gã.

Ánh mắt Phỉ Áo Nạp đột nhiên lồi ra, lúc An Nhĩ Tư buông tay, gã liền rơi xuống đất. An Nhĩ Tư xoay người, dưới chân dùng lực nhảy ra khỏi hố, sau đó không hề quay đầu lại cất bước rời đi.

Phỉ Áo Nạp ngã xuống đất nhìn những ngôi sao chói mắt trên bầu trời, miệng nhịn không được lại hộc ra vài ngụm máu tươi, âm thanh mơ hồ nói: "Không ngờ Phỉ Áo Nạp ta đây cư nhiên lại chết ở chỗ này, khụ khụ… ta thực không cam tâm… thực không cam tâm…."

Lúc này An Nhĩ Tư đi tới trước mặt Nhan Tử Dạ, nhẹ nhàng ôm cậu vào lòng, bịt kín tai cậu, ngay lúc này chiếc hố to ở phía sau đột nhiên truyền tới một tiếng nổ vang dội, một trận khói bụi bốc lên.

Một cường giả SS trung cấp cứ vậy biến mất.

Nhan Tử Dạ từ trong lòng An Nhĩ Tư ngẩng đầu nhìn đám bụi mù cuồn cuộn bốc lên từ chiếc hố, thì thào hỏi: "Hắn đã chết à?"

An Nhĩ Tư gật đầu: "Ừm, hắn đã chết." Thấy Nhan Tử Dạ dùng biểu cảm quái dị nhìn mình, anh hỏi: "Tiểu Dạ, làm sao vậy?"

"Bản đồ, bản đồ còn trên người hắn." Nhan Tử Dạ hồi phục tinh thần, vẻ mặt khẩn trương nói.

Hóa ra là vì bản đồ, An Nhĩ Tư nắm lấy bả vai Nhan Tử Dạ, mỉm cười nói: "Không cần lo lắng, vừa nãy lúc chiến đấu tôi có kiểm tra, bản đồ không nằm trên người hắn. Thứ quan trọng như vậy, hắn không có khả năng mang theo bên người."

Nghe An Nhĩ Tư nói vậy, Nhan Tử Dạ thở phào một hơi. Bản đồ không ở trên người Phỉ Áo Nạp thì tốt rồi, kia nó đang ở đâu a? Đột nhiên nhớ tới gì đó, Nhan Tử Dạ lập tức quay qua nhìn về phía Nhan Tôn nằm ban nãy.

Chỉ thấy Nhan Tôn vốn bị treo trên nhũ băng đã không còn bóng dáng, mà chiếc phi thuyền của Phỉ Áo Nạp đậu cách đó không xa cư nhiên khởi động.

Nhan Tôn liều mạng chạy trốn căn bản không chú ý tới Nhan An Húc đang ôm lồng ngực chảy máu tươi ròng ròng, yếu ớt nhìn phi hành khí đã cất cánh rồi dốc toàn lực gào lên tuyệt vọng: "Gia gia…"

….

Hoàn Chương 124.

---

125. Chương 125: Ôn Nhu

Phi hành khí đã sửa chữa xong, An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ một lần nữa xuất phát trở về.

Lần này tuy tổn hại nặng nề, chết ba thú nhân cấp S, số còn lại bị thương nặng. Thế nhưng hơn mười thú nhân Phỉ Áo Nạp mang tới, trừ bỏ năm người đã chết, mười thú nhân còn lại toàn bộ bắt giữ. Mà Nhan Lộc cùng Nhan An Húc chỉ còn một hơi cũng bị áp giải lên phi hành khí.

Tuy tổn thất không ít nhưng cũng diệt được một mối họa lớn, Nhan Tử Dạ cảm thấy hết thảy thực đáng giá. Thế nhưng An Nhĩ Tư lại cảm thấy làm vậy thực sự quá nguy hiểm. Nếu khi ấy không phải Phỉ Áo Nạp cố kỵ thân phận bán thú nhân mà không tổn thương Nhan Tử Dạ thì hiện giờ cậu cũng không có khả năng an toàn đứng ở đây.

Đặc biệt là những lời Phỉ Áo Nạp nói trước lúc chết, nó làm An Nhĩ Tư cảm thấy sợ hãi.

Từ lúc lên phi hành khí, nhóm Tân Địch được đưa đi chữa thương, An Nhĩ Tư vẫn luôn ôm Nhan Tử Dạ không buông.

"Tiểu Dạ, về sau đừng làm như vậy, rất nguy hiểm, tôi thực hối hận. Đều là lỗi của tôi, nếu không phải tôi chấp nhất, không phải tôi sơ ý thì cũng không xảy ra chuyện như vậy." Kỳ thực An Nhĩ Tư thực hối hận vì quay về Lam tinh lúc này. Nếu không phải vì sinh nhật gia gia, nếu đợi Nhan Tử Dạ sinh xong rồi mới quay về thì hẳn khi đó anh đã đột phá lên cấp SS trung cấp, Nhan Tử Dạ cũng sẽ không gặp nguy hiểm.

Tựa vào lồng ngực An Nhĩ Tư, lắng nghe nhịp tim mạnh mẽ của anh, trong lòng Nhan Tử Dạ trở nên yên ổn, nhớ lại chuyện phát sinh, Nhan Tử Dạ ngược lại không sợ hãi mà thực trấn định.

"Chuyện trở về mừng sinh nhật gia gia, tôi cũng đồng ý. Anh đừng tự trách. Kỳ thực lần này trở về, không ai ngờ Phỉ Áo Nạp lại đột nhiên tập kích. Gã đã biết bản đồ đang nằm trong tay tôi, nếu lần này không tới, sau này cũng sẽ tới thôi. Hôm nay anh cũng thấy sức chiến đấu của gã rồi. Nếu không phải trước đó tôi đã tổn thương gã, anh nhất định phải cùng gã trải qua một hồi ác chiến. Sức chiến đấu của gã đã vượt qua

cấp SS trung gấp, rất có thể không bao lâu nữa sẽ đột phá lên SS cao cấp. Ở tinh cầu Á Bá Lan chờ tôi sinh xong rồi mới quay về, không ai có thể cam đoan Phỉ Áo Nạp có thể đột phá lên SS cao cấp hay không. Nếu thực là SS cao cấp thì không phải lại càng nguy hiểm hơn sao, gã có thể bắt lấy thân nhân bằng hữu chúng ta để uy hiếp, nếu thực là vậy, chúng ta lại càng bị động hơn."

Nếu Phỉ Áo Nạp thực sự đột phá tới SS cao cấp, đến khi đó cho dù đế quốc Á Bá Lan phái nhiều thú nhân cấp S hộ tống hơn cũng vô dụng. Bởi vì bên Phỉ Áo Nạp tựa hồ cũng có không ít thú nhân cấp S.

An Nhĩ Tư nghe Nhan Tử Dạ nói vậy thì trầm mặc, anh chỉ vừa đột phá SS trung cấp, nếu thực sự đối đầu với Phỉ Áo Nạp đang ở thời kỳ đỉnh cao thì anh không hẳn có thể chiến thắng. Trước không nói tới sức chiến đấu cường đại của Phỉ Áo Nạp, bản thân An Nhĩ Tư vừa mới đột phá vẫn chưa thể nắm giữ sức mạnh SS trung cấp hoàn toàn.

"Có lẽ lần này chúng ta khá sơ ý, thế nhưng nó đã cho chúng ta một bài học. Trải qua lần này, sau này chúng ta sẽ càng chuẩn bị chu toàn hơn, cũng không còn tái phạm sai lầm tương tự. Thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng, tất cả đã là chuyện quá khứ, chúng ta không cần nghĩ tới nữa, hiện giờ nên ngẩm xem sau khi về tới Lam tinh làm thế nào xử trí đám thú nhân cấp S kia." Mười thú nhân cấp S, này chính là một nguồn lực hiến có. Đáng tiếc hiện giờ trên người Nhan Tử Dạ không còn linh lực, hơn nữa còn phải tu dưỡng nửa tháng nên không có cách nào giúp đỡ An Nhĩ Tư.

"Chuyện này Tiểu Dạ không cần lo lắng, tôi sẽ xử lý." An Nhĩ Tư xoa tóc Nhan Tử Dạ, sau đó hỏi: "Tiểu Dạ, em tựa hồ rất để ý chuyện bản đồ." Nghĩ tới bộ dáng sốt sắng của Nhan Tử Dạ sau khi Phỉ Áo Nạp chết, An Nhĩ Tư liền nhịn không được nhíu mi.

"Bởi vì anh a." Nhan Tử Dạ ôm lấy mặt An Nhĩ Tư, nghiêm túc nói: "An Nhĩ Tư, anh muốn ở cùng một chỗ với tôi, chỉ bằng tu vi cấp SS là không đủ. Anh là thú nhân, anh không thể tu luyện công pháp tu yêu giả. Mà tôi cũng không phải bán thú nhân chân chính, tôi là tu yêu giả, chỉ cần không ngừng tu luyện thì sinh mệnh của tôi cũng trở nên vô hạn. Tôi không hi vọng sau khi mình khắc anh vào trong tim, mấy ngàn năm sau anh sẽ rời khỏi tôi chỉ vì tu vi không đủ. Như vậy tôi sẽ rất thống khổ, cho nên, anh phải mạnh hơn, hiện giờ đang có khả năng có thể giúp anh mạnh hơn ở ngay trước mắt, tuyệt đối không thể buông tha."

An Nhĩ Tư bị lời nói của Nhan Tử Dạ chấn động. Cho tới nay, người vẫn luôn bất an nhất chính là anh, bởi vì thuộc tính đặc thù của Nhan Tử Dạ nên anh vẫn luôn lo sợ một ngày nào đó em ấy sẽ đột nhiên rời đi, trở về thế giới trước kia của mình. Thế nhưng hiện giờ Nhan Tử Dạ lại nói, em ấy sợ anh rời đi. Cũng chính vì thế mới muốn tìm kiếm phương pháp giúp anh trở nên mạnh hơn, để cả hai vĩnh viễn ở cùng một chỗ.

Tuy Nhan Tử Dạ không lộ ra biểu tình, thế nhưng An Nhĩ Tư nghe ra sự bất an đang ẩn giấu trong giọng nói cậu.

Hoàn toàn không thể khắc chế, đôi tay An Nhĩ Tư đang ôm Nhan Tử Dạ siết chặt, gắt gao ôm cậu trong lòng: "Thật xin lỗi, làm em bất an. Tôi đáp ứng em, tôi nhất định sẽ trở nên mạnh hơn. Càng lúc càng mạnh hơn nữa, về sau chúng ta sẽ có thời gian vô hạn, sinh mệnh vô hạn để ở bên nhau. Chúng ta sẽ nhìn thấy đám con cháu kết hôn sinh con, sẽ nhìn đời sau vẫn luôn hưng thịnh kéo dài." Đây là cam đoan lớn nhất mà An Nhĩ Tư có thể làm.

"Ừm, tôi tin tưởng anh." Trước giờ Nhan Tử Dạ sở dĩ vẫn luôn một mình chính là vì cậu sợ hãi những người bên cạnh sẽ rời đi. Sau khi trải qua trận chiến với Phỉ Áo Nạp, Nhan Tử Dạ phát hiện sức chiến đấu của mình lại đề cao. Nơi này linh khí sung túc, hơn nữa bởi vì không ngừng chiến đấu nên tốc độ tiến bộ của cậu rất nhanh. Cho nên Nhan Tử Dạ có dự cảm, sau khi đứa nhỏ chào đời không lâu thì tu vi của cậu lại tiến thêm một bước. Tu vi càng cao thì tâm lý sợ hãi An Nhĩ Tư rời đi lại càng rõ ràng hơn.

Sau khi biết bản đồ kia có bí mật có thể giúp thú nhân đột phá đến cấp SSS, Nhan Tử Dạ bắt đầu đánh chủ ý, chỉ cần An Nhĩ Tư đột phá tới cấp SSS thì về sau sinh mệnh chính là vô hạn, như vậy anh có thể vĩnh viễn bồi bên cạnh cậu. Trước kia Nhan Tử Dạ chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày mình để ý một người tới vậy, thế nhưng hiện giờ người này đã xuất hiện. Đó là cha của đứa nhỏ của cậu, sau này sẽ là gia gia của đám cháu chắt. Chỉ cần tinh tế này không hủy diệt, người này vẫn sẽ luôn đứng bên cạnh cậu.

Ôn nhu qua đi, cũng tới lúc nên xử lý sự tình.

"Người Nhan gia anh định làm thế nào?" Vốn An Nhĩ Tư định giải quyết Nhan Lộc cùng Nhan An Húc ở tinh cầu bỏ hoang kia, bất quá đã bị Nhan Tử Dạ ngăn cản. An Nhĩ Tư nghĩ, Nhan Tử Dạ không muốn giết hai người kia hẳn là có ý định khác.

"Bản đồ không có trên người Phỉ Áo Nạp, như vậy nó nhất định ở trên phi hành khí. Hiện giờ Nhan Tôn chạy thoát, lão nhất định sẽ tìm kiếm một nơi an toàn chữa thương, sau đó sẽ ẩn núp, chuẩn bị cướp đi hai phần bản đồ ở chỗ tôi. Thay vì để lão bị động tìm tới cửa, không bằng chúng ta chủ động xuất kích. Nhan Lộc cùng Nhan An Húc nhất định biết nơi lẩn trốn của Nhan Tôn." Đúng vậy, Nhan Tử Dạ giữ lại hai người Nhan gia kia hoàn toàn không phải vì thiện lương hay không đành lòng, cậu chỉ muốn biết nơi Nhan Tôn sẽ tới mà thôi.

"Đợi đến khi chúng ta nắm được tin tức thì bọn họ không còn giá trị tồn tại nữa." Ngay từ ban đầu, Nhan Tử Dạ đã không có ý định để bọn họ sống sót. Đã để họ sống thêm một đoạn thời gian, cung cấp tình báo xem như là thù lao. Phiền toái phải sớm giải quyết mới tốt.

"Ừm, liền làm theo lời em đi." Đối với An Nhĩ Tư mà nói, chỉ cần là Nhan Tử Dạ muốn, anh sẽ vì cậu mà làm. Ánh mắt An Nhĩ Tư dừng lại trên bụng Nhan Tử Dạ, khi nãy chiến đấu kịch liệt như vậy, cũng không biết đám nhỏ thế nào, vì thế liền hỏi han, bất quá lực chú ý vẫn nằm trên người Nhan Tử Dạ.

Nhan Tử Dạ vừa tức lại vừa bất đắc dĩ, An Nhĩ Tư làm cha rốt cuộc là vì quá để ý tới cậu nên mới xem nhẹ đứa nhỏ, hay là anh căn bản không để tâm tới chúng?

"Chúng không có việc gì, gần nhất thực ngoan. Chẳng qua khoảng thời gian này có thể phải ủy khuất chúng một chút. Hiện giờ tôi không có cách nào tiếp tục hấp thu linh lực trong tinh hạch, chỉ có thể tự mình hấp thu linh khí trong trời đất rồi chuyển hoán thành linh lực, vừa tẩm bổ yêu đan vừa tẩm bổ cho đám nhỏ." Nhan Tử Dạ biết đám nhỏ đang trong quá trình trưởng thành rất cần một lượng lớn linh lực, chính là cũng không có cách nào, chỉ có thể từ từ.

"Không có việc gì là tốt rồi. Gần nhất bọn nó hấp thu linh lực quá kịch liệt, giờ cũng nên khắc chế một chút, nhiều quá tôi sợ sẽ xuất hiện vấn đề." Chỉ cần Nhan Tử Dạ cùng đám nhỏ không có việc gì thì An Nhĩ Tư an tâm. Chẳng qua đối với chuyện ba cục cưng hấp thu một lượng lớn linh lực vẫn làm An Nhĩ Tư có chút lo lắng.

Nhan Tử Dạ gật gật đầu: "Ừm, hiện giờ cũng chỉ có thể như vậy thôi."

Tinh cầu Á Bá Lan.

"Cái gì? Các con bị tập kích? Là ai lớn gan như vậy, tụi con không sao chứ?" Bối Cơ vừa nhận được thông báo của An Nhĩ Tư thì lập tức sốt ruột hỏi han.

Tạp Mễ Nhĩ đứng bên cạnh nghe vậy thì lập tức nhảy nhổm lên hệt như vừa ngồi trúng cây xương rồi, sau khi phản xạ bật dậy, ông liền đi tới trước thông tấn khí, nhìn An Nhĩ Tư trên màn hình ánh sáng hỏi: "Tiểu Dạ cùng đám nhỏ không có việc gì chứ?"

"Không có việc gì, đều thực an toàn. Chẳng qua những người mang theo bị thương không ít." An Nhĩ Tư nói.

"Chỉ cần Tiểu Dạ cùng đám nhỏ không có việc gì là tốt rồi, thật sự làm tôi sợ chết mà." Nghe vậy, Tạp Mễ Nhĩ lập tức thở phào một hơi.

Mà Bối Cơ thì suy nghĩ nhiều hơn, liền nhíu mày hỏi: "Phỉ Áo Nạp là thú nhân cấp SS trung cấp, hai con làm thế nào trốn thoát được?" Nếu Phỉ Áo Nạp đã lập kế hoạch tập kích nhóm An Nhĩ Tư thì không có khả năng không chuẩn bị. Chỉ bằng sức chiến đấu SS sơ cấp của An Nhĩ Tư, không có khả năng làm đối thủ của Phỉ Áo Nạp.

An Nhĩ Tư cười nhạt: "Con đột phá, ngay lúc mấu chốt đột phá lên SS trung cấp. Này phải cám ơn Tiểu Dạ, là em ấy giúp con kéo dài thời gian, cuối cùng con mới đủ năng lực giết chết Phỉ Áo Nạp. Hiện giờ Phỉ Áo Nạp đã chết, uy hiếp cũng biến mất, thế nên cha cùng mỗ ba không cần lo lắng nữa."

"Đột phá lên SS trung cấp? Tốt, thật không ngờ con cư nhiên đột phá nhanh như vậy. Bất quá để Tiểu Dạ kéo dài thời gian như vậy quả thực quá nguy hiểm. An Nhĩ Tư, việc này suy xét thế nào cũng là con không đúng. Không được để có lần sau." Bối Cơ nghiêm nghị trách cứ An Nhĩ Tư.

"Con cũng không cho phép có lần sau." Một lần là đủ rồi, An Nhĩ Tư sao có khả năng để nó tái diễn một lần nữa.

Sau khi báo bình an xong, An Nhĩ Tư liền cúp máy.

Tuy biết An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ không có việc gì nhưng Tạp Mễ Nhĩ vẫn sợ hãi nói: "Sớm biết vậy lúc đó chúng ta nên phái thêm một phi hành khí hộ tống. Nếu vậy thì cũng không xảy ra chuyện thế này."

"Vô dụng thôi, nên tới thì sớm muộn gì cũng tới. Phỉ Áo Nạp sớm đã có chuẩn bị, một lần không được thì sẽ có lần tiếp theo. Như vậy cũng tốt, tuy mạo hiểm một phen nhưng rốt cuộc cũng diệt được mối họa lớn. Nhóm An Nhĩ Tư cũng có thể an tâm, sau khi Tiểu Dạ quay về Lam tinh cũng không cần thời thời khắc khắc lo lắng đề phòng." Bối Cơ rất hiểu Phỉ Áo Nạp, vì đạt mục đích Phỉ Áo Nạp sẽ không từ thủ đoạn, cho nên cái nhìn của ông cũng triệt để hơn Tạp Mễ Nhĩ.

Lúc này, một binh sĩ đi tới nửa quỳ xuống đất, cung kính nói: "Bẩm báo quốc vương, quốc hậu, ngoài cửa cung có hai giống cái cầu kiến."

"Hai giống cái? Là ai?" Bối Cơ hỏi.

Thú nhân nọ đáp: "Là hai giống cái của gia tộc Ba Đức."

Vừa nghe là giống cái của gia tộc Ba Đức, Bối Cơ liền im lặng, Tạp Mễ Nhĩ thì lộ ra biểu tình mất kiên nhẫn, nói với binh sĩ nọ: "Không gặp, đuổi bọn họ đi đi. Thấy bọn họ, tôi liền tức giận." Nghĩ tới lễ đính hôn bị phá hỏng của An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ, Tạp Mễ Nhĩ lại ôm một bụng tức.

"Được rồi, đừng vì đám người đó mà tức giận." Bối Cơ vỗ vỗ lưng Tạp Mễ Nhĩ, quay đầu lại nói với binh sĩ đang quỳ dưới đất: "Cứ ấn theo lời quốc hậu mà làm."

"Vâng." Binh sĩ nọ nhận lệnh, lập tức lui xuống.

...

Hoàn Chương 125.

126. Chương 126: Sau Đó 3

Đứng ngoài cổng lớn hoàng cung, Hi Lạp cùng Mai Tây thực sốt ruột chờ đợi tin tức, kỳ thực binh sĩ chỉ mới vào trong một chốc mà thôi, thế nhưng đối với hai bọn họ thì đã dài như cả thế kỷ.

"Mỗ ba, người nói xem liệu quốc vương cùng quốc hậu có chịu gặp chúng ta không?" Hi Lạp nắm chặt tay Mai Tây, khẩn trương hỏi.

"Hẳn là sẽ, dù sao con cũng là giống cái cấp A trân quý a!" Lúc nói ra những lời này, ngay cả bản thân Mai Tây cũng không có chút tin tưởng. Thế nhưng hiện giờ bọn họ đã đi vào đường cùng, chỉ có thể hi vọng quốc vương cùng quốc hậu có thể rộng lượng tha thứ cho sự ngu muội của bọn họ.

"Giống cái cấp A? Đúng, con chính là giống cái cấp A, con là giống cái cấp A trân quý." Hi Lạp giống như túm lấy cọng rơm cuối cùng, liều mạng lặp đi lặp lại chuyện mình là giống cái cấp A, tựa hồ đang nhắc nhở bản thân vẫn còn hi vọng.

Trước kia trong học viện Hi Lạp theo học, cậu ta chính là giống cái được hoan nghênh nhất, hơn phân nửa thú nhân của đế quốc hi vọng có thể cưới được Hi Lạp. Thế nhưng hiện giờ đám thú nhân kia nhìn thấy cậu ta cứ hệt như thấy bệnh độc, tránh né không kịp. Không chỉ nói thú nhân đại gia tộc, cho dù là thú nhân của gia tộc bình thường cũng không muốn thấy Hi Lạp.

Mà gia tộc Ba Đức bọn họ cũng bị các gia tộc khác chén ép, tự động rời khỏi tinh cầu Á Bá Lan, hiện giờ không rõ tung tích. Vốn Hi Hạp nghĩ cha mình chỉ tức giận nói vậy thôi, không có khả năng từ bỏ đứa con duy nhất, dù sao trước kia cha cũng yêu thương cậu như vậy. Nhưng thật không ngờ cha cùng gia tộc cư nhiên nhẫn tâm như vậy, bỏ mặc cậu cùng mỗ ba, lưu bọn họ lại tinh cầu Á Bá Lan.

Mất đi gia tộc che chở, bọn họ đã không còn nhà để về, tất cả sản nghiệp của gia tộc Ba Đức đều bán thành tiền mặt, cũng không lưu lại chút nào cho bọn họ. Mới đầu Hi Lạp cùng Mai Tây còn có thể dựa vào số tinh tệ còn thừa để sinh sống, thế nhưng trước kia bọn họ đã quen với cuộc sống giàu sang nên không biết thu tay, tiêu tiền như nước. Cuối cùng, mười vạn tinh tệ còn lại chỉ qua vài ngày đã bị tiêu sạch.

Mà Hi Lạp bởi vì rất nhiều ngày không tới trường nên học viện lấy lý do cậu ta vi phạm nội quy, vì thế Hi Lạp vốn đã sắp tốt nghiệp lập tức bị khai trừ. Bị học viện đuổi đi thì không có tiền không có thế mà thôi, thế nhưng không lấy được giấy chứng nhận tốt nghiệp của học viện, cho dù Hi Lạp muốn ra ngoài làm việc hay gia nhập nghiệp đoàn cũng không có ai nhận. Không có giấy chứng nhận của học viện chẳng khác nào thực lực không được thừa nhận.

Đó chính là hi vọng cuối cùng của Hi Lạp, Hi Lạp đã thử đi khẩn cầu đạo sư trước kia, thế nhưng ông căn bản không muốn gặp cậu. Hi Lạp lại đi tìm những thú nhân của đại gia tộc trước kia muốn cưới mình, hi vọng có thể nhận được trợ giúp. Cho dù cuối cùng bị ép phải gả cho bọn họ cũng không sao. Thế nhưng Hi Lạp đều bị đuổi ra ngoài, còn bị vũ nhục cùng cười nhạo không ít.

Cuối cùng không còn cách nào, Hi Lạp cùng Mai Tây chỉ có thể đi tới hoàng cung, khẩn cầu quốc vương cùng quốc hậu, hi vọng bọn họ có thể bỏ qua chuyện cũ mà giúp đỡ bọn họ. Dù sao Hi Lạp cậu đây cũng là giống cái cấp S trân quý, mỗ ba cũng là giống cái. Pháp luật đế quốc có quy định nhất định phải bảo hộ giống cái, cho nên quốc vương cùng quốc hội nhất định sẽ giúp bọn họ, nhất định.

Ngay lúc hai người lòng nóng như lửa đốt, binh sĩ tiến vào trong thông tri đi ra, Hi Lạp cũng Mai Tây lập tức chạy tới.

"Thế nào, quốc vương cùng quốc hậu có phải bảo ông dẫn chúng tôi vào không?" Hi Lạp kích động nói.

"Vậy mau đi đi, đừng để quốc vương cùng quốc hậu chờ." Mai Tây lôi kéo Hi Lạp chuẩn bị tiến vào thì bị binh sĩ nọ ngăn cản.

"Chậm đã, quốc vương cùng quốc hậu không muốn gặp hai người." Binh sĩ nọ nói xong liền liếc mắt xem thường, tiếp đó nói với hai thú nhân thủ vệ hai bên: "Đuổi bọn họ ra ngoài, sau này không cho phép tới nữa."

"Vâng." Thú nhân thủ vệ lập tức tiến tới giữ chặt Hi Lạp cùng Mai Tây, kéo bọn họ xuống.

"Không có khả năng, quốc vương cùng quốc hậu không có khả năng không gặp chúng ta, nhất định là ông nói dối, tôi chính là giống cái cấp A trân quý, tôi là giống cái cấp A duy nhất của đế quốc, quốc vương cùng quốc hậu sao có thể không gặp tôi." Hi Lạp vừa liều mạng giãy dụa vừa gào to.

Cách cửa bắc hoàng cung một trăm mét chính là đường lớn của khu phố trung tâm. Thú nhân cùng giống cái qua lại nãy giờ sớm đã chú ý tới Hi Lạp cùng Mai Tây đứng chờ ngoài cửa cung. Hiện giờ toàn bộ đế quốc quả thực không có ai không nhận ra bọn họ. Nhìn thấy hai người bị binh sĩ kéo đi thì đều nhịn không được lộ ra tiếng cười nhạo.

"Đi đi, về sau đừng tới nữa, quốc vương cùng quốc hậu không muốn nhìn thấy hai người." Binh sĩ kéo Hi Lạp cùng Mai Tây tới đường lớn, sau khi ném họ xuống thì trực tiếp xoay người rời đi.

Hi Lạp lập tức từ dưới đất bò dậy, muốn chạy về phía cửa cung, kết quả lại bị hai binh sĩ kia ngăn lại. Lần này, hai binh sĩ cũng nổi giận.

"Đứng lại, cậu muốn cãi lại mệnh lệnh của quốc vương sao? Nếu cậu dám tới gần đại môn hoàng cung thêm một bước nữa thì chúng tôi sẽ căn cứ theo pháp luật đế quốc mà xử phạt cậu." Một sĩ binh nhìn bộ dáng chật vật của hai người, không chút thương tiếc nói. Dựa theo pháp luật đế quốc, nếu Hi Lạp cường ngạnh muốn xông vào đại môn hoàng cung thì sẽ bị xem là kẻ phản loạn. Kẻ phản loạn sẽ bị tước bỏ quyền lợi công dân, nhẹ thì đuổi ra khỏi tinh cầu, nặng thì có thể sẽ bị xử tử.

Vừa nghe vậy, lại nghĩ tới kết cục của kẻ phản loạn, cho dù là Hi Lạp cũng nhịn không được ngừng giãy dụa. Đối mặt với thái độ cứng rắn của binh sĩ, Hi Lạp cùng Mai Tây không có cách nào. Bởi vì hai binh sĩ này đều là thú nhân cấp A, cho dù Hi Lạp là giống cái cấp A cũng không có khả năng chiến thắng cùng lúc hai thú nhân cấp A.

Cho nên cuối cùng, Hi Lạp cùng Mai Tây chỉ có thể trơ mắt nhìn hai binh sĩ kia rời đi.

"Sao có thể như vậy, quốc vương cùng quốc hậu sao lại không chịu gặp chúng ta, sao có thể, con chính là giống cái cấp A a." Hi Lạp giống như phát điên đứng im lại chỗ, hoàn toàn không để ý tới hình thượng mà gào rống.

"Hi Lạp..." Nhìn con trai mình, ánh mắt Mai Tây trở nên ươn ướt, vẻ mặt không biết làm sao, không biết vì sao con trai mình lại trở thành như vậy.

Người xung quanh ngày càng tập trung đông hơn, nghe thấy Hi Lạp cư nhiên vọng tưởng muốn gặp quốc vương cùng quốc hậu, một thú nhân tóc lam châm chọc nói: "Hừ, cư nhiên còn mặt mũi muốn gặp quốc vương, quốc hậu, thật không biết mặt mũi mấy người này sao lại dày đến vậy."

"Chứ còn gì nữa, chỉ là một giống cái cấp A thôi mà cũng dám mơ ước vương tử điện hạ. Không chịu tự nhìn xem bản thân mình là mặt hàng gì, giống cái cấp A có thể trân quý bằng vương tử phi điện hạ bán thú nhân sao? Sợ là ngay cả một ngón chân của vương tử phi điện hạ cũng không bằng đấy!"

"Đúng vậy, vương tử phi người ta đã mang thai rồi, cậu ta cư nhiên dám hướng vương tử phi đề nghị quyết đấu, tôi thấy óc cậu ta bị nước vô rồi. Cũng may sức chiến đấu của vương tử phi cường đại, bằng không nếu tổn thương chút lông tóc nào, cậu ta có chết cũng không đền hết tội."

"Liên lụy tới gia tộc mình thì thôi đi, cư nhiên còn muốn quốc vương cùng quốc hậu hỗ trợ? Cậu ta tưởng mình là ai vậy, trước kia ham mê phú quý cự tuyệt người thừa kế của đại gia tộc, giờ thanh danh hỏng bét rồi, cho dù là thú nhân nhà bình thường cũng không thèm cưới."

"Tôi tình nguyện chọn lựa thú nhân cũng không chọn cậu ta, mơ ước vương tử điện hạ cũng thôi đi, còn hãm hại vương tử phi điện hạ là gian tế của tinh cầu khác, lại còn muốn đả thương vương tử phi điện hạ đang mang thai, giống cái này quả thực quá độc ác mà. Nhà nào dám cưới chứ!"

"Nghe nói còn bị học viện đuổi học, sớm nên làm vậy rồi. Giống cái như vậy sao xứng đứng trong học viện đế quốc chứ."

"Kỳ thực lúc cậu ta còn ở trong học viện tôi đã không thích rồi, ỷ mình có sức chiến đấu cao nên luôn khinh thường nhóm giống cái chúng ta. Còn luôn câu tam đáp tứ, hiện giờ thì hay rồi, báo ứng tới rồi a."

...

Những người ở xung quanh trò chuyện không những không cố kỵ, ngược lại càng lúc càng lớn tiếng, rõ ràng là bọn họ cố ý. Vui sướng khi người ta gặp họa, cười nhạo, mắng mỏ, cùng lúc vang tới.

Nhìn biểu tình cùng thần sắc chán ghét của nhóm thú nhân cùng giống cái ở xung quanh, lại nghe thấy lời nói của bọn họ, Hi Lạp cả người đều không tốt, lập tức rút kiếm laser chém về phía đám người xung quanh.

"Bán thú nhân? Nó tính là cái gì, vương tử phi phải là tao mới đúng, người vương tử điện hạ nên lựa chọn phải là tao. Cái gì mà bán thú nhân, kia đều là lừa đảo. Nó mới chính là kẻ lừa đảo."

Chuyện Nhan Tử Dạ là bán thú nhân vẫn luôn là cấm kỵ trong lòng Hi Lạp. Cậu không cho phép bất luận kẻ nào nhắc tới, mà bản thân cậu ta cũng chọn lựa quên đi chuyện này. Bởi vì trong lòng Hi Lạp, cậu ta cảm thấy mình mới là người ưu tú nhất. Thế nhưng hiện giờ lời nói của đám người xung quanh đã kích động Hi Lạp, nó làm cậu ta lâm vào điên cuồng.

Hi Lạp điên điên khùng khùng cầm kiếm laser chém loạn khắp nơi, làm nhóm người vây xem không thể không lùi về sau. Không phải sợ, mà là bọn họ không muốn dây dưa với một kẻ điên. Trong mắt bọn họ, Hi Lạp đã điên rồi.

Chuyện vương tử phi là bán thú nhân, hơn nữa còn đang hoài thai ba đứa nhỏ, hiện giờ toàn đế quốc đều biết, Hi Lạp cư nhiên nói là lừa đảo. Hơn nữa còn dám nói mình mới là vương tử phi? Những lời ngông

cuồng như vậy cũng dám nói, không phải điên thì là cái gì.

Dần dần nhóm người vây xem tản đi, không ai nguyện ý lãng phí thời gian đứng xem một kẻ điên biểu diễn.

"Hi Lạp... Hi Lạp... đứa con đáng thương của mỗ ba, con làm sao vậy?" Mai Tây ôm cổ Hi Lạp, lớn tiếng kêu khóc.

Hi Lạp quay người, nhìn Mai Tây đang ôm mình, tinh thần có chút hoảng hốt nói: "Tao mới là vương tử phi, vị trí vương tử phi là của tao. Tap sẽ dẫn dắt gia tộc phồn thịnh, vì cái gì tất cả bọn mi đều không thích tao mà thích tên lừa đảo kia. Nó là kẻ lừa đảo, nó sao có thể là bán thú nhân chứ, bán thú nhân đã sớm diệt sạch rồi. Bọn mi đều bị lừa rồi. Tao mới thực sự là người thích hợp làm vương tử phi, Hi Lạp tao mới là vương tử phi chân chính."

Sau khi bị Nhan Tử Dạ đánh bại tỉnh lại, Hi Lạp chẳng những được báo chính mình bị cha đuổi ra khỏi gia tộc, còn được báo vương tử phi quyết đấu với mình không phải thú nhân gì cả, mà là bán thú nhân trân quý, hơn nữa đã hoài thượng đứa nhỏ của vương tử điện hạ, lại còn là sinh ba, trước giờ chưa từng có. Lúc đó cả người Hi Lạp liền choáng váng. Đứng trước bán thú nhân có năng lực sinh dục cường hãn, thân phận mà Hi Lạp vẫn luôn kiêu ngạo căn bản chẳng là gì cả, quả thực là bị nghiền tới nát vụn.

Bởi vì quá chấn động nên chuyện này đã trở thành tâm ma trong lòng Hi Lạp. Vốn có một tương lai thực tốt đẹp, hiện giờ chỉ vì tự cao tự đại mà phải trả cái giá thật lớn.

Muốn được mọi người tôn sùng, kết quả hiện giờ tất cả đều lấy lòng Nhan Tử Dạ, mà Hi Lạp liền trở thành giống cái không được hoan nghênh nhất ở tinh tế.

Mai Tây ôm lấy Hi Lạp thống khổ không thôi, không biết là vì đứa con hay vì cuộc sống gian nan của mình sau này.

....

Hoàn Chương 126.

---

127. Chương 127: Về Nhà

Bởi vì trên đường chậm trễ không ít thời gian nên lúc về tới Lam tinh đã là buổi tối. Căn bản không có ai chú ý An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ đã về, mà hai người cũng không thông tri cho gia chủ Cái Nhĩ.

Thời gian không còn sớm nên hai người tính toán hôm sau mới về gia tộc Cái Nhĩ, tối nay bọn họ sẽ nghỉ ở nhà Nhan Tử Dạ.

Trước đó Tân Địch cũng bị thương không ít, bất quá sau khi nằm trong khoan chữa trị vài tiếng thì đã khỏe mạnh bình thường. Đi theo hai người Nhan Tử Dạ về nhà cậu.

Cả một tinh kỳ không gặp, nhìn thấy thiếu gia Nhan Tử Dạ nhà mình trở về, A Ngốc vui sướng khoa tay múa chân, phi thường hưng phấn giúp Nhan Tử Dạ mang hành lý vào nhà.

"Thiếu gia, sao giờ cậu mới trở về, cậu không biết tôi nhớ cậu tới mức tim cũng sắp nát rồi a." A Ngốc ôm ngực bi thống nói.

Đối mặt với bộ mặt cảm xúc đồi dào của A Ngốc, Nhan Tử Dạ đã sớm có biện pháp đối phó, chỉ thấy cậu thản nhiên liếc nhìn nó một cái rồi nói: "A Ngốc, để ta nhắc nhở mi một chút, người máy quản gia không có tim, chỉ có con chíp thôi. Đã lâu vậy rồi sao mi cứ thích giả ngốc như vậy a?"

'Răng rắc.' A Ngốc rõ ràng có thể nghe thấy tiếng con chíp của mình vỡ nát, đả kích nặng nề a! Nó chẳng qua muốn biểu đạt sự tưởng niệm của mình với thiếu gia tôi, sao thiếu gia lại thích đả kích nó như vậy? Chẳng lẽ phương thức biểu đạt của nó không đúng?

Đột nhiên linh quang trong nào A Ngốc chợt lóe, nó giang rộng hai tay, trực tiếp bổ nhào về phía Nhan Tử Dạ: "Thiếu gia, tôi thực nhớ cậu…." Phương thức vừa đơn giản lại thô bạo, chủ nhân nhất định sẽ thích.

Kết quả, A Ngốc còn chưa đụng tới Nhan Tử Dạ đã bị An Nhĩ Tư đứng phía sau cản lại. An Nhĩ Tư trừng A Ngốc rồi nói với Nhan Tử Dạ: "Một đoạn thời gian không thấy, người máy quản gia của em tựa hồ lại càng có vấn đề hơn, Tiểu Dạ, tôi thấy em nên đổi cái mới thì hơn."

Nhan Tử Dạ còn chưa kịp lên tiếng, A Ngốc đã gào lên: "Không cần a thiếu gia, A Ngốc từ nhỏ đã nhìn thiếu gia lớn lên, tôi vẫn luôn muốn nhìn đứa nhỏ của thiếu gia, sau đó giúp cậu trông đứa nhỏ, tiếp đó là trông cháu trông chắt, này vẫn luôn là giấc mộng lớn nhất đời A Ngốc. Thiếu gia, cậu là trời của A Ngốc, cậu là đất của A Ngốc, cậu là nhân sinh của A Ngốc, không có cậu, A Ngốc cũng sống không nổi a." A Ngốc gào khóc thực thương tâm, đương nhiên nếu trong túi nó còn thuốc nước mắt, chỉ cần nhỏ hai giọt thì lại càng giống thật hơn.

Nhìn A Ngốc đứng đó tự biên tự diễn, Tân Địch há to miệng, mới đầu còn không cảm thấy gì, thế nhưng hiện giờ cậu cảm thấy An Nhĩ Tư nói đúng, người máy quản gia này quả nhiên có vấn đề.

Nhan Tử Dạ thực bình tĩnh cùng An Nhĩ Tư tới sô pha ngồi, nhìn A Ngốc vẫn còn đứng ở cửa, liền lớn tiếng nói: "Còn đứng đó làm gì, ta khát rồi."

A Ngốc vốn đang thương tâm nghe Nhan Tử Dạ nói vậy thì lập tức nhảy dựng lên, hưng phấn nói: "Vâng thiếu gia, tôi lập tức rót nước cho cậu." Nói xong, A Ngốc nhí nha nhí nhảnh chạy đi rót nước. Đã nói mà, thiếu gia sao có thể vứt bỏ nó chứ, xem đi, thiếu gia quả nhiên vẫn cần nó.

Về tới nhà, Nhan Tử Dạ cũng không cần cố kỵ, trực tiếp thả Tiểu Hoa cùng tiểu thứ cầu ra ngoài. Hai tên nhóc này tuy cũng bị thương không ít nhưng không trí mạng, chỉ cần gặm vài tinh hạch cấp A liền bồi bổ trở lại. Hiện giờ lại được thả ra, chúng nó liền vui vẻ không thôi.

"Về nhà… về nhà rồi a…" Tiểu Hoa vui sướng hoan hô, tiểu thứ cầu cũng vui vẻ nhảy lên sô pha lăn lộn.

Tuy đã thấy qua nhưng hiện giờ nhìn Tiểu Hoa cùng tiểu thứ cầu có thể nói chuyện, Tân Địch vẫn cảm thấy không quá thích ứng. Thực nhân hoa cùng tinh tế thú cấp thấp này cư nhiên có thể nói chuyện, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe thấy, Tân Địch cũng không tin nỗi. Bất quá cho dù có nhiều nghi vấn, nhiều hiếu kỳ nhưng Tân Địch vẫn nhịn xuống không truy hỏi Nhan Tử Dạ. Bởi vì cậu biết, trên người tiểu tổ tông có rất nhiều bí mật, nếu tiểu tổ tông không nói thì đại biểu đó là bí mật không thể nói. Nếu đã là bí mật của tiểu tổ tông, Tân Địch đương nhiên sẽ giúp Nhan Tử Dạ giữ kín, cũng không truy hỏi.

A Ngốc cầm ba ly nước vừa vặn đi tới, kết quả suýt chút nữa giẫm phải tiểu thứ cầu đang lăn lộn, cũng may động tác của A Ngốc khá nhanh nhẹn, chân khựng lại ở giữa không trung.

"Tiểu thứ cầu, mi làm vậy rất nguy hiểm a, A Ngốc xém chút nữa giẫm phải mi rồi." A Ngốc bất đắc dĩ nhìn tiểu thứ cầu vẫn tiếp tục lăn lộn nói.

Tiểu thứ cầu bò dậy thè lưỡi với A Ngốc, sau khi làm mặt quỷ thì chạy đi.

A Ngốc trừng tiểu thứ cầu một cái rồi bưng nước tới trước mặt ba người Nhan Tử Dạ: "Các vị thiếu gia, mời uống nước."

Đang khát, Nhan Tử Dạ uống nước xong thì bảo A Ngốc mang hành lý về phòng. Sau khi tắm rửa một phen thì mang theo Tiểu Hoa cũng tiểu thứ cầu ra vườn rau.

Rời đi một tinh kỳ, cà chua trong vườn sớm đã chín, cậu thu hoạch toàn bộ, chuẩn bị ngày mai bảo An Nhĩ Tư làm sốt cà chua. Về phần rau cải đã lớn, cậu cũng thuận tiện thu hoạch nốt.

Linh lực ở Lam tinh không nồng đậm như tinh cầu Á Bá Lan, thế nhưng Nhan Tử Dạ vẫn tận lực hấp thu luyện hóa. Bởi vì cố kỵ đứa nhỏ, tới mười hai giờ đêm Nhan Tử Dạ nhất định phải lên giường ngủ. Cho nên mỗi phúc mỗi giây Nhan Tử Dạ đều không muốn lãng phí. Mà An Nhĩ Tư tri kỷ đương nhiên vẫn luôn bồi bên cạnh.

Hôm sau, Nhan Tử Dạ ngủ thẳng tới hơn tám giờ mới dậy. Bởi vì hôm nay phải đi gặp gia chủ Cái Nhĩ, gia gia An Nhĩ Tư, nên Nhan Tử Dạ mới chống đỡ đôi mắt mông lung vì buồn ngủ, bò dậy khỏi ổ chăn ấm áp.

Để Tân Địch lưu lại nhà, An Nhĩ Tư dẫn Nhan Tử Dạ lên phi hành khí bay về gia tộc Cái Nhĩ.

Buổi sáng, gia chủ Cái Nhĩ vẫn luôn nhấn thông tấn khí liên lạc, nguyên nhân là An Nhĩ Tư vốn đã đáp ứng sẽ trở về mừng sinh nhật ông, kết quả, ngày mai đã là sinh nhật mà bóng dáng hai đứa vẫn không thấy đâu.

"Quản gia, ông nói xem liệu tên nhóc thối An Nhĩ Tư kia có không dẫn Tiểu Dạ về mừng sinh nhật tôi không?" Gia chủ Cái Nhĩ phụng phịu hỏi quản gia đứng phía sau.

"Sẽ không, thiếu gia đã đáp ứng gia chủ thì nhất định sẽ trở về." Quản gia từ nhỏ đã nhìn An Nhĩ Tư trưởng thành, có thể nói ông rất hiểu biết An Nhĩ Tư.

Gia chủ Cái Nhĩ trừng mắt: "Nó dám không về à? Gạt tôi ở tinh cầu Á Bá Lan đính hôn cũng thôi đi, tôi vốn định lễ sinh nhật này sẽ giúp chúng chuẩn bị lễ đính hôn, nếu chúng dám không về, xem xem tôi có giáo huấn An Nhĩ Tư một trận không." Vì cái gì chỉ giáo huấn một mình An Nhĩ Tư? Vô nghĩa, Nhan Tử Dạ hiện giờ thực trân quý, chẳng những là bán thú nhân mà còn đang hoài đứa nhỏ, gia chủ Cái Nhĩ chỉ hận không thể đưa những thứ tốt nhất tới trước mặt Nhan Tử Dạ, làm gì có chuyện giáo huấn chứ.

Kỳ thực, vốn An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ định đính hôn ở tinh cầu Á Bá Lan nên không tổ chức ở Lam tinh. Dù sao hai tháng sau hai người sẽ kết hôn, lễ đính hôn có hay không cũng không có vấn đề gì cả.

Thế nhưng, gia chủ Cái Nhĩ lại nghĩ khác. Sau khi biết thân phận của Nhan Tử Dạ, gia chủ Cái Nhĩ cảm thấy không tổ chức lễ đính hôn thì tựa hồ có chút ủy khuất Nhan Tử Dạ. Về phần đã đính hôn ở Á Bá Lan, đó là chuyện ở Á Bá Lan, sau khi trở về Lam tinh, gia chủ Cái Nhĩ hi vọng có thể chính thức giới thiệu với mọi người, Nhan Tử Dạ chính là người của gia tộc Cái Nhĩ bọn họ.

Bán thú nhân duy nhất của tinh tế đã thuộc về gia tộc Cái Nhĩ, kỳ thực lễ đính hôn này có chút ý tứ khoe khoang. Tuy bởi vì An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ không cố ý che giấu, mặc dù đại đa số mọi người không biết An Nhĩ Tư là vương tử Á Bá Lan cùng Nhan Tử Dạ là bán thú nhân. Thế nhưng chỉ giới hạn ở đối tượng không quen biết hai người mà thôi, chỉ cần là người quen, bọn họ đều nhận ra.

Gia chủ Cái Nhĩ vừa dứt lời thì phía sau liền vang lên âm thanh quen thuộc.

"Gia gia muốn giáo huấn ai, là ai chọc người tức giận?"

Gia chủ Cái Nhĩ quay đầu lại liền thấy An Nhĩ Tư đang lôi kéo Nhan Tử Dạ đứng ở phía sau.

"Hai đứa về khi nào vậy?" Gia chủ Cái Nhĩ kích động đứng dậy hỏi.

"Về hồi tối qua, ở lại chỗ Tiểu Dạ một đêm, sáng sớm thì về đây." An Nhĩ Tư vừa nói vừa kéo tay Nhan Tử Dạ tới ngồi xuống đối diện gia chủ Cái Nhĩ.

"Trở về thì tốt rồi, cứ tưởng hai đứa sẽ không trở về." Nói xong, gia chủ Cái Nhĩ không chút chuyển mắt nhìn chằm chằm bụng Nhan Tử Dạ, quan tâm hỏi: "Sao lại tới sớm như vậy, người đang có thai nhất định phải ngủ nghỉ đầy đủ, bằng không sẽ không tốt, đứa nhỏ cũng bị ảnh hưởng."

Nhan Tử Dạ sờ sờ phần bụng đã gồ lên, cười khẽ nói: "Không có việc gì, lúc còn ở tinh cầu Á Bá Lan ngủ nhiều lắm, dậy sớm một chút cũng tốt. Hơn nữa, giờ cũng hơn chín giờ rồi, cũng không còn sớm."

"Hai đứa ăn sáng chưa? Sớm vậy đã tới nhất định chưa ăn rồi, quản gia, lập tức đi chuẩn bị bữa sáng." Gia chủ Cái Nhĩ phân phó quản gia ở phía sau.

An Nhĩ Tư cản lại: "Gia gia, không cần đâu, con cùng Tiểu Dạ đã ăn rồi mới đi."

Nhìn thấy Nhan Tử Dạ, gia chủ Cái Nhĩ vốn đang tức giận đã sớm quẳng cơn tức ra sau đầu, toàn bộ lực chú ý đều đặt trên người Nhan Tử Dạ: "Tiểu Dạ à, con đang hoài ba đứa nhỏ lại ngàn dặm xa xôi quay về, thân thể có chịu nổi không?" Kỳ thực nghĩ tới Nhan Tử Dạ đang hoài thai, mình lại còn bảo hai đứa gấp gáp quay về, gia chủ Cái Nhĩ đột nhiên cảm thấy chính mình tựa hồ có lỗ mãng.

Bất quá chỉ cần nghĩ tới trong bụng Nhan Tử Dạ hiện giờ có ba đứa nhỏ, gia chủ Cái Nhĩ liền nhịn không được vui sướng, hoàn toàn không thể khống chế. Để Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư ở cùng một chỗ tuyệt đối là quyết định sáng suốt nhất cuộc đời này của ông.

Nhan Tử Dạ chính là bán thú nhân trân quý, gia chủ Cái Nhĩ hiện giờ bắt đầu đối đãi cậu thực cẩn thận. Ông sợ nếu mình chọc Nhan Tử Dạ mất hứng, cậu liền rời khỏi An Nhĩ Tư thì phải làm sao a.

Phải biết, tuy Nhan Tử Dạ mang thai nhưng vẫn có rất nhiều thú nhân đánh chủ ý, có ai lại không muốn có một bán thú nhân có năng lực sinh dục cường hãn. Cho nên hiện giờ người có địa vị cao nhất trong gia tộc Cái Nhĩ không phải gia chủ mà là Nhan Tử Dạ.

"Không có vấn đề, bọn nhỏ đều thực ngoan." Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư giấu chuyện bị tập kích trên đường đi, bọn họ không muốn để gia chủ Cái Nhĩ lo lắng.

"Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi." Gia chủ Cái Nhĩ gật gật đầu, đột nhiên ông nhớ ra gì đó, liền nói với Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư: "Hai đứa đã về rồi, ông liền nói chuyện đính hôn ngày mai với hai đứa."

"Đính hôn? Ngày mai không phải sinh nhật gia gia à? Con cùng Tiểu Dạ đã đính hôn ở tinh cầu Á Bá Lan rồi, việc này hẳn gia gia cũng biết." An Nhĩ Tư nhướng mi, gia gia rõ ràng chỉ nói tổ chức tiệc sinh nhật mà thôi, sao đột nhiên lại biến thành lễ đính hôn của anh cùng Tiểu Dạ.

Gia chủ Cái Nhĩ nói: "Hai đứa đã đính hôn ở tinh cầu Á Bá Lan, thế nhưng ở Lam tinh vẫn chưa cử hành, nếu không có lễ đính hôn thì quá không phụ trách với Tiểu Dạ a. Tiểu Dạ có thể tiến vào gia tộc Cái Nhĩ là vinh hạnh của gia tộc chúng ta, tuyệt đối không thể để nó chịu chút ủy khuất nào. Cho nên, ông nghĩ thừa dịp này thuận tiện tổ chức lễ đính hôn, yên tâm, ông đã chuẩn bị xong hết rồi, thiệp mời cũng gửi đi."

"Gia gia, kỳ thực con không sao cả." Nhan Tử Dạ cười nhẹ nói. Thật không ngờ gia chủ Cái Nhĩ bởi vì sợ cậu chịu ủy khuất mà muốn cử hành lại lễ đính hôn cho bọn họ.

"Sao lại không sao chú, việc này quyết định như vậy." Gia chủ Cái Nhĩ gõ gõ tay nói.

Ở Lam tinh, trước lúc kết hôn nhất định phải cử hành lễ đính hôn, nó đại biểu cho hai bên gia tộc tán thành hôn sự của bọn họ. Nếu không tổ chức, mọi người sẽ nhĩ hôn lễ này không nhận được sự tán thành của gia tộc hai bên. Vì thế để Nhan Tử Dạ không chịu ủy khuất, cho dù đã đính hôn ở tinh cầu Á Bá Lan, gia chủ Cái Nhĩ vẫn muốn tổ chức lại một lần.

...

Hoàn Chương 127.

128. Chương 128: Chú Ý

Tối hôm sau, gia tộc Cái Nhĩ phi thường náo nhiệt.

Làm một trong tứ đại gia tộc của đế quốc Ni Lạp Nhĩ, gia tộc Cái Nhĩ tuy thua gia tộc Na Duy Á nhưng cũng không kém bao nhiêu. Thế nên trong tiệc đính hôn của người thừa kế duy nhất của gia tộc Cái Nhĩ, tất cả các gia tộc thượng lưu của đế quốc Ni Lạp Nhĩ đều có mặt. Mà vương thất bởi vì thuộc về sự tồn tại đặc thù, vì duy trì công bằng nên mặc kệ là gia tộc nào có tiệc vui họ cũng không xuất hiện, chỉ đơn giản tặng một phần quà có giá trị xa xỉ để biểu đạt ý chúc mừng.

Hải Bác Lạc tuy không phải người của tứ đại gia tộc nhưng gia tộc anh cũng là đại gia tộc, thế nên cũng nằm trong danh sách được mời tới, Ngải Luân cũng đồng dạng, mà Áo Đức Kỳ thì chính là một trong những người thừa kế của đệ nhất gia tộc Na Duy Á, dĩ nhiên cũng có mặt.

"Nghe nói người kế thừa của gia tộc Cái Nhĩ kỳ thực chính là vương tử bị mất tích mười mấy năm của tinh cầu Á Bá Lan. Nếu thật là vậy thì Nhan Tử Dạ của Nhan gia không phải chính là bán thú nhân à?"

"Việc này nghe nói là thật, tuy tinh cầu Á Bá Lan che giấu nhưng chỉ cần là người quen biết liền nhận ra. Nhan gia giấu cũng thực sâu a, các người nói xem, trước kia Nhan gia đuổi Nhan Tử Dạ đi liệu có phải là bảo hộ không? Vì để người khác không chú ý tới cậu ta."

"Ông nghĩ nhiều quá rồi, chẳng lẽ ông không biết à? Nhan Tử Dạ sớm đã cắt đứt quan hệ với Nhan gia rồi. Với lại, Nhan gia cũng vừa mới biết chuyện Nhan Tử Dạ là bán thú nhân thôi. Tôi thấy bọn họ hiện giờ khẳng định đang hối hận tới xanh cả ruột."

"Bán thú nhân a, nghe nói còn đang mang thai ba đứa nhỏ, lão quỷ Cái Nhĩ kia giờ sướng rồi. Tuy An Nhĩ Tư không cùng huyết thống nhưng cũng chẳng khác cháu ruột là bao. Đứa nhỏ Nhan Tử Dạ sinh ra nhất định sẽ có một đứa kế thừa gia tộc Cái Nhõ. Quan trọng nhất là gia tộc Cái Nhĩ hiện giờ đã có quan hệ với vương thất đế quốc Á Bá Lan, này mới là thu hoạch lớn nhất."

"Đáng tiếc, nếu sớm biết Nhan Tử Dạ là bán thú nhân, tôi đã bảo thằng con cưới về nhà từ sớm rồi, đáng tiếc chậm một bước."

"Nếu thực là vậy thì còn tới phiên con ông à?"

...

Nhóm đại gia tộc tụ lại cùng một chỗ nghị luận. Tiểu gia tộc cũng có quan hệ của riêng mình, bất quá chủ đề nói chuyện của mọi người đều không rời khỏi An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ. Bất quá tất cả tựa hồ có một điểm chung, không có người nào nhắc tới vấn đề đứa nhỏ của Nhan Tử Dạ.

An Nhĩ Tư thân là vương tử đế quốc Á Bá Lan, ai cũng không so lại anh, thế nên tuy tất cả mọi người đều hận không thể nguyền rủa tình cảm hai người vỡ tan, để đám hậu bối nhà bọn họ có cơ hội chen chân. Thế nhưng đó cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi, hiện giờ người ta ngay cả đứa nhỏ cũng đó, trừ phi An Nhĩ Tư cùng vương thất Á Bá Lan đột nhiên bị nước tràn vào óc, bằng không sẽ không có chuyện thả Nhan Tử Dạ đi.

Biết Nhan Tử Dạ đã không còn hi vọng, tất cả mọi người đều đặt lực chú ý vào đứa nhỏ trong bụng Nhan Tử Dạ. Ba đứa nhỏ, rất có thể sẽ có một đứa là bán thú nhân. Phải biết, Nhan Tử Dạ đã phản tổ thành bán thú nhân, đứa nhỏ do bán thú nhân sinh ra, một là thú nhân, hai chính là bán thú nhân. Bởi vì bán thú nhân sẽ không sinh ra giống cái. Thế nên, trong ba đứa nhỏ, khả năng có một bán thú nhân là rất lớn.

Ngẫm tới một bán thú nhân nhỏ nhỏ mềm mềm, gia chủ của các đại gia tộc liền nhịn không được kích động.

Hải Bác Lạc ỉu xìu đi theo phía sau cha cùng mỗ ba nhà mình, từ khi biết Nhan Tử Dạ là thú nhân, mà anh lại chính là bằng hữu của Nhan Tử Dạ, mỗ ba vẫn luôn trách cứ anh không chịu tiên hạ thủ vi cường.

Hải Bác Lạc biểu thị, lúc mình quen biết Nhan Tử Dạ thì hai bọn họ đã lén lút ở cùng một chỗ rồi. Anh căn bản không có cơ hội a! Hơn nữa, cho dù biết Nhan Tử Dạ là bán thú nhân, Hải Bác Lạc vẫn chỉ xem Nhan Tử Dạ là bằng hữu, không hề có ý tưởng nào khác. Với lại, An Nhĩ Tư cũng là bạn của anh, sao anh có thể đi tranh giành bầu bạn của bằng hữu chứ? Cho dù muốn giành, Hải Bác Lạc cũng bất lực a!

Đang nhàm chán nghe mỗ ba nhiệt tình trò chuyện với người của gia tộc khác thì đột nhiên ánh mắt Hải Bác Lạc sáng ngời, sau đó vôi vàng nói: "Cha, mỗ ba, bạn con tới rồi, con qua chào hỏi một chút."

Có thể xuất hiện trong bữa tiệc của gia tộc Cái Nhĩ thì khẳng định có địa vị không thấp, thế nên mỗ ba Hải Bác Lạc lập tức đồng ý.

Vất vả thoát khoải mỗ ba nhà mình, Hải Bác Lạc trực tiếp chui vào góc phòng, thấy rõ người ngồi bên trong quả thực là người quen biết thì lập tức nhào qua ôm cổ đối phương: "Ngải Luân, rốt cuộc cũng tìm được cậu rồi." Tiếng reo của Hải Bác Lạc cứ hệt như người lạc trong sa mạc vừa tìm thấy ốc đảo, hoặc là cô độc suốt mấy chục năm đột nhiên thấy thân nhân vậy.

"Hải Bác Lạc?" Ngải Luân đang ngồi một mình uống nước, kết quả đột nhiên có người nhào tới ôm, nếu không phải ngửi thấy hương vị quen thuộc, Ngải Luân đã theo phản xạ có điều kiện đấm qua một quyền. Đừng thấy Ngải Luân bình thường nhút nhát yếu đuối, sức chiến đấu cấp A kia tuyệt đối không phải giả.

"Cậu làm sao vậy?" Nhìn bộ dáng thảm thiết của Hải Bác Lạc, Ngải Luân thấp giọng hỏi. Trước kia bởi vì tính tình khá quái gở nên Ngải Luân vẫn không có bạn bè, sau lần thi đấu xếp hạng ở học viện, anh mới nhận thức nhóm Hải Bác Lạc. Hiện giờ tính tình tuy sáng sủa hơn một chút nhưng chỉ là trước mặt nhóm Hải Bác Lạc mà thôi.

"Ngải Luân, tôi hỏi cậu này, nhà cậu có bảo cậu thân cận với Nhan Tử Dạ nhiều một chút không, tốt nhất là cưỡm được một đứa nhỏ trong bụng Nhan Tử Dạ?" Lúc biết ý tưởng của cha cùng mỗ ba, khi ấy đang

ăn tối, Hải Bác Lạc suýt chút nữa đã bị thức ăn trong miệng nghẹn chết. Bởi vì biết rõ không còn hi vọng với Nhan Tử Dạ nên mỗ nha nhà anh liền đánh chú ý lên đám nhỏ trong bụng Nhan Tử Dạ.

Không nói tới chuyện An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ có đồng ý hay không, ngay bản thân Hải Bác Lạc đã không đồng ý. Đám nhỏ vẫn còn chưa sinh ra mà đã bảo anh làm trâu già gặm cỏ non, cho dù da mặt anh có dày thế nào cũng không làm được a!

Ngải Luân còn tưởng Hải Bác Lạc muốn nói chuyện quan trọng gì, không ngờ cư nhiên lại là chuyện này, Ngải Luân thành thực gật gật đầu nói: "Có, cha hi vọng tôi có thể gả cho tiểu bán thú nhân trong bụng Nhan Tử Dạ."

"Gả?" Hải Bác Lạc kinh ngạc một chút, sau đó hiểu ra, lập tức bật ngón cái: "Cha cậu quả nhiên là cáo già đa mưu túc trí, biết rõ không thể cưới được bán thú nhân trong bụng Nhan Tử Dạ nên trực tiếp chuyển thành gả cậu qua. Ý kiến hay a! Biết đâu An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ đồng ý, dù sao cũng thân thiết a."

"Ừm." Ngải Luân trực tiếp xem lời Hải Bác Lạc là ca ngời cha mình.

Hải Bác Lạc sờ sờ cằm, bộ dáng suy tư: "Giờ ngẫm lại thì đứa nhỏ trong bụng Nhan Tử Dạ chưa chắc sẽ có bán thú nhân. Chúng ta hiện giờ thảo luận mấy thứ này tựa hồ có chút quá sớm. Tuy tôi cũng rất muốn kết hôn với bán thú nhân, thế nhưng đứa nhỏ của Nhan Tử Dạ sẽ gọi tôi là thúc thúc đó a, nghĩ lại phải xuống tay với đứa nhỏ non mềm kia, tôi thực không đành lòng a!"

"An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ sẽ không cho cậu cơ hội đâu." Ngải Luân ăn ngay nói thật.

Hải Bác Lạc trợn trắng mắt: "Tôi đương nhiên không có cơ hội, này chỉ là giả thiết một chút thôi. Gần nhất cha cùng mỗ ba sắp bức điên tôi rồi a. Tôi chỉ hận không thể lập tức tiến vào quân bộ, như vậy còn tốt hơn ở ngày nghe bọn họ lải nhải bên tai bảo tôi đi tàn phá mớ cỏ non trong bụng Nhan Tử Dạ."

Ngải Luân bình tĩnh nói: "Quen thì tốt rồi."

"Cậu đúng là bình tĩnh a." Nhìn bộ dáng hoàn toàn không bị gia tộc ảnh hưởng của Ngải Luân, Hải Bác Lạc thực hâm mộ. Bất quá ngẫm lại, Ngải Luân đáng thương hơn anh a, ít nhất phụ mỗ anh không có ý tứ vứt bỏ anh, mà phụ mỗ Ngải Luân thì cứ hệt như muốn bán quách Ngải Luân cho Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư, mà lại còn là loại lăn lộn trên giường a.

So sánh hai bên, Hải Bác Lạc nháy mắt cảm thấy cha cùng mỗ ba nhà mình tốt hơn hẳn.

"Di, Áo Đức Kỳ? Áo Đức Kỳ, bên này…." Hải Bác Lạc thấy Áo Đức Kỳ vừa tiến vào, lập tức đứng dậy ngoắc ngoắc.

Áo Đức Kỳ sau khi cùng phụ mỗ mình tiến vào thì liền quay ra, đang định đi tìm Nhan Tử Dạ thì nghe thấy có người gọi tên mình, vừa nghiêng người thì thấy Hải Bác Lạc cùng Ngải Luân ở trong góc.

Lúc Áo Đức Kỳ tới, không ít ánh mắt giống cái dính chặt trên người anh, trước không nói tới sức chiến đấu cường đại của Áo Đức Kỳ, chỉ nội thân phận người thừa kế của đệ nhất gia tộc cũng đủ làm không ít giống cái liếc mắt.

Đối mặt với không ít ánh mắt chú ý của giống cái, Áo Đức Kỳ thực bình tĩnh, không chút chú ý trực tiếp đi về phía Hải Bác Lạc cùng Ngải Luân.

Nhìn Áo Đức Kỳ đi tới trong sự chú ý của phần đông giống cái, Hải Bác Lạc nhịn không được ê ẩm quai hàm nói: "Thật không hiểu ánh mắt của đám giống cái kia bị gì, không phải bộ dáng đẹp một chút, sức chiến đấu cao một chút, gia thế tốt một chút thôi sao, sao cứ nhìn chằm chằm cậu như vậy a! Tôi cũng đâu có tệ, sao không chú ý tới tôi chút nào? Rốt cuộc tôi có điểm cậu kém cậu chứ?"

"Điểm nào cũng kém." Áo Đức Kỳ phi thường cao lãnh nói.

"Phốc, Áo Đức Kỳ, tôi quyết định tạm thời không nói chuyện với cậu, bằng không tôi sợ mình sẽ đánh chết cậu." Hải Bác Lạc bị Áo Đức Kỳ làm sặc tới suýt hộc máu.

Áo Đức Kỳ mặc kệ Hải Bác Lạc vẫn luôn không bình thường, ngược lại hỏi Ngải Luân: "Nhan Tử Dạ tới chưa?"

"Vẫn chưa." Ngải Luân lắc đầu.

"Người ta là nhân vật chính, sao có thể trình diện sớm như vậy, cơ mà Áo Đức Kỳ, cậu cũng bị gia tộc ép buộc cưới tiểu bán thú nhân trong bụng Nhan Tử Dạ đi? Ha ha, Áo Đức Kỳ, cậu rốt cuộc cũng có ngày này." Tưởng tượng tới chuyện này, Hải Bác Lạc hứng thú nói, ngẫm lại bộ dáng bị ép hôn của Áo Đức Kỳ, Hải Bác Lạc liền nhịn không được vui sướng. Thấy người khác không vui, anh liền vui vẻ.

"Không có." Sắc mặt Áo Đức Kỳ trầm xuống.

"Đừng hòng gạt tôi, nói cho cậu biết, tôi cùng Ngải Luân đều bị bức hôn, tôi không tin gia tộc cậu lại không thúc giục." Dù sao vô luận Áo Đức Kỳ giải thích thế nào, Hải Bác Lạc cũng nhất quyết không tin. Thế nhưng anh không ngờ, Áo Đức Kỳ lại không hề giải thích gì cả.

Sờ sờ thức ăn trong túi, không biết nghĩ tới gì đó, thần sắc trên mặt Áo Đức Kỳ trở nên ấm áp hẳn.

Đột nhiên, Ngải Luân đứng lên nói: "Tới rồi."

Chỉ thấy tất cả mọi người nhìn về phía trước, An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ mặc tây trang trắng đi theo sau gia chủ Cái Nhĩ tiến vào.

...

Hoàn Chương 128.

129. Chương 129: Tình Bằng Hữu

Nhan Tử Dạ cao một mét tám đi bên cạnh An Nhĩ Tư cao một mét chín thoạt nhìn có chút nhỏ xinh, tuy đang là mùa đông nhưng bởi vì trong phòng có hệ thống sưởi ấm nên hai người cũng không mặc nhiều.

Bởi vì đang mang thai nên tây trang Nhan Tử Dạ được thiết kế rộng rãi một chút, nút thắt không cài lại, thoạt nhìn phần bụng nhô lên cũng không quá rõ ràng, thế nhưng nếu nhìn từ bên hông thì vẫn nhìn ra độ cung.

Tân Địch bởi vì thân phận đặc thù nên không trình diện.

Vẻ mặt gia chủ Cái Nhĩ thực vui sướng, sau khi nói vài câu thì giao lại sân khấu cho An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ. Một tuấn mỹ ôn nhu, một thanh tú biếng nhác, khí chất hai người kém thực xa nhưng không hiểu sao lại có cảm giác thực xứng đôi. An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ dưới sự chứng kiến của mọi người trao nhẫn, tiếp đó là một tràn pháo tay.

Ngay sau đó, thú nhân cùng giống cái đại gia tộc ở dưới đài đều muốn tiến tới bắt chuyện với Nhan Tử Dạ.

Nhìn thấy nhóm người nhiệt tình kia, An Nhĩ Tư lấy lí do thân thể Nhan Tử Dạ không khỏe mà khước từ, tiếp đó dẫn Nhan Tử Dạ đi. Nếu không phải vì làm chủ không thể rời đi, An Nhĩ Tư đã sớm dẫn Nhan Tử Dạ về phòng.

"Nhan Tử Dạ, rốt cuộc cũng gặp được cậu, ai u, hiện giờ muốn gặp cậu cũng khó a." Hải Bác Lạc chen ra khỏi đám người, tuy An Nhĩ Tư không cho phép người của các gia tộc khác tới gần Nhan Tử Dạ, thế nhưng bọn họ vẫn không chịu rời đi, cứ đứng cách đó không xa nhìn chằm chằm Nhan Tử Dạ, muốn tìm cơ hội bắt chuyện.

Nhan Tử Dạ vừa ngẩng đầu liền thấy nhóm ba người Hải Bác Lạc. An Nhĩ Tư thấy là bọn họ thì dùng ánh mắt ra hiệu với bốn thú nhân bảo hộ ở trước mặt, họ lập tức cho qua.

"Gần nhất thế nào?" Nhan Tử Dạ đặt câu hỏi đầu tiên, đã một tinh kỳ không gặp, cậu cảm thấy quầng mắt trên gương mặt Hải Bác Lạc tựa hồ đen hơn hẳn.

Thật vất vả chen vào, Hải Bác Lạc trực tiếp đặt mông xuống ngồi bên trái Nhan Tử Dạ, tức giận nói: "Không tốt, phi thường không tốt, đều là vì cậu, cho nên cậu phải mau mau bồi thường đi, mời tôi ăn vài bữa tiệc lớn."

"Liên quan gì tới tôi?" Nhan Tử Dạ vô tội chớp chớp mắt.

"Còn nói không, cậu dấu cũng sâu quá đi, là bán thú nhân thì thôi đi, cư nhiên lại còn mang thai, hại phụ mỗ suốt ngày cứ lải nhải bên tai tôi. Biết không còn cơ hội với cậu, họ liền xem trọng đám nhỏ trong bụng cậu, phải biết bối phận của tôi là thúc thúc của chúng a, bảo tôi làm trâu già gặm cỏ non, đúng là khó xử mà!" Nói thì nói vậy nhưng bộ dáng Hải Bác Lạc lại không có chút ngượng ngùng nào.

Nghe thấy Hải Bác Lạc cư nhiên đánh chủ ý lên đứa nhỏ của mình, An Nhĩ Tư lập tức đen mặt: "Không được, cậu già quá rồi." Con anh còn chưa sinh ra, cư nhiên đã có nhiều người nhớ thương như vậy, điều này làm An Nhĩ Tư cảm thấy sau này nhất định phải xem trọng đám nhỏ, bằng không, để đám thú nhân xấu xa kia cướp đi mất thì phải làm sao bây giờ.

"Gì? Tôi già?" Hải Bác Lạc nghe thấy đánh giá của An Nhĩ Tư thì suýt chút nữa đã nhảy dựng lên: "An Nhĩ Tư, cậu nói cái gì vậy hả, tôi chỉ mới ba mươi tuổi thôi, còn thực hào hoa phong nhã, già chỗ nào chứ. Vốn tôi nghĩ chúng ta thân thiết như vậy nên cũng ngượng ngùng xuống tay, giờ thì thay đổi chủ ý rồi. Về sau nếu trong số đứa nhỏ của hai người có bán thú nhân, tôi định chắc rồi."

"Cậu dám?" Ánh mắt dài nhỏ của An Nhĩ Tư hơi nhíu lại, ngân quang lóe sáng tràn ngập hàn băng, thế nhưng biểu tình vẫn cười nhàn nhạt: "Nếu đến lúc đó cậu dám đánh chú ý lên đứa nhỏ của tôi, tôi liền từng chút từng chút băm rụng móng vuốt của cậu."

Đối mặt với nụ cười ôn nhu lại rét buốt tới tận xương, lại nhớ tới bộ dáng tàn nhẫn khi đối phó với kẻ địch của An Nhĩ Tư, Hải Bác Lạc nhịn không được rùng mình, ngượng ngùng nói: "Ha ha, đùa thôi, nói đùa thôi, thúc thúc tôi đây sao có thể xuống tay với cháu mình a."

"Ngốc." Áo Đức Kỳ hừ lạnh một tiếng, đánh giá.

"Cậu… Áo Đức Kỳ, tôi nói cho cậu biết, hôm nay là ngày vui của An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ, tôi mới không so đo với cậu." Vốn Hải Bác Lạc muốn bùng nổ, bất quá cố kỵ An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ ở bên cạnh nên mới nhịn xuống.

"Được rồi." Nhan Tử Dạ vỗ vỗ mu bàn tay An Nhĩ Tư, mỉm cười an ủi nói: "Hải Bác Lạc chỉ nói đùa thôi, không cần nghiêm túc như vậy. Hơn nữa nếu Hải Bác Lạc thực sự muốn theo đuổi con chúng ta, tôi cũng không để ý a!"

"Tiểu Dạ, em đồng ý?" An Nhĩ Tư nhướng mi.

Ba người Hải Bác Lạc cùng kinh ngạc nhìn Nhan Tử Dạ, này là tình huống gì a?

Nhan Tử Dạ cười cười: "Vì cái gì không đồng ý? Tình yêu vốn không có ai có thể ngăn cản. Chỉ cần chúng thích, làm mỗ ba tôi sẽ không phản đối. Bởi vì tôi tin tưởng ánh mắt của con mình."

Nhan Tử Dạ cười thực chân thành, thế nhưng Hải Bác Lạc lại có cảm giác muốn hộc máu. Không hiểu sao, anh cảm thấy trong lời nói của Nhan Tử Dạ có ẩn ý, thế nhưng lại không nghĩ ra rốt cuộc có ý gì.

An Nhĩ Tư lập tức hiểu được ý của Nhan Tử Dạ, ánh mắt liền nhiễm ý cười: "Đúng vậy, thân là con của tôi và em, ánh mắt nhất định sẽ không kém."

Nếu tới giờ mà Hải Bác Lạc vẫn không hiểu được hai bọn họ đang xem thường mình thì đúng là quá ngốc: "Uy, hai người các cậu đủ rồi a, đừng tưởng là tôi không biết hai người đang xỉa tôi. Không phải muốn nói con hai người ánh mắt tốt, chướng mắt tôi sao? Đừng tưởng là tôi nghe không hiểu."

"Hiểu thì tốt rồi." Đối với những kẻ dám đánh chủ ý với con mình, cho dù là bằng hữu, An Nhĩ Tư cũng không dễ dàng buông tha.

"Được rồi được rồi, đùa xong rồi, giờ nói chính sự đi." Hải Bác Lạc hiếm có dịp đứng đắn, nhìn xung quanh không ngừng có ánh mắt rọi qua, anh thấp giọng nói: "An Nhĩ Tư, Nhan Tử Dạ, hiện giờ rất nhiều gia tộc ở Lam tinh đánh chủ ý lên đứa nhỏ của hai cậu, cho nên hai cậu phải chú ý một chút."

"Tụi tôi biết, tụi tôi sẽ chú ý." Việc này kỳ thực An Nhĩ Tư đã sớm biết, từ giây phút Nhan Tử Dạ cùng anh từ tinh cầu Á Bá Lan quay về, anh đã sớm chuẩn bị chu toàn, sau lễ đính hôn hôm nay, anh cùng Nhan Tử Dạ sẽ trực tiếp ở lại gia tộc Cái Nhĩ, ở đây có trọng binh phòng thủ an toàn hơn căn hộ của Nhan Tử Dạ rất nhiều.

Vì bán thú nhân, có vài người sẽ liều lĩnh muốn trộm đứa nhỏ của hai người, này hoàn toàn có khả năng. Cho nên An Nhĩ Tư không thể không phòng bị.

"Đúng rồi, Nhan Tử Dạ, cậu cùng giống cái gia tộc Mã Khắc Tân kia có quan hệ gì? Đừng nói cậu thật sự là người thừa kế của gia tộc Mã Khắc Tân nha?" Đột nhiên nhớ tới lời đồn thần bí kia, Hải Bác Lạc thần bí hề hề hỏi. Tuy Nhan gia cũng có gen bán thú nhân nhưng khá yếu nên có người suy đoán, sở dĩ Nhan Tử Dạ có thể phản tổ trở thành bán thú nhân nhất định là vì gia tộc của mỗ ba cậu ta cũng có gen bán thú nhân. Hơn nữa gen bán thú nhân của gia tộc này tuyệt đối rất mạnh.

Tiếp đó, có người thấy Tân Địch đi theo bên cạnh Nhan Tử Dạ, hơn nữa thái độ lại rất cung kính, vì thế có người đoán Nhan Tử Dạ rất có thể là người thừa kế dòng chính đã mất tích của gia tộc Mã Khắc Tân. Cũng chính là con của em trai gia chủ Mã Khắc Tân đương nhiệm. Phải biết gen bán thú nhân của gia tộc Mã Khắc Tân được xếp vào hàng cực mạnh của Lam tinh, nếu Nhan Tử Dạ thật sự là người của gia tộc Mã Khắc Tân thì hết thảy có thể thông suốt.

Thật không ngờ chuyện này nhanh như vậy đã bị đoán ra, dù sao trước sau gì cũng lộ ra, Nhan Tử Dạ cũng không che giấu, trực tiếp nói: "Đúng vậy, mỗ ba tôi chính là người của gia tộc Mã Khắc Tân, cũng chính là em trai của gia chủ đương nhiệm."

"Cư nhiên thật là vậy, kia cậu chính là người kế thừa dòng chính rồi, ông trời của tôi ơi, gia tộc Mã Khắc Tân lợi hại hơn Nhan gia a, chả trách lúc thi đấu tranh bá, giống cái Mã Khắc Tân kia lại chú ý cậu như vậy." Hải Bác Lạc kinh ngạc nói. Kỳ thực lúc tham gia tranh bá, thân phận của Tân Địch đã bị hấp thụ ánh sáng. Xuất hiện một giống cái lợi hại như vậy, mọi người sao có thể không chú ý. Trận đấu tiến hành không bao lâu thì thân phận thật sự của Tân Địch cũng bị đào ra.

Ngải Luân ở bên cạnh lẳng lặng chờ Nhan Tử Dạ cùng Hải Bác Lạc nói xong, sau đó đột nhiên nói: "Nhan Tử Dạ, lúc tôi vừa tới có nhìn thấy người của Nhan gia, tựa hồ nghe bọn họ nói về chuyện của cậu."

"Nga? Người của Nhan gia cũng tới à?" Nhan Tử Dạ nhìn qua An Nhĩ Tư.

An Nhĩ Tư nhướng mi: "Vừa rồi không nhìn thấy bọn họ, tôi suýt chút nữa đã quên mất rồi. Chúng ta hình như không gửi thiệp mời, xem ra là không mời mà tới." Nhan Lộc cùng Nhan An Húc trong hầm giam vẫn chưa xử lý, xem ra Nhan gia lại muốn tặng thêm người.

"Các cậu cẩn thận một chút." Ngải Luân nói xong thì không lên tiếng nữa. Bởi vì xem An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ là bằng hữu, anh mới đặc biệt nhắc nhở.

Nhan Tử Dạ mỉm cười nhìn Ngải Luân: "Ngải Luân, cám ơn!"

"Không cần cám ơn." Nghe thấy Nhan Tử Dạ thẳng thắn tiếp nhận như vậy, mặt Ngải Luân nhịn không được đỏ lên.

Áo Đức Kỳ vẫn ngồi một bên làm tượng băng rốt cuộc có cơ hội mở miệng hỏi Nhan Tử Dạ: "Tiểu thứ cầu đâu?"

Vừa rồi thấy Áo Đức Kỳ cứ không ngừng nhìn về phía mình, Nhan Tử Dạ còn khó hiểu sao Áo Đức Kỳ không nói tiếng nào, hóa ra là muốn tìm tiểu thứ cầu.

Nhan Tử Dạ nói: "Tiểu thứ cầu không theo tôi tới, bằng không chờ buổi tiệc chấm dứt, anh cùng tụi tôi đi xem nó đi."

Biết tiểu thứ cầu không đến, ánh mắt Áo Đức Kỳ tối sầm, còn có một tia thất vọng, tiếp đó anh lôi một túi thịt viên trong túi đưa qua cho Nhan Tử Dạ: "Này là khẩu vị mới, cho nó nếm thử."

Nhan Tử Dạ có chút kinh ngạc nhận lấy túi thịt, thật không ngờ Áo Đức Kỳ lại để ý tới tiểu thứ cầu tới vậy. Chỉ mới xa cách một tinh kỳ đã làm ra thịt viên khẩu vị mới, đừng nói suốt cả tuần nay Áo Đức Kỳ đều nghiên cứu cái này đi?

"Áo Đức Kỳ, này không phải đều là anh tự làm chứ?" Kỳ thực Nhan Tử Dạ đã sớm muốn hỏi vấn đề này. Bất quá ngẫm lại lại cảm thấy không có khả năng, Áo Đức Kỳ tựa hồ không biết nấu nướng. Chẳng qua làm Nhan Tử Dạ kinh ngạc chính là Áo Đức Kỳ cư nhiên lại gật đầu.

"Ừm." Áo Đức Kỳ gật gật đầu, bổ sung: "Hương vị người máy làm ra không tốt."

Hương vị người máy làm không tốt, cho nên liền tự mình làm? Đường đường là người kế thừa của gia tộc Na Duy Á, đường đường là thú nhân ngụy cấp S, cư nhiên lại vì một sủng vật tinh tế thú mà tự tay làm thức ăn, này nói ra, ngay cả An Nhĩ Tư cũng kinh ngạc. Lại càng miễn bàn tới vẻ mặt kinh khủng của Hải Bác Lạc.

"Này... Áo Đức Kỳ, xem ra anh thực sự rất thích tiểu thứ cầu a!" Nhan Tử Dạ nhìn ra Áo Đức Kỳ đối với tiểu thứ cầu không chỉ yêu thích bình thường, mà là cực kỳ cực kỳ yêu thích, cậu nhớ An Nhĩ Tư từng nói Áo Đức Kỳ thích động vật nhỏ, này không đơn giản như vậy, rõ ràng là phi thương thích a!

...

Hoàn Chương 129.

130. Chương 130: Nhan Gia

Tuy cảm thấy một khối băng như Áo Đức Kỳ thích tiểu thứ cầu tựa hồ có chút không bình thường, thế nhưng Nhan Tử Dạ nghĩ, biết đâu tiểu thứ đầu chọt trúng điểm manh của Áo Đức Kỳ cũng không chừng, thế nên Nhan Tử Dạ cũng không nghĩ nhiều.

Thế nhưng An Nhĩ Tư cùng Hải Bác LẠc biết rõ đặc tính của Áo Đức Kỳ thì tất nhiên không thể không suy nghĩ. Cái gì mà thích động vật nhỏ chứ, hoàn toàn là nói dóc. Áo Đức Kỳ ghét nhất chính là động vật nhỏ, không chỉ vì mẫn cảm với động vật nhỏ, cậu ta còn ghét chúng quá phiền toái. Thế nhưng hiện giờ là sao a, cư nhiên tự mình làm thức ăn cho tiểu thứ cầu, nếu tiểu thứ cầu có mặt ở đây, Hải Bác Lạc tin tưởng Áo Đức Kỳ sẽ tự tay đút nó cũng không biết chừng.

Này là tiết tấu muốn hóa thân thành vú em à?

Không biết nghĩ tới cái gì, An Nhĩ Tư có chút đăm chiêu liếc nhìn Áo Đức Kỳ một cái.

Trò chuyện với nhóm Hải Bác Lạc một chốc, Nhan Tử Dạ đứng dậy chuẩn bị rời đi. Dù sao hôm nay cậu cùng An Nhĩ Tư là nhân vật chính, cứ trốn trong góc mãi cũng không phải phép.

"Tiểu Dạ, nếu không thích mấy trường hợp này thì cứ mặc kệ đám người kia." An Nhĩ Tư biết, với cá tính của Nhan Tử Dạ, kỳ thực cậu rất ghét những buổi tiệc thế này, bất quá vì đêm nay bọn họ là nhân vật chính nên mới không thể không có mặt.

"Không cần, sẽ quen thôi." Trước không nói tới thân phận của An Nhĩ Tư, chỉ với thân phận của Nhan Tử Dạ hiện giờ, yến tiệc thế này khẳng định sẽ không ít. Tuy Nhan Tử Dạ thực lười ứng phó với đám người có ý tưởng với mình hoặc đám nhỏ trong bụng, thế nhưng xã giao ngoài mặt vẫn phải làm.

Cho nên lúc An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ đi vào đám người, những người của đại gia tộc giống hệt như ong thấy mật nháy mắt vây kín cả hai.

"An Nhĩ Tư, Nhan Tử Dạ đúng không? Trước kia nhìn thấy ảnh chụp hai đứa ở trên mạng đã cảm thấy thực xứng đôi, hiện giờ vừa thấy, quả nhiên là thế."

"Này tính là gì chứ, hai bọn họ chính là tuyệt phối. Lúc trước thấy gia tộc Cái Nhĩ tuyên bố hôn sự tôi còn kinh ngạc, thật không ngờ nhanh như vậy đã có thể tham gia lễ đính hôn của hai đứa. Đứa nhỏ này có khỏe không? Nghe nói đã được nửa tháng rồi, An Nhĩ Tư nhất định rất khẩn trương đi, khoảng thời gian này phải cẩn thận một chút mới được, lúc giống cái nhà tôi mang thai, tôi cũng thế a."

"Còn trẻ như vậy đã làm cha, An Nhĩ Tư đương nhiên phải khẩn trương rồi, tôi nghĩ hai đứa hẳn không có kinh nghiệm chăm sóc đứa nhỏ đi? Giống cái nhà tôi có nghiên cứu về phương diện này, kinh nghiệm cũng có chút ít, nếu cần, đến khi đó tôi sẽ bảo giống cái nhà tôi trông đứa nhỏ hộ hai đứa."

"Nếu luận về kinh nghiệm, giống cái nhà tôi có kinh nghiệm phong phú, những đứa nhỏ trong gia tộc chúng tôi có đứa trẻ nào sinh ra mà không được giống cái nhà tôi chăm sóc một đoạn thời gian chứ? An Nhĩ Tư, muốn chọn cũng phải chọn giống cái nhà tôi, kinh nghiệm phong phú mới tốt."

"Nhà người ta ba đứa nhỏ kia kìa, một người sao đủ, ít nhất phải có ba người chăm sóc mới được. Giống cái trẻ tuổi sao có thể so với giống cái lớn tuổi, lớn tuổi kiên nhẫn hơn, rất thích hợp để chăm sóc con nít. Mỗ ba nhà tôi không sai, hơn nữa gia tộc bọn tôi với gia tộc Cái Nhĩ xét ra cũng có quan hệ thân thích, cũng có thể an tâm hơn."

"Ông bớt khoát lác đi, mỗ ba nhà tôi mới giỏi chăm sóc đứa nhỏ nhất."

"Là nhà tôi…"

…

Mới đầu bọn họ còn ra vẻ khích lệ hai người, kết quả chỉ mới đó đã chuyển đề tài lên người đám nhỏ, cuối cùng còn vì tranh đoạt cơ hội chăm sóc đứa nhỏ mà suýt chút nữa đánh nhau.

Hải Bác Lạc ở trong góc nhìn thấy hết thảy, liền vui sướng cười khà khà. Bất quá rất nhanh, Hải Bác Lạc cùng Ngải Luân nhìn nhau, không hẹn mà cùng lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, bởi vì bọn họ phát hiện, mỗ ba nhà mình cũng có mặt trong đám người đang vây quanh nhóm An Nhĩ Tư.

Nhìn nhóm gia chủ cùng giống cái của các đại gia tộc tranh cãi tới đỏ mặt tía tai, phong độ lễ nghi đã sớm quẳng lên chín tầng mây. Lại nhìn Nhan Tử Dạ khẽ nhíu mày trong lòng, An Nhĩ Tư lập tức trầm giọng đánh hãy cuộc tranh chấp của bọn họ.

"Các vị… các vị…"

Nghe thấy An Nhĩ Tư lên tiếng, nhóm người ở xung quanh lập tức im lặng chờ đợi, có vài người còn xoa xoa tay, tựa hồ chỉ chờ An Nhĩ Tư đồng ý sẽ lập tức lao về nhà đóng gói giống cái hoặc mỗ ba nhà mình đưa tới gia tộc Cái Nhĩ.

Chỉ cần có thể tiếp cận tiểu bán thú nhân, đám đại gia tộc kia có thể nói là hoàn toàn bất cần. Biết gia tộc Cái Nhĩ hiện giờ không có giống cái, mà cặp phụ mỗ tân sinh An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ vừa nhìn đã biết không có kinh nghiệm, cả đám người liền tranh giành cơ hội chăm sóc tiểu bán thú nhân. Chỉ cần giành được cơ hội này thì có cơ hội để thú nhân gia tộc mình tiếp xúc với bán thú nhân, về sau tỷ lệ có thể cưới bán thú nhân cũng cao hơn.

Bộ dáng sốt sắng của bọn họ cứ hệt như đã sắp nhìn thấy tiểu bán thú nhân chào đời.

Chủ ý này rất tốt, đáng tiếc, An Nhĩ Tư lại không đồng ý.

Liếc mắt liền nhìn thấu ý tưởng của đám người đại gia tộc, An Nhĩ Tư lộ ta nụ cười ôn nhu nhưng lạnh lùng xa cách nói: "Cám ơn ý tốt của các vị, tuy tôi cùng Tiểu Dạ quả thực không có kinh nghiệm chăm sóc đứa nhỏ, thế nhưng khoảng cách tới lúc đám nhỏ chào đời vẫn còn sớm, hơn nữa gia tộc Cái Nhĩ cũng không phải chỉ có dòng chính, bên nhánh bên cũng có rất nhiều giống cái có kinh nghiệm chăm sóc đứa nhỏ phong phú. Thế nên vấn đề này, không cần các vị lo lắng."

Có thể trở thành gia chủ cùng bầu bạn của gia chủ đại gia tộc, các vị ở đây đều là người khôn khéo. Vì sự phồn vinh của gia tộc mình, cả đám quyết định vô luận thế nào cũng phải làm thân với An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ. Vì thế căn bản không có khả năng vì một hai câu nói của An Nhĩ Tư mà lùi bước.

Nếu dùng lí do chăm sóc đứa nhỏ không được thì đổi cái khác.

"Cái kia, đứa nhỏ cần người chăm sóc là đương nhiên, mà bán thú nhân vừa sinh xong cũng cần chiếu cố, hơn nữa giống cái của gia tộc Cái Nhĩ không nhiều, đều lo cho đứa nhỏ thì bán thú nhân làm sao bây giờ. Này chẳng những phải chăm sóc mà còn phải điều dưỡng cảm xúc, nếu không có người trò chuyện thì rất dễ nhàm chán. Vừa vặn, tôi cũng đang rảnh, đứa nhỏ nhà tôi cũng là giống cái, có thể cùng tâm sự này nọ."

"Đúng đúng, nếu nói chuyện phiếm thì nhất định phải náo nhiệt mới vui."

"Giống cái gia tộc bọn tôi cái gì cũng hiểu biết, nói chuyện thực thú vị."

"Giống cái nhà tôi cũng không kém."

...

Nhìn đám người bám riết không tha, trên mặt An Nhĩ Tư không hề lộ ra biểu tình mất kiên nhẫn, vẫn mỉm cười nhàn nhạt: "Thực ngại quá, Tiểu Dạ không thích tiếp xúc với người không quen. Hơn nữa gia tộc Cái Nhĩ chúng ta cũng là một trong tứ đại gia tộc của đế quốc Ni Lạp Nhĩ, không có khả năng ngay cả một bán thú nhân cũng chăm sóc không tốt.

Làm đương sự, Nhan Tử Dạ lúc này cũng lên tiếng: "Tôi là bán thú nhân chứ không phải giống cái, cho dù sau khi sinh cũng không cần ai chăm sóc. Cho nên tâm ý của mọi người, tôi cùng An Nhĩ Tư xin nhận." Ở địa cầu có một câu, ba người phụ nữ làm thành cái chợ, hiện giờ bị một đám thú nhân cùng giống cái vây quanh líu ra líu ríu, Nhan Tử Dạ cảm thấy đầu mình sắp nổ tung. Bất quá ngoài mặt cậu vẫn bình tĩnh như thường ngày.

Hai người đã nói tới mức này, mọi người cũng ngại dây dưa, sợ chọc An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ tức giận, kia liền mất nhiều hơn được. Thế nên nhóm người đang vây xung quanh sau khi nói thêm một hai câu cũng chậm rãi tản ra.

"Thế nào?" An Nhĩ Tư ôm lấy Nhan Tử Dạ, có chút lo lắng hỏi.

"Hoàn hảo, kỳ thực không có gì. Người của đại gia tộc vẫn rất dễ ở chung, ít nhất cũng không liều chết bám theo." Thế nên, tuy Nhan Tử Dạ không thích trường hợp này như vẫn có thể nhẫn nại.

Gia chủ Cái Nhĩ ngồi ở vị trí trung tâm, đang cùng vài vị trưởng lão của các đại gia tộc vui vẻ trò chuyện, đương nhiên ông cũng phát hiện tình huống bên An Nhĩ Tư, cũng luôn chú ý. Bất quá ông không đi qua, bởi vì ông tin tưởng An Nhĩ Tư có thể xử lý tốt việc này.

Một thú nhân tóc đen nhìn chằm chằm An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ, lúc nhóm người xung quanh đều tản đi, mắt thấy An Nhĩ Tư sắp dẫn Nhan Tử Dạ rời đi, người nọ liền tiến tới.

"Nhị thiếu gia, xin chờ một chút..."

Nhan Tử Dạ quay đầu lại nhìn thú nhân đang đi về phía mình, ánh mắt bình thản mà xa lạ hỏi: "Cậu là?"

"Nhị thiếu gia, cậu không biết tôi sao? Tôi là chất trai của đại trưởng lão." Thú nhân tóc đen thấy Nhan Tử Dạ dùng ánh mắt xa lạ nhìn mình, nhất thời cảm thấy có chút xấu hổ. Rõ ràng hai năm trước đã gặp qua, sao có thể không biết, nhất định là Nhan Tử Dạ muốn làm gã khó xử. Hừ, nếu không phải nể mặt Nhan Tử Dạ là bán thú nhân, gã mới không hạ cố tới chào hỏi.

Chất trai của đại trưởng lão? Trong đầu Nhan Tử Dạ hiện lên bộ dáng một thú nhân tóc trắng, nháy mắt hiểu ra đại trưởng lão trong lời đối phương là ai. Đúng vậy, trước kia nguyên chủ quả thực có quen biết với thú nhân tóc đen này, thế nhưng thực có lỗi, kí ức nguyên chủ đại khái đã muốn quên đi người này, vì thế Nhan Tử Dạ cũng không nhận ra.

Cho dù không biết, Nhan Tử Dạ cũng không nói ra, trực tiếp hỏi: "Tìm tôi có chuyện gì?"

"Đại trưởng lão ở bên kia, muốn mời cậu qua nói chuyện." Trong mắt người nọ, có có thể được đại trưởng lão mời thì Nhan Tử Dạ phải cao hứng tới nhảy dựng, dù sao trước kia ở Nhan gia, Nhan Tử Dạ ngay cả một người hầu cũng không bằng.

"Nói chuyện?" Nhan Tử Dạ ngẩng đầu nhìn vài vị trưởng lão Nhan gia ngồi ở phía xa, khóe môi khinh thường cong lên: "Muốn gặp tôi thì bảo ông ta tự mình tới." Hừ, xem ra người của Nhan gia quả nhiên vẫn chưa học ngoan, vẫn tưởng cậu là Nhan Tử Dạ yếu đuối trước kia mặc cho bọn họ khi dễ, chi phối?

"Cậu... đừng tưởng cậu trở thành bán thú nhân thì có thể không để tâm tới gia pháp Nhan gia, tôi nói cho cậu biết, trưởng lão mời cậu chính là đã nể mặt lắm rồi, cậu tốt nhất đừng không biết xấu hổ." Thú nhân tóc đen trừng mắt, thật không ngờ Nhan Tử Dạ cư nhiên không biết tốt xấu như vậy, kia chính là đại trưởng lão Nhan gia, cậu ta sao dám bảo ông tới gặp?

An Nhĩ Tư ở bên cạnh vốn vì thú nhân tóc đen tự dưng quấy rầy mà có chút không hài lòng, hiện giờ nhìn thấy người nọ cư nhiên trừng Nhan Tử Dạ, bộ dáng nếu Nhan Tử Dạ không làm theo lời mình thì sẽ lập tức động thủ, An Nhĩ Tư trực tiếp túm thú nhân tóc đen tới trước mặt, nheo mắt đầy nguy hiểm nói: "Nhan gia trước mặt tôi căn bản chẳng là gì cả, bầu bạn của An Nhĩ Tư tôi đây không phải con mèo con chó mà các người có thể tùy ý uy hiếp, cho các người một cơ hội, có gì muốn nói thì bảo ông ta lập tức lăn tới, còn không thì cút ra khỏi gia tộc Cái Nhĩ."

Nói xong, An Nhĩ Tư hất ngã đối phương, ngay lúc đó nhóm thú nhân cùng giống cái đứng phía sau lập tức tránh qua một bên, vì thế thú nhân nọ trực tiếp ngã xuống đất. Cũng may trên mặt đất có trải thảm, bằng không đã ngã thực thảm.

Những người xung quanh vốn vẫn luôn chú ý tới An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ, sau khi nghe thấy cuộc đối thoại của song phương thì lập tức lộ ra biểu tình khinh miệt cùng xem thường đối với thú nhân tóc đen bị ngã dưới đất. Nhan gia này tựa hồ vẫn chưa rõ trạng huống hiện giờ, cư nhiên muốn bán thú nhân Nhan Tử Dạ tự mình tới gặp đại trưởng lão gì đó? Cũng không xem xem trước kia mình đã hành động thế nào, đuổi người ta đi, giờ người ta không quay về trả thù đã tốt lắm rồi.

Mà lúc này Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư đều đang nghĩ, lần này nên hung hăng cho Nhan gia một bài học.

....

Hoàn Chương 130.

131. Chương 131: Gài Bẫy

"Cái gì? Bảo chúng ta tới gặp nó? Đúng là to gan thật." Sau khi nghe chất trai của đại trưởng lão báo lại, đại trưởng lão còn chưa tức giận, nhị trưởng lão đã tức tới vỗ bàn bật dậy. Hôm nay đại trưởng lão chỉ dẫn theo một mình nhị trưởng lão tới.

"Lão nhị, làm gì đó, mau ngồi xuống cho tôi, ông nghĩ đây là nơi nào hả." Đại trưởng lão trừng mắt, nhìn nhóm thú nhân cùng giống cái ở xung quanh tò mò nhìn qua, ông có chút ngượng ngùng cười cười.

"Ai, đứa nhỏ kia hiện giờ dù sao thân phận cũng khác rồi, vì Nhan gia, để tôi tự mình tới gặp nó cũng không sao cả. Dù sao cũng là năm đó chúng ta đã làm sai, nếu chúng ta chịu ngăn cản Nhan Tôn thì đứa nhỏ kia cũng không chịu ủy khuất." Đại trưởng lão vừa thở dài vừa lắc đầu, tựa hồ cảm thấy thực áy náy.

Chất trai của đại trưởng lão không cho là đúng: "Đại trưởng lão, này đâu liên quan tới ngài, đều là lỗi của Nhan Tôn, hiện giờ Nhan gia chúng ta biến thành như vậy đều là do đám Nhan Tôn gây họa. Hơn nữa người đuổi Nhan Tử Dạ đi cũng đâu phải đại trưởng lão, nó dựa vào cái gì khó xử ngài?"

"Đúng vậy anh cả, Nhan Tử Dạ là tiểu bối, bị chút ủy khuất như vậy thì sao chứ, đó là việc nó phải chịu. Cư nhiên bắt anh phải hạ mình, tuyệt đối không được. Cũng không ngẫm lại xem mình là thân phận gì, tôi lập tức bắt nó tới đây." Nhị trưởng lão nói xong định lập tức rời đi, kết quả lại bị đại trưởng lão kéo lại.

"Lão Nhị, ông làm cái gì vậy, nơi này là gia tộc Cái Nhĩ chứ không phải Nhan gia chúng ta, không thể gây chuyện." Đại trưởng lão tuy cũng rất bất mãn với Nhan Tử Dạ nhưng lão không ngốc, hiện giờ bọn họ đang ở gia tộc Cái Nhĩ, là địa bàn của người ta, nếu đắc tội người của gia tộc Cái Nhĩ thì mất nhiều hơn được. Hơn nữa, bọn họ còn muốn lừa Nhan Tử Dạ quay về Nhan gia, việc này không thể quá cứng rắn.

Lúc này An Nhĩ Tư cũng nghe rõ ràng cuộc nói chuyện của nhóm đại trưởng lão, sau đó thấp giọng nói lại cho Nhan Tử Dạ. Nhìn đám người cách đó không xa, hàn quang trong mắt Nhan Tử Dạ chợt lóe, cậu nói với An Nhĩ Tư: "Nếu thân phận đại trưởng lão quý giá như vậy, chúng ta liền tự mình qua đó đi?" Nhan Tử Dạ đặc biệt nhấn mạnh hai chữ 'quý giá'.

"Ừm." An Nhĩ Tư không chút nghĩ ngợi đáp ứng.

Bên kia, đại trưởng lão mới đầu đại trưởng lão còn tưởng Nhan Tử Dạ muốn ra oai phủ đầu, tuy trong lòng tức giận nhưng vẫn nhẫn nại. Tiểu bất nhẫn tắc loạn đại mưu, kết quả lại nhìn thấy Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư cùng đi tới chỗ bọn họ, đại trưởng lão nhất thời nghi hoặc, không phải bảo ông tự mình qua đó à? Sao hiện giờ lại tới đây?

"Hai vị trưởng lão, đã lâu không gặp a!" Lúc đi tới trước mặt đại trưởng lão, Nhan Tử Dạ dẫn đầu nói. Lực chú ý của mọi người có mặt ở đây vô thức bị Nhan Tử Dạ kéo về phía này, tuy thoạt nhìn vẫn đang trò chuyện với nhau, thế nhưng nếu quan sát kĩ thì sẽ phát hiện có không ít người đang dựng đứng lỗ tai, vô tình cố ý liếc nhìn về phía đám người Nhan Tử Dạ.

"Hừ, xem như cậu còn hiểu chút lễ phép, làm hậu bối gia tộc cư nhiên dám bảo trưởng lão tự mình tới gặp? Đừng tưởng trở thành bán thú nhân thì có thể kiêu ngạo, đừng quên, một ngày cậu chưa bước vào gia tộc Cái Nhĩ thì cậu vẫn còn là người của Nhan gia chúng ta. Chuyện của Nhan gia chúng ta, gia tộc Cái Nhĩ đừng có xen vào." Nhị trưởng lão dẫn đầu gây khó dễ, âm thanh tràn đầy khí phách kia vô cùng to rõ, một chút cố kỵ cũng không có. Đạc biệt lúc nhìn thấy Nhan Tử Dạ ỷ vào An Nhĩ Tư, cùng bộ dáng che chở của An Nhĩ Tư, trong mắt nhị trưởng lão, Nhan Tử Dạ chẳng qua chỉ là cáo mượn oai hùm, ỷ vào thân phận bán thú nhân cùng gia thế của gia tộc Cái Nhĩ mới kiêu ngạo như vậy.

Toàn trường đột nhiên im lặng, ngay cả gia chủ Cái Nhĩ đang ở bên kia trò chuyện với nhóm trưởng lão cũng nhíu mày nhìn qua.

Lúc nhị trưởng lão lên tiếng, đại trưởng lão đã có dự cảm không tốt, quả nhiên, nhị trưởng lão vừa mở miệng đã trực tiếp đắc tội Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư cùng toàn bộ gia tộc Cái Nhĩ.

Hiện giờ nhìn thấy tất cả mọi người đều nhìn về phía này, đại trưởng lão lập tức muốn cứu chữa, phẫn nộ quát nhị trưởng lão: "Lão nhị, ông nói cái gì đó, còn không mau lùi lại."

Nhị trưởng lão không cam lòng nói: "Anh cả, anh còn che chở cho nó, cứ vậy nó lại càng kiêu ngạo hống hách hơn mà thôi."

Sức chiến đấu của nhị trưởng lão rất cao, thế nhưng lại là một người cơ bắp, lúc nói chuyện hoàn toàn không dùng não, có gì liền nói đó. Nếu không phải vì nhị trưởng lão trung thành tận tâm, hơn nữa sức chiến đấu cũng cao, có thể giúp đỡ mình không ít chuyện thì đại trưởng lão căn bản sẽ không để nhị trưởng lão leo lên vị trí hiện giờ. Thế nhưng hiện giờ đại trưởng lão hối hận, trước mặt mọi người nói ra những lời như vậy, kia không phải muốn nói cho đám gia tộc kia biết Nhan Tử Dạ bất hòa với Nhan gia bọn họ à? Thế nên hiện giờ đại trưởng lão thực sự muốn bóp chết nhị trưởng lão.

Mà An Nhĩ Tư nghe thấy lời nhị trưởng lão thì nụ cười thường trực trên mặt lập tức biến mất, ánh mắt anh lạnh lẽo như băng tuyết nhìn về phía bọn họ.

Đại trưởng lão mở miệng, đang định hướng Nhan Tử Dạ giải thích, kết quả Nhan Tử Dạ lại lên tiếng trước.

"Thực ngại quá, tôi quả thực không để đám trưởng lão các người vào mắt, từ lúc các người đuổi tôi ra khỏi Nhan gia, tôi và Nhan gia đã không còn quan hệ gì. Trước đó không lâu tôi đã nói rõ, Nhan Tử Dạ tôi cắt đứt liên hệ với Nhan gia, sau này ai đi đường nấy, không còn liên quan gì nữa, hay là bởi vì tuổi già trí nhớ kém mà các người đã quên rồi?"

Đám người Nhan gia này định đánh chủ ý gì, Nhan Tử Dạ hiểu rất rõ, đơn giản là thấy cậu có giá trị lợi dụng nên muốn một lần nữa dính tới. Lúc trước Nhan gia không công bố tin tức cậu cắt đứt quan hệ khẳng định là vì cố kỵ chuyện của cậu cùng An Nhĩ Tư. Hiện giờ thấy cậu trở thành bán thú nhân, có giá trị lợi dụng nên muốn đổi ý, xem như chưa có gì phát sinh? Kia Nhan Tử Dạ cậu phải đồng ý mới được a.

"Cư nhiên dám nói chuyện với chúng ta như vậy? Nhan Tử Dạ, đừng quên nếu không có Nhan gia chúng ta thì đã không có cậu hôm nay. Hiện giờ bấu víu được gia tộc Cái Nhĩ thì muốn đoạn tuyệt quan hệ với Nhan gia? Đúng là đê tiện mà." Thú nhân tóc đen tức giận bất bình lên tiếng, người không biết nghe vậy quả thực sẽ nghĩ là gã ta đang nói thật.

"Đê tiện?" Nhan Tử Dạ lạnh lùng liếc mắt: "Nếu xét về đê tiện thì tôi làm gì bằng các người. Trước kia thấy tôi không còn chút giá trị lợi dụng thì đuổi đi, đúng vậy, người đuổi tôi là Nhan Tôn, nhưng đừng quên, cuối cùng cũng do các người đồng ý. Trước kia tôi ở Nhan gia sống thế nào, không ai rõ hơn các người. Thế

nào, hiện giờ thấy tôi có giá trị lợi dụng nên muốn kéo tôi quay về Nhan gia? Để tôi nói cho các người biết, mơ tưởng đi."

Người xung quanh bắt đầu vì những lời Nhan Tử Dạ nói mà nghị luận.

"Đám người Nhan gia này xem chúng ta là đám mù à, việc này cả thủ đô đế quốc cũng biết rồi, bọn họ còn định xạo sự?"

"Tôi thấy bọn họ muốn nhấm vào đứa nhỏ trong bụng Nhan Tử Dạ."

"Chứ còn gì nữa, bản lĩnh lật phải thành trái này quả thực không vừa, Nhan gia xuống dốc cũng phải."

"Sao tôi cảm thấy đám người Nhan gia này tựa hồ không có đầu óc nhỉ? Thế cục hiện giờ chẳng lẽ bọn họ không nhìn được à? Cư nhiên dám ở nơi này trách cứ Nhan Tử Dạ, tôi thấy đầu óc bọn họ đều không bình thường."

...

Lời nói của những người xung quanh rất khó nghe, nhị trưởng lão căn bản không chịu được kích thích nên lập tức nổi bão. Mắt thấy nhị trưởng lão phẫn nộ lại định mở miệng, đại trưởng lão lập tức quát: "Lão nhị, từ giờ trở đi ông không được nói gì nữa."

"Anh cả, tôi..." Nhị trưởng lão không cam lòng nhìn qua đại trưởng lão, thấy đối phương tựa hồ có chút tức giận nên chỉ đành nhịn xuống, bất quá vẫn hung hăng trừng Nhan Tử Dạ.

Đại trưởng lão xoay người, lúc đối mặt với Nhan Tử Dạ thì thái độ lập tức thay đổi, vẻ mặt áy náy nói: "Việc này không phải như con nghĩ, khi trước Nhan Tôn nói để con tạm thời dọn ra ngoài ở một thời gian mà thôi, chứ không phải muốn đuổi con đi. Tiểu Dạ à, dù sao Nhan Tôn cũng là gia gia con, có một số việc, nhóm trưởng lão chúng ta cũng không tiện nhúng tay. Nhưng nếu tôi biết thì tuyệt đối sẽ không để Nhan Tôn làm vậy. Tôi biết con có chút hiểu lầm, thế nhưng này đều là chuyện của Nhan gia chúng ta, cứ trở về ngồi xuống chậm rãi giải thích rõ ràng. Hôm nay dù sao cũng là ngày vui của con, tôi nghĩ con cũng không hi vọng ngày này lại nháo ra những chuyện không vui đi?"

Đại trưởng lão ra dáng từ bi trực tiếp phất tay phủi bỏ quan hệ với chuyện đuổi Nhan Tử Dạ ra khỏi Nhan gia, lại còn biểu lộ chính mình thực rộng lượng, cuối cùng còn nhắc nhở Nhan Tử Dạ trường hợp này không thích hợp nháo loạn, sẽ để người khác chê cười. Vì thế ông muốn hẹn Nhan Tử Dạ vào một dịp khác, hảo hảo thương lượng.

Nếu là người khác thì rất có thể sẽ thuận theo, thế nhưng đáng tiếc, Nhan Tử Dạ không tính toán làm vậy. Sự nhẫn nại cậu dành cho Nhan gia đã tới cực điểm, hết lần này tới lần khác tới quấy rối, hôm nay phải nói rõ ràng trước mặt mọi người, bằng không sau này bọn họ lại tiếp tục dây dưa.

Nghĩ tới đây, Nhan Tử Dạ nhìn qua bên cạnh: "An Nhĩ Tư, thực xin lỗi, hôm nay tựa hồ phải ở đây giải quyết một chuyện."

"Đứa ngốc, chuyện của em chính là chuyện của tôi. Hôm nay vốn là ngày thuộc về chúng ta, có gì cứ nói rõ ràng đi, không cần sợ, có tôi ở đây." An Nhĩ Tư cưng chìu mỉm cười nói, bộ dáng hoàn toàn ủng hộ.

"Đúng vậy, cứ nói rõ ràng đi, phu nhân của gia chủ tương lai gia tộc Cái Nhĩ chúng ta cũng không phải dễ bắt nạt, Tiểu Dạ không cần sợ, gia gia làm chỗ dựa cho con." Gia chủ Cái Nhĩ không biết từ lúc nào đã đi tới, cùng An Nhĩ Tư đứng bên cạnh Nhan Tử Dạ, biểu lộ rõ thái độ của mình.

"Gia chủ Cái Nhĩ?" Đại trưởng lão thật không ngờ sự tình cư nhiên lại phát triển tới tình trạng này, Nhan Tử Dạ không hề cấp chút mặt mũi, cư nhiên muốn công khai mọi việc? Chết tiệt, cho dù là bán thú nhân thì sao, chẳng qua chỉ là ỷ vào gia thế của gia tộc Cái Nhĩ mà thôi. Đối mặt với An Nhĩ Tư, đại trưởng lão còn có thể cường ngạnh một chút, thế nhưng đối với gia chủ Cái Nhĩ, đại trưởng lão cũng không có cách nào.

Với tình huống của Nhan gia hiện giờ, nếu đắc tội gia chủ Cái Nhĩ thì hậu quả quả thực không thể tưởng tượng, thế nên đại trưởng lão có chút luống cuống.

"Hừ." Gia chủ Cái Nhĩ trực tiếp hừ lành, vốn ông đã không có hảo cảm với Nhan gia, hiện giờ đám người này cư nhiên chạy tới địa bàn của gia tộc Cái Nhĩ, làm trò trước mặt mọi người bắt nạt Nhan Tử Dạ đang mang thai? Quả thực không thể không ra oai, để bọn họ biết thế nào là sự lợi hại của gia tộc Cái Nhĩ.

Có gia chủ Cái Nhĩ duy trì, khí thế của Nhan Tử Dạ tựa hồ lại càng mãnh liệt hơn. Vốn cậu không muốn để mọi người biết chuyện xấu trong nhà, thế nhưng nếu đám người Nhan gia cứ bức ép không buông thì cậu chỉ có thể không khách khí.

"Gia gia, cám ơn người." Nhan Tử Dạ mỉm cười với gia chủ Cái Nhĩ, sau đó lạnh lùng nhìn về phía đám đại trưởng lão, ra mòi muốn nói ra một tin tức chấn động. Nhóm đại gia tộc ở xung quanh cùng hoàn toàn vây tới, mà nhóm Áo Đức Kỳ nãy giờ vẫn luôn đứng một bên quan sát cũng đi tới, đứng phía sau Nhan Tử Dạ.

....

Hoàn Chương 131.

132. Chương 132: Gài Bẫy 2

*****

Nhan Tử Dạ sắc bén nhìn đại trưởng lão, chậm rãi nói: "Có một việc tôi vốn không muốn nói, thế nhưng hôm nay xem ra không thể không nói. Đại trưởng lão, vừa nãy ông nói Nhan Tôn là gia gia tôi? Thử hỏi có người gia gia nào lại muốn giết con mình, giết cả bầu bạn, thậm chí còn muốn giết cả cháu mình không? Nguyên nhân là gì, tôi nghĩ đại trưởng lão biết rõ hơn ai hết đi, cái chết của nhóm phụ mỗ tôi thế nào, ông cũng rõ nhất."

"Nhan Tôn rõ ràng là gia gia con, sao có thể giết cha con, lại còn muốn giết cả con? Tiểu Dạ, tôi biết, bởi vì gia gia con bất công nên làm con ghi hận, thế nhưng hiện giờ gia gia con phạm vào tội lỗi không thể tha thứ, chúng ta đã đuổi hắn đi rồi. Mặc kệ thế nào, hắn cũng là gia gia con, con không nên nói xấu hắn như vậy." Trong mắt đại trưởng lão hiện lên một tia kinh ngạc nhưng rất nhanh đã giấu đi, tuy lão không biết vì sao Nhan Tử Dạ lại biết được bí ẩn chuyện xa xưa này, thế nhưng vô luận thế nào, lão không có khả năng thừa nhận trước mặt nhiều người như vậy. Dù sao lão cũng là đại trưởng lão Nhan gia, nếu Nhan Tôn thực sự làm ra chuyện này, thân là đại trưởng lão, lão không có khả năng không biết. Nói cách khác, nếu Nhan Tử Dạ nói đều là sự thật thì lão chính là đồng lõa. Tội danh này vô luận đại trưởng lão làm thế nào cũng không thể chống cãi.

"Tiểu Dạ, có một số việc không cần nói lung tung, nói nói vậy, nếu để gia gia con nghe thấy, hắn sẽ thương tâm cỡ nào a!" Ánh mắt đại trưởng lão nhìn Nhan Tử Dạ có chút u ám, bất quá bởi vì góc độ nên nhiều người không nhìn được. Lúc nói chuyện, đại trưởng lão đã trực tiếp dùng ánh mắt cảnh cáo Nhan Tử Dạ.

Mà chút mờ ám này chẳng những Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư đồng dạng cũng thấy được. Chẳng qua bởi vì Nhan Tử Dạ nói muốn tự mình giải quyết nên An Nhĩ Tư mới nhẫn nhịn không ra tay.

Nhan Tử Dạ cười lạnh, đại trưởng lão tính chơi trò chết không đối chứng, biết Nhan Tôn không ở nơi này, không có nhân chứng, vì thế muốn làm mọi người nghĩ nhầm là cậu hận gia gia mình nên bịa chuyện? Lại còn muốn cảnh cáo cậu? Đại trưởng lão này vẫn xem cậu là Nhan Tử Dạ yếu đuối vô năng kia a.

"Có phải nói lung tung hay không, không ai rõ hơn ông. Nhan Tôn vì cái gì muốn giết tôi? Đó là bởi vì ông ta căn bản không phải gia gia tôi, gia gia tôi là người kế thừa tiền nhiệm của Nhan gia, Nhan Trấn. Mà Nhan Tôn chỉ là một tên khốn khiếp sau khi hại chết gia gia còn lừa dối mỗ nãi tôi. Nhan Tôn lấy lí do mang thai sinh con trước khi kết hôn sẽ không được thừa nhận quyền thừa kế để lừa mỗ nãi, làm bà phải gả cho hắn. Sau đó hắn lấy lý do tạm thời thay thế cha tôi quản lý Nhan gia mà leo lên vị trí gia chủ. Mà đám trưởng lão các người cư nhiên lại nhắm mắt mở mắt, thông đồng làm bậy với Nhan Tôn. Cuối cùng còn trơ mắt, mặc kệ Nhan Tôn hại chế phụ mỗ cùng mỗ nãi tôi. Hết thảy những việc này không phải đều do đại trưởng lão ông đây ngấm ngầm thừa nhận à? Hiện giờ còn muốn giả vờ vô tội trước mặt tôi?"

Đại trưởng lão thật không ngờ Nhan Tử Dạ cư nhiên không để ý tới lời cảnh cáo nói ra hết sự thật, lão lập tức thẹn quá thành giận: "Nói bậy, tôi sao có thể làm vậy, Nhan Tử Dạ, cậu thật sự quá đáng, tôi biết cậu muốn trả đũa Nhan gia, thế nhưng không nên nói dối như vậy, cậu muốn hủy Nhan gia đến vậy sao?"

"Đúng vậy." Nhan Tử Dạ phẫn nộ gầm lớn. Tất cả mọi người đều sửng sốt, thật không ngờ Nhan Tử Dạ cư nhiên trực tiếp thừa nhận.

"Nhan gia hiện giờ đã sớm không còn là Nhan gia, Nhan gia chính vì có đám trưởng lão các người mới bắt đầu đi vào con đường diệt vong, thay vì để nó mục nát, tôi chẳng thà hủy diệt nó ở thời điểm có thể xem là hưng thịnh." Đây là ý tưởng thực sự trong lòng Nhan Tử Dạ, cậu cũng không sợ nói ra cho người khác biết. Nhan Tử Dạ tin tưởng, nếu nguyên chủ còn sống, cậu ta nhất định cũng làm vậy.

"Nhan Tử Dạ, mày điên rồi, mày cư nhiên dám làm như vậy, xem tao đánh chết mày." Nhị trưởng lão kích động không nói hai lời trực tiếp ngưng tụ dị năng muốn công kích Nhan Tử Dạ, đại trưởng lão muốn ngăn cản nhưng không còn kịp.

Mắt thấy dị năng trong tay nhị trưởng lão sắp đánh lên người Nhan Tử Dạ, tay An Nhĩ Tư khẽ nhấc, một tấm khiên màu bạc lập tức chắn trước mặt hai người, ngăn cản công kích của nhị trưởng lão. Ngay sau đó hai bóng trắng chợt lóe, thú nhân vốn bảo hộ ở bên cạnh hai người lập tức xuất kích, cùng nhị trưởng lão đánh nhau.

Người chung quanh thấy nhị trưởng lão cư nhiên dám cả gan động thủ trước mặt mọi người thì kinh ngạc không thôi, bất quá thấy nhị trưởng lão bắt đầu đánh nhau với hai thú nhân thì lập tức lùi lại nhường ra một khoảng đất trống.

Sau khi nhị trưởng lão động thủ, đại trưởng lão liền biết sự tình không có cách nào giải quyết một cách hòa bình, mắt thấy nhị trưởng lão thân là thú nhân cấp S trung cấp cư nhiên đánh hai ba cái đã bị hai thú nhân kia bắt lại, đại trưởng lão cả kinh, bởi vì lão cảm nhận được hơi thở của thú nhân cấp S từ đối phương.

Ngay khoảnh khắc đại trưởng lão khiếp sợ, hai thú nhân vốn đang canh giữ bên cạnh Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư cũng bắt đầu động, trực tiếp lủi tới chỗ đại trưởng lão. Đại trưởng lão nhanh chóng né tránh, theo phản xạ định khởi xướng công kích.

"Ầm ầm..." Dị năng đủ màu sắc bay múa trên không trung, không ít trang trí trong phòng tiệc bị phá hủy. Nhìn đại trưởng lão đang chiến đấu với hai thú nhân, ngân quang trong mắt An Nhĩ Tư chợt lóe.

Đại trưởng lão vốn đang chiến đấu đột nhiên khựng lại, ngay lập tức bị dị năng của một thú nhân đánh trúng. Tiếp đó thú nhân còn lại tung một cú đá trực tiếp đá bay lão ra ngoài.

"Bịch bịch ầm..." Ba chiếc bình hoa cổ trân quý trong đại sảnh toàn bộ vỡ nát, bất quá hiện giờ không ai chú ý tới việc này, bởi vì đại trưởng lão thân là thú nhân cấp S cao cấp cư nhiên lại giống như nhị trưởng lão, bị hai thú nhân bắt giữ.

Hai người bị bốn thú nhân giữ chặt, một thân chật vật.

Mà gã chắt trai của đại trưởng lão cũng bị đè chặt nửa quỳ dưới đất. Trận chiến này chẳng qua chỉ diễn ra trong nháy mắt, tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng thì đã chấm dứt.

Cư nhiên dùng bốn thú nhân cấp S cao cấp làm hộ vệ, ai cũng không ngờ Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư vung tay bạo như vậy. Bất quá lúc bọn họ nhớ tới một thân phận khác của An Nhĩ Tư thì lập tức hiểu được. Người ta là vương tử của đế quốc Á Bá Lan, dùng bốn thú nhân cấp S cao cấp làm hộ vệ cũng bình thường, hơn nữa vương tử phi người ta còn đang mang thai, sao có thể không phái vài hộ vệ lợi hại tới bảo hộ?

"Hiểu lầm, này chỉ là hiểu lầm thôi a!" Bị bắt giữ, đại trưởng lão liền nói với Nhan Tử Dạ. Lão biết hiện giờ mình không thể dùng cứng đối cứng với Nhan Tử Dạ, vì thế trước mắt chỉ đành nhận thua. Đại trượng phu co được dãn được, trước tiên cứ chịu đựng, tới lúc thích hợp thì chậm rãi thu thập bọn họ.

"Hiểu lầm?" Gia chủ Cái Nhĩ bước ra nói: "Các người cư nhiên trước mặt gia tộc Cái Nhĩ ra tay công kích Tiểu Dạ đang mang thai, tôi thấy cái người căn bản không để gia tộc Cái Nhĩ chúng ta vào mắt. Vừa rồi Tiểu Dạ nói rất đúng, Nhan gia đã mục nát như vậy không cần tồn tại nữa, Nhan gia căn bản không xứng

trở thành tứ đại gia tộc Ni Lạp Nhĩ đế quốc. Cư nhiên dám tổn hại Tiểu Dạ? Hôm nay tôi tuyên bố, gia tộc Cái Nhĩ cùng Nhan gia các người không chết không thôi."

Lần này, gia chủ Cái Nhĩ thực sự tức giận, Nhan Tử Dạ hiện giờ đang hoài thượng đứa nhỏ của gia tộc bọn họ, nhị trưởng lão Nhan gia kia cư nhiên liều lĩnh động thủ, cũng may động tác của An Nhĩ Tư đủ nhanh, bằng không nếu Nhan Tử Dạ xảy ra chuyện gì, cho dù giết chết hết đám người Nhan gia cũng khó giải trừ mối hận trong lòng gia chủ Cái Nhĩ. Lại nói, nếu Nhan Tử Dạ xảy ra chuyện ở ngay gia tộc Cái Nhĩ thì bảo gia tộc bọn họ làm sao đối mặt với An Nhĩ Tư, làm sao đối mặt với đế quốc Á Bá Lan ở sau lưng An Nhĩ Tư?

Mặt khác, người của các đại gia tộc khác nghe gia chủ Cái Nhĩ nói vậy đều hút một ngụm khí lạnh, thực không ngờ sự tình cư nhiên lại phát triển tới mức này. Rất nhiều người dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc nhìn đại trưởng lão cùng nhị trưởng lão.

Còn không phải kẻ ngốc sao, đầu tiên là tự mình khơi chuyện, sau đó lại muốn đả thương Nhan Tử Dạ thân là bán thú nhân đang mang thai, này không phải đầu óc bị nước vào thì là gì. Người ta chỉ ước gì có thể nhấc lên quan hệ với Nhan Tử Dạ, đám Nhan gia này lại khen ngược, trực tiếp đắc tội người ta, lại còn là giết người diệt khẩu sau khi bị người ta phanh phui quá khứ xấu xa? Thật không hiểu Nhan gia ngu xuẩn như vậy sao có thể trở thành một trong tứ đại gia tộc của đế quốc Ni Lạp Nhĩ.

Ngẫm lại Nhan Tôn tuy không tốt nhưng quản lý gia tộc vẫn rất dụng tâm, sau khi Nhan Tôn đi rồi, Nhan gia bắt đầu xuất hiện đủ vấn đề, thậm chí còn bị phân liệt, hiện giờ thì giống như Nhan Tử Dạ nói, đã chậm rãi mục nát, hướng về phía diệt vong. Mà tất cả đều do đám người được tôn xưng là trưởng lão kia tạo thành.

Bị kiềm chặt, nhị trưởng lão thấy đại trưởng lão ăn nói nhún nhường như vậy mà gia chủ Cái Nhĩ cư nhiên còn uy hiếp, ông lập tức nổi trận lôi đình, những lời khó nghe đang nghĩ trong đầu cũng lập tức phun ra miệng: "Gia tộc Cái Nhĩ tính là cái gì mà uy hiếp Nhan gia chúng ta. Không phải chỉ là bán thú nhân thôi sao, có gì đặc biệt hơn người chứ, nếu không phải chúng ta muốn đám nhãi con trong bụng nó thì tôi căn bản đã không thèm tới đây rồi. Tôi nói cho mấy người biết, thức thời liền buông chúng ta ra, bằng không, Nhan gia chúng ta sẽ không bỏ qua cho các người."

"Lão nhị…." Hiện giờ việc đại trưởng lão muốn làm nhất là phế bỏ nhị trưởng lão, nếu không phải vì người này thì sự tình cũng không đến mức thế này, hiện giờ trong tình huống bọn họ đang bị quản chế lại phun ra lời uy hiếp, còn nói ra mục đích bọn họ tới đây, đại trưởng lão quả thực muốn rút kiếm laser đâm chết nhị trưởng lão.

"Hừ, đây chính là mục đích của các người khi không mời mà tới sao? Sau khi hại chết nhiều thân nhân của tôi như vậy lại còn đánh chủ ý tới đứa nhỏ trong bụng tôi? Ý nghĩ của các người đúng là kỳ lạ." Tuy đã sớm biết nhưng Nhan Tử Dạ vẫn thực phẫn nộ.

Thấy cảm xúc của Nhan Tử Dạ bị xao động, bộ dáng cự kỳ phẫn nộ, An Nhĩ Tư vội vàng an ủi: "Tiểu Dạ, không tức giận, không tức giận, em yên tâm, tôi sẽ không bỏ qua bọn họ." An Nhĩ Tư vừa vỗ vỗ lưng Nhan Tử Dạ giúp cậu thuận khí, vừa gằn giọng nói với đám đại trưởng lão bên kia: "Giải bọn họ đi, chờ yến tiệc xong, chúng ta sẽ tới xử lý."

"Vâng." Bốn thú nhân nhận lệnh, lập tức áp giải ba người xuống.

Đại trưởng lão thấy tình thế không đúng nên cũng không phản kháng, hiện giờ cái mạng nhỏ của mình còn đang nằm trong tay người khác, lão căn bản không dám hành động thiếu suy nghĩ. Chính là lão thực hối hận vì cái gì mình không dẫn người khác đi, bằng không hôm nay cũng không chật vật tới vậy.

Người thông minh sẽ biết nên làm thế nào, thế nhưng nhị trưởng lão thì vốn không phải người thông minh, liền trực tiếp gầm lên giận dữ với An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ: "Các người cư nhiên dám đối xử với chúng ta như vậy? Chúng ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho các người…. A…."

"Rầm ầm ầm…."

Nhị trưởng lão còn chưa nói xong, ngân quang trong tay An Nhĩ Tư chợt lóe, một quả cầu năng lượng màu bạc đã nổ bay nhị trưởng lão, ngay sau đó, hơn mười lưỡi sao năng lượng nháy mắt bay tới, nhị trưởng

lão căn bản không kịp né tránh, trên người nhát mắt đã xuất hiện mấy chục miệng vết thương sâu tới tận xương, máu tươi nhiễm đỏ tấm thảm màu bạc dưới chân.

"Lão nhị…." Thấy nhị trưởng lão bị thương nghiêm trọng như vậy, kỳ thực trong lòng đại trưởng lão rất thống khoái, thế nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra lo lắng.

Bộ dáng kia rất chân thật, nếu không phải sớm biết đại trưởng lão là dạng người gì, ngay cả Nhan Tử Dạ cũng tin tưởng lão. Khó trách có thể ngồi vững trên vị trí đại trưởng lão, trừ bỏ sức chiến đấu, chút kỹ xảo này cũng không thể thiếu.

"Tốt lắm, yến tiệc tới đây là chấm dứt, gia tộc Cái Nhĩ chúng ta còn chuyện phải xử lý, mời các vị trở về thong thả."

Gia chủ Cái Nhĩ tự mình lên tiếng, mọi người ở đây cũng minh bạch, đêm nay gia tộc Cái Nhĩ cùng Nhan gia chỉ sợ sẽ không yên ổn, cả đám đều là nhân tinh. Mọi người lập tức lịch sự cáo từ, không hề dây dưa.

Thật không ngờ hôm nay vốn chỉ định tới tham gia lễ đính hôn của bán thú nhân cùng người thừa kế gia tộc Cái Nhĩ mà thôi, cư nhiên lại được xem trò hay, lại còn biết được bí sử dơ bẩn của Nhan gia. Thu hoạch chuyến này khá lớn a.

Mà làm người ta có ấn tượng sâu sắc nhất chính là nhị trưởng lão Nhan gia, này quả thực là đồng đội heo, chẳng những hại mình mà còn hại cả gia tộc.

….

Hoàn Chương 132.

133. Chương 133: Kết Quả

Tắm rửa xong, Nhan Tử Dạ đang cầm thịt viên Áo Đức Kỳ mang tới uy tiểu thứ cầu, nhìn tiểu thứ cầu dùng hai móng vuốt bé xíu ôm viên thịt, từng ngụm từng ngụm ngấu nghiến, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng chóp chép chóp chép, quả thực đáng yêu cực kỳ. Khó trách Áo Đức Kỳ lại thích uy tiểu thứ cầu ăn như vậy.

Ngoài cửa sổ đại tuyết bay tán loạn, trong phòng lại là một mảnh ấm áp. Mở cửa, An Nhĩ Tư ở bên ngoài dùng dị năng xua đi hơi lạnh trên người rồi mới tiến vào.

Thấy An Nhĩ Tư tiến vào, Nhan Tử Dạ đưa viên thịt viên cuối cùng cho tiểu thứ cầu, sau đó hỏi: "Thế nào?"

An Nhĩ Tư cởi áo khoác vắt lên giá rồi đi tới bên cạnh Nhan Tử Dạ, nhẹ nhàng ôm lấy eo cậu, cằm gối lên vai: "Cả hai đều khai, hai phần bản đồ Phỉ Áo Nạp lấy được có ghi rõ tọa độ tinh cầu chuẩn xác, sau khi Nhan Tôn dưỡng thương lành nhất định sẽ tới đó tìm kiếm. Chỉ có tọa độ tinh cầu nhưng không có tọa độ vị trí, lão không thể tìm ra nhanh như vậy. Đến khi đó, chờ con chào đời rồi chúng ta đi cũng không muộn."

Nhan Tử Dạ gật gật đầu, cảm thấy An Nhĩ Tư nói có lý, một tinh cầu cũng không nhỏ, muốn từ nó chuẩn xác tìm ra vị trí bảo tàng có thể làm thú nhân tiến vào cấp SSS trong truyền thuyết kia cũng không dễ. Mà trùng hợp, tọa độ chuẩn xác lại đang nằm trong tay Nhan Tử Dạ, thế nên cậu cùng An Nhĩ Tư mới bình tĩnh đến vậy.

"Kia bọn họ nên xử lý thế nào." Kỳ thực Nhan Tử Dạ đã sớm có đáp án, chẳng qua chỉ hỏi thêm một chút, tựa hồ chỉ có làm vậy mới có thể làm mình an tâm.

"Để bọn họ sống lâu như vậy rồi, đã đến lúc nên thu hồi lợi tức. Yên tâm, tôi sẽ tìm một khu mộ địa không tồi cho bọn họ." Đối với hai kẻ Nhan gia kia, nếu không phải Nhan Tử Dạ đặc biệt yêu cầu, An Nhĩ Tư đã trực tiếp ném ra bãi tha ma.

"Ừm, vậy thì tốt rồi, tuy tôi cùng bọn họ không phải thân nhân chân chính, thế nhưng dù sao họ cũng có huyết thống với chủ nhân thân thể này, nếu thi cốt vứt loạn tôi sợ sẽ ảnh hưởng tới phong thủy nhà chúng ta." Đúng vậy, tu yêu giả rất tin tưởng phong thủy, thế nên Nhan Tử Dạ mới cố ý bảo An Nhĩ Tư chuẩn bị thêm một chỗ, chỗ đó là đặc biệt chuẩn bị cho Nhan Tôn.

"Hai tên trưởng lão Nhan kia thế nào?" Nhan Tử Dạ ôm tiểu thứ cầu trong tay, vừa vuốt ve phần gai mềm trên người nó vừa hỏi.

"Tiểu Dạ, việc này em không cần bận tâm, tôi đã giao cho gia gia xử lý rồi. Việc này, gia gia giỏi nhất." An Nhĩ Tư đặt tay lên bụng Nhan Tử Dạ, không cảm nhận được chấn động, liền nhịn không được hỏi: "Tối nay chúng có nghịch ngợm không?"

"Hoàn hảo, không có. Chỉ là cảm thấy tựa hồ chúng ta ở cùng một chỗ thực không dễ dàng, cả hai lần đính hôn đều có kẻ tới quấy rối, hi vọng hôn lễ có thể thuận lợi tiến hành." Nhan Tử Dạ đặt tiểu thứ cầu bị mình vuốt ve tới sắp lăn ra ngủ vào cái ổ nhỏ của nó, sau đó ngáp một cái, khóe mắt cũng tràn ra nước mắt sinh lý.

"Sẽ không, hôn lễ của chúng ta nhất định sẽ suông sẻ." An Nhĩ Tư nhẹ nhàng lau đi nước mắt bên khóe mắt Nhan Tử Dạ, sau đó ôm lấy cậu nói: "Khuya rồi, em cũng mệt, đêm nay đừng tu luyện nữa?"

Nhan Tử Dạ hơi híp mắt tựa vào người An Nhĩ Tư: "Không được, nếu đêm nay không tu luyện, ngay mai sẽ không đủ linh lực cung cấp cho ba cục cưng." Vì thế cho dù mệt mỏi thế nào, Nhan Tử Dạ vẫn kiên trì.

Nghe Nhan Tử Dạ nói vậy, ánh mắt An Nhĩ Tư liếc nhìn về phía bụng Nhan Tử Dạ, có chút bất mãn mím môi, ba tên nhóc này hiện giờ còn nằm trong bụng mà đã phiền toái như vậy, sau này chào đời nhất định phải hảo hảo giáo dục một phen.

Chuyện xảy ra trong bữa tiệc đính hôn rất nhanh đã truyền khắp đế quốc, kể cả câu nói không chết không thôi của gia chủ Cái Nhĩ. Kết quả ngày hôm sau việc kinh doanh của Nhan gia gặp đả kích trầm trọng. Sau khi gia tộc Cái Nhĩ ra tay, hai gia tộc khác cũng gia nhập. Ba đại gia tộc tựa hồ thực ăn ý liên thủ đối phó Nhan gia.

Nhan gia vốn đã không đoàn kết, mất đi gia chủ hiện giờ lại không có đại trưởng lão tọa trấn, lập tức chia rẽ. Rất nhiều người ở các chi phụ bắt đầu xôn xao.

Những vị trưởng lão khác bởi vì gia tộc mà chỉ có thể bôn ba tìm kiếm sự giúp đỡ từ các gia tộc từng hợp tác ngày xưa. Thế nhưng những gia tộc trước kia luôn vui vẻ hòa nhã hiện giờ lại đóng cửa từ chối tiếp khách, hoàn toàn không chịu gặp người Nhan gia. Mà những gia tộc khác cũng thực ăn ý phối hợp. Không tới ba ngày, tài sản của Nhan gia đã suy giảm một phần ba, vài vị trưởng lão còn lại của Nhan gia cũng sầu tới bạc đầu.

"Anh ba, hiện giờ nên làm sao? Tất cả các gia tộc khác đều không chịu giúp đỡ, thậm chí ngay cả chúng ta tự mình tới cửa cũng tránh đi không gặp." Lục trưởng lão ngồi phía dưới hỏi tam trưởng lão.

Hiện giờ ở Nhan gia, trừ bỏ đại trưởng lão, nhị trưởng lão cùng tam trưởng lão, ba vị trưởng lão còn lại đều là mới tuyển lên, hoàn toàn không có tiếng nói. Thế nhưng hiện giờ đại trưởng lão cùng nhị trưởng lão đã bị bắt, chỉ còn lại tam trưởng lão, thế nên tất cả mọi người đều xem tam trưởng lão là cột trụ tinh thần.

Đó giờ vẫn luôn là đại trưởng lão chưởng quản mọi chuyện, tam trưởng lão chẳng qua chỉ hỗ trợ mà thôi, thế nên khi gặp phải tình huống này ông cũng có chút hoảng loạn. Bất quá ông biết, hiện giờ toàn bộ Nhan gia đang chờ mình ra quyết định, tuyệt đối phải bình tĩnh.

"Còn những gia tộc nhỏ thì sao, đại gia tộc tuy không tồi nhưng nếu bọn họ không chịu hỗ trợ thì cứ tìm nhóm tiểu gia tộc, không phải chúng ta từng hợp tác với rất nhiều gia tộc nhỏ à? Trước kia đám người này vẫn luôn muốn dựa vào chúng ta, kia chúng ta cho bọn họ một cơ hội đi. Chỉ cần vượt qua cửa ải khó khăn này, chúng ta hứa nhất định sẽ giúp gia tộc bọn họ tiến thêm một bước, trở thành gia tộc trung đẳng của đế quốc." Tam trưởng lão quẳng mồi nhử, hứa hẹn. Hiện giờ đã tới thời điểm khẩn cấp, ông cũng không quản được nhiều như vậy.

Nhắc tới đám gia tộc nhỏ trước kia vẫn luôn muốn dựa vào Nhan gia bọn họ, ngũ trưởng lão nghiến răng nghiến lợi: "Bọn chúng? Đã sớm cắt đứt lui tới với chúng ta rồi, thấy có lợi liền dính tới, giờ Nhan gia chúng

ta gặp nạn thì chạy còn nhanh hơn thỏ."

"Chết tiệt, chúng cư nhiên dám làm như vậy, đợi Nhan gia vượt qua cửa ải khó khăn này, xem tôi làm thế nào thu thập chúng." Tam trưởng lão cũng nghiến răng nghiến lợi, nhớ tới đầu sỏ làm gia tộc suy tàn tới tình trạng này, ông phẫn nộ không thôi. Nhan gia sở dĩ bị như vậy, hết thảy đều do nhị trưởng lão không có đầu óc kia ban tặng. Nếu không phải ông ta, Nhan gia hiện giờ cũng không biến thành thế này.

Trước kia tam trưởng lão cũng từng thử tới gia tộc Cái Nhĩ đòi người, thế nhưng người ta căn bản không chịu thả. Nhị trưởng lão bị nước vào óc kia cư nhiên muốn giết Nhan Tử Dạ thân là bán thú nhân đang mang thai, quả thực không biết chọc bao nhiêu người phẫn nộ. Khi nhận được tin, tam tưởng lão lập tức có ý tưởng giống như đại trưởng lão, chỉ hận không thể một chưởng đánh chết nhị trưởng lão.

Thế nhưng hiện giờ nói những điều này cũng không có ý nghĩa, gia tộc Cái Nhĩ không chịu thả người, bọn họ cũng không có cách nào xông vào, làm vậy lại càng nháo lớn hơn nữa.

"Đám gia tộc nhỏ kia cũng thôi đi, hiện giờ ngay cả đám người bên chi phụ cũng đang giở trò, Nhan gia chúng ta bây giờ chính là nội ưu ngoại loạn. Anh ba, nếu thật sự không nghĩ được biện pháp nào thì Nhan gia chúng ta thật sự xong rồi." Bộ dáng ngũ trưởng lão thực sốt ruột. Nếu Nhan gia tiêu thì vị trí trưởng lão của ông cũng tiêu, này không phải kết quả ông muốn. Vì vị trí này ông đã phải trả giá nhiều như vậy, tuyệt đối không thể kết thúc thế này. Vì thế phải nghĩ biện pháp, nhất định phải nghĩ biện pháp.

Không cần ngũ trưởng lão nhắc nhở, tam trưởng lão cũng hiểu được, chính vì hiểu nên sắc mặt ông mới càng lúc càng khó coi. Nhất thời mọi người đều trầm mặc.

Lúc này, tứ trưởng lão vẫn im lặng đột nhiên mở miệng: "Anh ba, nếu tìm các gia tộc đều vô dụng thì chúng ta tìm vương thất đi, chúng ta vẫn luôn có hợp tác với vương thất, hẳn bọn họ sẽ không thờ ơ mặc kệ. Hàng năm bọn họ nhận được nhiều chỗ tốt từ chúng ta như vậy, giờ cũng nên hồi báo rồi a."

"Này...." Tam trưởng lão do dự: "Chủ ý này không tồi, thế nhưng đám người bên vương thất rất tham lam, một khi chúng ta tới nhờ vả, bọn họ nhất định sẽ đưa ra những yêu cầu quá đáng. Nếu vượt khỏi phạm vi thừa nhận của chúng ta, đến khi đó, làm thế nào ăn nói với anh cả." Đi theo bên người đại trưởng lão bấy lâu, tam trưởng lão sớm đã biết rõ bộ mặt của đám người vương thất. Nếu không nhận được đủ lợi ích, họ sẽ không ra tay.

"Anh ba, đã đến mức này rồi sao phải do dự nữa. Anh cả bị nhốt, nếu chúng ta không nghĩ cách cứu ra, gia tộc Cái Nhĩ căn bản sẽ không thả người. Mà Nhan gia chúng ta sẽ càng mất nhiều hơn nữa." Lục trưởng lão sốt ruột khuyên.

Ngũ trưởng lão cũng phụ họa theo: "Đúng vậy, lão lục nói có lý, anh ba, hiện giờ chúng ta chỉ còn con đường này thôi."

Tứ trưởng lão cũng khuyên: "Anh ba, đừng do dự nữa, chúng ta đã không còn thời gian, ba gia tộc kia hiện giờ chỉ hận không lập tức thôn tính chúng ta. Nếu không quyết định thì hết thảy đều xong rồi."

Đối mặt với sự khuyên nhủ của ba vị trưởng lão, tam trưởng lão đã hoàn toàn dao động, cuối cùng sau khi cân nhắc lợi và hại thì khẽ cắn môi, quyết tâm nói: "Được, quyết định như vậy, tôi lập tức tiến cung cùng quốc vương bệ hạ thương nghị một chút."

Tam trưởng lão chính là phái hành động, sau khi quyết định thì lập tức tiến hành.

Lần này gia tộc Cái Nhĩ đi đầu mạnh mẽ đối phó Nhan gia, phía sau còn có hai đại gia tộc, các gia tộc lớn nhỏ khác của đế quốc Ni Lạp Nhĩ bởi vì không muốn chọc giận ba gia tộc kia, lại càng không muốn đắc tội đế quốc Á Bá Lan nên tất cả đều khoanh tay đứng nhìn.

Mắt thấy Nhan gia sắp bị chèn ép tới sụp đổ, vương thất đế quốc Ni Lạp Nhĩ đột nhiên ra tay. Tuy ba đại gia tộc liên thủ có thế lực rất cường đại nhưng dù sao vẫn là địa bàn của đế quốc Ni Lạp Nhĩ, có một số việc không thể làm quá quyết tuyệt. Chiếm được thứ mình muốn cộng thêm lời hứa hẹn của vương thất, vì cấp mặt mũi cho vương thất đế quốc Ni Lạp Nhĩ, gia tộc Cái Nhĩ đã thu tay. Hai gia tộc khác vốn đã đạt thành hiệp nghị với gia tộc Cái Nhĩ, cũng cùng lúc thu tay.

Lần này, Nhan gia có thể nói là tổn thất thảm trọng, Nhan gia vốn dựa vào kinh tế mới có thể lọt vào vị trí tứ đại gia tộc, hiện giờ tài sản suy giảm một phần ba, hơn nữa còn bị gia tộc Cái Nhĩ cản trở cùng tấn công trong mọi phương diện. Nhan gia rớt xuống khỏi vị trí tứ đại gia tộc, mà hiện giờ đế quốc Ni Lạp Nhĩ chỉ còn tam đại gia tộc.

Mà Nhan gia cùng vương thất bí mật đạt thành hiệp nghị, trở thành gia tộc phụ thuộc vào vương thất.

...

Hoàn Chương 133.

134. Chương 134: Tiểu Thứ Cầu Biến Hóa

"Tiểu Dạ, bởi vì vương thất cản trở nên gia gia chỉ có thể tạm thời ngừng lại. Con yên tâm, gia gia sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Nhan gia như vậy." Rõ ràng đã quyết không chết không thôi, thế nhưng lại vì hoàng thất đột nhiên nhúng tay mà gia chủ Cái Nhĩ không thể không tạm thời lùi bước. Đồng thời đại trưởng lão cùng nhị trưởng lão trên người bị thương nặng cộng thêm bị tra tấn tới mức tinh thần sắp hỏng mất cũng được thả ra. Bởi vì sợ Nhan Tử Dạ tức giận, ông sốt ruột giải thích.

Nhan Tử Dạ hiểu được sự khó xử của gia chủ Cái Nhĩ, liền nói: "Gia gia, tôi hiểu mà. Hiện giờ Nhan gia cũng nhận đủ giáo huấn, tôi cũng hết giận. Sau này bọn họ cũng không gây thêm sóng gió gì được nữa, có cho bọn họ cũng không dám." Lần này tổn thất thảm trọng, Nhan gia giống như bị cắn rớt một miếng thịt lớn, nhận được một bài học xương máu, mà đại trưởng lão cùng nhị trưởng lão bị An Nhĩ Tư hạ ám chỉ tinh thần, một khi nảy sinh sát ý với Nhan Tử Dạ thì sẽ lập tức bị năng lượng phản phệ, nổ tan xác mà chết.

Nhan Tử Dạ cảm thấy mỹ mãn, hơn nữa ngoài mặt nói buông tha nhưng không ai nói không thể ngầm hạ độc thủ a! Theo Nhan Tử Dạ biết, An Nhĩ Tư đã chậm rãi bài bố, hiện giờ Nhan gia phải dựa vào vương thất Ni Lạp Nhĩ mới có thể sinh tồn, nhưng nếu vương thất Ni Lạp Nhĩ ngay cả thân mình cũng lo không xong thì sao?

Thấy Nhan Tử Dạ tựa hồ cũng không bởi vì chuyện này mà tức giận, gia chủ Cái Nhĩ cũng thở phào một hơi. Hiện giờ tình tự của Nhan Tử Dạ là quan trọng nhất, nhân viên y tế cũng có nói, bán thú nhân đang mang thai tuyệt đối không thể xúc động, chỉ cần cảm xúc tiêu cực một chút thôi cũng có thể sẽ ảnh hưởng tới đám nhỏ trong bụng. Vì thế hiện giờ gia chủ Cái Nhĩ đối xử với Nhan Tử Dạ hệt như đối xử với tiểu tổ tông.

Thấy Nhan Tử Dạ lại bắt đầu ngáp, An Nhĩ Tư ở bên cạnh lập tức đỡ cậu đứng dậy, nói: "Được rồi gia gia, hôm nay dậy khá sớm nên Tiểu Dạ hơi mệt, con bồi em ấy về nghỉ đã."

"Mau đi đi." Gia chủ Cái Nhĩ cười ha hả nhìn hai người rời đi, sau đó ông đặt lực chú ý lên người Tân Địch lưu lại.

"Gia chủ Mã Khắc Tân hiện giờ thế nào, cũng nhiều năm rồi chúng ta không gặp mặt, thực không ngờ Tiểu Dạ cư nhiên lại là người kế thừa dòng chính của gia tộc Mã Khắc Tân." Gia chủ Cái Nhĩ cảm thán nói, lúc trước sở dĩ ông đáp ứng An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ ở cùng một chỗ, trừ bỏ An Nhĩ Tư kiên quyết, ông còn nhìn trúng tiềm lực của Nhan Tử Dạ. Hiện giờ tất cả đã không còn quan trọng, bỏ hết những điều khác, chỉ riêng thân phận bán thú nhân thôi đã đủ làm gia chủ Cái Nhĩ cảm thấy may mắn vì quyết định trước kia của mình.

"Tổ gia gia khỏe lắm, lúc tiểu tổ tông tổ chức hôn lễ, tổ gia gia sẽ tới." Tân Địch mỗi ngày đều gọi cho Khắc Lỗ Tư báo cáo tình hình của Nhan Tử Dạ, mọi chuyện xảy ra, ông đều biết. Vốn lúc biết Nhan Tử Dạ chịu ủy khuất, Khắc Lỗ Tư đã định đích thân tới, cũng may Tân Địch nói với Nhan Tử Dạ, để cậu khuyên nhủ.

Nghe thấy Khắc Lỗ Tư muốn tới, gia chủ Cái Nhĩ cao hứng vỗ đùi nói: "Tốt, chờ ổng tới, tôi cùng ổng uống vài chén." Gia chủ Cái Nhĩ cùng Khắc Lỗ Tư cũng coi là có chút giao tình, hiện giờ bởi vì Nhan Tử Dạ nên quan hệ của hai nhà lại càng thân thiết hơn.

Bên này Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư còn chưa trở về phòng, còn cách khoảng một trăm mét thì Nhan Tử Dạ đột nhiên cảm ứng được một luồng linh lực cường đại dao động từ trong phòng truyền ra. Nhan Tử Dạ vốn mệt mỏi rã rời lập tức lộ ra biểu tình nghiêm túc, thầm than một tiếng không tốt rồi nói: "An Nhĩ Tư nhanh lên, xảy ra chuyện rồi."

An Nhĩ Tư không biết đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng thấy Nhan Tử Dạ gấp như vậy, liền ôm chặt lấy cậu, lắc mình về tới cửa phòng.

Nhan Tử Dạ lập tức mở cửa phòng, một trận hồng quang chói mắt từ bên trong truyền ra, An Nhĩ Tư lập tức dựng lồng phòng hộ bảo vệ Nhan Tử Dạ.

Nhan Tử Dạ kinh hãi, nếu không phải có An Nhĩ Tư che chở, suýt chút nữa cậu đã bị linh lực lan tới làm bị thương. Cỗ linh lực dao động này rất quen thuộc, Nhan Tử Dạ nhìn vào trong phòng, chỉ thấy tiểu thứ cầu toàn thân tỏa ra hồng quang mãnh liệt đang lơ lửng giữa không trung. Theo hồng quang càng lúc càng mạnh, biểu tình của tiểu thứ cầu cũng càng thống khổ hơn. Mà hai chiếc rễ của Tiểu Hoa thì đang quấn chặt lấy tiểu thứ cầu, thông qua rễ, Tiểu Hoa đang không ngừng truyền linh lực của mình cho tiểu thứ cầu.

Nhìn thấy Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư đã trở lại thì lập tức kích động nói: "Chủ nhân mau cứu Tiểu Hoa, ta sắp bị tiểu thứ cầu rút cạn rồi a."

Nhan Tử Dạ lập tức đưa tay vào túi, lôi ra một viên tinh hạch cấp A rồi ném về phía Tiểu Hoa, Tiểu Hoa mở miệng nuốt tinh hạch, ngay lập tức linh lực đã sắp cạn kiệt được bổ sung.

Tiếp đó, Tiểu Hoa lại tiếp tục chuyển linh lực cho tiểu thứ cầu.

"Này là sao vậy?" An Nhĩ Tư không biết đã xảy ra chuyện gì, vì thế chỉ có thể cùng Nhan Tử Dạ đứng ngoài cửa quan sát, cũng may bởi vì bọn họ không thích bị quấy rầy nên người hầu trong nhà rất ít khi tới nơi này.

"Biến hóa." Nhan Tử Dạ nhìn chằm chằm tiểu thứ cầu ở giữa không trung, lộ ra nụ cười tự hào: "Thật không ngờ tiểu thứ cầu lại biến hóa trước, tôi vốn tưởng là Tiểu Hoa a! Xem ra động vật quả nhiên có thiên phú tu yêu hơn thực vật."

"Biến hóa?" An Nhĩ Tư cả kinh, hỏi: "Ý em là tiểu thứ cầu có thể biến thành hình người?"

Nhan Tử Dạ gật gật đầu: "Đúng vậy, chỉ cần đủ linh lực, sau khi biến hóa thành công tiểu thứ cầu có thể biến thành hình người." Nói xong, mắt thấy linh lực của Tiểu Hoa lại sắp cạn kiệt, Nhan Tử Dạ lại ném tinh hạch qua. Chỉ hao phí vài viên tinh hạch mà có thể giúp tiểu thứ cầu biến hóa thành công, Nhan Tử Dạ tuyệt không để ý.

Cuối cùng Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư chờ đợi khoảng một tiếng, Tiểu Hoa hấp thu hết năm viên tinh hạch, sau khi toàn bộ linh lực đều được chuyển qua cho tiểu thứ cầu, trên người tiểu thứ cầu đột nhiên bộc phát một trận hồng quang chói mắt, Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư đứng ngoài cửa nhịn không được nhắm mắt lại.

Đợi đến khi hồng quang biến mất, một thiếu niên tóc đỏ tầm mười lăm, mười sáu tuổi có diện mạo phi thường tinh xảo mờ mịt đứng trong phòng nhìn Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư. Nhan Tử Dạ còn chưa kịp nhìn rõ đã bị An Nhĩ Tư bịt kín ánh mắt, Nhan Tử Dạ còn chưa kịp phản ứng đã nghe An Nhĩ Tư nói: "Lập tức mặc quần áo vào, bằng không ta sẽ vứt mi ra ngoài." Sau đó chỉ nghe 'ầm' một tiếng, cửa phòng đóng lại.

Thiếu niên tóc đỏ ở trong phòng bị âm thanh đóng cửa đánh thức. Nhớ tới lời An Nhĩ Tư nói, lại nhìn thân mình trần trụi trắng nõn của mình, thiếu niên tóc đỏ loạng choạng bước từng bước tới tủ quần áo, chọn một bộ rồi mặc vào.

Bất quá bởi vì chưa từng mặc qua nên tay chân có chút luống cuống, chẳng những mặc ngược mà còn dùng lực quá lớn nên xé cái áo rách toạt một lỗ.

Tiểu Hoa ở bên cạnh nhìn không nổi nữa: "Không phải mặc như vậy."

Thiếu niên tóc đỏ nghe thấy tiếng Tiểu Hoa mới nhớ ra Tiểu Hoa vẫn còn trong phòng, nó lập tức cầu xin giúp đỡ: "Tiểu Hoa, ta phải mặc thế nào a?" Âm thanh trong trẻo lại có chút non nớt đặc trưng của thiếu

niên.

"Ai nha, thật là, quần áo phải mặc thế này… Đúng rồi, chính là như vậy, còn quần nữa, cái quần này dài quá, mi lấy cái khác đi, đúng rồi, cái màu đen ấy, cái đó mới là của chủ nhân…" Tiểu Hoa đi theo bên người Nhan Tử Dạ lâu nhất, lúc này hiển nhiên trở thành thầy giáo dạy cách mặc quần áo cho tiểu thứ cầu.

Rốt cuộc năm phút sau, dưới sự chỉ đạo của Tiểu Hoa, thiếu niên chưa cao tới một mét bảy mặc quần áo của Nhan Tử Dạ cao một mét tám, quả thực giống như con nít mặc quần áo người lớn vậy, rộng thùng thình.

Nhan Tử Dạ mở cửa phòng, thấy thiếu niên mặc quần áo không vừa người, động tác lại lóng ngóng không biết làm sao thì nhịn không được phì cười: "An Nhĩ Tư, chốc nữa anh bảo người chuẩn bị vài bộ quần áo đi."

"Ừm." An Nhĩ Tư lập tức mở thông tấn khí, bảo thuộc hạ chuẩn bị quần áo đưa tới. Mặc dù có chút không hài lòng vì thiếu niên mặc quần áo của Nhan Tử dạ, thế nhưng mặc quần áo vẫn tốt hơn là không mặc.

Đi tới gần thiếu niên, cao thấp đánh giá một hồi, thẳng tới khi gò má trắng nõn của thiếu niên trở nên đỏ bừng, Nhan Tử Dạ mới vỗ vỗ vai thiếu niên nói: "Tiểu thứ cầu, không tồi a, thật không ngờ mi cư nhiên biến hóa trước cả Tiểu Hoa. Tiểu Hoa, mi nhìn đi, ngươi đi theo ta còn sớm hơn tiểu thứ cầu, hiện giờ tiểu thứ cầu đã biến hóa rồi, mi phải cố gắng hơn a."

Tiểu Hoa quơ quơ hai chiếc lá lớn của mình nói: "Chủ nhân yên tâm, ta nhất định sẽ cố gắng tu luyện, nhanh chóng biến hóa a."

"Chủ nhân…" Tiểu thứ cầu cảm nhận được độ ấm trên tay Nhan Tử Dạ, liền nhịn không được nắm lấy tay cậu áp lên mặt mình mà cọ cọ, này là động tác mà Nhan Tử Dạ thường xuyên làm khi nó còn ở hình thú.

Nhìn gương mặt tinh xảo non nớt của thiếu niên không ngừng cọ cọ tay mình, nháy mắt Nhan Tử Dạ có cảm giác được làm nũng, quả thực rất đáng yêu, chính là lúc cậu định đưa tay lên sờ sờ đầu thiếu niên thì thiếu niên đã bị An Nhĩ Tư cố ý chen vào giữa hai người.

"Tiểu Dạ, tôi đã bảo người lấy quần áo, rất nhanh sẽ mang tới." An Nhĩ Tư cười nhạt, bình tĩnh thay đổi lực chú ý của Nhan Tử Dạ. Anh chỉ mới nói vài câu với cấp dưới thôi, thiếu niên kia cư nhiên dám chiếm tiện nghi của Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư với lực chiếm dục siêu cường trực tiếp xếp thiếu nhiên vào hàng ngũ những đối tượng không được hoan nghênh.

Rất nhanh quần áo đã được đưa tới, thay một thân quần áo vừa vặn, một thiếu niên tinh xảo thanh thuần ra lò. Ánh mắt mờ mịt cùng bộ dáng lọng cọng khi đi đường, thỉnh thoảng lại tự vấp chân mình làm Nhan Tử Dạ nhịn không được bật cười.

'Bịch' một tiếng, thiếu nhiên lại vấp phải chân mình, ngã sấp xuống.

"Ha ha, tiểu thứ cầu, mi thật sự rất đáng yêu a." Nhan Tử Dạ vui sướng bật cười, sau đó nghĩ tới gì đó, cậu cúi người nói với thiếu niên đang quỳ rạp dưới đất: "Hiện giờ mi đã biến hóa, cứ gọi tiểu thứ cầu như vậy không thích hợp lắm, đặt cho mi một cái tên đi, gọi là Nhan Tiểu Thứ đi. Tiểu thứ cầu màu đỏ, tên này dễ nhớ."

Thiếu niên quỳ rạp dưới đất ngẩng đầu, ánh mắt tròn vo ngập nước lóng lánh nhìn Nhan Tử Dạ: "Tên, tên ta, là Nhan Tiểu Thứ?"

Lúc này Nhan Tử Dạ rốt cuộc không nhịn được nữa, vươn tay xoa xoa đầu thiếu niên, cười nói: "Đúng vậy, mi theo họ ta, về sau gọi là Nhan Tiểu Thứ, là người của Nhan gia ta." Nhan gia mà Nhan Tử Dạ nói chính là Nhan gia thuộc về riêng cậu.

"An Nhĩ Tư, anh cảm thấy tên này thế nào? Tên của Tiểu Hoa tôi cũng nghĩ sẵn rồi, là Nhan Tiểu Hoa, hai cái tên này thực không tồi." Nhan Tử Dạ hỏi.

"Ừm, rất dễ nhớ." An Nhĩ Tư mỉm cười gật gật đầu, nhìn Nhan Tử Dạ tươi cười sáng lạn cùng thiếu niên tóc đỏ quỳ dưới đất cũng đang mỉm cười thực vui sướng, anh cảm thất thực chói mắt.

…

Hoàn Chương 134.

135. Chương 135: Áo Đức Kỳ Cùng Tiểu Thứ Cầu

Chuyện tiểu thứ cầu biến hóa làm Nhan Tử Dạ cao hứng không thôi, đương nhiên, vấn đề tiếp theo đó là thân phận của tiểu thứ cầu. Một con người đột nhiên xuất hiện ở tinh tế có khoa học kỹ thuật phát đạt quả thực quá đột ngột, nếu xử lý chậm trễ rất có khả năng bị người ta điều tra ra. Bất quá, chỉ cần có An Nhĩ Tư ở, vấn đề này thực dễ dàng.

Sáng sớm sau khi dùng bữa sáng xong, tiểu thứ cầu lại biến về hình người, học tập suốt ngày hôm qua, hiện giờ nó đã có thể hành xử như người bình thường, có thể đi lại chạy nhảy. Bất quá có một vấn đề làm Nhan Tử Dạ không yên tâm, tu vi của tiểu thứ cầu tuy đã gia tăng, trí lực cũng gia tăng, nhưng bởi vì không tiếp xúc với xã hội nên nó rất đơn thuần, cứ hệt như một tờ giấy trắng.

Hiện giờ mang theo tiểu thứ cầu, Nhan Tử Dạ có cảm giác giống như dẫn theo một đứa nhỏ mới sinh, đối với thứ gì cũng tò mò, cũng muốn hỏi. Mới đầu Nhan Tử Dạ còn kiên nhẫn chậm rãi chỉ dạy, thế nhưng sau đó cậu phát hiện mình vốn không có nhiều thời gian như vậy. Bất quá tiểu thứ cầu hiện giờ rất cần người chỉ dạy, phải làm sao đây?

Sau đó An Nhĩ Tư đưa ra một lời đề nghị.

"Cái gì? Anh nói giao tiểu thứ cầu cho Áo Đức Kỳ? Này sao có thể, tuy Áo Đức Kỳ rất thích tiểu thứ cầu, nga, hiện giờ phải gọi là Tiểu Thứ mới đúng. Tuy anh ta rất thích Tiểu Thứ nhưng nếu bí mật tu yêu giả bị lộ ta thì kết quả thế nào, không ai đoán được." Rõ ràng trước đó vẫn còn là một tinh tế thú nho nhỏ, nếu đột nhiên biến thành người, Áo Đức Kỳ sẽ bị kinh hách đi. Nhan Tử Dạ lo lắng nhất chính là, Áo Đức Kỳ sẽ vì thế mà chán ghét Tiểu Thứ, khi đó Tiểu Thứ sẽ thương tâm cỡ nào a.

"Trước tiên cứ để Tiểu Thứ dùng thú thân đi theo Áo Đức Kỳ, Áo Đức Kỳ là người thừa kế của gia tộc Na Duy Á, hiện giờ cậu ta đang tham dự thí luyện gia tộc. Tiểu Thứ đi theo cậu ta có thể kiến thức được đủ loại người, thông qua đó cũng học được nhiều thứ. Mà tôi cùng em hiện giờ không tiện ra ngoài, nếu để Tiểu Thứ ở bên cạnh chúng ta cũng chỉ trói buộc nó thôi, không học hỏi được gì." An Nhĩ Tư phân tích.

Nhan Tử Dạ nghe vậy thì cảm thấy An Nhĩ Tư nói rất có lý, nếu Tiểu Thứ không biến thân thì Áo Đức Kỳ sẽ không phát hiện được. Hơn nữa, học tập cũng không cần quá lâu, chỉ cần một hai tháng là được. Khi đó đám nhỏ cũng chào đời, bảo Tiểu Thứ quay về là được.

Càng nghĩ, nhan Tử Dạ lại càng thấy có lý: "Tốt, kia cứ quyết định như vậy, tôi nói với Tiểu Thứ một chút, anh gọi Áo Đức Kỳ tới đi. Tôi nghĩ anh ta rất sẵn lòng tiếp nhận Tiểu Thứ."

Thấy Nhan Tử Dạ đồng ý, khóe miệng An Nhĩ Tư hơi nhếch lên, lộ ra ý cười sâu xa.

Trước lúc Áo Đức Kỳ tới, Nhan Tử Dạ nói với Nhan Tiểu Thứ đang ngồi đối diện đùa nghịch thông tấn khí trên cổ tay: "Chốc nữa Áo Đức Kỳ sẽ tới đón mi, khoảng thời gian đi theo anh ta phải nghiêm túc học hỏi. Đồng thời còn phải che dấu bản thân, đừng để Áo Đức Kỳ phát hiện thân phận của mình, biết không?"

Nhan Tử Dạ giống như đối xử với đứa con trong ngày đầu tiên tới trường, cẩn thận dặn dò. Mà Nhan Tiểu Thứ nghe vậy thì liền nghĩ Nhan Tử Dạ muốn vứt bỏ mình.

Ánh mắt to tròn lập lức phủ mờ một tầng hơi nước, bổ nhào tới ôm chân Nhan Tử Dạ, vừa khóc vừa nói: "Chủ nhân, có phải Tiểu Thứ đã làm sai gì không, người không cần Tiểu Thứ nữa sao? Nếu Tiểu Thứ làm sai, chủ nhân cứ nói, ta sẽ sửa mà, người đừng vứt bỏ ta..." Tình cảnh này làm Tiểu Thứ nhớ tới một đoạn kí ức tồi tệ, nó nghĩ Nhan Tử Dạ giống chủ nhân trước, không cần nó nữa.

Trước kia khi đi theo chủ nhân trước, nó cứ nghĩ mình thực hạnh phúc. Kết quả sau khi đi theo Nhan Tử Dạ nó mới phát hiện, hóa ra chủ nhân hiện giờ mới là người mà mình nên đi theo. Chủ nhân sẽ cho nó ăn ngon, sẽ cho nó vui đùa, sẽ cho nó có ngôi nhà ấm áp. Chủ nhân còn nhẹ nhàng giúp nó tắm rửa, giúp nó gãi ngứa. Nó không còn cô độc nữa, nó còn được quen biết Tiểu Hoa cùng A Ngốc, nó thực sự rất yêu thích cuộc sống hiện giờ. Nó không muốn trở lại cuộc sống cô độc trước kia.

"Nếu chủ nhân ghét bỏ tu vi của ta thấp, ta sẽ cố gắng, ta nhất định sẽ trở nên mạnh hơn, tuyệt đối sẽ không kéo chân chủ nhân." Nhan Tiểu Thứ tưởng Nhan Tử Dạ ghét bỏ tu vi mình thấp hơn Tiểu Hoa, vì thế nó cố gắng nói ra quyết tâm của mình, hi vọng Nhan Tử Dạ đừng vứt bỏ mình.

Nhìn thiếu niên tóc đỏ ôm bắp chân mình, Nhan Tử Dạ có chút dở khóc dở cười: "Tiểu Thứ, ta không phải muốn vứt bỏ mi. Chính là hiện giờ ta không có thời gian cùng tinh lực để dạy mi, mi bây giờ đã có thể biến thành người, mi cần phải học những kiến thức cơ bản của con người. Thế nên ta mới để mi đi theo Áo Đức Kỳ, như vậy mi sẽ học được rất nhiều điều. Khoảng thời gian cũng không quá dài, chỉ cần mi cố gắng học xong thì có thể sớm trở lại."

"Thật sao? Chỉ cần ta học xong những thứ chủ nhân muốn thì có thể trở lại?" Nhan Tiểu Thứ ngẩng đầu, bộ dáng hoàn toàn tín nhiệm hỏi.

"Đúng vậy, cho nên mi phải cố gắng." Nhan Tử Dạ mỉm cười, cam đoan nói.

Biết Nhan Tử Dạ không phải vứt bỏ mình, Nhan Tiểu Thứ liền vui sướng lộ ra nụ cười sáng lọi: "Ân, ta nhất định sẽ cố gắng học tập, sớm trở lại bên người chủ nhân."

Hôm nay tuyết ngừng, mắt trời cư nhiên xuất hiện, ánh nắng ấm áp xuyên qua song cửa len vào phòng, chiếu rọi lên người hai người vẽ thành một bức tranh chủ tớ tuyệt đẹp.

Thế mà trong mắt An Nhĩ Tư thì hình ảnh này không hài hòa chút nào. Nhìn thiếu niên tóc đỏ ngồi dưới đất ôm chặt lấy bắp chân Nhan Tử Dạ, trong mắt An Nhĩ Tư hiện lên một tia bất mãn. Bất quá nghĩ tới người nào đó đang trên đường tới đây dẫn thiếu niên đi, An Nhĩ Tư lại lập tức lộ ra ý cười nhàn nhạt.

Nhìn thấy An Nhĩ Tư tiến vào, Nhan Tử Dạ hỏi: "Báo cho Áo Đức Kỳ rồi à? Anh ta chịu không?"

"Vừa nghe qua đây đón Tiểu Thứ, cậu ta liền khẩn cấp đồng ý, hiện giờ đang trên đường, vài phút nữa sẽ tới." An Nhĩ Tư mỉm cười thực ôn nhu, chỉ cần nghĩ tới chốc nữa cục gai nào đó sẽ rời đi, tâm tình của anh khoái trá không thôi.

"Vậy thì tốt rồi, Tiểu Thứ, nghe thấy không? Mau mau thu dọn đồ đạc của mình đi, chốc nữa Áo Đức Kỳ sẽ tới đón, tới chỗ Áo Đức Kỳ phải ngoan ngoãn nghe lời không được gây chuyện, biết không?" Nhan Tử Dạ phát hiện từ khi mang thai, mẫu tính trong người cậu tựa hồ bị kích phát, càng lúc càng có tiềm chất mỗ ba.

"Ân ân, Tiểu Thứ sẽ ngoan, chủ nhân không thể không cần Tiểu Thứ." Nhan Tiểu Thứ sợ Nhan Tử Dạ vứt bỏ mình nên vội vàng thu thập đồ đạc. Kỳ thực nó cũng chẳng có đồ gì, bởi vì Nhan Tử Dạ căn dặn lúc ở bên cạnh Áo Đức Kỳ không thể tùy tiện biến thành người, thế nên nó chỉ cần mang theo chút thức ăn là được.

Không tới mười phút, Áo Đức Kỳ đã tới nơi, ánh mắt không hề rời khỏi người tiểu thứ cầu trong tay Nhan Tử Dạ.

Nhan Tử Dạ đưa tiểu thứ cầu cho Áo Đức Kỳ, nói: "Đây, khoảng thời gian này nhờ anh chăm sóc cho nó."

Nhìn tiểu thứ cầu được nuôi tới béo tròn trong tay, Áo Đức Kỳ nói: "Yên tâm." Vuốt ve tiểu thứ cầu, nhìn ánh mắt bé xíu nuối tiếc nhìn Nhan Tử Dạ, Áo Đức Kỳ không chút không đành lòng, trực tiếp ôm lấy tiểu thứ cầu rời đi. Một khắc khựng lại cũng không có.

"Kỳ quái, đi nhanh như vậy làm gì, còn chưa kịp đưa mấy thứ này a!" Thẳng tới khi bóng dáng Áo Đức Kỳ biến mất, Nhan Tử Dạ mới kịp phản ứng, đồ đạc của tiểu thứ cầu vẫn còn nằm trong tay An Nhĩ Tư, chưa kịp mang theo!

"Không sao đâu, chỗ Áo Đức Kỳ chắc còn đầy đủ hơn chỗ chúng ta." An Nhĩ Tư giao đồ trong tay cho người hầu, bảo đối phương thu dọn.

"Cũng đúng, thức ăn của Tiểu Thứ cũng là tự tay làm, tôi nghĩ anh ta sẽ không bạc đãi nó." Giao Tiểu Thứ cho Áo Đức Kỳ, Nhan Tử Dạ cũng yên tâm. Kỳ thực nếu không phải không có thời gian cùng tinh lực, cậu cũng không để Tiểu Thứ đi. Cũng may, An Nhĩ Tư còn cố ý chuẩn bị thông tấn khí cho Tiểu Thứ.

….

Gia tộc Na Duy Á.

Là một trong số người thừa kế gia tộc, Áo Đức Kỳ kỳ thực càng có quyền thừa kế hơn anh trai mình, bởi vì thiên phú của anh mạnh hơn. Vô luận học thứ gì cũng có thể từ một suy ba, thế nhưng Áo Đức Kỳ không thích không khí ngươi lừa ta gạt trong gia tộc, vì thế cũng không có ý tưởng kế thừa vị trí gia chủ. Bất quá cha Áo Đức Kỳ, gia chủ đương nhiệm của gia tộc Na Duy Á lại nhất định bắt Áo Đức Kỳ tham gia thí luyện gia tộc, ông muốn chọn ra người thừa kế thích hợp nhất từ hai đứa con. Thế nên cả hai đều phải khảo sát.

Áo Đức Kỳ cảm thấy thật may mắn vì mỗ ba mình đã sinh được hai đứa con, này cũng là nguyên nhân rất nhiều gia tộc khác hâm mộ gia tộc Na Duy Á. Bởi vì gia chủ Na Duy Á có được hai hậu đại.

So với Áo Đức Kỳ, anh trai anh khá có dã tâm, người thừa kế chỉ cần một là đủ, nếu anh trai đã muốn thì Áo Đức Kỳ trực tiếp tặng vị trí kia ra. Biết ý đồ của cha mình, Áo Đức Kỳ căn bản không muốn học quản lý gia tộc, chẳng qua chỉ diễn trò đi xem một chút mà thôi.

Bởi vì tính cách lạnh nhạt, Áo Đức Kỳ vẫn không có bằng hữu, người lui tới cũng rất ít. Trước nay anh vốn không thích động vật nhỏ, thế nhưng hiện giờ anh lại cực kỳ yêu thích tiểu thứ cầu, thậm chí nếu mỗi ngày không thể nhìn thấy liền nóng ruột nóng gan, nhớ nó tới mức ăn không ngon ngủ không yên, thời thời khắc khắc đều nghĩ tới nó.

Vật nhỏ thực hoạt bát, cũng thực tham ăn, thế nhưng lại tuyệt không sợ anh. Vì ăn, nó thậm chí còn lấy lòng anh. Lúc tâm tình anh không tốt, nó tựa hồ cũng cảm nhận được, mở to đôi mắt bé xíu kêu chi chi với anh, tựa hồ đang an ủi. Có lẽ bởi vì anh thực sự quá cô độc, tiểu thứ cầu hoạt bát hệt như một tia sáng hòa tan trái tim lạnh như băng của anh. Từ sau khi mỗ ba qua đời, không còn ai an ủi anh những khi tâm tình không tốt. Vật nhỏ làm anh cảm nhận được sự ấm áp chưa từng có.

Vốn đã định tới gia tộc Cái Nhĩ thăm tiểu thứ cầu, thật không ngờ An Nhĩ Tư cư nhiên gọi tới, bởi vì nguyên nhân đặc thù, hi vọng anh có thể chăm sóc tiểu thứ cầu hai tháng. Áo Đức Kỳ không chút nghĩ ngợi đã đồng ý. Càng không để tâm tới khi đó đang là hội nghị gia tộc, lập tức bật dậy chạy tới gia tộc Cái Nhĩ đón nhóc con kia.

Sau khi nhìn thấy vật nhỏ mà mình vẫn luôn mong nhớ, trái tim nôn nóng của Áo Đức Kỳ liền bình ổn trở lại. Lúc ngồi trên phi hành khí quay về nhà, Áo Đức Kỳ nâng vật nhỏ lên, cùng đó đối mặt.

"Về sau, ta sẽ đối tốt với mi." Âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên trong phi hành khí im ắng.

"Chi chi…"

"Ừm, sẽ có thật nhiều đồ ăn ngon, cũng có nhiều thứ chơi vui."

"Chi chi chi…"

"Ừm, đi đâu cũng mang theo, sẽ không bỏ mi lại một mình."

"Chi chi…"

"Được, trở về làm thịt viên hương vị mới cho mi, bất quá phải thêm rau cải nữa, dinh dưỡng phải cân đối."

…

Hoàn Chương 135.

136. Chương 136: Muốn Sinh?

Sau khi tới gia tộc Cái Nhĩ, An Nhĩ Tư đã dời số rau dưa cùng cà chua gieo trồng trong nhà Nhan Tử Dạ tới gia tộc Cái Nhĩ. Vì không để người khác quấy rầy, nơi ở của Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư được cải tạo thành một khu nhà riêng biệt. Người hầu rất ít, rất thanh tịnh, thực thích hợp với Nhan Tử Dạ.

Đương nhiên, nếu chuyển nhà thì A Ngốc cũng chuyển tới đây, tuy có đôi lúc nó thực ngớ ngẩn, cũng thực dong dài, nhưng khi chăm sóc cho số rau cải trong vườn cùng những loại cây con khác mà An Nhĩ Tư tìm về, nó vẫn rất để tâm.

Tiểu Thứ ở chỗ Áo Đức Kỳ, mới đầu Nhan Tử Dạ còn hỏi thăm tình huống mỗi ngày, cuối cùng biết Tiểu Thứ ở bên đó ăn ngon ngủ ngon lại còn béo lên không ít mới an tâm. Về phần Tiểu Hoa, sau khi Tiểu Thứ biến hóa nó liền đẩy nhanh tốc độ tu luyện, cũng muốn nhanh chóng biến hóa.

Bối Cơ cùng Tạp Mễ Nhĩ ở tinh cầu Á Bá Lan xa xôi mỗi ngày đều gọi tới, một phần là muốn nhìn Nhan Tử Dạ, xem xem tình huống của cậu thế nào, mặc khác là bàn bạc số khách mời trong hôn lễ nửa tháng sau.

Bất tri bất giác, Nhan Tử Dạ đã mang thai được ba mươi ngày, dựa vào tình huống kiểm tra được thì cách ngày sinh chỉ còn vài ngày mà thôi. Hiện giờ trừ bỏ dân chúng bình dân, phần lớn gia tộc thượng lưu đều biết chuyện cậu là bán thú nhân. Vì thế để tránh phiền toái, khoảng thời gian này Nhan Tử Dạ vẫn luôn ở trong nhà, không xuất môn.

Hôm nay thời tiết không tồi, mặt trời treo treo trên cao, mùa xuân đang dần tiến tới nên băng tuyết cũng bắt đầu hòa tan. Thời điểm này so với lúc mới hạ tuyết lại còn rét lạnh hơn. Thế nhưng sau khi mặt trời xuất hiện thì khí lạnh bị xua tan không ít.

Vì sợ lạnh, khoảng thời gian này Nhan Tử Dạ vẫn luôn làm ổ trong phòng, vất vả lắm mới có một ngày nắng ấm, đương nhiên phải hảo hảo hưởng thụ, thuận tiện cũng bồi bổ một chút. Phơi nắng rất tốt cho thân thể a.

A Ngốc đã bị đưa tới trung tâm sửa chữa bảo hành người máy quản gia để bảo dưỡng, Nhan Tử Dạ bảo Tân Địch mang ghế dựa ra vườn rau, nơi đó ánh sáng sung túc, nằm trong sân, không có A Ngốc lải nhải bên tai, Nhan Tử Dạ một tay cầm sách, tay kia cầm một quả cà chua đỏ rực, ăn ngon lành. Mà Tiểu Hoa thì đang cắm rễ trong vườn, ngửa đầu đón nắng.

Sau chuyện Nhan gia, gia tộc Cái Nhĩ chiếm được không ít chỗ tốt, tiếp quản một số sản nghiệp của Nhan gia. Bất quá từ lúc Nhan Tôn rời đi, rất nhiều sản nghiệp của Nhan gia xuất hiện vấn đề nghiêm trọng. Sau khi tiếp nhận, gia tộc Cái Nhĩ mất không ít thời quan chỉnh lý. Cũng may, An Nhĩ Tư tựa hồ rất có thiên phú về phương diện này, cho nên mấy hôm nay đều giúp đỡ gia chủ Cái Nhĩ xử lý.

Vừa mới ăn xong một quả cà chua, Tân Địch đã mang cơm trưa tới, sau khi đặt xuống chiếc bàn bên cạnh Nhan Tử Dạ, thấy tay cậu dính nước cà chua, Tân Địch liền đưa khăn tay qua.

Nhan Tử Dạ nhận khăn lau khô tay, sau đó đưa một quả cà chua cho Tân Địch: "Sốt cà chua cậu đã ăn rồi, nếm thử quả tươi đi."

"Sốt cà chua làm từ loại quả này à?" Tân Địch nhận lấy, tò mò đánh giá loại quả màu đỏ trong tay. Trước đó Tân Địch căn bản không biết thứ sốt cà chua này, sau khi nêm thử thì lập tức yêu thích hương vị chua chua ngọt ngọt kia. Vì thế vừa nghe nói nguyên liệu làm ra loại sốt mình yêu thích chính là loại quả này, Tân Địch lập tức cắn một ngụm.

Nước trái cây thơm ngát có hương vị chua ngọt lập tức lan tràn trong miệng, hương vị so với nước sốt lại càng tươi mới hơi, Tân Địch lập tức bị chinh phục.

Nhan Tử Dạ thấy Tân Địch ăn thực vui vẻ thì liền cảm thấy đói bụng, lập tức cầm muỗng nĩa hưởng dụng phần cơm của mình. Kết quả chỉ mới ăn được một nửa thì phần bụng đột nhiên truyền tới một trận co rút đau đớn. Bất quá cơn đau rất nhanh liền qua đi, Nhan Tử Dạ nhĩ đám nhỏ trong bụng lại bắt đầu nghịch ngợm nên cũng không để ý nhiều.

Đợi đến khi ăn xong, đang định đứng dậy trở về phòng nghỉ ngơi thì cơn đau đớn lại ập tới, lần này so với lần trước càng dài hơn, đại khái duy trì khoảng mười giây, động tác của Nhan Tử Dạ cũng khựng lại.

Tân Địch đang thu thập chén dĩa, thấy cả người Nhan Tử Dạ giống như cứng đờ thì nhịn không được hỏi: "Tiểu tổ tông, sao vậy?"

Cơn co rút đau đớn kia lại một lần nữa biến mất, nếu không phải thật sự cảm nhận được, Nhan Tử Dạ còn tưởng vừa nãy chỉ là ảo giác. Thấy Tân Địch lo lắng nhìn mình, Nhan Tử Dạ lắc đầu nói: "Không có việc gì, chắc đám nhỏ tỉnh lại thôi." Cũng chỉ có thể giải thích như vậy, chính là cũng thực kỳ quái, nếu thật sự là đám nhỏ tỉnh lại thì không nên có cảm giác co rút đau đớn như vậy mới đúng.

Lúc đang nghi hoặc thì đột nhiên cảm giác phần bụng không ngừng gồ lên, Nhan Tử Dạ nhịn không được phì cười một tiếng, quả nhiên là đám nhỏ tỉnh, trưa nay sợ không ngủ được rồi.

"Đám nhỏ tỉnh à? Kỳ quái, lúc này không phải giờ ngủ trưa à? Sao lại tỉnh dậy." Đối với quy luật cuộc sống của Nhan Tử Dạ cùng đám nhỏ trong bụng, khoảng thời gian này Tân Địch đã hoàn toàn nắm rõ. Ba đứa nhỏ kia mặc kệ là ăn uống hay ngủ nghỉ đều rất có quy luật.

"Sáng giờ vẫn không có động tĩnh, có thể là vì thời tiết lạnh nên chúng ngủ nướng đi. Vừa nãy tôi nằm phơi nắng, có thể là chúng cảm nhận được ánh nắng ấm áp nên tỉnh lại." Nhan Tử Dạ suy đoán.

"Có lẽ vậy. Kia tiểu tổ tông muốn về phòng hay phơi nắng tiếp?" Tân Địch hỏi.

"Nếu đám nhỏ thích thì tiếp tục phơi nắng đi." Nhan Tử Dạ một lần nữa nằm xuống ghế dừa, bởi vì có thói quen ngủ trưa nên vừa ăn no xong cậu liền cảm thấy mệt mỏi.

Tân Địch thấy Nhan Tử Dạ nằm ổn thì liền thu thập đồ đạc rời đi. Tuy gia tộc Cái Nhĩ có người hầu nhưng Nhan Tử Dạ không thích có người tới gần vườn rau, bởi vì nơi này có rất nhiều bí mật nên nhiệm vụ đưa cơm gian khổ liền rơi xuống người Tân Địch.

Đám nhỏ trong bụng không biết có phải vì lâu rồi mới được phơi nắng hay không mà đặc biệt hoạt bát, bụng không ngừng truyền tới động tĩnh làm Nhan Tử Dạ căn bản không ngủ được. Bất quá cậu thật sự rất mệt nên liền vuốt ve bụng, nhẹ giọng nói: "Ba đứa im lặng phơi nắng nào, đừng quấy rầy mỗ ba ngủ, bằng không chờ ba đứa chào đời rồi liền đánh mông."

Cũng không biết có phải ba cục cưng nghe hiểu lời Nhan Tử Dạ hay sao mà thật sự im lặng. Bất quá không tới hai phút sau, chấn động lại càng kịch liệt hơn. Chấn động quá lớn làm Nhan Tử Dạ cảm thấy đau đớn, nhịn không được mở mắt ra.

Vén áo lên nhìn phần bụng không ngừng gồ lên, cảm giác đau đớn cũng càng lúc càng kịch liệt, Nhan Tử Dạ nhịn không được nhíu mày.

Hôm nay đám nhỏ làm sao vậy? Chẳng lẽ hôm qua hấp thu linh lực không đủ nên quấy rối? Chuyện thế này cũng từng xuất hiện nên Nhan Tử Dạ chỉ nghĩ bởi vì yêu đan không còn linh lực cho đám nhỏ hấp thu nên mới co rút đau đớn. Thế nhưng lúc Nhan Tử Dạ cảm nhận được yêu đan vẫn còn tồn trữ rất nhiều linh lực thì cậu lập tức phát hiện không đúng.

Nghiêm túc cảm thụ một chút, cơn đau kia tựa hồ không phải do yêu đan co rút mà giống như tràng ruột bị hung hăng xé mở. Đau quá, cơn đau càng lúc càng mãnh liệt, trán Nhan Tử Dạ toát mồ hôi lạnh.

Biết tình huống không đúng, Nhan Tử Dạ lập tức mở thông tấn khí, phản ứng đầu tiên là liên lạc với An Nhĩ Tư. Kết quả cuộc gọi còn chưa được nhận thì Tân Địch đã quay trở lại.

Thấy Nhan Tử Dạ ôm bụng co rụt trên ghế, Tân Địch sợ hãi lập tức chạy tới, sốt ruột hỏi han: "Tiểu tổ tông, cậu sao vậy?"

Đau quá, Nhan Tử Dạ chỉ cảm thấy ruột gan phèo phổi trong bụng giống như bị cắt từng dao từng dao, hơn nữa nơi riêng tư ở phía sau tựa hồ cũng có thứ gì đó chảy ra.

Lúc này, nếu Nhan Tử Dạ còn không biết mình sắp sinh thì đúng là quá khờ.

"Tôi… muốn sinh…" Nhan Tử Dạ bắt được tay Tân Địch, đau đến mức không còn sức lực.

Tân Địch vừa nghe vậy thì khiếp sợ la lớn: "Cái… cái gì? Muốn sinh?"

Đúng lúc này, An Nhĩ Tư nhận cuộc gọi của Nhan Tử Dạ, vốn anh đang mỉm cười định hỏi xem Nhan Tử Dạ đã ăn cơm chưa, kết quả lại thấy sắc mặt Nhan Tử Dạ tái nhợt, trán đổ mồ hôi lạnh, bộ dáng đau đớn khó nhịn, An Nhĩ Tư kinh hãi, vội vàng hỏi: "Tiểu Dạ, em làm sao vậy?"

Nhan Tử Dạ hiện giờ đã đau tới mức không còn khí lực nói chuyện, vì thế người trả lời là Tân Địch.

"An Nhĩ Tư, không tốt, tiểu tổ tông muốn sinh a?"

"Cái gì?" An Nhĩ Tư bật dậy, chiếc ghế dựa phía sau cũng theo đó ngã xuống, kinh sợ nhóm cấp dưới đang họp.

"Cậu lập tức thông tri bác sĩ, bảo bọn họ tới ngay lập tức, sau đó cậu ôm Tiểu Dạ về phòng, giúp em ấy đắp chăn, đừng để bị lạnh. Tôi lập tức về ngay." Đã không còn thời gian truy hỏi, tuy hai tay khẩn trương tới phát run nhưng An Nhĩ Tư vẫn thực bình tĩnh dặn dò Tân Địch. Sau khi tắt thông tấn khí, bỏ lại một câu 'tan họp' với đám cấp dưới đang trợn mắt há hốc nhìn mình, An Nhĩ Tư lập tức vận dụng dị năng lắc mình rời đi.

Nhóm cấp dưới nhìn vị trí trống rỗng kia mới kịp phản ứng là thiếu gia nhà mình vừa nãy còn ngồi họp đã rời đi. Mà ngay sau khi anh đi rồi, nửa phút sau, cả đám người mới phản ứng.

Vừa nãy bọn họ nghe thấy cái gì? Bầu bạn của thiếu gia muốn sinh, bán thú nhân trong truyền thuyết kia muốn sinh?

"Ông trời của tôi ơi, bầu bạn của gia chủ tương lai muốn sinh…"

"Không phải nói ngày sinh dự tính vẫn còn vài ngày nữa mới tới à? Sao lại sinh sớm như vậy, không có vấn đề gì đi?"

"Không có khả năng, bầu bạn của gia chủ tương lai không phải đang ở gia tộc Cái Nhĩ à? Thủ vệ bên đó nghiêm ngặt như vậy, không có chuyện gì mới đúng."

"Này cũng khó nói, hiện giờ có biết bao nhiêu người nhắm tới bầu bạn của gia chủ tương lai, chuyện của đại gia tộc ai biết được chứ."

"Hi vọng không có việc gì, dù sao bầu bạn của gia chủ tương lai chính là bán thú nhân duy nhất của tinh tế chúng ta, nếu lại sinh được một bán thú nhân thì tốt rồi."

"Đúng đúng đúng, sinh được một bán thú nhân, nói không chừng chúng ta sẽ có cơ hội a!"

"Cậu nghĩ nhiều quá rồi."

…

Hoàn Chương 136.

137. Chương 137: Sinh Sản

Gia chủ Cái Nhĩ cũng nhận được tin, ông lập tức chạy tới khu nhà của Nhan Tử Dạ. Trên đường, ông không ngừng hỏi quản gia: "Này rốt cuộc là chuyện gì, đang êm đẹp sao lại sinh non?"

Quản gia theo sát phía sau gia chủ Cái Nhĩ: "Cụ thể thế nào vẫn chưa rõ, chỉ nói sau khi Nhan thiếu gia ăn cơm trưa xong thì bắt đầu."

"Cơm trưa hôm nay do ai chuẩn bị?"

"Là Tân Địch thiếu gia."

"Tân Địch à? Kia hẳn không có vấn đề, bất quá ngày sinh dự tính vẫn còn vài ngày nữa, hiện giờ tự dưng lại sinh sớm, cũng không biết là Tiểu Dạ hay đám nhỏ có vấn đề. Ai nha, đúng là gấp chết tôi mà." Gia chủ Cái Nhĩ rốt cuộc nhịn không được, lập tức sử dụng dị năng đẩy nhanh cước bộ. Quản gia cũng sử dụng dị năng đuổi kịp.

Bên Nhan Tử Dạ, sau khi được Tân Địch ôm về phòng thì cậu cảm thấy bụng không còn quá đau, dần dần cơn đau cư nhiên biến mất. Chẳng qua bụng dưới có cảm giác trì nặng xuống. Hơn nữa những thứ tràn ra ở phía sau càng lúc lại càng nhiều hơn, Nhan Tử Dạ cảm giác chiếc chăn lót dưới thân đã ướt sũng.

Lúc này nhân viên y tế đang khẩn trương giúp Nhan Tử Dạ kiểm tra, lúc thiết bị lạnh băng kia dán lên phần bụng Nhan Tử Dạ thì lập tức hiện ra số liệu. Nhân viên y tế vừa thấy thì cả kinh nói: "Quả thực muốn sinh rồi, ba quả trứng đều tiến vào kỳ thành thục."

"Sao có thể, sáng hôm qua kiểm tra không phải vẫn chưa tiến vào kỳ thành thục à? Sao mới một ngày đã thành thục rồi?" Tân Địch túm lấy cánh tay nhân viên y tế, khẩn trương hỏi.

Vấn đề này nhân viên y tế cũng không rõ, nghĩ nghĩ rồi giải thích: "Có lẽ kỳ sinh sản của bán thú nhân khác với giống cái nên đứa nhỏ trong bụng vương tử phi mới thành thục chỉ trong một đêm." Chỉ có thể giải thích như vậy.

Tuy vẫn cảm thấy có chút không thích hợp nhưng Tân Địch chỉ có thể tạm thời tin tưởng, bất quá lại hỏi: "Kia hiện giờ nên làm gì?"

"Chuẩn bị một ít tinh hạch, trước lúc chào đời đứa nhỏ sẽ hấp thu một lượng lớn năng lượng từ mỗ ba, nhất định phải cung cấp đầy đủ năng lượng cho mỗ thể. Sau đó chúng ta chờ đứa nhỏ chào đời." Nhân viên y tế thu hồi thiết bị kiểm tra, sau đó hỏi Nhan Tử Dạ: "Hiện giờ ngài còn đau không?"

"Không đau." Nhan Tử Dạ lắc lắc đầu.

"Kia hẳn đám nhỏ đã sắp tiến vào giai đoạn hấp thu năng lượng, Tân Địch thiếu gia, mau lấy tinh hạch tới." Nhân viên y tế hô lớn với Tân Địch.

"Rồi rồi." Tân Địch đang định xoay người chạy đi thì bị Nhan Tử Dạ gọi lại.

"Không cần, tôi có mang theo." Nhan Tử Dạ lấy một viên tinh hạch cấp S trong túi ra, trải qua hơn mười ngày chữa trị, hiện giờ yêu đan đã khôi phục như ban đầu, thế nên hai hôm nay cậu vẫn luôn mang theo tinh hạch để tiện hấp thu.

Nhìn viên tinh hạch cấp S trong tay Nhan Tử Dạ, toàn bộ nhân viên y tế thở phào một hơi, hiện giờ bọn họ không cần làm gì cả, chỉ cần chờ đứa nhỏ hấp thu đủ năng lượng rồi chào đời.

Lúc này, gia chủ Cái Nhĩ đã đến.

"Thế nào?" Vừa đi vào phòng, gia chủ Cái Nhĩ đã lập tức túm một nhân viên y tế hỏi.

"Gia chủ Cái Nhĩ xin yên tâm, vương tử phi có vấn đề gì, đứa nhỏ trong bụng cũng thực khỏe mạnh, chỉ là đã tới kỳ thành thục nên phải sinh." Nhân viên y tế bị túm kia giải thích. Mới đầu nghe tin vương tử phi xảy ra chuyện, bọn họ đều sợ tới mức hồn vía lên mây, nếu vương tử phi cùng tiểu vương tự xảy ra chuyện thì bọn họ đừng nghĩ tới chuyện sống sót. Cũng may sợ bóng sợ gió một hồi, kết quả là vương tử phi muốn sinh mà thôi.

"Trước đó không phải nói vẫn còn vài ngày à? Sao đột nhiên lại sinh sớm hơn?" Gia chủ Cái Nhĩ khẩn trương truy hỏi.

"Này có thể là vì vương tử phi là bán thú nhân phản tổ nên quá trình sinh sản không giống với bán thú nhân ngàn năm trước cùng giống cái. Bất quá xin gia chủ Cái Nhĩ yên tâm, vương tử phi cùng nhóm tiểu vương tử không có vấn đề gì cả. Hiện giờ nhóm tiểu vương tử đang hấp thu năng lượng, đợi bọn họ hấp thu đủ thì sẽ chào đời."

Mà lúc này, Nhan Tử Dạ quả thực cảm nhận được đám nhỏ trong bụng đang điên cuồng hấp thu linh lực trong yêu đan, vì thế cậu lập tức hấp thu tinh hạch rồi chuyển hóa thành linh lực cho ba đứa nhỏ hấp thu.

Nhìn thấy trên người Nhan Tử Dạ không ngừng lóe sáng hồng quang, nhóm gia chủ Cái Nhĩ lập tức chăm chú nhìn chằm chằm, không buông tha bất cứ động tác cùng biểu tình nào của Nhan Tử Dạ. Mọi người không dám phát ra chút âm thanh nào, sợ quấy rầy tới cậu.

Lúc này An Nhĩ Tư cũng chạy về tới, bước nhanh tới, nhìn thấy Nhan Tử Dạ đang hấp thu tinh hạch thì lập tức dùng ánh mắt ra hiệu cho Tân Địch cùng nhóm nhân viên y tế, bảo bọn họ theo mình ra ngoài.

Sau khi hỏi rõ ràng những chuyện đã phát sinh cùng tình huống của Nhan Tử Dạ, trái tim thấp thỏm của An Nhĩ Tư cuối cùng cũng buông xuống một nửa, nửa còn lại bởi vì đám nhỏ vẫn chưa sinh ra nên vẫn lo âu như cũ.

"Hấp thu năng lượng kéo dài bao lâu?" An Nhĩ Tư hỏi.

Nhóm trưởng nhóm nhân y viên y tế nói: "Này cần phải xem năng lực hấp thu của ba vị tiểu vương tử, dựa theo bản ghi chép của bán thú nhân ngàn năm trước thì khoảng nửa giờ, nếu năng lực hấp thu của ba vị vương tử mạnh, thiên phú cũng cường đại thì sẽ kéo dài hơn. Càng hấp thu nhiều năng lượng thì chứng minh ba vị tiểu vương tử càng mạnh."

"Tốt, tôi biết rồi. Lưu lại hai người, số còn lại lập tức lui xuống chuẩn bị những thứ cần thiết sau đó." Bởi vì sự tình phát sinh đột nhiên nên có vài đồ dùng vẫn chưa kịp chuẩn bị, An Nhĩ Tư lập tức nắm chặt thời gian.

Nhan Tử Dạ nhắm chặt hai mắt, linh lực trên người cấp tốc bị ba cục cưng hút đi, mà tinh hạch cấp S cậu đang nắm trong tay cũng chậm rãi biến mất. Sau khi tinh hạch biến mất, Nhan Tử Dạ lập tức đưa tay vào túi áo, kết quả phát hiện cư nhiên không còn tinh hạch.

Đang định gọi người thì một viên tinh hạch đã được bỏ vào tay, Nhan Tử Dạ theo phản xạ bắt đầu hấp thu linh lực. Vừa mở mắt ra thì thấy An Nhĩ Tư đứng bên giường, vẻ mặt lo lắng nhìn mình.

"An Nhĩ Tư…." Nhan Tử Dạ vừa mới mở miệng đã bị đánh gãy.

"Đừng nói, chuyên tâm hấp thu tinh hạch, yên tâm, tôi vẫn luôn bồi bên cạnh em." An Nhĩ Tư lộ ra nụ cười ôn nhu đến mức có thể hòa tan cả dòng sông băng.

Nhan Tử Dạ vốn có chút khẩn trương, nghe An Nhĩ Tư nói vậy thì lập tức an tâm, sau đó chuyên tâm hấp thu tinh hạch trong tay.

Đám nhỏ trong bụng cứ hệt như một con sông không có đáy, cứ hút mãi hút mãi, thời gian đã trôi qua hơn nửa giờ, viên tinh hạch cấp S thứ hai đã sắp hấp thu xong, cư nhiên vẫn chưa dừng lại.

Thời gian càng lúc càng dài, mọi người cũng càng khẩn trương hơn.

Nhân viên y tế đã nói, thời gian hấp thu năng lượng càng lâu thì chứng minh đứa nhỏ lại càng cường đại, thiên phú cũng càng cao. Thế nhưng năng lượng được hấp thu cũng nhiều quá đi, An Nhĩ Tư đã đặt tới viên tinh hạch cấp S thứ ba vào tay Nhan Tử Dạ.

Mắt thấy đã một tiếng trôi qua, viên tinh hạch thứ ba sắp hấp thu xong mà đứa nhỏ trong bụng cư nhiên vẫn không ngừng lại, không riêng gì đám Tân Địch, ngay cả nhân viên y tế cũng luống cuống.

An Nhĩ Tư trực tiếp xách nhân viên y tế ra ngoài, chất vấn: "Này rốt cuộc là sao hả, đã hơn một tiếng rồi, nếu tiếp tục như vậy liệu Tiểu Dạ có gặp nguy hiểm gì không?"

"Này… vương tử điện hạ, để phòng ngừa, xin hãy chấp thuận cho chúng ta giúp vương tử phi kiểm tra một chút." Nhân viên y tế cũng không thể bảo trì trấn định. Vương tử phi đã bắt đầu hấp thu viên tinh hạch cấp S thứ tư, cho dù là bán thú nhân trước kia cũng chưa từng xuất hiện tình huống này.

"Kia còn không mau làm đi." An Nhĩ Tư phẫn nộ quát. Anh vốn đã rất lo lắng, toàn bộ sự kiên nhẫn vốn có thoáng chốc đã biến mất.

"Vâng." Nhân viên y tế quay vào trong phòng, lập tức cầm thiết bị đi tới gần Nhan Tử Dạ, định kiểm tra. Kết quả thiết bị vừa mới đụng tới bụng Nhan Tử Dạ thì một trận hồng quang bắn ra, thiết bị kiểm tra thai nhi loại nhỏ tóe lửa, 'bụp' một tiếng, hỏng mất.

Tình trạng này thực tương tự với lần đầu tiên kiểm tra ra Nhan Tử Dạ mang thai, nhóm nhân viên y tế nhìn về phía An Nhĩ Tư, chờ đợi anh lên tiếng.

Nhìn Nhan Tử Dạ nhắm mắt nằm trên giường, An Nhĩ Tư mím môi: "Lập tức đổi cái khác thử lại."

Nhân viên y tế đổi thiết bị mới, kết quả vẫn giống hệt như ban nãy, thiết bị vừa tới gần liền bị nguồn năng lượng màu đỏ phát ra từ bụng Nhan Tử Dạ hủy diệt.

"Đó là năng lượng do đứa nhỏ trong bụng Tiểu Dạ phát ra à?" Gia chủ Cái Nhĩ có chút trừng mắt cứng lưỡi hỏi An Nhĩ Tư.

An Nhĩ Tư nhíu chặt mày đáp: "Đúng vậy, chúng thực sự rất nghịch ngợm, chờ chúng ra ngoài rồi, xem xem con có thu thập chúng không thì bảo."

"Anh muốn thu thập ai hả? Tôi cảnh cáo anh, thử đụng vào một cọng tóc của chắt trai tôi xem, xem tôi có đánh anh không." Đứa nhỏ còn chưa chào đời mà cháu trai mình đã muốn thu thập, gia chủ Cái Nhĩ bảo hộ chắt trai lập tức nhảy ra, nghĩ lại tình hình khi nãy, ông nói: "Nhất định là đám nhỏ cảm thấy có người muốn đả thương mỗ ba nên mới hủy đi thiết bị. Còn chưa sinh ra đã thông minh như vậy, không hổ là chắt trai tôi a."

Càng nghĩ càng cảm thấy mình vừa nói ra chân tướng, gia chủ Cái Nhĩ liền lộ ra vẻ mặt tự hào.

Tân Địch phụ họa: "Rất có thể a."

Tuy cảm thấy đứa nhỏ còn chưa chào đời đã biết bảo hộ mỗ ba có chút hoang đường, bất quá nghĩ tới Nhan Tử Dạ là tu yêu giả, An Nhĩ Tư cũng có chút tin tưởng.

Mắt thấy lại trôi qua thêm nửa giờ, viên tinh hạch thứ tư trong tay Nhan Tử Dạ cũng sắp hấp thu xong, thế nhưng thiết bị lại không thể tiếp cận Nhan Tử Dạ, căn bản không biết tình hình của cậu lúc này thế nào, An Nhĩ Tư rất lo lắng.

Hai nắm tay An Nhĩ Tư nắm chặt, gân xanh đều nổi lên, ngân quang trong mắt cũng lóe sáng, mắt thấy sắp nhẫn nại hết nỗi thì hồng quang trên người Nhan Tử Dạ biến mất. Đứa nhỏ đình chỉ hấp thu linh lực, mà viên tinh hạch trong tay Nhan Tử Dạ cũng bị hấp thu hoàn toàn.

"Ngừng rồi, thật tốt quá." Tảng đá lớn trong lòng gia chủ Cái Nhĩ nháy mắt hạ xuống, những người khác cũng thở phào.

Nắm tay nắm chặt của An Nhĩ Tư cũng chầm chậm buông lỏng, ngân quang lóe sáng trong con ngươi cũng biến mất.

Nhan Tử Dạ kỳ thực cũng rất khẩn trương, tuy cậu nhắm mắt nhưng những lời nói chuyện của nhóm người vẫn nghe rất rõ. Lúc đứa nhỏ đình chỉ hấp thu linh lực, cậu cũng thở phào. Sau đó Nhan Tử Dạ cảm thấy bụng khẽ co giật một chút, phía sau căng ra, tựa hồ có thứ gì đó từ trong cơ thể trượt ra.

...

Hoàn Chương 137.

138. Chương 138: Đản Đản Nghịch Ngợm

Cả người Nhan Tử Dạ cứng đờ, sau đó cứng ngắc quay qua nhìn An Nhĩ Tư.

Trái tim An Nhĩ Tư thít chặt, còn tưởng Nhan Tử Dạ lại xảy ra chuyện, anh vội vàng hỏi: "Tiểu Dạ, làm sao vậy, xảy ra chuyện gì?"

Nhan Tử Dạ ngây ngốc vói tay vào trong chăn, sau đó lôi một quả trứng lớn cỡ trứng gà ra ngoài, vỏ trứng trắng noãn không nhiễm một hạt bụi, một chút dịch nhớt cũng không có. An Nhĩ Tư nhìn quả trứng trong tay Nhan Tử Dạ, cả người cũng trở nên cứng ngắc, sửng sốt.

Gia chủ Cái Nhĩ thì nhịn không được kích động mà run rẩy, nhìn thấy An Nhĩ Tư vẫn còn ngây ngốc đứng yên tại chỗ thì lập tức quát: "Còn thất thần cái gì, mau nhận lấy rồi dùng chăn nhỏ quấn lại, lỡ đứa nhỏ bị đông lạnh thì sao."

Lúc này An Nhĩ Tư mới phản ứng lại, lập tức nhận lấy quả trứng trong tay Nhan Tử Dạ rồi dùng chăn mềm đã chuẩn bị từ sớm quấn lại. Mà Nhan Tử Dạ nằm trên giường một lần nữa nghẹn đỏ mặt, sau đó hai

quả trứng còn lại cũng được sinh ra. Là một quả màu trắng cùng một quả màu đỏ. Khác với hai quả trứng màu trắng, quả trứng đỏ bịt kín hoa văn thần bí.

Ba quả trứng nho nhỏ được quấn trong chăn mềm, trừ bỏ cơn đau dữ dội lúc bắt đầu muốn sinh cùng quá trình hấp thu linh lực, Nhan Tử Dạ chỉ đổ chút mồ hôi chứ không hề cảm thấy thống khổ gì cả.

Nhìn ba quả trứng trong lòng An Nhĩ Tư, Nhan Tử Dạ nhịn không được ngồi dậy, dọa An Nhĩ Tư nhảy dựng.

"Chậm đã, em vừa mới sinh xong sao có thể ngồi dậy?" An Nhĩ Tư lo lắng hô, bất quá vì trong lòng còn ôm ba cục cưng nên không rảnh tay đỡ Nhan Tử Dạ.

"Tôi không sao, không có vấn đề gì cả." Cũng không phải nữ nhân sinh con, hiện giờ cơ thể Nhan Tử Dạ không có vấn đề gì cả, cậu sốt ruột muốn nhìn đám nhóc của mình: "Cho tôi nhìn bọn nhỏ."

An Nhĩ Tư lập tức ôm ba quả trứng ngồi xuống bên giường Nhan Tử Dạ, sau đó cẩn thận đặt những quả trứng vào lòng Nhan Tử Dạ.

Trong ba quả, quả màu đỏ chính là quả sinh ra cuối cùng, thế nhưng nó lại có kích thước lớn nhất.

"Mấy quả trứng này có phải quá nhỏ không? Kia lúc đứa nhỏ được ấp ra không phải chỉ lớn bằng ngón tay cái thôi sao?" Nhan Tử Dạ lo lắng nhìn An Nhĩ Tư, tha lỗi cho cậu a, đây là lần đầu tiên sinh trứng nên rất nhiều chuyện cậu căn bản không rõ. Thân là nam tu yêu giả, trước kia cậu không bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày mình mang thai, sinh trứng.

Nghe Nhan Tử Dạ hỏi, An Nhĩ Tư có chút sửng sốt, còn chưa kịp mở miệng thì gia chủ Cái Nhĩ đã cười ha hả nói: "Hiện giờ hơi nhỏ một chút, dưỡng một đoạn thời gian sẽ lớn lên. Đến đến, để bác sĩ kiểm tra tình hình sức khỏe của đám chắt bảo bối nào." Ba quả trứng a, hơn nữa còn có một quả màu đỏ, cũng không biết có phải là bán thú nhân không nữa. Chỉ cần nghĩ tới không lâu nữa có thể ôm tiểu bán thú nhân mềm mại non nớt, gia chủ Cái Nhĩ liền tươi cười không ngớt.

Hóa ra còn lớn lên nữa a, Nhan Tử Dạ suýt chút nữa bị dọa. Hoàn hảo. Sờ sờ ba quả trứng trong lòng, phát hiện vỏ trứng ấm áp còn có chút mềm mại, vẫn chưa đủ độ cứng. Sau đó cậu giao ba cục cưng cho nhân viên y tế.

Nhìn nhân viên y tế tiếp nhận ba cục cưng, An Nhĩ Tư nhịn không được căn dặn: "Cẩn thận một chút." Nhìn ba quả trứng, trái tim An Nhị Tư mềm nhũn tới rối tinh rối mù. Anh làm cha rồi, tuy đám nhỏ vẫn còn là ba quả trứng nhưng An Nhĩ Tư đã không ngừng ảo tưởng, chờ chúng chui ra rồi, anh nhất định phải cho chúng cuộc sống tốt nhất.

Thật không ngờ ba quả trứng vừa được chuyển cho nhân viên y tế thì đột nhiên lay động kịch liệt, nhân viên y tế cả kinh, còn chưa kịp phản ứng thì một quả trứng màu trắng đột ngột nhảy dựng ra khỏi vòng tay người nọ, mắt thấy quả trứng ở giữa không trung sắp rớt xuống, mọi người đều sợ tới mức hồn vía sắp bay lên mây.

Ngay lúc quả trứng sắp rớt xuống thì một bàn tay đúng lúc chụp được, mọi người nhìn thấy An Nhĩ Tư chụp được quả trứng kia, còn chưa kịp thở phào thì hai quả còn lại cũng nhảy theo.

Lần này toàn bộ mọi người bổ nhào tới muốn chụp lấy hai quả trứng trước khi chúng rơi xuống đất.

Động tác của gia chủ Cái Nhĩ nhanh nhất, mắt thấy sắp bắt được quả trứng màu đỏ kia thì nó đột nhiên bộc phát một trận hồng quang, sau đó xoay một vòng ở giữa không trung rồi trực tiếp bay về phía Nhan Tử Dạ đang nằm trên giường.

Nhan Tử Dạ vốn định xuống giường đột ngột khựng lại, theo phản xạ chụp được quả trứng đỏ vừa bay tới, mà quả trứng màu trắng còn lại đang định nhảy tới chỗ Nhan Tử Dạ thì bị An Nhĩ Tư chụp được.

Chuyện này chỉ xảy ra trong nháy mắt nhưng lại dọa mọi người ứa một thân mồ hôi lạnh.

"Ôi trời ơi, làm tôi sợ muốn chết." Tân Địch thấy cả ba quả trứng đều bình an vô sự thì vỗ ngực nói.

Gia chủ Cái Nhĩ cũng bị dọa, nhanh chóng bước tới bên cạnh An Nhĩ Tư, thấy hai quả trứng màu trắng trong lòng anh không có chuyện gì mới kinh hồn bất định nói: "Ai nha, vừa nãy tim ông suýt chút nữa ngừng đập rồi, bọn chúng làm sao vậy?"

An Nhĩ Tư đưa tay sờ sờ hai quả trứng trong tay, chúng nó cư nhiên không hẹn mà cùng rung động khe khẽ, giống như đang cọ xát lòng bàn tay An Nhĩ Tư, anh nhịn không được bật cười khẽ, nhớ lại hai thiết bị kiểm tra vừa nãy, anh nói với gia chủ Cái Nhĩ: "Có thể là chúng sợ người lạ nên không thích bị chạm vào."

Nhìn quả trứng màu đỏ trong lòng mình, Nhan Tử Dạ gật đầu đồng ý: "Đúng, hẳn là chúng không thích bị người lạ ôm." Nhan Tử Dạ cảm giác quả trứng đang cọ cọ mình, nhất thời cậu cảm thấy có một dòng nước ấm chảy trong lòng. Nhịn không được chọt chọt nó một chút rồi dùng giọng nói quở trách lại cưng chìu nói: "Mấy đứa thực nghịch ngợm, làm vậy rất nguy hiểm, biết không? Về sau không được làm vậy nữa, sẽ làm mỗ ba sợ."

Tựa hồ nghe hiểu lời Nhan Tử Dạ, quả trứng đỏ khẽ nảy lên hai cái, sau đó giống như lấy lòng cọ cọ. Nhan Tử Dạ nhịn không được lộ ra nụ cười mẫu tính ấm áp.

Hai quả trứng trong lòng An Nhĩ Tư tựa hồ cũng nghe thấy lời Nhan Tử Dạ, cư nhiên cũng nảy lên hai cái, chẳng qua tựa hồ sức lực khá lớn nên nhảy có hơi cao, suýt chút nữa lại dọa mọi người nhảy dựng, hoàn hảo An Nhĩ Tư nhanh mắt nhanh tay chụp được.

Hai quả trứng màu trắng nghịch ngợm như vậy, không cần nghĩ An Nhĩ Tư cũng có thể khẳng định hai quả trứng này là thú nhân, mỗi tay nhẹ nhàng cầm một quả trứng, giọng điệu anh có chút bất mãn: "Hai tên nhóc thối này, an phận chút cho tôi."

Hai quả trứng trắng tựa hồ cảm nhận được cha không vui nên thật sự im lặng, ngoan ngoãn nằm trong tay An Nhĩ Tư, bất động.

"Được rồi được rồi, dù sao cũng chỉ là đứa nhỏ, không hiểu gì cả." Gia chủ Cái Nhĩ hiền lành nhìn quả trứng đỏ trong lòng Nhan Tử Dạ, lại nhìn hai quả trắng trong tay An Nhĩ Tư, lộ ra nụ cười tự hào: "Ba đứa chắt ngoan của ông thực thông minh, chỉ mới chào đời đã nghe hiểu được chúng ta nói gì. Sau này nhất định sẽ là thiên tài."

Nói xong, gia chủ Cái Nhĩ nói với Nhan Tử Dạ: "Tiểu Dạ, cám ơn con đã sinh ba đứa nhỏ thông minh cho An Nhĩ Tư nhà chúng ta. Con vất vả rồi."

Nhan Tử Dạ khẽ lắc đầu: "Không có gì, này cũng là con của tôi."

Tân Địch bên cạnh nói: "Chính là hiện giờ chúng không cho bác sĩ tới gần thì làm sao kiểm tra?"

Nhan Tử Dạ cười nói: "Không sao đâu, tôi cùng An Nhĩ Tư ôm chúng kiểm tra là được." Nếu ba cục cưng không thích bị người lạ chạm vào, kia cứ trực tiếp ôm chúng để bác sĩ kiểm tra, hẳn không có vấn đề.

"Cứ làm theo lời Tiểu Dạ đi." An Nhĩ Tư ôm hai quả trứng ngồi xuống bên cạnh Nhan Tử Dạ rồi nói với nhân viên y tế: "Lại đây kiểm tra đi, bất quá không cần kiểm tra giới tính, cứ chờ đến lúc chúng phá xác." Việc này An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ đã bàn trước đó, bọn họ không muốn biết trước giới tính đứa nhỏ, vì thế liền trì hoãn tới cuối cùng. Biết đâu sẽ có kinh hỉ.

"Vâng." Nhóm nhân viên y tế đồng thanh đáp.

Nhân viên y tế đứng một bên không ngừng lau mồ hôi lạnh bởi vì chuyện vừa nãy mà không dám hành động thiếu suy nghĩ, nghe An Nhĩ Tư nói vậy thì thoáng chốc có cảm giác được ân xá. Vừa nãy quả thực đã hù chết bọn họ, thật không ngờ nhóm tiểu vương tử lại phản ứng kịch liệt như vậy. Tuy không biết vì sao vương tử điện hạ không cho bọn họ kiểm tra giới tính của nhóm tiểu vương tử, thế nhưng bọn họ cũng không hỏi nhiều.

Nghĩ tới có thể tiếp cận tiểu vương tử trắng noãn non mềm, nhóm nhân viên y tế đều nhịn không được kích động, ba tiểu vương tử a, tuy hiện giờ vẫn còn là ba quả trứng nhưng vẫn không ngăn được nhiệt tình của bọn họ.

Ở trong lòng phụ mỗ, ba cục cưng tựa hồ tìm được cảm giác an toàn, lúc nhóm nhân viên y tế cầm thiết bị tới gần, bọn chúng chỉ run rẩy một chút, nhưng dưới sự trấn an của An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ rất

nhanh lại im ắng như cũ, ngoan ngoãn để nhóm nhân viên y tế kiểm tra.

"Tuy sinh sớm nhưng chỉ số khỏe mạnh của ba vị tiểu vương tử đều đạt tiêu chuẩn. Chúc mừng vương tử cùng vương tử phi." Nhóm nhân viên y tế đồng thanh chúc mừng.

"Đừng nói nhiều như vậy, mau mau kiểm tra cho Tiểu Dạ." Tuy thoạt nhìn Nhan Tử Dạ rất có tinh thần, thế nhưng An Nhĩ Tư vẫn lo lắng.

"Vâng." Vài nhân viên y tế lập tức cầm thiết bị kiểm tra một loạt cho Nhan Tử Dạ, ngoại trừ tiêu hao chút thể lực cùng tinh thần lực, mặt khác đều thực bình thường.

Nghe thấy thân thể Nhan Tử Dạ không có việc gì, An Nhĩ Tư mới hoàn toàn yên tâm.

"Tốt lắm, Tiểu Dạ vừa mới sinh xong, khẳng định rất mệt, An Nhĩ Tư, bồi Tiểu Dạ nghỉ ngơi một chút đi. Trông ba chắt ngoan của tôi cẩn thận đấy, nếu có chuyện gì tôi hỏi tội anh." Gia chủ Cái Nhĩ tuy thực luyến tiếc nhưng vẻ mặt Nhan Tử Dạ đã lộ rõ mỏi mệt nên ông lưu lại không gian riêng cho một nhà năm người. Chắt yêu đã chào đời, muốn xem lúc nào mà không được, cũng không cần quá gấp gáp.

Sau khi mọi người rời đi, Nhan Tử Dạ nhận lấy hai quả trứng trong tay An Nhĩ Tư, đang định đứng lên thì bị An Nhĩ Tư dùng kiểu ôm công chúa bế bổng lên rồi đặt xuống sô pha mềm mại.

"Em ngồi đây một chút, tôi đổi chăn rồi cùng em nghỉ ngơi." An Nhĩ Tư vừa nói vừa cầm chăn đắp lên người Nhan Tử Dạ đề phòng cậu bị lạnh. Say đó tự mình thay đổi toàn bộ chăn nệm bị Nhan Tử Dạ làm dơ trong khi sinh đứa nhỏ.

Nhìn An Nhĩ Tư tất bật, lại nhìn ba quả trứng trong lòng, Nhan Tử Dạ đột nhiên cảm thấy không còn gì hạnh phúc hơn nữa.

Đổi xong, An Nhĩ Tư lại ôm Nhan Tử Dạ về giường, ba cục cưng được đặt ở chính giữa, hai người nắm lấy tay đối phương, đồng thời ôm ba cục cưng vào lòng.

Đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve quần thâm dưới mắt Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư ôn nhu nói: "Ngủ đi, tôi sẽ trông chừng đứa nhỏ."

"Ừm." Vốn tới giữa trưa đã mệt rã rời, hiện giờ lại gây sức ép hơn hai giờ, Nhan Tử Dạ quả thực mệt mỏi. Có An Nhĩ Tư ở, cậu cũng yên tâm, nhắm mắt lại, không tới hai phút sau đã ngủ thiếp đi. Sau khi Nhan Tử Dạ ngủ, thấy ba cục cưng tựa hồ lại bắt đầu chuyển động, An Nhĩ Tư lập tức sờ sờ chúng, nhẹ giọng nói: "Mỗ ba đang ngủ, mấy đứa đừng quấy rầy, ngoan ngoãn ngủ đi, buổi tối cha sẽ chơi cùng mấy đứa."

Tựa hồ nghe hiểu lời An Nhĩ Tư, ba quả trứng cư nhiên nằm yên bất động, ngoan ngoãn nằm dưới lớp chăn ấm áp, An Nhĩ Tư lại sờ sờ ba quả trứng, nhìn dáng vẻ say ngủ của Nhan Tử Dạ, anh cũng nhắm mắt nghỉ ngơi cùng bốn cha con.

...

Hoàn Chương 138.

139. Chương 139: Phản Ứng Khắp Nơi

Bên này năm cha con đầm ấm ngủ trưa, mà nhóm đại gia tộc ở bên ngoài vừa nhận được tin tức thì bắt đầu sôi trào.

Gia tộc Na Duy Á.

Lúc này Áo Đức Kỳ vừa mang theo tiểu thứ cầu đi vào đại sảnh. Gia chủ Na Duy Á thấy Áo Đức Kỳ thì lập tức hưng phấn nói: "Áo Đức Kỳ, con với An Nhĩ Tư không phải bạn tốt à? Bầu bạn bán thú nhân của cậu ta vừa sinh xong, chốc nữa con qua gia tộc Cái Nhĩ thăm hỏi đi, thuận tiện xem xem trong ba đứa nhỏ có đứa nào là tiểu bán thú nhân không."

Sinh rồi? Nghe thấy tin này An Nhĩ Tư có chút sửng sốt, sau đó nhìn tiểu thứ cầu đang ngủ trong túi nói: "Vừa mới sinh ra, vẫn chỉ là một quả trứng thôi, nhìn không ra."

Gia chủ Na Duy Á sốt ruột: "Vỏ trứng của tiểu bán thú nhân khẳng định không giống với thú nhân, chỉ cần con nhìn là biết thôi. Mau đi đi, này là đại sự liên quan tới gia tộc chúng ta. Nếu thực sự sinh được một tiểu bán thú nhân, vô luận là cướp hay lừa về, con nhất định phải mang tiểu bán thú nhân kia về đây cho tôi."

"Đúng rồi, nhiệm vụ gian khổ này đành nhờ Áo Đức Kỳ cậu gánh vác a." Anh trai Áo Đức Kỳ cũng đệm thêm, chính là biểu tình cùng giọng điệu trêu tưc kia hệt như đang vui sướng khi thấy người ta gặp họa.

"Không cần." Áo Đức Kỳ quyết đoán cự tuyệt, liếc nhìn anh trai mình đang vui sướng ngồi bên cạnh rồi nói với gia chủ Na Duy Á: "Nếu muốn kết hôn thì bảo anh cả đi, nếu không có chuyện gì, con đi trước."

Dù sao vô luận thế nào Áo Đức Kỳ cũng không ra tay với đứa nhỏ của An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ, thế nên anh căn bản không để ý tới cha cùng anh cả, trực tiếp nhẹ nhàng rời đi. Nhìn tiểu thứ cầu ở trong túi không vì động tác của mình mà tỉnh lại, khóe miệng Áo Đức Kỳ gợi lên một nụ cười nhàn nhạt.

Gia tộc Na Đạt.

Mới đầu người trong gia tộc còn tỏ ra dị nghị với việc Duy Nhĩ Nặc trở thành người thừa kế, thế nhưng sau khi thân phận của An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ bị lộ ra thân phận thì không còn ai nhảy ra phản đối nữa. Đặc biệt là là chuyện Nhan gia trước đó, gia tộc Na Đạt đi theo phía sau gia tộc Cái Nhĩ nên đã chiếm lợi được không ít.

Á Đức Na Đạt vốn là người có lực cạnh tranh nhất, tuy đã trở thành thú nhân cấp A, đồng thời cũng tốt nghiệp sớm nhưng lại bị gia tộc trách cứ cùng ghét bỏ. Lúc thân phận bán thú nhân của Nhan Tử Dạ hấp thụ ánh sáng, gã quả thực không tốt chút nào. Trưởng lão gia tộc còn đề nghị đuổi gả ra khỏi gia tộc. Sau đó, bởi vì cố kỵ gia chủ đương nhiệm mới không làm vậy. Thế nhưng cuộc sống đúng là không dễ chịu chút nào.

Một thú nhân đã bị gia tộc ghét bỏ, ở trong tộc chẳng những bị bài xích châm chọc, thỉnh thoảng còn bị người ta xem thường. Bất quá này chẳng sao cả, Á Đức có thể nhẫn, bởi vì gã không muốn buông tha gia tộc Na Đạt, cho dù biết rõ cơ hội leo lên vị trí gia chủ thực xa vời, nhưng chỉ cần còn một chút hi vọng thì Á Đức sẽ không buông tha.

Á Đức rất hiếm khi hối hận về những chuyện mình đã làm, cho dù là trước kia biết Nhan Tử Dạ trở nên cường đại, lại còn muốn kết hôn với An Nhĩ Tư cũng không có. Thế nhưng, lúc biết Nhan Tử Dạ là bán thú nhân, lại còn hoài thượng đứa nhỏ của An Nhĩ Tư thì gã hối hận. Chưa bao giờ hối hận tới vậy.

Mọi người trong gia tộc cười nhạo Á Đức có mắt không tròng, vì một viên tinh hạch vô thuộc tính cấp A mà từ bỏ bán thú nhân quý hiếm, kết quả để An Nhĩ Tư nhặt được tiện nghi. Đương nhiên, sau khi thân phận An Nhĩ Tư cũng lộ ra thì mọi người đều cho rằng An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ chính là tuyệt phối. Thế nhưng người cười nhạo Á Đức vẫn ngày càng nhiều, thậm chí vào ngày đính hôn của Nhan Tử Dạ, Á Đức còn không dám tới. Bất quá cho dù gã muốn thì gia tộc cũng sẽ không cho phép.

Trận gió bão này vất vả trôi qua, hôm nay Á Đức vừa từ bên ngoài trở về, mới vừa tới cửa đã nghe thấy người trong gia tộc sôi nổi bàn luận chuyện Nhan Tử Dạ đã sinh đứa nhỏ. Thậm chí trưởng lão gia tộc còn bảo Duy Nhĩ Nặc lấy danh nghĩa tới thăm Nhan Tử Dạ để xem ba đứa nhỏ mới sinh kia. Tuy vẫn chưa nở nhưng không ai có thể cam đoan trong ba quả trứng kia liệu có bán thú nhân hay không.

Kỳ thực từ khi Nhan Tử Dạ giải tranh bá các học viện toàn tinh cầu, Duy Nhĩ Nặc đã biết mình cùng Nhan Tử Dạ là người của hai thế giới. Giao tình của cả hai cũng ngày càng nhạt. Đặc biệt là sau khi Nhan Tử Dạ mang thai, trừ bỏ ở xa xa nhìn thấy cậu trong bữa tiệc đính hôn thì chưa từng nói chuyện.

Từng là một người mình xem thường, hiện giờ lại là đối tượng phải nịnh nọt, thế giới này đúng là kỳ diệu. Cuối cùng dưới áp lực của gia tộc, Duy Nhĩ Nặc chỉ có thể đáp ứng, chẳng qua anh không dám cam đoan mình có thể gặp được Nhan Tử Dạ hay không. Hiện giờ chỉ sợ cả thủ đô đế quốc đã biết tin, muốn gặp Nhan Tử Dạ không phải chuyện đơn giản.

Lúc ra tới cửa đại sảnh, Duy Nhĩ Nặc vừa vặn chạm mặt Á Đức đứng bên ngoài. Duy Nhĩ Nặc hơi khựng lại một chút rồi dùng giọng điệu bình thản lại có chút châm chọc nói: "Thế nào? Người từng bị mình lừa gạt giẫm nát dưới chân hiện giờ trở thành một kẻ không thể nào với tới, có phải cảm thấy thực thần kỳ không?"

Sắc mặt Á Đức âm trầm, nghiến răng nghiến lợi nói: "Cậu câm miệng lại cho tôi." Hiện giờ tâm tình Á Đức thực không xong, cũng không biết vì cái gì, mỗi khi nghe thấy tin tức về Nhan Tử Dạ, gã cảm thấy thực buồn bực.

"Hừ, nếu đã dám làm thì đừng sợ người ta nói. Kỳ thực tôi và anh đều giống nhau, chúng ta đều khinh thường kẻ yếu, đều cảm thấy mình cao cao tại thượng. Thế nhưng chúng ta đều quên rằng kẻ yếu cũng sẽ có ngày trở thành cường giả, thậm chí còn vượt hẳn sự tưởng tượng của chúng ta. Tôi chẳng qua may mắn hơn anh một chút bởi vì tôi tỉnh táo lại sớm hơn, nhìn rõ được vị trí của mình. Này cũng phải cám ơn Nhan Tử Dạ, nếu không nhờ cậu ta thì anh hôm nay chính là tôi ngày mai." Duy Nhĩ Nặc mang theo vài phần may mắn nói, sau đó không quay đầu lại rời đi.

Mà Á Đức đứng ở cửa nghe thấy tiếng trưởng lão ở bên trong gọi mình.

Vừa mới tiến vào, Á Đức đã nghênh diện một quả cầu lửa bay tới, gã tránh không kịp nên bị nổ bay ra ngoài, ngã bệch xuống đất. Ngay sau đó nghe thấy tiếng đại trưởng lão vừa phát ra công kích dị năng tức giận nói: "Đều là tại tên phế vật này, nếu lúc trước không phải anh có mắt như mù thì hiện giờ ba đứa nhỏ của gia tộc Cái Nhĩ chính là của chúng ta, tiểu bán thú nhân cũng là của chúng ta. Anh cư nhiên vì một viên tinh hạch vô thuộc tính cấp A rác rưởi mà từ bỏ bán thú nhân trân quý, sao anh vẫn còn mặt mũi đứng ở đây hả, mau lăn tới cấm địa gia tộc lĩnh phạt cho tôi."

Mọi người trong phòng đều lạnh lùng nhìn Á Đức, ngay cả cha Á Đức cũng vậy, đại gia tộc rất hiếm khi có thân tình chân chính. Đứng trước mặt lợi ích, cho dù là đứa con của mình cũng có thể bán đứng. Á Đức yên lặng từ dưới đất đứng dậy, cúi đầu, sau khi cúi đầu với mọi người trong nhà thì xoay người rời đi. Cả quá trình không hề ngẩng đầu, cũng không nói gì.

Thẳng tới khi rời khỏi tầm mắt mọi người, hai nắm tay bị máu tươi nhuộm đỏ của gã mới thả lỏng, tùy ý để máu nhỏ giọt xuống mặt đất, nhiễm đỏ lớp tuyết đọng. Nhìn mặt trời dần dần lặn xuống ở phía chân trời, Á Đức nhịn không được lộ ra nụ cười tự giễu.

Nhan gia.

Sau khi biết Nhan Tử Dạ đã sinh đứa nhỏ, nhị trưởng lão vừa chữa lành thương tích trên người suýt chút nữa đã hất văng cái bàn trong đại sảnh.

"Anh cả, tên dã chủng kia đã sinh đứa nhỏ rồi, chúng ta có cần qua đó cướp về không?" Nghĩ tới khoảng thời gian chịu tội ở gia tộc Cái Nhĩ, lão hận không thể lập tức dẫn người tới chém giết. Từ ngày trở thành nhị trưởng lão Nhan gia, có khi nào lão phải chịu vũ nhục như vậy.

"Đi cái gì mà đi, ông an phận một chút cho tôi. Chẳng lẽ ông không biết chúng ta hiện giờ không thể động vào gia tộc Cái Nhĩ à, An Nhĩ Tư là người của đế quốc Á Bá Lan, Nhan Tử Dạ là bán thú nhân, chúng đều nhân vật chúng ta không thể trêu chọc. Về sau nếu thấy bọn họ, ông đi đường vòng cho tôi. Nếu để tôi biết ông dám tìm bọn họ gây chuyện hoặc đắc tội thì tôi lập tức đuổi ông ra khỏi Nhan gia." Đại trưởng lão lập tức vỗ bàn, tuy lão cũng rất muốn thu thập gia tộc Cái Nhĩ, An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ. Thế nhưng đại trưởng lão là người lý trí, lão biết, đừng nói Nhan gia bây giờ, cho dù là Nhan gia thời kỳ hưng thịnh cũng không nhất định có thể đối địch với gia tộc Cái Nhĩ. Hơn nữa, sau lưng An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ chính là đế quốc Á Bá Lan vững chắc.

Lần trước cũng vì tiểu bán thú nhân trong bụng Nhan Tử Dạ nhất thời che đi lý trí nên đại trưởng lão mới hành động như vậy. Giờ tỉnh táo ngẫm lại, lão thực hối hận không thôi. Nhan Tử Dạ hiện giờ chính là vương tử phi của đế quốc Á Bá Lan, lão cư nhiên muốn cướp đứa nhỏ, quả thực chính là tự lấy đá đập chân mình, muốn chết mà. Cũng may bởi vì hoàng thất Ni Lạp Nhĩ ra, Nhan gia mới có thể bảo trụ.

Bị đại trưởng quát, nhị trưởng lão không phục nói: "Anh cả, tôi không hiểu rốt cuộc anh sợ cái gì, không phải chỉ là đế quốc Á Bá Lan thôi sao, khoảng cách xa như vậy, bọn họ cũng quản không được chuyện bên này. Chúng ta thuộc về đế quốc Ni Lạp Nhĩ a. Về phần gia tộc Cái Nhĩ kia, hiện giờ chúng ta cùng hoàng

thất Ni Lạp Nhĩ ngồi chung chiếc thuyền rồi, chỉ cần chúng ta lên tiếng, hoàng thất nhất định sẽ giúp chúng ta."

"Ngu xuẩn." Đại trưởng lão căm tức nói: "Đến bao giờ thì ông mới có đầu óc hả?" Đối mặt với nhị trưởng lão tứ chi phát triển đầu óc đơn giản, đại trưởng lão đã có chút bất lực. Lão ngồi xuống ghế, thở dài rồi nói: "Lão nhị, tôi thấy ông không còn thích hợp với vị trí nhị trưởng lão Nhan gia nữa, vị trí của ông nhường lại cho lão tam đi, bằng không nếu cứ tiếp tục như vậy, Nhan gia sớm muộn gì cũng bị ông hại chết."

"Cái gì? Anh cả, anh muốn cách chức tôi? Vì cái gì, tôi đâu có làm sai cái gì, tôi vẫn luôn ủng hộ anh, vì sao anh lại đối xử với tôi như vậy? Muốn triệt tôi à, tôi không đồng ý." Nghe thấy đại trưởng lão cư nhiên muốn triệt mình khỏi vị trí nhị trưởng lão, ông lập tức nổi trận lôi đình.

Đại trưởng lão hiện giờ không quản nhiều như vậy, vì không để nhị trưởng lão xúc động liên lụy tới Nhan gia, chỉ có thể bãi miễn nhị trưởng lão rồi bảo người trông chừng, tránh để ông ta trêu chọc đám An Nhĩ Tư nữa.

Đại trưởng lão hướng bên ngoài hô lớn: "Lão tam, tiến vào dẫn lão nhị đi. Bắt đầu từ hôm nay nhị trưởng lão sẽ bị cách chức, lão tam nhận vị trí này. Sau đó tuyển dụng một người có năng lực lên đảm nhiệm vị trí trưởng lão."

"Vâng." Tam trưởng lão sớm đã chờ bên ngoài lập tức đi tới nói với nhị trưởng lão: "Anh hai, mọi người đều là anh em, tôi không muốn động thủ với anh, vẫn là anh tự đi theo tôi đi."

Nhìn đại trưởng lão, lại nhìn tam trưởng lão, cho dù nhị trưởng lão ngốc thế nào cũng hiểu được bọn họ đã sớm mưu kế muốn triệt mình. Nhị trưởng lão đang định bùng nổ thì phát hiện tinh thần lực của mình cư nhiên nhanh chóng xói mòn, ông khó tin nhìn hai người: "Các người cư nhiên đối với tôi như vậy? Bỏ thuốc tôi?"

"Lão nhị, vì những chuyện ngu xuẩn mà ông gây ra làm liên lụy Nhan gia nên mới cách chức ông. Bất quá nể tình ông vì Nhan gia cố gắng nhiều năm, tôi đã không làm vậy. Thế nhưng đến lúc này rồi mà ông vẫn không thay đổi, tôi cũng không còn cách nào. Nếu muốn trách thì ông chỉ có thể tự trách bản thân mình thôi."

Đại trưởng lão phất tay, tam trưởng lão lập tức túm lấy hai tay nhị trưởng lão, kéo xuống, nhị trưởng lão không cam lòng gào lớn: "Hai tên ngụy quân tử các người cư nhiên dám đối với tôi như vậy, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua, Nhan gia chính vì các người mới suy tàn."

Thắng làm vua thua làm giặc, vô luận ở nơi nào đây vẫn luôn luôn là quy luật, nhị trưởng lão ngay từ ban đầu đã sai rồi. Làm sai chuyện, đồng thời cũng nhìn sai người.

...

Hoàn Chương 139.

140. Chương 140: Không Biết Đặc Tên

Không Biết Đặc Tên

******

Ở tinh cầu Á Bá Lan xa xa, Bối Cơ cùng Tạp Mễ Nhĩ nhận được tin Nhan Tử Dạ đã sinh thì cao hứng tới mức suýt chút nữa đã lập tức bay tới Lam tinh. Cuối cùng vẫn là Bối Cơ lý trí khuyên nhủ bầu bạn. Khoảng cách tới hôn kỳ cũng còn khoảng nửa tháng mà thôi, làm người đứng đầu một nước, bọn họ còn rất nhiều chuyện chưa xử lý xong. Thế nên chỉ có thể nén khát vọng, thông qua màn hình thông tấn khí nhìn dạng trứng của đám cháu.

Khắc Lỗ Tư của gia tộc Mã Khắc Tân cũng nghe thấy tin tức, chẳng qua ông biết mặc dù mình cùng Nhan Tử Dạ có quan hệ huyết thống nhưng cũng không thân thiết như những thân nhân khác. Thế nên ông cũng nghĩ phải nhanh chóng xử lý chuyện gia tộc rồi mới tới tham gia hôn lễ của Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư vào nửa tháng sau.

Sau khi biết Nhan Tử Dạ sinh xong, các đại gia tộc của đế quốc đều gửi lời chúc phúc, đồng thời cũng có không ít người lấy đủ lý do tìm tới cửa, muốn nhìn ba quả trứng bảo bảo vừa mới sinh. Thế nhưng tất cả đều bị gia chủ Cái Nhĩ từ chối, đừng nói đùa, chắt trai bảo bối ông xem còn không đủ, sao có thể để đám người kia tiến vào quấy rầy.

Cùng lúc đó gia tộc Cái Nhĩ cũng tăng mạnh phòng bị, đặc biệt là khu nhà của An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ, thủ vệ tuần tra cùng bảo hộ được tăng lên gấp ba. Đương nhiên đám người gia tộc kia đã sớm chuẩn bị bị từ chối, cho nên muốn hỏi thăm chút tin tức từ người của gia tộc Cái Nhĩm xem xem trong ba quả trứng Nhan Tử Dạ sinh ra có quả nào là bán thú nhân hay không.

Đối với việc này gia chủ Cái Nhĩ biểu hiện xem thường, chuyện ông không biết sao có thể để người khác biết. Kỳ thực với thiết bị hiện giờ hoàn toàn có thể kiểm tra được giới tính của đứa nhỏ, thế nhưng An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ lại không định làm vậy. Bọn họ muốn trì hoãn một chút, biết đâu đến phút cuối sẽ có kinh hỉ.

Dùng xong bữa tối, lúc này Nhan Tử Dạ đang cùng An Nhĩ Tư quan sát ba quả trứng trên giường.

Sau khi sinh được vài tiếng, vỏ trứng vốn có chút mềm mại đã trở nên cứng rắn, hơn nữa tựa hồ còn lớn thêm một chút.

"Tốc độ tăng trưởng của chúng khá nhanh a!" Nhan Tử Dạ dùng tay chọt chọt quả trứng màu trắng nói. Vốn khi sinh ra chỉ lớn cỡ trứng gà mà thôi, thế mà mới vài tiếng đã lớn như quả trứng vịt.

"Lớn nhanh mới tốt, chứng minh chúng rất khỏe mạnh. Trước khi sinh chúng hấp thu nhiều năng lượng như vậy để dự trử, hiện giờ đang chậm rãi tiêu hóa. Đợi chúng tiêu hóa hết số năng lượng hấp thu được thì sẽ phá xác ra ngoài." Vừa nãy An Nhĩ Tư có cố ý hỏi nhân viên y tế về các vấn đề liên quan tới việc ấp trứng của ba cục cưng, thế nên những điều cơ bản anh đã nắm rõ.

"Cư nhiên không cần tự mình ấp trứng, tôi cứ tưởng chúng ta cứ phải ôm chúng để đủ độ ấm, sau đó mới có thể ấp nở." Được rồi, kỳ thực Nhan Tử Dạ nghĩ là để ba quả trứng trên giường, tiếp đó An Nhĩ Tư ngồi lên trên hệt như tư thế gà mẹ ấp trứng. Ngẫm lại hình ảnh kia, quả thực không quá mỹ hảo.

Sự thực chứng minh Nhan Tử Dạ đã nghĩ quá nhiều, ba cục cưng người ta thực cao cấp, tự mình hấp thu năng lượng, tự cấp tự túc rồi tự mình ấp trứng.

"Quá trình này mất bao nhiêu ngày?" Nhan Tử Dạ lần đầu tiên làm mỗ ba, thế nên cái gì cũng không biết. Bởi vì có An Nhĩ Tư cùng nhân viên y tế ở nên cậu cũng lười lên mạng dò tìm tư liệu. Quan trọng nhất là trên mạng đều là tư liệu về giống cái, tư liệu về bán thú nhân cũng rất hiếm.

An Nhĩ Tư đưa tay xoa xoa quả trứng màu đỏ rõ ràng to hơn không ít, cười nói: "Này phải xem năng lực tiêu hóa của chúng, nhanh thì nửa tháng, chậm thì một hai tháng. Bất quá con của chúng ta nhất định sẽ rất nhanh phá xác ra ngoài."

"Đương nhiên rồi, đó là con tôi a." Nhan Tử Dạ kiêu ngạo hất cằm, tầm mắt dừng lại trên quả trứng màu đỏ dưới tay An Nhĩ Tư, Nhan Tử Dạ lộ ra chút nghi hoặc, sau đó nói: "Quả trứng màu đỏ này là quả sinh ra cuối cùng, cư nhiên so với hai quả kia còn lớn hơn, có khi nào nó quá tham ăn nên đoạt hết linh lực của hai anh trai không?"

An Nhĩ Tư nhẹ nhàng nâng quả trứng đỏ lên, sau đó cười khẽ nói: "Nhóc này biết đâu giống như em, là một nhóc tham ăn a."

"Tôi tham ăn thì sao chứ, tham ăn là tự hào của tôi, đưa đây, đừng có mà dạy hư con tôi." Nhan Tử Dạ đoạt lấy quả trứng đỏ trong tay An Nhĩ Tư, sau đó vừa lườm anh vừa nói với quả trứng: "Con à, có nghe thấy không, con còn chưa ra ngoài mà cha đã ghét bỏ con rồi. Về sau con theo mỗ ba đi, mỗ ba thương con."

Cũng không biết có phải nghe hiểu lời Nhan Tử Dạ hay không, quả trứng đỏ cư nhiên rung rung vài cái, sau đó khẽ di chuyển trong tay Nhan Tử Dạ một chút. Thật giống như đứa nhỏ bị ủy khuất mà mím mím cái môi chúm chím không thèm để ý tới cha mình vậy.

Nhan Tử Dạ thấy thú vị liền đưa tay ôm quả trứng vào lòng, cười xấu xa nói với An Nhĩ Tư: "Xem xem, con nghe thấy anh ghét bỏ nó, nó không thèm để ý tới anh nữa."

"Không sao, tôi còn hai đứa con khác a." Nói xong, An Nhĩ Tư đưa tay muốn ôm lấy hai quả trứng trắng trên giường, kết quả chúng cư nhiên nhảy lên né tránh tay An Nhĩ Tư rồi rơi tõm vào lòng Nhan Tử Dạ.

Sau đó hai quả trứng trắng cọ cọ quả trứng đỏ, giống như đang an ủi em trai. Nhìn bàn tay An Nhĩ Tư cứng đờ ở giữa không trung, lại nhìn ba quả trứng thân thiết hài hòa trong lòng, Nhan Tử Dạ nhịn không được bật cười ha hả: "An Nhĩ Tư, xem đi, con chúng ta thấy anh ghét bỏ em nó nên cũng không thích anh nữa. Xem anh đi, tự làm tự chịu a."

"Buồn cười lắm à?" An Nhĩ Tư thu hồi bàn tay cứng ngắc, sau đó hai tay căng cứng bước tới gần Nhan Tử Dạ, giọng điệu tràn ngập nguy hiểm.

Chính là Nhan Tử Dạ một chút cũng không sợ, vẫn liều lĩnh cười to: "Đương nhiên rồi, hiếm lắm mới thấy anh kinh ngạc như vậy. Này phải cảm ơn đám nhóc a!" Trước kia vẫn luôn bị An Nhĩ Tư ăn gắt gao, khó có dịp thấy dáng vẻ An Nhĩ Tư như vậy, Nhan Tử Dạ tự nhiên vui vẻ.

Thấy ánh mắt An Nhĩ Tư hơi nhíu lại, con ngươi lóe sáng ngân quang, Nhan Tử Dạ ôm chặt ba quả trứng trong lòng, lườm anh: "Thế nào, lẽ nào anh định…"

Lời còn chưa nói hết, miệng Nhan Tử Dạ đã bị ngăn chặn.

Sau khi che lại miệng Nhan Tử Dạ, tay An Nhĩ Tư nhẹ nhàng vòng qua eo, ôm cậu vào lòng. Đương nhiên, An Nhĩ Tư né tránh không đè ép ba quả trứng trong lòng Nhan Tử Dạ.

Khoảng thời gian này vì tránh soa thương tẩu hỏa, An Nhĩ Tư vẫn luôn tận lực khống chế bản thân không chạm vào Nhan Tử Dạ. Nhẫn nhịn lâu như vậy, vừa hôn liền hoàn toàn bạo phát.

Ngoài mặt An Nhĩ Tư là một người phi thường ôn nhu, thế nhưng thực chất anh bá đạo hơn bất kì ai, bản tính chiếm dục cũng rất mạnh. An Nhĩ Tư một tay ôm Nhan Tử Dạ, một tay ấn say gáy, liều mạng liếm mút nước bọt trong miệng cậu, tiến công chiến đóng thành trì. Đầu lưỡi linh hoạt quấn quít, hấp dẫn Nhan Tử Dạ cùng mình nhảy múa.

Nhan Tử Dạ quả thực bị hấp dẫn, hai người đã lâu không thân mật, cậu tựa hồ cũng có chút khó nhẫn nại, nếu không phải cố kỵ ba cục cưng trong lòng, hai tay Nhan Tử Dạ đã sớm vòng lấy cổ An Nhĩ Tư, cùng anh quay cuồng.

Hai người hôn tới quên cả đất trời, thậm chí trong căn phòng im ắng vang lên tiếng vang mập mờ.

Ba cục cưng trong lòng Nhan Tử Dạ thấy cha cùng mỗ ba đều không để ý tới mình liền bắt đầu kháng nghị. Đầu tiên là quả trứng trắng sinh ra đầu tiên, nó so với quả trứng trắng còn lại lớn hơn một chút. Chỉ thấy một quả trứng trắng nhảy lên tông thẳng vào cằm An Nhĩ Tư, An Nhĩ Tư đang cùng Nhan Tử Dạ hôn môi, cằm khép lại liền cắn trúng đầu lưỡi vươn ra.

"Tê…." An Nhĩ Tư ăn đau, đầu lưỡi cũng bị cắn tới chảy máu.

Nhan Tử Dạ cũng hồi phục tinh thần khỏi bầu không khí kiều diễm vừa nãy, nhìn thấy An Nhĩ Tư nhíu mày, biểu tình có chút đau đớn, Nhan Tử Dạ không kịp phản ứng đã xảy ra chuyện gì: "Anh sao vậy?"

"Tên nhóc này vừa nãy đụng trúng cằm tôi." An Nhĩ Tư hít một ngụm khí lạnh, cảm thấy cơn đau trong miệng giảm đi không ít mới chỉ quả trứng trắng đang giả vờ ngoan ngoãn trong lòng Nhan Tử Dạ nói.

"Không thể nào? Là quả lớn này à?" Nhan Tử Dạ nhìn ba cục cưng trong lòng, kết quả quả trứng trắng lớn nhất nghe Nhan Tử Dạ gọi mình thì cư nhiên nẩy lên hai cái, tựa hồ muốn nói 'là con, là con a'. Bộ dáng cầu khen ngợi kia làm Nhan Tử Dạ nhịn không được lại bật cười lớn.

Nhan Tử Dạ cảm thán nói với An Nhĩ Tư: "Xem đi, ai bảo anh khi dễ tôi, con anh không vừa mắt nên giáo huấn anh đó a."

"Khi dễ?" Nhìn Nhan Tử Dạ tươi cười sáng lạn hệt như ánh mặt trời, khóe miệng anh câu lên thành một nụ cười tà tứ: "Tiểu Dạ, khi dễ chân chính không phải như vậy, không phải em đã từng thể nghiệm rồi à?"

Lời nói cộng thêm biểu tình thật sự quá mờ ám, mặt Nhan Tử Dạ nhịn không được nóng lên, sau đó trừng mắt thở phì phì nói: "Còn ba đứa nhỏ ở đây đây này, anh đừng có mà dạy hư chúng. Không có dáng vẻ làm cha gì cả."

Lúc Nhan Tử Dạ tức giận, ha má sẽ phình lên, bộ dáng đáng yêu kia làm An Nhĩ Tư nhịn không được vươn tay nhéo nhéo má Nhan Tử Dạ: "Rồi rồi, không đùa với em nữa, em đã đặt tên cho đám nhỏ chưa?"

"Vẫn chưa, bất quá vừa nãy linh quang chợt lóe, đột nhiên nghĩ ra." Nhan Tử Dạ nhếch miệng cười nói: "Lớn nhất gọi là đại đản, tiếp đó là nhị đản, đứa thứ ba là tam đản, An Nhĩ Tư, anh cảm thấy thế nào?"

Nụ cười tươi rói bên khóe miệng An Nhĩ Tư cứng ngắc hai giây, sau đó nhanh chóng phản ứng, có chút miễn cưỡng hỏi: "Sao lại đặt mấy cái tên này?"

Nhan Tử Dạ đương nhiên nói: "Dễ nhớ a, cũng dễ kêu nữa. Anh xem xem, đại đản, nhị đản, tam đản. Này thực dễ nhớ a! Căn bản không cần dùng đầu óc cũng nghĩ ra được."

An Nhĩ Tư biết bầu bạn nhà mình lười, nhưng không ngờ lại lười tới như vậy. Kỳ thực từ lúc Tiểu Dạ đặt tên cho tiểu thứ cầu cùng thực nhân hoa, anh đã nên nghĩ tới, bầu bạn mình thực sự không biết đặt tên. Phòng ngừa ba đứa nhỏ sau này sẽ vì vậy mà hận mỗ ba của chúng, An Nhĩ Tư cảm thấy mình nên ra tay.

"Tiểu Dạ, kỳ thực tôi đã đặt cho chúng vài cái tên rất anh, để tôi đưa cho em xem thử, được không?" Hiện giờ An Nhĩ Tư đã thực hối hận vì đã hỏi Nhan Tử Dạ vụ đặt tên con, căn bản không quản tới chuyện mình căn bản chưa nghĩ ra, dù sao cũng phải ngăn cản Nhan Tử Dạ trước đã. Nếu không, về sau thực sự gọi đại đản nhị đản gì đó, anh sợ ngay cả anh cũng bị hận mất.

"Đặt rồi à? Kia mau lấy cho tôi xem." Thật không ngờ An Nhĩ Tư đã nghĩ tên xong rồi, Nhan Tử Dạ thở phào một hơi, vậy cũng tốt, đỡ phải suy nghĩ.

...

Hoàn Chương 140.

141. Chương 141: Đản Đản Nghịch Ngợm

Đối với vấn đề cứu vớt cái tên của đám nhỏ, An Nhĩ Tư biểu thị, kỳ thực anh chỉ vì sự hài hòa của gia đình mà thôi. Thế nên cho dù chưa nghĩ ra tên hay cũng biến thành đã nghĩ tốt lắm. Lại còn liệt kê ra cho Nhan Tử Dạ chọn lựa.

"Sao lại tới bốn tên?" Liếc nhìn tờ giấy trong tay, Nhan Tử Dạ ngẩng đầu hỏi.

"Cái cuối cùng chỉ là dự phòng thôi, bất quá tôi thấy tựa hồ cũng không dùng được, có ba đứa nhỏ là quá đủ rồi." An Nhĩ Tư từ phía sau ôm lấy cổ Nhan Tử Dạ, tiếp đó ôm cậu vào lòng.

Nhan Tử Dạ cũng thuận thế tựa vào người An Nhĩ Tư, sau đó nghiêm túc nhìn mấy cái tên trên trang giấy, đứa đầu Nhan Nhĩ Thần, đứa thứ hai Bối Nhĩ Văn Cái Nhĩ, đứa thứ ba Bối Nhĩ Nặc Á Bá Lan, dự phòng Bối Nhĩ Luân.

Kỳ thực Nhan Tử Dạ sớm đã biết con mình không có khả năng cùng một họ, dù sao hai người cũng dính tới rất nhiều gia tộc. Hơn nữa chúng sẽ trở thành người thừa kế của các gia tộc này. Thế nhưng Nhan Tử Dạ không ngờ An Nhĩ Tư nhiên lại để đứa lớn nhất theo họ cậu, họ Nhan. Dòng họ này căn cứ theo độ trọng yếu trong lòng An Nhĩ Tư mà sắp xếp, này nói lên điều gì, này nói cậu so với gia chủ Cái Nhĩ cùng quốc vương, quốc hậu Á Bá Lan còn quan trọng hơn.

"An Nhĩ Tư, kỳ thực anh không cần phải làm vậy. Nhan gia chỉ có một mình tôi, hơn nữa nếu muốn trở thành người thừa kế thì phải là yêu. Tôi không thể xác định trong ba đứa con của chúng ta có đứa nào là

yêu hay không. Tôi cảm thấy khả năng thú nhân cùng bán thú nhân lớn hơn." Nhan gia mà Nhan Tử Dạ nói là Nhan gia chỉ thuộc về cậu, cậu biết, An Nhĩ Tư muốn biểu thị anh coi trọng mình. Thế nhưng đối với Nhan Tử Dạ mà nói, nếu trong ba đứa không có đứa nào là yêu như cậu, cậu tình nguyện để nó theo họ An Nhĩ Tư.

Kỳ thực dòng họ gì đó cũng chỉ là hình thức mà thôi, Nhan Tử Dạ cũng không quá để ý. Thế nhưng vẫn bị cảm động trước hành động của An Nhĩ Tư.

"Chính vì Nhan gia chỉ có một mình em nên tôi mới hi vọng có một đứa nhỏ trở thành người thừa kế." An Nhĩ Tư nghĩ rất đơn giản, khoảnh khắc Nhan Tử Dạ vì anh mà sinh đứa nhỏ, anh đã quyết định đứa nhỏ đầu tiên nhất định phải cùng họ với Nhan Tử Dạ. Thế nhưng hiện giờ được Nhan Tử Dạ nhắc nhở, ý tưởng của An Nhĩ Tư cũng thay đổi.

Hít hít hương vị riêng của Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư thì thầm bên tai cậu: "Tiểu Dạ, nếu trong ba đứa có một đứa là yêu thì để nó theo họ em, để nó trở thành người thừa kế Nhan gia. Còn nếu cả ba đều không có thì để đứa lớn theo họ em, bởi vì có em mới có chúng. Vô luận thế nào, tôi đều hi vọng Nhan gia có thể tiếp tục kéo dài."

"Ừm." Nhan Tử Dạ bị lời nói của An Nhĩ Tư cảm động, gật đầu đáp ứng.

Ba đứa nhỏ được đặt trên đầu giường nhảy lên 'lịch bịch', tựa hồ nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người. Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư liếc mắt nhìn chúng một cái, cùng bật cười.

Ba cục cưng ngày càng lớn lên, hơn nữa còn với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, chỉ mới ba ngày cư nhiên đã từ cỡ trứng vịt biến thành trứng đà điểu.

Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư chăm sóc chúng cũng không cần quá cẩn thận. Bởi vì bọn họ phát hiện ba cục cưng còn chưa phá xác đã có thể vận dụng dị năng thuần thục. Gì mà sợ bị vỡ, gì mà sợ bị đánh cắp chứ, quả thực là chuyện không có khả năng. Bởi vì ba cục cưng chẳng những có thể vận dụng linh lực phi hành mà còn học được cả thuấn di của Nhan Tử Dạ.

Điều này làm Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư đều kinh hãi không thôi. An Nhĩ Tư còn cười nói ba đứa nhỏ này đã kế thừa hết toàn bộ gen tốt của anh cùng Nhan Tử Dạ, về sau nhất định sẽ trở thành cường giả cấp SS còn trẻ tuổi hơn bọn họ.

Từ sau khi ba cục cưng được sinh ra, người tới thăm hỏi gia tộc Cái Nhĩ cứ nườm nượp không dứt, mà người muốn nghe thấy tin tức thì lại càng nhiều hơn. Đáng tiếc, gia chủ Cái Nhĩ giấu thực kín, đám người kia chỉ biết Nhan Tử Dạ an toàn sinh ra ba quả trứng mà thôi, những chuyện khác căn bản không hỏi được gì.

Gần nhất mỗi ngày đều có nắng, Nhan Tử Dạ thấy ba cục cưng tựa hồ rất thích phơi nắng nên liền cùng An Nhĩ Tư mang theo đám nhỏ ra vườn phơi nắng.

Tuy tên của ba đứa đã định rồi nhưng bởi vì vẫn còn chưa phá xác nên Nhan Tử Dạ vẫn đặt nhủ danh cho chúng để dễ phân biệt, cũng chính là những cái tên đã nghĩ sẵn, đại đản, nhị đản cùng tam đản.

Lúc ánh mặt trời chiếu lên ba cục cưng, chúng quả thực hoạt bát không ít, bạch đản hơi lớn một chút làm anh cả, cũng chính là đại đản cư nhiên còn lăn tới húc vào thân Tiểu Hoa đang cắm rễ dưới đất tới rung rung, hại Tiểu Hoa đang tu luyện hoảng sợ một trận.

"Tiểu chủ nhân? Nơi này có bùn đất, thực bẩn, người qua chỗ khác chơi đi?" Tiểu Hoa dùng chiếc lá lớn của mình nhẹ nhàng đẩy đẩy đại đản, kết quả đại đản lăn một chút rồi lại quay về bên cạnh Tiểu Hoa. Lúc Tiểu Hoa không kịp phản ứng, đại đản trực tiếp nhảy dựng lên, Tiểu Hoa theo phản xạ vươn hai chiếc lá lớn chụp được.

Bởi vì Tiểu Hoa cùng Nhan Tử Dạ ký khế ước chủ phó nên trên người nó có hơi thở của Nhan Tử Dạ, cũng vì vậy mà đại đản mới không bài xích Tiểu Hoa.

Đừng nhìn Tiểu Hoa chỉ có sáu mươi cm, nguyên hình của nó cao tới vài mét, thế nên khi dùng lá cây của mình chụp đại đản, Tiểu Hoa không hề lao lực chút nào, cành nhánh cũng không hề run rẩy.

"Tiểu chủ nhân, người muốn làm gì nha?" Tiểu Hoa ôm đại đản, nhất thời không biết đại đản muốn làm gì.

Kết quả đại đản ở trong lòng Tiểu Hoa giật giật, vỏ trứng hiện lên một tầng ngân quang, ngâng quang kia giống như một bàn tay vô hình túm Tiểu Hoa lên khỏi mặt đất rồi đưa tới nơi có ánh mặt trời sung túc. Đại đản trực tiếp nằm trên lá cây Tiểu Hoa, nhẹ nhàng lay động qua lại.

Tiểu Hoa nháy mắt hiểu ra ý tứ của đại đản, nó liền ôm lấy đại đản cứ vậy đứng dưới ánh mặt trời, hệt như một cái nôi mà đong đưa.

Cả quá trình này Nhan Tử Dạ đều nhìn thấy, cậu nhịn không được cười nói với An Nhĩ Tư: "Anh xem con anh thông minh cỡ nào kìa, còn ở trong trứng đã biết cách sai sử người khác. Lúc ra ngoài rồi sẽ tới cỡ nào a."

An Nhĩ Tư nhìn đại đản nằm trên chiếc lá của Tiểu Hoa, cười nhạt: "Không sao cả, cứ để nó luyện tập trước, sau này người để sai bảo sẽ nhiều hơn nữa."

"Anh xem nó là người thừa kế mà bồi dưỡng à? Còn nhỏ như vậy, cái gì nó cũng không hiểu đâu!" Nhan Tử Dạ kinh ngạc nhìn An Nhĩ Tư.

An Nhĩ Tư đáp lại Nhan Tử Dạ bằng một nụ cười sáng lạn: "Không sao, từ nhỏ cứ tập thói quen là tốt rồi. Em không phải vẫn nói phải dạy bảo con từ khi còn bé à?"

"Đó là con nít, con chúng ta vẫn còn là một quả trứng a!" Một quả trứng làm sao học tập trở thành người thừa kế được chứ, Nhan Tử Dạ cảm thấy An Nhĩ Tư có chút làm khó đám nhỏ.

"Con chúng ta có chút bất đồng với những đứa trẻ khác, bồi dưỡng ngay từ khi còn bé mới không thua kém người khác." An Nhĩ Tư cười nhạt, khẽ nhướng mày: "Này cũng là em nói."

"Anh…." Nhan Tử Dạ nghẹn lời, kia chẳng qua là tùy tiện nói mà thôi, thật không ngờ An Nhĩ Tư cư nhiên nhớ hết, lại còn tính toán bắt đầu thực hành. Nhan Tử Dạ cảm thấy bản thân thực có lỗi với ba đứa nhỏ.

Nhị đản cùng tam đản vốn ngoan ngoãn đứng bên chân Nhan Tử Dạ tựa hồ bất mãn anh cả nhà mình độc chiếm chiếc nôi di động Tiểu Hoa, vì thế chúng cũng lăn qua, trực tiếp nhảy vào lòng Tiểu Hoa.

'Lốp cốp' ba quả trứng trực tiếp va chạm vào nhau phát ra tiếng vang.

Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư chỉ liếc nhìn một cái, sau đó không có chút phản ứng nào. Đừng nói đùa, nếu bạn từng thấy ba quả trứng kia có thể đụng vỡ cả đá thì chắn chắn bạn sẽ không lo lắng nó bị đụng vỡ nữa. Hơn nữa ba quả trứng thích nhất là ở cùng một chỗ chơi trò húc nhau, đụng qua đụng lại, nếu vỡ thì đã nát từ sớm rồi.

Ba quả trứng không có việc gì, chẳng qua chỉ khó xử cho Tiểu Hoa mà thôi, với chiếc lá của nó, ôm một quả còn đỡ, nhưng nếu phải ôm cả ba thì sẽ không đủ. Không có cách nào, Tiểu Hoa chỉ đành biến cao lên một mét, hai chiếc lá cũng theo đó lớn hơn mới đủ để ôm.

Chẳng qua, đại đản tựa hồ có chút không phục. Vốn cái nôi này chỉ có mình nó hưởng thụ thôi, giờ lại thêm hai quả trứng chen chúc, hơn nữa chúng còn muốn đẩy nó xuống dưới cùng, làm nó không thể đón nhận những tia nắng ấm áp, đại đản thực không phục. Thế nên đại đản có chút tức giận trực tiếp nảy lên làm nhị đản cùng tam đản đang đè phía trên nó lăn ra ngoài.

Hai quả trứng trong lòng bị hất văng, Tiểu Hoa kinh hãi không thôi, lúc nó định vươn rễ ra chụp nhị đản cùng tam đản thì chúng nó vòng một vòng trên không trung, sau đó không hẹn mà cùng lòe lòe phóng ra ngân quang cùng hồng quang bắn về phía đại đản. Đại đản tức giận, địa bàn này rõ ràng là của nó, lão nhị cùng lão tam dựa vào cái gì mà tới giành, nó mới không nhường đâu. Thế nên vỏ trứng của đại đản cũng lóe ngân quang, lúc nhị đản cùng tam đản cùng húc về phía nó, đại đản nhảy dựng lên đồng thời húc về phía nhị đản cùng tam đản.

'lốp cốp…' ba quả trứng cứ vậy đụng qua đụng lại, vui sướng tới quên cả trời đất. Mà Tiểu Hoa thì đảm nhiệm vai trò bảo mẫu nhìn chằm chằm ba quả trứng, chỉ sợ chúng xảy ra chuyện.

Nhan Tử Dạ biểu thị, có Tiểu Hoa ở, cậu thực yên tâm.

Có đứa nhỏ, có bầu bạn, đợi đám nhỏ phá xác rồi trong nhà sẽ tràn ngập tiếng cười, ngày tháng an nhàn như vậy cũng là khao khát của Nhan Tử Dạ trước kia.

Ngày tháng cứ vậy trôi qua trong sự nghịch ngợm của ba quả trứng, chỉ còn ba ngày nữa là tới hôn lễ.

Buổi tối trước hôn lễ ba ngày, Nhan Tử Dạ đột phá., cả viên yêu đan đã tu luyện hoàn thành, phần khiếm khuyết cũng được tu bổ. Thế nhưng Nhan Tử Dạ phát hiện mình không thể biến trở về thú hình. Vốn chỉ cần yêu đan tu bổ thì có thể biến hóa, thế nhưng lúc biến thân có một luồng năng lượng không rõ trong cơ thể trói buộc, làm cậu không có cách nào làm được. Ngẫm lại, có lẽ vì gen bán thú nhân trong cơ thể, trừ bỏ không thể biến về thú hình thì Nhan Tử Dạ không có vấn đề gì.

Sức chiến đấu đạt tới cấp S cao cấp, nhưng thực tế cậu có thể so với cấp SS sơ cấp.

Mà Bối Cơ cùng Tạp Mễ Nhĩ ở tinh cầu Á Bá Lan xa xôi cũng đã tới.

...

Hoàn Chương 141.

142. Chương 142: Đã Tới

******

Một phi hành khí thật lớn đáp xuống bãi đỗ chuyên dụng của gia tộc Cái Nhĩ, đợi cửa phi hành khí mở ra, Bối Cơ cùng Tạp Mễ Nhĩ vừa bước xuống, gia chủ Cái Nhĩ đứng ở phía trước lập tức đi qua nghênh đón, nhiệt tình bắt tay với hai người.

"Hoan nghênh quốc vương cùng quốc hậu đã tới, thật sự cám ơn hai người." Những lời này của gia chủ Cái Nhĩ không những cám ơn Bối Cơ cùng Tạp Mễ Nhĩ đã tới tham gia hôn lễ của An Nhĩ Tư, mà còn muốn cám ơn bọn họ cho phép An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ tổ chức ở Lam tinh.

"Muốn nói cám ơn thì phải là chúng ta cám ơn ngài mới đúng, không có ngài thì An Nhĩ Tư cũng không trưởng thành như vậy, càng không có khả năng bình an trở về bên cạnh chúng ta. Hôn lễ cử hành ở đây rất đúng." Bối Cơ vừa cùng gia chủ Cái Nhĩ bắt tay vừa nói. Đây vẫn là lần đầu tiên hai nhà gặp mặt.

Tạp Mễ Nhĩ ở bên cạnh cũng liên tục gật đầu: "Đúng vậy, ngài không cần khách sáo vậy đâu, ngài chính là gia gia của An Nhĩ Tư, nếu xét ra thì ngài chính là trưởng bối của chúng ta. Cũng tại bận quá, bằng không chúng ta đã sớm tới chào hỏi ngài."

"Sao lại nói vậy, quốc vương cùng quốc hậu xa xôi tới đây, nếu thăm hỏi thì cũng phải là tôi mới đúng." Mặc dù dựa vào cách gọi của An Nhĩ Tư thì gia chủ Cái Nhĩ quả thực là trưởng bối của Bối Cơ cùng Tạp Mễ Nhĩ, thế nhưng đó chỉ là ngoài mặt mà thôi, gia chủ Cái Nhĩ cũng không thực sự xem bọn họ là trưởng bối của mình. Trưởng bối của vương thất đế quốc Á Bá Lan không phải dễ làm như vậy, gia chủ Cái Nhĩ không đảm đương nổi a.

"Đều là người một nhà, ngài không cần khách khí như vậy, cứ trực tiếp gọi tên chúng ta là được." Bối Cơ cười nói.

Gia chủ Cái Nhĩ nói: "Này sao được, vầy đi, xét về tuổi tác thì tôi lớn hơn hai người, kia liền gọi một tiếng em đi."

Bối Cơ liền đáp lại: "Được, vậy chúng ta cũng gọi ngài một tiếng anh."

Chuyện xưng hô cứ như vậy định xuống, tuổi tác của Bối Cơ, Tạp Mễ Nhĩ cùng gia chủ Cái Nhĩ quả thực không kém bao nhiêu, nếu thực sự bảo Bối Cơ cùng Tạp Mễ Nhĩ gọi gia chủ Cái Nhĩ là chú bác thì đúng là thái quá.

Đợi gia chủ Cái Nhĩ cùng Bối Cơ, Tạp Mễ Nhĩ nói chuyện xong, An Nhĩ Tư cùng Nhan tử Dạ mới tiến tới, đồng thanh nói: "Cha, mỗ ba."

Bối Cơ cười cười gật đầu, Tạp Mễ Nhĩ thì nói: "Tốt tốt tốt." Sau đó ông lôi kéo Nhan Tử Dạ: "Tiểu Dạ, thực sự vất vả cho con quá, cám ơn, cám ơn con!" Tạp Mễ Nhĩ thực sự kích động, mặc dù lúc liên lạc bằng thông tấn khí đã nói qua nhưng khi gặp mặt vẫn nhịn không được hướng Nhan Tử Dạ cảm tạ lần nữa. Ba đứa nhỏ a, vương thất đế quốc Á Bá Lan chưa từng có nhiều người thừa kế như vậy. An Nhĩ Tư hiện giờ còn trẻ, Nhan Tử Dạ cũng còn trẻ, hiện giờ đã ba đứa, về sau thế nào cũng khó nói. Tạp Mễ Nhĩ cảm thấy, cho dù sau này Nhan Tử Dạ không thể sinh dục thì có ba đứa nhỏ này cũng đủ rồi.

"Mỗ ba, này là việc tôi phải làm, nơi này gió lớn, chúng ta vào trong trước đi." Nhan Tử Dạ đỡ Tạp Mễ Nhĩ nói. Từ sau khi sinh ba cục cưng, nhóm trưởng bối cứ không ngừng nói cám ơn với cậu, điều này làm Nhan Tử Dạ vốn có chút mặt dày cũng thực ngượng ngùng.

"Đúng vậy. Cha, vào trong trước đi." An Nhĩ Tư đi ở phía trước dẫn đường.

Tin tức Bối Cơ cùng Tạp Mễ Nhĩ tới cũng không công bố ra ngoài, thế nên người biết chuyện cũng không nhiều. Bọn họ chính là bí mật bay tới. Vừa vào trong phòng, Tạp Mễ Nhĩ liền khẩn cấp muốn nhìn thấy cháu yêu. Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư lập tức ôm ba cục cưng ra.

An Nhĩ Tư ôm hai quả trứng trắng, còn trong tay Nhan Tử Dạ chính là quả trứng đỏ lớn nhất, nhìn ba quả trứng cao cỡ sáu mươi cm, ánh mắt Tạp Mễ Nhĩ cùng Bối Cơ lập tức tỏa sáng. Hai người lập tức tiến tới bên cạnh Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư, Tạp Mễ Nhĩ nhịn không được vươn tay muốn sờ quả trứng đỏ trong tay Nhan Tử Dạ, kết quả nó nghiêng qua một bên, né tránh tay Tạp Mễ Nhĩ.

Bàn tay Tạp Mễ Nhĩ cương cứng ở giữa không trung, Nhan Tử Dạ vội nói: "Mỗ ba, thực xin lỗi, đám nhỏ này có chút sợ người lạ." Cảm giác được tam đản run rẩy khe khẽ đồng thời liều mạng chui vào lòng mình, Nhan Tử Dạ vội vàng vỗ vỗ tam đản, trấn an tình tự có chút kháng cự của nó.

"Không sao không sao, là mỗ ba quên mất, đã làm chúng sợ đi?" Vốn bởi vì tam đản né tránh mà có chút sửng sốt, kết quả phát hiện hạnh vi kháng cự của nó Tạp Mễ Nhĩ mới nhớ ra ba đứa nhỏ này rất sợ người lạ, trừ bỏ Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư thì không thích bị người khác chạm vào. Ngay cả gia chủ Cái Nhĩ đã nhìn chúng suốt mấy ngày qua cũng không được.

"Lá gan của chúng rất lớn, sẽ không bị dọa." An Nhĩ Tư ôm đại đản cùng nhị đản đi tới, sau đó nói với Tạp Mễ Nhĩ cùng Bối Cơ: "Cha, mỗ ba, đừng để ý, nếu muốn sờ thì sờ đại đản cùng nhị đản đi, tam đản hơi thẹn thùng một chút." Vừa nãy An Nhĩ Tư đã thương lượng với đại đản cùng nhị đản, bảo chúng cho hai người sờ một chút, mới đầu đại đản cùng nhị đản cũng không chịu, bất quá sau đó không biết An Nhĩ Tư đã nói gì mà chúng liền đồng ý.

"Không có việc gì, là mỗ ba không tốt, quên mất đứa nhỏ sợ người lạ, nếu tam đản sợ thì chúng ta đừng hù dọa nó." Tạp Mễ Nhĩ thương tiếc liếc nhìn tam đản trong lòng Nhan Tử Dạ, này đều là cháu yêu của ông, sao ông có thể tức giận chứ. Nhìn thấy cháu yêu, ông cao hứng còn không kịp a!

"Đúng vậy, đứa nhỏ sợ người lạ như vậy mới tốt, không sợ người khác dụ đi mất." Bối Cơ mỉm cười vươn tay sờ sờ đại đản: "Mới vài hôm không thấy cư nhiên đã lớn như vậy, hẳn rất nhanh sẽ phá xác đi."

"Nói không chừng chỉ mấy ngày nay thôi." Tạp Mễ Nhĩ đầu tiên đưa tay sờ sờ nhị đản, rồi duỗi qua sờ đại đản, thẳng tới khi cả hai đứa nhỏ run run kháng nghị mới thu tay lại. ánh mắt ông nhìn hai quả trứng tràn đầy yêu thích, chẳng qua có chút tiếc nuối nhìn tam đản trong lòng Nhan Tử Dạ, vỏ trứng màu đỏ có hoa văn thần bí dị thường bắt mắt.

Biết Tạp Mễ Nhĩ nghĩ gì, Nhan Tử Dạ cúi đầu nói với tam đản trong lòng: "Tam đản, đây là mỗ nãi, là mỗ ba của cha, con để mỗ nãi sờ một chút được không? Mỗ ba biết tam đản ngoan nhất, hai anh trai con cũng cho sờ rồi, chỉ mỗi tam đản không chịu là không ngoan nga!" Vốn Nhan Tử Dạ cũng không biết làm thế nào dỗ đứa nhỏ, bất quá trải qua nửa tháng này, cậu cũng đã học được không ít.

Tam đản không có chút động tĩnh nào, cũng biết có phải đang suy nghĩ lời của Nhan Tử Dạ hay không, tầm nửa phút sau nó mới có chút do dự khẽ lắc lư hai cái.

"Này là… đồng ý?" Tạp Mễ Nhĩ kinh hỉ hỏi, Bối Cơ ở bên cạnh cũng lộ ra vui sướng.

Nhan Tử Dạ gật đầu: "Đúng vậy, nó đồng ý rồi, mỗ ba sờ đi." Nhan Tử Dạ ôm tam đản tới gần Tạp Mễ Nhĩ.

Bàn tay vươn tới cùng âm thanh của Tạp Mễ Nhĩ đều nhịn không được run rẩy: "Cháu ngoan của ông a…" Càng nhìn tam đản, Tạp Mễ Nhĩ lại càng cảm thấy đáng yêu. Bối Cơ cũng tươi cười đưa tay sờ tam đản, đáng tiếc sau khi bị hai người sờ một chút, tam đản không nguyện ý nữa. Cũng không biết là thật sự sợ người lạ hay thẹn thùng, bởi vì Nhan Tử Dạ rõ ràng nhìn thấy màu đỏ của vỏ trứng rõ ràng đã đậm hơn một chút.

"Tiểu Dạ, màu sắc của tam đản đặc biệt như vậy, liệu có khi nào là bán thú nhân không?" Mới đầu khi Tạp Mễ Nhĩ nghe thấy nhũ danh Nhan Tử Dạ đặt cho đám nhỏ cũng không mấy tự nhiên, bất quá lúc gọi thì lại cảm thấy cũng không tệ, chủ yếu là rất dễ gọi. Bởi vì An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ không chịu kiểm tra giới tính của đám nhỏ nên Tạp Mễ Nhĩ cũng thực sốt ruột.

Này không riêng gì Tạp Mễ Nhĩ, hiện tại chính xác là cả tinh tế này đều muốn biết!

Nhan Tử Dạ sờ sờ tam đản, cười nói: "Vẫn chưa kiểm tra nên cũng không biết. Bất quá tam đản so với đại đản, nhị đản béo hơn hẳn, cũng khó nói." Nhan Tử Dạ muốn phòng ngừa trước, đừng thấy nhan sắc đặc biệt mà nghĩ là đặc biệt, rất có thể tam đản là thú nhân hình xà hồng sắc giống như nguyên chủ. Vì không muốn để Tạp Mễ Nhĩ cùng Bối Cơ thất vọng, vẫn nên nói trước. Này cũng là nguyên nhân Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư không đồng ý kiểm tra giới tính đám nhỏ.

"Không sao cả, cho dù là thú nhân thì chúng ta cũng thực cao hứng. Chúng ta biết, bán thú nhân không phải nói có là có, cho dù không có thì cũng không thất vọng, dù sao có được ba thú nhân đã là ân huệ thiên đại đối với gia tộc Á Bá Lan chúng ta rồi." Tạp Mễ Nhĩ biểu thị lý giải ý tứ của Nhan Tử Dạ, Bối Cơ cũng gật đầu đồng ý.

Gia chủ Cái Nhĩ đứng ở bên cạnh cười tủm tỉm, cũng không nói xen vào.

Đại đản là đứa nhỏ hoạt bát, bị An Nhĩ Tư ôm một chốc liền im lặng không được. Nó lắc trái lắc phải muốn nhảy xuống lăn đi chơi. An Nhĩ Tư chỉ đành đặt đại đản lên tấm thảm lông dê thật dày.

Vừa được đặt xuống đất, đại đản liền bắt đầu lăn lộn, bất quá cũng không lăn đi xa, chỉ vòng qua vòng lại bên chân An Nhĩ Tư mà thôi, cũng may ở đó không có chân bàn chân ghế gì cả, đại đản chơi cũng thực vui vẻ.

"Ai, cẩn thận." Tạp Mễ Nhĩ lo lắng nói.

Nhan Tử Dạ biết Tạp Mễ Nhĩ lo lắng cái gì, liền cười nói: "Mỗ ba, không sao đâu."

Tuy Nhan Tử Dạ nói vậy, trên đất cũng trải thảm nhưng Tạp Mễ Nhĩ vẫn có chút lo lắng nhìn chằm chằm đại đản, càng nhìn trong lòng lại càng ngứa, chỉ hận không thể lập tức chạy tới ôm chầm lấy đại đản, chính là đáng tiếc, ông hiểu rõ đó là chuyện không có khả năn, thế nên ông chỉ cố kiềm chế chính mình, chẳng qua vẫn nói với An Nhĩ Tư: "Đứa nhỏ này đúng là hoạt bát a."

Đột nhiên đại đản huých vào chân trái An Nhĩ Tư rồi nhẹ nhàng nhảy lên hai cái, phát ra âm thanh 'cốp cốp', nhị đản cùng tam đản trong tay An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ cùng rung lên, hai người không hẹn mà cùng đặt chúng xuống. Đại đản lập tức bổ nhào tới chỗ nhị đản, nhị đản liền lăn qua bên chân Nhan Tử Dạ, đập vào tam đản.

Ba quả trứng cứ vậy bắt đầu trò chơi đụng nhau của mình.

Gia chủ Cái Nhĩ đã nhìn quen, chỉ hiền lành nhìn chúng lăn tới lăn lui.

Tạp Mễ Nhĩ cùng Bối Cơ thì tim nảy lên thình thịch, An Nhĩ Tư mỉm cười nói: "Cha cùng mỗ ba không cần lo lắng, vỏ trứng của chúng rất cứng, ngay cả đá cũng có thể tông vỡ, chúng thường xuyên chơi đùa như vậy, không sao đâu."

"Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi." Tạp Mễ Nhĩ vỗ ngực, cùng Bối Cơ thở phào một hơi.

Quả thực không thể trách bọn họ ngạc nhiên tới vậy, bởi vì tỷ lệ sinh dục hiện giờ quá thấp, cộng thêm vỏ của các quả trứng do giống cái sinh ra đều rất yếu ớt, chỉ cần sơ sẩy một chút liền vỡ nát, có gia tộc nào không cẩn trọng từng li từng tí trong giai đoạn ấp trứng đâu chứ. Thế nên Tạp Mễ Nhĩ cùng Bối Cơ mới lo lắng như vậy.

Chỉ là bọn họ thật không ngờ ba quả trứng Nhan Tử Dạ sinh ra lại cứng tới vậy, lúc nghe nói ngay cả đá cũng có thể tông vỡ, bọn họ liền kinh ngạc không thôi. Gia chủ Cái Nhĩ nhìn hai người họ phản ứng như vậy thì lén cười trộm trong lòng, này có gì mà kinh ngạc chứ, nếu bọn họ biết ba cục cưng hiện giờ đã có thể vận dụng dị năng thì không biết hai vị quốc vương quốc hậu này sẽ có biểu tình gì a!

Gia chủ Cái Nhĩ thầm cảm thán, quả nhiên không hổ là chất trai của ông. Gia chủ Cái Nhĩ đang đắc ý đã hoàn toàn quên rằng ba quả trứng này là cháu ruột của người ta a!

….

Hoàn Chương 142.

143. Chương 143: Hôn Lễ

Sau khi Bối Cơ cùng Tạp Mễ Nhĩ tới, Khắc Lỗ Tư của gia tộc Mã Khắc Tân cũng tới trước hôn lễ của An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ một ngày. Nếu xét ra thì Nhan Tử Dạ cùng Mã Khắc Tân cũng không thể nói là thân thiết, dù sao hai người cũng chỉ gặp mặt vài lần mà thôi. Hơn nữa trước kia bởi vì Nhan Tử Dạ ngại phiền toái, không muốn dính líu tới gia tộc Mã Khắc Tân nên không tự mình liên hệ Khắc Lỗ Tư.

Thế nhưng Khắc Lỗ Tư lại rất quan tâm Nhan Tử Dạ, chẳng những bảo Tân Địch tới mà còn phái hơn mười thú nhân cấp S của gia tộc tới bảo hộ Nhan Tử Dạ. Hơn nữa mỗi ngày còn thông qua Tân Địch hỏi thăm tình huống của Nhan Tử Dạ. Trước lúc cậu sinh sản còn đưa tới ba viên tinh hạch vô thuộc tính cấp S. Nhan Tử Dạ biết hết tất cả. Vị cữu cữu cùng huyết thống này đã làm hết những gì cần làm và không cần làm.

Điều này cũng làm Nhan Tử Dạ thả lỏng. Đặc biệt là sau khi Nhan Tử Dạ sinh đứa nhỏ, Khắc Lỗ Tư cư nhiên còn công bố Nhan Tử Dạ là người thừa kế duy nhất của gia tộc Mã Khắc Tân. Người thừa kế duy nhất, này có nghĩa chỉ cần Nhan Tử Dạ không gặp chuyện ngoài ý muốn thì gia tộc Mã Khắc Tân sau này chính là của cậu.

Lời này trước kia Khắc Lỗ Tư đã từng nói qua nhưng Nhan Tử Dạ chỉ nghĩ ông nói vậy thôi, thật không ngờ cư nhiên lại làm thật. Sau đó Nhan Tử Dạ đã bảo Tân Địch chuyển lời với Khắc Lỗ Tư, nói cho ông biết cậu không có chút hứng thú nào với gia tộc Mã Khắc Tân.

Thế nhưng Khắc Lỗ Tư lại nói, vô luận Nhan Tử Dạ có chịu nhận hay không, gia tộc Mã Khắc Tân đều thuộc về cậu, cho dù Nhan Tử Dạ không chịu tiếp nhận thì sau này cũng do hậu đại của cậu kế thừa.

Khắc Lỗ Tư đã quyết giao gia tộc Mã Khắc Tân cho Nhan Tử Dạ, với địa vị đệ nhất gia tộc của gia tộc Mã Khắc Tân ở Cáp Mỗ Lôi Đức đế quốc, Nhan Tử Dạ căn bản không cần dựa vào gia tộc Á Bá Lan đế quốc hay thân phận bán thú nhân. Bởi vì giống cái của gia tộc Mã Khắc Tân tuy kém hơn bán thú nhân nhưng năng lực sinh dục vẫn rất cao.

Thế nên Khắc Lỗ Tư muốn giao gia tộc Mã Khắc Tân cho Nhan Tử Dạ, ngoại trừ bồi thường thì quả thực không có chút tư tâm nào cả. Điều này Nhan Tử Dạ cũng hiểu rõ. Cũng chính vì hiểu rõ nên cậu mới mềm lòng, chậm rãi tiếp nhận sự tồn tại của người cữu cữu Khắc Lỗ Tư này.

Mái tóc lam sắc tuy không rực rỡ sáng lòe như An Nhĩ Tư nhưng lại càng phụ trợ cho khí chất lạnh như băng của Khắc Lỗ Tư. Nếu nói Áo Đức Kỳ là lạnh lùng đạm mạc thì Khắc Lỗ Tư chính là một tảng băng di động, chỉ cần bất cẩn một chút thôi sẽ có thể bị đông cứng ngay. Thế nhưng bởi vì diện mạo Khắc Lỗ Tư khá tuấn mỹ nên cho dù là tảng băng thì cũng là một tảng băng đầy sức hút.

Đối với ba quả trứng, Khắc Lỗ Tư cũng thực yêu thích, chính là bởi vì tính cách vốn có nên chỉ ở xa xa liếc nhìn chứ không tới gần. Có lẽ ông sợ hàn khí tỏa ra từ người mình đông lạnh chúng.

…

Thời gian nhanh chóng trôi qua, nháy mắt đã tới ngày hôn lễ của hai người.

Hôn lễ của An Nhĩ Tư gia tộc Cái Nhĩ cùng Nhan Tử Dạ gia tộc Mã Khắc Tân xa hoa khỏi phải bàn, chẳng những mời gia tộc thượng lưu của đế quốc Ni Lạp Nhĩ, người của các gia tộc trên các tinh cầu khác cũng lần lượt tới nơi.

Đúng vậy, Nhan Tử Dạ hiện giờ đã thoát ly quan hệ với Nhan gia, mà gia chủ Mã Khắc Tân đã lên tiếng biểu thị Nhan Tử Dạ là cháu trai của mình, đồng thời cũng chính là người thừa kế gia tộc Mã Khắc Tân. Tin tức này kỳ thực có rất nhiều người biết, chẳng qua thật không ngờ gia chủ Mã Khắc Tân cư nhiên lại trực tiếp thừa nhận thân phận người thừa kế của Nhan Tử Dạ.

Tin tức này vừa được công bố đã làm rất nhiều gia tộc kinh ngạc. Tổng kết lại thì ba đứa nhỏ của Nhan Tử Dạ vừa vặn có thể trở thành người thừa kế của ba đại gia tộc. Này quả thực lợi hại a, thân là mỗ ba của chúng, sau này Nhan Tử Dạ hoàn toàn có thể đi ngang ở tinh tế. Sau khi chú ý tới phương diện này, đám người có ý đồ với đứa nhỏ của Nhan Tử Dạ lại càng nhiệt tình hơn.

"Nghe nói quốc vương cùng quốc hậu đế quốc Á Bá Lan đã tới rồi, kia chuyện An Nhĩ Tư là vương tử Á Bá Lan là thật rồi a."

"Eo, tin này đã qua lâu rồi, giờ ông mới biết à. Nhan Tử Dạ mới lợi hại kìa, vừa mới thoát ly khỏi Nhan gia, gia tộc Mã Khắc Tân đã công bố quyền thừa kế dòng chính. Ông trời của tôi ơi, gia tộc Mã Khắc Tân chính là đệ nhất gia tộc của đế quốc Cáp Mỗ Lôi Đức a, so với gia tộc Cái Nhĩ còn lợi hại hơn. Nghe nói gia chủ đương nhiệm của gia tộc Mã Khắc Tân còn là thú nhân cấp SS, chỗ dựa này của Nhan Tử Dạ vô cùng vững chắc a."

"Gia tộc Mã Khắc Tân lợi hại thế nào cũng không bằng đế quốc Á Bá Lan đi? Sao ông lại nói Nhan Tử Dạ lợi hại hơn cả An Nhĩ Tư a?"

"Ông ngốc à, Nhan Tử Dạ hiện giờ là vương tử phi của đế quốc Á Bá Lan, lại còn là bán thú nhân duy nhất của tinh tế. Chỉ cần cậu ta muốn rời đi, cho dù là quốc vương cùng quốc hậu Á Bá Lan cũng không ngăn được, người ta là nhất sinh tựu thị tam, cho dù là Á Bá Lan đế quốc thì vẫn phải nâng nê, An Nhĩ Tư thì không cần phải nói, tôi nghe nói Nhan Tử Dạ nói gì là nghe nấy thôi."

"Nói cũng đúng, nếu để tôi có được bầu bạn là bán thú nhân thì tôi cũng sủng thế thôi, cho dù em muốn sao trên trời tôi cũng hái xuống."

"Cũng không biết trong ba đứa nhỏ có bán thú nhân hay không, nếu thực sự có, các đại gia tộc sẽ tranh giành tới nứt đầu a."

"Náo nhiệt chỉ mới bắt đầu thôi."

...

Lúc hôn lễ diễn ra không có bất luận kẻ nào dám nhảy ra quấy rối, trừ phi đầu óc kẻ đó bị teo lại hoặc muốn chết. Toàn bộ người hầu trong hôn lễ đều được An Nhĩ Tư đổi thành thú nhân cấp S, mấy chục thú nhân cấp S có thể diệt trừ đám người có ý tưởng xấu trước khi chúng kịp hành động. An Nhĩ Tư đã đáp ứng sẽ cho Nhan Tử Dạ một hôn lễ không có chút ngoài ý muốn nào, anh nhất định phải làm được. Hơn nữa còn làm tới mức hoàn mỹ nhất.

Hôn lễ tiến hành thuận lợi, An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử trước mặt gia chủ Cái Nhĩ và mọi người đeo nhẫn cho nhau, được mọi người chúc phúc.

Hôn lễ lần này người Nhan gia không tới tham gia, chính là tặng không ít quà. Trong tiệc đính hôn trước đó không mời mà tới, lại còn quấy rối rồi bị hung hăng thu thập, đám Nhan gia kia đương nhiên nhớ rất rõ. Bọn họ không dám tới, cũng không có mặt mũi tới.

Mà vương thất Ni Lạp Nhĩ đế quốc trước giờ không tham gia yến hội của bất cứ gia tộc nào để duy trì hình tượng công chính. Thế nhưng lần này bất đồng, quốc vương cùng quốc hậu của đế quốc Á Bá Lan cũng tới, tuy che giấu thân phận nhưng trong lòng mọi người đều hiểu rõ. Thế nên quốc vương đế quốc Ni Lạp Nhĩ cũng chỉ có thể dẫn quốc hậu của mình tới tham gia hôn lễ của An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ.

Đương nhiên, quốc vương Ni Lạp Nhĩ có mục đích của mình, gần nhất việc kinh doanh của vương thất liên tiếp gặp rắc rối, thế nhưng vô luận quốc vương điều tra thế nào cũng không tra ra kẻ đứng sau. Tổn thất

thảm trọng, quốc khố của vương thất Ni Lạp Nhĩ đã sắp cạn kiệt, cho dù nhận được lợi ích từ Nhan gia cũng không bù đắp nổi. Nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng bị nhóm trưởng lão vương thất phát hiện.

Hiện giờ ngoại trừ Nhan gia, vương thất chưa từng hợp tác với ba đại gia tộc, mà ba đại gia tộc cũng biểu lộ rõ thái độ không muốn dính líu tới hoàn thất. Cho nên quốc vương cùng quốc hậu Ni Lạp Nhĩ căn bản không thể kiếm lợi từ ba đại gia tộc.

Cuối cùng không còn các nào khá, quốc vương Ni Lạp Nhĩ mới hi vọng thông qua hôn lễ này tạo quan hệ với Bối Cơ, sau đó được đế quốc Á Bá Lan trợ giúp.

Chính là đáng tiếc, Bối Cơ căn bản không để ý tới quốc vương Ni Lạp Nhĩ có ẩn ý muốn hợp tác. Đừng nói đùa a, thu thập vương thất Ni Nạp Nhĩ đế quốc vốn chính là ý tứ của An Nhĩ Tư. Bối Cơ cũng xuất lực không ít, hiện giờ sao có thể vươn tay trợ giúp a.

Thế nên cuối cùng, quốc vương Ni Lạp Nhĩ chỉ đành tay không ra về.

Buổi tối, sau khi hôn lễ kết thúc, An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ kiểm kê quà cáp do các gia tộc đưa tới. Bởi vì đồ do các đại gia tộc đưa tới đều rất hi hữu trân quý, Nhan Tử Dạ liền thích thú lôi kéo An Nhĩ Tư mở ra xem.

Trong đó quà của Áo Đức Kỳ làm Nhan Tử Dạ chú ý nhất, bởi vì anh đưa tới không chỉ một mà tới hơn mười phần.

"Kỳ quái, tuy anh cùng Áo Đức Kỳ là bạn tốt nhưng hình như đưa quà hơi nhiều rồi đi?" Nhan Tử Dạ mở thử một hộp, phát hiện bên trong cư nhiên là hai viên tinh hạch vô thuộc tính cấp S, lại mở tiếp một hộp, là vài gốc thực vật quý hiếm, những chiếc hộp khác cũng là những thứ Nhan Tử Dạ cần hoặc thích.

"Này, sao Áo Đức Kỳ lại tặng nhiều thứ quý như vậy, hơn nữa còn là dựa theo yêu thích của tôi, sao lại thế này?" Nhan Tử Dạ không nghĩ Áo Đức Kỳ tặng nhiều quà để lấy lòng mình vì muốn kết hôn với đứa con bán thú nhân không biết có hay không của mình, Áo Đức Kỳ không phải người như vậy. Thế nên cậu chỉ đành tìm kiếm đáp án từ chỗ An Nhĩ Tư.

"Đây là sính lễ." An Nhĩ Tư cầm một gốc cà chua từ trong hộp ra, cười mà không cười nhìn Nhan Tử Dạ.

"Sính lễ?" Nhan Tử Dạ ngây ngốc nhìn An Nhĩ Tư: "Sính lễ gì?" Không lẽ Áo Đức Kỳ thực sự muốn kết hôn với con cậu?

Tựa hồ nhìn ra suy nghĩ trong lòng Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư cười nói: "Không phải sính lễ của con chúng ta, là sính lễ của Nhan Tiểu Thứ."

"Cái gì?" Nhan Tử Dạ trợn to mắt, chấn động tới cứng lưỡi: "Sính lễ của Tiểu Thứ? Áo Đức Kỳ đã biết Tiểu Thứ có thể biến thành hình người à? Từ từ…" Nhan Tử Dạ cảm thấy hình như có chỗ nào đó không đúng, đột nhiên, cậu nghĩ tới ý nghĩa của hai từ sính lễ.

"Áo Đức Kỳ thích… thích Tiểu Thứ?" Nhan Tử Dạ há to miệng, khó tin nhìn An Nhĩ Tư.

An Nhĩ Tư gật đầu đáp: "Đúng vậy, thế nên hôm nay mới đưa sính lễ qua, Tiểu Dạ thấy thế nào?"

"Còn có thể thế nào? Không được, để tôi chậm rãi suy nghĩ đã." Nhan Tử Dạ ôm trán cố ngẫm nghĩ. Ngẫm lại thái độ quan tâm của Áo Đức Kỳ đối với Tiểu Thứ khi còn là thú hình, thêm chuyện anh tự mình xuống bếp làm thức ăn. Hơn nữa Áo Đức Kỳ rõ ràng rất để ý tới Tiểu Thứ, Nhan Tử Dạ đột nhiên phát hiện ra một chuyện khó lường.

Trời ạ, Áo Đức Kỳ cư nhiên thích thú thú luyến! Mà đối tượng lại là tiểu thứ cầu, một con tinh tế thú cấp thấp!

…

Hoàn Chương 143.

144. Chương 144: Áo Đức Kỳ Cùng Nhan Tiểu Thứ

"An Nhĩ Tư, anh nói rõ ràng cho tôi, anh biết chuyện này từ khi nào hả?" Nhìn bộ dáng hiểu rõ của An Nhĩ Tư, Nhan Tử Dạ tức giận không thôi, chuyện lớn như vậy mà An Nhĩ Tư cư nhiên gạt cậu.

"Việc này tôi cũng vừa mới biết thôi. Được rồi, đừng giận nữa, ngồi xuống, chậm rãi nói với em." An Nhĩ Tư kéo Nhan Tử Dạ ngồi xuống sô pha ở bên cạnh, sau đó nắm tay cậu nói: "Trước đó không lâu không phải Áo Đức Kỳ bị gia tộc phái đi hoàn thành nhiệm vụ lịch lãm à? Trên đường cậu ta gặp phải một con tinh tế thú cấp S trung cấp, với thực lực cấp S sơ cấp của Áo Đức Kỳ thì hiển nhiên không đánh lại, cuối cùng là Tiểu Thứ cứu cậu ta, cũng vì thế nó mới bại lộ thân phận. Em cũng biết Áo Đức Kỳ vốn đã rất yêu thích Tiểu Thứ, giờ lại biết Tiểu Thứ có thể hóa thành nhân hình, thường xuyên ở chung liền nảy sinh tình cảm. Áo Đức Kỳ là ai em cũng biết rồi, việc này cậu ta có nói với tôi, khi ấy tôi cứ tưởng cậu ta nói đùa, thật không ngờ cư nhiên đưa sính lễ qua."

"Thực quá đáng mà, sao anh không nói việc này cho tôi biết?" Nhan Tử Dạ trừng mắt.

An Nhĩ Tư ngượng ngùng cười nói: "Đoạn thời gian đó không phải em đang đột phá à? Tôi không muốn em bị phân tâm. Vốn nghĩ sau đó sẽ nói, kết quả chúng ta lại bận bịu chuyện hôn sự nên liền quên mất. Thật không ngờ Áo Đức Kỳ hành động nhanh như vậy."

"Tôi thấy anh rõ ràng là cố ý, đừng tưởng tôi không biết anh nghĩ cái gì." Đối với suy nghĩ của bầu bạn, kỳ thực Nhan Tử Dạ biết rất rõ, chẳng qua cậu không vạch trần mà thôi. Hiện giờ cư nhiên lại giấu cậu chuyện quan trọng như vậy, Nhan Tử Dạ quả thực có chút tức giận.

"An Nhĩ Tư, tật hay ghen này anh nên sửa đi. Tiểu Thứ là khế ước thú của tôi, hiện giờ có thể biến hóa, liền giống như thân nhân của tôi vậy. Tôi làm chủ nhân, chuyện của nó tôi phải biết, cũng phải giúp nó xem xét." Nhan Tiểu Thứ mới vừa biến hóa vẫn còn rất đơn thuần, tuy Nhan Tử Dạ có chút hiểu biết về Áo Đức Kỳ nhưng vẫn lo lắng. Không ừ hử tiếng nào đã phải giao Tiểu Thứ cho Áo Đức Kỳ, sao Nhan Tử Dạ yên tâm được. Hơn nữa hai bọn họ cũng không thích hợp ở bên nhau.

An Nhĩ Tư biết lần này mình thực sự có chút quá phận, liền ôm Nhan Tử Dạ cười làm lành: "Tiểu Dạ, tôi biết sai rồi, chỉ lần này thôi, sau này sẽ không tái phạm, tha thứ cho tôi được không?"

Nhìn gương mặt hoàn mỹ của An Nhĩ Tư lộ ta nụ cười lấy lòng, thái độ cũng thực thành khẩn, Nhan Tử Dạ cũng hết giận hơn phân nửa: "Quên đi, chuyện đã xảy ra có nói gì cũng không có tác dụng. Ngày mai lập tức bảo Áo Đức Kỳ dẫn Tiểu Thứ về đây, tôi phải hỏi rõ ràng. An Nhĩ Tư, tôi nói cho anh biết, việc này anh đừng hòng nhúng tay vào. Nếu còn có lần sau thì anh đừng móng tôi tha thứ." Nhan Tử Dạ lườm An Nhĩ Tư, nếu không nghiêm khắc một chút, lần sau nhất định sẽ càng nghiêm trọng hơn, trước kia là Nhan Tử Dạ lười quản, hiện giờ bởi vì liên quan tới Tiểu Thứ nên cậu nhất định phải ngăn cản.

Biết lần này Nhan Tử Dạ thật sự tức giận, An Nhĩ Tư cũng có chút không yên, thấy cậu chịu tha thứ thì thở phào một hơi, sau đó cam đoan nói: "Tiểu Dạ yên tâm, thực sự chỉ có lần này thôi, sau này sẽ không. Có chuyện gì tôi sẽ nói với em đầu tiên. Giờ tôi lập tức bảo Áo Đức Kỳ ngày mai dẫn Tiểu Thứ về, đến khi đó, em muốn thẩm vấn Áo Đức Kỳ thế nào cũng được, tôi ở bên cạnh giúp em."

Nói xong, An Nhĩ Tư lập tức gọi qua số Áo Đức Kỳ, nói rõ mọi chuyện, Áo Đức Kỳ cũng thực sảng khoái, tựa hồ đã sớm đoán được. Mà cũng đúng, dám dụ con nhà người ta đi, bị gọi tới thẩm vấn cũng là lẽ đương nhiên.

Thế nên sáng sớm hôm sau, Áo Đức Kỳ liền dẫn Nhan Tiểu Thứ tới Cái Nhĩ gia.

Hôm qua ngủ khá muộn nên sáng nay Nhan Tử Dạ dậy trễ, đương nhiên bởi vì là đêm tân hôn nên dậy trễ một chút cũng có thể hiểu được. Nhìn ánh mắt ái muội của mọi người nhìn mình, Nhan Tử Dạ có chút bất đắc dĩ. Nhan Tử Dạ biểu thị đêm qua cậu cùng An Nhĩ Tư chỉ ngủ đơn thuần mà thôi. Bận bịu suốt cả ngày, lại thêm một tiếng xem quà, nào còn tinh lực gì kia nữa. Đương nhiên này chỉ là suy nghĩ của Nhan Tử Dạ thôi, An Nhĩ Tư thì tinh lực dư thừa.

Để Áo Đức Kỳ chờ hơn một tiếng, Nhan Tử Dạ không hề cảm thấy ngượng ngùng, Áo Đức Kỳ cũng hiểu này là Nhan Tử Dạ muốn ra oai phủ đầu, vì thế cũng thực tình nguyện.

Khoảnh khắc nhìn thấy Nhan Tử Dạ, Tiểu Thứ vốn đang nằm trên đùi Áo Đức Kỳ trực tiếp đạp hai chân bổ nhào về phía Nhan Tử Dạ. Hai tay Áo Đức Kỳ vươn lên giữa không trung, nhìn thấy Tiểu Thứ nhảy vào lòng Nhan Tử Dạ thì thu trở về.

"Nhóc con, đã trở lại rồi à?" Nhan Tử Dạ dùng một tay nâng Tiểu Thứ, tay kia điểm điểm mũi nó, dùng giọng điệu quở trách nói. Mới đầu còn đòi về, thế mà chỉ mới đi vài ngày đã không có chút tin tức nào. Lúc đầu Nhan Tử Dạ còn tưởng Tiểu Thứ đã quen với cuộc sống bên Áo Đức Kỳ, giờ ngẫm lại thì quen gì mà quen, thực sự là muốn định cư ở đó luôn a.

Bởi vì Nhan Tử Dạ bảo người hầu rời đi hết nên hiện giờ chỉ có An Nhĩ Tư ngồi bên cạnh, Tiểu Thứ cũng không cố kỵ, nó dùng hai móng vuốt bé xíu nắm lấy ngón tay Nhan Tử Dạ: "Chủ nhân, ta rất nhớ người, người đừng tức giận. Trước đó ta muốn trở về thăm người, chính là Áo Đức Kỳ nói người phải kết hôn, không rảnh. Hôm qua ta còn gọi người mà người không để ý tới ta a."

"Xem bộ dáng ủy khuất của mi kìa. Hôm qua nhiều người như vậy, ta không có khả năng nói chuyện với mi đi? Hôm qua Áo Đức Kỳ kỳ thực có mang Tiểu Thứ tới, chẳng qua trường hợp khi ấy không thích hợp lắm, rất nhiều người quan sát bọn họ a!

"Được rồi, không nói mấy chuyện này, giờ nói chính sự, nói xem mi cùng Áo Đức Kỳ là chuyện gì. Không phải ta đã bảo mi không thể để người ta biết thân phận thật sao? Mi quên rồi à?" Nhan Tử Dạ thu hồi biểu tình tươi cười, nghiêm túc hỏi: "Mi cùng Áo Đức Kỳ rốt cuộc là sao?"

"Chủ nhân, ta không quên, ta…" Tiểu Thứ chọt chọt hai móng vuốt, nhất thời không biết nên mở miệng thế nào. Việc này vốn là lỗi của nó, trước lúc tới chỗ Áo Đức Kỳ, chủ nhân vẫn luôn dặn dò không được để lộ thân phận, thế nhưng tình huống lúc đó thực sự rất nguy hiểm, nó không muốn Áo Đức Kỳ xảy ra chuyện, thế nên mới nhịn không được biến thân.

"Đều là lỗi của tôi." Áo Đức Kỳ không muốn thấy Tiểu Thứ khó xử, thế nên giành nói: "Khi ấy là vì cứu tôi nên Tiểu Thứ mới bại lộ. Bất quá cậu yên tâm, trừ bỏ tôi thì không còn ai khác ở đó nên không ai biết thân phận của Tiểu Thứ. Con tinh tế thú kia cũng đã bị tôi giết." Nhớ lại con tinh tế thú cấp S kia, Áo Đức Kỳ chẳng những không tức giận, ngược lại còn muốn cám ơn nó. Nếu không phải nhờ nó, anh không có khả năng cùng Tiểu Thứ ở bên nhau.

Áo Đức Kỳ nói tiếp: "Về phần tình cảm thì cũng là lỗi của tôi, là tôi lừa em ấy. Muốn trách thì cứ trách tôi, không liên quan Tiểu Thứ."

Hiếm thấy Áo Đức Kỳ lạnh nhạt mở miệng nói một đoạn dài như vậy.

Con ngươi bé xíu của Tiểu Thứ cảm động nhìn về phía Áo Đức Kỳ, Áo Đức Kỳ cư nhiên ôm hết trách nhiệm vào mình. Thế nhưng Tiểu Thứ sao có thể để Áo Đức Kỳ một mình nhận hết, nó lập tức bấu lấy tay Nhan Tử Dạ: "Không, không phải như vậy. Chủ nhân, là lỗi của ta, là ta không nghe lời chủ nhân, người trừng trách Áo Đức Kỳ, chủ nhân có giận thì cứ giận ta đi."

Áo Đức Kỳ: "Là tôi."

Nhan Tiểu Thứ: "Là ta, đều là ta."

Áo Đức Kỳ: "Là tôi."

Nhan Tiểu Thứ: "Đều là ta."

…

"Được rồi, hai người đừng có giành qua giành lại trước mặt tôi. Việc này rốt cuộc thế nào, An Nhĩ Tư đã nói rồi." Nhan Tử Dạ bình tĩnh nhìn Tiểu Thứ trong tay, sau đó nhìn về phía Áo Đức Kỳ, giọng điệu có chút thâm trầm: "Áo Đức kỳ, tôi nói thật với anh, tôi không đồng ý chuyện anh cùng Tiểu Thứ ở bên nhau, anh chết tâm đi."

An Nhĩ Tư ngồi bên cạnh không nói gì, chỉ tựa tiếu phi tiếu nhìn Áo Đức Kỳ, việc này Nhan Tử Dạ không hi vọng anh nhúng tay, thế nên An Nhĩ Tư chỉ ngồi xem kịch vui. Hiếm khi thấy Áo Đức Kỳ để ý một người như vậy, An Nhĩ Tư cũng muốn xem xem Áo Đức Kỳ làm thế nào thuyết phục Nhan Tử Dạ.

Áo Đức Kỳ nhíu mày, nhìn chằm chằm Nhan Tử Dạ lạnh lùng hỏi: "Vì cái gì?"

"Bởi vì anh cùng Tiểu Thứ không thích hợp."

"Chỗ nào không thích hợp?"

"Chỗ nào cũng không không thích hợp."

Lần này Áo Đức Kỳ đen mặt, Tiểu Thứ cũng ỉu xìu.

"Cho tôi lý do." Bất quá đối với Áo Đức Kỳ mà nói, cho dù lý do của Nhan Tử Dạ có đầy đủ thế nào thì anh cũng sẽ làm cho cậu không thể nói được nữa.

"Chủ nhân, vì cái gì?" Ánh mắt Tiểu Thứ ầng ật nước nhìn Nhan Tử Dạ, tựa hồ cũng không hiểu vì sao Nhan Tử Dạ không đồng ý để mình cùng Áo Đức Kỳ ở cùng một chỗ. Không biết nghĩ tới gì đó, Tiểu Thứ căn răng, hồng quang trên người chợt lóe, biến về hình người rồi quỳ xuống trước mặt Nhan Tử Dạ: "Chủ nhân, ta muốn cùng Áo Đức Kỳ ở cùng một chỗ, ta thích Áo Đức Kỳ."

"Tiểu Thứ..." Gương mặt không chút biểu cảm của Áo Đức Kỳ lộ rõ kinh ngạc, đứng dậy, vừa định đỡ Tiểu Thứ dậy thì lại bị đối phương giãy ra.

"Áo Đức Kỳ, anh đừng quản ta, ta phải tự mình nói với chủ nhân." Biểu tình Tiểu Thứ thực kiên quyết, mới đầu tiếp xúc với xã hội thú nhân cùng giống cái, cái gì nó cũng không hiểu. Thế nhưng khoảng thời gian đi theo bên cạnh Áo Đức Kỳ, nó đã học được rất nhiều, cũng làm nó hiểu được, chuyện mình phải đảm đương thì tuyệt đối không thể trốn tránh.

"Chủ nhân, ta biết người giận ta ở cùng một chỗ với Áo Đức Kỳ. Mới đầu ta quả thực không biết cái gì là thích, thế nhưng sau khi ở bên Áo Đức Kỳ, ta đã biết. Anh ấy rất tốt với ta, biết ta thích cái gì, không thích cái gì, đồng dạng ta cũng biết anh thích hay không thích cái gì. Anh bảo hộ ta, đồng thời ta cũng bảo hộ anh ấy. Mỗi ngày được ở bên anh, ta cảm thấy thực vui vẻ, thực hạnh phúc. Trước kia ta chưa từng cảm nhận được điều này. Nếu rời khỏi Áo Đức Kỳ, ta không biết sau này anh ấy thế nào, nhưng ta biết mình sẽ đau lòng chết mất. Bởi vì khi biết chủ nhân không đồng ý chúng ta ở bên nhau, tim ta đã bắt đầu đau đớn. Chủ nhân, chẳng lẽ người muốn thấy Tiểu Thứ đau lòng mà chết sao?" Đôi mắt to tròn đen kịt của Tiểu Thứ đã ầng ật nước, gương mặt mũm mĩm vẫn còn nét trẻ con đáng thương hề hề nhìn Nhan Tử Dạ.

Đáng yêu quá a! Này là cảm giác đầu tiên của Nhan Tử Dạ, tiếp đó hai tay tự động niết niết gò má trắng noãn của Nhan Tiểu Thứ, trầm tĩnh nói: "Tiểu Thứ, đau lòng sẽ không chết, tan nát cõi lòng mới chết được a!" Ân, cảm giác thực không tồi.

...

Hoàn Chương 144.

145. Chương 145: Khế Ước Chủ Phó

"Tan nát cõi lòng?" Nhan Tiểu Thứ chớp chớp đôi mắt to, khó hiểu nhìn Nhan Tử Dạ.

Lại nhìn Nhan Tử Dạ, sau khi nhéo đủ thì thái độ vẫn không chút thay đổi: "Đúng vậy, tan nát cõi lòng a. Tiểu Thứ, nếu mi vẫn còn là tinh tế thú, vô luận mi yêu ai ta cũng không ngăn cản, thế nhưng hiện giờ mi đã không còn là tinh tế thú, ta nghĩ Áo Đức Kỳ hẳn là không biết điều này." Nhan Tử Dạ chuyển dời tầm mắt về phía Áo Đức Kỳ.

"Không phải tinh tế thú? Vậy là gì?" Tuy Nhan Tiểu Thứ có thể biến thành người nhưng Áo Đức Kỳ vẫn luôn nghĩ là vì Tiểu Thứ đột biến gen, hoặc nên nói là gen tiến hóa. Dù sao thú nhân bọn họ cũng chính là từ thú tiến hóa thành, thế nhưng xem ra sự tình không đơn giản như vậy. Bởi vì trên người Nhan Tiểu Thứ cùng Nhan Tử Dạ tựa hồ có bí mật rất lớn.

Nhan Tử Dạ khoanh tay trước ngực nhìn Áo Đức Kỳ, thản nhiên nói: "Yêu, là sinh vật so với thú nhân lại càng cường đại hơn, thiên phú càng lợi hại hơn. Chúng ta đồng dạng cũng từ động vật tiến hóa thành hình người, chẳng qua điểm bất đồng là chỉ cần chúng ta có đủ năng lượng thì có thể tiến hóa vô hạn. Cấp SS, SSS thậm chí là càng cao hơn nữa, chỉ cần có đủ năng lượng cùng thời gian, chúng ta có thể đạt tới độ cao đó. Mà thú nhân các người thì không thể. Tôi là yêu, Tiểu Thứ cũng là yêu."

"Vậy thì sao, tôi không để ý." Áo Đức Kỳ nghĩ Nhan Tử Dạ muốn nói tới vấn đề bất đồng chủng tộc, mà vấn đề này trong mắt Áo Đức Kỳ căn bản không phải là vấn đề. Chỉ cần anh thích, anh không quan tâm Tiểu Thứ là chủng tộc gì.

"Chủ nhân, ta cũng không để ý." Nhan Tiểu Thứ thấy Áo Đức Kỳ tỏ thái độ thì cũng lập tức nói.

Nhan Tử Dạ cười lạnh: "Áo Đức Kỳ, anh vẫn không hiểu được ý của tôi, yêu có thể tiến hóa vô hạn, đại biểu chúng ta có sinh mệnh vô hạn. Mà anh, cho dù đạt tới cấp SS thì cũng chỉ có thể sống mấy trăm năm hoặc một ngàn năm mà thôi. Về sau, chờ Tiểu Thứ quen với sự tồn tại của anh thì anh lại chết đi thì nó phải làm sao? Kết cục này chúng ta đã biết trước, thay vì để Tiểu Thứ tan nát cõi lòng, không bằng tôi để nó khổ sở một lúc."

Nhan Tiểu Thứ cùng Áo Đức Kỳ đều trợn to mắt, bọn họ không ngờ nguyên nhân Nhan Tử Dạ phản đối lại là vậy. Lúc cùng Áo Đức Kỳ ở cùng một chỗ, Tiểu Thứ căn bản không nghĩ tới vấn đề này. Nó đã quên mình là yêu, quên rằng nếu tu vi tăng trưởng thì mình cũng sẽ có sinh mệnh vô hạn. Chủ nhân nói đúng, đến khi đó, tình cảm của bọn đã trở nên sâu đậm, mà Áo Đức Kỳ lại rời đi thì nó phải làm sao?

Nhan Tiểu Thứ kỳ thật có thể tưởng tượng ra bộ dáng điên cuồng của mình khi dó, thế nhưng nó vẫn thực luyến tiếc, nó không nỡ rời khỏi Áo Đức Kỳ, cũng luyến tiếc Áo Đức Kỳ rời khỏi mình. Rõ ràng hai người đều thích đối phương, vì sao lại không thể ở cùng một chỗ?

Gương mặt Áo Đức Kỳ phủ một tầng băng sương, nhìn Nhan Tiểu Thứ quỳ gối trước mặt Nhan Tử Dạ, nhìn hàng mày trên gương mặt non nớt của Nhan Tiểu Thứ nhíu lại. Ngay cả một cái nhíu mày của Tiểu Thứ thôi anh cũng cảm thấy đau lòng, nếu sau này anh già rồi mà Tiểu Thứ vẫn trẻ tuổi như vậy, mà Tiểu Thứ thì chỉ có thể nhìn anh chậm rãi già đi, chậm rãi chết đi, Tiểu Thứ sẽ thống khổ đến cỡ nào? Có khi nào sẽ đi theo anh? Hai người ở cùng một chỗ kết quả cuối cùng lại đầy thống khổ như vậy sao? Chẳng lẽ thật sự phải rời khỏi Tiểu Thứ?

Không, tuyệt đối không được, anh tuyệt đối sẽ không rời bỏ Tiểu Thứ, cũng tuyệt đối không để Tiểu Thứ rời khỏi anh. Anh đã tịch mịch lâu lắm rồi, vất vả lắm mới tìm được ánh mặt trời ấm áp, anh tuyệt đối không muốn mất đi. Thế nhưng anh thực sự có thể nhẫn tâm để Tiểu Thứ thống khổ sao?

Áo Đức Kỳ do dự, anh lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan, mà Nhan Tiểu Thứ cũng đồng dạng như vậy.

Nhìn hai người khổ sở, kỳ thực bản thân Nhan Tử Dạ cũng chịu không nổi. Cậu không phải ác bà bà trong mấy bộ phim truyền hình, nếu không phải bất đắc dĩ sao cậu lại chia rẽ bọn họ. Chính là vấn đề thật sự nằm trước mắt, nếu không có được phương pháp giải quyết, Nhan Tử Dạ tình nguyện đảm đương vai ác nhân, quyết không để sau này cả hai phải thống khổ.

Đừng nghĩ Nhan Tử Dạ quá cao thượng, sự thực thì cậu không phải người vĩ đại như vậy, cậu đã lười thành thói quen, nếu là người khác thì ngay cả liếc mắt cậu cũng không thèm. Lại càng miễn bàn tới chuyện quản tới. Thế nhưng Nhan Tiểu Thứ là khế ước thú của cậu, cũng theo bên cạnh cậu một đoạn thời gian, từ một tiểu thứ cầu đáng yêu tiến hóa thành thiếu niên tuấn mỹ. Nhan Tử Dạ giống như nhìn thấy đứa nhỏ nhà mình trưởng thành, cậu không đành lòng nhìn nó thương tâm thống khổ.

An Nhĩ Tư cầm lấy ấm nước trên bàn rót nước vào tách, dùng tay chạm thử tách nước, thấy độ ấm không sai biệt lắm mới đưa qua cho Nhan Tử Dạ: "Tiểu Dạ, nói nhiều như vậy hẳn khát nước rồi đi? Uống chút nước đi."

Nhan Tử Dạ thực tự nhiên nắm lấy tay An Nhĩ Tư hớp một ngụm, cũng không để ý tới màu sắc của nước trong tách. Nước vừa mới vào miệng, Nhan Tử Dạ liền phát hiện nước trong tách có vị ngọt, còn có mùi thơm ngát quen thuộc.

"Mật?" Nhan Tử Dạ kinh ngạc nhìn qua An Nhĩ Tư: "Anh cư nhiên tìm được mật?" Trước đó cậu chẳng qua tùy tiện nói một câu mà thôi, thật không ngờ An Nhĩ Tư thật sự tìm ra.

"Ừm." An Nhĩ Tư cười nói: "Tìm được trong rừng rậm tinh tế thú, thế nào, chính là loại em thích à?"

"Là vị tôi thích, hơn nữa còn rất thuần khiết. An Nhĩ Tư, cám ơn anh…" Nhan Tử Dạ cảm động nhìn An Nhĩ Tư, sau đó ôm lấy cổ ấn một nụ hôn lên mặt anh.

"Chỉ cần em thích." An Nhĩ Tư cũng không để ý tới ai hôn lên môi Nhan Tử Dạ. Vì loại mật này anh đã mất không ít công sức, bất quá may mắn cuối cùng cũng tìm được, tuy quá trình gian khổ nhưng thấy được nụ cười hạnh phúc đầy thỏa mãn của Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư cảm thấy thực đáng giá.

"Chờ đứa nhỏ phá xác rồi cũng để chúng nếm thử một chút. Khi đó có thể dùng mật làm kẹo, chúng nhất định sẽ rất thích, An Nhĩ Tư, anh thấy sao?" Nhan Tử Dạ hỏi.

An Nhĩ Tư gật gật đầu: "Không thành vấn đề, tôi mang về rất nhiều, mấy quả chanh của em không phải sắp chín à? Đến khi đó có thể làm trà chanh mật ong mà em thích."

"Ừm, còn có thể nướng thịt nữa." Ngẫm tới thôi Nhan Tử Dạ liền nhịn không được nuốt nước miếng!

Hai người hoàn toàn xem Áo Đức Kỳ cùng Nhan Tiểu Thứ là người trong suốt mà tú ân ái, dáng vẻ hạnh phúc kia quả thực muốn chọt mù mắt Áo Đức Kỳ. Thế nên Áo Đức Kỳ nhịn không được đánh gảy hai người: "Nhan Tử Dạ, cậu cũng là yêu." Nhan Tử Dạ không phải cũng là yêu à? Dựa vào cái gì cậu ta có thể cùng An Nhĩ Tư ở cùng một chỗ, mà anh cùng Tiểu Thứ thì lại không thể?

"Đúng vậy, tôi cũng là yêu." Nhan Tử Dạ ngẩng đầu, trong mắt mang theo vài phần đánh giá nhìn Áo Đức Kỳ: "Thế nhưng tôi có biện pháp có thể làm An Nhĩ Tư vĩnh viễn ở cùng tôi."

"Biện pháp gì?" Áo Đức Kỳ lập tức truy hỏi, Tiểu Thứ cũng dùng ánh mắt trông mong nhìn Nhan Tử Dạ.

Nhan Tử Dạ không lập tức trả lời mà nắm lấy tay An Nhĩ Tư, vừa xoa xoa chiếc nhẫn kết hôn trên tay anh, vừa nghĩ ngợi gì đó.

"Nhan Tử Dạ, rốt cuộc là biện pháp gì?" Áo Đức Kỳ vẫn luôn trầm ổn, thế nhưng lúc này ngay cả chút kiên nhẫn cũng không có, anh nôn nóng muốn biết Nhan Tử Dạ rốt cuộc có cách nào để mình cùng Tiểu Thứ ở bên nhau hay không.

"Chủ nhân, người mau nói đi a, ta cầu người." Nhan Tiểu Thứ cũng sốt ruột, chân cũng bắt đầu tê dại. Áo Đức Kỳ phát hiện, muốn đỡ Tiểu Thứ dậy nhưng bị cự tuyệt: "Không cần lo cho ta, cứ để ta quỳ."

"Đứng lên." Áo Đức Kỳ mím môi, không để ý Nhan Tiểu Thứ phản kháng, anh nhấc bổng Tiểu Thứ lên ôm vào lòng, sau đó để Tiểu Thứ ngồi lên sô pha.

Vươn tay, Áo Đức Kỳ nhẹ nhàng xoa xoa đầu gối Nhan Tiểu Thứ, thấy Tiểu Thứ khẽ nhíu mày rồi giãn ra, kéo ống quần lên xem thử, trừ bỏ hơi đỏ một chút thì căn bản không có vấn đề gì cả.

Thế nhưng cho dù là vậy, Áo Đức Kỳ cũng thực đau lòng. Anh bắt đầu tự trách, cũng đều tại anh, nếu ban đầu kiên trì đỡ Tiểu Thứ dậy thì đầu gối Tiểu Thứ cũng không bị thương.

Nhìn gương mặt lạnh lùng của Áo Đức Kỳ lộ ra biểu tình đau lòng hiếm thấy, trong mắt Nhan Tử Dạ xẹt lên một tia ám quang, xem ra Áo Đức Kỳ quả thực rất thích, à không, là yêu, Áo Đức Kỳ yêu Tiểu Thứ.

An Nhĩ Tư ở bên cạnh nhìn Áo Đức Kỳ cùng Nhan Tiểu Thứ, bên môi lộ ra ý cười sâu xa.

"Đau không?" Áo Đức Kỳ cúi đầu thổi thổi đầu gối Nhan Tiểu Thứ, gò má trắng nõn của Tiểu Thứ lập tức đỏ bừng, nó lắc đầu, thấp giọng nói: "Không đau."

Hiện giờ Nhan Tử Dạ thực muốn trợn trắng mắt, tình cảnh này thực sự quen mắt a, hai vị này cư nhiên ở trước mặt cậu cùng An Nhĩ Tư tú ân ái, chẳng lẽ không để tâm tới cảm thụ của bọn họ chút nào à? Bất quá Nhan Tử Dạ đã quên rằng vừa nãy mình cùng An Nhĩ Tư cũng hệt như vậy.

Thật sự là nhìn không nổi nữa, Nhan Tử Dạ giả vờ ho khan vài tiếng để hấp dẫn sự chú ý của Áo Đức Kỳ cùng Nhan Tiểu Thứ, sau đó mới nói: "Hai người không phải muốn hỏi tôi có biện pháp nào à? Hiện giờ tôi liền nói cho hai người, biện pháp chỉ có một."

Áo Đức Kỳ nói: "Là gì?"

Nhan Tử Dạ nghiêm túc nhìn Áo Đức Kỳ: "Chính là anh phải giống như Tiểu Thứ, nhận tôi làm chủ, tôi có thể dùng máu của mình biến đổi anh thành yêu. Bất quá anh phải hiểu rõ, bởi vì sức chiến đấu của anh vẫn chưa đạt tới cấp SS, nếu thực sự trở thành yêu thì một thân tu vi hiện giờ sẽ bị phế bỏ, anh phải bắt đầu lại một lần nữa. Có thể sẽ bị đánh quay về thú hình cũng không biết chừng."

Áo Đức Kỳ cùng Nhan Tiểu Thứ đều không ngờ biện pháp mà Nhan Tử Dạ nói là vậy, Nhan Tiểu Thứ lập tức túm lấy tay Áo Đức Kỳ, sốt ruột nói: "Áo Đức Kỳ, không cần."

Đáng tiếc, Áo Đức Kỳ vẫn luôn đáp ứng Nhan Tiểu Thứ nhưng lần này lại không tiếp nhận. Anh vươn tay sờ sờ gò má Nhan Tiểu Thứ, sau đó trên gương mặt lạnh lùng lộ ra nụ cười thản nhiên, anh dùng âm thanh khàn khàn lại mang theo sự chân thành thâm tình nói: "Tiểu Thứ, chỉ cần có thể ở bên em, tôi nguyện ý."

"Không cần, Áo Đức Kỳ, không cần…." Nước mắt Nhan Tiểu Thứ dọc theo gò má không ngừng chảy xuống.

Áo Đức Kỳ nhẹ nhàng lau nước mắt giúp Nhan Tiểu Thứ, ngay lúc Tiểu Thứ còn chưa kịp phản ứng đã trực tiếp xoay người, quỳ gối xuống trước mặt Nhan Tử Dạ, mạnh mẽ nói: "Tôi nguyện ý."

Nam nhi dưới gối có hoàng kim, từ khi chào đời Áo Đức Kỳ chưa từng quỳ trước mặt ai, cho dù là phụ mỗ của mình cũng vậy. Thế nhưng hôm nay, vì Nhan Tiểu Thứ, anh lại hướng Nhan Tử Dạ quỳ xuống. Hơn nữa còn làm ra quyết định tự giam cầm chính mình.

"Anh suy nghĩ kĩ chưa?" Nhan Tử Dạ hỏi.

"Rồi." Áo Đức Kỳ không chút do dự đáp.

"Tốt." Nhan Tử Dạ đứng dậy, trong tay lóe sáng hồng quang, thú văn hình xà trên trán hiện liên, bàn tay đưa về phía Áo Đức Kỳ.

Nhan Tiểu Thứ gào lớn: "Chủ nhân, không cần…" Nó muốn ngăn cản nhưng lại phát hiện bản thân không thể động đậy, mà bàn tay An Nhĩ Tư đang ngồi bên kia đang lóe sáng ánh sáng dị năng bàn bạc.

"Không cần, không cần…." Nhan Tiểu Thứ liều mạng gào to, cũng liều mạng lắc đầu, âm thanh rõ ràng mang theo tiếng khóc nức nở. Thế nhưng Áo Đức Kỳ giống như không hề nghe thấy, vẫn quỳ gối trước mặt Nhan Tử Dạ, cúi đầu, nhắm mắt, chờ đợi bàn tay Nhan Tử Dạ hạ xuống.

Mà hồng quang trong tay Nhan Tử Dạ càng lúc càng lóe sáng, sau đó đột nhiên bộc phát mãnh liệt, cuối cùng chờ đến khi ánh sáng biến mất, trong tay Nhan Tử Dạ xuất hiện một viên huyết châu, đó là máu của cậu ngưng kết thành.

Bàn tay Nhan Tử Dạ đặt trên đỉnh đầu Áo Đức Kỳ, viên huyết châu kia từ lòng bàn tay cậu di chuyển tới gần Áo Đức Kỳ. Mắt thấy huyết châu đã bay tới trước trán Áo Đức Kỳ, sắp dung nhập vào trong, Nhan Tiểu Thứ tuyệt vọng gào lên: "Không cần…"

…

Hoàn Chương 145.

146. Chương 146: Khảo Nghiệm

Áo Đức Kỳ nhắm hai mắt lại chờ đợi khoảnh khắc nhận chủ, thế nhưng đợi khoảng nửa phút thì lại giống như không có bất cứ cảm giác gì cả. Chẳng lẽ vẫn chưa bắt đầu?

Áo Đức Kỳ mở mắt ra thì thấy Nhan Tử Dạ vẫn đứng ở đó, thế nhưng huyết châu đã bay trở về tay cậu, tỏa ra hồng quang mê người.

"Vì cái gì?" Áo Đức Kỳ nhìn Nhan Tử Dạ, nhàn nhạt hỏi. Vì cái gì vẫn chưa bắt đầu, không, đúng hơn là vì sao lại ngừng lại.

Hồng quang trong tay Nhan Tử Dạ chợt lóe thu hồi huyết châu vào trong cơ thể, sau đó nói với Áo Đức Kỳ: "Bỏ đi, chuyện anh cùng Tiểu Thứ ở bên nhau tôi sẽ không ngăn cản nữa, hai người muốn làm thế nào thì cứ làm thế ấy." Giọng điệu của Nhan Tử Dạ hệt như đã buông tha cho hai người.

"Chủ nhân…." Tiểu Thứ Cầu phát hiện mình đã khôi phục tự do thì lập tức quỳ xuống bên cạnh Áo Đức Kỳ, ngẩng đầu cảm kích nói với Nhan Tử Dạ: "Chủ nhân, cám ơn người." Thật tốt quá, nếu vậy thì Áo Đức Kỳ không cần mất đi tu vi hiện giờ.

"Không được." Áo Đức Kỳ lạnh lùng nói: "Nhan Tử Dạ, hôm nay tôi nhất định phải nhận cậu làm chủ."

"Áo Đức Kỳ…" Nhan Tiểu Thứ nhìn Áo Đức Kỳ, muốn nói lại thôi.

"Tiểu Thứ, chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với em, bất luận phải trả cái giá thế nào, tôi cũng nguyện ý." Áo Đức Kỳ đưa tay xoa xoa gò má Nhan Tiểu Thứ, khóe môi lãnh ngạnh cong lên thành một nụ cười có thể hòa tan cả dòng sông băng: "Nếu Tiểu Thứ đã nhận Nhan Tử Dạ làm chủ, tôi cũng nguyện ý, như vậy chúng ta không phải lại càng xứng đôi hơn à?"

"Ai nói tôi muốn ký khế ước thú với anh." Nhan Tử Dạ khoanh tay trước ngực, mắt lạnh nhìn Áo Đức Kỳ.

Áo Đức Kỳ chuyển dời lực chú ý từ Tiểu Thứ qua người Nhan Tử Dạ, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc: "Cậu nói vậy là có ý gì?"

Trong mắt Nhan Tử Dạ ẩn chứa ý cười: "Muốn ký khế ước chủ phó với tôi phải có thiên phú tu yêu, mà Áo Đức Kỳ anh là thú nhân thuần khiết, tôi không nhìn thấy thiên phú tu yêu ở anh. Thế nên, cho dù tôi và anh ký khế ước chủ phó thì anh cũng không thể trở thành yêu."

Không thể biến thành yêu? Vậy nghĩa là không thể vĩnh viễn cùng Tiểu Thứ ở cùng một chỗ, như vậy sao được. Áo Đức Kỳ lập tức từ mặt đất bật dậy, truy hỏi: "Kia phải làm sao mới có thể biến thành yêu?" Chỉ có thể biến thành cái gọi là yêu mới có thể ở bên Tiểu Thứ, Áo Đức Kỳ tuyệt đối sẽ không dễ dàng từ bỏ.

"Ai nói chỉ có biến thành yêu mới có được sinh mệnh vô tận?" Nhan Tử Dạ mỉm cười thản nhiên nói: "Áo Đức Kỳ, An Nhĩ Tư cũng không biến thành yêu, anh ta vẫn là thú nhân như trước."

Áo Đức Kỳ sửng sốt, sau đó lạnh lùng nói: "Nói trọng điểm."

"Áo Đức Kỳ, từ khi nào anh trở nên thiếu kiên nhẫn như vậy." Nhan Tử Dạ trêu chọc nói: "Nói thật với anh, vừa nãy chỉ là khảo nghiệm mà thôi, chúc mừng, anh đã thông qua."

An Nhĩ Tư lộ ra nụ cười tao nhã như ngọc, đứng dậy đi tới trước mặt Áo Đức Kỳ nói: "Chúc mừng, Áo Đức Kỳ."

"Khảo nghiệm? Chủ nhân, khảo nghiệm cái gì cơ?" Nhan Tiểu Thứ ngây ngốc, căn bản không phản ứng kịp.

"Chính là khảo nghiệm." Nhan Tử Dạ đưa tay gõ đầu Nhan Tiểu Thứ: "Bộ dáng khóc lóc của mi vừa nãy thực xấu muốn chết. Mi nghĩ ta muốn chia rẽ mi cùng Áo Đức Kỳ thật à? Ta là người lòng dạ hiểm độc như vậy sao? Đứng lên, hở ra là quỳ, ta còn chưa có chết đâu!"

Nhan Tiểu Thứ sờ sờ đầu, lập tức từ mặt đất đứng dậy, túm lấy tay Nhan Tử Dạ ngây ngô hưng phấn nói: "Chủ nhân, cám ơn người, người thực tốt quá."

Kết quả, An Nhĩ Tư cùng Áo Đức Kỳ không hẹn mà cùng nhìn về phía bàn tay đang nắm chặt của hai người, ánh mắt đồng thời lóe sáng quang mang. Sau khi liếc mắt nhìn đối phương thì cùng chịu đựng.

"Tốt lắm, đừng nháo nữa. Nói chính sự." Nhan Tử Dạ từ trong tay Nhan Tiểu Thứ rút tay mình lại, nếu tiếp tục như vậy cậu sợ mình sẽ bị hàn khí trên người Áo Đức Kỳ trực tiếp đông thành băng, đương nhiên, áp suất trên người An Nhĩ Tư cũng không ngừng giảm xuống.

"Đúng vậy, nói chính sự, ngồi xuống hết đi." An Nhĩ Tư thực tự nhiên ôm lấy bả vai Nhan Tử Dạ, sau đó lén lút kéo cậu ngồi xuống sô pha. Áo Đức Kỳ cũng kéo tay Nhan Tiểu Thứ, ngồi xuống đối diện.

An Nhĩ Tư nói: "Áo Đức Kỳ, cậu có từng nghe nói tới chuyện bản đồ thần bí không?"

"Bản đồ thần bí? Ý cậu là truyền thuyết bản đồ thần bí có thể làm thú nhân đột phá cấp SSS?" Chuyện này Áo Đức Kỳ từng nghe nói qua, không riêng gì Áo Đức Kỳ, rất nhiều dòng chính của các đại gia tộc biết tới. Chính là chưa có ai chân chính thấy qua nên không có mấy người tin tưởng đó là thật.

Vì sao An Nhĩ Tư lại đột nhiên nhắc tới chuyện này? Nhớ lại khảo nghiệm mà Nhan Tử Dạ nói vừa nãy, đột nhiên hai nắm tay Áo Đức Kỳ siết chặt, ánh mắt trở nên sắc bén: "An Nhĩ Tư, hai người tìm được bản đồ kia rồi?"

"Đúng vậy, bản đồ nằm trong tay chúng ta, qua một đoạn thời gian nữa chúng ta sẽ đi tìm vị trí được đánh dấu. Bảo tàng trong bản đồ kia có thứ gì đó có thể giúp thú nhân tiến vào cấp SSS, thậm chí là càng cao hơn nữa. Tôi cảm thấy khá hứng thú, muốn xem thử rốt cuộc là thứ gì mà lợi hại đến vậy." Này chẳng những là vì An Nhĩ Tư, đồng dạng, Nhan Tử Dạ cũng rất tò mò về nó.

Nghe xong, Áo Đức Kỳ đã hiểu được ý tứ của hai người, chỉ cần tìm được thứ trong truyền thuyết kia, anh có thể đột phá trở thành thú nhân cấp SSS, thậm chí là càng mạnh hơn nữa. Như vậy, anh có thể vĩnh viễn ở cùng Tiểu Thứ. Nhưng rất nhanh Áo Đức Kỳ đã nhận ra một vấn đề, anh mím môi hỏi: "Kia nếu truyền thuyết đó không tồn tại thì sao?"

Đúng vậy, nếu thứ kia không tồn tại mà anh lại không thể trở thành yêu thì phải làm sao?

"Không tồn tại? Cho dù không tồn tại thì cũng không có vấn đề gì cả, đến khi đó, nếu thực sự không có cách nào, tôi sẽ đưa yêu đan của mình cho An Nhĩ Tư. Như vậy An Nhĩ Tư có thể trực tiếp dùng yêu đan luyện hóa, sau đó biến thành yêu." Kỳ thực Nhan Tử Dạ đã sớm tính toán tới, nếu bảo tàng chỉ là giả thì đây chính là lựa chọn cuối cùng.

Thế nhưng chuyện này An Nhĩ Tư cũng không biết, vì thế nghe Nhan Tử Dạ nói vậy thì có chút sửng sốt, nụ cười tao nhã trên mặt lập tức thu liễm, thế vào đó là biểu tình nghiêm túc: "Tiểu Dạ, em nói gì đó, em muốn đưa yêu đan cho tôi? Vậy em thì sao?"

Yêu đan trọng yếu đối với Nhan Tử Dạ thế nào, An Nhĩ Tư đương nhiên biết, nếu không còn yêu đan, Nhan Tử Dạ sẽ thế nào? Sẽ biến mất sao? Không thể, tuyệt đối không thể. Không chờ Nhan Tử Dạ trả lời, An Nhĩ Tư đã nắm chặt lấy tay Nhan Tử Dạ, dùng giọng điệu dồn dập lại khẩn trương nói: "Tôi không cần yêu đan của em, Tiểu Dạ, tôi nói rồi, đời này em đừng hòng rời khỏi tôi. Nếu thế giới này đã không còn em thì tôi cũng không sống một mình đâu."

"Anh nghĩ đi đâu vậy." Nhan Tử Dạ có chút dở khóc dở cười, cảm giác được An Nhĩ Tư nắm tay mình có chút đau, Nhan Tử Dạ vỗ vỗ mu bàn tay An Nhĩ Tư để anh bình tĩnh lại, giọng điệu thong thả: "An Nhĩ Tư, hãy nghe tôi nói. Tôi là yêu, cho dù không còn yêu đan thì tôi vẫn có thể tu luyện trở lại, cùng lắm là mất một khoảng thời gian dài mà thôi, chẳng lẽ chỉ chút thời gian như vậy mà anh cũng không nguyện ý chờ tôi à?"

"Đương nhiên không phải, chính là, Tiểu Dạ, thực sự đơn giản như em nói à?" Bởi vì lời nói vừa nãy làm An Nhĩ Tư có chút bất an, anh cảm thấy Nhan Tử Dạ giấu mình chuyện gì đó.

"An Nhĩ Tư, tôi không gạt anh. Trong suy nghĩ của anh, tôi là loại người thích lấy sinh mệnh mình ra đùa giỡn à??" Giọng điệu Nhan Tử Dạ thực nhẹ nhàng, ánh mắt không hề né tránh cũng không hề chột dạ. Thế nhưng trong lòng cậu nghĩ gì thì không ai biết.

"Ừm, Tiểu Dạ, tôi tin tưởng em." Chính là cho dù tạm thời tin tưởng nhưng trong lòng An Nhĩ Tư vẫn thực bất an, hiện giờ anh lại càng rốt ruột muốn tìm ra bảo tàng kia, chỉ cần tìm được nó thì anh có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ với Tiểu Dạ. Như vậy Tiểu Dạ cũng không cần đưa yêu đan cho anh.

"Kia, Tiểu Thứ thì sao?" Áo Đức Kỳ nghe hai người nói chuyện thì cũng hiểu đại khái ý tưởng của Nhan Tử Dạ, thế nhưng đó chỉ giới hạn là Nhan Tử Dạ thôi, Áo Đức Kỳ muốn biết Nhan Tiểu Thứ liệu có vấn đề gì hay không.

"Tiểu Thứ cùng tôi đều là yêu, tôi không có vấn đề thì nó đương nhiên cũng sẽ không." Cùng lắm chỉ là bị đánh quay về hình hài một quả trứng mà thôi, thời gian ấp trứng có thể sẽ dài một chút, ừm, bởi vì đã không còn yêu đan nên bị đánh quay về nguyên hình, khi đó trí lực sẽ bị ảnh hưởng. Cho dù là vậy thì Tiểu Thứ vẫn an toàn hơn cậu.

Có một số việc, Nhan Tử Dạ sợ An Nhĩ Tư lo lắng nên không nói ra. Đã không còn yêu đan, thân thể cậu quả thực không có việc gì, bởi vì nó vốn là thân thể của bán thú nhân. Chính là không còn yêu đan tương đương với việc mất đi linh hồn lực, đến khi đó linh hồn Nhan Tử Dạ vốn không thuộc về nơi này, rất có thể sẽ bị bài xích.

Nhưng đó cũng chỉ là có thể mà thôi, xác suất là năm mươi phần trăm. Khi đó hẳn là đã rất lâu về sau, có thể ở bên An Nhĩ Tư lâu như vậy, có lẽ cũng không còn tiếc nuối. Cậu đã nói qua, cậu tình nguyện chết trước An Nhĩ Tư chứ không nguyện một mình lưu lại mà thương tâm.

Nghe thấy chính mình đồng dạng cũng không có vấn đề, Nhan Tiểu Thứ liền nghiêng đầu nói với Áo Đức Kỳ: "Nếu thực sự có ngày đó, ta nhất định sẽ đem yêu đan của mình cho anh, để anh sống sót."

Áo Đức Kỳ vươn tay xoa xoa mặt Nhan Tiểu Thứ: "Sẽ không có ngày đó." Nói xong, Áo Đức Kỳ lập tức hỏi An Nhĩ Tư: "Khi nào xuất phát, tôi đi cùng hai người."

Hiện giờ bởi vì liên quan tới Nhan Tiểu Thứ, Áo Đức Kỳ đã bước lên chung thuyền với An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ, thế nên có một số việc An Nhĩ Tư cũng không dối gạt.

"Trong tay chúng ta chỉ có một nửa bản đồ, một nửa khác đang ở chỗ Nhan Tôn. Phần trong tay chúng ta chỉ có tọa độ vị trí nhưng không có tọa độ tinh cầu, nó nằm trong tấm bản đồ của Nhan Tôn. Hiện giờ Nhan Tôn vẫn chưa tìm ra tinh cầu kia, chờ ông ta tìm ra rồi, chúng ta sẽ qua đó." An Nhĩ Tư đã phái ba thú nhân cao cấp bám sát Nhan Tôn, nếu ông ta tìm ra tinh cầu kia thì lập tức sẽ có tin tức truyền về.

"Ừm, khi đó nhất định phải cho tôi biết. Tiểu Thứ, chúng ta đi thôi!" Áo Đức Kỳ đứng dậy, chuẩn bị mang Nhan Tiểu Thứ rời đi.

Thế nhưng Nhan Tiểu Thứ lắc lắc đầu nói: "Áo Đức Kỳ, ta đã lâu không được gặp chủ nhân, khoảng thời gian này ta muốn ở lại bên người chủ nhân."

Áo Đức Kỳ nhìn Nhan Tiểu Thứ một cái thật sâu, sau đó gật đầu: "Ừm, đến lúc đó tôi tới đón em về nhà."

"Ừm." Nhan Tiểu Thứ đáp lại bằng gương mặt tươi cười sáng lạn như ánh mặt trời.

Đợi Áo Đức Kỳ đi rồi, An Nhĩ Tư mới sâu kín hỏi Nhan Tử Dạ: "Tiểu Dạ, em yên tâm về Áo Đức Kỳ như vậy à?"

"Đã hạ tâm ma trên người anh ta, có gì phải lo lắng chứ. Không phải anh cũng vậy à?" Nhan Tử Dạ tựa tiếu phi tiếu nhìn An Nhĩ Tư, hai người bọn họ đều là dạng người thích chuẩn bị vẹn toàn. Cho dù hiểu biết Áo Đức Kỳ nhưng vẫn không hoàn toàn yên tâm. Thế nên cậu cùng An Nhĩ Tư đều động tay động chân trên người Áo Đức Kỳ một chút, tin tưởng hẳn bản thân Áo Đức Kỳ cũng biết được.

Một khi Áo Đức Kỳ phản bội bọn họ thì kết quả của anh ta sẽ cực kỳ bi thảm.

"Chủ nhân, kia Áo Đức Kỳ có bị gì không?" Nhan Tử Dạ có chút lo lắng hỏi.

"Chỉ cần anh ta không phản bội chúng ta thì sẽ không có vấn đề gì cả." Nhan Tử Dạ bất đắc dĩ nhìn Nhan Tiểu Thứ, còn chưa gả đi mà tâm đã dính trên người Áo Đức Kỳ rồi, sau này sẽ đến mức nào đây a.

...

Hoàn Chương 146.

---

147. Chương 147: Phá Xác

Áo Đức Kỳ vừa rời đi, Nhan Tiểu Thứ liền biến về hình thú nằm trên vai Nhan Tử Dạ, người hầu ở gia tộc Cái Nhĩ rất nhiều, vẫn nên cẩn thận một chút.

Lúc ăn cơm trưa, mọi người cùng tụ lại, ngày mai Khắc Lỗ Tư chuẩn bị trở về, Bối Cơ cũng Tạp Mễ Nhĩ cũng vậy. Dù sao bọn họ đều là nhân vật lớn, có thể rút ra vài ngày đã là rất khó rồi.

"Tiểu Dạ, con có muốn cùng tôi trở về gia trộc Mã Khắc Tân xem thử không?" Khắc Lỗ Tư ngồi đối diện Nhan Tử Dạ, vừa ngấu nghiến từng ngụm rau dưa vừa hỏi.

Quay về gia tộc Mã Khắc Tân? Nhan Tử Dạ ngẩng đầu nhìn qua. Nói ra thì gia tộc Mã Khắc Tân chính là nhà mẹ đẻ của nguyên chủ, hiện giờ cậu thân là người thừa kế của gia tộc quả thực nên trở về xem.

"Gần nhất không có thời gian, qua một đoạn thời gian nữa tôi sẽ cùng An Nhĩ Tư trở về." Nhan Tử Dạ nói là 'trở về' chứ không phải 'đi', cũng tương đương với việc thừa nhận vị trí của gia tộc Mã Khắc Tân trong lòng mình.

"Tốt." Trong mắt Khắc Lỗ Tư nổi lên ý cười, chẳng qua gương mặt tuấn mĩ vẫn lạnh băng như cũ.

Bối Cơ buông dao nĩa xuống, nhìn Nhan Tử Dạ lại nhìn về phía Khắc Lỗ Tư: "Nói ra thì Tiểu Dạ cùng An Nhĩ Tư quả thực rất có duyên phận, thật không ngờ vốn đã có hôn ước cư nhiên lại có thể đến với nhau, tôi nghĩ, nếu để gia chủ Mã Khắc Tân đã qua đời biết thì ông ấy khẳng định không còn tiếc nuối gì nữa."

Tạp Mễ Nhĩ cũng nói: "Đúng vậy, trước lúc qua đời gia gia của An Nhĩ Tư vẫn luôn nhớ thương chuyện này, hiện giờ hai đứa ở cùng một chỗ, ông cũng an tâm."

Hôn ước với gia tộc Á Bá Lan, Khắc Lỗ Tư cũng biết được một chút, Bối Cơ nói đúng, nếu cha biết ông đã tìm được huyết mạch của em trai. Hơn nữa Tiểu Dạ còn ở cùng An Nhĩ Tư sinh đứa nhỏ thì nhất định sẽ thực vui mừng.

Gia chủ Cái Nhĩ cũng từ Bối Cơ biết được chuyện này, trong lòng cũng không khỏi cảm thán duyên phận của hai đứa.

Ngay lúc này, bàn tay đang cầm dao nĩa của Nhan Tử Dạ đột nhiên khựng lại, An Nhĩ Tư ở bên cạnh vẫn luôn đặt lực chú ý lên người cậu lập tức cảm ứng được: "Tiểu Dạ, làm sao vậy?"

"Không biết, đột nhiên có cảm giác rất kỳ quái." Nhan Tử Dạ buông dao nĩa trong tay xuống, sau đó ôm ngực, hiện giờ tim cậu đập rất nhanh, cảm giác có gì đó sắp phát sinh.

Đột nhiên ngay lúc này, một người hầu hoang mang rối loạn chạy vào, vừa thở hổn hển vừa nói: "Không tốt, không tốt…"

"Chuyện gì mà hoảng hốt như vậy." Quản gia đứng phía sau gia chủ Cái Nhĩ, sợ người hầu kia quấy rầy vài vị gia chủ thiếu gia dùng cơm nên lập tức bước ra quát.

Người nọ đã không còn để ý tới quy củ, ngẩng đầu lên bẩm với gia chủ Cái Nhĩ: "Không tốt rồi gia chủ, hậu viện của thiếu gia bị một trận hồng quang bao phủ, chúng ta không vào trong được."

"Cái gì?"

Mọi người không hẹn mà cùng bật dậy nhìn về phía người hầu kia.

Mà Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư liếc nhìn nhau một cái, sau đó bóng dáng hai người lập tức biến mất tại chỗ. Nhóm gia chủ Cái Nhĩ cũng biến mất, tất cả đều chạy tới hậu viện của An Nhĩ Tư, bởi vì ba cục cưng ở đó.

Quả nhiên, đợi Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư đuổi tới, hậu viện đã bị hồng quang chói mắt bao phủ, giống như là một chiếc lồng phòng hộ, vài thú nhân áo đen muốn xông vào nhưng lại bị bắn ngược trở ra.

"Đã xảy ra chuyện gì?" An Nhĩ Tư hỏi một người áo đen.

Người nọ quỳ một gối xuống đất đáp: "Lồng phòng hộ màu đỏ này vừa nãy đột nhiên xuất hiện, chúng ta không thể truy ra nơi phát ra. Bởi vì sợ ảnh hưởng tới ba vị tiểu chủ tử nên không dám xông bừa vào trong."

Đột nhiên xuất hiện? An Nhĩ Tư còn đang nghi hoặc thì Nhan Tử Dạ kinh sợ kêu lên: "Hơi thở này… là của nhóm đại đản."

Đứng trước mặt hồng quang, Nhan Tử Dạ cảm ứng được hơi thở của đám nhỏ. Vốn cậu cùng An Nhĩ Tư còn tưởng có người muốn trộm đám nhỏ, thế nhưng hiện giờ xem ra là không phải.

Nhóm đại đản đang êm đẹp sao lại xuất hiện lồng phòng hộ, chẳng lẽ…

Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư hai mặt nhìn nhau, đột nhiên đồng thanh: "Phá xác."

Nhan Tử Dạ lập tức vươn tay về phía lồng phòng hộ, thú nhân áo đen đang định nhắc nhở cẩn thận thì cả người Nhan Tử Dạ giống như bị hút vào. An Nhĩ Tư cả kinh kéo tay Nhan Tử Dạ, tiếp đó ngay cả anh cũng bị hút vào.

Mà tiểu thứ cầu vốn nằm trong túi Nhan Tử Dạ lại bị lồng phòng hộ bắn ngược trở ra, rớt xuống đất. Phát hiện lực chú ý của mọi người không nằm trên người mình, tiểu thứ cậu lập tức chạy tới góc nhà mà Tiểu Hoa đang núp.

"Thiếu chủ." Thú nhân áo đen kinh ngạc vạn phần, vừa nãy bọn họ đột phá lâu như vậy cũng không có cách nào, thế mà hai vị thiếu gia cư nhiên dễ dàng tiến vào như vậy, chẳng lẽ này thực sự là dị năng do ba vị tiểu chủ nhân phát ra sao? Chính là sao có thể a, ba vị tiểu chủ nhân vẫn chỉ là một quả trứng!

Sau khi Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư biến mất, nhóm gia chủ Cái Nhĩ cũng tới nơi.

"An Nhĩ Tư cùng Tiểu Dạ đâu rồi?" Bối Cơ nhìn nhìn xung quanh, không thấy An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ, lập tức hỏi vài thú nhân áo đen đang quỳ dưới đất.

Đầu lĩnh áo đen nói: "Thiếu chủ cùng Nhan thiếu chủ đã vào trong rồi, thế nhưng chúng ta không vào được. Nhan thiếu chủ nói đây là lồng phòng hộ của nhóm tiểu chủ tử dựng nên.

"Cái gì? Nhóm đại đản? Chúng sao có thể?" Tạp Mễ Nhĩ kinh ngạc.

Khắc Lỗ Tư đưa tay huých nhẹ lồng phòng hộ, lập tức bị năng lượng bắn ngược trở lại, năng lượng của chiếc lồng này tựa hồ không kém.

"Nếu An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ đã vào trong thì chúng ta cứ ở đây chờ đi, xem xem rốt cuộc là chuyện gì." Gia chủ Cái Nhĩ đề nghị.

Bối Cơ gật gật đầu: "Cũng chỉ có thể như vậy, chúng ta không biết là tình huống gì, không nên xông loạn thì tốt hơn."

Tân Địch có sức chiến đấu yếu hơn mọi người, lúc này mới hổn hển chạy tới, nhìn thấy lồng phòng hộ, sau khi tìm hiểu tình huống thì đột nhiên nói: "Có phải đám đại đản muốn phá xác không?"

Một câu này của Tân Địch tựa hồ nhắc nhở nhóm gia chủ Cái Nhĩ.

"Đúng vậy, có lẽ là đám nhỏ muốn phá xác, bằng không cũng không đột nhiên xuất hiện tình huống này. Ông trời của tôi ạ, tôi sắp được nhìn thấy cháu yêu rồi a." Nghĩ tới đây, Tạp Mễ Nhĩ liền nhịn không được kích động: "Bối Cơ, chúng ta mau vào trong đi."

Bối Cơ cũng thực kích động nhưng vẫn cố cưỡng ép bản thân tỉnh táo lại, ông nắm lấy tay Tạp Mễ Nhĩ nói: "Đừng gấp, này chỉ là suy đoán thôi, chúng ta không vào được cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, em bình tĩnh một chút."

"Đúng vậy, chúng ta nên tỉnh táo lại, đúng rồi, còn thông tấn khí mà, mau dùng thông tấn khí liên hệ hai đứa xem xảy ra chuyện gì." Gia chủ Cái Nhĩ đột nhiên nhớ tới thông tấn khí trên cổ tay, ông lập tức gọi qua cho An Nhĩ Tư, bất quá mãi vẫn không chuyển được. Sau đó ông tiếp tục gọi cho Nhan Tử Dạ, nhưng vẫn không chuyển được.

"Này rốt cuộc là sao a, sao không chịu nghe máy, ai nha, thật là gấp chết tôi mà." Thấy cả đứa đều không chịu nhận cuộc gọi, gia chủ Cái Nhĩ cũng bắt đầu rốt ruột, bình tĩnh gì đó đều quẳng ra sau đầu.

Trong đám người, chỉ có Bối Cơ cùng Khắc Lỗ Tư bình tĩnh nhất.

Nhìn lồng phòng hộ màu đỏ trước mặt, Khắc Lỗ Tư nghĩ: nếu đản đản thực sự đang phá xác thì động tĩnh cũng quá lớn đi, chẳng lẽ trong ba đứa nhỏ thực sự có một đứa là bán thú nhân nên mới xuất hiện tình huống đặc thù này?

Người bên ngoài gấp tới độ xoay mòng, bên trong An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ lắc mình vài cái trở về tới phòng, nhìn ba quả trứng trên giường đang tỏa ra hồng quang chói mắt, cả hai đều nhịn không được thở phào một hơi. Xem ra đúng là đám nhỏ giở trò quỷ.

Tựa hồ cảm ứng được hơi thở của phụ mỗ, ba quả trứng liền rung lên khe khẽ.

"An Nhĩ Tư, bọn nó muốn phá xác à?" Nhan Tử Dạ nắm lấy tay An Nhĩ Tư, khẩn trương hỏi.

"Ừm, hẳn là vậy." An Nhĩ Tư nghiêm túc quan sát một chút, phát hiện cả ba quả trứng tựa hồ đã lớn hơn ban sáng một chút.

'Răng rắc…'

An Nhĩ Tư vừa mới nói xong thì trong phòng đột nhiên vang lên âm thanh vỡ nứt. Âm thanh rất nhỏ, thế nhưng vẫn bị An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ nghe thấy. Ánh mắt hai người đều nhìn chằm chằm ba quả trứng, chớp cũng không chớp một cái.

'Rắc… rắc…."

Âm thanh càng lúc càng vang dội, một đường nứt từ bên hông đại đản bắt đầu vỡ ra, sau đó giống như mạng nhện chậm rãi lan tràn. Vết nứt càng lúc càng nhiều, hồng quang trên bên ngoài lớp vỏ của đại đản cũng càng lúc càng yếu đi, đợi đến khi hồng quang hoàn toàn biến mất, vỏ trứng của đạn đản cũng vỡ vụn không sai biệt lắm.

'Ba…' Một cái cẳng chân lông xù trực tiếp phá xác lú ra, tiếp đó lại 'ba' một tiếng, vỏ trứng bị một cái chân lông xù khác đá văng một mảng lớn, ngay sau đó một tiểu lão hổ da lông màu bạc từ bên trong lăn ra. Mắt thấy sắp từ cạnh giường rớt xuống thì một bàn tay thon dài vươn tới chụp lấy nó.

Tiểu lão hổ cũng không lớn, so với quả trứng sáu mươi cm thì nó quả thực khá nhỏ, chỉ hệt như chó con vừa mới sinh. Thế nhưng da lông trên người thì đã sinh trưởng toàn bộ, da lông ngân bạch phi phường mềm mại sáng bóng. Tiểu lão hổ nằm trên lòng bàn tay, cái mũi dùng sức ngửi ngửi hơi thở của đối phương, phát hiện là mùi quen thuộc nó liền mở to đôi ngân mâu tròn vo, ngẩng đầu nhìn về phía chủ nhân bàn tay—-Nhan Tử Dạ.

"Ngao ô…" Nhìn thấy Nhan Tử Dạ, tiểu lão hổ hưng phấn non nớt kêu một tiếng, sau đó khởi động tứ chi bổ nhào về phía Nhan Tử Dạ.

Kết quả bởi vì tay Nhan Tử Dạ không đủ lớn nên hai chân sau của tiểu lão hổ giẫm phải khoảng không, nó liều mạng đạp đạp vài cái, vừa mới giẫm được mép bàn tay lại bị trượt xuống. Đạp đạp hơn mười cái, phát hiện chính mình căn bản không đứng dậy được, nó chỉ đành đáng thương hề hề ngẩng đầu, dùng âm thanh non nớt kêu vài tiếng.

"Ngao ô ngao ô…"

"Ha ha ha… thật sự rất đáng yêu…" Nhan Tử Dạ nhịn không được đưa tay sờ sờ cái đầu bé xíu của tiểu lão hổ, sau đó nâng nó lên trước mặt, dùng mũi mình cọ cọ mũi nó, tiểu lão hổ nhịn không được vươn đầu lưỡi hồng phấn liếm liếm Nhan Tử Dạ. Một luồng nhiệt lưu kỳ quái thông qua tiểu lão hổ trực tiếp chảy tới trái tim Nhan Tử Dạ.

Nhan Tử Dạ đột nhiên cảm thấy một cảm giác trước giờ chưa từng có, mềm mềm ấm áp, nhìn tiểu lão hổ trong tay, Nhan Tử Dạ có xúc động muốn mang hết tất cả những thứ tốt tới trước mặt nó.

Nhan Tử Dạ nâng tiểu lão hổ tới trước mặt An Nhĩ Tư, mỉm cười sáng lạn nói: "An Nhĩ Tư, này là con chúng ta a."

…

Hoàn chương 147.

148. Chương 148: Phá Xác 2

Làm một cường giả, thế giới này trừ bỏ Nhan Tử Dạ, quả thực không có gì có thể làm anh biến sắc, thế nhưng đó chỉ là trước kia, hiện giờ nhìn Nhan Tử Dạ nâng tiểu lão hổ tới trước mặt mình, toàn thân An Nhĩ Tư cứng ngắc, không biết nên phản ứng thế nào.

"An Nhĩ Tư, anh làm sao vậy?" Phát hiện An Nhĩ Tư không thích hợp, nụ cười sáng lạn trên mặt Nhan Tử Dạ thu liễm lại một ít. Đứa nhỏ chào đời, sao vẻ mặt An Nhĩ Tư lại không chút biến sắc như vậy, bộ dáng giống như không quá cao hứng?

An Nhĩ Tư như vậy làm Nhan Tử Dạ nhịn không được hỏi: "An Nhĩ Tư, anh không thích đứa nhỏ sao?" Nhớ tới lúc biết cậu hoài đứa nhỏ, tựa hồ sắc mặt của anh cũng có chút kỳ quái. Điều này làm Nhan Tử Dạ không thể không hoài nghi An Nhĩ Tư lẽ nào không thích đứa nhỏ?

"Ngao ngao?" Tiểu lão hổ trong tay Nhan Tử Dạ tựa hồ cũng cảm giác được gì đó, nó mở to đôi ngân mâu trong veo xinh đẹp, đáng thương hề hề nhìn An Nhĩ Tư, tựa hồ muốn chất vấn anh vì sao không thích nó.

Nhìn Nhan Tử Dạ, lại nhìn tiểu lão hổ trong tay cậu, An Nhĩ Tư hít sâu một hơi, sau đó bàn tay có chút cứng ngắc tiếp nhận tiểu lão hổ, động tác của anh thực cẩn thận, thực nhẹ nhàng, sợ làm bị thương tiểu lão hổ.

Nhìn thấy An Nhĩ Tư tiếp nhận tiểu lão hổ, Nhan Tử Dạ thở phào một hơi: "Còn tưởng anh không thích nó chứ!" Nếu thật sự là vậy, Nhan Tử Dạ muốn bất bình thay con trai. Con mình đáng yêu như vậy, An Nhĩ Tư sao có thể không thích chứ.

"Không phải không thích, chỉ là… có chút không phản ứng kịp." An Nhĩ Tư quả thực không kịp phản ứng, tuy biết mình có con thế nhưng chính mắt nhìn thấy lại là chuyện khác, đặc biệt là khi chính tay chạm vào nó, xúc cảm mềm mềm còn cả tiếng kêu non nớt kia, tất cả đều biểu hiện đứa con trong tay mình yếu ớt biết bao nhiêu.

Ngón tay An Nhĩ Tư cọ cọ cằm tiểu lão hổ, tiểu lão hổ thoải mái hừ hừ hai tiếng rồi vươn đầu lưỡi hồng nhạt liếm ngón tay An Nhĩ Tư. Xúc cảm ấm áp từ đầu ngón tay lan thẳng tới trái tim, làm tim An Nhĩ Tư sắp bị hòa tan tới nơi. Đó là một cảm giác thực kỳ diệu không thể nói bằng lời.

"Tôi phải làm cha rồi, đây là con tôi… Tiểu Dạ, này là con chúng ta a…" Ánh mắt An Nhĩ Tư mông mông lung lung giống như mất hồn, ôm tiểu lão hổ trong tay lẩm bẩm nói với Nhan Tử Dạ.

"Tôi biết đây là con chúng ta, An Nhĩ Tư, anh choáng váng rồi à?" Nhan Tử Dạ nhịn không được bật cười, từ trước tới nay An Nhĩ Tư vẫn luôn duy trì hình tượng ngoài mặt ôn nhu nhưng trong lòng đầy mưu tính, ngây ngốc thế này quả thực hiếm thấy a!

"Anh đừng quên, chúng ta không phải chỉ có một đứa, vẫn còn hai đứa nữa a!" Nhan Tử Dạ buồn cười nhắc nhở. Mới đầu cậu cũng thực kinh ngạc, thế nhưng so với bộ dáng kinh ngạc tới sững sờ của An Nhĩ Tư thì phản ứng của cậu vẫn khá bình thường. Quả nhiên con người ai cũng có khuyết điểm.

Được Nhan Tử Dạ nhắc nhở, An Nhĩ Tư mới nhớ ra mình vẫn còn hai đứa nhỏ chưa phá xác. Sau khi phản ứng lại, An Nhĩ Tư nhìn tiểu lão hổ trong tay mà lộ ra nụ cười tràn đầy tình yêu thương của cha, đây là con anh, là đứa nhỏ kế thừa huyết mạch của anh cùng Nhan Tử Dạ.

'Răng rắc…'

Sau khi đại đản phá xác không lâu, vỏ của nhị đản cũng bắt đầu xuất hiện vết nứt, ngay sau đó ngày càng xuất hiện nhiều hơn, Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư đều ngừng thở nhìn nhị đản. Mà đại đản trong tay An Nhĩ tư thấy cha không còn gãi ngứa mình nữa thì có chút bất man, nó hé cái miệng nhỏ nhắn 'ngao ô' một tiếng rồi cắn cắn ngón tay An Nhĩ Tư. Tuy nó thoạt nhìn rất nhỏ nhưng răng nanh đã mọc dài, lúc này bị cắn một ngụm, An Nhĩ Tư lập tức ăn đau.

Bất quá đại đản tựa hồ rất đúng mực, chỉ làm An Nhĩ Tư đau chứ không cắn thủng lớp da. An Nhĩ Tư hồi phục tinh thần, liền vươn ngón tay búng búng cái đầu nhỏ của đại đản: "Nhóc con này quả nhiên rất nghịch ngợm, sinh ra rồi phải hảo hảo giáo huấn mới được."

"Ô ô…" Bị búng đầu, đại đản lộ ra biểu tình đáng thương hề hề, ánh mắt ươn ướt lưng tròng nhìn Nhan Tử Dạ kêu hai tiếng, âm thanh ủy khuất cực kỳ.

Lúc đại đản cắn ngón tay An Nhĩ Tư, Nhan Tử Dạ đã bị hấp dẫn lực chú ý, hiện giờ nhìn bộ dáng đáng thương hề hề của đại đản, nhất thời cảm thấy trái tim mềm nhũn. Nhịn không được đưa tay đoạt lấy đại đản trong tay An Nhĩ Tư, vừa xoa xoa cái đầu nhỏ của nó vừa quở trách: "An Nhĩ Tư, đại đản vẫn còn nhỏ, cái gì cũng không hiểu, sao anh lại đánh nó?"

"Ngao ngao…." Giống như hùa theo lời Nhan Tử Dạ, hơi nước trong mắt đại đản lại càng nhiều hơn, nếu nhóm giống cái mà nhìn thấy nhất định sẽ yêu thương không thôi.

"Tiểu Dạ, tôi không dùng lực." An Nhĩ Tư biện giải, vừa nãy anh thực sự không dùng lực. Thế nhưng rõ ràng Nhan Tử Dạ không tin, An Nhĩ Tư vừa mới nói xong cậu liền liếc mắt xem thường: "Anh làm đại đản khóc rồi mà còn bảo không dùng sức à, nếu dùng sức thì không phải nó bị gõ tới choáng váng rồi sao?"

Bộ dáng Nhan Tử Dạ hoàn toàn là bảo hộ đứa nhỏ, An Nhĩ Tư có chút dở khóc dở cười.

Ở góc độ Nhan Tử Dạ không nhìn thấy, tiểu lão hổ vốn đang đáng thương hề hề đột nhiên thu liễm toàn bộ biểu tình, nó thè lưỡi với An Nhĩ Tư rồi lộ ra nụ cười vui sướng khi thành công đùa dai. Lúc Nhan Tử Dạ một lần nữa đặt lực chú ý lên người nó thì lại nháy mắt khôi phục dáng vẻ đáng thương.

Trong mắt An Nhĩ Tư hiện lên một tia quang mang nguy hiểm, sau đó anh khẽ nheo mắt lại. Tốt lắm, tên nhóc hư hỏng này vừa mới sinh ra chẳng những học được cách kéo sự đồng tình, cư nhiên lại còn hãm hại cha nó. Giỏi, vốn cứ tưởng phải dưỡng một đoạn thời gian rồi mới chậm rãi dạy dỗ, giờ xem ra ngày mai đã có thể hảo hảo dạy rồi.

Đại đản đang hưởng thụ tình yêu thương của mỗ ba đột nhiên run rẩy, không biết vì sao nó cảm thấy lạnh run. Vòng tay của mỗ ba ấm áp như vậy sao có thể lạnh chứ, nhất định là ảo giác!

'Răng rắc răng rắc…' Âm thanh vỡ vụn của nhị đản kéo lực chú ý của An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ một lần nữa quay về trên người nó.

Thế nhưng phương thức phá xác của nhị đản tựa hồ có chút bất đồng với đại đản, sau khi hồng quang biến mất, phần chóp đỉnh của quả trứng liền bị đá văng. Hai cái chân thò ra ngoài, bất quá bởi vì cái lỗ quá nhỏ nên hai chân vừa đưa ra liền bị kẹt lại. Hai cái chân không ngừng quơ quào trên không trung, quả trứng mặc dù cao sáu mươi cm, hơn nữa cũng khá cứng rắn nhưng bị lay động như vậy vẫn bị ngã nhào.

Nhị đản bị kẹt bên trong cứ vậy theo quán tính lăn lộn vài vòng, cuối cùng đụng phải chiếc gối ở đầu giường mới ngừng lại được.

Sau khi ngừng lại, nhị đản giãy dụa muốn đứng dậy, vỏ trứng một lần nữa lại lăn lăn, Nhan Tử Dạ không chịu nổi, đang định tiến lên hỗ trợ thì bị An Nhĩ Tư ngăn lại: "Này là cửa ải ban đầu, nếu ngay cả cửa này nó cũng không vượt qua được thì sau này sẽ không có tiền đồ gì cả."

Nhan Tử Dạ cảm thấy An Nhĩ Tư nói có lý, thế nên cuối cùng cậu không tiến tới hỗ trợ nữa.

Nhị đản lăn lộn vài vòng nhưng vẫn không thể chui ra ngoài, tựa hồ có chút tức giận. Nó 'ngao ô' một tiếng, trên người cư nhiên lóe sáng ngân quang, lớp vỏ trứng đang vây xung quanh trực tiếp vỡ vụn, lộ ra một tiểu bạch hổ béo tròn mũm mĩm.

Rốt cuộc cũng đạt được tự do, Nhị đản run run đứng không vững, lúc nhìn thấy Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư đứng bên giường thì con ngươi màu bạc của nó sáng ngời, chân sau đạp đạp định bổ nhào về phía Nhan Tử Dạ, kết quả chân sau vốn đã đứng không vững lập tức trợt một phát, cả người nhị đản liền ngã sấp xuống.

Nhan Tử Dạ thấy vậy thì nhịn không được phì cười, khóe miệng An Nhĩ Tư cũng nhếch lên.

Giường rất mềm mại, cho dù bị ngã cũng không đau, thế nhưng thấy mình bị ngã mà cha cùng mỗ ba cư nhiên vẫn không chịu ôm mình, nhị đản có chút ủy khuất. Cái miệng nhỏ mếu máo, con ngươi bé xíu bịt kín một tầng sương mù, lúc Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư chưa kịp phản ứng đã hướng hai người 'ngao ô ngao ô' gào khóc.

Nhan Tử Dạ lập tức luống cuống tay chân, này là sao vậy, chẳng qua chỉ bị ngã một cái thôi mà, sao tự nhiên khóc rồi? Nhìn bộ dáng đáng thương của đứa nhỏ, trái tim Nhan Tử Dạ giống như bị siết chặt, cậu vội vàng chuyển đại đản trong tay cho An Nhĩ Tư, sau đó bước tới ôm lấy nhị đản.

"Nhị đản, sao lại khóc? Con chính là thú nhân a, thú nhân mà mít ướt như vậy sau này sẽ bị thú nhân khác xem thường nha." Nhan Tử Dạ đưa tay xoa xoa đầu nhị đản, sau đó bắt đầu giúp nó vuốt lông.

Cũng không biết là vì nghe hiểu hay vì được vuốt ve, nhóc con thoáng chốc thu hồi nước mắt, sau đó dùng bốn móng vuốt của mình ôm lấy tay Nhan Tử Dạ, dùng cái đầu cọ cọ lòng bàn tay cậu cùng kêu 'ô ô' như đang làm nũng.

Nhan Tử Dạ quả thực bị manh, cảm thấy con mình thực sự quá đáng yêu, cậu trực tiếp cúi đầu, dùng má mình cọ cọ nhị đản, nhóc con kia cư nhiên cũng dùng cái đầu bé xíu của mình cọ lại, thậm chí còn vươn đầu lưỡi ra liếm liếm.

Cảnh tượng hai cha con tương ái này làm An Nhĩ Tư đứng bên cạnh cùng đại đản đều nhìn không được, mới đầu đại đản vẫn còn hoàn hảo, An Nhĩ Tư thì không kịp phản ứng, bất quá hiện giờ rốt cuộc đã phản ứng kịp, An Nhĩ Tư sao có thể để tiểu thú nhân chiếm tiện nghi của Nhan Tử Dạ, cho dù là con anh thì cũng không thể.

Mà đại đản, vừa nãy mỗ ba rõ ràng thích nhất chính là nó, hiện giờ lão nhị xuất hiện chiếm cứ vị trí của nó cũng không tính đi, cư nhiên còn học theo nó lấy lòng mỗ ba? Muốn giả vờ đáng thương cướp mỗ ba à? Quả thực buồn cười.

Đại đản nằm trong lòng bàn tay An Nhĩ Tư quơ quào bốn chân, mới đầu vẫn không có chút khí lực, thế nhưng chỉ mới một chốc mà đại đản đã có thể vững vàng đứng thẳng. Trong ánh mắt sâu xa của An Nhĩ Tư, sau một tiếng 'ngao ô', trên người đại đản lóe sáng ngân quang, tiếp đó nó biến thành một tia sáng trực tiếp bổ nhào về phía nhị đản trong tay Nhan Tử Dạ.

Có lẽ bởi vì hơi thở rất quen thuộc nên Nhan Tử Dạ cũng không phòng bị, chỉ có thể trơ mắt nhìn tia sáng bạc kia đập trúng nhị đản trong tay. Sau khi tia sáng bạc đánh trúng nhị đản thì hóa thành bản thể, tiếp đó hai tiểu bạch hổ trực tiếp từ trong tay Nhan Tử Dạ rớt xuống.

Nhan Tử Dạ cả kinh vội vàng đưa tay muốn chụp lấy, kết quả An Nhĩ Tư nhanh hơn một bước, trước lúc hai tiểu bạch hổ rớt xuống đất đã chụp được.

Thấy An Nhĩ Tư chụp được bọn nhỏ, Nhan Tử Dạ thở phào một hơi, sau đó đưa tay điểm điểm cái đầu nhỏ của đại đản gầy hơn một chút trong tay An Nhĩ Tư: "Đại đản, sao con lại khi dễ em trai a?"

Nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của Nhan Tử Dạ, đại đản thực ủy khuất, con ngươi bé xíu tròn vo tội nghiệp nhìn Nhan Tử Dạ một cái rồi ủ rũ cúi đầu, bộ dáng bị mỗ ba vứt bỏ.

Nhị đản ở bên cạnh thấy đại đản cư nhiên giả vờ ủy khuất, mà mỗ ba thì đau lòng không thôi, nó cũng không chịu thua kém, con ngươi nhỏ không ngừng trào ra nước mắt, 'ô ô' kêu khóc.

Nhìn hai tiểu bạch hổ đều thực đáng thương, Nhan Tử Dạ liền nhức đầu. Cậu có vẻ đã sinh ra hai nhóc thú nhân thích tranh thủ tình cảm lại còn thích khóc.

…

Hoàn Chương 148.

149. Chương 149: Ngoài Ý Muốn

Thấy Nhan Tử Dạ khó xử, An Nhĩ Tư liền mở miệng: "Tiểu Dạ đừng để chúng lừa, chúng chỉ giả vờ thôi." Tuy được cha, anh cũng thực thích hai đứa nhỏ, thế nhưng chúng giả vờ đáng thương hại bầu bạn anh khó xử thì An Nhĩ Tư quyết không cho phép.

"Giả vờ? Không giống lắm đi?" Nước mắt cũng chảy ra rồi a, thông cảm cho Nhan Tử Dạ a, từ sau khi sinh đứa nhỏ chỉ số thông minh của cậu đã giảm hẳn xuống. Hai tên nhãi con này đều là cậu đứt ruột sinh ra, thực sự không có chút hoài nghi.

Thấy Nhan Tử Dạ không tin, An Nhĩ Tư lập tức một tay túm một đứa, trừng mắt nhìn chúng: "Hai đứa ngoan ngoãn nghe lời, là thú nhân tuyệt đối không thể dễ dàng rơi lệ, cũng không thể giả vờ giả vịt lừa gạt mỗ ba, bằng không, cha sẽ tức giận."

"Ngao ô…" Đại đản nghe An Nhĩ Tư nói vậy, vốn đang thút tha thút thít lập tức chấn chỉnh tinh thần, ánh mắt tròn vo trừng lại An Nhĩ Tư, đồng thời lại kêu một tiếng, tựa hồ không đồng ý với lời anh.

Nhị đản cũng không ủng hộ, lần đầu tiên nó đứng chung chiến tuyến với anh cả nhà mình, hướng An Nhĩ Tư nhe nanh.

"Hai đứa dám không nghe lời cha hử?" Âm cuối của An Nhĩ Tư hơi tăng lên mang theo hơi thở nguy hiểm, hai tiểu bạch hổ nhịn không được rùng mình, cha thực hung dữ, vẫn là mỗ ba tốt nhất.

Hai tiểu nhãi con lại định giả vờ đáng thương cầu cứu mỗ ba, kết quả phát hiện ánh mắt cha híp lại, rõ ràng không nói gì nhưng chúng vẫn cảm nhận được cha đang cảnh cáo, nhịn không được run rẩy nhè nhẹ.

Đám nhóc rất mẫn cảm với hơi thở nguy hiểm, cân nhắc một chút xem mình thể đánh lại cha hay không, sau đó chúng lập tức thay đổi biểu tình thành vui sướng, hướng An Nhĩ Tư kêu hai tiếng rồi liều mạng gật gù cái đầu nhỏ, giống như đang đáp lại.

An Nhĩ Tư thấy hai đứa phối hợp thì mỉm cười, quay qua nói với Nhan Tử Dạ: "Em xem, tôi đã nói chúng giả vờ mà, chúng tự thừa nhận rồi này."

"Đúng thật a." Nhan Tử Dạ có chút kinh ngạc nhìn hai đứa nhóc trong tay An Nhĩ Tư, khẽ nhíu mày: "Chỉ mới sinh ra đã học đòi nói dối rồi, này không tốt."

"Yên tâm, cứ giao đám nhỏ cho tôi. Tôi nhất định sẽ hảo hảo dạy dỗ chúng." Gương mặt tuấn mỹ của An Nhĩ Tư lộ ra nụ cười tao nhã mang theo chút ôn hòa, thực làm đám nhỏ yêu thích, thế nhưng hai đứa nhóc trong tay anh thì lại nhịn không được rùng mình.

"Ừm, vậy giao cho anh." Nhan Tử Dạ gật gật đầu, cũng không nghĩ ngợi nhiều. Cậu chưa từng ở cùng con nít nên không có kinh nghiệm, hơn nữa bản tính cậu vốn lười, việc này cứ giao cho An Nhĩ Tư tốt lắm.

"Ngao ô…"

"Ngao ô…"

Đại đản cùng nhị đản không hẹn mà cùng kích động hướng Nhan Tử Dạ kêu gào, trong mắt Nhan Tử Dạ thì chúng thực đồng ý để An Nhĩ Tư dạy dỗ, vì thế liền nhịn không được vươn tay xoa xoa đầu chúng: "Hai đứa chịu thì tốt rồi, yên tâm, cha nhất định sẽ hảo hảo dạy mấy đứa a."

Ánh mắt đại đản cùng nhị đản phủ đầy một tầng hơi nước, ô ô, không phải ý đó a!

Theo đại đản cùng nhị đản phá xác, hiện giờ chỉ còn lại tam đản, lồng phòng hộ màu đỏ ở bên ngoài càng lúc càng yếu, cuối cùng chậm rãi biến mất. Nhóm gia chủ Cái Nhĩ vốn sốt ruột chờ đợi bên ngoài lập tức chạy vào trong phòng.

Mà An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ thấy hồng quang phát ra từ tam đản chậm rãi bị hấp thu ngược vào trong, bất quá đợi một hồi lâu vẫn không thấy chút động tĩnh nào.

Nhan Tử Dạ nhịn không được tiến tới vài bước, nghiêm túc quan sát tam đản đã cao cỡ bảy mươi cm, cậu phát hiện lúc cậu tới gần tam đản có nhẹ nhàng lay động một chút rồi không còn động tĩnh.

"An Nhĩ Tư, anh nói xem có phải tam đản vẫn chư tới lúc phá xác hay không?" Nhan Tử Dạ nhịn không được quay lại hỏi An Nhĩ Tư ở phía sau.

"Hẳn là không, chúng phá xác cùng một ngày mới đúng." An Nhĩ Tư nhướng mi, có chút lo lắng nhìn tam đản, trứng sinh ra cùng một ngà, nếu không phá xác cùng ngày thì chứng minh năng lượng của tam đản không đủ. Chỉ có vì vậy nó mới trì hoãn lại. An Nhĩ Tư không nói ra, anh sợ Nhan Tử Dạ sẽ lo lắng.

Tuy Nhan Tử Dạ gần nhất phản ứng có hơi chậm chạp một chút nhưng cậu rất hiểu An Nhĩ Tư, dáng vẻ anh hiện giờ rất bình tĩnh, thế nhưng chính vì quá bình tĩnh nên Nhan Tử Dạ mới biết An Nhĩ Tư nhất định có chuyện dấu mình.

Đang lúc Nhan Tử Dạ nghi vấn thì nhóm gia chủ Cái Nhĩ đã chạy vào.

"An Nhĩ Tư, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì…" Gia chủ Cái Nhĩ xông nhanh vào, đang định hỏi thì bị hai nhóc con trong tay An Nhĩ Tư kinh sợ.

"Này… này này… là chất yêu sao?" Rõ ràng biết trừ bỏ tình huống này thì không còn cách giải thích nào khác nhưng gia chủ Cái Nhĩ vẫn muốn chính miệng An Nhĩ Tư thừa nhận.

Mà An Nhĩ Tư cũng không làm ông thất vọng, anh gật gật đầu nói: "Đúng vậy, này là đại đản cùng nhị đản."

"Ông trời của tôi ơi, cháu ngoan a." Tạp Mễ Nhĩ đứng ở cửa phòng phản ứng trước hết, ông lập tức chạy tới trước mặt An Nhĩ Tư, kích động vươn tay muốn ôm đại đản cùng nhị đản.

Kết quả đại đản cùng nhị đản đồng thời túm chặt quần áo trước ngực An Nhĩ Tư, trực tiếp chui vào trong lòng anh trốn. Trừ bỏ cha cùng mỗ ba, chúng thực xa lạ với hơi thở của những người khác.

Tuy đại đản cùng nhị đản không để ông ôm nhưng vẫn không ngăn chặn được nhiệt tình của Tạp Mễ Nhĩ, ánh mắt ông sáng rực nóng bỏng nhìn hai nhóc con trong lòng An Nhĩ Tư: "Đại đản, nhị đản, ông là mỗ nãi a, là mỗ ba của cha hai đứa a."

Gia chủ Cái Nhĩ phản ứng được cũng lập tức bước tới trước mặt An Nhĩ Tư, gương mặt cười tới sắp nở hoa: "Ông là ngoại tổ phụ của hai đứa a." Gia chủ Cái Nhĩ sợ nếu mình giới thiệu chậm thì hai đứa nhỏ sẽ không nhận ra mình.

Ngay sau đó, Bối Cơ cùng Khắc Lỗ Tư cũng chạy tới giới thiệu. Cuối cùng khi Tân Địch chen được vào trong thì đạn đản cùng nhị đản đã tực giận co rụt thành một đoàn, chúng chỉ ló cái đầu ra nhe nanh múa vuốt 'ngao ngao' vài tiếng với đám người, tựa hồ đang uy hiếp không cho bọn họ tới gần.

Chẳng qua hai đứa chỉ vừa phá xác, âm thanh non nớt cộng thêm bộ dáng tức giận cũng phi thường đáng yêu, căn bản không có chút uy hiếp nào, ngược lại càng chọc đám người buồn cười.

"Ai u, cháu tôi sao lại đáng yêu đến thế a?" Tạp Mễ Nhĩ chỉ hận không thể lập tức ôm hai đứa nhóc vào lòng.

"Đúng đúng, chắt trai của tôi thực đáng yêu." Gia chủ Cái Nhĩ bồi theo.

Bối Cơ nhìn hai đứa nhóc, ánh mắt cười tới mức sắp khép lại thành một đường, ngay cả gương mặt lạnh lùng như băng khắc của Khắc Lỗ Tư cũng trở nên nhu hòa, ánh mắt lộ ra từ ái.

Thấy mọi người lộ ra biểu tình khát vọng, An Nhĩ Tư vỗ vỗ hai đứa nhỏ trong lòng, trấn an chúng xong mới nói: "Mỗ ba, gia gia, mọi người làm chúng sợ."

Nhóm Tạp Mễ Nhĩ nghe vậy, lại nhìn hai nhóc con đang cố co rút vào lòng ngực An Nhĩ Tư mới kịp phản ứng, vội vàng áy náy lùi về sau.

"Thật có lỗi, quên mất chuyện chúng sợ người lạ." Tạp Mễ Nhĩ vừa nãy quá hưng phấn nên hoàn toàn quên béng chuyện này.

"Bọn chúng không sao chứ?" Bối Cơ sốt ruột hỏi.

"Tôi đã gọi nhóm nhân viên y yế tới, có cần để bọn họ kiểm tra một chút không?" Gia chủ Cái Nhĩ cũng khẩn trương nói.

"Bọn nó không sao, chỉ cần mọi người không quá nhiệt tình là được." An Nhĩ Tư cười khẽ nói, nhìn hai đứa nhóc đang dẩu mỏ đáng thương nhìn mình, anh cười nói: "Đừng sợ, bọn họ đều là người thân của cha cùng mỗ ba, sẽ không tổn thương mấy đứa."

Tựa hồ nghe hiểu lời An Nhĩ Tư, hai nhóc con không còn phòng bị như ban nãy nữa, đôi mắt nhỏ xíu đảo về phía nhóm Tạp Mễ Nhĩ, tựa hồ muốn phân biệt bọn họ.

Nhóm Tạp Mễ Nhĩ kích động nhìn hai đứa nhóc mà hoàn toàn quên đi sự tồn tại của tam đãn. Mà Nhan Tử Dạ nãy giờ vẫn luôn chú ý tới tam đản đột nhiên hét lớn: "An Nhĩ Tư, tam đản hình như có vấn đề."

Lời nói của Nhan Tử Dạ nhắc nhở mọi người, làm bọn họ chuyển dời lực chú ý về phía tam đản nằm trên giường.

"Di, kỳ quái, đại đản cùng nhị đản đều phá xác rồi, sao tam đản vẫn chưa ra?" Tân Địch đứng ở phía sau lập tức bước tới bên cạnh Nhan Tử Dạ, nhìn tam đản.

"Đúng vậy, Tiểu Dạ, vừa nãy con nói tam đản có vấn đề, là gì a?" Tạp Mễ Nhĩ nhìn tam đản trên giường, hỏi Nhan Tử Dạ.

An Nhĩ Tư ôm hai đứa nhóc đi tới bên cạnh Nhan Tử Dạ: "Tiểu Dạ, tam đản sao vậy?"

Nhan Tử Dạ chỉ hoa văn trên vỏ trứng của tam đản: "Màu sắc của hoa văn thay đổi, trước đó rõ ràng là màu đen, giờ đã biến thành máu xám rồi. Hơn nữa tôi không cảm nhận được chút năng lượng dao động nào, An Nhĩ Tư, anh nói xem có phải tam đản thiếu năng lượng không? Nếu vậy thì nó không có cách nào phá xác, nếu đã tới thời gian mà không phá xác được thì có gặp nguy hiểm gì không?" Càng nghĩ, Nhan Tử Dạ lại càng cảm thấy bất am. Trước kia linh lực của tam đản rất sung túc, thế nhưng không biết vì cái gì hiện giờ cậu không cảm nhận được chút linh lực nào, hơn nữa còn có cảm giác hơi thở của tam đản đang chậm rãi biến mất.

Những người khác mặc dù cũng bất an nhưng nhìn thấy Nhan Tử Dạ lo lắng thì liền an ủi.

Gia chủ Cái Nhĩ: "Không sao đâu, không phải hôm qua kiểm tra vẫn bình thường à? Có thể chỉ là phá xác hơi chậm một chút thôi."

Tạp Mễ Nhĩ: "Tam đản lớn như vậy, biết đâu là bán thú nhân nên con mới không cảm nhận được năng lượng."

Tân Địch: "Đúng vậy a tiểu tổ tông, cậu đừng quá lo lắng, chờ chốc nữa tam đản sẽ phá xác thôi."

Bối Cơ cùng Khắc Lỗ Tư là cường giả SS, bọn họ chỉ nhíu mi không lên tiếng, bởi vì họ rõ ràng cảm nhận được hơi thở của tam đản đang suy yếu, hơn nữa lại còn rất nhanh.

Mà An Nhĩ Tư thì không trả lời vấn đề của Nhan Tử Dạ, ngược lại anh chỉ nghiêm túc nhìn tam đản. Mới đầu anh cũng nghĩ là năng lượng của tam đản không đủ, thật không ngờ mới một chốc năng lượng của tam đản đã biến mất hoàn toàn. An Nhĩ Tư thực sự kinh hãi.

Lần này, nhóm gia chủ Cái Nhĩ cũng phát hiện sự tình không thích hợp.

...

Hoàn Chương 149.

150. Chương 150

Lúc này nhân viên y tế cũng chạy tới dùng thiết bị kiểm tra cho tam đản, quả nhiên kết luận là trong quá trình phá xác, năng lượng của tam đản đã bị tiêu hao hoàn toàn.

Gia chủ Cái Nhĩ chất vấn: "Sao có thể, hôm qua kiểm tra không phải không có vấn đề gì à? Sao bây giờ lại nói năng lượng bị tiêu hao hoàn toàn?"

Nhân viên y tế vừa kiểm tra có chút do dự.

Bối Cơ cũng nghiêm mặt nói: "Nói rõ ràng."

Nhân viên y tế thuộc về đế quốc Á Bá Lan, vừa thấy quốc vương Bối Cơ tức giận thì lập tức giải thích: "Hôm qua kiểm tra quả thực không có vấn đề, năng lượng của tam tiểu chủ tử chỉ vừa đột nhiên tiêu hao, chúng ta hoài nghi là có thứ gì đó hút đi năng lượng của tam tiểu chủ tử."

"Không có khả năng." Nhan Tử Dạ là người phản bác đầu tiên: "Vừa nãy tôi vẫn luôn nhìn tam đản, căn bản không có thứ gì tiếp cận, năng lượng của tam đản sao có thể bị hút được."

"Chính là, chỉ có một khả năng này thôi." Nhân viên y tế cúi đầu, cung kính nói.

"Rất có thể là bên trong tam đản có thứ gì đó hút đi năng lượng của nó." Quan sát hồi lâu, An Nhĩ Tư đột nhiên mở miệng nói, nhìn tam đản lớn hơn hẳn đại đản cùng nhị đản, trong lòng anh mơ hồ xuất hiện một suy đoán.

Nhan Tử Dạ nháy mắt hiểu ra, có chút khó tin nhìn An Nhĩ Tư: "Ý anh là…"

An Nhĩ Tư gật gật đầu: "Đúng vậy, chính là điều em nghĩ."

Mọi người đồng thời hít một hơi khí lạnh, ánh mắt kinh ngạc trừng to, ngay cả Khắc Lỗ Tư cũng khiếp sợ.

"Song hoàng đản?" [trứng hai lòng đỏ] Nhan Tử Dạ không thể tin được, có khả năng sao? Thế nhưng hiện giờ chỉ có mỗi cách giải thích này. Rõ ràng là sinh trễ nhất nhưng kích thước lại lớn hơn hẳn đại đản cùng nhị đản, hơn nữa năng lượng cũng hấp thu nhiều hơn. Cuối cùng chính là hiện giờ, rõ ràng trước đó năng lượng rất sung túc nhưng lại đột nhiên cạn kiệt. Kia chỉ có thể là song hoàng đản.

Tạp Mễ Nhĩ: "Nếu thật sự là song hoàng đản thì tam đản gặp nguy hiểm rồi, không được, phải lập tức truyền năng lượng cho nó."

"Chính là hiện giờ sao truyền năng lượng vô thuộc tính vào được? Chúng lại không thể tự mình hấp thu tinh hạch. Nếu chúng ta hấp thu tinh hạch thì năng lượng sẽ bị cải biến theo dị năng của chúng ta, sao có thể truyền cho chúng?" Tân Địch vừa lên tiếng, mọi người liền trầm mặc. Sở dĩ đản đản hấp thu nhiều năng lượng trước khi sinh như vậy chính vì năng lượng trong cơ thể mẹ cung cấp chính là năng lượng vô thuộc tính, hiện giờ đã sinh ra ngoài, không còn cách nào để nó hấp thu.

"Nếu không có năng lượng thì tam đản sẽ…." Nửa câu sau, Tân Địch không nói ra nhưng mọi người đều hiểu được, nếu vẫn chưa phá xác mà cạn kiệt năng lượng thì đứa nhỏ ở bên trong sẽ chết non.

"Có thể phá vỡ vỏ trứng không?" Nhan Tử Dạ hỏi.

An Nhĩ Tư lắc đầu: "Không được đâu Tiểu Dạ, không hấp thu đủ năng lượng đại biểu đứa nhỏ chưa phát dục hoàn toàn. Nếu chúng ta phá xác lấy chúng ta thì lại càng hại chúng."

Này không được, kia cũng không được, rốt cuộc phải làm gì đây hả? Nhan Tử Dạ thực sốt ruột.

Hai đứa nhóc trong lòng An Nhĩ Tư tựa hồ cũng cảm nhận được bầu không khí ngưng trọng, chúng không nghịch ngợm nữa mà ngoan ngoãn nằm trong lòng An Nhĩ Tư.

Đột nhiên, Nhan Tử Dạ sửng sốt nhớ ra gì đó, tiếp đó quay qua nói với An Nhĩ Tư: "Tôi có thể chuyển năng lượng của mình cho tam đản."

"Cái gì? Không thể a Tiểu Dạ, con là bán thú nhân có vài hệ dị năng, so với chúng ta lại càng không thích hợp." Nhan Tử Dạ vừa nói ra, gia chủ Cái Nhĩ đã lập tức phản đối.

Những người khác cũng không đồng ý. Đừng nói đùa, bọn họ chỉ có một hệ dị năng còn không truyền năng lượng cho tam đản được, Nhan Tử Dạ có tới vài loại, hiển nhiên lại càng không thể.

Nhan Tử Dạ không giải thích, chỉ liếc nhìn An Nhĩ Tư, An Nhĩ Tư hiểu ý xoay người lại nói với nhóm gia chủ Cái Nhĩ: "Gia gia, mỗ ba, mọi người ra ngoài một chút đi, nơi này cứ giao cho tụi con."

"An Nhĩ Tư, Tiểu Dạ, hiện giờ không phải lúc hành động cảm tính, tam đản chính là con của hai đứa a." Không phải gia chủ Cái Nhĩ không tin tưởng An Nhĩ Tư, chỉ là hiện giờ sự tình trọng đại, nếu không cẩn thận sẽ hại hai đứa nhóc ở bên trong chết non.

"Đúng vậy, chúng ta cứ tìm biện pháp khác đi!" Tạp Mễ Nhĩ cũng không đồng ý, ông cảm thấy Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư quá lo lắng nên mới xúc động như vậy.

Tương phản, Bối Cơ liếc nhìn An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ một cái thật sâu rồi hỏi: "Hai đứa có nắm chắc không?"

Nhan Tử Dạ nghiêm túc: "Có, cha yên tâm, tôi sẽ không mang con mình ra đùa."

Ngay sau khi Nhan Tử Dạ nói xong, An Nhĩ Tư lập tức hướng Bối Cơ gật đầu khẳng định.

Bối Cơ thấy hai người đều tràn đầy niềm tin mới nói: "Tốt, nơi này giao cho hai đứa, chúng ta ở bên ngoài chờ."

Tạp Mễ Nhĩ thực không ngờ Bối Cơ cư nhiên đồng ý, đang định lên tiếng thì lại bị Bối Cơ kéo lại: "Tạp Mễ Nhĩ, em quên rồi à, Tiểu Dạ chính là bán thú nhân, là mỗ ba, nó sẽ không tổn thương đứa nhỏ của mình."

Đúng vậy, Nhan Tử Dạ là bán thú nhân, biết đâu sẽ có biện pháp. Hơn nữa tình huống cũng rất khẩn cấp, nếu còn kéo dài thời gian thì tam đản lại càng nguy hiểm hơn. Không thể tiếp tục chờ đợi nữa, cứ để Nhan Tử Dạ thử một lần.

Nghĩ thông suốt, mọi người đều nhìn Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư một cái rồi mới lo lắng đi ra ngoài.

Đóng lại cửa phòng, An Nhĩ Tư đặt đại đản cùng nhị đản lên sô pha mềm mại, sau đó nói với chúng: "Hai đứa phải ngoan ngoãn, đừng quấy rối."

Đại đản cùng nhị đản tựa hồ cũng biết em trai đang gặp nguy hiểm nên không ngừng gật gù, biểu thị mình sẽ ngoan.

"Tiểu Dạ, em định làm thế nào?" An Nhĩ Tư xoay qua hỏi Nhan Tử Dạ.

"An Nhĩ Tư, tôi dùng chính là linh lực, linh lực thuần khiết nhất, cũng chính là năng lượng vô thuộc tính mà mọi người nói. Tôi có thể truyền năng lượng của mình qua cho tam đản." Mới đầu Nhan Tử Dạ căn bản không nghĩ tới chuyện mình có linh lực, giờ nhớ ra thì lập tức chuẩn bị hành động.

"Thế nhưng Tiểu Dạ, chúng ta không còn tinh hạch nữa." Toàn bộ tinh hạch mang về đã bị Nhan Tử Dạ hấp thu hết, ngay cả tinh hạch cấp A cũng chỉ còn một viên, theo tình huống hấp thu năng lượng trước đó của ba quả trứng thì Nhan Tử Dạ căn bản không thể chống đỡ nổi.

Hơn nữa trước đó là ba quả trứng trực tiếp hấp thu năng lượng trong cơ thể Nhan Tử Dạ, cơ bản sẽ không tạo thành thương tổn cho cậu. Thế nhưng hiện giờ là Nhan Tử Dạ phải lấy linh lực từ trong yêu đan, một khi vận chuyển thì không thể dừng lại, bằng không tam đản rất có thể sẽ trực tiếp chết non.

Biết An Nhĩ Tư lo cho mình, Nhan Tử Dạ liền bước tới muốn thuyết phục anh: "An Nhĩ Tư, anh yên tâm đi, tôi không có việc gì. Trước lúc sinh ra tam đản đã hấp thu không ít năng lượng, hiện giờ có thể chỉ thiếu một chút mà thôi, tôi đã đột phá tới cấp S cao cấp, linh lực trong người thực sự rất dồi dào, đủ để chống đỡ nhu cầu của tam đản."

Với sự hiểu biết của An Nhĩ Tư về Nhan Tử Dạ, chuyện cậu đã quyết định thì rất khó thay đổi, hơn nữa hiện giờ tình huống của tam đản nguy cấp như vậy, Nhan Tử Dạ lại càng không thay đổi chủ ý.

Nếu không có khả năng ngăn cản thì An Nhĩ Tư chỉ có thể thỏa hiệp: "Được rồi, tôi sẽ trông đại đản cùng nhị đản. Tiểu Dạ, tôi sẽ không để em xảy ra chuyện." Anh sẽ ở bên cạnh quan sát, nếu thực sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì đúng lúc bổ cứu. Cho dù cuối cùng phải hi sinh đứa nhỏ của mình, anh cũng tuyệt đối không để Nhan Tử Dạ xảy ra chuyện.

Nhận được sự đồng ý của An Nhĩ Tư, Nhan Tử Dạ lập tức vươn tay dán lên vỏ trứng tam đản, hồng quang lóe sáng, linh lực cuồn cuộn thông qua tay Nhan Tử Dạ bắt đầu truyền cho tam đản.

Tựa hồ cảm nhận được năng lượng, tam đản vốn đang an tĩnh cư nhiên lắc lư kịch liệt, giống như đang hưng phấn. Sau đó Nhan Tử Dạ cảm giác được tam đản bắt đầu tự động hấp thu linh lực, hơn nữa còn rất nhanh.

Không tới mười phút, linh lực trong cơ thể Nhan Tử Dạ đã bị hút đi phân nửa, điều này làm cậu kinh hãi không thôi, dựa theo tốc độ này, không tới hai mươi phút, linh lực của cậu đã bị hút cạn.

Linh lực trong cơ thể nhanh chóng xói mòn, hồng quang trên người Nhan Tử Dạ cũng càng lúc càng nhạt, An Nhĩ Tư lập tức phát hiện không đúng, vội vàng nhét viên tinh hạch cấp A cuối cùng vào tay trái Nhan Tử Dạ.

Tay phải Nhan Tử Dạ dán lên mặt trứng truyền linh lực, tay trái nắm viên tinh hạch không ngừng hấp thu năng lượng. Thế nhưng năng lượng của tinh hạch cấp A đối với Nhan Tử Dạ hệt như muối bỏ biển, mắt thấy tinh hạch cấp A trong tay Nhan Tử Dạ cũng chậm rãi trở nên trong suốt. Nhan Tử Dạ cố gắng chống đỡ, cậu đã quá sơ ý, xem thường tam đản.

Mắt thấy thú văn trên trán Nhan Tử Dạ bởi vì linh lực trong cơ thể sắp cạn kiệt mà hiện ra, bản thân cậu cũng sắp biến về hình thể bán thú nhân thì đột nhiên tay trái Nhan Tử Dạ lại được nhét thêm một viên tinh hạch, lại còn là tinh hạch cấp S.

Nhan Tử Dạ cả kinh ngẩng đầu nhìn An Nhĩ Tư, dùng ánh mắt hỏi anh này là sao? Không phải đã hết tinh hạch rồi à? Kia viên tinh hạch cấp S này rốt cuộc ở đâu ra?

Đọc được suy nghĩ trong ánh mắt Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư lộ ra nụ cười tự tin: "Tiểu Dạ, tôi nói rồi, tôi sẽ không để em xảy ra chuyện. Này là hai viên tinh hạch Áo Đức Kỳ đưa tới, nếu không nắm chắc mười phần, sao tôi có thể để em liều lĩnh?"

Thì ra là vậy, Nhan Tử Dạ mỉm cười, thú văn trên trán cũng chậm rãi biến mất, linh lực trong cơ thể nhanh chóng được bổ sung. Cậu vui sướng nhìn An Nhĩ Tư một cái, cảm thấy nhẹ nhõm không thôi.

Có hai viên tinh hạch cấp S làm hậu thuẫn, Nhan Tử Dạ không còn lo ngại gì nữa, cho dù tốc độ hấp thu linh lực của tam đản càng lúc càng nhanh, cậu cũng không lo lắng.

Một viên tinh hạch cấp S không tới nửa giờ đã hấp thu hết, lại thay một viên khác, người bên trong căng thẳng, người bên ngoài cũng lo lắng không yên. Đã chờ hơn một giờ mà cư nhiên vẫn chưa đi ra, cũng không biết tình huống thế nào.

"Hiện giờ vẫn chưa ra, hẳn là không có vấn đề gì đi." Tạp Mễ Nhĩ khẩn trương hết siết chặt tay tới không ngừng xoa xoa, lại còn đi tới đi lui, căn bản không thể đứng yên.

"Lâu như vậy vẫn không có động tĩnh, hẳn là không có vấn đề, nếu thực sự có chuyện thì đã không lâu đến vậy." Nhìn bộ dáng lo sợ bất an của Tạp Mễ Nhĩ, Bối Cơ an ủi.

"Ai, chúng ta đều không ngờ tam đản cư nhiên là song hoàng đản, vốn là chuyện cao hứng, giờ lại…" Gia chủ Cái Nhĩ vừa thở dài vừa lắc đầu.

Tân Địch cũng có chút đứng ngồi không yên, tiểu tổ tông nhất định không có việc gì.

….

Hoàn Chương 150.

---

151. Chương 151: Phá Xác Chương Cuối

Viên tinh hạch cấp S thứ hai mắt thấy đã sắp hấp thu xong, vì phòng ngừa vạn nhất, Nhan Tử Dạ lập tức triệu hồi Tiểu Thứ cùng Tiểu Hoa. Tiểu Thứ cùng Tiểu Hoa ở bên ngoài cảm ứng được, chúng lập tức từ cửa sổ nhảy vào, lúc viên tinh hạch trong tay Nhan Tử Dạ bị hấp thu toàn bộ, Tiểu Thứ cùng Tiểu Hoa ở bên cạnh lập tức truyền linh lực của mình qua.

An Nhĩ Tư lẳng lặng quan sát, nắm tay càng lúc càng siết chặt, đại đản cùng nhị đản cũng không dám lên tiếng, ngoan ngoãn nằm trên sô pha.

Mắt thấy hồng quang trên người Tiểu Thứ cùng Tiểu Hoa càng lúc càng nhạt, biểu thị linh lực của chúng đã cạn kiệt không sai biệt lắm, trong mắt An Nhĩ Tư lóe sáng ngân quang, tròng mắt biến thành ngân mâu, ngân quang trong tay đã lóe sáng. Chỉ cần phát hiện tình huống không đúng, An Nhĩ Tư sẽ lập tức phát động dị năng cưỡng ép Nhan Tử Dạ ngừng truyền linh lực cho tam đản. Cho dù như vậy rất có thể sẽ làm tam đản chết non nhưng An Nhĩ Tư không hi vọng Nhan Tử Dạ bị tam đản hút khô linh lực mà tạo thành linh lực phản phệ.

Đoạn thời gian trước cùng vì linh lực phản phệ mà Nhan Tử Dạ phải điều trị một khoảng thời gian dài, cho dù cuối cùng đã khôi phục nhưng vẫn có chút di chứng. Lần này nếu lại bị linh lực phản phệ thì hậu quả không thể chịu nổi, này không phải điều An Nhĩ Tư muốn nhìn thấy.

Nói An Nhĩ Tư lãnh huyết cũng được, nói anh vô tình cũng không sao, anh chỉ cần Nhan Tử Dạ có thể an toàn. Hiện giờ anh cùng Nhan Tử Dạ đã có hai tiểu thú nhân khỏe mạnh, không cần phải vì hai hoặc một đứa nhỏ còn chưa phá xác mà đẩy Nhan Tử Dạ vào tình thế nguy hiểm.

Ngay lúc An Nhĩ Tư chuẩn bị động thủ, hồng quang trên người Nhan Tử Dạ đột nhiên biến mất, hình xăm tiểu thứ cầu cùng thực nhân hoa trên mu bàn tay cậu cũng nhạt đi. Sau đó thân mình Nhan Tử Dạ mềm nhũn trực tiếp ngã xuống. Cũng may An Nhĩ Tư vẫn luôn một mực chú ý nên ngay lập tức đỡ được.

"Tiểu Dạ…" An Nhĩ Tư khẩn trương nhìn Nhan Tử Dạ, dùng ánh mắt hỏi cậu.

"An Nhĩ Tư, tôi không sao, chỉ cần nghỉ ngơi một lúc là tốt thôi." Hô hấp Nhan Tử Dạ có chút dồn dập, gương mặt cũng đầy mệt mỏi, thế nhưng cậu biết linh lực trong cơ thể mình vẫn còn một phần ba, vấn đề không lớn.

Nghe Nhan Tử Dạ nói vậy, lại nhìn sắc mặt cậu tuy tái nhợt nhưng không đổ mồ hôi lạnh nên An Nhĩ Tư có chút yên lòng. Anh ôm Nhan Tử Dạ, đang định đứng dậy thì bên tai truyền tới tiếng trứng nứt.

Đại đản cùng nhị đản vốn ngoan ngoãn nằm trên sô pha trực tiếp biến thành hai tia sáng bổ nhào tới bên cạnh tam đản, không ngừng 'ngao ngao'.

Nghe thấy tiếng kêu của đại đản cùng nhị đản, tốc độ nứt của tam đản lại càng nhanh hơn. Nhìn thấy tam đản cư nhiên phá xác, Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư đều không hẹn mà cùng thở phào một hơi, sau đó trái tim một lần nữa bị thít chặt. Bởi vì bọn họ không biết tam đản có thực sự là song hoàng đản hay không, đó chỉ là suy đoán mà thôi.

'Răng rắc răng rắc…'

Vết nứt trên vỏ trứng càng lúc càng nhiều, lúc này đã hệt như mạng nhện phủ kín cả quả trứng, thế nhưng kỳ quái là chúng chỉ bị rạn chứ không hề rơi xuống miếng vỏ nào. Lớp vỏ cứ hệt như bị dính chặt trên mặt trứng, sau đó tản ra từng lan hương thơm, là mùi thức ăn.

"Này là sao vậy? Tam đản phá xác tựa hồ không giống với đại đản cùng nhị đản." Nhan Tử Dạ nhíu mày, trong lòng loáng thoáng có chút bất an, không có biến hóa gì nữa đi?

Ôm lấy bả vai Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư nhẹ giọng nói: "Yên tâm, không có việc gì đâu. Em phải tin tưởng chúng, đó là con của tôi và em a."

Nhan Tử Dạ nghiêng qua nhìn gương mặt mỉm cười của An Nhĩ Tư, cũng gật gật đầu mỉm cười theo. Đúng, tam đản là đứa nhỏ của hai bọn họ, tuyệt đối không dễ dàng gặp sự cố như vậy.

"Tam đản, cố lên." Nhan Tử Dạ hướng tam đản hô to một tiếng.

Không biết có phải nghe thấy tiếng kêu sốt sắng của mỗ ba hay không, 'rốp' một tiếng, một khối xác bị đánh nát rớt xuống. Một bàn tay trắng nõn mũm mĩm từ bên trong lú ra rồi nhanh chóng rụt trở vào, ngay sau đó lại 'rốp' một tiếng nữa, lại một mảng trứng lớn rớt xuống. Tiếp đó âm thanh 'bôm bốp' không ngừng truyền ra, hệt như có người ở bên trong gõ lên lớp vỏ. Chỉ khoảng hơn mười giây, đợi đến khi tiếng vang cuối cùng chấm dứt, cả quả trứng từ phần đỉnh rắc một tiếng hoàn toàn vỡ nát.

Một đứa bé trắng tròn mũm mĩm cỡ ba tháng tuổi ngồi trên đống vỏ trứng, trên trán là thú văn hình xà đỏ tươi, trên gương mặt tròn vo đáng yêu là đôi mắt to tròn lóe sáng quang mang, cái mũi xinh xắn cùng cái

miệng anh đào nhỏ xinh, trên đầu là mái tóc đỏ rực vừa dày vừa dài, hai bên là hai chiếc tai, liếc mắt nhìn qua hệt như con nít địa cầu tầm một tuổi, cực kỳ xinh xắn đáng yêu.

Đương nhiên đứa nhỏ dùng nhân hình chào đời cũng không có gì đáng kinh ngạc, làm người ta sửng sốt chính là đôi chân củ sen trắng nõn của đứa nhỏ lại thay thế bằng chiếc đuôi mập mạp đỏ rực lóe sáng lân quang.

Bán thú nhân, tam đản quả nhiên là bán thú nhân. Thế nhưng đó không phải điều làm người ta kinh ngạc nhất, làm An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ kinh ngạc chính là bên trong tam đản cư nhiên chỉ có một bán thú nhân. Đúng vậy, Nhan Tử Dạ không cảm giác được hơi thở của yêu từ người tam đản, thế nên nó chỉ là bán thú nhân thuần khiết mà thôi. Sao có thể như vậy, không phải là song hoàng đản à, không phải có tới hai đứa nhỏ sao? Một đứa nữa ở đâu a?

Sau khi phá xác, tiểu bán thú nhân cũng không di chuyển mà cầm lấy miếng vỏ trứng của mình đưa lên miệng, 'rôm rốp' ăn ngon lành, mà đại đản cùng nhị đản cư nhiên cũng gặm một miếng trứng, ngồm ngoàm ăn. Vỏ trứng không ngừng tản mát ra mùi thơm mê người.

"Này… vỏ trứng có thể ăn được à?" Nhan Tử Dạ có chút ngây ngốc hỏi An Nhĩ Tư.

"Thú nhân sẽ không ăn vỏ trứng của mình, có lẽ vỏ trứng của bán thú nhân bất đồng. Xem chúng ăn vui vẻ như vậy, hẳn có thể ăn được." Trước đó An Nhĩ Tư kỳ thực cũng rất hi vọng tam đản là bán thú nhân, kia, anh có thể sủng nó. Dù sao bán thú nhân ở tinh tế thực sự quá trân quý, có sủng cỡ nào cũng không lo bị thú nhân khác lừa đi.

Thế nhưng sau khi trải qua chuyện vừa rồi, An Nhĩ Tư đã thay đổi ý tưởng. Bán thú nhân thì sao chứ, tựa hồ cũng không khác biệt với đại đản, nhị đản. Hơn nữa năng lượng tam đản hấp thu còn lớn hơn vài lần, kia không phải thuyết minh tam đản kì thực còn mạnh hơn cả đại đản cùng nhị đản à? Nếu đã mạnh như vậy, An Nhĩ Tư cảm thấy không cần phải quá che chở yêu chiều. Cứ để tam đản huấn luyện chung với đại đản, nhị đản.

An Nhĩ Tư tuyệt đối sẽ không thừa nhận bởi vì tam đản làm Nhan Tử Dạ suýt chút nữa gặp nguy hiểm nên anh mới giận chó đánh mèo. Đối với An Nhĩ Tư mà nói, không có ai quan trọng hơn Nhan Tử Dạ, quan trọng hơn là bầu bạn là của mình nhưng con cái thì sớm muộn gì cũng thành của nhà người khác.

Nhan Tử Dạ không biết suy nghĩ trong đầu An Nhĩ Tư đã đảo vài vòng, quy hoạch xong cuộc sống của tam đản. Vốn cứ tưởng tam đản là song hoàng đản, thật không ngờ chỉ có một tiểu bán thú nhân mà thôi. Nói không thất vọng là không có khả năng. Chẳng qua nhìn thấy tam đản là bán thú nhân thì Nhan Tử Dạ cũng thở phào một hơi, ít nhất nhóm gia chủ Cái Nhĩ cũng không quá thất vọng. Dù sao bọn họ vẫn luôn hi vọng tam đản là bán thú nhân, giờ thì đã như nguyện.

Thấy Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư nhìn mình chằm chằm, tam đản nuốt ngụm vỏ trứng trong miệng, sau đó đôi tay ú na ú nần lại cầm lấy một mảnh trứng rồi đưa tới trước mặt An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ, bé mở cái miệng nhỏ nhắn, có chút ngọng ngọng nói: "Nho nho… nhăn nhăn…" [cho cho… ăn ăn]

Đôi mắt to ngập nước kia làm trái tim Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư nhịn không được mềm nhủn, Nhan Tử Dạ kinh hỉ xoa xoa đầu tam đản: "Tam đản thực thông minh, cư nhiên vừa phá xác đã biết nói chuyện rồi. Lại còn chia sẻ thức ăn ngon với cha cùng mỗ ba, thực ngoan quá, con ăn đi, chúng ta không ăn."

Nói xong, nhìn thân trên xích lõa của tam đản, Nhan Tử Dạ nói với An Nhĩ Tư: "Anh mau chạy tới tủ đồ lấy quần áo đã chuẩn bị sẵn tới để tôi mặc cho tam đản." Không giống đại đản, nhị đản có một thân đầy lông. Nửa trên của tam đản là thân người, hiện giờ thời tiết khá lạnh, tuy trong phòng có hệ thống lò sưởi nhưng Nhan Tử Dạ vẫn sợ tam đản bị lạnh.

"Ừm." An Nhĩ Tư cũng đưa tay xoa xoa đầu tam đản rồi xoay người đi tới chỗ tủ đồ, lấy một bộ quần áo trẻ con mềm mại rồi trở lại: "Tiểu Dạ, để tôi mặc cho tam đản được rồi."

"Không cần, để tôi. Tôi làm mỗ ba, ít nhất phải tự tay mặc bộ đồ đầu tiên cho đứa nhỏ a." Nhan Tử Dạ nhận lấy quần áo, đang định mặc cho tam đản, kết quả tam đản thấy đại đản cùng nhị đản đã ăn hết một phần ba vỏ trứng mà lại còn muốn ăn mảnh trứng lớn nhất ở dưới thân nó thì nó liền tức giận.

Tam đản trực tiếp vung bàn tay nhỏ bé mập mạp của mình đánh lên đầu đại đản, sau đó bất mãn nói: "Ủa em ai… ủa em ai…" [của em trai]

Khí lực tam đản tựa hồ không nhỏ, đại đản bị đánh lập tức nhả vỏ trứng ra, sau đó ủy khuất hướng tam đản 'ô ô' hai tiếng, tựa hồ oán trách tam đản quá bạo lực.

Sau khi nghe rõ lời tam đản, Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư đều nhịn không được mỉm cười, Nhan Tử Dạ có chút dở khóc dở cười vừa mặc áo cho tam đản vừa nói: "Tam đản, không có em trai, em trai chính là con, hiểu không? Còn có, còn nhiều vỏ trứng như vậy, chia một mảnh cho anh trai con cũng được a."

Tam đản thực hiếu kỳ nhìn Nhan Tử Dạ cài nút áo cho mình, nghe cậu nói vậy thì đôi mắt tròn vo của nó lập tức mở to, có chút sốt ruột kêu: "Em ai a… ỏ ứng… ủa em ai…" [em trai a… vỏ trứng… của em trai…] nói xong, bàn tay củ sen bé xíu của tam đản còn hướng đại đản cùng nhị đản quơ quơ, tựa hồ cảnh cáo không cho phép đụng vào vỏ trứng của mình.

Nhìn bộ dáng bảo vệ thức ăn của tam đản, Nhan Tử Dạ bất đắc dĩ nói: "An Nhĩ Tư, tính cách đứa nhỏ này hình như giống chúng ta a, cũng không biết giống ai." Lúc này chỉ mới phá xác thôi mà đã vậy, sau này còn tới mức nào a?

"Không sao, vô luận tính tình giống ai cũng là con chúng ta. Ba đứa, vậy là đủ rồi." Từ trước tới giờ An Nhĩ Tư căn bản không nghĩ mình cư nhiên sẽ kết hôn sớm như vậy, lại còn thoáng cái đã được làm cha, mà quan trọng nhất là làm cha của ba đứa con. Chỉ sợ hiện giờ toàn bộ thú nhân của tinh tế đều ghen tị với anh!

"Năm…" An Nhĩ Tư vừa mới nói xong, tam đản đột nhiên lên tiếng, đồng thời vươn năm ngón tay mĩm mĩm nghiêm túc nhìn An Nhĩ Tư.

Nhan Tử Dạ mỉm cười, cảm thấy tam đản so với đại đản cùng nhị đản còn đáng yêu hơn, chính là tính toán có chút vấn đề a, cậu nhịn không được gập hai ngón tay của tam đản xuống rồi nói: "Là ba, tam đản là đứa nhỏ thứ ba, thế nên con là nhỏ nhất."

Tam đản phồng má, vẻ mặt không phục nói: "Em ai, năm…" Nói xong, trong lúc Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư vẫn chưa kịp phản ứng, hai bàn tay mũm mĩm của tam đản chỉa xuống phía dưới đuôi mình.

Chỉ thấy tam đản từ dưới đuôi kéo ra hai con rắn nhỏ màu đỏ lớn cỡ cây bút bi giống hệt như nhau, sau đó nói với Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư: "Em ai… em ai… năm…"

Lúc này Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư đều trợn to mắt, nghẹn họng trân trối.

…

Hoàn Chương 151.

152. Chương 152: Thán Phục

Gần nhất nếu nói Ni Lạp Nhĩ đế quốc có đại sự gì thì chính là hôn lễ của Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư. Hôn lễ của hai người chấn kinh cả đế quốc, hoặc nên nói là cả tinh tế.

Sau khi hôn lễ của hai người qua đi, mọi người bắt đầu đặt sự chú ý lên đám nhỏ của hai người. Dựa vào tin tức do gia chủ Cái Nhĩ công bố, sau hôn lễ vài ngày thì ba quả trứng sẽ tiến vào thời kỳ phá xác. Thế nhưng việc này quả thực khó nói, nếu tiểu thú nhân hoặc tiểu bán thú nhân bởi vì hấp thu năng lượng chậm thì có thể sẽ kéo dài thời gian. Thế nên căn bản không ai ngờ được ba quả trứng cư nhiên sẽ phá xác ngay hôm sau hôn lễ.

Hiện giờ tất cả các gia tộc đều thời thời khắc khắc nhìn chằm chằm gia chủ Cái Nhĩ, tuy bởi vì có nhóm quốc vương quốc hậu Á Bá Lan nên không dám tiếp cận quá gần, nhưng nếu có gió thổi cỏ lay thì vẫn biết được.

Thế nên lúc lồng phòng hộ màu đỏ đột nhiên xuất hiện bao trùm cả hậu viện gia tộc Cái Nhĩ thì người của các đại gia tộc lập phái tới lập tức truyền tin về. Các đại gia tộc lập tức xôn xao, động tĩnh lớn như vậy lẽ nào là ba cục cưng muốn phá xác?

Trước đó thời điểm phá xác của các gia tộc không hề có động tĩnh lớn như vậy, thế nên rất nhiều người suy đoán là vì trong ba quả trứng kia có bán thú nhân.

Thực nhiều gia tộc thúc giục nhóm thám tử ở phụ cận gia tộc Cái Nhĩ nhanh nhanh tìm hiểu tin tức, mọi người đều kì vọng có thể biết được tin tức chuẩn xác sớm nhất.

Chẳng qua đợi hơn bốn năm tiếng đồng hồ rồi mà vẫn không có tin truyền về. Nhóm đại gia tộc nóng nảy không thôi, đang định bảo người chạy đi thúc giục thì quốc vương Á Bá Lan đã công bố tin tức trên mạng tinh tế.

Nhìn thấy tin tức được đế quốc Á Bá Lan công bố, toàn bộ tinh tế bùng nổ.

'Tôi không nhìn lầm chứ? Năm? Nhất định là phương thức thức giấc không đúng rồi.'

'Mắt tôi nhất định có vấn đề, phải kiểm tra một chút mới được. Này đều là, nhất định là giả.'

'Năm? Bốn thú nhân, một bán thú nhân? Ông trời của tôi ơi, đừng hỏi vì sao tôi lại quỳ rạp dưới đất xem tin tức, bởi vì tôi đã phục sát đất rồi a.'

'Chỉ có ba bào thai thôi mà? Vì cái gì hiện giờ lại đột nhiên biến thành năm bào thai? Vương tử đế quốc Á Bá Lan thoáng cái đã có được năm đứa con, muốn thú nhân không có bầu bạn như chúng ta tập thể nhảy sông tinh tế à?'

'Ba bào thai biến thành năm bào thai, chẳng lẽ có hai quả là song hoàng đản?'

'Lầu trên vẫn chưa tỉnh ngủ à? Này không phải song hoàng đản gì cả, người ta đã ghi rõ quả cuối là tam hoàng đản a, tam hoàng đản đó a! Đây chính là quả tam hoàng đản đầu tiên từ trước tới nay của tinh tế a.'

'Tam hoàng đản tính gì chứ, chỉ cần bán thú nhân vương phi của đế quốc Á Bá Lan còn ở thì sau này tứ hoàng đản, ngũ hoàng đản cũng không thành vấn đề. A, tôi tựa hồ đã thấy được thiệt nhiều đản đản bao phủ khắp tinh tế a.'

'Tinh thần lầu trên không bình thường, đã xem xét xong.'

'Bốn thú nhân, một bán thú nhân, nếu để tôi cưới được bán thú nhân kia thì có chết cũng không tiếc.'

'Suy nghĩ của lầu trên thực viễn vông, mọi người không cần nghĩ ngợi, bán thú nhân là của tôi.'

'Các người chết hết đi, tôi mới là thú nhân thích hợp với bán thú nhân nhất.'

...

Trước không nói tới toàn bộ tinh tế đều đang khiếp sợ, ngay cả nhóm gia chủ Cái Nhĩ khi biết quả trứng cuối cùng cư nhiên là tam hoàng đản cũng xém rớt cằm.

"Khó trách tam đản cần hấp thu nhiều năng lượng như vậy, vốn cứ nghĩ là hai đứa, thật không ngờ lại là ba. Quả thực quá kinh hỉ mà, không được, tôi phải bình tĩnh một chút." Tạp Mễ Nhĩ ôm ngực, bộ dáng vẫn chưa hoàn hồn.

Nhóm gia chủ Cái Nhĩ cũng vậy, nhìn năm đứa nhỏ chạy tới chạy lui đùa giỡn trên mặt đất, tất cả đều chìm đắm trong niềm kinh hỉ kinh thiên này.

So với nhóm gia chủ Cái Nhĩ, Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư hoàn toàn cảm thấy kinh hách.

Lại còn không kinh hách sao, không ai ngờ được tam đản cư nhiên là tam hoàng đản, cũng không ngờ lúc phá xác lại cần nhiều linh lực như vậy. Vốn bởi vì mang thai sinh sản, hơn nữa còn đột phá tu vi nên tất cả tinh hạch vô thuộc tính đều bị dùng hết. Thêm vào đó là gần nhất bận rộn chuyện hôn lễ nên không có thời gian đi săn tinh tế thú. Cuối cùng nếu không nhờ hai viên tinh hạch cấp S Áo Đức Kỳ đưa tới thì tam đản cũng không có khả năng an toàn phá xác.

Đến bây giờ nghĩ lại, Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư vẫn còn sợ hãi. Bất quá nhìn bán thú nhân mạnh khỏe cùng hai tiểu xà yêu, cả hai đều cảm thấy thực đáng giá.

Đúng vậy, xà yêu. Tiểu tứ cùng tiểu ngũ chính là xà yêu giống như Nhan Tử Dạ, mà tiểu thứ cùng tiểu ngũ chính là nhũ danh Nhan Tử Dạ đặt cho chúng. Lúc phá xác tất cả linh lực đều do hai đứa hút đi. Vừa chào đời đã kết thành yêu đan, sức chiến đấu đạt tới cấp A, quả thực làm Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư cảm thán không thôi.

Tam đản là bán thú nhân, thế nhưng bởi vì đồng đản với tiểu tứ cùng tiểu ngũ, được hấp thu không ít linh lực nên sức chiến đấu cũng tương đương như đại đản cùng nhị đản, vừa chào đời đã đạt tới cấp B.

Điều này làm nhóm nhân viên y tế giúp đám nhỏ kiểm tra chấn động, đứa nhỏ do vương tử phi bán thú nhân cùng vương tử điện hạ sinh ra cư nhiên cường hãn như vậy, đặc biệt là hai vị tiểu chủ tử sau cùng, cư nhiên nhiên đã có được sức chiến đấu cấp A. Quả thực là làm người ta không thể tin nổi.

Tin tức trọng yếu như vậy, nhóm gia chủ Cái Nhĩ hiển nhiên giấu đi.

Bất quá, tuy tiểu tứ cùng tiểu ngũ vừa chào đời đã có sức chiến đấu cấp A nhưng bởi vì chỉ vừa phá xác, hoàn toàn không có kinh nghiệm chiến đấu, nên nếu thực sự phải chiến đấu thì ngay cả một thú nhân cấp B cũng chưa chắc thắng được.

Tính cách năm đứa nhỏ thực rõ ràng, đứa lớn khá hoạt bát, cũng khá bá đạo, vừa thấy cái gì mới mẻ liền xông tới trước nhất. Đứa thứ hai béo nhất, lúc ăn sẽ là đứa ăn nhiều nhất, cũng là đứa biết giả vờ đáng thương nhất. Đứa thứ ba tình cảm nhất, thích nhất là chăm sóc hai đứa em. Mà đứa thứ tư cùng thứ năm có bộ dáng giống y hệt, ngoại trừ An Nhĩ Tư, Nhan Tử Dạ cùng ba đứa nhóc, ngay cả Tiểu Hoa cùng Tiểu Thứ cũng không thể phân biệt. Tính cách của hai tiểu xà có chút tương tự Nhan Tử Dạ, rất thích ngủ, cũng thực lười.

Đặc biệt là lúc này, rõ ràng đại đản cùng nhị đản đang liều mạng chọc ghẹo tiểu tứ cùng tiểu ngũ nhưng chúng vẫn cứ quấn lấy nhau thành một quả xà cầu, vô luận đại đản cùng nhị đản kêu gào thế nào cũng không chịu phản ứng.

"Ngao ngao…" Đại đản lại càng không ngừng kêu gào với tiểu tứ, tiểu ngũ, thế nhưng thấy tiểu tứ, tiểu ngũ vẫn như cũ tiếp tục ngủ không thèm phản ứng tới mình thì đại đản mất kiên nhẫn nâng vuốt trực tiếp vỗ một phát, xà cầu tiểu tứ tiểu ngũ liền lăn về phía nhị đản ở đối diện. Mà nhị đản thấy tiểu tứ tiểu ngũ lăn tới trước mặt mình thì nó liền nâng móng vỗ ngược trở lại chỗ đại đản.

Tam đản làm anh ba nhịn không được lắc lắc cái đuôi trườn tới đẩy nhị đản một phen rồi dùng bàn tay béo múp míp của mình ôm lấy xà cầu vừa lăn tới, tiếp đó hô với nhị đản cùng đại đản: "Xấu xa… xấu xa…."

"Ngao ô…." Đại đản không phục, tiếp đó nhị đản cũng ô ô hai tiếng, tựa hồ đang thanh minh. Thế nhưng tam đản căn bản không để ý tới, vẫn tiếp tục hô: "Xấu xa…"

"Ha ha, tam đản quả nhiên thích bảo hộ em trai, là anh trai tốt a." Gia chủ Cái Nhĩ vỗ đùi, cao hứng nói. Ai u, tiểu bán thú nhân a, nhìn thế nào cũng thực đáng yêu.

"Đều tại đản đản dạy hư nhị đản, mới đầu nhị đản căn bản không nghịch ngợm như vậy a. Tam đản là ngoan nhất, còn nhỏ như vậy đã biết bảo vệ em trai rồi." Tạp Mễ Nhĩ cũng khen ngợi tam đản, trong năm đứa nhỏ, Tạp Mễ Nhĩ thích nhất chính là bán thú nhân tam đản.

"Chúng vẫn còn nhỏ, đang ở độ tuổi nghịch ngợm nhất. Tiểu tứ cùng tiểu ngũ tính tình thực giống Tiểu Dạ, bất quá cũng khó trách, dù sao cũng là di truyền từ gen của Tiểu Dạ." Bối Cơ thích cả năm đứa cháu, không thiên vị đứa nào.

Khắc Lỗ Tư ở bên cạnh nhìn năm đứa nhỏ đang chơi đùa, đôi mắt màu lam đã mất đi vẻ băng giá, thế vào đó là tràn đầy ấm áp. Đối với đứa nhỏ vừa mới phá xác, vô luận là thú nhân hay giống cái, ông vẫn luôn thực yêu thương. Càng miễn bàn tới chuyện cả năm đứa lại còn là chắt trai của ông.

"Hiện giờ có tới năm đứa nhỏ, Tiểu Dạ, An Nhĩ Tư, hai đứa đặt tên chưa? Nếu vẫn chưa nghĩ ra thì chúng ta có thể hỗ trợ." Kỳ thực gia chủ Cái Nhĩ đã sớm nghĩ ra vài cái tên, chỉ chờ Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư

hỏi mà thôi. Bất quá đáng tiếc, lần này gia chủ Cái Nhĩ phải thất vọng rồi, bởi vì An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ đã sớm nghĩ được tên, hơn nữa cũng đã quyết định.

"Này là tên mà con cùng Tiểu Dạ đã nghĩ, gia gia cùng mọi người xem đi." An Nhĩ Tư đưa tờ giấy đã viết tên đám nhỏ qua.

Tuy gia chủ Cái Nhĩ có chút thất vọng vì không được đặt tên cho đám chắt, bất quá ngẫm lại thì để An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ đặt tên cũng tốt, dù sao cũng có tới năm đứa, không có khả năng đều theo họ Cái Nhĩ.

Gia chủ Cái Nhĩ vừa nhìn tờ giấy thì sửng sốt, trầm mặc một lúc rồi đưa qua cho Bối Cơ.

Đại đản: Bối Nhĩ Luân Cái Nhĩ, nhị đản: Bối Nhĩ Văn Á Bá Lan, tam đản: Bối Nhĩ Nặc Mã Khắc Tân, tiểu tứ: Nhan Nhĩ Thần, tiểu ngũ: Nhan Nhĩ Dật.

Nhóm Bối Cơ xem xong danh sách tên thì cũng giống như gia chủ Cái Nhĩ, sau khi trầm mặc một lúc thì đồng ý. Không có bất luận người nào phản đối, tất cả mọi người đều cảm thấy an bài như vậy là hợp lý nhất. Bối Cơ cùng Tạp Mễ Nhĩ tựa hồ từ trước đó đã đoán được đứa nhỏ đầu tiên sẽ theo họ Cái Nhĩ nên không hề phản đối.

Kỳ thật đối với bọn họ mà nói, đứa nhỏ họ gì cũng không quan trọng, quan trọng là chúng đều là con của An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ, đều là người kế thừa của gia tộc bọn họ. Trong số nhóm người, kinh hỉ nhất chính là Khắc Lỗ Tư, bởi vì ông thật không ngờ Nhan Tử Dạ cư nhiên nguyện ý để một đứa nhỏ theo họ Mã Khắc Tân. Lúc đối mặt với Nhan Tử Dạ, Khắc Lỗ Tư tựa hồ có chút muốn nói lại thôi.

Nhan Tử Dạ nhìn ra suy nghĩ của Khắc Lỗ Tư, liền cười nhạt nói: "Mã Khắc Tân chính là gia tộc của mỗ ba tôi, ông đã để tôi làm người thừa kế gia tộc, kia tôi không có khả năng để gia tộc Mã Khắc Tân không có người thừa kế tiếp theo, tam đản là bán thú nhân, thích hợp nhất để làm người thừa kế của gia tộc Mã Khắc Tân."

"Cám ơn." Khắc Lỗ Tư không phải người nói nhiều, do dự một hồi cũng không biết nên nói gì, cuối cùng nghẹn ra hai chữ.

"Không cần, đó là tôi nên làm." Nhan Tử Dạ cùng Khắc Lỗ Tư nói chuyện tựa hồ có chút khách khí, bất quá cũng không có cách nào, tuy Khắc Lỗ Tư là cữu cữu của Nhan Tử Dạ, nhưng hai người cũng chỉ mới gặp mặt vài lần mà thôi, vẫn còn khá xa lạ.

Tên của năm đứa nhóc, trải qua sự động ý của ba gia tộc liền định ra như vậy.

....

Hoàn Chương 152.

---

153. Chương 153: Chuyện Hằng Ngày Của Đám Nhóc

Đám người bên ngoài hiện giờ vì chuyện năm đứa nhóc phá xác mà đã phát điên muốn liều mạng muốn chạy tới gia tộc Cái Nhĩ. Đáng tiếc gia tộc Cái Nhĩ kín như bưng, ngay cả ruồi bọ cũng không vào lọt, càng miễn bàn là người.

Lúc mới phá xác, bởi vì vẫn còn thực xa lạ với thế giới bên ngoài nên đám nhãi con vẫn không quá thân thiết với nhóm gia chủ Cái Nhĩ, dần dần sau vài ngày ở chung, hơn nữa được Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư dạy dỗ, đám nhóc đã biết nhóm gia chủ Cái Nhĩ là người thân, sẽ không tổn thương chúng. Vì thế lá gan của đám nhóc cũng lớn hơn, nguyện ý cùng bọn họ thân cận, cũng chấp nhận để bọn họ ôm ấp, này quả thực làm nhóm gia chủ Cái Nhĩ vui sướng không thôi.

Đối với năm đứa nhóc vừa chào đời, mọi người đều yêu thương không thôi, tuy nhóm gia chủ Cái Nhĩ rõ ràng thiên vị bán thú nhân tam đản một chút nhưng đồng dạng cũng rất yêu thương bốn đứa còn lại.

Đối mặt với năm đứa nhỏ đáng yêu, bọn họ quả thực là cầu gì được nấy. Mới đầu đám nhỏ còn ngoan ngoãn, thế nhưng sau khi chậm rãi quen thuộc hoàn cảnh cùng người bên cạnh, chúng liền lộ ra thiên tính của mình. Bởi vì vừa sinh ra đã có thiên phú siêu cao cùng sức chiến đấu bất phàm nên chúng liền nháo loạn tới long trời lỡ đất.

Sáng sớm tỉnh giấc, An Nhĩ Tư liền đi qua căn phòng cách vách xem đám nhỏ, vốn phòng đó chỉ chuẩn bị cho ba đứa nhỏ, thật không ngờ cư nhiên lại biến thành năm. Bất quá may mắn căn phòng đủ lớn, vật dụng cũng đầy đủ nên căn bản không cần lo lắng. Hơn nữa với thân mình bé xíu của mình, tiểu tứ cùng tiểu ngũ căn bản chiếm không bao nhiêu diện tích.

Để năm đứa nhỏ ngây ngốc, An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ đương nhiên lo lắng, vì thế liền giao cho A Ngốc vừa được thăng cấp chăm sóc. Đừng nhìn A Ngốc cứ luôn ngu ngơ, nếu bàn về mặt chăm sóc người khác thì nó rất cẩn thận, chính vì có A Ngốc ở nên nguyên chủ mới thuận lợi trưởng thành trong môi trường ăn thịt người ở Nhan gia kia.

Hơn nữa đoạn thời gian trước A Ngốc đã được nâng cấp hệ thống cùng con chíp, tăng thêm khoảng chăm sóc đứa nhỏ, đối với năm đứa nhỏ, nó còn cẩn trọng tỉ mỉ hơn cả An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ.

Trừ bỏ bảo mẫu toàn năng A Ngốc, năm đứa nhỏ còn cần người trông coi, Tiểu Thứ cùng Tiểu Hoa liền chủ động xung phong, trên người chúng có hơi thở của Nhan Tử Dạ, thế nên năm đứa nhỏ từ khi còn trong trứng đã rất thân cận. Dù sao khoảng thời gian này Tiểu Thứ cũng ở lại gia tộc Cái Nhĩ, Nhan Tử Dạ cảm thấy để nó cùng Tiểu Hoa trông hộ đám nhỏ cũng không sai.

Sáng sớm trời vừa mới hừng sáng, Nhan Tử Dạ vẫn còn ngủ say, dựa theo thói quen mấy hôm nay, năm đứa nhóc cũng đang ngủ say ở phòng bên. An Nhĩ Tư đi qua phòng bên, nhìn năm đứa đứa nhỏ tụm lại ngủ trên chiếc giường nhỏ, anh nhịn không được mỉm cười. Kỳ thực anh đã chuẩn bị giường riêng cho từng đứa, bất quá chúng tựa hồ không thích ngủ một mình nên cứ tụm lại chen chúc cùng một chỗ, có lẽ chúng cảm thấy như vậy ấm áp hơn.

Tiểu Hoa nằm trong chiếc chậu ở góc phòng, im lặng, thoạt nhìn hệt như một chậu hoa có màu sắc khá quái dị mà thôi, chỉ cần Tiểu Hoa không lộ ra thì ai cũng không chú ý tới nó. Mà Tiểu Thứ thì biến về nguyên hình, đang nằm trên đầu giường vù vù ngủ. A Ngốc nằm trên chiếc giường trong góc, đồng dạng cũng đang nghỉ ngơi nạp điện.

Tiếng cửa nhẹ nhàng mở ra lập tức đánh thức Tiểu Hoa cùng Tiểu Thứ, A Ngốc đang nạp điện cũng mở to ánh mắt màu đỏ, thấy người tới là An Nhĩ Tư thì yên tâm tiếp tục ngủ. Nhìn thấy chiếc chăn nhỏ đắp trên người đám nhỏ bị chảy xuống, anh đi qua chỉnh lại rồi rón rén rời đi.

Từ khi năm đứa nhỏ sinh ra, bữa sáng đều do một tay An Nhĩ tư chuẩn bị, thế nên mấy ngày nay anh đã tập thành thói quen dậy sớm chuẩn bị bữa sáng cho sáu cha con.

Năm đứa nhóc đều là động vật ăn thịt, mới đầu tuyệt đối không đụng tới rau cải, sau đó bị Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư nghiêm khắc giáo dục mới miễn cưỡng ăn một chút, bất quá mỗi lần ăn cứ hệt như đang ăn thuốc độc. Hôm nay An Nhĩ Tư chuẩn bị làm nhiều rau cải một chút, bởi vì hôm qua anh phát hiện năm đứa nhóc kia dám lén anh giảm bớt số rau cải. Đừng tưởng An Nhĩ Tư không biết, chỉ là anh không muốn giáp mặt vạch trần mà dùng hành động thực tế bù lại.

Sau khi An Nhĩ Tư rời đi nửa tiếng, căn phòng vốn im ắng đột nhiên vang lên tiếng rột rột. Đại đản vốn đang cuộn mình trong chăn ngủ vù vù đột nhiên giật giật mí mắt, sau đó chậm rãi mở ra, ánh mắt trong veo bởi vì vừa mới thức dậy mà mang theo vài phần mờ mịt.

'Rột rột…'

Lại một tiêng nữa vang lên, đại đản trực tiếp từ trên giường bật dậy, nhìn cái bụng nhỏ lông xù đã xẹp xuống của mình, trên mặt nó cư nhiên lộ ra biểu tình bất đắc dĩ thực nhân tính quá.

Bởi vì đêm qua rau cải có hơi nhiều nên đại đản vẫn luôn xem rau cải là độc dược đã thừa dịp An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ không chú gắp bỏ. Đương nhiên, làm vậy không chỉ có một mình nó. Kết quả là bữa tối

ăn không đủ no, hiện giờ trời vừa hừng sáng cái bụng nhỏ đã nhịn không được kháng nghị.

Nhìn đám em vẫn còn ngủ say, đại đản nghĩ mình đây đói tới ngủ không được, đám em sao có thể ngủ ngon như vậy, vì nghĩ tới cái bụng nhỏ của đám em hẳn cũng đã rất đói, đại đản trực tiếp dùng miệng hống hống nhị đản ở bên cạnh.

Nhị đản đang ngủ say thì đột nhiên bị quấy rối, nó liền trở mình muốn ngủ tiếp. Bất quá đại đản sao có thể để nó được mong muốn, nó luồng móng vuốt xuống dưới mình nhị đản, dùng sức trực tiếp ném nhị đản lăn quay đụng vào mặt tam đản đang cuộn thân mình béo tròn của mình ngủ khò khò.

Lần này nhị đản muốn không tỉnh lại cũng khó, nhị đản vừa tỉnh lại lập tức căm tức trừng đại đản, sau đó 'ô ô' hai tiếng, tựa hồ muốn chất vấn vì sao đại đản lại phá giấc ngủ của mình. Mà tam đản thì bị nhị đản đụng tỉnh, nó dụi dụi mắt ngồi dậy, mờ mịt nhìn đại đản cùng tam đản.

Đại đản bị nhị đản chất vấn không hề có chút ngượng ngùng, nó nâng chân trước xoa xoa bụng rồi tỏ vẻ ủ rũ, cuối cùng nó hướng nhị đản ngao ngao hai tiếng.

Nhị đản hiểu ý, cũng nâng móng sờ sờ bụng, cảm giác hình như mình cũng đói, bất quá nghĩ tới lúc ăn sáng cha cùng mỗ ba cứ nhất định bắt chúng phải ăn mấy thứ rau cải khó ăn kia, nhị đản biểu thị khó xử.

Thấy nhị đản do dự, đại đản lại gọi hai tiếng, nhị đản nghe xong thì ánh mắt sáng ngời, sau đó liều mạng gật gù với đại đản. Lúc đại đản nhảy xuống, nhị đản đang định nhảy theo thì lại bị tam đản vươn tay tới ngăn lại.

"Không được, không thể ăn vụng thịt thịt, cha cùng mỗ ba sẽ tức giận." Trải qua vài ngày học tập, tam đản vốn bi bô tập nói đã có thể nói chuyện lưu loát, làm anh em đồng bào, tuy là bán thú nhân nhưng nó vẫn có thể nghe hiểu đại đản cùng nhị đản nói chuyện. Hai người này cư nhiên muốn thừa dịp cha làm bữa sáng lén trộm chút thịt ăn.

Bởi vì An Nhĩ Tư hạn chế số lượng thịt ăn hằng ngày nên đám nhóc có tình cảm khá đặc biệt với thịt.

Thấy tam đản ngăn lại, đại đản xoay người hướng tam đản kêu 'ô ô ô', sau khi nghe hiểu lời đại đản, tam đản cũng có chút do dự, nó cắn cắn ngón tay bé xinh, có chút khó xử nhìn đại đản: "Rau cải em cũng không thích, thực khó ăn. Thế nhưng nếu bị cha phát hiện thì sẽ bị đánh đòn a." Nhớ tới hôm trước bọn nó không cẩn thận làm bể đồ của ngoại tổ phụ, cả năm liền bị đánh mông một trận. Mùi vị kia cũng không dễ chịu a.

Thấy tam đản do dự, đại đản nháy mắt với nhị đản rồi chỉ chỉ tiểu tứ, tiểu ngũ vẫn còn đang ngủ. Nhị đản hiểu ý, nó lập tức chạy tới hai bước, nâng móng vuốt đẩy đẩy hai tiểu xà.

Tiểu tứ cùng tiểu ngũ tỉnh lại, thè lưỡi kêu 'tê tê', tựa hồ đang hỏi vì sao lại đánh thức chúng nó, hôm nay khí trời khá lạnh, họ rắn như bọn nó rất sợ lạnh nên luôn dậy muộn nhất.

Thấy tiểu tứ cùng tiểu ngũ cũng thức dậy, đại đản lập tức cao hứng hướng tam đản ngao ngao hai tiếng, tiếp đó lại quay qua ngao ngao vài tiếng với tiểu tứ cùng tiểu ngũ. Ý tứ đại khái chính là nó muốn đi ăn vụng thịt nhưng tam đản không chịu, anh em có phúc cùng hưởng, năm đứa sẽ biểu quyết để quyết định.

Tiểu tứ cùng tiểu ngũ đều là đám nhóc mê ăn thịt, vừa nghe thấy chủ ý của đại đản thì lập tức gật gù đầu rắn, còn giơ lên cái đuôi của mình. Mà nhị đản cùng đại đản cũng giơ móng vuốt, cuối cùng bốn đứa nhóc không hẹn mà cùng nhìn về phía tam đản vẫn chưa đưa ra ý kiến. Được rồi, thấy tiểu tứ cùng tiểu ngũ cũng đồng ý, tam đản biểu thị mình không có ý kiến.

Cứ vậy, năm đứa nhóc thật cẩn thận nhảy xuống giường, tam đản trườn tới trước cửa, đang định nhấn nút mở cửa thì một cái rễ dài vươn tới cản nó lại.

Chỉ thấy Tiểu Hoa vẫn luôn đứng ở góc phòng không biết từ khi nào đã đi tới phía sau, hiện giờ đang nhìn chằm chằm năm đứa, mà tiểu thứ cầu cùng A Ngốc thì đứng bên chân Tiểu Hoa, thở phì phì nhìn chúng.

"Tiểu tiểu thiếu gia, sao các cậu lại muốn trốn đi a? Thiếu gia đã nói các cậu không được chạy loạn." A Ngốc hoàn toàn chấp hành mệnh lệnh của Nhan Tử Dạ, tuyệt đối sẽ không để đám nhóc này chạy loạn. Vì thế lúc nhìn thấy chúng cư nhiên muốn lén chuồn ra ngoài thì lập tức tức giận không thôi.

Tiểu thứ cầu đứng bên chân A Ngốc, hồng quang chợt lóe, thoáng chốc biến thành thiếu niên tuấn mỹ, nó ngồi xổm xuống nhìn đám nhóc: "Mấy đứa rời giường sớm như vậy định đi đâu a?"

"Đâu có đi đâu đâu, chúng ta… chúng ta…" Tam đản không biết nói dối, vừa lên tiếng liền không biết nên nói thế nào, cuối cùng chỉ có thể cầu xin giúp đỡ nhìn về phía đại đản: "Anh cả, chúng ta muốn đi đâu a?"

Đại đản bất đắc dĩ trợn trắng mắt với tam đản, đứa em này sao ngốc như vậy a, đại đản cảm thấy thời khắc nguy hiểm thế này vẫn là mình ra tay thì tốt hơn, vì thế nó tiến tới, nói với Tiểu Thứ: "Ngao ô ô ô…"

"Muốn đi vệ sinh à? Chính là trong phòng không phải có sẵn sao? Hơn nữa, cả năm đều đi WC sao?" Tiểu Thứ dùng bộ dáng 'bộ mấy đứa xem ta là đứa ngốc à' nhìn đại đản.

Đại đản thấy Tiểu Thứ không tin, chỉ đành quay đầu lại nháy mắt với nhóm nhị đản. Ra tay trước hết chính là tam đản, tam đản trực tiếp vung bàn tay béo bổ nhào về phía Tiểu Hoa cùng Tiểu Thứ. Tiểu Hoa cùng Tiểu Thứ sợ tổn thương tam đản nên vội vàng chụp lấy tam đản, kết quả hồng quang trên người tam đản chợt lóe, sau đó cái đuôi quét mạnh, cư nhiên trực tiếp quét ngã Tiểu Thứ cùng Tiểu Hoa.

Sau đó người đại đản cùng nhị đản lóe sáng ngân quang, ngân quang chói mắt trực tiếp bao phủ Tiểu Thứ cùng Tiểu Hoa. Đợi đến khi ngân quang biến mất, Tiểu Thứ cùng Tiểu Hoa phát hiện mình cư nhiên không thể cử động, cũng không thể lên tiếng.

Mà A Ngốc cũng nhanh chóng phản ứng, định ngăn cản năm đứa nhóc lại, kết quả tiểu tứ cùng tiểu ngũ trực tiếp nhảy dựng lên bổ nhào về phía A Ngốc, vài ngày nay hai đứa đã lớn lên không ít nhưng vẫn thực nhỏ gầy. Thế nhưng không ngờ A Ngốc cư nhiên bị tiểu tứ cùng tiểu ngũ hạ gục, sau khi đánh ngã A Ngốc, hồng quang trên người hai đứa cũng lóe sáng, hai luồng ánh sáng hợp lại tạo thành một sợi dây ánh sáng quấn lấy A Ngốc, tiếp đó lại thêm một tia sáng đỏ trực tiếp che miệng A Ngốc lại. A Ngốc bị hồng quang trói chặt chặt trên mặt đất, không thể nhúc nhích, cũng không thể kêu.

Sức chiến đấu của Tiểu Hoa cùng Tiểu Thứ mạnh hơn tiểu tứ cùng tiểu ngũ rất nhiều, đã đạt tới ngụy cấp S. Lúc đại đản cùng nhị đản cố định, bọn nó chỉ cần giãy dụa một chút là có thể thoát ra, thế nhưng ngay sau đó chính là dây ánh sáng của tiểu tứ cùng tiểu ngũ phóng tới, đồng thời trói chặt chúng hệt như A Ngốc.

Tuy tiểu tứ cùng tiểu ngũ vừa sinh ra đã có sức chiến đấu cấp A nhưng bởi vì thiếu kinh nghiệm chiến đấu nên không đánh lại Tiểu Thứ cùng Tiểu Hoa. Bất quá bởi vì Tiểu Thứ cùng Tiểu Hoa sơ ý nên mới bị chúng trói lại.

Kỳ thực mấy ngày nay đám nhóc đã được An Nhĩ Tư truyền dạy kinh nghiệm chiến đấu, thế nên liền nhân cơ hội này sử dụng, phối hợp vô cùng nhuần nhuyễn.

….

Hoàn Chương 153.

---

154. Chương 154: Chuyện Hằng Ngày Của Đám Nhóc

Sau khi thu phục nhóm Tiểu Thứ xong, năm đứa nhóc lập tức mở cửa chuồn ra ngoài, nhóm Tiểu Thứ nhìn theo mà khóc không ra nước mắt. Bị trói chặt tại chỗ, muốn giãy dụa thoát ra cũng cần một đoạn thời gian.

Bên kia, năm đứa nhóc thành công lẻn ra ngoài thật cẩn thận quan sát xung quanh, phát hiện không có người hầu đi ngang qua, đại đản cùng nhị đản lập tức phóng tới trước, tam đản tay ôm tiểu tứ, tiểu ngũ, cái đuôi thì nhanh chóng đong đưa đuổi theo phía sau. Chúng không phát hiện sau khi mình rời đi có vài thú nhân áo đen xuất hiện, nhìn bóng lưng lén chạy đi chúng mà mỉm cười bất đắc dĩ rồi đuổi theo.

Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư đương nhiên không trông cậy vào một mình nhóm Tiểu Hoa, dù sao Tiểu Hoa cùng Tiểu Thứ cũng chỉ mới đạt tới ngụy cấp S mà thôi. A Ngốc tuy có vũ khí laser lợi hại nhưng đối

mặt với thú nhân cấp S thì tác dụng của chúng không lớn. Thế nên An Nhĩ Tư đã phái vài thú nhân bảo hộ đám nhỏ. Với sức chiến đấu của chúng hiện giờ thì căn bản không cảm ứng được.

Ở khu hậu viện của mình, Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư có phòng bếp riêng, hiện giờ mỗi ngày An Nhĩ Tư đều ở đó chuẩn bị bữa sáng. Đám nhóc đương nhiên không phải tới phòng bếp hậu viện. Chúng biết rõ cha mình đang ở đó, sao có thể tự chui đầu vô lưới a. Mục tiêu của chúng chính là phòng bếp lớn của gia tộc Cái Nhĩ.

Dọc theo đường đi bắt gặp vài người hầu, đám nhóc liền thông minh tránh né, muốn tới phòng bếp lớn thì nhất định phải đi ngang qua đại sảnh. Lúc chúng tới đó thì vừa vặn nhìn thấy quản gia đi ra, đám nhóc lập tức hoảng sợ trốn ra phía sau sô pha. Sau khi thấy quản gia rời đi thì chúng mới nhanh chóng chạy tới phòng bếp.

Còn chưa tới được cửa bếp, chúng đã nghe thấy mùi thức ăn thơm lừng, hiện giờ đầu bếp của gia tộc Cái Nhĩ đã đổi thành đầu bếp do Nhan Tử Dạ mang về từ tinh cầu Á Bá Lan, hương vị so với đầu bếp cũ tuyệt với hơn rất nhiều. Bây giờ còn sớm, vẫn chưa tới giờ ăn sáng nhưng nhóm đầu bếp đã bắt đầu làm việc.

Nhóm đầu bếp bận rộn không chú ý tới đám nhóc lén mở cửa lẻn vào, tiếp đó rón ra rón rén chạy tới chỗ hộp giữ nhiệt chứa thức ăn.

Tới thời điểm dùng bữa sáng, Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư ở hậu viện dùng bữa, gia chủ Cái Nhĩ cùng cùng nhóm Bối Cơ vì đám nhỏ phá xác sớm mà lưu lại cũng ăn ở đây. Vì thế vào bữa sáng các món thịt cùng rau cải đều rất phong phú.

Gần nhất đầu bếp đang nghiên cứu món mới, dùng cà chua Nhan Tử Dạ cấp xào với thịt cô lỗ thú, hương vị chua chua mặn mặn kia quả thực làm gia chủ Cái Nhĩ thích mê. Đương nhiên, các món thịt cũng không ít.

Những chiếc hộp giữ nhiệt được để chung một chỗ, hơn nữa bên trong đã đặt đầy thức ăn. Nhóm đầu bếp còn đang bận rộn chuẩn bị các món khác, căn bản không chú ý thiếu mất một chiếc hộp giữ nhiệt.

Đại đản, nhị đản cùng tiểu tứ, tiểu ngũ bởi vì chưa được An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ dạy nên vẫn chưa biết cách biến thân. Vì thế lần này tới trộm thịt chỉ có thể dựa vào tam đản.

Tiểu tứ, tiểu ngũ nhìn chằm chằm nhóm đầu bếp canh chừng, sau khi tam đản lấy được một hộp giữ nhiệt thì vẫy vẫy cái đuôi với tiểu tứ tiểu ngũ rồi nhanh chóng trườn ra ngoài. Đại đản, nhị đản quay đầu lại liếc nhìn nhóm đầu bếp, thấy bọn họ không hề phát giác gì cả mới lập tức đuổi theo tam đản.

Cũng may hộp giữ nhiệt không lớn nên tam đản vẫn có thể ôm nổi. Mang theo hộp giữ nhiệt, đám nhóc chui vào một căn phòng nhỏ rồi vây quanh chiếc hộp, lộ ra biểu tình thòm thèm. Nhị đản vẫn luôn yêu thích ăn uống lập tức thúc giục tam đản mở hộp.

Tam đản cũng cảm thấy cái bụng nhỏ của mình có chút đói, vì thế lập tức mở hộp, năm đứa nhóc dùng vẻ mặt thòm thèm nhìn vào trong hộp, chờ mong có thể nhìn thấy cả hộp toàn là thịt.

Kết quả nắp hộp mở ra, cả đứa đều sửng sốt, cái gì đây? Thịt thịt đâu? Sao toàn bộ đều là rau cải mà chúng ghét?

Đám nhóc nhìn thấy một hộp đầy rau cải thì chán chường, bất quá rất nhanh liền khôi phục. Lần đầu không được thì trộm thêm lần nữa. Năm đứa nhóc lại mở cửa phòng, phóng về phía phòng bếp.

Rất nhanh, năm đứa lại theo phương pháp cũ trộm được một hộp giữ nhiệt, lúc chúng xoa xoa tay mở hộp ra thì lại sửng sốt. Biểu tình giống hệt như ban nãy nhìn thấy trong chiếc hộp đầu tiên chứa toàn rau cải.

Đúng vậy, lần này lại là rau cải, sao có thể như vậy a? Vì cái gì trong hộp toàn là rau cải? Thịt thịt đâu? Chẳng lẽ nằm trong mấy chiếc hộp còn lại?

Năm đứa nhóc biểu thì chúng sẽ không nản chí, vì được ăn thịt thịt, chúng sẽ liều mạng, tiếp tục đi trộm lần thứ ba.

Bởi vì cùng nhau trộm hộp giữ nhiệt, vì không muốn nhóm đầu bếp phát hiện nên chúng không dám mở hộp ở ngay phòng bếp. Sau khi mang chiếc thùng thứ ba về, vừa mở ra thì ánh mắt đám nhóc sáng ngời.

Rốt cuộc cũng lấy được thịt thịt. Nhìn chiếc dĩa trong hộp chất đầy thịt thăn đang tỏa ra mùi hương thơm lừng, bụng đám nhóc đều kêu vang.

Nhịn không nổi thì ăn thôi.

Lúc tam đản lấy thịt ra, năm đứa nhóc chuẩn bị bổ nhào tới ngấu nghiến thì một bàn tay thon dài đột nhiên vươn tới cầm lấy cả dĩa thịt đi. Đám nhóc men theo bàn tay nhìn lên thì thấy gương mặt tuấn mỹ đang mỉm cười thực tao nhã của An Nhĩ Tư xuất hiện ngay trước mắt. Cả năm đứa nhỏ đều nhịn không được thụt lùi về sau từng bước.

Cha vào khi vào a, sao chúng không biết? (Đình Băng: lực chú ý đều đặt trên thịt thịt a, còn thấy được ai nữa chứ!)

"C…ch… cha?" Tam đản bị dọa tới mức ngay cả nói chuyện cũng có chút lắp bắp.

An Nhĩ Tư nhìn dĩa thịt trong tay, tiếp đó quét mắt về phía đám nhóc, tiếp đó mỉm cười ôn nhu thực từ tính hỏi: "Mấy đứa đang ăn vụng thịt à?"

Đám nhóc theo phản xạ lập tức lắc đầu.

Nhân chứng vật chứng đều có đủ mà vẫn muốn chống chế? Nói dối không phải thói quen tốt, làm cha, An Nhĩ Tư cảm thấy mình phải hảo hảo giáo dục đám nhóc.

Tay cầm dĩa thịt, An Nhĩ Tư mỉm cười lại càng ôn nhu hơn: "Cả năm đứa, theo cha trở về."

Năm đứa nhóc nhịn không được run lẩy bẩy, tiếp đó lập tức đuổi theo. Năm đứa xếp thành một hàng chỉnh tề đi phía sau An Nhĩ Tư, dọc đường có vài người hầu nhìn thấy đều nhịn không được đứng lại nhìn. Đám nhóc thực sự rất đáng yêu, hơn nữa cũng thực chăm chỉ, cư nhiên mới sáng sớm đã dậy tập luyện rồi.

Bởi vì mỗi ngày An Nhĩ Tư đều mang theo năm đứa nhóc luyện tập nên nhóm người hầu đều nghĩ hôm nay cũng vậy, tất cả đều tự động xem nhẹ dĩa thịt trên tay An Nhĩ Tư.

Trở lại phòng khách hậu viện, A Ngốc, Tiểu Thứ cùng Tiểu Hoa đã ở đó chờ sẵn. Nhìn thấy năm đứa nhỏ đều ăn toàn theo An Nhĩ Tư trở về thì cùng thở phào một hơi. Bọn họ đều quá sơ ý, với lại sợ tổn thương đám nhóc nên không dám dùng sức, bằng không cũng không để chúng trốn dễ dàng như vậy.

An Nhĩ Tư để thịt lên bàn, tiếp đó ngồi xuống sô pha nhìn năm đứa nhỏ cúi đầu xếp thành một hàng trước mặt, nhẹ giọng hỏi: "Nói, là chủ ý của ai."

Năm đứa nhóc đều im lặng, An Nhĩ Tư lại tiếp tục nói: "Nếu mấy đứa không chịu nói là ai ra chủ ý thì thức ăn suốt một tuần sau của mấy đứa bị hủy bỏ, phải uống dịch dinh dưỡng trẻ em."

Chiêu này của An Nhĩ Tư có thể xem là tuyệt chiêu, đối phó với năm đứa nhóc đặc biệt hiệu quả. Dịch dinh dưỡng trẻ em đặc biệt bào chế cho đứa nhỏ, hương vị kì thực cũng không khó uống. Thế nhưng sau khi nếm qua thức ăn nguyên thủy thơm ngon, đám nhóc dễ gì chịu uống dịch dinh dưỡng. Nếu không phải An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ ép buộc, ngay cả đụng vào chúng cũng không thèm.

Vừa nghe nói suốt một tuần không được ăn thịt thơm ngon, đám nhóc liền cảm thấy ỉu xìu.

"Thế nào, suy nghĩ xong chưa? Muốn nói ra người cầm đầu hay muốn một tuần không được ăn thịt?" An Nhĩ Tư thực nhẹ nhàng, một chút cũng không sốt ruột. Anh biết, trong năm đứa nhất định sẽ có một đứa nhịn không được.

"Tụi con sẽ không nói." Tam đản dẫn đầu mở miệng, bé ngẩng đầu, gương mặt nhỏ nhắn tràn đầy cương quyết: "Mỗ ba đã nói rồi, có phước cùng hưởng có nạn cùng chịu, tụi con sẽ không nói là anh cả dẫn tụi con đi đâu."

"Bịch…." Dưới chân đại đản trượt một phát, ngã sấp xuống.

Nhị đản cùng tiểu tứ, tiểu ngũ lập tức dùng ánh mắt đồng tình nhìn về phía đại đản, tiếp đó dùng ánh mắt quái dị nhìn tam đản, chẳng lẽ đây chính là không sợ địch thủ mạnh, chỉ sợ đồng đội heo mà mỗ ba đã nói?

"Phốc…"

"Hì hì…"

Tiểu Thứ biến về hình người cùng A Ngốc đều nhịn không được bật cười, mà Tiểu Hoa thì đang cong gập cả thân mình lại, rõ ràng đang nghẹn cười.

Thấy mọi người đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình, tam đản khó hiểu, vô tội nhìn về phía An Nhĩ Tư: "Cha, vừa nãy con nói sai gì à?" Hẳn là không có, mỗ ba thật sự đã nói như vậy a!

"Phốc…" Lần này Tiểu Hoa rốt cuộc nhịn không được, trực tiếp gia nhập nhóm Tiểu Thứ cười lăn lộn.

Tam đản dùng ánh mắt khó hiểu nhìn nhóm Tiểu Thứ, tựa hồ không hiểu vì sao bọn họ cười dữ vậy.

An Nhĩ Tư cũng nhịn không được mỉm cười, vươn tay xoa xoa đầu tam đản rồi nói: "Tam đản không nói bậy, cũng không làm sai gì cả, tam đản rất tuyệt, là bé ngoan. Chốc nữa cha sẽ thưởng cho tam đản." Tuy mới đầu An Nhĩ Tư thực sự muốn đối xử bình đẳng với đám nhóc, thế nhưng đối mặt với bộ dáng vừa đơn thuần lại đáng yêu của tam đản, ngay cả bản thân anh cũng phát hiện lúc đối mặt với tam đản, anh ôn nhu hơn rất nhiều.

A? Không phải trừng phạt à? Sao lại còn thưởng? Tam đản biểu thị nó thực mờ mịt, căn bản không biết vì sao cha lại muốn thưởng mình.

"Đại đản." An Nhĩ Tư nhìn về phía đại đản đang run rẩy tứ chi giả chết dưới đất.

Đại đản nghe thấy An Nhĩ Tư gọi mình thì theo phản xạ bật dậy, thân mình bé xíu cứng ngắc đứng dậy, sau đó nhìn về phía An Nhĩ Tư ngao ô một tiếng, giống như đang chờ đợi anh ra chỉ thị.

"Đại đản, cầm đầu nhóm em chạy đi ăn vụng thịt, phạt con một tuần không được ăn thịt. Nhị đản, tiểu tứ, tiểu ngũ là tòng phạm, phạt mấy đứa ba ngày không được ăn thịt. Tam đản…" An Nhĩ Tư cúi đầu, nhìn tam đản ở trước mặt, dùng nụ cười mà bản thân cho là thực từ ái nói: "Tam đản cũng là tòng phạm nhưng biết cải tà quy chính, bất quá vẫn phải phạt. Liền phạt tam đản ba ngày không được ăn thịt, nhưng thưởng cho ba ngày rau cải gấp bội."

Nghe thấy trừng phạt của mình, trừ bỏ tam đản, cả bốn đứa nhóc đều lộ ra biểu tình không còn gì lưu luyến trên thế gian này nữa. Mà tam đản thì kinh ngạc nhìn An Nhĩ Tư: "Cha, sao người biết là anh cả dẫn tụi con đi?" Kỳ quái, là ai nói cho cha biết vậy? Sao nó không biết, chẳng lẽ là trong lúc trở về có người nào đó đã phản bội? Thực quá đáng, sao có thể làm như vậy, rõ ràng là có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu a?

Nhìn bộ dáng ngây thơ hệt như ban đầu của tam đản, ý cười trên mặt lại càng sâu hơn, anh xoa xoa đầu bé nói: "Còn không phải tam đản nói cho cha biết à?"

"Con?" Tam đản dùng bàn tay mũm mĩm chỉa chỉa chính mình, đôi mắt to chớp chớp, thấy cha gật đầu thì nhìn qua đám đại đản: "Kẻ phản bội là em á?"

"Ngao ô."

"Tê tê."

Bốn đứa nhóc đồng thanh lên tiếng, tiếp đó tức giận bất bình trừng tam đản. Đại đản thì tuyệt vọng không thôi, trời ạ, vì sao nó lại có một đứa em ngốc như vậy chứ? Một tuần thịt thịt của nó a!

…

Hoàn Chương 154.

155. Chương 155: Lượng Tương Yến Hội

"Làm sao vậy?" Nhan Tử Dạ thức dậy, vừa mới vào nhà ăn định dùng bữa sáng thì thấy đám nhóc ỉu xìu nằm trên sô pha, liền nhịn không được hỏi. Năm đứa nhóc vừa mới uống dịch dinh dưỡng xong vẫn chưa kịp thoát ra khỏi dư vị kinh hồn của nó.

An Nhĩ Tư đặt bữa sáng xuống trước mặt Nhan Tử Dạ, cười tủm tỉm nói: "Hôm nay năm đứa phạm lỗi nên tôi phạt chúng không được ăn thịt, chỉ có thể uống dịch dinh dưỡng. Nga, đúng rồi, tam đản không chỉ uống dịch dinh dưỡng mà còn thêm chút rau cải nữa."

Nói xong An Nhĩ Tư mới nhớ ra phần thưởng dành cho tam đản, anh liền đi tới sô pha bế tam đản đặt lên chiếc ghế trẻ con ở bên cạnh Nhan Tử Dạ, để một dĩa rau cải tới trước mặt rồi đặt nĩa ăn vào tay bé: "Ăn đi, nguội sẽ không ngon."

Cầm nĩa ăn trong tay, nhìn rau cải nhiều gấp ba lần bình thường, tam đản đột nhiên thực muốn khóc. Rau cải không khó ăn như dịch dinh dưỡng nhưng vẫn không ngon a, nó có thể không ăn không a? Thực rõ ràng là không có khả năng, bởi vì An Nhĩ Tư đang nhìn chằm chằm nó.

Nhan Tử Dạ thấy bốn đứa nhóc trên sô pha dùng ánh mắt sáng quắc nhìn mình, lại nhìn tam đản đang nhăn nhó mặt mày, cậu liền hỏi An Nhĩ Tư: "Hôm nay chúng làm sai gì à?"

"Ăn vụng thịt, sáng nay cư nhiên troi đám Tiểu Thứ, A Ngốc lại, lén chạy tới phòng bếp bên nhà chính ăn vụng. Bị tôi bắt được cư nhiên còn không chịu nhận." An Nhĩ Tư lời ít ý nhiều, hoàn toàn là giọng điệu của đứa nhỏ hướng mỗ ba cáo trạng.

"Nga? Chúng cư nhiên có thể vượt qua nhóm Tiểu Thứ đi ăn vụng? Xem ra thành quả huấn luyện mấy hôm nay không tồi. Cư nhiên nhanh như vậy đã có thể thuần thục vận dụng dị năng, lại còn đánh thắng được nhóm Tiểu Thứ, đúng là không tồi." Nhan Tử Dạ tán thưởng.

Tiểu Thứ đứng phía sau đám nhóc không đồng ý nói: "Chủ nhân, đó là vì ta cùng nhóm Tiểu Hoa sơ ý thôi, bằng không chúng căn bản không có khả năng trốn ra ngoài."

A Ngốc cũng không phục: "Đúng vậy a thiếu gia, là chúng ta sơ ý thôi."

Tiểu Hoa cũng gật gù đóa hoa lớn của mình.

"Sơ ý thì cũng là thua, địch nhân sẽ không vì các mi sơ ý mà nương tay đâu." Nhan Tử Dạ mỉm cười đảo mắt về phía nhóm Tiểu Thứ: "Cư nhiên bị năm đứa nhóc mới phá xác vài ngày vây khốn, sức chiến đấu của các mi còn kém lắm! Phải hảo hảo luyện tập. Nếu không, sau này ngay cả nhóm đại đản các mi cũng không đánh lại thì sao bảo hộ chúng?"

Tiểu Thứ, Tiểu Hoa cùng A Ngốc nghe Nhan Tử Dạ nói vậy thì đều xấu hổ cúi đầu.

Tiểu Thứ cảm thấy trên mặt nóng bừng, ngụy cấp S như nó thế nhưng lại không đánh lại tiểu chủ nhân cấp A không có kinh nghiệm chiến đấu, quả thực phải hảo hảo huấn luyện lại. Bằng không nếu truyền ra ngoài, chỉ sợ ngay cả Áo Đức Kỳ cũng chê cười mình đi?

Vốn năm đứa nhóc nghĩ sau khi mỗ ba biết chuyện thì sẽ tức giận. Không ngờ mỗ ba chẳng những không tức giận, ngược lại còn khen chúng, quả nhiên mỗ ba tốt nhất!

Năm đứa nhóc dùng ánh mắt lóng lánh nhìn về phía Nhan Tử Dạ, thực hi vọng cậu có thể làm An Nhĩ Tư thay đổi chủ ý, đặc xá trừng phạt.

"Mấy đứa rất muốn ăn thịt à?" Nhan Tử Dạ hỏi.

Bốn đứa nhóc trên sô pha lập tức bật dậy chạy tới trước mặt Nhan Tử Dạ, không ngừng gật đầu. Tam đản cũng gật gật.

Cho dù mặt rắn của tiểu tứ, tiểu ngũ không thể lộ ra biểu tình thế nhưng từ ánh mắt vẫn có thể nhìn ra khát vọng của chúng. Năm con ngươi to tròn trong veo khao khát nhìn mình, quả thực dễ dàng làm người ta mềm lòng a!

Nhan Tử Dạ rõ ràng đã dao động, cậu khom lưng vươn tay ôm cả bốn đứa nhóc đang ngửa đầu vào lòng, sờ sờ đầu chúng rồi nói: "Yên tâm, cha không tụi con ăn, mỗ ba cho."

"Thật sao?" Tam đản vốn đang nhăn nhó khổ sở kinh hỉ nhìn Nhan Tử Dạ, bốn đứa nhóc trong lòng cậu vốn đang ỉu xìu cũng lập tức biến thành vui sướng.

Đại đản cùng nhị đản vươn đầu lưỡi liếm liếm mu bàn tay Nhan Tử Dạ, tiểu tứ tiểu ngũ cũng vươn đầu lưỡi, ngẩng cao thân rắn muốn liếm má Nhan Tử Dạ, kết quả bị An Nhĩ Tư trừng mắt, hai đứa liền rụt đầu, chuyển thành liếm mu bàn tay cậu.

Biết Nhan Tử Dạ cưng chiều đứa nhỏ, An Nhĩ Tư có chút bất đắc dĩ nói: "Tiểu Dạ, mấy hôm nay chúng đã ăn không ít thịt. Chúng còn nhỏ, ăn nhiều thịt tiêu hóa sẽ không tốt. Hơn nữa chúng đã làm sai chuyện, nếu không trừng phạt một chút thì sau này lại tiếp tục phạm lỗi." Tuy An Nhĩ Tư cũng rất yêu thương đứa nhỏ nhưng anh sẽ không cưng chiều. Anh cho rằng vô luận là thú nhân, bán thú nhân hay yêu, anh đều đối xử bình đẳng, sẽ không thiên vị. Đứa nhỏ làm sai thì nên bị trừng phạt, bằng không chúng sẽ không nhớ kỹ.

"Tôi biết rồi." Nhan Tử Dạ ngẩng đầu mỉm cười với An Nhĩ Tư: "Chúng làm sai đương nhiên phải phạt, vừa nãy tôi chỉ đáp ứng cho chúng ăn thịt nhưng không nói là khi nào. Anh yên tâm, chờ sau khi trừng phạt kết thúc tôi mới thêm cơm cho chúng."

An Nhĩ Tư nghe vậy thì cùng Nhan Tử Dạ nhìn nhau cười. Bọn họ đều yêu đứa nhỏ nhưng sẽ không cưng chiều quá đáng, lúc cần nghiêm sẽ nghiêm, lúc cần thả lỏng thì sẽ thả lỏng. Hai người phối hợp vô cùng ăn ý.

Mà năm đứa nhóc nghe vậy thì lại tiếp tục nằm giả chết. Ô ô, mỗ ba thực xấu, bọn nó cũng không thích mỗ ba.

Tuy An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ khá kiên quyết nhưng trong nhà vẫn còn một đám trưởng bối cực kỳ cưng chiều đám nhóc. Phụ mẫu không chịu cho chúng ăn thịt, năm đứa liền thông minh chạy đi tìm ngoại tổ phụ cùng gia gia, mỗ nãi.

Nhóm gia chủ Cái Nhĩ sủng ái đám nhỏ tới mức cầu gì được nấy, bất quá sau đó vẫn bị An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ ngăn cản, nhóm gia chủ Cái Nhĩ tuy cưng đám nhỏ nhưng vẫn lắng nghe ý kiến của An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ, bọn họ cũng không phải nhóm trưởng bối cổ lỗ sĩ. Huống chi bọn cũng hiểu đám nhóc ăn thịt quá nhiều sẽ không tốt, vì thế đối mặt với ánh mắt đáng thương hề hề của chúng, nhóm gia chủ Cái Nhĩ chỉ có thể bất đắc dĩ buông tay.

Mấy ngày đầu, An Nhĩ Tư dạy đại đản, nhị đản cùng tam đản cách vận dụng dị năng, mà Nhan Tử Dạ thì dạy tiểu tứ, tiểu ngũ. Dù sao hai đứa cũng là yêu, bất đồng với nhóm đại đãn, vì thế cần Nhan Tử Dạ tự mình dạy.

Những ngày sau đó, An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ dạy chúng cách biến thân. Sau khi phá xác, chỉ cần tinh thần lực hoặc năng lượng của đám nhóc đạt tới một tiêu chuẩn nhất định thì có thể biến thân, đương nhiên cần có phụ mỗ dạy.

Năm đứa nhóc đều rất thông minh, học tập cũng rất nhanh. An Nhĩ Tư chỉ cần dạy một chút, chúng liền nắm được. Bởi vì sức chiến đấu của đám nhỏ rất mạnh, trí lực cũng cao nên sau khi biến thành hình người thì bộ dáng của chúng tương tự với đứa nhỏ tầm ba tuổi.

Đại đản cùng nhị đản sau khi biến thành người thì có mái tóc bạc chói mắt hệt như An Nhĩ Tư, ngũ quan cũng thực tương tự. Thân mình đại đản gầy hơn nhị đản một chút, bất quá vẫn có nét tròn trĩnh mũm mĩm của trẻ con. Tam đản thì không có gì biến hóa, chẳng qua từ bộ dáng con nít một tuổi biến thành ba tuổi, cái đuôi cũng biến thành hai chân, thú văn trên trán biến mất.

Lúc còn là hình thú, tiểu tứ cùng tiểu ngũ rất giống nhau, khi biến thành hình người quả thực là giống như đúc, ngay cả nhóm gia chủ Cái Nhĩ cũng có lúc không phân rõ. Tiểu tứ cùng tiểu ngũ rất giống Nhan Tử Dạ, quả thực có thể nói là bản thu nhỏ của cậu.

Năm đứa nhóc sau khi có thể biến thành hình người so với lúc còn là hình thú lại càng nghịch ngợm hơn, chớp mắt đã không biết chạy đi đâu. Tiểu Thứ cùng A Ngốc chạy theo phía sau chúng tới sức cùng lực kiệt, tâm lực tiêu hao quá độ.

Bất quá cũng may có nhóm gia chủ Cái Nhĩ ở, bọn họ thực ra rất nguyện ý chơi trò trốn tìm với đám nhóc, ngay cả Khắc Lỗ Tư vẫn luôn lạnh lùng như băng khắc cũng không ngoại lệ.

Thế nên hiện giờ mỗi ngày gia tộc Cái Nhĩ đều trình diễn một màn trốn tìm đại chiến đầy hồi hộp gây cấn.

Theo lý mà nói, Bối Cơ cùng Tạp Mễ Nhĩ thân là quốc vương, quốc hậu Á Bá Lan rời đi lâu như vậy cũng nên trở về, Khắc Lỗ Tư là gia chủ Mã Khắc Tân cũng bận rộn đủ việc, thế nhưng bởi vì đám nhỏ phá xác sớm nên bọn họ quyết định chờ qua ngày thập nhật chi kỳ của chúng rồi mới về. Có chuyện gì thì thông qua thông tấn khí xử lý.

Ở tinh tế có một quy định, sau khi đứa nhỏ phá xác được mười ngày thì gia tộc sẽ cử hành một nghi thức ra mắt, đầu tiên là báo cho thân nhân bằng hữu biết gia tộc bọn họ có tân hậu đại chào đời, thứ hai là để mọi người nhận thức đứa nhỏ. Thứ ba là khoe khoang, đối với tinh tế có tỉ lệ sinh dục gian nan mà nói, có đứa nhỏ chào đời chẳng khác nào có được một báu vật quý giá.

Vừa mới tổ chức hôn lễ xong, hiện giờ lại làm yến tiệc giới thiệu đám nhỏ, gia tộc Cái Nhĩ năm nay việc vui kéo tới liên tục a! Đối với các đại gia tộc, bữa tiệc này so với hôn lễ của Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư còn đáng quan tâm hơn.

Bọn họ hiển nhiên là hướng về phía năm đứa nhóc mà tới, trước không nói tới tiểu bán thú nhân, ngay cả tiểu thú nhân bọn họ cũng muốn tranh. Phải biết bốn tiểu thú nhân này chính là tiểu vương tử Á Bá Lan, chúng có huyết thống của vương thất Á Bá Lan, kia sức chiến đấu sau này nhất định sẽ rất cao. Hơn nữa xét về thế lực thì không ai có địch lại, quả thực là có thể đi ngang ở tinh tế.

Đương nhiên, lực chú ý của mọi người vẫn đặt trên người tiểu bán thú nhân nhiều hơn. Toàn bộ thú nhân trẻ tuổi trong gia tộc được huy động, ngay cả tiểu thú nhân vừa sinh ra không tới nửa năm cũng không buông tha. Đây chính là cơ hội hiếm có, nếu thú nhân nhà mình bị An Nhĩ Tư hay Nhan Tử Dạ coi trọng, hoặc được nhóm quốc vương Á Bá Lan để mắt tới thì chẳng khác nào có thể trực tiếp ôm tiểu bán thú nhân về nhà a!

Vì tiểu bán thú nhân, vì phồn vinh của gia tộc, nhóm đại gia tộc nghĩ tới nổ đầu, tìm hết mọi cách trở thành người nổi bật nhất trong yến tiệc, có thể hấp dẫn được tiểu bán thú nhân hoặc nhóm gia trưởng.

…

Hoàn Chương 155.

156. Chương 156: Lượng Tương Yến Hội

Na Duy Á gia tộc, từ sáng sớm Áo Đức Kỳ đã bị cha mình kêu réo: "Áo Đức Kỳ, trong số đứa nhỏ của An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ thật sự có bán thú nhân, con là bạn với chúng, phải tận lực quải tiểu bán thú nhân kia về đây." Gia chủ Na Duy Á phân phó.

Áo Đức Kỳ thản nhiên nhìn cha mình một cái: "Con nói rồi, con sẽ không làm vậy. Con đã có bầu bạn mình thích, không bao lâu nữa hai chúng con sẽ kết hôn."

"Cái gì?" Gia chủ Na Duy Á cả kinh, vỗ bàn nhảy dựng lên: "Bầu bạn gì? Là giống cái gia tộc nào, chuyện quan trọng như vậy sao con không nói sớm, con chính là người thừa kế gia tộc Na Duy Á chúng ta, bầu bạn của con có thể tùy tiện quyết định như vậy sao?"

Người thừa kế gia tộc? Kia căn bản không phải thứ Áo Đức Kỳ muốn, cho dù là trước lúc Tiểu Thứ xuất hiện anh cũng không muốn tranh giành vị trí kia, để nó cho anh trai anh lại càng thích hợp hơn.

"Em ấy không thuộc gia tộc nào cả, chỉ là một thú nhân bình thường. Con nói rồi, con không muốn trở thành người thừa kế gia tộc, mà bầu bạn của con cũng không cần phải xuất thân từ gia tộc gì cả." Từ lúc đứa nhỏ của Nhan Tử Dạ phá xác, đã hơn mười ngày anh không gặp Tiểu Thứ, hiện giờ Áo Đức Kỳ thực sự rất nhớ Tiểu Thứ. Hôm nay liền dẫn Tiểu Thứ về giới thiệu với cha. Về phần cha có thừa nhận hay không cũng không quan trọng, chỉ cần anh thích là được.

Vừa nghe Áo Đức Kỳ cư nhiên tìm một thú nhân không quyền không thế làm bầu bạn, gia chủ Na Duy Á lập tức phản đối: "Không được, vô luận con có thừa nhận hay không, con vẫn là người thừa kế của gia tộc

Na Duy Á, điều này vĩnh viễn không thay đổi. Bầu bạn của con cho dù không phải tiểu bán thú nhân thì cũng tuyệt đối không thể là thú nhân, phải là giống cái, còn phải là giống cái của đại gia tộc."

Trong mắt gia chủ Na Duy Á, con trai ông xuất sắc như vậy, đừng nói thú nhân, cho dù là giống cái gia tộc bình thường cũng không xứng.

"Chuyện này vô luận cha có đồng ý hay không, kết quả vẫn là vậy." Biểu tình trên mặt Áo Đức Kỳ thực cường ngạnh, không ai có thể chia rẽ anh cùng Tiểu Thứ, cho dù là cha hay gia tộc cũng không thể.

Xét theo khía cạnh tình cảm mà nói, thái độ của Áo Đức Kỳ cùng An Nhĩ Tư khá giống nhau. Hoặc là không có, hoặc là nhìn trúng thì tuyệt đối sẽ không buông tay, thà ít mà tốt.

Áo Đức Kỳ tuy lạnh nhạt với người ngoài nhưng chưa từng làm trái ý ông, hiện giờ đứa con này lại vì một thú nhân bình thường không thể sinh dục mà phản kháng? Rốt cuộc là dạng thú nhân gì có thể làm Áo Đức Kỳ không tiếc buông tha vị trí thừa kế cũng muốn ở bên đối phương? Gia chủ Na Duy Á thực tức giận, đồng thời cũng có một tia hiếu kỳ.

"Áo Đức Kỳ, con cũng biết rõ, nếu người kia chỉ là thú nhân bình thường thì cha có biện pháp buộc nó phải rời đi." Gia chủ Na Duy Á không phải người dễ dàng thỏa hiệp, vì sự phồn vinh của gia tộc, có một số việc khi cần ra tay ông tuyệt đối sẽ không nhân nhượng.

Nghe thấy cha cư nhiên uy hiếp mình, trong mắt Áo Đức Kỳ lóe lên một tia sáng lạnh, tựa hồ đang nghĩ gì đó, sau khi trầm mặc một chốc anh mới lạnh lùng mở miệng: "Con nhớ rõ gia tộc có quy định, nếu thú nhân hoặc giống cái đạt tới cấp S thì gia tộc không có quyền can thiệp vào hôn sự của họ nữa, đồng dạng, cũng không có quyền bức bách họ tiếp nhận vị trí gia chủ."

Gia chủ Na Duy Á dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn Áo Đức Kỳ, âm thanh cũng có chút run rẩy: "Ý con là… con… con đã đột phá tới cấp S rồi?"

Áo Đức Kỳ vẫn luôn là phái hành động, đối mặt với chất vấn của cha, anh lập tức phát ra hơi thở cường đại mà mình vẫn luôn che dấu, thanh quang trên người hiện lên, khí thế thuộc về thú nhân cấp S nháy mắt thổi quét khắp đại sảnh, đương nhiên chỉ trong nháy mắt Áo Đức Kỳ đã lập tức thu hồi. Bất quá chỉ như vậy cũng đủ làm gia chủ Na Duy Á cảm nhận rõ ràng.

"Con… từ khi nào…" Con trai mình cư nhiên trở thành thú nhân cấp S mà ông không hề hay biết? Cùng lúc với khiếp sợ, gia chủ Na Duy Á còn cảm thấy một chút bất đắc dĩ. Chuyện lớn như vậy mà Áo Đức Kỳ lại gạt ông cùng gia tộc, như vậy có thể thấy anh bất mãn cỡ nào.

Bởi vì Áo Đức Kỳ từ nhỏ đã trưởng thành sớm nên gia chủ Na Duy Á vẫn rất an tâm, chưa từng hỏi nhiều tới chuyện của anh. Mà như vậy thì chẳng khác nào không quan tâm, vì thế quan hệ cha con giữa gia chủ Na Duy Á cùng Áo Đức Kỳ khá căng thẳng. Nếu dùng lời của Áo Đức Kỳ thì nếu đã không quan tâm thì sau này chuyện của anh cũng hi vọng cha hỏi tới.

"Hiện giờ con là thú nhân cấp S, kia hôn sự của con do con làm chủ, vị trí người thừa kế vẫn để cho anh cả đi, con không hứng thú." Nói xong, Áo Đức Kỳ liền xoay người rời đi, để lại gia chủ Na Duy Á sững sờ không biết nên làm sao.

Lúc ra tới cửa, Áo Đức Kỳ liếc mắt nhìn Áo Phỉ Á nãy giờ vẫn đứng đó, thản nhiên nói: "Vị trí kia là của anh, về sau tôi không hi vọng có người tới làm phiền tôi nữa."

Nhìn bóng dáng Áo Đức Kỳ rời đi, Áo Phỉ Á lộ ra biểu tình tựa tiếu phi tiếu, thú nhân cấp S sao? Anh cố gắng lâu như vậy vẫn chưa thể đột phá, Áo Đức Kỳ cư nhiên mới ba mươi đã thành công. Nếu dựa theo lệ thường thì Áo Đức Kỳ đã chiến thắng trong kì thí nghiệm người thừa kế gia tộc lần này. Thế nhưng Áo Đức Kỳ lại không thèm vị trí người thừa kế, không, là không thèm vị trí gia chủ, thú nhân kia thực sự tốt vậy sao? Tốt đến mức có thể làm Áo Đức Kỳ từ bỏ nhiều thứ như vậy?

Đột nhiên Áo Phỉ Á cảm thấy thực hứng thú với bầu bạn của Áo Đức Kỳ.

Yến tiệc mà gia tộc Cái Nhĩ tổ chức cho đám nhóc, cho dù đại gia tộc ở các quốc gia xa xôi cũng tới góp mặt. Toàn bộ đều là vì tiểu bán thú nhân.

Hải Bác Lạc cùng Ngải Luân chắc chắn cũng bị phụ mỗ nhà mình kéo tới, vốn lúc tiểu bán thú nhân còn chưa phá xác đã bị lải nhải suốt cả ngày, đợi tới khi xác nhận trong số đứa nhỏ của An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ thực sự có một đứa là bán thú nhân thì hai người liền bị phụ mỗ cùng gia tộc oanh tạc, Hải Bác Lạc cùng Ngải Luân quả thực sống một ngày bằng một năm.

Ngải Luân thì còn đỡ, Hải Bác Lạc thì đã oán niệm sâu sắc.

Rốt cuộc cũng đợi tới tiệc giới thiệu của đám nhóc, lúc nhìn năm đứa nhóc được An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ nắm tay dắt vào, oán niệm sâu sắc của Hải Bác Lạc đột nhiên tan thành mây khói.

Năm đứa nhóc xinh xắn thoạt nhìn tầm ba tuổi, gương mặt nhỏ nhắn, biểu tình nghiêm túc. Tuy rất muốn nghiêm túc theo sau phụ mỗ mình nhưng đám nhóc vẫn nhịn không được thường xuyên tò mò liếc nhìn đám người ở xung quanh. Bộ dáng giả vờ làm người lớn của chúng quả thực đáng yêu không thôi. Manh ngược đó a, hiểu không a.

Trước mặc kệ người khác nghĩ thế nào, dù sao Hải Bác Lạc đã có ý tưởng muốn ôm năm đứa nhóc về nhà.

Vừa thấy năm nhân vật chính xuất hiện, đám đại gia tộc nào còn quản tới vấn đề phong độ, lễ nghi này nọ, lập tức hăng hái dẫn đứa nhỏ nhà mình chen tới trước.

Lúc này An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ nói với gia chủ Cái Nhĩ một tiếng rồi muốn ôm tam đản trong lòng ông đi theo, bất quá ông không đồng ý. Vì thế An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ chỉ đành dắt đại đản, nhị đản cùng tiểu tứ, tiểu ngũ rời đi.

"Lão Cái Nhĩ, này chính là tiểu bán thú nhân à?" Một thú nhân đầu tóc có chút bạc trắng dẫn theo một tiểu thú nhân tầm bảy tuổi chen tới bên cạnh nhóm gia chủ Cái Nhĩ, sau khi lướt nhìn năm đứa nhóc thì ánh mắt dừng lại trên người tam đản trong lòng gia chủ Cái Nhĩ.

Người này chính là đại trưởng lão của gia tộc Na Duy Á, là bạn tốt của gia chủ Cái Nhĩ, thế nên lúc nói chuyện không hề cố kỵ. Lần này ông dẫn chắt trai nhà mình theo, lí do là gì thì mọi người đều hiểu, gia chủ Cái Nhĩ sao lại không hiểu.

Thấy An Nhĩ Tư đi về phía nhóm Áo Đức Kỳ, gia chủ Cái nhĩ liếc nhìn cặp mắt trắng dã của đại trưởng lão Na Duy Á, thản nhiên nói: "Đúng thì thế nào, này chính là chắt trai của tôi, liên quan gì lão?"

"Gì mà không liên quan, với quan hệ của chúng ta, chắt của ông thì cũng là chắt của tôi. Gương mặt nhỏ nhắn này sau khi lớn lên nhất định là một bán thú nhân cực kỳ tuấn mỹ. Đây đây, tiểu bán thú nhân, đây là chắt trai của ông, tuổi tác hai đứa cũng xấp xỉ nhau, có thể chơi cùng a!" Ánh mắt đại trưởng lão Na Duy Á nhìn tam đản cũng sắp lóe thanh quang, nhịn không được mỉm cười tươi rói đẩy chắt trai nhà mình tới trước.

Thấy ông lão xa lạ đẩy một đứa nhóc tới trước mặt mình, tam đản nhịn không được rụt vào lòng ngoại tổ phụ. Gia chủ Cái Nhĩ cảm nhận được tam đản bất an, liền vội vàng vỗ lưng bé: "Tam đản không sợ, không sợ a, ngoại tổ phụ ở đây, ai cũng không thể tổn thương tam đản."

Thấy tam đản trong lòng mình không còn sợ nữa, gia chủ Cái Nhĩ mới phẫn nộ nói: "Lão quỷ này, mau mau dẫn chắt trai nhà ông đi, dám dọa chắt ngoan tôi sợ thì tôi phá nát ổ sói của ông đấy."

"Sao có thể dọa sợ chứ, xem xem, chắt trai nhà tôi thực đáng yêu a." Đại trưởng lão Na Duy Á vỗ nhẹ vai tiểu thú nhân, tiểu thú nhân hiểu ý, trên người chợt lóe thanh quang, thoáng chốc đã biến thành một tiểu thanh lang lông xù chỉ bé cỡ bốn mươi cm. Đôi mắt to long lanh ngập nước nhìn tam đản mà chớp chớp, cái đuôi gian nan bắt chước cẩu cẩu mà lắc lắc không ngừng, bộ dáng lấy lòng.

Đây là lần đầu tiên nhìn thấy tiểu thú nhân khác ngoại trừ anh em nhà mình, tam đản nhịn không được tò mò nhìn.

Thấy tam đản hứng thú, nụ cười trên mặt đại trưởng lão Na Duy Á lại càng sáng lạn hơn, trực tiếp ôm tiểu thanh lang trong lòng đưa sát tới chỗ tam đản: "Sờ sờ thử xem, da lông thực mềm mại nha."

Tam đản quả thực chậm rãi vươn bàn tay bé xíu mũm mĩm của mình về phía tiểu thanh lang, biểu tình ngây ngô hiếu kỳ.

"Đừng a tam đản, trên người tiểu thanh lang này nhiều vi khuẩn lắm, chúng ta đi tìm anh trai của tam đản đi nha. Anh trai của tam đản đáng yêu hơn hẳn tiểu thanh lang này." Gia chủ Cái Nhĩ thấy tam đản thực sự bị đại trưởng lão Na Duy Á mê hoặc thì vội vàng ôm bé bật dậy, chuẩn bị rời đi.

"Ôi chao, lão quỷ đừng đi a, ông có ý gì hả, gì mà trên mình chất trai tôi nhiều vi khuẩn? Ông đừng có mà trợn mắt nói dối, tôi thấy ông chính là ghen tị chất trai nhà tôi đáng yêu được tiểu bán thú nhân thích." Đại trưởng lão Na Duy Á ôm tiểu thanh lang vội vàng đuổi theo, định ngăn cản gia chủ Cái Nhĩ. Kết quả có một người chắn ngay trước mặt đại trưởng lão Na Duy Á, người nọ tản ra hàn khí ngàn năm, lạnh lùng nói: "Cháu ông không xứng với tiểu bán thú nhân nhà chúng ta."

Đại trưởng lão Na Duy Á vừa nhìn thì nhận ra người nọ chính là gia chủ gia tộc Mã Khắc Tân, Khắc Lỗ Tư. Khắc Lỗ Tư khá nổi tiếng ở Lam tinh, không chỉ vì sức chiến đấu cấp SS trung cấp mà còn vì ông là người chưởng quản duy nhất của gia tộc Mã Khắc Tân có gen bán thú nhân siêu cao. Người chưởng quản duy nhất có nghĩa là gia tộc Mã Khắc Tân không có trưởng lão, chỉ có gia chủ mà thôi. Vì thế trong gia tộc Mã Khắc Tân, Khắc Lỗ Tư chính là người cầm quyền cao nhất.

Vô luận là thế lực hay tài lực, mặc dù là đệ nhất gia tộc của Ni Lạp Nhĩ Đế Quốc, nhưng gia tộc Na Duy Á kì thực vẫn kém gia tộc Mã Khắc Tân. Hơn nữa Khắc Lỗ Tư này nổi tiếng bao che khuyết điểm, một khi bị nhắm tới, cho dù không chết thì cũng bị lột mất một tầng da.

Vì thế đại trưởng lão Na Duy Á khá kiêng kị, sau khi cân nhắc một chút, đại trưởng lão Na Duy Á cảm thấy không nên đắc tội Khắc Lỗ Tư thì tốt hơn.

Mắt thấy gia chủ Cái Nhĩ đã ôm tiểu bán thú nhân đi xa, Khắc Lỗ Tư thì đã xoay người rời đi, đại trưởng lão Na Duy Á cũng không tiếp tục đuổi theo. Thời gian còn dài, vừa nãy chất trai nhà mình đã lưu lại ấn tượng với tiểu bán thú nhân, về sau tiếp cận cũng dễ dàng hơn.

Nghĩ tới đây, đại trưởng lão Na Duy Á liền nhịn không được xoa xoa đầu tiểu thanh lang trong lòng: "Hôm nay nhóc biểu hiện không tồi, tiếp tục cố gắng!"

Được tổ gia gia nhà mình khích lệ, tiểu thanh lang vui sướng nheo mắt.

...

Hoàn Chương 156.

157. Chương 157: Đả Kích

Lúc gia chủ Cái Nhĩ ôm tam đản đi, tam đản vẫn còn quay đầu lại liếc nhìn tiểu thanh lang một cái. Gia chủ Cái Nhĩ phát hiện, có chút bất đắc dĩ nói: "Tam đản a, tiểu thú nhân kia bẩn lắm, chúng ta tìm anh em của tam đản chơi được không?" Gia chủ Cái Nhĩ hiện giờ thực hối hận vì mình cứ ôm tam đản không chịu buông, bằng không cũng không để lão Na Duy Á kia thực hiện được âm mưu. Nhìn bộ dáng lưu luyến không rời của tam đản hiện giờ, ông thực hối hận. Thế nên chỉ có thể khuyên bảo dời đi lực chú ý của bé.

"Bẩn? Không bẩn?" Tam đản lắc đầu phủ nhận.

Gia chủ Cái Nhĩ quả thực có cảm giác vạn tiễn xuyên tâm, chẳng lẽ chất ngoan nhà mình sẽ bị tiểu thú nhân chết tiệt vừa mới thấy mặt một lần kia dụ mất à? Bất quá, kết quả lại đảo ngược.

Tam đản chớp chớp đôi mắt to với gia chủ Cái Nhĩ: "Không bẩn, nhưng thực khó coi a, anh trai dễ nhìn hơn." Tam đản biểu thị lông anh trai nhà mình còn có thể sáng lên a!

Gia chủ Cái Nhĩ sửng sốt một chút, sau đó kinh hỉ hỏi: "Là vì tiểu thú nhân kia khó coi nên con mới nhìn à?"

"Ân ân, con vẫn cảm thấy các anh trai dễ nhìn hơn. Da lông màu trắng thực mềm mại a!" Tam đản biểu thị mình thích nhất là ôm hình thú của anh em mình ngủ. Anh trai thì mềm mềm, em trai thì trơn trơn.

Thật không ngờ mình lại chiếm được đáp án như vậy, trái tim gia chủ liền thả lỏng, tiếp đó ông cười ha hả: "Đúng vậy a tam đản, tiểu thú nhân kia thực xấu, sau này tam đản cứ chơi với anh em nhà mình đi, bằng không nếu chơi với tiểu thú nhân kia thì tam đản cũng sẽ biến dạng mất."

"Ân, tam đản mới không cần biến dạng, sau này tam đản không chơi với bọn họ đâu." Tam đản trịnh trọng gật gật cái đầu nhỏ.

Lúc này Bối Cơ cùng Tạp Mễ Nhĩ đi tới, thấy gia chủ Cái Nhĩ cười thực vui vẻ, Tạp Mễ Nhĩ nhịn không được hỏi có chuyện gì. Kết quả sau khi gia chủ Cái Nhĩ kể lại, Bối Cơ cùng Tạp Mễ Nhĩ cũng nhịn không được bật cười.

Tạp Mễ Nhĩ ôm lấy tam đản trong lòng gia chủ Cái Nhĩ, cười ha hả nói: "Tam đản nhà chúng ta thông minh như vậy sao có thể dễ dàng bị dụ mất a."

Bối Cơ ở bên cạnh gật gật đầu, đồng ý với Tạp Mễ Nhĩ.

Mà không ít thú nhân thấy trưởng lão gia tộc Na Duy Á dùng tiểu thú nhân làm tiểu bán thú nhân chú ý thì ghen tị hâm mộ không thôi, đang định bảo tiểu thú nhân nhà mình xông lên thì phát hiện gia chủ Cái Nhĩ đã giao tiểu bán thú nhân cho quốc vương cùng quốc hậu Á Bá Lan. Cho dù gan bọn họ lớn như trời cũng không dám trực tiếp chạy tới tiếp cận a, ai chẳng biết quốc vương cùng quốc hậu Á Bá Lan căn bản không muốn thấy bọn họ. Nếu đắc tội thì mất nhiều hơn được.

Người mơ ước bán thú nhân nhiều, mà mơ ước bốn tiểu thú nhân cũng không ít. Đại gia tộc đều biết bốn tiểu thú nhân chính là người thừa kế vững chắc của mấy gia tộc, chỉ cần tiểu giống cái nhà mình có thể thu hút được một người thôi thì một là tiểu vương tử phi đế quốc Á Bá Lan, không thì cũng là bầu bạn của gia chủ Cái Nhĩ hoặc Mã Khắc Tân tương lai a.

Lúc này Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư dẫn theo đại đản, nhị đản cùng tiểu tứ, tiểu ngũ nói chuyện với nhóm Áo Đức Kỳ.

Hải Bác Lạc từ lúc nhìn thấy năm tiểu bảo bối đã bắt đầu nhịn không được muốn trêu đùa, đại đản cùng nhị đản tuy lớn lên giống nhau nhưng vẫn không bằng tiểu tứ cùng tiểu ngũ a!

Trong mắt Hải Bác Lạc thì tiểu tứ cùng tiểu ngũ chính là giống như khuôn đúc, căn bản không phân biệt được.

"Hai đứa ai là tiểu tứ, ai là tiểu ngũ a?" Hải Bác lạc khom lưng, cười tủm tỉm hỏi hai đứa nhóc bộ dạng giống hệt mà Nhan Tử Dạ đang nắm tay.

Tiểu tứ cùng tiểu ngũ không hẹn mà cùng liếc nhìn mỗ ba, phát hiện mỗ ba mỉm cười thì quay qua nhìn Hải Bác Lạc, đồng thanh nói: "Thúc thúc đoán thử xem."

"Ây yo… còn muốn thúc thúc đoán a, hai đứa nói chuyện cũng lưu loát quá đi. Nếu không biết thì quả thực không nhận ra hai đứa chỉ mới phá xác mười ngày thôi. Được rồi, vậy thì thúc thúc sẽ đoán." Hải Bác Lạc nghiêm túc quan sát hai đứa nhóc một lúc, anh phát hiện không chỉ bộ dạng, ngay cả âm thanh nói chuyện, biểu tình hay chiều cao hình thể đều giống hệt nhau, lần này Hải Bác Lạc thực sự phiền não. Này làm sao đoán ra a?

Thấy Hải Bác Lạc trầm mặc lâu như vậy vẫn không lên tiếng, một trong hai đứa nhóc mở miệng: "Thúc thúc nhìn lâu vậy rồi, không đoán được đúng không?"

Đứa kia cũng lên tiếng: "Khẳng định là đoán không được."

"Ai u, hai đứa đừng kiêu ngạo vậy a, xem Hải Bác Lạc thúc thúc đoán đây." Không muốn bị hai đứa nhóc xem thường, Hải Bác Lạc nghĩ nghĩ rồi chỉ đứa nhóc phía bên trái Nhan Tử Dạ: "Con là tiểu tứ." Sau đó chỉ đứa bên phải: "Còn con là tiểu ngũ, đúng không?"

"Không đúng, không đúng." Tiểu tứ cùng tiểu ngũ cùng lắc đầu, buông tay Nhan Tử Dạ ra rồi lẻn ra phía sau cậu, bộ dáng như vừa thay đổi vị trí rồi bước tới trước mặt Hải Bác Lạc nói: "Đoán lại lần nữa."

Hải Bác Lạc tỏ vẻ 'hai đứa nghĩ làm vậy là có thể lừa được thúc thúc à?', sau đó chỉ đứa bên phải: "Con vẫn là tiểu ngũ." Hải Bác Lạc nói thực đắc ý, hai đứa nhóc này tưởng đơn giản như vậy là có thể lừa anh

à? Mơ đi.

Kết quả sau khi Hải Bác Lạc nói ra, trước không nói tới hai đứa nhóc, đại đản nhị đản đang đứng bên cạnh An Nhĩ Tư đã chịu không nổi.

Đại đản nói: "Ngốc."

Nhị đản nói: "Thực ngốc."

Tiểu tứ cùng tiểu ngũ cùng ngẩng đầu nhìn Nhan Tử Dạ: "Mỗ ba, người này thực sự là bằng hữu của người à? Vì cái gì chỉ số thông minh lại cách biệt như vậy a? Không phải nói có chỉ số thông minh tương đương nhau mới kết thành bạn à?"

Liếc nhìn Hải Bác Lạc tựa hồ vẫn không phản ứng được, Nhan Tử Dạ cố nén nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được, cậu phì cười nói với hai đứa nhóc: "Này kì thực lúc mỗ ba cùng thúc thúc quen biết thì không phải như vậy. Ân, hiện giờ bằng hữu của Hải Bác Lạc thúc thúc hình như cũng hơi ít."

Hai đứa nhỏ gật gật đầu, bộ dáng thì ra là vậy, sau đó không biết nghĩ gì mà chúng dùng ánh mắt đồng tình nhìn Hải Bác Lạc.

Tiểu tứ bên trái nói: "Thật đáng thương, nhất định là vì thúc thúc ấy ngốc đi nên không ai chịu kết giao bằng hữu."

Tiểu ngũ bên phải nói: "Nhưng thúc ấy là bằng hữu của mỗ ba chúng ta a!"

Tiểu tứ liếc nhìn tiểu ngũ: "Em cũng ngốc theo à? Nhất định là vì mỗ ba thấy thúc ấy đáng thương mới miễn cưỡng làm bạn thôi."

Tiểu ngũ cũng gật gù: "Ân, hóa ra là vậy, mỗ ba chúng ta thực thiện lương."

Sau đó hai đứa cùng dùng vẻ mặt sùng bái nhìn Nhan Tử Dạ, đồng thanh nói: "Mỗ ba, người thực tốt."

"Ha ha ha…"

Đám Nhan Tử Dạ không hẹn mà cùng bật người, ngay cả nhóm đại gia tộc ở xung quanh cũng cười, mà phụ mỗ Hải Bác Lạc lén lén đứng ở một bên thấy vậy lập tức đỡ trán, sao bọn họ lại sinh ra một đứa con ngốc như vậy a!

Lúc này Hải Bác Lạc vẫn ngây ngốc, anh không biết vì sao đám nhóc lại nói anh ngốc, không phải anh đoán đúng rồi à? Đứng dậy, Hải Bác Lạc nghi hoặc hỏi: "Này Nhan Tử Dạ, hai đứa nhóc nhà cậu sao vậy, tôi đã đoán đúng mà sao chúng lại nói tôi ngốc chứ?"

Nhan Tử Dạ còn chưa trả lời, An Nhĩ Tư đã mở miệng: "Vừa nãy tiểu tứ, tiểu ngũ rõ ràng đã thay đổi vị trí mà cậu vẫn đoán sai, khó trách chúng bảo cậu ngốc." Đối với Hải Bác Lạc, An Nhĩ Tư cũng thực bất đắc dĩ.

"Cái gì? Thay đổi vị trí rồi? Tôi cứ tưởng chúng không đổi, định lừa gạt tôi a!" Lúc này Hải Bác Lạc mới hiểu ra, vừa nãy mình bị hai đứa nhóc này đùa giỡn, lại nghĩ tới lời nói của chúng khi nãy, gương mặt anh liền đen xì. Anh cư nhiên bị hai đứa nhóc mới phá xác cho lọt hố.

"An Nhĩ Tư, Nhan Tử Dạ, hai cậu dạy con thế nào vậy? Cư nhiên nhỏ như vậy đã hãm hại người khác rồi, sau này còn tới mức nào nữa a? Không được, hiện giờ tâm linh tôi bị thương rồi, hai cậu phải bồi thường." Hải Bác Lạc không phục nói.

"Anh muốn cái gì?" Nhan Tử Dạ mỉm cười.

Hải Bác Lạc đắc ý nói: "Cũng không có gì, các cậu không phải có tiểu bán thú nhân à? Sau này lớn lên gả nó cho tôi là được, yên tâm, sính lễ tuyệt đối không thiếu đâu a."

Cái gì? Thú nhân ngốc ngốc này cư nhiên dám mơ ước anh trai (em trai) của chúng? Đại đản, nhị đản cùng tiểu tứ, tiểu ngũ lập tức căm tức.

Đại đản: "Bộ dáng thực xấu, lại còn già."

Nhị đản: "Chỉ số thông minh kém cỏi, trí lực cũng có vấn đề."

Tiểu tứ: "Sức chiến đấu tựa hồ cũng không mạnh như cha, cũng không mạnh bằng mỗ ba."

Tiểu ngũ: "Lại còn cười thực đáng khinh."

Tiếp đó cả bốn đứa đồng thanh: "Dựa vào cái gì cưới em trai (anh trai) chúng ta?"

Đại đản hừ một tiếng: "Không biết xấu hổ."

Tiểu tứ cùng tiểu ngũ lặp lại: "Không biết xấu hổ."

Hải Bác Lạc trợn mắt há hốc nhìn bốn đứa nhóc, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, khỉ gió, anh cư nhiên bị mắng, lại còn mắng tới thương tích đầy mình. Quan trọng nhất là bị bốn đứa nhãi con mắng. Anh cũng chỉ đùa một chút thôi, có cần ác vậy không? Còn nữa, đứa nhỏ chỉ mới phá xác mười ngày sao lại nói năng lưu loát tới vậy, lại còn biết nhiều từ ngữ như vậy?

"Ha ha ha…."

Thấy Hải Bác Lạc bị bốn đứa nói với á khẩu, đám người xung quanh lại cười ồ lên.

"Ngốc…" Áo Đức Kỳ đứng phía sau Hải Bác Lạc, thản nhiên phán một câu.

Vừa nghe thấy âm thanh quen thuộc, Hải Bác Lạc lập tức quay lại căm tức nói: "Áo Đức Kỳ, tôi nói cho cậu biết, tôi chính là bị cậu nói riết mới biến thành ngốc, cậu phải phụ trách."

Áo Đức Kỳ lạnh lùng liếc mắt, sau đó ôm lấy thiếu niên tóc đỏ ở bên cạnh nói: "Tôi có bầu bạn rồi." Sau đó quay qua An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ: "Có việc muốn bàn với hai người."

An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ mỉm cười, sau đó dẫn bốn đứa nhóc theo Áo Đức Kỳ rời đi. Hải Bác Lạc bị lưu lại khiếp sợ kêu rên: "Khỉ gió, ngay cả Áo Đức Kỳ cũng có bầu bạn? Này là thế đạo gì a?

Ngải Luân đứng bên cạnh, im lặng dùng ánh mắt đồng tình nhìn Hải Bác Lạc.

…

Hoàn Chương 157.

158. Chương 158: Thương Lượng

"Sự tình thế nào?" Áo Đức Kỳ vừa ngồi xuống liền hỏi ngay.

An Nhĩ Tư nhìn Tiểu Tứ cầm thịt viên xoay quanh bốn đứa nhóc nói: "Có tin truyền về, Nhan Tôn đã tìm được tinh cầu kia, hơn nữa tựa hồ còn xác định được phạm vi đại khái." Ân, đám nhóc rất tham ăn, một viên thịt đã có thể lừa được, xem ra sau này phải hảo hảo giáo dục một phen.

"Nhan Tôn đã tìm được phạm vi đại khái? Sao hai người vẫn bình tĩnh như vậy?" Áo Đức Kỳ nhướng mi.

An Nhĩ Tư cười nhạt: "Không cần lo lắng, tuy ông ta tìm được phạm vi đại khái nhưng nơi đó rất lớn, hơn nữa lối vào còn bị bịt kín, không có bản đồ thì căn bản không thể tìm ra vị trí chuẩn xác. Với lại, Nhan Tôn bị trọng thương, chỉ sợ hiện giờ cũng không có sức lực tìm kiếm."

Lúc nhận được tin báo An Nhĩ Tư quả thực cũng rất kinh ngạc, thật không ngờ Nhan Tôn cư nhiên có thể tìm ra trong một khoảng thời gian ngắn như vậy. Bất quá đáng tiếc, bảo tàng trọng yếu như vậy sao có thể dễ dàng tìm ra, trong quá trình tìm kiếm, số thú nhân Nhan Tôn mang theo đã chết hơn phân nửa, ngay cả bản thân ông ta cũng bị tinh tế thú cấp SS công kích, bị thương nặng.

Nhan Tôn trọng thương? Áo Đức Kỳ nhịn không được hỏi: "Sao lại như vậy?"

"Bởi vì bên ngoài nơi đó có ba con tinh tế thú cấp SS thủ vệ. Hai con SS sơ cấp, một con SS trung cấp."

"Bên ngoài còn có ba tinh tế thú cấp SS thủ vệ?" Gương mặt lạnh lùng của Áo Đức Kỳ lộ ra kinh ngạc: "Kia bên trong sẽ có bao nhiêu tinh tế thú SS đây?" Áo Đức Kỳ quả thực không thể tin được. Cho dù An

Nhĩ Tư có thể đối phó với con tinh tế thú cấp SS trung cấp kia thì vẫn còn hai con SS sơ cấp a? Chỉ bằng mấy chục thú nhân cấp S thì miễn cưỡng có thể đối phó, thế nhưng đó chỉ mới là bên ngoài a! Vào trong rồi, ai biết sẽ còn bao nhiêu tinh tế thú SS?

Tiểu Thứ dừng động tác uy đám nhỏ, nhìn về phía An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ. Hiện giờ nó mới hiểu được, hóa ra đi tìm bảo tàng là chuyện nguy hiểm đến vậy.

"Chủ nhân…." Tiểu Thứ lo lắng nhìn Nhan Tử Dạ, bộ dáng muốn nói lại thôi.

Nhan Tử Dạ cười nhạt: "Không xem thử thì sẽ không biết rốt cuộc nó thế nào. Yên tâm, nếu thực sự không được thì chúng ta liền lui lại." Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư đã sớm thương lượng, bọn họ sẽ không hành động cảm tính. Nếu có thể lấy được bảo tàng có thể giúp thú nhân trực tiếp tiến lên cấp SSS hoặc càng cao hơn thì rất tốt. Nếu không được thì bọn họ cũng sẽ không liều mạng.

"Hai cậu có kế hoạch gì?" Với sự hiểu biết về An Nhĩ Tư, Áo Đức Kỳ không tin An Nhĩ Tư không có kế hoạch. Bởi vì An Nhĩ Tư là loại người vô luận sự tình có thành công hay công vẫn phải lên kế hoạch hoàn hảo.

Biết bằng hữu thực hiểu mình, An Nhĩ Tư mỉm cười: "Kỳ thực tin tức về bảo tàng đã bị Nhan Tôn bất cẩn tiết lộ ra ngoài, không ít người đã biết tọa độ tinh cầu kia. Thế nhưng bọn họ không biết phần bản đồ cuối cùng nằm trong tay chúng ta. Chúng ta có thể để bọn họ dò đường trước, sau đó Khắc Lỗ Tư sẽ phái một ít tộc nhân của gia tộc Mã Khắc Tân đi cùng chúng ta."

Kỳ thực, Bối Cơ cùng Khắc Lỗ Tư cũng hi vọng có thể đi cùng nhóm An Nhĩ Tư, bất quá lại bị An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ phản đối kịch liệt. Bối Cơ không phải chỉ là gia chủ một gia tộc, ông chính là quốc vương của đế quốc, nếu ông xảy ra chuyện, chẳng những gia tộc bị ảnh hưởng mà đế quốc cũng chấn động. Khắc Lỗ Tư đồng dạng là cột trụ duy nhất của gia tộc Mã Khắc Tân hiện giờ, cũng không thể xảy ra chuyện. Hơn nữa, Bối Cơ quá nổi bật, không tiện lộ diện. Thế nên An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ mới phản đối.

Cuối cùng nhóm Bối Cơ cũng thỏa hiệp, bọn họ sẽ không đi cùng, bất quá Bối Cơ sẽ phái ba thú nhân trưởng lão cấp SS trung cấp đi theo bảo hộ An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ.

Kỳ thực An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ đã sớm chuẩn bị, chẳng qua không nói rõ không Áo Đức Kỳ mà thôi.

Thấy An Nhĩ Tư tựa hồ có chuyện giấu mình, Áo Đức Kỳ cũng không truy vấn, ngược lại hỏi: "Khi nào xuất phát."

An Nhĩ Tư đáp: "Ba ngày sau, đi tới tinh cầu đó phải mất một ngày, chúng ta phải xuất phát sớm một chút."

Áo Đức Kỳ gật gật đầu biểu thị mình đã biết, tiếp đó cũng không hỏi thêm gì nữa.

Mà lúc này Nhan Tử Dạ thấy bốn đứa nhỏ tựa hồ đã ăn không ít thịt viên liền vươn tay với Tiểu Thứ, Tiểu Thứ lập tức đưa số thịt viên còn thừa qua.

Đám nhóc thấy thịt viên chuyển tới tay mỗ ba thì lập tức ỉu xìu, lại không có thịt thịt ăn. Chúng biết, một khi thịt thịt tới tay mỗ ba thì đừng hòng cầm lại, chỉ đành ủ rũ nằm trên sô pha, thòm thèm nhìn thịt thịt trong tay Nhan Tử Dạ.

Nhan Tử Dạ bất đắc dĩ, sao đám nhóc này lại thích ăn thịt đến vậy a, xem xem, chỉ một túi thịt nhỏ thôi cũng đủ thu mua chúng. Bất quá cũng không phải bất kỳ ai đưa đồ tới đám nhóc cũng ăn. Chúng chỉ ăn thức ăn do người quen cho.

Nhìn đám nhóc đã thèm tới mức sắp chảy nước miếng, Tiểu Thứ có chút không đành lòng, nhìn nhìn Nhan Tử Dạ rồi nó lấy túi thịt viên mà Áo Đức Kỳ chế cho mình đưa qua cho đám nhóc.

Đám nhóc lập tức vui sướng nhận lấy, thấy mỗ ba nhà mình tựa hồ cũng không phản đối, chúng liền trông mong nhìn chằm chằm túi thịt, bất quá không động thủ.

Tiểu Thứ khó hiểu hỏi: "Sao mấy đứa không ăn?" Không phải vừa nãy còn ăn thực vui vẻ à? Tiểu Thứ khó lắm mới tìm thấy người có khẩu vị giống mình, vì thế thực vui vẻ chia sẻ món thịt viên hương vị mới mà Áo Đức Kỳ vừa mang tới.

Đại đản cầm thịt viên, nuốt nuốt nước miếng rồi ngẩng đầu dùng âm thanh non nớt nói: "Tam đản vẫn chưa được nếm thử, vừa nãy tụi con ăn rồi, phần này chừa lại cho tam đản."

"Ân ân."

Ba đứa kia cũng đồng loạt gật gù phụ họa.

Tiểu Thứ nghe vậy thì ngân ngẩy, nó thực không ngờ nguyên nhân lại là vậy.

Mà Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư nghe vậy thì vui sướng không thôi. Tuy đám nhóc thực tham ăn, đôi lúc cũng dễ dàng tranh cãi, thế nhưng lúc cần đoàn kết thì chúng vẫn đoàn kết. Lúc hữu ái cũng tuyệt đối không quên.

Nhan Tử Dạ mỉm cười nhìn bốn đứa nhóc: "Không tồi, biết có thứ tốt phải để dành cho em trai. Thưởng cho mấy đứa, phần thịt đêm nay tăng gấp bội." Hôm qua không cho chúng ăn thịt, hôm nay bù lại vậy.

"Thực sao?"

Đám nhóc đồng loạt nhìn về phía An Nhĩ Tư, mỗ ba cho phép nhưng cha cũng phải đồng ý mới được a.

"Có thể." Nhìn bốn đứa nhóc dùng ánh mắt khao khát nhìn mình, An Nhĩ Tư cũng cười nhạt gật gật đầu, đồng ý.

"Wow… thật tốt quá." Đám nhóc liền lôi kéo tay Nhan Tử Dạ, hưng phấn nói: "Mỗ ba dẫn tụi con đi tìm tam đản đi? Tụi con muốn nói cho tam đản biết."

"Ừm." Nhan Tử Dạ mỉm cười đứng lên, tiếp đó quay qua nói với An Nhĩ Tư: "Đi tìm tam đản đi."

An Nhĩ Tư cũng đứng dậy, gật đầu: "Ừ." Nói xong, anh cùng Nhan Tử Dạ mỗi người nắm tay hai đứa nhỏ rời đi.

Một nhà sáu người đã đi xa, Áo Đức Kỳ cùng Tiểu Thứ vẫn còn nghe thấy tiếng nói vui vẻ của đám nhóc.

Tiểu tứ: "Chốc nữa nói cho tam đản biết, vừa nãy có một thúc thúc quái dị muốn cưới tam đản, bất quá bị chúng ta mắng một trận rồi."

Nhị đản: "Đúng đúng, phải bảo tam đả chia một viên thịt cho chúng ta."

Tiểu ngũ: "Một viên sao đủ, mỗi người nửa viên."

Đại đản: "Mấy đứa thiệt không có tiền đồ, một viên nửa viên tính cái gì, cha với mỗ ba nói rồi, chúng ta phải mạnh mẽ một chút. Thế nên chúng ta phải bắt tam đản chia cho mỗi người hai viên."

….

Áo Đức Kỳ cùng Tiểu Thứ ở xa xa nghe thấy chúng nói chuyện mà không khỏi phì cười. Tiểu Thứ có chút hâm mộ nói: "Mấy vị tiểu chủ nhân thực đáng yêu, chủ nhân thực hạnh phúc."

"Tôi cũng sẽ làm em hạnh phúc." Áo Đức Kỳ ôm Tiểu Thứ, sau đó thì thầm bên tai: "Đợi xong chuyện bên tinh cầu kia rồi, chúng ta liền tổ chức hôn lễ."

"A?" Tiểu Thứ sững sờ nhìn Áo Đức Kỳ, tựa hồ vẫn chưa hồi phục tinh thần.

Nhìn bộ dáng ngây ngốc của Tiểu Thứ, Áo Đức Kỳ lộ ra nụ cười ấm áp có thể hòa tan băng tuyết, đưa tay véo véo mũi Tiểu Thứ: "Tôi đã chuẩn bị mọi thứ cho hôn lễ, hơn nữa sính lễ cũng đã đưa cho Nhan Tử Dạ. Em trốn không thoát đâu."

"Chính là… gia tộc của anh…" Tiểu Thứ ở bên cạnh Áo Đức Kỳ một đoạn thời gian, hiển nhiên biết cha Áo Đức Kỳ cùng những người trong gia tộc đều hi vọng anh cưới giống cái của đại gia tộc, vì thế nếu nó cùng Áo Đức Kỳ ở cùng một chỗ thì sẽ không được gia tộc Na Duy Á đồng ý đi!

"Không có vấn đề gì cả, tôi đã là thú nhân cấp S, bọn họ không thể can thiệp vào hôn sự của tôi. Hơn nữa tinh tệ tổ chức hôn lễ của chúng ta là tôi tự kiếm được, không liên quan tới bọn họ. Em không cần lo lắng." Áo Đức Kỳ từ trước đó đã có sản nghiệp cùng thế lực của riêng mình. Từ năm mười sáu tuổi kiếm được

khoảng tinh tệ đầu tiên, anh đã không còn dùng tinh tệ mà gia tộc cấp. Cho dù hiện giờ thoát ly khỏi gia tộc thì Áo Đức Kỳ anh vẫn có năng lực chăm lo cho Tiểu Thứ.

Một người cha lạnh lùng, một người anh chỉ biết tranh đoạt quyền lợi, một đám tộc nhân chỉ quan tâm tới lợi ích, hiện giờ gia tộc Na Duy Á không có gì đáng giá để Áo Đức Kỳ lưu luyến.

"Tuy rất vui sướng nhưng Áo Đức Kỳ, tôi hi vọng có thể chờ đến khi người nhà anh tán thành." Tiểu Thứ không muốn vì mình mà Áo Đức Kỳ đoạn tuyệt quan hệ với gia tộc, hoặc bị gia tộc trục xuất.

Áo Đức Kỳ ôm chặt Tiểu Thứ, ấn đầu cậu vào lòng mình, giọng điệu có chút thâm trầm: "Tiểu Thứ, trước kia người nhà tôi chỉ có mỗ ba mà thôi. Trong gia tộc, chỉ có mỗ ba quan tâm tôi, sau khi mỗ ba qua đời, tôi không còn người thân nữa. Hiện giờ Tiểu Thứ chính là người thân của tôi, cho nên, em đừng rời đi." Tiểu Thứ là tia sáng duy nhất của anh, nhờ đó mà anh cảm nhận được ấm áp, anh thực luyến tiếc buông tay.

Cảm giác được Áo Đức Kỳ bất an, Tiểu Thứ cảm động giang tay ôm lấy thắt lưng Áo Đức Kỳ, sườn mặt dán lên lồng ngực, lắng nghe nhịp tim mạnh mẽ của anh, nhẹ giọng nói: "Tôi sẽ không rời đi, vĩnh viễn cũng không."

...

Hoàn Chương 158.

---

159. Chương 159: Tới Nơi

Sau tiệc ra mắt, Bối Cơ cùng Tạp Mễ Nhĩ quay về tinh cầu Á Bá Lan, tuy thực luyến tiếc đám nhỏ nhưng bọn họ phải trở về, bởi vì đế quốc Á Bá Lan còn rất nhiều chuyện cần họ xử lý.

Mà ba thú nhân trưởng lão cấp SS mà Bối Cơ gọi cũng đã tới. Trưởng lão của vương thất Á Bá Lan không giống trưởng lão của đại gia tộc. Bình thường trong gia tộc, trưởng lão có vị trí cao hơn gia chủ, thế nhưng ở Á Bá Lan đế quốc, trưởng lão chính là ảnh vệ cấp SS mà đế quốc bồi dưỡng ra. Chỉ có lúc cần thiết nhất mới phái họ ra. Hơn nữa muốn chi phối họ phải là quốc vương hoặc người thừa kế vương thất, những người khác, cho dù là Tạp Mễ Nhĩ cũng không có tư cách.

Có thể nói, nhóm ảnh vệ này chính là vương bài của đế quốc Á Bá Lan. Đương nhiên vẫn còn một vương bài cuối cùng, bất quá không thể tùy tiện xuất động.

Mới đầu Khắc Lỗ Tư không biết nhóm Nhan Tử Dạ muốn đi tới tinh cầu kia, sau đó trước khi rời đi thì biết tin, sắc mặt ông quả thực khó xem.

"Làm sao vậy? Người từng tới đó à?" Tuy Khắc Lỗ Tư bình thường vẫn luôn là một tảng băng khắc, thế nhưng Nhan Tử Dạ cảm thấy sau khi nghe thấy tinh cầu kia, khí lạnh quanh người ông rõ ràng giảm xuống hẳn vài độ.

Kí ức dần dần hiện lên, hai nắm tay Khắc Lỗ Tư siết chặt, nhìn Nhan Tử Dạ, đôi lam mâu của ông tràn đầy đau đớn, âm thanh cũng có chút áp lực mà khàn khàn: "Lúc trước nhóm ngoại tổ phụ của con đã gặp chuyện không may ở đó, bị ba tinh tế thú cấp SS tập kích, mà mỗ ba của con thì may mắn tránh được một kiếp."

Nhan Tử Dạ sửng sốt, cậu thật không ngờ lại trùng hợp như vậy. Tiếp đó nghĩ tới gì đó, cậu liền hỏi: "Bị ba tinh tế thú cấp SS tập kích, có phải là ba con bảo hộ bên ngoài bảo tàng không? Chẳng lẽ ngoại tổ phụ cũng phát hiện bí mật bảo tàng?" Không biết vì cái gì, Nhan Tử Dạ đột nhiên nghĩ tới một khả năng. Có khi nào ngoại tổ phụ phát hiện ra bảo tàng, sau đó bị người khác biết, mà bọn họ cũng nghĩ ra phương pháp như cậu cũng An Nhĩ Tư, để ngoại tổ phụ đi trước dò đường.

Chính là ngẫm lại thì không có khả năng, khi ấy nhóm ngoại tổ phụ còn dẫn theo mỗ ba, không có chuyện đi tìm bảo tàng.

"Không." Khắc Lỗ Tư lắc đầu: "Cha không phát hiện, lần đó thực sự chỉ là du lịch mà thôi." Khi đó bởi vì thương tâm quá độ nên Khắc Lỗ Tư đã không điều tra cẩn thận, bất quá đợi đến khi bình phục lại tâm tình, ông đã lập tức phái người làm rõ mọi chuyện. Cuối cùng thu được kết quả là ngoài ý muốn.

"Cha cùng mỗ ba bởi vì tò mò nên mới tới gần khu rừng kia, kết quả lúc ở bìa rừng thì bị ba con tinh tế thú cấp SS tập kích. Vì bảo hộ A Mạn Đạt, cha cùng mỗ ba đã hi sinh, cuối cùng có một người đi ngang qua cứu được A Mạn Đạt." Này chính là kết quả Khắc Lỗ Tư điều tra được, mặc dù không quá đáng tin nhưng Khắc Lỗ Tư cũng chỉ có thể tiếp nhận. Bởi vì ông không tra ra là ai cứu A Mạn Đạt, cũng chính là mỗ ba Nhan Tử Dạ. Hơn nữa gia tộc Khắc Mã Tân căn bản không có thế lực ở tinh cầu đó, vì thế Khắc Lỗ Tư tìm kiếm thật lâu vẫn không có tung tích.

Khắc Lỗ Tư cũng vì thế mà áy náy thật lâu, thế nên khi biết em trai mình đã chết, chỉ để lại một đứa cháu là Nhan Tử Dạ, ông mới quyết định giao cả gia tộc cho cậu. Đương nhiên, đó là trong tình huống ông biết rõ Nhan Tử Dạ có năng lực này. Nếu Nhan Tử Dạ chỉ là một người bình thường, ông sẽ không làm vậy, ông sẽ lợi dụng thế lực gia tộc giúp Nhan Tử Dạ có một cuộc sống tốt đẹp nhất.

Biết được sự thực, Nhan Tử Dạ có chút thổn thức, có đôi khi vận may thực sự rất quan trọng. Ngoại tổ phụ của nguyên chủ may mắn tìm được bảo tàng nhưng lại không đủ vận may để sở hữu nó, thậm chí còn vì bảo tàng mà hại chết chính mình cùng bầu bạn. Có thể đến tận khi chết đi họ vẫn không hiểu vì sao mình lại bị ba con tinh tế thú cấp SS kia công kích đi.

Biết được nơi đó nguy hiểm thế nào, Khắc Lỗ Tư liền muốn đi cùng nhưng bị Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư ngăn cản. Hiện giờ Khắc Lỗ Tư chính là người quan trọng nhất của gia tộc Mã Khắc Tân, ông tuyệt đối không thể xảy ra chuyện. Cuối cùng, bởi vì thái độ của Nhan Tử Dạ rất kiên quyết nên Khắc Lỗ Tư chỉ có thể để lại hơn mười thú nhân cấp S cao cấp rồi quay về đế quốc Cáp Mỗ Lôi Đức.

Bởi vì Nhan Tôn không cẩn thận tiết lộ tin tức về bảo tàng nên đoạn thời gian này có rất nhiều đại gia tộc rục rịch. Đương nhiên cũng có vài gia tộc không tin tưởng.

Mọi thứ đều chuẩn bị tốt, An Nhĩ Tư cùng nhóm Nhan Tử Dạ đi tới tinh cầu mà Nhan Tôn đã tìm ra. Tân Địch là giống cái ngụy cấp S, đương nhiên không có khả năng mang theo. Thế nhưng Nhan Tử Dạ lại mang theo Tiểu Thứ cùng Tiểu Hoa, chúng có thể ẩn mình trong cơ thể cậu, chính là mấu chốt bất ngờ khi chiến đấu.

Năm đứa nhóc hiển nhiên luyến tiếc phụ mỗ nhà mình, thậm chí tiểu tứ cùng tiểu ngũ vẫn luôn kề cận Nhan Tử Dạ còn muốn đi theo. Bất quá cuối cùng vẫn bị Nhan Tử Dạ cản lại. Nơi bọn họ muốn đi quá nguy hiểm, cậu tuyệt đối sẽ không dẫn đám nhỏ theo. Vì thế nhóm Nhan Tử Dạ lặng lẽ rời đi sau khi căn dặn A Ngốc cùng Tân Địch trông chừng đám nhỏ. Đương nhiên, An Nhĩ Tư cũng lưu lại mấy thú nhân áo đen cấp S cao cấp hỗ trợ.

Phi hành khí phi hành suốt một ngày thì tới được tinh cầu cất giữ bảo tàng, cũng chính là tinh cầu Bố Lãng, lúc này cũng đã khá muộn. Phi hành phí cỡ lớn kỳ thực khá bắt mắt, vì thế sau khi đáp xuống một bãi đáp, bọn họ liền đổi qua phi hành khí cỡ nhỏ bay tới khu phố trung tâm.

Năm mươi thú nhân cấp S cao cấp toàn bộ phân tán, lẳng lặng theo sau nhóm An Nhĩ Tư.

Ba thú nhân cấp SS Bối Cơ phái tới giữ vai trò thủ vệ đi theo phía sau, trách nhiệm trọng yếu của họ chính là bảo hộ An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ. Những người khác không nằm trong phạm vi bảo hộ của họ.

Ba thú nhân cấp SS đều đã hơn tám trăm tuổi, mái tóc bạc trắng, gương mặt đầy nếp nhăn, liếc mắt nhìn qua hệt qua ba vị lão quản gia. Nếu không lộ ra hơi thở thì căn bản không có ai chú ý tới bọn họ.

Nhóm An Nhĩ Tư đi tới khu phố trung tâm, phát hiện tất cả phòng trọ đều chật ních. Bất quá không có vấn đề, bởi vì khách sạn cao cấp nhất khu này là sản nghiệp của Á Bá Lan đế quốc. Năm mươi thú nhân tản ra khắp nơi tìm hiểu tin tức, có người sắm vai các thân phận khác nhau cùng An Nhĩ Tư và Nhan Tử Dạ cùng trụ ở khách sạn.

Đi vào cửa khách sạn, một thú nhân mặc đồng phục đã chờ sẵn, nhìn thấy nhóm An Nhĩ Tư mặc thường phục lại đeo khẩu trang lập tức tiến tới đón. Tuy mái tóc bạc của An Nhĩ Tư rất chói mắt, thế nhưng người có tóc bạc ở tinh tế cũng không phải rất ít, một đường đi tới nhóm Nhan Tử Dạ đã gặp vài người. Vì thế không có gì đáng ngạc nhiên.

Thú nhân kia sở dĩ nhận ra nhóm An Nhĩ Tư chính là vì trên ngực áo An Nhĩ Tư có hình thêu tiểu bạch hổ. Đó chính là dấu hiệu vương thất Á Bá Lan.

Thú nhân, cũng chính là người quản lý khách sạn này cung kính hướng An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ khom thắt lưng: "Cung nghênh thiếu gia, thiếu phu nhân." Bên ngoài, mọi người đều gọi An Nhĩ Tư là thiếu gia, Nhan Tử Dạ là thiếu phu nhân để che giấu thân phận.

An Nhĩ Tư gật đầu: "Ừm, phòng chuẩn bị tốt chưa?"

"Đã chuẩn bị xong, mời thiếu gia cùng thiếu phu nhân." Thú nhân nọ làm tư thế mời, sau đó dẫn đoàn người An Nhĩ Tư vào trong.

Nhóm An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ được sắp xếp ở dãy phòng cao cấp nhất trên tầng cao nhất. Thú nhân nọ dẫn bọn họ lên rồi âm thầm lui xuống.

Sau khi vào phòng, Nhan Tử Dạ thả Tiểu Hoa ra, để nó thủ vệ ở ngay cửa. Tuy sức chiến đấu của Tiểu Hoa không cao nhưng tính cảnh giác rất mạnh, hơn nữa cũng không dễ dàng bị chú ý.

An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ mới ngồi xuống không lâu thì Áo Đức Kỳ đã ôm Tiểu Thứ ở cách vách đi qua.

Bốn người đứng trước cửa sổ sát đất nhìn ánh đèn bên dưới cùng đám người chi chít như những con kiến.

Người mở miệng đầu tiên là Áo Đức Kỳ: "Lúc tới đây, tôi nhìn thấy nhị trưởng lão của gia tộc Na Duy Á." Chuyện bảo tàng lần này Áo Đức Kỳ kỳ thực có dự cảm gia tộc mình sẽ phái người tới, bất quá thật không ngờ lại sớm như vậy.

Gia tộc Na Duy Á kỳ thực cũng không tin tưởng, dù sao cũng chỉ là truyền thuyết, trước đó có nghe thấy lời đồn nhưng cuối cùng đều là công dã tràng. Bất quá tuy không tin nhưng vì phòng ngừa vạn nhất nên gia tộc Na Duy Á vẫn phái nhị trưởng lão dẫn theo vài thú nhân cấp S tới. Nếu thực sự có bảo tàng thì cũng có thể giành lấy một phần.

An Nhĩ Tư nói: "Cần né tránh bọn họ không?"

Áo Đức Kỳ lắc đầu: "Không cần, cho dù bị bọn họ thấy cũng không sao cả, tôi là tôi, bọn họ là bọn họ." Ý tứ của Áo Đức Kỳ rất rõ ràng, anh cùng những người bên gia tộc Na Duy Á không đi chung đường, An Nhĩ Tư không cần cố kỵ.

An Nhĩ Tư gật đầu: "Tôi biết rồi, vừa nãy nhận được tin, đã có người tiến vào khu rừng kia điều tra, tôi nghĩ chắc ngày mai sẽ có tin truyền về." Đế quốc Á Bá Lan là đệ nhất đại đế quốc của tinh tế, thế lực cũng không nhỏ. Trên tinh cầu Bố Lãng này, thế lực trải rộng khắp nơi. Chỉ cần có gió thổi cỏ lay, An Nhĩ Tư sẽ biết ngay lập tức.

Nhan Tử Dạ cùng Tiểu Thứ lẳng lặng đứng bên cạnh hai người, không nói gì. Đợi hai người bàn không sai biệt lắm, Nhan Tử Dạ mới duỗi thắt lưng, nói với Áo Đức Kỳ: "Buổi tối chỉ ăn no có tám phần, bằng không bữa khuya do Áo Đức Kỳ làm đi, để chúng ta nếm thử tay nghề của anh."

Vừa nghe đến bữa khuya, ánh mắt Tiểu Thứ liền sáng rực, gần nhất nó hay chơi đùa với đám nhóc nên cũng biến thành tham ăn. Đương nhiên, nó vốn đã tham ăn.

Nhìn ánh mắt sáng long lanh của Tiểu Thứ, Áo Đức Kỳ nhìn chằm chằm Tiểu Thứ, khóe miệng khẽ cong lên: "Không thành vấn đề."

Ai cũng nhìn ra, Áo Đức Kỳ là nể mặt Tiểu Thứ mới đáp ứng xuống bếp. Bất quá đối với Nhan Tử Dạ mà nói, chỉ cần anh chịu xuống bếp là được, không quản là vì ai.

Sự thực, trù nghệ của Áo Đức Kỳ quả nhiên không bằng An Nhĩ Tư, bất quá Nhan Tử Dạ cũng không kén chọn, vẫn ăn ngon lành, An Nhĩ Tư thì lại càng không để tâm. Có người nguyện ý động thủ, cớ sao không hưởng. Ở cùng Nhan Tử Dạ, anh cũng dần dần lây nhiễm bệnh lười của cậu.

...

Hoàn Chương 159.

160. Chương 160: Giao Thời

Dùng xong bữa khuya, Áo Đức Kỳ cùng Tiểu Thứ rời đi, thông tấn khí của Nhan Tử Dạ vang lên, vừa nhìn thì cư nhiên là Tân Địch.

Sau khi tiếp nhận, xuất hiện trước mắt Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư là gương mặt nhỏ nhắn thở phì phì của năm đứa nhóc.

Đại đản: "Cha mỗ ba, hai người sao có thể vứt bỏ tụi con a?"

Nhị đản: "Đúng đúng, cha mỗ ba, tụi con thực nhớ hai người, khi nào hai người mới về a?"

Tam đản: "Phụ mỗ, đêm nay tụi con thực ngoan ngoãn uống hết dịch dinh dưỡng, hai người mau về đi!"

Tiểu tứ: "Con nhớ cha cùng mỗ ba."

Tiểu ngũ: "Con nhớ tới mức không ngủ được."

An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ không hẹn mà cùng mỉm cười, Nhan Tử Dạ nói: "Đêm nay mấy đứa cư nhiên ngoan như vậy à, tự mình uống hết dịch dinh dưỡng luôn?"

"Dạ dạ."

Năm đứa đồng loạt gật gật cái đầu nhỏ, tiết tấu cùng tần suất giống hệt như nhau, cứ như đã luyện tập qua. Gật một lúc thì đồng thanh nói: "Cha, mỗ ba, tụi con nhớ hai người."

"Mỗ ba thấy là mấy đứa nhớ thức ăn cha làm thì có?" Nhan Tử Dạ buồn cười nói, cậu đương nhiên hiểu đám nhóc. Từ sau tiệc giới thiệu, cậu cùng An Nhĩ Tư không còn quá khắt khe trong việc ăn thịt, dù sao chúng cũng đã phá xác hơn mười ngày, khí quan cùng dạ dày cũng đã phát dục thành thục. Chậm rãi, nhu cầu về thịt tăng lớn, năng lực tiêu hóa cũng mạnh hơn. Trước kia thì đỡ, giờ có thịt ăn thả ga thì cũng bắt đầu kén chọn. Sau khi dùng thức ăn do An Nhĩ Tư tự tay làm, lại ăn thức ăn của Tân Địch hoặc đầu bếp làm, đám nhóc hiển nhiên sẽ cảm nhận được bất đồng.

Mỗ ba cư nhiên biết chân tướng, năm đứa nhóc lập tức dẩu mỏ. Cuối cùng vẫn là tam đản ngây ngô lớn mật mở miệng: "Tân Địch thúc thúc cùng mấy thúc khác làm thức ăn không ngon như cha, con muốn ăn thức ăn cha làm."

Tân Địch vẫn luôn quan sát đám nhóc, thấy chúng cư nhiên nói mình làm thức ăn không ngon, lại còn ngang nhiên cáo trạng với mỗ ba mà không thèm để ý tới cảm xúc của mình? Tân Địch thực thương tâm nói: "Tam đản a, con nói thức ăn thúc làm không ngon, đầu bếp khác nấu cũng không ngon, kia về sau mấy đứa cứ uống dịch dinh dưỡng đi."

Tam đản còn chưa nói gì, bốn đứa kia nghe thấy Tân Địch cư nhiên không chịu đảm nhiệm trọng trách thì lập tức nóng nảy.

"Không cần, tụi con muốn ăn thịt thịt."

"Tân Địch thúc thúc, thúc đừng nghe tam đản, thịt thúc làm ngon lắm, ngày mai tụi con còn muốn ăn."

"Đúng đúng, ưm, tụi con còn ngoan ngoãn ăn hết cả rau luôn, cho nên ngày mai thúc nhất định phải làm cho tụi con ăn a."

"Đúng vậy, không có thịt thịt ăn, tụi con thực đáng thương a!"

Vì ăn, bốn đứa nhóc liều mạng bán manh với Tân Địch, biểu tình cùng ánh mắt đáng thương hề hề kia quả thực làm Tân Địch chịu không nổi. Tam đản thì không rõ tình huống cho lắm, nó chỉ ăn ngay nói thật thôi

mà, sao Tân Địch thúc thúc lại không làm cho chúng ăn nữa. Bất quá thấy anh em nhà mình đều lấy lòng Tân Địch thúc thúc, nghĩ tới thịt thịt sau này của mình, tam đản cũng thỏa hiệp.

"Tân Địch thúc thúc, thực xin lỗi, con không nên nói thức ăn người làm không ngon bằng cha làm. Ưm, tuy đó là sự thật nhưng con vẫn muốn nói thực xin lỗi, thúc mà không làm thịt thịt, bụng nhỏ của tam đản sẽ đói mốc meo luôn." Tam đản vỗ vỗ cái bụng nhỏ tròn vo của mình, cái miệng mếu mếu, nước mắt cư nhiên ầng ật sắp tràn ra ngoài.

Bốn đứa nhóc khác cũng đồng bộ làm ra biểu tình tương tự. Bộ dáng nếu Tân Địch không đáp ứng thì chúng liền khóc ngay.

Tân Địch quả thực không có cách nào với bộ dáng tội nghiệp của đám nhóc, bất đắc dĩ nói: "Rồi rồi rồi, mấy đứa mau thu hồi nước mắt đi, bằng không phụ mỗ lại tưởng tôi khi dễ mấy đứa."

Nghe Tân Địch nói vậy, đám nhóc mới nhớ ra mình đang nói chuyện với phụ mỗ, chúng lập tức thu hồi nước mắt. Tiếp tục xèo xèo chít chít oán giận với Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư. Vừa quay đầu đã quên béng đi chuyện vừa nãy, tốc độ biến sắc quả thực làm Tân Địch kinh ngạc.

"Được rồi, đã khuya lắm rồi, mấy đứa ngoan ngoãn đi ngủ đi. Cha cùng mỗ ba có chút việc nên vài ngày nữa mới về, các con phải ngoan ngoãn nghe lời ngoại tổ phụ cùng Tân Địch thúc thúc, nếu không ngoan, chờ cha về sẽ phạt. Biết chưa?" An Nhĩ Tư phân phó.

"Dạ." Năm đứa nhóc nghe lời An Nhĩ Tư nhất, bởi vì đối với chúng mà nói, cha nghiêm khắc nhất. Mặc dù đối với tam đản sẽ ôn nhu một chút, thế nhưng nếu làm sai chuyện thì cha vẫn không nương tay, vẫn trừng phạt.

Tuy trừng phạt chỉ là cấm ăn thịt mà thôi, thế nhưng đối với đám nhóc mà nói, không được ăn thịt là một chuyện rất to lớn.

Kỳ thực năm đứa nhóc thích nhất vẫn là mỗ ba, bởi vì mỗ ba sẽ cho chúng ăn ngon, chơi những trò chơi thực vui. Lén lén a, không cho cha biết. Cho dù là lúc cha trừng phạt, chỉ cần mỗ ba nói vài câu thì cha sẽ tha cho chúng ngay. Vì thế trong cảm nhận của năm đứa nhóc, địa vị của mỗ ba Nhan Tử Dạ còn cao hơn cha An Nhĩ Tư. Dùng lời nói của chúng thì mỗ ba chính là người tốt với chúng nhất.

Sau khi tắt thông tấn khí, Nhan Tử Dạ cười nói: "Đám nhỏ thực nghe lời anh."

An Nhĩ Tư ôm cổ Nhan Tử Dạ, đặt cậu dưới thân, hai tay không ngừng thăm dò, đồng thời sủng nịch nói: "Không có cách nào, không phải em đã nói làm phụ mỗ phải có một người mặt trắng, một người mặt đen sao? Hai người không thể cùng cưng chiều chúng. Tôi không nỡ để em ủy khuất nên đành đảm đương vai trò mặt đen a."

Nhan Tử Dạ xoa mặt An Nhĩ Tư, trong mắt tràn đầy ý cười: "Không có cách nào, ai bảo anh yêu tôi a!"

"Đúng vậy, tôi yêu em." An Nhĩ Tư cúi đầu hôn lên môi Nhan Tử Dạ. Nhan Tử Dạ lập tức đáp lại. Từ khi đám nhóc sinh ra, hai bọn họ tựa hồ chưa từng thân mật như vậy. Lúc ở nhà, mỗi khi An Nhĩ Tư có ý thân thiết thì đám nhóc liền chạy tới quấy rối, làm anh giận tới giơ chân.

Hiện giờ không có đám nhóc, hai người có thể thả lỏng mà thân thiết. Nhiệt độ trong phòng không ngừng tăng lên, ngay cả ánh trăng cũng bị cảnh xuân bên trong làm cho ngượng ngùng lẻn ra sau đám mây.

Không khí ở tinh cầu Bố Lãng rất tốt, có thể nhìn thấy sao trời rất xinh đẹp, thế nên hàng năm người tới đây du lịch cũng không ít. Đối với hai người trong phòng mà nói, hiện giờ bọn họ không còn thời gian thưởng sao ngắm trăng, đêm còn thực dài, sự tình cũng không cần sốt ruột.

Hôm sau, An Nhĩ Tư từ sớm đã thức dậy, bất quá anh không làm bữa dáng mà chờ Nhan Tử Dạ thức dậy rồi cùng Áo Đức Kỳ, Tiểu Thứ đi xuống phòng ăn ở tầng một ăn sáng. Ở đây không những có nhiều người dùng cơm mà còn có một ít người thích tụ lại trò chuyện.

"Nghe nói gì chưa, lại chết hai thú nhân cấp S cùng một thú nhân cấp A rồi. Này là người thứ mấy rồi a? Những người đó sao lại không sợ chết như vậy?"

"Này đáng gì chứ, nếu trong khu rừng thần bí kia thực sự có bảo tàng thì cũng đáng liều mạng một phen."

"Ai biết thật giả thế nào, mới bên ngoài thôi đã có ba con tinh tế thú SS rồi. Cả khu rừng rất lớn, hơn nữa tinh tế thú cũng nhiều, nếu không có bản đồ chuẩn xác, cho dù tốn một tháng cũng không nhất định tìm được."

"Khu rừng này thực giống rừng rậm tinh tế của Lam tinh, tinh tế thú cực nhiều. Nếu thực sự ẩn giấu bảo tàng thì người của tinh cầu Bố Lãng đã tìm rồi, còn đến phiên đám người ngoại tinh chúng ta à? Cũng không rõ người trong gia tộc nghĩ gì, biết rõ không có khả năng mà vẫn phái chúng ta tới."

"Không còn cách nào, này là ý của gia chủ, chúng ta phải chấp hành thôi. Nghe nói những người đó đã giết được hai tinh tế thú, con còn lại cũng bị trọng thương, cơ hội tốt như vậy chúng ta đương nhiên không thể buông tha. Mau ăn đi, ăn xong rồi qua đó tra xét địa hình một chút."

"Lại thêm một đám không sợ chết."

"Đúng vậy, này là nhóm thứ mấy rồi a? Cũng không biết là ai truyền tin, nói gì mà trong khu rừng có ẩn giấu phương pháp làm người ta thăng lên cấp SSS, thậm chí là càng cao hơn nữa, thế mà đám người kia cũng tin cho được."

"Quên đi, chúng ta quản nhiều như vậy làm gì, ở đây xem diễn là tốt rồi."

...

Hiện giờ tựa hồ toàn bộ tinh cầu Bố Lãng đã biết chuyện, bất quá nguyên dân ở đây tựa hồ không quá tinh tưởng, chỉ có đám người ngoại tinh mới tin thôi.

Nhan Tử Dạ ăn xong miếng thịt cuối cùng, cầm lấy khăn tay An Nhĩ Tư đưa qua xoa xoa miệng rồi nói: "Nhan Tôn thực thông minh, tin tức kia không phải ông ta bất cẩn mà là cố ý tung ra. Biết bản đồ đang trong tay chúng ta, ông ta không chiếm được nên thả tin ra để đám đại gia tộc phái người tới dò đường giúp mình. Quả nhiên là cáo gì."

"Ừm, chúng ta cũng không kém." An Nhĩ Tư nhận lấy khăn tay, tùy ý nói: "Hương vị thức ăn thế nào?"

"Sốt cà chua chúng ta mang tới không tồi." Nhan Tử Dạ cầm lấy bình sốt nhỏ trên bàn, tươi cười nói: "Phối với thịt thăn anh làm là ngon nhất."

An Nhĩ Tư cũng cười: "Đó là vì cà chua của em ngon nên tôi mới có thể làm được nước sốt ngon." An Nhĩ Tư đổ hết công lao lên người Nhan Tử Dạ, mà Nhan Tử Dạ thì tựa hồ rất hưởng thụ, mỉm cười gật gật đầu biểu thị đồng ý với cách nói của anh.

Áo Đức Kỳ cùng Tiểu Thứ ở bên cạnh lẳng lặng nhìn hai người cuồng tú ân ái, cảm thấy bọn họ quả thực kém xa.

Khu rừng thần bí của tinh cầu Bố Lãng nằm sát bên khu phố trung tâm. Trên lầu ba một khách sạn cao cấp, một thú nhân thoạt nhìn bốn mươi tuổi sau khi nhìn tin báo trên thông tấn khí liền lộ ra nụ cười thắng lợi.

"Ha ha, chủ ý của mình quả nhiên không tồi, ba tinh tế thú SS đã chết hai con, con còn lại trọng thường, chỉ cần thêm một ngày nữa, chỉ một ngày nữa thôi là có thể đột phá tiến sâu vào trong rừng. Cứ để đám người kia hỗ trợ tìm kiếm, nhân thủ cùng vật hi sinh miễn phí, sao lại không cần cơ chứ?" Ánh mặt trời theo cửa sổ chiếu rọi vào phòng, chiếu sáng gương mặt của người nọ.

Chỉ thấy người nọ một đầu tóc đen, con ngươi đen, trên mặt là nụ cười âm trầm, nếu Nhan Tử Dạ ở đây thì nhất định có thể nhận ra, người này chính là gia chủ tiền nhiệm của Nhan gia, Nhan Tôn.

....

Hoàn Chương 160

161. Chương 161: Xảo Ngộ

Lúc Nhan Tôn ôm cây đợi thỏ, nhóm Nhan Tử Dạ cũng đồng dạng.

Con tinh tế thú SS còn lại cũng bị nhóm người của đại gia tộc tiêu diệt, sau khi nhận được tin, Nhan Tôn không hành động mà nhóm Nhan Tử Dạ hành động.

Bởi vì trong tay nắm giữ bản đồ nên Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư trực tiếp đi theo chỉ thị của bản đồ, tới địa điểm bảo tàng.

"Theo tọa độ thì bảo tàng nằm ở trung tâm khu rừng thần bí, cách nơi này hơn mười km." Nhan Tử Dạ nhìn bản đồ, nói với nhóm An Nhĩ Tư.

"Khu vực trung tâm? An Nhĩ Tư nhướng mi: "Chỉ mới tiến vào bìa rừng đã gặp tinh tế thú SS sơ cấp, nếu còn đi sâu vào trong thì rất có thể sẽ càng lúc càng nguy hiểm."

Rừng rậm lớn như vậy, không phải bọn họ không muốn lái phi hành khí tìm kiếm. Thật sự là cây cối trong rừng đều là đại thụ che trời, cho dù là phi hành khí cỡ nhỏ cũng rất khó di chuyển. Nếu bay quá cao thì chẳng những không quan sát được tình huống bên dưới mà còn dễ dàng bị tinh tế thú có thể phi hành công kích. Như vậy thực bất tiện, cũng không an toàn. Thế nên chỉ có thể đi bộ.

Nhan Tử Dạ cũng biết hành động lần này rất nguy hiểm, vừa nãy nếu không có ba thú nhân SS trung cấp bảo vệ, bọn họ cũng không có khả năng dễ dàng đối phó hai con tinh tế thú kia. Bởi vì một trong hai con có khả năng phi hành.

Lần này mang theo năm mươi thú nhân cấp S, bởi vì nhân số nhiều nên An Nhĩ Tư bảo bọn họ phân tán ra, chân chính dẫn theo bên người chỉ có hơn mười thú nhân mà thôi. Người đông cũng dễ dàng trở thành mục tiêu chú ý của tinh tế thú hoặc đám người mưu tính.

"Nhưng chúng ta vẫn phải đi." Áo Đức Kỳ mở miệng, sau đó liếc nhìn hình xăm tiểu thứ cầu trên mu bàn tay Nhan Tử Dạ.

An Nhĩ Tư liếc nhìn Áo Đức Kỳ một cái rồi hạ lệnh: "Tiếp tục đi tới."

Mười mấy người tiếp tục tiến tới trước, lúc này vận may của nhóm An Nhĩ Tư tựa hồ rất tốt, đi hơn nửa giờ cũng không gặp phải tinh tế thú cấp SS. Cùng lắm cũng chỉ là một ít cấp S cao cấp mà thôi. So với tinh tế thú SS, tinh tế thú cấp S hiển nhiên dễ đối phó hơn. Hơn mười thú nhân cấp S đã có thể thoải mái ứng phó.

Thế nhưng càng đi sâu vào trong thì tinh tế thú ngày càng ít, cuối cùng thậm chí ngay cả một con tinh tế thú cũng không thấy. Nhìn thấy tình hình bất thường, nhóm An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ đều đề cao phòng bị.

Hơn mười thú nhân trước sau bảo bộ nhóm An Nhĩ Tư chậm rãi tiến tới, tùy thời canh gác. Đột nhiên, lỗ tai An Nhĩ Tư giật giật, anh nghe thấy một tiếng vang nhỏ. An Nhỉ Tư lập tức làm thủ thế, toàn bộ mọi người ngừng lại.

"Làm sao vậy?" Nhan Tử Dạ nhỏ giọng hỏi. An Nhĩ Tư đưa ngón tay lên môi làm thủ thế 'suỵt', sau đó anh chỉ chỉ phía trước rồi chỉ tai mình.

Nhan Tử Dạ hiểu ý, lập tức nghiêng tai lắng nghe, quả nhiên nghe được những âm thanh thật khẽ, giống như có người cầu cứu. Bất quá thực sự rất nhỏ, giống như được cơn gió mang tới.

Ba ảnh vệ SS đồng dạng cũng nghe thấy âm thanh dị thường, vì thế lập tức cảnh giác.

An Nhĩ Tư nói: "Nhất định là đám người tới tìm bảo khố, không cần để ý tới bọn họ, chúng ta đi đường vòng. Bất quá phải cẩn thận một chút, nơi này không hề có bóng dáng tinh tế thú, tôi nghĩ nhất định là chúng ta đã tiến vào địa bàn của tinh tế thú cấp SS trung cấp." Cũng may, cho tới lúc này tinh tế thú cao cấp nhất mà bọn họ gặp chỉ là SS trung cấp mà thôi.

Nhan Tử Dạ vừa theo sát bên cạnh An Nhĩ Tư vừa thấp giọng nói: "An Nhĩ Tư, tôi phát hiện, nhóm tinh tế thú trong rừng tựa hồ vẫn luôn duy trì cân bằng với thú nhân." Đúng vậy, vấn đề này cậu đã sớm muốn

hỏi, hiện giờ thú nhân có sức chiến đấu cao nhất chính là SS cao cấp, hơn nữa số lượng cũng không nhiều, chỉ dùng một bàn tay cũng có thể đếm đủ. Đương nhiên, thân là đại gia tộc đứng đầu tinh tế, Á Bá Lan có tới hai thú nhân cấp SS cao cấp tọa trấn. Thế nhưng gia tộc có quy định, nếu không phải gia tộc gặp nguy cơ diệt tộc thì hai người này sẽ không ra tay. Thế nên lần này Bối Cơ chỉ phái tới ba thú nhân cấp SS trung cấp.

Thú nhân bị hạn chế ở cấp SS, mà tinh tế thú tựa hồ cũng vậy, tất cả đều không thăng cấp được. Giống như có thứ gì đó đang duy trì cân bằng.

An Nhĩ Tư gật đầu: "Đúng vậy, căn cứ theo ghi chép, tinh tế thú cấp SSS từ một ngàn năm trước cũng bị diệt sạch theo thú nhân SSS. Một ngàn năm qua, thú nhân chưa từng xuất hiện cấp SSS, mà tinh tế thú cũng vậy. Quả thực là đạt thành mức cân bằng, thế nhưng chúng ta tìm kiếm thật lâu vẫn không tìm ra nguyên nhân."

"An Nhĩ Tư, nếu chúng ta tìm được bảo tàng, trở thành thú nhân cấp SSS thì có thể nào tinh tế thú cũng xuất hiện cấp SSS không?" Tưởng tượng tới khả năng này, không chỉ Nhan Tử Dạ, ngay cả ba ảnh vệ đi theo phía sau cũng hít một ngụm khí lạnh.

Nếu thực sự xuất hiện tinh tế thú cấp SSS thì một khi thú triều tiến tới, tai nạn của thú nhân cũng giáng xuống. Nghĩ tới kết quả này, đột nhiên mọi người đều khựng lại. Thú nhân cấp S đi ở phía trước cũng quay đầu lại nhìn Nhan Tử Dạ.

An Nhĩ Tư nghe thấy suy đoán của Nhan Tử Dạ thì sửng sốt một chút, sau đó lập tức phản ứng, con ngươi đen nổi lên ý cười, nói: "Nếu thật sự xuất hiện tinh tế thú cấp SSS thì đó cũng là khảo nghiệm với thú nhân chúng ta. Một ngàn năm trước nhiều tinh tế thú cao cấp như vậy tồn tại mà chúng ta vẫn có thể trụ lại, huống chi là bây giờ? Hơn nữa, khi đó chúng ta cũng có thú nhân SSS, cho dù không có thì tinh tế vẫn còn rất nhiều vũ khí nhiệt năng cỡ đại, chẳng lẽ còn phải sợ đám tinh tế thú kia à?"

Đúng, hiện giờ đã khác trước kia. Trước kia khoa học kỹ thuật không quá phát đạt mà vẫn có thể đối phó với tinh tế thú SSS. Hiện giờ khoa học kỹ thuật hiện đại, có cơ giáp, có phi hành khí, vũ khí thì nhiều không kể siết, căn bản không cần sợ hãi.

Lời nói của An Nhĩ Tư lập tức làm mọi người tin tưởng. Đoàn người lại tiếp tục tiến tới, động tác nhanh hơn, thế nhưng âm thanh nghe ở phía trước cũng ngày càng gần. Vốn bọn họ định đi vòng, thật không ngờ đi một hồi lại vòng trở lại, hơn nữa khoảng cách tựa hồ ngày càng gần.

"Xem ra chúng ta không thể tránh được rồi, chỉ có một đường, chúng ta cứ thử xem rốt cuộc là thế nào đi?" An Nhĩ Tư dùng ánh mắt hỏi Nhan Tử Dạ.

"Đi thôi." Nhan Tử Dạ cũng muốn biết rốt cuộc là ai mà tiến vào trung tâm rừng rậm còn nhanh hơn bọn họ.

Thế nhưng lúc nhóm An Nhĩ Tư đi tới nơi phát ra âm thanh thì bọn họ bị hình ảnh trước mắt dọa sợ. Chỉ thấy trên đại thụ che trời giăng đầy tơ nhện màu trắng, trên mỗi nhánh cây có một cái kén treo ngược, hơn nữa bên trong chính là một thú nhân. Liếc mắt nhìn lại, ít nhất cũng có mười mấy cái kén. Loáng thoáng nhìn qua thì đại đa số thú nhân bị vây bên trong tựa hồ đã không còn hơi thở. Mà âm thanh kêu cứu kia ngay lúc nhóm An Nhĩ Tư đi tới cũng đã đình chỉ.

Treo trên cây, một thú nhân tóc đen trung niên đang từng ngụm từng ngụm thở phì phò, lồng ngực bị thứ sắc bén đâm thủng đang không ngừng trào máu tươi. Gào to hơn nửa giờ, môi khô nứt, hiện giờ đã không còn sức lực kêu nữa. Đang lúc tuyệt vọng thì đột nhiên ông nhìn thấy nhóm An Nhĩ Tư xuất hiện.

Nghe thấy động tĩnh, thú nhân tóc đen trung niên lập tức gian nan ngẩng đầu, lúc nhìn thấy Áo Đức Kỳ có mặt trong đám người, thể lực vốn cạn kiệt giống như được bổ sung. Lập tức hô lớn: "Áo Đức Kỳ…. Áo Đức Kỳ…" Thú nhân trung niên giống như người đang đi trên sa mạc thì nhìn thấy ốc đảo.

Tuy thân thể thú nhân trung niên bị tơ nhện vây quanh, mặt cũng bị máu tươi nhuộm đỏ, thế nhưng Áo Đức Kỳ vẫn nhìn ra hình dáng gương mặt đại khái, cộng thêm mơ hồ nhìn thấy cách ăn mặc trên người nên cũng đoán ra người nọ.

"Nhị trưởng lão?"

Đúng vậy, người kia chính là nhị trưởng lão của gia tộc Na Duy Á. Áo Đức Kỳ nhìn thấy người nọ là nhị trưởng lão thì cẩn thận quan sát những người bị treo còn lại, anh phát hiện bên trong cư nhiên có vài người thuộc về gia tộc Na Duy Á.

Vốn Áo Đức Kỳ không muốn dính líu tới nhóm nhị trưởng lão, thế nhưng hiện giờ đã gặp thì không thể thấy chết không cứu. Một tia sáng xanh chợt lóe, hơn mười lưỡi phi đao dị năng từ tay Áo Đức Kỳ bay ra tới.

Mắt thấy đao năng lượng bay về phía kén nhện, kết quả 'keng keng keng…', hơn mười lưỡi đao năng lượng cư nhiên bị bắn ngược ra ngoài.

"Vô dụng… dùng… lửa." Lúc này nhị trưởng lão đã có chút kiên trì không nổi nữa, bởi vì ông phát hiện sau khi Áo Đức Kỳ công kích, chiếc kén cư nhiên chậm rãi siết chặt. Những thú nhân vốn ngất xỉu trong kén cũng thống khổ tỉnh lại.

Nghe thấy lời nhị trưởng lão, An Nhĩ Tư nói với mười thú nhân cấp S đi theo: "Thú nhân có dị năng hệ hỏa lên cứu người, chỉ cứu những người còn sống." Trước không nói tới Áo Đức Kỳ vốn là bạn thân của anh, với phân lượng của gia tộc Na Duy Á ở Ni Lạp Nhĩ đế quốc, An Nhĩ Tư hiển nhiên sẽ ra tay cứu giúp.

"Vâng." Trong số hơn mười thú nhân chỉ có ba người là dị năng hệ hỏa, những người khác lưu lại ở xung quanh nhóm An Nhĩ Tư đề phòng, ba thú nhân kia trực tiếp tung hỏa cầu thuật ném về phía mạng nhện, quả cầu lửa vừa tiếp xúc với mạng nhện thì bắt đầu cháy lan ra. Ba thú nhân không ngừng khống chế hỏa cầu thiêu đốt kén nhện mà không tổn thương người bên trong.

"Ầm…" Sau khi phần tơ nhện ở phần gốc bị đốt rụi, nhị trưởng lão cùng ba thú nhân khác còn sống sót cùng rớt xuống đất. Áo Đức Kỳ lập tức cầm kiếm laser bước tới muốn chém đứt tơ nhện đang vây quanh người nhị trưởng lão, kết quả kiếm laser lóe tia lửa nhưng tơ nhện không đứt sợi nào. Xem ra vẫn không được, vẫn phải cần lửa.

"Tôi tới." Nhan Tử Dạ tiến tới, ánh lửa trong tay lóe sáng, trực tiếp hướng về phía tơ nhện trên người nhị trưởng lão, số tơ nhện kia hệt như băng gặp hỏa, cư nhiên hòa tan. Sau khi kén nhện bị đốt thành một lỗ hổng, Áo Đức Kỳ lập tức nhân cơ hội kéo nhị trưởng lão ra ngoài.

Nhị trưởng lão được kéo ra hệt như người bị ngộp nước, từng ngụm từng ngụm, tham lam hít thở không khí trong lành.

…

Hoàn Chương 161.

---

162. Chương 162: Huyết Tri Chu

Áo Đức Kỳ nhìn thấy vết thương của nhị trưởng lão thì lập tức lấy nước thuốc chữa trị cho ông uống.

Đợi nhị trưởng lão uống xong, hổn hển thở hắt một hơi thì Áo Đức Kỳ lập tức hỏi: "Phát sinh chuyện gì?"

"Huyết… tri chu… nơi này có huyết chi tru thú… mau đi…" Lúc nói chuyện nhị trưởng lão vẫn còn thở hổn hển, bất quá đã có thể tinh tường nói ra lời mình muốn.

Nghe thấy là huyết tri chu thú, ngay cả An Nhĩ Tư cũng nhịn không được mím môi. Càng miễn bàn tới người khác. Huyết tri chu thú kỳ thực chỉ có sức chiến đấu SS sơ cấp, toàn thân đỏ như máu, nó chỉ hút máu chứ không ăn thịt người. Hơn nữa chỉ hút máu tươi, phần miệng của huyết tri chu có hai chiếc vòi bén nhọn chuyên dùng để hút máu. Chính vì thế nó mới được gọi là huyết tri chu.

Hiện giờ nhóm An Nhĩ Tư có mười mấy thú nhân cấp S, bốn thú nhân SS, kỳ thực căn bản không cần sợ huyết tri chu chỉ có sức chiến đấu SS sơ cấp. Thậm chí có thể thắng lợi áp đảo. Thế nhưng thứ làm người

ta khiếp sợ huyết tri chu không phải sức chiến đấu cấp S sơ cấp hay đặc tính hút máu của nó, mà là loài huyết tri chu có tập quán sống quần cư. Huyết tri chu thích quần cư, một đàn ít nhất cũng hơn mười con, hơn nữa tơ của chúng chính là thứ vũ khí làm người ta đau đầu nhất. Đó cũng là nguyên nhân làm người ta sợ hãi.

Chính là rất kỳ quái, vì sao chúng bắt nhóm nhị trưởng lão tới đây rồi lại không hút máu của bọn họ?

"Mau chóng rời đi." Chết tiệt, An Nhĩ Tư cùng những người khác chỉ nghĩ là tri chu thú bình thường mà thôi, dù sao huyết tri chu cũng rất hi hữu, thật không ngờ vừa mới tiến nhập vào rừng không lâu đã đụng trúng, nếu để huyết tri chu quay lại thì bọn họ đừng nghĩ tới chuyện rời đi.

Nhóm thú nhân được giải cứu toàn bộ là người của gia tộc Na Duy Á, sau khi cứu người, mọi người lập tức chuẩn bị rời đi. Kết quả, xung quanh đột nhiên vang lên âm thanh 'loạt xoạt', hơn nữa còn là ngày càng gần hơn.

Thân thể mọi người không khỏi cứng đờ, An Nhĩ Tư nhìn lại thì thấy một mảng màu đỏ đầy khủng bố, tiếp đó anh quát lớn một tiếng: "Chạy…" Toàn bộ mọi người bắt đầu cấp tốc bỏ chạy.

Ba mươi mấy người chạy như điên trong rừng, phía sau là một đàn nhện đỏ như máu đang điên cuồng đuổi theo. Tốc độ con nhện đầu đàn rất nhanh, so với nhóm An Nhĩ Tư nhanh hơn gấp đôi. Ánh mắt thật to của nó nhìn nhóm thú nhân chạy trốn phía trước mà lóe sáng quang mang tham lam. Nó không ngừng vung vung chiếc chân sắc bén, dưới ánh mặt trời chiếu rọi lóe sáng hàn quang làm người ta không rét mà run. Khủng bố nhất chính là lúc chúng hoạt động quần thể, số lượng thật khổng lồ, quét mắt nhìn lại chỉ thấy một mảng rậm rạp, ít nhất cũng hơn hai mươi mấy con, quả thực làm người ta khủng hoảng.

Đàn nhện ở phía sau rượt theo không tha, từng chút từng chút tới gần, nhóm An Nhĩ Tư ở phía trước căn bản không để ý tới gì khác, chỉ biết liều mạng chạy. Nhóm thú nhân mới được cứu nên thể lực cùng tinh thần lực vẫn chưa kịp hồi phục. Mắt thấy đám nhện càng lúc càng gần, đột nhiên một con nhện từ mặt đất phóng lên một thân cây, tiếp đó lợi dụng lực nhảy lao xuống, bổ gục thú nhân Na Duy Á chạy ở sau cùng. Ngay sau đó, phía sau truyền tới tiếng kêu thảm thiết của người nọ.

Nhóm An Nhĩ Tư chạy ở phía trước căn bản không thể để ý, hiện giờ thời khắc quá nguy hiểm, chỉ có thể tự lo cho mình. Không ai có thể làm thánh mẫu quay lại cứu người nhất định phải chết kia.

Trong số nhóm người thì chỉ có Nhan Tử Dạ nhẹ nhàng nhất, bởi vì cậu có thể dùng linh lực để phi hành cùng thuấn di, căn bản không e ngại huyết tri chu. Lúc nghe thấy phía sau truyền tới tiếng kêu thảm thiết, cậu còn có thể bớt chút thời gian quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một con nhện lớn đỏ như máu cắm phập một chiếc chân sắc bén vào đùi thú nhân nọ, máu tươi lập tức trào ra không ngừng. Huyết tri chu đưa cái miệng lớn của mình tới gần thú nhân nhưng không hút máu mà phun ra sợi tơ trắng quấn lấy đối phương, tiếp đó nó nâng thú nhân nọ lên rồi tiếp tục đuổi theo nhóm Nhan Tử Dạ.

Thực kỳ quái, bắt được con mồi nhưng cư nhiên không lập tức hưởng thụ mà mang theo rồi tiếp tục đuổi theo những con mồi khác? Này rốt cuộc là chuyện gì?

"An Nhĩ Tư, anh quay lại nhìn thử đi." Nhan Tử Dạ cảm thấy sự tình tựa hồ có chút không thích hợp, liền hô.

An Nhĩ Tư nghe vậy liền quay đầu nhìn ra sau, liền thấy huyết tri chu dùng hai chân trước nâng thú nhân kia đuổi theo phía sau. Anh cũng cảm thấy không thích hợp, lại quay đầu nhìn phía trước. Bọn họ đã chạy một đoạn đường, theo lý mà nói thì hẳn đã chạy ra khỏi địa bàn của huyết tri chu, phải có rất nhiều tinh tế thú mới đúng.

Thế nhưng dọc theo đường đi, ngay cả một con cũng không nhìn thấy. Sự tình như vậy chỉ có hai khả năng, thứ nhất, bọn họ đã tiến vào địa bàn của một con tinh tế thú cấp cao khác, thế nhưng đám nhện phía sau cứ bám riết không tha thì khả năng này có thể loại bỏ. Bởi vì nếu thực sự tiến vào địa bàn của tinh tế thú khác, đám nhện sẽ không rượt như vậy. Dù sao tinh tế thú có ý thức địa bàn, một khi có tinh tế thú khác xâm nhập, nó sẽ lập tức phát động công kích.

Thế nên cho dù là đang đi săn, nếu con mồi tiến vào địa bàn của tinh tế thú cao cấp khác thì nó sẽ không truy đuổi nữa.

Khả năng này không phải, kia chỉ còn lại một khả năng, bọn họ chạy xa như vậy mà xung quanh vẫn không thấy bóng tinh tế thú, thuyết minh họ vẫn chưa thể thoát khỏi địa bàn của đám nhện. Địa bàn của tinh tế thú không có khả năng lớn như vậy, trừ phi….

Lúc bọn họ gạt đám cỏ dại cao hơn một mét ra thì bị tình cảnh phía trước làm sợ ngây người.

Chỉ thấy phía trước xuất hiện một hang động, mà bên ngoài cửa hang chất đống đủ loại thi cốt. Phía trên đống xương còn có vài thú nhân cả người đầy máu, theo lồng ngực khẽ phập phồng, thỉnh thoảng lại phát ra vài tiếng rên khe khẽ thì có thể xác định bọn họ vẫn chưa chết. Mà trên người bọn họ thì phủ kín những con nhện con màu đỏ nhạt.

Đám nhện con đang hút máu tươi từ người thú nhân, mà ở chỗ cửa hang lại không ngừng có nhện con bò ra. Nháy mắt mấy thú nhân kia đã bị đám nhện bao phủ hoàn toàn. Nhìn một màn này, toàn thân đám người đều phát lạnh.

Ổ nhền nhện, bọn họ cư nhiện chạy thẳng tới ổ nó.

"Quả nhiên là vậy…" An Nhĩ Tư lẩm bẩm: "Đám nhện kia sở dĩ không hút máu ngay là vì muốn cung cấp máu tươi cho đám nhện con. Dọc theo đường đi, chúng dốc sức đuổi theo chúng ta như vậy là cố ý muốn lùa chúng ta về ổ."

'Loạt xoạt…'

Ngay lúc này, đám nhện phía sau cũng đuổi tới, lúc nhóm An Nhĩ Tư định vòng qua hang động thì đám nhện con ở cửa động cũng phát hiện bọn họ, chúng hưng phấn kêu sì sì rồi bò tới ngăn chặn.

"Chúng cư nhiên có trí tuệ, chúng ta phải làm sao?" Nhan Tử Dạ tựa lưng vào An Nhĩ Tư hỏi. Nếu chỉ có cậu cùng An Nhĩ Tư thì Nhan Tử Dạ có thể thi triển thuấn di rời đi, tuy sẽ bị linh lực phản phệ nhưng vẫn tốt hơn chết ở đây. Thế nhưng hiện giờ lại có nhiều người như vậy, Nhan Tử Dạ căn bản không thể thi triển thuấn di. Hơn nữa cho dù làm được thì cũng không có cách nào mang theo nhiều người như vậy.

"Chúng ta ngăn cản đám nhện, thiếu gia cùng thiếu phu nhân mau chạy đi." Một trong ba ảnh vệ nói với An Nhĩ Tư. Sau đó, ba người bọn họ lập tức nhắm tới đám huyết tri chu ở phía sau, mà hơn mười thú nhân cấp S thì lập tức công kích đám nhện con ở phía trước.

"Ầm ầm ầm…"

Dị năng đủ loại màu sắc không ngừng lóe sáng, khói bụi văng khắp nơi, vô số nhện con bị nổ bay. Vài con nhện lớn cũng bị dị năng của ba ảnh vệ đánh bay. Thế nhưng đám nhện không hề sợ chết, con trước bị giết thì con sau lại xông tới.

So với đám nhện lớn phía sau, đám nhện con phía trước dễ đối phó hơn, thế nhưng số lượng lại quá nhiều, thực khó chơi. Vô số sợi tơ trắng phun ra, nếu bị dính vào người thì sẽ rất khó giãy ra.

Ngay lúc nhóm An Nhĩ Tư chuẩn bị giết chết nhóm nhện con phá vây thì đám nhện ở phía sau đã chạy tới vây ở xung quanh cửa hang, hơn mười thú nhân đối mặt với một đàn huyết tri chu cấp SS sơ cấp căn bản không thể hoàn thủ.

Cho dù có ba thú nhân SS ở phía sau ngăn cản cùng mười thú nhân cấp S ở phía trước mở đường thì vẫn không thể thoát ra.

Mà tinh thần lĩnh vực của An Nhĩ Tư hoàn toàn không có chút tác dụng nào với đám huyết tri chu, anh chỉ có thể không ngừng sử dụng dị năng công kích.

Tơ nhện màu trắng bay đầy trời, mắt thấy ba thú nhân hệ hỏa đang ở phía trước bị tơ nhện quấn lấy rồi kéo đi, Nhan Tử Dạ lập tức vận dụng linh lực, hồng quang trên người tỏa sáng mãnh liệt, nháy mắt, vô số hỏa cầu bay về phía đám nhện.

"Tê tê tê…" Đám nhện đang định kéo mấy thú nhân đi bị hỏa cầu đánh trúng thì lập tức bị thiêu rụi, huyết tri chu cấp SS sơ cấp cứ vậy bị quả cầu lửa nho nhỏ của Nhan Tử Dạ đốt thành tro tàn.

Phát hiện công kích của mình hiệu quả, Nhan Tử Dạ thực vui vẻ, quả nhiên đám sợ nhện lửa. Đương nhiên, nếu là lửa bình thường thì không có khả năng dễ dàng giết chết chúng như vậy. Bằng không, ba thú nhân hệ hỏa cấp S kia cũng không chiến đấu vất vả như vậy, thậm chí còn suýt chút nữa bị tha đi.

Nhan Tử Dạ dùng chính là linh lực biến thành ngọn lửa, gọi tắt là linh hỏa. Linh hỏa tương tự như tam muội chân hỏa của tu tiên, một khi bị dính vào, trừ phi người thi pháp đình chỉ hoặc bản thân có đủ tu vi dập tắt, bằng không sẽ lập tức bị linh hỏa đốt rụi từ ngoài vào trong, thẳng tới khi biến thành tro tàn, thế nhưng hiện giờ Nhan Tử Dạ không thể để ý nhiều như vậy.

"Tất cả mọi người đến gần tôi." Nhan Tử Dạ hô lớn.

Mọi người đều dùng khóe mắt liếc nhìn về phía Nhan Tử Dạ, bất động. Bọn họ đang chờ đợi An Nhĩ Tư ra lệnh.

An Nhĩ Tư nhìn Nhan Tử Dạ thật sâu: "Tiểu Dạ, em muốn làm gì?"

"Tôi có biện pháp đối phó chúng, thế nhưng toàn bộ mọi người phải tựa vào sát bên cạnh tôi." Hiện giờ đã không còn thời gian giải thích, thế nên Nhan Tử Dạ chỉ có thể dùng ánh mắt kiên quyết trả lời An Nhĩ Tư.

"Được." Chẳng chút do dự, An Nhĩ Tư chọn lựa tin tưởng Nhan Tử Dạ, sau đó anh hô với các thú nhân đang chiến đấu: "Toàn bộ tới gần Tiểu Dạ."

Mọi người lập tức hướng đám nhện tung ra một kích cuối cùng rồi lùi rới gần Nhan Tử Dạ. Tuy không biết vì sao An Nhĩ Tư lại ra lệnh như vậy nhưng hiện giờ mọi người đều xem An Nhĩ Tư là đầu lĩnh, thế nên lúc anh ra lệnh, tất cả đều làm theo.

Lúc mọi người tập trung trong phạm vi mình có thể phòng hộ, mắt thấy đám tơ của lũ nhện ùn ùn phun tới, Nhan Tử Dạ nói: "An Nhĩ Tư, lồng phòng hộ."

Ngân quang trên người An Nhĩ Tư chợt lóe, lập tức dựng lồng phòng hộ, bảo hộ mọi người ở bên trong. Cứ vậy tơ nhện liền quấy đầy lồng phòng hộ, thoáng chốc đã tạo thành một chiếc lưới tơ. Mọi người đều bị vây ở bên trong lồng phòng hộ, lúc tinh thần lực An Nhĩ Tư hao hết thì cũng chính là giờ chết của bọn họ. Làm vậy quả thực chính là tự lao vào chỗ chết.

Tất cả mọi người không hiểu Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư rốt cuộc muốn làm gì, chẳng lẽ muốn dẫn theo mọi người cùng tự sát?

...

Hoàn Chương 162.

163. Chương 163: Huyết Tri Chu 2

"Thiếu gia…."

"An Nhĩ Tư…."

"Cái Nhĩ thiếu gia…"

Mắt thấy tơ nhện quấn trên lồng phòng hộ ngày càng nhiều, gần như đã che hết đường đi, tình huống này bọn họ căn bản không có cách nào trốn thoát. Mọi người đều bắt đầu khẩn trương.

Thấy mọi người nhìn mình, An Nhĩ Tư lại nhìn về phía Nhan Tử Dạ: "Tiểu Dạ…"

Lúc này yêu đan màu đỏ trong cơ thể Nhan Tử Dạ bắt đầu điên cuồng chuyển động, mà hồng quang trên người Nhan Tử Dạ cũng càng lúc càng chói mắt, mắt thấy tơ nhện trên lồng phòng hộ càng lúc càng nhiều, trán An Nhĩ Tư cũng toát mồ hôi lạnh. Rốt cuộc, Nhan Tử Dạ cũng ngưng tụ toàn bộ linh lực thành linh hỏa.

"A…." Nhan Tử Dạ ngửa mặt lên trời rống một tiếng dài, hồng quang trên người cũng bùng nổ.

"Ầm…" Hồng quanh mãnh liệt mang theo cảm giác nóng rực nháy mắt phá tan lồng phòng hộ của An Nhĩ Tư, mà đám tơ nhện vốn bao trùm ở phía trên vừa tiếp xúc với hồng quang đã nháy mắt biến thành tro bụi. Đám huyết tri chu lớn nhỏ ở xung quanh sau khi bị hồng quang bao phủ thì căn bản không kịp phát ra âm thanh đã biến mất.

Hồng quang hệt như ngọn lửa tận thế cắn nuốt hết thảy cự thú, không chút kiêng kể giương nanh vuốt, nghe theo mệnh lệnh của chủ nhân mà cắn nuốt toàn bộ, chỉ để lại chút tro bụi.

Hồng quang biến mất, hơn hai mươi huyết tri chu cấp SS cùng đám nhện con rậm rạp chi chít cũng biến mất hoàn toàn. Cây cối hoa cỏ ở xung quanh nhóm Nhan Tử Dạ tầm một trăm mét cũng biến mất, mà đống thi cốt đầy đất đã sớm trở thành quá khứ, chỉ chừa lại một khoảng đất trống thật lớn.

Đợi mọi người mở to mắt thì thực sự bị tình cảnh trước mắt chấn kinh. Đám nhện vừa nãy hại bọn họ chật vật không thôi cư nhiên bởi vì một kích của Nhan Tử Dạ mà bị thiêu rụi toàn bộ? Sao có thể? Này căn bản không phải là dị năng hệ hỏa bình thường có thể làm được.

Không chỉ những người khác, ngay cả An Nhĩ Tư rất hiểu Nhan Tử Dạ cùng thực kinh ngạc nhìn Nhan Tử Dạ, thú nhân cấp SS trung cấp còn không đối phó nổi đàn huyết tri chu, thế mà chúng cư nhiên bị một mình Nhan Tử Dạ tiêu diệt? Có phải anh đang nằm mơ không?

Linh lực trong cơ thể bởi vì một đòn công kích này mà cạn kiệt, toàn thân Nhan Tử Dạ không còn chút khí lực, thân mình mềm nhũn ngã xuống, An Nhĩ Tư lập tức đỡ cậu.

"Tiểu Dạ…" An Nhĩ Tư khẩn trương nhìn Nhan Tử Dạ, phát hiện sắc mặt cậu tái nhợt thì sốt ruột hỏi: "Tiểu Dạ, em sao rồi?"

"Tôi… không sao… nghỉ ngơi một chút thì tốt rồi." Nhan Tử Dạ ngay cả khí lực nâng tay cũng không có, thế nhưng cậu vẫn dùng ánh mắt bảo An Nhĩ Tư một chút, An Nhĩ Tư liếc nhìn hoa văn thực nhân hoa cùng tiểu thứ cầu trên mu bàn tay cậu, phát hiện chúng đang chậm rãi lóe sáng thì anh liền biết Tiểu Hoa cùng Tiểu Thứ đang truyền linh lực cho Nhan Tử Dạ.

"Ừm, em nghỉ ngơi chút đi." An Nhĩ Tư đặt tinh hạch cấp S đã sớm chuẩn bị vào tay Nhan Tử Dạ, sau đó ôm cậu đi tới gốc đại thụ ở bên cạnh ngồi xuống. Mà Nhan Tử Dạ cứ vậy tựa vào lòng An Nhĩ Tư, lẳng lặng hấp thu linh lực.

Mọi người tựa hồ đến lúc này mới hồi phục tinh thần, nhìn Nhan Tử Dạ đang hấp thu năng lượng tinh hạch, ánh mắt bọn họ chứa đầy kinh ngạc.

Bọn họ nhiều người như vậy mà không có cách nào với đám nhện lớn lớn nhỏ nhỏ kia, thế mà Nhan Tử Dạ cư nhiên chỉ dùng một chiêu đã trực tiếp diệt sạch toàn bộ, này bảo bọn họ sao không rung động. Mặc dù sau khi đám nhện bị tiêu diệt, tinh thần lực cùng dị năng của Nhan Tử Dạ tựa hồ bị cạn kiệt, bất quá sau khi giết chết một đám huyết tri chu SS mà không có chút vấn đề nào mới khó tin, bằng không cũng không đơn giản là khiếp sợ nữa.

Tinh thần lực cùng sức chiến đấu của Nhan Tử Dạ rốt cuộc là bao nhiêu? Đã đạt tới cấp bậc nào rồi? Là SS sơ cấp? Hay SS trung cấp? Không, theo uy lực của chiêu vừa nãy thì sức chiến đấu của Nhan Tử Dạ tựa hồ đã đạt tới cấp SS cao cấp.

Ba ảnh vệ cấp SS cũng cảm thấy vậy, sức chiến đấu của vương tử phi nhà bọn họ nhất định đã đạt tới SS cao cấp. Mới hai mươi tuổi cư nhiên đã đạt tới đẳng cấp này, quả thực làm người ta chấn kinh. Theo thái độ của vương tử An Nhĩ Tư thì hẳn vương tử đã sớm biết sức chiến đấu thật sự của vương tử phi, vì thế mới nghe lời vương tử phi như vậy.

Cấp SS cao cấp chỉ mới hai mươi tuổi, toàn bộ tinh tế chỉ có vài lão tổ tông hơn ngàn tuổi đạt tới mà thôi. Vốn An Nhĩ Tư mới ba mươi đã đạt tới cấp SS trung cấp đã đủ làm bọn họ kinh ngạc rồi, hiện giờ cư nhiên lại lòi ra chuyện Nhan Tử Dạ là SS cao cấp, quả thực là làm người ta khó tiếp nhận. Nếu tin này truyền ra ngoài thì toàn bộ tinh tế đều khiếp sợ.

Đế quốc Á Bá Lan có vương tử phi vừa cường hãn vừa có năng lực sinh dục, bọn họ quả thực là được thần thú chiếu cố. Có vương tử phi ở, sau này đế quốc Á Bá Lan đế quốc nhất định sẽ hưng thịnh dài lâu.

Trừ bỏ An Nhĩ Tư, tất cả mọi người đều hiểu nhầm là Nhan Tử Dạ có sức chiến đấu cấp SS cao cấp, ba ảnh vệ dùng ánh mắt đề phòng nhìn đám nhị trưởng lão Na Duy Á, chuyện này tuyệt đối không thể truyền ra ngoài. Vì thế ba ảnh vệ đang suy nghĩ xem có nên diệt khẩu hay không. Hơn nữa sở dĩ bọn họ gặp nguy hiểm như vậy cũng là vì nhóm nhị trưởng lão Na Duy Á, thế nên bọn họ căn bản không có chút hảo cảm nào.

Thấy ba ảnh vệ cấp SS lộ ra ánh mắt sát khí, nhị trưởng lão Na Duy Á nhất thời cảm thấy tay chân mềm nhũn, cuống quít biện hộ: "Chúng ta… chuyện này chúng ta tuyệt đối sẽ không lộ ra."

Ba ảnh vệ căn bản không nghe nhị trưởng lão Na Duy Á giải thích, khí thế của cường giả cấp SS trung cấp lập tức phóng xuất, đương nhiên, bởi vì nơi này là rừng rậm, sợ trêu chọc đám tinh tế thú nên khí thế của nhóm ảnh vệ chỉ nhắm về phía nhóm nhị trưởng lão. Mà Áo Đức Kỳ bởi vì cùng nhóm với An Nhĩ Tư nên ba ảnh vệ không để ý tới.

Nhị trưởng lão chỉ mới là cấp S cao cấp mà thôi, ngay cả khí thế của thú nhân cấp SS sơ cấp cũng chịu không nổi, càng miễn bàn tới ba thú nhân cấp SS trung cấp cùng phóng xuất. Ông trừng tiếp 'bịch' một tiếng, quỳ gối xuống đất, vài thú nhân phía sau thì trực tiếp ngã rạp xuống.

Bọn họ căn bản không chịu nổi khí thế của ba thú nhân cấp SS trung cấp, hơn nữa nhóm ảnh vệ cũng không ngừng phát ra sát khí, nhóm nhị trưởng lão bị dọa tới túa mồ hôi lạnh, tim đập nhanh tới sắp đình chỉ, khóe miệng cũng bắt đầu trào ra máu tươi, cuối cùng nhị trưởng lão cũng không chịu nổi, 'ba' một tiếng, ngã rạp xuống đất như nhóm thú nhân phía sau.

Áo Đức Kỳ đứng ở một bên chỉ lẳng lặng nhìn, không nói gì. Kỳ thực anh đã sớm hối hận, nếu không phải vì cứu nhóm nhị trưởng lão, bọn họ cũng không bị đám huyết tri chu đuổi giết. Nếu không phải có Nhan Tử Dạ, chỉ sợ bọn họ hiện giờ đã trở thành thức ăn của đám nhện con rồi!

Hơn nữa Áo Đức Kỳ vốn đã không có hảo cảm với nhóm trưởng lão trong tộc, vì thế lại càng không xen vào. Anh cứ coi như không thấy.

Nhị trưởng lão quỳ rạp dưới đất không thể động đậy, thế nhưng ánh mắt vẫn tràn đầy hi vọng nhìn Áo Đức Kỳ, tựa hồ hi vọng Áo Đức Kỳ có thể cứu mình. Thế nhưng Áo Đức Kỳ chỉ thờ ơ.

Ngay lúc nhóm nhị trưởng lão sắp chống đỡ không được thì An Nhĩ Tư đang ôm Nhan Tử Dạ mở miệng: "Được rồi."

Ba ảnh vệ cấp SS nghe vậy thì lập tức thu liễm khí thế cùng sát khí, chẳng qua ánh mắt vẫn như cũ nhìn chằm chằm đám nhị trưởng lão, ý tức cảnh cáo.

Sau khi lên tiếng, An Nhĩ Tư cũng không để ý tới đám nhị trưởng lão. Anh ôm Nhan Tử Dạ, nhìn cậu chậm rãi hấp thu năng lượng trong tinh hạch.

Nhóm nhị trưởng lão vừa khôi phục tự do thì lập tức bò dậy, sau đó rời ra xa ba vị ảnh vệ kia vài bước, ánh mắt hoảng sợ nhìn họ. Bọn họ cứ nghĩ vừa nãy chết chắc rồi.

Đợi Nhan Tử Dạ hấp thu xong toàn bộ năng lượng trong tinh hạch thì đã là chuyện nửa tiếng sau. Cả quá trình, mọi người ngay cả thở mạnh cũng không dám, sợ sẽ quấy rầy Nhan Tử Dạ. Kỳ thực cho dù bọn họ đánh nhau tới trời long đất lỡ thì Nhan Tử Dạ cũng không có vấn đề gì. Chuyện vừa nãy, kỳ thực cậu biết hết.

Thấy Nhan Tử Dạ tỉnh lại, từ trong lòng An Nhĩ Tư đứng dậy, Áo Đức Kỳ bước qua, gương mặt lạnh lùng xuất hiện biểu tình áy náy hiếm thấy: "Thật xin lỗi, đều tại tôi." Nếu không phải anh muốn cứu nhóm nhị trưởng lão thì nhóm Nhan Tử Dạ cũng không gặp nguy hiểm, vì thế anh thực áy náy.

"Việc này không liên quan với anh, không cần cảm thấy có lỗi. Đường chỉ có một, trước sau gì chúng ta cũng phải đi qua đó. Hơn nữa, thấy người ta chết mà không cứu thì không phải Áo Đức Kỳ mà tôi quen biết." Tuy Nhan Tử Dạ không hiểu Áo Đức Kỳ bằng An Nhĩ Tư, thế nhưng quen biết lâu như vậy, cậu cũng hiểu

được một chút. Áo Đức Kỳ ngoài mặt có vẻ rất lạnh lùng, thế nhưng kỳ thực khi bằng hữu hoặc thân nhân gặp nguy hiểm, anh sẽ không chút do dự ra tay cứu giúp.

"Tiểu Dạ nói đúng, chuyện này tôi cũng đồng ý. Bất quá sau khi rời khỏi nơi này, bọn họ không có khả năng tiếp tục đi theo chúng ta." An Nhĩ Tư sẽ không mang họ theo, bất quá cũng không muốn để Áo Đức Kỳ khó xử, vì thế biện pháp chính là để nhóm nhị trưởng lão rời đi. Đương nhiên, anh tin rằng bọn họ không dám truyền chuyện hôm nay ra ngoài, bằng không đế quốc Á Bá Lan sẽ không ngại tiêu diệt một thế gia. Với lại, An Nhĩ Tư sao có thể để bọn họ dễ dàng rời đi như vậy?

Áo Đức Kỳ gật gật đầu, biểu thị mình đã hiểu. Sau đó anh đi tới trước mặt nhóm nhị trưởng lão, lạnh lùng nói: "Các người trở về đi."

"Áo Đức Kỳ..." Đã chạy tới đây rồi, lại còn chết nhiều tộc nhân như vậy, giờ lại bảo ông trở về? Nhị trưởng lão không cam lòng. Hơn nữa nhóm An Nhĩ Tư cũng đã tới đây, này chứng minh bảo tàng thật sự tồn tại, nếu bọn họ trắng tay quay về, làm sao công đạo với gia chủ cùng đại trưởng lão chứ.

"Trở về..." Giọng Áo Đức Kỳ lạnh hơn, ánh mắt nhìn nhóm nhị trưởng lão không mang theo chút độ ấm nào. Nếu không phải nể tình nhị trưởng lão là trưởng lão của gia tộc Na Duy Á, anh căn bản sẽ không để ý tới bọn họ.

Nhị trưởng lão vẫn như cũ không từ bỏ ý định, kết quả ba thú nhân cấp SS cùng hơn mười ảnh vệ đồng loạt phóng xuất khí thế hướng về bọn họ. Mà đám nhị trưởng lão lại mềm chân, quỳ rạp xuống.

Nhị trưởng lão sợ hãi hiểu ra, trước mặt nhóm An Nhĩ Tư, bọn họ căn bản không có chút cơ hội hoàn thủ nào. Cũng căn bản không có năng lực cùng tư cách đề nghị cùng tham gia bảo tàng trong truyền thuyết. Nếu bọn họ cường ngạnh đi theo thì cái mạng nhỏ chắn chắn phải bỏ lại nơi này.

Tuy thực không cam tâm nhưng hiện giờ cũng không có cách nào khác, vì thế nhị trưởng lão chỉ có thể nói với vài thú nhân phía sau: "Chúng ta đi."

"Từ từ..."

....

Hoàn Chương 163.

164. Chương 164: Sơn Động Thần Bí

"Từ từ..."

Nhóm nhị trưởng lão đang định rời đi thì Nhan Tử Dạ đột nhiên gọi bọn họ lại.

"Xin hỏi, có gì phân phó?" Nhị trưởng lão quay đầu nhìn về phía Nhan Tử Dạ, sau đó cung kính nói. Sao có thể vô lễ, trước không luận tới thân phận bán thú nhân cùng vương tử phi của đế quốc Á Bá Lan, chỉ cần thân phận cường giả SS cao cấp mà bọn họ vừa biết thôi cũng đủ để nhị trưởng lão chỉ là thú nhân cấp S cao cấp phải cung kính. Cho dù là quốc vương Ni Lạp Nhĩ nhìn thấy Nhan Tử Dạ thì thái độ cũng chẳng kém là bao. Dù sao hiện giờ thì cấp SS cao cấp chính là cấp bậc cao nhất.

"Cứ vậy để các người rời đi thì tôi khá lo lắng, vì thế tôi cần lấy đi một thứ từ các người." Hấp thu xong một viên tinh hạch cấp S cao cấp, hiện giờ linh lực trong cơ thể Nhan Tử Dạ sung túc. Với tu vi hiện giờ, cậu đã có thể sử dụng một vài pháp thuật.

"Lấy đi một thứ từ chúng ta? Cái gì vậy?" Nhị trưởng lão nghi hoặc, trên người ông không có gì đáng giá để bán thú nhân Nhan Tử Dạ chú ý a.

Nhan Tử Dạ bước về phía nhóm người nhị trưởng lão, sau đó vươn tay phải nói: "Yên tâm, không có chút thống khổ nào cả, các người chỉ mất đi đoạn kí ức gặp gỡ chúng ta mà thôi."

Cái gì? Cậu ta muốn cướp đi trí nhớ của bọn họ?

Đám nhị trưởng lão cả kinh định trốn chạy, kết quả vừa định xoay người thì một đạo ngân quang bay tới bao trùm lấy bọn họ, sau đó họ phát hiện mình cư nhiên không thể động đậy.

Sau khi An Nhĩ Tư thi triển tinh thần lĩnh vực giam cầm đám nhị trưởng lão, hồng quang trong tay Nhan Tử Dạ chợt lóe, một viên cầu năng lượng màu đỏ xuất hiện trong tay Nhan Tử Dạ, sau khi lóe sáng hồng quang thì tiến nhập vào trong cơ thể nhóm nhị trưởng lão. Ngay sau đó trên trán bọn họ có một hạt châu màu đỏ bay ra, bên trong hạt châu tựa hồ có một ít chất lỏng màu trắng lăn tăn, chúng bay tới tay Nhan Tử Dạ rồi dung nhập vào trong quả cầu năng lượng của cậu. Tiếp đó chỉ thấy quả cầu năng lượng hệt như quả cầu thủy tinh, vỡ nát.

Sau khi hạt châu đỏ một lần nữa quay trở lại cơ thể nhóm nhị trưởng lão thì toàn bộ bọn họ té xỉu xuống đất. An Nhĩ Tư búng tay, sáu thú nhân áo đen đột nhiên xuất hiện bên cạnh, anh hướng bọn họ phân phối: "Đưa bọn họ ra ngoài rừng, đừng để người khác phát hiện."

"Vâng."

Sáu người áo đen trùm chiếc áo khoác đen lên người nhóm nhị trưởng lão, tiếp đó bọn họ cùng nhóm nhị trưởng lão biến mất trước mặt nhóm An Nhĩ Tư.

Nhóm thú nhân áo đen này vẫn luôn ẩn thân đi theo nhóm An Nhĩ Tư, nghe theo lời anh phân phó, không có lệnh triệu hồi của An Nhĩ Tư, họ sẽ không xuất hiện.

Nhìn nhóm áo đen mang nhóm nhị trưởng lão, Áo Đức Kỳ nhịn không được tò mò hỏi: "Cậu lấy cái gì của bọn họ vậy?" Chẳng lẽ thực sự là trí nhớ? Chính là sao có thể, trí nhớ của một người sao có thể bị lấy đi như vậy."

"Không phải anh đã biết à?" Nhan Tử Dạ ám chỉ nhìn Áo Đức Kỳ: "Đúng vậy, tôi cầm đi đoạn trí nhớ từ khi gặp gỡ chúng ta, yên tâm, tôi không tổn thương bọn họ, sau khi tỉnh lại, họ chỉ mất đi một đoạn trí nhớ mà thôi. Có một số việc vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn."

Nhan Tử Dạ tiện thể nhắc nhở, Áo Đức Kỳ hiểu được, đơn giản là không muốn đám nhị trưởng lão lộ chuyện của bọn họ ra ngoài, vì phòng ngừa vạn nhất nên mới cướp đi trí nhớ.

Kỳ thực Áo Đức Kỳ cũng hiểu được như vậy là kết quả tốt nhất, vì thế anh trầm mặc.

An Nhĩ Tư đi tới, cười nói: "Tiểu Dạ, sức chiến đấu của em lại tăng lên rồi, một kích vừa nãy không thua gì sức mạnh của thú nhân cấp SS cao cấp." Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, An Nhĩ Tư cũng không tin tưởng Nhan Tử Dạ cư nhiên chỉ bằng một đòn có thể diệt gọn đám huyết tri chu.

"Sức chiến đấu của tôi không tăng, chẳng qua nó vừa vặn là thiên địch của đám nhện thôi." Nếu thực sự đã đạt tới cấp SS cao cấp, vừa nãy Nhan Tử Dạ cũng không chật vật đến vậy.

An Nhĩ Tư hiểu ý Nhan Tử Dạ. Quả thực đòn tấn công vừa nãy đặc biệt dành cho đám huyết tri chu.

Nghe thấy lời Nhan Tử Dạ, ba ảnh vệ cấp SS có chút thất vọng, bọn họ cứ tưởng vương tử phi nhà mình đã trở thành cấp SS cao cấp, hóa ra chỉ là hiểu nhầm. Cao hứng không một phen, bất quá ngẫm lại thì vương tử phi chỉ mới hai mươi thôi, cho dù thiên phú cực cao thì cũng không nghịch thiên tới mức thăng cấp lên SS cao cấp. Thế nhưng theo sức chiến đấu vừa nãy thì cho dù không phải SS cao cấp thì cũng là SS sơ cấp. Này cũng là chuyện đáng cao hứng.

Bởi vì đây là địa bàn của huyết tri chu nên các loại tinh tế thú khác tạm thời sẽ không chạy tới, nhóm Nhan Tử Dạ có thể tạm thời an toàn.

Liếc nhìn hang động của đám nhện, trong đầu Nhan Tử Dạ đột nhiên hiện lên hình ảnh của bản đồ. Cậu khẽ nhíu may, cảm thấy nơi này tựa hồ có chút quen thuộc.

Nhan Tử Dạ không quá xác định lấy bản đồ ra, liếc nhìn một cái rồi nói: "An Nhĩ Tư, anh xem cái này."

An Nhĩ Tư tới gần, nhìn theo ngón tay Nhan Tử Dạ thì cũng phát hiện bản đồ có vấn đề: "Hai đường?"

"Đúng vậy, anh xem, con đường này chỉ tới ổ huyết tri chu thì bị cắt đứt, con đường khác thì cần phải đi vòng qua ổ huyết tri chu. Nếu chúng ta lựa chọn con đường thứ hai thì sẽ gặp phải đủ loại khó khăn, khu rừng này có rất nhiều tinh tế thú, nguy cơ nặng nề, tôi sợ chúng ta còn chưa tới đích đã chịu không nổi." Chỉ mới tiến vào rừng không bao lâu đã gặp phải nhiều tinh tế thú như vậy, nếu còn tiếp tục đi sâu vào bên trong thì Nhan Tử Dạ căn bản không dám tưởng tượng tới hậu quả.

Đúng vậy, Nhan Tử Dạ quả thực rất muốn tìm ra bảo tàng có thể trợ giúp An Nhĩ Tư thăng cấp, thế nhưng cậu sẽ không vì nó mà để mọi người gặp phải nguy hiểm, đánh mất tánh mạng một cách vô ích.

An Nhĩ Tư hiểu được ý Nhan Tử Dạ, liếc nhìn con đường bị cắt đứt ở ổ huyết tri chu: "Tiểu Dạ, ý em là muốn đi con đường đầu tiên?"

Áo Đức Kỳ cũng bước tới nhìn nhìn bản đồ, nghe An Nhĩ Tư nói vậy thì không lên tiếng, anh chờ Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư quyết định.

"Chúng ta vào sơn động xem thử đi, nếu bản đồ đã vẽ đường thì chắc chắn trong sơn động có đường. An Nhĩ Tư, chẳng lẽ anh không thấy nhiều huyết tri chu tập trung ở đây, lại chiếm cứ một địa bàn lớn như vậy là có chút không thích hợp sao?" Tuy huyết tri chu là loài sống quần cư nhưng nhan Tử Dạ vẫn cảm thấy kỳ lạ. Nhiều huyết tri chu sinh sống ở đây như vậy tựa hồ là vì muốn bảo vệ lối vào thông đạo đi tới bảo tàng.

"Tốt, chúng ta vào trong xem thử." Nghe Nhan Tử Dạ nói xong, An Nhĩ Tư nghĩ nghĩ rồi đồng ý. Dù sao nếu đi theo con đường thứ hai, với sức chiến đấu của mọi người thì quả thực không có khả năng tới được vị trí bảo tàng. Có lẽ còn chưa được phân nửa lộ trình đã bị đám tinh tế thú diệt đoàn.

Tuy con đường trong sơn động không biết thế nào, không biết có nguy hiểm hay không, thế nhưng ít ra có thể cam đoan sẽ không gặp phải tinh tế thú thể hình lớn. Này cũng là một tầng bảo đảm vô hình.

Vốn An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ chính là đầu lĩnh của nhóm, hai người đã quyết định thì những người khác cũng không phản đối. Bọn họ tồn tại chỉ vì bảo hộ hai người mà thôi. Áo Đức Kỳ cũng chỉ là đồng đội, căn bản không có quyền lên tiếng.

Đám nhện con trong sơn động cũng biến mất hoàn toàn, ngay cả mạng nhện bên trong cũng bị linh hỏa của Nhan Tử Dạ đốt sạch, thế nên bên trong sơn động thoạt nhìn rất sạch sẽ. Vài thú nhân cấp S đi trước mở đường, ở ngoài nhìn vào có chút nhỏ hẹp, nhưng vào trong thì phát hiện hang động này rất lớn.

Trong sơn động bởi vì không có ánh sáng nên rất u ám, ba thú nhân cấp S hệ hỏa đi ở phía trước, tay không ngừng phóng ra những ngọn lửa nhỏ chiếu sáng.

Mới đi được khoảng hai mươi mấy mét thì đột nhiên thú nhân đi ở phía trước ngừng lại, An Nhĩ Tư liền hỏi: "Sao không đi tiếp?"

Một thú nhân quay đầu lại nói: "Thiếu gia, phía trước không có đường."

Không có đường? An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ lập tức tiến tới trước, phát hiện quả nhiên đã bị núi đá ngăn chặn, hơn nữa xem xét xung quanh thì tựa hồ chưa từng bị mở ra.

"Mọi người xem xem có gì khả nghi không." Nhan Tử Dạ mở miệng nói.

Vài thú nhân lập tức sờ soạng lên vách đá trước mặt, nhóm Áo Đức Kỳ cũng bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Chính là tìm hồi lâu, tìm khắp sơn động cũng không phát hiện lối ngầm hay thứ gì đó khả nghi.

Cuối cùng, sau khi xác định chỉ là một sơn động bình thường, An Nhĩ Tư mới hết hi vọng nói với Nhan Tử Dạ: "Tiểu Dạ, xem ra con đường trên bản đồ sở dĩ bị cắt ở đây chính là vì nó chỉ là sơn động bình thường mà thôi. Chúng ta đi con đường thứ hai đi."

"Không." Nâng tay ngăn cản An Nhĩ Tư đang định dẫn dắt mọi người rời đi: "Nếu sơn động này chỉ là một sơn động bình thường thì bản đồ sẽ không chỉ ra một con đường như vậy. Trực tiếp chỉ ra con đường thứ hai là được, vì sao lại phải làm chuyện thừa như vậy? Tôi cảm thấy sơn động này không đơn giản, khẳng định có cái gì đó đặc biệt, chỉ là không biết ẩn giấu ở đâu thôi." Lúc còn ở địa cầu, Nhan Tử Dạ đã từng tìm kiếm rất nhiều sơn động, vì thế có kinh nghiệm hơn nhóm An Nhĩ Tư.

Nhan Tử Dạ búng ngón tay, một ngọn lửa nhỏ xuất hiện, Nhan Tử Dạ đi tới trước mặt vách tường sơn động, vươn tay gõ gõ. Phát hiện là đặc thì tiếp tục chuyển qua bên khác. Nhan Tử Dạ không chịu từ bỏ, trong lòng cậu có một cảm giác rất mãnh liệt, cứ cảm thấy trong sơn động này có thông đạo. Ân, có lẽ bởi vì trước kia xem TV, tiểu thuyết khá nhiều nên mới có cảm giác này.

An Nhĩ Tư thấy Nhan Tử Dạ chưa từ bỏ ý định, chỉ đành cùng cậu ở lại, một lần nữa tìm kiếm. Bởi vì anh biết, nếu Nhan Tử Dạ không tự mình xác định thì cậu sẽ không chết tâm.

Tự mình tìm kiếm một lần nhưng cũng không phát hiện được gì, Nhan Tử Dạ có chút thất vọng, chẳng lẽ thật sự là bản đồ sai?

"Quên đi, chúng ta đi thôi, đừng chậm trễ thời gian." Nhan Tử Dạ quyết định từ bỏ, hiện giờ đã là buổi chiều, nếu còn chậm trễ thì trời sẽ tối đen mất.

Lúc Nhan Tử Dạ đang định xoay người rời đi thì đột nhiên cậu giẫm phải một hòn đá trơn nhẵn dưới chân. Ngay sau đó, khối đất dưới chân Nhan Tử Dạ biến mất, cậu còn chưa kịp phản ứng thì đã rơi xuống.

"Tiểu Dạ…" An Nhĩ Tư đứng cách đó ba bước lập tức chạy tới, bất quá tốc độ Nhan Tử Dạ rơi xuống quá nhanh, anh căn bản không kịp chụp lấy tay cậu, chỉ có thể trơ mắt nhìn cậu rơi xuống.

…

Hoàn Chương 164.

---

165. Chương 165: Sơn Động Thần Bí

Việc này phát sinh quá đột ngột, tất cả mọi người đều không kịp phản ứng, chỉ có thể trơ mắt nhìn Nhan Tử Dạ rớt xuống.

Miệng cái hố Nhan Tử Dạ rớt xuống chỉ tầm một mét, chỉ có thể chứa được một người, thấy Nhan Tử Dạ rớt xuống, An Nhĩ Tư liền không quản gì khác, cũng nhảy xuống theo.

"An Nhĩ Tư…"

"Thiếu gia…"

Nhóm Áo Đức Kỳ vừa thấy An Nhĩ Tư nhảy xuống thì từng người từng người nhảy xuống theo, An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ là vương tử cùng vương tử phi đế quốc, cho dù bọn họ chết hết thì hai người này cũng không thể có việc. Ảnh vệ cùng thủ vệ của đế quốc Á Bá Lan đều là thú nhân trung thành nhất tinh tế.

Bên Nhan Tử Dạ, sau khi giẫm trúng cơ quan rớt xuống, ngọn lửa trong tay cậu cũng biến mất, xung quanh là một mảnh tối đen. Theo thân thể rơi xuống, Nhan Tử Dạ cảm giác không gian chật hẹp chỉ tầm một mét ở xung quanh dần dần rộng hơn, càng lúc càng lớn, cuối cùng tựa hồ đi tới một không gian khác.

Ngay lúc cảm giác sắp tới điểm cuối, Nhan Tử Dạ thi triển linh lực, thân thể nhẹ bổng như lông chim, nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Nhan Tử Dạ vừa chạm đất thì An Nhĩ Tư cũng rớt xuống, thân là thú nhân SS trung cấp, An Nhĩ Tư đương nhiên không có khả năng trượt ngã ở độ cao hơn mười mét. Sau khi nặng nề đáp xuống rồi đứng vững, An Nhĩ Tư cảm nhận được hơi thở của Nhan Tử Dạ trong bóng đêm, anh liền vọt qua ôm lấy cổ cậu: "Tiểu Dạ, em làm tôi sợ, nơi này quá nguy hiểm, sau này em đừng rời khỏi bên cạnh tôi."

An Nhĩ Tư ôm thực chặt, chặt tới mức Nhan Tử Dạ suýt nữa thở không nổi. Nhan Tử Dạ đang định mở miệng thì đột nhiên phía trên truyền tới tiếng vật nặng rớt xuống, An Nhĩ Tư lập tức kéo Nhan Tử Dạ qua bên cạnh. Ngay sau đó là vô số âm thanh cơ thể rớt xuống.

Hồng quang trong tay Nhan Tử Dạ chợt lóe, một ngọn lửa lớn xuất hiện trong tay, Nhan Tử Dạ ném lên đỉnh đầu, một ngọn lửa lớn biến thành hơn mười ngọn treo lơ lửng ở giữa không trung, chiếu sáng cả sơn động.

Chỉ thấy nơi này là một sơn động rất lớn, vô số tảng đá nhọn cao hai ba mét xếp thành một bãi gai nhọn, cũng may nơi đám Nhan Tử Dạ rớt xuống là đất bằng, bằng không sẽ bị gai nhọn đâm xuyên.

Xung quanh sơn động trừ bỏ tảng đá sắc nhọn thì còn rất nhiều tượng đá, Nhan Tử Dạ vừa đi tới trước một bức tượng thì cả kinh: "Thạch sư?"

Đúng vậy, bức tượng đá mà Nhan Tử Dạ thấy chính là sư tử đá mà thời địa cầu cổ thường dùng để trấn cửa. Thạch sư chính là vật phẩm trừ tà trong văn hóa Hoa quốc, từ đá nguyên tảng tạc thành hình sư tử, này là sản phẩm văn hóa riêng biệt của Hoa quốc địa cầu, vì cái gì nó lại xuất hiện ở đây? Theo Nhan Tử Dạ biết thì tinh tế này tựa hồ không có thạch sư.

"Tiểu Dạ, em biết bức thành điêu này à?" Nhìn đủ loại tượng sư tử trong sơn động, An Nhĩ Tư tò mò hỏi.

"Ừm, tượng đá này là sản phẩm đặc biệt của nơi đó." Nhan Tử Dạ nhịn không được vươn tay sờ sờ bức thạch sư đã bị phủ một tầng tro bụi.

"Cẩn thận…" An Nhĩ Tư sợ có nguy hiểm, lập tức bắt lấy tay Nhan Tử Dạ.

"Không có vấn đề gì." Nhan Tử Dạ nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay.

Mặc kệ thế nào, An Nhĩ Tư vẫn có chút lo lắng, vật phẩm ở tinh cầu trước của Nhan Tử Dạ tự nhiên lại xuất hiện ở nơi này? Không thể không làm An Nhĩ Tư đề phòng.

Nhan Tử Dạ bắt đầu đảo quanh tượng thạch sư, nghiêm túc quan sát một phen, tiếp đó nhìn thấy cách đó không xa lại có một bức khác, cậu vội vàng chạy qua, sau khi quan sát thì phát hiện thần thái không giống với bức vừa nãy.

Lại tiếp tục xem xét những bức khác, phát hiện cư nhiên không có bức tượng nào lặp lại. Nhóm thạch sư cư nhiên xuất hiện trong sơn động này quả thực quá quỷ dị, Nhan Tử Dạ nghiêm túc nói: "An Nhĩ Tư, tôi hoài nghi bảo tàng cùng nơi này có liên quan."

"Em xác định không?" An Nhĩ Tư hỏi.

"Không, không quá xác định, cũng có thể chỉ là trùng hợp thôi, chúng ta phải tiếp tục đi xuống mới tìm được chân tướng." Kỳ thực Nhan Tử Dạ cũng chỉ hoài nghi mà thôi, bởi vì hiện giờ chỉ mới xuất hiện những bức thạch sư, có lẽ thật lâu trước kia, các thú nhân ở nơi này từng biết điêu khắc thạch sư cũng không biết chừng, dù sao, tinh cầu này cũng có động vật họ nhà sư tử.

Chính là thủ pháp điêu khắc cùng thần thái thực sự quá giống thạch sư của Hoa quốc.

"Thiếu gia, bên này phát hiện có cửa động." Đột nhiên một thú nhân lớn tiếng hô.

An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ lập tức đi qua.

Vừa tới nơi thì thấy một cửa động cao cỡ ba mét xuất hiện trước mắt mọi người, hai bên cửa chính là hai bức thạch sư có thần thái giống nhau hướng về phía cửa động. Phương thức bài trí này lại càng làm Nhan Tử Dạ nghi ngờ.

"Vào xem thử đi." An Nhĩ Tư bảo, hai thú nhân cấp S hệ hỏa cùng hai thú nhân khác đi trước dò đường, một thú nhân cấp S hệ hỏa cùng một thú nhân nữa phòng thủ ở sau cùng.

Lúc tiến vào cửa động, An Nhĩ Tư lập tức nắm lấy tay Nhan Tử Dạ, nhẹ giọng nói: "Đừng rời khỏi bên cạnh tôi."

Cảm giác được An Nhĩ Tư vì chuyện ban nãy mà bất an, Nhan Tử Dạ liền nắm lại tay anh: "Yên tâm, tôi sẽ không bị lạc nữa đâu."

Bị cưỡng ép ăn một miệng cẩu lương, ánh mắt Áo Đức Kỳ liếc về phía hình xăm tiểu thứ cầu trên mu bàn tay Nhan Tử Dạ, nếu không phải thời điểm hiện giờ không đúng, anh thực muốn bảo Nhan Tử Dạ phóng xuất tiểu thứ cầu.

Đoàn người chậm rãi tiến tới, vách động thực trơn nhẵn, tựa hồ được dùng thứ gì đó khoan xuyên qua, căn bản không nhìn thấy chút lồi lõm, so sánh với sơn động chất đầy chỏm đá bên ngoài thì căn bản là hai sơn động khác biệt.

"Trơn nhẵn như vậy, theo dấu vết xem được thì sơn động này nhất định đã dùng pháo năng lượng laser xuyên qua." An Nhĩ Tư giải thích cho Nhan Tử Dạ.

Nhan Tử Dạ nghiêm túc quan sát, nghe An Nhĩ Tư nói vậy, cậu nghĩ nghĩ rồi lắc đầu: "Không nhất định, ở nơi đó có rất nhiều phương pháp để kiến tạo loại sơn động này, hơn nữa căn bản không cần tốn nhiều sức lực." Ngay cả Nhan Tử Dạ hiện giờ cũng có khả năng.

Áo Đức Kỳ đi theo phía sau hai người, dọc theo đường đi đã nghe Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư nhiều lần nói tới 'nơi đó', anh có chút hiếu kỳ, nơi đó mà hai người nói rốt cuộc là nơi nào. Chuyện về yêu mà Nhan Tử Dạ nói trước đó, lúc trở về anh có lên mạng tra xét một chút, kết quả phát hiện ở tinh tế căn bản chưa từng xuất hiện chủng tộc này. Thế nên Áo Đức Kỳ cho rằng, chủng tộc yêu của Nhan Tử Dạ là một chủng tộc được cải biến gen, bằng không cũng không lợi hại như vậy. Mà nơi đó mà hai người nói hẳn chính là nơi ở của chủng tộc yêu kia. Hẳn là một nơi nào đó trong vũ trụ đi!

Vì cái gì không hoài nghi Nhan Tử Dạ không phải Nhan Tử Dạ vốn có? Bởi vì thực rõ ràng, Nhan Tử Dạ biết rất rõ chuyện của Nhan gia, diện mạo có thể giả nhưng trí nhớ cùng gen thì không có khả năng làm giả. Trong mắt Áo Đức Kỳ, cho dù Nhan Tử Dạ bị đánh tráo cũng chẳng sao cả. Ngược lại anh còn muốn cảm tạ Nhan Tử Dạ bây giờ, bởi vì có Nhan Tử Dạ bây giờ thì anh cùng Tiểu Thứ mới có thể ở bên nhau.

Trong thường thức của Áo Đức Kỳ, anh có nghĩ thế nào cũng không bao giờ nghĩ tới chuyện trên thế giới này lại có chuyện xuyên hồn.

Đi khoảng ba phút thì rốt cuộc cũng tới lối ra, vừa đi ra ngoài, dưới ánh lửa chiếu rọi, mọi người bị cảnh tượng trước mắt làm sợ ngây người.

Chỉ thấy bọn họ đi tới một hang động thật lớn, ở đây có vô số tảng đá trắng đen. Hình dáng của những tảng đá kia phi thường kỳ quái, phía dưới bằng phẳng, phía trên cong cong dẹp dẹp, đặt ở trên đất tạo thành một đường cong rất quái dị. Mà phía trên vách động thì có khắc hình người mặc phục sức kỳ quái.

Nhan Tử Dạ nhìn thấy bức hình trên vách động thì ánh mắt lập tức trừng to, bởi vì bức bích họa trên vách động chính là người địa cầu cổ. Các bức bích họa đều khắc hình hai người ngồi bên bàn chơi cờ, hơn nữa còn là cờ vây.

Đúng vậy, những tảng đá trắng đen kỳ quái kia chính là loại cờ vây đặc biệt của Hoa quốc. Mà tổ hợp bằng phẳng cộng thêm cong cong dẹp dẹp trên mặt đất chính là một bàn cờ, một bàn cờ vây khổng lồ.

Nhan Tử Dạ quả thực không thể tin những gì mình nhìn thấy, nếu vừa nãy chỉ là suy đoán thì hiện tại những thứ trước mắt đã chứng thực. Quả thực đã có người Hoa quốc tới nơi này, hơn nữa còn chôn lại bảo tàng. Nhan Tử Dạ quan sát xung quanh bàn cờ, cư nhiên có bốn cây cột lớn, mà trên cột có nạm một ít tảng đá, bởi vì bị che bụi che lấp nên cậu nhìn không rõ.

Nhìn thấy Nhan Tử Dạ khiếp sợ, An Nhĩ Tư tựa hồ cũng có được đáp án đại khái, bất quá vẫn nhịn không được hỏi: "Tiểu Dạ, mấy thứ này em biết à?"

Nhan Tử Dạ máy móc gật gật đầu, lẩm bẩm: "Biết, sao có thể không biết chứ, nó là cờ vây."

"Cờ vây?" Tuy không biết kia rốt cuộc là gì, nhưng An Nhĩ Tư có thể khẳng định người lưu lại bảo tàng này cũng là người tới từ cùng tinh cầu với Nhan Tử Dạ.

Không biết vì sao, An Nhĩ Tư đột nhiên cảm thấy thực bất an. Nếu người này thực sự cũng tới từ nơi đó, kia người nọ liệu có biện pháp trở về hay không. Nơi này tựa hồ đã thật lâu không có ai tới, có lẽ người đó đã rời đi rồi. Đương nhiên, cũng có thể là đã chết. An Nhĩ Tư đột nhiên hi vọng người nọ đã chết chứ không phải còn sống mà đã rời đi. Bởi vì nếu là về sau thì chứng tỏ người nọ có cách trở về tinh cầu kia.

An Nhĩ Tư không muốn Nhan Tử Dạ rời đi. Vô thức, anh lại càng nắm chặt tay Nhan Tử Dạ hơn. Cảm nhận được đau đớn, Nhan Tử Dạ ngẩng đầu lên thì phát hiện sắc mặt An Nhĩ Tư tựa hồ có chút không

thích hợp. Đang định mở miệng hỏi thì cậu nhìn thấy một thú nhân đột nhiên nhấc chân bước lên bàn cờ khổng lồ.

"Cẩn thận…"

Theo tiếng nói của Nhan Tử Dạ vang lên, chân của chú nhân kia giống như giẫm trúng cơ quan, bức tranh trên vách đột nhiên lóe sáng bạch quang, ánh sáng kia thực chói mắt, làm mọi người nhịn không được nhắm mắt lại.

Sau đó sơn động yên tĩnh đột nhiên 'răng rắc' một tiếng, tựa hồ có cơ quan vừa khởi động.

…

Hoàn Chương 165.

166. Chương 166: Đột Biến

Đợi đến khi bạch quang biến mất, mọi người mở to mắt ra, trừ bỏ Nhan Tử Dạ thì tất cả đều phát hiện chính mình không biết từ khi nào đã tiến vào bên trong thứ gọi là quân cờ kia. Ngay cả An Nhĩ Tư cùng Áo Đức Kỳ cũng không ngoại lệ.

"Này là cái gì?" An Nhĩ Tư phát hiện mình bị nhốt trong thứ gọi là quân cờ cũng không bối rối, anh dùng sức vỗ vỗ thử, phát hiện xung quanh rất cứng rắn. Đang định điều động dị năng thì An Nhĩ Tư phát hiện mình cư nhiên không thể sử dụng dị năng. Tinh thần lực của anh vẫn còn, thế nhưng không thể vận dụng dị năng, giống như khi đứng bên trong thì sẽ bị quân cờ này ngăn chặn.

Những người khác cũng đồng dạng phát hiện tình huống này, hơn nữa vô luận bọn họ quát to cỡ nào, Nhan Tử Dạ là người duy nhất ở bên ngoài nhưng chỉ có thể nhìn thấy mà không nghe thấy âm thanh của họ.

Quân cờ màu trắng hệt như một khối thủy tinh màu trắng trong suốt, người bên trong có thể nhìn thấy những thứ bên ngoài, mà người bên ngoài tựa hồ cũng thấy được người ở bên trong.

Ba ảnh vệ cấp SS trung cấp phát hiện mình cư nhiên không thể vận dụng dị năng thì có chút bối rối. Này là chuyện gì, bọn họ chưa từng gặp phải tình huống này. Rõ ràng tinh thần lực sung túc nhưng lại không thể sử dụng dị năng. Trong tình huống thế này, thú nhân chỉ còn cách dùng tinh thần lực triệu hồi cơ giáp. Thế nhưng bọn họ đã thử qua, cư nhiên ngay cả cơ giáp cũng không gọi được. Này quả thực phiền toái.

Bàn cờ cao hai mét ở phía dưới các quân cờ cư nhiên phát sáng, tựa như cả bàn cờ đã được kích hoạt. Nhan Tử Dạ đứng bên ngoài nhìn mọi người bên trong quân cờ, mọi người ở bên trong cũng nhìn thấy Nhan Tử Dạ. Bọn họ tựa hồ không hiểu được vì sao bọn họ đều bị bắt vào đây mà Nhan Tử Dạ thì vẫn ở ngoài đấy, bình an vô sự.

Hơn nữa đây rốt cuộc là nơi nào, vì sao lại có bích họa cùng những quân cờ kỳ quái này. Quân cờ này thực sự quá mạnh, không biết nó có bao nhiêu năng lượng, cư nhiên có thể hoàn toàn phong ấn bọn họ ở bên trong.

Hiện giờ Nhan Tử Dạ ở bên ngoài chỉ có thể lo lắng suông, bởi vì cậu căn bản cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Đợi khoảng nửa phút thì đột nhiên một quân cờ đen ở đối diện cư nhiên di chuyển, nó trượt tới vị trí phía bên phải ở trung tâm rồi dừng lại.

Nhan Tử Dạ ngây ngẩn, nhiều người như vậy nhưng chỉ chừa lại duy nhất một mình cậu là vì muốn cậu chơi cờ? Chính là tuy cậu từng sống ở địa cầu hơn ngàn năm nhưng cậu thực sự không biết chơi cờ vây a, này phải đi thế nào, hơn nữa cờ vây hình như không phải đi bừa là được đi?

Nhan Tử Dạ không tiến tới phá bàn cờ, bởi vì cậu phát hiện nhóm An Nhĩ Tư ở bên trong tựa hồ không thể dùng dị năng. Bằng không họ đã sớm phá vây rồi. Bàn cờ này cư nhiên có thể tự di động, kia chứng minh có năng lượng nào đó vận hành chúng.

Nhan Tử Dạ vội vàng xem xét xung quanh, lập tức phát hiện tầng bụi đất bám trên bốn cây cột cư nhiên đã bị tróc ra, lộ ra những tinh thể hình thoi lóe sáng như tinh hạch. Nhìn thấy tinh thể, Nhan Tử Dạ liền cả kinh.

"Đó là… linh thạch?" Không sai được, theo luồng linh khí nồng đậm tỏa ra, nhất định là linh thạch. Bốn cây trụ lớn khảm đầy linh thạch lớn nhỏ. Mà bốn cây trụ này lại được dựng ở bốn góc bàn cờ, rõ ràng chính là nó cung cấp linh lực cho bàn cờ. Cho nên có thể nói nguồn năng lượng của bàn cờ chính là bốn cây cột trụ khảm đầy linh thạch kia?

Linh thạch a, kia chính là thứ còn cao cấp hơn tinh hạch tinh tế thú. Nếu tính theo năng lượng thì một viên linh hạch tương đương với một viên tinh hạch cấp SS cao cấp. Nhiều linh thạch như vậy cư nhiên dùng để làm nguồn sinh lực cho một bàn cờ, uy lực của nó rốt cuộc lớn cỡ nào?

Nhan Tử Dạ thử nhấc chân muốn tiếp cận mấy cây cột trụ kia, kết quả lại phát hiện mình không thể tới gần. Chỉ có thể đứng trên không trung nhìn xuống bàn cờ. Lúc từ trên cao nhìn thấy trận hình của quân cờ bày bên dưới thì kinh hô: "Thái cực bát quái trận?"

Đúng vậy, trận pháp mà quân cờ trắng cùng quân cờ đen bày ra chính là trận pháp bát quái, ở giữa không trung Nhan Tử Dạ nhìn thấy rất rõ. Tuy không quá hiểu biết về trận pháp này, thế nhưng cậu biết lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng sinh bát quái, bát quái định cát hung. Nếu trong trận bát quái có bất cứ quẻ nào biến hóa thì tất cả các quẻ khác cũng biến đổi theo.

Nháy mắt Nhan Tử Dạ ngây người thì viên cờ đen di động ban nãy đột nhiên lóe ra bạch quang chói mắt rồi biến mất, một con tinh tế thú màu trắng giống như sư tử xuất hiện tại chỗ. Này là sư thú tựa hồ đã diệt chủng trên tinh tế, lúc lướt mạng tinh tế, Nhan Tử Dạ từng nhìn thấy. Hình tượng của sư thú cùng sư tử ngoài cửa vào có chút tương tự.

Đúng vậy, quả thực là tinh tế thú, bởi vì Nhan Tử Dạ không cảm nhận được chút yêu khí hoặc linh khí nào từ người nó. Ngay sau đó, sư thú kia cũng không cử động mà chỉ hé miệng phun ra một luồng ánh sáng bạc tới chỗ một quân cờ trắng, ngay lập tức, quân cờ trắng bị ánh sáng vây quanh rồi chậm rãi nhỏ đi. Sau đó sư thú nhảy dựng lên, bổ nhào về phía vị trí quân cờ trắng, hé miệng, nuốt vào bụng.

Cứ vậy, quân cờ trắng biến mất, sư thú chiếm lĩnh vị trí của quân cờ trắng, đôi mắt to như chuông đồng của nó lóe sáng nhìn chằm chằm quân cờ trắng bên cạnh, đồng thời còn vươn đầu lưỡi liếm liếm miệng, tựa hồ đang hồi tưởng lại hương vị của quân cờ trắng mà nó vừa nuốt. Mà ngay bên cạnh viên cờ trắng kia có vài viên cờ trắng đang nhốt thú nhân ở bên trong.

Không hề máu tanh, sư tử trắng kia cũng không cắn nuốt bất luận kẻ nào, thế nhưng mọi người đều vô thức rợn da gà. Này đại biểu cái gì, đại biểu nếu nó có thể nuốt một viên cờ trắng thì cũng có thể nuốt những viên khác. Này vẫn không phải đáng sợ nhất, đáng sợ nhất là đối diện quân trắng còn rất nhiều quân đen, nói cách khác, vẫn còn rất nhiều sự tồn tại khủng bố tương tự như con sư tử lớn kia.

Một khi tất cả quân đen biến thành tinh tế thú thì mọi người bị nhốt bên trong quân cờ chính là cá nằm trên thớt, chỉ chờ đợi bị nuốt vào bụng.

Sau khi nuốt quân cờ kia xong, sư tử trắng không động đậy nữa, tựa hồ nó bị thứ gì đó trói buộc. Thế nhưng sau đó giống như có thứ gì đó bị mở ra, linh thạch trên cột trụ đột nhiên tỏa ra bạch quang chói mắt, tiếp đó tất cả quân cờ trên bàn cờ bắt dầu di động, trắng đen xen lẫn, thay đổi toàn bộ trình tự.

Quân cờ trắng xoay tròn theo hướng ngược, quân đen thì xoay theo hướng thuận, hai loại cờ luân phiên xen kẽ nhau, Nhan Tử Dạ giống như nhìn thấy những quân cờ xoay quanh hợp thành mấy chục trận pháp thái cực bát quát, làm cậu nhìn tới choáng váng.

Không được, không thể tiếp tục như vậy, phải nghĩ biện pháp, bằng không nhóm An Nhĩ Tư sẽ bị ăn luôn. Xem xét thế trận trên bàn cờ thì rõ ràng là bát quái trận, muốn phá thì nhất định phải tìm ra trận nhãn. Chính là, Nhan Tử Dạ nhíu mày, cậu căn bản không hiểu cái gì là bát quái trận thì làm sao phá giải? Hơn nữa trận nhãn rốt cuộc ở đâu?

Với lại đây rõ ràng là tinh tế, vì sao lại xuất hiện bát quái trận đồ của tu chân lại xuất hiện? Này cũng quá làm càn rồi đi.

Mắt thấy đám quân cờ xoay tròn một vòng rồi ngừng lại, sau đó một viên cờ đen lại di động, nó đi tới trước một quân cờ trắng đang vây khốn một thú nhân cấp S cao cấp.

Thú nhân cấp S kia là do gia tộc Mã Khắc Tân phái tới bảo hộ Nhan Tử Dạ. Trong số hơn mười thú nhân mang theo chuyến này có vài người là người của gia tộc Mã Khắc Tân. Số còn lại đều là thú nhân của đế quốc Á Bá Lan. Lúc nhìn thấy quân cờ kia cư nhiên hướng về phía mình, thú nhân cấp S kia trợn to mắt, biểu tình trở nên hoảng sợ. Sau đó hắn liều mạng va chạm vào vách trong quân cờ, bất quá vô luận quyền đấm cước đá thế nào, viên cờ trắng cũng không chút tổn hại.

Mắt thấy quân cờ đen kia sau khi tiến tới trước mặt thú nhân rồi phát ra một đạo bạch quang, một con tinh tế thú giống hệt như con sư tử trắng ban nãy xuất hiện thì Nhan Tử Dạ động. Cậu thuấn di tới trước mặt thú nhân cấp S kia rồi lập tức điều động linh lực trong cơ thể, hồng quang chợt lóe, một quả cầu năng lượng màu đỏ bay về phía sư thú màu trắng.

"Rống..." Con sư thú màu trắng kia nhảy dựng lên né tránh quả cầu năng lượng, tiếp đó lưỡi dao năng lượng trong tay Nhan Tử Dạ lập tức ném tới. Lưỡi dao màu đỏ ở giữa không trung chia ra thành mấy chục lưỡi, từ bốn phương tám hướng lao tới chỗ sư thú. Khoảng cách gần như vậy, sư thú trốn không kịp nên bị mấy chục lưỡi dao năng lượng cắt trúng rồi văng ngược ra ngoài, ngã xuống một ô trống không có quân cờ.

Ngay lúc Nhan Tử Dạ chuẩn bị nhảy tới xử lý con sư thú kia thì nó cư nhiên đình chỉ động tác công kích. Sau khi bò dậy thì nó đột nhiên xoay người, phun ra một luồng năng lượng màu ngân bạch lên một quân cờ đang vây khốn một thú nhân cấp S ở phía sau. Sau khi quân cờ vừa teo nhỏ lại thì nó liền phóng tới nuốt trọn quân cờ rồi đứng ở vị trí đó, mở to mắt nhìn chằm chằm Nhan Tử Dạ, không nhúc nhích.

Biến cố phát sinh quá đột ngột, tất cả mọi người đều không kịp phản ứng, chỉ có thể nhìn thú nhân cấp S ở bên trong quân cờ lộ ra ánh mắt hoảng sợ rồi bị con sư tử kia nuốt trọng. Mà bọn họ tựa hồ cũng nhìn thấy ánh mắt chưa đã ghiền của nó.

Bị ăn rồi, thú nhân cấp S kia căn bản không thể phản kháng, cứ vậy bị ăn luôn.

Ba ảnh vệ cấp SS bắt đầu không ngừng công kích quân cờ, vương tử An Nhĩ Tư cũng bị giam trong quân cờ, bọn họ có chết cũng không sao, thế nhưng vương tử điện hạ không thể xảy ra chuyện. Vì thế hô phải cam đoan an toàn của vương tử An Nhĩ Tư. Về phần vương tử phi điện hạ, người tựa hộ không có nguy hiểm, vì thế bọn họ căn bản không nghĩ tới.

Con sư tử trắng kia cư nhiên vì mình công kích mà thay đổi mục tiêu? Nhan Tử Dạ vốn nghĩ mục tiêu của nó chỉ là thú nhân ở sau lưng mình mà thôi, thật không ngờ lại phát sinh biến cố này.

Không thể đợi tiếp nữa, mắt thấy các quân cờ lại một lần nữa chuyển động, Nhan Tử Dạ cũng ném một quả cầu năng lượng màu đỏ về phía quân cờ đen vừa di chuyển tới bên cạnh, kết quả lúc quả cầu năng lượng chạm vào quân cờ thì đột nhiên biến mất. Nhan Tử Dạ không cam lòng, lập tức khởi xướng công kích với những quân cờ đen khác, thế nhưng vẫn như cũ không có hiệu quả.

Xem ra, phương pháp hủy diệt quân cờ trước khi sư thú xuất hiện là không được.

Dưới chân điểm một chút, Nhan Tử Dạ lại bay lên giữa không trung, cẩn thận quan sát trận địa biến hóa, mỗi trận pháp đều có trận nhãn của riêng mình, hiện giờ chỉ có thể tìm ra trận nhãn mới có thể dừng trận pháp lại, phải nhanh lên.

...

Hoàn Chương 166.

---

167. Chương 167: Đột Biến 2

Trận nhãn… trận nhãn….

Nhan Tử Dạ ở giữa không trung nhìn nửa ngày cũng không nhìn ra trận nhãn ở nơi nào, cả bàn cờ đều là quân cờ, nói cách khác, trận nhãn rất có thể cũng là quân cờ. Nơi này có hơn trăm quân cờ, vừa nãy Nhan Tử Dạ cũng thử với quân cờ trắng, công kích căn bản không có hiệu quả. Kia trận nhãn rốt cuộc là gì.

Bàn cờ ngừng lại, lúc này một viên cờ đen ở phía bên phải quân cờ giam giữ Áo Đức Kỳ di chuyển tới trước mặt anh, lần này, không chỉ Nhan Tử Dạ chấn động, Tiểu Thứ đang ẩn thân trên mu bàn tay Nhan Tử Dạ cũng kinh hoảng, biết Áo Đức Kỳ gặp nguy hiểm liền muốn thoát ra ngoài. Thế nhưng Tiểu Thứ lại phát hiện mình cư nhiên không thể động đậy, tất cả linh lực giống như bị phong ấn. Nói cách khác, nó không có cách nào hiện thân.

Nhan Tử Dạ cũng phát hiện tình huống của Tiểu Thứ, cậu thực kinh ngạc vì ngay cả Tiểu Thứ cùng Tiểu Hoa tựa hồ cũng bị phong ấn linh lực nhưng cậu thì không có việc gì, bất quá hiện giờ không phải lúc nghĩ ngợi những việc này.

Mắt thấy quân cờ đen trước mặt Áo Đức Kỳ lóe bạch quang, Nhan Tử Dạ lập tức lắc mình tới trước mặt Áo Đức Kỳ. Hồng quang trên người chợt lóe, trước khi sư tử trắng trong quân cờ đen xuất hiện đã trực tiếp công kích, hơn mười quả cầu lửa bay qua, sư thú màu trắng vừa mới xuất hiện căn bản không kịp phản ứng đã bị hơn mười quả cầu lửa đánh trúng. Bất quá uy lực của quả cầu lửa không tạo thành thương tổn, sư thú chỉ lùi về sau mấy bước.

Mà ngay lúc này Nhan Tử Dạ đã đi tới trước mặt sư thú, nắm tay bọc trong hồng quang đấm vào mũi nó, sư thú còn không kịp gầm lên đã tiếp tục bị đá một cú, trực tiếp bay ra ngoài.

Sư thú bị đá bay đứng dậy, giống như con sư thú vừa nãy, trực tiếp nuốt một viên cờ trắng ở bên cạnh rồi bất động. Nhìn thấy sư thú dựa theo suy nghĩ của mình nuốt một viên cờ trắng không vây nhốt bất kỳ thú nhân nào, Nhan Tử Dạ thở phào một hơi.

Tìm được quy luật công kích của bàn cờ, Nhan Tử Dạ cũng có thể thoải mái một chút. An Nhĩ Tư bị nhốt trong một quân cờ cách chỗ Áo Đức Kỳ không xa. Theo bàn cờ chuyển động, Nhan Tử Dạ đi tới trước mặt An Nhĩ Tư: “Anh yên tâm, tôi nhất định sẽ cứu anh ra ngoài.”

An Nhĩ Tư ở bên trong tuy không nghe được âm thanh nhưng dựa vào khẩu hình vẫn có thể đoán được ý tứ của Nhan Tử Dạ. Anh gật gật đầu, lộ ra nụ cười tín nhiệm.

Sau khi sử dụng phương pháp đồng dạng giải cứu vài thú nhân, Nhan Tử Dạ rốt cuộc phát hiện quy luận di chuyển cùng bố cục của bàn cờ. Cậu phát hiện lúc quân cờ trắng đen chuyển động thì có một viên máu trắng sẽ di chuyển tới vị trí viên cờ đen ở giữa rồi dừng lại, sau đó một viên cờ đen cũng di động với vị trí viên cờ trắng ở giữa rồi dừng lại. Cả quá trình chỉ tầm ba giây mà thôi, sau đó hai viên cờ kia lại tiếp tục chuyển động.

Nhan Tử Dạ phát hiện quân cờ chuyển động tới vị trí kia tựa hồ không phải cùng một viên, bất quá nhìn thấy quân cờ trắng trên bàn cờ ngày càng ít đi, Nhan Tử Dạ cũng bất chấp để ý nhiều như vậy. Kết hợp với bát quái thái cực đồ, Nhan Tử Dạ suy đoán nơi mà hai quân cờ kia dừng lại rất có thể chính là trận nhãn. Là trận nhãn có thể di động cùng thay đổi.

Mắt thấy lại có một quân cờ trắng cùng một quân cờ đen di chuyển tới hai nơi đó, thấy chúng vừa khựng lại, Nhan Tử Dạ lập tức bắn tinh khối hình thoi màu hồng lam về phía quân cờ đen. Nhìn thấy nó giống như suy nghĩ của mình bị nổ mạnh, Nhan Tử Dạ lại tiếp tục phóng một tinh khối trong tay về phía quân cờ trắng. Đột nhiên, Nhan Tử Dạ mở to mắt, bởi vì quân cờ trắng kia cư nhiên vây một người ở bên trong, mà người đó chính là bầu bạn của cậu, An Nhĩ Tư.

Nhan Tử Dạ cả kinh, lập tức khống chế tinh khối hình thoi dừng lại ngay trước mặt quân cờ chứa An Nhĩ Tư, khoảng cách chỉ còn khoảng năm cm mà thôi.

Hiện giờ An Nhĩ Tư ở bên trong quân cờ không thể sử dụng dị năng, nếu quân cờ bị hủy thì rất có thể anh cũng bị nguy hiểm. Vì thế Nhan Tử Dạ mới lập tức thu tay.

Bất quá, bởi vì Nhan Tử Dạ chỉ hủy đi một trận nhãn nên trận pháp chỉ phá giải được phân nửa. Trận pháp chỉ giải một nửa đồng dạng sẽ phát sinh dị biến, rất có thể so với trận pháp đầy đủ còn đáng sợ hơn.

Lúc này, quân cờ màu trắng vây khốn An Nhĩ Tư sau khi dừng lại ở vị trí trung tâm ba giây thì cư nhiên không di chuyển nữa. Mà những quân cờ đang di chuyển cũng ngừng lại, linh thạch khảm trên bốn cây cột trụ lại phát ra bạch quang chói mắt. Lúc bạch quan rút đi thì nhóm thú nhân phát hiện quân cờ đang giam cầm mình cư nhiên biến mất. Bọn họ khôi phục tự do.

Vừa thấy mọi người đều chiếm được tự do, Nhan Tử Dạ lập tức nhìn về phía An Nhĩ Tư thì phát hiện quân cờ trắng đang vây khốn anh vẫn còn. Mà An Nhĩ Tư thì vẫn bị nhốt ở bên trong.

"An Nhĩ Tư..." Nhan Tử Dạ lập tức chạy qua, vẻ mặt lo lắng nhìn anh. Ba ảnh vệ cấp SS cũng động dạng vây xung quanh, không biết làm sao. Một ảnh vệ cấp SS hỏi Nhan Tử Dạ: "Thiếu phu nhân, thiếu gia vẫn còn ở bên trong, phải làm sao bây giờ?"

Nhan Tử Dạ cắn môi nhìn quân cờ trắng đang nhốt An Nhĩ Tư, lúc cậu định mở miệng thì đột nhiên những quân cờ đen ở xung quanh đồng loạt tỏa ra bạch quang, sau đó hơn năm mươi viên cờ đen biến thành sư thú màu trắng bổ nhào về phía nhóm Nhan Tử Dạ.

"Chết tiệt, mai tránh ra."

Mọi người lập tức tiến vào trạng thái chiến đấu, cùng đối chiến với sư thú.

"Ầm ầm ầm..." Dị năng đủ loại màu trắng bay tới, vài đầu sư thú bị ba ảnh vệ cấp SS đánh bay, bất quá cũng có vài thú nhân cấp S bị ánh sáng của sư thú đánh trúng rồi teo nhỏ, sau đó bị đám sư thú tranh nhau nuốt. Mà sư thú sau khi ăn xong thú nhân cũng không dừng lại như trước đó, ngược lại lại tiếp tục công kích thú nhân khác.

Trường hợp là một mảnh hỗn loạn, tinh khối hồng lam trong tay Nhan Tử Dạ bay về phía ba đầu sư thú. Sau ba tiếng nổ mạnh, ba con sư thú bị đánh bay, trên người bị nổ thành miệng vết thương sâu tận xương, máu chảy đầy đất.

Ngay lúc Nhan Tử Dạ chuẩn bị đối phó sư thú khác thì một con sư thú từ sau lưng đánh lén, nó phun ra ánh sáng, An Nhĩ Tư nhìn thấy liền lớn tiếng nhắc nhở, bất quá Nhan Tử Dạ lại nghe không được.

Tuy không nghe thấy nhưng Nhan Tử Dạ có thể cảm ứng được nguy hiểm. Cậu biết một khi bị ánh sáng của sư thú bắn trúng thì không phải chuyện đùa. Cho dù sử dụng lồng phòng hộ thì vẫn bị thu nhỏ lại. Thế nên Nhan Tử Dạ điểm dưới chân một chút, trực tiếp nhảy lên không trung, né tránh một kích từ phía sau của sư thú.

"Chết tiệt." Nhìn thú nhân cấp S ở xung quanh càng lúc càng ít, ba ảnh vệ cấp SS cũng cố sức, Áo Đức Kỳ thì bị một sư thú đánh bay ra ngoài, vất vả gượng dậy, nhưng xem ra cũng đã bị thương không nhẹ.

Vốn Nhan Tử Dạ còn lo lắng An Nhĩ Tư sẽ bị sư thú công kích, thế nhưng lúc ở giữa không trung thì cậu phát hiện đám sư thú chẳng những không công kích An Nhĩ Tư, ngược lại còn vây ở bên cạnh, tựa hồ đang bảo hộ anh.

Điều này làm Nhan Tử Dạ cảm thấy kinh ngạc, sư thú vì sao lại bảo hộ An Nhĩ Tư.

Nhan Tử Dạ đột nhiên liên tưởng tới vừa nãy mình vừa đánh nát quân cờ màu đen làm trận nhãn, cũng vì thế mọi người mới được phóng xuất. Mà hiện giờ nhóm sư thú điên cuồng công kích bọn họ nhưng lại bảo hộ An Nhĩ Tư, này có phải nói, nếu tiêu diệt trận nhãn An Nhĩ Tư thì đám sư thú này cũng biến mất, hoặc là tử vong?

Thế nhưng nếu công kích viên cờ trắng này thì An Nhĩ Tư cũng sẽ bị thương. Hiện giờ Nhan Tử Dạ rất khó xử, cậu vừa muốn phá trận lại vừa muốn An Nhĩ Tư bình yên vô sự, phải làm sao bây giờ?

Đột nhiên, hồng quang trong mắt Nhan Tử Dạ chợt lóe, sau đó nói với ba ảnh vệ cấp SS: "Ngăn chặn đám sư thú bên cạnh An Nhĩ tư cho tôi."

Ba ảnh vệ nghe vậy thì lập tức chạy tới gần An Nhĩ Tư, sau đó công kích đám sư thú ở đó rồi dẫn dụ chúng rời đi, Nhan Tử Dạ lắc mình tới sát bên cạnh.

Vươn tay áp lên mặt quân cờ trắng giam cầm An Nhĩ Tư, sau đó linh lực trong người cuồn cuộn không ngừng truyền tới chỗ An Nhĩ Tư, chỉ thấy cả quân cờ trắng tỏa ra ánh sáng đỏ rực. Một con sư thú từ phía sau bổ nhào tới phun ra ánh sáng về phía Nhan Tử Dạ. Tất cả mọi người đều không kịp ngăn cản, mà Nhan Tử Dạ đang phát ra linh lực cũng không rảnh bận tâm, An Nhĩ Tư khẩn trương rống to, thế nhưng Nhan Tử Dạ lại không để ý.

Ngay lúc ánh sáng sắp bắn trúng Nhan Tử Dạ thì Áo Đức Kỳ ở bên cạnh đã lao qua chắn phía sau Nhan Tử Dạ. Sau đó Áo Đức Kỳ theo tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy dần dần nhỏ lại, cuối cùng bị sư thú bổ nhào tới nuốt vào bụng.

Hoa văn tiểu thứ cầu trên mu bàn tay Nhan Tử Dạ lóe lên một tia hồng quang nhưng lại bị áp chế xuống.

Ngay lúc sư thú ăn xong Áo Đức Kỳ định xoay người tấn công Nhan Tử Dạ thì quân cờ màu trắng đang vây khốn An Nhĩ Tư đột nhiên xuất hiện vết rạn. Sau đó 'răng rắc' vài tiếng rồi vỡ nát như thủy tinh. An Nhĩ Tư ở bên trong chiếm được tự do.

Sư thú trên bàn cờ lớn ngay lúc quân cờ trắng vỡ nát cũng biến thành bạch quang, biến mất. Theo sư thú biến mất, trần động ở phía trên bàn cờ vốn không sức mẻ đột nhiên 'ầm' một tiếng, một tảng đá lớn rớt xuống, sau đó trần động xuất hiện một cửa động lớn.

An Nhĩ Tư chiếm được tự do lập tức ôm cổ Nhan Tử Dạ, lo sợ Nhan Tử Dạ sẽ biến mất.

Nhan Tử Dạ cũng ôm chặt lấy anh: "An Nhĩ Tư, tôi thành công rồi." Truyền linh lực trong cơ thể vào quân cờ trắng, thẳng tới khi nó không chứa đựng nổi mà vỡ nát, chỉ có Nhan Tử Dạ thân là yêu, hơn nữa tu vi cũng không kém mới có thể làm được. Thật không ngờ thật sự thành công.

"Tiểu Dạ… em dọa tôi." Tình huống vừa nãy thực sự quá nguy hiểm, nếu không nhờ Áo Đức Kỳ ngăn cản thì Nhan Tử Dạ đã bị sư thú nuốt vào bụng. Nhớ lại tình cảnh vừa nãy, An Nhĩ Tư vẫn còn sợ hãi. Thế nhưng Nhan Tử Dạ an toàn nhưng Áo Đức Kỳ lại…

"Nếu không mạo hiểm thì không thể phá giải trận này." Nhan Tử Dạ buông An Nhĩ Tư, sau đó xoay người nhìn nhóm Áo Đức Kỳ bị sư thú ăn vào bụng một lần nữa xuất hiện trên bàn cờ… thầm nghĩ, quả nhiên là vậy.

"Này là… tinh thần lĩnh vực?" An Nhĩ Tư trợn to mắt nhìn nhóm Áo Đức Kỳ mờ mịt đứng trước mặt, tựa hồ không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thứ trước hết An Nhĩ Tư nghĩ tới chính là tinh thần lĩnh vực.

"Vừa nãy đều là ảo giác à?" Áo Đức Kỳ nhìn hai tay mình, lẩm bẩm.

"Không…. đó không phải ảo giác, nếu chúng ta thua thì thực sự sẽ chết ở đây." Nhan Tử Dạ nghiêm túc nói.

"Tiểu Dạ, này rốt cuộc là chuyện gì?" An Nhĩ Tư hiện giờ rất muốn biết hết thảy là chuyện gì. Nếu vừa nãy không phải ảo giác thì nhóm Áo Đức Kỳ vì sao bị ăn rồi mà vẫn sống sót?

…

Hoàn Chương 167.

168. Chương 168: Đoán

"Đám sư thú vừa nãy là thật." Nhan Tử Dạ đi tới một cây cột trụ ở góc bàn cờ, đưa tay vuốt ve những viên linh thạch đã trở nên ảm đạm.

"Là thật thì vì sao lại biến mất?" Áo Đức Kỳ vội hỏi, rõ ràng bọn họ nhìn thấy chúng biến thành những điểm sáng rồi biến mất, nếu là thật thì không có khả năng đó.

Nhan Tử Dạ nhìn mọi người: "Bởi vì đám sư thú đó sớm đã chết rồi, thứ mọi người thấy chính là linh hồn của chúng. Nếu chúng ta thua thì những người bị nó ăn sẽ chết theo. Bởi vì thứ chết đi không phải thân thể mà là linh hồn. Đám sư thú này ăn linh hồn, nếu bị chúng ăn thì chúng ta sẽ chết."

Đây là thần quỷ bát quái trận nổi tiếng của giới tu tiên, chuyên dùng linh hồn để chế ra trận pháp, linh hồn trong trận pháp càng ăn được nhiều linh hồn thì trận pháp lại càng mạnh hơn. Linh hồn này có thể là tiên hồn, cũng có thể là linh hồn của người tu yêu, ngay cả linh hồn của tinh tế thú cũng có thể. Mà muốn duy trì nhiều linh hồn như vậy, hơn nữa còn có lực công kích cực lớn thì cần không ít năng lượng. Mà năng lượng kia nếu dựa vào tinh hạch tinh tế thú thì không đủ, vì thế mới dùng linh thạch.

Linh lực trong linh hạch nhiều hơn tinh hạch tinh tế thú rất nhiều, linh thạch cấp thấp nhất cũng tương đương với tinh hạch hạch cấp S cao cấp. Đúng vậy, linh hạch được khảm trên cột chính là linh hạch cấp thấp. Bởi vì Nhan Tử Dạ phá trận, năng lượng trong linh hạch cũng bị tiêu hao không sai biệt lắm nên linh hạch trên cột mới trở nên ảm đạm. Bất quá bên trong chúng vẫn còn chút linh lực.

Thế nên Nhan Tử Dạ trực tiếp vươn tay hấp thu linh lực trong linh thạch, bổ sung số linh lực mình vừa tiêu hao.

Vốn nghe Nhan Tử Dạ nói đám sư thú kia cư nhiên là linh hồn, hơn nữa còn muốn ăn linh hồn của bọn họ, mọi người đều chấn động, hiện giờ nhìn thấy Nhan Tử Dạ cư nhiên hấp thu năng lượng trong tinh thạch được khảm trên cột, mọi người lại càng cả kinh hơn.

Cảm giác được yêu đan trong cơ thể đã chứa đầy linh lực, kinh mạch toàn thân cũng được linh lực thông suốt, Nhan Tử Dạ chỉ cảm thấy cả người khoan khoái không thôi. Mở mắt, có chút lưu luyến nhìn cây cột vì bị mình hấp thu linh lực mà lại có thêm một ít linh thạch ảm đạm.

An Nhĩ Tư không ngăn cản Nhan Tử Dạ hấp thu linh lực, bởi vì anh biết Nhan Tử Dạ có chừng mực. Thấy Nhan Tử Dạ tựa hồ luyến tiếc số tinh thạch trên cây cột, An Nhĩ Tư nói: "Nếu thích thì chúng ta cứ gỡ xuống mang đi."

"Không cần, linh thạch đã hợp thành một thể với cây cột, không mang đi được." Tuy luyến tiếc nhưng Nhan Tử Dạ vẫn thực sáng suốt, cậu biết linh thạch đã dung hợp với cây cột, mà bốn cột trụ này thì nối liền với hang động, nếu cưỡng ép phá hủy thì sẽ hủy cả nơi này. Với lại, nếu đã dùng nhiều linh thạch cấp thấp như vậy để làm nguồn sinh lực thì chứng tỏ người bày trận có rất nhiều linh thạch, có lẽ phía sau lại càng có nhiều linh thạch cao cấp hơn.

"Mọi người nghỉ ngơi tại chỗ, chốc nữa tiếp tục đi tiếp." Trải qua chuyện mạo hiểm vừa nãy, bản thân An Nhĩ Tư cũng có chút mệt mỏi, càng miễn bàn tới những người khác. Vì thế An Nhĩ Tư trực tiếp ôm Nhan Tử Dạ ngồi lên bàn cờ, nghỉ ngơi tại chỗ.

Nhận lấy dịch dinh dưỡng An Nhĩ Tư đưa qua, cho dù khó uống cỡ nào Nhan Tử Dạ cũng buộc mình uống hết. So với thứ dịch dinh dưỡng mà Nhan Tử Dạ uống trước kia, kỳ thực loại An Nhĩ Tư mang theo đã có thể xem là dễ uống. Dù sao cũng là vật phẩm cao cấp. Bất quá đối với Nhan Tử Dạ đã quen ăn mỹ thực thì dịch dinh dưỡng quả thực không phải khó uống bình thường.

Bất quá cũng không có cách nào, chuyến đi này cũng không phải du ngoạn, vì thế không có khả năng mang theo rau cải thịt thà này nọ. Hiện giờ Nhan Tử Dạ thực muốn có mấy thứ như không gian giới chỉ này nọ, như vậy sẽ không cần phải uống dịch dinh dưỡng như bây giờ.

Thấy Nhan Tử Dạ uống dịch dinh dưỡng xong cứ cau mày suốt, An Nhĩ Tư vỗ vỗ lưng cậu: "Tiểu Dạ, trước cố nhịn một chút, trở về nấu cơm ngon cho em."

"Anh xem tôi là kẻ tham ăn như đám đại đản à? Tôi mới không tham ăn như chúng." Nhan Tử Dạ trợn mắt liếc anh.

"Rồi rồi rồi, là tôi tham ăn, là tôi kiêng ăn." An Nhĩ Tư vội vàng an ủi.

"Hừ, này thì còn tạm được." Tuy Nhan Tử Dạ thực không vừa lòng khi An Nhĩ Tư dùng phương pháp dỗ con nít với mình, bất quá nể tình anh có thành ý, Nhan Tử Dạ liền miễn cưỡng tiếp nhận. Miệng tựa hồ vẫn còn lưu lại hương vị của dịch dinh dưỡng, Nhan Tử Dạ nghiêm mặt nói với an Nhĩ Tư: "Sau khi trở về phải có một bữa cơm thật thịnh soạn, anh xuống bếp."

"Ừm." An Nhĩ Tư cưng chiều mỉm cười.

Lúc này, Nhan Tử Dạ lén thả Tiểu Thứ ra ngoài, Tiểu Thứ biến trở về bản thể trực tiếp từ túi áo Nhan Tử Dạ nhảy ra, sau đó lao về phía Áo Đức Kỳ. Những thú nhân khác liếc nhìn một cái rồi không phản ứng thêm gì nữa. Dù sao Nhan Tử Dạ tùy thân mang theo sủng vật tiểu thứ cầu cũng không phải chuyện lạ. Chỉ có chút kỳ quái là vừa nãy đánh nhau kịch liệt như vậy mà tiểu sủng vật kia cư nhiên không chạy trốn.

Uống dịch dinh dưỡng nghỉ ngơi một lúc, Nhan Tử Dạ nói với An Nhĩ Tư: "Hiện giờ trời cũng tối rồi, chúng ta cứ ở đây nghỉ ngơi đi, ngày mai rồi hẳn đi tiếp?"

An Nhĩ Tư gật gật đầu: "Ừm, vậy cũng tốt."

Mấy thú nhân cấp S đều mở thông tấn khí trên tay, vài tia sáng bắn ra mặt đất, sau đó biến thành một loạt lều vải. Lều cùng cơ giáp giống nhau, đều là sản phẩm năng lượng của công nghệ cao. Từ vô số năng lượng khối tạo thành, một khi thông tấn khí trong tay cạn kiệt nguồn sinh lực thì nó cũng biến mất.

Trong lều có giường có wc, thậm chí còn có cả cửa sổ trên nóc. Đương nhiên, hệ thống phòng ngự này nọ căn bản không thể thiếu. Về phần nước thì lại càng không phải lo lắng, bởi vì Nhan Tử Dạ có thể tùy ý chuyển hoán linh lực thành dị năng hệ thủy.

Sau khi tắm giặt sạch sẽ, Nhan Tử Dạ một thân nhẹ nhàng khoan khoái bước lên bậc thang bàn cờ, nơi xuất hiện cửa động. Cửa động này xuất hiện sau khi phá giải được bát quái trận, khó trách mới đầu không tìm thấy lối đi nào, hóa ra là giấu ở đây. Nếu không phá giải được bát quái trận pháp thì chỉ sợ không có khả năng tìm ra.

Cũng không biết là ai lợi hại như vậy, bố trí hết thảy, không biết người này có mục đích gì, vì sao lại lưu lại bản đồ để người ta tới đây tìm bảo tàng. Hết thảy Nhan Tử Dạ đều không hiểu, thế nhưng cậu có thể khẳng định, người lưu lại bảo tàng cùng bố trí hết thảy là một người tu chân có tu vi cực cao. Nếu vậy, chỉ cần chiếm được bảo tàng, muốn trợ giúp An Nhĩ Tư thăng lên cấp SSS siêu việt căn bản không phải chuyện khó.

"Nghĩ gì đó?" An Nhĩ Tư vừa mới tắm rửa xong từ lều bước ra thì thấy Nhan Tử Dạ đang đứng ở chỗ cửa động, anh liền đi tới phía sau, ôm cổ cậu.

Chóp mũi ngửi thấy hơi thở giống đực riêng biệt của An Nhĩ Tư, Nhan Tử Dạ tựa cả người vào người anh, sau đó nói: "Tôi nghĩ, chúng ta tới đây là đúng rồi, chỉ cần chiếm được bảo tàng cuối cùng thì anh nhất định có thể trở thành cấp SSS siêu việt, có thể sống lâu vô hạn."

"Sao có thể khẳng định như vậy?" An Nhĩ Tư ôm chặt Nhan Tử Dạ, dùng sức hít hương vị thơm ngát trên người Nhan Tử Dạ, đó là một mùi hương rất khác biệt, nó có thể hấp dẫn tất cả thú nhân.

"Có thể bày ra trận pháp lợi hại như vậy nhất định là tu chân giả thượng cổ rất cường đại, mà tu chân giả thường có không ít bảo bối. Muốn tu vi của một người đột nhiên tăng mạnh thì chỉ cần một viên dược là đủ." Nói xong, Nhan Tử Dạ mới nhớ ra An Nhĩ tư không biết cái gì là tu chân giả, cái gì là đan dược, vì thế cậu lại nói thêm: "Tu chân giả bất đồng với tu yêu giả, đó là một người tu luyện thể hệ, giải thích khá phức tạp, anh chỉ cần biết tu chân giả rất lợi hại. Mà đan dược chính là thứ có thể giúp anh đột phá lên cấp SSS."

"Nếu thực sự cường đại như vậy, chúng ta tiếp tục tiến tới không phải lại càng nguy hiểm hơn à?" Lúc này chỉ mới đi không bao lâu đã gặp phải trận pháp, nếu đi tiếp, An Nhĩ Tư thật không biết sẽ hội ngộ cái gì nữa.

"An Nhĩ Tư, chúng ta đã không còn đường lui. Hơn nữa hiện giờ chúng ta đã xác định bảo tàng quả thực có thể giúp anh cùng Áo Đức Kỳ đột phá cấp SSS, chúng ta không thể từ bỏ. Hơn nữa, tuy tôi là tu yêu giả nhưng cũng có chút hiểu biết về tu tiên. Thay vì chọn lựa con đường thứ hai mà chúng ta không hề nắm chắc, không bằng chọn con đường này, ít ra cũng hiểu biết đại khái." Không biết vì cái gì, Nhan Tử Dạ có cảm giác rất kỳ quái, tựa hồ vị tiền bối tu tiên kia bày ra hết thảy chỉ vì muốn thử nghiệm gì đó.

"Tốt lắm, khuya rồi, về nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải tiếp tục lên đường." An Nhĩ Tư ôm Nhan Tử Dạ về lều, đương nhiên anh rất muốn thân thiết một chút, chẳng qua cho dù lều có công năng cách âm thì anh

vẫn không yên tâm. Bên ngoài có không ít thú nhân gác đêm, An Nhĩ Tư chỉ ôm Nhan Tử Dạ ngủ, hoàn toàn là ngủ tinh khiết. Đương nhiên hôn môi gì đó thì khẳng định không thể thiếu.

Hôm sau tỉnh lại, sau khi rửa mặt đánh răng uống dịch dinh dưỡng, nhóm Nhan Tử Dạ lại tiếp tục đi.

Ngay sau khi nhóm Nhan Tử Dạ rời đi, bức bích họa vốn phát ra ánh sáng trong hang động chậm rãi dập tắt, bốn cây trụ đỡ tỏa ra ánh sáng màu ngân bạch. Chỉ thấy quân cờ đen cùng quân cờ trắng vốn biến mất lại một lần nữa xuất hiện. Mà bàn cờ khổng lồ vốn bị oanh tạc hư hỏng cũng khôi phục nguyên trạng. Tựa hồ hang động này chưa từng có ai đặt chân tới.

Nhan Tử Dạ đã tiến vào cửa động đi tới phía trước thì đột nhiên khựng lại, tựa hồ cảm ứng được gì đó. Cậu nhịn không được quay đầu ra sau, nhìn nhóm Áo Đức Kỳ.

An Nhĩ Tư liền hỏi: "Làm sao vậy?"

Nhan Tử Dạ lắc đầu: "Không có gì, có thể chỉ là ảo giác thôi, tôi cứ cảm thấy có thứ gì đó ở phía sau nhìn tôi."

"Nhóm Áo Đức Kỳ đang đi phía sau, đương nhiên sẽ nhìn em rồi. Đừng nghĩ nhiều quá." An Nhĩ Tư đưa tay giúp Nhan Tử Dạ chỉnh lý sợi tóc.

"Ừm, đi thôi." Nhan Tử Dạ quay đầu lại, tiếp tục cùng nhóm An Nhĩ Tư đi tới, cảm giác bị nhìn chằm chằm này không giống như bị nhóm Áo Đức Kỳ nhìn. Bất quá phía sau trừ bỏ bọn họ thì không còn ai khác, có lẽ thực sự chỉ là ảo giác đi.

Nhan Tử Dạ rời đi không nhìn thấy ở cửa động mà bọn họ tiến vào có một nam nhân trung niên tóc dài mặc trường bào cổ trang màu xanh, trên người lóe sáng thanh quang đang đứng đó.

Bóng dáng người nọ như ẩn như hiện, hệt như ma quỷ, gương mặt tuấn mỹ lại có chút tang thương lộ ra nụ cười mỉm thản nhiên: "Bộ tộc hồng xà sao? Cũng tốt, hồng xà thì hồng xà đi, so với không có vẫn tốt hơn."

Âm thanh trầm thấp kia quanh quẩn trong hang động, tiếp đó bóng dáng kia chậm rãi biến mất. Mà cửa động cũng không biết từ khi nào đã khôi phục thành bộ dáng vách tường vốn có. Thật giống như cánh cửa động kia cũng chưa từng xuất hiện.

…

Hoàn Chương 168.

---

169. Chương 169: Tinh Tế Thú Thải Xà

Vượt qua bát quái trận, nhóm Nhan Tử Dạ xuyên theo cửa động đi tới trước, dọc theo đường đi không hề thấy hang động bị phân nhánh, cũng không có bẫy rập hay trận pháp linh tinh. Mới đầu mọi người còn cẩn thận đề phòng, thế nhưng dần dần thì bắt đầu thả lỏng một chút.

Đi hơn mười phút thì đột nhiên thú nhân đi ở phía trước dừng lại, sau đó nói với An Nhĩ Tư: "Thiếu gia, phía trước không có đường."

"Toàn bộ cẩn thận xem xét xung quanh xem có cơ quan gì hay không, đừng bỏ qua bất cứ khả năng nà." Có kinh nghiệm ban đầu, An Nhĩ Tư cuối cùng cũng hiểu, quả thực giống như Nhan Tử Dạ nói, tu chân giả rất thích thiết lập khó khăn. Lúc thấy không có đường đi thì nhất định ở xung quanh sẽ có cơ quan.

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, một thú nhân tìm được một vị trí hơi lõm vào ở vách động, vừa phủi lớp tro bụi đi thì thấy đó chỉ là một chỗ hơi lõm vào mà thôi chứ không có gì đặc biệt.

Vô luận thú nhân kia ấn thế nào, nó cũng không phản ứng.

"Để tôi." Nhan Tử Dạ tiến tới đưa tay sờ sờ nơi lõm vào kia, hồng quang trong tay chợt lóe, nơi bị lõm kia cư nhiên bị bóc ra, sau đó lộ ra một dấu ấn hình bàn tay.

Nhan Tử Dạ nhìn thấy dấu ấn thì cẩn thận quan sát một chút, phát hiện không có cơ quan.

"Tiểu Dạ, thế nào?" An Nhĩ Tư tiến lên hỏi.

"Để tôi xem thử." Nhan Tử Dạ nhìn dấu tay trên vách, lại nhìn tay phải mình, sau đó cậu đưa tay đặt lên dấu ấn, thử phát động linh lực.

"Ầm…" Vách tường trước mặt đột nhiên vỡ nát, lộ ra một cửa động, mọi người liền lộ ra biểu tình quả thế.

An Nhĩ Tư cùng Áo Đức Kỳ cùng dùng ánh mắt quái dị nhìn Nhan Tử Dạ, suốt cả chặng đường, tựa hồ tất cả cơ quan này nọ đều do Nhan Tử Dạ giải quyết. Hết thảy tựa hồ đều nhắm vào Nhan Tử Dạ, nếu Nhan Tử Dạ không phải tu yêu giả, không có được linh lực, chỉ bằng đám thú nhân bọn họ thì không có khả năng thông qua cơ quan trong hang động.

Cho dù có phái tới mười thú nhân cấp SS cao cấp cũng không được.

Cửa động mở ra, thú nhân đứng ở phía trước đang chuẩn bị đi tới thì có âm thanh 'si si si'. Thú nhân đi ở trước nhất ném một quả cầu lửa vào hang động tối đen, chỉ thấy vô số rắn lớn rắn nhỏ đủ loại màu sắc từ cửa động bò ra.

Thú nhân đứng ở phía trước lập tức khởi xướng công kích, dị năng ồ ạt bay tới.

"Ầm ầm ầm…"

Hỏa cầu cùng lưỡi dao năng lượng này nọ sau khi giết chết đàn rắn thì thông đạo cũng bị oanh tạc tới gồ ghề. Cũng may sơn động tựa hồ rất chắc chắn, trải qua trận công kích vũ bão như vậy mà không hề run rẩy chút nào.

Sau khi giải quyết đàn rắn xong, nhóm thú nhân phía trước đang định thở phào thì lại phát hiện càng có nhiều rắn hơn xuất hiện. Ba ảnh vệ cấp SS lập tức kéo nhóm thú nhân phía trước ra sau, sau đó ba người cùng phát động dị năng công kích. Ba quả cầu năng lượng màu bạc thật lớn cùng ném về phía cửa động, 'ầm' một tiếng, hang động rõ ràng rung lên một chút, đồng thời rớt xuống chút tro bụi. Mà ngân quang lóng lánh chói mắt cũng lan khắp hang động, đợi ánh sáng biến mất, đám rắn khủng bố kia cũng không còn tung tích.

Để phòng ngừa vạn nhất, một ảnh vệ còn ném một quả cầu năng lượng màu bạc vào bên trong để làm đèn chiếu sáng. Ánh sáng chiếu khắp thông đạo, sau khi quan sát thấy đàn rắn không còn xuất hiện nữa, ảnh vệ mới nói với An Nhĩ Tư: "Thiếu gia, an toàn rồi."

"Ừm, tiếp tục đi tới." An Nhĩ Tư phân phó.

Lúc này một ảnh vệ cấp SS đi trước dẫn đường, hai người còn lại phòng vệ ở phía sau. Nhóm người chậm rãi tiến tới, có thể bởi vì vừa rồi dùng dị năng công kích nên thông đạo tràn đầy khopi1 bụi. Ảnh vệ đi trước khống chế quả cầu năng lượng lơ lửng trên không trung, chậm rãi tiến tới.

Rốt cuộc, đi tầm năm mươi mét thì phía trước xuất hiện cửa động, hơn nữa hình như có ánh sáng sáng ngời. Mọi người vui vẻ, lập tức đẩy nhanh cước bộ.

Rốt cuộc cũng ra khỏi thông đạo, đợi tất cả mọi người tiến vào thì đều bị đóa hoa màu lam đậm tỏa ra lam quang hấp dẫn.

Hang động này rất lớn, không hề nhỏ hơn hang động bày trận pháp bát quái trước đó. Chỉ thấy trên bốn vách động mọc đầy dây leo xanh biếc, hơn nữa còn nở ra những đóa hoa nhỏ trắng noãn. Mà đầy trên mặt đất là những đóa hoa màu lam, mà chúng cư nhiên còn lóe ra ánh sáng nhàn nhạt. Vô số đóa hoa tụ tập lại một chỗ hệt như một ngọn đèn màu lam chiếu sáng cả hang động.

Những đóa hoa màu lam kia cơ hồ phủ kín khắp mặt đất, trừ bỏ tảng đá lớn ở cửa hang mà mọi người vừa bước vào thì trên mặt đất khắp nơi đều là loại hoa không biết tên kia. Xen lẫn giữa những đá hoa có không ít tảng đá trơn nhẵn lồi lên. Những tảng đá kia hình như được sắp xếp thep quy luật, nối tiếp nhau kéo dài tới tận cửa hang đối diện. Mà ở đó, mọi người cũng nhìn thấy một cái cửa lớn bị dây leo che khuất.

"Xà dịch hoa?" Lúc Nhan Tử Dạ nhìn rõ đám hoa dưới đất thì nhịn không được kinh hô.

"Xà dịch hoa? Đó là cái gì?" An Nhĩ Tư hỏi.

Nhan Tử Dạ giải thích: "Loại hoa này được rưới nọc độc của rắn từ khi còn là hạt giống, mỗi tháng rưới một lần, hơn mười năm mới nở hoa. Hoa này bởi vì được rưới nọc xà lớn lên nên bản thân nó cũng chứa kịch độc. Người bình thường nếu ăn trúng thì có thể mất mạng. Thế nhưng xà dịch hoa lại là một loại tài liệu luyện đan thực khan hiếm nên rất trân quý." Lúc còn ở địa cầu, Nhan Tử Dạ lùng khắp địa cầu cũng chỉ tìm được vài đóa mà thôi, đáng tiếc cậu không biết luyện đan, bằng không đã sớm luyện thành linh thần đan có thể thúc đẩy tu vi tăng trưởng.

Thật không ngờ ở đây cư nhiên lại nhìn thấy nhiều xà dịch hoa như vậy. Xà dịch hoa này đối với người khác là kịch độc nhưng đối với Nhan Tử Dạ thì lại là đại bổ. Bởi vì bản thân cậu chính là xà tộc, nếu dùng một lượng lớn xà dịch hoa thì có thể nhanh chóng tăng tiến tu vi. Mắt thấy cơ hội tăng tiến ở ngay trước mắt, Nhan Tử Dạ căn bản không nhịn được hưng phấn.

Bất quá cũng có một tin xấu, chính là ở nơi xà dịch hoa sinh trưởng nhất định sẽ có một đàn độc xà rất lớn. Nơi này nhiều xà dịch hoa như vậy, xà độc khẳng định cũng không ít. Khó trách vừa rồi lúc mở cửa động lại có nhiều rắn bò ra như vậy.

"Cẩn thận một chút, nơi này có rất nhiều độc xà, hơn nữa màu sắc xà dịch hoa xinh đẹp như vậy chứng tỏ nọc độc của độc xà rất lợi hại." Tuy nhóm An Nhĩ Tư mang theo không ít thuốc chữa trị nhưng nước thuốc cũng không phải vạn năng, một khi đụng trúng loại độc không thể giải mà lại không được cứu chữa kịp thời thì chắc chắn sẽ chết.

Nghe Nhan Tử Dạ nói vậy, không ít người nhịn không được lùi về sau một chút. Quan sát những đóa hoa rậm rạp dưới đất, bởi vì cành nhánh quá nhiều nên đã không còn nhìn thấy mặt đất bên dưới, An Nhĩ Tư tiện tay nhặt lên một tảng đá ném vào bụi hoa dưới đất, mọi người liền khẩn trương quan sát.

Sau khi tảng đá vừa ném vào, bụi hoa vốn không có chút động tĩnh đột nhiên 'loạt xoạt' một tiếng, sau đó bụi hoa tựa hồ bị thứ gì đó lấn áp.

Thứ kia có tốc độ rất nhanh, đợi đến khi nó tiến tới vị trí tảng đá rơi thì mọi người mới nhìn rõ bộ dáng của nó. Chỉ thấy một con hắc mãng xà dài cỡ ba mét thô to như cánh tay người lớn vừa quấn lấy tảng đá kia vừa phun ra chiếc lưỡi thật dài. Này vẫn chưa phải là điều đáng sợ nhất, đáng sợ nhất là ngay sau khi con mãng xà kia xuất hiện, tiếp sau đó từ các bụi hoa ở xung quanh cũng truyền tới tiếng vang.

Vô số xà dịch hoa bị đè ép, sau đó vô số mãng xà đủ loại màu sắc tụ tập về hướng tảng đá kia, chúng ngẩng cao đầu rắn, hộc ra chiếc lưỡi dài của mình.

Số rắn này cũng đám rắn đụng phải ở cửa thông đạo căn bản không cùng cấp bậc. Quan trọng nhất là nhóm An Nhĩ Tư đã nhận ra cấp bậc của chúng.

"Toàn bộ chúng đều là tinh tế thú thải xà cấp S cao cấp?" Áo Đức Kỳ nhìn mà da đầu run lên, gương mặt vốn lạnh lùng cũng có chút kinh hoảng.

"Tinh tế thú thải xà?" Nhan Tử Dạ thắc mắc nhìn về phía An Nhĩ Tư.

"Ừm." An Nhĩ Tư gật gật đầu, gương mặt vẫn luôn lộ ra ý cười trở nên nghiêm túc: "Tinh tế thú thải xà là một loại tinh tế thú cao cấp thuộc họ rắn, chúng nó vừa sinh ra đã có sức chiến đấu cấp S. Tuy tộc đàn của chúng rất lớn nhưng bởi vì màu sắc không giống nhau nên mới gọi là thải xà. Dị năng của thải xà không phải công kích, thứ lợi hại nhất của chúng chính là nọc độc có tác dụng ăn mòn. Một khi bị dính phải thì giống như em nói, nước thuốc căn bản không có hiệu quả. Cho dù tiến vào khoang chữa trị kịp thời thì cũng cần vài ngày mới có thể loại bỏ hết độc tố."

Nọc độc cư nhiên có hiệu quả ăn mòn? Này thực sự là một loại tinh tế thú đáng sợ. An Nhĩ Tư vừa nói xong, Nhan Tử Dạ liền được chứng kiến uy lực của nọc xà, chỉ thấy nọc độc từ miệng một con rắn màu lam vô tình nhỏ xuống tảng đá to cỡ nắm tay mà An Nhĩ Tư ném xuống vừa nãy. Ngay sau đó 'xì' một tiếng, tảng đá kia cứ hệt như bị tạt axit đậm đặc, không tới hai giây đã bị ăn mòn toàn bộ.

Ngay cả Nhan Tử Dạ nhìn cũng nhịn không được lạnh người.

Khó trách nơi này có nhiều xà dịch hoa như vậy, cũng khó trách xà dịch hoa ở đây sinh trưởng tốt như vậy, hóa ra là vì có một đám độc xà. Chính là hiện giờ phải làm sao đây, bọn họ muốn đi tới cửa hang đối diện thì nhất định phải băng qua mảnh xà dịch hoa này. Bên dưới có rất nhiều thải xà, nếu bất cẩn dính phải nọc độc của chúng thì cái mạng nhỏ phải bỏ lại nơi này.

Sau khi tảng đá bị nọc độc ăn mòn, đám thải xà thè thè lưỡi nhìn nhìn xung quanh, lúc một con thấy được nhóm Nhan Tử Dạ thì liền hưng phấn kêu lên tê tê rồi trườn về phía bọn họ.

"Cẩn thận, chúng nó tới rồi, mau lùi về sau." Nhìn thấy thải xà cấp tốc lủi tới, An Nhĩ Tư vội vàng hô. Mọi người lập tức lùi lại, chuẩn bị chiến đấu.

....

Hoàn Chương 169.

170. Chương 170: Thông Qua

An Nhĩ Tư kéo Nhan Tử Dạ cùng nhóm thú nhân khác trở về thông đạo, chờ đám thải xà lao tới sẽ công kích. Thế nhưng lúc đám rắn đủ màu sắc kia vừa đụng phải tảng đá lớn bọn họ đứng khi nãy thì giống như bị thứ gì đó chặn lại, bị bắn ngược về sau.

Không khí lăn tăn hệt như gợn nước, mà đám thải xà thì giống như biết phạm vi của mình, chúng lập tức lui về sau tảng đá một mét rồi phun phun đầu lưỡi nhìn chằm chằm nhóm An Nhĩ Tư.

"Hình như chúng bị thứ gì đó quản chế." An Nhĩ Tư tới gần, nghiêm túc quan sát một chút.

"Là trận pháp." Nhan Tử Dạ rời khỏi thông đạo, bước lên tảng đá bằng phẳng, nhìn nhìn, cư nhiên nhìn thấy một khối linh thạch phía dưới, lại nhìn vách động xung quanh, tựa hồ cũng khảm một ít linh thạch. Tuy đều là linh thạch cấp thấp nhưng cũng làm Nhan Tử Dạ sợ hãi không tôi.

Lại là trận pháp? An Nhĩ Tư lần đầu tiên cảm thấy bất đắc dĩ đến vậy, bởi vì anh hoàn toàn dốt đặc cán mai về thứ này.

"Trận pháp này hình như dùng để quản thúc đám thải xà kia, đối với chúng ta không có tác dụng." Nhớ lại tảng đá mình ném ra khi nãy, An Nhĩ Tư vươn tay quơ quơ. Đám thải xà canh giữ các đó không xa muốn lao tới cắn tay anh, kết quả, lại bị bắn ngược trở lại.

"Thải xà trên tinh tế hẳn đã sớm diệt sạch rồi mới đúng, thật không ngờ ở đây lại xuất hiện. Nhiều tinh tế thú cấp S như vậy chúng ta không có cách nào băng qua, thiếu gia, chúng ta bay qua đi." Một ảnh vệ cấp SS đề nghị.

An Nhĩ Tư nghiêm túc quan sát xung quanh một chút, nếu không có đám thải xà kia thì có thể giẫm lên những tảng đá trải bên dưới. Bất quá ở dưới có nhiều thải xà như vậy, hiện giờ cũng chỉ còn cách phi hành mà thôi.

"Tất cả người có dị năng hệ phong cùng hình thú có thể phi hành chuẩn bị chở những người còn lại bay qua đối diện." Nói xong ngân quang trên người An Nhĩ Tư chợt lóe, biến về thú hình, tiếp đó anh cúi thấp người để Nhan Tử Dạ ngồi lên lưng mình.

Cũng may trong số hơn mười thú nhân dẫn theo đợt này có năm thú nhân hệ phong, mà hình thú có thể phi hành thì chỉ có một mình An Nhĩ Tư mà thôi. Thế nên thú nhân có dị năng hệ phong cần phải bay ba lượt mới có thể đưa tất cả mọi người qua cửa động đối diện.

"Thiếu gia, chúng ta đi trước." Một ảnh vệ nói với An Nhĩ Tư. Hắn là ảnh vệ, trong bất cứ tình huống nào vẫn luôn phải đảm bảo an toàn cho vương tử cùng vương tử phi điện hạ.

An Nhĩ Tư gật gật đầu, đồng ý.

Có được dị năng hệ phong không có nghĩa là hình thú có thể phi hành. Vì thế một thú nhân hệ phong cấp S ôm lấy bả vai một ảnh vệ, dưới chân chợt lóe thanh quang, tiếp đó hai người cùng bay lên, chậm rãi phi hành về phía bên kia.

Nhóm thải xà nhìn thấy hai người bay qua đỉnh đầu thì lập tức rướn cao thân mình, bất quá bởi vì hai người nọ bay quá cao nên đám thải xà chỉ dài hơn ba mét căn bản không với tới. Vốn hết thảy đều thực thuận lợi, thế nhưng lúc hai người bay tới vị trí trung tâm thì đột nhiên thú nhân cấp S tựa hồ mất thăng bằng, thanh quang dưới chân biến mất, hắn cùng ảnh vệ còn lại lập tức rớt xuống bụi hoa bên dưới.

Thấy hai người cư nhiên ở giữa không trung rơi xuống, An Nhĩ Tư biến về hình người.

Mà đám thải xà vẫn nhìn chằm chằm bọn họ lập tức bổ nhào về phía hai người.

"Cẩn thận." Mắt thấy thải xà lao tới phun ra nọc độc, một ảnh vệ lên tiếng nhắc nhở người còn lại.

Thân là ảnh vệ cấp SS đương nhiên không dễ dàng bị thải xà cấp S đánh trúng, dưới chân điểm nhẹ lách người qua bên cạnh. Mà thú nhân cấp S kia cũng lập tức lắc mình qua một bên khác.

Ngay sau đó đám xà không ngừng há miệng bổ về phía hai người.

Thú nhân cấp S sau khi tung ra một quả cầu năng lượng đánh bay một con thải xà thì bất ngờ bị chiếc đuôi của một con khác quất trúng, bay ngược ra ngoài, ngã xuống bụi hoa. Mắt thấy hơn mười con thải xà trườn về phía thú nhân cấp S, ngân quang trong tay ảnh vệ chợt lóe, hơn mười lưỡi dao bay về phía đám rắn kia.

'Xoẹt xoẹt xoẹt…' Hơn mười con thải xà bị cắt đôi. Thế nhưng ngay sau đó một đám thải xà lại lập tức từ phía sau xông lên, tốc độ nhanh vô cùng. Mắt thấy ngày càng nhiều thải xà vây quanh hai người, một trong hai ảnh vệ đứng cạnh An Nhĩ Tư lập tức đạp lên những tảng đá lao về phía hai người.

"Ầm ầm…" Một quả cầu năng lượng màu bạc nổ bay một đám thải xà, thế nhưng thải xà trong hang giống như vô cùng vô tận, giết chết một đám thì lại có một đám khác bò tới. Hai thú nhân cấp SS chỉ mới chiến đấu không tới mười phút mà đã có chút không chống đỡ nổi. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì bọn họ đều trở thành thức ăn cho đám thải xà này.

Không được, tuyệt đối không thể tổn thất hai ảnh vệ cấp SS ở nơi này, Nhan Tử Dạ quay đầu nói với An Nhĩ Tư: "An Nhĩ Tư, tôi đi cứu bọn họ."

"Không được." Quá nguy hiểm, ngay cả hai ảnh vệ cấp SS còn không đối phó được, Nhan Tử Dạ qua đó chỉ đưa thêm thức ăn cho chúng mà thôi. Vì thế An Nhĩ Tư tuyệt đối không đồng ý.

"An Nhĩ Tư, đừng quên thân phận của tôi, hình thú của tôi cũng là xà. Cho dù là tinh tế thú thì sao chứ, trước mặt tôi chúng vẫn phải nằm rạp xuống mà thôi." Không phải Nhan Tử Dạ quá tự tin, mà là sự thật. Nếu là tinh tế thú khác, Nhan Tử Dạ sẽ không nắm chắc như vậy, thế nhưng đối với họ nhà rắn, cậu rất hiểu biết khuyết điểm của chúng.

Nghe Nhan Tử Dạ nói vậy, An Nhĩ Tư mới nhớ ra thân phận yêu của Nhan Tử Dạ. Hơn nữa người bày ra hết thảy cũng là đồng hương của Nhan Tử Dạ, có lẽ cậu thực sự có phương pháp. Với lại, anh cũng có mặt ở đây, nếu Nhan Tử Dạ thực sự gặp nguy hiểm thì anh cũng có thể đúng lúc bảo hộ.

"Tôi đi cùng em." Tuy đồng ý nhưng An Nhĩ Tư sẽ không để Nhan Tử Dạ hành động một mình.

Vừa nghe An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ đều muốn đi xuống, nhóm thú nhân phía sau cùng lập tức tỏ ý muốn đi theo.

"Mọi người lưu lại, ảnh vệ theo tôi." Hơn mười thú nhân cấp S theo xuống cũng chỉ tặng thêm thức ăn mà thôi, An Nhĩ Tư đương nhiên sẽ không để bọn họ hi sinh vô ích. Anh chỉ dẫn ảnh vệ cấp SS còn lại theo Nhan Tử Dạ đi tới chỗ ba thú nhân đang bị vây công.

Hơn mười con thải xà đồng thời phun nọc về phía lồng phòng hộ của ba thú nhân, mà nọc độc kia cư nhiên bắt đầu ăn mòn lồng phòng hộ. Mắt thấy lồng phòng hộ sắp bị ăn mòn toàn bộ, mà đám thải xà chờ đợi nãy giờ cũng sắp bổ nhào tới, trên người Nhan Tử Dạ chợt lóe hồng quang, biến về bán yêu thể, sau đó giận dữ gầm một tiếng đối với nhóm thải xà: "Cút hết cho ta…"

Âm thanh của Nhan Tử Dạ rất lớn, tiếng gầm tựa hồ mang theo sóng âm đặc biệt công kích đám thải xà. Nhóm An Nhĩ Tư chỉ cảm thấy Nhan Tử Dạ rống hơi lớn thôi chứ không có gì khác thường. Thế nhưng đám thải xà lại vì tiếng gầm này mà sững sờ, đình chỉ toàn bộ công kích.

Lúc Nhan Tử Dạ tới gần, chúng đồng loạt lùi về sau, thân rắn khẽ run rẩy, có vẻ rất e ngại Nhan Tử Dạ.

Quả nhiên hữu hiệu, vốn Nhan Tử Dạ chỉ suy đoán thôi, thật không ngờ thải xà quả nhiên sợ hãi âm cao của xà yêu. Nhan Tử Dạ quan sát đám thải xà không dám hành động dại dột ở xung quanh, cái đuôi thật dài đảo qua, trực tiếp quét bay đám thải xà. Mà đám thải xà này tựa hồ cũng rất sợ Nhan Tử Dạ, không dám phản kháng bị cậu chụp bay.

Đột nhiên Nhan Tử Dạ liếc thấy trên tảng đá bên cạnh bụi hoa có khảm một khối linh thạch, lại liên tưởng tới tảng đá lớn ngăn chặn đám thải xà ở cửa động. Trong đầu Nhan Tử Dạ xuất hiện một ý niệm, sau khi quan sát vị trí của những tảng đá thì lại càng khẳng định hơn.

"An Nhĩ Tư, đưa bọn họ tới tảng đá kia, trên đó có trận pháp, thải xà không thể tới gần." Sau khi hiểu ra, Nhan Tử Dạ nói với An Nhĩ Tư ở phía sau. Hiện giờ đám thải xà vẫn còn đang sợ hãi vì sóng âm của cậu vừa nãy. Thế nhưng một khi chúng tỉnh táo lại thì sẽ không còn e ngại nữa. Bản thân Nhan Tử Dạ thì không sao cả, đám thải xà này không dám công kích cậu, thế nhưng nhóm An Nhĩ Tư sẽ gặp nguy hiểm.

An Nhĩ Tư hiểu ý, quay qua nói với ba ảnh vệ cùng thú nhân cấp S: "Lập tức leo lên tảng đá."

Nhóm Áo Đức Kỳ cũng nghe thấy lời Nhan Tử Dạ, tất cả lập tức nhảy lên những tảng đá xếp nối tiếp nhau đi tới phía trước.

Mà lúc nhóm An Nhĩ Tư vừa đứng lên tảng đá thì đám thải xà cũng hoàn hồn khỏi đòn công kích sóng âm của Nhan Tử Dạ, lập tức công kích. Bất quá chúng không dám công kích Nhan Tử Dạ, thậm chí trong vòng phạm vi một mét xung quanh Nhan Tử Dạ hoàn toàn không có con thải xà nào bò tới gần. Chúng tựa hồ rất e ngại hơi thở cao cấp phát ra từ người cậu.

Đám thải xà lao qua muốn công kích nhóm An Nhĩ Tư quả nhiên bị thứ gì đó ngăn cản, vừa nhào tới liền bị bắn ngược trở lại. Nhan Tử Dạ thấy vậy thì thở phào một hơi, tiếp đó nói với An Nhĩ Tư: "Đi thôi."

Đợi nhóm An Nhĩ Tư an toàn thông qua bụi hoa, Nhan Tử Dạ mới có tâm tư cẩn thận xem xét xà dịch hoa. Đưa tay ngắt một đóa xà dịch hoa đưa lên mũi ngửi ngửi, quả nhiên ngửi thấy mùi hương thơm ngát quen thuộc. Nhan Tử Dạ vui vẻ dùng đuôi ngắt một bó to xà dịch hoa. Hai tay thì túm lấy hai thân cây nhổ lên cả gốc lẫn rễ rồi trườn về phía đám An Nhĩ Tư.

"Tiểu Dạ, em lấy hoa này làm gì?" An Nhĩ Tư thấy Nhan Tử Dạ hái nhiều hoa như vậy liền tò mò hỏi.

"Ăn." Nhan Tử Dạ trực tiếp dùng hành động trả lời An Nhĩ Tư, trong tay ngưng tụ ra một quả bóng nước rửa sạch sẽ toàn bộ xà dịch hoa, sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cậu ngắt một đóa hoa bỏ vào miệng.

…

Hoàn Chương 170.

171. Chương 171: Đột Phá

****

"Tiểu Dạ…" Nhìn thấy Nhan Tử Dạ cư nhiên ăn thứ xà dịch hoa kịch độc, An Nhĩ Tư mới đầu còn thực khẩn trương, bất quá nhìn thấy cậu thực sự không có việc gì, hơn nữa tựa hồ còn ăn rất ngon lành thì hàng mày nhíu chặt liền giãn ra. Sau đó còn ân cần giúp cậu ngắt mấy đóa hoa xuống.

Nhan Tử Dạ vừa nhai xà dịch hoa vừa nói với An Nhĩ Tư: "Cẩn thận một chút, đừng bóp nát đóa hoa, nước của nó sẽ dính vào tay anh đấy." Tuy xà dịch hoa chứa kịch độc nhưng chỉ cần không đụng vào nước dịch của nó thì không có chuyện gì.

Biết Nhan Tử Dạ quan tâm mình, An Nhĩ Tư hơi nhếch khóe miệng, thực hưởng thụ. Sau khi hái một đóa lại một đóa thì đưa cho thú nhân cấp S phía sau rửa sạch rồi mới đưa qua cho Nhan Tử Dạ.

Đợi Nhan Tử Dạ ăn hết toàn bộ, thấy cậu tựa hồ có chút đưa ăn đã, An Nhĩ Tư liền hỏi: "Có muốn hái thêm một ít cho em không?"

Nhan Tử Dạ khoát tay: "Không cần, nhiêu đó đủ rồi, xà dịch hoa chỉ cần ăn một lượng vừa đủ là được, hơn nữa nữa công hiệu chỉ có một lần mà thôi, có ăn nhiều cũng vô ích." Tuy xà dịch hoa có thể tăng trưởng tu vi nhưng chỉ có một lần cơ hội mà thôi. Lần thứ hai ăn nó sẽ không có tác dụng. Luyện thành linh thần đan thì hiệu quả cũng tương tự, một người chỉ có thể dùng một lần, lần thứ hai sẽ không có hiệu quả. Vì thế, bình thường phải đợi đến khi tu vi đạt một mức nhất định mới có thể dùng.

Đương nhiên, ăn sống xà dịch hoa thì chỉ cần ăn tới một lượng vừa đủ thì có thể đạt được hiệu quả ngang ngửa linh thần đan. Bởi vì Nhan Tử Dạ không biết trong số đan dược vị tiền bối kia lưu lại có linh thần đan hay không, nếu có thì số lượng là bao nhiêu. Lỡ như chỉ có hai viên thì cho An Nhĩ Tư cùng Áo Đức Kỳ ăn xong là hết.

Vì thế, Nhan Tử Dạ tính trước, trực tiếp ăn sống xà dịch hoa. Đợi Nhan Tử Dạ ăn đủ thì bắt đầu cảm thấy bên trong đan điền dâng lên một luồng nhiệt lưu, tiếp đó lan tràn khắp toàn thân.

Trên người Nhan Tử Dạ lập tức toát ra một trận hồng quang chói mắt. Ngay sau đó linh lực trong yêu đan cũng nhanh chóng trào ra di chuyển khắp toàn thân, Nhan Tử Dạ chỉ cảm thấy thực sảng khoái, ý thức cũng nhẹ nhàng bay bổng, cứ hệt như đang nằm trên đám mây vậy.

Nhóm An Nhĩ Tư nhìn thấy cả người Nhan Tử Dạ tỏa ra hồng quang, tiếp đó cơ thể nhẹ bổng chầm chậm bay lên, nằm ngang giữa không trung. Sau đó hồng quang hệt như một quả cầu bao trùm lấy Nhan Tử Dạ rồi không ngừng xoay tròn.

Mọi người cảm nhận được một luồng sức mạnh không ngừng gia tăng tỏa ra từ người Nhan Tử Dạ. Năng lượng quanh người cậu xoay tròn cực nhanh mang tới một trận cuồng phong, bụi đất trong hang bốc lên mù mịt làm nhóm An Nhĩ Tư không có cách nào mở to mắt.

Đột nhiên, một tia quang mang đỏ thẫm từ trên người Nhan Tử Dạ lóe sáng, tiếp đó vòng năng lượng vốn đang bao trùm quanh người Nhan Tử Dạ 'ầm' một tiếng, bùng nổ trước khi nhóm An Nhĩ Tư kịp phản ứng.

An Nhĩ Tư cùng ba ảnh vệ trực tiếp bị năng lượng lan tới lùi ngược ra sau, mặt đất xuất hiện những vệt dài thật sâu. Mà Áo Đức Kỳ cùng nhóm thú nhân cấp S ở phía sau An Nhĩ Tư thì trực tiếp bị văng ngược ra sau. Áo Đức Kỳ trực tiếp đập vào vách động phía sau, nhịn không được hộc ra một ngụm máu tươi. Lúc từ mặt đất gượng dậy thì không khỏi kinh ngạc nhìn Nhan Tử Dạ từ giữa không trung chậm rãi đáp xuống.

Sau khi hồng quang biến mất, Nhan Tử Dạ đáp xuống đất, thú văn vốn có màu đỏ tươi như máu ở trên trán biến thành màu đỏ thẩm, chiếc đuôi cũng biến về hai chân. Sau khi đáp xuống đất, cậu chậm rãi mở mắt, cảm nhận được nguồn linh lực sung túc cùng sống động trong cơ thể, Nhan Tử Dạ nhịn không được lộ ra vẻ mặt vui sướng mà nhìn hai tay mình.

"Em đột phá." An Nhĩ Tư liếc nhìn hai vệt ấn thật sâu dưới chân mình, dùng giọng điệu khẳng định nói. Vừa nãy anh suýt chút nữa đã không ngăn chặn được. Theo khí thế mà Nhan Tử Dạ phát ra khi nãy thì ít nhất cậu đã đột phá tới cấp SS trung cấp.

"Đúng vậy, tôi đột phá, anh đoán xem tu vi của tôi bây giờ là cấp bậc nào?" Tu vi đột phá, Nhan Tử Dạ thực cao hứng, nhịn không được muốn trêu đùa An Nhĩ Tư.

"SS trung cấp." Thấy Nhan Tử Dạ lộ ra dáng vẻ trẻ con hiếm thấy, biểu tình An Nhĩ Tư nhu hòa tới mức có thể tích ra nước.

Nhan Tử Dạ mỉm cười nói: "Chúc mừng, anh đoán sai rồi. Tốt lắm, không đùa nữa, tu vi của tôi bây giờ tương đương với cấp SS cao cấp."

"SS cao cấp?" Nghe thấy tu vi của Nhan Tử Dạ cư nhiên đã vượt qua mình, An Nhĩ Tư vừa kinh ngạc lại vừa cảm thấy thực đương nhiên. Bởi vì theo luồng năng lượng bạo phát ban nãy anh đã cảm giác được Nhan Tử Dạ rất có thể đã đột phá tới cấp SS cao cấp. Chính là lúc Nhan Tử Dạ tự mình nói ra, anh vẫn thực khiếp sợ.

Ngay cả An Nhĩ Tư mà còn kinh ngạc thì càng miễn bàn tới nhóm Áo Đức Kỳ ở phía sau.

Chỉ mới một lúc, chẳng qua chỉ ăn mấy chục đóa hoa mà đã đột phá lên cấp SS cao cấp? Không cần đoán cũng biết nhất định là công lao của xà dịch hoa kia. Không riêng nhóm thú nhân cấp S, ngay cả ba ảnh vệ cấp SS cũng lộ ra vẻ mặt thèm nhỏ dãi.

Từ biểu tình kia Nhan Tử Dạ dễ dàng nhìn ra ý tưởng của bọn họ, tuy không muốn nhẫn tâm nhưng vẫn lên tiếng đả kích: "Các người đừng nghĩ ngợi nhiều, xà dịch hoa chỉ có hiệu quả đối với thể chất bán thú nhân như tôi tôi, đối với các người, nó chính là độc dược cấp tính."

Nhan Tử Dạ nói đúng, xà dịch hoa cũng không phải linh thần đan mà muốn ăn là ăn. Chỉ có xà loại, hơn nữa còn là xà yêu đã đạt tới tu vi nhất định mới có thể dùng. Cần phải có một lượng linh lực lớn phối hợp mới có thể đột phá. Cho dù để tinh tế thú họ rắn ăn thì cũng tương đương với ăn một lượng độc lớn mà thôi, thú nhân không có linh lực căn bản không thể hấp thu nguồn năng lượng mà xà dịch hoa mang tới.

Nghe Nhan Tử Dạ nói vậy, mọi người đều lộ ra vẻ mặt thất vọng, không hề dối trá hay giấu diếm gì cả. Khát vọng chính là khát vọng, cho dù là đối mặt với chủ tử thì cũng vậy. Đối với thú nhân mà nói, vô luận là thân phận hay địa vị gì, bọn họ đều khao khát trở nên cường đại hơn. Chỉ là đơn thuần muốn mạnh hơn thôi, lòng trung tâm với đế quốc Á Bá Lan thì vẫn như cũ, bởi vì từ trước tới nay, đó chính là tín ngưỡng của họ.

Biết chính mình không thể ăn xà dịch hoa để thăng cấp như Nhan Tử Dạ, mọi người không hề hoài nghi, bởi vì bọn họ biết Nhan Tử Dạ không việc gì phải lừa mình. Vì thế liền dẹp tâm tư qua một bên, tiếp tục tiến tới trước.

Mà Nhan Tử Dạ sau khi cơn cao hứng qua đi thì cậu bắt đầu cảm thấy không thích hợp. Tuy cậu ăn xà dịch hoa thăng lên cấp SS cao cấp quả thực là chuyện đáng cao hứng nhưng dựa theo tu vi trước đó của cậu, ăn nhiều xà dịch hoa như vậy thì không đơn giản là tiến tới cấp SS cao cấp. Hẳn phải đột phá tới cấp SSS mới đúng, bởi vì sau khi ăn xà dịch hoa xong, cậu cảm nhận được có một nguồn năng lượng phi thường cường đại đang cải tạo thân thể mình.

Đúng vậy, chính là cải tạo, nếu luồng năng lượng kia không cải tạo thân thể cậu thì hiện giờ rất có thể cậu đã đột phá tới cấp SSS. Việc này bản thân Nhan Tử Dạ cũng không rõ rốt cuộc là sao, thế nhưng hiện giờ luồng năng lượng kỳ bí kia đã thông suốt toàn bộ kinh mạch. Đồng thời cũng xoa dịu yêu đan thành một thể hoàn chỉnh, sau này quá trình hấp thụ linh lực để tu luyện có thể chứa đựng gấp mười lần trước kia.

Nói cách khác, tuy hiện giờ cậu là cấp SS cao cấp nhưng chỉ cần có đủ linh lực thì cậu có thể phát ra công kích tương đương cấp SSS. Hệt như lúc đối phó với đám huyết tri chu vậy.

Vốn là chuyện nên cao hứng nhưng Nhan Tử Dạ cứ cảm thấy có chút dị thường, một đường đi tới, hết thảy giống như khảo nghiệm dành cho cậu vậy.

An Nhĩ Tư nắm tay Nhan Tử Dạ đi ở phía trước đột nhiên quay đầu lại, thấy Nhan Tử Dạ nhíu chặt mày thì hỏi: "Đột phá cấp bậc không phải nên cao hứng à? Vừa nãy còn vui vẻ, sao giờ lại mất hứng?" Rõ ràng khi nãy rất vui sướng, sao nháy mắt đã nhíu mày rồi.

Nhan Tử Dạ do dự một lúc mới nói: "An Nhĩ Tư, anh có cảm thấy từ khi chúng ta tiến vào nơi này, hết thảy tựa hồ đều nhắm vào tôi không? Cứ như tất cả đều đặc biệt vì tôi mà xuất hiện vậy."

"Không có khả năng đi, em ngẫm lại xem, bảo tàng này đã tồn tại hơn ngàn năm rồi, thậm chí lại càng lâu hơn nữa. Thời điểm đó, em vẫn chưa tồn tại mà! Được rồi, đừng nghĩ nhiều quá, chúng ta đã đi một đoạn đường rất dài rồi, hẳn không còn bao xa nữa." An Nhĩ Tư xoa xoa đỉnh đầu Nhan Tử Dạ, sau đó cười nói. Nụ cười của anh mang theo hàm ý an ủi ấm áp, làm tâm tình vốn đang lo lắng của Nhan Tử Dạ cũng chuyển biến tốt đẹp.

"Ừm, không nghĩ nhiều nữa. Tiếp tục tiến tới." Nhan Tử Dạ vứt hết thảy phiền não cùng nghi hoặc ra sau đầu, hiện giờ mấy thứ ấy không quan trọng, chỉ cần tới được điểm cuối, tìm được thứ bọn họ muốn thì đáp án cuối cùng không phải cũng được công bố sao.

Chỗ của nhóm Nhan Tử Dạ thực giống như một cổ mộ của vài vị đế vương thời cổ đại, cơ quan trận pháp rồi tinh tế thú, quả thực rất giống. Một đường đi tới, nhóm Nhan Tử Dạ đã mệt mỏi không ít, lộ trình chỉ có mười mấy km mà cứ hệt như đã đi cả mấy trăm km. Cũng may, Nhan Tử Dạ có chút quen thuộc với số cơ quan kia, cộng thêm tu vi đột phá nên ứng phó cũng khá đơn giản.

Cuối cùng, nhóm An Nhĩ Tư đi tới một hang động rộng mấy chục mét vuông, mà trên vách động có đủ bức tranh vẽ những người mặc cổ trang. Quan trọng nhất là ở lối cửa ra có dựng hai cây cột chống thật lớn, trên thân cột phân biệt khắc thành một loại thú phi thường uy nghiêm mà bọn họ chưa từng thấy qua.

"Có thể thiết lập nhiều cơ quan bẫy rập như vậy dưới lòng đất, người này thực sự quá lợi hại, muốn hoàn thành một công trình lớn cỡ này thì không đơn giản chỉ là sử dụng máy móc. Những thứ kia trông có vẻ rất nguyên thủy." Nhìn bức tranh trên vách, lại nhìn hình dáng khắc trên cây cột, anh ngạc nhiên nói: "Kia là tinh tế thú gì?" Ánh mắt của loại thú khắc trên cột rất đặc biệt, cư nhiên khảm bằng hai viên thủy tinh màu trắng, chúng hệt như đang quan sát anh vậy.

Rõ ràng chỉ là một bức thạch điêu không hề có sinh mệnh, thế nhưng không biết vì sao An Nhĩ Tư lại cảm nhận được uy nghiêm vô tận từ ánh mắt của sinh vật được khắc kia. Nó làm người ta cảm thấy sợ hãi.

Anh thân là thú nhân cấp SS trung cấp, cư nhiên lại có cảm giác sợ hãi với một bức thạch điêu? An Nhĩ Tư nhịn không được bật cười, lắc lắc đầu muốn vẫy bay ý niệm kia đi. Thế nhưng không biết vì cái gì, anh cứ cảm thấy cặp mắt to như chuông đồng kia tựa hồ cứ nhìn mình chằm chằm, mà cảm giác sợ hãi trong lòng tựa hồ cũng càng lúc càng mãnh liệt. Cảm giác cả người giống như bị thứ gì đó ngăn chặn, không thể động đậy.

"Thiếu gia, bức thạch điêu trên cây cột này… không thích hợp." Ba thú nhân cấp SS đứng phía sau An Nhĩ Tư tựa hồ cũng cảm nhận được uy nghiêm của sinh vật kia, bọn họ cư nhiên không chịu được áp lực mà lui về sau vài bước.

Nhóm Áo Đức Kỳ đứng một bên phát hiện nhóm An Nhĩ Tư không thích hợp thì lập tức tụ lại, đang định hỏi xảy ra chuyện gì thì bọn họ cũng nhìn thấy bức thạch điêu trên cột đá. Cảm giác áp bách thuộc về cấp bậc cao lập tức ập tới, Áo Đức Kỳ cùng hơn mười thú nhân phía sau cư nhiên đồng loạt khụy xuống.

"Đó là… tinh tế thú gì?" Quỳ dưới đất, Áo Đức Kỳ phát hiện thân thể mình cư nhiên không thể khống chế mà bất động, mà An Nhĩ Tư ở trước mặt cũng cũng cứng còng cả người.

An Nhĩ Tư còn chưa mở miệng, phía sau đã vang tới âm thanh của Nhan Tử Dạ.

"Đó là rồng…"

…

Hoàn Chương 171.

172. Chương 172: Trò Bịp Bợm

"Đó không phải tinh tế thú, nó là rồng…. là Thanh Long trong tứ đại thần thú." Nhan Tử Dạ tựa hồ không hề bị thạch điêu khắc trên cột ảnh hưởng, cậu đi tới bên cạnh An Nhĩ Tư, vươn tay vuốt ve thạch điêu. Rồng được khắc trên cột chỉ có bốn móng vuốt, vì thế Nhan Tử Dạ thực khẳng định đó chính là Thanh Long.

"Rồng có thân rắn, đầu cá sấu, chân rắn mối, trảo chim ưng, đuôi rắn, sừng hươu, vẩy cá, bên khóe miệng có râu dài, dưới trán có hạt châu. Chúng nó cưỡi mây lướt gió, hô phong hoán vũ, trở mình liền khuấy động

tứ hải vân thủy, uy lực vô biên." Âm thanh nhẹ nhàng chậm rãi của Nhan Tử Dạ vang vọng trong hang động, trong giọng nói của cậu tựa hồ mang theo tôn kính cùng khao khát.

Đúng vậy, chính là khao khát. Đời trước, nếu Nhan Tử Dạ có thể độ kiếp thành công thì cậu cũng có thể biến thành rồng. Bộ tộc hồng xà của cậu không cần tiền hóa thành giao long, chỉ cần độ kiếp thành công thì có thể nhất ngộ phong vân hóa thành long.

Chính là đáng tiếc, cậu đã thất bại.

"Nó rất mạnh sao?" Thấy Nhan Tử Dạ cư nhiên lộ ra vẻ mặt khát vọng với thứ gọi là rồng kia, An Nhĩ Tư có chút ghen tị.

Nhan Tử Dạ nghiêng đầu nói: "Rất mạnh, không, phải nói là phi thường mạnh, sức chiến đấu của nó chính là cấp bậc siêu việt mà mọi người nói. Trong nháy mắt, nó có thể hủy diệt một tinh cầu." Thanh Long là sự tồn tại của cấp thần, so với tiên còn cao hơn. Cho dù trước kia Nhan Tử Dạ thành công độ kiếp biến hóa thành rồng thì cũng chỉ là hồng long nhị trảo, thuộc về long tộc cấp bậc thấp mà thôi. Căn bản không cùng đẳng cấp với Thanh Long.

"Tiểu Dạ, tôi sẽ mạnh hơn nó." An Nhĩ Tư mỉm cười, vô cùng tự tin nói. Vì Nhan Tử Dạ anh có thể trở nên mạnh mẽ hơn bất kì sinh vật nào, bởi vì anh hi vọng ánh mắt Nhan Tử Dạ vĩnh viễn dừng lại trên người mình.

Nghe An Nhĩ Tư nói vậy, Nhan Tử Dạ sửng sốt một chút, nhìn trán anh đang không ngừng toát mồ hôi lạnh thì cũng mỉm cười: "Tôi thực mỏi mắt mong chờ."

Thạch điêu trên cột sở dĩ có uy nghiêm lớn như vậy là vì ánh mắt của Thanh Long được làm từ linh thạch, lại còn là hai viên linh thạch trung cấp. Mà trên cột còn khắc trận pháp ẩn hình, tựa hồ dùng để trấn áp những người muốn thông qua cánh cửa ở phía sau hai cây cột.

Hai cây cột có hai con Thanh Long, tổng cộng là bốn viên linh thạch trung cấp, nếu dùng bốn viên linh thạch trung cấp để duy trì trận pháp nhỏ thì đúng là đại tài tiểu dụng. Bất quá nếu đây là cánh cửa cuối cùng của bảo tàng thì sao? Nếu thật vậy thì có thể giải thích được.

Tuy không biết vì sao cậu không bị ảnh hưởng, thế nhưng nhìn nhóm An Nhĩ Tư ngày càng đổ nhiều mồ hôi lạnh, mà nhóm Áo Đức Kỳ thì đã chật vật quỳ rạp dưới đất, Nhan Tử Dạ không do dự nữa, vươn tay, trực tiếp hướng về phía hai viên linh thạch làm mắt của Thanh Long.

Ngay lúc tay phải Nhan Tử Dạ tiếp xúc linh thạch, quang mang bảo hộ linh thạch lóe sáng rồi 'ầm' một tiếng tỏa ra quang mang màu bạc chói mắt, An Nhĩ Tư cùng những người phía sau trực tiếp bay ngược ra ngoài, tông vào vách động.

Mà phòng hộ của linh thạch tựa hồ không có bất cứ tác dụng nào với Nhan Tử Dạ, thấy nhóm An Nhĩ Tư bị một luồng linh lực thật lớn đánh bay, Nhan Tử Dạ cắn chặt răng, nhanh chóng lấy hai viên linh thạch khảm trên cột xuống. Sau đó tiếp tục hướng về phía hai viên còn lại.

Linh thạch nằm trong tay, Nhan Tử Dạ chỉ cảm thấy chúng thực ấm áp, một tia linh lực như có như không từ trong linh thạch truyền vào yêu đan trong cơ thể.

Nhan Tử Dạ khẽ lật tay bỏ bốn viên linh thạch vào túi, sau đó lập tức xoay người đi về phía nhóm An Nhĩ Tư.

"Không sao chứ?" Nhan Tử Dạ đưa tay giúp An Nhĩ Tư phủi đi bụi bặm dính trên người.

"Không sao." Luồng năng lượng khi nãy tuy lớn nhưng cũng chỉ tạo thành chút thương nhỏ với An Nhĩ Tư mà thôi. Nhìn lại nhóm Áo Đức Kỳ, tựa hồ cũng không bị thương tổn nghiêm trọng. Bất quá trước đó không lâu vừa bị năng lượng lúc đột phá của Nhan Tử Dạ lan tới, giờ lại thêm cú này, bọn họ kỳ thực đã bị nội thương.

"Tôi nghĩ, chúng ta đã đi tới đích rồi." Nhìn cánh cửa lớn phía sau hai cây cột, Nhan Tử Dạ nói với An Nhĩ Tư: "Hai cây cột vừa nãy chính là pháp trận bảo hộ cánh cửa, hiện giờ tôi đã lấy đi bốn viên linh thạch, trận pháp bảo hộ đã mất đi hiệu lực. Chúng ta có thể tiến vào."

Rốt cục cũng tới rồi? An Nhĩ Tư đột nhiên thực chờ mong, hoặc nên nói là thực khẩn cấp muốn tìm ra thứ làm mình đột phá lên cấp SSS hoặc là SSS siêu việt.

Phía sau hai cột đá cao hơn ba mét chỉ là một cánh cửa đá thực bình thường, mặt ngoài trơn nhẵn, không hề điêu khắc bất kỳ đồ án gì.

Cửa đá có hai cánh, một thú nhân cấp S từ chính giữa dùng sức đẩy, cửa đá nặng nề 'kịch' một tiếng, chầm chậm mở rộng.

Cát bụi từ trên trần cửa rớt xuống dày đặc, nhóm An Nhĩ Tư đợi bụi rơi hết xuống mới đi vào.

Phía sau cánh cửa không hề thần bí hay vàng son lộng lẫy như tưởng tượng. Bên trong thực trống trải, xung quanh u ám, chỉ có một bệ đá cao hơn nửa mét ở vị trí trung tâm, mà xung quanh bệ đá được khảm một ít viên đá đang tỏa ra quang mang nhàn nhạt. Dựa vào tia sáng yếu ớt này, mọi người có thể nhìn thấy xung quanh bệ đá kia không hề có bất kì thứ gì nữa.

Hỏa cầu trong tay Nhan Tử Dạ bay vút lên không trung, tiếp đó biến thành vô số tiểu hỏa cầu lơ lửng, chiếu sáng toàn bộ hang động rộng khoảng mấy chục mét vuông.

Quả nhiên, trừ bỏ bệ đá kia thì trong động không có gì nữa. Ngay cả trên vách động cũng không có những bức họa thần bí như các hang động mà họ vượt qua.

Đây chính là đích đến cuối cùng của bọn họ sao? Hoàn toàn không giống như tưởng tượng.

"Tìm thử xung quanh xem có lối ra gì không." An Nhĩ Tư không tin bọn họ trải qua nhiều nguy hiểm như vậy, vất vả lắm mới tới được đây mà cư nhiên chỉ là một hang động trống rỗng.

Mọi người cẩn thận tìm nửa giờ, bất quá cái gì cũng không tìm được, ngay cả cơ quan cũng không. Giống như bọn họ thật sự đã tới được đích cuối cùng rồi vậy.

"Có thể nào chúng ta đã tới nhầm nơi rồi không?" Áo Đức Kỳ nhịn không được hỏi Nhan Tử Dạ.

An Nhĩ Tư cũng nhìn qua cậu.

Nhan Tử Dạ lấy bản đồ ra, nương theo ánh sáng cẩn thận dò xét.

"Nơi này chính là điểm cuối." Nhìn đồ án hai cây cột trên bản đồ, Nhan Tử Dạ nói. Nhưng nếu đây thực sự là điểm cuối thì vì sao lại không có gì cả? Bên ngoài bố trí nhiều pháp trận như vậy, chẳng lẽ mục đích là muốn mê hoặc à?

"Không có khả năng." Áo Đức Kỳ không tin bọn họ vất vả tìm kiếm suốt hai ngày mà cư nhiên lại tìm thất một hang động trống rỗng. Bảo tàng có thể giúp thú nhân tiến lên cấp SSS đâu, thứ có thể biến phế vật trở thành cường giả siêu cấp đâu? Nếu không có thứ đó, vì được ở bên nhau vĩnh viễn, chẳng lẽ thực sự phải để Tiểu Thứ trao yêu đan cho anh?

Tuy Nhan Tử Dạ nói không có gì nguy hiểm nhưng Áo Đức Kỳ lại không tin nó thực sự đơn giản như vậy. Anh không chịu nổi sự thống khổ vì mất đi Tiểu Thứ, vì thế anh tuyệt đối sẽ không để Tiểu Thứ trao yêu đan cho mình.

"Tôi không tin." Áo Đức Kỳ giống như phát điên mà bắt đầu gõ lên vách động, muốn tìm kiếm cơ quan. Trước đó không phải cũng vậy à, thoạt nhìn chẳng có gì cả nhưng kỳ thật lại ẩn giấu một cánh cửa.

Áo Đức Kỳ không sử dụng dị năng, cứ vậy dùng tay trần đập lên vách động cứng rắn, tựa hồ không hề cảm thấy đau đớn, cả hang động vang vọng âm thanh 'kịch kịch'.

Tiểu Thứ nằm trong túi áo Nhan Tử Dạ ló đầu ra, tiếp đó giống như phát điên lao về phía Áo Đức Kỳ.

"Chi chi chi chi..." Bởi vì có những người khác nên Tiểu Thứ không thể biến về hình người, nó chỉ có thể dùng hình thú đứng ở bên chân Áo Đức Kỳ, lo lắng kêu to.

Âm thanh chói tai của Tiểu Thứ làm Áo Đức Kỳ đang lâm vào điên cuồng hoàn hồn lại, nhìn Tiểu Thứ ở bên chân, Áo Đức Kỳ lập tức ngồi xổm xuống rồi dùng đôi tay đã rướm đầy máu tươi nâng Tiểu Thứ lên, dùng sức ôm chặt vào lòng. Con ngươi tối đen sâu thăm thẳm, mà áp khí trên người cũng không ngừng tuột xuống.

Nghe thấy nơi này chính là điểm cuối, không chỉ Áo Đức Kỳ, ngay cả An Nhĩ Tư suýt chút nữa đã không kiềm chế được. Hai nắm tay siết chặt nổi đầy gân xanh, nếu người lưu lại bảo tàng kia hiện giờ đang đứng ở trước mắt, anh nhất định sẽ lập tức tiến tới đập người nọ nát thành từng mảnh.

Đi một vòng lớn như vậy, mất nhiều công sức như vậy, cuối cùng chỉ là một trò bịp?

"An Nhĩ Tư…." Nhan Tử Dạ nhất thời không biết nên nói gì, những thú nhân khác cũng không dám lên tiếng, bọn họ cũng hiểu được vương tử điện hạ hiện giờ đang bị vây giữa nhẫn nại cùng cuồng nộ.

Không khí nhất thời nặng nề, giống như khúc nhạc dạo trước khi giông tố ập tới, làm người ta áp lực không thôi.

Đột nhiên, ánh mắt Nhan Tử Dạ dừng lại ở bệ đá trung tâm, nhịn không được đi qua. Bệ đá cao hơn nửa mét rộng khoảng bốn mét, xung quanh khảm những viên đá có thể phát sáng thế nhưng loại này trên tinh tế có rất nhiều, căn bản không đáng giá. Mặt phía trên bệ đá khá bằng phẳng, tựa hồ không có gì đặc biệt.

Bất quá, nó thật sự chỉ là một bệ đá bình thường sao? Nhan Tử Dạ có chút không tin, cậu trực tiếp nhảy lên trên bệ đá rồi tỉ mỉ quan sát, ngay cả những góc nhỏ cũng không buông tha. Thế nhưng thực sự không có gì cả.

Cuối cùng ngay cả Nhan Tử Dạ cũng từ bỏ, cậu nhảy xuống bệ đá, ngay lúc luyến tiếc liếc nhìn nó một cái thì đột nhiên cậu tinh mắt phát hiện ở một góc bệ đá có một khối lõm vào trong.

Nhan Tử Dạ lập tức tiến tới xem xét, cậu ngồi xổm xuống đưa tay sờ sờ, không có cơ quan. Quan sát xung quanh, những viên đá tỏa sáng kia khảm nối tiếp tới góc quanh này thì vừa vặn thiếu mất một viên.

Nhan Tử Dạ lại nghiêm túc quan sát hình dáng chỗ bị lõm vào, cậu phát hiện nó cũng những viên đá phát sáng kia có chút bất đồng. Đưa tay ướm thử, Nhan Tử Dạ phát hiện chỗ lõm kia lớn hơn viên đá một chút, hơn nữa là hình tròn cứ không phải hình trứng như những viên đá phát sáng.

Lại quan sát xung quanh, không có viên đá nào rớt bên dưới, chứng minh chỗ lõm này trước đó không hề được khảm đá, nếu không tính toán khảm đá thì vì sao lại lưu lại một chỗ lõm, hơn nữa còn khác biệt với những chỗ khảm ở xung quanh?

Thấy Nhan Tử Dạ ngồi xổm xuống quan sát một góc bệ đá, An Nhĩ Tư buông lỏng nắm tay, nghĩ tới Nhan Tử Dạ phát hiện được cơ quan, anh cố bình ổn lại lửa giận trong lòng rồi bước qua hỏi: "Tiểu Dạ, em phát hiện gì vậy?"

"An Nhĩ Tư, anh xem thử xem ba góc còn lại có chỗ lõm thế này không." Nhan Tử Dạ chỉ chỗ lõm hình tròn nói với An Nhĩ Tư.

An Nhĩ Tư lập tức làm theo, ngoài mặt không có biểu hiện nhưng bước chân lại nhanh chóng đi tới một góc khác. Lúc nhìn thấy quả thực cũng có một chỗ lõm vào thì nhịn không được hưng phấn nói: "Tiểu Dạ, bên này cũng có."

Áo Đức Kỳ đang đắm chìm trong thế giới riêng của mình tựa hồ bị âm thanh của An Nhĩ Tư bừng tỉnh, anh lập tức nhìn qua. Thấy An Nhĩ Tư đang quan sát một góc bệ đá, Áo Đức Kỳ cũng bước qua xem thử, nhìn thấy một vết lõm giống như An Nhĩ Tư nói thì có chút kích động run run nói với Nhan Tử Dạ: "Bên này cũng có vết lõm."

Lúc này, An Nhĩ Tư đã đi tới góc cuối cùng, sau khi phát hiện cũng có vệt lõm thì tảng đá đè nặng trong lòng lập tức buông xuống, đứng dậy, vẻ mặt tràn đầy ý cười gật đầu với Nhan Tử Dạ.

…

Hoàn Chương 172.

---

173. Chương 173: Người Thần Bí

Trong lòng Nhan Tử Dạ khẽ động, một ý tưởng chợt xuất hiện. Cậu lập tức lôi bốn viên linh thạch lấy trên cột vừa nãy ra, nhét vào vết lõm thử thì cư nhiên hoàn toàn ăn khớp.

Nhan Tử Dạ tiếp tục bỏ ba viên còn lại vào ba chỗ lõm, lúc viên linh thạch cuối cùng được nhét vào, đột nhiên cả bệ đá tỏa ra một trận bạch quang chói mắt.

Vách hang vốn bằng phẳng đột nhiên lồi ra, sau đó dần dần tạo thành hình rồng, toàn bộ vách hang bị một con Thanh Long tứ trảo chiếm cứ, mà ở bức vách thứ tư là một bức họa vẽ một nam nhân trung niên tóc dài mặc trường bào. Sau đó, bức họa kia tỏa ra ánh sáng mãnh liệt chiếu sáng cả hang động. Mà những quả cầu lửa vốn đang chiếu sáng trên không trung cũng biến mất.

Bệ đá bằng phẳng cũng xảy ra biến hóa, khoảng giữa bắt đầu vỡ ra, một cái bệ hình tròn chầm chậm nâng lên. Bên trên bệ tròn có khắc văn tự cùng ký hiệu thần bí, bên trên còn có một cây cột hình tròn, trên đó có một dấu bàn tay. Mà ở cạnh bên bệ đá vuông, cũng chính là nơi Nhan Tử Dạ đang đứng, bắt đầu xuất hiện bậc thang.

Hết thảy biến hóa quá nhanh, Nhan Tử Dạ sửng sốt một lúc rồi nhanh chóng bước lên bậc thang, đi lên bệ đá hình tròn.

"Này là..." Lúc Nhan Tử Dạ nhìn thấy văn tự cùng ký hiệu trên bệ đá thì kinh ngạc ngồi xổm xuống, đưa tay vuốt ve những vết khắc trên bệ: "Này là truyền tống trận?" Lại còn là truyền tống trận cỡ lớn, trận pháp này nếu có đủ linh lực thì có thể truyền tống mười mấy người.

Lúc còn ở địa cầu, Nhan Tử Dạ thích nhất là nghiên cứu mấy trận pháp truyền tống này nọ của tu chân giới. Nếu không phải khi đó không đủ linh thạch thì cậu đã sớm tự tạo một cái để thử nghiệm hiệu quả.

Truyền thuyết nói, truyền tống trận cỡ lớn có thể vượt qua không gian, cũng không biết có thật hay không.

"Truyền tống trận? Đó là cái gì?" Lại là một từ nghe không hiểu, An Nhĩ Tư không chút ngại ngùng học hỏi.

"Truyền tống trận này có lẽ sẽ đưa chúng ta tới nơi giấu bảo tàng thật sự, cũng chính là xuyên qua không gian mà mọi người hay nói. Vị tiền bối kia sở dĩ làm vậy có lẽ vì muốn đề phòng những người dựa vào vận may lấy được bảo tàng nên mới cố ý thiết lập truyền tống trận, chỉ có tu luyện giả có được linh lực mới có thể khởi động trận pháp." Giọng nói Nhan Tử Dạ lộ rõ sùng bái, ngẩng đầu nhìn bức họa trên vách động, trong lòng Nhan Tử Dạ tựa hồ có một suy đoán. Vị tiền bối kia muốn lưu lại bảo tàng cho tu luyện giả đến từ địa cầu sao? Cho nên mới bày ra nhiều cơ quan trận pháp như vậy.

Bức tranh trên vách giống như những bức mà chúng ta nhìn thấy ở những hang động khác, chẳng qua là rõ hơn một chút. Này hẳn chính là bức họa của vị tiền bối kia. Thanh Long, lại là Thanh Long, chẳng lẽ vị tiền bối kia là hậu nhân của Thanh Long?" Nhan Tử Dạ thì thào tự nói với mình.

An Nhĩ Tư đánh gãy Nhan Tử Dạ: "Mặc kệ người kia có phải là hậu nhân của thần thú hay không, Tiểu Dạ, chúng ta đi xem bảo tàng rốt cuộc là gì đi?" Hiện giờ An Nhĩ Tư đã rất khẩn cấp.

"Ừm." Nhan Tử Dạ bước tới trước cột đá, vừa định đặt tay lên thì cậu đột nhiên xoay qua nói với An Nhĩ Tư: "Trận pháp này chỉ có thể truyền tống mười mấy người thôi, số còn lại phải ở lại đây chờ."

An Nhĩ Tư gật đầu, nói với Áo Đức Kỳ: "Áo Đức Kỳ, cậu lên." Sau đó nói với ba vị ảnh vệ cấp SS: "Các người cũng lên. Còn lại lưu lại."

"Vâng." Hơn mười thú nhân cấp S đồng thanh đáp.

Nhan Tử Dạ cũng nói với vài thú nhân Mã Khắc Tân: "Các người cũng lưu lại."

"Vâng." Nhóm thú nhân Mã Khắc Tân không chút do dự đáp ứng. Bọn họ đều là tử sĩ của gia tộc Mã Khắc Tân, là người Khắc Lỗ Tư phái tới bảo hộ Nhan Tử Dạ. Họ sẽ nghe lời Nhan Tử Dạ, mệnh lệnh của cậu cũng chính là thánh chỉ. Đương nhiên, đó là trong tình huống bọn họ biết sức chiến đấu của Nhan Tử Dạ đã đạt tới cấp SS cao cấp mới có thể an tâm, với lại có An Nhĩ Tư cùng ba thú nhân cấp SS trung cấp ở bên cạnh, nếu thật sự xảy ra chuyện, bọn họ có đi theo cũng vô ích.

Đợi Áo Đức Kỳ ôm Tiểu Thứ cùng ba ảnh vệ bước lên truyền tống trận, Nhan Tử Dạ mới đặt tay vào dấu ấn trên trụ đá, tiếp đó vận chuyển linh lực trong cơ thể, hồng quang trong tay lóng lánh, linh lực cấp tốc truyền vào trụ đá.

Chỉ thấy sau khi Nhan Tử Dạ truyền linh lực vào, một tia hồng quang từ cây trụ bắt đầu lan ra khắp các vết khắc. Văn tự cùng ký hiệu trên bệ đá tỏa hồng quang. Bốn viên linh thạch ở bốn góc cũng phát ra ngân quang bao phủ lấy hồng quang, ngay sau đó hệt như bùng nổ, bao trùm lấy toàn bộ bệ đá.

Nhóm thú nhân bên dưới chỉ chớp mắt một cái thì hồng quang đã biến mất, mà nhóm Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư vốn đứng trên bệ đá cũng không thấy đâu nữa.

Mà nhóm Nhan Tử Dạ thì cảm thấy mình bị một luồng hồng quang ấm áp vây quanh, nháy mắt sau đó hình ảnh ở xung quanh bắt đầu thay đổi. Bọn họ đi tới một đòa cung điện vàng son lộng lẫy.

Đúng vậy, chính là cung điện, phong cách ở xung quanh hệt như hoàng cung ở địa cầu, mà ngay trước mặt bọn họ chính là long ỷ được đúc từ vàng ròng. Bên cạnh long ỷ là một bức song long hí châu. Mà hạt 'châu' của nó chính là một viên linh thạch cao cấp cực đại.

Toàn bộ rường cột cùng vách tường ở xung quanh đều được làm từ vàng ròng, trên cây cột cư nhiên còn có kim cương tỏa sáng lóng lánh. Đúng vậy, chính là kim cương.

Kim cương đủ loại màu sắc kia quả thực sắp chọt mù mắt Nhan Tử Dạ, lại nhìn chén trà trên bàn, cư nhiên cũng là vàng, hơn nữa bên cạnh chén trà còn có một ít bảo thạch màu đỏ.

Lại nhìn đèn treo vàng ròng trên đỉnh đầu, mấy cái tinh khối màu trắng kia là gì vậy? Kia không phải linh thạch à? Theo độ đậm đặc thì đó chắc chắn là linh thạch cao cấp. Chết tiệt, là ai phá của như vậy, cư nhiên dùng linh thạch cao cấp làm người sinh lực cho đèn? Chỉ nhìn bài trí xung quanh thôi, Nhan Tử Dạ đã cảm thấy xương cốt thịt thà đau đớn!

Không riêng gì Nhan Tử Dạ, ngay cả nhóm An Nhĩ Tư cũng bị khung cảnh trước mắt làm sững sờ. Vàng ròng trên tinh tế là một loại kim loại rất khan hiếm, là một loại tài liệu không thể thiếu khi chế tạo phi hành khí. Nửa ký vàng thôi đã tương đương với một trăm vạn tinh tệ, mà năm ký vàng thì đủ tạo ra một chiếc phi hành khí cỡ lớn. Hiện giờ, toàn bộ cung điện này được tạo thành từ vàng ròng, kia cần phải tốn bao nhiêu tinh tệ a? Nảy quả thực chính là cảm giác giẫm nát tinh tệ ở dưới chân a.

Lúc mọi người quan sát cung điện trước mắt, Tiểu Thứ đang ở trong lòng Áo Đức Kỳ đột nhiên dựng gai, bộ dáng xù lông. Ánh mắt Tiểu Thứ trừng thật to, mang theo sợ hãi nhìn về phía long ỷ.

Nhóm Nhan Tử Dạ cũng cảm giác được hơi thở dị thường, tất cả lập tức đề phòng nhìn lên phía trước. Đó là một loại cảm giác có chút áp bách, không quá mãnh liệt, thế nhưng cũng không thể bỏ qua.

"Ha ha ha… thật không ngờ nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng chờ được…" Chỉ thấy một nam nhân trung niên tuấn mỹ tóc đen mắt đen mặc trường bào xanh như ẩn như hiện xuất hiện trên long ỷ. Ông ta nhìn Nhan Tử Dạ, mỉm cười thực vui vẻ. Thẳng tới khi thực thể hóa mới chậm rãi vươn tay về phía An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ, trong tay tỏa ra một tia thanh quang.

Từ lúc nam nhân trung niên xuất hiện ba ảnh vệ đã lập tức đề phòng, thấy đối phương vươn tay về phía An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ, cảm giác được năng lượng cường đại trong tay người nọ, cả ba người đều nghĩ người thần bí này muốn tổn thương An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ, vì thế lập tức công kích. Quả cầu năng lượng đã sớm ngưng tụ trong tay đồng loạt ném về phía nam nhân.

"Dừng tay…"

"Không cần…"

An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ còn chưa kịp ngăn cản, chỉ thấy nụ cười trên mặt người nọ chợt tắt, tay vung lên đánh bay ba quả cầu năng lượng bay về phía mình, đồng dạng bị chụp bay còn có ba ảnh vệ. Sau khi bị văng ngược ra ngoài, té ngã xuống đất rồi trượt hơn một mét, ba ảnh vệ quỳ rạp dưới đất, đồng loạt hộc ra một ngụm máu tươi. Bọn họ khiếp sợ nhìn nam nhân trung niên ngồi trên long ỷ, bọn họ thân là thú nhân cấp SS trung cấp, cư nhiên lại không chịu nổi một kích? Người này rốt cuộc mạnh tới mức nào?

Thấy nam nhân trung niên lại nâng tay hướng về phía nhóm ảnh vệ quỳ rạp dưới đất, Nhan Tử Dạ vội vàng hô: "Đừng…."

Người nọ liếc nhìn Nhan Tử Dạ một cái, cư nhiên thật sự thu tay, sau đó nói với ba ảnh vệ kia: "Nể mặt mũi cậu ta, tạm thời buông tha các người."

Nhan Tử Dạ lập tức chắp tay nói: "Vãn bối Nhan Tử Dạ bái kiến tiền bối, xin tiền bối bớt giận, vừa nãy bọn họ chỉ quá lo lắng muốn bảo hộ vãn bối nên mới vô lễ với tiền bối, xin người thứ lỗi."

Nam nhân trung niên xem thường liếc nhìn ba ảnh vệ dưới đất: "Ta biết, nếu không phải biết bọn họ muốn bảo vệ ngươi, bọn họ đã sớm không còn tồn tại." Nói xong, ánh mắt người nọ lại dời về phía Nhan Tử Dạ, trong tay lại lòe sáng thanh quang, ngay lúc An Nhĩ Tư đứng bên cạnh còn chưa kịp phản ứng, Nhan Tử Dạ đã biến mất. Tiếp đó cậu xuất hiện ngay trước mặt nam nhân trung niên.

Chỉ thấy thanh quang trong tay nam nhân trung niên vây lấy Nhan Tử Dạ, cậu chỉ có thể cứng ngắc đứng trước mặt đối phương, không thể động đậy, mà người nọ thì nhắm mắt lại, tựa hồ đang cảm thụ gì đó.

An Nhĩ Tư vừa rồi suýt chút nữa đã ra tay, bất quá cũng may là lý trí của anh vẫn còn tồn tại nên cố khắc chế chính mình. Xem tình huống hiện giờ thì anh không đánh lại nam nhân thần bí kia, người nọ chỉ cần phất tay một cái thì ba ảnh vệ cấp SS trung cấp đã bị đánh bại dễ dàng, huống chi là một mình anh. Bất quá cũng may, người nọ tựa hồ không có địch ý với Nhan Tử Dạ, hơn nữa còn có vẻ đặc biệt vì Nhan Tử Dạ mà tới.

Áo Đức Kỳ đứng phía sau An Nhĩ Tư ôm chặt Tiểu Thứ. Ở trong này, sức chiến đấu của hai bọn họ là kém cỏi nhất, đừng nói hỗ trợ, bọn họ chỉ có thể tận lực không kéo chân nhóm An Nhĩ Tư.

Qua khoảng một phút đồng hồ, thanh quang trong tay nam nhân trung niên biến mất, Nhan Tử Dạ khôi phục tự do. Mà một khắc mở mắt, nam nhân trung niên thực bá đạo nói với Nhan Tử Dạ: "Tốt lắm, ngươi có tư cách trở thành đệ tử của Thanh Long ta, hiện giờ bái sư đi!"

Cái gì? Thanh Long? Nam nhân trung niên này chính là thần thú Thanh Long?

…

Hoàn Chương 173.

---

174. Chương 174: Thanh Long

*****

"Tuy ngươi là bộ tộc hồng xà cấp thấp, hơn nữa thân thể tựa hồ đã bị gen thú nhân cải tạo, bất quá không sao cả, ta có năng lực giúp ngươi trực tiếp tiến giai trở thành hồng long nhất tộc. Hơn nữa khi trở thành long tộc rồi thì ngươi có năng lực phá vỡ cấm chế không gian, ta có thể mang ngươi cùng quay về địa cầu." Thanh Long, cũng chính là nam nhân trung niên dùng giọng điệu hấp dẫn cười khanh khách nói với Nhan Tử Dạ, biểu tình trên mặt tràn đầy tự tin, tựa hồ tin rằng Nhan Tử Dạ nhất định sẽ đáp ứng mình.

Nhan Tử Dạ lẳng lặng nhìn người nọ, không nói gì. Đúng vậy, lời nói của Thanh Long quả thực có sức hấp dẫn rất lớn với cậu. Trở thành hồng long nhất tộc chính là giấc mộng lớn nhất của cậu từ trước tới nay, trở lại địa cầu cũng là suy nghĩ của cậu trước kia.

"Không thể…" Vừa nghe Thanh Long cư nhiên muốn dẫn Nhan Tử Dạ cùng rời đi, An Nhĩ Tư rốt cuộc không thể bảo trì bình tĩnh, anh căm tức nói với Thanh Long: "Tiểu Dạ là bầu bạn của tôi, tôi tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai mang em ấy đi." Ngân quang trong tay An Nhĩ Tư lóe sáng, toàn thân phòng bị, tựa hồ ngay khoảnh khắc tiếp theo sẽ khởi xướng công kích.

"An Nhĩ Tư, bình tĩnh…" Áo Đức Kỳ lập tức lên tiếng nhắc nhở, anh đưa tay muốn giữ An Nhĩ Tư lại nhưng lại phát hiện chính mình cư nhiên không thể động đậy.

Nhan Tử Dạ quay đầu lại, hai mắt lãnh tĩnh nhìn An Nhĩ Tư, trên mặt không có bất cứ biểu tình nào, nhất thời lại càng làm An Nhĩ Tư kinh hoảng, anh nghĩ Nhan Tử Dạ muốn đáp ứng cùng Thanh Long rời đi.

"Không thể, Tiểu Dạ, tuyệt đối không thể…" Âm thanh An Nhĩ Tư có chút giận dữ cùng bối rối, đồng dạng còn có chút sợ hãi. Anh sợ, Nhan Tử Dạ thật sự sẽ rời bỏ mình.

"Không thể? Vì cái gì không thể?" Thanh Long hất cằm, bộ dáng cao cao tại thượng cao ngạo vô cùng: "Ngươi tính là cái gì, chẳng qua chỉ là một thú nhân nho nhỏ mà thôi, ai cho phép ngươi cả gan quản đến chuyện long tộc chúng ta." Giọng điệu Thanh Long đột nhiên trở nên sắc bén, sau khi nói xong thì bộc phát ra một luồng khí thế cường đại hướng về phía An Nhĩ Tư cùng Áo Đức Kỳ.

"Không được…" Nhan Tử Dạ căn bản không kịp ngăn cản, mà cậu cũng không có năng lực đó.

Áo Đức Kỳ trực tiếp bị khí thế của Thanh Long cường áp quỳ gối xuống đất, toàn thân không thể động đậy. bất quá hai tay vẫn ôm chặt lấy Tiểu Thứ. Tiểu Thứ trong lòng Áo Đức Kỳ toàn thân cứng ngắc, tựa hồ cũng bị ngăn chặn, chỉ có tròng mắt có thể chuyển động, hô hấp cũng yếu hẳn.

An Nhĩ Tư hơi khuỵu hai chân, gương mặt tuấn mỹ bởi vì nhẫn nại cực độ mà có chút vặn vẹo. Bất quá anh rất quật cường, cắn chặt răng, cho dù gân xanh toàn thân nổi lên, cho dù hai nắm tay siết chặt tới mức móng tay bấu sâu vào da thịt tới ứa máu, anh vẫn như cũ không chịu quỳ xuống, không chịu khuất phục.

Đôi ngươi lóe sáng ngân quang lạnh lùng cùng xem thường, anh nhìn Thanh Long, tựa hồ dùng ánh mắt nói, ngươi cũng chỉ được thế thôi.

Thanh Long bị khiêu khích hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó một luồng khí thế lại càng mạnh mẽ hơn phóng xuất về phía An Nhĩ Tư. Áo Đức Kỳ quỳ gối phía sau vốn đã khổ sở chống đỡ, lúc này trực tiếp bị áp chế quỳ rạp xuống đất. Mà An Nhĩ Tư cũng 'kịch' một tiếng, quỳ xuống. Âm thanh đầu gối chạm xuống nền đất khi quỳ xuống làm Nhan Tử Dạ đau lòng không thôi.

"Tiểu lão hổ, ngươi cũng chỉ được thế thôi." Thanh Long dùng ánh mắt đắc ý nhìn An Nhĩ Tư. Một thú nhân nho nhỏ mà muốn chống lại hắn, đúng là si tâm vọng tưởng.

Nào ngờ vừa mới nói xong, An Nhĩ Tư vốn đang quỳ dưới đất cư nhiên run rẩy toàn thân rồi chậm rãi đứng dậy. Cho dù là hơi khuỵu gối, cho dù khóe miệng đã ứa máu tươi nhưng anh vẫn nghiến răng nghiến lợi nói: "Cũng chỉ… được thế thôi…"

"Ngươi…" Thanh Long thật không ngờ An Nhĩ Tư bị khí thế của mình đè ép mà cư nhiên có thể đứng dậy, chỉ với sức chiến đấu cấp SS của cậu ta, nếu dám phản kháng thì rất có thể sẽ bị tinh thần lực của mình phản phệ. Trên mặt Thanh Long xuất hiện biểu tình kinh ngạc: "Ngươi không muốn sống nữa sao?"

"Đã không còn Tiểu Dạ… thì tôi cũng không muốn…" Lúc nhìn Thanh Long, ánh mắt An Nhĩ Tư tràn đầy khí lạnh, thế nhưng khi chuyển qua người Nhan Tử Dạ thì lại ôn nhu như gió xuân: "Tiểu Dạ… khụ khụ… đừng… đừng… khụ khụ đi…"

Trên mặt An Nhĩ Tư lộ ra ý cười, bất quá mở miệng lại càng lúc càng khó khăn, thậm chí còn hộc ra máu tươi. Khí thế của Thanh Long mang theo sức mạnh đặc trưng của thần thú, khoảnh khắc An Nhĩ Tư phản kháng thì nó cũng công kích vào bộ não. Thời điểm ban đầu An Nhĩ Tư còn có thể miễn cưỡng chống đỡ, thế nhưng tới lần thứ hai, tinh thần lực trong đầu anh đã trở thành một mảnh hỗn loạn. Hiện giờ anh đã bị phản vệ, tinh thần lực hỗn loạn không thể khống chế, như vậy anh không thể nắm giữ sức mạnh trong cơ thể, cũng không thể điều khiển dị năng. Cuối cùng chỉ có kết quả nổ tan xác bỏ mình.

"An Nhĩ Tư…" Nhan Tử Dạ muốn chạy xuống đỡ An Nhĩ Tư, Thanh Long liền vung tay vây Nhan Tử Dạ ở tại chỗ, cậu liền không thể cử động. Nhan Tử Dạ chỉ có thể vừa cố giãy dụa vừa cố khuyên bảo: "An Nhĩ Tư, đừng phản kháng, từ bỏ đi, anh sẽ chết." Nhìn trên người An Nhĩ Tư bắt đầu tỏa ra ngân quang, ngân quang lúc sáng lúc tối, vừa thấy đã biết anh không thể khống chế được sức mạnh.

"Từ bỏ đi, An Nhĩ Tư…" Nhan Tử Dạ đau lòng, nhìn An Nhĩ Tư phun ra từng ngụm từng ngụm máu tươi, nhìn anh vẫn mỉm cười ôn nhu nhìn mình, chút do dự trong lòng lập tức bị xua tan. Cả quá trình gặp nhau

hiểu nhau rồi yêu nhau của hai người nhất nhất hiện lên trước mắt.

Hiện tại cậu thực hạnh phúc, tuy An Nhĩ Tư chiếm dục rất mạnh nhưng cũng cực kì thương cậu, vì cậu, anh thậm chí có thể từ bỏ sinh mệnh của mình. Tới nơi này, cậu có bầu bạn yêu thương, có thân nhân, hiện giờ thậm chí còn có năm đứa con đáng yêu đang chảy huyết mạch của mình. Hết thảy những thứ này, ở địa cầu cậu không thể nào có được.

Nếu mất đi hết thảy, mất đi An Nhĩ Tư, cho dù trở thành long tộc, cho dù về được địa cầu thì sao chứ. Đến khi đó, cậu lại cô độc một mình như trước, cậu không muốn quay lại cuộc sống đó, cậu không muốn phải chịu đựng cảm giác cô độc đáng sợ đó nữa. Cậu không muốn tiếp tục một mình. Cậu không cần.

"Phốc…"

Nhìn thấy An Nhĩ Tư lại hộc ra một ngụm máu đỏ tươi, Nhan Tử Dạ chỉ cảm thấy trước mắt là một mảng màu đỏ, tiếp đó cậu bi thống gào to: "Tôi không cần…." Trên người cũng lóe sáng hồng quang.

"Rắc rắc rắc…"

Chén trà cùng bình hoa bằng vàng trên mặt bàn cũng theo tiếng rống của Nhan Tử Dạ mà vỡ nát, cậu cũng giành lại được tự do. Mà áp lực Thanh Long thi triển với nhóm An nhĩ Tư cũng vì tiếng rống của Nhan Tử Dạ mà biến mất. Mắt thấy ngân quang trên người An Nhĩ Tư biến mất, toàn thân buông lỏng rồi ngã xuống. Nhan Tử Dạ lắc mình tới bên cạnh đỡ lấy, để anh tựa vào vai mình.

"An Nhĩ Tư, anh cố chịu đựng…" Nhan Tử Dạ xoa xoa lưng An Nhĩ Tư, sau đó vận linh lực trong người giúp anh khơi thông tinh thần lực. Sau khi tiến vào đầu An Nhĩ Tư, Nhan Tử Dạ mới phát hiện tinh thần lực của anh đã hỗn loạn tới mức sắp không thể khống chế được nữa, chỉ cần chậm một chút nữa thôi thì anh rất có thể đã mất khống chế, nổ tan xác mà chết.

Đều tại cậu, nếu không phải vừa nãy cậu do dự thì sự tình cũng không biến thành thế này.

Hiện giờ ý thức của An Nhĩ Tư đã có chút hỗn loạn, bất quá sau khi được linh lực của Nhan Tử Dạ khơi thông thì khôi phục được chút thần trí, anh gian nan nâng hai cánh tay ôm lấy Nhan Tử Dạ, vùi mặt vào gáy cổ cậu: "Tiểu Dạ, đừng đi… đừng đi mà… Tiểu Dạ…"

Âm thanh anh thực khàn, thậm chí còn mang theo tiếng khóc nức nở như trẻ con làm người ta nhịn không được yêu thương. Tiếp đó Nhan Tử Dạ cảm thấy gáy mình ươn ướt. An Nhĩ Tư thực sự đã khóc.

"Thực xin lỗi, tôi không nên do dự. Anh yên tâm, tôi sẽ không đi. Tôi sẽ lưu lại, không đi." Nhan Tử Dạ vừa khống chế linh lực giúp An Nhĩ Tư khơi thông tinh thần lực vừa dùng tay còn lại vỗ vỗ lưng anh.

"Thật à?" Hai tay An Nhĩ Tư khôi phục chút khí lực, anh liền ôm chặt lấy Nhan Tử Dạ.

"Thật, không đi. Anh cùng bọn nhỏ đều ở đây, sao tôi có thể đi được chứ! Anh đừng nghĩ quá nhiều, An Nhĩ Tư, tôi cam đoan tôi thực sự không đi. Tin tưởng tôi được không?" Nhan Tử Dạ dùng giọng điệu dỗ con nít mà dỗ An Nhĩ Tư, cậu sợ nếu anh kích động không chế được thì tinh thần lực lại một lần nữa hỗn loạn.

Tựa hồ cảm nhận được sự chân thành của Nhan Tử Dạ, khóe miệng An Nhĩ Tư lộ ra ý cười vì nhận được đáp án vừa lòng: "Ừm."

"Đủ rồi, các ngươi xem ta không tồn tại à?" Thanh Long buồn bực không thôi, hai cái người này cư nhiên xem hắn không tồn tại, ngang nhiên lời ngon tiếng ngọt, tú ân tú ái trước mặt hắn? Đường đường một đại nam nhân, cư nhiên lại làm nũng? Thanh Long nhịn không được.

"Nhan Tử Dạ, ngươi phải nghĩ cho kĩ, đây chính là cơ hội khó có, nếu bỏ lỡ rồi thì đời này sẽ không còn nữa. Ở đây không có thiên đạo, đại biểu ngươi không thể độ kiếp, không thể trở thành long tộc. Cả đời chỉ có thể là một con xà yêu nho nhỏ. Mà ngươi cũng không thể trở về địa cầu, trở về nơi thuộc về mình." Giọng điệu Thanh Long tuy mang theo ý tứ cảnh cáo nhưng kỳ thực hắn rất muốn thu nhận Nhan Tử Dạ làm đồ đệ. Vừa nãy Nhan Tử Dạ cư nhiên có thể phá giải khí thế hắn nhắm vào tiểu bạch hổ kia, quả thực không tệ, so với trước đó đã mạnh lên không ít. Hơn nữa xà dịch hoa đã cải tạo kinh mạch, hoàn toàn có thể thừa nhận một lượng năng lượng cường đại.

Thanh Long đợi lâu như vậy, vất vả lắm mới đợi được người mình muốn, hắn sao có thể dễ dàng từ bỏ Nhan Tử Dạ.

"Tiền bối, cám ơn người đã ưu ái. Vãn bối đã nghĩ rất kĩ, ở đây có bầu bạn cùng đứa nhỏ của tôi, có người yêu tôi, cũng có người tôi yêu. Thế nên tôi sẽ không rời đi. Về chuyện trở thành thành viên của long tộc, đó là mục tiêu của tôi trước kia, thế nhưng hiện giờ nó đã thay đổi. Tôi chỉ muốn cùng bầu bạn bên nhau cả đời. Những cái khác không còn quan trọng nữa." Nhan Tử Dạ lần nãy đã thực sự quyết tâm, vào khoảnh khắc An Nhĩ Tư gặp nguy hiểm, trái tim cậu suýt chút nữa đã đình chỉ theo. Cậu biết, mình đã không thể rời khỏi người này, người yêu mình tới mức có thể từ bỏ cả sinh mệnh.

Khoảnh khắc đó, Nhan Tử Dạ đã cảm nhận được cảm giác bầu bạn đã mất thì mình cũng không muốn sống của An Nhĩ Tư. Cho nên, tiến giai gì đó, trở về địa cầu gì đó, long tộc gì đó, đều đi gặp quỷ hết đi. An Nhĩ Tư mới là quan trong nhất.

...

Hoàn Chương 174.

175. Chương 175: Thanh Long 2

Cái gọi là trở thành cấp SSS siêu việt thậm chí là càng mạnh hơn nữa kỳ thực chính là trở thành đồ đệ của Thanh Long, một phát bay lên tận trời đi. Này chính là bảo tảng sao? Không thể không nói, kỳ thực Nhan Tử Dạ rất mất mác, thế nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại. Hiện giờ An Nhĩ Tư vẫn còn rất trẻ mà đã là thú nhân cấp SS trung cấp, tương lai còn dài như vậy, việc gì phải nôn nóng nhất thời.

Có lẽ mấy trăm năm sau, An Nhĩ Tư có thể sẽ đột phá lên cấp SSS cũng không biết được. Cho dù không thể thì Nhan Tử Dạ cũng cam tâm tình nguyện trao yêu đan của mình cho An Nhĩ Tư. Bản thân một lần nữa tu luyện lại.

Nghe thấy lời Thanh Long, Nhan Tử Dạ xác nhận nơi này thực sự không tồn tại thiên đạo, cũng không có thiên kiếp. Mà tu vi của cậu hiện giờ đã ổn định, linh hồn cũng hoàn toàn dung hợp với cơ thể này. Cho dù mất đi yêu đan thì linh hồn của cậu cũng không thể rời đi.

Nếu sự tình đã có hướng giải quyết thì việc gì phải cưỡng cầu linh thần hoàn gì đó.

Cảm giác tinh thần lực của An Nhĩ Tư không còn hỗn loạn như trước, Nhan Tử Dạ thở phào một hơi. Sau đó cậu thu hồi linh lực, cùng An Nhĩ Tư nhìn nhau mỉm cười chuẩn bị rời đi.

"Tiền bối, nếu không còn chuyện gì thì chúng tôi xin đi trước, thật có lỗi, đã quấy rầy ngài." Thái độ của Nhan Tử Dạ đối với Thanh Long vẫn cung kính như trước, chẳng qua thiếu đi chút sợ hãi mới đầu.

Nhan Tử Dạ đỡ An Nhĩ Tư đứng dậy, sau đó nói với nhóm Áo Đức Kỳ cũng vừa gượng dậy: "Đi thôi."

Áo Đức Kỳ không cam lòng liếc nhìn Thanh Long một cái, cuối cùng nhìn lại Tiểu Thứ trong lòng, thấy Tiểu Thứ mở to đôi ngươi tựa hồ đang mỉm cười nhìn mình, Áo Đức Kỳ gật gật đầu: "Ừm." Sau đó anh ôm lấy Tiểu Thứ xoay người rời đi.

Ba ảnh vệ cấp SS cũng dùng ánh mắt sợ hãi liếc nhìn Thanh Long một cái, chuẩn bị theo An Nhĩ Tư rời đi.

"Chậm đã, ta nói cho phép các người rời đi khi nào. Nhan Tử Dạ, chẳng lẽ ngươi không muốn linh thần đan à?"

Câu nói này của Thanh Long lập tức làm nhóm Nhan Tử Dạ dừng bước, Nhan Tử Dạ khó tin quay đầu lại nhìn Thanh Long: "Tiền bối, ngài có linh thần đan sao?" Nhan Tử Dạ biết vừa nãy Thanh Long đã đọc qua trí nhớ của mình, cũng vì thế mà biết rõ mục đích của bọn họ.

"Lúc tới đây không phải ngươi đã ăn không ít xà dịch hoa sao? Nếu ta có thể trồng ra xà dịch hoa thì linh thần đan tính là cái gì chứ." Thanh Long thực cao ngạo hất đầu, nói tiếp: "Nhan Tử Dạ, chỉ cần ngươi đáp ứng trở đồ đệ của ta, ta sẽ giao linh thần đan cho ngươi, thế nào?"

"Tiểu Dạ…." An Nhĩ Tư nắm chặt tay Nhan Tử Dạ.

Nhan Tử Dạ đáp lại anh bằng một nụ cười: "Yên tâm, tin tưởng tôi." Tiếp đó cậu quay đầu nói với Thanh Long: "Tiền bối, vừa nãy tôi đã nói rồi, tôi không muốn trở thành long tộc, cũng không muốn quay về địa cầu. Thế nên ý tốt của tiền bối, tôi thực cảm tạ."

Chính mình cư nhiên lại bị cự tuyệt, đường đường là thần long nhất giới Trung Hoa, cư nhiên liên tục bị một con xà yêu nho nhỏ cự tuyệt, nếu là trước kia hắn đã sớm nhịn không được phát bạo, trực tiếp tiêu diệt con yêu xà không biết tốt xấu này. Nào có như bây giờ, để Nhan Tử Dạ không cho chút mặt mũi thẳng thừng cự tuyệt.

Thế nhưng hiện giờ bất đồng, hắn đã không còn là Thanh Long ngày trước. Hơn nữa, với trạng thái hiện giờ, nếu thực sự không tìm người thừa kế thì rất nhanh sẽ không còn cơ hội.

Quên đi, cũng khó lắm mới gặp được một xà yêu tâm tính kiên định không bị điều kiện của mình hấp dẫn. Này không phải là điều mình muốn à? Nếu Nhan Tử Dạ thật sự đáp ứng, thực sự từ bỏ bầu bạn yêu thương, từ bỏ năm đứa nhỏ của mình, có lẽ một lúc nào đó cậu ta cũng sẽ hối hận.

Thái độ của Thanh Long lập tức dịu xuống, ngồi trên long ỷ, hắn có chút bất đắc dĩ nói: "Thôi, cầm đi, linh thần đan coi như là lễ vật tiền bối tặng cho vãn bối nhà ngươi. Nơi này còn có vài thứ, toàn bộ đều cho ngươi, ta giữ lại cũng chẳng ích gì." Thanh Long lấy một bình ngọc trắng noãn trong y bào ra, sau đó ném cho Nhan Tử Dạ.

Nhan Tử Dạ một tay đỡ An Nhĩ Tư, tay còn lại theo phả xạ chụp lấy bình ngọc, sau đó kinh ngạc nhìn Thanh Long. Cậu không đáp ứng điều kiện, vì sao hắn còn muốn đưa linh thần đan cho cậu.

Ước lượng thử một chút, đan dược trong bình tựa hồ cũng không ít.

"Vì cái gì?" Nhan Tử Dạ hỏi. Vì cái gì lại nguyện ý đưa đan dược cho cậu, vì cái gì lại đưa hết những thứ quý giá ở đây cho cậu? Hơn nữa lời nói của Thanh Long sao lại hệt như di ngôn vậy?

Thanh Long vung ống tay áo, một tia thanh quang từ tay hắn bắn ra rồi tiến vào cơ thể An Nhĩ Tư. Tinh thần lực của An Nhĩ Tư được Nhan Tử Dạ điều dưỡng nhưng vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, hiện giờ cư nhiên trở nên thoải mái vô cùng, chẳng những thương tích được chữa lành mà so với trước kia tựa hồ còn cường đại hơn.

Chỉ một chút vậy thôi cư nhiên đã trực tiếp trợ giúp tinh thần lực anh tăng lên, này chính là thần thú mà Tiểu Dạ đã nói sao? Quả nhiên rất cường đại.

Nhóm Nhan Tử Dạ thấy sắc mặt tái nhợt của An Nhĩ Tư trở nên hồng hào thì liền hiểu được, Thanh Long tựa hồ đã chữa trị thương tích cho An Nhĩ Tư.

"Tiền bối, cảm tạ." Nhan Tử Dạ là thực lòng cảm tạ, tuy thương tích của An Nhĩ Tư do Thanh Long tạo thành nhưng nguyên nhân chủ yếu chính là bản thân An Nhĩ Tư, vì thế Nhan Tử Dạ sẽ không giận chó đánh mèo.

Thanh Long nói: "Đều ngồi xuống đi."

Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư cũng không khách khí, trực tiếp ngồi xuống chiếc ghế hoàng kim đặt ở bên cạnh. Áo Đức Kỳ cũng không do dự, ngồi xuống.

Ba ảnh vệ có chút chần chờ, thấy Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư đều ngồi xuống mới tới ngồi phía sau Áo Đức Kỳ.

Sau khi ngồi xuống, Nhan Tử Dạ liền hỏi: "Tiền bối, vì sao người lại nhất định muốn tôi làm đồ đệ? Mà người đã tới nơi này từ khi nào?" Ngồi đây đều là người có thể tín nhiệm, vì thế Nhan Tử Dạ không hề cố kỵ.

An Nhĩ Tư từ khi ngồi xuống vẫn luôn nắm chặt tay Nhan Tử Dạ, không nói gì. Sau khi Nhan Tử Dạ hứa hẹn sẽ không rời đi, bất an trong lòng anh từ trước tới giờ cũng biến mất. Với lại, nhìn bình ngọc trong tay Nhan Tử Dạ, có linh thần đan này thì anh có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ với Nhan Tử Dạ.

Đôi mắt mang theo uy nghiêm vô hình của Thanh Long hơi nheo lại, tựa hồ đang nhớ lại chuyện cũ, sau đó chậm rãi nói: "Ba vạn năm trước, không biết vì nguyên nhân gì, thông đạo liên thông lục giới tự nhiên xuất hiện hiện tượng sụp đổ. Tất cả thần tiên, yêu ma, tu chân giả, toàn bộ trong một khoảng thời gian ngắn bị bắt rời khỏi thế gian, trở về tu luyện giới. Thế nhưng sau khi thông đạo của lục giới đóng cửa thì thiên đạo đột nhiên giáng diệt thần kiếp."

"Diệt thần kiếp?" Nhan Tử Dạ hút một ngụm khí lạnh, theo truyền thuyết thì mấy chục vạn năm trước, thiên đạo cũng từng giáng xuống một trận diệt thần kiếp, lần đó, chẳng những thần giới bị ảnh hưởng, ngay cả hai giới tiên ma cũng chết không ít. Sau đó mấy chục vạn năm, nó lại một lần nữa xuất hiện sao? Từ từ, ba vạn năm trước? Chính là phải là một ngàn năm mới đúng chứ!

"Tiền bối, lục đạo quan bế không phải chỉ mới ngàn năm trước à?" Nhan Tử Dạ nhịn không được hỏi. Cậu nhớ rõ toàn bộ tu chân giả cùng tu yêu giả cùng biến mất vào một ngàn năm trước.

Nghe Nhan Tử Dạ nói vậy, Thanh Long mỉm cười: "Đó là vì lúc ngươi trùng sinh tới đây đã xuyên qua đường hầm thời gian, dựa theo cách tính của địa cầu thì đã qua ba vạn năm."

"Thì ra là vậy." Nhan Tử Dạ có chút kinh ngạc gật gật đầu, hóa ra lúc cậu trùng sinh tới đây còn xuyên qua đường hầm thời gian. Kia nếu tính độ tuổi linh hồn thì cậu đã là lão yêu quái hơn ba vạn tuổi à?

Thanh Long nói tiếp: "Diệt thần kiếp ba vạn năm trước kỳ thật là thiên đạo muốn tiêu diệt nhóm thần tiên yêu ma nghịch thiên chúng ta. Nó cố ý thiết lập bẫy rập để toàn bộ chúng ta tự đề tụ về giới của mình, sau đó cắt đứt thông đạo, không muốn thương tổn nhóm phàm nhân không có sức mạnh. Sau khi vây khốn được chúng ta thì nó bắt đầu hủy diệt toàn bộ."

Nhớ tới trận đại chiến kinh thiên địa khấp quỷ thần ba vạn năm trước, trong mắt Thanh Long phủ đầy bi thống: "Trừ bỏ ta cùng Bạch Hổ, không còn thần tiên hay yêu ma nào trốn được. Ta cùng Bạch Hổ xé rách không gian trốn tới nơi này, khi ấy ta cùng Bạch Hổ đều bị thương rất nặng, vì trị liệu không tốt nên cuối cùng Bạch Hổ đã chết, bất quá Bạch Hổ có lưu lại hậu đại."

"Hậu đại của Bạch Hổ?" Không biết vì cái gì, ánh mắt Nhan Tử Dạ đột nhiên di chuyển về phía An Nhĩ Tư, hình thú của An Nhĩ Tư chính là bạch hổ, tuy là có thêm một đôi cánh.

"Tôi?" An Nhĩ Tư nghĩ tới sức chiến đấu cường đại của gia tộc mình, tựa hồ cũng có chút nghi ngờ, vì thế chỉ mình hỏi Thanh Long.

Vốn hai người chỉ suy đoán mà thôi, thế nhưng không ngờ Thanh Long thật sự gật đầu: "Đúng vậy, chính là ngươi. Trên người tiểu lão hổ ngươi có lưu lại huyết thống của Bạch Hổ, tuy đã thực nhạt nhưng ngươi thực sự là hậu đại của Bạch Hổ."

Cư nhiên là thật, Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư nhìn nhau, này cũng quá trùng hợp đi. Cho nên có thể nói, An Nhĩ Tư kỳ thực chính là hậu đại của thần thú phương Đông? Nếu không phải chính tai nghe Thanh Long nói, Nhan Tử Dạ cũng sẽ không tin.

Nhan Tử Dạ có chút do dự nói: "Kia ngài…"

Thanh Long lắc đầu: "Ta không có hậu đại, kỳ thực sau khi Bạch Hổ rời đi, ta cũng không chống đỡ được, chẳng qua ta dùng bí pháp lưu giữ linh hồn của mình lại tới giờ. Hiện giờ sức mạnh của ta đã càng lúc càng suy yếu, không bao lâu nữa sẽ biến mất. Vốn ta muốn tìm một đồ đệ rồi dùng chút sức lực cuối cùng giúp nó hóa thành rồng. Khoảnh khắc sức mạnh tăng vọt khi trở thành thần long, nó có thể thừa dịp không gian hỗn độn mà phá vỡ không gian quay trở về địa cầu. Ta vẫn luôn muốn để hậu đại của mình quay về địa cầu xem thử, đó là tiếc nuối duy nhất của ta."

Thì ra là vậy, Nhan Tử Dạ hiểu được, kỳ thực chặng đường tới đây chính là muốn khảo nghiệm xem cậu có năng lực trở thành người thừa kế hay không. Mà xà dịch hoa chính là muốn cường hóa gân mạch, để cậu có thể thừa nhận sức mạnh của Thanh Long? Hết thảy đều chuẩn bị để cậu hóa thành thần.

"Ta chờ đợi ba vạn năm, rốt cuộc cũng chờ được người thích hợp, đáng tiếc, ngươi không nguyện ý. Quên đi, ngươi đã không muốn thì ta cũng không ép buộc. Tốt lắm, chuyện muốn biết cũng biết rồi, các ngươi đi đi." Thanh Long thực nuối tiếc vẫy vẫy tay. Ba vạn năm, khó lắm mới tìm được người có thể trò chuyện, giờ lại phải rời đi.

Nhìn bộ dáng tuyệt vọng của Thanh Long, Nhan Tử Dạ có chút không đành lòng, lại nhìn linh thần đan trong tay, được người ta cho nhiều thứ tốt như vậy, nếu mình không làm gì đó thì có chút áy náy.

"Tiền bối, những việc người vừa nói tôi không thể giúp được, người còn chuyện gì khác muốn làm không? Nếu có thể, tôi sẽ dốc hết sức." Nếu không thể hoàn thành nguyện vọng trở về địa cầu thì Nhan Tử Dạ không cần tiếp nhận sức mạnh của Thanh Long. Thế nhưng nhận nhiều thứ của người ta như vậy, cũng có thể xem là hồi báo. Cứ lượng sức mà làm đi.

Thanh Long vốn đang sầu khổ nghe Nhan Tử Dạ nói vậy thì lập tức vỗ đùi cười to: "Ha ha, ta chính là chờ những lời này."

"Gì?" Nhan Tử Dạ trợn tròn mắt.

…

Hoàn Chương 175.

176. Chương 176: Thanh Long 3

"Ta muốn đầu thai vào bụng ngươi." Ánh mắt Thanh Long nóng rực nhìn về phía bụng Nhan Tử Dạ: "Thân thể ngươi là kết hợp giữa bán thú nhân cùng huyết mạch hồng long, chỉ cần ta đầu thai vào bụng ngươi thì có thể một lần nữa giáng thế."

"Cái gì?" Nhan Tử Dạ chấn động, Thanh Long muốn đầu thai vào bụng cậu, kia không phải trở thành đứa nhỏ của cậu à? Này… chẳng lẽ cậu lại mang thai? Nhan Tử Dạ lập tức kiểm tra thân thể của mình, phát hiện căn bản không có điểm sáng.

Thanh Long nhìn ra suy nghĩ của Nhan Tử Dạ, liền nói: "Yên tâm, ngươi không có mang thai nên không cần sợ ta đoạt đi thân thể của con ngươi. Ta sẽ trực tiếp dùng sức mạnh cuối cùng của mình ngưng kết thành một sinh mệnh thể, chỉ mượn thân thể của ngươi để bồi dưỡng thôi." Thanh Long là thần thú, cho dù hiện giờ đã hư nhược thì vẫn như cũ là thần thú, hắn muốn đầu thai thì phải từ bỏ tất cả tu vi hiện giờ rồi đầu thai vào thân thể có huyết mạch của long tộc, như vậy mới có thể an toàn sinh ra.

Nếu đầu thai vào bụng một người không có huyết mạch long tộc thì người đó sẽ không thừa nhận nổi nhu cầu sinh trưởng của hắn mà chết đi, mà khi đó hắn cũng sẽ chết theo. Cho nên đợi suốt ba vạn năm hắn mới đợi được Nhan Tử Dạ, hơn nữa sau khi biết được thể chất đặc thù của Nhan Tử Dạ thì liền đánh chủ ý.

"Thế nào?" Thanh Long hỏi Nhan Tử Dạ.

Nghe Thanh Long nói xong, Nhan Tử Dạ có chút trầm mặc. Mà An Nhĩ Tư ở bên cạnh thì lạnh nhạt nói: "Tôi không đồng ý." Nếu thần thú này thực sự đầu thai vào bụng Nhan Tử Dạ thì không phải sẽ trở thành đứa nhỏ của em ấy à. Trước không nói với chuyện đứa nhỏ này hoàn toàn không có quan hệ gì với anh cùng Nhan Tử Dạ, ai biết sau khi đầu thai vào bụng Nhan Tử Dạ thì có thể tạo thành thương tổn gì không.

Năm đứa nhỏ trước đó suýt chút nữa đã lấy mạng Nhan Tử Dạ, hiện giờ lại tới một người càng lợi hại hơn, An Nhĩ Tư hiển nhiên sẽ không đồng ý. Sao anh có thể để Nhan Tử Dạ gặp nguy hiểm. Với lại ai biết Thanh Long này có âm mưu nào khác không. Nếu linh thần đan kia cần dùng sinh mệnh của Nhan Tử Dạ trao đổi thì anh chẳng thà không cần.

"Ngươi không đồng ý?" Thanh Long híp mắt nhìn An Nhĩ Tư, ánh mắt lóe sáng quang mang, khí thế như có như không phóng về phía An Nhĩ Tư: "Tiểu lão hổ, đừng tưởng ngươi là hậu đại của Bạch Hổ thì ta không

dám làm gì ngươi. Hiện giờ ngươi không có tư cách bàn điều kiện với ta, người đủ tư cách chỉ có Nhan Tử Dạ."

Khí thế của Thanh Long rất mạnh, nhóm Áo Đức Kỳ ngồi phía sau An Nhĩ Tư đều cứng còng thân thể, không thể động đậy. Bất quá An Nhĩ Tư vẫn không hề sợ sệt lùi bước, vẫn trấn định ngồi đó, cùng Thanh Long đối diện. Trải qua lần vừa nãy, hiện giờ nếu Thanh Long phát ra một chút khí thế thì căn bản không thể uy hiếp An Nhĩ Tư được nữa.

Thấy An Nhĩ Tư không hề bị khí thế của mình ảnh hưởng, ánh mắt Thanh Long lộ ra một tia tán thưởng. Hậu đại Bạch Hổ này quả thực không tệ.

"Tôi đồng ý." Trầm mặc một chốc, Nhan Tử Dạ đột nhiên ngẩng đầu, liếc nhìn lọ linh thần đan trong tay, cư nhiên đáp ứng.

"Tiểu Dạ…" An Nhĩ Tư hơi mím môi nhìn cậu.

Nhan Tử Dạ nhìn anh, cười cười rồi quay về phía Thanh Long: "Tiền bối, tôi đồng ý. Hiện giờ có thể giao linh thần đan chân chính cho tôi đi?"

Thanh Long hơi nhếch khóe miệng, tay chống đầu, dùng ánh mắt hứng thú nhìn Nhan Tử Dạ: "Làm sao ngươi biết được?" Nhan Tử Dạ lắc lắc chiếc bình nhỏ trong tay, sau đó mở nắp bình ngửi thử: "Tuy tôi chưa thấy qua linh thần đan thực sự nhưng căn cứ theo sách cổ ghi lại thì bởi vì linh thần đan có bỏ xà dịch hoa nên vô luận để bao lâu, chỉ cần mở nắp ra sẽ nghe thấy mùi hương dược đặc trưng xông vào mũi. Mà thứ này thì không có, cộng thêm thái độ tùy ý của người vừa nãy, tôi nghĩ, hẳn là người muốn thử tôi đi?"

Vừa nãy Nhan Tử Dạ đã lặng lẽ mở nắp bình, cậu phát hiện đan dược bên trong không có mùi, vì thế liền hoài nghi.

"Ba ba ba…"

Thanh Long vừa vỗ tay vừa nói: "Đúng vậy, chính là thử, chúc mừng, ngươi đã qua ải." Nếu khi đó Nhan Tử Dạ trực tiếp cầm bình linh thần đan kia rời đi thì kết quả chính là một chuyến không công. Chỉ có người có ân tất báo mới có thể có được linh thần đan chân chính. Thực rõ ràng, Nhan Tử Dạ đã thông qua khảo nghiệm của Thanh Long.

Thanh Long là thần thú, là rồng, bản tính của loài này là cao ngạo cùng ích kỷ. Nếu Nhan Tử Dạ không đồng ý trở thành đồ đệ, hắn sao lại có thể giao ra linh thần đan cho một người xa lạ như cậu. Thế giới này không có bữa cơm nào miễn phí, chỉ có giao dịch công bằng mà thôi.

Thực rõ ràng, Nhan Tử Dạ cũng nhìn thấu điểm này mới đồng ý với điều kiện của Thanh Long.

"Tốt, ngươi đã đồng ý thì cho ngươi." Thanh Long lật tay lại, một lọ nhỏ lớn cỡ bàn tay xuất hiện trong tay, tiếp đó hắn ném nhẹ một cái, Nhan Tử Dạ lập tức vứt bỏ lọ đan dược giả, chụp lấy lọ đan dược thật sự.

Nhẹ nhàng mở nắp lọ ngửi thử rồi lập tức đậy lại, Nhan Tử Dạ gật gật đầu: "Không tồi, này mới là linh thần đan chân chính."

Thanh Long có chút buồn cười nói: "Nhóc thối nhà ngươi, cư nhiên so với lão long ta đây còn giảo hoạt hơn, không tồi, ta thích. Hiện giờ đan dược đã cho ngươi, vậy ngươi cũng nên thực hiện lời hứa của mình."

An Nhĩ Tư khẩn trương nắm chặt tay Nhan Tử Dạ: "Tiểu Dạ…"

"Yên tâm, không có việc gì." Nhan Tử Dạ đưa chiếc lọ trong tay cho An Nhĩ Tư rồi vỗ vỗ mu bàn tay anh an ủi. Tiếp Đó Nhan Tử Dạ đứng dậy bước tới trước, nói với Thanh Long: "Tới đi."

Chỉ thấy trường bào màu xanh trên người bộc phát quang mang thanh sắc mãnh liệt, không gian xung quanh vặn vẹo mở rộng vài lần, sau đó người đứng đó biến mất, xuất hiện trước mắt An Nhĩ Tư là một con Thanh Long tứ trảo dài hơn mười mét.

Cặp sừng hươu thật dài, móng vuốt bén nhọn, sợi dâu rài bồng bềnh, những chiếc vảy lóe sáng cùng đôi mắt không giận mà uy làm nhóm An Nhĩ Tư lập tức cảm nhận được khí thế thuộc về thần thú địa cầu cổ ập thẳng tới trước mắt.

"Rống..." Thanh Long dài hơn mười mét lơ lửng giữa không trung, nó ngửa mặt lên trời rống dài một tiếng.

Tiếng rống kia mang theo uy nghiêm vô tận làm nhóm Nhan Tử Dạ suýt chút nữa đã nằm úp sấp xuống. Cuối cùng, ngay lúc nhóm người sắp không chống đỡ nổi thì thân hình to lớn của Thanh Long dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy thu nhỏ lại. Cuối cùng hóa thành một tia thanh quang chui vào bụng Nhan Tử Dạ.

Nhan Tử Dạ chỉ cảm thấy trong cơ thể có một luồng thần lực thật lớn đang cải tạo thân thể mình, viên yêu đan màu đỏ bị thần lực màu xanh bao bọc lấy, tiếp đó thần lực màu xanh chậm rãi rót vào bên trong.

Mà cơ thể Nhan Tử Dạ cũng đột nhiên phát ra một luồng thanh quang chói mắt, tiếp đó là một luồng hồng quang bao trùm lấy thanh quang, cung điện vàng son lộng lẫy ở xung quanh hệt như mặt gương xuất hiện vết rạn, chúng càng ngày càng nhiều, càng ngày càng lớn, cuối cùng 'rắc' một tiếng, vỡ nát.

Tiếp sau đó những mảnh vỡ vốn nên rớt xuống đất lại biến thành tia sáng trắng bắn về phía chiếc nhẫn trên tay trái Nhan Tử Dạ. Chiếc nhẫn hồng ngọc được phủ lên một tầng bạch quang như có như không, so với ban đầu lại càng thêm phần tiên diễm xinh đẹp.

Cuối cùng đợi đến khi tất cả ánh sáng đều biến mất, nhóm An Nhĩ Tư phát hiện bọn họ đã thoát ra khỏi không gian riêng biệt kia, họ đang đứng trên bệ đá trong hang động.

Hơn mười thú nhân cấp S đứng bên dưới bệ thấy thấy nhóm An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ đều an toàn trở lại thì đều thở phào một hơi.

"Tiểu Dạ, em có khỏe không?" Sau khi đi ra, An Nhĩ Tư lập tức kiểm tra tình trạng của Nhan Tử Dạ.

Đôi mắt vốn nhắm chặt của Nhan Tử Dạ chậm rãi mở ra, trong mắt lóe sáng một tia thanh quang, sau đó cậu khẩn cấp nhìn chiếc nhẫn trên tay trái rồi nói với An Nhĩ Tư: "Tôi không sao, lần này có vẻ lời to rồi."

Thanh Long chẳng những giao linh thần đan cho Nhan Tử Dạ, cư nhiên còn dung nhập không gian riêng biệt mà mình dùng thần lực sáng tạo ra vào chiếc nhẫn của Nhan Tử Dạ, biến nó thành không gian giới chỉ, hơn nữa toàn bộ vàng ròng chế tạo cung điện cũng đóng gói đưa nốt. Mà lúc này trong bụng Nhan Tử Dạ, một điểm thanh quang nho nhỏ đang tỏa ra thanh quang nhàn nhạt.

Nhan Tử Dạ ôm lấy cánh tay An Nhĩ Tư, cười ha hả: "Yên tâm, tôi thực sự không có việc gì, cụ thể thế nào thì trở về tôi sẽ kể lại cho anh biết." Chuyến đi này quả nhiên không tệ, Nhan Tử Dạ đã hời to. Chẳng những chiếm được linh thần đan, cư nhiên còn thuận tiện được tặng kèm một đứa con là thần thú Thanh Long, cuộc giao dịch này thực đáng giá.

Nếu Nhan Tử Dạ đã nói không sao thì hẳn là không có việc gì. Đồ đã lấy được, An Nhĩ Tư cũng không muốn ở lại đây lâu.

"Kỳ quái, sao tôi cảm giác giống như đã quên gì đó? Vừa nãy đã xảy ra chuyện gì?" Vẻ mặt Áo Đức Kỳ cùng ba ảnh vệ có chút mê mang, khoảnh khắc đi ra, bọn họ cư nhiên đã mất đi toàn bộ kí ức khi ở trong cung điện. Mà Tiểu Thứ ở trong lòng Áo Đức Kỳ tựa hồ cũng có chút mê mang.

Nghe thấy lời Áo Đức Kỳ, An Nhĩ Tư nhìn về phía Nhan Tử Dạ. Nhan Tử Dạ khẽ lắc đầu, sau đó nói: "Chuyện này khá trọng đại, hắn không muốn để bọn họ biết."

An Nhĩ Tư hiểu được gật gật đầu. Mà nhóm Áo Đức Kỳ nghe vậy, tuy thực nghi hoặc 'hắn' là ai, bất quá nhớ tới chuyện Nhan Tử Dạ tựa hồ có thể cướp đi kí ức của người khác. Rất có thể bên trong đã xảy ra chuyện gì đó nên kí ức của bọn họ đã bị 'hắn' thần bí cướp đi. Hơn nữa xem bộ dáng Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư tựa hồ cũng không muốn nói, vì thế nhóm Áo Đức Kỳ cũng thức thời im miệng, không hỏi.

"Chúng ta trở về bằng đường cũ à?" Áo Đức Kỳ ôm Tiểu Thứ, quay đầu nhìn cánh cửa lớn phía sau hỏi Nhan Tử Dạ.

"Không cần, trực tiếp dùng truyền tống trận ra ngoài." Ngay vừa nãy, Thanh Long đã chuyển giao phương pháp sử dụng truyền tống trận cho Nhan Tử Dạ, truyền tống trận này chẳng những có thể đi tới không gian của Thanh Long mà còn có thể trực tiếp đi ra bên ngoài. Hơn nữa cũng chỉ có con đường này, bởi vì sau khi bọn họ tiến tới đây, con đường kia đã bị phong kín hoàn toàn.

Thế nên mới nói Thanh Long đã bày sẵn một bàn cờ, cả hang động đã bị Thanh Long bày trận pháp, nếu khi ấy nhóm Nhan Tử Dạ thực sự rời đi thì bọn họ căn bản không thể ra ngoài, vĩnh viễn sẽ bị nhốt trong hang động này.

Tổng cộng có hơn hai mươi mấy người, Nhan Tử Dạ cần phải truyền tống hai lần mới có thể đưa toàn bộ mọi người ra ngoài, vì thế đầu tiên cậu đưa hơn mười thú nhân cấp S ra ngoài, tiếp đó mới tới nhóm An Nhĩ Tư.

Địa điểm tới chính là sơn động của đám huyết tri chu. Lúc nhóm Nhan Tử Dạ từ trong sơn động đi ra thì nhìn phát hiện vài thi thể với những vết thương buồn thiu trên người ở chỗ cửa động.

An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ liếc nhìn nhau một cái rồi bước qua, nhìn rõ bộ dáng của thi thể thì ánh mắt Nhan Tử Dạ lóe lên một tia sáng nguy hiểm: "Thú nhân này lần trước ở tinh tế đã đánh lén chúng ta, xem ra Nhan Tôn đã tiến vào bên trong rừng rậm. Những người này vừa mới chết không lâu, Nhan Tôn có lẽ cách chúng ta không quá xa."

Nhan Tử Dạ vừa mới nói xong thì từ cách đó không xa truyền tới tiếng nổ kịch liệt, sau đó chính là tiếng thú rống vang vọng.

An Nhĩ Tư nghiêng đầu, mỉm cười: "Tiểu Dạ, muốn đi xem kịch vui không?"

Nhan Tử Dạ mỉm cười, mang theo vài phần hứng thú gật gật đầu: "Đương nhiên."

...

Hoàn Chương 176.

---

177. Chương 177: Người Áo Đen

Nhan Tôn vẫn luôn chờ đợi cơ hội, lão chờ đám người kia dọn hết tất cả chướng ngại vật trên đường rồi mới nhảy ra thu hoahc5.

Đám người của đại gia tộc hết chết rồi bị thương, cuối cùng cũng chẳng còn lại bao nhiêu, khó khăn lắm mới tìm được cửa vào bảo tàng.

Cửa vào bảo tàng được giấu trong một ngọn núi sâu trong rừng. Lúc bọn họ vừa mở cửa vào thì bị khung cảnh lộng lẫy bên trong chấn kinh, toàn bộ đều được làm từ vàng ròng, nhìn khung cảnh lộng lẫy này, tất cả đều không hoài nghi.

Vàng tuy quý nhưng bảo bối làm cho người ta tiến lên cấp SSS lại càng trọng yếu hơn. Rốt cuộc, lúc mọi người gian gian khổ khổ băng ải chém tướng, diệt trừ con tinh tế thú cấp SS trung cấp bảo hộ bảo tàng thì rốt cuộc tìm thấy một chiếc kim quan làm từ vàng ròng.

"Thứ kia nhất định được giấu bên trong kim quan." Một thú nhân phất tay nói với vài thú nhân còn sống sót.

Một thú nhân gia tộc khác vừa nhìn thấy kim quan thì lập tức xông tới. Ngay khoảnh khắc kim quan vừa mở ra, một trận cuồng phong kéo tới, tiếp đó vô số dây leo nhanh chóng phủ kín cả huyệt động hoàng kim. Chỉ thấy một sợi dây leo xanh biếc phun ra một làn khói trắng, sau đó đám người trong huyệt động cảm thấy thân thể mình mềm nhũn, lại còn mệt mỏi vô cùng. Thậm chí còn có người xuất hiện ảo giác.

Nếu là bình thường, thú nhân cấp S sẽ không dễ dàng trúng chiêu như vậy, thế nhưng bởi vì vừa nãy dây dưa với tinh tế thú cấp SS trung cấp một lúc lâu, hiện giờ đều tiêu hao thể lực cùng tinh thần lực nên căn bản không thể ngăn cản công kích bất thình lình của dây leo.

Cạn kiệt tinh thần lực, sau khi hít phải làn sương trắng kia thì các thú nhân lập tức mất đi năng lực phản kháng. Ngay sau đó, họ bị đám dây leo khác rào rạt trườn tới trói chặt.

"Người nào, có bản lĩnh thì xuất hiện đi, đừng có lén lén lút lút."

"Đúng vậy, chết tiệt, cư nhiên dám trói bản thiếu gia, có giỏi thì ra mặt đi, xem tao làm thế nào thu thập mày."

"Chúng ta chính là người của đại gia tộc, cư nhiên dám đánh lén, muốn tìm đường chết à?"

...

Nhóm thú nhân bắt đầu chửi rủa, bọn họ đều là người của đại gia tộc, cực khổ vất vả lắm mới tới được nơi này, tìm được bảo tàng, cư nhiên ngay thời điểm này lại bị người ta đánh lén. Cơn giận này biết trút vào đâu chứ, nhóm người đại gia tộc đương nhiên không phục.

"Ha ha ha.... hiện giờ tụi mày đã mất hết sức chiến đấu mà còn muốn giáo huấn tao à, tao thấy lũ chúng mày nên lo cho mình thì hơn." Âm thanh kiêu ngạo cư nhiên từ trên đỉnh huyệt động truyền tới.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên thì thấy một thú nhân mặc áo đen, che kín mặt từ vòng dây leo trên đỉnh động nhảy xuống. Ngay lúc hắn sắp rớt xuống đất thì những sợi dây leo ở bên dưới lập tức đón được, để hắn an toàn đáp xuống đất.

"Mày là ai?" Một thú nhân tóc lam bị dây leo trói chặt giận dữ hỏi.

Người nọ kiêu ngạo nói: "Tụi mày không cần biết tao là ai, bởi vì từ hôm nay trở đi, tao chính là sự tồn tại mà chúng mà phải ngước mặt lên để nhìn." Nói xong, người nọ đi về phía kim quan, ánh mắt rộ rõ sự tham lam.

"Mày dám..."

"Dừng tay..."

Mắt thấy thành quả cố gắng của mình sắp bị thú nhân áo đen đột nhiên xuất hiện này chiếm lấy, một thú nhân bị trói dưới đất đột nhiên rống lớn rồi 'ầm' một tiếng, dị năng hồng quang trên người lóe sáng, dây leo đang trói trên người hắn bị đốt rụi. Sau khi sử dụng nốt chút dị năng không còn sót lại bao nhiêu, người nọ còn chưa đi được hai bước thì thân thể đã mất khống chế, toàn thân mềm nhũn không hề có chút sức lực nào.

Người áo đen thấy vậy thì bật cười ha hả: "Trúng sương khói của nhuyễn cốt mạn đằng mà còn muốn đứng dậy? Quả thực là si tâm vọng tưởng, tao nói cho lũ chúng mày biết, không có kẻ nào có thể ngăn cản được tao." Chỉ thấy người áo đen nọ mở nắm kim quan, 'ầm' một tiếng, người nọ chờ mong nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy sau khi nắp kim quan mở ra, một luồng sương khói màu đen từ bên trong bay ra. Ngay sau đó người áo đen đưa đầu nhìn vào bên trong đột nhiên truyền ra một tiếng gào thảm thiết kinh thiên động địa.

"A...."

Sau khi làn sương tiếp xúc với làn da lộ ra ngoài của người áo đen thì bắt đầu dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy bắt đầu ăn mòn gương mặt người nọ hệt như axit, chỉ một thoáng sau đó, gương mặt người nọ đã bị ăn mòn toàn bộ. Chiếc khăn che mặt màu đen từ sớm đã bị ăn mòn, còn gương mặt của người nọ thì bị ăn mòn hơn phân nửa.

Sau đó ngày càng nhiều sương đen, sau đó khống chế dây leo chắn trước mặt mình. Bản thân hắn thì túm lấy dây leo nhảy ra phía sau đám thú nhân đang nằm dưới đất.

'Xì xì xì...' Đám dây leo chắn phía trước tiếp xúc với làn sương kia thì cư nhiên cũng bị ăn mòn, hơn nữa tốc độ còn rất nhanh. Làn sương kia giống như nhiều vô tận, chúng cứ không ngừng trào ra từ kim quan, nhóm thú nhân bị trói dưới đất sợ hãi không thôi. Bọn họ không ngừng ngọ nguậy cơ thể cố lùi về sau.

Sương đen lan tới theo tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, người áo đen lập tức thối lui tới cửa, mà nhóm thú nhân bị trói dưới đất thì bất lực, sau khi bị sương đen lan tới thì lập tức phát ra từng đợt kêu gào thảm thiết.

"A…."

"A a a…"

Hơn mười thú nhân dưới đất đều đau đớn tới lăn lộn, quần áo trên người căn bản không ngăn chặn được sự ăn mòn của làn sương, chỉ chốc lát sau, tóc bong tróc rơi rụng, da dẻ trên người cũng bị ăn mòn tới máu thịt lẫn lộn. Tình cảnh này nếu để người nhát gan nhìn thấy thì chắc chắn sẽ sợ tới mức tè ra quần.

Mà người áo đen đứng ở cửa cũng ráng nhịn cơn đau vì nửa gương mặt bị ăn mòn, đang định tiếp tục lui về sau thì hắn phát hiện làn sương kia khi lan tới cửa thì giống như chạm phải gì đó mà theo phản xạ co rụt lại, cứ như đó là lằn ranh giới hạn vậy.

Người áo đen đứng ngoài cửa thì được an toàn, thế nhưng nhóm người nằm dưới đất bị sương đen ăn mòn thì không may mắn như vậy, chỉ thấy hơn mười thú nhân cấp S chỉ trong nháy mắt biến thành một đống thi thể máu thịt mơ hồ. Toàn bộ không còn hô hấp.

Nhìn thấy tình cảnh này, người áo đen nọ cũng hít một ngụm khí lạnh, tiếp đó trên mặt hắn cũng truyền tới cảm giác đau đớn. Tuy mặt đã bị hủy, thế nhưng người nọ cũng không quá để ý, hắn nhìn thấy đám sương đen kia cư nhiên chậm rãi tản đi, sau đó biến mất.

Người áo đen đợi một lúc lâu, sau khi xác nhận sương đen sẽ không xuất hiện nữa mới bước qua đám thi thể đi về phía kim quan. Kim quan có làn sương lợi hại như vậy bảo trụ, nhất định sẽ có thứ hắn muốn tìm.

Sau khi cẩn thận thăm dò tiến vào trong, quả nhiên người áo đen tìm thấy một chiếc hộp gỗ ở bên trong kim quan. Người nọ kích động lập tức tóm lấy chiếc hộp, khẩn cấp mở ra. Kết quả bên trong hộp gỗ là một cái lọ màu trắng.

"Này chính là thứ có thể giúp mình thăng lên cấp SSS sao?" Người áo đen cầm lọ, còn chưa kịp mở ra thì đã nghe thấy tiếng bước chân. Hắn lập tức vứt bỏ chiếc hộp gỗ, bỏ lọ nhỏ vào túi áo rồi men theo cửa động chạy trốn.

"Thứ kia đang ở chỗ hắn, mau đuổi theo." Vài thú nhân cấp S cao cấp tiến vào, vừa lúc nhìn thấy người áo đen kia bỏ thứ gì đó vào túi áo. Lại nhìn kim quan đã bị mở ra, đám người lập tức đuổi theo.

Người áo đen sau khi chạy ra ngoài thì chạy dọc theo đường cũ, nhanh chóng rời đi, vài thú nhân đuổi theo phía sau có sức chiến đấu đồng cấp với hắn, áp lực rất lớn.

Không ngừng phóng xuất dây leo ngăn cản đám người truy đuổi ở phía sau, người áo đen rốt cuộc cũng ra khỏi hang động. Liếc nhìn phía sau, thấy nhóm thú nhân kia vẫn chưa đuổi tới thì thở phào một hơi. Đang định lấy chiếc lọ trong túi ra xem thử thì một tiếng thú rống thật lớn bừng tỉnh hắn.

Chỉ thấy một con tinh tế thú cao ba mé, toàn thân mọc đầy gai nhọn màu đen, miệng há rộng lộ ra hai chiếc nanh thật dài, bộ dáng giống như lợn rừng xông thẳng tới chỗ thú nhân áo đen.

Tốc độ của con tinh tế thú kia quá nhanh, người áo đen căn bản không kịp né tránh đã bị húc bay ra ngoài, lưng va vào vài cây đại thụ, cuối cùng đẩy ngã vài cây mới có thể giảm xóc mà ngừng lại, bất quá người áo đen cũng vì thế mà bị nội thương.

"Rống…" Tinh tế thú thấy mình đánh bay người áo đen thì lập tức hưng phấn kêu lên một tiếng, sau đó tiếp tục bổ nhào về hướng người nọ.

Người áo đen thấy tinh tế thú lại lao tới thì lật tay vung một hạt giống xuống đất, sau đó lập tức nhân cơ hội này lùi về sau.

Mấy chục sợi dây leo thật dài căn bản không thể ngăn cản tinh tế thú, chỉ thấy nó há to miệng, ngọn lửa màu đỏ trực tiếp phun ra, toàn bộ dây leo bị thiêu rụi.

Người áo đen còn chưa chạy xa đã cảm giác được một luồng khí nóng rực từ phía sau đánh úp tới, người nọ theo phản xạ lách qua bên cạnh, tránh được cầu lửa bay tới. Vừa quay đầu lại thì nhìn thấy cầu lửa ùn ùn bay tới, người nọ lập tức dựng lồng phòng hộ.

Vô số cầu lửa không ngừng công kích lớp lồng phòng hộ xanh biếc, gương mặt bị ăn mòn của người áo đen vặn vẹo dữ tợn, hắn tận lực chống đỡ, mắt thấy sắp không chịu nổi thì một con tinh tế thú với thể hình

khổng lồ nhảy ra từ giữa đám cầu lửa, hai chiếc răng nanh thật dài cắp phập vào chiếc lồng phòng hộ. Tiếp sau đó chỉ nghe 'ầm' một tiếng, lồng phòng hộ vỡ nát, mà người áo đen ở bên trong vì không kịp tránh né nên bị một chiếc nanh của tinh tế thú đâm vào bụng, tiếp đó bị nó xốc bổng lên khỏi mặt đất rồi quăng ra ngoài.

Bởi vì bụng bị thương nên khi ngã xuống đất người áo đen lập tức đau đớn tới phát run, nhóm thú nhân truy kích lúc này cũng đuổi tới, kết quả nhìn thấy tinh tế thú cao hơn ba mét kia thì đồng loạt thối lui.

Cư nhiên là tinh tế thú cấp SS sơ cấp, hiện giờ đừng nói vài thú nhân cấp S bọn họ, cho dù có thêm mười mấy thú nhân cấp S thì cũng chưa chắc có thể thắng được nó. Bởi vì nó là trường xỉ thú nổi tiếng về năng lược phòng thủ cùng công kích hạng nhất. Trường xỉ thú tuy chỉ là tinh tế thú cấp SS sơ cấp nhưng bởi vì năng lực phòng thủ siêu cường nên sức chiến đấu có thể so với cấp SS trung cấp.

Nhìn người áo đen nằm dưới đất phóng dị năng lên người trưởng xỉ thú mà nó không hề tổn hao chút lông tóc nào là đủ hiểu.

Trường xỉ thú giống như chỉ nhắm tới người áo đen, nó liều mạng công kích, mà đối với nhóm thú nhân vừa tới thì cứ như không thấy. Điều này làm cho bọn họ thở phào một hơi.

Ngay lúc người áo đen rắc hạt giống để cây xương rồng biến dị xuất hiện ngăn cản trường xỉ thú, hắn lập tức lôi lọ trắng nhỏ ra, mở nắp lọ rồi trút thứ bên trong ra. Hắn phát hiện thứ đó nhỏ nhỏ tròn vo như viên thuốc, nó đen xì không hề có mùi vị, liếc nhìn đám xương rồng đã sắp chống đỡ hết nổi, người áo đen khẽ cắn môi rồi bỏ viên thuốc kia vào miệng.

Viên thuốc vừa vào miệng thì lập tức tan ra, người áo đen chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh cường đại dâng trào trong cơ thể, cứ hệt như vừa mở vòi nước vậy, năng lượng không ngừng trùng kích trong cơ thể, tinh thần lực của hắn vùn vụt tăng lên.

"A…." Cảm giác được năng lượng vô tận lan khắp toàn thân, người áo đen nhịn không được ngửa mặt lên trời rống dài một tiếng.

Khí thế thuộc về thú nhân siêu việt từ người áo đen bạo phát. Năng lượng xanh biếc giống như gợn sóng nhộn nhạo lan ra, cát đá xung quanh bay tứ tung, cát bụi mù mịt.

Trường xỉ thú ở cách đó không xa nhịn không được ngừng công kích, nó dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn về phía người áo đen, mà nhóm thú nhân đứng cách đó xa xa cũng không dám tin nhìn về phía này.

Khí thế kia cư nhiên so với trường xỉ thú còn cường đại hơn, mà còn là mạnh gấp vài lần. Hơn nữa khí thế của người áo đen kia vẫn không ngừng tăng trường, chẳng lẽ người nọ thật sự sẽ trực tiếp tăng lên cấp SSS?

…

Hoàn Chương 177.

178. Chương 178: Kết Cục Cuối Cùng

"Ha ha ha…" Cảm giác được năng lượng cùng tinh thần lực trong cơ thể tăng vọt, người áo đen vui sướng cười ha hả, cuối cùng lúc năng lượng cùng tinh thần lực ngừng tăng trưởng thì hắn cảm nhận được vết thương ở bụng mình cũng khỏi hẳn. Gương mặt bị ăn mòn cũng khôi phục như ban đầu. Nhìn lại trường xỉ thú vừa nãy suýt chút nữa đã giết chết mình, hại mình một thân chật vật, thế mà hiện giờ nó lại nhỏ bé yếu ớt hệt như một con kiến.

Cảm giác độc tôn thiên hạ này thực sự quá tuyệt diệu, người áo đen nắm chặt tay, híp mắt nhìn trường xỉ thú ở xa xa, dưới chân giẫm một phát, trực tiếp phóng người tới.

Tốc độ quá nhanh, mọi người căn bản không kịp nhìn động tác của người áo đen thì thân mình to lớn của trường xỉ thú đã trực tiếp văng ra ngoài, tông vào một gốc đại thụ. Tiếp đó, trường xỉ thú còn chưa kịp đứng dậy đã một lần nữa bị đá bay.

"Ầm ầm ầm…"

Trường xỉ thú vốn uy phong lẫm lẫn giờ thì chỉ biết ăn đòn, tốc độ quá nhanh, nhóm thú nhân đứng xa xa chỉ nhìn thấy một bóng đen không ngừng chớp lóe, tiếp đó là trường xỉ thú bay ra ngoài.

"Ầm…" Trường xỉ thú trực tiếp đè nát một tảng đá lớn rồi ngã xuống đất, cả người đầy vết thương, máu tươi chảy ròng ròng, nó đã không còn sức lực đứng dậy. Hai chiếc nanh dài của nó đã bị bẻ gãy, răng cũng bị đánh rụng, mũi gãy, lỗ tai thì bị dị năng chém đứt một bên. Toàn thân tràn đầy miệng vết thương lớn nhỏ có thể nhìn thấy xương.

Người áo đen đang tra tấn trường xỉ thú, không muốn nó được chết nhanh chóng.

Nhìn trường xỉ thú ngã xuống đất không dậy nổi, thể xác lẫn tinh thần người áo đen sảng khoái không thôi, quét mắt nhìn vài thú nhân cấp S đứng cách đó không xa, đám thú nhân kia lập tức nhịn không được lui về sau vài bước. Thấy người áo đen lộ ra nụ cười tà ác hệt như ác ma, cả đám người đều nhịn không được rùng mình, chân cũng bắt đầu run rẩy. Thế nhưng họ cũng không dám trốn, bởi vì họ biết, với sức chiến đấu của người nọ bây giờ, bọn họ tuyệt đối trốn không thoát, chỉ có thể cầu nguyện người này tha cho bọn họ một con đường sống.

Nhìn bộ dáng kinh hãi của đám thú nhân cấp S cao cấp, người áo đen lộ ra nụ cười đắc ý. Vừa nãy truy đuổi hắn chật vật như vậy, giờ chính là lúc để lũ người này nếm thử tư vị đó. Bất quá trước đó, hắn phải giải quyết con trường xỉ thú này đã.

Chỉ thấy người áo đen đi tới trước mặt trường xỉ thú, tay trái nâng lên, một quả cầu năng lượng xanh biếc không ngừng ngưng tụ. Sau đó trong ánh mắt sợ hãi của trường xỉ thú, người áo đen ném quả cầu năng lượng to cỡ quả bóng rổ về phía nó, tiếp đó trưởng xỉ thú với năng lực phòng thủ cực mạnh cứ vậy bị quả cầu năng lượng đánh trúng rồi nổ mạnh, máu thịt văng tứ tung.

"Tốt lắm, giải quyết xong trường xỉ thú, giờ thì đến lượt chúng mày." Người áo đen xoay lại, âm trầm mỉm cười nhìn đám thú nhân cấp S.

Một trong số đám thú nhân cấp S run run nói: "Ông… ông không thể giết tụi tôi, tụi tôi là người của đại gia tộc Tháp La. Giết tụi tôi rồi, gia tộc Tháp La sẽ không bỏ qua cho ông."

Nghe thú nhân kia nói vậy, người áo đen ngửa đầu cười ha hả: "Ha ha ha… gia tộc Tháp La? Tụi mày nghĩ bây giờ tao còn sợ gia tộc Tháp La gì đấy à? Tao bây giờ chính là thú nhân cấp SSS, thú nhân cấp SSS duy nhất. Hiện giờ toàn bộ tinh tế này không có ai là đối thủ của tao, một gia tộc Tháp La nho nhỏ, chỉ cần tao động một ngón tay thôi cũng có thể làm nó biến mất trong nháy mắt."

Hiện giờ người áo đen đã không còn sợ hãi bất kì điều gì nữa, trước kia hắn quả thực không dám đắc tội gia tộc Tháp La, thậm chí còn hèn mọn đi lấy lòng. Hiện giờ thời thế xoay chuyển, một gia tộc nho nhỏ như Tháp La, hắn mới không thèm để trong mắt. Ngược lại, gia tộc Tháp La còn phải lấy lòng hắn, giết vài thú nhân thì sợ cái gì, cho dù tiêu diệt cả gia tộc này bất quá chỉ là chuyện cỏn con.

Nghe thấy lời nói cực kì cao ngạo của người nọ, nhóm thú nhân nhíu mày liếc nhìn nhau, sau khi khẽ cắn môi thì cùng quyết định. Ra mòi người này không tính toán buông tha bọn họ, một khi đã vậy, không bằng hợp sức lại liều chết.

Vài thú nhân cấp S quyết định, sau đó nhanh chóng ngưng tụ dị năng công kích về phía người áo đen. Người nọ thấy đám thú nhân cấp S cư nhiên chủ động công kích mình thì lộ ra biểu tình xem thường. Khoát tay, một quả cầu năng lượng nổ bay một thú nhân cấp S, sau đó hắn hóa thành một chiếc bóng đen, nhóm thú nhân cấp S căn bản không kịp phản ứng đã bị đánh bay.

Tiếp sau đó vô số dây leo từ mặt đất lủi lên quấn chặt lấy đám thú nhân. Những sợi dây leo kia cư nhiên cấp tốc hé nở những đóa hoa nhỏ. Khi đóa hoa vừa tiếp xúc với thân thể thì đám thú nhân lập tức kêu la thảm thiết. Máu trong người theo tốc độ chậm rãi bị những đóa hoa kia rút đi.

Hấp huyết mạn đằng, tên như nghĩa, chúng là loại dây leo chuyên hút máu. Nếu là dây leo hút máu bình thường thì căn bản không thể vây khốn vài thú nhân cấp S cao cấp. Thế nhưng bởi vì sức chiến đấu của người nọ đã đạt tới cấp SSS nên hấp huyết mạn đằng mà hắn triệu hồi ra cũng trực tiếp biến thành hấp huyết mạn đằng biến dị, cấp bậc tăng lên vài bậc, vây khốn vài thú nhân cấp S căn bản không thành vấn đề.

Nhìn đám thú nhân cấp S liều mạng giãy dụa, gương mặt vặn vẹo đau đớn vì bị dây leo hút mái, người áo đen nhếch môi cười. Nhìn đi, thú nhân cấp S cao cấp là gì chứ, chẳng qua hắn chỉ dùng chút tinh thần lực cường đại biến dị đám dây leo trở nên cường đại thôi mà đám thú nhân cấp S cao cấp kia đã không thể chống cự.

Bây giờ hắn đã trở thành thú nhân mạnh nhất tinh tế, thế giới này không có bất luận kẻ nào, bất luận gia tộc nào có thể uy hiếp hắn nữa. Ngay cả vương thất Á Bá Lan cũng vậy.

Nghĩ tới vương thất Á Bá Lan, người áo đen liền hừ lạnh một tiếng, nó làm hắn nhớ tới một kẻ mà hắn hận thấu xương. Chờ đó, hắn sẽ tìm tới, phải bắt kẻ đó sống không bằng chết.

Vài thú nhân cấp S cao cấp trong nháy mắt đã biến thành thây khô, người áo đen liếc nhìn dây leo vứt mấy cái xác khô đã bị rút cạn máu xuống đất, trực tiếp xoay người rời đi.

Kết quả một tiếng thú rống đinh tai nhức óc vang lên, chỉ thấy cách đó không xa, một con trường xỉ thú to hơn con vừa nãy, ánh mắt đỏ ngầu phóng như bay tới. Nó trực tiếp hé miệng, một ngọn lửa cường đại phun ra.

"Hừ." Người áo đen hừ lạnh một tiếng, tay vung lên, lồng phòng hộ xanh biếc lập tức xuất hiện ngăn chặn công kích của trường xỉ thú, tiếp đó người nọ biến mất tại chỗ rồi xuất hiện ở ngay bên cạnh trường xỉ thú, một quyền đánh lên người nó.

"Rống…" Trường xỉ thú ăn đau văng ngược ra ngoài, ngay lúc nó rớt xuống đất thì một quả cầu năng lượng xanh biếc bay tới trúng ngay bụng. 'Ầm' một tiếng, bụng trường xỉ thú bị nổ thành một cái lỗ thủng lớn.

Sau đó cũng hệt như con trường xỉ thú trước đó, người áo đen bắt đầu hành hạ nó.

Giẫm chân trên mình trường xỉ thú nằm rạp dưới đất, nhìn con thú dưới chân không ngừng trào máu tươi, trong mắt người áo đen lóe lên một tia tàn nhẫn, thời khắc định đánh chết con trường xỉ thú dưới thân thì thân thể hắn đột nhiên cứng đờ.

"Sao có thể…" Cả người hắn cứng ngắc, ánh mắt trợn to lộ ra biểu tình không dám tin. Nguồn tinh thần lực cường đại cư nhiên đang chậm rãi suy yếu.

Đúng vậy, chính là suy yếu, lại còn với tốc độc cực nhanh. Sức mạnh trong thân thể cũng đồng dạng như vậy, cấp tốc biến mất. Vừa nãy hắn đã đạt tới cấp SSS, thế nhưng hiện giờ chỉ trong nháy mắt từ cấp SSS rớt xuống cấp SS cao cấp, hơn nữa tốc độ cũng càng lúc càng nhanh.

"Không…" Mắt thấy từ cấp SS biến thành cấp S cao cấp, người áo đen tuyệt vọng gào thét. Không, không có khả năng, hắn rõ ràng đã trở thành cường giả cấp SSS, sao lại đột nhiên biến về thú nhân cấp S cao cấp. Nhất định là hắn ảo giác, nhất định là vậy.

Thế nhưng chuyện càng làm người nọ tuyệt vọng hơn còn ở phía sau, bởi vì hắn phát hiện, sức mạnh cùng tinh thần lực sau khi quay trở lại cấp bậc vốn có của gã thì căn bản không hề đình chỉ, nó vẫn tiếp tục tuột xuống.

Đảo mắt đã trực tiếp từ cấp S cao cấp rớt xuống ngụy cấp S. Đồng tử hắn phóng đại, không thể tin nổi mà lẩm bẩm: "Không có khả năng… không có khả năng… viên thuốc kia… viên thuốc kia…"

Người nọ lập tức phóng tới nhặt lấy chiếc lọ bị mình vứt xuống đất vừa nãy, thế nhưng vô luận hắc dốc cỡ nào, cái lọ cũng trống rỗng, không còn viên thuốc giúp tu vi người ta đề cao nữa.

Chỉ mới thoáng chốc, người áo đen lại từ ngụy cấp S rớt xuống cấp B. Hơn nữa, mái tóc đen bóng của hắn đang chậm rãi biến trắng. Mới đầu là xám trắng, cuối cùng là trắng như tuyết, mà gương mặt thành thục tuấn mỹ cũng bắt đầu xuất hiện nếp nhăn, càng ngày càng nhiều. Cuối cùng cư nhiên còn bị còng lưng.

"Không…." Vô luận là diện mạo hay âm thanh, người áo đen đã nháy mắt trở nên già yếu, mới đó đã biến thành một lão thú nhân không còn sống được bao lâu. Hắn cứ hệt như đã cạn kiệt toàn bộ sinh mệnh, ngay cả đi đứng tựa hồ cũng thực khó khăn.

Lúc người áo đen đang hoảng loạn, trường xỉ thú vốn ngã rạp dưới đất run rẩy đứng dậy, ánh mắt nó lộ ra hồng quang, hung hăng nhìn chằm chằm người áo đen. Trường xỉ thú là tinh tế thú rất chung tình, cả đời chỉ có một bầu bạn duy nhất. Lúc người áo đen giết chết bầu bạn của nó, cho dù biết rõ sức chiến đấu của người này cao hơn mình vài lần, trường xỉ thú vẫn không sợ hãi mà lao tới, nó muốn đồng quy vu tận với kẻ này, muốn báo thù cho bầu bạn.

Hiện giờ nhìn thấy hơi thở thuộc về thú nhân cường giả trên người người áo đen biến mất, trường xỉ thú lập tức đứng dậy vọt tới.

Người áo đen đã mất đi sức chiến đấu căn bản không thể né tránh, chỉ có thể trơ mắt nhìn trường xỉ thú húc mình bay ra xa. Hắn muốn sử dụng dị năng, thế nhưng tinh thần lực đã khô cạn, sau khi nặng nề ngã xuống đất, hắn ôm ngực, nhịn không được hộc ra một ngụm máu tươi. Ngay sau đó, còn không chờ hắn đứng dậy, trường xỉ thú đã chạy tới, chiếc nanh dài tuy đã bị hắn bẽ gãy phân nửa như vẫn còn thực sắt bén, trực tiếp đâm xuyên qua cơ thể người áo đen.

"Phốc…"

Người áo đen khó tin nhìn chiếc răng nanh cắm phập ở ngực, sau đó trời đất đảo lộn, hắn cảm giác mình bị nanh trường xỉ thú nhấc bổng lên, tiếp đó nó vung mạnh đầu ném bay hắn ra ngoài.

"Ầm…" Người áo đen tông nát một tảng đá lớn, hắn nằm trên đống đá vỡ vụn, phần trái tim ở lồng ngực bị khoét một cái lỗ lớn, máu tươi ồ ạt trào ra. Người áo đen ngửa đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, trong mắt tràn đầy không cam lòng, lẩm bẩm: "Ta là người mạnh nhất tinh tế…. khụ khụ… ta là thú nhân cấp SSS… Nhan Tôn ta đây mới là người mạnh nhất tinh tế…"

Âm thanh ngày càng nhỏ, ngày càng suy yếu, cuối cùng người áo đen mở trừng mắt, lồng ngực đình chỉ phập phồng, tất cả sinh mệnh của hắn vào thời khắc này đã hoàn toàn đình chỉ.

Nhìn trường xỉ thú hé miệng với người áo đen nằm dưới đất, ngấu nghiến ăn thi thể người áo đen, Nhan Tử Dạ đứng trên đại thụ nói với An Nhĩ Tư ở bên cạnh: "Xem diễn xong rồi, chúng ta đi thôi."

Thấy Nhan Tử Dạ nhảy xuống đại thụ, An Nhĩ Tư cũng theo sau, hỏi cậu: "Ông ta xảy ra chuyện gì vậy?"

"Ăn phải thứ không nên ăn, rút cạn sinh mệnh mấy trăm năm của mình, lúc sinh mệnh cùng tinh thần lực đều cạn kiệt thì đó cũng chính là thời điểm tử vong." Nhan Tử Dạ vừa đi vừa nói.

An Nhĩ Tư đi tới bên cạnh Nhan Tử Dạ, cùng cậu song song đi tới: "Tôi cứ tưởngem sẽ cùng ra tay."

"Không cần thiết, tôi sợ làm bẩn tay mình. Hang động kia chẳng qua chỉ là một cửa ải nho nhỏ mà thôi, bảo tàng thực sự sao có thể giấu ở nơi dễ dàng phát hiện như vậy. Bất quá có thể trong nháy mắt trở thành cường giả SSS cũng coi như tiện nghi cho lão." Nhan Tử Dạ lộ ra nụ cười lạnh nhưng rất nhanh đã biến mất, sau đó nói: "An Nhĩ Tư, anh không ngại có thêm một đứa con đi?"

An Nhĩ Tư nghĩ tới Thanh Long, hiện giờ có một thần thú đang dựng dục trong bụng bầu bạn nhà mình, nói không ngại thì chính là nói dối. Phải biết đứa nhỏ này không đơn thuần là đứa nhỏ tân sinh như đám đại đản. Nó có suy nghĩ cùng ý thức của riêng mình, cho dù Nhan Tử Dạ dựng dục sinh ra thì nó cũng không xem Nhan Tử Dạ là mỗ ba thân sinh.

Thấy An Nhĩ Tư trầm mặc, Nhan Tử Dạ liền biết anh nghĩ gì, khóe miệng nhếch lên lộ ra nụ cười xấu xa: "Anh yên tâm, sẽ không xuất hiện tình huống anh nghĩ đâu, bởi vì tôi đã tước đoạt toàn bộ trí nhớ của hắn, ngay lúc hắn truyền tu vi cho tôi."

Cái gì? An Nhĩ Tư có chút kinh ngạc nhìn Nhan Tử Dạ.

Nhìn biểu tình kinh ngạc của An Nhĩ Tư, Nhan Tử Dạ lại càng cười vui vẻ hơn: "Sao tôi có thể để một quả bom hẹn giờ ở bên cạnh mình chứ, ngay từ ban đầu Thanh Long đã tính kế, ý đồ thực sự của hắn không phải thu tôi làm đồ đệ mà là tìm một cơ thể mẹ để mình có cơ hội đầu thai. Chuyển hết tu vi cùng bảo bối cho tôi kỳ thực cũng là lưu lại cho mình về sau. Chẳng qua hắn ngàn tính vạn tính lại không tính tới, tôi

đồng ý để hắn đầu thai nhưng ngay khoảnh khắc hắn suy yếu nhất kia lại nhân cơ hội tước đoạt đi toàn bộ trí nhớ. Hiện giờ hắn chỉ là một con nòng nọc vừa mới phát dục mà thôi, có một đứa con là thần thú, tựa hồ cũng không tệ."

Nghe Nhan Tử Dạ nói xong, An Nhĩ Tư cũng bật cười. Thanh Long kia nghĩ mình tính kế được Nhan Tử Dạ, lại không biết mình lại bị tính kế. Nhan Tử Dạ chẳng những chiếm được tu vi của Thanh Long mà còn sở hữu vô số trân bảo mà Thanh Long lưu lại. Ngay từ ban đầu, Nhan Tử Dạ đã hiểu rõ toàn bộ, cậu chỉ chờ con cá con Thanh Long mắc câu mà thôi!

Thanh Long lần này ăn trộm gà còn mất luôn nắm gạo a! Bất quá hiện giờ có nói gì thì cũng đã muộn!

....

Hoàn Chương 178.

---

179. Chương 179: Kết Cục Ấm Áp 1

Sau khi có được linh thần đan, Nhan Tử Dạ lập tức để An Nhĩ Tư dùng. An Nhĩ Tư trực tiếp tiến lên cấp SSS siêu việt, trở thành sự tồn tại cấp siêu thần, cũng tương đương với độ kiếp kỳ của giới tu chân. Bất quá bởi vì nơi này không có thiên đạo, không có cách nào độ kiếp để tiến lên cấp cao hơn. Thế nhưng đối với An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ mà nói, như vậy đã đủ rồi. Bởi vì lên tới cấp siêu thần, sinh mệnh của An Nhĩ Tư cũng không còn bị hạn chế.

Áo Đức Kỳ cũng chiếm được một viên đan dược nhưng không lập tức sử dụng. Bởi vì đan được chỉ có tác dụng trong lần đầu tiên sử dụng nên anh muốn đợi tới khi đạt tới cấp SS mới dùng, như vậy anh có thể đột phá lên cấp SSS.

Đương nhiên số đan dược còn lại Nhan Tử Dạ cũng phân phát hết, nhóm Bối Cơ đều nhận được một viên, hơn nữa cũng toàn bộ đột phá. Tin tức này được ếm xuống, người bên ngoài vẫn chưa hay biết đã xuất hiện cấp SSS siêu thần. Tất cả chỉ nghĩ rằng cấp bậc thú nhân cao nhất tinh tế hiện giờ chỉ là cấp SS cao cấp mà thôi.

Chuyện bảo tàng cuối cùng cũng không được giải quyết, bởi vì các gia tộc đã mất rất nhiều người trong khu rừng kia nhưng không thu hoạch được gì. Vì thế mọi người đều nghĩ bảo tàng căn bản không tồn tại. Dần dần, mọi người cũng quên béng chuyện này.

Bất quá chuyện bảo tàng qua đi nhưng có một chuyện khác nhanh chóng thu hút sự chú ý của toàn tinh tế. Đó chính là vương tử phi Nhan Tử Dạ của đế quốc Á Bá Lan cư nhiên lại mang thai.

Đúng vậy, chính là lại mang thai. Năm tiểu vương tử mới sinh không bao lâu, vương tử phi cư nhiên lại có thai. Năng lực sinh dục cường hãn đến độ nào a? Đương nhiên, vương tử phi của chúng ta lại có thai cũng chứng minh năng lực của vương tử An Nhĩ Tư chúng ta cũng cường hãn không kém.

Bởi vì lần trước Nhan Tử Dạ một lần sinh tới năm đứa, vì thế hiện giờ toàn tinh tế đều đang đoán xem trong bụng cậu rốt cuộc có bao nhiêu đứa nhóc. Chẳng qua lúc đế quốc Á Bá Lan tuyên bố lần này vương tử phi chỉ hoài có một đứa nhóc thì toàn bộ tinh tế đều lộ ra biểu tình tiếc nuối cùng thất vọng. Bất quá rất nhanh đã tiêu tan.

Bán thú nhân người ta có thể nhanh mang thai như vậy đã là rất giỏi rồi, biết đâu sau khi chào đời lại xuất nhiện nhiều bào thai a! Chỉ cần có vương tử phi bán thú nhân ở thì sinh sáu sinh bảy gì đó hoàn toàn không thành vấn đề.

Dưới ánh mặt trời ban trưa, nằm dưới gốc cây râm mát, từng trận gió nhẹ hiu hiu thổi làm người ta có cảm giác buồn ngủ. Mà lúc này Nhan Tử Dạ quả thực cũng sắp thiếp ngủ. Đột nhiên năm đứa nhóc hào hứng từ trong phòng xông ra, nhìn thấy Nhan Tử Dạ đang nằm ở bóng râm thì lập tức nhào qua.

"Mỗ..." Đại đản là đứa đầu tiên bổ nhào tới bên cạnh Nhan Tử Dạ, vừa mới hô một tiếng đã bị nhị đản bụm kín miệng.

Nhị đản vừa bịt miệng đại đản vừa thấp giọng nói: "Suỵt, anh cả, mỗ ba đang ngủ, đừng đánh thức mỗ ba."

Tam đản đồng ý gật gật cái đầu nhỏ: "Đúng rồi đúng rồi, cha nói mỗ ba đang có em bé, phải ngủ nhiều nhiều."

Tiểu tứ có gương mặt nhỏ nhắn giống hệt tiểu ngũ, nó nhỏ giọng hỏi: "Chính là khi nào bảo bảo mới ra nha, em muốn chơi với mỗ ba."

Tiểu ngũ cũng phụ họa: "Đúng vậy, bảo bảo thực xấu, sao có thể một mình độc chiếm mỗ ba như vậy, mỗ ba là của chúng ta a." Tiểu ngũ biểu thị, đối với đứa em đột nhiên xuất hiện này, nó thực không vui.

Đại đản nghe tiểu ngũ nói vậy thì lập tức kéo bàn tay béo của nhị đản đang bịt miệng mình ra, nghiêm mặt nói: "Sao hai đứa có thể nói vậy, bảo bảo chính là em trai, chúng ta phải bảo vệ chứ không được bắt nạt nó."

"Chính là đại đản, bảo bảo muốn cướp mỗ ba đi thì sao? Chúng ta chỉ có một mỗ ba thôi, nếu bị cướp đi rồi, em sẽ khóc đấy." Nhị đản tuy cũng rất muốn nghe lời cha, phải bảo vệ bảo bảo trong bụng mỗ ba, nhưng nếu bảo bảo thực sự muốn cướp mỗ ba đi thì nó mới mặc bệ bảo bảo có phải em trai nó hay không!

"Đúng á, em mới không cần đưa mỗ ba cho nó." Tiểu tứ dẩu cái mỏ nhỏ xinh nói.

"Đúng đúng, anh cả, chúng ta phải hảo hảo dạy nó, bắt nó phải ngoan ngoãn nghe lời." Tiểu ngũ bắt đầu ra chủ ý: "Mỗ ba có nói, muốn dạy thì phải dạy từ trong trứng nước, chúng ta làm anh trai phải dạy nó thật tốt, bằng không chờ nó phá xác rồi học hư thì sao."

Nghe tiểu ngũ nói có chút đạo lý, đại đản liền trầm mặc.

Tam đản cắn cắn ngón tay nhìn hai anh trai nhà mình, lại nhìn hai đứa em giống nhau như đúc, nhỏ giọng nói: "Chính là hiện giờ bảo bảo vẫn còn chưa sinh ra, phải dạy thế nào a?" Tam đản biểu thị mình là anh trai tốt, chuyện quan trọng như dạy dỗ em trai, nó khẳng định thực vui lòng. Chẳng qua em trai vẫn còn nằm trong bụng mỗ ba, làm sao dạy đây?

Nhị đản liếc mắt xem thường: "Tam đản, sao em càng lúc lại càng ngốc vậy, em không phát hiện hôm qua cha vừa vuốt bụng mỗ ba vừa nói chuyện với bảo bảo à? Nếu chúng ta cũng vừa vuốt bụng mỗ ba vừa nói chuyện, bảo bảo nhất định có thể nghe thấy.

Tam đản liền gật gù: "Ừm ừm, em hiểu rồi."

Sau đó cả năm đứa nhóc đều đặt bàn tay béo mũm mĩm của mình lên phần bụng vẫn chưa gồ lên của Nhan Tử Dạ, anh một câu em một em, bắt đầu thì thầm giáo dục đứa nhỏ trong bụng cậu.

Đại đản: "Bảo bảo, em phải ngoan ngoãn nghe lời, không được nháo mỗ ba. Bằng không sau khi em chào đời, cẩn thận anh cả đánh mông em."

Nhị đản: "Bảo bảo, anh là nhị đản, là anh hai, em phải nghe lời anh. Em phải nhanh nhanh chào đời, không thể ở lại trong bụng mỗ ba lâu như vậy, bằng không anh sẽ giấu hết thức ăn ngon của em."

Tam đản tò mò chớp chớp mắt với nhị đản: "Nhị đản, anh giấu cái gì ngon vậy? Cái gì ăn ngon a?"

Nhị đản cao ngạo hất gương mặt nhỏ nhắn: "Hừ, không nói cho em biết, bằng không em lại em vụng." Trước đó đã bị giáo huấn nhiều lần, nhị đản biểu thị lần này nó nhất định phải hảo hảo giấu thức ăn ngon. Mới không cần bị quỷ tham ăn tam đản ăn vụng.

Tiểu thứ vì anh ba tam đản nhà mình giải thích: "Tam đản mới không ăn vụng, lần trước rõ ràng là chính nhị ảnh ăn mà quên mất, lại bảo tam đản ăn vụng."

"Đúng đúng, nếu tam đản thật sự ăn vụng sao lại không dẫn theo em cùng tiểu tứ chứ, rõ ràng là lần trước cả ba chúng ta cùng ăn vụng." Tiểu ngũ cũng bất bình cho anh ba nhà mình.

"Cái gì? Lần trước là cả ba đứa ăn vụng kem đá của anh?" Nhị đản trợn to mắt không dám tin nhìn tam đản, tiểu tứ cùng tiểu ngũ. Nó nói mà, lần trước rõ ràng mỗ ba thưởng cho nó ba cây kem, vì cái gì thoáng

cái đã không thấy tăm hơi. Khi ấy nó còn tưởng là đại đản ăn vụng, vì thế chạy đi tìm đại đản đánh một trận, thật không ngờ cư nhiên lại là nhóm tam đản.

"Xem đi, đã nói không phải anh mà em cứ không tin. Anh mặc kệ, nhị đản, em phải bồi thường cho anh một cây kem." Đại đản biểu thị chỉ có kem mới có thể an ủi linh hồn bị thương tổn của nó.

Biết mình oan uổng đại đản, nhị đản cũng có chút áy náy, vì thế chỉ có thể đáp ứng yêu cầu của đại đản: "Được rồi, bất quá chỉ được một cây thôi, em cũng chỉ còn có hai cây cuối cùng." Tính chiếm hữu thức ăn của nhị đản rất lớn, chịu đưa ra một cây kem đã là rất hiếm có. Vì thế đại đản biểu thị không sao cả.

Thế nhưng tiểu tứ cùng tiểu ngũ nghe vậy thì không phục, đồng thanh nói: "Nhị đản, vì sao chỉ cho đại đản, tụi em cũng muốn."

"Anh chỉ còn có hai cây, cho đại đản một cây thì chỉ còn lại một cây thôi. Ai bảo hai đứa ăn nhanh như vậy, cha đã nói một ngày chỉ có thể ăn một cây kem. Lần trước mấy đứa ăn vụng anh còn chưa mét cha ấy, lần này mấy đứa đừng có mà mơ." Nhị đản vẫn luôn ấm ức chuyện tam đản ăn vụng kem của mình.

Tam đản nghe thấy nhị đản không chịu chia cho mình thì liền không phục: "Nhị đản nói dối, rõ ràng trong hộp giữ nhiệt của anh còn tới năm cây kem, em thấy rõ ràng."

Nhị đản kinh ngạc nhìn tam đản: "Làm sao em biết?"

Ách… tam đản khó xử, nhất thời không biết nên trả lời thế nào, vì thế dứt khoát không nói.

Nhị đản thông minh rụt bàn tay béo đang đặt trên bụng Nhan Tử Dạ lại, sau đó chống nạnh nói với tam đản: "Hừm, còn nói không ăn vụng, nếu em không ăn vụng thì làm sao biết anh còn tới năm cây kem?"

Tam đản luống cuống, vội xua tay: "Không phải em, không phải em mà… em chỉ nhìn thấy tiểu tứ cùng tiểu ngũ mở hộp giữ nhiệt của anh…"

"Tam đản…"

Tiểu tứ cùng tiểu ngũ đồng thanh la lên, sau đó cùng trừng tam đản. Thực quá đáng, rõ ràng đã nói không được nói ra mà tam đản vẫn nói, không có chữ tín. Tiểu tứ cùng tiểu ngũ biểu thị, chúng không bao giờ tin tưởng tam đản nữa. Đồ đồng đội heo.

Tam đản tựa hồ biết mình nói sai, bé vội vàng bụm miệng, sau đó bối rối giải thích: "Không phải… không phải như vậy, vừa nãy em nói bậy."

Nhị đản lộ ra biểu tình 'em nghĩ anh là đồ ngốc à', hóa ra là tiểu tứ cùng tiểu ngũ, vừa nãy cư nhiên còn giả vờ chính nghĩa, rõ ràng là hai đứa ăn vụng. Thực quá đáng mà.

Nhị đản lớn tiếng nói: "Tiểu tứ tiểu ngũ, hai đứa thực hư mà, chẳng những ăn vụng kem của anh mà còn nói dối, anh phải nói cho cha biết."

Cái gì? Nói cho cha biết? Kia không phải sẽ bị đánh mông à? Tiểu tứ cùng tiểu ngũ lập tức phản xạ có điều kiện ôm lấy mông mình. Không phải vừa nãy muốn dạy tiểu bảo bảo à? Sao giờ lại chuyển đề tài lên người bọn nó rồi? Bọn nó mới không muốn bị đánh mông a!

Thấy tiểu tứ cùng tiểu ngũ sợ sệt ôm mông, thân là anh trai tốt, tam đản lập tức nhảy ra cứu: "Nhị đản, sao anh lại nói chuyện lớn như vậy, đánh thức mỗ ba dậy thì sao, nếu để mỗ ba biết chúng ta lén trộm kem thì không còn kem để ăn đâu."

Đại đản gật đầu: "Đúng a nhị đản, em làm vậy mà hại chúng ta không có đồ ăn vặt nữa thì anh đánh em đấy."

Mỗ ba cùng cha rất hạn chế cho bọn họ ăn thức ăn vặt, tuyệt đối không cho phép ăn nhiều. Thế nhưng năm đứa nhóc lại thèm ăn nên lại lén lút trộm đi một ít que kem. Số kem trộm được chúng chia đều ra, người khác đều ăn hết, chỉ có mình nhị đản cư nhiên tích lại ăn dần, thật không ngờ lại bị tiểu tứ cùng tiểu ngũ ăn vụng.

Nghe đại đản nói vậy, nhị đản lập tức nhận ra mình nói quá lớn tiếng, nó vội vàng bụm miệng, đáng tiếc đã chậm, bởi vì lúc nhị đản quay đầu nhìn lại thì vừa vặn đụng phải ánh mắt sáng ngời của Nhan Tử Dạ.

“Mỗ… mỗ ba…”

Nhị đản theo bản năng lùi về sau, bốn đứa nhóc còn lại cũng không dám lên tiếng.

Đôi mắt hoa đào của Nhan Tử Dạ hơi nhíu lại, âm thanh có chút nguy hiểm: “Mấy đứa vừa nói gì? Không phải mỗ ba đã nói rõ à? Mỗi ngày chỉ được ăn một cây kem thôi, thế mà mấy đứa lại ăn tới năm cây?”

“Mỗ ba, tụi con…” Nhị đản run rẩy, ô ô làm sao bây giờ, nếu mỗ ba nói cho cha biết thì về sau chúng sẽ không được ăn kem nữa a.

“Mỗ ba, thực xin lỗi, tụi con không phải cố ý mà!” Nhị đản lập tức ôm lấy tay Nhan Tử Dạ làm nũng.

Tứ đản cũng lập tức chen tới, ôm lấy cánh tay cùng đùi Nhan Tử Dạ, tỏ ra đáng thương hề hề.

“Mỗ ba, thực xin lỗi.”

“Mộ ba, tụi con sai rồi.”

“Về sau tụi con không dám nữa.”

“Ưm ưm, về sau sẽ không, mỗ ba tha lỗi cho tụi con được không, đừng nói cho cha biết a.”

Năm đứa nhóc bắt đầu lăn lộn làm nũng, chiêu nào cũng tung ra, chỉ hi vọng Nhan Tử Dạ không nói cho An Nhĩ Tư biết chuyện này. Trong lòng năm đứa, cha chính là người nghiêm khắc nhất, vì thế chúng đều rất sợ anh.

“Không được.” Nhan Tử Dạ xụ mặt, nghiêm túc nói.

“Mỗ ba đừng giận mà, sờ sờ sẽ không giận nữa.”

“Đúng, sờ sờ sẽ không giận nữa.”

Đại đản cùng nhị đản liếc nhìn nhau một cái, ngân quang chợt lóe, cả hai biến về hình dạng tiểu bạch hổ, sau đó nằm úp sấp trên đùi Nhan Tử Dạ, bắt đầu lăn lộn cầu vuốt ve.

Tiểu tứ cùng tiểu ngũ cùng biến về thú hình, chia ra hai bên vai Nhan Tử Dạ, dùng đầu lưỡi không ngừng liếm cậu làm nũng.

Chỉ có tam đản là duy trì hình người, nó ôm lấy tay Nhan Tử Dạ, dùng gương mặt nhỏ nhắn của mình cọ cọ cánh tay cậu, đáng thương hề hề nói: “Mỗ ba, nếu để cha biết chuyện này, cha nhất định sẽ đánh mông tụi con đó, mông thiệt là đau luôn. Tam đản không muốn bị đánh mông đâu.”

Nhìn bộ dáng lấy lòng của năm đứa, Nhan Tử Dạ không giữ được biểu cảm nghiêm nghị, cậu bật cười nói: “Được rồi mấy đứa, không được có lần sau, biết chưa?”

Vừa thấy Nhan Tử Dạ mỉm cười, năm đứa nhóc lập tức hoan hô, thực tốt quá, mỗ ba không giận. Kia đại biểu cha sẽ không biết chuyện này.

Tứ đản biến về hình người, đứng dậy.

“Mỗ ba thực tốt quá, con thích mỗ ba nhất.

“Con cũng vậy, con thích mỗ ba nhất.”

“Mỗ ba yên tâm, lần sau tụi con không dám lấy trộm kem ăn nữa.”

“Đúng đúng, cho dù ăn vụng thì cũng không ăn nhiều như vậy.”

“Sớm hiểu được vậy thì đâu cần lo bị đánh mông.”

Năm đứa nhóc đang vui sướng đột nhiên cảm thấy có một bóng đen bao trùm lấy chúng, ngẩng đầu lên thì thấy An Nhĩ Tư đang cười tủm tỉm đứng ở phía sau.

An Nhĩ Tư híp mắt, rõ ràng đang cười thực ôn nhu nhưng năm đứa nhóc lại không hẹn mà cùng rùng mình một cái.

"Ăn vụng kem, học nói dối, cư nhiên còn muốn mỗ ba che dấu tội lỗi của mấy đứa, toàn bộ thức ăn vặt tháng này của mấy đứa bị sung công. Mỗi đứa bị đánh mông hai mươi cái. Bây giờ, toàn bộ đi theo cha."

Vừa nghe thấy trừng phạt của An Nhĩ Tư, năm đứa nhóc lập tức mếu máo, thực muốn khóc. Ô ô, thức ăn vặt của chúng a!

...

Hoàn Chương 179.

180. Chương 180: Kết Cục Ấm Áp 2

Thời gian mang thai lần này rất dài, hai tháng trôi qua mà đứa nhỏ trong bụng Nhan Tử Dạ cư nhiên không có chút động tĩnh nào. Điều này làm nhóm gia chủ Cái Nhĩ lo lắng. Rõ ràng kết quả kiểm tra thực bình thường, đứa nhỏ cùng Nhan Tử Dạ đều thực khỏe mạnh, thế nhưng vì cái gì đã hai tháng mà đứa nhỏ vẫn chưa kết trứng?

Kiểm tra không ra vấn đề, hơn nữa Nhan Tử Dạ ăn được ngủ được, cái gì cũng tốt, không hề có biểu hiện dị thường. Bất quá lần đầu tiên gặp phải tình trạng này, nhóm gia chủ Cái Nhĩ đều sầu tới sắp bạc cả đầu.

Phải biết, thời gian kết trứng càng dài thí đứa nhóc trong bụng sẽ càng yếu, đứa nhóc trong bụng Nhan Tử Dạ lần này chẳng lẽ là phế tài?

Bên ngoài cũng vì chuyện này mà bắt đầu nghị luận, mọi người đều nói đứa nhỏ này chắn chắn bị phế, nếu đợi tới tháng thứ ba mà vẫn chưa kết trứng thì hết cứu. Bình thường đứa nhỏ không thể kết trứng trong vòng ba tháng thì chứng minh đó là thai chết, này là thường thức cơ bản, tất cả mọi người đều tiếc nuối cho Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư.

Vô luận bên ngoài nói thế nào, Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư đều không để tâm. Trong chuyện này, chỉ có hai bọn họ rõ này là bởi vì đứa nhóc vẫn chưa hấp thu đủ lượng linh lực trong cơ thể Nhan Tử Dạ nên mới chưa kết trứng. Thanh Long là thần thú, nếu không đủ linh lực thì sẽ không trưởng thành nổi.

Rốt cuộc trong sự chờ đợi lo âu của mọi người, lúc tới tháng thứ ba thì đứa nhỏ rốt cuộc cũng kết trứng. Nhóm gia chủ Cái Nhĩ đều thở phào một hơi, xem ra đứa nhóc không có vấn đề. Đương nhiên, đứa nhỏ kết trứng muộn như vậy rất có thể là vì thể chết kém cỏi, sau khi phá xác rất có thể sẽ là phế tài.

Thế nhưng phế tài thì sao chứ, vương thất Á Bá Lan, gia tộc Cái Nhĩ cùng gia tộc Mã Khắc Tân hoàn toàn không thèm để ý, người ta đã có năm đứa nhỏ thiên tài rồi, không nhiều nhưng cũng không ít. Vì thế, cho dù đứa thứ sáu là phế tài, không có thiên phú gì cả thì họ vẫn yêu thương nó như cũ.

Đợi Nhan Tử Dạ mang thai đến tháng thứ tư thì đứa nhóc thứ sáu rốt cuộc cũng chào đời. Đó là một quả trứng màu xanh phủ đầy hoa văn kỳ dị. Phải biết lúc nhóm đại đản chào đời, màu sắc quả trứng của chúng đều kế thừa từ An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ, giờ đứa thứ sáu cư nhiên lại là màu xanh, này cũng chứng thực tiểu lục là phế tài.

Xem đi, gen cũng đột biến rồi, còn không phải phế tài thì là cái gì chứ. Mọi người ở đây không ai nghĩ tới chuyện Nhan Tử Dạ vì bất trung với An Nhĩ Tư mà sinh ra một quả trứng như vậy, bởi vì đó là chuyện không có khả năng. Ai cũng biết Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư cả ngày cứ dính lấy nhau, căn bản không có khả năng phát sinh chuyện như vậy. Với lại, mọi người cũng tin tưởng tư cách của Nhan Tử Dạ.

Mặc kệ thế nào, tiểu lục cũng xem là an toàn sinh ra.

Nói ra thì mới đầu vì biết tiểu lục không phải con ruột của mình nên An Nhĩ Tư cũng không dành nhiều tình yêu thương của cha cho tiểu lục. Bất quá chậm rãi anh cũng tiếp nhận. Dù sao thì đứa nhỏ này cũng không còn là Thanh Long, bởi vì Nhan Tiểu Dạ đã tước đoạt toàn bộ kí ức nên nó chỉ là một đứa nhóc mới sinh cần được che chở mà thôi.

Thanh Long đã trở thành quá khứ, vô luận tiểu lục rốt cuộc có phải con ruột của An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ hay không thì không thể thay đổi sự thực là nó từ trong bụng Nhan Tử Dạ sinh ra. Vi thế nó cũng giống như con của bọn họ. Đối mặt với một đứa nhóc đơn thuần cái gì cũng không biết, trái tim An Nhĩ Tư có muốn cứng rắn cũng không nổi.

Tiểu lục là một đứa nhóc hoạt bát, lúc còn trong bụng Nhan Tử Dạ đã bắt đầu hưng phấn trao đổi với An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ. Đúng vậy, chính là trao đổi, An Nhĩ Tư phát hiện chỉ cần tay mình vuốt ve bụng Nhan Tử Dạ thì tiểu lục sẽ không ngừng đáp lại. Mới đầu An Nhĩ Tư chỉ tò mò thôi, thế nhưng sau đó thì chậm rãi hình thành thói quen trao đổi với tiểu lục.

Đợi đến khi tiểu lục chào đời, đứa nhỏ này so với đám đại đản lại càng dính An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ hơn, rõ ràng đã đặt tiểu lục ở chiếc giường phòng bên, thế nhưng hôm sau tỉnh lại thì nó lại xuất hiện trong ổ chăn của hai người.

Nhóm gia chủ Cái Nhĩ vốn nghĩ tiểu lục là phế tài, thế nhưng nhìn thấy tiểu lục vì muốn kiếm An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ mà húc cách cửa kim loại thủng một lỗ lớn thì lập tức cải biến suy nghĩ.

Phế vật cái gì, rõ ràng chính là tiểu quái vật a!

Có thấy qua quả trứng nào vừa mới sinh đã biết bay không? Thấy qua quả trứng nào còn chưa phá xác đã thuần thục vận dụng dị năng trêu đùa năm anh trai của mình không?

Hôm nay đại đản bị đóng thành băng, hôm sau nhị đản bị đốt mông, ngày mốt tam đản ù ù cạc cạc bị treo trên cây. Tiếp theo đó chính là tiểu tứ cùng tiểu ngũ, vừa mới tỉnh dậy đã bị dây leo đầy đất trói chặt, tiếp đó không ngừng bị vứt lên không trung. Hai đứa nhóc quả thực sắp bị dọa rớt cả lá gan.

Mà người không hay ho nhất thì phải kể tới nhóm bảo mẫu toàn năng Tân Địch cùng A Ngốc, rõ ràng sức chiến đấu cũng không tệ nhưng cư nhiên không đấu lại một quả trứng còn chưa phá xác.

Vốn Tân Địch có một mái tóc màu lam rất xinh đẹp, kết quả vừa tỉnh lại thì tóc biến thành đủ màu, mặt cũng bị vẽ búa xua, hơn nữa còn là loại mực rửa không được. Mà con chíp trong cơ thể A Ngốc không biết bị sửa từ khi nào, cứ hoa tay múa chân gào khóc thảm thiết suốt cả ngày, cứ hệt như nhai kẹo cao su, căn bản không ngừng lại được. Hơn nữa A Ngốc còn bị thiết lập phòng hộ, ngay cả An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ cùng không có cách nào tới gần A Ngốc.

Vốn nghĩ năm đứa nhỏ đã đủ khó chơi rồi, thật không ngờ tiểu lục còn chưa phá xác lại còn khó chơi hơn, cuối cùng nháo cả gia tộc Cái Nhĩ gà ba chó sủa ỏm tỏi, An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ rốt cuộc nhịn không nổi nữa, tự mình thu thập tiểu lục.

Lúc này tiểu lục đang bị treo trên một gốc đại thụ ở ngoài sân, An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ đang uống nước chanh tươi ngon mới ra lò. Mà năm đứa nhóc thì đang vây bên gốc cây, mỗi đứa một lời giáo dục tiểu lục, đồng thời còn cầm cành cây nhỏ chọt chọt mông đản đản của tiểu lục. (mấy đứa xác định?)

"Cho em hư hỏng này, cho em xấu xa này, xem đi, giờ bị phạt rồi." Nhớ tới chuyện mình bị đóng thanh băng rồi phơi nắng suốt cả tiếng dưới ánh mặt trời, đại đản thực tức giận, liền cầm nhánh cây hung chọt vào vỏ trứng của tiểu lục. Tiểu lục bị treo trên đại thụ bắt đầu lay động.

Nhị đản tiếp lời: "Hư này, chờ em phá xác rồi anh có đánh mông em không thì bảo."

"Ừm ừm, tiểu lục thực hư, phải hảo hảo giáo dục." Tam đản đồng dạng cũng bị chỉnh một phen nên lần này không ra mặt giúp đỡ tiểu lục.

Tiểu tứ nói với tiểu lục: "Chờ em phá xác rồi, anh cũng muốn cột em lại, cho em bay tới bay lui."

Tiểu ngũ ngẩng đầu: "Phải bay cao thật cao, cao tít luôn."

Nhìn bộ dáng tức giận của năm đứa nhóc, Nhan Tử Dạ nhịn không được bật cười: "Được rồi, năm đứa con mau lại đây uống nước trái cây."

An Nhĩ Tư ở một tinh cầu nọ tìm ra một gốc chanh, quả thực làm Nhan Tử Dạ vui sướng không thôi. Nhan Tử Dạ dùng một gốc chanh kia nhân giống, chỉ trong vòng mấy tháng ngắn ngủi đã trồng ra một mảnh rừng chanh thật lớn, giờ muốn uống nước trái cây căn bản không thành vấn đề.

Năm đứa nhóc vừa nghe có thể uống nước trái cây thì lập tức hưng phất vứt bỏ nhánh cây trong tay, nhào tới chỗ Nhan Tử Dạ đòi uống. Gần nhất cha lại cấm chúng ăn vặt, nước trái cây lại càng không cho đụng tới, hiện giờ khó lắm mới được uống một lần, năm đứa nhóc đã sớm quẳng tiểu lục ra sau đầu.

Thấy năm anh trai cùng phụ mỗ cư nhiên không để ý tới mình, tiểu lục cảm giác có chút tịch mịch, nó liều mạng lắc lư vài cái, phát hiện không thể thu hút sự chú ý của bọn họ thì trên người tiểu lục lóe sáng ánh lửa, dây thừng bị đốt rụi, tiểu lục 'bịch' một tiếng từ trên cây rớt xuống. Vừa vặn rớt trúng một viên đá dưới gốc cây rồi lăn xuống đất, dọa An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ nhảy dựng.

Nhan Tử Dạ chạy tới trước tiên, ôm lấy tiểu lục, phát hiện vỏ trứng của nó không hề có vết rạn nứt thì thở phào một hơi, sau đó vỗ một cái lên vỏ trứng của tiểu lục, có chút cả giận nói: "Nhóc quậy này, không biết làm vậy rất nguy hiểm à? Lỡ như làm vỡ vỏ trứng thì sao đây hả?"

Thấy mỗ ba nhà mình tức giận, tiểu lục vội vàng lấy lòng mà cọ cọ trong lòng Nhan Tử Dạ.

"Lấy lòng cũng vô dụng, trừng phạt của con hôm nay vẫn chưa xong đâu, chốc nữa phải tiếp tục treo trên gốc cây, không cho xuống nữa." Nói xong, Nhan Tử Dạ lại vỗ vỗ vỏ trứng tiểu lục. Đứa nhỏ này thực sự rất nghịch ngợm, một phút cũng không chịu ngồi yên. Cứ vậy treo nó trên cây hơn một giờ đã là trừng phạt rất nghiêm trọng.

An Nhĩ Tư đi tới, thấy bộ dáng thở phì phì của Nhan Tử Dạ thì cười nói: "Được rồi, không cần lo lắng, bản lĩnh của tiểu lục em cũng biết mà, một tảng đá nho nhỏ không có khả năng làm tổn thương vỏ trứng của nó đâu, cho dù bị một viên nham thạch nện lên cũng chẳng sao."

Thấy cha tới, quả trứng vốn trong lòng Nhan Tử Dạ đột nhiên biến mất rồi xuất hiện trong lòng An Nhĩ Tư, tiếp đó hệt như vừa nãy, bắt đầu cọ cọ anh.

An Nhĩ Tư vỗ vỗ tiểu lục trong lòng: "Nhóc hư hỏng này, không phải đã nói không thể sử dụng dị năng à? Sao lại quên rồi?"

"Với trí nhớ chỉ có hai ba giây của nó, nhớ được mới là lạ ấy. Tôi mặc kệ, tên nhóc này giao cho anh." Nhan Tử Dạ tức giận nói. Đối với một đứa con vừa nhớ kém vừa nghịch ngợm lại thích gây sự như vậy, Nhan Tử Dạ lười quản, trực tiếp ném nó cho An Nhĩ Tư.

Thanh Long không phải rất trầm ổn à? Vì sao sau khi đầu lai lại ngây thơ như vậy? Chẳng lẽ thực sự đột biến gen?

Biết Nhan Tử Dạ ngại phiền phức, An Nhĩ Tư buồn cười nói: "Rồi, về sau giao nhóc hư hỏng này cho tôi, tôi sẽ hảo hảo giáo dục nó." Nói xong, anh quay qua nói với tiểu lục: "Tiểu lục sau này phải ngoan ngoãn nghe lời, bằng không mỗ ba sẽ không cần con nữa a."

Tựa hồ thật sự sợ mỗ ba không cần mình, tiểu lục trong lòng An Nhĩ Tư chợt lóe thanh quang, tiếp đó bổ nhào về phía Nhan Tử Dạ.

Lúc này đại đản cùng nhị đản đang tranh nhau ly nước trái cây cuối cùng, kết quả tay nhị đản cầm không chắc, trực tiếp ném bay chiếc ly trong tay ra ngoài. Mà tiểu lục lấy lòng Nhan Tử Dạ xong, đang định chạy đi tìm năm anh trai chơi đùa thì chiếc ly thủy tinh kia vừa vặn nện lên vỏ trứng của tiểu lục khi nó nhảy xuống đất.

'Rắc' một tiếng, ly thủy tinh vỡ nát. Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư đang định phì cười thì một tiếng 'răng rắc' khác truyền tới.

Nụ cười cứng ngắc trên mặt hai người. Vốn vỏ trứng cứng rắn mà ngay cả nham thạch cũng không thể đập vỡ của tiểu lục cư nhiên bị một cái ly thủy tinh đụng vào mà xuất hiện vết nứt.

An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ nhìn thấy vết nứt kia thì ngây ngẩn cả người, xoay mặt nhìn nhau.

Kiên cố không gì phá nổi đâu? Sao lại bị một cái ly thủy tinh đập nứt rồi?

Đương nhiên, tiểu lục cũng không phải thực sự bị đập hỏng, mà là nó muốn phá xác. Thân là thần thú nhưng thời điểm phá xác lại không gây ra động tĩnh lớn như đám đại đản. Cứ vậy bị một cái ly thủy tinh đập mà phá xác.

Vết nứt trên vỏ trứng xanh biếc không ngừng gia tăng, cuối cùng 'răng rắc' một tiếng, một bé thần long phiên bản chibi với hai chiếc sừng bé xíu, cái đầu tròn tròn và đôi mắt thật to xuất hiện.

Gia chủ Cái Nhĩ nghe thấy tin tức vừa chạy tới thì nhìn thấy tiểu thanh long lao vào lòng Nhan Tử Dạ làm nũng, vừa ngạc nhiên lại yêu thích liền vươn tay tới muốn ôm một cái. Kết quả tiểu thanh long trong lòng Nhan Tử Dạ đột nhiên hé miệng, nhịn không được nấc một tiếng. Một ngọn lửa từ miệng tiểu thanh long phun ra, mà gia chủ Cái Nhĩ không kịp chuẩn bị cùng tránh né nháy mắt bị ngọn lửa phun trúng. Cả gương mặt đen xì xì, tóc tai đốt rụi hơn phân nửa, cả người tỏa ra mùi khét.

Năm đứa nhóc nhìn bộ dáng chật vật của gia chủ Cái Nhĩ đều khổ sở nghẹn cười, cuối cùng quả thực nhịn không nổi nữa mới cười phá lên. Ha ha ha, em trai thực sự quá lợi hại, cư nhiên vừa chào đời đã cấp kinh hỉ lớn cho ngoại tổ phụ.

Từ lúc tiểu lục phá xác, cuộc sống vui tươi đầy sắc màu cũng vừa mới bắt đầu.

...

Hoàn Chính Văn.

181. Chương 181: Phiên Ngoại 1 – Đại Đản

Đại đản tên đầy đủ là Bối Nhĩ Luân Cái Nhĩ, là người thừa kế của gia tộc Cái Nhĩ ở Ni Lạp Nhĩ đế quốc, dưới đại đản còn có năm đứa em trai.

Tốc độ trưởng thành của đám nhóc kỳ thực rất nhanh, bởi vì từ nhỏ đã có thiên phú cùng trí lực siêu phàm nên lúc đại đản ba tuổi đã tới học viện Cách Lạp Tư học.

Thể trạng của thú nhân khá cao lớn, mới ba tuổi mà đại đản đã cao hơn một mét hai. Quả thực có thể nhìn thấy bé cao lên mỗi ngày. Mới ba tuổi, đại đản cùng nhóm em trai đã cùng vào ban B của học viện Cách Lạp Tư. Sáu đứa nhóc con trở thành học viên nhỏ tuổi nhất từ trước tới nay của học viện.

Đúng vậy, chính là ban B, tuy sức chiến đấu của chúng đều đã vượt qua cấp B nhưng độ tuổi cùng tâm trí thì vẫn chỉ là nhóc con, còn rất nhiều thứ phải học hỏi, vì thế trước tiên cứ để chúng ở ban B một thời gian. Này quả thực là quyết định chính xác, bởi vì ban A là ban tốt nghiệp nên thú nhân có thể tiến vào ban A đã học hết toàn bộ những thứ cần học, vì thế vào ban B ngược lại lại học được nhiều hơn.

Đại đản là anh cả nhưng không hề có chút tự giác nào của người làm anh, chẳng những tham ăn mà còn ham chơi, so ra thì nhị đản trầm ổn hơn nhiều.

Đối với sự gia nhập của sáu đứa nhóc, ban B nhiệt liệt hoan nghênh. Nhỏ như vậy đã có sức chiến đấu cấp B (thực lực thực sự của đám nhóc bị giấu đi), lại còn là tiểu vương tử của đế quốc Á Bá Lan cùng người thừa kế của vài đại gia tộc, ai mà không muốn lấy lòng, không muốn thân thiết với chúng. Hơn nữa sáu đứa nhóc lại vừa dễ thương vừa đáng yêu như vậy, vừa tới học viện liền được toàn bộ thú nhân cùng giống cái yêu thích.

Mới đầu sáu đứa nhóc còn miễn cưỡng duy trì vẻ ngoài nhu thuận, chính là theo thời gian trôi qua, càng lúc càng quen thuộc với thú nhân cùng hoàn cảnh ở học viện, sáu đứa nhóc lại bắt đầu vô pháp vô thiên.

Tựa như khóa thực chiến hôm nay, năm đứa nhóc khác đều tham gia, thân là anh cả, đại đản đáng ra phải làm gương cho đám em, thế mà lại trốn học.

Đúng vậy, chính là trốn học, lại còn là trèo tường trốn đi.

Tường vây của học viện Cách Lạp Tư cao năm mét, thú nhân trưởng thành đương nhiên có thể trèo tường ra ngoài. Có thể tiến vào học viện học tập là vinh quang, chưa từng có học viên nào muốn trốn học. Thế nhưng vì an toàn của học viên, học viện đã thiết lập lồng phòng hộ trên tường vây, lúc học viện nhập học thì người bên ngoài không có khả năng tiến vào, mà người bên trong cũng không thể ra ngoài.

Sức chiến đấu của đại đản đã đạt tới cấp A, theo lý mà nói, ngoại trừ thú nhân cấp S thì không có cách nào đột phá được lồng phòng hộ, chính là đại đản lại có biện pháp chui ra ngoài.

Chỉ thấy đại đản đi tới một góc khuất, nhìn nhìn xung quanh, phát hiện không có ai thì bắt đầu nhẹ nhàng bay bổng lên không trung, bàn tay béo tròn điểm nhẹ một chút, khoảng không phía trên tường vây lập tức xuất hiện gợn nước nhộn nhạo. Ngân quang trong tay chợt lóe, bàn tay mũm mĩm của đại đản lập tức túm lấy vết rách rồi dùng sức xé toạc ra hai bên, lồng phòng hộ hệt như một miếng vải, trực tiếp bị đại đản xé thành một vệt lớn đủ để đại đản chui qua.

Nhìn vết rách, đại đản cười hề hề bước ra ngoài, tiếp đó ngân quang trong tay lại phóng về phía vết rách, lồng phòng hộ khôi phục lại nguyên trạng. Đại đản vui sướng mỉm cười, sau khi bay tới một góc chết không bị thiết bị theo dõi quay tới, đại đản lập tức chạy ra ngoài.

Ngay lúc đại đản vừa rời đi không tới vài giây thì lồng phòng hộ lại nổi lên một trận gợn sóng, một vị áo đen vô thanh vô tức xuất hiện ở chỗ của đại đản vừa nãy.

Nhìn đại đản hí hửng đi xa dần, người áo đen lập tức mở thông tấn khí trên tay, gửi thông báo.

Làm vương tử đế quốc Á Bá Lan, người thừa kế gia tộc Cái Nhĩ, đại đản vẫn luôn được gia tộc bảo hộ kĩ càng không chút kẽ hở, có thể tự do tự tại một mình chạy loanh quanh trên đường mà không có bất kì ai quản thúc, này chính là lần đầu tiên. Vì thế đại đản cảm thấy thực hưng phấn, nhìn cái gì cũng thấy mới mẻ.

Bởi vì sinh dục khó khăn nên những đứa nhỏ vị thành niên được bảo hộ rất tốt, bình thường sẽ không một mình ra ngoài. Cho dù có thì cũng có vài thú nhân trưởng thành đi theo.

Trên đường cái sầm uất, thú nhân, giống cái, người máy đều có thể nhìn thấy ở khắp nơi, tuy hiện giờ khoa học kĩ thuật thực phát đạt, không cần ra ngoài vẫn có thể mua sắm nhưng vẫn có rất nhiều thú nhân cùng giống cái thích hẹn bạn bè cùng nhau dạo phố hoặc tới các nhà ăn cao cấp thưởng thức thức ăn nguyên thủy mỹ vị.

Trên đường lớn người người tới lui tấp nập, một đứa nhỏ chỉ cao có một mét hai thực thu hút sự chú ý của mọi người, quả thực chính là trăm phần trăm quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy đứa nhỏ kia có một đầu tóc bạc xinh đẹp, gương mặt vẫn còn nét mũm mĩm của trẻ con nhưng vẫn không giấu được đường nét xinh xắn, đôi mắt to tròn tò mò đánh giá xung quanh. Lúc đi tới một cửa hàng chuyên bán đồ chơi trẻ em, bé bị những món đồ chơi cao cấp xếp bên cửa kính thủy tinh hấp dẫn.

Bé tò mò mở to mắt tựa vào mặt kính trong suốt, vẻ mặt nghiêm túc nhìn những món đồ chơi bên trong. Bộ dáng vừa hiếu kỳ lại nghiêm túc kia nhất thời làm vô số người đi đường khựng lại.

"Ông trời của tôi ơi, đó là bé con đi, có vẻ chỉ mới bốn năm tuổi thôi, sao lại một mình đứng ở đó?"

"Phụ mẫu đứa bé này cũng quá sơ ý đi, sao lại để nó một mình ở đây, quá nguy hiểm a."

"Nhóc con thực đáng yêu, làm sao bây giờ, tôi thực muốn chạy tới ôm một cái, liệu có làm nhóc sợ không nhỉ?"

"Mau thông tri cảnh vệ đi, một đứa bé như vậy một thân một mình ở trên phố rất nguy hiểm, nhất định phải hảo hảo giáo huấn người nhà nó."

"Chúng ta ở đây chờ cảnh vệ tới rồi hẵn đi, bằng không lỡ như bé con bị người ta bắt cóc thì không tốt."

...

Thú nhân cùng giống cái đều rất yêu thích trẻ con, tuy hiện giờ là thời đại công nghệ cao, tinh tế có quy định không thể lừa bán trẻ con, bất quá vì tài phú nên vẫn có người bí quá hóa liều. Dù sao hiện giờ giống cái quá ít, thú nhân bình thường rất khó cưới được giống cái, lại càng miễn bàn tới chuyện có được một đứa con. Vì thế để có một đứa nhỏ, rất nhiều thú nhân đã nghĩ ra đủ loại phương pháp, cho dù đứa nhỏ kia không phải con ruột của mình cũng không sao.

Vì sợ làm bé con sợ, mọi người chỉ vây xem ở xung quanh chứ không tới gần.

Bé con, cũng chính là đại đản, đứng trước mặt kính cửa hàng khoảng một phút thì đột nhiên trong đám người có một tiểu giống cái chỉ cao tầm một mét giãy ra khỏi tay mỗ ba nhà mình chạy tới chỗ đại đản.

"Cậu thích đồ chơi ở bên trong à?"

Phía sau vang lên âm thanh vừa non nớt lại vừa dễ nghe, đại đản quay đầu lại thì thấy một tiểu giống cái diện mạo khá tinh xảo xinh xắn, dấu hiệu đặc trưng trên trán tiểu giống cái thực bắt mắt.

Thấy đại đản không trả lời mình, tiểu giống cái hơi ngẩng cao gương mặt nhỏ nhắn, lại hỏi: "Cậu thích đồ chơi ở bên trong à? Mình có tinh tệ, có thể giúp cậu mua a." Tiểu giống cái nâng thông tấn khí trên cổ tay mình lên, quơ quơ với đại đản.

Mỗ ba đã nói, vô sự sum xoe, phi gian tức đạo, tuy đối phương chỉ là một tiểu giống cái nhưng cũng không thể dễ dàng tin tưởng. Vì thế đại đản quyết định không trả lời, lại tiếp tục nhìn chằm chằm món đồ chơi trưng bày phía trong.

Thấy đại đản không để ý tới mình, tiểu giống cái mím mím cái miệng nhỏ xinh, có chút tức giận chà chà chân. Mỗ ba của tiểu giống cái đứng trong đám người, thấy vậy thì đi tới bên cạnh đứa nhỏ, khom lưng, xoa đầu tiểu giống cái nói: "Tiểu Trí, kết giao bằng hữu không phải như vậy, con phải chào hỏi rồi giới thiệu mình trước, sau đó thì hỏi tên đối phương."

Tiểu giống cái nghe vậy thì gật gật đầu, nghĩ tới vừa nãy mình bị cự tuyệt lại bị nhiều người nhìn thấy như vậy quả thực có chút xấu hổ, chính là nhìn mái tóc ngân sắc cùng gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo của đại đản, bé thực muốn làm bằng hữu.

Vì thế tiểu giống cái lại cố lấy dũng khí đi tới bên cạnh đại đản rồi vươn bàn tay nhỏ bé, nói: "Xin chào, mình gọi là Tiểu Trí, cậu tên là gì?"

Người ta đã tự giới thiệu rồi, làm một đứa nhỏ lễ phép, đại đản cũng thu hồi ánh mắt khỏi đồng đồ chơi, tiếp đó quay qua nhìn tiểu giống cái bên cạnh, vươn tay cùng đối phương nắm tay: "Tôi gọi là Bối Nhĩ Luân." Giới thiệu xong, nắm tay xong, đại đản lại lập tức dời ánh mắt về phía tủ kính.

Tiểu giống cái thấy đại đản rốt cuộc cũng để ý tới mình thì cao hứng mỉm cười: "Cậu thích đồ chơi ở bên trong à? Mình có thể mua tặng cho cậu nga."

"Vì sao lại tặng đồ chơi cho tôi?" Đại đản nghiêng đầu, vẻ mặt nghi hoặc nhìn tiểu giống cái, không rõ vì sao tiểu giống cái xa lạ này lại muốn tặng đồ chơi cho mình, mình cũng đâu quen biết gì cậu ta a?

"Bởi vì mình muốn làm bằng hữu với cậu, mỗ ba nói, kết giao bằng hữu thì phải tặng quà. Mình tặng món đồ chơi cậu thích cho cậu, cậu làm bạn với mình, được không?" Tiểu giống cái chờ mong nhìn đại đản, trong nhà chỉ có một mình bé là giống cái nên được bảo hộ rất tốt, trước giờ chưa từng có bằng hữu. Lần này cùng mỗ ba ra ngoài dạo phố, ngay từ ánh mắt đầu tiên bé đã bị mái tóc ngân sắc của đại đản hấp dẫn. Bé cảm thấy đại đản là tiểu thú nhân dễ nhìn nhất mà mình từng gặp, vì thế bé muốn làm bằng hữu với đại đản.

Muốn làm bạn với mình? Đại đản liếc nhìn tiểu giống cái, lại nhìn giống cái trưởng thành đứng ở phía sau, sau đó nói: "Không cần, tôi không cần đồ chơi."

"Vì cái gì a?" Tiểu giống cái nghi hoặc, không phải vừa nãy đại đản thực chăm chú nhìn món đồ chơi kia à?

"Mấy thứ này thực xấu, thứ tôi muốn chính là cái quả ở bên trong. Là trái cây thật a, tôi muốn uống nước trái cây." Đại đản chỉ mớ hoa quả được chế tạo từ chất liệu đặc biệt trưng bày ở bên trong. Loại quả kia giống y hệt như quả chanh mà Nhan Tử Dạ trồng.

"A, là loại trái cây kia à, nhà của mình có, cha mang về cho mình hai quả, hay là cậu theo mình về nhà đi, mình tặng cho cậu, được không?" Tiểu giống cái hưng phấn đề nghị.

"Thật sao?" Đại đản mở to mắt nhìn tiểu giống cái. Vừa nghe thấy thức ăn, đại đản đã sớm quẳng mấy câu nói không được ăn đồ người lạ đưa, không được đi theo người lạ của mỗ ba ra sau đầu.

"Thật mà, cậu đi với mình đi." Tiểu giống cái vươn bàn tay bé xíu nắm lấy tay đại đản, sau đó nói với mỗ ba của mình: "Mỗ ba, chúng ta về nhà đi?"

Mỗ ba tiểu giống cái thấy con trai mình sốt ruột muốn mang tiểu thú nhân kia về thì dở khóc dở cười: "Tiểu Trí, không được nga, nếu chúng ta dẫn cậu bé này về, phụ mỗ cậu bé không tìm được cậu bé thì sẽ đau lòng a."

"Không cần, con muốn dẫn cậu ấy về." Tiểu giống cái thực tùy hứng dẩu mỏ, đồng thời ôm chặt lấy cánh tay đại đản nói: "Cậu theo mình về nhà đi, cha mua cho mình thiệt nhiều đồ ăn ngon, mình tặng hết cho cậu, được không?"

"Thiệt nhiều đồ ăn ngon à? Có thịt thịt không?" Không thể không nói, đại đản động tâm, bởi vì làm sai chuyện nên đã hai ngày không được ăn thịt, giờ vừa nghe tới thịt thì đại đản lập tức chảy nước miếng. Lần này trốn ra ngoài vốn nghĩ là tìm món ăn, kết quả phát hiện tinh tế của mình đã bị cha tịch thu toàn bộ. Vì thế hiện giờ đại đản không có một xu dính túi a.

"Có, nhà của mình có thiệt nhiều thịt thịt, chúng ta đi đi?" Thấy đản đản hứng thú, tiểu giống cái không chút do dự kéo đại đản rời đi.

"Tiểu Trí, không được a." Mỗ ba tiểu giống cái muốn ngăn cản.

"Tôi đi, tôi đi." Đại đản hưng phấn nói.

Thấy đại đản đồng ý, tiểu giống cái đắc ý nhìn mỗ ba mình: "Hừ, mỗ ba nghe thấy không, cậu ấy đồng ý rồi. Đi thôi, chúng ta về nhà." Nói xong, tiểu giống cái trực tiếp nắm tay đại đản, vui sướng chạy đi.

Mỗ ba tiểu giống cái thực bất đắc dĩ, chỉ đành đuổi theo. Nhóm thú nhân cùng giống cái vây xem ở xung quanh thấy hai giống cái một lớn một nhỏ cứ vậy bắt cóc tiểu thú nhân đi thì sửng sốt tới mức quên cả ngăn cản.

Đợi đến khi cảnh vệ tới thì ba người đã biến mất.

...

Hoàn Chương 181.

182. Chương 182: Phiên Ngoại 2 – Đại Đản

Nhận được tin, Nhan Tử Dạ cười khổ nói với An Nhĩ Tư: "Anh xem con anh kìa, trốn học không nói, cư nhiên chỉ vì chút thức ăn mà chạy theo người ta."

An Nhĩ Tư ôm lấy bả vai Nhan Tử Dạ, cười nói: "Không tồi, rất tốt, có phong phạm của tôi năm xưa."

Nhan Tử Dạ trừng mắt lườm An Nhĩ Tư: "Anh cư nhiên còn khen nó?"

"Sao lại không khen, em ngẫm lại xem, nó vừa trốn học một buổi đã mang một đứa con dâu về cho chúng ta, lợi biết bao nhiêu a. Yên tâm, tôi đã điều tra rồi, hai giống cái kia chỉ là tiểu gia tộc bình thường, căn bản không thể nhận thức con chúng ta, cũng không phải cố ý tiếp cận đại đản."

Vì bảo hộ sáu đứa nhỏ, ảnh chụp của chính không được phép truyền lên mạng, hơn nữa trừ bỏ người của học viện Cách Lạp Tư, chỉ còn có thành viên của gia tộc biết chúng.

Đương nhiên chỉ vậy thì không đủ an toàn, tuy sức chiến đấu của đám nhóc không tệ nhưng chúng vẫn còn nhỏ, An Nhĩ Tư đã an bài hai thú nhân cấp S cao cấp làm ám vệ cho mỗi đứa. Chỉ cần xảy ra chuyện, An Nhĩ Tư sẽ biết trước hết. Hơn nữa còn có ba ảnh vệ thời thời khắc khắc quan sát đám nhóc, căn bản không cần lo lắng vấn đề an toàn của chúng.

Lúc đại đản trốn học, một ảnh vệ đã vô thanh vô tức bám theo phía sau.

Vì phòng ngừa tiết lộ thân phận của đại đản, An Nhĩ Tư đã phân phó bên cảnh vệ không để ý tới chuyện của đại đản. Vì thế lúc mỗ ba của tiểu giống cái dẫn hai đứa nhỏ về nhà vẫn luôn khó hiểu vì sao không có

cảnh vệ đuổi theo. Bình thường khi xảy ra vụ viện liên quan tới an toàn của trẻ nhỏ thế này, cảnh vệ nội thành đã sớm đuổi tới chặn bọn họ lại mới đúng.

Bởi vì tiểu giống cái cứ khư khư cố chấp, cho dù mỗ ba khuyên bảo thế nào cũng nằng nặc dẫn đại đản về nhà, cuối cùng, mỗ ba tiểu giống cái không còn cách nào, chỉ đành dẫn đại đản về nhà trước rồi báo cho cảnh vệ. Hi vọng có thể nhanh chóng tìm được phụ mỗ đại đản rồi rước bé về.

Gia tộc của tiểu giống cái là một gia tộc nhỏ của Ni Lạp Nhĩ đế quốc, tuy không giàu có như các đại gia tộc nhưng bởi vì chỉ có duy nhất một đứa nhỏ nên phụ mỗ tiểu giống cái đều dành hết đồ tốt nhất cho bé. Tỷ như trái cây hiếm có cùng thịt viên làm từ thịt cô lỗ thú.

Tiểu giống cái nói được làm được. Sau khi về tới nhà, bé liền mang hết thức ăn ngon của mình cho đại đản, kỳ thực thứ gọi là thức ăn ngon cũng chỉ là vài quả trái cây cùng một túi thịt viên không lớn không nhỏ mà thôi.

Loại thịt viên làm từ thịt cô lỗ thú này rất được đám nhóc yêu thích, bất quá bởi vì giá cả đắt đỏ nên gia đình bình thường rất hiếm khi mua.

Đại đản đó giờ không hề biết khách khí, tuy hương vị thức ăn không ngon như ở nhà nhưng so với dịch dinh dưỡng này nọ thì cũng rất ngon. Đã hai ngày không được ăn thịt nên đại đản không hề kén chọn, nó ăn hết sạch thức ăn mà tiểu giống cái mang tới mà vẫn còn chưa đã.

Nhìn bộ dáng ăn ngấu ăn nghiến của đại đản, mỗ ba tiểu giống cái có chút nghi hoặc, nhìn cách ăn mặc sang quý của cậu bé thì tựa hồ không phải người đơn giản, sao lại giống như người bị bỏ đói lâu ngày thế kia?

Đại đản cùng tiểu giống cái chơi đùa một chốc, mỗ ba tiểu giống cái thấy cảnh vệ vẫn chưa tới thì cảm thấy có chút kỳ quái. Ông quyết định tự mình đưa cậu bé về.

Mỗ ba tiểu giống cái đưa một ly nước ấm qua cho đại đản, thấy nhóc uống xong thì hỏi: "Cậu bé, sao con lại một mình ở trên đường, người nhà con đâu?"

Đại đản cảm thấy tiểu giống cái này cùng mỗ ba cậu ta vừa cho mình ăn lại cho mình uống, tựa hồ cũng không phải người xấu. Tuy đại đản vẫn còn nhỏ nhưng nó biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói.

"Tôi trốn nhà chạy ra ngoài chơi, thúc thúc, tôi đi lâu lắm rồi, giờ phải trở về, bằng không phụ mỗ sẽ lo lắng." Ăn uống no rồi, chơi cũng đủ rồi, đại đản chuẩn bị vỗ mông bỏ chạy.

Vừa thấy đại đản đứng dậy muốn rời đi, tiểu giống cái vội vàng bắt lấy tay đại đản: "Không được, cậu không thể đi nhanh như vậy, mình còn muốn chơi cùng cậu mà! Bối Nhĩ Luân, chờ chốc nữa cha về, mình nói cha mua thiệt nhiều thức ăn ngon tặng cho cậu, cậu ở lại chơi với mình được không?"

"Không cần." Đại đản mím môi, chút thức ăn mà muốn mua chuộc nó à, nó mới không ngốc như vậy! Hơn nữa nó đã đi lâu lắm rồi, nếu không trở lại thì sẽ tan học mất, nguồn sinh lực của người máy thế thân kia cũng sắp cạn rồi. Nếu không phải dùng người máy thế thân đi học thay, nó cũng không có khả năng trốn đi được. Đi lâu như vậy, nếu bị phát hiện nó trốn học thì hậu quả sẽ thực nghiêm trọng.

Tiểu giống cái vất vả lắm mới tìm được một người bạn có thể chơi đùa, thế mà người này lại muốn rời đi, bé thực không nỡ, thấy đại đản không chịu ở lại nhà mình, tiểu giống cái cắn môi, dứt khoát nói với đại đản: "Nếu cậu không thích nhà mình thì mình tới nhà cậu đi." Nói xong, tiểu giống cái sốt ruột nói với mỗ ba nhà mình: "Mỗ ba, con muốn cùng Bối Nhĩ Luân về nhà."

"Không được a Tiểu Trí, lúc cha về biết được sẽ rất tức giận." Mỗ ba tiểu giống cái nghiêm túc giáo dục: "Bối Nhĩ Luân đi lâu như vậy, phụ mỗ cậu bé nhất định rất lo lắng, bây giờ mỗ ba sẽ đưa Bối Nhĩ Luân về, con ngoan ngoãn ở nhà đi."

"Không cần, con không cần, con muốn đi cùng Bối Nhĩ Luân. Bối Nhĩ Luân, cậu để mình đi theo cậu được không, ở đây không ai cùng chơi với mình, mình thực đáng thương a. Cậu để mình đi cùng đi, mình nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời mà." Gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo của tiểu giống cái nhăn nhó lại thành một đoàn, vẻ mặt đáng thương hề hề.

Nhìn bộ dáng đáng thương của tiểu giống cái, lại nghe đối phương nói vậy, đại đản tò mò hỏi: "Cậu không có anh em gì cả à?"

Tiểu giống cái lắc đầu: "Không có, chỉ có một mình mình thôi."

Chỉ có một mình thôi sao, kia đúng là đáng thương, đại đản nghĩ, nếu trong nhà cũng chỉ có một mình mình, thiếu đi năm đứa em nghịch ngợm thì chắc nó cũng rất cô độc đi! Nghĩ vậy, đại đản có chút không đành lòng.

"Được rồi, cậu theo tôi về đi, nhà tôi rất lớn lại còn có nhiều em trai, chúng nhất định sẽ đồng ý chơi với cậu." Đám em trong nhà đều quá thông minh, đại đản cảm thấy chơi không vui, tiểu giống cái này thoạt nhìn ngốc ngốc, lại đối xử tốt với mình, mang về làm người hầu cũng không tệ.

Nghe thấy đại đản cư nhiên đồng ý, tiểu giống cái cao hứng nhảy dựng, vừa nắm tay đại đản chạy ra ngoài vừa reo: "Về nhà thôi, về nhà thôi…"

Mỗ ba tiểu giống cái ở phía sau thực bất đắc dĩ, đứa nhỏ này thực là, không có ý thức của giống cái gì cả. Còn nói cái gì mà về nhà, đây không phải nhà à? Chính là sao tiểu thú nhân này lại nói trong nhà có rất nhiều em trai? Tinh tế hiện giờ sinh dục rất khó khăn, làm gì có gia tộc nào có tới vài đứa nhỏ chứ.

Mới vừa ra tới cửa, đại đản đột nhiên nhớ ra mình không phải về nhà mà còn phải quay lại học viện, nhìn lại tiểu giống cái phía sau, vừa nãy đã đáp ứng rồi, phải làm sao đây a?

Rất nhanh, phiền não của đại đản đã tan biến, bởi vì có một chiếc phi hành khí sang trọng đáp xuống trước cửa nhà tiểu giống cái, tiếp đó An Nhĩ Tư mỉm cười bước xuống.

Đại đản nhìn thấy An Nhĩ Tư thì choáng váng hết cả người.

Không xong, sao cha lại tới, sao cha biết nó đang ở đây a?

An Nhĩ Tư bước xuống phi hành khí, tiếp đó đám nhị đản tam đản cũng sôi nổi bước xuống.

Nhìn thấy đại đản, nhị đản thở phì phì nói: "Đại đản, anh dám chơi xấu, cư nhiên để người máy biến thân thay anh đi học, thực quá đáng mà."

Tiểu tứ tiếp lời: "Đúng, cho dù muốn trốn học thì cũng phải dẫn tụi em theo chứ, thực không nghĩa khí."

"Hừ, về sau không bao giờ chơi với đại đản nữa." Tiểu ngũ ngạo kiều.

Tiểu lục vui sướng khi người gặp họa: "Ha hả, đại đản, lần này anh thảm rồi, về nhà thể nào cũng bị đánh mông."

Gương mặt nhỏ nhắn của tam đản thì có chút bất mãn: "Đại đản, anh làm vậy là không đúng."

Trước không quản tới đám nhóc, mỗ ba của tiểu giống cái sau khi nhìn thấy An Nhĩ Tư thì chấn động không thôi, sau đó lập tức tiến tới khom người cung kính nói: "An Nhĩ Tư thiếu gia, xin chào. Thật có lỗi, tôi không biết vị này chính là tiểu thiếu gia nên chiêu đãi có chút thất lễ, xin thứ lỗi." Lúc nói chuyện, hai chân của mỗ ba tiểu giống cái suýt chút nữa đã run bần bật.

Trời ạ, tiểu thú nhân này cư nhiên là tiểu vương tử của vương thất đế quốc Á Bá Lan, con trai ông bắt cóc tiểu vương tử về nhà, giờ vương tử điện hạ tới đòi người, nếu ngài trách tội thì Tần gia nhà bọn họ coi như xong rồi. Nếu không phải sợ mọi người chú ý tới nhóm An Nhĩ Tư thì ông đã quỳ xuống rồi.

Tuy ảnh chụp của nhóm đại đản không được công khai nhưng ảnh chụp của An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ đã sớm lưu truyền trong các gia tộc, mỗ ba tiểu giống cái thân là phu nhân gia chủ, nhận ra An Nhĩ Tư cũng không phải điều kỳ lạ.

Nhìn giống cái khom lưng cúi đầu tỏ ra khiên tốn trước mặt mình, An Nhĩ Tư cười nhạt: "Không có việc gì, là con trai tôi quá nghịch ngợm, đã quấy rầy mọi người." Ba năm thời gian không hề lưu lại dấu vết trên người An Nhĩ Tư, anh vẫn tuấn mỹ, vẫn xuất chúng như xưa. Chẳng qua so với năm xưa thì lại tăng thêm vài phần thành thục, o63nt rọng.

So với mỗ ba nhà mình, tiểu giống cái gan hơn rất nhiều, bé kéo kéo tay đạn đản, có chút rụt rè nhìn nhóm nhị đản, tuy thấy nhị đản cũng có mái tóc ngân sắc nhưng cũng không quá để ý. Chính là lúc nhìn thấy mỗ

ba mình cung kính nói chuyện với An Nhĩ Tư thì ánh mắt bé mới chuyển qua, nhìn chằm chằm An Nhĩ Tư. Nhìn thấy An Nhĩ Tư có mái tóc ngân sắc chói mắt như đại đản cùng gương mặt tuấn mỹ vô song, bé liền hâm mộ nói: "Thúc thúc, người thực đẹp. Người là cha của Bối Nhĩ Luân sao?"

Nghe thấy tiểu giống cái khen ngợi mình, An Nhĩ Tư lại càng mỉm cười ôn nhu hôn, nói với bé: "Đúng vậy, tôi là cha Bối Nhĩ Luân, bé con, bé tên là gì?"

"Con gọi là Tiểu Trí." Vừa nghe thấy An Nhĩ Tư là cha Bối Nhĩ Luân, tiểu giống cái liền hưng phấn nói: "Thúc thúc, con muốn chơi cùng với Bối Nhĩ Luân, thế nhưng mỗ ba con không đồng ý, người bảo mỗ ba con để con chơi cùng Bối Nhĩ Luân được không?" Những lời cuối của tiểu giống cái có chút khẩn cầu.

"Không thành vấn đề." An Nhĩ Tư đưa tay xoa xoa đầu tiểu giống cái, sau đó nói với mỗ ba của bé: "Nếu đứa nhỏ thích Bối Nhĩ Luân nhà chúng ta thì cứ để nó qua chơi vài ngày đi, vừa lúc mấy ngày này Bối Nhĩ Luân cũng rảnh."

"Kia… liệu có quấy rầy thiếu gia cùng các vị tiểu thiếu gia không?" Mỗ ba tiểu giống cái tận lực khống chế bản thân không thét lên chói tai, trời ạ, An Nhĩ Tư điện hạ cư nhiên mời con ông tới nhà làm khách, này là ước mơ của biết bao nhiêu gia tộc a!

"Sẽ không, kia quyết định như vậy, yên tâm, vài ngày nữa tôi sẽ tự mình dẫn bé về." An Nhĩ Tư nói xong thì nhìn về phía đại ảnh, ý cười trong mắt càng sâu hơn: "Đại đản, còn không mau dẫn bạn nhỏ của con lên phi hành khí?"

"A… dạ, dạ.." Đại đản hoàn hồn, lập tức kéo tiểu giống cái lên phi hành khí, ô ô, ánh mắt cha thực đáng sợ, về tới nhà thế nào cũng bị đánh đòn.

"Ha ha ha…"

Nhìn bộ dáng hốt hoảng của đại đản, nhị đản cùng đám nhóc vui sướng cười ha hả, sau đó cũng leo lên phi hành khí.

Cuối cùng, mỗ ba tiểu giống cái nhìn chiếc phi hành khí sang trọng bay vút đi không còn bóng dáng thì mới gọi qua số thông tấn khí của bầu bạn, kể lại sự tình từ đầu tới cuối.

…

Trên phi hành khí.

Nhóm nhị đản tò mò đánh giá tiểu giống cái nãy giờ vẫn khẩn trương nắm chặt tay đại đản, chúng lần lượt ngồi xuống bên cạnh đại đản, bắt đầu ríu ra ríu rít hỏi tiểu giống cái.

"Cậu là ai, sao lại ở cùng một chỗ với đại đản?

"Đúng vậy, sao cậu lại muốn đi theo đại đản chứ."

"Cậu là tiểu giống cái, không thể tùy tiện ngồi sát đại đản như vậy."

"Đúng vậy, tiểu giống cái phải trở thành vợ của tiểu thú nhân thì mới có thể theo tiểu thú nhân về nhà."

"Ừm ừm, đúng đúng."

…

Nghe thấy lời đám em, lúc này đại đản mới nghĩ tới người bên cạnh quả thực là tiểu giống cái. Không xong, nó tùy tiện mang tiểu giống cái về nhà như vậy có ổn không? Thế nhưng nó đã đáp ứng sẽ dẫn tiểu giống cái về nhà chơi rồi, giờ đổi ý thì chính là thất tín. Nếu thất tín thì không phải đứa trẻ ngoan. Mỗ ba cùng cha sẽ tức giận đi? Vẻ mặt đại đản thực rối rắm.

Tiểu giống cái không biết rối rắm của đại đản, bé nghe thấy nhóm nhị đản nói vậy thì nghiêng đầu, thực hiếu kỳ hỏi: "Vợ là cái gì?"

Nhị đản nói: "Vợ chính là người sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ với đại đản." Ừm, giống như cha với mỗ ba vậy.

"Kia mình sẽ làm vợ của Bối Nhĩ Luân, ừm, cứ quyết định như vậy." Tiểu giống cái đơn thuần hiện giờ chỉ muốn chơi cùng Bối Nhĩ Luân mà thôi, Bối Nhĩ Luân có nhiều em trai như vậy, thực hâm mộ a! Bé chỉ cần trở thành vợ của Bối Nhĩ Luân thì sau này có thể cùng Bối Nhĩ Luân chơi rồi!

Nghe thấy tiểu giống cái nói muốn làm vợ đại đản, sáu đứa nhóc, tính cả đại đản đều sợ ngây người.

Mà An Nhĩ Tư ngồi ở vị trí phó lái liếc nhìn lên kính chiếu hậu, sâu xa mỉm cười. Trở về nhất định phải báo tin vui này cho Tiểu Dạ biết.

…

Hoàn Chương 182.

183. Chương 183: Phiên Ngoại Nhị Đản

Làm anh hai trong nhà, nhị đản biểu thị kì thực nó lại càng giống anh cả hơn. Bởi vì nó có một người anh cả thực không đáng tin.

Nhị đản gọi là Bối Nhĩ Văn Á Bá Lan, là người thừa kế của gia tộc Á Bá Lan, nga, đương nhiên đó chỉ là hình thức mà thôi, kỳ thực anh em của nó cũng là người thừa kế của gia tộc Á Bá Lan.

So với những gia tộc khác chỉ có một hai đứa con, nhị đản biểu thị gia tộc của nó tốt đến không thể tốt hơn được nữa, bởi vì nó có tới sáu anh em, mà hết thảy công lao phải kể tới mỗ ba của nó, Nhan Tử Dạ.

Mỗ ba của nó là bán thú nhân duy nhất đã phản tổ thành công suốt trăm ngàn năm qua, được rồi, kỳ thực đã biết rõ chân tướng, nhị đản biểu thị mỗ ba nhà nó mới không phải bán thú nhân gì đó là một giống loài cao cấp kết hợp giữa yêu cùng bán thú nhân.

Nó cùng đại đản là thú nhân, tam đản là bán thú nhân, tiểu tứ, tiểu ngũ là yêu, mà tiểu lục thì là thần thú. Mới đầu biết tiểu lục là thần thú, nhị đản không hiểu, sau đó được mỗ ba cùng cha giải thích nó mới biết hóa ra tiểu lục là biến dị. Khó trách tiểu lục sinh ra muộn hơn bọn hó nhưng sức chiến đấu lại là mạnh nhất. Được rồi, anh em nhà nó hơi phức tạp một chút. Bất quá dù sao thì có nhiều anh em như vậy, nhị đản vẫn rất vui vẻ, mặc dù có lúc cũng thực phiền.

Tỷ như hiện tại, đại đản rõ ràng đã năm tuổi cư nhiên lại trốn học chạy ra ngoài tìm vợ mình chơi, để lại người máy biến thân vừa nhìn đã biết là giả kia học thế. Nếu không phải nó giúp đại đản che dấu thì đạo sư đã phát hiện. Bất quá cho dù đạo sư không biết thì phụ mỗ cũng sẽ biết, bởi vì luôn có ám vệ đi theo chúng a!

Lần đầu tiên thì thôi đi, đến bây giờ mà đại đản vẫn chỉ có một chiêu như vậy, trước sau như một, cũng không biết đầu óc đại đản rốt cuộc lớn lên thế nào. Lại còn tham ăn nữa, được rồi, nhị đản biểu thị kì thực nó cũng là kẻ tham ăn, bất quá là kẻ tham ăn có đầu óc. Mới không giống đại đản, vì ăn mà bán luôn cả mình.

Hôm nay là khóa của Hoắc Đức đạo sư, nghe nói trước kia Hoắc Đức đạo sư từng dạy mỗ cha, đối với người rất tốt. Học cùng Hoắc Đức đạo sư hai năm, nhị đản phát hiện Hoắc Đức đạo sư quả thực không tồi. Ít nhất Hoắc Đức đạo sư không nịnh nọt bọn họ như những đạo sư khác.

Đương nhiên, thú vị nhất chính là có vài vài học viên trong lớp từng là bạn học của mỗ ba nó năm đó. Nghe nói mấy người này còn từng cùng mỗ ba tham gia cuộc thi xếp hạng của học viện, cuối cùng, mỗ ba thăng cấp đại diện học viện tham gia giải thi đấu, mà những người còn lại bởi vì sức chiến đấu không đủ nên bị loại.

Năm nay cũng cử hành giải thi đấu các học viện, chỉ tiếc là vì tuổi tác cùng thân phận mà nó cùng anh em không thể tham gia. Kỳ thực nhị đản rất muốn tham gia giải đấu, bất quá phụ mỗ không đồng ý nên nó liền gạt bỏ ý niệm này, chỉ đành trơ mắt nhìn những thú nhân khác tham gia.

Hôm nay đại đản lại trốn học, kỳ thật nhị đản cũng rất muốn trốn học chạy ra ngoài xem thử, dù sao khóa thực chiến cũng có chút nhàm chán, ai bảo đạo sư không cho chúng cơ hội lên sân a!

Liếc mắt nhìn một cái, tiểu tứ cùng tiểu ngũ đã biến về hình thú tựa vào đùi tam đản ngủ khò khò, mà tiểu lục hoạt bát thích đùa dai nhất đang hưng phấn bừng bừng nhìn hai thú nhân đang đánh nhau trên đài, nhìn bộ dáng tươi cười gian xảo thì biết nó nhất định lại nghĩ ra chủ ý quái quỷ gì đó.

Quả nhiên, lúc hai thú nhân trên đại đang định tung ra đại chiêu thì không biết vì sao tự dưng bị trợt chân ngã xuống, tiếp hai cây xương rồng xuất hiện ở ngay vị trí mông bọn họ, kết quả, chỉ nghe thấy hai tiếng kêu thảm thiết, sau đó là tiếng rống vừa giận dữ lại vừa bất đắc dĩ của Hoắc Đức đạo sư.

Tiểu lục tỏ vẻ vô tội, cứ hệt như chuyện không hề liên quan tới mình, kết quả tiểu lục bị Hoắc Đức đạo sư kéo qua phê bình dạy bảo một phen. Bất quá làm anh, nhị đản thực hiểu đứa em này, hôm nay mới vừa dạy bảo nhưng chỉ cần qua một đêm tiểu lục sẽ quên ngay. Ngay mai lại tiếp tục tái phạm

Ngồi trên cành đại thụ nhìn khung cảnh náo nhiệt bên dưới, đột nhiên nhị đản cảm thấy thực nhàm chán. Ba tuổi chúng bắt đầu tới học viện học tập, thiên phú cùng tư chất cao hơn hẳn các thú nhân khác, ngay cả trí nhớ cũng mạnh hơn. Người khác cần mười mấy năm để học tập nhưng chỉ mới hai năm chúng đã học xong toàn bộ, khó trách đại đản cứ thích trốn ra ngoài chơi.

Nghĩ nghĩ, nhị đản đột nhiên cũng muốn học theo đại đản, dù sao cũng có ám vệ đi theo, không lo gặp phải nguy hiểm.

Nhị đản là phái hành động, vừa nghĩ liền làm ngay. Mở thông tấn khí, nhấn nhấn vài cái cài đặt trình tự, tiếp đó ngân quang chợt lóe, một người máy có bộ dáng cùng ăn mặc giống hệt nhị đản xuất hiện ở ngay bên cạnh.

Vì đề phòng người khác nhìn ra vấn đề, nhị đản sớm đã nâng cấp hệ thống trí năng của người máy, nó có thể bắt chước thói quen cùng giọng điệu của nhị đản giống như đúc. Chỉ cần không phải người thân thiết thì sẽ không nhìn ra được. Nhị đản mới không ngốc như đại đản, dùng một con người máy lỗi thời.

Sau khi chuẩn bị hết thảy, nhị đản lập tức trốn học. Ra khỏi học viện, chỉ cần đi vài dãy phố chính là khu phố trung tâm, bình thường khi trốn học đại đản thích nhất là chạy tới đó, bởi vì ở đó có nhiều tiệm bán thức ăn nguyên thủy nhất.

Mắt thấy đã sắp giữa trưa, bình thường ở trong học viện thì chắc chắn phải uống dịch dinh dưỡng, giờ ra ngoài rồi nếu không có một bữa trưa thịnh soạn thì nhị đản cảm thấy thực có lỗi với bản thân.

Nhị đản cùng đại đản bất đồng, đại đản tính tình nôn nóng, hễ có tinh tệ là sài loạn. Mà nhị đản thì sẽ cất giữ lại, nhiều năm qua, đừng nói mấy trăm vạn, ngay cả mười vạn tinh tệ nhị đản cũng có. Đối với một gia đình nhỏ mà nói, con số mười vạn tinh tệ chính là một khoảng tài phú rất lớn.

Nhị đản bởi vì béo hơn nên không cao như đại đản, năm tuổi nó cao một mét hai, mà đại đản thì đã cao tới một mét ba.

Tuy cũng khá cao nhưng so với thú nhân cao hai mét cùng giống cái cao cỡ một mét tám thì nhị đản bây giờ vẫn chỉ là một đứa nhóc. Vì thế khi nhị đản một mình lon ton trên đường vẫn khá bắt mắt, không ít người tiến tới hỏi xem có cần giúp đỡ gì hay không.

Uyển chuyển cự tuyệt nhóm thú nhân cùng giống cái nhiệt tình kia, nhị đản chọn một nhà hàng có vẻ cao cấp rồi tiến vào, chọn món rồi ngồi chờ vài phút.

Tốc độ của nhà hàng rất nhanh, thoáng cái mấy món nhị đản chọn đã được bưng lên, hương vị tuy không ngon như cha làm, thế nhưng miễn cưỡng vẫn có thể tiếp nhận. So với uống dịch dinh dưỡng vẫn tốt hơn.

Thích thú ăn xong bữa trưa, nhị đản vừa đi ra khỏi vửa cửa nhà hàng thì bên tai đột nhiên truyền tới một tiếng thét kinh hãi, ngay sau đó nhị đản thấy mọi người đều đi tới chỗ cách đó không xa.

Nhị đản cũng hiếu kỳ đi qua, chỉ thấy một giống cái ôm một tiểu giống cái tầm hai ba tuổi ngồi xổm ở ven đường. Người xung quanh không ngừng hỏi đã xảy ra chuyện gì.

"Không có việc gì, cám ơn các vị, chỉ là đứa nhỏ nhà tôi hôm nay không khỏe nhưng cứ muốn đi ra ngoài chơi, giờ mới ra không bao lâu thì đã chịu không nổi té xỉu." Giống cái trưởng thành lo lắng nhìn tiểu giống cái trong lòng nói.

Một thú nhân lên tiếng: "Vậy sao không mau đưa bé tới bệnh viện đi, tôi có phi hành khí, hay là để tôi đưa hai người đi?"

"Không cần không cần, bầu bạn tôi đã tới rồi, đấy, kia chính là bầu bạn của tôi. Cám ơn các vị." Một chiếc phi hành khí bình dân loại nhỏ đáp xuống phía sau giống cái, một thú nhân bước xuống, nhìn thấy người nọ giống cái liền thở phào một hơi, tiếp đó vừa cám ơn mọi người vừa ôm đứa nhỏ theo thú nhân kia bước lên phi hành khí.

Đám người vây quanh thấy đứa nhỏ bị đưa lên phi hành khí thì cũng tản đi, chỉ còn một mình nhị đản đứng đó, khẽ nhíu mày nhìn chiếc phi hành khí vẫn chưa cất cánh kia.

Hành động của giống cái cùng thú nhân kia thoạt nhìn thực bình thường, giống như người của gia đình phổ thông, tuy trang phục của đứa nhỏ không phải loại cao cấp nhất nhưng quần áo đặc chế có chức năng phòng hộ kia rõ ràng gia đình phổ thông không thể nào sắm được. Hơn nữa, vừa nãy lúc tiểu giống cái kia té xỉu, giống cái cùng thú nhân kia tựa hồ cũng không quá lo lắng cùng kích động, ngược lại lại có chút bình tĩnh quá mức.

Nếu là phụ mỗ ruột, gặp phải tình cảnh đứa nhỏ nhà mình sinh bệnh ngất xỉu thì nhất định sẽ kinh hoảng không thôi. Nghĩ lại, lúc thú nhân kia tới, giống cái trưởng thành kia vừa thở phào lại vừa vô thức nháy mắt, quả thực làm người ta nghi ngờ.

Nhị đản tuy là thú nhân nhưng bản tính tinh tế tỉ mỉ, cũng thực cẩn thận, lúc này lập tức phát hiện điều khả nghi. Tuy tiểu giống cái kia cùng nhị đản không quen biết, thế nhưng nếu tiểu giống cái kia thực sự bị người ta bắt cóc, nhị đản thấy mà không cứu thì có lẽ tiểu giống cái kia sẽ bị hủy cả cuộc đời. Quên đi, cứ đi xem them thử thế nào, mỗ ba đã nói cứu một một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp phù đồ, nếu nó thực sự bỏ đi thì sau này cũng không an tâm được!

Mắt thấy phi hành khí đã bay lên, nhị đản có chút sốt ruột hướng không khí hô: "Tôi muốn một chiếc phi hành khí loại nhỏ."

Bên cạnh nhị đản rõ ràng không hề có người nào, thế nhưng đột nhiên có âm thanh vang lên: "Vâng." Ngay sau khi chiếc phi hành khí ở phía trước rời đi, một chiếc phi hành khí loại nhỏ xuất hiện ở bên cạnh nhị đản.

Nhị đản lập tức leo lên phi hành khí, sau đó nói với ảnh vệ đang ngồi ở vị trí người lái: "Đuổi theo."

"Vâng." Ảnh vệ vẫn luôn đi theo bên cạnh nhị đản đương nhiên biết nhị đản muốn đuổi theo ai, vì thế hắn lập tức tăng tốc.

Phi hành khí của nhị đản đi tới một vùng dã ngoại hoang vu, mắt thấy phi hành khí phía trước đáp xuống trước một tòa nhà đã bỏ hoang từ lâu, ảnh vệ liền đáp phi hành khí xuống phía sau tòa nhà, hơn nữa còn khởi động hệ thống, ẩn phi hành khí đi.

Nhị đản cùng ảnh vệ lén lút đi lên phía trước, bởi vì không rõ tình huống bên trong thế nào nên nhị đản không xông vào trong mà chỉ cùng ảnh vệ đứng ở điểm mù của camera, quan sát tình huống.

Chỉ chốc lát sau, lại có một chiếc phi hành khí khác bay tới, chỉ thấy hai thú nhân mặc quần áo thực bình thường bước xuống, mà giống cái cùng thú nhân ở trong phòng tựa hồ có quen biết với hai người này, lập tức ôm tiểu giống cái đang ngất xỉu đi ra.

Hai thú nhân tiến tới, nghiêm túc kiểm tra tiểu giống cái trong lòng giống cái trưởng thành, sau đó hài lòng gật gật đầu: "Ừm, không tệ, đưa đứa nhỏ cho tôi, tôi sẽ bảo bầu bạn chuyển tinh tệ qua."

Giống cái lập tức cao hứng đặt đứa nhỏ vào lòng đối phương, sau khi xác nhận tinh tệ mà thú nhân còn lại chuyển qua thì vội vàng cùng gã thú nhân kia rời đi.

Nhìn tới đây nhị đản liền hiểu ra, giống cái cùng thú nhân kia quả thực đang lừa bán đứa nhỏ, lại còn là một tiểu giống cái, nếu bị bắt thì chính là tội tử hình a.

Không được, không thể để tiểu giống cái kia bị mang đi.

Nghĩ vậy, nhị đản liền nói với ảnh vệ bên cạnh: "Bắt lại toàn bộ, giải cứu tiểu giống cái kia."

Ảnh vệ ở phía sau lập tức tuân lệnh, một bóng đen hiện lên, ảnh vệ thân là thú nhân cấp S cao cấp, đối mặt với ba thú nhân chỉ mới cấp A cùng một giống cái không có sức chiến đấu hiển nhiên dễ dàng đánh ngã toàn bộ.

Bất quá không ngờ trong phòng cư nhiên còn có người, có thể là vì nhìn thấy bên ngoài xảy ra chuyện nên có hơn mười thú nhân vọt ra, bất quá lúc đối kháng với ảnh vệ thì vẫn không thể chống đỡ, cuối cùng một gã thú nhân thấy nhị đản đang tránh phía sau thì tiến tới định bắt lấy nhị đản, kết quả chẳng những trúng quả cầu năng lượng của nhị đản mà còn bị ảnh vệ đá bay ra ngoài, ngã xuống đất không gượng dậy nổi.

Nâng tiểu giống cái dưới đất dậy, nhị đản đang bị bảo ảnh vệ ôm tiểu giống cái rời đi thì tiểu giống cái đột nhiên tỉnh lại, sau khi liếc mắt nhìn nhị đản một cái thì lại ngất tiếp.

Cuối cùng, nhị đản bảo ảnh vệ báo cảnh vệ đưa tiểu giống cái về. Hóa ra tiểu giống cái cư nhiên là người thừa kế dòng chính của một gia tộc trung lưu, bởi vì bị người của chi thứ ám hại nên mới xảy ra chuyện bắt cóc.

Sau khi tiểu giống cái an toàn, nhị đản cũng trở về, việc này trong mắt nhị đản chẳng qua chỉ là chút nhạc đệm khi trốn học, nó cũng không để trong lòng. Bất quá tiểu giống cái kia thì nhớ mãi không quên, không có cách nào xóa nhòa.

...

Hoàn Chương 183.

---

184. Chương 184: Phiên Ngoại – Tam Đản

Tam đản Bối Nhĩ Nặc Mã Khắc Tân là bán thú nhân duy nhất trong số sáu anh em, vì thế tam đản cũng là đứa nhỏ được cưng chìu nhất. Bất quá phụ mỗ vẫn đối xử bình đẳng với bé như các anh em khác.

Từ nhỏ ngoại tổ phụ đã dạy tam đản không nên tùy tiện thân thiết với nhóm tiểu thú nhân bên ngoài, bởi vì đám tiểu thú nhân kia muốn bắt cóc tam đản, nếu tam đản bị bắt cóc thì sẽ không được gặp cha cùng mỗ ba nữa.

Đừng thấy tam đản bình thường cứ mơ mơ màng màng, kì thực tam đản rất thông minh, có một số việc tam đản hiểu rất rõ. Vì thế lúc nhóm thú nhân trong học viện muốn tiếp cận, tam đản luôn tránh ở phía sau nhóm anh em, để bọn họ giải quyết. Trong tiệc sinh nhật tam đản cũng không nói chuyện nhiều với nhóm thú nhân.

Bất quá gần nhất ban B bọn nó có một tiểu thú nhân mới tới, nghe nói chỉ mới mười hai tuổi mà đã đạt tới sức chiến đấu cấp B, cũng được gọi là thiên tài như bọn tam đản. Tuy kém hơn bọn hó nhưng so với những thú nhân khác thì đã cường đại hơn rất nhiều.

Mới mười hai tuổi mà trong khóa thực chiến đã có thể đánh bại không ít thú nhân trưởng thành, trừ bỏ người trong nhà, đây là tiểu thú nhân lợi hại nhất mà tam đản từng gặp.

Mới đầu tam đản chỉ nghĩ là người thừa kế của đại gia tộc thôi, không ngờ không bao lâu sau, tiểu thú nhân kia cư nhiên quỳ gối ở trước mặt tam đản, gọi tam đản là thiếu gia.

Đúng vậy, chính là thiếu gia, bởi vì tam đản họ Mã Khắc Tân, hơn nữa còn là người kế thừa gia tộc. Mà tiểu thú nhân kia có mái tóc màu lam xinh đẹp cùng dị năng hệ thủy, nói cách khác, tiểu thú nhân này là người của gia tộc Mã Khắc Tân. Là cữu công đặc biệt phái tới bảo hộ tam đản.

Tam đản có sức chiến đấu cấp A, so với tiểu thú nhân chỉ mới đạt cấp B thì mạnh hơn rất nhiều, ai bảo vệ ai cũng không biết được.

Mặc kệ thế nào, tam đản rất có hảo cảm với tiểu thú nhân kia nên liền tiếp nhận, dần dần tam đản bắt đầu quen với việc có tiểu thú nhân này đi theo bên cạnh. Anh em tam đản gọi tiểu thú nhân nọ là người hầu nhỏ của tam đản, tam đản đi đâu, cậu ta liền đi theo tới đó.

Mới đầu ngoại tổ phụ phản đối không chịu, bất quá sau đó thấy tiểu thú nhân cũng không có gì đặc biệt khác thường, cộng thêm cữu công cam đoan mới đồng ý để tiểu thú nhân này đi theo bên cạnh tam đản.

Tiểu thú nhân kia gọi là Vệ Tư Mã Khắc Tân.

Vệ Tư từ năm tam đản năm tuổi bắt đầu đi theo bên cạnh, làm tam đản từ nhỏ đã quen với sự tồn tại của Vệ Tư. Bất quá bởi vì Vệ Tư là người không thích nói chuyện nên tam đản vốn hiếu động bắt đầu thích đùa giỡn Vệ Tư.

Hai đứa nhỏ vô tư dần dần trưởng thành, chậm rãi, tiểu thú nhân ngày nào đã trưởng thành thành một thú nhân cao lớn, mà tam đản cũng từ một đứa nhóc trở thành một thiếu niên tuấn mỹ.

Tình bạn thuần khiết theo độ tuổi tăng trưởng tới kỳ thanh xuân cũng bắt đầu có chút thay đổi. Đặc biệt là lúc nhìn thấy có giống cái thổ lộ với Vệ Tư, tam đản cảm thấy trong lòng ê ẩm, thực khó chịu. Vì thế suốt mấy ngày nay tam đản vừa thấy Vệ Tư đã nhăn nhó bực bội, làm hại Vệ Tư ù ù cạc cạc không biết mình đã làm sai chuyện gì.

Hôm nay là ngày đại đản kết hôn, mà bầu bạn của đại đản cũng chính là tiểu giống cái mà đại đản mang về năm ba tuổi. Hai người cùng nhau lớn lên, thanh mai trúc mã, bởi vì có chung sở thích ăn vặt nên rất hợp tính nhau. Ngay tử nhỏ đã mông lung có hảo cảm với đối phương, thân thiết qua qua lại lại, đến khi trưởng thành thì cũng tự nhiên tới với nhau.

Vì thế ngay khi đại đản hai mươi hai tuổi, giống cái Tiểu Trí kia hai mươi mốt, hai người liền kết hôn.

Nhìn thấy con trai mình kết hơn sớm như vậy, phụ mỗ cũng thực cao hứng, dù sao bọn họ cũng nhìn Tiểu Trí từ nhỏ tới lớn, cũng thực yên tâm về đứa con dâu này. Nhiều năm qua như vậy, phụ mỗ không chút thay đổi, vẫn thực trẻ tuổi, thực ân ái.

Ngày vui như vậy nhưng tam đản lại cầm ly rượu đỏ rầu rĩ ngồi trong góc, tiểu tứ cùng tiểu ngũ liền đi qua. Rượu đỏ là do cha tự tay chưng cất từ quả nho mà mỗ ba trồng. Loại rượu này, trừ bỏ gia tộc bọn họ thì không còn nơi nào có. Nếu không phải đại đản kết hôn, mỗ ba mới luyến tiếc lấy ra!

"Anh ba, anh sao vậy, mặt mũi bí xị còn thối hơn cả nước rửa chân, ai đắc tội anh à?" Tiểu tứ trước giờ nói năng khá trực tiếp, nghĩ gì là nói nấy, tuy bộ dáng giống hệt như tiểu ngũ nhưng tính cách lại có chút khác biệt, so với tiểu tứ thẳng như ruột ngựa, tiểu ngũ thuộc loại hình ôn nhu, chính là ôn nhu chân chính. Lúc nói chuyện cũng có chút mềm mại.

"Tiểu tứ, sao anh lại nói vậy?" Nghe thấy từ ngữ của anh trai song sinh, tiểu ngũ có chút bất mãn nhíu mày. Đồng dạng, trên mặt cũng lộ ra biểu tình bất đắc dĩ.

"Nói vậy có sao đâu chứ, này là anh ba của chúng ta chứ có phải người khác đâu, sợ gì. Bất quá em ấy, tiểu ngũ, là anh em song sinh với anh mà sao lại khác biệt lớn như vậy?" Tiểu tứ tùy tiện nói. Nó thực không hiểu, lúc còn bé tính tình hai đứa rõ ràng giống nhau như vậy, sao lớn lên lại khác thế này a? Hiện giờ trừ bỏ bề ngoài, tiểu tứ quả thực không tìm ra điểm nào giống nhau giữa mình với tiểu ngũ.

Tiểu ngũ lười so đo với tiểu tứ, ngược lại hỏi tam đản: "Tam đản, nói đi, xảy ra chuyện gì, Vệ Tư đâu rồi, không phải anh ta vẫn luôn đi theo anh à? Hôm nay hình như không nhìn thấy anh ta a?"

"Đúng vậy, bình thường hai người vẫn luôn dính cùng một chỗ, sao hôm nay lại chỉ có mình anh. Thoạt nhìn bộ dáng anh không lắm, chẳng lẽ hai người cãi nhau à?" Tiểu tứ nghi hoặc.

"Không có." Tam đản rầu rĩ nói: "Người ta bây giờ đâu có rảnh cãi nhau với anh, trò chuyện với đám giống cái kia tới quên béng cả người anh em này rồi." Nói xong, tam đản nốc cạn cả ly rượu đỏ.

Tiểu tứ nghe vậy thì sửng sốt, sau đó vừa cười vừa đưa tay quạt quạt trước mũi: "Ai nha nha, chả trách vừa nãy cứ nghe thấy mùi chua chua, hóa ra là anh ba ghen tị."

Tam đản hung hăng trừng tiểu tứ: "Anh mới không có ghen, em cũng không phải không biết, đó giờ anh không thích ăn dấm chua.

Tiểu tứ liếc trắng cả mắt: "Thôi thôi thôi, trước mặt em với tiểu ngũ, anh ba không cần giả vờ, tụi em còn không hiểu anh à? Thích thì cứ thích đi, tụi em cũng không phải không biết anh với Vệ Tư có một chân."

"Em nói gì đó hả?" Mặt tam đản nóng lên, làm bộ cả giận nói.

Tiểu ngũ biết tam đản sắp thẹn quá thành giận nên vội vàng hòa giải: "Được rồi được rồi, tiểu tứ, anh bớt lới lại chút đi. Anh ba, có khi nào anh hiểu lầm không, từ trước tới nay, trừ bỏ anh, Vệ Tư đối với ai cũng thực lạnh nhạt, sao lại có chuyện nói chuyện phiếm với giống cái khác?"

"Không có nhầm gì cả, anh thấy rõ ràng. Đừng nhắc tới cái tên bội bạc thấy sắc vong nghĩa kia nữa, nhắc tới lại bực." Tam đản khoanh tay, thở phì phì nói.

Bội bạc thấy sắc vong nghĩa? Nhìn bộ dáng tam đản cứ như vừa bắt gian tại trận, thế mà cứ sống chết không chịu nhận mình ghen? Người sáng suốt vừa liếc mắt đã nhìn thấu rồi a!

Tiểu tứ thấy anh ba nhà mình cứ tỉnh tỉnh mê mê, bộ dáng hệt như cái gì cũng không biết thì nhịn không được muốn vạch trần, bất quá bị tiểu ngũ kéo lại. Tiểu ngũ lắc lắc đầu, không cho tiểu tứ nói. Cuối cùng tiểu tứ chỉ đành ngậm miệng, ngồi xuống cùng tiểu ngũ nghe tam đản oán giận.

Vệ Tư từ sớm đã tới, bất quá chỉ đứng trong góc lẳng lặng nhìn tam đản. Gần nhất tam đản hình như đang giận anh, mỗi lần thấy anh đều có vẻ không vui. Vì không rõ vì sao tam đản lại giận mình nên hôm nay Vệ Tư mới không dám tới gần, sợ chọc tam đản giận.

Vốn Vệ Tư nghĩ cứ đứng đây len lén nhìn tam đản, bất quá nhìn thấy sau khi tiểu tứ cùng tiểu ngũ rời đi thì có rất nhiều thú nhân của đại gia tộc đi tới tiếp cận tam đản, mặt Vệ Tư càng lúc càng đen.

Cuối cùng Vệ Tư thật sự nhịn không nổi nữa, đang định bước ra thì tiểu lục xuất hiện đuổi hết đám thú nhân theo đuổi tam đản đi. Vệ Tư không tiến tới, bất quá vẫn đứng ở một góc thật gần mà không bị tam đản nhìn thấy, lẳng lặng lắng nghe xem tiểu lục nói gì với tam đản.

"Em nói này anh ba, vừa nãy nhiều thú nhân như vậy, anh có thích người nào không? Anh cũng hai mươi hai rồi, anh cả kết hôn rồi kia, có phải anh cũng nên tìm một người không?" Tiểu lục nói xong thì liếc mắt tới chỗ Vệ Tư đang đứng: "Mới vừa nãy em có làm quen với một thú nhân không tệ. Gia thế tốt, nhân phẩm tốt, bộ dạng cũng không tồi, quan trọng nhất là rất thích anh, anh có muốn em giới thiệu một chút không?"

"Tiểu lục, này… không cần đâu…" Tam đản chưa từng yêu đương vội vàng xua tay cự tuyệt, không biết vì sao, tam đản tự dưng nhớ tới Vệ Tư.

"Thì cứ gặp thử đi anh ba, không bao lâu nữa anh hai cũng kết hôn, đến khi đó cha với mẫu ba nhất định cũng thúc giục anh. Dù sao cũng là chuyện sớm hay muộn, chỉ cần tìm được người thích hợp thôi, anh cứ thử đi, tiếp xúc nhiều mới biết có thích hợp hay không, cứ nhìn nhìn thì vô dụng thôi. Nói xong chừng ở chung với nhau rồi, hai người sẽ trực tiếp đính hôn luôn ấy." Nói xong, tiểu lục kéo tay tam đản: "Đi, anh ba, em giới thiệu anh với người đó, ở ngay bên kia kìa."

"Này… tiểu lục." Tam đản giãy dụa nhưng khí lực không lớn bằng tiểu lục, mắt thấy tam đản sắp bị tiểu lục lôi đi, Vệ Tư trốn trong góc rốt cuộc không nhịn được nữa, lập tức xông ra.

"Từ từ." Vệ Tư nắm lấy tay còn lại của tam đản, mở miệng nói với tiểu lục: "Lục thiếu gia, tôi có việc cần tìm tam thiếu gia, xin hỏi có thể để tôi nói chuyện với tam thiếu gia trước được không?"

Tiểu lục xấu xa nhếch khóe miệng, nhìn Vệ Tư tiếp tục châm lửa: "Nếu không phải việc quan trọng thì chờ chốc đi, tôi đang vội giới thiệu đối tượng cho anh ba!"

"Không được, lục thiếu gia, việc của tôi thực sự rất gấp, phải lập tức nói rõ với tam thiếu gia. Xin lỗi." Nói xong, Vệ Tư vội vàng dùng lực kéo một chút, tiểu lục nắm không chặt nên tam đản cứ vậy bị Vệ Tư kéo đi.

Nhìn bóng dáng hai người đi xa, tiểu lục nhếch môi mỉm cười xấu xa, tiểu tứ tiểu ngũ lập tức đi tới, tiểu tứ hỏi: "Sao rồi?"

"Xong, có em xuất mã không xong mới là lạ. Chúng ta chờ uống rượu mừng của anh ba đi thôi." Tiểu lục kiêu ngạo hất cằm.

Tiểu ngũ có chút lo lắng nói: "Chúng ta làm vậy có ổn không, lỡ như Vệ Tư tức lên thì anh ba phải làm sao a?"

"Ai nha, tiểu ngũ, em chỉ giỏi lo bò trắng răng, tên Vệ Tư kia rõ ràng là mê tít anh ba, cho dù tự thương tổn mình cũng không dám thương tổn anh ba đâu. Đi, tiểu lục, chúng ta đi uống rượu, thừa dịp này uống thêm vài ly, sau này không được uống thả ga đâu."

Nói xong, tiểu tứ cùng tiểu lục khoát vai bỏ đi, lưu lại tiểu ngũ lo lắng đứng đó.

Bên kia tam đản bị Vệ Tư kéo ra vườn hoa phía sau, tuy là buổi tối hoa viên bật đèn sáng trưng nhưng bởi vì bên trong đang tổ chức yến tiệc nên trừ bỏ nhóm người hầu, căn bản không còn người nào khác.

"Buông ra, anh kéo tôi ra đây làm gì?" Ra tới vườn hoa, tam đản liền giãy khỏi tay Vệ Tư, trừng mắt: "Không phải vừa nãy anh nói có chuyện muốn nói với tôi à? Có gì thì nói lẹ đi, tôi còn phải vào trong, tiểu lục đang chờ tôi."

Vệ Tư vốn còn có chút do dự, bất quá nghe tới tiểu lục, lại nghĩ tới chuyện tiểu lục muốn giới thiệu thú nhân cho tam đản quen, anh liền nhịn không được ôm chầm lấy bả vai tam đản, ngay cả thiếu gia cũng không gọi, trực tiếp gọi nhủ danh tam đản rồi kích động nói: "Tam đản, em đừng kết giao với người khác, tôi không muốn em kết giao với người khác."

Thật không ngờ Vệ Tư cư nhiên lại nói chuyện này, tam đản sửng sốt một chút rồi bất mãn nói: "Dựa vào cái gì mà anh được phép nói chuyện với giống cái khác mà tôi thì không được kết giao với thú nhân khác? Này cũng quá bất công đi. Hơn nữa kết giao với ai là chuyện của tôi, không mượn anh xen vào. Tôi cũng cảm thấy thú nhân tiểu lục nói khi nãy không tồi."

"Không được, tuyệt đối không được." Vừa nghe tam đản cư nhiên muốn kết giao với thú nhân mà tiểu lục giới thiệu, Vệ Tư liền mất hẳn lý trí, một tay hung hăng kéo tam đản ôm vào lòng: "Em là của tôi, tôi tuyệt đối không cho phép em ở cùng một chỗ với người khác."

Bất thình lình bị Vệ Tư ôm, tam đản sửng sốt tới quên cả giãy dụa.

Dù sao hiện giờ sự tình cũng đã vậy, Vệ Tư liền bất chấp, anh hít sâu một hơi, trực tiếp nói: "Tam đản, tôi thích em, ngay từ lúc nhỏ đã bắt đầu thích em. Tôi biết, thân là chi phụ của gia tộc Mã Khắc Tân, tôi không xứng với người thừa kế bán thú nhân như em. Vì thế suốt mười mấy năm qua tôi vẫn luôn cố gắng, tôi muốn nhanh chóng trở thành cường giả, như vậy tôi sẽ có tư cách ở bên em." Vệ Tư vẫn nhớ rõ, gia chủ Cái Nhĩ, cũng chính là ngoại tổ phụ của tam đản đã nói, người muốn cưới tam đản phải có sức chiến đấu cấp SS, vì thế anh vẫn luôn nhắm tới mục tiêu này.

"Anh…" Tam đản thực không ngờ Vệ Tư sẽ thổ lộ với mình, nhất thời tam đản có chút luống cuống không biết nên phản ứng thế nào. Tam đản chỉ biết tim mình đang nảy lên thình thịch, mặt cũng càng lúc càng nóng.

"Tam đản, em hãy tin tưởng tôi, hiện giờ tôi đã là cấp S sơ cấp, tôi nhất định sẽ cố gắng gấp bội, nhanh chóng trở thành cường giả SS." Vệ Tư cố cam đoan, anh hi vọng tam đản tin tưởng mình.

Khó trách Vệ Tư vẫn luôn liều mạng tu luyện, hóa ra là vì mình. Tam đản thực cảm động, nhớ tới mấy hôm nay mình vì giống cái khác thổ lộ với Vệ Tư mà tức giận, tam đản cảm thấy bản thân thực buồn cười. Vừa nãy khi Vệ Tư thổ lộ, tam đản cũng hiểu ra vì sao mấy hôm nay tình tự mình lại kì quái như vậy, hóa ra là giống như tiểu tứ nói, nó ghen tị.

Nó cùng Vệ Tư từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, không biết từ khi nào tình bạn bắt đầu biến đổi, có lẽ là lúc tham gia kì thi tốt nghiệp sớm, Vệ Tư vì bảo hộ nó mà bị thương nặng đi. Hoặc là vì lần đó nó tùy tiện nói muốn ăn món thịt khô đặc sản của Cáp Mỗ Lôi Đức đế quốc, biết nó tham ăn nên Vệ Tư liền lái phi hành khí chạy tới Cáp Mỗ Lôi Đức, không chút ngơi nghỉ đi suốt một ngày một đêm mua về.

Thừa nhận đi tam đản, mày cũng thích Vệ Tư.

"Không cần." Tam đản ở trong lòng Vệ Tư, nhẹ giọng nói.

"Cái gì?" Vệ Tư nhẹ nhàng kéo tam đản, nghi hoặc hỏi.

Nhìn ánh mắt màu lam tựa như biển khơi sâu không thấy đáy của Vệ Tư, tam đản nói: "Tôi nói không cần, anh không cần phải cố gắng trở thành cường giả cấp SS như vậy."

"Cái gì? Tam đản, em không thích tôi sao? Vì cái gì chứ? Tôi có chỗ nào không tốt, tôi có thể sửa, chỉ cần em cho tôi cơ hội. Tôi xin em, đừng từ chối nhanh như vậy được không?" Tưởng tam đản muốn cự tuyệt, Vệ Tư cảm thấy trái tim mình sắp vỡ vụn, anh cứ nghĩ tam đản cũng có hảo cảm với mình, thật không ngờ lại dứt khoát cự tuyệt như vậy. Tuy không nói rõ nhưng ý tứ cũng không sai biệt lắm. Bảo anh không cần cố gắng kia không phải chính là muốn cự tuyệt à?

Nhìn bộ dáng bi thống tới tuyệt vọng của Vệ Tư, tam đản buồn cười nói: "Anh nghĩ đi đâu vậy, tôi chỉ muốn nói tôi đồng ý ở cùng một chỗ với anh, không cần chờ tới lúc anh thành cường giả SS, hiện giờ là được rồi. Bằng không, chờ tới khi anh thành cường giả SS thì tôi đã bảy tám chục tuổi rồi. Đến khi đó, tôi già rồi gả không được nữa, ai phụ trách đây?"

"Tôi, tôi phụ trách." Vệ Tư kích động tới mức suýt rơi nước mắt, tam đản cư nhiên đáp ứng, em ấy cư nhiên đáp ứng anh, cảm tạ thần thú, này quả thực là món quà sinh nhật tuyệt vời nhất mà ông trời dành cho anh.

"Được rồi, hôm nay không phải sinh nhật anh à? Anh nhắm mắt lại đi, tôi tặng một món quà cho anh." Tam đản cười tủm tỉm nói.

"Em vẫn nhớ sao? Tôi cứ nghĩ…" Vệ Tư cứ ngỡ là tam đản đã quên rồi, dù sao mấy hôm nay tam đản vẫn luôn giận dỗi anh.

"Tôi là loại người như vậy à? Anh mau nhắm mắt lại." Tam đản lớn tiếng nói, được rồi, kỳ thực tam đản cũng có chút chột dạ, bởi vì giận dỗi nên nó quả thực đã quên béng chuyện quà sinh nhật. Bất quá không chuẩn bị cũng không sao, bởi vì nó có một món quà càng trân quý hơn muốn tặng cho anh.

Sau khi Vệ Tư chậm rãi nhắm mắt lại, tam đản nhẹ giọng nói một câu bên tai Vệ Tư rồi kiễng chân, nhắm mắt, nhẹ nhàng áp đôi môi mềm mại của mình lên đôi môi có chút lạnh băng của Vệ Tư.

Cảm nhận được mùi hương thơm ngát cùng mềm mại trên môi, Vệ Tư mở bừng mắt, đập vào mắt chính là gương mặt tinh xảo của tam đản, sau đó anh hoàn toàn ngây ngốc, bên tai văng vẳng câu nói của tam đản vừa nãy.

"Sinh nhật vui vẻ, nụ hôn đầu tiên của tôi tặng cho anh…"

Bầu trời chi chít những vì sao, ánh trăng chiếu sáng lên hình bóng hai người, một trận gió nhẹ thổi qua, một trận mưa hoa rơi xuống người cả hai hệt như đang chúc phúc.

…

Hoàn Chương 184.

185. Chương 185: Phiên Ngoại – Tiểu Tứ Tiểu Ngũ

Tiểu tứ tên là Nhan Nhĩ Thần, tiểu ngũ là Nhan Nhĩ Dật, hai người là song sinh, nếu không phải tính cách có chút khác biệt thì rất hiếm người có thể phân biệt. Đương nhiên, bởi vì bản tính thích đùa dai nên hai người mặc quần áo, cách nói chuyện cùng hành vi cử chỉ cơ hồ giống nhau như đúc, ngay cả ngoại tổ phụ của hai người cũng đôi lúc nhầm lẫn.

Sau khi lớn lên, tính cách liền bắt đầu khác biệt, tiểu tứ nói chuyện khá trực tiếp, dây thần kinh khá thô, tính cách bất cẩn. Mà tiểu ngũ thì ôn nhu nhẹ nhàng, thuộc loại hình cực kì cẩn trọng. Thế nên hai anh

em song sinh giống hệt như nhau nhưng tính cách lại hoàn toàn tương phản, ngay cả An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ cũng không ngờ được.

Lúc còn nhỏ thì phiền não cũng không nhiều, thế nhưng khi lớn thì chuyện cứ ùn ùn kéo tới. Tỷ như đại đản cùng nhị đản kết hôn, tam đản cũng tìm được đối tượng, hai đứa tiểu tứ cùng tiểu ngũ liền trở thành đối tượng được cả nhà quan tâm nhất.

Tiểu tứ ăn uống no nê xong đang nằm trên sô pha thì Nhan Tử Dạ bưng dĩa trái cây tới đặt ở trước mặt tiểu tứ.

"Ai nha, quá tuyệt, ăn cơm xong lại có trái cây tráng miệng." Tiểu tứ cầm lấy một quả dâu bỏ vào miệng, hương vị chua chua ngọt ngọt lập tức lan tràn. Tiểu tứ hưởng thụ híp cả mắt, tay thì không ngừng bốc quả ném vào miệng.

Mắt thấy dĩa dâu nháy mắt đã bị tiểu tứ ăn hết một phần ba, Nhan Tử Dạ liền vỗ lên mu bàn tay tiểu thứ: "Còn ăn nữa à, ăn nhiều như vậy coi chứng lại béo lên. Gần nhất mỗ ba thấy con tăng lên vài kí rồi, nói xem, có phải rảnh rỗi quá không hả?" Nhan Tử Dạ nghi ngờ nhìn gương mặt rõ ràng đã béo hơn trước kia một chút.

Tiểu tứ cùng tiểu ngũ lớn lên rất giống Nhan Tử Dạ, đặc biệt là cặp mắt hoa đào, quả thực là từ một khuông mà ra. Bất quá Nhan Tử Dạ thanh tú, còn tiểu tứ tiểu ngũ có nét tuấn mỹ hơn. Dù sao cũng được di truyền gen của An Nhĩ Tư.

"Béo? Mỗ ba nhìn nhầm rồi đi, gần nhất con huấn luyện dữ lắm, sao mà béo được chứ. Người không biết dạo này cha đáng giận cỡ nào đâu, mỗ ba, bằng không người nói cha cứ nghỉ ngơi đi, để tụi con tự huấn luyện." Tiểu tứ lại cấp tốc bỏ một quả dâu vào miệng.

"Cũng nhờ vậy mới đỡ ấy, chứ nếu để con tự huấn luyện thì mỗ ba thấy chỉ cần một tuần thôi sẽ béo lên ngay mười kí. Sao con không chịu học hỏi tiểu ngũ ấy? Xem đi, tiểu ngũ mới thật sự chăm chỉ, cả gương mặt nhỏ nhắn gầy hẳn đi." Nhan Tử Dạ trừng mắt với tiểu tứ rồi đẩy dĩa trái cây tới trước mặt tiểu ngũ: "Đây, tiểu ngũ, con ăn nhiều một chút."

"Cám ơn mỗ ba." Tiểu ngũ vui vẻ bốc một quả dâu bỏ vào miệng, sau đó tủm tỉm nhìn tiểu tứ.

"Mỗ ba, người thực bất công a, cư nhiên cho tiểu ngũ hết." Tiểu tứ bất mãn nói: "Con cũng muốn ăn."

"Được rồi, đừng náo loạn, mỗ ba có chuyện muốn nói với hai đứa. Anh cả hai đứa đã đi học quản lý gia tộc Cái Nhĩ, anh hai thì về Á Bá Lan đế quốc, anh ba thì về gia tộc Mã Khắc Tân, hiện giờ chỉ còn lại hai đứa với tiểu lục. Mỗ ba cùng cha đã thương lượng rồi, ngày mốt hai đứa tới tham gia khóa huấn luyện của quân bộ tinh tế đi." Việc này Nhan Tử Dạ đã sớm bàn với An Nhĩ Tư.

"Cái gì? Muốn tụi con vào quân bộ? Mỗ ba, người muốn mạng con à, con không đi đâu." Tiểu tứ phản đối trước hết, chúng là xà yêu, vào mùa đông việc thích làm nhất là đi ngủ, giờ chính là thời điểm lạnh nhất của mùa đông mà mỗ ba cư nhiên lại bảo chúng vào cái nơi nổi tiếng là nghiêm khắc nhất kia? Tuyệt đối không có khả năng.

Lúc nghe thấy phải tới quân bộ, ngay cả tiểu ngũ cũng nhịn không được nhíu mày, tuy nó cũng không quá nguyện ý nhưng không lập tức cự tuyệt như tiểu tứ.

Quân bộ tinh tế là quân bộ nghiêm ngặt nhất tinh tế, hơn nữa cũng là quân bộ có sức chiến đấu cao nhất. Hai mươi năm trước đệ nhất đế quốc Á Bá Lan đã thành lập để huấn luyện một ít thú nhân hoặc giống cái để lúc thú triều ập tới có thể bảo vệ quốc gia cùng tinh cầu của mình. Bởi vì từ lúc nhóm An Nhĩ Tư đạt tới hoặc vượt qua cấp SSS, tinh tế thú cũng xuất hiện cấp SSS. Giống như là để đạt được một mức cân bằng nào đó.

Hằng năm quân bộ sẽ lựa chọn người thích hợp từ các tinh cầu, nghe nói chỉ cần là thú nhân hoặc giống cái gia nhập vào quân bộ tinh tế, năm năm sau đi ra sức chiến đấu ít nhất cũng tăng lên một cấp. Đồng thời, thú nhân xuất thân từ quân bộ tinh tế sẽ có được cơ hội làm việc rất tốt. Vì thế quân bộ tinh tế kì thực là nơi mơ ước của rất nhiều thú nhân cùng giống cái. Bất quá tiểu tứ cùng tiểu ngũ không nằm trong số đó.

Tiến vào quân bộ chẳng khác nào mất đi tự do, dậy thì sớm ngủ thì muộn, mỗi ngày còn phải huấn luyện hàng loạt, đối với tiểu tứ yêu thích nhàn hạ thì đó chẳng khác gì địa ngục. Cũng khó trách nó phản đối kịch liệt như vậy.

Chẳng qua, chuyện mà Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư đã quyết định thì chúng có thể phản đối sao? Đương nhiên là không có khả năng.

Nhan Tử Dạ nghiêm túc nói: "Phản đối vô hiệu, ngày mốt mỗ ba cùng cha sẽ tự mình đưa hai đứa tới tổng bộ quân bộ tinh tế ở tinh cầu luyện ngục. Ở đó sẽ không có ai chìu ý hai đứa đâu, hai đứa có rất nhiều thói quen xấu, giờ cũng nên sửa rồi."

Cuối cùng, vô luận tiểu tứ cùng tiểu ngũ phản kháng thế nào cũng bị Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư áp giải lên phi hành khí, tự mình đưa tới tinh cầu luyện ngục. Sau đó, Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư cùng nhau đi du lịch, hoàn toàn quên béng tiểu tứ cùng tiểu ngũ. Mà tiểu lục vô tâm vô phế thì thực vui sướng khi thấy hai ông anh gặp họa!

Ngoại trừ muốn tiểu tứ, tiểu ngũ bỏ đi vài thói quen xấu, Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư còn muốn hai đứa tiếp xúc với giống cái nhiều một chút, dù sao đại đản cùng nhị đản đều đã kết hôn, tuy vẫn chưa có con nhưng cũng có bầu bạn, tam đản cũng sắp kết hôn. Tiểu tứ cùng tiểu ngũ thì chẳng có chút lo lắng nào, quả thực làm Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư nhìn không nổi nữa.

Ở quân bộ tinh tế có không ít giống cái xuất sắc tới từ các tinh cầu, Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư hi vọng tiểu tứ, tiểu ngũ có thể tiếp xúc với nhóm giống cái rồi nhanh nhanh tìm ra đối tượng thích hợp. Này mới là nguyên do chủ yếu.

Vì để thuận tiện tiến vào quân bộ, tiểu tứ cùng tiểu ngũ phải che giấu thân phận cùng thay đổi cách ăn mặc. Cặp song sinh vốn giống nhau như đúc sau khi được hóa trang đặc biệt thì trở thành hai gương mặt xa lạ hoàn toàn không giống nhau. Điều này làm tiểu tứ cùng tiểu ngũ có cảm giác khá mới mẻ. Chẳng qua hai người còn chưa kịp cao hứng thì đã ngập đầu với mớ bài tập huấn luyện.

Dựa theo sức chiến đấu thì tiểu tứ cùng tiểu ngũ đã đạt tới cấp S trung cấp, ở quân bộ có thể xem là khá cao. Thế nhưng trong quân bộ muốn xem là tài giỏi thì không chỉ sức chiến đấu mà còn phải giỏi ở nhiều phương diện khác nữa. Tỷ như cơ giáp mà hai người không am hiểu lắm.

Đúng vậy, bởi vì là yêu nên kết quả thí nghiệm tinh thần lực của hai người là ngay cả cấp A cũng không đạt được, giống như Nhan Tử Dạ năm đó vậy. Hơn nữa tiểu tứ cùng tiểu ngũ có thói quen là dùng bản thể chiến đấu nên không hứng thú với cơ giáp này nọ, vì thế lúc khống chế cơ giáp, ngay cả thú nhân cấp B bọn họ cũng không đánh lại. Đó là ngày mất mặt nhất sau khi bọn họ tiến vào quân bộ. Tiểu tứ cùng tiểu ngũ vĩnh viễn nhớ hôm đó, bọn họ bị thú nhân cấp B điều khiển cơ giáp đánh bại mình thế nào.

Mặc dù phương diện này bọn họ thực sự không am hiểu cùng có chút sơ ý, thế nhưng thua chính là thua. Ở quân bộ, quan trọng nhất không phải sức chiến đấu cá nhân mà còn phải học cách điều khiển cơ giáp. Dù sao không phải tất cả mọi người đều giống tiểu tứ cùng tiểu ngũ, vừa sinh ra đã có năng lực cao như vậy, mới hơn hai mươi đã đạt tới sức chiến đấu cấp S trung cấp.

Vì thế tiểu tứ cùng tiểu ngũ chẳng những phải giấu diếm thân phận mà còn phải che dấu đi sức chiến đấu thực sự, giống như những người khác, học khống chế cơ giáp.

Tiểu tứ cùng tiểu ngũ từ nhỏ đã luôn ở bên nhau, chưa từng tách ra. Kết quả vừa vào quân bộ ngày thứ năm đã bị phân ra hai đội khác nhau. Không còn anh em ở bên cạnh, mới đầu tiểu tứ cùng tiểu ngũ quả thực không quen, bất quá chậm rãi cũng thích ứng.

Lúc ban đầu bởi vì lười biếng nên hai người phải chịu không ít trừng phạt, dần dần bọn họ cũng khôn khéo hơn, bắt đầu từ bỏ thói quen nhàn hạ. Đồng thời cũng hòa đồng với nhóm thú nhân giống cái trong đội.

Đúng vậy, thú nhân cùng giống cái sẽ ở cùng một đội, tuy đại đa số giống cái thực yếu ớt nhưng cũng có một số ít giống cái có sức chiến đấu không tồi, cũng vì thế mới vào được quân bộ.

Mới đầu còn chú ý, thế nhưng sau khi quen thuộc thì không còn phân chia giống đực giống cái gì nữa, mọi người đều là anh em tốt, giúp đỡ, cổ vũ nhau. Đây chính là điều mà người ta yêu thích quân bộ. Đến từ những tinh cầu bất đồng, gia tộc bất đồng, thân phận bất đồng, thế nhưng ở nơi này, không hề có những

chuyện mưu ma quỷ kế hay ngươi lừa ta gạt. Mọi người đều hướng tới một mục đích, chính là trở nên mạnh hơn. Mạnh hơn thì có thể đối kháng với đám tinh tế thú cường đại.

Này cũng là nguyên nhân đế quốc Á Bá Lan thành lập quân bộ tinh tế, chẳng những có thể thu phục nhóm thú nhân cùng giống cái làm bộ hạ, còn xây dựng lòng trung thành của những vị cường giả tương lai với đế quốc Á Bá Lan.

Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư tính toán tiểu tứ cùng tiểu ngũ sẽ tìm được bầu bạn trong quân bộ, cuối cùng quả thực đã tìm được, chẳng qua có chút vấn đề nho nhỏ. Vốn An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ nghĩ là sẽ cưới con dâu về nhà, kết quả lại biến thành gả con ra ngoài.

Đúng vậy, chính là gả. Tiểu tứ tìm được một thú nhân ở cùng đội, thú nhân này tính cách rất hàm hậu, vô luận tiểu tứ khi dễ cỡ nào cũng cam tâm tình nguyện. Hơn nữa hai người thường xuyên hợp tác ghép thành tổ đội thực hiện nhiệm vụ. Thường xuyên đi với nhau, cơ tình cũng lòi ra.

Mà bầu bạn của tiểu ngũ thì chính là vị giáo quan máu lạnh vô tình của đội tiểu ngũ. Vị giáo quan kia chỉ mới tám mươi tuổi đã trở thành cường giả cấp S cao cấp, tính ra thì có thể xếp vào loại hình thiên tài.

Mới đầu giáo quan có chút xem thường bộ dáng tao nhã của tiểu ngũ, làm cái gì cũng chậm chạp ề à như giống cái, vì thế liền cố ý chỉnh tiểu ngũ. Bất quá lần nào tiểu ngũ cũng hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc, quả thực làm giáo quan phải dùng cặp mắt khác nhìn tiểu ngũ. Cuối cùng trong một chuyến làm nhiệm vụ, giáo quan vô tình phát hiện bí mật về sức chiến đấu siêu cường của tiểu ngũ. Sau đó hắn cũng bắt đầu chú ý tới tiểu ngũ.

Bởi vì đặc biệt chú ý nên giáo quan cùng tiểu ngũ dần dần cũng tiếp xúc nhiều hơn, cuối cùng lâu ngày sinh tình, song phương cùng bị đối phương hấp dẫn, tự nhiên ở cùng một chỗ.

Đương nhiên, tiểu tứ cùng tiểu ngũ không phải người tùy tiện, sở dĩ hai người quyết định dẫn bầu bạn về nhà là vì cho dù bọn họ khôi phục bộ dáng vốn có thì bầu bạn vẫn phân biệt chính xác.

Cho dù bộ dạng giống nhau như đúc, quần áo như đúc, tính cách, giọng điệu, khí chất, thậm chí ngay cả bộ phận thân thể cũng giống hệt, bầu bạn vẫn có nhận ra. Này quả thực làm tiểu tứ, tiểu ngũ chấn động vô cùng. Cũng chính vì thế, bọn họ mới nhất thời xúc động dẫn bầu bạn về nhà.

Mà hai thú nhân kia sau khi biết thân phận của tiểu tứ cùng tiểu ngũ thì cũng kinh hách. Thật không ngờ bầu bạn của mình cư nhiên lại là tiểu vương tử của đế quốc Á Bá Lan. Lúc biết sự thật này, hai người thực lo lắng, sợ người nhà tiểu tứ, tiểu ngũ sẽ phản đối.

Kết quả bọn họ thực may mắn, chỉ là có chút khó xử, bất quá bởi vì thái độ thân thiện của Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư nên hai người rốt cuộc cũng ở cùng một chỗ với bầu bạn yêu thương.

Cuối cùng, sau hôn lễ chấn động của bán thú nhân tam đản không bao lâu, cặp em trai song sinh chẳng những sinh cùng ngày mà cũng kết hôn cùng một ngày.

…

Hoàn Chương 185.

186. Chương 186: Phiên Ngoại – Tiểu Lục

Năm anh trai đã kết hôn, cuối cùng áp lực liền dồn lên người tiểu lục, Nhan Nhĩ Bân.

Thân là đứa nhỏ nhỏ tuổi nhất của các gia tộc, từ nhỏ tiểu lục đã nghịch ngợm phá phách, lớn lên có thu liễm một chút nhưng thói quen thích đùa dai vẫn không sửa, chẳng qua là bị tiểu lục che dấu khá sâu mà thôi. Nói ra thì thú nhân là giống loài cực kỳ chuyên tình, tựa như đại đản cùng nhị đản vậy, từ đầu đến cuối, từ yêu đến kết hôn chỉ có duy nhất một người. Cho dù là tam đản, tiểu tứ hay tiểu ngũ cũng vậy, bầu đạn của chúng đồng dạng cũng là người đầu tiên.

Mà cha cũng mỗ ba của chúng thì càng khỏi phải nói, cha chúng có nói, cha chờ đợi ba mươi năm chính là đợi mỗ ba của chúng. Mỗi ngày cha đều dính lấy mỗ ba, tú ân tú ái, quẳng ra một đống cẩu lương để tuyên bố quyền chiếm hữu của mình. Quả thực làm chúng nhìn tới phát chán.

Theo lý mà nói, sinh ra trong một gia đình chuyên tình như vậy, tiểu lục hẳn cũng phải giống như cha, mỗ ba, hoặc năm anh trai của mình, phải chuyên tình trong chuyện tình cảm mới đúng. Thế nhưng đáng tiếc, có đôi khi trong một đám người bình thường sẽ xuất hiện một kẻ khác biệt.

Toàn bộ tinh tế đều biết, lục tiểu vương tử của đế quốc Á Bá Lan là một thú nhân biến dị, tuy là thú nhân biến dị nhưng sức chiến đấu của tiểu lục lại rất cao, cũng thực thông minh, vì thế không có ai dám khinh thường tiểu lục.

Nói ra thì tiểu lục nổi danh nhất không phải thân phận thú nhân biến dị hay tiểu vương tử, mà là tình sử, cứ khoảng nửa năm tiểu lục sẽ đổi một giống cái. Này là chuyện cả tinh tế đều biết.

Gia tộc Cái Nhĩ.

Nhìn tin tức trên màn hình thông tấn khí, Nhan Tử Dạ nhíu chặt mày. Trên màn hình là trang web tin tức, tiêu đề nổi bật nhất chính là tên cùng tình sử của tiểu lục, thậm chí còn dùng màu đỏ nổi tóe lửa, còn không tới một tiếng mà bình luận ở bên dưới đã hơn một vạn.

'Ông trời ạ, lục vương tử lại đổi giống cái à? Tốc độ còn nhanh hơn tôi thay quần áo.'

'Này tính là cái gì, giống cái này tính ra cũng lâu rồi ấy, đã sắp được tám tháng, tôi cứ ngỡ đâu lục vương tử tìm được người yêu đích thực rồi, thật không ngờ cuối cùng cũng chia tay.'

'Này là người thứ mười một rồi đi? Rốt cuộc tới khi nào mới dừng đây a, nếu cứ tiếp tục như vậy thì toàn bộ giống cái chưa kết hôn của tinh tế sẽ bị lục vương tử đổi một lần mất.'

'Tôi thực khó hiểu, mọi người nói xem, các vương tử khác của đế quốc Á Bá Lan chuyên tình cỡ nào a, An Nhĩ Tư vương tử cùng Nhan Tử Dạ vương tử phi thì toàn bộ tinh tế đều biết hai người ân ái cỡ nào. Sao lục vương tử lại trăng hoa như vậy? Chẳng lẽ thực sự là đột biến gen?'

'Lầu trên là người từ thời nào chui ra vậy, chuyện lục vương tử đột biến gen cả tinh tế đã biến từ đời nào rồi.'

'Nhiều thú nhân như vậy nhưng tôi phục lục vương tử nhất, xem đi, chỉ mới ba mươi đã trở thành cường giả cấp S cao cấp, bộ dạng dễ nhìn, vừa có tinh tệ vừa có quyền thế, có giống cái nào lại không thích chứ. Lục vương tử người ta còn trẻ, chậm rãi chọn lựa có gì không tốt.'

'Thực hâm mộ a, nếu có một ngày tôi cũng có thể tùy ý chọn lựa bầu bạn như lục vương tử thì tốt rồi, cảm giác kia đúng là tuyệt đỉnh.'

'Lầu trên bớt mơ mộng hão huyền đi, xem xem, lục vương tử lại bị giống cái mắng a.'

...

Đối với tiểu lục, toàn bộ tinh tế chia ra làm hai phái, một phái hâm mộ, một phái thì chán ghét. Hâm mộ tiểu lục đại đa số là thú nhân, mà chán ghét thì tám chín phần chính là giống cái. Dù sao hành động của tiểu lục quả thực làm giống cái căm tức.

Tuy hiện giờ bởi vì có hai bán thú nhân nên địa vị của giống cái không còn quá quan trọng như trước nhưng vẫn còn rất cao. Trước kia làm gì có thú nhân nào cả gan không ngừng thay đổi giống cái như vậy? Một khi chia tay cũng thật cẩn thận giấu diếm, sợ bị giống cái khác biết thì sẽ không tìm được ai khác nữa.

Thế nhưng tiểu lục thì không sợ, chẳng những hào phóng công bố tình sử trăng hoa của mình mà còn chia sẻ cho toàn bộ tinh tế. Bất quá, tiểu lục làm vậy lại có thêm không ít fan hâm mộ trên mạng tinh tế.

Tuy không ít giống cái ngoài miệng nói chán ghét loại thú nhân trăng hoa như tiểu lục, thế nhưng vừa quay đi thì lại căm hận không thể lập tức thay thế vị trí của giống cái kia, trở thành bầu bạn của tiểu lục.

Giống cái ở tinh tế này kỳ thực có vài điểm khá tương tự như nữ tính ở địa cầu. Tuy giống cái nơi này rất cao ngạo nhưng đó chỉ hình thành trong tình huống bọn họ có khả năng sinh dục, hơn nữa còn phải hữu

dụng. Thực tế, trăm ngàn năm qua, mặc dù địa vị được nâng cao nhưng bản tính của giống cái vẫn không hề thay đổi, giống như vô luận bọn họ mạnh mẽ thế nào thì vẫn quen dựa dẫm vào thú nhân.

Có thể tìm được một thú nhân cường đại, có quyền có thế có tinh tệ, đúng là nói dễ hơn làm. Giữa giống cái với nhau, trừ bỏ năng lực sinh dục, nếu so sánh thì chỉ còn bầu bạn. Ai có thể tìm được bầu bạn tốt thì sẽ được các giống cái khác hâm mộ.

Mà điều kiện của tiểu lục đủ thỏa mãn yêu cầu trèo cao của đám giống cái. Sức chiến đấu cường đại, gia thế cao quý, điều kiện bên ngoài cũng không sai, quan trọng nhất là biết dỗ giống cái vui vẻ. Nếu gả cho tiểu lục thì lập tức sẽ trở thành vương tử phi nắm giữ vô số tài phú cùng quyền lợi, được tất cả giống cái hâm mộ ghen tị hận.

Thú nhân có điều kiện tốt như vậy, khó trách giống cái chịu liều lĩnh, cho dù biết rõ tiểu lục hoa tâm vẫn nhào tới. Bọn họ đều ảo tưởng mình chính là người đặc biệt nhất, có thể làm tiểu lục thực lòng yêu thương mà cưới về, trở thành vương tử phi.

"An Nhĩ Tư, anh xem con trai anh đi, này đã là người thứ mười một rồi mà nó vẫn không thay đổi. Tôi mặc kệ, anh tự mà quản đi." Cứ cách một đoạn thời gian lại nhìn thấy tin tức trăng hoa của đứa con út, đến bây giờ Nhan Tử Dạ đã lười quản tiểu lục. Thanh long quả nhiên không phải người an phận, cho dù đã đầu thai chuyển thế thì bản tính vẫn như cũ.

"Rồi, việc này để tôi quản." Nhìn bộ dáng không muốn để tâm tới của Nhan Tử Dạ, An Nhĩ Tư nhịn không được mỉm cười. Kỳ thực từ khi tiểu lục chào đời, Nhan Tử Dạ vốn lười biếng lại ngại phiền làm gì quản tới chuyện tiểu lục. Đó giờ vẫn là An Nhĩ Tư quản, chẳng qua ngay cả An Nhĩ Tư cũng không ngờ đứa con mình giáo dục lớn lên lại không đứng đắn như vậy.

Nhìn tin tức trên màn hình, trong mắt An Nhĩ Tư lóe lên một tia ám quang, cũng tới lúc nên quản giáo tên nhóc thối này rồi.

Vì thế đêm đó, lúc tiểu lục trở về nhà thì bị An Nhĩ Tư túm lấy giáo dục cả một buổi. Hôm sau thì bị ném tới một tinh cầu có nền văn minh cấp thấp, mỹ danh là rèn luyện tiểu lục biết cách quản lý gia tộc cùng khai phá tài nguyên của tinh cầu.

Tinh cầu kia khá lạc hậu, so với những tinh cầu có khoa học công nghệ cao thì nó chỉ mới bước vào giai đoạn phát triển, cũng vì thế mà có rất nhiều gia tộc ở tinh cầu cấp cao muốn chiếm chút lợi, chờ sau này nó phát triển thì có thể kiếm được một khoảng hời.

Nhiệm vụ này vốn nên phải người có kinh nghiệm, bất quá vì muốn khảo nghiệm cùng chỉnh sửa thói hư tật xấu của tiểu lục nên An Nhĩ Tư trực tiếp bảo tiểu sáu dẫn đội đi. Trước đó anh còn ra chỉ thị, nếu không hoàn thành nhiệm vụ thì tiểu lục đừng nghĩ tới chuyện quay về.

Mới đầu tiểu lục không để tâm lắm, bất quá lúc nhìn thấy tinh cầu kia cư nhiên không có tinh tế thú, bữa cơm thì toàn là dịch dinh dưỡng. Chỉ mới được một tuần tiểu lục đã chịu không nổi, lúc biết tinh cầu này cư nhiên chỉ có vỏn vẹn mười giống cái, hơn nữa lại còn vừa đen vừa xấu lại sinh dục thấp thì tiểu lục thực sự sắp hỏng mất.

Vốn định qua loa cho xong chuyện nhưng tiểu lục đột nhiên thay đổi chủ ý, vì sớm quay về nhà ăn thịt, vì sớm gặp lại hồng nhan tri kỷ vừa tốt lại đẹp mà trước kia mình không hề nhận ra, tiểu lục liều mạng.

Bất quá tuy thông minh nhưng tiểu lục trẻ tuổi không có kinh nghiệm, vạn sự khởi đầu nan, tiểu lục ngây người ở tinh cầu này hơn một năm mới chậm rãi nắm giữ được bí quyết khai phá.

Tiểu lục vốn hoa tâm vì sớm được về nhà mà dồn hết tâm tư vào việc khai phá tinh cầu cùng kinh doanh của gia tộc, hoàn toàn không chú ý tới giống cái này nọ. Không có tinh lực là một nguyên nhân, thế nhưng quan trọng nhất là giống cái ở tinh cầu này thực sự xấu quá, ngay cả thú nhân trông còn đẹp hơn. Kỳ thực, nguyên nhân phía sau mới là nguyên nhân chính yếu.

Không thể không nói, đầu óc thông minh của tiểu lục vẫn rất hữu dụng, cư nhiên chỉ dùng ba năm để hoàn thành nhiệm vụ vượt mức. Ba năm không về, nhóm Nhan Tử Dạ cùng An Nhĩ Tư kỳ thực cũng nhớ tiểu lục. Lúc biết tiểu lục đã hoàn thành nhiệm vụ thì lập tức gọi về.

Bất quá làm mọi người bất ngờ là tiểu lục cư nhiên không về một mình mà còn dẫn theo một giống cái. Giống cái này là người thừa kế dòng chính của một gia tộc xếp hàng thứ hai của tinh tế.

Tính cách giống cái kia rất giống tiểu lục, tiểu lục là loại thú nhân thay giống cái như thay áo, mà giống cái kia thì lại đổi thú nhân xoèn xoẹt, so với tiểu lục thì chỉ hơn chứ không kém. Rốt cuộc lúc giống cái kia vứt bỏ thú nhân thứ mười lăm thì gia tộc cũng không chịu nổi nữa, trực tiếp ném tới tinh cầu kia. Thế mới nói, giống cái này cùng tiểu lục chính là đồng bệnh tương liên.

Cả hai đều là người hoa tâm, tính cách lại tương tự nên rất dễ ở chung với nhau, thoáng cái đã xưng huynh gọi đệ, căn bản không hề để ý tới thân phận thú nhân cùng giống cái. Bởi vì bản tính phúc hắc cộng thêm thích đùa dai, với lại tinh cầu này cũng chẳng có trò gì giải trí, hai người liền thường xuyên tụ lại nghĩ cách chỉnh đám cấp dưới. Hôm nay chỉnh người nhà cậu, mai thì chỉnh người nhà tớ. Hơn nữa phương pháp cũng thực đa dạng phong phú không hề trùng lặp.

Thường xuyên qua lại liền trở nên thân thiết, hai người chậm rãi phát hiện đối phương tựa hồ không tồi, tính cách hợp gia thế cân xứng, hơn nữa trong nhà cũng thúc giục mãi chuyện kết hôn, quả thực là ăn nhịp vô cùng. Dù sao sớm muộn cũng phải tìm một người kết hôn, kia không bằng tìm một người vừa hợp tính lại thuận mắt, vì thế hai người ôm tâm tình vui đùa dẫn đối phương về gặp phụ mỗ rồi ở cùng một chỗ.

Bởi vì tình sử quá quang vinh trước kia nên mọi người đều không quá xem trọng hai người, thế nhưng không ngờ từ khi kết hôn, hai người chẳng những không hề nháo loạn đòi ly hôn mà còn dị thường ăn ý, phu xướng phu tùy. Hơn nữa mới kết hôn được hai năm đã có đứa nhỏ, tốc độ chỉ chậm hơn bán thú nhân tam đản mà thôi.

Chuyện này quả thực làm mọi người ở tinh tế kinh ngạc không thôi, chẳng lẽ đây chính là vật họp theo loài trong truyền thuyết?

…

Hoàn Chương 186.

---

187. Chương 187: Phiên Ngoại – Áo Đức Kỳ 1

Áo Đức Kỳ là một trong số người thừa kế dòng chính của gia tộc Na Duy Á, bởi vì thiên phú hơn người mà ngay từ nhỏ đã được gia tộc ký thác hi vọng. Bất quá đó không phải điều anh muốn, anh chỉ muốn có một gia đình ấm áp. Từ khi mỗ ba qua đời, anh không cảm nhận được nữa.

Cha cả ngày bận rộn chuyện gia tộc, ngay cả thời gian về nhà cũng không có, anh trai anh bởi vì anh có thiên phú mà thường ngấm ngầm ngáng chân. Bất quá Áo Đức Kỳ không để ý, tuy anh trai luôn nhắm vào anh nhưng chưa từng có ý tưởng đả thương hay ám hại. Bất quá chỉ thông qua một ít thủ đoạn nho nhỏ để tranh đoạt vị trí người thừa kế mà thôi.

Chuyện của anh cùng anh trai, cha biết, thế nhưng ông chưa từng hỏi tới. Bởi vì trong mắt cha, cạnh tranh như vậy sẽ giúp anh cùng anh trai không ngừng tiến bộ, nếu ngay cả chút cạnh tranh như vậy mà cũng chịu thua thì không xứng làm người thừa kế gia tộc.

Thế nhưng, cha chưa từng nghĩ tới, anh không chỉ là người thừa kế gia tộc Na Duy Á mà còn là con trai cha, anh trai cũng không nghĩ rằng bọn họ có quan hệ huyết thống ruột thịt, là thân nhân thân thiết nhất trên thế giới này. Cả hai người đều đã quên đi điều này.

Vì thế gia tộc Na Duy Á đối với Áo Đức Kỳ chẳng qua chỉ là một khách sạn có thể tá túc, có thể cung cấp dịch dinh dưỡng cùng tinh tệ mà thôi, không hề làm người ta lưu luyến.

Sau vô số lần kỳ vọng rồi thất vọng, Áo Đức Kỳ học cách từ bỏ. Tính cách cũng trở nên lạnh nhạt, anh không còn ôm kỳ vọng vào gia đình hay tình thân nữa. Vì thế bắt đầu từ năm mười sáu tuổi, anh đã dùng

tinh tệ có được từ gia tộc bắt đầu kinh doanh. Sau mười năm, anh đã phát triển việc kinh doanh của mình rộng khắp lam tinh.

Thiên phú về lĩnh vực kinh doanh hẳn là được kế thừa từ mỗ ba anh, bởi vì ông là một người kinh doanh xuất sắc, chỉ đáng tiếc, cuối cùng đã gả cho cha anh.

Sau khi kiếm được tinh tệ, Áo Đức Kỳ bắt đầu lên kế hoạch gửi lại toàn bộ tinh tệ mà gia tộc Na Duy Á đã cho mình suốt mười mấy năm qua, như vậy anh không còn nợ gia tộc thứ gì nữa.

Mà thời điểm trả xong toàn bộ nợ nần thì cũng là lúc anh rời đi.

Bởi vì thân phận đặc biệt nên những người tiếp cận anh đều có mục đích nào đó, vì thế Áo Đức Kỳ cũng không kết giao bằng hữu. Bằng hữu mà anh muốn là người mà anh tin tưởng, chứ không phải những kẻ có thể vì lợi ích mà bán đứng anh bất kỳ lúc nào.

May mắn là anh rốt cuộc cũng tìm được. Người bằng hữu đầu tiên của anh là người bạn học cùng ban, đồng dạng cũng là người thừa kế của đại gia tộc, An Nhĩ Tư.

Gia tộc Cái Nhĩ tuy không có thế lực cường đại như gia tộc Na Duy Á nhà bọn họ, thế nhưng cũng không kém hơn bao nhiêu. Mới đầu Áo Đức Kỳ cũng không quá để ý tới An Nhĩ Tư, dù sao An Nhĩ Tư ngoài mặt chính là một người cực kỳ tao nhã, đối với ai cũng thực ôn nhu.

Thế nhưng chính vì học cùng ban nên dần dần Áo Đức Kỳ phát hiện, An Nhĩ Tư không hề ôn nhu như vẻ ngoài biểu lộ, tuy ôn nhu với tất cả mọi người nhưng lại luôn vô tình cố ý giữ một khoảng cách. Ôn nhu tựa hồ chỉ là ngoài mặt, còn ánh mắt thì không hề có ý cười, tựa hồ sự ôn nhu kia không thể thâm nhập vào nội tâm.

Có một lần, Áo Đức Kỳ vô tình nhìn thấy bộ mặt lãnh khốc của An Nhĩ Tư, gương mặt vẫn mỉm cười như cũ nhưng tronh mắt lại tràn ngập sát khí lạnh như băng.

Lúc ấy Áo Đức Kỳ lập tức nhận ra, hóa ra An Nhĩ Tư cùng một loại người với mình. Lãnh khốc giống anh, mà cũng cô độc giống anh. Chẳng qua anh lộ rõ ra ngoài mặt còn An Nhĩ Tư thì che dấu thật sâu, vì thế, hai người liền trở thành bằng hữu.

Ngây người trong học viện mười mấy năm, mắt thấy đã sắp tốt nghiệp, thật không ngờ ngày nọ khi anh cùng An Nhĩ Tư đi ngang qua sân thi đấu thì phát hiện một trận đấu khá bất ngờ.

Kỳ thực anh vốn không quan tâm tới mớ tin đồn trong học viện, bất quá bởi vì nhóm người xung quanh thường xuyên nhắc tới nên anh biết đại khái.

Nghe nói tinh thần lực cùng sức chiến đấu của thú nhân kia ngay cả cấp E cũng không được, tư cách thấp nhất để tiến vào học viện cũng không đạt được, khó trách bị thường khác xem thường. Nhưng quan trọng nhất là thú nhân kia lại là người kế thừa dòng chính của Nhan gia, một trong tứ đại gia tộc của đế quốc Ni Lạp Nhĩ. Cũng có thể nói là người thừa kế dòng chính duy nhất.

Sức chiến đấu kém không nói, cư nhiên bị người ta lừa gạt, khi dễ mà không dám phản kháng. Áo Đức Kỳ vẫn luôn khinh thường loại thú nhân yếu đuối này.

Chẳng qua thực không ngờ có một ngày thú nhân kia lại làm anh khiếp sợ tới vậy. Cậu ta cư nhiên đánh bại thú nhân cấp B Duy Nhĩ Nặc, kia chính là thú nhân của đại gia tộc a. Khi ấy, tất cả mọi người đều chấn kinh.

Ngay sau đó, lại nghe nói lúc thí nghiệm thì sức chiến đấu của thú nhân kia đã trực tiếp thăng lên cấp B, hơn nữa còn là song hệ dị năng thủy hỏa. Cũng vì thế tinh thần lực mới thấp như vậy.

Sau đó là cuộc thi xếp hạng trong học viện, thú nhân kia cư nhiên đánh bại thú nhân cấp A Nhan An Húc nằm trong danh sách đứng đầu năm ngoái, tiến vào top năm, cùng bọn họ tham gia giải đấu tranh bá toàn cầu.

Sự tình phát triển vượt hẳn sự tưởng tượng của Áo Đức Kỳ, thú nhân kia cùng An Nhĩ Tư yêu thích nhau, hơn nữa cư nhiên còn che giấu sức chiến đấu. Lúc tham gia giải tranh bá, Áo Đức Kỳ thân là cường giả cấp

S sơ cấp thế nhưng không thể nhìn thấu thú nhân kia, tựa như lúc trước không thể nhìn thấu An Nhĩ Tư vậy. Xuất hiện tình huống này chứng minh thú nhân kia mạnh hơn anh.

Mạnh hơn anh thì chính là cấp S trung cấp. Mới mười tám tuổi đã là cấp S trung cấp, ngay cả Áo Đức Kỳ khi biết đáp án này cũng bị dọa. Này mà phế vật gì chứ, căn bản là thiên tài ngàn năm có một. Một người căn bản không thể tăng sức chiến đấu vùn vụt trong một khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, cho dù là thức tỉnh thì cũng không được.

Này chỉ có thể thuyết minh thú nhân kia trước kia vẫn luôn che dấu bản lĩnh, thẳng tới khi bị thú nhân Á Đức kia tổn thương mới bộc lộ.

Sau đó trên đường quay về, An Nhĩ Tư đưa sủng vật tinh tế thú cấp thấp của thú nhân kia cho anh, Áo Đức Kỳ vẫn luôn mẫn cảm với động vật nhỏ cư nhiên lại không phản ứng. Vì muốn làm rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Áo Đức Kỳ liền mang tiểu thứ cầu về nhà.

Ừm, vật nhỏ kia chính là tiểu thứ cầu cấp thấp. Toàn thân béo đô đô, mọc đầy gai nhọn, lúc không công kích cùng phòng bị thì mớ gai kia sẽ mềm nhũn, sờ lên có cảm giác rất tuyệt. Áo Đức Kỳ nghĩ, có lẽ vì vật nhỏ này không có lông nên anh mới không bị dị ứng đi.

Vật nhỏ không sợ sệt gì cả, ngược lại thực hoạt bát, cũng thực kén ăn. Bởi vì nó chỉ ăn thức ăn nguyên thủy như rau cải cùng thịt mà thôi. Quả nhiên là chủ nào thì dưỡng ra thú cưng ấy. Thú nhân kia chẳng phải cũng vậy à?

Bất đắc dĩ, Áo Đức Kỳ đành phải uy vật nhỏ chút rau cùng thịt tinh tế thú cấp thấp. Nhìn vật nhỏ ăn ngon lành, cái miệng nhỏ nhấn phình lên, Áo Đức Kỳ lần đầu tiên cảm thấy hóa ra tinh tế thú cũng có thể đáng yêu tới vậy.

Ánh mặt vật nhỏ tuy nhỏ nhưng lại rất xinh đẹp, trong suốt lóng lánh, mỗi lần anh nói chuyện đôi mắt kia sẽ nghiêm túc nhìn về phía anh, thần kỳ nhất là vật nhỏ cư nhiên còn 'chi chi' đáp lại. Cứ như nó có thể nghe hiểu anh nói gì vậy.

Từ lúc ấy, Áo Đức Kỳ bắt đầu để bụng tới vật nhỏ vừa thông minh lại tham ăn này. Chỉ là thực đáng tiếc, nhóc con này chỉ có thể ở cùng anh hai ba ngày mà thôi, sau đó sẽ về lại bên cạnh chủ nhân.

Chỉ mới hai ba ngày mà Áo Đức Kỳ cư nhiên nảy sinh tình cảm luyến tiếc, anh cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Tiếp đó thú nhân kia mang vật nhỏ về, anh có một đoạn thời gian không gặp lại nó.

Chính là Áo Đức Kỳ không thể nào ngờ được thú nhân kia cư nhiên lại là bán thú nhân, lúc nghe thấy tin này, anh còn ngạc nhiên hơn cả chuyện An Nhĩ Tư là vương tử đế quốc Á Bá Lan.

Còn không phải sao, bán thú nhân a, là bán thú nhân đã bị diệt sạch từ ngàn năm trước a. Thật không ngờ thú nhân kia cư nhiên phản tổ thành công trở thành bán thú nhân.

Hơn nữa nghe nói bán thú nhân kia còn mang thai, chấn kinh cả tinh tế, tiếp đó trong thời gian bán thú nhân kia mang thai, An Nhĩ Tư một lần nữa gửi vật nhỏ cho anh chăm sóc. Áo Đức Kỳ quả thực vui sướng tới cực điểm.

Ngày ngày ở chung, Áo Đức Kỳ ngày càng yêu thích vật nhỏ hơn. Đặc biệt có một lần anh trai nói ra mấy lời chỉ trích, vật nhỏ cư nhiên tức giận, trực tiếp nhào tới cắn bị thương cánh tay anh trai.

Từ nhỏ tới lớn, chưa từng có ai bảo hộ Áo Đức Kỳ như vậy, khoảnh khắc đó Áo Đức Kỳ thực sự cảm động. Vật nhỏ đã chạm tới điểm mềm yếu nhất trong lòng anh, có lẽ bởi vì khi đó quá xúc động nên Áo Đức Kỳ không chú ý tới một điểm, vật nhỏ không hề có sức chiến đấu gì sao lại có thể tổn thương anh trai ngụy cấp S của mình.

Từ sau lần đó, Áo Đức Kỳ lại càng để bụng tới vật nhỏ hơn, mà vật nhỏ tựa hồ cũng rất thích anh, cứ luôn dính cùng một chỗ với anh. Có vật nhỏ làm bạn, Áo Đức Kỳ không còn cảm thấy tịch mịch nữa.

Mặc dù có lúc cảm thấy vật nhỏ quá thông minh, không hề giống tinh tế thú tiểu thứ cầu cấp thấp, bất quá Áo Đức Kỳ chỉ nghĩ là do vật nhỏ biến dị. Dù sao màu sắc của tiểu thứ cầu bình thường không phải màu

đỏ, vật nhỏ này nhất định là loại biến dị nên trí lực mới cao như vậy.

Đã quen có vật nhỏ làm bạn, Áo Đức Kỳ không phát hiện mình đối với vật nhỏ thực sự quá đặc biệt. Vì vật nhỏ, anh tự tay xuống bếp nấu nướng, vì vật nhỏ vui, anh tự mình chế tạo những món đồ chơi, hơn nữa vật nhỏ muốn gì anh chắc chắn sẽ đáp ứng. Loại hảo cảm này trong lúc Áo Đức Kỳ không phát xác đã vượt khỏi phạm vi đối đãi với sủng vật.

Hết thảy mọi thứ của vật nhỏ Áo Đức Kỳ đều phải tự tay làm, không cho phép người khác đụng tới. Đặc biệt có một lần sau khi giúp vật nhỏ tắm rửa sạch sẽ, nhìn vật nhỏ thơm tho ngào ngạt ngáy khò khò ưỡn bụng ngủ trong lòng bàn tay mình, Áo Đức Kỳ nhịn không được hôn một cái lên bụng vật nhỏ.

Kết quả vật nhỏ vừa vặn tỉnh lại, Áo Đức Kỳ phát hiện sau một lúc sửng sốt, vật nhỏ cư nhiên đỏ mặt. Cái loại phản ứng đỏ bừng mặt trong một giây rồi thẹn thùng dùng móng vuốt che đi gương mặt nhỏ nhắn của vật nhỏ làm Áo Đức Kỳ phì cười. Ba mươi năm, đây là lần đầu tiên anh thoải mái cười to như vậy. Cộng thêm trí thông minh vượt trội của vật nhỏ, nếu không phải biết rõ nó là tiểu thứ cầu, Áo Đức Kỳ thực sự sẽ nghĩ vật nhỏ là thú nhân.

Thẳng tới lần đó vì nhiệm vụ gia tộc mà vô tình đụng phải một con tinh tế thú cấp S trung cấp, Áo Đức Kỳ mới biết, hóa ra vật nhỏ không hề đơn giản.

...

Hoàn Chương 187.

188. Chương 188: Phiên Ngoại – Áo Đức Kỳ 2

Lần đó, nhiệm vụ gia tộc là tiến vào rừng rậm tinh tế thú tìm kiếm da lông của một loại tinh tế thú quý hiếm, thật không ngờ lại xui xẻo đụng phải một con tinh tế thú cấp S trung cấp.

Thân là thú nhân cấp S sơ cấp, Áo Đức Kỳ hiển nhiên không đánh lại tinh tế thú cấp S trung cấp, cuối cùng anh bị tinh tế thú kia đánh trọng thương, ngay thời khắc nguy hiểm nhất, tiểu thứ cầu vốn nằm trong túi áo anh đột nhiên lóe sáng hồng quang. Ngay sau đó nó cư nhiên biến thành một thiếu niên tóc đỏ, bắt đầu đánh nhau với con tinh tế thú cấp S trung cấp kia.

Hiển nhiên, sức chiến đấu của thiếu niên tóc đỏ cao lắm cũng chỉ mới là ngụy cấp S mà thôi, tuy tinh tế thú cấp S trung cấp kia đã bị anh đả thương nhưng thiếu niên tóc đỏ vẫn không phải là đối thủ của nó, tinh tế thú nổi điên lên đánh bay thiếu niên tóc đỏ. Tiếp đó, Áo Đức Kỳ một lần nữa gia nhập chiến đấu.

Cuối cùng, anh cùng thiếu niên tóc đỏ phối hợp ăn ý đánh chết tinh tế thú, hơn nữa còn may mắn lấy được ba viên tinh hạch cấp S trong hang ổ của nó.

Thẳng cho tới lúc này, Áo Đức Kỳ mới biết hóa ra vật nhỏ cư nhiên là thú nhân. Lúc biết vật nhỏ có thể biến thân, trong lòng Áo Đức Kỳ liền nhịn không được kinh hỉ.

Bất quá, vật nhỏ sau khi biến về hình người thì tựa hồ có chút mâu thuẫn, ánh mắt còn có chút tránh né cùng chột dạ, tựa hồ rất ảo não vì bị anh phát hiện chuyện mình có thể biến thành người.

Mà cũng đúng, việc này thực sự quá sức tưởng tượng, tuy thú nhân bọn họ cũng từ thú tiến hóa lên nhưng chưa từng nghe nói tinh tế thú cấp thấp tiểu thứ cầu cũng có thể tiến hóa thành người. Áo Đức Kỳ cảm thấy trên người vật nhỏ có rất nhiều bí mật, làm anh nhịn không được tò mò, muốn từng chút từng chút tìm tòi nghiên cứu.

Biết vật nhỏ e ngại mình, Áo Đức Kỳ liền yên lặng canh giữ ở bên cạnh, không nói cũng không dò hỏi gì cả, cứ như chuyện kia chưa từng phát sinh. Bất quá Áo Đức Kỳ không nói ra nhưng anh vĩnh viễn đặt chuyện vật nhỏ cứu mình ở trong tim.

Chậm rãi qua một đoạn thời gian, vật nhỏ thấy anh không có phản ứng gì đặc biệt thì bắt đầu buông phòng bị, không như lcu1 trước, chỉ cần anh tới gần một chút sẽ dựng đứng gai nhọn.

Quả nhiên, vật nhỏ rất đơn thuần, cũng dễ tin người. Áo Đức Kỳ vừa may mắn lại vừa lo lắng, vật nhỏ này nếu đi ra ngoài thế nào cũng bị người ta ăn tới xương cốt cũng không còn. Vì để đề cao tính cảnh giác cùng dạy vật nhỏ hiểu biết về thế giới thú nhân, mỗi ngày Áo Đức Kỳ đều mang theo vật nhỏ tham gia nhiệm vụ gia tộc, hơn nữa còn vừa làm nhiệm vụ vừa dạy vật nhỏ đạo lí đối nhân xử thế.

Vật nhỏ hệt như một tờ giấy trắng, anh là chiếc bút vẽ đủ loại sắc thái lên tờ giấy kia. Cuối cùng, anh lại động tâm với chính bức họa mà mình đã vẽ.

Đúng vậy, chính là động tâm. Tuy Áo Đức Kỳ chưa trải nghiệm yêu đương nhưng anh biết, mình thích vật nhỏ. Không biết từ khi nào, có lẽ là lúc vật nhỏ bại lộ thân phận, không chút chùn bước đứng chắn ở trước mặt anh, hoặc là càng sớm hơn, ngay lúc vật nhỏ vì bảo hộ anh mà cắn anh trai anh một ngụm.

Trước kia Áo Đức Kỳ thực không hiểu vì sao An Nhĩ Tư lại có tính chiếm dục mãnh liệt với Nhan Tử Dạ như vậy, thế nhưng hiện giờ anh đã hiểu. Bởi vì thích nên trừ bỏ mình, không muốn người mình thích để ý tới quá nhiều người khác. Áo Đức Kỳ hiện giờ hoàn toàn hiểu được tâm tình của An Nhĩ Tư.

Nếu anh đã yêu, đã chìm sâu vào trong cơn lốc xoáy thì anh không cho phép vật nhỏ chỉ lo cho thân mình mà đứng ở bên ngoài. Thế là Áo Đức Kỳ bắt đầu vô tình cố ý để vật nhỏ chậm rãi hình thành thói quen ở bên mình, ỷ lại mình, thẳng tới một ngày vật nhỏ không thể rời khỏi mình được nữa.

Và cuối cùng Áo Đức Kỳ cũng thành công, lần đó nhìn thấy vật nhỏ cư nhiên biến thành hình người nói vài câu với con người máy ngu xuẩn trong nhà, lại còn mỉm cười rạng rỡ chói lóa hơn cả ánh mặt trời, anh liền bạo phát. Áo Đức Kỳ ghen tị tới phát cuồng, cho dù là người máy cũng không được, vật nhỏ chưa từng mỉm cười như vậy với anh, dựa vào cái gì con người máy kia lại được?

Thế nên, Áo Đức Kỳ trực tiếp ôm vật nhỏ về phòng, điên cuồng ôm hôn rồi thổ lộ.

Vật nhỏ bị hôn tới choáng váng, vì thế Áo Đức Kỳ thừa dịp vật nhỏ không kịp phản ứng dụ dỗ, làm vật nhỏ đáp ứng ở cùng một chỗ với mình. Đợi đến khi vật nhỏ phản ứng ra thì ván đã đóng thuyền.

Bất quá may mắn là vật nhỏ quả thực cũng yêu anh. Hơn nữa còn chính miệng nói ra, khi ấy Áo Đức Kỳ cao hứng tới choáng váng. Anh chưa từng may mắn như vậy. Anh thấy mình may mắn khi quen biết Nhan Tử Dạ, may mắn khi nhận lời chăm sóc, đồng thời cũng may mắn vì đã yêu vật nhỏ.

Vật nhỏ chính là tia sáng duy nhất suốt ba mươi năm u tối của anh, bởi vì vật nhỏ xuất hiện mà cuộc đời u ám lạnh lẽo của anh trở nên ấm áp.

Chẳng qua, con đường của anh cùng vật nhỏ tựa hồ không quá thuận lợi, bởi vì vật nhỏ căn bản không phải thú nhân gì cả, mà là yêu. Một giống loài mà anh chưa từng nghe qua, sau khi nghe Nhan Tử Dạ giải thích anh mới hiểu được, hóa ra yêu cũng là thú vật tiến hóa nhưng lại càng cao cấp hơn thú nhân bọn họ.

Bởi vì yêu có được tiềm năng cùng sinh mệnh vô hạn. Mà thú nhân bọn họ nếu không thể đột phá cấp SSS thì sau mấy ngàn năm vẫn sẽ tử vong.

Vì được ở cùng một chỗ với vật nhỏ, anh nguyện ý trở thành người hầu của Nhan Tử Dạ, nguyện ý từ bỏ tu vi của mình, nguyện ý từ bỏ hết thảy. Bất quá cuối cùng, Nhan Tử Dạ lại không ký khế ước chủ phó, cậu ta bảo anh cùng tìm kiếm bảo tàng có thể giúp thú nhân đột phá tới cấp SSS trong truyền thuyết.

Cuối cùng cũng không phụ lòng người, bọn họ đã tìm được, tựa hồ đã mất đi đoạn kí ức trọng yếu ở đoạn cuối hành trình nhưng Áo Đức Kỳ không để ý. Anh biết Nhan Tử Dạ cố ý muốn lấy đi đoạn kí ức đó của mình cùng các thú nhân khác. Dù sao, Nhan Tử Dạ cũng có năng lực đó.

Sau khi lấy được thứ mình cần, Áo Đức Kỳ lập tức dốc sức tu luyện, sau khi Nhan Tử Dạ sinh ra đứa con thứ sáu không lâu thì anh liền cùng vật nhỏ kết hôn. Khi đó anh đã là thú nhân cấp S trung cấp.

Lại qua thêm năm mươi năm, dưới sự trợ giúp của nhóm Nhan Tử Dạ, anh rốt cuộc cũng đột phá tới cấp SS cao cấp, hơn nữa sau khi ăn linh thần đan thì chính thức trở thành thú nhân cấp SSS. Anh biết khi đó An Nhĩ Tư đã trở thành cấp SSS siêu việt, là cấp siêu thần trong truyền thuyết, vì thế cấp SSS không phải trọng điểm mà chỉ là điểm khởi đầu mới của anh mà thôi.

Con đường tu luyện kéo dài vô tận, lúc vật nhỏ không ngừng trở nên cường đại, anh cũng phải mạnh hơn, tuyệt đối không thể thua kém. Bởi vì anh muốn đứng trước mặt vật nhỏ, vì vật nhỏ mà che chắn gió mưa.

Hơn năm mươi năm, anh cùng vật nhỏ vẫn không có đứa nhỏ. Kỳ thực anh cũng không quá để ý tới chuyện con cái, thế nhưng vật nhỏ thích náo nhiệt nhìn thấy đám nhóc nhà Nhan Tử Dạ thì tựa hồ có chút hâm mộ.

"Áo Đức Kỳ, anh xem xem, tam đản vừa sinh đứa nhỏ thứ năm, nghe nói đứa này cũng là bán thú nhân. Tam đản đã có hai đứa nhỏ bán thú nhân rồi. Đứa nhỏ thứ ba của tiểu lục cũng sắp chào đời, con trai của đại đản thì nghe nói không lâu nữa sẽ cưới vợ, tiểu giống cái nhà nhị đản cũng sắp gả đi…" Tiểu Thứ tựa vào lòng Áo Đức Kỳ lẩm bẩm, giọng nói tràn ngập hâm mộ.

Áo Đức Kỳ không nói gì, chỉ lẳng lặng lắng nghe. Cuối cùng, Tiểu Thứ lải nhải xong thì đột nhiên ngồi thẳng dậy, tiếp đó chớp chớp đôi mắt to tròn trong veo nhìn anh: "Áo Đức Kỳ, hay là chúng ta nhận một đứa nhỏ bên chi thứ đi, mấy hôm trước không phải vừa có tiểu thú nhân chào đời à?"

Chi thứ của gia tộc Na Duy Á vẫn luôn muốn lấy lòng Áo Đức Kỳ cùng Nhan Tiểu Thứ, sau khi biết hai người không có khả năng có được đứa nhỏ thì liền muốn đưa một đứa nhỏ cho bọn họ nhận làm con nuôi. Dù sao hiện giờ toàn tinh tế đều biết, Áo Đức Kỳ cùng Nhan Tiểu Thứ chính là cường giả cấp SSS. Hơn nữa hai người còn quen biết với An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ, nếu có thể bám vào Áo Đức Kỳ cùng Nhan Tử Dạ thì ngày sau không cần sầu lo nữa.

Vì thế đừng nói một đứa, cho dù là mười đứa thì bọn họ cũng cam tâm tình nguyện đưa tới trước mặt Áo Đức Kỳ cùng Nhan Tiểu Thứ.

Áo Đức Kỳ vẫn luôn đáp ứng mọi yêu cầu của Nhan Tiểu Thứ, tuy anh không muốn có một đứa nhóc quấy rầy thế giới hai người của anh cùng Nhan Tiểu Thứ, bất quá nếu Nhan Tiểu Thứ muốn thì anh cũng không phản đối.

Thế nên cuối cùng, Áo Đức Kỳ cùng Nhan Tiểu Thứ nhận nuôi đứa nhỏ vừa sinh ra của chi thứ gia tộc Na Duy Á, là một tiểu thú nhân.

Tuy là nhận nuôi nhưng đứa nhỏ kia có thể xem là con ruột của Áo Đức Kỳ cùng Nhan Tiểu Thứ. Vì thế sau khi nhận đứa nhỏ về được mười ngày, Áo Đức Kỳ cùng Nhan Tiểu Thứ liền mở tiệc. Một là tuyên bố chuyện nhận đứa nhóc này, hai là tổ chức tiệc giới thiệu, để người trong đế quốc nhận thức đứa nhóc sắp trở thành con trai của hai cường giả cấp SSS.

Ngày đó, ngay cả quốc vương Ni Lạp Nhĩ đế quốc cũng tới. Dù sao với thân thận của Áo Đức Kỳ cùng Nhan Tiểu Thứ, một quốc vương nho nhỏ sao dám thất lễ.

Đương nhiên, nhóm An Nhĩ Tư cùng Nhan Tử Dạ cũng tới chúc mừng, cấp mặt mũi cho Áo Đức Kỳ cùng Nhan Tiểu Thứ.

Sau năm mươi năm, Hải Bác Lạc năm đó cùng tham gia giải tranh bá với nhóm An Nhĩ Tư cũng đã kết hôn, Tân Địch cũng gả cho gia chủ của một đại gia tộc. Trong nhóm người chỉ còn lại một mình Ngải Luân.

Nhiều năm qua như vậy, Ngải Luân đã không còn là thú nhân dễ thẹn thùng năm đó nữa, anh đã trở thành gia chủ gia tộc, trải qua năm tháng mài dũa đã thành thục rất nhiều. Bất quá hai loại tính cách tựa hồ vẫn không thay đổi, một khi bắt đầu chiến đấu thì lại phát bạo.

Áo Đức Kỳ đang trò chuyện với nhóm An Nhĩ Tư thì Ngải Luân đột nhiên tới, nói với anh: "Áo Đức Kỳ, gốc hoa lớn màu đỏ ở sân sau của cậu có thể tặng cho tôi không?"

Biết mấy năm nay Ngải Luân có hứng thú với mấy loại hoa hoa cỏ cỏ, Áo Đức Kỳ không chút nghĩ ngợi đáp ứng: "Ừ." Anh cùng Ngải Luân kết giao nhiều năm như vậy, một gốc cây có đáng là gì.

Nhìn bộ dáng vội vội vàng vàng chạy đi của Ngải Luân, Hải Bác Lạc cười nói: "Đấy xem đi, tôi đã nói cậu ta là hoa si mà, vừa nhìn thấy hoa đẹp liền không để ý tới nhóm bạn già chúng ta."

An Nhĩ Tư cười tủm tỉm: "Bây giờ cậu ta chỉ có một mình, có thể tìm được thứ yêu thích cũng tốt."

Nhan Tiểu Thứ ôm tiểu lang đứng bên cạnh Áo Đức Kỳ đột nhiên nói: "Khoan đã, vừa nãy Ngải Luân nói là gốc hoa lớn màu đỏ à? Kỳ quái, tôi nhớ rõ sân sau nhà chúng ta làm gì có loại hoa nào màu đỏ a! Áo Đức Kỳ, không lẽ anh vừa mang về à?"

Áo Đức Kỳ sửng sốt một chút rồi lắc đầu: "Không có."

"Kia thực kỳ quái, cái gốc hoa đỏ mà Ngải Luân nói là sao a?" Nhan Tiểu Thứ khó hiểu.

Đột nhiên, Nhan Tiểu Thứ, Áo Đức Kỳ cùng An Nhĩ Tư không hẹn mà cùng nhìn về phía mu bàn tay Nhan Tử Dạ.

Nhan Tử Dạ tựa hồ cũng hiểu được ánh mắt của bọn họ, theo phản xạ liếc nhìn mu bàn tay mình, đột nhiên nhớ tới trước đó Tiểu Hoa có nói phải ra ngoài giãn gân giãn cốt một chút.

Nhìn thấy mu bàn tay Nhan Tử Dạ không có hoa văn thực nhân hoa, bốn người hai mặt nhìn nhau, sau đó kinh ngạc đồng thanh hô: "Tiểu Hoa…"

Hải Bác Lạc không hiểu sự tình ù ù cạc cạc khó hiểu, Tiểu Hoa là ai a?

…

-Toàn Văn Hoàn-

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/tinh-te-tu-yeu-gia-truyen-thuyet